

Giới thiệu Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư

絕世神醫: 腹黑大小姐

Editor/Người dịch: Emily Ton

Nàng là được mệnh danh là thần y của thế kỷ 24, ngón châm trên tay có thể cứu người chết thành người sống.

Không ngờ khi xuyên qua nàng lại trở thành đại tiểu thư của Lâm Vương phủ bị người khác chà đạp. Vị tiểu thư của Lâm Vương phủ này không có Giới Linh, bản thân vô năng, tuy là đích nữ nhưng lại bị vị hôn phu mang theo tình mới đến bắt nạt.

Nàng chính là thiên chi kiêu nữ, ai dám đối với nàng không tôn trọng? Ngón châm trên tay, nàng khiến cả thiên hạ phải cúi đầu.

Thiên huyền địa bảo ở trong tay, tuyệt thế công pháp hạ bút thành văn. Dạy cho các ngươi biết và mặt là gì! thần y đi đến đâu chính là đều có phép lạ phía sau.

Thế nhưng nàng tuyệt không nghĩ đến sẽ cứu được một con côn trùng theo đuôi.

Hắn tuyệt sắc yêu dị, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng đối với tiểu gia hỏa cứu hắn một mạng thì hắn lại yêu sâu sắc.

Nàng trừng mắt nói: "Chúng ta không quen"

Người nào đó cười tà mị: "Mặc xong quần áo liền không chịu thừa nhận? Ta đây lại cởi quần áo để ngươi xác nhận"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kiếp trước kiếp này

Đêm tối bao phủ núi rừng, ngọn lửa chói mắt cắn nuốt toà biệt thự trong núi, tiếng lệ quý khóc la quanh quẩn ở trong sơn cốc yên tĩnh.

Một cô gái 14 tuổi, khuôn mặt không có biểu tình nhìn cửa lớn trước mắt, một tay vẫn cầm cây đuốc đang cháy.

Căn biệt thự gỗ đã bị tước xăng, hoàn toàn không ngăn được ngọn lửa đang tàn phá, hết thảy mọi thứ đều bị đốt cháy, chỉ để lại thanh âm đùng đùng giòn tan.

Thiêu hủy, toàn bộ bị thiêu hủy.

Lông giam tội ác này vĩnh viễn biến mất.

Cô hơi nghiêng đầu nắm lấy cây đuốc, nhìn kiệt tác do chính một tay mình tạo ra.

Nơi giam cầm cô mười mấy năm lao tù, cuối cùng dưới đôi tay của cô, trở thành biển lửa.

Người duy nhất cùng bị chôn vùi, còn có ác ma kia.

"Chúng ta sẽ đi đâu?" Giọng nói non nớt từ trong miệng Miêu nhi (*con mèo đen*) đang ngồi trên vai thiếu nữ nói ra, nhìn sườn mặt lạnh băng của cô gái với đôi mắt trong veo thấu triệt, vừa liếm liếm móng vuốt của mình.

"Đi đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi nơi này." Cuối cùng cô gái nhìn thoáng qua kiệt tác của mình, xoay người hướng theo phía ngoài núi đi đến. Tiếng leng keng leng keng giòn tan vang lên theo bước chân cô, xiềng xích đứt gãy, quấn quanh ở mắt cá chân mảnh khảnh của cô, hai chân không hề có cảm giác đang đi bên trong rừng rậm gập ghềnh.

Ngay khoảnh khắc lúc người cô gái vừa xoay người kia, một người đàn ông cả người bị ngọn lửa bao vây vọt ra không trung, hai mắt bùng ánh lửa gắt gao trừng bóng dáng xa xa kia, giọng nói xé rách vang vọng toàn bộ phía chân trời.

"Vô Tà! Ngươi trở về cho ta! Ngươi vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này!! Ngươi là thuộc về ta!"

Mười mấy năm tâm huyết, chỉ trong một đêm hóa thành hư ảo, ti mi bồi dưỡng tác phẩm hoàn mỹ, thế nhưng trở thành thủ phạm gây ra trận ác mộng này.

Cô gái dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bị ngọn lửa kia cắn nuốt, bên trong mắt đen không một chút dao động, bình tĩnh nói: "Ngươi sắp chết, ta còn sống."

Người đàn ông ở trong hỏa diễm kêu rên. Cô gái nhìn qua ác mộng của mình lần cuối, lãnh khốc nói: "Vĩnh biệt, ông nội."

Miêu phi ngồi ở trên vai cô gái, phát ra nhạo báng khinh thường, ông nội?

Một kẻ vì y học mà tự đánh mất mình như kẻ điên, một kẻ tâm thần coi cháu gái của chính mình như vật thí nghiệm đem nuôi nhốt ở núi sâu rừng già, cũng xứng làm ông nội của chú nhân?

"Chú nhân, ngươi có tính toán gì không?"

Làm lơ với giọng nói dần dần bị ngọn lửa cắn nuốt kia, Miêu nhi xù xù lông trên thân mình rung lên, hỏi cô gái.

Cô gái cúi đầu, nhìn đôi tay mảnh khảnh của chính mình, "Kiểm tra cái giấy phép thú y."

"Ha ha ha! Lão già kia, nếu như lao ta biết được, thiên tài thần y chính mình một lòng bồi dưỡng, lại muốn đi làm thú y, nhất định chết cũng không nhắm mắt." Miêu nhi quý dị, ở trên

cô gái run rẩy cười.

"Không nhắm mắt sao?" Cô gái rũ hai mắt xuống, khoe môi hơi cong nở một nụ cười nhạt.

Một năm sau, cô gái ấy định cư ở thành phố A với một giấy phép hành nghề thú y, từ đây đi trên con đường điều trị cho động vật.

....

Sống hay chết không thể nói trước được. Một giây trước, cô còn đang phẫu thuật ở phòng giải phẫu, nhưng sau một tiếng nổ mạnh, đi đến một thế giới xa lạ.

Mưa to như trút nước, Vô Tà nằm ở phía trên loạn thạch bình tĩnh phán đoán tình huống hiện tại.

Cô đi tới một thế giới hoàn toàn mới, được thay thế vào một linh hồn sắp chết đi, đạt được một thân phận mới, nói đến có chút buồn cười, xác bản thể của chủ nhân này cũng gọi là Vô Tà, chẳng qua nhiều thêm một cái dòng họ, Quân. Quân Vô Tà (君无邪).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tụ cứu (1)

Cháu gái của Lân Vương Thích Quốc, thân là đại tiểu thư được sủng ái của Lân Vương phủ. Trời sinh tính tình ngang ngược kiêu ngạo, không nói lý, vô pháp vô thiên.

Dám đánh hoàng tử toi bồi, dám làm nhục bá tánh, gia gia nàng là huyênh đệ với đế vương Thích Quốc từ thời lập quốc, cùng sống vai với quốc vương. Toàn bộ Lân Vương phủ có thể nói là chỗ để cho người Thích Quốc trong vòng sợ hãi, ngay cả đương kim đế vương đều phải lễ nhượng ba phần.

Lân Vương có hai con trai, tuy nhiên lại chỉ có Quân Vô Tà là nữ ở đời thứ ba, sủng ái đối với Quân Vô Tà có thể nói là vô pháp vô thiên. Cũng bởi vì Quân Vô Tà coi trọng đương kim Nhị hoàng tử, Lân Vương trực tiếp uy áp đế quân, buộc đế quân tử hôn Nhị hoàng tử với cháu gái mình, không cho hoàng gia lưu chút mặt mũi nào.

Tuy nhiên, nàng chính là một thiên chi kiêu nữ, hiện giờ lại nằm hấp hối ở bên trong một đồng loạn thạch, nếu không phải linh hồn Vô Tà thay thế, nàng hiện tại cũng chỉ là một kẻ đáng thương phơi thây hoang dã.

"Hai chân gãy xương, gãy ba xương sườn bên trái, tay phải trật khớp, từ trên cao như vậy rơi xuống, thân thể này cư nhiên còn không có bị quăng ngã thành thịt nát, thật là hiếm lạ."

Một thanh âm khác ở bên trong thân thể Quân Vô Tà vang lên, quang ảnh mèo đen làm bạn với Vô Tà vượt qua mười mấy năm, đã ở chút bất tri bất giác dung nhập tới trong thể xác của thân chủ này rồi.

"Còn sống."

Quân Vô Tà nằm trên *loạn thạch (những tảng đá nằm nhón ngang)*, không có vết đau đớn nào hiện trên khuôn mặt, phẳng phất thân thể đau nhức này cùng nàng không quan hệ.

"Chúc mừng chủ nhân, người lại chết không thành."

Màu đen sương khói từ trong ngực Quân Vô Tà tràn ra, ngưng tụ thành bộ dáng một con mèo đen, bồi hồi ở bên người Quân Vô Tà.

Không chết, lại cũng cách cái chết không xa.

Sinh mệnh trôi đi làm từ vong càng ngày càng tiếp cận, nước mưa lạnh băng cọ rửa một tia độ ẩm cuối cùng của thân thể, gia tăng tốc độ từ vong tiến đến.

Nàng cần phải tìm một chỗ trú mưa, trước khi thân nhiệm giảm xuống! Vô Tà trong mưa to tìm kiếm tất cả những nơi có thể, rốt cuộc, cách đó không xa phát hiện một sơn động khá thấp.

Dựa vào đôi tay bò sát, con người Quân Vô Tà bình tĩnh không có nửa điểm pháp phùng, nàng tính toán lết về phía sơn động tìm đường sống.

Quần áo trên người sớm đã ướt đẫm, không phân rõ là nước mưa hay là mồ hôi bám đầy toàn thân Vô Tà. Miệng vết thương ở chân để lại hai vết máu thật dài trên đường, máu tươi đỏ đậm được nước mưa rơi xuống cọ rửa rất nhanh biến mất. Miêu nhi màu đen ở trước người nàng nhảy lên, theo chủ nhân từng bước đi tới gần sơn động.

Ai cũng không thể cảm nhận được, chỉ phải bỏ một đoạn ngắn ngủi, lại cần bao nhiêu nhẫn nại, hao phí sinh lực lớn bao nhiêu.

Cả người là trên dưới đau đớn như vỡ vụn, đủ để cho người có ý chí kiên định nhất cũng phải lâm vào tình cảnh ngất lên ngất xuống vô số lần.

Khi nàng cuối cùng cũng bỏ đến sơn động đen nhánh kia, mặt nàng đã trắng bệch không có một tia huyết sắc.

Dựa vào huyết động lạnh băng, rốt cuộc đã không có mưa to cọ rửa, đột nhiên, một thanh âm ma quái, truyền đến từ chỗ sâu trong huyết động đen nhánh kia.

"Là ai?"

Mèo đen hồi với giọng sợ hãi, cong người lên, chắn trước người Quân Vô Tà.

"Đi xem."

Quân Vô Tà lạnh giọng mở miệng, tình huống hiện tại của nàng thực gay go. Một mình trong hoàn cảnh không có bất kỳ dụng cụ chữa bệnh, nàng cũng không thể tự mình tiến hành cứu trị, nàng chỉ có thể tìm khả năng khác.

Một người khác tồn tại, có lẽ có thể giúp được nàng.

Theo mèo đen dẫn đường, Quân Vô Tà từng chút một tới gần nơi thanh âm phát ra, ở trong bóng tối, Vô Tà cảm giác được một cỗ hơi thở xa lạ.

"Người sắp chết."

Một tiếng nói trầm thấp mang theo một tia điều cốt truyện đến từ đỉnh đầu nàng, thanh âm khàn khàn tràn ngập hơi thở nam tính.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tụ cứu (2)

Trong bóng đêm Vô Tà không thể nhìn tới bộ dáng người nọ, nàng chính là rõ ràng nghe được âm thanh thanh thúy vang lên của xích sắt va chạm vào nhau.

Nam nhân này, bị xích sắt khóa? Tại chỗ sâu của huyết động trong vách núi?

Tại lúc nam nhân mở miệng, mèo đen nháy mắt hoá thành sương khói chui vào trong cơ thể Quân Vô Tà, người nam nhân này, làm nó cảm thấy rất nguy hiểm.

"Người bị khóa?"

Vô Tà không quản giọng nói điều cốt kia, đầu óc nàng quanh quẩn chỉ có một ý niệm, người nam nhân này có lẽ có thể giúp nàng một phen, tiền đề là..... hắn có thể hoạt động tự do.

"À? Người là nói vật nhỏ này sao?"

Trong bóng đêm nam nhân khẽ động kéo xiềng xích, thanh âm thưa thớt quanh quẩn bên trong huyết động đen nhánh, "Ta đoán vậy."

"Ta thả người, người cứu ta."

Vô Tà cắn răng, cả người lạnh lẽo phát run. Lấy bản thân nguyên là một bác sỹ chuyên nghiệp, nàng đoán không lâu nữa sẽ chết. Nhiệt độ trên thân thể này đang giảm xuống một cách nguy hiểm, nếu nàng không can thiệp sớm chính là kéo hướng vực sâu của tử vong.

Trong bóng đêm nam nhân không nói gì, hắn tựa hồ thực kinh ngạc cái tiểu gia hỏa này nửa chết nửa sống cư nhiên sẽ nói ra những lời như vậy.

Nam nhân trầm mặc, bị Vô Tà coi như cam chịu, mặc kệ nam nhân này có đáp ứng hay không, nàng đều phải thử một chút.

Trong bóng đêm, dựa vào vào đôi tay chống đỡ thân thể mình nhích tới gần nam tử, Vô Tà từ trên đầu sờ soạng lấy xuống một cây trâm cài đầu tinh tế. Nàng là thần y, không phải thần trộm, kỹ năng mở khóa nàng cũng không am hiểu, một chút da lông về điểm này đều không biết. Vẫn là người ngu ngốc nào đó từng ở trước mặt nàng biểu diễn, cũng không biết hiện tại còn có thể dùng hay không.

Trong bóng tối, tay nhỏ của Vô Tà sờ soạng tới thân thể nam nhân rồi, từ quan điểm của một y *giả*(*), tổ chất của thân thể này tuyệt đối rất đặc biệt.

(*) *Y giả: Bác sỹ, thuộc ngành y.*

Cổ hết sức sờ đến xiềng xích trói buộc ở tay chân nam tử, Vô Tà bình tĩnh học người nào đó đã từng dùng qua kỹ năng này mà chưa bao giờ cảm thấy chính đôi tay mình lại vụng về như vậy.

Lăn lộn nửa ngày, nàng cũng mở được một cái! Một phen như thế liền hao phí rất nhiều sức lực của nàng.

"Như người mong muốn." Nam nhân trầm mặc hồi lâu lại một lần nữa mở miệng, mang theo tươi cười trầm thấp, toàn bộ thanh âm kia quanh quẩn ở bên trong huyết động.

Không chờ Vô Tà phản ứng lại người này đang nói cái gì, nàng đã nghe được âm thanh vỡ tan liên tiếp, một cây trói buộc trên người nam tử thành linh phát lực, tránh thoát ba mặt đạo gông xiềng khác, Vô Tà trực tiếp bị một đôi cánh tay hữu lực ôm vào trong lòng.

Nam tử thoát khỏi trói buộc, ôm Vô Tà, thành linh chạy nhanh ra khỏi huyết động.

Ngoài động, mưa to không ngừng rơi xuống, quang minh chiếu sáng hết thảy.

Mặc dù thời tiết âm đạm, dung mạo của nam tử thần bí cũng hiện ra trước mắt nàng.

Gò má nhô cao trên khuôn mặt, tuấn mỹ giống như trời sinh, tóc dài như hắc lụa tùy ý rối tung trên vai. Những giọt nước mưa như thủy tinh theo đường cong trên cổ chảy xuống trước ngực, tựa như tác phẩm kiệt xuất nhất của trời cao.

Nam tử ngửa đầu nhìn phía chân trời, tựa hồ cảm giác được tầm mắt của tiểu gia hỏa nào đó, hắn hơi cúi đầu, con ngươi sắc tím hơi nheo lại, khoe môi tà mị giờ lên.

Vô Tà đạm nhiên nhìn cặp mắt tím yêu dị kia, không có một tia biểu tình.

Nước mưa tí tách tí tách rơi xuống trên gương mặt tái nhợt của nàng, hàng lông mi dài ướt nhẹp, nàng rất bình tĩnh, gần như vô tình nhìn nam nhân yêu nghiệt trước mắt này.

Thấy tiểu gia hỏa bình tĩnh không có chút phản ứng dị thường, làm nam tử mắt tím hơi nhượng mảy.

Đây là người đầu tiên, sau khi nhìn thấy đôi mắt hắn không có phát ra tiếng thét chói tai.

"Người không sợ?" Tiếng nói khàn khàn mang theo mỉa hoặc vang lên bên tai Vô Tà.

"Ta đang sắp chết." Quân Vô Tà nhắc nhở đối phương ước định cùng mình, hai tròng mắt đen nhánh mà bình tĩnh, nhìn cặp mắt màu tím kia, không có cầu xin, không có sợ hãi. Nếu có cũng chỉ là mặt kia bình tĩnh như nước, phảng phất từ vọng trong miệng nàng, cũng không phải là bản thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lân Vương Phủ (1)

Nam tử mắt tím hơi nhướng mày, bình tĩnh nhìn hai mắt kia giống như băng sơn nhìn mình, như nghiền nát xúc động của hắn.

Cho dù đối mặt với từ vọng, thiếu nữ yếu ớt này cũng có thể bình tĩnh như vậy, bình tĩnh làm người càng thêm muốn xé bỏ bình an của nàng.

"Ta sẽ không để ngươi chết." Nam tử mắt tím nhẹ nhàng mở miệng.

"Đưa ta về nhà."

Nam nhân trước mắt không trị thương được cho nàng, cách duy nhất, chỉ có thể đưa nàng trở lại nhà của nguyên chủ thân thể này.

Nam tử mắt tím hơi nhướng mày, thỉnh linh ẩn xuống mi gian của Vô Tà một nụ hôn.

"Như người mong muốn."

Ẩn phía trong cơ thể Quân Vô Tà, mèo đen hoàn toàn hoá thạch.

Ma ma! Chủ nhân nó bị cái nam nhân này khủng bố khinh bạc!!

Quân Vô Tà không biết mình khi nào thì hôn mê, thời điểm nàng tỉnh lại lần nữa, nàng đã nằm ở trong một căn phòng hoa mỹ.

Một lão già người tóc trắng xoá, đang ngồi ở mép giường, nhìn thấy Quân Vô Tà tỉnh lại, khuôn mặt già nua hiện lên một nụ cười hoà ái, "Nha đầu, người rốt cuộc tỉnh, người đây là muốn hù chết gia gia sao."

"Người cái nha đầu ngốc, còn không phải là Giới Linh sao? Không có liên không có, cháu gái của Lân Vương ta mặc dù không có Giới Linh, cũng không có gì ghê gớm, có gia gia ở đây, người còn sợ cái gì?" Quân Tiên mắt nhìn cháu gái mắt tích đã tìm lại được đau lòng nói.

Gia gia?

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, ký ức thân thể này lại lần nữa hiện lên ở trong óc nàng, lão già ngồi ở mép giường đúng là Lân Vương của Thích Quốc, cũng là gia gia của khối thân thể này —— *Quân Tiên* (君洗).

Giới Linh trong miệng Quân Tiên, là lực lượng hữu độc trong thế giới này.

Giới Linh sớm tại một khắc khi mọi người sinh ra cũng đã tiềm tàng ở bên trong linh hồn người, sau khi đến năm 14 tuổi, Giới Linh liền sẽ thức tỉnh, lấy bộ dáng chiếc nhẫn xuất hiện ở đầu tay phải ngón áp út của mọi người, Giới Linh cũng không được xem như thật thể, chúng nó càng giống như là linh hồn, tuy rằng có thể thông qua ngưng tụ, hóa thành thật thể, nhưng hình thái lại hoàn toàn bất đồng.

Có Giới Linh có thể ngưng tụ thành vũ khí cường đại, có Giới Linh có thể biến ảo trở thành thú hình uy mãnh.

Mà Quân Vô Tà năm nay vừa vặn tròn 14 tuổi, trước đó mấy ngày, chính là sinh nhật nàng, cũng hẳn là thời điểm Giới Linh của nàng thức tỉnh, chính là một ngày kia, thân thể của nàng lại không có xuất hiện bất luận cái gì dị thường.....

Giới Linh của Quân Vô Tà không hề thức tỉnh, càng nói trắng ra, Giới Linh của Quân Vô Tà là một tử linh.

Ở thế giới này, Giới Linh mạnh yếu đều quan hệ đến thực lực của chủ nhân, tình huống tử linh rất ít khi xuất hiện, chính là một khi xuất hiện, người nọ liền sẽ bị nhận định là một phế vật.

Phế vật không có Giới Linh.

Sau khi Quân Vô Tà biết được Giới Linh của mình cư nhiên là một tử linh, lúc ấy cũng chịu đựng kích thích rất lớn. Hai ngày trước rời nhà trốn đi, khi trở về chỉ còn lại nửa mạng, thật sự là làm cho Quân Tiên hoảng sợ. Cho rằng cháu gái nhà mình luôn luôn tâm cao khí ngạo, bởi vì một chuyện không có Giới Linh mà nghĩ quẩn trong lòng, quẩn ý sinh nông nổi.

Quân Vô Tà nằm ở trên giường không nói gì.

Tự sát?

Cũng không phải như vậy.

Sau khi tiếp thu ký ức của thân thể này, Quân Vô Tà rõ ràng hơn bất luận người nào, chủ nhân của thân thể này căn bản là không có ý định tìm chết, nàng sở dĩ rời khỏi Lân Vương phủ, hoàn toàn là bởi vì ba ngày trước đó, cùng vị Nhị hoàng tử kia có hẹn ước.

Sau khi biết được chính mình không có Giới Linh, chủ nhân thân thể này chịu đủ mọi đau khổ, mà Nhị hoàng tử mình luôn ái mộ lại đúng lúc đến chơi ra mặt trấn an, cũng cùng nàng ước hẹn, hai ngày trước đó cùng ra khỏi thành, bởi nàng giải sầu.

Thiếu nữ với cõi lòng đầy chờ mong cứ như vậy rời khỏi Lân Vương phủ, chỉ tiếc, khi nàng đến nơi ước hẹn, chờ nàng đến không phải là người thương tuần mỹ ưu nhã, mà là một tên hắc y nhân thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lân Vương Phủ (2)

Đúng là hắc y nhân kia đã đã thương nàng, đẩy nàng vào vực sâu vạn trượng. Nếu không phải phía dưới vách núi có những cây cối bị che khuất đỡ lấy, khối thân xác này, chỉ sợ đã sớm đã tan xương nát thịt.

Không phải tự sát, mà là bị hấn giết.

Trong đầu Quân Vô Tà nhanh chóng suy tư về tình cảnh hiện tại, bất luận hắc y nhân kia có phải là Nhị hoàng tử hay không, chuyện này cũng không thoát khỏi can hệ với Nhị hoàng tử.

Quân Tiên đã từng hiệp trợ để quân khai lập lãnh thổ. Thụy Lân Quân của Lân Vương là những binh lính tinh nhuệ bậc nhất của Thích Quốc, trực thuộc gia mạch Lân Vương. Là một binh lính làm chư quốc sợ hãi cuồng chiến, mặc dù là đương kim thánh thượng, cũng muốn lễ nhượng Quân Tiên ba phần. Hiện giờ thánh thượng tuy đối với Lân Vương phủ phá lệ hậu ái, nhưng hai nhi tử của Quân Tiên, một chết một tàn, lại không có khả năng thống lĩnh quân lính. Cháu gái Quân Vô Tà ngang ngược kiêu ngạo mạn, lại không có Giới Linh chống đỡ. Một khi Quân Tiên trăm năm sau, Lân Vương phủ chỉ sợ sẽ lưu lạc đến hoàn cảnh *được cả quên nôm (có cả nhưng không có giò để bắt)*.

Có thể nói, hiện giờ Lân Vương phủ chỉ là một con hổ giấy, duy nhất có thể trấn bãi, cũng chỉ có một lão nhân Quân Tiên đã qua tuổi bảy mươi.

Thân thể Quân Tiên một năm không bằng một năm, gần một năm nay, bệnh nặng không ngừng, mắt thấy không thể sống lâu với nhân thế, cũng thấy động tác của triều đình càng thêm không kiêng nể gì với Lân phủ.

Quân Vô Tà gặp nạn, rất có thể chính là dấu hiệu hoàng gia muốn đối phó với Lân Vương phủ.

"Rõ ràng là Nhị hoàng tử không còn xem trọng Lân Vương phủ, mới dám đối với nữ thổ phi Quân Vô Tà hạ độc thủ."

Mèo đen nhỏ giọng thăm thì, vốn tưởng rằng chủ nhân nhà mình trọng sinh tới một gia đình tốt đẹp, nhưng không nghĩ tới phồn hoa này chỉ là mây khói thoáng qua, tùy thời tùy chỗ đều là nguy hiểm có thể hại đến tính mạng.

Quân Vô Tà hơi hơi nhường mày.

Tiểu hắc miêu lập tức cuộn tròn, đem đầu chôn vào giữa một đôi chân lông xù.

Nó sai rồi, nó không nên quên, chủ nhân nhà nó hiện tại đã kêu —— Quân Vô Tà.

Thấy cháu gái vẫn luôn không hề mở miệng, có lẽ là bị dọa tới rồi, Quân Tiên cũng không nhắc nhở nữa, cõi lòng hẩn đầy *quan ái (quan tâm, yêu thương)* nhìn Quân Vô Tà nói: "Thôi, người trở về là tốt rồi, người hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu có việc gì, hãy gọi ca ca ngươi."

Ca ca?

Quân Vô Tà lục tìm trong trí nhớ của khối thân thể này cũng không thấy bất luận thông tin gì về người "ca ca". Lân Vương phủ người lớn không nhiều, Quân Tiên tổng cộng chỉ có hai nhi tử, đại nhi tử là phụ thân Quân Vô Tà, mẫu thân thân sinh của Quân Vô Tà vì khó sinh mà chết. Trên chiến trường định mệnh ấy, phụ thân nàng hy sinh. Trừ bỏ Quân Tiên, Quân Vô Tà còn có một tiểu thúc, mà tiểu thúc của nàng cũng ở trận chiến kia lúc phụ thân chết trận đã bị thương, hai chân mất đi năng lực hành động.

Trừ lần đó ra, Quân Vô Tà cũng không tìm được bất luận ký ức gì về hai chữ "ca ca" này.

"Vô Dược, ngươi vào đây chiếu cố muội muội ngươi, ta muốn đi ra ngoài một chuyến." Quân Tiên thu liễm tươi cười trên mặt, đối với ngoài cửa gọi một tiếng.

Cửa phòng đang đóng chặt tự ý theo đó bị đẩy ra, một bộ thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trước cửa.

Quân Vô Tà nhìn đến bộ dáng của "Ca ca" trong nháy mắt, ngây ngẩn cả người.

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất của trời cao, cặp mắt tà mị kia đen như đêm tối mê người.

"Vâng." Nam tử tà mị hơi hơi mỉm cười.

Quân Tiên vừa lòng gật gật đầu, dặn đi dặn lại Quân Vô Tà nghỉ ngơi thật tốt, một lúc sau mới rời đi.

Trong phòng, cũng chỉ còn lại Quân Vô Tà cùng *Quân Vô Dược (君无药)* hai người.

Ngay sau đó, một đạo hắc ảnh từ trên người Quân Vô Tà hiện lên, Miêu nhi màu đen để phòng đứng ở trước giường, miệng nhỏ hơi mờ ra làm lộ răng nhọn sắc bén.

Quân Vô Dược nhìn mèo đen đầy người để phòng, không nhanh không chậm đi đến bên một chiếc ghế dựa ngồi xuống, bắt chéo hai chân thon dài, dù bận vẫn ung dung nhìn người nằm ở trên giường, mặt không chút biểu tình Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 6: Lân Vương Phủ (3)

Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn nam nhân tràn ngập hơi thở nguy hiểm, Lân Vương phủ căn bản là không có Quân Vô Dục gì, Quân Vô Tà càng không có huynh trưởng gì, nam nhân ngồi ở chỗ kia, rõ ràng chính là vị được nâng thả ra từ trong huyết động, chỉ là hiện giờ, mắt tím yêu dị đã biến mất vô tung vô ảnh, thay thế chính là một đôi hắc đồng thâm thúy.

"Người đã làm gì?" Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn chằm chằm nam nhân thần bí trước mắt.

Quân Vô Dục một tay chống cằm, khoe mắt hơi nhướng lên, mang theo ánh mắt tà tử, bình tĩnh nhìn thiếu nữ trước mắt từ trên xuống dưới có chút quá phận.

"Bảo ân."

"Không cần."

"Thật đáng tiếc, đây là đơn phương."

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, người nam nhân này rất nguy hiểm, nàng không biết người này rốt cuộc dùng phương pháp gì, cư nhiên khiến Quân Tiễn đem hắn coi như chính tôn từ của mình.

"Người đã làm gì với người nơi này?"

Quân Vô Dục cười như không cười nhìn Quân Vô Tà, hắn nâng tay lên, một sợi tóc như con rắn nhỏ quay quanh ở hắc đầu ngón tay hắn, "Không cần sợ, ta chỉ là làm vật nhỏ này tiến vào trong thân thể bọn họ, tạm thời đối với ký ức của bọn họ làm một ít sửa đổi nho nhỏ. Ta sẽ không thương tổn bất luận kẻ nào ở nơi này, người có thể yên tâm."

Mèo đen hoàn toàn chấn kinh rồi.

Chủ nhân nhà nó rốt cuộc cứu một tên quái vật gì trở về thế này! Cái hắc xà kia làm mèo đen theo bản năng cảm thấy thập phần nguy hiểm.

Có thể tiến vào trong thân thể người, còn có thể thay đổi ký ức con người!

"Tiểu miêu này, là Giới Linh của người?" Quân Vô Dục chỉ tiểu hắc miêu ngốc lẳng kia.

"Cùng người không quan hệ." Quân Vô Tà nói.

"Thật là lãnh đạm a, muội muội." Trên khoe môi Quân Vô Dục cười khoái trá.

"Nơi này cũng không phải nơi người nên ngồi, người có thể đi rồi." Quân Vô Tà nhíu mày nói, người nam nhân này quá nguy hiểm, để hắn lưu tại Lân Vương phủ không phải là chuyện tốt gì.

Quân Vô Dục thấp giọng cười, lọn tóc màu đen như những con rắn bắt đầu nhảy múa quay quanh ở đầu ngón tay hắn. "Đừng vô tình như vậy, người đã cứu ta, ta chỉ muốn báo ân. Nếu như người thậm chí không thể thỏa mãn một yêu cầu hèn mọn đó của ta, như vậy ta chỉ có thể thương tâm hủy diệt những vật đó đang sống nhờ trong thân thể mọi người ở Lân Vương phủ. Chẳng qua... nếu những vật nhỏ đó mà bị hủy diệt thô bạo như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ có thương tổn rất lớn... ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra đối với Lân Vương phủ?"

"Người uy hiếp ta?" Quân Vô Tà híp mắt.

"Không, ta thỉnh cầu người." Quân Vô Dục tươi cười như cũ.

Thỉnh cầu? Nếu như nàng không đồng ý, hắn liền phải giết chết mọi người Lân Vương phủ? Đây là thỉnh cầu?

"Không cần khẩn trương như vậy, ta chỉ tạm thời không có nơi nào thể đi, chờ đến thời điểm có thể rời đi, ta tự nhiên sẽ rời đi. Trước đó, còn hy vọng người có thể cho ta ở lại chỗ này báo đáp ân tình của người. Ta có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không thương tổn bất cứ một người nào ở nơi này." Quân Vô Dục cười nói.

"Sau đó, chờ người đi rồi, như cũ muốn giết chết bọn họ?" Quân Vô Tà hừ lạnh.

"Sẽ không, thời điểm nên đi, ta cam đoan, người nơi này một người đều sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn." Quân Vô Dục nói.

"Ta không có lựa chọn nào khác." Quân Vô Tà cắn răng.

Quân Vô Dục nhún vai.

Tự biết chính mình không có khả năng đem người nam nhân nguy hiểm này đuổi đi, Quân Vô Tà dứt khoát trực tiếp nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không hề để ý đến hắn.

Tiểu miêu màu đen thấy Quân Vô Dục cũng không có tính toán bất lợi đối với chủ nhân của mình, lúc này mới thoáng thu liễm khí thế, tứ chi nho nhỏ, chân ngắn bước ra nhảy đến cạnh giường cuộn mình bên cạnh đầu gối Quân Vô Tà nằm xuống, chỉ là cặp mắt cánh giác kia, lại trước sau không dời đi từ trên người Quân Vô Dục.

Người nam nhân này rất nguy hiểm. Hắn là kẻ nguy hiểm nhất mà nó từng *tao ngộ (gặp)*.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khách không mời mà đến (1)

Nhìn Quân Vô Tà không muốn nhiều lời với mình, Quân Vô Dục nhìn bạch, nàng đã tiếp nhận "Thỉnh cầu" của mình rồi.

Cảm giác được tự do, là sự tình ngoài dự liệu của hắn. Bất quá nếu hắn đã ra ngoài, tự nhiên sẽ đoạt lại những gì vốn nên thuộc về hắn. Ngày báo thù đã sắp đến. Trước đó, hắn cần có đủ thời gian để bản thân khôi phục lại tất cả sức mạnh trước kia. Ngẫu nhiên gặp được tiểu gia hòa thú vị này, ngồi tại nơi này, có lẽ có thể cho hắn nhiều lạc thú hơn.

Trong vài ngày sau đó, Quân Vô Tà đều nằm ở trong phòng dưỡng thương. Trong Lâm Vương phủ có những linh đan diệu dược gì đều bị đưa đến phòng của Quân Vô Tà. Trong khi đó đại phu tốt nhất toàn thành cũng toàn bộ đều bị trói lại rồi đem tới quý phủ trị liệu cho Quân Vô Tà.

Nếu như có thể, Quân Vô Tà càng hy vọng chính mình động thủ.

Nhìn những lão đại phu tóc trắng xoá, lúc thấy Quân Tiễn không để ý liền tự đưa ánh mắt chăm chú nhìn xuống, đôi tay phát run kiểm tra thương thế cho nàng, Quân Vô Tà chỉ nghĩ hai chữ —— lang băm.

Loại thương thế này nếu như giao trên tay nàng, không tới mười ngày liền khỏi hẳn, nhưng trong miệng những lang băm này, các báo cáo đưa ra thời gian, đều không thua kém một tháng.

Chỉ vì thương thế của nàng quá nặng, muốn chính mình động thủ, đều không có cơ hội.

Thời gian một tháng, Quân Vô Tà đều bị nhốt tại trong phòng, trừ bỏ Quân Tiễn ngày ngày tới xem ở ngoài. Quân Vô Dược có xuất hiện nhưng thật ra rất hiếm.

Rốt cuộc cũng đến thời điểm có thể xuống đất, thân ảnh Quân Vô Dược lại xuất hiện ở trước cửa.

"Người cuối cùng trông cũng khá hơn." Nam tử tuần nễ dựa vào cửa, mỉm cười nhìn Quân Vô Tà đang miễn cưỡng xuống đất, đôi mắt nửa mờ tà mị nói không nên lời.

"Ta muốn thay quần áo." Quân Vô Tà mặt vô biểu tình quét mắt liếc hẳn một cái, ý tứ rất đơn giản rõ ràng, một chữ —— lẩn.

Đáng tiếc, người nào đó lại cứ nghe không hiểu.

Thay vì bỏ đi Quân Vô Dược bước đến bên người Quân Vô Tà, đôi tay hữu lực duỗi ra, trực tiếp ôm ngang eo Quân Vô Tà.

Mèo đen một bên lại lẩn nửa xù lông thẳng đứng.

Buông chủ nhân nhà nó ra! Người cảm thụ này! Tiếng thét vang lên từ trong đầu nó.

"Muội muội còn chưa khỏi hẳn, loại chuyện này, tự nhiên là do huynh giúp đỡ." Dứt lời, Quân Vô Dược hoàn toàn không để ý tới ánh mắt bốc hỏa của mèo đen, một tay ôm Quân Vô Tà mảnh khảnh đi đến mép giường, một tay cầm lấy quần áo sạch sẽ của Quân Vô Tà đặt ở một bên, trực tiếp bắt đầu thay quần áo giúp Quân Vô Tà.

"....." Quân Vô Tà đối với toàn bộ quá trình là khuôn mặt lạnh băng. Mặt vô biểu tình nhìn Quân Vô Dược đem chính quần áo của mình cởi ra, chỉ để lại một cái tiểu yếm hồng nhạt cùng quần.

Kiếp trước kiếp này của Quân Vô Tà chưa bao giờ cùng người khác phải có bất kỳ tiếp xúc thân mật gì, thời điểm đối mặt với người nào đó không chút nào che dấu "khinh bạc" nàng, đại não thường bình tĩnh liền xuất hiện tình huống chết máy.

Hắn là đang hầu hạ chính mình (*hắn*)?

Quân Vô Tà nhú mắt nhìn chăm chăm sườn mặt Quân Vô Dược.

Quân Vô Tà đối với việc nam nữ không hề có kinh nghiệm, theo bản năng đem hành vi của người nào đó coi như —— báo ân.

Chỉ có mèo đen một bên nôn nóng rồi rầm đã sắp chết ngất, trơ mắt nhìn chủ nhân nhà mình bị ăn đậu hũ, cư nhiên còn không có bất cứ phản ứng gì, *chủ nhân người đam mê tình tình! Bây giờ không phải là lúc đam mê! Tắt hẳn!!!!*

Yên lặng để người hầu hạ nàng mặc xong quần áo?

Quân Vô Tà vẻ mặt bình tĩnh, nhưng thật ra Quân Vô Dược đang ôm Quân Vô Tà ánh mắt tràn ngập *ý cười ngược(trêu chọc)*, không đợi Quân Vô Tà có động tác tiếp theo, Quân Vô Dược đã tự nhiên ôm nàng hướng ngoài cửa đi đến.

"Chúng ta đi đâu?"

Quân Vô Tà đối với mèo đen vẫy tay, mèo đen buồn bực chết không nhắm mắt hóa thành làn khói mù màu đen trốn về trong cơ thể nàng.

"Có khách nhân." Quân Vô Dược cười chói mắt đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khách không mời mà đến (2)

Trong đại sảnh Lâm Vương phủ, hai nam một nữ đang ngồi phẩm trà.

Nam tử ngồi ở vị trí chủ thượng, tuổi chừng ba mươi, một gương mặt tuấn dật xảo đoạt thiên công, quần áo màu xanh nhạt tôn lên thân hình hắn cực kỳ đẹp, chỉ là dưới thân hắn ngồi xe lăn, lại làm người cảm thấy thập phần chói mắt. Nam nhân ưu tú như thế, thế nhưng lại là người tàn phế.

Ngồi ở bên phải một đôi nam nữ đồng dạng ưu tú, nam tử kia người mặc áo dài màu vàng nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một tia lạnh nhạt, mà nữ tử ngồi ở trong tầm tay hắn dung mạo cực kỳ thanh lệ, một thân bạch y có vẻ phá lệ cao lãnh.

"Nhị hoàng tử xin mời ngồi một lát, thân mình Vô Tà chưa khỏi hẳn, đến đây có lẽ là sẽ chậm một chút." Nam tử ngồi trên xe lăn mở miệng, hắn là tiểu nhi tử(*con út*) của Quân Tiễn, *Quân Khanh* (君卿).

Nhị hoàng tử *Mặc Huyền Phi* (墨玄斐) khẽ gật đầu, biểu tình lạnh nhạt không thấy một tia biến hóa, hắn là vị hôn phu của Quân Vô Tà, lại một tháng sau khi Quân Vô Tà xảy ra

chuyện mới lần đầu tiên xuất hiện. Khi tới thể nhưng còn mang theo một tuyệt sắc giai nhân bên người.

Trên mặt Quân Khanh tự nhiên sẽ không tốt đẹp gì.

Chỉ chốc lát sau, Quân Vô Dược liền tới bên trong đại sảnh.

Mặc Huyền Phi hồ hững nhìn người đang tới, chính là nháy mắt nhìn đến, thỉnh linh lại làm mây gian của hắn nhún lại.

Mặc Huyền Phi có thể nói là một trong những người có dung mạo anh tuấn nhất ở Thích Quốc, nhưng hiện giờ vị hôn thê của hắn, đang được một nam tử trẻ tuổi tương mạo vượt trội hơn hắn ôm tới.

Quân Vô Tà gầy nhô bởi vì bệnh lâu, khuôn mặt nhô mắt đi hồng nhuận ngày xưa, hiện giờ tái nhợt, cái này làm cho nàng vốn là ngũ quan minh diễm đột nhiên thay đổi một loại cảm giác, giống như *bạch liên(hoa sen)* nở trên đỉnh núi. Nàng an tĩnh dựa vào trong lòng ngực tên nam tử xa lạ kia, mắt đi uơng ngàng ngày xưa, có vẻ diễm đạm đáng yêu.

Mặc Huyền Phi không thích Quân Vô Tà, đây là sự tình trên dưới mọi người ở Thích Quốc đều biết đến. Đáp ứng hôn sự cùng nàng, bắt quả là ngại với binh lực của Lâm Vương phủ.

Nhưng điều này không có nghĩa là Mặc Huyền Phi vui vẻ nhìn đến chính vị hôn thê của mình khi gặp mặt cho hắn đội nón xanh!

"Vị này chính là?" Mặc Huyền Phi nhũu mày hỏi.

Quân Khanh nói: "Đây là Quân Vô Dược, là ca ca của Vô Tà." Đã chịu hắc xạ ảnh hưởng, Quân Khanh theo bản năng nhận định Quân Vô Dược là ca ca của Quân Vô Tà.

"Cái gì?" Mặc Huyền Phi trên mặt lạnh nhạt rồi cuộc xuất hiện một tia khiếp sợ.

Lâm Vương phủ đời thứ ba cũng chỉ có một người Quân Vô Tà, cái này kêu Quân Vô Dược chính là từ nơi nào nhảy ra tới?

Chẳng lẽ nói, Lâm Vương đã sớm đổi hoàng gia có phòng bị, mới có thể che giấu sự tồn tại của Quân Vô Dược?

Mặc Huyền Phi đôi mắt hơi nheo lại.

"Vô Dược là một cô nhi, từ nhỏ được phụ thân ta nhặt được, nuôi dưỡng ở bên ngoài, trong khoảng thời gian Vô Tà bị thương, phụ thân thân thể không tốt, ta cũng không có khả năng hành động bình thường, lúc này mới đưa Vô Dược trở về, chiếu cố Vô Tà." Quân Khanh dựa theo ám chỉ của hắc xạ, đem lại lịch Quân Vô Dược nói ra.

Nguyên lai không có quan hệ huyết thống.

Mặc Huyền Phi lúc này mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Từ đầu đến cuối, Mặc Huyền Phi đều không có quan tâm hỏi Quân Vô Tà một câu.

Quân Vô Dược cùng Quân Vô Tà ngồi xuống, vừa vặn cùng Mặc Huyền Phi và bạch y nữ tử kia mặt đối mặt.

Tùy ý nhìn lướt qua, trước mắt một nam một nữ, Quân Vô Tà âm thầm cười lạnh.

Thì ra đây đúng là nam nhân đã làm cho thân xác nguyên chủ này mê luyện muốn chết muốn sống Nhị hoàng tử. Đến nỗi nữ tử ngồi ở bên người hắn Quân Vô Tà cũng không có ký ức liên quan.

"Phụ hoàng biết được Vô Tà bị thương, sai ta đưa tới một ít đồ bổ. Vừa vặn Vân Tiên cũng ở cạnh, ta liền thỉnh nàng đi cùng vì Vô Tà nhìn xem thương thế. Vân Tiên kỹ thuật cao siêu, y thuật không phải đại phu tầm thường có thể so, để Vân Tiên nhìn một cái cũng tốt hơn để lại cái di chứng gì." Nguyên bản Mặc Huyền Phi còn mang một khuôn mặt lạnh lẽo, khi thời điểm nhắc tới nữ tử ngồi ở bên người, trong ánh mắt lại nhiều một tia tình tứ khác thường.

Ánh mắt kia, rõ ràng như là đang nhìn người trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Khách không mời mà đến (3)

"*Tra nam(*)!*" mèo đen ngồi xổm trong thân thể Quân Vô Tà, thấy hết thấy.

(*) có thể hiểu là loại nam nhân không ra gì.

Làm trò trước mặt chính vị hôn của mình, cùng nữ nhân khác mắt đi mây lại, Mặc Huyền Phi này căn bản là là cái tra nam!

Quân Vô Tà vốn vẫn luôn giữ im lặng lại đột nhiên mở miệng.

"Không cần thiết."

Lang băm ở dị thể này làm nàng chịu tra tấn đủ rồi.

Quân Vô Tà cự tuyệt, làm Mặc Huyền Phi cùng *Bạch Vân Tiên* (白云仙) bên người hắn sắc mặt hơi đổi.

Mặc Huyền Phi có chút không vui nói: "Vân Tiên là đệ tử tông chủ tông tộc Khuynh Vân Tông."

Khuynh Vân Tông?

Quân Vô Tà hơi hơi nhường mảy, thậm chí Quân Khanh sắc mặt đều xuất hiện một tia kinh ngạc.

Ở một số thực lực bên ngoài quốc thổ, trên phiên đại lục này còn có mấy thế lực lớn làm triều đình kinh sợ, Khuynh Vân Tông chính là một trong số đó.

Khuynh Vân Tông lấy y thuật trừ danh(*nổi danh nhờ y thuật*), những thần y trong thiên hạ đều xuất từ Khuynh Vân Tông. Nghe nói tông chủ Khuynh Vân Tông có được năng lực *hoạt tử nhân nhục bạch cốt*(*). Quân vương chư quốc kinh đô này đối với họ thập phần tôn kính. Giống như Thích Quốc loại này, là tuyệt đối không dám cùng Khuynh Vân Tông đối nghịch, nếu là chọc giận Khuynh Vân Tông, Thích Quốc liền kết thúc.

(*)*Hoạt tử nhân nhục bạch cốt: làm người chết sống lại, làm xương trắng mọc ra thịt.*

Bạch Vân Tiên là đệ tử của tông chủ Khuynh Vân Tông, thân phận này cũng không phải là người bình thường có thể so.

Sau khi Mặc Huyền Phi mở miệng giới thiệu, Bạch Vân Tiên hơi nâng lên hàm dưới, trên mặt biểu tình càng thêm cao lãnh, một bộ dáng không dính khói lửa phàm tục.

"Vân Tiên rất ít khi ra tay cứu người, lúc này đây có thể mời được Vân Tiên xuất động, ta cũng đã tốn rất nhiều sức lực. Vô Tà vốn là vô duyên với Giới Linh, nếu thân mình lại có vấn đề gì, ngay sau như thế nào tốt được? Tuy nói ta cùng với Vô Tà vô duyên, nhưng là tốt xấu đều đã quen biết một thời gian, mặc dù là bằng hữu, ta cũng nên giúp nàng một phen." Thấy Quân Khanh đã tiếp thu, Mặc Huyền Phi trên mặt rốt cuộc hiện lên một tia ý cười.

Sắc mặt Quân Khanh khó coi lên tới cực điểm rồi, sớm tại thời điểm Mặc Huyền Phi mang theo Bạch Vân Tiên tới cửa, hắn liền cảm thấy sự tình không ổn.

Mặc Huyền Phi trước đây nguyên ý tiếp nhận vị hôn thê Quân Vô Tà, hoàn toàn là ngại với quân quyền Lâm Vương phủ. Hiện giờ hắn cùng Khuynh Vân Tông có quan hệ, tự nhiên là thấy Lâm Vương phủ chướng mắt.

Liền tính Quân Tiên ở Thích Quốc bình quyền dù lớn như thế nào, cũng không phải là đối thủ của Khuynh Vân Tông.

Mục đích của Mặc Huyền Phi lần này thập phần xác minh, hắn chính là tới cùng Quân Vô Tà giải trừ hôn ước!

"Ý tứ của Nhị hoàng tử, là muốn cùng Vô Tà giải trừ hôn ước?" Quân Khanh lấy đôi tay đã trắng bệch nắm xe lăn.

"Đây cũng chỉ là bất đắc dĩ, ta cùng với Vô Tà vốn là không có tình cảm gì, chẳng qua vì Vô Tà quá yếu, mới muốn thử ở chung xem thế nào, chính là lâu như vậy tới nay, ta cùng Vô Tà xác thật không có sinh ra bất luận cái tình cảm gì, hơn nữa Vô Tà hiện giờ Giới Linh đã bị xác định là tử linh, ta cùng với nàng duyên phận đã hết." Mặc Huyền Phi không cho là đúng nói.

Một nữ nhân tuy hứng với nam nhân, lại liền Giới Linh đều không có, sao có thể trở thành bạn đời của hắn? Hắn thân là hoàng tử! Làm sao có thể lấy một phế vật, trở thành trò cười sao?

Mặc Huyền Phi nói, không thể nghi ngờ đem thể diện cùng tôn nghiêm của Quân Vô Tà đều dẫm lên dưới chân.

Âm chi Quân Vô Tà đối với hắn dấy dưng, cùng tử linh của nàng là phế tài.

Đem chính mình đây không còn một mảnh.

Sắc mặt Quân Khanh đã xanh mét, hắn thăm hện chính mình hai chân tàn tật, người bị coi trở thành phế vật, hiện giờ người khác đều tới cửa khi dễ, hắn lại muốn vì chính chất nữ của mình xuất đầu nhưng năng lực đều không có.

Lâm Vương phủ thật sự muốn xuống dốc sao?

Quân Khanh không đành lòng nhìn về phía Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đối với Mặc Huyền Phi si tình một mảnh, tính tình cao ngạo, hiện giờ bị khinh nhục như vậy, nàng như thế nào có thể chịu được?

Chính là này vừa thấy, lại làm Quân Khanh ngây ngẩn cả người.

Vốn tưởng rằng Quân Vô Tà sẽ xấu hổ và giận dữ không thôi, lúc này về mặt lại bình tĩnh giống như là người không có việc gì, cặp con ngươi kia gọn sòng không có tia tức giận nhàn nhạt đảo qua Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khách không mời mà đến (4)

Nàng... nàng không có tức giận?

"Nói xong rồi?" Quân Vô Tà lạnh lẽo nhìn về phía đôi câu nam nữ này.

Quân Vô Tà bình tĩnh không chỉ làm Quân Khanh kinh ngạc, ngoài ra cũng nằm ngoài dự kiến của Mặc Huyền Phi.

Phải biết rằng, lúc trước Quân Vô Tà vì muốn cùng hắn ở bên nhau, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn nào, hiện giờ bị hắn giáp mặt từ hôn, như thế nào không có nửa điểm thẹn quá hoá giận?

"Quân Vô Tà, chúng ta *hào tu hào tán* (để đến với nhau thì dễ chia tay), để Vân Tiên ra tay cứu người một mạng, chúng ta xem như không ai nợ ai." Đoán không rõ ý tứ của Quân Vô Tà, Mặc Huyền Phi nhíu mày nói.

Quân Vô Tà hơi nhường mảy, con ngươi đậm mạc dừng ở trên người Bạch Vân Tiên trên dưới đánh giá một phen.

"Thiên hạ rộng lớn như vậy, sao ngươi không tính toán đi nhìn xem?" Quân Vô Tà neho neho mắt.

"Có ý tứ gì?" Mặc Huyền Phi hơi sừng sốt.

Một tiếng cười khê, từ trong miệng Quân Vô Dược truyền ra.

"Ý tứ của Vô Tà, là bảo các ngươi *lăn đi(rời đi)*." Quân Vô Dược "Hảo tâm" giải thích.

Mặc Huyền Phi sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét, "Quân Vô Tà, sự tình giải trừ hôn ước, ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý, phụ hoàng đã đồng ý thảo thánh chỉ, ngày mai sẽ chiếu cáo thiên hạ, ta khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt."

Vốn vẫn luôn im lặng, Bạch Vân Tiên lúc này lại mở miệng, tiếng nói mềm nhẹ mang theo một tia ngao mạn, "Quân tiểu thư, sự phụ ta từng nói qua, *mệnh lí hữu thời chung tu hữu, mệnh lí vô thời mạc cường cầu(*)*, lấy tình huống hiện tại của Quân tiểu thư, lại muốn đi cưỡng cầu hôn sự này, thật sự là rất khó."

(*)"Mệnh lí hữu thì chung tu hữu, mệnh lí vô thì mạc cường cầu" (tạm dịch: Khi điều gì đã được sắp đặt, nó sẽ đến đúng thời điểm. Nếu điều gì không được sắp đặt, không ai có thể làm nó xảy ra, vậy cần gì phải cố sức để thay đổi nó?).

Nói ngắn gọn, chính là khuyên Quân Vô Tà không cần mang da mặt dày đeo bám Mặc Huyền Phi.

"*Chủ nhân! Nữ nhân này đang mắng ngươi!*" tiểu hắc miêu phản nộ rồi, cầu nam nữ đối diện này quả thực quá không biết xấu hổ.

"Ta mệt mỏi." Quân Vô Tà cũng không thèm nhìn tới cầu nam nữ đối diện này, thẳng nhìn về phía Quân Vô Dược.

Quân Vô Dược tự nhiên như vậy mà đứng dậy, vươn hai tay đem thân mình nho nhỏ của Quân Vô Tà ôm vào trong ngực, cũng không quay đầu lại rời khỏi đại sảnh.

Sắc mặt Mặc Huyền Phi càng thêm khó coi, Quân Vô Tà chưa từng làm lơ hần như vậy, chính là hôm nay, Quân Vô Tà lại liền một con mắt cũng đều không nhìn hần, từ đầu đến cuối đều là hoàn toàn làm lơ như thế này.

"Thời gian không còn sớm, nhị vị mời trở về đi." Quân Khanh sắc mặt không vui hạ lệnh trực khách, nếu không phải bởi vì này hai người thân phận đặc thù, hần đã sớm để Thụy Lâm Quân đem hai cái cầu nam nữ này cho ném ra ngoài.

Mặc Huyền Phi còn muốn nói gì đó, Bạch Vân Tiên lại chủ động đứng lên, trên mặt mang theo bất mãn.

"Vân Tiên, đã để ngươi chịu ủy khuất." Mặc Huyền Phi nơi nào còn quản sự tình tại Lâm Vương phủ, hần thương tiếc nhìn Bạch Vân Tiên, là do Quân Vô Tà không biết tốt xấu.

Bạch Vân Tiên mặt không vui, không nói tiếng nào rời Lâm Vương phủ đi, Mặc Huyền Phi theo sát đi lên, hai người thực mau liền biến mất ở trong tầm mắt Quân Khanh.

Trong đại sảnh im ắng, Quân Khanh mặt trắng như tờ giấy, bọn họ Lâm Vương phủ khi nào gặp qua khinh nhục như vậy. Hiện giờ phụ thân già đi, Thụy Lâm Quân không có người thích hợp người thừa kế Thống soái, hoàng thất đã càng ngày càng không đem bọn họ để trong mắt. Xem Mặc Huyền Phi hôm nay tư thế, chỉ sợ có Khuyên Vân Tông này làm chỗ dựa, Thích Quốc thật sự liền không xem Lâm Vương phủ ra gì.

.....

Ôm Quân Vô Tà rời đi đại sảnh, trên mặt Quân Vô Dược trước sau như có như không mang theo ý cười trêu chọc.

"Ngươi không tức giận?" Quân Vô Dược cúi đầu nhìn Quân Vô Tà, mới vừa rồi tình huống trong đại sảnh kia, hần xem rõ ràng, rõ ràng chính là Mặc Huyền Phi mang theo tình mới tới đánh vào mặt Quân Vô Tà.

Cái khó có được chính là, Quân Vô Tà thế nhưng không có một tia tức giận.

Quân Vô Tà hơi ngẩng đầu, đáy mắt bình tĩnh tràn ngập dấu chấm hỏi.

Đáy mắt Quân Vô Dược không dấu điểm hiện lên ý cười, dưới nụ cười nhàn nhạt kia, lại ẩn ẩn lộ ra một tia thâm trầm.

"Tình tình Vô Tà thật là tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tập kích

"Ta đói bụng."

Không rõ Quân Vô Dược đang nói cái gì, Quân Vô Tà chỉ nghĩ sớm một chút khôi phục thể lực, điều trị thân thể mình thật tốt, nếu để đám lang băm kia ở lại lâu hơn nữa... thân thể năng kiểu gì cũng bị hủy hoại.

Đem Quân Vô Tà giao cho thị nữ hầu hạ dùng cơm, thân ảnh Quân Vô Dược biến mất ở nội viện Lâm Vương phủ.

Từ sau khi rời khỏi Lâm Vương phủ, Bạch Vân Tiên trên mặt trước sau mang theo cảm xúc bất mãn, mặc cho Mặc Huyền Phi dỗ như thế nào, nàng đều không thèm để ý tới hần.

"Nếu không phải nể mặt ngươi là hoàng tử, ngươi cho rằng ta sẽ đến cái loại nơi như thế này sao? Nàng ta nghĩ nàng ta là ai?." Bạch Vân Tiên cắn môi dưới. Thân là đệ tử tông chủ Khuyên Vân Tông, bao nhiêu người cầu nàng đi trước trị liệu, nàng đều không thèm để ý tới. Lần này nể mặt Mặc Huyền Phi, nàng mới miễn cưỡng đi Lâm Vương phủ, lại không nghĩ, thế nhưng là bị người nhanh chóng đuổi ra!

Nhục nhả bức này, nàng chưa từng có bao giờ.

"Vân Tiên giữ sức, cần gì cùng phế vật kia phí sức." Mặc Huyền Phi tính tình nhẫn nại trấn an.

"Dù sao, người thân cũng là hoàng tử một nước! phải cúi đầu trước mặt người khác...người..." Bạch Vân Tiên cười lạnh nói.

Trên mặt Mặc Huyền Phi không khỏi có chút xấu hổ.

"Đừng tức giận, cùng lắm thì ta giúp người báo thù là được." Trấn an Bạch Vân Tiên mới là mấu chốt.

Quả nhiên, sau khi nghe những lời này của Mặc Huyền Phi sắc mặt Bạch Vân Tiên chuyển biến tốt hơn.

"Nhớ rõ người đáp ứng ta." Bạch Vân Tiên nói.

"Tất nhiên là sẽ không quên." Mặc Huyền Phi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vì cố làm cho Bạch Vân Tiên hiền lộ tươi cười, Mặc Huyền Phi không vội vã hỏi phủ ngay, mà là mang theo Bạch Vân Tiên, ngồi xe ngựa được một đội thị vệ hộ tống ra khỏi thành, tìm một mảnh hoa hải lý lòng người trong lòng. Chẳng đến khi màn đêm buông xuống, Bạch Vân Tiên mới lại lần nữa hiện lên tươi cười, Mặc Huyền Phi an tâm mang đội trở về thành.

Trên xe ngựa trở về thành, Mặc Huyền Phi nắm tay Bạch Vân Tiên, hai người rúc vào cùng nhau.

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại.

Xe ngựa chợt dừng lại, làm hai người bên trong xe thiếu chút nữa bị quăng cái té ngã.

"Sao lại thế này!" Mặc Huyền Phi không vui quát lớn nói.

Nhưng mà, bên ngoài xe không một tiếng đáp lại. Nửa đêm thanh âm côn trùng kêu vang vào giờ phút này có vẻ phá lệ chói tai.

Không nghe được tiếng đáp lại, Mặc Huyền Phi tức muốn học máu xuống xe ngựa. Ở trong đêm đen, những thị vệ đều giơ cây đuốc đứng trên mặt đất không hề nhúc nhích.

"Vì cái gì dừng lại!" Mặc Huyền Phi không vui nói.

Chính là đối với chất vấn của hắn, bọn thị vệ lại không có một tiếng đáp lại.

Nương theo ánh lửa, Mặc Huyền Phi nhìn đến ở phía trước đội ngũ, một thân ảnh màu đen lặng yên đứng thẳng ở kia. Đêm tối ở trên người hắn bao phủ một tầng bóng ma, ánh lửa mỏng manh không thể chiếu sáng lên dung mạo người nọ.

"Người nào?"

Mặc Huyền Phi tăng cao cảnh giác đề phòng, Bạch Vân Tiên cũng theo từ trên xe ngựa bước xuống.

Hai người chăm chú nhìn hắc ảnh ở đằng trước đội ngũ. Hắn chậm rãi nâng lên tay, bàn tay hơi mờ ra, ở giữa không trung chợt nắm chặt thành quyền.

Trong phút chốc, thân thể thị vệ ngay cùng thời gian nổ tung, máu tươi nóng bỏng đã vấy ra tới khắp nơi rồi!

"Ahhhhh!!!" Tiếng kêu thê lương thấm thết từ trong miệng Bạch Vân Tiên truyền ra, gần trăm tên thị vệ ở cùng thời gian tự nổ, mang theo huyết nhục máu me ép lên một thân của nàng, huyết nhục dính nhớp che kín làn váy hoa mỹ của nàng.

Cây đuốc rơi xuống trên mặt đất nháy mắt đem xe ngựa bốn phía bốc lửa. Liệt hỏa hùng hục đem Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên hai người cùng nhau vây quanh.

Thời điểm ngay lúc phát sinh một màn này đây, nhìn vòng lửa kia một lúc, thân ảnh thon dài chậm rãi lui về phía sau.

"Đáng tiếc, ta không tốt tính như Vô Tà như vậy." Hắc ảnh dưới ánh trăng mang theo ý cười phát ra giọng nói nhỏ nhẹ, nhìn ngọn lửa vui vẻ đưa tiễn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bị ghét bỏ (1)

Mèo đen nằm ở trên đầu gối Quân Vô Tà, hưởng thụ vuốt ve của chủ nhân.

"Chủ nhân, Lân Vương phủ này cũng không an toàn, chúng ta muốn rời đi hay không?" mèo đen thoải mái híp con mắt. Hết thấy mọi việc phát sinh hôm nay, làm nó mình bạch khắc sâu, chủ nhân nhà nó trọng sinh vào thân xác này cũng không giống mặt ngoài an nhàn như vậy. Lân Vương phủ chỉ có dựa vào một mình Quân Tiên, lấy tuổi tác của Quân Tiên, chỉ sợ sống không được bao lâu nữa. Hoàng thất đã đối với Lân Vương phủ như hổ rình mồi, Quân Tiên nếu còn ở nhân thế, Nhị hoàng tử liền sẽ không tìm đến cửa làm khó Quân Vô Tà. Nếu như Quân Tiên đi rồi, chỉ sợ người Lân Vương phủ muốn tự bảo vệ mình đều là không thể được.

Lấy những hành vi ác liệt phía trước đối với khối thân xác này, xác định vững chắc sẽ là cái kết bi thảm.

"Không đi." Quân Vô Tà không chút để ý trêu đùa tiểu miêu.

Thế giới này cùng kiếp trước của nàng cũng *không tương đồng (không giống nhau)*, hoàng quyền *tối thượng (cao nhất)*, Lân Vương phủ tuy rằng lung lay sắp đổ, xác thật vẫn là cảng tránh gió tốt nhất.

Cho dù nàng có một thân tuyệt thế y thuật, lại không cách nào thay đổi sự thật nàng tay trái gà không chặt, mạo muội rời đi, dị thể xa lạ tồn tại quá nhiều nguy hiểm.

"Lân Vương phủ có chỗ dựa là Quân Tiên, nếu ta đã tới, liền sẽ không thể dễ hấn dễ dàng chết đi như vậy." Quân Vô Tà hơi nhướn mày, một thân y thuật không phải ăn chay, phẩm là người mà nàng muốn bảo vệ, sẽ không có ai là giữ không nổi.

"Thân xác này tư chất quá kém, ngay cả Giới Linh đều không có, nếu như có Giới Linh, ta thật ra có thể dựa theo phương thức của thể giới này để tu luyện."

"*Giới Linh rốt cuộc là cái gì?*" mèo đen đối với tình huống thể giới này hoàn toàn không biết gì cả.

Quân Vô Tà nâng tay phải lên, chỉ cần vươn ngón áp út ra.

Ngón tay mảnh khảnh, trắng nõn như ngọc.

Nếu là người bình thường, sau khi mười bốn tuổi, một chiếc nhẫn sẽ xuất hiện trên ngón áp út của tay phải do Giới Linh biến ảo thành, nhưng trên ngón áp út của nàng lại cái gì cũng đều không có.

"Miêu?" Mèo đen vươn lông xù xù móng vuốt, chạm vào ngón tay đẹp đẽ của Quân Vô Tà, vươn đầu lưỡi nhỏ nhẹ nhàng liếm liếm.

Đồng tử của Miêu nhi đột nhiên nheo lại!

"*Chủ nhân, trên ngón tay người tựa hồ có cái lực lượng kỳ quái gì đó, người thật xác định kia không phải Giới Linh?*" Đầu lưỡi Miêu nhi dị thường nhanh nhạy, nó không phải là Miêu nhi bình thường, nó cùng Quân Vô Tà linh hồn tương giao, đối với hết thảy lực lượng linh hồn độ cảm giác cực cao.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, vuốt ve ngón áp út nơi tay phải, nàng đều nhìn không tới bất luận cái dị vật gì. Chính là đang lúc thời điểm nàng dùng ngón tay cọ qua, lại rõ ràng cảm giác được một cỗ khí khác thường dao động vờn quanh ở đầu ngón tay nàng. Trong lòng hơi nhảy dựng, cảm giác đầu ngón tay phía dưới của Quân Vô Tà càng thêm rõ ràng.

Thình lình, một đạo bạch quang màu ngân bạch từ trên đỉnh ngón áp út của nàng nở rộ, ánh sáng bắt mắt chiếu sáng cả gian phòng!

Một đóa hoa sen trắng tinh từ từ phù đến giữa không trung, vàng sáng màu ngân bạch bao phủ ở bốn phía đóa hoa sen kia.

"*Hoa? Meow.*" mèo đen chớp chớp đôi mắt, có chút phân vân nhìn về phía Quân Vô Tà.

Chủng loại của Giới Linh được chia làm hai loại, một loại có thể biến ảo thành binh khí vũ khí, còn một loại khác lại là biến ảo thành hình thú.

Nhưng Giới Linh của Quân Vô Tà huyền hóa ra tới, thể nhưng là một đóa bạch liên.....

Thực vật Giới Linh gì đó, thật đúng là chưa từng nghe thấy.

Quân Vô Tà hơi gợn tay ra, đóa bạch liên kia từ không trung từ từ phi đến lòng bàn tay nàng.

Còn chưa chờ nàng cẩn thận xem xét đóa bạch liên này, một trận tiếng đập cửa thình lình vang lên.

Bàn tay hơi nắm chặt, bạch liên trong lòng bàn tay trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

"Vào đi."

Quân Vô Dược đẩy cửa mà vào, lười biếng dựa vào trước cửa, trong tay bụng một chén thuốc.

"Tới giờ uống thuốc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bị ghét bỏ (2)

Quân Vô Tà nhìn hấn một cái, hấn vẫn tự tay mình nhanh nhẹn đem chén thuốc đến trước mặt nàng, giúp nàng uống thuốc.

Đối với người nào đó "Tự tay làm lấy", Quân Vô Tà cũng không cảm thấy có gì không ổn, đương nhiên cho rằng đối phương chỉ là chân thành muốn báo ân.

Quân Vô Tà từ lúc bắt đầu sinh ra, liền bị nhốt tại một biệt thự bí ẩn, mười mấy năm thời gian, từ lúc còn là trẻ con chưa biết gì đến khi trưởng thành là một thiếu nữ ngây thơ, *thể giới bị phong bế*(*thể giới bị cắt đứt với bên ngoài*), làm nàng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để nhận thức thế giới. Như thế nào cùng người ở chung, cũng không hề thuộc trong phạm vi tự hời của nàng.

Trong mười mấy năm kia, chỉ có vô số y thư cùng tri thức chữa bệnh bỏ thêm vào đại não của nàng, bị thân nhân duy nhất trên thế gian, xem nàng giống như tù nhân giam cầm ở trong núi sâu.

Đừng hy vọng Quân Vô Tà nhân tình năng động lời đời gì.

Quân Vô Dược hơi khom lưng, một tay đỡ phía sau lưng Quân Vô Tà đem nàng ngồi dậy, một tay cầm chén thuốc, từ từ giúp nàng uống.

Chính là Quân Vô Tà lại ở thời điểm Quân Vô Dược chuẩn bị giúp nàng uống thuốc, khẽ nhú mày.

"Mùi máu tươi, ta không thích." hương vị quen thuộc kia lẫn với mùi dược vị chui vào hơi thở.

Tay đỡ Quân Vô Tà hơi cứng đờ, mỉm cười trên mặt Quân Vô Dược xuất hiện một tia động lại.

Quân Vô Tà chỉ là nhắc một câu như vậy, liền há mồm đem thuốc uống xuống.

Uống thuốc xong, Quân Vô Dược bụng chén không rời đi. Sai khi rời khỏi phòng, đáy mắt hắn ý cười đều rút đi, hắn giờ tay người người chính ông tay áo của mình, ần ần có một tia nhàn nhạt mùi máu tươi, cũng không rõ ràng.

Khi xuống tay, hắn tin tưởng trên người không có dính dù là một giọt máu, lại không ngờ được, máu kia chảy đầm đìa thế mà vẫn là làm trên người hắn nhiễm một tia mùi máu tươi.

"Xem ra lần sau, ta phải tắm gội thay quần áo trước." Tươi cười ngả ngón lại xuất hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ của Quân Vô Dược, con người đen nhánh thâm trầm làm người nhìn không ra một tia cảm xúc.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, một tin tức kinh hoàng ở trong hoàng thành lan truyền rất nhanh chóng.

Đương kim Nhị hoàng tử đêm qua cùng giai nhân trên đường trở về, bị một đám người thần bí đánh lén, hộ vệ tùy tùng toàn quân bị diệt. Nhị hoàng tử cùng địch nhân huyết chiến mới bảo hộ được bản thân cùng giai nhân an toàn, việc này đã kinh động đến đương kim thánh thượng, sai người tra rõ việc này, muốn đem đám người kia dám ám sát hoàng tử bắt lại.

Trong lúc nhất thời, trong ngoài hoàng thành đều sôi trào.

Tin tức này bao hàm thật cách xa rất nhiều.

Ai nấy đều biết Nhị hoàng tử cùng Lâm Vương phủ Quân Vô Tà có hôn ước, tuy nhiên buổi tối hôm Nhị hoàng tử bị tập kích, người mà hoàng tử cứu lại không phải vị hôn phu Quân Vô Tà! Điều này có nghĩa là trước đó Nhị hoàng tử đã đi với nữ nhân khác tìm hoan mua vui. Kết quả còn đang trên đường trở về thì bị một đám người thần bí đánh lén, thủ hạ tất cả đều chết hết.

Muốn nói là Quân Vô Tà này, ở bên trong hoàng thành cũng là một bạo chúa!

Tất cả mọi người đều biết, Lâm Vương phủ đại tiểu thư tính tình cực kỳ ngang ngược kiêu căng, trong thành làm điều ác không thiếu.

Mọi người không ngừng sôi nổi suy đoán, Nhị hoàng tử bị tập kích, có thể hay không chính là vị nữ thổ phi kia làm, rốt cuộc sự tình vị hôn phu này mang theo nữ nhân khác đi phong lưu khoái hoạt, là một nữ nhân bình thường đều chịu không nổi, huống chi là vị có tâm cao khí ngạo tính tình hóa bạo Quân Vô Tà?

Cần cả một buổi sáng, trong hoàng thành liên tục truyền hỗn loạn, Nhị hoàng tử không cam lòng chịu đựng nữ thổ phi ngang ngược, lén hẹn hò giai nhân, lại bị nữ thổ phi phát hiện, nữ thổ phi liền cho Thụy Lâm Quân giả trang làm người thần bí, chạy tới cố tình ám sát Nhị hoàng tử cùng tân hoan.

Nghe đồn lời nói còn có người có mũi có mắt, giống như những người đó thật sự như nhau tận mắt nhìn thấy mọi việc xảy ra.

Lưu truyền nhất thời này, liền phát quang hình tượng nữ thổ phi Quân Vô Tà, thêm một bút nữa nồng đậm rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ba người thành hội

Vì yêu sinh hận lửa nóng vừa mới lưu truyền, sang ngày thứ hai tin tức càng kinh bạo phiền tạp từ mọi người trong hoàng thành.

Thánh thượng ban xuống thủ dụ, Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi cùng Lâm Vương phủ Quân Vô Tà hôn ước hủy bỏ, từ nay về sau, hai bên kết hôn đều không can hệ!

Hôm qua mọi người còn đang sôi nổi suy đoán, Nhị hoàng tử bị tập kích có phải hay không cùng Quân Vô Tà có quan hệ. Hôm nay liền nghe nói thánh thượng giải trừ hôn ước của hai người. Căn bản là ám chỉ, sự tình Nhị hoàng tử cùng Quân Vô Tà có quan hệ!

Bên trong hoàng thành, đối với nghị luận về Quân Vô Tà đã đạt tới đỉnh, Quân Vô Tà đã trở thành nữ nhân độc ác bại hoại trong lòng mọi người.

Rất nhiều thiếu nữ trong thành, đều bởi vì ái mộ dung nhan Nhị hoàng tử, không thương tiếc mắng mỏ Quân Vô Tà.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh Quân Vô Tà đã lên tới cực điểm rồi.

Đối với hết thảy này, Quân Vô Tà cũng không biết được. Nàng còn đang nghiên cứu cái Giới Linh hoa sen độc đáo của chính mình. Từ sau khi nàng trở về Lâm Vương phủ, nàng liền một bước đều không có rời khỏi phủ, làm sao sẽ biết được bên ngoài người ta đã đem nàng mắng thành cái dạng gì.

Trong thư phòng Lâm Vương phủ, Quân Tiễn một khuôn mặt âm trầm ngồi ở phía sau thư án, cổ nén xúc động đem thánh chỉ trong tay xé nát.

"Tốt! Rất tốt! Ta đã già rồi, không còn dùng được, hiện giờ ai cũng đều có thể tùy ý khi dễ cháu gái ta! Thật là....." Quân Tiễn nghiêng răng nghiêng lợi xiết chặt thánh chỉ trong tay, lo lắng nhắm hai mắt, khuôn mặt già nua tràn đầy mỏi mệt.

Ngày hôm trước hắn hồi phủ, từ trong miệng tiểu nhi tử biết được sự tình Mặc Huyền Phi tới cửa, cũng đã biết hắn có Khuynh Vân Tông làm chỗ dựa, hôn ước giữa Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà chỉ sợ là căng thẳng không giữ nổi nữa.

Thánh thượng ban thánh chỉ giải trừ hôn ước thực là nhanh liền đã đưa đến quý phủ, chính là Quân Tiễn không nghĩ tới cư nhiên sẽ là loại thời điểm này.

Mặc Huyền Phi bị tập kích, người bên ngoài vốn hoài nghi việc này là do Quân Vô Tà làm.

Quân Tiễn tuy rằng biết chính cháu gái mình có chút kiêu căng, nhưng là việc giết người nàng lại trước nay không dám làm, càng miễn bàn Quân Vô Tà đã ở nhà dưỡng thương đã lâu, trong khoảng thời gian này liền gia môn đều không có ra khỏi, lại như thế nào đi làm người công kích Mặc Huyền Phi?

Thụy Lâm Quân cố nhiên là của Lâm Vương, nhưng Quân Tiên tính cách ngay thẳng, hẳn biết Quân Vô Tà tuy rằng kiêu căng, lại trước nay cũng không để nàng tiếp xúc với Thụy Lâm Quân.

Sự tình Quân Vô Tà chỉ thị Thụy Lâm Quân đi làm điều ác, căn bản là lời nói vô căn cứ!

Sự việc ngoài ý muốn của Mặc Huyền Phi còn chưa điều tra rõ, thánh thượng lại vào lúc này đem thánh chỉ giải trừ hôn ước ban xuống dưới, này không thể nghi ngờ là muốn dẫn đường cho dân chúng đem tội danh này đẩy lên người Quân Vô Tà, liên quan bởi đến cả tòa Lâm Vương phủ!

"Phụ thân, chuyện này có muốn hay không nói cho Vô Tà biết?" Sắc mặt Quân Khanh cũng khó coi tới cực điểm rồi, hẳn hận chính mình tàn phế, không cách gì cùng phụ thân phân ưu, không cách gì che chở chính chất nữ của mình.

Quân Tiên lắc lắc đầu.

"Việc này nếu như để Vô Tà biết, lấy tính tình của nàng, còn không nháo lên trời? Hiện tại thân mình nàng còn chưa khỏi hẳn, liền không cần nói cho nàng. Thánh thượng đã đem sự tình truy tra Nhị hoàng tử bị tập kích một chuyện giao cho ta, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng, còn trả lại sự trong sạch cho Vô Tà." Nhiều thế hệ trung thành, đổi lấy lại là đổi đải như vậy, Quân Tiên trái tim băng giá không thôi.

Chính hai cái nhĩ tử của mình, một cái vì bảo vệ quốc gia chết trận nơi sa trường, một cái cũng ở trên chiến trường rơi vào chung thân tàn phế.

Chỉ có một cái Quân Vô Tà, còn êm đẹp, chính là hiện giờ, đạo thánh chỉ này, lại muốn đem thanh danh Quân Vô Tà hủy diệt triệt để.

Chớ có nói cùng Mặc Huyền Phi nói lại tình xưa, liền tính là muốn cùng người khác kết thân, có một cái danh thanh ác như vậy, lại có cái người trong sạch nào dám muốn?

"Thánh thượng, tâm thật là hảo tàn nhẫn a." Quân Tiên càng nghĩ càng đau lòng.

Bọn họ Quân gia đã không còn người có thể trông cậy vào, thánh thượng thế nhưng liền cháu gái duy nhất của hắn cũng muốn đẩy vào vực sâu.

Quân Khanh trầm mặc ngẫm nghĩ trong đầu, đôi tay không hề hay biết nắm chặt hai chân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gia gia

Nếu hắn còn có thể quay lại sa trường, mặc dù có một chỗ dựa là Khuyên Vân Tông này, thánh thượng cũng không đến mức đối Lâm Vương phủ đuổi tận giết tuyệt.

Những năm gần đây, Quân Tiên sợ chính mình quân công quá thịnh(*cao*), đã không ngừng tiêu giảm số lượng Thụy Lâm Quân. Khi còn ở thời khai quốc, binh lính bảy thành Thích Quốc đều xuất thân từ Thụy Lâm Quân, hiện giờ, do Quân Tiên từng bước tiêu giảm, chỉ còn lại có năm thành. Nếu là Quân Tiên có ý muốn chiếm lấy hoàng quyền, ngôi vị hoàng đế Thích Quốc này đã sớm không phải họ Mặc.

Quân Tiên từng bước nhân nhượng thoái lui, không những không có làm thánh thượng buông bỏ cảnh giác đối với Lâm Vương phủ, ngược lại làm Lâm Vương phủ càng thêm tràn ngập nguy cơ.

"Vô luận như thế nào, ta quyết sẽ không để cho bất luận kẻ nào may mắn dám động vào Vô Tà, chỉ cần ta còn có một hơi ở đây, ai cũng đừng nghĩ đụng đến cháu gái ta!" Quân Tiên chỉ có điểm này, vĩnh sẽ không thay đổi.

Hắn đã mất đi một cái nhĩ tử, không thể lại mất đi cháu gái duy nhất.

Trong bóng đêm đen tối, hai cha con trong thư phòng bàn chuyện tương lai, hai bóng người nhỏ giọng lại đang đứng ở cửa.

Quân Vô Tà mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt, mới vừa rồi Quân Tiên cùng Quân Khanh nói, không sót một chữ truyền vào trong tai nàng, đôi mắt sáng ngời buống xuống, nàng nhìn chăm chăm cửa phòng, mảy mảy lại.

Gia gia.....

Đời trước của nàng, "gia gia" kia chính là người cùng huyết thống duy nhất của nàng, đã làm cho nàng mất hơn 10 năm sống trong bóng tối.

Cái gì kêu điên khùng, cái gì kêu cực đoan, mười mấy năm ấy nàng đều đã trải qua.

Gia gia hai chữ này, một đoạn thời gian lúc trước khi Quân Vô Tà còn chưa thoát khỏi nơi đó, đều như là danh từ đại ác mộng, lần trọng sinh này, nàng gặp được cái thân nhân duy nhất, thế nhưng cũng là "Gia gia" của chính thân xác này.

Bất đồng với lão nhân gia đời trước kia, Quân Tiên đối với Quân Vô Tà luôn là cẩn thận tỉ mỉ quan tâm, chỉ cần là tới tay Quân Tiên có thứ gì tốt, đều sẽ trước tiên bị đưa đến trong phòng nàng, chẳng sợ chỉ cần nàng khẽ nhủ mảy, Quân Tiên đều sẽ hao hết tâm tư dỗ nàng nửa ngày.

Những điều này Quân Vô Tà chưa bao giờ được hưởng qua, hành động của Quân Tiên tràn ngập quan tâm thương yêu làm nàng có chút không biết phải làm sao.

Nàng theo bản năng sẽ lánh tránh cùng Quân Tiên tiếp xúc, nàng không biết như thế nào đáp lại sự quan tâm của Quân Tiên, Quân Tiên cùng "Gia gia" trong trí nhớ của hoàn toàn bất đồng.

Chính là nàng không nghĩ tới, vị lão nhân này, thế nhưng có thể vì nàng làm đến tình trạng này.

Lâm Vương phủ tuy rằng vẫn luôn bị hoàng thất sở mục nghi kỵ, nhưng Quân Tiên vẫn luôn trung thành với thánh thượng, chính là hôm nay, thánh thượng quay đầu hướng về phía hắn cháu gái, vị lão nhân này ngu trung cả đời, rốt cuộc phần nộ rồi.

Vì cháu gái hần, hần cam nguyện trả giá hết thầy.

Trái tim ần ần co rút đau đớn, Quân Vô Tà theo bản năng nhéo vạt áo.

"Gia gia, là cái dạng này sao?" Quân Vô Tà cau mày, trái tim có cảm giác đau.

Đứng ở bên cạnh nàng là Quân Vô Dược đang cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của Quân Vô Tà đã có chút tái nhợt, không biết nàng vì sao đột nhiên sẽ kích động như vậy.

"Còn muốn đi vào sao?"

"Không." Quân Vô Tà lắc lắc đầu, trên mặt lạnh nhạt xuất hiện một tia bức bối chưa từng có bao giờ, nàng vốn là muốn cùng Quân Tiễn thương lượng ngày sau thân thể nàng sẽ do chính nàng trị liệu, lại không có nghĩ đến, thể nhưng sẽ nghe đến mấy cái này.

Nhận thức từ quá khứ hoàn toàn bị lật đổ, linh hồn một đời lạnh lẽo, bị một cỗ khí nóng trong người bao vây lấy.

Quân Vô Tà xoay người rời khỏi thư phòng, nàng cần bình tĩnh và yên lặng suy nghĩ một chút.

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà rời đi, Quân Vô Dược hít hai tròng mắt đen nhánh lộ ra một ánh ám tím.

"Nhân tộc quân vương, thật là ngu xuẩn buồn cười. Thật là..... Rất muốn một lần toàn bộ giết chết." Quân Tiễn cùng Quân Khanh nói chuyện, làm hần cảm thấy thập phần buồn cười.

Ánh lửa nguy hiểm từ sâu trong cặp mắt nửa híp kia bốc cháy lên, những cái ngu muội đó, vô tri, chỉ cần nhẹ nhàng nắm chặt, liền có thể từ trên thế giới này hoàn toàn thanh trừ.

Đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

"Bất quá cứ như vậy, lại làm cho tiểu Vô Tà chọc phải phiền toái." Ý nghĩ giết chóc từ đáy mắt rút lui, bất quá tùy ý quét dọn một ít con kiến, khiến cho ô danh trên lưng của Quân Vô Tà lớn như vậy.

Nếu nói là hành thích vua.....

"Chờ xem thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tiểu Bạch Liên (1)

Quân Vô Tà về tới trong phòng, mèo đen lập tức hiện thân, nhảy tới trên vai nàng, ngảy thò cọ cọ gương mặt nàng.

"Gia gia, vốn dĩ nên là như vậy sao?" Quân Vô Tà ngồi ở trước gương đồng, nhìn dung nhan trong gương vừa xa lạ vừa quen thuộc kia.

"*Căn cứ vào quan hệ bình thường mà nói, huyết thống chi thân, vốn nên như thế.*" mèo đen lắc lư lông xù cái đuôi, không có ai so với nó hiểu rõ hơn cảm giác nội tâm của Quân Vô Tà đối với hai chữ "Gia gia" này.

"Phải không." Quân Vô Tà rũ xuống hai tròng mắt, nàng nhẹ nhàng che ngực lại, lời Quân Tiễn nói, làm ngực nàng cảm thấy một mảnh nóng bỏng, loại cảm giác này nàng chưa từng có bao giờ.

Có điểm chua xót, có điểm ấm áp.

Nàng thực thích.

Quân Vô Dược đã từng hỏi nàng, đối mặt với sự khinh nhục của Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, nàng tức giận hay không.

Đáp án của nàng là vì cái gì mà tức giận.

Bởi vì đối với Quân Vô Tà mà nói, quá khứ thân xác này cùng nàng không có một chút quan hệ, ngay cả Lân Vương phủ này cùng nàng cũng không có quan hệ quá lớn.

Cho nên, nàng sẽ không tức giận.

Chính là hiện tại, có cái gì đó, bất đồng.

Lời Quân Tiễn nói, trước sau quanh quẩn ở trong tai Quân Vô Tà, không ngừng quấy rầy nàng, làm Quân Vô Tà có chút khó chịu.

"Hần là gia gia ta." Khuôn mặt nhỏ trong gương đồng, bỗng nhiên hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, tươi cười kia đủ để đem băng tuyết hòa tan.

Sự đền bù của trời cao cũng tốt, bồi thường cũng rất tốt, làm nàng một lần nữa cảm nhận được yêu thương của người thân, như vậy nàng tất nhiên sẽ không để bất luận kẻ nào phá hủy.

"Ta sẽ không để Lân Vương phủ xảy ra chuyện, bất luận là vì chính bản thân ta, hay là vì gia gia."

Quá khứ của nàng cơ hồ qua đi không có gì đáng giá để nàng đề ý đến, chính là hiện tại, Quân Vô Tà đã quyết định, đem Quân Tiễn cùng Quân Khanh để ở trong lòng.

Lân Vương phủ hiện giờ tràn ngập nguy cơ, mặt ngoài nhìn rất khí thế nhưng không biết ngày mai liền có thể sẽ biến thành mây khói. Muốn giữ vững Lân Vương phủ, Quân Vô Tà

cần phải hành động, nhưng mọi thứ không đơn giản như vậy.

"Hoa sen Giới Linh, rốt cuộc là cái gì?" Quân Vô Tà nâng lên ngón tay bạch ngọc, quang mang nhàn nhạt từ trên ngón tay khuếch tán ra, đóa hoa sen màu trắng kia, lại một lần nữa xuất hiện trước mắt nàng.

"Miêu? Muốn hay không thử xem xem?" Mèo đen đang đưa cái đuôi, nghiêng đầu nhìn nhìn hoa sen kia.

Quân Vô Tà đem hoa sen đặt trong lòng bàn tay, đầu ngón tay phất qua cánh hoa sen, một cổ nhàn nhạt u hương từ trong hoa sen tràn ra, tràn ngập ở toàn bộ bên trong phòng.

"Thơm quá." Không biết có phải hay không ảo giác, Quân Vô Tà tổng cảm thấy cổ mùi hương này làm khí huyết trong thân thể nàng không ngừng thông thuận làm nàng thoải mái, lần trước quá mức vội vàng, nàng căn bản không kịp cẩn thận nghiên cứu đóa Giới Linh này.

Mùi hương của hoa sen này thật phần kỳ lạ, tựa hồ có thể điều trị khí huyết trong người, thật sự như thế, hoa sen này có lẽ còn có thể có mặt tác dụng khác.

Quân Vô Tà dùng tay nắm một mảnh cánh hoa của hoa sen, muốn hái xuống, nghiên cứu nghiên cứu.

Nhẹ nhàng khẽ động vào cánh hoa, còn chưa đem cánh này kéo xuống, thỉnh thoảng, hoa sen trong tay nàng bắt đầu run rẩy kịch liệt, chạm vào một tiếng trầm vang, hoa sen trong lòng bàn tay nàng hóa thành một đoàn sương mù!

"Đầu... Đầu..... Đầu....." tiếng kêu hô non nớt yếu ớt mềm mại đột nhiên vang lên, sương mù tràn ngập trên giường phía trước hình thành một đoàn lớn mờ mịt lung.

Đám sương mù kia dần dần tản ra, một cái tam đầu tiểu gia hỏa, đang ngồi ở trên mặt đất, nước mắt lưng tròng ôm chính tay nhỏ của mình, ai oán nhìn Quân Vô Tà.

"Miêu!!" Đột nhiên phấn nộn xuất hiện một tam đầu tiểu oa nhi, dọa mèo đen tạch một cái nhảy tới trên vai Quân Vô Tà.

"....."

Quân Vô Tà không có gì để nói nhìn tiểu nữ oa ngồi dưới đất, tiểu nữ oa bạch bạch nộn nộn, toàn thân mặc một cái tiểu yếm màu trắng, trên chiếc yếm dùng sợi tơ màu bạc phác họa ra một đóa bạch liên sinh động như thật, cũng giống như hoa sen Giới Linh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tiểu Bạch Liên (2)

Cái vật nhỏ này, từ nơi nào nhảy ra đây?

Quân Vô Tà một đầu mờ mịt.

Trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo của tiểu nữ oa, cặp mắt to kia tràn ngập ủy khuất, nước mắt lưng tròng nhìn Quân Vô Tà, phảng phất nàng đối với hắn làm cái chuyện xấu gì không nói được.

"Yêu quái!" Mèo đen kêu một tiếng, nhìn chăm chăm cái kia tiểu nữ oa lên án.

"Ta mới không phải yêu quái!" Tiểu nữ oa nghẹn nghẹn cái miệng nhỏ, ôm chính móng vuốt nhỏ của mình, ủy khuất nhìn mèo đen.

"Ngươi là người nào?" Quân Vô Tà mặt không có biểu tình nhìn hắn.

"Mau đem quảng hắn ra ngoài! Gia hỏa này khẳng định là yêu quái!" Mèo đen cảm thấy từ khi nó đi theo chủ nhân nhà nó xuyên qua đến dị giới, các loại sự tình quái lạ loạn thần đã nhiều lần làm nó chết lặng.

Cái tam đầu tiểu gia hỏa kia, vừa nghe đến mèo đen muốn đem hắn quảng ra ngoài, trực tiếp oa một tiếng khóc lên.

"Nhân gia không phải yêu quái, không cần đem nhân gia quảng ra ngoài! Nhân gia là Giới Linh của ngươi! Là Giới Linh! Ngươi sao lại có thể đem Giới Linh quảng ra ngoài....."

Tiểu gia hỏa tự xưng Giới Linh, thút tha thút thít nước mắt nhìn Quân Vô Tà, nước mắt từ mắt to của hắn chảy xuống, trong phút chốc, mùi hương hoa sen trong phòng, càng trở nên nồng đậm thêm.

"Ta cũng không biết, Giới Linh có thể biến ảo thành người?" Quân Vô Tà hơi nhướng mày, trên mặt thanh lệ, không có một chút dấu vết mềm lòng nào.

Tiểu nữ oa há miệng thở dốc, ủy khuất nhìn Quân Vô Tà.

"Ta thật là Giới Linh của ngươi, ngươi không tin lời ta nói, ta có thể biến cho ngươi xem." Nói xong liền chậm rì rì đứng lên, tiểu gia hỏa nuốt nước mắt, trong phút chốc biến mất vô tung vô ảnh, một đóa bạch liên mỹ lệ hoa huyền phù ở giữa không trung bên trong.

"....." Quân Vô Tà đã không biết biểu đạt chính mình như thế nào, giờ này khắc này tâm lý ngừng hoạt động(sóc).

Chạm vào một cái, hoa sen lại lần nữa biến mất, thân thể tam đầu tiểu oa nhi lại xuất hiện tại chỗ cũ.

Trong nháy mắt, trong đầu Quân Vô Tà hiện lên nhóm ảo thuật gia của kiếp trước, hình ảnh làm người sống biến mất.

"Ngươi hiện tại đã tin tưởng ta chưa?" Tiểu gia hỏa rồi rầm nâng lên tay ngón nhỏ, ở trước ngực đầu ngón tay, thấp đầu, trộm nhìn phản ứng của Quân Vô Tà.

Tuy rằng..... Hắn cũng biết, trong thế giới Giới Linh của mình, hắn là một cái tam đầu kỳ lạ không giống những cái đang tồn tại, chính là..... Hắn thật sự là Giới Linh.....

Quân Vô Tà thông thả ung dung đánh giá "Giới Linh" của chính mình, một đóa hoa sen, vốn là đã làm nàng có chút khó có thể tiếp nhận rồi, hiện giờ đóa hoa sen này cư nhiên còn thành tỉnh! Nếu là biển ảo sống ở bên đảo còn hảo, kết quả lại là một cái tam đầu thân thể tiểu oa nhi, tay nhỏ chân nhỏ này, đừng nói chiến đấu, người khác cho hắn một quyền, phỏng chừng là có thể đem hắn đánh chết.

"Quả nhiên vẫn là không có gì dùng được sao?" Quân Vô Tà vuốt cằm, khẽ nhủ mày, Giới Linh này cũng không phải là nằm trong lý tưởng của nàng.

Quân Vô Tà lâm vào trầm tư, không chút nào chú ý tới, sau khi nàng nói ra mấy chữ không có gì dùng được này, tiểu hoa sen nguyên bản đang thấp thòm liền hiện lên lo lắng, đã sắp khóc tới nơi.

"Ô ô... Người đừng không cần ta, ta hữu dụng, ta thật sự hữu dụng." Cảnh giác lo sợ chủ nhân nhà mình đối chính mình "Ghét bỏ", tiểu hoa sen rốt cuộc nhịn không được, hắn oa một tiếng đổ gục bên người Quân Vô Tà, đáng thương hề hề ôm lấy cẳng chân Quân Vô Tà, nước mắt một phen một phen hướng trên người Quân Vô Tà rơi xuống.

"Ta rất hữu dụng, thật sự, không cần đem ta ném trở về." Tiểu hoa sen gắt gao ôm cẳng chân Quân Vô Tà, rất sợ chính mình lại một lần nữa bị ghét bỏ.

"Ném trở về? Nơi nào?" Quân Vô Tà cuối cùng là lấy lại tinh thần, lời trong miệng của tiểu hoa sen nói ra, làm nàng có chút không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tiểu Bạch Liên (3)

Người nói này, từ khi vừa sinh ra, cũng đã có được Giới Linh. Trước khi Giới Linh thức tỉnh, Giới Linh đều vẫn luôn giấu ở trong thân thể người. Không cách nào trừ bỏ Giới Linh từ nhân thể, có thể nói, trừ phi tử vong, nếu không một người cả đời này, đều sẽ cùng chính Giới Linh của mình buộc chặt ở bên nhau.

Cho nên, liền tính nàng lại như thế nào bất đắc dĩ lại có chính Giới Linh của mình là đồ vô dụng, cũng không có khả năng đem nó vứt bỏ, bởi vì bản thân này chính là không có khả năng làm được vấn đề gì.

"U Linh Giới." Tiểu hoa sen khuôn mặt khốn khổ.

"Đó là nơi trú ngụ của các người?" Quân Vô Tà vẫn là lần đầu tiên nghe ba chữ như thế.

Tiểu hoa sen gât gât đầu, như là sợ Quân Vô Tà không cần hắn giống nhau, ngoan ngoãn nói: "Trước khi Giới Linh thức tỉnh ở phía trước, đều sẽ ngốc tại U Linh Giới, nếu là chủ nhân đã chết, chúng ta cũng sẽ một lần nữa trở lại nơi đó để sống, nơi đó thật đáng sợ, ta thật vất vả mới ra tới, người làm ơn, không cần đem ta ném trở về được không?"

Nàng nhưng thật ra là muốn, nhưng có thể làm gì được sao?

Quân Vô Tà bất đắc dĩ đỡ trán.

"Ta..... Ta có thể chứng minh ta rất hữu dụng, người chờ!" Tựa hồ hạ xuống quyết tâm cái gì rồi, tiểu hoa sen rốt cuộc buông lỏng cẳng chân Quân Vô Tà ta, run run rẩy rẩy đứng lên, nâng lên cánh tay nhỏ bạch bạch nộn nộn của chính mình, trực tiếp duỗi tới trước mặt Quân Vô Tà.

"Ân?" Quân Vô Tà mắt mang dò hỏi nhìn hắn.

Tiểu hoa sen hít hít cái mũi, trên khuôn mặt nhỏ trắng bạch mang theo quyết tuyệt quý dị, bì trắng mờ miệng.

"Ăn đi!"

"....." Ăn cái gì?

"Ta là thương ngư tuyết liên, ăn cánh hoa của ta, có hiệu quả tẩy tủy." Tiểu hoa sen vẻ mặt quyết liệt kiêu hãnh.

Ánh mắt Quân Vô Tà sáng ngời, không có ai so với nàng rõ ràng hơn, tẩy tủy có bao nhiêu khó khăn để có được? Cho dù một thân y thuật lợi hại, có thể trị thương cứu người, chính là y thuật dù sao cũng có cực hạn. Tuy rằng có thể đối nhân thể tiến hành điều trị, làm người thể chất kém trở nên tốt hơn, chính là lại không cách nào làm được bản thân *thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt)*. Nhưng với tẩy tủy liền hoàn toàn bất đồng, bức này cùng với đem thân thể một người sàng lọc, đem loại bỏ toàn bộ tạp chất cùng tì vết, chỉ giữ lại tinh hoa, giống như là có thể đối thân thể bản thân một lần nữa tiến hành thay đổi.

Đời trước, khoa học kỹ thuật cùng y học đã thấp phần phát đạt, vô số nhà khoa học đều đang nghiên cứu phương pháp thay đổi gen trên thân thể của nhân loại, nhưng vẫn không tìm được phương pháp thích hợp.

Nếu tiểu hoa sen nói đều là thật sự, như vậy hắn thật đúng là có trọng dụng!

Vì xác định lời nói của tiểu hoa sen, Quân Vô Tà duỗi tay cầm tiểu cánh tay bạch bạch nộn nộn của hắn, bàn tay phía dưới cảm xúc mềm mại làm Quân Vô Tà có loại cảm giác kỳ quái. Tuy rằng nàng biết tiểu gia hóa trước mắt, là một đóa bạch liên biển ảo thành, chính là đối với một con thịt tiểu cánh tay hồ hồ như vậy, nàng thật là không thể xuống miệng.

Ăn thịt người gì đó, thật là quá hung tàn.

Quân Vô Tà há miệng thờ dốc, vẫn là không thể cắn xuống, chính là chờ đến khi nàng ngẩng đầu lên, lại phát hiện, Tiểu Bạch Liên vừa rồi còn hiên ngang lăm lăm miệng muốn nàng tùy tiện ăn mình, hiện tại đã oa oa khóc thành một tràng, nước mắt chảy đầy mặt, cái miệng nhỏ đều bị giáo phá, thân thể run rẩy giống như tơ liễu lung lay trong gió.

"....." Nàng thật sự không phải là quái vật.

Nhẹ giọng thờ dài, Quân Vô Tà buông xuống tiểu cánh tay chỉ thịt hồ hồ kia.

Tiểu Bạch Liên đã làm tốt chuẩn bị "Hiến thân", không có dự tính gì chờ thống khổ đến, ngược lại cánh tay hắn bỗng nhiên được tự do.

Tuy nói, không có bị ăn luôn, thật sự..... Thực vui về!!

Chính là.....

Chủ nhân có thể hay không bởi vì cảm thấy hần thật sự thực vô dụng, cho nên liền không cần hần!!

"Ta..... Ta không sợ đau." Tiểu Bạch Liên khí thế mỏng manh nói rõ.

Quân Vô Tà liếc mắt một cái nhìn đôi mắt hần khóc đến đỏ bừng.

"....." Tiểu Bạch Liên nháy mắt liền nhụt chí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tiểu Bạch Liên (4)

"Thật ra, tuy rằng rất đau..... Nhưng là..... Chỉ cần dưỡng một một thời gian liền sẽ mọc trở lại." Hần thấp đầu, nhỏ giọng nói.

"Cánh hoa của người, chính là thân thể của người?" Quân Vô Tà hỏi.

Tiểu Bạch Liên gật gật đầu.

"Cho nên thời điểm vừa rồi ta muốn tháo xuống cánh hoa, kỳ thật là trích ở tay người?"

Tiểu Bạch Liên lại gật gật đầu.

Quá tốt, Quân Vô Tà hoàn toàn hết chỗ để nói.

Một cái Giới Linh nhìn như vô dụng, thật vất vả tìm được tác dụng rồi, kết quả lại là muốn lấy hình thức "Ăn thịt người" tiến hành, này căn bản vẫn là vô dụng.

Nàng tự hỏi chính mình không phải làm ra vẻ như vậy, chính là, loại chuyện ăn thịt người này..... Làm một cái bác sỹ thường xuyên mổ bụng cho người ta mà nói, nàng vẫn là không tiếp thu được.

Huống chi đối phương vẫn là một cái tiểu oa nhi thoát nhìn chỉ có ba bốn tuổi.

"A! Ta còn có cái này!" Tiểu Bạch Liên đột nhiên mở miệng, hần nói xong chính là sờ cái tiểu yếm của chính mình, như là tìm được cái gì rồi, hần cầm vật quý trong tiểu nắm tay, duỗi đến trước mặt Quân Vô Tà, chậm rì rì mở tay ra.

Năm viên phi thủy tinh oánh nho nhỏ, lẳng lặng nằm ở trong lòng bàn tay của hần.

"Đây là cái gì?" Quân Vô Tà hỏi.

"Đây là hạt sen a." Tiểu Bạch Liên chớp chớp đôi mắt.

"Tuy rằng hiệu quả không tốt giống như trực tiếp ăn cánh hoa, nhưng là hạt sen này cũng có công hiệu tẩy tủy, chỉ là chúng nó chỉ có thể thay đổi cốt chất, không thể đem da thịt cùng gân mạch cùng nhau thay đổi." Tiểu Bạch Liên càng nói giọng càng nhỏ.

"Chỉ có năm viên?" Quân Vô Tà hơi nhướn mày, có thể thay đổi cốt chất cũng đã không tồi.

"Hiện tại chỉ có năm viên, một tháng ta chỉ có thể ra một viên, mặt khác đều bị bọn họ ăn luôn, ta chỉ tích cóp được năm viên như vậy." Tiểu Bạch Liên nhỏ giọng nói.

Bọn họ? Quân Vô Tà cảm thấy phương thức Tiểu Bạch Liên nói chuyện, thật là làm người ta rất khó lý giải.

Bất quá, nếu là hần mỗi tháng đều có thể sản xuất một viên, như vậy, cũng coi như không tồi.

Tiếp nhận năm viên hạt sen kia, trong lòng Quân Vô Tà đã có tính toán, tuy nói Tiểu Bạch Liên không có năng lực chiến đấu gì, chính là năng lực bản thân nào đó mà nói, cũng tương đương không tồi. Hạt sen này đó, tuy rằng *vô pháp hoạt từ nhân nhục bạch cốt (không thể thay da đổi thịt)*, nhưng là lại có thể cải thiện thể chất một người. Nhu cầu cấp bách hiện tại của Quân Vô Tà chính là loại đồ vật này.

Bất luận là bản thân nàng, hay là Quân Tiển cùng Quân Khanh, đều cần phải cải thiện thân thể.

Được vật điều trị, tuy rằng có thể đạt tới hiệu quả nhất định, chính là muốn đổi xương cốt sinh ra tác dụng vẫn là có chút khó khăn, lúc này có Tiểu Bạch Liên cung cấp hạt sen, chuyện này liền không có vấn đề gì.

Có cốt cách cường kiện, sự tình điều trị thân thể loại tiểu nhi khoa này, còn có thể làm khó được nàng sao?

Có được Giới Linh, liền có ý nghĩa, Quân Vô Tà có thể tu luyện công pháp của thế giới này, liền tính không thể trông cậy vào Tiểu Bạch Liên đi chiến đấu, ít nhất nàng có thể dựa vào chính mình.

Trong lúc Tiểu Bạch Liên căng căng chiến chiến chờ đợi, Quân Vô Tà rút cuộc đổi hần gật đầu.

Sau khi biết chính mình rốt cuộc sẽ không bị vứt bỏ, Tiểu Bạch Liên lập tức liền nín khóc mỉm cười, thề nhất định sẽ đối Quân Vô Tà hảo, sẽ làm một cái Giới Linh ngoan ngoãn nghe lời.

Tiếp nhận rồi, sau này Giới Linh của chính mình là Tiểu Bạch Liên, Quân Vô Tà liền bắt đầu đối Tiểu Bạch Liên tiến hành nghiên cứu.

Tiểu Bạch Liên vốn là thương ngư tuyết liên hóa thân, thân thể hần mỗi một bộ phận đều có được hiệu quả nhất định, cốt nhục của hần có thể làm cho thể chất của người thoát thai hoán cốt, hạt sen của hần có thể rèn luyện cốt tủy, ngay cả nước mắt của hần, đều có công hiệu điều trị khí huyết cực tốt.

Có thể nói, trừ bỏ không thể ở ngoài đánh nhau, Tiểu Bạch Liên toàn thân đều là bảo vật.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Toàn thân đều là bảo vật (1)

Vì thu hoạch nước mắt, tiểu hắc miêu chính là ở trên làn da Tiểu Bạch Liên kiêu nộ cắn mấy phen, tiểu gia hỏa bị đau nước mắt ngăn không được chảy xuống, chẳng qua lúc này đây, nước mắt của hần, toàn bộ đều bị Quân Vô Tà dùng cái chai sưu tập lấy, chuẩn bị ngày sau dùng ở trên người Quân Tiễn cùng Quân Khanh.

Trước khi nàng trở nên mạnh mẽ hơn, sự an nguy của Lâm Vương phủ, tất nhiên muốn đặt lên vai hai người bọn họ trước tiên.

Tiểu Bạch Liên sau khi khóc xong thì mệt mỏi, lại biến trở về nẹp gối, an tĩnh ngốc tại trên ngón tay của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đem hạt sen cùng nước mắt thu thập tốt, an tâm ngủ một giấc.

Sáng sớm hôm sau, nàng liền tiến đến gõ vang cửa phòng Quân Tiễn.

Quân Tiễn kinh ngạc nhìn cháu gái mình, không biết có phải là ảo giác hay không, từ sau khi Quân Vô Tà bị thương, hần liền rất hiếm khi có thể nhìn thấy mặt cháu gái mình, ngẫu nhiên vài lần gặp nhau, Quân Vô Tà cũng không giống như muốn gặp mình mà chỉ như vậy đi ngang qua hần, cái này làm cho Quân Tiễn rất là thương cảm.

"Vô Tà? Sao ngươi lại qua đây, mau ngồi xuống." Quân Tiễn vội lời kéo Quân Vô Tà để nàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Quân Khanh nửa người dưới tàn tật, đã không có khả năng sinh dục, hần hiện giờ chỉ có một cái cháu gái Quân Vô Tà như vậy, cũng không phải là đau tới tận tâm khảm rồi.

Quân Vô Tà yên lặng để Quân Tiễn lời kéo ngồi xuống, lần đầu tiên cùng gia gia mới thân cận như vậy, trong lòng nàng có chút ấm áp.

Ít nhất, nàng cũng không chán ghét như vậy.

"Gia gia, ta hôm nay tới, là có một số việc muốn cùng ngươi thương lượng." Quân Vô Tà sửa sang lại suy nghĩ, cùng Quân Tiễn nói đến chính sự.

Quân Tiễn trong lòng nhảy dựng, đã nhiều ngày Lâm Vương phủ phong ba không ngừng, bên ngoài đối với Quân Vô Tà phong ba có thể nói gần như lên tới cực điểm rồi, chẳng lẽ là nàng nghe được cái gì?

"Có chuyện gì, ngươi cứ việc mở miệng, chỉ cần gia gia có thể làm đến, đều sẽ vì ngươi làm hết." Quân Tiễn đau lòng nhìn cháu gái của mình.

Quân Vô Tà sửa sang giọng nói, cùng chính "Thân nhân" của mình chính thức nói chuyện, nàng cũng là lần đầu tiên.

"Sự tình ta không có Giới Linh, gia gia đã biết."

Quân Vô Tà vừa thốt lên xong, Quân Tiễn trong lòng liền lộp bộp một tiếng.

"Ta tự biết, không cách gì tu luyện linh lực, trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn ốm đau trên giường, suốt ngày chén thuốc không rời miệng, nhân tới không có việc gì, ta cũng ở trong phòng lật xem một ít sách y thuật, ta rất cuộc đã lớn, luôn phải có bản lĩnh, nếu ta vô pháp tu luyện linh lực, như vậy, ta tính toán học tập y thuật."

Quân Vô Tà cũng không am hiểu nhiều ngôn từ, nàng dùng lời nói đơn giản đem chính ý đồ của mình nói ra, những lời nói này, cũng là nàng tự hỏi một đêm mới chuẩn bị tốt. Thân xác Quân Vô Tà này bản thân cùng tính tình cũng không rất tốt, đối với y thuật càng không có bất luận cái hứng thú gì, nàng mạo muội mở miệng tổng hội có chút kỳ quái.

Cũng may nàng trong khoảng thời gian này vẫn luôn dưỡng bệnh, tiếp xúc nhiều nhất cũng là những cái đó nước nước thang thang, miễn cưỡng có thể xem như lý do.

Quân Tiễn kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, hoàn toàn không nghĩ tới nàng tới tìm mình, cư nhiên muốn nói loại chuyện này.

Quân Tiễn tuy rằng yêu thương cháu gái mình, nhưng cũng biết chính cháu gái mình thiết tình không có bản lĩnh gì lớn, trừ bỏ ngoài gặp rắc rối cùng hưởng phúc, tâm tư của nàng tất cả đều đặt ở trên người Mặc Huyền Phi.

Hôm nay nàng đột nhiên thái độ khác thường, cư nhiên trở nên hiểu chuyện như vậy, thật sự làm Quân Tiễn có chút phản ứng không kịp.

Thấy Quân Tiễn tựa hồ bị dọa, Quân Vô Tà chỉ có thể không ngừng cố gắng.

"Sự tình quý phủ, ta ít nhiều cũng biết một ít. Lần này bị thương, làm ta thấy rõ rất nhiều chuyện, gia gia không cần vì ta lo lắng, ta là thật sự muốn thay đổi."

Quân Tiễn trầm mặc không nói, tình huống Lâm Vương phủ cũng không tốt, việc Mặc Huyền Phi tới cửa từ hôn, càng là trực tiếp đối mặt làm tổn với Quân Vô Tà, hần liền tính là có ý đầu điểm, chỉ sợ bây giờ cũng giấu không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Toàn thân đều là bảo vật (2)

Mất thấy cháu gái trước đây vô ưu vô lo, thế nhưng hiện tại xảy ra biến cố như vậy, trở nên ngoan ngoãn hiểu chuyện, Quân Tiễn vui mừng đến nỗi không khỏi có chút chua xót.

Nói đến cùng, vẫn là hấn làm cái gia gia này vô dụng. Vô Tà từ nhỏ liền mất đi cha mẹ, hiện giờ hấn cái gia gia này cũng không cách gì cho cháu gái một cái tổ bình yên ổn định sinh sống, thật sự là.....

"Thôi, người nếu là có hứng thú, liền tùy người, người chỉ nhớ kỹ, gia gia người còn một ngày, nhất định sẽ không để người khi dễ đến trên đầu người." Quân Tiễn thở dài, Vô Tà có thể thay đổi, hấn tự nhiên là cao hứng.

"Đa tạ gia gia." Quân Vô Tà gật đầu.

"Người trong nhà, không cần nói năng khách khí, chỉ cần người cao hứng, gia gia ta liền an tâm." Nếu là Vô Tà thật sự đối y thuật có hứng thú cũng tốt, làm nàng tinh táo không suy nghĩ đến đồ hỗn tướng Mặc Huyền Phi kia.

"Như vậy, ta sẽ hạ lệnh cho người chuẩn bị sách y thuật cùng dược liệu, người nếu là có cái gì thiếu, chỉ cần nói cho Phúc bá." Quân Tiễn nói.

Phúc bá là quản gia của Lân Vương phủ. Từ khi Quân Tiễn còn rất trẻ, liền đi theo bên người Quân Tiễn. Sau này khi Quân Tiễn đem Thụy Lân Quân giao cho phụ thân Quân Vô Tà quản lý, Phúc bá mới rời khỏi quân doanh, ngồi tại Lân Vương phủ quản lý trên dưới mọi việc trong phủ.

Còn chưa tới thời gian cơm trưa, Phúc bá đã cho người nâng mấy cái rương y thư cùng một đồng dược liệu. Quân Tiễn còn có ý sửa sang lại biệt viện của Quân Vô Tà một gian dược phòng, chuyên môn dùng để cất trữ y thư cùng dược liệu.

Quân Vô Tà chờ Phúc bá đi rồi, tùy tay cầm lên những cái y thư đó.

Kết quả chỉ cầm lên mấy quyển, nàng liền đem vài thứ kia, khóa ở trong rương.

Lấy năng lực Quân Tiễn, giúp Quân Vô Tà tìm được y thư, mặc dù không có bí tịch tuyệt thế, cũng đều rất là trân quý, chính là những cái y thư đó tới trong tay Quân Vô Tà rồi, lại có vẻ thấp phần rầu rìa. Tùy tiện lấy một quyển ra xem, mặt trên viết y thuật, Quân Vô Tà nhắm mắt lại, đều có thể nói hết một phần không kém, thậm chí còn có thể nghĩ đến so với thư sách ghi lại phương thức trị liệu của nàng càng tiên tiến hơn nhiều.

Một lúc sau đối với thể giới này y thuật hoàn toàn tuyệt vọng, Quân Vô Tà ngược lại đi nhìn nhìn những cái dược liệu gì đó. Dược liệu trong thể giới này, cùng thể giới phía trước của nàng có điều bất đồng. Vì muốn nhanh chóng làm quen với hiệu quả của dược liệu trong thể giới này, Quân Vô Tà chính là trong một ngày một đêm, gom lại rồi chăm chú xem lại các loại dược liệu trên thư tịch, lúc này mới đem đại bộ phận công dụng cùng dược liệu trong thể giới này đều nhớ rõ ràng.

"*Chuẩn bị khi nào động thủ?*" Mèo đen ưu nhã nện bước, đi lại ở dược phòng, trong phòng tràn ngập hương thảo dược, làm nó theo bản năng nghĩ tới cái nhà giam không thấy mặt trời kia, Quân Vô Tà đã từng, liền như vậy ở một cái nơi chật hẹp các loại dược vật cùng y thư trong phòng mười mấy năm.

"Không vội." Quân Vô Tà đem hạt sen của Tiểu Bạch Liên ra, muốn đối thân thể Quân Tiễn cùng Quân Khanh tiến hành điều trị, nàng cần thiết nắm giữ hiệu quả bảo bối này của Tiểu Bạch Liên trên người.

Hạt sen trắng nõn tinh khiết kẹp ở trong tay, dưới ánh nến lay động làm nó càng trở nên mỹ lệ thêm, hoàn toàn không giống hạt sen bình thường, càng như là đá quý bất mất.

Một ngum đem hạt sen nuốt vào, Quân Vô Tà tự lấy bản thân làm thí nghiệm ban đầu.

Bắt đầu cảm giác có từng chút ngứa từ trong xương cốt lộ ra, Quân Vô Tà híп mắt lại, đôi tay đặt trên bàn sách, cảm thụ được mỗi một phân biến hoá đến từ chính xương cốt của mình. Ngứa kia thâm nhập cốt tủy, làm người ta không cách nào giải trừ, như là có con kiến chui vào xương cốt, một tác một tác như tằm ăn lên. Cảm giác rõ ràng như vậy từ mỗi một cây trên xương cốt truyền đến, trên làn da trắng nõn của nàng rất nhanh phủ lên một tầng mờ hoi mỏng.

Loại ngứa này, so với bị người cắt một đao, càng khó chịu hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Toàn thân đều là bảo vật (3)

Cuối cùng sự đau đớn cùng giằng co cũng dần dần biến mất sau một canh giờ. Quần áo trên người Quân Vô Tà đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, một ít vật chất màu đen, hỗn tạp lẫn trong mồ hôi, bị bài xuất ra bên ngoài cơ thể.

Rốt cuộc được giải thoát, Quân Vô Tà thở phào nhẹ nhõm, giờ tay lên nhìn chính trên làn da của mình những cái tạp chất đó bị bài trừ ra.

"Tiểu gia hóa thế nhưng thật ra không có gát ta." Quân Vô Tà nhìn những cái đồ vật màu đen đó, sau khi cảm giác khó chịu rút đi, nàng rõ ràng nhận thấy được, chính cốt cách của mình sinh ra một ít biến hóa. Khớp xương trở nên càng thêm linh hoạt, thân thể cũng uyển chuyển nhẹ nhàng không ít, tuy rằng không thể đạt tới thoát thai hoá cốt chân chính, nhưng là hiệu quả của hạt sen, đã cùng tấy tủy không có gì khác nhau.

Ở thể giới này, muốn tu luyện công pháp tầng cao, nhất định phải có được thể chất thật tốt, Quân Vô Tà không có vội vã đi tu luyện linh lực, chính là vì muốn đem thân thể của mình điều trị đến trạng thái hoàn mỹ nhất, như vậy linh lực ở thời điểm tu luyện, mới có thể càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Lúc sau lại một phen nếm thử hiệu quả của nước mắt, Quân Vô Tà rốt cuộc bắt đầu định ra kế hoạch vì Quân Tiễn cùng Quân Khanh thay đổi thể chất.

Hoàng thất đối với Lân Vương phủ khinh mạn, bất quá là bởi vì Lân Vương phủ đã không còn người nổi nghiệp, Quân Tiễn thân thể một ngày không bằng một ngày, Quân Khanh lại là một cái phế nhân, bọn họ cho rằng Lân Vương phủ đã mất đi cơ hội xoay người, cho nên mới sẽ càng thêm không kiêng nể gì.

Nếu là, Quân Tiễn cùng Quân Khanh có thể sinh long hoạt hổ xuất hiện trước mặt người khác, như vậy, liền tính là dù có Khuynh Vân Tông, Thích Quốc hoàng thất, cũng không

dám cùng Lân Vương phủ thật sự trở mặt.

Rốt cuộc, Quân Tiền có trong tay Thụy Lân Quân, cũng không phải là ăn chay!

Trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà một bên ở trong phòng phối chế dược thiện, một bên điều trị thân thể của mình, tuy rằng thân thể như cũ gầy yếu, chính là sắc mặt lại dần dần hồng nhuận lên, đã không còn tái nhợt như trước kia nữa.

Quân Tiền trước còn lo lắng cháu gái mình có hay không thật sự sẽ thích y thuật buồn tẻ nhạt nhẽo, chính là lúc hắn nhìn đến tinh thần Quân Vô Tà càng ngày càng tốt, hắn cũng liền yên tâm.

Trong hoàng thành, đối với sự lên án công khai Quân Vô Tà vẫn như cũ không có ngừng nghỉ, thánh thượng tựa hồ rất vui khi nhìn thấy hiệu quả như vậy, Quân Tiền phụ tử ba người, ở trên chiến trường quân công vô số, bá tánh Thích Quốc hay quần thần thế gia đều quy thuận Quân gia phụ tử, uy danh như vậy không phải bất luận cái vị thượng giả nào cũng nguyện ý nhìn đến.

Muốn bôi đen Lân Vương phủ, chỉ có ra tay từ trên người Quân Vô Tà, một cái cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, thánh thượng lại như thế nào bỏ qua?

Ở hoàng thất quật gió thêm củi hạ xuống, ác danh của Quân Vô Tà đã dần dần truyền ra hoàng thành, hướng tới các thành trì khác của Thích Quốc lan tràn công khai.

Quân Tiền quá bận rộn truy tra hung thủ tập kích Nhị hoàng tử cùng Bạch Vân Tiên, muốn sớm ngày vì Quân Vô Tà tẩy thoát tội danh, Mặc Huyền Phi chỉ nói đối phương là một đám hắc y nhân, đột nhiên phát động tập kích, hắn phớt đi sức của chín trâu hai hổ, mới đánh lui được bọn họ, mang theo Bạch Vân Tiên trốn thoát, chính là đối với hết thảy này, Quân Tiền lại cảm thấy thập phần khả nghi.

Màn đêm buông xuống hộ vệ bảo hộ Mặc Huyền Phi toàn bộ từ tuyệt, hơn nữa chết không toàn thây, mỗi một tên hộ vệ đều như là bị nổ tung giống nhau, không có một khối hoàn chỉnh, Mặc Huyền Phi tuy nói chính mình cũng bị thương, nhưng cụ thể là cái dạng thương thế gì Quân Tiền cũng vẫn luôn không biết.

Thực rõ ràng, hoàng thất cũng không có tính nói cho hắn biết toàn bộ chân tướng, chính là muốn làm chậm Quân Tiền tìm kiếm manh mối đuổi theo tra ra hung thủ, vì quan hệ đến thanh danh của Quân Vô Tà.

Quân Tiền cả ngày đi sớm về trễ, Quân Vô Dược cũng suốt ngày không thấy thân ảnh, chủ sự của Lân Vương phủ, cũng chỉ còn lại Quân Vô Tà cùng Quân Khanh hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Độc phát (1)

Quân Khanh được hạ nhân đẩy đi vào hậu viện bên cạnh hồ hoa sen, nhìn hoa sen nở rộ, hắn lại không có tâm tình thưởng thức.

Một trận rất nhỏ tiếng bước chân truyền vào trong tai, Quân Khanh chuyển động phương hướng xe lăn, mỉm cười nhìn Quân Vô Tà đang hướng phía hắn đi tới.

"Người cuối cùng hôm nay cũng vui vẻ ra ngoài?" Quân Khanh cười mở miệng.

Từ sau khi Quân Tiền đồng ý để Quân Vô Tà học tập y thuật, mỗi ngày Quân Vô Tà đại bộ phận thời gian đều ngồi tại dược phòng, rất ít khi lộ diện ra ngoài.

Quân Vô Tà nhìn Quân Khanh tươi cười, hơi có chút kinh ngạc. Thân thể của nàng đã trải qua hạt sen cùng nước mắt Tiểu Bạch Liên điều dưỡng, trở nên thập phần uyển chuyển nhẹ nhàng, tuy rằng nàng không có tu luyện linh lực, chính là hiện tại tiếng bước chân của nàng đã trở nên thực nhẹ. Thời điểm nàng ở trong phủ đi lại, nếu không phải người đến chính diện, khi nàng tới gần khoảng cách trong vòng năm bước, căn bản là sẽ không ai phát hiện ra nàng.

Nhưng là nàng vừa mới vừa bước vào hậu viện, Quân Khanh giống như là liền cảm giác được nàng tới.

Thính lực của hắn, lại tốt như vậy sao?

"Chân của tiểu thúc, là bị thương ở trên chiến trường?" Quân Vô Tà từ trong trí nhớ của khối thân xác này, chỉ tìm được một chút hình ảnh về Quân Khanh bị thương.

Trong trí nhớ của Quân Vô Tà, từ khi nàng hiểu chuyện, Quân Khanh cũng đã ngồi ở trên xe lăn, Quân Tiền cùng Quân Khanh rất ít nhắc tới sự tình chân bị thương của hắn, chỉ có ở một lần trong gia yến ngẫu nhiên đề cập đến, cũng chỉ nói là bị thương ở trên chiến trường.

"Đúng vậy." Quân Khanh cũng không có kiêng kị cái gì.

"Không phải bị thương bình thường, đúng không?" Quân Vô Tà có thể khẳng định, thương thế của Quân Khanh cũng không đơn giản, nếu bị thương bình thường sao Quân Khanh lại biến thành tàn phế. Thời điểm Quân Khanh bị thương, địa vị Lân Vương phủ như mặt trời chính giữa trưa, Quân Tiền hoàn toàn có thể đều đem đại phu sở hữu y thuật cao siêu ở Thích Quốc mời đến vì Quân Khanh trị liệu.

Phải biết rằng, sau khi Quân Vô Tà trọng sinh thân thể thương thế không tính là nhẹ, xương cốt hai chân cơ hồ toàn bộ đứt gãy, cứ như vậy, nàng tu dưỡng một tháng đều có thể sinh long hoạt hổ, Quân Khanh không có lý do gì sẽ bởi vì một chút thương thế nhỏ liền bị tàn phế hoàn toàn.

"Là độc, lúc ấy ta bị trúng tên của địch nhân bắn lên, độc tính rất mãnh liệt, nếu không phải gia gia người mời được tông tộc Khuynh Vân Tông ra tay, ta chỉ sợ liền mệnh đều giữ không nổi." Quân Khanh giờ tay, vén vạt áo lên một bên, lộ ra hai ngón tay khoan trên làn da ở sườn eo.

Ở nơi đó, một vết sẹo dữ tợn bao trùm trên làn da của Quân Tiền, vết thương cũ đã gần mười năm, lại như cũ một mảnh tím đen, làm bản bốn phía của làn da.

"Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà khẽ nhíu mày.

"Là gia gia người dùng đồ gia truyền của nhà chúng ta, đổi lấy sự giúp đỡ của tông tộc Khuynh Vân Tông, cũng coi như là hai bên không thiếu nợ nhau." Quân Khanh nhàn nhạt mở miệng, biết sự gian tình của Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi, khẳng định sẽ làm Quân Vô Tà đối với Khuynh Vân Tông có điều chán ghét.

Trước đó thời điểm lúc Quân Vô Tà nói muốn nghiên cứu y thuật, Quân Tiễn liền muốn đem nàng đưa vào Khuynh Vân Tông học tập y thuật, rốt cuộc nơi đó mới là thánh địa của các danh y.

Chỉ tiếc, Lân Vương phủ hiện giờ địa vị không lớn như trước, Mặc Huyền Phi lại cùng đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông giao hợp ở cùng nhau, Quân Vô Tà lại càng không có khả năng đi Khuynh Vân Tông.

"Có thể để ta nhìn xem chân của tiểu thúc được không?" Quân Vô Tà căn bản liền không nghĩ tới đôi cậu nam nữ kia.

"Hào." Quân Khanh cũng không làm ra vẻ, để hạ nhân một bên cuốn ống quần của hắn lên.

Chân Quân Khanh thực thon dài, nếu là không bị tê liệt, chân dài này, liền đủ để cho vô số thiếu nữ khuynh đảo, mà hiện giờ hai chân nguyên bản mạnh mẽ, bởi vì mười năm tê liệt trở nên vô lực, bộ cơ bắp lợi hại trên chân hắn đã héo rút thập phần, hai chân gầy yếu cùng thân hình tinh trắng phía trên người hắn hoàn toàn kém xa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Độc phát (2)

Quân Vô Tà ngồi xổm thân mình xuống, tay nhỏ trắng nõn nhìn như tùy ý ở trên đùi Quân Khanh ấn vài cái, "Một chút tri giác cũng không có sao?"

"Ngẫu nhiên sẽ có chút lạnh lẽo, lại không rõ ràng." Quân Khanh nói.

Quân Vô Tà lại nhìn một hồi lâu, mới buông ống quần của Quân Khanh xuống.

"Tiểu thúc có thể tin ta?" Quân Vô Tà con ngươi hiện lên quanh quẩn, nhìn mặt Quân Khanh mỉm cười.

"Tất nhiên." Quân Khanh cười nói.

Quân Vô Tà không có vội vã mở miệng, nàng giương mắt nhìn hoa sen nở rộ, đáy mắt hơi chớp động.

"Hoa sen này nở rất đẹp, không biết tiểu thúc có thích ăn hạt sen?" Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Quân Khanh cười nói: "Thỉnh thoảng ta có ăn."

"Ta hôm qua mới vừa hái được một ít, cảm thấy ăn ngon thật sự, tiểu thúc cần phải nếm thử xem?" Quân Vô Tà tùy ý mở miệng nói.

"Vô Tà thân thủ tự mình hái đến, ta tự nhiên muốn nếm thử." Tiểu chất nữ nhà mình trở nên càng ngày càng hiểu chuyện, cái này làm cho Quân Khanh thật cao hứng, nếu là Quân Vô Tà trước đây, mặc dù hái được đài sen, cũng là trước tiên đưa cho hỗn tiểu tử Mặc Huyền Phi kia, bao giờ có thể đến phiên cái thúc thúc như hắn hưởng dụng.

"Kia tiểu thúc há mầm." Quân Vô Tà vẻ mặt bình tĩnh nói.

Quân Khanh hơi sững sốt, không biết tiểu nha đầu này trong hồ lô muốn làm cái gì, chỉ đang vì muốn nàng vui vẻ, cũng liền làm theo.

Quân Khanh vừa mới hé miệng, tay nhỏ của Quân Vô Tà lập tức thuởi kịp, đầu ngón tay bắn ra, một quả tinh oánh dịch thấu hạt sen liền rơi vào trong miệng Quân Khanh rồi. Không đợi Quân Khanh có phản ứng, nàng giờ tay khép lại cầm của Quân Khanh, đột nhiên vừa nhấc tay nâng đầu hắn lên, trực tiếp làm Quân Khanh nguyên lành nuốt vào.

"....." Quân Khanh bị thủ đoạn "ôn nhu" của Quân Vô Tà, làm cho suýt nữa sặc ra nước mắt.

Hắn còn đang nghĩ tiểu nha đầu này rốt cuộc chuyển mình, cách làm việc lại vẫn là... thô bạo.

Không thể trách thủ đoạn của Quân Vô Tà khi cho người uống thuốc là không ôn nhu. Thật sự là thứ này trời sinh nàng không hề có tế bào ôn nhu. Đối đãi với người bệnh không chịu uống thuốc, luôn luôn đơn giản thô bạo, một chút cũng không cho người phản kháng tìm đường sống.

"Ăn ngon sao?" Quân Vô Tà sau khi thấy Quân Khanh nuốt xuống, mới mở miệng hỏi.

Quân Khanh dờ khóc dờ cười nhìn Quân Vô Tà, hắn vừa rồi như vậy nguyên lành nuốt vào, nơi nào có thể nhận ra hương vị?

"Ăn ngon." Thủ đoạn dễ ngọt tiểu hài tử, lại lần nữa xuất hiện.

"Ta đây đi trước." Quân Vô Tà sau khi hoàn thành sự tình, liền vung ống tay áo lên, nhanh chân bước hướng trở về sân nhỏ của mình.

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà rời đi, Quân Khanh có chút cảm giác bất đắc dĩ.

Tiểu nha đầu này đột nhiên chạy đến nơi đây, cùng hắn nói nửa ngày, chẳng lẽ chính là vì cho hắn ăn viên hạt sen?

"Tiểu vương gia trong cơ thể dư độc chưa thanh trừ hết, hạt sen tính hàn, có hại không để hạ nhân trong phủ chuẩn bị chút canh gừng?" Nam tử vẫn luôn đứng ở phía sau Quân Khanh lúc này mới mở miệng. Nếu chú ý nhìn kỹ, khuôn mặt gắng gượng của hắn, thân hình cao lớn của hắn, hoàn toàn không giống một hạ nhân tầm thường.

Quân Khanh giờ tay, "Không cần kinh động lớn như vậy, bất quá chỉ là một viên hạt sen, ta còn không có yếu ớt đến loại tình trạng này."

Nam tử không hề miễn cưỡng, "Đại tiểu thụ tựa hồ không giống như trước đây."

Từ sau khi Quân Khanh bị thương trở lại Lân Vương phủ, hắn liền vẫn luôn đi theo bên người chiếu cố Quân Khanh, có thể nói là nhìn Quân Vô Tà lớn lên, nói thật, hắn đối với sự ngang ngược kiêu ngạo của đại tiểu thụ như thế nào một chút ấn tượng tốt đều không có, cho nên thời điểm Quân Vô Tà xuất hiện, hắn liền thăm hỏi đều không có nói một tiếng.

"Người cũng cảm thấy như vậy?" Nhắc tới biến hoá của Quân Vô Tà, Quân Khanh trên mặt ý cười càng đậm, mang theo một tia hoài niệm, hần cảm thán nói, "Xem nàng như bây giờ, thể nhưng thật ra cùng huynh trưởng có vài phần tương tự."

"Ngọc diện Diêm La khí thế, không người có thể so." Nam tử khẽ nhủ mảy, tựa hồ cũng không tán đồng lời nói của Quân Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Độc phát (3)

Quân Khanh bật cười lắc đầu, "Tình tình này của người cũng chỉ có huynh trưởng mới thu thập được, đừng quên, hài tử kia, trong miệng người chính là nữ nhi thân sinh của Diêm La, nếu là có một ngày, ta cùng phụ thân không còn nữa, hài tử kia, vẫn là muốn giao cho người....."

Quân Khanh nói còn chưa nói xong, trong thân thể một cỗ ngựa thành linh truyền khắp mỗi một tấc xương cốt, mạnh mẽ tràn lan đem lời hần nói đánh gãy.

"Tiểu vương gia!" Nam tử khăn trương nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt của Quân Khanh.

Quân Khanh nắm đó trúng độc, vẫn luôn không có hoàn toàn thanh trừ, còn sót lại một ít độc tính đã thâm nhập vào cốt tủy, ngay cả tông chủ Khuynh Vân Tông cũng bó tay không có biện pháp. Những năm gần đây, Quân Khanh vẫn luôn đề tâm tinh dưỡng, ngay cả ăn uống cũng cẩn thận một chút, lúc này vừa mới còn hảo hảo, như thế nào đột nhiên.....

Bất chợt, nam tử nghĩ tới cái gì.

"Là cái hạt sen kia?" Sao có thể?

Nam tử liền nghĩ lại mình thế nào cũng không thích Quân Vô Tà, nhưng cũng biết nàng cùng Quân Khanh là cốt nhục quan hệ huyết thống, cho nên thời điểm Quân Vô Tà tới gần hần cũng không có phòng bị, chẳng lẽ nói, Quân Vô Tà thật sự ám hại Quân Khanh?

Quân Khanh cắn răng, ngựa trong xương cốt đã biến thành một loại đau nhức, phảng phất xương cốt của hần bị người một chút bóp nát, đau nhức che trời lấp đất làm hần nháy mắt mờ hồ như mưa hạ xuống.

Nam tử thấy tình huống của Quân Khanh càng ngày càng không xong, lập tức liền nâng cả người cả xe lẫn cùng nhau nhanh chóng chạy về phòng.

Này hết thảy, Quân Vô Tà tự nhiên sẽ không biết được. Nàng đã tự mình cảm thụ qua quá trình hạt sen cải thiện cốt chất, biết cảm giác kia tuy rằng thực không thoải mái, nhưng là cũng sẽ không quá mức khoa trương, lấy tâm tính Quân Khanh khẳng định là không có phản ứng gì quá lớn.

Chính là, Quân Vô Tà cũng không biết, hiệu quả của hạt sen đối với người bình thường thay đổi cốt chất, cùng đối tượng trúng độc thay đổi hoàn toàn *bất đồng(khác nhau)*.

Giờ này khắc này, biệt viện Quân Khanh đã loạn thành một nồi cháo, mười mấy đại phu, đã bị liên tiếp gọi đến Lâm Vương phủ, vì Quân Khanh chẩn trị.

Chính là đối với tình huống của Quân Khanh, các đại phu đều bó tay không có biện pháp, thân thể Quân Khanh trở nên một mảnh nóng bỏng, nằm ở trên giường không ngừng run rẩy, mồ hôi của hần nhanh chóng sôi nước thấm xuống khăn trải giường. Những giọt mồ hôi nhỏ ra từ trên người hần căn bản không phải trong suốt, mà là ần ần biến thành màu đen, còn mang theo một cỗ tanh tươi.

Một màn này, dọa cho đám đại phu kia choáng váng, bọn họ một cái quỳ gối bên mép giường run rẩy cùng chấn kinh so với chim cút giống nhau.

Quân Tiễn nghe tin chạy về quý phủ, một hồi tới nơi, liền nhìn đến chính nhi tử của mình nằm ở trên giường bộ dáng nửa chết nửa sống, kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Này rốt cuộc là chuyện như thế nào!" Quân Tiễn rống giận hét lớn vang lên cả nóc nhà, hai mắt hần sung huyết gất gao trừng đại phu đang quỳ gối ở mép giường.

"Thảo dân..... Thảo dân thật không biết a..... Tiểu vương gia hần khí huyết đại động, trầm tích ở cốt tủy trúng độc tố không biết vì sao đột nhiên khuếch tán, đã lan tràn đến toàn thân, thảo dân..... Thảo dân thật sự đã tận lực..... Thành Lâm Vương tha mạng a!" Một đám đại phu khóc kêu cầu xin tha thứ, đem bọn họ tới chuẩn trị cho Quân Khanh, Quân Khanh này rõ ràng là độc khí công tâm, sống không được lâu nữa!

Đại phu nói, giống như sét đánh giữa trời quang, oanh một phát làm Quân Tiễn thiếu chút nữa chết ngất.

Chuối cùng một cái nhi tử của chính mình cũng đã muốn chết?

Không thể!!

Tuyệt đối không thể!!!

Quân Tiễn bất chấp tất cả, lập tức đứng dậy chạy tới hoàng cung, thỉnh cầu Bạch Vân Tiên ra tay, rốt cuộc Bạch Vân Tiên là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông. Nhưng là Bạch Vân Tiên lại tránh mặt không gặp, chỉ nói ngày đó bị tập kích chấn kinh, còn trong thời gian tĩnh dưỡng.

Thánh thượng cũng rất là khó xử, chỉ gọi những ngự y trong cung đều đưa đến Lâm Vương phủ, cứu trị Quân Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Độc phát (4)

Suốt một ngày một đêm, Quân Khanh nằm ở trên giường, không ngừng gầy gù ở giữa ranh giới với tử vong, các ngự y tận lực dùng hết các biện pháp sở trường, lại cũng không thể đạt được bất luận tác dụng gì, ngôn ngữ chỉ gian, đều như là ám chỉ, kết cục của Quân Khanh hẳn là phải chết.

Quân Tiễn một đêm như là già thêm mười tuổi, sáng sớm ngày thứ hai, nhìn ở trên giường nhi tử xụi lơ, hẳn sai người đem các ngự y toàn bộ đuổi về hoàng cung, âm thầm ngồi ở đầu giường Quân Khanh, mặt chôn trong đôi tay, hai vai run nhè nhẹ.

.....

"Thật sự?" Thánh thượng Thích Quốc ngồi ở trong ngự thư phòng, nghe các ngự y bẩm báo xong, trên dung nhan tú mục nhìn không ra một tia hi vọng.

"Vi thần không dám loạn ngôn, Quân tiểu vương gia hẳn, xác thật đã độc khí công tâm." Ngự y đứng sự thật bẩm báo.

"Kia thật là đáng tiếc, sai người đem tuyết sơn tham cùng nhuế linh chi, đưa đến Lân Vương phủ." Thánh thượng rất là cảm khái mở miệng, tuyết sơn tham cùng nhuế linh chi đều là rất mệnh mới sở dụng(*sắp chết mới dùng*), thực rõ ràng, tất cả mọi người cảm thấy, Quân Khanh đã sắp chết.

"Vâng."

"Lui ra đi."

"Thần tuân chỉ." Ngự y cung kính rời khỏi ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, thánh thượng ngồi ở án thư, nhìn tấu chương chồng chất như núi, khóe miệng hơi gợi lên.

.....

Nội tình bí mật trong Lân Vương phủ, Quân Khanh như là một mối nóng này, nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, hô hấp thập phần mỏng manh.

Quân Tiễn đỏ hai con mắt, ngồi ở mép giường.

"Đang êm đẹp, vì cái gì mà đột nhiên độc phát?" Quân Tiễn còn không rõ, độc trong cơ thể Quân Khanh vẫn luôn đều thực ổn định, như thế nào lại đột nhiên biến thành cái dạng này?

Nam tử đứng ở một bên biểu tình trầm trọng, hai tay nắm thành nắm đấm thật chặt tại bên người.

"Có người nào khả nghi vào phủ sao?" Quân Tiễn hỏi.

Nam tử lắc đầu, hẳn âm thầm nhìn Quân Khanh trên giường, nội tâm rất là giằng giụa, trước khi Quân Khanh chết ngất, đã từng dặn dò qua với hắn, ngàn vạn lần không thể nói cho người khác biết, Quân Vô Tà đã từng tới, hẳn vô luận như thế nào cũng không tin Quân Vô Tà sẽ đối với hắn bất lợi, này hết thấy hắn chỉ cho là chính số mệnh của mình đã đến.

Chính là hiện tại, Quân Khanh đã không sống được bao lâu nữa, các đại phu đều đã nói hẳn không còn hy vọng.

Còn muốn tiếp tục dấu diếm sao?

Nội tâm nam tử tràn ngập giằng giụa, nếu là người khác, hẳn đã có thể trực tiếp đem người xách tới thẩm vấn, nhưng người nọ cố tình lại là Quân Vô Tà!

Quân Khanh nếu là đã chết, như vậy Lân Vương phủ thật sự là không còn có tương lai.

"Đây là làm sao vậy?" Thanh âm nghi hoặc đột nhiên vang lên.

Nam tử cùng Quân Tiễn đồng thời hướng tới cửa nhìn lại, một thân quần áo mỏng manh chính là Quân Vô Tà ôm một con mèo đen, đứng ở cửa.

"Vô Tà....." Quân Tiễn thanh âm khàn khàn tràn ngập vô tận bí ẩn.

Nam tử cảm nắm tay, muốn nói cái gì, lại cuối cùng không có mở miệng.

"Tiểu thúc của ngươi, hẳn bị độc phát rồi." Quân Tiễn tuyệt vọng nhắm hai mắt.

Độc phát? Quân Vô Tà sững sờ, lập tức đi đến trước giường, không màng ánh mắt kinh ngạc của Quân Tiễn cùng nam tử, nàng duỗi tay đáp ở mạch tượng đang đập của Quân Khanh.

Đầu ngón tay hạ xuống nhảy lên thập phần mỏng manh, cơ hồ không dễ phát hiện, lại xem mặt Quân Khanh tái nhợt cùng cả người mờ mịt đen nhánh, quả nhiên cực kỳ giống tình huống độc phát.

Nếu là người khác, tự nhiên lại kết luận Quân Khanh không có đường sống, chính là Quân Vô Tà đã tới nơi này rồi, lại phát hiện một ít bất đồng.

Quân Khanh mạch đập tuy rằng mỏng manh, lại thập phần ổn định.

Quân Vô Tà lập tức đem nắm chặn mỏng trên người Quân Khanh lấy ra, đem gối trên đầu hẳn lấy đi.

Nhìn động tác liên tiếp của Quân Vô Tà, Quân Tiễn có chút sững sờ.

"Vô Tà, ngươi làm gì vậy?"

"Tiểu thúc không có việc gì." Quân Vô Tà một lòng vội vàng trị liệu cho Quân Khanh, cũng không giải thích cách làm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Diệu thủ hồi xuân (1)

Tình huống của Quân Khanh cũng không tệ như mọi người đã nghĩ. Bộ dáng hiện tại của hắn đại thể chính là bởi vì độc đã thâm nhập vào trong xương tủy. Hạt sen có tác dụng chính là làm sạch xương cốt và bài trừ độc tố đọng lại bên trong, độc tố này sẽ đi theo mồ hôi cùng nhau chảy ra bên ngoài cơ thể. Trước khi quá trình bài xuất hoàn thành, sẽ tạm thời đọng lại ở trong cơ thể, lúc này mới làm người cảm thấy Quân Khanh là khí độc công tâm.

Kỳ thật, căn bản là không nguy hiểm như vậy!

Quân Vô Tà đem giải phóng vật quanh người Quân Khanh, làm cho bài độc càng thêm thuận lợi. Nàng tùy tay lấy ra bên hông một cái bao châm, lấy ra ngân châm thon dài, vung vàng đâm vào những đại huyết vị trên người Quân Khanh, làm khí huyết của hắn trở nên mạnh mẽ hơn, vì thế sự khó khăn này kết thúc sớm hơn một chút.

Trong lúc Quân Vô Tà trầm mê với y thuật, tự nhiên như vậy mà hồn nhiên bày biện ra quên mất trạng thái của mình, bốn phía hết thấy phảng phất đều đã không tồn tại, trong mắt nàng cũng trong lòng mình chỉ có ý muốn cứu vớt người bệnh.

Thế cho nên, nàng căn bản không có chú ý tới, thời điểm lúc nàng lấy ra ngân châm, nam tử vẫn luôn đứng ở một bên đã có chút không nhẫn nại được, muốn tiến lên ngăn cản, lại bị sắc mặt đồng dạng khiếp sợ của Quân Tiễn ngăn cản xuống dưới.

Hai người đứng ở mép giường, lẳng lẳng nhìn Quân Vô Tà thuần thực thi châm, bọn họ đều là nhìn Quân Vô Tà lớn lên, lại không có đoán được Quân Vô Tà châm pháp thế nhưng sẽ tốt như vậy.

"Đi chuẩn bị mười hóa lò, đặt ở phòng, đóng hết tất cả cửa sổ." Quân Vô Tà ở thời điểm trị liệu là tuyệt đối lý tính.

"Người rót cuộc muốn làm cái gì? Hắn là thúc thúc người, người nhìn không ra hắn đã sắp chết sao?" Nam tử rót cuộc nội tâm kiềm chế không được bất mãn nói, Quân Khanh đều đã tiêu tụy như thế, mồ hôi đã sưng nước khăn trải giường, nàng thế nhưng còn muốn dọn hóa lò tiến vào!

Quân Vô Tà mất lạnh nhìn nam tử, dùng thanh âm gần như lãnh khốc nói: "Ta không cùng ngu ngốc nói lời vô nghĩa."

Nói xong, mặc kệ nam tử trên mặt có bao nhiêu tối tăm, nàng đã ôm mèo đen rời đi.

Quân Khanh bài độc cũng không có cái gì không ổn, chỉ là thân thể hắn tương đối suy yếu, nhiều năm tê liệt, làm cơ năng trên thân thể hắn xuất hiện vấn đề rất lớn. Nếu như để độc tố ở trong cơ thể chôn chắt quá lâu, liên tính xương cốt của hắn sẽ bị ảnh hưởng, nội tạng hắn cũng đã chịu tổn thương. Quân Vô Tà hiện tại muốn chính là làm trong thời gian ngắn nhất đem độc tố trong người Quân Khanh toàn bộ bài xuất.

Nàng lập tức chạy tới tìm phương thuốc, nhanh chóng phối chế ra được liệu có thể ổn định thân thể khí quan.

Trong phòng Quân Khanh, trên mặt nam tử đã hiện lên một mặt khí đen, nhưng thật ra biểu tình của Quân Tiễn một bên lại thập phần trầm trọng.

Quân Tiễn nhìn Quân Khanh nằm trên giường hấp hối, gãy giữa một lát, hắn lập tức hướng hạ nhân ngoài phòng nói: "Lập tức đi chuẩn bị mười hóa lò, giữ cửa sổ đóng chặt."

"Lân Vương, người thật sự muốn để cho đại tiểu thư làm vậy như vậy sao?" Nam tử khó có thể tin nhìn Quân Tiễn.

Quân Tiễn thờ dài, "Những gì đại phu nói người cũng đã nghe được, Quân Khanh hắn đã tìm không thấy lối ra khác, bất luận phương pháp của Vô Tà có bao nhiêu vớ vẩn, ta đều sẽ buông tay thử một lần, ta chỉ có một cái nhĩ tử là Quân Khanh như vậy, chẳng sợ chỉ có một phần vạn hy vọng, ta đều sẽ đi ném thử."

Đã bị buộc tới tuyệt cảnh rồi, hắn không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa vừa rồi thủ pháp thi châm của Quân Vô Tà làm hắn cảm thấy thập phần kỳ diệu, dưới tuyệt vọng, hắn không thể không đem hi vọng cuối cùng ký thác trên tay của chính cháu gái mình.

"Tiểu thư nàng tiếp xúc y thuật mới bao lâu? Đây thật là quá làm bận, đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông không phải đang ở hoàng cung sao? Mặc dù thánh thượng không đồng ý, ta nếu phải trời cũng sẽ đem nàng trời tới." Nam tử cắn răng nói.

Quân Tiễn lắc lắc đầu, "Độc tố trong cơ thể Quân Khanh, ngay cả sư phụ Bạch Vân Tiên đều không thể giải trừ, liên tính đem nàng trời lại đây, cũng là vô dụng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Diệu thủ hồi xuân (2)

Nam tử suy sụp dựa vào mép giường, cắn răng ảo não.

Rất nhanh, hóa lò đã được đưa đến trong phòng, phong kín trong phòng, không khí đột nhiên tăng lên cao, nung người cực nóng làm Quân Tiễn cùng nam tử không thể không đem linh lực tiết ra ngoài, bao vây lấy toàn thân.

Nằm ở trên giường là Quân Khanh mồ hôi như mưa hạ xuống, cả người giống như là từ trong nước vớt ra giống nhau, mồ hôi đen nhánh theo thân thể hắn sưng nước chính trương giường đệm, tích tập lẫn xuống trên mặt đất, ở hóa lò quay hạ, những cái mồ hôi đó rất nhanh bốc hơi lên, hơi nước bao quanh lấp đầy toàn bộ căn phòng.

Một thanh âm kéo kết vang lên, Quân Vô Tà đẩy cửa mà vào, trong tay bưng một chén thuốc, Miêu nhi màu đen linh động đi theo bên chân nàng.

Không có đi quan phản ứng của mọi người trong phòng, Quân Vô Tà đi thẳng đến mép giường.

Thỉnh lnh, nam tử đứng ở một bên, đặt tay lên vai nàng một phen chặn lại Quân Vô Tà.

"Hắn là tiểu thúc ngươi." Nam tử gắt gao nhìn Quân Vô Tà, hắn không có nói cho Quân Tiễn, Quân Khanh đọc phát, chính là sau khi ăn hạt sen Quân Vô Tà đưa cho.

Hắn đến bây giờ cũng không muốn tin rằng, Quân Vô Tà là thật sự ám hại Quân Khanh, chính là cách làm của Quân Vô Tà, lại làm hắn lần nữa sinh ra hoài nghi.

"Buông tay." Quân Vô Tà cau mày, không vui ném tay nam tử ra, nàng phi thường chán ghét ở trong quá trình trị liệu bị người làm gián đoạn cùng nghi ngờ.

Nam tử trầm mặc bị đẩy đến một bên, nhìn Quân Vô Tà đem chén thuốc kia rót vào trong miệng Quân Khanh.

Uống xong chén thuốc một lúc sau, Quân Khanh không có bất luận cái phản ứng gì, chỉ là lẳng lặng nằm ở trên giường.

Thời gian một phen một giây trôi qua, trong phòng cực nóng đối với người như Quân Vô Tà còn chưa kịp tu luyện linh lực mà nói, là một loại tra tấn lớn, mồ hôi không ngừng từ trên làn da của nàng chảy ra, váy áo hơi mỏng đã bị mồ hôi sũng nước, nàng cũng không để ý không nghe thấy, chỉ là thật cẩn thận đem tay đặt ở trên mạch đập của Quân Khanh, quan sát đến biến hoá trong thân thể hắn.

Mẻo đen nhảy tới trên giường, nhìn Quân Khanh hôn mê, lại ngẩng đầu nhìn Quân Vô Tà.

"Miêu." *Thân thể tình huống giống như ổn định.*

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Một canh giờ đi qua, Quân Khanh bài xuất mồ hôi đã không còn phát ra nữa.

Quân Vô Tà đứng dậy, đến mở hết cửa sổ ra, ra lệnh cho người hầu canh giữ ở bên ngoài đem hoá lò trong phòng toàn bộ dọn đi đem ra ngoài.

"Đi chuẩn bị nước ấm, giúp tiểu vương gia rửa sạch một phen." Quân Vô Tà thẳng mệnh lệnh nói.

Ngoài phòng bọn hạ nhân nghỉ hoặc nhìn Quân Vô Tà, bọn họ hoàn toàn không biết vị đại tiểu thư này trong hồ lô đến tột cùng muốn làm cái gì, tình huống của tiểu vương gia đã không xong tới cực điểm rồi, bất luận là đại phu trong thành hay ngự y trong hoàng cung, đều thông tri Quân Khanh sắp tử vong, đại tiểu lãn lộn thư như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Bọn hạ nhân theo bản năng nhìn về phía Quân Tiễn trong phòng, lúc sau Quân Tiễn khẽ gật đầu, bọn họ mới nghe theo Quân Vô Tà nói liền đi thu thập.

"Ngươi, đi đến được phòng của ta, lấy bỏ được liệu ta để ở trên bàn đem tới, cho nó vào nước ấm, để tiểu thúc ngâm ba canh giờ." Quân Vô Tà chỉ vào nam tử đứng ở một bên nói.

Toàn bộ quá trình, Quân Tiễn đều không có ý tứ nhúng tay vào, hắn nhìn Quân Vô Tà an bài đầu vào đấy, trong ánh mắt mỗi một nhiều ít mang theo chút vui mừng.

Bất luận phương pháp của Vô Tà có hay không dùng được, ít nhất nàng thật sự đã thay đổi.

Liên tiếp bận rộn, làm Quân Vô Tà có chút bức bối, trên quần áo của nàng lấy dính không ít vết bẩn, vài thứ kia đều là từ trong cơ thể Quân Khanh bài xuất, mang theo một cỗ tanh tưởi làm người buồn nôn.

Sau khi phân phó xong mọi việc, nàng đã khó khăn nổi chạy nhanh về phòng rửa mặt, nàng thật sự không thể chịu đựng được quần áo trên chính người mình có này đó đồ dơ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Điều thủ hồi xuân (3)

Quân Khanh bị nam tử mang cho vào bồn ngâm thuốc tắm, tuy rằng Quân Khanh như cũ vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng nam tử lại rõ ràng nhận thấy được, hô hấp của Quân Khanh, đã không còn suy yếu như vậy, sắc mặt tuy rằng còn có chút tái nhợt, lại có một chút sinh khí.

Quân Tiễn vẫn luôn đi theo bên người bọn họ, nhìn nhử tử tựa hồ có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, hắn lúc này mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

"Vô Tà dù sao cũng là nữ nhi của hắn, trước đây có lẽ có chút không hiểu chuyện, nhưng hiện giờ nàng đã trưởng thành, ngươi chó đối với nàng có cái thành kiến gì, ngày sau..... Nàng có lẽ còn cần những người các ngươi bảo hộ, mới có thể bình an mà sống." Quân Tiễn nhìn nam tử vẫn luôn buồn không hề rằng, hắn không phải là không nhìn ra, nam tử cũng không thích Quân Vô Tà.

Nam tử trầm mặc, chỉ nhìn Quân Khanh đang ngâm mình tắm trong thuốc, nhìn thấy sắc mặt Quân Khanh dần dần khôi phục, hắn xoay người rời khỏi phòng.

Vừa mới tắm rửa xong, thay quần áo tốt, Quân Vô Tà như là vừa mới sống lại, ngồi ở được phòng, một tay cầm chén trà, một tay ở trên giấy không ngừng viết các loại tên được liệu.

Quân Khanh đã không có trở ngại gì nữa, độc tố đã hoàn toàn bài xuất, bất quá muốn khôi phục đến trạng thái cao nhất, còn cần một đoạn thời gian điều dưỡng, là được ba phần độc, Quân Vô Tà cũng sẽ không để bất luận cái tác dụng phụ gì xuất hiện ở chính trên người nhà mình, cho nên nàng đã bắt đầu chuẩn bị được thiện cho Quân Khanh.

Lấy được liệu điều dưỡng, lấy đồ ăn bổ sung, hỗ trợ lẫn nhau.

Một trận tiếng đập cửa đánh gãy ý nghĩ của Quân Vô Tà.

"Vào đi."

Cửa phòng bị đẩy ra, nam tử cao lớn đứng ở trước cửa.

Quân Vô Tà mảy mai nhún lại, nàng cũng không thích cái lão thích làm gián đoạn việc của nàng.

"Có việc liền nói, không có việc gì liền lẩn(*biến*). " Đối với người không phải là thân nhân, ngôn ngữ của người nào đó có thể nói là bén nhọn tới nông nỗi vô tình.

Âm thanh Quân Vô Tà nói vừa mới rơi xuống đất, nam tử đứng ở trước cửa, bùm một tiếng, quỳ một gối xuống đất!

"Thuộc hạ thiếu tướng Thụy Lâm Quân - Long Kỳ, có đắc tội với đại tiểu thư, thỉnh đại tiểu thư lấy quân pháp xử trí." thân hình cao lớn của Long Kỳ quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà, phía sau lưng căng chặt phác họa ra đường cong cương nghị.

Thiếu tướng Thụy Lâm Quân..... Quân Vô Tà hí mắt nhìn Long Kỳ, nàng vốn dĩ liền cảm thấy khí thế của Long Kỳ cũng không giống người hầu cùng hộ vệ, chỉ là nàng hoàn toàn không nghĩ tới, hần thể nhưng là thiếu tướng Thụy Lâm Quân!

Bất quá.....

"Không có việc gì à?" Quân Vô Tà nhún mày nói.

Long Kỳ quỳ trên mặt đất, không rên một tiếng, hần cũng không phủ nhận, cho tới nay chính mình đối với Quân Vô Tà luôn có thành kiến, thậm chí sự tình Quân Khanh độc phát, hần đều mơ hồ cảm thấy cùng Quân Vô Tà có quan hệ, chính là bản thân hần sau khi nhìn thấy được Quân Vô Tà cứu trị, tình huống của Quân Khanh dần dần chuyển biến tốt, hần mới ý thức được sai lầm của chính mình.

Làm một thành viên của Thụy Lâm Quân, biết sai lãnh phạt là thói quen của bọn họ.

Phạm thượng với người trên, vốn là nên phạt.

"Không có việc gì có thể lẩn." Quân Vô Tà đối với thân phận Long Kỳ cùng thỉnh tội của hần không có gì hứng thú, nàng ít nhiều đoán được một chút, Long Kỳ đối với chính mình không thích, lấy hành động của thân xác này trước đây, nếu là có thể làm cho *huyết hán tử(*)* quân doanh thuận mắt, kia thật đúng là hiếm lạ.

(*) ý nói quân lính máu me trên chiến trường.

Long Kỳ tuy rằng lần nữa làm gián đoạn việc trị liệu của nàng, nhưng ước nguyện ban đầu xác thật là lo lắng cho sự an nguy của Quân Khanh.

Cho nên, Long Kỳ vô lễ, nàng cũng không để ý.

Ai bảo nàng trọng sinh tới trên người một cái chủ nhân trước đây không được ưa thích như vậy?

Long Kỳ lại quỳ trong chốc lát, lúc này mới đứng dậy rời đi, chỉ là lúc này đây, thái độ của hần đối với Quân Vô Tà đã trở nên thập phần cung kính, lúc gần đi, khom lưng đóng lại cửa phòng.

"Oà, trong lúc ta không có ở đây, tiểu Vô Tà tựa hồ làm cái sự tình gì khó lường." Tiếng cười trầm thấp mang theo mê hoặc lòng người, từ hậu đường được phòng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Diệt thủ hồi xuân (4)

Quân Vô Tà sững sốt, nhún mày nhìn lại.

Một cái thân ảnh thon dài, chính là lưới biếng nằm nghiêng ở trên nệm giường phía sau, chân dài tùy ý vắt chéo, một tay chống đầu, tóc đen giống như tơ lụa, buông xuống ở mặt sườn, điểm chết người chính là môi mông kia mở ra phác họa tươi cười tà tử.

Hình ảnh kia, là một yêu nghiệt.

Mấy ngày không gặp Quân Vô Dược, Quân Vô Tà cơ hồ đều đã quên mất có một nhân vật như vậy, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Cùng với cái thân ảnh này xuất hiện, Quân Vô Tà mơ hồ ở trong không khí ngửi thấy được một cỗ mùi máu tươi quen thuộc, ở đây mùi được liệu nồng nặc, hương vị kia thực nhạt, lại vẫn kích thích xoang mũi của nàng.

Quân Vô Dược nhìn Quân Vô Tà nhún mày nhìn chăm chăm hần, lại nhìn thấy nàng có chút ghét bỏ dùng tay che lại ngậm miệng, khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ yêu dị, xuất hiện một tia nứt toạc.

"Lần sau trước khi không đem kia hương vị kia tiêu trừ, không được tiến vào dược phòng." Quân Vô Tà cau mày cảnh cáo nói, nàng không để bụng Quân Vô Dược rốt cuộc là có cái lai lịch gì, chỉ cần hần không đi treu chọc người của Lâm Vương phủ cùng nàng, hần cao hứng làm cái gì đều có thể.

Quân Vô Dược chậm rãi đứng dậy, rất là buồn rầu nhìn sự ghét bỏ của Quân Vô Tà đối với hần.

Hương vị kia đã cơ hồ đã tiêu tán, nhưng tại đây trong phòng chất đầy dược liệu, cái mũi của nàng rốt cuộc là có bao nhiêu nhạy bén, cư nhiên còn có thể đủ để ngửi đến được?

"Người thật sự chán ghét hương vị này như vậy sao?" Quân Vô Dược thấp giọng cười nói.

"Đứng." Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dược chậm rãi đi tới, nàng theo bản năng lui về phía sau vài bước, trừ lúc trị liệu, cỗ hương vị kia sẽ chỉ làm nàng muốn phun (*nôn*).

"Thật là... Xin lỗi a..." Quân Vô Dược lần nữa nhìn thấy Quân Vô Tà tránh né hần, khóe miệng gọi lên một mặt tươi cười ác liệt, thân ảnh cao lớn nháy mắt biến mất tại chỗ, còn chưa chờ Quân Vô Tà có phản ứng gì, nàng cũng đã bị một đôi cánh tay hữu lực cường ngạnh vòng qua.

Khuôn mặt nhỏ xinh bị mạnh mẽ ấn vào trong một vòng ngực rộng lớn, mùi máu tươi xông vào mũi, nồng đậm hơn vài lần!

Quân Vô Tà nháy mắt liền sững sờ!

"Buông ra!"

"Ngaoan, lần sau nhất định sẽ không lại để người người được loại hương vị này." Quân Vô Dược không những không có buông tay ra, ngược lại đem thân mình nho nhỏ trong lòng ngực càng ôm càng chặt.

Nhỏ xinh như vậy, mềm mại như vậy, vốn là nên giống một cái tiểu động vật vô hại giống nhau tránh ở chỗ an toàn, nhưng tiểu gia hỏa này cố tình có một đôi răng nanh sắc bén quá dài, nhìn thấy nguy hiểm liền trực tiếp cắn luôn một ngụm.

Bị ác ma nào đó phát rồ, ôm vào trong ngực lại cọ cọ, Quân Vô Tà vừa mới thay quần áo mới, lại nhiễm một tầng mùi máu tươi, lúc sau mồ hôi dần rớt cuộc buông tay, Quân Vô Tà lập tức lao ra khỏi được phòng, bắt mắt chạy đi tìm gọi thay quần áo!

Mèo đen bị chủ nhân vứt bỏ ở được phòng, chỉ có thể cùng Quân Vô Dược mắt to trừng mắt nhỏ, mắt thấy Quân Vô Dược nhìn theo bóng dáng Quân Vô Tà rồi đi, sau đó phát ra tiếng cười thư thái, mèo đen toàn thân đánh cái giật mình, càng thêm cảm thấy nam nhân này nguy hiểm, nhanh chóng đuổi kịp bước chân chủ nhân, thoát khỏi được phòng.

Chủ nhân, nơi này có kẻ biến thái, không cần ném ta xuống!!

Thời điểm khi Quân Khanh hôn mê tỉnh lại, liền nhìn thấy lão phụ thân về mặt lo lắng ngồi ở mép giường.

"Phụ thân?" Quân Khanh giãy giụa suy nghĩ muốn đứng dậy, chính là xương cốt toàn thân lại như là bị người đánh gãy một lần nữa liền lên giống nhau, đau làm hắc không cách nào nhúc nhích.

"Mau nằm xuống! Không cần lộn xộn!" Quân Tiễn vội nói.

"Ta đây là bị làm sao vậy?" Toàn thân đều muốn tan nát, nhức mỏi làm hắc không có sức lực, chính là ngoài khó chịu này ra, lại làm hắc cảm giác được một tia nhẹ nhàng.

"Người đây là muốn hù chết cha người a."

"....." Quân Khanh có điểm bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thế ngoại cao nhân (1)

"Đừng thất thần như vậy, mau ăn một chút gì đi." Quân Tiễn vội vàng gọi người đã sớm chuẩn bị tốt cháo ấm nóng bùng lên, cháo kia vừa mới được đưa vào trong phòng, một cỗ hương có vị được nhân nhật liền chui vào hơi thở của Quân gia phụ tử.

Mùi hương kia cũng không nồng đậm, cũng không có được liệu sắc người như vậy, giống như mùi mẽ hương, thập phần hấp dẫn người muốn ăn.

Quân Khanh không muốn ăn uống gì, nhưng ngửi được cỗ mùi hương kia, thật đúng là cảm thấy đói thật sự, miễn cưỡng ngồi dậy, một chén cháo ấm, nhanh chóng nuốt xuống vào bụng.

Thân thể được bổ sung, Quân Khanh mới có chút sức lực, hắc ngồi dựa ở trên giường, cùng Quân Tiễn hàn huyên, thế mới biết, thời điểm hắc hôn mê có bao nhiêu hung hiểm.

"Ngay cả các ngự y đều kết luận người là vô phương sống sót, nếu không phải Vô Tà....." Quân Tiễn thở dài một hơi, nắm đó hắc vì đưa tang cha mẹ Quân Vô Tà, thống khổ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cơ hồ bị mất nửa cái mạng, nếu là loại chuyện này lại phát sinh lần nữa, hắc thật không biết chính mình có hay không còn tồn tại ở đây.

"Thời gian Vô Tà tiếp xúc y thuật cũng không lâu, năng như thế nào biết ta còn có thể cứu chữa?" Quân Khanh lòng tràn đầy nghi hoặc, trong khoảng thời gian này, biến hoá của Quân Vô Tà thật sự rất lớn, lúc trước cái tiểu nữ hài kia tùy hứng ngang ngược tựa hồ đã biến mất vô tung vô ảnh, mặc dù là đối mặt với sự khinh nhục của Mặc Huyền Phi, Quân Vô Tà cũng đã không màng hơn thua, hiện giờ lại thi triển một tay diệu thủ hồi xuân, thật sự là làm cho bọn họ ngã vỡ mắt kính.

"Hài tử kia gần đây thay đổi không ít, trở nên càng ngày càng hiểu chuyện, ta nghĩ, lúc trước thương thế của nàng khả năng không có đơn giản như chúng ta tưởng tượng như vậy, nếu không gặp phải biến cố trọng đại, nàng cũng sẽ không thay đổi trong một thời gian ngắn như vậy, xuất hiện biến hoá lớn như vậy." Quân Tiễn tuy rằng ngoài miệng không nói, chính là đối với sự tình Quân Vô Tà bị thương lại có một phen suy đoán khác.

Biến hoá của Quân Vô Tà hết thấy đều là từ lần bị thương đó bắt đầu, nàng rốt cuộc gặp phải chuyện gì?

Quân Khanh chần chờ một lát, rốt cuộc đem sự tình trước khi mình độc phát, Quân Vô Tà đã từng đi tìm hắc, hơn nữa còn cho hắc một viên hạt sen nói ra.

"Hạt sen?" Quân Tiễn khẽ nhíu mày, Quân Khanh độc phát không thể hiểu được, hắc còn tưởng rằng là người nào âm thầm động tay động chân, chính là hiện giờ xem ra, giống như cùng Quân Vô Tà không thoát được can hệ.

"Có lẽ là hài tử kia vô tình, lại hoặc là thân thể ta thừa nhận không được độc kia, tóm lại ta tin tưởng Vô Tà sẽ không hại ta, nói nữa, ta hiện tại tuy rằng mỏi mệt, nhưng là tinh thần lại cực tốt, những năm gần đây, những cái độc đó ở trong cơ thể ta, tuy rằng không có muốn tánh mạng của ta, chính là tinh thần cùng thân thể ta lại càng ngày càng kém." Quân Khanh sợ sự tình thật sự liên lụy đến Quân Vô Tà, vội mở miệng giải thích.

Bất quá hắc thật cũng không phải ba hoa chích choè, hiện tại thân thể hắc tuy rằng còn có chút suy yếu, nhưng là tinh thần lại rất tốt, phía trước bị độc tổ tiểu ma linh lực, giống như cũng đã không còn tác nghiệm như vậy.

"Thật sự? Người thế nhưng chớ có gạt ta, ta tự nhiên là tin tưởng Vô Tà, chính là người nếu là có cái gì không thoải mái, cũng đừng gạt ta." Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Quân Tiễn không hy vọng nhất, chính là Quân Khanh cùng Quân Vô Tà xảy ra chuyện.

Quân Khanh gật đầu cười, thử hoạt động xuống một thân tử cốt, muốn tỏ vẻ chính thân thể mình thực hảo.

Chính là hần vừa mới ngồi thẳng thân mình, một cỗ cảm giác dị dạng, lại làm hần cả người cứng còng.

"Làm sao vậy?" Quân Tiễn nhìn Quân Khanh có chút biểu tình cổ quái.

Quân Khanh nuốt nuốt nước miếng, nhìn về phía Quân Tiễn.

"Chân ta....."

"Chân làm sao vậy?" Quân Tiễn có chút sốt ruột nhìn Quân Khanh nói.

"Có điểm đau nhức." Quân Khanh biểu tình càng thêm cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thế ngoại cao nhân (2)

Sau khi chân hần bị trúng độc, cơ hồ không còn có cảm giác gì, chỉ là ngẫu nhiên mới có thể lúc rét lạnh có điểm phản ứng, chính là liền thời điểm vừa rồi lúc hần muốn ngồi thẳng thân mình, lại trong giây lát phát hiện, cặp chân mười năm chết lạng kia, lại lần đầu tiên truyền đến nhức mỏi rõ ràng như vậy.

Mặc dù là đau, cũng đã làm Quân Khanh khiếp sợ không thôi!

"Phụ thân, Vô Tà ở đâu?" Một cái suy đoán lớn mật hình thành ở trong đầu Quân Khanh, trong giây lát hần nhớ tới một ngày kia khi Quân Vô Tà xuất hiện, có nói qua một câu.

【 *tiểu thúc có thể tin ta không?* 】

Thời điểm Quân Vô Tà lúc ấy nói lời này Quân Khanh cũng không có để ý, cũng không có đi nghĩ lại vì sao Quân Vô Tà lại hỏi như thế. Nhưng hiện tại nghĩ đến, chính là sau khi Quân Vô Tà hỏi một câu như vậy, mới đột nhiên nói sang chuyện khác, cho hần nuốt xuống một viên "Hạt sen"? Ngay sau đó, độc tố trong thân thể hần mặc danh phát tác.

Này hết thấy, không khỏi quá mức trùng hợp!

Quân Tiễn nhanh chóng sai người đi mời Quân Vô Tà lại đây.

Quân Vô Tà vẫn luôn ngồi tại được phòng, thời điểm tiến vào phòng, trên người nàng còn mang theo một cỗ nhân nhạ *được hương(mùi thuốc)*, trong lòng ngực nàng ôm một con Miêu nhi màu đen, bình tĩnh đi tới trong phòng.

"Tiểu thúc tinh." Quân Vô Tà nhìn thoáng qua Quân Khanh, đáy mắt cũng không có bất luận cái kinh ngạc gì.

"Vô Tà, tiểu thúc lần này cần đa tạ ngươi." Quân Khanh cười mở miệng, hần thấy được Miêu nhi trong lòng ngực Quân Vô Tà, đáy mắt mang theo nồng đậm ý cười, Quân Vô Tà vốn là thích tiểu động vật lông xù, chỉ là nàng tính tình nóng nảy, tiểu động vật tuổi nhỏ trời sinh tính lại bướng bỉnh. Trước đây hần từng cho nàng nuôi qua mấy con tiểu miêu tiểu cầu, nhưng cuối cùng lại cũng không thể nuôi dưỡng được, lúc này nhưng thật ra khó thấy được nàng như vậy an an tĩnh tĩnh nuôi dưỡng một con sủng vật.

"Không cần, đây là sai lầm của ta." Quân Vô Tà sờ sờ lông đen mượt mà của mèo đen, lông mi buông xuống.

Quân Vô Tà nói, làm Quân Tiễn cùng Quân Khanh nhìn nhau.

"Vô Tà, ngươi nói lời này là có ý tứ gì?" Quân Tiễn ôn hòa mở miệng, rất sợ khẩu khí của mình quá nghiêm khắc, dọa tới tiểu cháu gái của mình.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, hai tròng mắt sáng ngời nhìn nhìn Quân Tiễn lại nhìn nhìn Quân Khanh, nàng chậm rãi mở miệng nói: "Kỳ thật cũng không có ý tứ gạt các ngươi, kia... sự tình ta trọng thương lúc trước, tiểu thúc cùng gia gia hần là cũng biết rồi?"

Quân Tiễn cùng Quân Khanh gật gật đầu, bọn họ hiện tại nghĩ đến tình huống thảm thiết khi Quân Vô Tà hỏi phụ đều cảm thấy hải hùng khiếp vía.

"Ta ngày ấy rơi xuống huyền nhai, trên người xương cốt cơ hồ toàn bộ bị chặt đứt, nếu không phải gặp được sư phụ, ta sớm đã chết, căn bản không về đến Lâm Vương phủ." Quân Vô Tà ánh mắt bình tĩnh mở miệng.

"Sư phụ?"

Quân Vô Tà gật gật đầu, "Hần ở dưới vực sâu nhất được ta, đem ta đuổi về quý phủ, chính là hần lại không nghĩ trước mặt người khác bại lộ thân phận, cho nên mới đem ta giao cho Quân... Ca ca, trong khoảng thời gian này ta đường thương, sư phụ hần thấy ta đối với y thuật có hứng thú, quyết định thu ta làm đồ đệ. Ta tuy rằng không biết sư phụ hần rốt cuộc là người nào, chính là hần lại là ân nhân cứu mạng của ta, cũng biết hần có một thân hảo y thuật. Ta đột nhiên nhắc tới muốn học tập y thuật, cũng không phải nhất thời hứng khởi, mà là sư phụ cảm thấy ta thân thể ốm yếu, lại không có Giới Linh phòng thân, cho nên mới muốn dạy ta y thuật, để ta có năng lực tự bảo vệ mình."

Quân Vô Tà dừng một chút, nhân nhạ nhìn thoáng qua Quân gia phụ tử nghiêm túc nghe nàng nói chuyện, tiếp tục nói: "Kia.... cho tiểu thúc ăn, kỳ thật không phải cái hạt sen bình thường gì, đó là bảo bối sư phụ cho ta, sư phụ nói nó có thể làm thay đổi cốt cách của người."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Thế ngoại cao nhân (3)

"Ta thấy hai chân tiểu thúc tuy rằng tàn phế, nhưng là trên đó vẫn có một ít tri giác, gân mạch cũng không có bị hao tổn, cho nên mới muốn dùng bảo bối kia cho tiểu thúc chữa bệnh, đồ vật kia ta chính mình cũng đã ăn qua, mặc dù có chút không khoẻ, lại không có phản ứng lớn như tiểu thúc vậy. Độc phát của tiểu thúc xảy ra thực ngoài ý muốn của ta, cũng may sư phụ lão nhân gia hẳn dạy ta xử lý như thế nào, lúc này mới không có gây ra sai lầm gì lớn."

Quân Vô Tà thanh âm bình tĩnh không gọn sóng, trong tiếng nói có chút non nớt, lời nói lên lại không nhanh không chậm, làm người cảm thấy thập phần có thể tin.

Một phen lời nói, có thực sự có giá, là sau khi Quân Vô Tà suy nghĩ cặn kẽ một phen, mới nghĩ đến giải thích, nếu không một thân y thuật này của nàng đúng là không khỏi có quá nhiều điểm không thể hiểu được.

Ý định ban đầu của nàng là dưới tình huống bất tri bất giác, thay đổi thể chất của Quân Khanh cùng Quân Tiễn, nào biết Quân Khanh sau khi ăn qua hạt sen phản ứng cư nhiên sẽ lớn như vậy, nàng bắt đầu đi bại lộ y thuật của chính mình, cho nên cần thiết phải tìm được một lý do hợp lý, mới có thể đem một thân y thuật này che dấu đi.

Kết quả là, cuối cùng nàng cùng tiểu hắc miêu thương lượng, một cái "Sư phụ" thần bí, lại y thuật cao siêu liền như vậy ra đời.

Quân Vô Tà đem vấn đề sở hữu y thuật, đều đẩy cho vị sư phụ thần bí kia.

Nghe Quân Vô Tà giải thích xong, Quân Tiễn cùng Quân Khanh đều là vẻ mặt khiếp sợ.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Quân Vô Tà cư nhiên sẽ ngầm nhận một cái sư phụ như vậy.

Quân Vô Tà ngày đó hỏi phủ, Quân Vô Dược ở trong trí nhớ của Quân gia phụ tử động một ít tay chân, chỉ làm cho bọn họ nghĩ hán cái "Ca ca" này đem Quân Vô Tà tìm trở về, cụ thể đã xảy ra cái gì, bọn họ cũng không biết được.

Quân Vô Tà giải thích, tuy rằng nghe có chút không thể tưởng tượng, nhưng kết hợp cùng biến hoá mấy ngày qua, lại cảm thấy rất là ăn khớp.

Nếu không, bọn họ muốn giải thích như thế nào về cá tính của Quân Vô Tà đột nhiên chuyển biến, cùng có hứng thú đối với y thuật?

"Khụ, Vô Tà, sư phụ kia của ngươi trong khoảng thời gian này, đều là ở bên trong phủ cùng người gặp mặt?" biểu tình của Quân Tiễn có chút cổ quái.

Quân Vô Tà gật đầu.

Quân Tiễn nhìn thoáng qua Quân Khanh, mi giác có chút run rẩy.

Lân Vương phủ tuy rằng thoát nhìn hộ vệ cũng không nhiều, chính là Thụy Lâm Quân âm thầm thủ vệ nơi này số lượng lại không ít, bởi vì tính chất đặc thù của Lân Vương phủ, đã âm thầm giấu Thụy Lâm Quân cơ hồ đem nơi này thủ hộ gắt gao, chỗ có nó người xa lạ, liên tính là có cái động vật gì xuất hiện, bọn họ cũng sẽ phát hiện trước tiên.

Nhưng trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng không có từ trong miệng Thụy Lâm Quân nghe được bất luận cái tin tức gì về có người xuất hiện.

Chẳng lẽ, sư phụ Quân Vô Tà, năng lực đã đại đến có thể tránh thoát sự giám sát đông đảo của ám vệ Thụy Lâm Quân, qua lại tự nhiên trong phủ? Còn không lưu lại bất luận một cái tia manh mối gì?

Đối với sư phụ của Quân Vô Tà, Quân gia phụ tử đều có sự tò mò cực cao, chính là bọn họ cũng biết, vị cao nhân kia hẳn là đối với Lân Vương phủ bọn họ không có ác ý gì, nếu không hẳn cũng sẽ không cứu Vô Tà một mạng, càng sẽ không dạy y thuật cho Vô Tà.

"Ngươi có thể có một vị sư phụ như vậy, là chuyện tốt, sư phụ ngươi nếu là không muốn thấy người khác, ngươi chỉ giúp ta và tiểu thúc ngươi hướng hán nói lời cảm tạ, cảm tạ hán ra tay tương trợ." Quân Tiễn tuổi không nhỏ, cũng trải qua rất nhiều chuyện, thiên hạ to lớn, có chút cao nhân đối thể tục sớm đã nhìn thấu, không muốn đặt chân đến, đây cũng là tình lý bên trong, hán cũng không tính toán hỏi gì nhiều.

Có thể có một vị sư phụ như vậy, bất luận là đối với Lân Vương phủ hay là cá nhân Quân Vô Tà mà nói đều là một chuyện tình tốt, Quân Tiễn tự nhiên là rất vui mừng.

"Hào." Quân Vô Tà khuôn mặt bình tĩnh mở miệng, tiểu hắc miêu trong lòng ngực nàng, lại phát ra một tiếng miêu thanh làm nũng.

Chủ nhân người học hư, cư nhiên đều là nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thế ngoại cao nhân (4)

Thế ngoại cao nhân gì đó, không tồn tại cũng tốt sao! Ngươi là muốn tạ chính ngươi đi!

Nghe hiểu được tiểu hắc miêu nói, Quân Vô Tà lại không có nửa điểm phản ứng, như cũ vẫn là một khuôn mặt nhỏ lạnh băng như vậy.

"Ngươi nói hạt sen kia, ngươi cũng ăn qua? Nhưng có cái gì không ổn?" Quân Tiễn chính là tận mắt nhìn thấy Quân Khanh thật thán thiết sau khi ăn đồ vật kia, tưởng tượng đến Quân Vô Tà dưới tình huống hẳn không biết gì cũng ăn nó, thật sự có chút lo lắng.

Quân Vô Tà lắc đầu nói: "Ta thực hảo, cũng không có cái gì không khoẻ, tiểu thúc có phản ứng lớn như vậy, là bởi vì độc tố của hán vẫn luôn tiềm tàng ở xương cốt, hạt sen kia có thể rèn luyện cốt cách người, xương cốt tiểu thúc cùng cấp với trọng sinh, cho nên dễ ép độc tố ở xương cốt hán liền sẽ bị phóng xuất ra tới, tạo thành đau đớn kịch liệt, bất quá ở thời điểm hán đồ mồ hôi, những cái độc tố đó đã theo mồ hôi hán bài trừ, ngày sau điều trị thêm, sẽ không có vấn đề gì nữa."

Nếu là liền Quân Khanh điều trị không hết, nàng thật sự là chính là không mặt mũi sống ở trên đời này.

Quân Tiền càng nghe càng mơ hồ, thời điểm khi hắn nghe được Quân Vô Tà nói, độc tố trong cơ thể Quân Khanh đã theo mồ hôi bài trừ, đôi mắt hắn thiếu chút nữa trừng mắt nhìn ra tới.

"Ta cũng có loại cảm giác này, sau khi ta tỉnh lại, thân thể nhẹ nhàng không ít, mới vừa rồi ta muốn đứng dậy, hai chân thế nhưng có cảm giác." Quân Khanh nghe được Quân Vô Tà nói, vội vàng đem cảm thụ lúc trước nói ra.

Đã bao nhiêu năm, hắn vẫn luôn đều giống như không có chân, hiện giờ cho dù là một chút tri giác xuất hiện, đều làm hắn vui sướng không thôi.

"Sư phụ nói, sau khi dư độc trong cơ thể tiểu thúc được thanh trừ, lại dùng được thiện cùng thuốc tẩm điều trị, nhiều nhất là thời gian nửa năm, liền có thể khôi phục như thường." Khiêng danh hào "Sư phụ" giả dối, Quân Vô Tà có thể tùy ý hiển lộ y thuật của nàng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng đều trở nên một mảnh yên tĩnh.

Quân Tiền cùng Quân Khanh gất gao trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, đáy mắt bọn họ tràn đầy khiếp sợ.

Mười năm giã giụa trong tuyệt vọng, bọn họ giống như, rốt cuộc thấy được một tia hy vọng quang minh.

"Vô Tà, sư phụ ngươi là có ý tứ gì..... Khôi phục..... Như thường? Chẳng lẽ nói, tiểu thúc ngươi hắn..... Còn có thể lại đứng lên được?" Quân Tiền ngăn không được nội tâm kích động, nếu không phải sợ dọa đến chính cháu gái mình, hắn phỏng chừng đều đã nhảy dựng lên.

Quân Vô Tà gất gất đầu, "Cùng với người bình thường không có gì khác nhau, chính là tiểu thúc rốt cuộc ngồi xe lăn mười năm, cơ bắp hai chân đã toàn bộ héo rút, muốn giống như binh lính khác bước đi như bay phỏng chừng còn không có đơn giản như vậy, ít nhất cần thời gian một năm rèn luyện mới có thể đem cơ bắp rèn luyện trở về."

"Cái gì? Còn..... Còn có thể..... Còn có thể khôi phục đến trạng thái của ta năm đó? Chân ta?" Đầu Quân Khanh đã hoàn toàn choáng váng, hắn gất gao nắm chặt chân bông, trên mặt mờ mịt cùng kinh hi đản chéo, hoảng hốt như là đang ở trong mộng.

Hắn vốn tưởng rằng, hắn cả đời này, đều không thể lại đứng lên, có thể một lần nữa đứng lên, Quân Khanh cảm thấy đã là hạnh phúc nhất, hắn căn bản không dám vọng tưởng, hắn còn có thể giống như năm đó, ở trên chiến trường giục ngựa chạy như điên, giết địch vô số.

Chính là Quân Vô Tà nói, hắn chẳng những có thể đứng lên, hơn nữa..... Còn có thể khôi phục trạng thái năm đó!

Này thật sự không phải là hắn đang nằm mơ sao?

Nhìn biểu tình của Quân Khanh *kinh hi(vui quá)* mà sắp khóc, lại nhìn nhìn Quân Tiền đáy mắt ngấm lệ, đáy lòng Quân Vô Tà xuất hiện một tia lúng túng.

Này..... Có cái gì dễ kích động sao?

Quân Vô Tà có chút không lý giải nói, hai chân Quân Khanh vốn dĩ liền không tính có cái vấn đề gì lớn, chỉ là trúng độc mà thôi, khó khăn nhất chính là đem độc tố từ xương cốt bài xuất, hiện tại độc cũng không còn, bộ dây thần kinh của chân hắn cùng cốt cách đều thật hoàn chỉnh, có cái gì không thể khôi phục? Bọn họ vì cái gì muốn kích động như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Biến hóa (1)

Trong nhận thức của Quân Vô Tà, điểm này trên người Quân Khanh là "vấn đề nhỏ" thật sự không tính là cái gì, nàng vẫn luôn cảm thấy, Quân Khanh bị kéo dài nhiều năm như vậy không thể đứng lên được, là bởi vì đại phu ở giới này y thuật quá tệ!

Quân Vô Tà vô cùng ghét bỏ lang băm ở thế giới này, cũng không có ý thức được, vấn đề không phải do ở trên người những cái đại phu đó, mà là do ở trên người nàng.

Lấy cái tư duy trên người của một tiến sĩ đi xem học sinh tiểu học tác nghiệp, này căn bản không có bất luận cái gì có thể so tính.

"Không sai." Quân Vô Tà nói.

Quân Khanh cùng Quân Tiền đều trầm mặc, chính là từ ánh mắt kịch liệt của bọn họ có thể nhìn ra, tin tức này đối với bọn họ mà nói là chấn động cỡ nào.

Lân Vương phủ sở dĩ xuống dốc, chính là bởi vì không có người thống soái nổi nghiệp Thụy Lân Quân, hiện giờ, Quân Khanh nếu là chỉ trong vòng 2 năm có thể khôi phục, như vậy Lân Vương phủ trọng chấn uy phong sắp tới!

Đây là một cái cơ hội, hiện tại đối với Lân Vương phủ mà nói là quá mức quan trọng.

"Vô Tà, việc này quan hệ trọng đại, sự tình tiểu thúc ngươi có thể khôi phục, nhất định phải bảo mật với mọi người, vị sư phụ kia của ngươi....." Quân Tiền lập tức nghĩ tới tính chất mấu chốt của việc này.

"Sư phụ nói hắn đối với người khác không có gì hứng thú." Một cái người không tồn tại, có thể tiết lộ cái gì?

"Vậy là tốt rồi, việc này thật sự là muốn cảm ơn vị tiên bối kia! Ngươi nói với hắn nếu sau này hắn cần bất cứ điều gì Lân Vương phủ ta có thể làm đến, chúng ta sẽ xuất toàn lực giúp đỡ." Quân Tiền kích động mở miệng.

"Ta sẽ chuyển đạt." Quân Vô Tà nhàn nhạt đáp lại.

"Vô Tà, cảm ơn." Quân Khanh nhìn Quân Vô Tà bằng ánh mắt ấm áp mỉm cười. Hắn cảm thấy thật may mắn khi có sự trợ giúp của mọi người trong những năm qua, hiện giờ cháu gái hắn lại nói có thể chữa khỏi cho hắn với sự trợ giúp của sư phụ nàng, hắn đơn giản là không thể chờ thêm nữa!

Đột nhiên được cảm tạ, làm Quân Vô Tà hơi sững sốt.

Kiếp trước nàng đã cứu vô số người, đếm rõ được số lượng không rõ lòng biết ơn, chính là những cái cảm tạ đó ở trong mắt nàng cũng không có cái trọng lượng gì.

Chỉ là lúc này đây, lòng biết ơn của Quân Khanh, lại làm nàng tâm lạnh hồi lâu cảm nhận được một tia vui sướng.

Nguyên lai, cứu trị chính thân nhân của mình, cảm giác là hoàn toàn bất đồng.

Có lẽ là loại vui sướng này, thập phần khó có được, Quân Vô Tà lại lần nữa mở miệng nói: "Sư phụ cho ta hạt sen còn có thừa, ta chuẩn bị qua mấy ngày nữa cho gia gia ăn thử xem, chỉ là tình huống của tiểu thúc ta không thể không ít nhiều làm chút chuẩn bị, cho nên điều trị thân thể gia gia, còn cần chờ đợi một khoảng thời gian." Quân Tiên tuổi tác rất cuộc đời lớn, sợ chịu không được sự đau đớn lẫn lộn, Quân Vô Tà cần thiết chuẩn bị thêm kỹ càng hơn.

Quân Tiên hoàn toàn không nghĩ tới, đứa con bảo bối của hắn còn có thể trị khỏi, lại cư nhiên còn có một phần của hắn.

Xem ý tứ của Quân Vô Tà, tựa hồ sớm đã vì hắn chuẩn bị.

Một cổ dòng nước ấm từ trong tâm Quân Tiên chảy qua, hốc mắt hắn nóng lên, có chút chặt vật quay đầu đi, yên lặng lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Cháu gái đã lớn, rồi cuộc hiểu chuyện.

Về sau ai còn dám nói qua cháu gái hắn là phế vật? Hắn nếu không cùng người liều mạng là không thể!

"Ta sẽ để tất cả mọi việc tùy theo ý người, ta sẽ phân phó phòng bếp cùng Phúc bá, về sau người cần phải làm cái gì, không cần tới dò hỏi ý kiến của ta, chính người làm chủ." Quân Tiên tươi cười mở miệng.

Trước đây, Quân Tiên tuy rằng yêu thương Quân Vô Tà, chính là cũng biết tính tình Quân Vô Tà quá mức hồ nháo, cho nên ở rất nhiều nơi đối với quyền lực của nàng tiến hành rồi hạn chế, phòng ngừa nàng nháo xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại, Quân Tiên đối với Quân Vô Tà là 100% yên tâm, càng xem chính cháu gái mình càng là cái bảo bối.

Hiểu chuyện, trầm ổn, còn đã bá cái sư phụ thần thông quảng đại, y thuật càng ngày càng tốt, lại biết quan tâm thân nhân, trên đời này đi nơi nào tìm được cháu gái tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Biến hóa (2)

Hắn thật muốn thét lên với cả thế giới rằng cháu gái hắn tuyệt vời như thế nào! Nếu không phải sợ bại lộ chuyện Quân Vô Tà đã thay đổi, Quân Tiên hận không thể đem chính cháu gái bảo bối của mình bắt lại hào hào đem khoe ra trước mặt đám *đồ cổ(lão già)* kia một phen, xem bọn hắn còn dám cười nhạo Quân gia hắn không người không!

Tình huống hiện tại của Lâm Vương phủ cũng không ổn định, Quân Vô Tà thay đổi đối với Quân gia mà nói là cái cơ hội xoay chuyển cục diện. Trước khi Quân Khanh hoàn toàn khôi phục có thể Thống soái Thụy Lâm Quân, Quân Tiên không dám mạo hiểm đem sự tình của Quân Vô Tà tiết lộ ra ngoài, phòng ngừa lòng người mang ý xấu, trước khi Lâm Vương phủ một lần nữa tình lại hạ độc thủ.

Năm đó, chính hai cái nhi tử của mình, vừa chết một thương, Quân Tiên liền mơ hồ cảm thấy có người nào đó nhắm vào Quân gia bọn họ, mười năm sau Quân gia không ngừng phân tán bớt lực lượng, mới có thể an toàn, trời biết, người nhắm vào bọn họ nếu sau khi biết được tin tức Quân gia sắp phục hưng, sẽ làm ra phản ứng đáng sợ tới cỡ nào.

Hiện giờ, bảo vệ bí mật và an toàn của Quân Vô Tà, mới là mấu chốt.

Có Quân Tiên dặn dò, Quân Vô Tà ở Lâm Vương phủ có thể hoàn toàn tự do làm những thứ nàng muốn càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Vì phòng ngừa sau khi Quân Tiên ăn hạt sen có cái phản ứng gì không tốt, Quân Vô Tà quyết định trước dùng được thiện đối với thân thể Quân Tiên tiến hành điều trị.

Để chuẩn bị được thiện cho Quân Tiên cùng Quân Khanh, toàn bộ từ năng tự mình động thủ, trừ bỏ dùng được liệu dưỡng thân thể có lợi bên ngoài, mặt khác nàng còn đem nước mắt Tiểu Bạch Liên, trích ra cho vào, mỗi lần chỉ có một giọt, số lượng cũng không nhiều, để bồi bổ là chủ yếu.

Dược thiện của Quân Tiên đều là từ Phúc bá tự mình tiếp nhận từ trong tay Quân Vô Tà, đưa đến Quân Tiên bên kia đi, còn Quân Khanh lại là qua tay Long Kỳ.

Đối với sự an toàn của hai căn trụ cột của Quân gia, Quân Vô Tà đều thập phần coi trọng.

Quân gia phụ tử, được Quân Vô Tà điều trị bằng được thiện, tinh thần khí thể càng ngày càng tốt, chính là lại khổ Tiểu Bạch Liên.

Bởi vì mỗi một phần được thiện đều phải thêm nước mắt của hắn, cho nên mỗi mấy ngày qua, Tiểu Bạch Liên liền phải hiện thân một lần cống hiến giá trị thặng dư của chính mình.

Mỗi lần ngay sau khi Tiểu Bạch Liên ra tới, tổng hội bị mèo đen vô tình phác gục, ngay sau đó trong phòng liền sẽ vang lên anh anh tiếng khóc thút thít.

Thật là đặc biệt đáng thương!

Tiểu Bạch Liên chịu đủ mọi tàn phá, một lần lại một lần cống hiến nước mắt của chính mình, ôm tiểu thân mình trắng nõn run rẩy, cuộn tròn ở góc tường, nước mắt lưng tròng nhìn mèo đen ngồi xôm ở mép giường bình tĩnh liếm trào.

Quân Vô Tà đem nước mắt vừa mới sưu tập cất tốt, một trận tiếng đập cửa vang lên, Quân Vô Tà tay hơi vừa nhấc, Tiểu Bạch Liên còn đang anh anh khóc thút thít, nháy mắt liền biến ảo thành chiếc nhẫn trong suốt về tới trên tay nàng.

"Vào đi."

Cửa phòng đẩy ra, Long Kỳ rũ mắt đứng ở cửa, hắn cầm trên tay hai cái hộp gấm.

"Tiểu vương gia lệnh thuộc hạ đem hai phân đồ vật này giao cho đại tiểu thư." Long Kỳ là người ít nói, mặc dù không nhiều lời, giọng điệu đã khác so với trước kia, tuy rằng lãnh ngạnh, lại thập phần tôn kính.

Thân thể Quân Khanh từ từ chuyển biến tốt đẹp, Long Kỳ biết, đây là công lao của Quân Vô Tà.

"Đặt ở kia đi." Quân Vô Tà nâng cằm.

Long Kỳ hơi khom lưng, đi vào phòng, mắt nhìn thẳng nhìn chăm chăm mỗi chân trên mặt đất, đem hộp gấm đặt ở trên bàn, sau đó liền muốn lui ra ngoài.

"Chờ đã." Quân Vô Tà bỗng nhiên mở miệng.

Thân ảnh Long Kỳ như bị đông lại.

"Đem được đặt ở trên bàn lấy đi." Quân Vô Tà nói.

Long Kỳ giương mắt, nhìn đến ở trên bàn bày một cái bình sứ nhỏ màu trắng, cầm trong tay, hắn có nề nếp hỏi: "Không biết phải cho tiểu vương gia sử dụng như thế nào?"

Quân Vô Tà nhìn thoáng qua cái nam nhân trầm mặc ít lời này, "Cho người."

Thân hình cao lớn của Long Kỳ cứng đờ.

"Mang theo thương thế, người như thế nào bảo hộ tiểu thúc ta, về sau đừng làm loại chuyện nhảm chán này." Thân là bác sĩ, dù có mùi máu tươi cực ít cũng trốn không qua khứu giác của nàng, Long Kỳ này vài đoạn thời gian trên người vẫn luôn có một cỗ mùi máu tươi, tuy rằng dùng được vị che lấp ở một phần nhất định, lại như cũ làm Quân Vô Tà cảm nhận thập phần rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Biến hóa (3)

Long Kỳ đóng băng tại chỗ một hồi lâu, hắn đứng thẳng thân mình, tay phải nắm lại, cương ngạnh để ở chính ngực trái mình, hơi cúi đầu, như là làm cái lễ nghi gì, rất nhanh kết thúc, trầm mặc rời khỏi phòng.

Quân Vô Tà nhìn thoáng qua cửa phòng đã đóng, tiếp tục làm việc của mình.

"*Mặt lãnh tâm nhiệt (bên ngoài lạnh nhạt, bên trong ấm áp)*, chính là để nói người thuộc loại người này đi." Thanh âm mang theo trêu đùa từ cửa sổ truyền đến.

Quân Vô Tà nhướng mày nhìn về phía nơi thanh âm phát ra. Quân Vô Dược đang ung dung khoan tay ngồi dựa vào cửa sổ. Khoé miệng hắn hiện lên một nụ cười nhạt, mắt đen nửa híp đánh giá Quân Vô Tà.

Lúc này đây, Quân Vô Tà không có ở trên người hắn ngửi được bất luận cái mùi máu tươi gì.

"Hạ nhân phạm thượng, chịu chút xử phạt cũng không có gì ghê gớm, không nghĩ tới Vô Tà người lại là hảo tâm như vậy, còn vì hắn chuẩn bị thuốc trị thương." Quân Vô Dược con người mỉm cười nhìn về phía thân ảnh nào đó dần dần biến mất từ biệt viện của Quân Vô Tà.

Long Kỳ sau ngày ấy liền tới Thảm Viêm Tiêu bên này thỉnh tội, tuy rằng Quân Vô Tà không có đưa ra bất kỳ trừng phạt gì, chính là cái nam nhân này ngay thẳng chất phác, lại chính mình chạy tới tự đi xử phạt bản thân, một trăm năm mươi quân côn, đem phía sau lưng hắn đánh da tróc thịt bong, toàn bộ quá trình hắn cũng không có hừ một tiếng, ngày thứ hai vẫn là cứ theo lẽ thường xuất hiện ở biệt viện Quân Khanh.

Không khéo, này hết thầy đều bị Quân Vô Dược xem ở trong mắt, hắn cũng không có hứng thú đi quản, nếu không phải cách làm hôm nay của Quân Vô Tà, hắn cơ hồ đều quên đi hình ảnh kia ngẫu nhiên gặp được.

"Ta chán ghét cái loại hương vị này." Quân Vô Tà mặt vô biểu tình nói.

Quân Vô Dược cười khẽ một tiếng, hai chân thon dài hơi vừa nhấc, tiêu sái từ bên cửa sổ bước vào phòng ngủ của Quân Vô Tà.

"Vô Tà rõ ràng là bất công, khi ta bị thương, sao không thấy người vì ta lộng dược?" Quân Vô Dược đi đến bên người Quân Vô Tà, một cánh tay dựa vào trên tường phía sau Quân Vô Tà đem thân hình nho nhỏ của nàng lùi về một góc.

Sợi tóc màu đen từ mặt sườn hắn rũ xuống, như có như không đảo qua gương mặt Quân Vô Tà, có chút ngứa.

Quân Vô Tà nhúu nhúu mày, vén lên sợi tóc hắn trêu đùa.

"Bởi vì tên người." Quân Vô Tà mắt liếc Quân Vô Dược một cái, bình tĩnh từ trong giam cầm của hắn đi ra.

Quân Vô Dược, vô dược, không có thuốc nào cứu được. (无药、无药可救)

"Phụt." Quân Vô Dược tự nhiên là đã hiểu ý tứ nàng, hắn nhịn không được liền cười ra tiếng, lại một phen kéo qua Quân Vô Tà vừa mới dùng thủ đoạn rồi đi, đem nàng kéo về trong lòng ngực, bá đạo ôm lấy.

Thân mình nho nhỏ, mềm mại, mang theo nhàn nhạt dược hương, làm người cảm thấy thập phần an tâm.

Nàng cũng không gãy gượng, cũng không phản kháng, chính là như vậy an tĩnh tiếp nhận, chỉ có đôi cặp mắt sáng ngời kia, tràn ngập không tán động.

"Hôm nay ta tắm rửa sạch sẽ, người thử ngửi ngửi, xem còn có hương vị chán ghét kia không?" Hắc ghê bên tai nàng nói nhỏ phát ra có chứa từ tính, trên đầu lãnh tính tiểu gia hỏa.

"Không có." Quân Vô Tà có chút không thích ứng với sự thân mật của hắn, tổng cảm thấy có chút không đúng, lại cũng không biết là không đúng chỗ nào.

"Yên tâm, chỉ cần là người không thích, ta sẽ không làm chúng nó tồn tại." Người nào đó mang theo ý cười hứa hẹn, càng thêm kiều ngạo đem tiểu thân mình trong lòng ngực mềm như bông ôm càng chặt thêm một ít. Hắn phát hiện, bắt lượn hắn làm ra cử chỉ động tác như thế nào, tiểu gia hỏa này tựa hồ đều không có phản ứng quá lớn. Nàng tựa hồ cũng không biết, động tác của hắn biểu thị hàm nghĩa như thế nào.

Một phương diện khác, thuần khiết giống một trang giấy trắng, với một gương mặt bất biến.

Làm người thật muốn ở phía trên thuần trắng kia, lưu lại một chút cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Triều đình(1)

Hành động của Quân Vô Tà làm áp lực mười năm qua của Lâm Vương phủ, rốt cuộc hy vọng thấy được ánh rạng đông, là lúc ở bên trong phủ một mảnh tường hoà, tình huống bên ngoài Lâm Vương phủ, lại là một phen cảnh tượng khác.

Mặc Huyền Phi ở hoàng thành danh tiếng không tồi. Bằng vào dung mạo tuấn mỹ kia, bắt đi không ít trái tim của thiếu nữ đơn phương bên trong hoàng thành. Lúc trước Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi có hứa hẹn hôn ước, làm tan nát rất nhiều trái tim sĩ tình bên trong hoàng thành, không ít người đều ở trong tối mắng Quân Vô Tà là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Hiện giờ, Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà hôn sự đã từ bỏ, chính là mơ ước (*có thể lấy hoàng tử*) có thể biến thành sự thật của rất nhiều người.

Sau khi bãi triều, Quân Tiễn vẫn như lệ thường lui tới rồi đi hoàng cung, vài vị lão giả ăn mặc triều phục, mang theo tươi cười, đi qua.

"Lâm Vương, người nhưng có tin tức về kẻ ám sát Nhị hoàng tử?" Lão nhân thân thể mượt mà mang về mặt tươi cười hỏi.

Quân Tiễn nhìn thoáng qua người nọ, mập mạp như vậy lại chính là đương kim thánh thượng ca ca, Ngô Vương.

Ngô Vương hiện giờ đã qua tuổi sáu mươi, cho tới nay sống trong nhung lụa làm hắn mặt đầy hồng quang. Ngô Vương ngu ngốc, không nhiều bản lĩnh lắm, nhưng thân phận chính là huynh trưởng của đương kim thánh thượng. Trong toàn bộ Thích Quốc hỗn như cá gặp nước, nhưng Ngô Vương này cũng không biết chính bản thân mình vô năng, lại luôn luôn cho rằng chính mình không có gì là không làm được. Ngày thường không ít đại thần vì hắn sinh ra là hoàng gia, lại thân là ca ca của thánh thượng, nên đều luôn khen tặng dù hắn làm bất kỳ điều gì.

Nhưng Quân Tiễn lại ngoại lệ, đối với Ngô Vương từ trước đến nay đều không khách khí, thế cho nên Ngô Vương cùng Quân Tiễn nhiều năm qua đều như nước với lửa.

Thời điểm lúc hai cái nhĩ tử của Quân Tiễn còn đều hạo hạo, Ngô Vương chưa bao giờ dám chính diện đi tìm Quân Tiễn gây sự. Nhưng từ khi Lâm Vương phủ bắt đầu xuống dốc, Ngô Vương càng thêm không kiêng nể gì.

Sự tình Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi giải trừ hôn ước, có thể ở trong hoàng thành truyền đi nhanh như vậy, trong đó liền có một phần công lao của vị này.

Một đám đại thần vây quanh Ngô Vương, mang theo tươi cười, chuẩn bị xem Quân Tiễn bị chê cười.

"Việc này không bận Ngô Vương lo lắng, dù kẻ kia giao hoạt như thế nào, rốt cuộc Lâm Vương phủ ta cũng sẽ truy tra, bảo đảm an nguy của Nhị hoàng tử." Quân Tiễn không nóng không lạnh mở miệng.

"Kia thật là vất vả người, Lâm Vương người tuổi cũng không nhỏ, còn vất vả như vậy, nhưng như thế nào mới tốt? Loại chuyện này, giao cho đời sau không phải tốt....." Ngô Vương cười sáng lạn, chuyện vừa chuyện, ra vẻ xấu hổ vỗ vỗ chính cái trán của mình nói: "Nga, thật là xin lỗi, ta như thế nào đã quên, hai vị công tử của quý phủ ngài, một cái đã vì quốc gia hy sinh thân mình, một cái khác....."

Ngô Vương không có nói xong, chỉ là hơi mang cười nhạo nhìn Quân Tiễn.

Khoảng thời gian trước, sự tình ở Lâm Vương phủ, thế nhưng đều truyền khắp trên triều.

Tiểu nhĩ tử kia của Quân Tiễn, đột nhiên độc phát, mời đại phu toàn hoàng thành đến, cũng không thể cứu trị được, ngự y trong hoàng cung trở về cũng đều mang đến một kết quả như nhau. Tin tức này vốn là cẩn thận được dấu đi, nhưng cũng không biết là ai lỡ nói ra miệng, hiện tại tất cả mọi người đều biết, Quân Khanh không sống được bao lâu nữa.

"Thật là ngượng ngùng a, người này ta không nên nói, thật là..... Ha ha, thực xin lỗi a." Không hề có thành ý đánh cái ha ha, đáy mắt Ngô Vương hiện lên ý cười không có nửa điểm che dấu.

Quân Tiễn mày hơi nhăn lại, nhiều năm lãnh binh, làm hắn toàn thân đều không tự giác tản mát ra lãnh nghị uy áp của quân nhân, hắn lạnh lùng nhìn một vòng các đại thần vây quanh, dùng mắt nhìn bỏ đi xuống giềng(*kiểu nhìn chăm chăm, xoi mói*) Ngô Vương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 39: Triều đình (2)

Ngô Vương có cảm giác tóc gáy dựng đứng khi bị sức ép vô hình từ cái nhìn chăm chăm của Quân Tiên. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy bị đe dọa. Quân Tiên khi còn trẻ bên ngoài có sát mệnh, có thể nói là Thích Quốc đệ nhất hãn tướng, liền tính là hãn đã già đi, nhưng mấy chỗ quốc gia biên cảnh của Thích Quốc, như cũ vẫn còn lưu truyền uy danh của Quân Tiên năm đó.

Bị Quân Tiên nhìn chăm chăm như vậy, Ngô Vương theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

"Sự tình của Lân Vương phù ta, liền không phiền chư vị nhọc lòng." Thấy mọi người đều thu tiếng cười, Quân Tiên lúc này mới thu hồi tầm mắt.

"Khụ, ta đây không phải là đang quan tâm vấn đề của quốc gia sao." Thấy Quân Tiên cũng không có phát uy, Ngô Vương cuối cùng là hiểu được.

Hãn tướng năm đó hiện giờ đã già rồi, anh hùng xế bóng, hãn đã là lão hồ không còn răng!

"Đúng rồi, ta nghe nói, Quân Vô Tà nhà ngươi gần đây vẫn luôn như thế nào cũng chưa từng ra khỏi phủ đi lại? Aiz, nàng tuổi còn nhỏ, cùng Mặc Huyền Phi không có duyên phận, cũng không cần thiết phải khổ sở như vậy, thỉnh thoảng ra ngoài hít thở không khí mới tốt, đừng ở nhà nhiều quá thật là không tốt." Ý thức được Quân Tiên đã không còn là mãnh hổ năm đó, Ngô Vương liền không cố kỵ, nói xong Quân Khanh, lại đem xách Quân Vô Tà ra nói làm cho Quân Tiên ngột ngạt.

Quân Tiên trừng mắt nhìn Ngô Vương liếc một cái.

Ngô Vương cười nói: "Tháng sau là *sinh thần (sinh nhật)* của Thái tử, thánh thượng đề ta cùng Lễ Bộ chuẩn bị an bài, ta xem Vô Tà nhà ngươi không ra ngoài lâu như vậy, cũng nên ra tới giải sầu, thánh thượng cũng nói, chuyện hôn ước trước đây hãn cảm thấy đối với Vô Tà rất là thua thiệt, cho nên, lần này sinh thần của Thái tử, hãn cố ý mời Quân Vô Tà tham gia yến hội."

"Đã biết." Quân Tiên không nghĩ lại cùng này đàn gia hỏa này nói lời vô nghĩa, tùy tiện ứng phó vài câu liền bước nhanh rời đi.

Nhìn bóng dáng Quân Tiên "chật vật", Ngô Vương cười càng thêm không kiêng nể gì.

"Còn mang cái về ngao mạn? Hãn vẫn còn nghĩ mình là Lân Vương của ngày xưa sao?" Ngô Vương nhạo báng hừ nhẹ, các đại thần bên người hãn liền tục phụ họa.

"Lân Vương là không muốn chấp nhận sự thật trước mắt, Quân Cố đã chết, Quân Khanh kia phỏng chừng cũng sống không lâu nữa, Lân Vương phù liền dư lại hãn cùng Quân Vô Tà cái nha đầu không bán linh kia, còn có thể chấp chương Thụy Lân Quân bao lâu nữa?" Một vị đại thần cười nói.

"Đúng, nhân gia còn là đương nghĩ chính mình là đại nguyên soái tay cầm chúng quân binh mã, còn không phải là chết hai cái nhi tử sao? Ha ha." Ngô Vương tiếp tục cùng các vị đại thần đàm luận.

Không có ai chú ý tới, lúc quay lưng lại với bọn họ, ánh mắt Quân Tiên loé lên một tia sáng. Bóng dáng của Quân Tiên sớm đã mất đi về tang thương của ngày xưa, bây giờ trở nên đĩnh đạc, tựa như năm đó đứng ở giữa vạn quân, chỉ điểm giang sơn anh hào.

Quân Tiên mang một khuôn mặt khác trở lại Lân Vương phủ, hôm nay loại chuyện này, hãn đã nhìn mãi quen mắt, về đến nhà, biểu tình trên mặt của Quân Tiên lập tức trở nên nhu hòa xuống dưới, còn chưa đi đến nội viện, liền ngửi được mùi được thảo quen thuộc.

Quân Vô Tà cầm hai giỏ được liệu vừa mới phối trí xong, từ chính trong viện mình đi ra, vừa vịn gặp được Quân Tiên trở về.

"Gia gia." Quân Vô Tà nhìn thấy Quân Tiên, gật gật đầu, nhẹ nhàng hô một tiếng.

"Lại lẫn lộn với mấy thứ này, trong khoảng thời gian này ở nhà có chán không? Tháng sau là sinh thần của Thái tử, gia gia sẽ mang ngươi đi cùng nhé?" Quân Tiên cười nói.

"Hào." Quân Vô Tà không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Quân Tiên cười vỗ vỗ bả vai nàng, không nói thêm cái gì, liền trở về phòng thay quần áo.

Quân Vô Tà đứng tại chỗ, sau khi nhìn theo bóng dáng Quân Tiên biến mất, nàng mới cất bước, tiếp tục hướng tới sân Quân Khanh đi đến.

"Miêu ~" mèo đen đi bên cạnh, cọ cẳng chân bên cạnh của Quân Vô Tà.

Biểu tình của Gia gia có điểm không thích hợp.

"Ân." Quân Vô Tà cũng đã nhận ra.

"Miêu ô."

Cùng sinh thần của Thái tử có quan hệ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quý Thị (1)

"Tâm chín phần mười, thân xác này trước kia làm sự tình gì đều để lại không ít vết nhơ, gia gia không có khả năng chủ động đề ta đi tham gia sinh thần của Thái tử, hãn mới từ triều đình trở về, chủ ý này, hãn là tên ngồi vị hoàng đế trên cao kia đưa ra." Quân Vô Tà vừa đi, một bên nhẹ giọng cùng tiểu hắc miêu nói.

"Miêu?"

Hôn quân?? Hãn cho ngươi đi tham gia tiệc mừng thọ làm cái gì?

"Tiểu thúc ta ở trong mắt bọn họ đã là cái người chết, một thế hệ tuổi trẻ của Lân Vương phủ liền dư lại một mình ta, ở trong mắt bọn họ, ta bắt quá là cái tiểu quý không hiểu sự

đòi. Tiểu thúc vừa chết, gia gia tuổi cũng đã lớn, ta gánh không nổi trọng trách của Lâm Vương phủ, bọn họ tự nhiên không có gì phải lo lắng. Thụy Lâm Quân đã từng lập hạ vô số quân công, cho nên liền tính muốn vắt chanh bỏ vỏ, bọn họ cũng muốn làm mất ngoài công tác. Còn nữa, bọn họ từ trong miệng ông nội của ta là thăm dò không ra tình huống của tiểu thúc, nhưng thật ra ta chỉ là một cái tiểu quý mười bốn tuổi như vậy, miệng còn hơi sữa. Hôn nữa..... Người không cảm thấy, đem một cái nữ nhân bị nam nhân quăng đi, đưa tới sinh thần của huynh trưởng nam nhân kia, nhìn hân cùng nữ nhân khác làm trò trước mặt đông đảo đại thần khanh khanh ta ta, loại chuyện này thực không phải không bình thường sao?" Quân Vô Tà ngày thường rất ít nói, ngay cả với người nhà như Quân Khanh cùng Quân Tiển cũng rất ít khi nói chuyện dài dòng.

Nhưng khi đối mặt với tiểu hắc miêu, năng lực ngôn ngữ giao lưu của nàng lại thẳng tắp bay lên, căn bản không cần sắp xếp tổ chức, liền có thể buột miệng thốt ra.

"Miêu!!!" Tiểu hắc mao nổi giận!

Vô si! Đây thật là quá vô si! Hôn quân quả nhiên cùng tra nam là một nhà! Cứ tưởng là mất ngoài làm ân ái công thân, cứ tưởng là từ trong miệng người quan tâm tình huống của tiểu thúc Quân Khanh, cứ nhiên còn muốn mượn cơ hội này cho người ngược ngược, làm người mất mặt! Trên thế giới này như thế nào sẽ có người không biết xấu hổ như vậy!

"Bọn họ muốn không phải ta mất mặt, mà là muốn Lâm Vương phủ mất mặt. Gia gia hẳn là không muốn bại lộ tình huống hiện tại của Lâm Vương phủ, mới miễn cưỡng làm ra quyết định này." Quân Vô Tà đối với an bài này đó không có bất luận cái cảm giác gì, những cái đó tự cho là vị thượng giả thông minh, thường là sẽ luôn làm ra sự tình *bị tai trộm chuông*(*).

"Bất quá, này cũng không có gì ghê gớm, cứ để cho bọn họ lại đắc ý một thời gian, ta sẽ làm cho bọn họ..." Quân Vô Tà đáy mắt bình tĩnh không gọn sóng hiện lên một tia hàn quang.

Tìm năng phiên toái, nàng sẽ không để ý.

Chính là, những người đó, nếu dám tính kể đến trên người gia gia cùng tiểu thúc của nàng, thì đừng trách nàng tàn nhẫn độc ác.

"Ngu xuẩn già dối, không xứng sống trên đời, bọn họ tóm lại muốn chết." Quân Vô Tà rừ mi mắt, nhìn bỏ được trong tay mình.

Y già, là để cứu người, nhưng cũng có thể giết người.

Nàng có thể đem người chết từ điện Diêm Vương kéo trở về, tự nhiên cũng có thể đem người sống đá xuống đó!

"Miêu!"

Chủ nhân, uy vũ khí phách! Giết chết đám ngu ngốc kia!

Quân Vô Tà không có nói nữa, nàng bình tĩnh tiếp tục đi tới, trong óc, cũng đã bắt đầu nghĩ thêm kế hoạch lâu dài.

Thân thể đã điều trị tới nỗi ưu tú rồi, Quân Khanh muốn khôi phục đến trạng thái cao nhất, còn cần phải có thời gian hơn một năm. Trong khoảng thời gian này, nàng sẽ không nhân rồi, đã có Giới Linh, nàng liền sẽ hảo hảo lợi dụng. Nàng sẽ một bước đi theo hướng cường đại, đem những cái chương mất cận bã đó, toàn bộ thanh trừ.

Muốn làm tự bản thân trở nên càng cường đại hơn, nàng cần thiết phải tu luyện linh lực.

Chính mình có được Giới Linh là một chuyện tốt, chỉ là Quân Vô Tà là một người bí mật.

Sau khi Quân Tiển trao cho Quân Vô Tà đại bộ phận quyền lực trong Lâm Vương phủ, Quân Vô Tà thường xuyên ghé qua thư phòng công pháp, đi tìm công pháp thích hợp chính mình tự tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quỷ Thị (2)

Nhưng tiếc nuôi chính là, nàng phát hiện những quyển sách lưu trữ trong Lâm Vương phủ, cũng không thích hợp để nàng tu luyện.

Thế giới này tu luyện linh lực công pháp, kỹ năng luyện tập đều dựa vào loại Giới Linh đã hình thành.

Giới Linh có được hình thái vũ khí cùng với Giới Linh có được hình thái thú loại, tu luyện công pháp cũng hoàn toàn khác nhau.

Một cái chủ yếu là ngoại công, một cái chủ yếu là nội công.

Nhưng Giới Linh của Quân Vô Tà, lại không nằm ở đây, cho nên bất luận là một trong hai loại này, đều không thích hợp để nàng tu luyện.

Nếu như không có công pháp, liền không cách gì tăng lên linh lực, tự thân trở nên cường đại cơ bản trở thành hy vọng xa vời.

Như thế nào tìm được công pháp thích hợp để nàng tu luyện, trở thành vấn đề làm cho Quân Vô Tà đau đầu.

Trong Lâm Vương phủ, nàng là không thể trông cậy vào.

Quân Vô Tà hiện lên một chủ ý, là một cái địa phương khác.

Tại trong trí nhớ của thân xác này, có một cái địa phương bí ẩn, nằm ở bên trong hoàng thành, nơi đó cũng không bị mọi người biết được, lại dị thường phồn hoa.

Đó là một nơi ẩn nấp ở góc chợ ngầm hoàng thành, rất nhiều đồ vật trên thị trường không thấy được, đều sẽ ở nơi đó bán ra, ngoạn ý tầm thường ở nơi đó cũng là không thấy được.

Chỉ là phương thức giao dịch những cái đó so với địa phương khác đều không giống nhau. Ở nơi đó buôn bán đồ vật, là không thể dùng tiền tài để mua, chỉ có lấy đồ vật tương ứng

đồng giá mới có thể đổi lấy.

Muốn từ trong tay người khác đổi được đồ vật mà mình muốn, nhất định phải làm theo yêu cầu của đối phương.

Lấy vật đổi vật.

Chủ nhân nguyên chủ của thân xác này, là một lần thời điểm cùng Mặc Huyền Phi "hẹn hò", bị Mặc Huyền Phi đưa tới nơi đó. Trước đó, chủ nhân thân xác này, cũng không biết có một chỗ tồn tại như vậy, mặc dù nàng là từ nhỏ lớn lên trong hoàng thành.

Địa phương kia, nguyên chủ cũng chỉ đi qua một lần, chính là cùng Mặc Huyền Phi đi, cái chợ giấu ngầm kia, có chút âm u, làm nguyên chủ thực sự không thích, cho nên Mặc Huyền Phi không đề cập tới, chính nàng cũng không quay lại đó lần nào nữa.

Chính là hiện tại, nơi đó, lại là một cái khả năng duy nhất để Quân Vô Tà có thể có cơ hội tìm được công pháp, cho nên, nàng cần thiết phải đi một chuyến.

Khuôn mặt này của Quân Vô Tà ở hoàng thành đã rất nổi danh, nàng tự nhiên không có khả năng để nguyên như vậy trưng mặt đi ra cửa, cần nát bảy tám loại dược liệu, có nghiền thành phấn ma, có đề ép thành nước, trộn lẫn tất cả hỗn hợp với nhau có thể thay đổi cốt cách nhất định trên mặt, lại một lần tiến hành định hình, loại phương thức dịch dung này, so với phương pháp khác gương mặt càng thêm hoàn hảo, liên tính nếu bị người phát hiện ra manh mối, cũng không có khả năng từ trên mặt nàng tìm ra bất luận cái sơ hở gì.

Tìm một bộ bạch y đơn giản, Quân Vô Tà đem chính khuôn mặt nhỏ tinh xảo của mình thay đổi chỉ hơi thanh tú, đồng thời nhan sắc giảm xuống, ngũ quan trên mặt nàng cũng trở nên nam tính hơn.

Để tiến đến chợ ngầm, trừ bỏ dịch dung ở ngoài, Quân Vô Tà còn cần chuẩn bị "tiền", bình thường ngân lượng ở nơi đó không đáng một đồng, chỉ có thứ tốt mới có thể đổi lấy yêu cầu của mình, cũng may mấy ngày này, Quân Vô Tà ở được phòng lẫn lộn có được không ít đan dược.

Vì để Quân Khanh cùng Quân Tiển sớm ngày điều trị tốt thân mình, trên tay Quân Vô Tà chặn bị không ít Đan dược tẩm bổ thân thể.

Nàng từ giữa chọn lựa mấy bình, ngốc tại trên người, thừa dịp bóng đêm buông xuống từ cửa sau Lân Vương phủ đi ra ngoài.

Hoàng thành ban đêm có vẻ an tĩnh dị thường, đây là sau khi Quân Vô Tà trọng sinh, lần đầu tiên bước chân ra khỏi Lân Vương phủ, dựa theo địa chỉ trong trí nhớ, Quân Vô Tà hướng nơi chỗ chợ ngầm đi.

Đó là một gian gác mái không có gì thu hút, nhìn không khác gì những lầu khác, chính là cả tòa gác mái này chỉ có một tiểu nhị lười nhác ngồi ở đại sảnh, nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, cũng không tiếp đón, híp mắt tiếp tục lười nhác ghé vào trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quỷ Thị (3)

Cửa vào chợ ngầm, chính là hậu viện toà gác mái.

Từ đại sảnh đi đến hậu viện, có thể nhìn thấy một cái cầu thang ngầm đi xuống, mấy người trẻ tuổi, vừa mới từ nơi đó đi ra, nhưng mấy người nhìn thấy Quân Vô Tà lại sững sốt một chút.

"Này tiểu quý choai choai, cư nhiên cũng chạy đến Quỷ Thị một mình, thật là hiếm lạ." Một người cùng đồng bạn nói thảm vài câu, liền rời đi.

Quỷ Thị, là nơi người xây dựng nên toà nhà này đặt nên.

Quân Vô Tà trầm mặc tiến vào, sau khi đi qua cầu thang tối tăm, ánh sáng lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt nàng.

Chợ ngầm to như vậy, giống như một thế giới khác, khác xa với yên lặng ban đêm của hoàng thành, nơi này, lại dị thường náo nhiệt.

Dòng người rộn ràng nhộn nhạo ở các nơi trong chợ thành, nơi này không có các cửa hàng, chỉ có một cái *gian hàng nhỏ* (kiểu như *sạp hàng nhỏ ở chợ trời*) tạm thời được dựng lên, mỗi cái gian hàng nhỏ đều là từ một cái giá gỗ nhỏ tạo thành, giá gỗ kia chỉ có cao bằng nửa người, mặt trên bày chào các đồ vật muốn bán.

Ở lối vào Quỷ Thị, hai nam tử thân hình cao lớn thẳng tắp canh giữ ở hai sườn tả hữu, trên mặt bọn họ mang theo mặt nạ quỷ quái, che lấp dung mạo, chỉ lộ ra hai cặp mắt kia trầm tĩnh mà sắc bén.

Quân Vô Tà khi từ trước mặt bọn họ đi qua, khóe mắt bọn họ đều không động một chút nào.

"Miêu?" Tiểu hắc miêu đi theo bên chân Quân Vô Tà, mở to cặp mắt mèo nhìn phồn hoa ở nơi giấu ngầm này.

Chủ nhân, chúng ta làm thế nào để tìm công pháp người có thể tu luyện?

"Nếu là có thể dùng, sau khi tới gần, Tiểu Bạch Liên sẽ có cảm ứng." Quân Vô Tà thấp giọng giải thích, công pháp có dùng được hay không, đều phải xem Giới Linh sẽ hay không đối với công pháp ấy sinh ra cảm ứng.

Giới Linh có linh hồn của chính mình, mọi người tu luyện linh lực, chính là tu luyện lực lượng trên chính Giới Linh của mình, nếu là công pháp không được Giới Linh tiếp nhận, cho dù lấy về, cũng là vô dụng.

"Miêu." *Cái tiểu bạch si kia, có thể biết cái gì.*

Mèo đen đối với mỗi ngày chỉ biết là khóc Tiểu Bạch Liên cũng không xem trọng.

"Trước đi nhìn xung quanh xem." Quân Vô Tà trong lòng cũng không để ý, ở Lân Vương phủ, trong phủ sở hữu rất nhiều sách công pháp, Tiểu Bạch Liên cũng không có nửa điểm

phản ứng, nàng chỉ có thể gửi hy vọng ở nơi này.

Diện tích của Quý Thị rất lớn, thân mình nhỏ xinh của Quân Vô Tà đi trước ở trong đám người, bốn phía quầy hàng không làm cho nàng có nửa điểm hứng thú, nếu là đối thành người bình thường, lần đầu tiên tiến vào nơi này, chỉ sợ là muốn xem hoa cả mắt, chính là Quân Vô Tà mục đích chỉ có một, đối với công pháp bên ngoài, dù có hứng thú, cũng không thể làm nàng ghé ra một ánh mắt.

Chỉ là.....

Bị một đám người vây quanh, bốn phía tràn ngập các loại khí vị, mồ hôi, hương phấn, trong dòng người cực nhiều này, độ ẩm cũng tùy ý tăng lên, hương vị con người theo mồ hôi bị bài xuất bốc hơi lên, tại đây không gian gần giống như với mặt thất không có thông gió, hương vị hỗn tạp không hề dễ ngửi.

Nếu là người khác, này hương vị cũng liền không coi là cái gì, nơi này mới mẻ ngoại ý quá nhiều, sớm đã hấp dẫn lực chú ý của bản thân, ai còn sẽ đi chú ý đến những cái đó.

Chính là đối với Quân Vô Tà mà nói, nơi này hết thảy đều làm nàng phát điên.

Đang chau mày, chen chúc trong đám đông, Quân Vô Tà dùng hết khả năng tránh không cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc, chính là khí vị kia lại làm nàng không thể tránh nổi.

Loại địa phương này, nàng tuyệt đối sẽ không tới lần thứ hai.

Tiểu hắc miêu theo sát bên người Quân Vô Tà, nó có thể rõ ràng cảm giác được, chủ nhân nhà nó sắp hồng mắt đây thần kinh.

Có một chủ nhân quen thói sạch sẽ mãnh liệt mà nói, loại địa phương này, quả thực chính là địa ngục.

Truyện bên lề của người edit (sưu tầm), không liên quan đến nội dung truyện của tác giả. Mang tính giải thích, không có mục đích gì!: (*) - Bịt Tai Trộm Chuông: Nhật Chính (dịch)

"Yểm nhĩ": nghĩa là bịt hai tai lại, "đạo linh" là ăn trộm chuông.

Ngày xưa, "chung" và "linh" đều là một loại nhạc khí, nhưng chỉ khác nhau về kích cỡ, nên "yểm nhĩ đạo chung" cũng có thể gọi là "yểm nhĩ đạo linh". Khi trộm chuông, tại sao tên trộm lại bịt tai lại?

Tên trộm đến nhà người họ Phạm ăn trộm, nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân, tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán kiếm được chút tiền, thế là hắn nhấc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi. Hắn bèn nghĩ: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hắn tìm một cái búa gỗ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. "Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?" Nghĩ thế, hắn liền bịt hai tai mình lại.

Tên trộm cho rằng mình không nghe được tiếng chuông thì người khác cũng không nghe được. Bạn nghĩ xem, hắn hành động như thế có thông minh không? Hắn tự dối được mình, nhưng có thể dối được người khác chăng!

Ý nghĩa: Khi bạn làm một việc gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm. "Bịt tai trộm chuông" giống như tên trộm trên thì có tác dụng gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 43: Phá thư (1)

(*) Phá thư là sách cũ nát: ta để nguyên hán việt hay hơn, với lại những chương sau dùng nhiều nên để nguyên tên.

"Miêu ô ~" tiểu hắc miêu có ý đồ trấn an Quân Vô Tà thần kinh đang căng chặt.

Đáng tiếc từ khoe miệng căng chặt của Quân Vô Tà liền có thể nhìn ra được, này cũng không có cái hiệu quả gì.

Quý Thị quá lớn, quầy hàng bày bán công pháp lại thiếu thốn đáng thương, các thứ linh tinh bày bán khắp nơi, làm Quân Vô Tà khó khăn lắm mới dạo xong một vòng.

Khó khăn đi tới một nơi ít người, lúc này Quân Vô Tà mới thoáng thả lỏng một ít, bên này quầy hàng cũng tương đối thưa thớt. Quân Vô Tà bốn phía quét một vòng, đang lúc chuẩn bị tiếp tục đi, nàng cảm giác được trên ngón tay bỗng nhiên truyền đến nhiệt độ.

Không ngừng cảm nhận được một cỗ ám áp từ trên ngón tay mang theo Giới Linh.

Chẳng lẽ, nơi này có công pháp thích hợp với nàng?

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bạch Liên khi ở hình thái Giới Linh có điều phản ứng, Quân Vô Tà lập tức chú ý nhìn tình huống bốn phía.

Nơi này tổng cộng chỉ có mười quầy hàng, Quân Vô Tà nhất nhất quét mắt đi qua, rốt cuộc phát hiện mục tiêu khả nghi.

Mất không chớp một cái nhìn trên quầy hàng nhỏ, bày mấy quyển thư tịch cũ nát, những cái sách cổ đó bìa mặt đã bị tàn phá, nhìn không thấy thư tịch kia rốt cuộc là cái loại gì, Quân Vô Tà nhìn trong chớp lát, xác định trên mười quầy hàng này, chỉ có một cái này có sách cổ, nàng mới đi qua.

Chào hàng những cuốn sách cổ đó chính là một thiếu niên tuổi chừng mười lăm mười sáu, vốn là trên mặt nên trắng nõn, lại nhiễm không ít vết bẩn, ăn mặc cũng có chút nghèo túng, chính là trên khuôn mặt luôn tươi cười, trái lại nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Thiếu niên ngồi ở trên ghế nhỏ sau giá gỗ, hai chân bắt chéo, trong miệng ngậm một cây trúc điệp, mãi mê với quyển sách cổ cũ nát, cười vui vẻ.

Quân Vô Tà thẳng đến đứng ở trước quầy hàng của hắn, hắn cũng không phản ứng lại khi có khách nhân tới cửa.

Bán đồ vật không có phản ứng, mua đồ vật cũng không có hé răng.

Lực chú ý của Quân Vô Tà đều tập trung ở trên mấy quyển sách cổ kia, khi khoảng cách của nàng càng tiến gần những quyển sách cổ, phản ứng của Tiểu Bạch Liên truyền đến cũng càng kịch liệt hơn, cái này làm cho Quân Vô Tà càng thêm khẳng định, trong mấy quyển sách cũ nát này, nhất định có yêu cầu của nàng.

Lật một quyển xem qua, những cái sách cổ đó tuy rằng bìa mặt đã không có, nhưng là nội dung bên trong lại hoàn hảo vẫn còn nguyên vẹn.

Chẳng qua.....

Quân Vô Tà đem mấy quyển sách này lật xem mấy lần, hai hàng lông mày cau lại, mấy quyển sách này sẽ là công pháp?

Mấy quyển sách cổ này, căn bản là chuẩn bị cho thợ làm vườn!

Mặt trên ngoài dạy người gieo trồng cây trồng hoa như thế nào, liền một cái điểm nội dung đáng tin cậy đều không có.

Mặc dù là Quân Vô Tà, đối mặt với một cái kết quả như vậy, đều nhìn không được khóe miệng run rẩy, chính là sau khi Tiểu Bạch Liên kia cố tình tiếp xúc với nàng chú ý đến mấy quyển sách cổ, toàn bộ Giới Linh đều không tốt, nếu không phải đang ở nơi không thích hợp, Quân Vô Tà cảm thấy muốn nó lập tức biến thành hình người mà tóm lấy!

Không thể hiện hình, lại không thể chính mình động thủ, Tiểu Bạch Liên cơ hồ là dùng chỉ gian cảm ứng cùng Quân Vô Tà, không ngừng thúc giục nàng.

"Chủ nhân, đều mang toàn bộ về nhà! Chủ nhân, đều mang toàn bộ về nhà! Chủ nhân, đều mang....."

Quân Vô Tà nắm chặt nắm tay.

Nàng chấp nhận khế ước với Giới Linh hoa sen vì nó là loại hoa sen có ích đặc biệt hiếm, nhưng hiện tại yêu cầu của nàng chính là công pháp, tiểu gia hỏa này tìm cho nàng một đồng sách dưỡng hoa cò tới làm cái gì?

Quân Vô Tà muốn chạy, chính là Tiểu Bạch Liên lại lần nữa thúc giục nàng đem mấy quyển phá thư này trở về.

"Miêu?" Tiểu hắc miêu nghiêng đầu, nhìn biểu tình rối rắm của Quân Vô Tà.

"Ách?" Thiếu niên đang say mê với thư tịch, rốt cuộc ý thức được có khách nhân đến, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lười nhác nhìn từ trên xuống dưới người đứng ở trước quầy hàng hắn - Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phá thư (2)

"Mua đồ vật?" Vừa thấy có khách nhân, thiếu niên lập tức đem sách trong tay để qua một bên, một gương mặt bản hễ hễ hiện ra, cười vô cùng ân cần.

"Tùy tiện xem, tùy tiện xem, nhìn trúng cái gì cứ việc mở miệng." Thiếu niên hăng hái nhiệt tình đẩy mạnh ra một đồng sách cũ nát.

Khóe miệng Quân Vô Tà banh thành một đường thẳng tắp, nhìn lướt qua thiếu niên, âm thầm đem ngón áp út dè ở lòng bàn tay, ngón cái hung hăng hướng Giới Linh ẩn ẩn.

"Này sách đó, ngươi muốn trao đổi với cái gì?" Quân Vô Tà lạnh giọng mở miệng. Mang đầy một bụng hy vọng, lại không nghĩ tới bị Tiểu Bạch Liên bày ra một màn này, tâm tình vốn đã không tốt, càng thêm khó chịu.

"Những quyển sách này? Ngươi đều muốn?" Hai mắt thiếu niên sáng lên nhìn Quân Vô Tà, phảng phất như đang nhìn một con dê béo từ trên trời giáng xuống.

"Đúng." Quân Vô Tà chỉ nghĩ nhanh nhanh kết thúc, thoát khỏi Tiểu Bạch Liên ở nơi nào đó dùng cảm ứng ồn ào, nàng còn muốn tiếp tục tìm kiếm công pháp khác.

Thiếu niên cười tủm tỉm vươn tay bản hễ hễ, năm ngón tay thon dài ở trước mặt Quân Vô Tà quơ quơ.

"Năm viên Đông Châu!"

"....." Quân Vô Tà nhìn nhìn bàn tay của thiếu niên, lại nhìn nhìn mấy quyển phá thư kia đối với nàng mà nói là không dùng được, quay đầu liền đi.

Đông Châu cực quý, xuất xứ từ Đông Hải, một viên giá trị vạn lượng hoàng kim!

Thiếu niên kia há mồm chính là năm viên! Bán vẫn là mấy quyển phá thư trồng hoa dưỡng thảo!

"Aiz! Aiz! Đừng đi a!" Thiếu niên thấy Quân Vô Tà không nói hai lời liền đi, lập tức liền nóng nảy.

Quân Vô Tà thậm chí không thèm để ý tiếp tục phía trước rồi đi, nhưng trên ngón áp út lại dần dần nở rộ ra một tia *quang huy*(ánh sáng).

"Không đi! Không đi! Không đi!" Thanh âm mang theo nôn nóng non nớt lặng yên truyền đến, Quân Vô Tà một tay đem chính tay phải mình giấu ở trong tay áo, trong lòng chấn động.

Tiểu Bạch Liên này là trúng tà không thành?

Vì muốn những cái sách đó, cư nhiên trực tiếp không tuân theo ý chí của nàng, muốn trực tiếp hiện thân!

Không nói đến bộ dáng của Tiểu Bạch Liên có bao nhiêu đáng chú ý, nếu hần mà hiện thân liền đủ để khiến cho sóng to gió lớn tại Quý Thị này, vừa mới lúc này khi hần muốn hiện hình, cũng đã tràn ngập một cỗ mùi hương tỏa ra từ hoa sen, cỗ hương vị kia ở Quý Thị lẫn áp qua những khí vị khác, đưa tới phụ cận không ít người chú ý, những người đó đều dùng bước chân lại, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Nếu có thể, Quân Vô Tà nhất định sẽ không chút do dự đem Tiểu Bạch Liên nhét trở lại U Linh Giới trong miệng hần nói!

"Câm miệng, yên lặng ngốc." Quân Vô Tà hạ giọng quát.

Chuyện nằng có được Giới Linh, không ai biết, nếu là ở chỗ này bại lộ, sự tình liền biến lớn.

Đang lúc Quân Vô Tà cùng Tiểu Bạch Liên đối kháng, thiếu niên kia đã đuổi theo lại đây, trong lòng ngực hần còn ôm mấy quyển phá thư kia.

"Đừng đi a! Ngươi nếu là cảm thấy năm viên quá nhiều, ta có thể giảm xuống, bốn viên cũng được a!" Thiếu niên lên đến trước mặt Quân Vô Tà, ngăn trở đường đi của Quân Vô Tà, ra sức đẩy mạnh mấy quyển sách trong lòng ngực mình ra.

Thiếu niên ôm sách lại đây, cuối cùng là làm Tiểu Bạch Liên yên lặng.

Quân Vô Tà xem như mình bạch, hôm nay nếu như không đem mấy quyển sách này mang về, Tiểu Bạch Liên không chừng còn muốn nháo ra cái chuyện xấu gì.

"Ta không có Đông Châu, ta chỉ có đan dược." Quân Vô Tà nhìn thiếu niên nói.

"A? Đan dược?" Thiếu niên gãi gãi đầu, trên mặt ý cười chậm rãi rút đi, có chút thất vọng nhỏ giọng nói: "Loại địa phương này đối với đan dược, ta đây có thể làm cái gì....."

"Quên đi, ngươi nếu nói là không có Đông Châu, liền quên đi." Nói xong, thiếu niên liền ừ rừ quay trở về.

Vừa mới yên lặng được vài giây Tiểu Bạch Liên lại làm âm ỉ lên! Quân Vô Tà mặt hoàn toàn đen.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Phá thư (3)

"Chờ đã." Nàng không thể không đối với kia thiếu niên mở miệng dừng bước.

Thiếu niên chậm rãi rì quay đầu lại, hứng thú nhìn nhìn Quân Vô Tà, "Thật là thực xin lỗi, ta đối với đan dược không có hứng thú."

"Ta biết." Thái độ trước sau của thiếu niên, đã chứng thực điểm này.

"Ngươi có thể nói cho ta, gần đây có hay không người có thể lấy đồ vật trao đổi với vật ngươi muốn, ta đi đổi." Quân Vô Tà bình tĩnh mở miệng, con ngươi thanh minh không mang theo bất luận cảm xúc gì nhìn thiếu niên.

Thiếu niên kia nhìn Quân Vô Tà, chần chờ hồi lâu, mới sờ sờ cái mũi, chiết trở về.

"Bên kia thế nhưng thật ra có người bán Đông Châu, hần cũng thu đan dược, chính là hần muốn đan dược phỏng chừng ngươi lấy không ra." Nói thật, thiếu niên cũng không xem trọng tiêu hải từ trước mắt.

Một tiểu quý lớn như vậy, xuất hiện ở Quý Thị vốn dĩ cũng đã thực kinh thế hãi tục, trong tay nằng còn có thể lấy ra đan dược giống cái dạng gì a?

"Mang ta qua đó." Quân Vô Tà nói.

Thiếu niên bĩu môi, nhìn nhìn quầy hàng của mình không có một bóng người.

"Nếu đổi được, trừ ra bốn viên đông châu ngươi muốn, ta có thể lại thêm ngươi một lọ đan dược." Quân Vô Tà thấy thiếu niên có chút không tình nguyện, mở miệng tăng giá.

"Ta thật sự không cần đan dược của ngươi, ta nếu muốn đan dược, ta cũng không cần phải đến tận đây....." Thiếu niên cũng không biết suy nghĩ cái gì, nhỏ giọng lầm nhảm lầm nhảm, hần nhìn Quân Vô Tà con ngươi bình tĩnh, tổng cảm thấy tiểu quý trước mắt này có chút không giống nhau, ít nhất hần ở Quý Thị mấy ngày nay, liền chưa thấy qua mấy cái tiểu quý choai choai như vậy, mặc dù là có, bên người cũng là đi theo một đồng người, ánh mắt chưa bao giờ giống nằng bình tĩnh như vậy.

"Tốt, đi, ta bồi ngươi đi qua là được, dù sao người nhiều như vậy, cũng chỉ duy nhất mỗi mình ngươi muốn mua." Thiếu niên tựa hồ nghĩ thông suốt, cũng không giãy giụa nhún vai.

So với quầy hàng quanh què của thiếu niên kia, quầy bán Đông Châu bên này khách sớm đã đến đầy nhà, rất nhiều người chen chúc ở chỗ này, nhìn trên quầy hàng các màu trân bảo.

Chín viên trân châu cực lớn, được bày biện ở trong một cái hộp gấm màu đen, vài nhung màu đen nâng Đông Châu, làm châu quang càng thêm sáng ngời động lòng người, trừ bỏ Đông Châu, phía trên quầy hàng còn có không ít linh thạch.

Giới Linh sau khi hóa thành chiếc nhẫn, lại để chuyên môn luyện hồn sư lấy kim loại quý trọng chế tạo qua một lần nữa, trên lại được khảm linh thạch, có thể tăng lên lực lượng của Giới Linh, hơn nữa có thể cho người sở hữu ở trong quá trình tu luyện càng tốt, cùng Giới Linh tương thông.

Giá trị của linh thạch so với đá quý càng thêm trân quý, cho nên khi bán ra người mua tương ứng cũng sẽ trở nên rất nhiều.

Mỗi viên lớn nhỏ đều chỉ có như nửa cái móng tay cái như Giới Linh vậy, nhưng trong đó ẩn chứa linh lực lại thập phần mênh mông, thường thường một viên gạo (*nhỏ như hạt gạo*) lớn nhỏ linh thạch, liền có thể bán ra giá trên trời kinh người, loại này đồ vật giá trị cũng chỉ có người hùng người hậu, mới chơi nổi.

Lân Vương phủ có liền mấy viên linh thạch, đều là rất nhiều năm trước, Thích Quốc đệ nhất Nhậm đế vương ban thưởng cho Quân Tiên, Giới Linh của Quân Tiên cùng Quân Khanh lại được chế tạo qua một lần nữa, được khảm linh thạch phẩm chất cực tốt.

Quân Tiên vốn dĩ cũng vì Quân Vô Tà chuẩn bị một viên linh thạch, tuy nhiên không có cơ hội sử dụng.

Quân Vô Tà đối với linh thạch không có gì hứng thú, ít nhất hiện tại không có, chọn lựa linh thạch thập phần phức tạp, năng liên công pháp đều không tìm được, hiện tại tìm linh thạch mà nói, hơi sớm.

Chủ nhân của quầy hàng này, là một lão nhân đã qua tuổi năm mươi, hần treo một cây tẩu hút thuốc phiện, nửa híp mắt nhìn một vòng người vây quanh, thường thường ở thời điểm người dò hỏi hừ hừ hai câu, thoát nhìn cũng không nhiệt tình, nhưng là người vây quanh lại không hề giảm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Oan gia ngõ hẹp (1)

"Chênh lệch a, đây là chênh lệch a." Thiếu niên vô cùng đau đớn nhìn náo nhiệt nơi này, lại nghĩ tình huống bi thảm bên kia của mình, đem lau nhiệt lệ.

"Người muốn chính là cái kia?" Quân Vô Tà không phản ứng nhiều lắm, nâng giờ tay chỉ vào mấy viên Đông Châu kia dò hỏi thiếu niên.

Thiếu niên gật gật đầu.

Quân Vô Tà từ trong đám người xán đi vào, vừa muốn mở miệng, thỉnh linh phát hiện hai cái thân ảnh sớm một bước đứng ở nơi đó.

Thiếu niên tuần mỹ một thân hoa phục gấm vóc đứng ở trong đám người, phá lệ bắt mắt, bên người hần bạch y thiếu nữ khuôn mặt thanh lệ, khí chất xuất trần đưa tới không ít ánh mắt ghé qua.

"Nơi này thế nhưng cũng có đồ tốt." Thiếu niên tuần mỹ tùy ý mở miệng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm nữ tử bên cạnh.

Nữ tử khẽ gật đầu, rất là cao ngạo.

Tiểu hắc miêu đi theo bên người Quân Vô Tà, nhìn đến hai cái người kia nháy mắt liền tặc mao.

Cầu nam nữ!

Một nam một nữ đứng ở nơi đó, chính là trước đây từng đến Lân Vương phủ nháo sự - Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên!

Quân Vô Tà chỉ là nhìn lướt qua, không có phản ứng gì.

"Hai viên linh thạch này, cùng chín viên Đông Châu nhìn không tồi." Mặc Huyền Phi nhìn trúng hai khối linh thạch, vừa lúc có thể phân chia cùng hần với Bạch Vân Tiên, từ sau lần trước bị tập kích, tâm tính Bạch Vân Tiên liền không phải thực tốt, trong khoảng thời gian này, Mặc Huyền Phi dùng thủ đoạn cả người, cũng không thể làm cho mỹ nhân thoải mái cười, lúc này mới nhớ tới Quý Thị.

Ngoan ý tâm thường căn bản không lọt được vào mắt Bạch Vân Tiên, làm đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, cái thứ tốt gì chưa từng thấy qua?

Hai người tại đây ở Quý Thị đi dạo một vòng, cũng không thể tìm ra được nấy đồ vật làm Bạch Vân Tiên dừng chân, nhưng thật ra vừa rồi tới nơi này, ánh mắt Bạch Vân Tiên liền có chút kinh hi.

Hai khối linh thạch kia lớn nhỏ chỉ như ngón út cái, cũng tính là đã to, thừa sức thả linh lực vào, lại cùng lúc Giới Linh của hai người bọn họ đều có điều cảm ứng.

Chín viên Đông Châu, mặc dù là thân là hoàng tử Mặc Huyền Phi đều không tránh được cảm thán một tiếng, phẩm chất như vậy, mặc dù là ở trong hoàng cung cũng không có.

"Chín viên Đông Châu này, vừa vặn có thể đủ để khảm trên vương niệm ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, Vân Tiên có thích chúng không?" Mặc Huyền Phi không quên dò hỏi ý tứ của Bạch Vân Tiên, ánh mắt ân ân đưa tình.

Bạch Vân Tiên khẽ gật đầu, trên mặt đã lạnh hồi lâu rốt cuộc xuất hiện một tia ý cười.

Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên tán tỉnh không coi ai ra gì, chính là một bên mọi người cũng đã biết thân phận bọn họ, trong lúc nhất thời thanh âm khe khẽ nói nhỏ từ trong đám người truyền ra tới.

Nếu nói, trước đây quan hệ của Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi, làm Mặc Huyền Phi trở thành đối tượng được mọi người đồng tình đáng tiếc. Nhưng hiện tại Bạch Vân Tiên và Mặc Huyền Phi ở bên nhau đã trở thành mục tiêu hãm mộ, ghen tị của mọi người.

Quân Vô Tà là ai? Kia chính là nữ thổ phi nổi danh trong hoàng thành, cho dù lớn lên xinh đẹp như hoa, chính là tính tình kia thật không người chịu được.

Bạch Vân Tiên lại khác, không chỉ có lớn lên tuyệt mỹ, khí chất xuất chúng, hơn nữa nàng là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, bất luận nhìn thế nào, đều là nam nhân cảm mến nữ thần, Mặc Huyền Phi có thể có được Bạch Vân Tiên, cũng không phải là làm bao người hãm mộ chết tâm.

Mọi người hiện giờ đối với Bạch Vân Tiên tôn sùng bao nhiêu, liền đối với Quân Vô Tà chán ghét bấy nhiêu.

Những lời châm chọc cười nhạo khó nghe đó từ trong miệng toát ra, một chữ cũng không thoát lọt vào lỗ tai Quân Vô Tà, nàng lại không có phản ứng gì nhiều.

Đứng ở bên chân nàng Miêu nhi lại tính tình không chịu nổi, hận không thể nhào lên, đem thị phi hỗn đản này đó đang sống sờ sờ cắn chết.

Này một đàn ngu ngốc thì biết cái gì? Nữ nhân kia nơi nào có thể so với chủ nhân cao quý nhà nó?

Về điểm bản lĩnh, người muốn theo xách dây cho gia chủ nhà nó đều không xứng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Oan gia ngõ hẹp (2)

"Khuynh Vân Tông là cái quý gì, này cũng đáng nói đến." Kinh thường hừ lạnh từ bên cạnh truyền đến, Quân Vô Tà quay đầu nhìn lại, thấy thiếu niên cùng lại đây hai tay bắt chéo sau đầu, cảnh trúc điệp nằm ở khoe miệng, cả lờ phất phơ nhìn mọi người ngưỡng mộ Bạch Vân Tiên, ánh mắt không cho là đúng.

Thanh âm thiếu niên rất nhỏ, trừ bỏ Quân Vô Tà, không ai có thể nghe được.

Thiếu niên cùng Quân Vô Tà tầm mắt giao nhau, hần sừng sốt một chút, thấp giọng nói thầm mấy chữ, liền cười ha hả nói: "Ta không nói, ta đối với đan dược gì đó không có hứng thú, Khuynh Vân Tông cái loại địa phương này, tự nhiên cũng không có hứng thú."

Thiếu niên như là muốn giải thích cái gì, đáng tiếc Quân Vô Tà đã đem đầu chuyển qua.

Thiếu niên bất lực cười, không hề nhiều lời.

"Này hai viên linh thạch cùng chín viên Đồng Châu này, đổi như thế nào?" Vì muốn mỹ nhân cười, Mặc Huyền Phi đã làm tốt chuẩn bị lấy máu.

Lúc trước mang Quân Vô Tà tới Quý Thị, hần cũng chỉ là mang theo Quân Vô Tà ngăn người trong chỗ lát liền đi, chứ có nói vung tiền như rác, ngay cả một cái ngoạn ý nhỏ cũng chưa cho Quân Vô Tà đã quay trở về.

Hiện tại đổi thành Bạch Vân Tiên, ra tay có thể to lớn hơn nhiều.

Lão nhân bán đồ vật giương mắt nhìn Mặc Huyền Phi liếc một cái, thờ ra một ngụm từ yên, không chút để ý nói: "Ta chỉ thu đan dược."

Mặc Huyền Phi hơi sừng sốt.

Hần thân là hoàng tử, cái bảo bối gì không có, chính là có thể tại Quý Thị này lấy vật đổi đan dược, lại giống như mặt hàng bình thường, nói thật, y thuật Thích Quốc cũng không phát đạt, nếu không Mặc Huyền Phi cũng sẽ không như vậy chiều chuộng Bạch Vân Tiên, Đan dược ở Thích Quốc rất trân quý hiện tại đều khóa ở nhà kho của lão tử nhà hần, hần là không bán linh lấy ra tới.

"Ta lấy Thủy Ngọc đổi cùng ngươi." Mặc Huyền Phi không nghĩ ở đây ném mặt mũi trước mặt Bạch Vân Tiên, đơn giản bàn tay lấy một khối Thủy Ngọc to đem ra, Thủy Ngọc kia ti lệ cực hảo, không nói giá trị liên thành, cũng là bảo bối vạn kim khó cầu.

Mặc Huyền Phi lần này sẽ là hạ vốn gốc.

Đáng tiếc lão nhân kia cũng không thèm nhìn tới một cái liếc mắt, tiếp tục xoa xoa nâng tẩu hút thuốc.

Nói rõ đối với Thủy Ngọc của Mặc Huyền Phi không có hứng thú.

Nếu là đổi thành địa phương khác, nào có người dám làm Mặc Huyền Phi mất mặt mũi như vậy, đường đường Nhị hoàng tử muốn mua đồ vật, đó là để mất người, dám không bán, lập tức hủy đi sạp của ngươi đem ngươi một hướng quan lao, xong việc.

Nhưng đây chính là Quý Thị.

Quý thị tuy rằng mở ra ở hoàng thành Thích Quốc, nhưng không thuộc về Thích Quốc quản lý, không ai biết, Quý Thị này rốt cuộc là người nào mở ra, nơi này phương thức mua bán độc đáo, cùng khu vực ẩn nấp, đều làm người thập phần tò mò. Khu phố của Quý Thị lại có không ít tráng hán mang theo mặt nạ quý quái, bọn họ là phụ trách duy trì trật tự của Quý Thị, ở chỗ này bất luận người bán ra cái gì, lại dùng thứ gì đi đổi lấy, cũng chưa từng có người quản, nhưng nếu là có người muốn nháo sự ở Quý Thị, ý tứ thật không tốt như vậy, họ vệ Quý diện lập tức liền sẽ đem người quăng ra ngoài.

Đã từng cũng có những người ý mình là thế gia công tử ca, muốn ở Quý Thị làm chút hoạt động cường mua cường bán, nhưng đều không ngoại lệ, đều bị "thình" đi ra ngoài, sau khi thả không còn có tư cách tiến vào Quý Thị.

Năm đó công tử của Thừa tướng phù chính là bị người từ Quý Thị ném tới trên đường cái, ném tới mặt mặt lão bà ngoại gia nhà hần, Thừa tướng tự mình đến trên đường cái đem người lãnh trở về, lại cũng không dám tìm Quý Thị phiền toái.

Từ sau lần đó, mọi người đều biết, phía sau Quý Thị có vị chủ nhân thân phận nhất định rất có địa vị, rốt cuộc không ai dám ở chỗ này tác loạn.

Mặc Huyền Phi thân là hoàng tử, tuy rằng cũng không biết *lão bản (ông chủ)* phía sau màn của Quý Thị đến tốt cùng là ai, nhưng hần lại rõ ràng, hần không có khả năng ở chỗ này ý thể hiếp người, nếu không hần sẽ bước theo vết xe đổ của công tử nhà Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Oan gia ngõ hẹp (3)

Sắc mặt Mặc Huyền Phi có chút khó coi, Bạch Vân Tiên ở một bên nhẹ nhàng nhũn mày, nàng tiến lên một bước, từ trong lòng lấy ra một bình dược, đưa cho lão nhân kia.

"Như thế này có đủ không?" Bạch Vân Tiên hơi ngẩng cằm lên.

Lão nhân tiếp nhận bình dược, nhướng mày nhìn Bạch Vân Tiên liếc mắt một cái.

Đám người xem sôi nổi đuổi dài cổ muốn nhìn thấy đến tận cùng, đồ đệ tông chủ Khuyết Vân Tông này lấy ra đồ vật, còn có thể là vật tốt gì? Chắc chắn chính là bảo bối tốt khó gặp.

Lão nhân mở nắp bình ra ngửi ngửi.

Một cổ thanh hương từ cái chai tràn ra, cổ vị hương kia tràn ra một ít hương về phía mọi người.

"Đây là.....?" Lão nhân cúi đầu hỏi.

Bạch Vân Tiên nói: "Đây là Tề Vân Đan do gia sư luyện chế."

Bạch Vân Tiên lời này vừa nói ra, khắp nơi vang lên một mảnh thanh âm hít không khí.

Tề Vân Đan!

Trong lời đồn, đan dược này chỉ có tông chủ Khuyết Vân Tông có thể luyện chế, đan dược này có thể nói là bảo mệnh thần dược, mặc dù là người hấp hối, chỉ cần dùng mỗi ngày, cũng có thể giữ lại mệnh. Chư quốc vì cầu được Tề Vân Đan, không tiếc mang theo số tiền lớn, hướng Khuyết Vân Tông cầu lấy, Bạch Vân Tiên lần này tiến đến Thách Quốc, chính là vì quốc quân Thách Quốc cầu được một viên Tề Vân Đan đem lại đây.

Mà một viên này trên tay Bạch Vân Tiên, là sư phụ nàng đưa cho cá nhân nàng.

Danh tiếng của Tề Vân Đan, ở các quốc gia đều thấp phần vang dội.

"Thật không hổ là đệ tử tông chủ Khuyết Vân Tông, này vừa ra tay chính là bảo bối muốn mệnh như vậy, lão nhân này thật là lời quá lớn!" Không ít người âm thầm hâm mộ không thôi, nếu không phải Bạch Vân Tiên thân phận đặc thù, bọn họ hận không thể xông lên đi dùng gia sản cả người đổi lấy.

"Một viên Tề Vân Đan đổi mấy thứ này, thật là lỗ vốn a."

"Người biết cái gì, Tề Vân Đan kia là sư phụ Bạch Vân Tiên cô nương người ta luyện chế, dùng hết lại có thể lại hướng sư phụ nàng xin, người cho rằng Bạch Vân Tiên là người thường? Đan dược này đối với nàng mà nói, có lẽ cũng không đáng giá đâu." Lời nói chưa lõm từ trong miệng khán giả vậy xem truyền ra, trong lòng bọn họ lại âm thầm hâm mộ Mặc Huyền Phi một phen.

Có thể đem Bạch Vân Tiên tới tay, Nhị hoàng tử này ngày sau chẳng phải là muốn hô mưa gọi gió?

Bạch Vân Tiên quả nhiên không phải là người như nữ thổ phi Quân Vô Tà kia có thể so.

Thanh âm tôn sùng không ngừng truyền đến, Bạch Vân Tiên như là đã thành thói quen, trên mặt cũng không quá nhiều vui mừng, nhưng thật ra đáy mắt Mặc Huyền Phi ý cười càng thêm nồng đậm.

Đáng tiếc, lão nhân kia lại vào lúc này bữu môi, không có một chút do dự đem cái chai có Tề Vân Đan trả lại cho Bạch Vân Tiên.

Trên mặt cao ngạo của Bạch Vân Tiên xuất hiện một tia cứng đờ.

"Thứ này ta không cần, không đổi." Lão nhân ngồi trở lại vị trí, thong thả ung dung trừu tẩu hút thuốc.

Trong lúc nhất thời, đôi mắt mọi người đều rơi xuống đất.

Lão nhân này có phải hay không choáng váng?

Tề Vân Đan đều không cần?

Sắc mặt của Bạch Vân Tiên càng ngày càng khó coi, nàng không nghĩ tới, đan dược do sư phụ nàng luyện chế, cư nhiên còn có người sẽ cự tuyệt.

"Vị lão nhân gia này, đây chính là Tề Vân Đan, người thật không cần?" Mặc Huyền Phi vừa mới dâng lên một chút tự đắc, nháy mắt đã bị đánh rơi rớt tan tác.

"Không cần, các người nếu là không có Đan dược khác, liền không cần ở chỗ này phiền toái." Thái độ của lão nhân rất là không kiên nhẫn.

Bị và mặt trước mặt mọi người, Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên sắc mặt khó coi lên tới cực điểm rồi.

Bọn họ bắt đầu hoài nghi, lão nhân này có phải hay không cố ý tìm việc, ngay cả Tề Vân Đan đều chương mất, thế gian này còn có cái đan dược gì mới có thể từ hán đem đồ vật kia đổi tới tay?

"Không đổi liền không đổi, người thật đang xem vài thứ kia là bảo bối đáng giá như vậy? Nói thẳng ra là người không muốn bán." Mặc Huyền Phi hừ lạnh một tiếng.

Lão nhân quét mắt liếc hán một cái, cười lạnh một tiếng không hề để ý hán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Liên hoàn vả mặt (1)

"Không biết, đan dược này có hay không làm tiền bối dễ mất." Trong lúc không khí đầy áp lực, một cái thân ảnh nho nhỏ từ trong đám người đi ra.

Tiểu thiếu niên chừng mười bốn tuổi, trong tay nắm một bình sứ trắng, mặc kệ mọi người chăm chú nhìn xuống, đi tới trước quầy hàng, đem đồ vật trong tay đưa cho lão nhân kia.

"Ta nói này tiểu quý, người cũng đừng tới xem náo nhiệt, nhân gia chính là ngay cả Tề Văn Đan đều nhìn chừng mắt, người tùy tiện lấy đan dược tới lừa gạt, cẩn thận bị người ném trên mặt." Mọi người một bên bị hành động vừa rồi của lão nhân làm cho rất buồn bực, cũng nhìn ra Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên không vui, liền vội vàng mở miệng giúp hai người này báo thù.

Quân Vô Tà cũng như không nhìn thấy những người đó, chỉ là nhìn lão nhân kia.

Lão nhân nhìn Quân Vô Tà liếc mắt một cái, đứng dậy đem bình sứ nhận lấy, một bên nói: "Tiểu gia hòa, người muốn đổi cái gì?"

"Đồng Châu."

"Nga." Lão nhân không chút để ý đem bình sứ mở ra, thình lình, một cổ hương vị dược ở trong không khí tràn ngập mở ra, ở trong vị dược thảo kia, ẩn ẩn lộ ra một cổ thanh hương hoa sen, làm người sau khi ngửi được, thể xác và tinh thần đều trở nên vô cùng thoải mái.

Ngay cả mọi người vây quanh ở quầy hàng bên cạnh, khi ngửi được cổ hương vị kia, đều nhìn không được phát ra một tiếng thở dài thoải mái, phảng phất lỗ chân lông toàn thân, đều mở ra hưởng hương vị dễ chịu kia.

Lão nhân ánh mắt mê mẩn, trong nháy mắt trở nên sáng ngời, trên mặt tùy ý cũng lập tức rút đi, hần thình lình ngừng đầu, kinh ngạc nhìn tướng mạo xấu xí Quân Vô Tà.

"Tiểu gia hòa, đây là cái dược gì? Tên gọi là gì?" trong giọng nói, mang theo một ít vội vàng.

"Không tên, chỉ là đan dược điều trị khí huyết thôi." Quân Vô Tà căn bản lười đến không thèm đặt tên cho đan dược, bắt quá là nặng cho Quân Tiên cùng Quân Khanh dùng để điều trị thân thể, không cần phải trịnh trọng như vậy.

"Đan dược này người còn có bao nhiêu? Như vậy đi, người lại cho ta thêm một viên, trừ bỏ chín viên Đồng Châu ngoài này, đồ vật ta sở hữu nơi này, người tùy ý lựa chọn thêm ba viên linh thạch như thế nào?" Đôi mắt Lão giả sáng lên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, bình dược bị hần nắm trong tay cẩn thận đặt ở trong lòng ngực, nói rõ không tính toán trả lại cho Quân Vô Tà.

Lão nhân nói, làm toàn trường lại một lần nữa mất không chế, tất cả mọi người khó có thể tin tưởng mắt nhìn Quân Vô Tà, như nhìn thấy quý.

Lão nhân này ngay cả Tề Văn Đan cũng không cần, lúc này cư nhiên xem một lọ đan dược vô danh là bảo bối như vậy, đây là cái tiết tấu như thế nào?

Chẳng lẽ tiểu quý này lấy ra dược đan dược, so với Tề Văn Đan của tông chủ Khuynh Vân Tông còn muốn tốt hơn?

"Không cần, ta chỉ cần Đồng Châu." Quân Vô Tà đối với đồ vật khác trên quầy hàng không có hứng thú.

"Người không hề nhìn xem?" Lão nhân có chút không tình nguyện nhìn Quân Vô Tà, hận không thể lại từ trên người nàng hiện ra thêm một viên Đan dược vô danh nữa tới.

"Không cần." Quân Vô Tà khẽ nhún mày, như thế nào dong dài như vậy.

"Vậy người nói nói xem, người yêu cầu cái gì? Nếu như ta có, ta đều có thể cùng người đổi?" Nói xong, lão nhân cúi xuống phía dưới móc ra một cái túi tử, đem túi đồ vật đổ ra trên quầy hàng.

Một viên lại một viên linh thạch lập loè ánh sáng lặn xuống, rải đầy trên quầy hàng nho nhỏ, phẩm chất những cái linh thạch đó, thể nhưng so với trên quầy hàng phía trước bán ra còn muốn tốt hơn!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn một đồng linh thạch kia, hoài nghi chính mình có phải hay không hoa mắt.

"Ta chỉ cần Đồng Châu." Khóe mắt Quân Vô Tà liền rất bần xỉn cùng bỏ thí cho những cái linh thạch đó.

Lão nhân há miệng thở dốc, còn muốn lại thương lượng một phen, nhưng một bóng hình lại trước một bước đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Liên hoàn vả mặt (2)

"Vị công tử này, không biết trong tay người còn có đan dược như vậy nữa không? Ta nguyện ý dùng bất cứ thứ gì đổi lấy. Ta chỉ muốn tìm một món quà cho người mình yêu để nàng vui vẻ, còn thỉnh người thành toàn." Mặc Huyền Phi mang theo quý khí cùng ngạo khí đi đến trước mặt Quân Vô Tà, mở miệng nói ra ý đồ của mình.

Hần không biết đan dược trong tay tiểu quý này đến tột cùng là có gì tốt, nhưng hôm nay hắn tới chính là vì muốn mang đến niềm vui cho Bạch Vân Tiên, nếu như không thể làm được, chẳng lẽ không phải là kiểm cùi ba năm thiếu một giờ?

Lão nhân kia không biết nhìn hàng, không cần Tề Văn Đan, cư nhiên ôm đan dược vô danh của tiểu quý này như bảo bối, hắn đảo mắt muốn nhìn, thiên hạ này có bao nhiêu người như vậy, lấy thân phận cùng tài lực của hắn, còn có cái gì là hắn lộng không đến tay?

Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn Mặc Huyền Phi, con người quanh quẩn hơi neho lại.

Người Hoàng gia.

Người khi dễ gia cùng tiểu thúc của nàng.

Đều đáng chết.

Nàng liền tính đan được thả cho chó, cũng sẽ không cho hấn.

"Không đời." Quân Vô Tà lạnh giọng mở miệng.

Muốn đan được?

Nếu còn chưa đến thời điểm, nàng thật ra không ngại cho hấn độc được.

Miễn phí, không thu tiền.

Lại một lần nữa bị người và mặt trước mặt mọi người, mặt Mặc Huyền Phi hoàn toàn đen.

Bất quá hấn đã đến, làm Quân Vô Tà thay đổi chủ ý.

"Ta có thể lại cho ngươi hai viên đan được, ngươi đem hai khối linh thạch cùng thuộc tính này đều cho ta." Quân Vô Tà chỉ vào hai viên linh thạch bị một đồng linh thạch đè ở phía dưới.

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển qua, nháy mắt thấy rõ hai viên linh thạch kia, bọn họ liền ngậy ngấn cả người.

Hai viên linh thạch kia còn không phải là từng được Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên coi trọng sao?

Biến cố bất thành linh, làm tất cả mọi người bất ngờ, tiểu quý này vừa mới mới cự tuyệt đề nghị của lão nhân, lại từ chối lời Mặc Huyền Phi nói, nàng như thế nào đột nhiên liền thay đổi chủ ý?

Chẳng lẽ là?

Mọi người thông cảm đảo qua tìm kiếm ánh mắt ở trên người Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên.

Tiểu quý này đến là thông minh, nghĩ *mượn hoa hiến phật*(*), đánh giá nàng là nhìn ra ý tứ của Mặc Huyền Phi, muốn lấy những cái linh thạch đó về, đưa lại cho Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, nàng cự tuyệt đề nghị của Mặc Huyền Phi, chỉ sợ cũng là muốn làm đẹp mặt một tý.

(*) *Mượn hoa hiến Phật: hưởng phúc của người, xem như đồ của người cũng là của mình.*

Mặc Huyền Phi cũng nghĩ đến điểm này, biểu tình liền thoáng tốt lên một ít.

Lão nhân kia cũng không để ý Quân Vô Tà có ý đồ gì hay vì sao đáp ứng đề nghị của hấn, hấn chỉ biết là, đồ vật hấn muốn có thể tới tay, lại còn có nhiều thêm một phần, vậy là đủ rồi.

"Hào hảo hảo, ta đây liền tìm cho ngươi." Không có một tia do dự, lão nhân nhanh nhẹn đem mấy cái linh thạch đều chọn ra tới, cười ha hả đưa cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà từ trong lòng lại lấy ra hai cái bình sứ nhỏ, đưa cho lão nhân kia.

Một phen linh thạch vào tay Quân Vô Tà, nàng đem hộp gấm bên trong có Đông Châu đặt ở bên hông, nhìn lướt qua linh thạch trong tay, lại giương mắt nhìn về phía Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên đứng cách đó hơn năm bước.

Hai người kia sắc mặt đã có điều chuyển biến tốt đẹp hơn, đồng thời nhìn Quân Vô Tà, tựa hồ tới gần nàng.

Tất cả mọi người nhìn Quân Vô Tà, đều chờ nàng đi mượn hoa hiến phật.

Rắc.

Một viên linh thạch ở lúc mọi người chăm chú nhìn xuống, bị hai ngón tay Quân Vô Tà tạo thành đập nát, linh thạch tan vỡ hóa thành điểm điểm tinh quang rơi xuống trên mặt đất.

Quân Vô Tà mặt không có biểu tình nhìn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, một chút một chút, nàng đem linh thạch trong tay mình bóp nát, những cái linh thạch đó giá trị liền thành ở trong tay nàng hóa thành bột phấn, nàng nhẹ nhàng nâng tay, vắn từ những cái bột phấn mỹ lệ đó từ lòng bàn tay chảy xuống, biến mất ở bên trong đám người.

Linh thạch tuy so với đá quý trần quý, lại không cứng cỏi như đá quý, chỉ cần dùng sức liền có thể nghiền nát, đây cũng là vì sao linh thạch rất hiếm, nếu không cẩn thận, có thể biến thành cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Liên Hoàn Vả Mặt (3)

Giống như sao trời từ trong tay chảy xuống, Quân Vô Tà nửa híp con ngươi, trên mặt không có nửa điểm cảm xúc.

Mọi người đều ngậy ngấn cả người, bọn họ khó có thể tin nhìn hành động của Quân Vô Tà.

Mặt của Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, bá một tiếng trở nên xanh mét.

Tiểu quý này, căn bản không phải muốn mượn hoa hiến phật, nằng căn bản liền đánh mặt bọn họ!

Bột phấn của Linh thạch dần dần tiêu tán, Quân Vô Tà đưa tay tới gần cổ, vron ngón áp út, ở chính trên cổ mình nhẹ nhàng xẹt qua, khiêu khích nhìn Mặc Huyền Phi.

Mặc Huyền Phi hai mắt đều đỏ.

Nếu không phải đang ở Quý Thị, hẳn liền lập tức phi qua làm thịt ngay cái tiểu quý không biết trời cao đất dày này.

Bạch Vân Tiên kích động, gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà.

Vừa lòng nhìn Mặc Huyền Phi đen mặt, Quân Vô Tà xoay người, lấy hộp gấm kia trong đó có chín viên Đông Châu đưa cho thiếu niên phía sau.

"Sách của ta." Quân Vô Tà nói.

Thiếu niên kia sững sốt một hồi lâu, mới đưa mấy quyển sách giao cho Quân Vô Tà, đôi mắt hắn vẫn luôn dán chặt trên người Quân Vô Tà, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Nhìn đến hai người đang tiến hành trao đổi, tất cả mọi người đều muốn điên rồi.

Tiểu quý này không phải là ngọc sao?

Một đồng linh thạch giá trị liền thành, đã bị nằng tùy tay bóp nát!

Hiện tại một hộp Đông Châu trân quý, cư nhiên bị nằng lấy tới trao đổi với mấy quyển phá thư?

Tất cả mọi người muốn điên rồi.

Có tiền, tùy hứng!

Mặc Huyền Phi đang xem đến Quân Vô Tà đem hộp Đông Châu giao ra, sau đó đổi lấy mấy quyển phá thư vút trên mặt đất cũng không người thêm nhặt, suýt nữa nôn ra một búng máu, sắc mặt hắn âm trầm lời kéo Bạch Vân Tiên, bước nhanh từ trong đám người rời đi.

Hôm nay, hắn thật sự là một chút thể diện đều không có!

Sau khi lấy được sách, Quân Vô Tà cảm giác được Tiểu Bạch Liên rất vui sướng, nằng đem sách cất tốt, lập tức rời đi.

"Tiểu gia hóa! Có rảnh lại đến a! Đông Châu gì đó, có đủ!" Lão nhân trên quầy hàng, cao giọng ồn ào.

Quân Vô Tà một đường đi đến, lại phát hiện một bóng người, vẫn luôn đi theo phía sau nằng, nằng quay đầu.

Thiếu niên vẻ mặt vô tội, đang theo sau lưng nằng.

Nhìn thấy Quân Vô Tà xoay người, hắn chớp chớp đôi mắt, lộ ra tươi cười có chút vô lại.

"Muốn gì?" Quân Vô Tà hỏi.

"Cái kia, đan dược lúc nãy ngươi đưa đi đổi..... còn có sao?" Thiếu niên gãi gãi đầu, có chút xấu hổ mở miệng.

"Ngươi nói ngươi không cần." Quân Vô Tà nhú mày, nếu hắn không có kiên trì, nằng cũng sẽ không cần lẫn lộn đến bây giờ.

"Ách, ta không biết trong tay ngươi cư nhiên có cái loại đan dược phẩm chất này, ta cho rằng loại địa phương này, hẳn là không có đan dược gì tốt." Thiếu niên ngay từ đầu là thật không tính toán muốn đan dược của Quân Vô Tà, ngay cả Tề Vân Đan hắn đều chú ý mất, hắn càng không trông cậy vào một cái tiểu quý như vậy lại có thể tại trong tay có cái thứ gì tốt.

Chính là sau khi lão nhân kia mở ra bình dược của Quân Vô Tà, hắn liền ý thức được, chính mình phạm vào một cái thiên đại sai lầm!

"Cái kia, không phải ngươi nói, sau khi sự thành, sẽ cho ta một viên sao?" Thiếu niên nhìn Quân Vô Tà, giấu ở dưới khuôn mặt dơ bẩn có chút phiếm hồng.

"Hộp kia có chín viên Đông Châu." Quân Vô Tà nhắc nhở nói.

Nằng lúc trước có nói qua, sau khi sự thành sẽ cho hắn một viên đan dược, chính là hiện tại số Đông Châu số lượng nhiều gấp đôi, nằng không cần lại bỏ ra đan dược.

Huống chi, hắn cũng không nghĩ muốn, không phải sao?

"Ta có thể trả lại ngươi năm viên." Thiếu niên vội mở miệng nói.

"Ta không cần." Dứt lời, Quân Vô Tà xoay người liền đi, nằng còn muốn tiếp tục tìm kiếm công pháp chân chính.

Mất thấy Quân Vô Tà rời đi, thiếu niên buồn bực gãi gãi đầu, nhìn hộp gấm trong tay mình, có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Theo dõi (1)

"Xong rồi, mọi sự lại làm sai. Trở về không chừng lại phải bị đám tiện nhân kia quở trách, aiz." Buồn bực thở dài, thiếu niên lắc lư trong tay hộp gấm, ủ rũ cụp đuôi xoay người rời

đi.

Quân Vô Tà vận khí không tốt, lúc sau đó đem toàn bộ Quý Thị đi dạo một vòng, rốt cuộc nàng không thể tìm được bất luận cái công pháp gì thích hợp để nàng tu luyện.

Ngoài mấy quyền phá thư trồng hoa, một chuyển này của nàng có thể nói là không thu hoạch được gì, còn mất đi ba viên đan dược.

Mất hứng mà về, thu hoạch duy nhất của Quân Vô Tà chính là mấy quyền phá thư kia.

Đêm đã khuya, trên đường cái hoàng thành nhìn không tới một bóng người, đen nhánh một mảnh.

Trống rỗng trên đường cái, chỉ có Quân Vô Tà cùng Miêu nhi của nàng. Ánh trăng đem bóng dáng Quân Vô Tà kéo dài, bốn phía yên tĩnh không tiếng động.

Ven đường chỗ rẽ một mảnh hắc ám, ban đêm gió có chút lạnh.

Quân Vô Tà khi đi đến chỗ rẽ, một cánh tay từ trong bóng đêm vươn ra, đem nàng kéo vào chỗ tối.

"Miêu!!" Mèo kêu chói tai nổ tung trong đêm.

Quân Vô Tà bị kéo vào một cái ôm ấm áp, từ sau lưng nàng người nọ đem nàng ôm vào trong ngực, ngón tay thon dài đẹp, nhẹ nhàng để ở bên môi nàng, thanh âm khàn khàn phát qua nên tai nàng.

"Suyt." Hắc ảnh hướng về phía mèo đen tạc mao nói.

Mèo đen cả người cứng còng.

"Đêm khuya một mình ra cửa, cũng không phải là một lựa chọn chính xác." Thanh âm mang theo ý cười vang lên ở phía sau Quân Vô Tà, nam tử mở miệng thở ra nhiệt khí, đảo qua cổ trắng nõn của Quân Vô Tà, làm nàng khẽ run lên.

"Quân Vô Dược, buông tay." Quân Vô Tà không cần quay đầu lại, cũng biết ai là chủ nhân thanh âm này.

Thanh âm diễn ngược kia, nhưng lại quá quen thuộc.

"Không bỏ, buổi tối lạnh như vậy, thân mình ngươi đều lạnh, ta ôm áp cho ngươi." Trong bóng đêm, Quân Vô Dược cười tủm tỉm đem Quân Vô Tà ôm càng chặt, cũng không biết vì cái gì, hẳn đặc biệt thích cảm giác ôm nàng, nhỏ xinh như vậy, giống như thoáng dùng sức, liền có thể đem cốt nhục nàng xoa nhập thân thể của mình.

"Ta không lạnh." Quân Vô Tà nói.

"Ân? Ta lạnh, ngươi giúp ta ôm áp." Quân Vô Dược cười nhẹ, hành vi càng thêm vô lại, hẳn hơi khom lưng, hàm dưới để ở đầu vai nàng.

"Tình cảnh giác của ngươi thế nhưng không cao, bị người theo dõi cả đêm, cũng không phát giác ra." Trong bóng đêm mắt tím hơi nheo lại, hẳn hướng thụ hương vị đến từ nàng, mang theo hương dược, rồi lại có một cô thanh hương thiếu nữ, thân mình mềm mại nhỏ xinh của nàng, ôm vào trong ngực vừa vận khéo, làm hắn luyện tiếu buồn ra.

"Ta cho rằng, không xem ngươi như người." Quân Vô Tà bình tĩnh mở miệng, nàng một chút cũng không cảm thấy Quân Vô Dược là nhân loại bình thường.

"Ta nói, cũng không phải là ta....." Quân Vô Dược nâng tay lên, đầu ngón tay hơi lạnh, song chỉ nhẹ nhàng thủ sẵn hàm dưới của Quân Vô Tà, đem đầu nàng chuyển hướng về phía đường cái.

Trên đường cái yên tĩnh không người, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn, người nọ tựa hồ có chút nôn nóng, ở trên mặt đường trống vắng không ngừng tìm kiếm cái gì.

Ánh trăng chiếu vào trên người hắn, ngũ quan ẩn ẩn hiện lộ.

"Long Kỳ." Quân Vô Tà nhận ra thân phận người nọ.

"Lân Vương phủ ám vệ rất nhiều, đại tiểu thư ngươi buổi tối chạy ra, cũng không phải là muốn cho bọn họ lo lắng sao, phỏng chừng cùng lúc ngươi rời đi vương phủ, tin tức cũng đã truyền tới lỗ tai Quân Tiên." Quân Vô Dược làm càn tham luyện sự mềm mại của Quân Vô Tà, ngữ khí của hắn làm người có thể cảm nhận được tâm tình hắn không tồi.

"Long Kỳ thế nhưng muốn *tri ân* (báo ân), vì thế nên tự mình ra ngoài tới bảo hộ an toàn của ngươi." Quân Vô Dược nheo nheo mắt, đáy mắt thần sắc không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Theo dõi (2)

Long Kỳ là chuyên môn phụ trách chăm sóc Quân Khanh, sự tình khác trong Lân Vương phủ, hẳn chưa bao giờ quán qua. Quân Vô Tà nửa đêm ra khỏi phủ, ám vệ tự nhiên sẽ đi theo bên người nàng bảo hộ nàng, lại cũng không cần phải tự thân Long Kỳ xuất mã, chính là Long Kỳ xuất hiện nơi này, liên ý nghĩa, Long Kỳ rốt cuộc sẽ vì người nên ngoài Quân Khanh ra tay.

Dược của tiểu gia hóa, tựa hồ đã được mua nhân tâm của một số người.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, còn chưa chờ nàng nói cái gì đó, Quân Vô Dược đã đem nàng xoay lại đây, một tay nắm ở bên hông nàng, một cái tay khác thủ sẵn dưới hàm của nàng, đem khuôn mặt nhỏ của nàng nâng lên.

Dưới ánh trăng, dung nhan vốn nên nghiêng nước nghiêng thành, đã bị thay thế bởi một khuôn mặt xấu xí.

Lòng bàn tay thô ráp của Quân Vô Dược, nhẹ nhàng ma xát cánh môi Quân Vô Tà kiêu nộ, khóe miệng hắn gọi lên một ý cười tà tử.

"Thật xấu." Ngũ quan xa lạ, làm hấn muốn đem chúng nó hết thảy lau sạch.

"Vậy đừng nhìn." Quân Vô Tà cau mày, nàng thật sự không hiểu Quân Vô Dược suy nghĩ cái gì.

Hắn rất ít khi ngốc tại Lân Vương phủ, ngày thường luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngẫu nhiên xuất hiện, cũng là làm người trở tay không kịp. Chính như hắn lời nói, hắn đối với những người khác ở Lân Vương phủ cũng không có bất luận cái địch ý gì, hấn chỉ là bóp méo ký ức bọn họ, loại ký ức bóp méo này, sẽ chỉ làm mọi người khi nhìn thấy hấn, nhớ tới thân phận của hấn, hấn nếu không ở đây, Quân Tiễn cùng Quân Khanh cơ hồ nhớ không nổi còn có một nhân vật như vậy.

"Ta phải đi về." Quân Vô Tà thỉnh linh mở miệng, ám chỉ hấn buông tay.

"Hào, chúng ta cùng nhau về." Quân Vô Dược nhường mày, giờ tay trực tiếp đem Quân Vô Tà bế ngang lên.

"....." Quân Vô Tà trừng đôi mắt, nhìn hấn.

Quân Vô Dược lại không hề để ý, ôm Quân Vô Tà đi ra, tiểu hắc miêu vội vàng đi theo.

Trên đường cái, Long Kỳ đang ảo não vì mất dấu bóng dáng Quân Vô Tà, nhưng rất nhanh hấn liền nhìn thấy, Quân Vô Dược đang ôm Quân Vô Tà từ một bên hẻm nhỏ đi ra.

"Thiếu gia, đại tiểu thư." Long Kỳ nghiêm sắc mặt, cung kính mở miệng, trong lòng lại rất là kinh ngạc, lúc Quân Vô Dược hiện thân ở phía trước, hấn thể nhưng một chút cũng không hề phát giác hấn ta tồn tại.

Quân Vô Dược thấy Long Kỳ cũng không thêm liếc mắt một cái, tâm tình sung sướng ôm Quân Vô Tà trở về Lân Vương phủ.

Long Kỳ yên lặng đi theo phía sau hai người.

.....

Đối với sự tình Quân Vô Tà buổi tối chuẩn ra phủ, trên dưới Lân Vương phủ giống như là không hề hay biết. Ngày thứ hai, Quân Tiễn cùng Quân Khanh cũng chưa từng nhắc qua việc này, Long Kỳ như cũ vẫn đi theo chiều cổ bên người Quân Khanh.

Sau khi chuẩn bị tốt được thiện, Quân Vô Tà và miêu đen trở về phòng, đem Tiểu Bạch Liên triệu hoán ra tới.

Tiểu Bạch Liên mặc tiểu yếm, thấp đầu đứng ở trong phòng, buồn không hề răng bất chéo ngón tay.

Quân Vô Tà khoanh tay trước ngực, híp mắt, hơi thở lạnh lẽo không ngừng từ trên người nàng tản ra.

Tiểu Bạch Liên run lên.

Trong phòng một mảnh an tĩnh.

Sau khi giằng co nửa canh giờ, Tiểu Bạch Liên rốt cuộc chịu đựng không được cái áp lực làm cho người hít thở không thông này, oa một tiếng khóc lên, mắt to nước mắt lưng tròng, tội nghiệp nhìn Quân Vô Tà.

"Không..... Không cần..... đừng ném ta trở về." Tiểu Bạch Liên nước mắt không ngừng chảy xuống, hấn run run rẩy rẩy nhìn Quân Vô Tà, mơ hồ cảm giác được tối hôm qua cách làm của hấn ở Quý Thị, đã làm chủ nhân bất mãn.

Quân Vô Tà nửa híp mắt, ánh mắt lạnh lẽo.

Tiểu Bạch Liên chân ngắn nhỏ đều bắt đầu run run đi lên.

"Nói người vô dụng, người thật đúng là vô dụng. Nháo đem mấy quyền phá thư trở về làm cái gì." Tiểu hắc miêu nhảy tới trên bàn, miêu trảo chạm chạm mấy quyền sách cổ cũ nát bất kham kia, giương mắt nhìn Tiểu Bạch Liên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Công Pháp Quỷ Dị (1)

Tiểu Bạch Liên thút tha thút thít nước nở gat lệ, "Kia không phải phá thư."

"Nga." Tiểu hắc miêu giật giật móng vuốt, bang một tiếng, đem một quyển sách cổ từ cái bàn bên cạnh đẩy xuống.

"Không cần a a a!!" Sắc mặt của Tiểu Bạch Liên bá một tiếng trở nên trắng bệch, chân ngắn nhỏ ra sức bước ra phi nhanh qua, đem sách cổ ôm vào trong ngực.

Mèo đen neho neho mắt, nhìn ánh mắt cầu khẩn của Tiểu Bạch Liên.

Bang.

Lại đẩy xuống một quyển.

Trong phòng, Tiểu Bạch Liên khóc nước mắt lưng tròng, bước chân ngắn nhỏ không ngừng phi phác ra ngoài cứu sách, tiểu hắc miêu nhưng thật ra chơi vui vẻ vô cùng, thật sự là khổ Tiểu Bạch Liên.

"Đủ rồi." Quân Vô Tà rốt cuộc lên tiếng, đánh gãy một miêu một hoa gian đùa giỡn.

Tiểu Bạch Liên lẫn lộn mặt xám mày tro, ngã ngồi trên mặt đất, ôm mấy quyển phá thư kia như bảo bối, nước mắt nước mũi ai oán nhìn Quân Vô Tà.

"Người muốn sách này đó làm cái gì?" Quân Vô Tà ngồi dựa ở ghế trên, một tay chống cằm.

"Không phải ta, là chủ nhân dùng." Tiểu Bạch Liên hít hít cái mũi.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày.

Sách này đó ngày hôm qua thời điểm nàng ở Quý Thị cũng lật xem qua, bên trong cơ bản đều là dạy người dưỡng hoa dưỡng thảo như thế nào, tiểu gia hỏa này, chẳng lẽ là muốn cho nàng làm hoa thẹn?

"Đây là..... Đây là công pháp các người thường xuyên nói a." Tiểu Bạch Liên đang ôm một đồng sách kia, chậm rì rì giơ tay, xem chúng nó như vật quý đưa đến trước mặt Quân Vô Tà.

"Công pháp?" Quân Vô Tà sừng sốt.

Tiểu Bạch Liên gật gật đầu.

"Đúng vậy, ta là thực vật hệ Giới Linh, cho nên, công pháp bình thường người không thể dùng, người không cần xem thường sách này đó nga, chúng nó rất khó tìm, chủ nhân trước kia của ta cũng chưa từng tìm được qua này đó, cho nên vẫn luôn không thể tu luyện linh lực, vận khí của người thật sự rất tốt nói....." Tiểu Bạch Liên nỗ lực hướng Quân Vô Tà giải thích, chỉ là hần kia làm bộ đáng hồ thẹn, thật sự không có nhiều mị lực thuyết phục.

Quân Vô Tà đem mấy quyển sách kia cầm trong tay lật xem, nếu không phải Tiểu Bạch Liên nói cho nàng, nàng thật đúng là không cách nào tưởng tượng mấy thứ này cư nhiên sẽ là công pháp.

"Gieo trồng thực vật, có thể tăng lên linh lực?" Quân Vô Tà lật xem một tờ sách, nhìn nội dung trên sách.

Tiểu Bạch Liên kiên định gật đầu.

"Cái loại gì đây?" Quân Vô Tà nhìn thực vật viết trên sách kia, tựa hồ đều là nàng chưa từng gặp qua.

Tiểu Bạch Liên lập tức nâng tay lên, chỉ vào chính chóp mũi của mình.

"Ta a. Loại ta a."

"....." Quân Vô Tà không còn lời gì để nói, trong đầu không khỏi hiện ra một cái hình ảnh quỷ dị.

Mùa xuân nàng đem Tiểu Bạch Liên vui ở trong đất, rồi mùa thu tới nàng là có thể thu hoạch thật nhiều Tiểu Bạch Liên.....

Cái loại hình ảnh đem Tiểu Bạch Liên này toàn thân chôn dưới đất, chỉ lộ ra một cái đầu, thật đúng là tương đương có thị giác đánh sâu vào hiệu quả!

"....." Nàng rung mình một lát.

"Cái đó! Nơi này có ghi, chỉ cần đem loại của ta ở nơi có nước nuôi dưỡng là được. Chuẩn xác mà nói, không phải loại của ta, là loại hạt sen của ta, đem chúng nó dưỡng thành hoa sen, trong lúc chúng nó trưởng thành sẽ sinh ra lượng linh lực lớn, linh lực này đó chỉ có người mới có thể hấp thu, hơn nữa, sau khi hoa sen của chúng nó trưởng thành, tuy rằng không thể đạt tới hiệu quả như bản thể của ta, nhưng nếu ăn vào mà nói, so với ăn hạt sen hiệu quả tốt hơn rất nhiều nga." Tiểu Bạch Liên chớp chớp đôi mắt, nước mắt còn treo trên đôi mắt cười mị thành một cái phùng, ngữ khí vui sướng, biểu tình sinh động.

Quân Vô Tà cảm thấy, nếu hần có cái đuôi mà nói, hần hiện tại nhất định đang vui sướng vẫy vẫy cái đuôi.

"Như vậy xem ra, tu luyện loại công pháp này, muốn so với công pháp bình thường càng đơn giản?" Quân Vô Tà xem qua không ít công pháp thư tịch, mỗi một loại tu luyện đều thập phần khó khăn, chính là trong sách cô này đó phương pháp lại cực kỳ đơn giản, chỉ cần trồng hoa là được!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Công Pháp Quỷ Dị (2)

Quân Vô Tà lại cẩn thận lật xem "Công pháp" trên tay, trừ bỏ gieo trồng hoa sen ở ngoài, còn có rất nhiều đồ vật có thể gieo trồng, vài thứ kia cũng có thể sinh ra linh lực, chẳng qua, những cái thực vật quỷ dị đó, không có một cái là nàng từng gặp qua.

"Trừ hạt sen của người ra, những đồ vật khác từ nơi nào kiếm được?" Quân Vô Tà hỏi.

Tiểu Bạch Liên nhú nhú mày, chần chờ một lát mới nói: "Về phương diện rất nhiều đồ vật này, ta cũng không biết là từ đâu tìm tới, nhưng có một ít ta thật ra biết được lai lịch. Chỉ là..... Chủ nhân, người hiện tại lấy không được."

"Có ý tứ gì?" Quân Vô Tà nhướng mày.

Tiểu Bạch Liên cúi thấp đầu có chút cổ quái, hai tay của tiểu bá chỉ nắm chính tiểu yếm mình, rầm rì nói: "Những cái đó nằm trên người mấy cái gia hỏa kia, bọn họ hiện tại còn tới không được, cho nên..... lấy không được."

Quân Vô Tà lại từ trong miệng Tiểu Bạch Liên, nghe được nội dung khó có thể lý giải.

Thời điểm lúc Tiểu Bạch Liên vừa mới xuất hiện, hần cũng đã từng nói qua, hạt sen của hần bị một ít gia hỏa ăn luôn, mà trong miệng hần lại một lần nữa nhắc tới những cái gia hỏa

đó, Quân Vô Tà không thể không tò mò.

"Bọn họ là ai?"

"Giới Linh....." Tiểu Bạch Liên thì thầm nói.

"Phải chờ tới lúc sau khi bọn họ tìm được chủ nhân, mới có thể lấy được?" Quân Vô Tà hỏi.

Tiểu Bạch Liên gật gù đầu, theo sau lại lắc lắc đầu, hần rớt rầm nhũ này, nỗ lực tự hỏi muốn hướng Quân Vô Tà giải thích này đó như thế nào.

"Bọn họ đã tìm được chủ nhân, chính là bọn họ hiện tại ra không được."

Quân Vô Tà càng nghi hoặc.

"A, cái kia, kỳ thật..... Chủ nhân người chỉ cần hảo hảo tu luyện, khẳng định có thể tìm được những đồ vật khác, người hiện tại..... trồng loại hạt sen của ta trước không tốt sao?" Tiểu Bạch Liên nhìn Quân Vô Tà muốn nói lại thôi, biểu tình có chút khẩn trương, hần chạy hai bước, đứng ổn trước mặt Quân Vô Tà, ngẩng đầu nhỏ, một bộ mặt biểu tình là chẳng chực khóc.

"Chủ nhân, người không cần vội vã tìm những thực vật khác được không? Ta khẳng định sẽ giúp người, người trước trồng loại ta được không."

"....." Quân Vô Tà có dự cảm, nếu nàng lắc đầu nói không, Tiểu Bạch Liên lập tức liền sẽ khóc cho nàng xem.

"Hảo."

Tiểu Bạch Liên lập tức nở nụ cười, trong phòng tràn ngập một cỗ thanh hương hoa sen nồng nàn.

Trong mấy quyển sách cổ, Quân Vô Tà tìm ra một quyển, chuyên môn giảng phương pháp gieo trồng thực vật trong nước.

Trước đó nàng cho rằng mấy quyển này chỉ là sách thực vật bình thường, nhưng sau khi trải qua dẫn dắt của Tiểu Bạch Liên, nàng mới chú ý tới, phương pháp gieo trồng thực vật trong nước ghi ở trong sách, viết "nước", căn bản không phải nước bình thường, thứ nước loại kém nhất cũng là *vô căn chi thủy*, cái gọi là vô căn chi thủy, *đó là nước mưa từ trên trời giáng xuống còn chưa rơi xuống đất*, đều không phải là nước trong hồ.

Trên thư tịch kia ghi lại đủ loại thực vật trong nước, trong đó cũng viết phương pháp gieo trồng thương ngư tuyết liên.

Sau khi nhìn đến kia phương pháp kia, Quân Vô Tà đen mặt.

Gieo trồng thương ngư tuyết liên có yêu cầu "nước", đã không thể xưng là nước, mặt trên văn bản rõ ràng ghi lại, muốn sử dụng *thiên tuyền chi thủy*.

Mà ngay lúc này tuyền là cái gì, Quân Vô Tà là nghe cũng chưa nghe nói qua.

Nàng vốn đang cảm thấy, loại phương pháp tu luyện linh lực này, muốn so với công pháp khác thuận tiện hơn nhiều, chính là hiện giờ xem ra, quá trình tu luyện này là đơn giản không ít, nhưng điều kiện chuẩn bị tu luyện, lại trở nên phát rõ lên.

Ai tới nói cho nàng, thiên tuyền là cái quỷ gì!

"Người biết thiên tuyền là cái gì sao?" Quân Vô Tà cau mày, nhìn Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên phi thường quyết đoán lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tiệc mừng thọ (1)

Quân Vô Tà khòe miệng hơi run rẩy, trên sách này nói, thương ngư tuyết liên không cách nào dùng nước bình thường gieo trồng, nếu lấy nước phàm đường đục, hạt sen gặp nước liền chết, lại không có bất luận sinh cơ cái gì.

Quả nhiên, hoa sen thành tinh không phải cái nước gì đều có thể dưỡng!

Trừ bỏ thiên tuyền chi thủy, Quân Vô Tà còn chú ý tới, một loại "chất lỏng" khác có thể dưỡng đục thương ngư tuyết liên, mà thứ này gọi là *"ngọc dịch quỳnh tương"*.

Ở thế giới này, này bốn chữ kia đại biểu cho, *là một loại rượu cực kỳ trân quý*, loại rượu này mặc dù là Quân Tiên, cũng chỉ sau khi Thích Quốc kiến quốc, trong bữa tiệc quân vương mừng chiến thắng uống qua một chén nhỏ. Chỉ một lần kia, Quân Tiên lại chưa từng thấy qua loại rượu này, dân gian cũng chỉ là nghe đồn có ngọc dịch quỳnh tương, lại chưa từng thấy xuất hiện qua ở bất cứ nơi nào.

"Thế nhưng có thể dùng rượu bồi dưỡng." Quân Vô Tà xoa xoa mi giác, ngọc dịch quỳnh tương này tuy rằng trân quý, nhưng là tốt xấu nàng biết đó thứ gì, chính là tuyền chi thủy đó, nàng lại là ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Ngọc dịch quỳnh tương, nếu là bãi yến năm đó khai quốc người có công lớn được ban thưởng rượu, như vậy cũng có nghĩa, hiện giờ trong hoàng cung, có lẽ còn có.

Quân Vô Tà nhớ tới, Quân Tiên từng nói qua, không lâu sau, sẽ là sinh thần của Thái tử sinh, nàng sẽ đáp ứng lời mời đến trước hoàng cung, vì Thái tử chúc thọ. Này đối nàng mà nói là một cái cơ hội tuyệt hảo, nếu như có khả năng, nàng tất nhiên muốn ở trong hoàng cung tìm xem, có hay không loại đồ vật này.

Công pháp thần kỳ đã tới tay, chính là điều kiện hà khắc lại làm Quân Vô Tà không thể không đem thời gian tu luyện lui lại sau.

Trong lúc Quân Vô Tà vì "nước" dưỡng dục thương ngr tuyết liên mà buồn rầu, Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên từ Quý Thị mang khuôn mặt ủ rũ mà về, đã buồn bực tới cực điểm rồi.

Quý Thị thần bí, làm Mặc Huyền Phi không cách nào phát tác trước mặt mọi người, nhưng hần lại đem gương mặt kia nhớ kỹ, còn có bộ dáng trước mặt mọi người khiêu khích hần của tiểu quý kia nhớ lại lần nữa. Thật vất vả đem Bạch Vân Tiên trấn an tốt, Mặc Huyền Phi liền gấp không chờ nổi tìm tới họa sư của cung đình, chính mình đem miêu tả bộ dáng của tiểu quý kia vẽ xuống.

Ồ Quý Thị nếu không làm gì được hần ta, ra khỏi Quý Thị, tự nhiên có thể cho hần ta nếm mùi đau khổ!

Mặc Huyền Phi âm thầm sai thủ hạ, tìm tòi ở toàn bộ bên trong hoàng thành bóng dáng tiểu thiếu niên đêm đó ở Quý Thị.

Kỳ quái chính là, từ sau đêm đó, trong hoàng thành không còn xuất hiện qua hình bóng người được họa.

Mặc dù là thủ hạ của Mặc Huyền Phi nằm vùng ở cửa Quý Thị, cũng không có được bất luận cái manh mối gì, tiểu quý một đêm kia, tựa như chưa từng xuất hiện trên nhân gian, biến mất trong hoàng thành.

.....

Thời gian qua đi rất nhanh, sinh thần của Thái tử Thích Quốc đã sắp đến.

Một đêm trước sinh thần của Thái tử, Quân Tiên đem Quân Vô Tà cùng Quân Khanh gọi đến thư phòng.

Lúc này đây Thái tử mở tiệc mừng thọ, ngoài Quân Tiên, không chỉ có "phế vật" Quân Vô Tà được mời, ngay cả "hấp hổ" Quân Khanh đều được mời.

"Đêm mai chính là sinh thần của Thái tử, hai người các ngươi đi cùng ta, tiệc mừng thọ của Thái tử, Long Kỳ không được đi vào. Vô Tà, đến lúc đó tiểu thúc ngươi liền phải phiên toái người chiếu cố nhiều." Quân Tiên nhìn Quân Vô Tà, hiện giờ biến hóa của Quân Vô Tà đã làm hần thập phần yên tâm, có cái tiểu nha đầu này ở đây, hần cũng không sợ phát sinh ra cái vấn đề gì.

"Hào." Quân Vô Tà gật đầu.

"Còn có một việc, người ngoài phủ cũng không biết tiểu thúc ngươi hiện giờ thân thể như thế nào, trước khi tiểu thúc ngươi khỏi hần, ta không hy vọng bất luận kẻ nào phát hiện hần có dấu hiệu khôi phục, cho nên..... Vô Tà ngươi có thể hay không cùng sư phụ ngươi hỏi thăm một chút, có hay không cái phương pháp gì, có thể khiến cho tiểu thúc ngươi thoát nhìn giống như "bệnh nguy kịch"?" Quân Tiên có chút lo lắng, lúc ban đầu, Quân Khanh cũng không ở trên danh sách mời, thẳng đến năm ngày trước, tên Quân Khanh mới bị bỏ thêm vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tiệc mừng thọ (2)

Năm vừa rồi, sinh thần Thái tử, Lân Vương phủ trên cơ bản chỉ có một người tham dự là Quân Tiên, nhưng năm nay, Lân Vương phủ lại có thêm hai vị khách nhân, này không thể không làm Quân Tiên có chút lo lắng.

Mời Quân Vô Tà chẳng qua là "hào tâm của hoàng thượng" khi đưa ra lời mời "tạ lỗi" tới nàng vì đã giải trừ hôn ước.

Nhưng Quân Khanh lại là ngoại lệ, từ khi Quân Khanh bị độc phát đến nay, đã hơn một tháng trôi qua, dựa theo tình huống của Quân Khanh ngày đó, mọi người đều cho rằng hần sẽ ở trong khoảng thời gian này sẽ chết đi, chính là, tin người chết trong dự đoán lại chậm chạp không có truyền ra, cái này làm cho người nào đó có chút đứng ngồi không yên.

Ngày mai Quân Khanh đi đến hoàng cung, chỉ sợ không phải đơn giản chỉ là tham gia tiệc mừng thọ.

Là có một số người muốn mượn cơ hội, tra xét tình huống của Quân Khanh.

"Tiểu thúc trong khoảng thời gian này khôi phục như thế nào?" Quân Vô Tà không vội vã trả lời Quân Tiên, ngược lại hướng về phía Quân Khanh hỏi.

Dư độc trong cơ thể Quân Khanh đã bài tiết ra không còn một mảnh, lúc Quân Vô Tà điều trị xuống, tri giác trên chân hần đã hoàn toàn khôi phục, trước đó một thời gian, đã bắt đầu chống gậy, thử đi đường.

Tuy rằng hành động vẫn là có chút cố hết sức, nhưng nếu so với trước đây, đã tốt hơn rất nhiều.

"Đã tốt hơn rất nhiều, ta cảm thấy không cần đến nửa năm, ta liền có thể khỏi hần." Trên mặt Quân Khanh tươi cười nở rộ, trong khoảng thời gian này, là thời gian hần vui sướng nhất trong mười năm qua.

"Vạn sự không thể nóng vội, thậm chí nếu đang khôi phục rất tốt chúng ta cũng không thể làm quá sức, nếu không tất cả đều trở nên vô nghĩa." Quân Vô Tà dặn dò nói, Quân Khanh cũng là một nhân vật tàn nhẫn.

Đừng nhìn hần lớn lên lịch sự văn nhã, chính là khôi sự làm gì, đó là tương đương tàn nhẫn, điểm này ở hần trong ngày thường nếu để ý liền có thể nhìn ra. Mỗi một ngày Quân Khanh luôn luyện tập đến kiệt sức, mới bằng lòng dừng tay, rất nhiều lần hần đều là cả người đổ xuống bị Long Kỳ ôm trở về trong phòng, Quân Vô Tà không ít lần phải qua xem xét tình trạng thân thể cho hần.

Phục hồi kiểm tra thời gian dài ngắn, ngày thường cùng người bệnh khác khổ thoát không khỏi quan hệ.

Quân Khanh chính là một cái tam lang liễu mạng.

Bị chất nữ nhà mình quở trách, Quân Khanh cũng không cảm thấy có cái gì phải xấu hổ, hần cười khẽ một tiếng, đôi tay để ở phía trên hai chân, đáy mắt tràn đầy hưng phấn, "Vô Tà, ngươi nói tiểu thúc ta đều hiểu, chính là, mười năm..... suốt mười năm qua, ta đang là phế nhân mười năm, hiện giờ rốt cuộc có thể một lần nữa đứng lên, tâm tình này của ta,

thật sự không phải người bình thường có thể thể hiểu."

Mười năm trước, hần từ đám mây ngã xuống sơn cốc, từ phó soái Thụy Lâm Quân, trở thành một cái phế nhân đi đứng không được.

Mười năm gian nan này, nhiều ít cười nhạo, nhiều ít châm chọc, nhiều ít chửi rủa..... Quân Khanh đã không nhớ rõ, hần vốn đã tuyệt vọng, lại không nghĩ rằng, Quân Vô Tà lại mang cho hần hy vọng.

Long du chỗ nước cạn bị tôm diến, đái hần một bước lên trời ngày, nhất định đem mười năm tới nghẹn khuất, đều đáng trả!

"Coi như ta chưa nói, ta sẽ phân phó Phúc bá mang đến nhiều hơn một ít dược liệu ôn bổ." Quân Vô Tà không phải chưa thấy qua người bệnh cuồng nhiệt như vậy, chẳng qua, thời gian qua, bất luận những người đó vì khôi phục, làm ra sự tình cực đoan cỡ nào, nàng đều lười đi để ý, nàng chỉ phụ trách trị liệu, sau khi trị liệu chết sống cùng nàng không quan hệ.

Nhưng Quân Khanh cùng những người trong quá khứ đó không giống nhau, nàng sẽ không để thân thể hần lại xuất hiện bất luận cái sai lầm gì, chẳng sợ một chút không thích hợp, nàng đều sẽ không để phát sinh xảy ra.

"Vất vả nguoi." Quân Khanh vui mừng nhìn Quân Vô Tà, nếu là nói, thời gian qua, yêu quý của hần đối với Quân Vô Tà chỉ là bởi vì trong thân thể nàng mang huyết mạch Quân gia, như vậy hiện tại, hần thật sự là thật tâm thích cái tiểu chất nữ này.

Hần muốn sớm ngày khôi phục, vì phụ thân cùng Vô Tà, khởi tạo cho Quân gia một mảnh trời riêng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tiệc mừng thọ (3)

"Sự tình gia gia nói, sư phụ cũng đã nghĩ tới, hần cũng đã đem đồ vật cho ta, ngày mai ta liền sẽ để tiểu thúc dùng nó. Đến lúc đó tiểu thúc bất luận là thoát nhìn ngoài mặt, hay là xem trên mạch tượng, đều giống như là không còn sống được lâu nữa, nhưng trên thực tế sẽ không có bất luận cái gì ảnh hưởng đến." Quân Vô Tà lúc này mới trả lời vấn đề của Quân Tiễn, điều Quân Tiễn nghĩ đến, nàng cũng đã sớm nghĩ tới, không chỉ là vì sinh thân của Thái tử, liên tính là ngày thường, Quân Vô Tà cũng vì Quân Khanh chuẩn bị an bài tương tự, phòng ngừa bất luận tình huống gì đột phát xảy ra.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh đối sư phụ Quân Vô Tà càng thêm tò mò, này rốt cuộc là tài năng bao nhiêu, mọi chuyện thế nhưng đều chuẩn bị chu toàn như thế?

Càng khó tin chính là, vị kia cao nhân, thật sự là có tâm giúp Quân gia bọn hần.

Trong khoảng thời gian điều dưỡng này, không chỉ có giúp Quân Khanh lấy lại đôi chân, còn giúp thân thể Quân Tiễn trở nên càng thêm cường tráng, không còn nhìn thấy lão thái, ánh mắt anh khí, giống như hần tướng năm đó giết địch vô số.

"Sư phụ nguoi, hần đối với Quân gia có đại ân." Quân Tiễn cảm thán một tiếng, giúp Quân gia nhiều như vậy, vị cao nhân kia lại trước sau không chịu lộ diện, cũng chưa từng đưa ra bất luận cái yêu cầu gì, thật sự là quý nhân của Quân gia bọn họ.

"Hần không thêm để ý." Quân Vô Tà rũ xuống mi mắt, gờ tay vuốt ve Miêu nhi trong lòng ngực.

Nàng hiện tại có thể làm, chính là giúp Quân Tiễn cùng Quân Khanh trở nên càng cường đại hơn, nhưng như thế này còn chưa đủ, nàng muốn, là chính mình cũng trở nên càng cường đại hơn, cường đại đến, làm địch nhân của Quân gia, đều từ trên đời này hỏi phi yên diệt.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh. Ngày thứ hai, màn đêm buông xuống, trong hoàng thành xa hoa nhất xe ngựa đều chạy đến trước đại môn hoàng cung, những vị quyền cao chức trọng của Thích Quốc, đều hội tụ tại đây, bọn họ mang theo trân bảo, vì chúc mừng sinh thần đương kim Thái tử mà đến.

Xe ngựa Quân gia, gặp phải xe ngựa Ngô Vương ở cửa thành.

Long Kỳ ngồi ở ngoài xe ngựa, mắt lạnh nhìn xe ngựa xa hoa đang tiến lên vượt qua bên cạnh.

Xe ngựa Ngô Vương hết sức xa hoa, thủy tinh treo trên đỉnh xe phát ra tiếng leng keng một chuỗi giòn tan.

"Nha? Lân Vương! Thật là trùng hợp." Ngô Vương từ trong xe ngựa nhô đầu ra, mỡ béo trên mặt hiện lên tươi cười đối trá.

Quân Tiễn vén lên bức màn xe ngựa, đối Ngô Vương khẽ gật đầu.

Ngô Vương mắt sắc nhìn thấy trong xe ngựa hai mặt người khác, trên mặt béo phì ý cười càng đậm.

"Tiểu vương gia cùng Vô Tà cũng tới a, thật là náo nhiệt, cũng không biết đi xe một nhọc thế này, thân thể tiểu vương gia có chịu được không? Bất quá Lân Vương yên tâm, lấy quan hệ của hai chúng ta, ta đã sớm đã dặn dò tốt cung nhân, chờ khi tiểu vương gia tới yến hội rồi, lập tức để người hầu hạ tốt nhất, sẽ không làm thân thể tiểu vương gia ăn không tiêu."

"Kia thật là làm phiền." Quân Tiễn ngoài cười nhưng trong không cười đáp một câu, lập tức buông bức màn, ngăn cách gương mặt làm người buồn nôn kia.

"A." Ngô Vương cảm thấy mỹ mãn lùi đầu về.

Bên trong xe ngựa, Quân Vô Tà hơi giương mắt, "Người này là ăn cái vật uế gì vậy?" Miệng thật tiện.

Quân gia phụ tử đã hiểu. Phương thức Quân Vô Tà mắng chửi người trong miệng, lập tức minh bạch ý tứ của nàng.

"Hần là Ngô Vương, không nhiều bán linh lắm, ngày thường bất quá là ý vào huyết mạch trên người của mình thôi. Loại người này mọi chuyện đều hiện ra trên mặt, không dùng đầu óc nhiều, không cần để ý tới. Vô Tà nguoi phải nhớ kỹ, chân chính nguy hiểm, là những cái loại người đó mặt ngoài đối với người cần thận tỉ mỉ, nhưng ở sau lưng thọc dao nhỏ, cũng là tàn nhẫn nhất." Quân Khanh mở miệng, hần có chút lo lắng cho Quân Vô Tà, nàng rốt cuộc vẫn còn nhỏ, đối với nhân tình thế thái còn chưa đủ sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Lâm Uyên Điện (1)

"Cầu cần người, không gọi." Quân Vô Tà không chút để ý nói, tay vuốt bộ lông mượt mà của Miêu nhi trong lòng ngực.

Muốn sau lưng thọc dao nhỏ, đôi phương cũng phải nhìn xem năng có cho cơ hội hay không.

Kiếp trước, Quân Vô Tà chỉ biết đem phía sau lưng giao cho một người, mà một đời này, trừ bỏ Quân gia phụ tử, năng sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội như vậy.

Thấy Quân Vô Tà minh bạch ý tứ của mình, Quân Khanh cười một tiếng.

Có đôi khi hắn cảm thấy, chính tiểu chất nữ của mình, trưởng thành quá nhanh.

Tâm trí năng, phảng phất trong một đêm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, may mắn chính là, đây là một loại biến hoá tốt.

Lục tục có xe ngựa tiến vào hoàng thành, tiệc mừng thọ của Thái tử, toàn bộ bên trong hoàng thành giăng đèn kết hoa, hi khí dương dương.

Xe ngựa Quân gia ngừng lại trước hai cánh cửa cung, xe ngựa cùng tùy tùng đi cùng đều phải ở tại chỗ này, không được tiến vào Lâm Uyên Điện của Thái tử, Quân gia ba người xuống xe.

Long Kỳ đem xe lẫn của Quân Khanh xuống dưới, lại đem Quân Khanh đặt trên xe lẫn, lấy một tấm vải mỏng phủ lên trên đùi hắn.

Tổ tôn tam đại Quân gia xuất hiện, tức khắc khiến cho ở hai đạo môn một mảnh chú mục, toàn bộ vương công đại thần đều đem tầm mắt chuyển dời đến trên người ba vị này.

Quân Tiển như cũ chỉ giống như mảnh hổ chấp tối, trên mặt tuy rằng để lại dấu vết năm tháng, nhưng mắt sáng như đuốc, làm người không dám khinh thường. Đi theo bên người Quân Tiển là tiểu nữ hài, có một trang dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, năng còn chưa hoàn toàn nảy nở, cũng đã mỹ diệu vô song, nếu là chờ năng thành nhân, ai cũng không thể đoán trước tiểu nha đầu này rốt cuộc có thể họa thủy tới trình độ nào.

Nếu này đây tướng mạo mà nói, toàn bộ Thích Quốc, cũng tìm không ra mấy cái, có thể cùng nha đầu Quân gia so sánh, chính là dưới mỹ mạo động lòng người, tính tình lại là làm người không dám khen tặng.

Quân Vô Tà ác danh, chính là mọi người bên trong bên ngoài hoàng thành đều biết. Không ai dám đem năng xem như tiểu bạch thỏ thuần lương.

Mà, ba người bên trong, làm người để ý nhất, lại là nam tử thanh tú kia ngồi ở trên xe lẫn.

Hắn an tĩnh ngồi, trên khuôn mặt tái nhợt không có nửa điểm huyết sắc, thân mình tuấn đỉnh, phía sau lưng có chút miễn cưỡng dựa vào trên xe lẫn, hô hấp hỗn loạn, làm người nghe hãi hùng khiếp vía.

Mọi người đều biết, khoảng thời gian trước Quân Khanh độc phát nguy hiểm, vốn tưởng rằng hắn kia thân mình chịu không được mấy ngày liền phải quy thiên, chính là chậm chạp không có nghe được tin tức của Lâm Vương phủ. Hôm nay thấy dáng vẻ này của Quân Khanh, trong lòng mọi người hiểu rõ, xem bộ dáng nửa sống nửa chết của Quân Khanh kia, chỉ sợ cũng sống không lâu nữa. Đánh giá có thể sống đến bây giờ, đều là nhờ Quân Tiển tập hợp vô số dược liệu trân quý. Bất quá nhìn thấy Quân Khanh như vậy, hắn là cũng thờ không được bao nhiêu lâu.

Lại thấy bộ dáng Quân Tiển mang một bộ tâm sự nặng nề, mọi người cũng liền cảm thấy sự thật chính là như thế.

Có vài đại thần còn tiến lên quan tâm vài câu, khuyên Quân Tiển giải sầu, tỏ vẻ chính mình đối Quân Khanh quan tâm, cùng đối Quân Tiển đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Quân Tiển khuôn mặt u sầu đầy mặt ứng phó được vài câu, bọn họ cũng liền rời đi.

Đọc theo đường đi, Quân gia phụ tử diễn kịch rất vất vả, nhưng thật ra Quân Vô Tà cực kỳ bị mọi người hoàn toàn xem nhẹ.

Nếu so sánh với ngày chết của Quân Khanh, Quân Vô Tà bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ, căn bản không coi là chuyện gì.

Dù sao Quân gia liền phải đổ, cái nha đầu ngang ngược này, cũng đắc ý không được bao lâu, không phải hiện giờ gặp năng cũng không còn kiêu ngạo của ngày xưa sao?

Bất luận trên mặt như thế nào, trong lòng mọi người phần lớn đều là đang chê cười Quân gia.

Quân gia cảm quyền lâu ngày, nổi bật áp quá mọi người, cũng nên để cho bọn họ nhìn xem Quân gia thất thế.

Qua hai đạo môn, các cung nhân liền dẫn chư vị đại thần tiến vào yến hội trong Lâm Uyên Điện

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lâm Uyên Điện (2)

Tiệc mừng thọ của Thái tử, thánh thượng rất là coi trọng, Lâm Uyên Điện là tâm cung của Thái tử, hiện giờ đại điện đã được đưa ra làm yến hội, nhìn Lâm Uyên Điện các nơi trưng

bày xa hoa, lại nhìn nhìn trình độ yến hội xa hoa này không ít người đều âm thầm tặc lưỡi.

Này một đêm tiệc mừng thọ của Thái tử, vung hết bao nhiêu vàng?

Quân Vô Tà đẩy Quân Khanh trên xe lăn, đi theo phía sau Quân Tiễn vào Lâm Uyên Điện, khi qua đi, thân xác này lúc trước còn chưa đổi chủ, nguyên chủ đã từng đi theo Quân Tiễn tới đây một lần, cũng là tham gia tiệc mừng thọ Thái tử, cũng là một lần kia, làm nguyên chủ gặp tốt mã đề cùi Mặc Huyền Phi, trát một đầu đi vào.

"Thái tử cũng không dễ dàng gì." Quân Vô Tà nhìn bố trí khắp nơi, thỉnh linh toát ra một câu.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh thần sắc hơi đổi.

Quân Khanh còn muốn nói gì đó, Quân Tiễn lại bỗng nhiên nói: "Vô Tà, ngươi vì sao lại nghĩ như vậy?"

Quân Vô Tà nói: "Nếu là thánh thượng thật sự yêu thích Thái tử này, tự nhiên sẽ ở trước người vì hắn tạo ra một bộ hình tượng hiền năng khiêm tốn, nhưng hiện tại ta nhìn đến, lại không phải như vậy."

"Lâm Uyên Điện xa hoa như vậy, một cái tiệc mừng thọ phổ trương lãng phí đến loại tình trạng này, lại mở tâm cung của Thái tử, này không phải để tất cả mọi người thấy Thái tử xa hoa lãng phí cỡ nào sao?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, cảnh tượng phồn hoa tựa cảnh này ở trong mắt nàng lại là một loại gông xiềng.

Quân Tiễn mở to hai mắt, hắn không nghĩ tới, Quân Vô Tà nhỏ tuổi, thế nhưng có thể nhìn thấu ảo diệu trong đó.

Quân Tiễn nhìn thoáng qua cung nhân đi ở đằng trước, dùng thanh âm chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được nói: "Đương kim Thái tử, là Hoàng Hậu sinh ra, Hoàng Hậu gia mẫu, thế lực cực đại, lúc trước nàng có thể ngồi trên vị trí Hoàng Hậu, đúng là bởi vì duyên cớ gia mẫu của nàng. Chẳng qua mấy năm trước, Hoàng Hậu chết bệnh, gia mẫu nàng cũng có tai họa bất ngờ, thế lực không lớn bằng trước."

Quân Tiễn nói, giọng nhỏ dần.

Quân Vô Tà lại nghe minh bạch, cảm tình này Thái tử có thể đang là Thái tử, tất cả đều là dựa vào nhà ngoại hắn, mà đều không phải là được đương kim thánh thượng coi trọng, hiện giờ chỗ dựa của Thái tử đã rơi dài, từ cách hoàng đế đối xử an bài với Thái tử, sợ là đã sớm không hài lòng đối với cái Thái tử này.

Nói đến, tình cảnh của Thái tử này hiện giờ, nhưng thật ra cùng Lân Vương phủ bọn họ có chút tương tự.

Không có chỗ dựa cường đại, phía trước không được hoàng đế trọng dụng, rốt cuộc nổi lên hai lòng.

Chẳng qua, tâm tư hoàng đế này thâm trầm, làm việc đều phải làm tích thủy bất lậu, liên tính là muốn phế Thái tử, nhưng cũng làm như sùng ái nhi tử nhiều như nhau.

"Thánh thượng chân chính hướng vào chính là ai?" Quân Vô Tà nhẹ giọng hỏi.

Quân Tiễn mặt lạnh vài phần, "Nhị hoàng tử."

Quân Vô Tà tức khắc liền minh bạch, khó trách Mặc Huyền Phi này tích cực theo đuổi Bạch Vân Tiên như vậy, lấy thân phận của Bạch Vân Tiên, nếu là xứng với Thái tử tự nhiên là không thể tốt hơn. Nhưng cố tình cùng tên cận kề Mặc Huyền Phi kia kết thành đôi, phương diện này có thể có hoàng đế quật gió thêm củi, xem một loạt cách làm của hoàng đế này, còn không phải là muốn phế đi Thái tử, lập Mặc Huyền Phi làm trư quân?

"Có mắt không trông." Quân Vô Tà cười lạnh một tiếng.

Tuy rằng không biết tính tình vị Thái tử kia như thế nào, nhưng Mặc Huyền Phi ở trong cảm nhận của Quân Vô Tà, liền như cục đá trong hồ phân xú(thúi) giống nhau.

Liên tính là một đồng ****, so với Mặc Huyền Phi rất hợp.

Quân Tiễn cười một tiếng, tiểu nha đầu này không nói nhiều lời lắm, nhưng mở cái miệng nhỏ lại là tương đương độc.

Các đại thần đều đã đến đông đủ, ở trong đại điện Lâm Uyên Điện ngồi xuống.

Hoàng đế sớm đã tọa trấn trong đại điện, quay đầu ngồi đối diện ở bên tay phải hắn là một người thiếu niên tuấn mỹ thấp giọng nói cái gì này đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Lâm Uyên Điện (3)

Thiếu niên kia lớn lên cực kỳ đẹp, cùng Mặc Huyền Phi nhưng thật ra có vài phần tương tự, chỉ là một phần ánh mắt có điểm không kèm chế được, thời điểm hoàng đế cùng hắn nói chuyện, lông mày của hắn cũng là nhíu chặt. Người mặc cẩm y màu bạc, nhưng vạt áo lại hơi rộng mở, lộ ra bên trong áo lót trắng như tuyết, so sánh với đại yến này phía trên người quần áo chỉnh tề (*của mọi người*), hiện lên ý tùy lược (*ý là Thái tử ăn mặc đơn giản, tùy hứng*).

Dáng ngồi của hắn nhân từ, trong tay nắm chén rượu lưu li, yến hội còn chưa bắt đầu, cũng đã uống không ít, đôi mắt hắn hiện lên mê ly, nhưng vẫn có tia sắc bén.

Ánh mắt đầu tiên, Quân Vô Tà cảm thấy Thái tử này có chút không thích hợp, nàng không nói gì thêm, chỉ là ở chính vị trí của mình ngồi xuống.

Ở một bên sườn khác của hoàng đế, Mặc Huyền Phi ngồi ngay ngắn ở đó, so sánh cùng quần áo không chỉnh tề của Thái tử, trên khóe môi treo lên nụ cười nhạt làm Mặc Huyền Phi khí chất lập tức tăng lên. Bạch Vân Tiên một thân bạch y ngồi ở bên người hắn, khí chất phiêu nhiên, hai người cùng nhau ngồi dựa, tựa như Kim Đồng Ngọc Nữ, rất tương xứng.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tâm, vị trí của Thái tử cùng vị trí của Mặc Huyền Phi vừa vặn là ở ngay hai bên tả hữu của hoàng thượng, từ hai sườn đại điện nhìn lại, hình thành cực kỳ đối lập.

Trong điện đàn sáo âm nhạc vang lên, hoàng đế nâng chén mời chúng thần đối ẩm, Mặc Huyền Phi thuận theo đứng dậy, mở miệng đó là đối huỳnh trưởng chúc mừng cùng đối mọi người lòng biết ơn, một phen xuống dưới, đem theo thái độ kính cẩn nghe, suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng thật ra đêm nay vai chính chính quy, Thái tử —— Mặc Thiên Uyên, vẫn luôn ngồi ở trên vị trí, buồn không hề rảnh nhìn phụ thân cùng đệ đệ diễn.

"Thiên Uyên, hôm nay sinh nhật ngươi, nhớ lúc ngươi mới sinh ra thật là muôn phần hưng hiềm, nếu không có tiểu vương gia Quân Cố cứu giúp, mẫu hậu ngươi cùng ngươi đã có thể nguy hiểm. Hôm nay Lân Vương cùng Quân Khanh tiểu vương gia, còn có Vô Tà đều tới, ngươi cũng mượn cơ hội kính bọ họ một ly." Hoàng đế cười quay đầu đối Mặc Thiên Uyên vẫn luôn không có hề rảnh dạn dò vài câu.

Mặc Thiên Uyên nhăn mày càng sâu, hần suy nghĩ một hồi lâu, bưng chén rượu đứng dậy, bước đi có chút không vững, tựa hồ đã say.

Bộ dáng kia, xem đến không ít đại thần âm thầm lắc đầu.

Trừ quân ngu ngốc như thế, thật sự làm người không xem trọng.

Mặc Thiên Uyên bước chân không vững đi đến trước bàn ba người tỏ tôn Quân gia, đôi tay nắm chén rượu, "Đa tạ Lân Vương phủ ân cứu mạng." Nói xong, còn không đợi Quân Tiên đáp lại, hần đã đột nhiên ngửa đầu, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

Động tác của hần có chút mãnh, thần ảnh không tránh khỏi hốt hoảng một chút, chột ngã về phía trước bàn.

Quân Tiên tay mất lực đem hần nâng dậy, ập vào trước mặt mùi rượu đầy đặc, làm Quân Tiên âm thầm thở dài.

"Xin lỗi." Mặc Thiên Uyên đứng thẳng thân mình, chau mày, đỡ đầu nói hai câu, liền xoay người trở về, từ đó về sau lại không có bất luận cái thanh âm gì.

Quân Vô Tà âm thầm nhìn Mặc Thiên Uyên, đen nhánh con ngươi hơi hiện lên một tia tìm kiếm.

"Miêu!" Mèo kêu mừng rỡ từ dưới ống tay áo của Quân Vô Tà truyền đến.

Lúc trước khi tiến vào Lâm Uyên Điện, Quân Vô Tà đem mèo đen giấu ở trong tay áo to rộng, cũng may mèo đen thể tích rất nhỏ, không người phát giác.

Chủ nhân, người nọ trên người có cái gì đó!

Tiểu hắc miêu khứu giác không phải người bình thường có thể so, trên người Mặc Thiên Uyên một thân mùi rượu, nó ngửi thấy được một ít đồ không tốt.

"Ân." Quân Vô Tà án binh bất động ngồi ở tại chỗ, khứu giác nâng sờ đi so người bình thường nhanh nhạy, là bởi vì năng cùng tiểu hắc miêu linh hồn tương hệ, đây vốn là cách làm của người ở nơi kiếp trước, lại làm khứu giác của nàng tăng lên vài lần, tuy rằng còn so không được với cái mũi linh của tiểu hắc miêu, nhưng cũng đã có thể ngửi ra khí vị mà người bình thường ngửi không đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Lâm Uyên Điện (4)

Khoảnh khắc Mặc Thiên Uyên ngã xuống, nằm ở trên người hần ngửi thấy được một cổ mùi hoa nhàn nhạt, mùi hoa kia nàng rất là quen thuộc, ở phía trước một đồi, có một loại hoa sau khi luyện chế có thể lấy ra, làm người bị lạc tâm trí gọi là thuốc phiện, ăn cái loại thuốc phiện này trên người liền sẽ mang theo như có như không mùi hoa loại này.

Cái loại thuốc phiện này sau khi dùng sẽ làm người tiến vào phiêu phiêu dục tiên quên hết tất cả trạng thái, nếu là dùng thường xuyên có thể thay đổi tâm trí một người, người thông minh tuyệt đỉnh, ăn đồ vật kia, cũng sẽ ở trong thời gian rất ngắn biến thành một cái phế vật, thuốc phiện kia tổn hại không chỉ là thần kinh con người, càng là sẽ ăn mòn lục phủ ngũ tạng con người. Hơn nữa, thuốc phiện kia lấy đỉnh một lần liền sẽ nghiện, nếu là không đúng hạn dùng tiếp, liền như trăm kiến xuyên tim khó chịu, cũng sẽ làm tính tình con người đại biến.

Quân Vô Tà không nghĩ tới, ở thế giới này, cư nhiên cũng sẽ có loại đồ vật hại người này, càng làm cho nàng kinh ngạc chính là cổ mùi hương này, thế nhưng sẽ xuất hiện ở trên người Thái tử Thích Quốc!

Nhìn trạng thái Mặc Thiên Uyên bước đi mơ hồ, chỉ sợ không phải bởi vì duyên có uống rượu quá liều, hần bực bội chỉ sợ cũng cùng mùi hoa kia có quan hệ.

"Thời gian dùng, không ngắn a." Quân Vô Tà sờ sờ cằm, lấy kinh nghiệm của nàng xem tới, Mặc Thiên Uyên ăn cái loại hoa này xem ra, ít nhất cũng có mấy năm thời gian, mấy năm dùng, sớm đã làm hần không chống đỡ được lâu nữa, nếu là tiếp tục dùng, phỏng chừng nhiều nhất là hai năm, hần sẽ chết.

Mặc Thiên Uyên có chết hay không, đối với Quân Vô Tà mà nói, cũng không có cái gì khác nhau.

Chính là, Mặc Thiên Uyên vừa chết, hoàng đế liền có thể danh chính ngôn thuận để Mặc Huyền Phi trở thành Thái tử.

Này cũng không phải là Quân Vô Tà vui vẻ mà nhìn đến.

"Người này, còn không thể chết được." Quân Vô Tà nheo nheo mắt, Mặc Thiên Uyên xuất hiện, có lẽ là một cái cơ hội tuyệt hảo, một cái Thái tử tứ cố vô thân, nếu là sử dụng thích đáng, có lẽ sẽ thay đổi kết cục của Thích Quốc.

Phàm là sự tình có thể làm địch nhân không thoải mái, Quân Vô Tà đều không ngại đi cầm một tay.

"Gia gia, phụ thân đã cứu mệnh Thái tử?" Quân Vô Tà bất động thanh sắc hỏi.

"Kia đều là sự tình đã lâu về trước, phụ thân ngươi lúc ấy mới vừa tiếp nhận Thụy Lân Quân không lâu, Thái tử năm ấy vừa mới sinh ra, Hoàng Hậu mang theo hần đi gặp gia mẫu, nửa đường lại gặp bọn cướp, vừa vặn gặp phụ thân ngươi, liền cứu hần." Quân Tiên thuận miệng nói, "Mặc Thiên Uyên vốn là tính tình không tồi, chính là mấy năm nay cũng không

biết làm sao tính tình đại biến, nếu là hắc có thể trở thành quân vương Thích Quốc, có lẽ Quân gia chúng ta, cũng không cần lo lắng hải hùng như vậy." Quân Tiên thờ dài, xem trọng duy nhất một cái trừ quân, hiện giờ cũng là tràn ngập nguy cơ.

Quân gia phụ tử cứu người quá nhiều, việc này cũng liền không nhiều lời.

Quân Vô Tà neho neho mắt, ánh mắt dừng ở trên người Mặc Thiên Uyên.

Từ trong trí nhớ thân xác nguyên chủ này, nàng chỉ có thể tìm được một điểm nhỏ nghe đồn về Mặc Thiên Uyên, Mặc Thiên Uyên so với Mặc Huyền Phi sinh ra sớm nửa năm, là trưởng tử của hoàng đế, vừa sinh ra liền được phong làm Thái tử. Khi Mặc Thiên Uyên tuổi còn nhỏ, dân gian thường có nghe đồn về hắc, thiên tư thông minh, khiếm thuận có lẽ, không kiêu không ngạo, đông đảo từ ca ngợi, đều nằm ở trên người Mặc Thiên Uyên, lúc ấy hoàng đế liền đối Mặc Thiên Uyên thập phần sủng ái, Mặc Thiên Uyên ở dân gian tiếng nói cũng rất cao.

Mà hết thấy này, có một cái tiền đề.

Đó chính là, gia mẫu Hoàng Hậu còn chưa bị thất thế, Hoàng Hậu như cũ chương quân hậu cung.

Năm đó Hoàng Hậu chết bệnh, cả nước bi thương, Mặc Thiên Uyên bệnh nặng một thời gian, kia bệnh một cái chính là lâu ba tháng, đợi cho hắc lành bệnh, tính tình lại đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từ đây cũng chưa bao giờ nhìn tới hiền quân, biến thành hôn quân tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lâm Uyên Điện (5)

"Quân Khanh hôm nay cũng tới, thân mình có tốt hơn chút nào không?" Hoàng đế mang theo tươi cười ôn hòa nhìn Quân Khanh.

Quân Khanh sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên xe lăn, muốn mở miệng, chính là vừa mới há mồm, hơi thở liền rối loạn, kính một cái thờ dốc, giống như là có người bóp cổ hắc vậy.

Sắc mặt Hoàng đế lập tức biến đổi, chặn lại nói: "Ngự y! Mau đi xem một chút."

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, hai ngự y đứng hầu một bên, lập tức tiến đến xem xét tình huống cho Quân Khanh.

Quân Khanh toàn bộ quá trình đều là hơi thở mỏng manh, sắc mặt trắng bệch.

Quân Vô Tà yên lặng uống trà, vẫn nhìn hai gã ngự y kia xem xét mạch tượng của Quân Khanh.

Tiểu thúc nhưng thật ra rất thông minh, từ khi hoàng đế làm hắc phải tới nơi này, vì chính là muốn xem xét tình trạng của hắc, hoàng đế lúc này mới vừa mở miệng, hắc lập tức liền cho một cái cơ hội như vậy.

Tình trạng của Quân Khanh không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, trong người sớm đã không trụ nổi, bọn họ vuốt mạch tượng tay đều run lên, mạch tượng của Quân tiểu vương gia này, căn bản là của người sắp chết, chỉ còn lại có nửa mạng.

Sau khi hai gã ngự y lập lại kiểm tra, thần sắc ngưng trọng, "Vi thần vô năng, không thể giúp tiểu vương gia hóa giải ốm đau này, còn thỉnh tiểu vương gia sinh dưỡng tốt, ngàn vạn không thể lao tâm hao tổn tinh thần." Hai vị ngự y nói hàm súc, chính là bên trong đại điện lại có mấy cái ngốc tử.

Hai ngự y đều bó tay không có biện pháp, hiện tại trên cơ bản có thể khẳng định, Quân Khanh chết chắc rồi.

Mọi người mặt ngoài tiếc hận không thôi, trong tâm lại là có các bất đồng.

"Cho người chuẩn bị chút canh sâm mang tới." Hoàng đế than nhẹ một hơi, cực kỳ giống mình quân bắt đắc đi, hắc lại nhìn về phía Quân Tiên nói: "Nếu là có cái yêu cầu gì, cứ việc mở miệng. Vân Tiên hôm nay ở đây, không bằng để vân tiên vì Quân Khanh xem xét một phen?"

Quân Tiên đứng dậy, cung kính nói: "Lâm phiên thánh thượng lao tâm, vi thần tạ ơn thánh thượng!"

Hoàng đế khẽ gật đầu, Bạch Vân Tiên ngồi ở bên người Mặc Huyền Phi đứng dậy, vì Quân Khanh xem xét mạch tượng.

Quân Vô Tà chống cằm, nhìn Bạch Vân Tiên yếu điệu mà đến, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo.

"Miêu."

Lão bát tử này thật ghê tởm, nếu thật là muốn cứu tiểu thúc, sớm nên để Bạch Vân Tiên lại đây, hiện tại mới để người tới xem, có rắm dùng. Tiểu hắc miêu khó chịu hừ hừ, bởi vì Quân Vô Tà đem Quân gia phụ tử trở thành người nhà, tiểu hắc miêu đương nhiên càng theo cùng chủ tử.

"Nàng không phải tới xem tiểu thúc ta còn có thể cứu chữa hay không, mà là tới xem, tiểu thúc ta có hay không thật sự sắp chết." Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, hoàng đế này tự cho mình là thủ đoạn cao minh, kỳ thật ngu xuẩn không có thuốc chữa.

Muốn dùng Bạch Vân Tiên tới xác định sinh tử của Quân Khanh? Hắc thật sự là xem trọng nữ nhân kia.

Đệ tử tông chủ Khuyên Vân Tông? Ở trong mắt nàng, bất quá là cái đề chề cười.

Bạch Vân Tiên bung một gương mặt thanh cao cao ngạo, thời điểm vì Quân Khanh bắt mạch, có chuyện lạ là dùng một tấm sa mỏng để trên chỗ cổ tay Quân Khanh, sau đó ngón tay nhẹ nhàng đáp lên.

Quân Tiên buồn không hề hề rằng nhìn sườn mặt Bạch Vân Tiên, trong lòng có chút khản trương.

Bạch Vân Tiên rốt cuộc không phải là đại phu bình thường, địa vị của Khuynh Vân Tông tại nơi đó, Quân Tiễn thật sự không có nắm chắc, không bị Bạch Vân Tiên nhìn ra Quân Khanh có thân thể dị thường.

Trong lòng có chút bất an, Quân Tiễn theo bản năng nhìn về phía Quân Vô Tà, lại thấy cháu gái nhà mình mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, căn bản lui nhìn chỉ liếc mắt Bạch Vân Tiên một cái.

Quân Vô Tà bình tĩnh, làm Quân Tiễn thoáng an tâm.

Một lát sau, Bạch Vân Tiên lúc này mới đứng thẳng thân mình, trên gương mặt thanh cao kia không mang theo một tia ý cười, "Ngự y chẩn bệnh không có sai, năm đó sư phụ ta đã cố gắng hết sức, cũng không thể đem dư độc trong cơ thể Quân tiểu vương gia thanh trừ, thế gian này chỉ sợ không người có thể giải trừ độc này." Bạch Vân Tiên nói xong, cao ngạo ở trong đại điện đưa mắt quét một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lâm Uyên Điện (6)

Ngay cả tông chủ Khuynh Vân Tông đều giải không được độc, thiên hạ thế gian này còn có ai có thể giải?

Bạch Vân Tiên nói, làm tăng đá lớn trong lòng hoàng đế hạ xuống.

Quân Tiễn sắc mặt tái nhợt quay qua tạ ơn, lại ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình, có người mắt sắc, chú ý tới, tay Quân Tiễn đang nắm chén rượu đã bắt đầu ần ần phát run.

Xem ra Quân Khanh này sẽ là thật không thể cứu, nhìn đến Quân Tiễn tay đều run lên.

Tay Quân Tiễn xác thật run lên, nhưng hẳn đều không phải là bị thương muốn chết, mà là vất vả nhẫn nhịn cười.

Nếu không phải thời điểm không đúng, hẳn hẳn không thể lập tức nhảy ra nói cho người nơi này, độc trên người con của hắn đã sớm đã bị hắn cháu gái thanh trừ không còn một mảnh, đừng nói uy hiếp tánh mạng, lại còn không lâu nữa con của hắn còn có thể bước đi như bay! Còn Khuynh Vân Tông đâu! Căn bản là ****!

Cháu gái hắn chỉ cần sư phụ nâng chỉ đạo xuống liền có thể đem độc trong cơ thể Quân Khanh thanh trừ không còn một mảnh, Bạch Vân Tiên này thế nhưng còn không biết xấu hổ nói ra, độc sư phụ nâng giải không được, thiên hạ thế gian này liền không ai có thể giải!

Nguyên bản Quân Tiễn đối Khuynh Vân Tông vẫn là thập phần ngưỡng mộ, nhưng từ sau khi Quân Vô Tà bình tĩnh điều trị độc trên người Quân Khanh mà ngay cả tông chủ Khuynh Vân Tông đều trị không được, hẳn đối với thánh địa y được trong lời đồn, đã khịt mũi coi thường.

Còn không bằng Vô Tà nhà hắn, thế nhưng cũng không biết xấu hổ tự xưng là thiên hạ đệ nhất!

Trong đại điện Quân Tiễn đem phản ứng của mọi người thu hết ở đáy mắt, âm thầm thở, sau này ngày Quân gia quật khởi, nhất định làm đàn gia hóa vui sướng khi người gặp nạn đẹp đi.

Đến nỗi hiện tại, hắn như cũ sắm vai một cái lão nhân cực kỳ bi thương.

Quân Vô Tà âm thầm vì kỹ thuật diễn của gia gia cùng tiểu thúc nhà mình điểm ba mươi hai cái tán.

Bạch Vân Tiên hoàn thành nhiệm vụ, trở lại ngồi bên người Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi một khắc không ngừng hỏi han ân cần, "Vân Tiên vất vả người."

Bạch Vân Tiên cười nhạt.

"Thật là từ xưa phong lưu ra thiếu niên, hoàng đế, người đối Bạch cô nương thật là tinh thâm ý trọng a." Mặc Thiên Uyên vẫn luôn không hề mở miệng đột nhiên lên tiếng, con người sắc bén nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi.

"Đại ca nói đùa." Mặc Huyền Phi không biết Mặc Thiên Uyên vì sao đột nhiên khen mình như vậy.

"Không dám, chỉ là không biết hoàng đế người phong lưu có phải hay không có điểm quá mức, có mới nói cũ cũng không phải là phong phạm hoàng gia ta, người hiện giờ ở chỗ này cùng Bạch cô nương ân ái như vậy, có từng nghĩ tới cảm thụ của người khác?" Mặc Thiên Uyên cười lạnh nói.

Mặc Huyền Phi trên mặt cứng đờ.

Ngốc tử cũng biết Mặc Thiên Uyên nói là có ý tứ gì, ánh mắt mọi người đều theo bản năng chuyển dời đến trên người Quân Vô Tà vẫn luôn bị mọi người xem nhẹ.

Vị nữ thổ phi trong hoàng thành này, hôm nay nhưng thật ra an tĩnh có chút dị thường, nếu không phải Mặc Thiên Uyên mở miệng, mọi người chỉ sợ đã quên mất nàng tồn tại.

Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà phía trước là có hôn ước trong người, chính là từ sau khi Bạch Vân Tiên đi vào hoàng thành, Mặc Huyền Phi liền không có tâm tư bởi Quân Vô Tà chu toàn, còn không lâu trước đó, giải trừ hôn ước cùng Quân Vô Tà.

Một chuyện hai người giải trừ hôn ước, ở bên trong ngoài hoàng thành nháo đến ồn ào huyền ảo. Ngay thời điểm lúc tất cả mọi người chờ nữ thổ phi Quân gia bạo tẩu nháo sự, Quân Vô Tà lại đột nhiên trở nên yên tĩnh, như chưa bao giờ xuất hiện qua bất luận cái gì. Hôm nay vẫn là sau khi xảy ra chuyện đó, mọi người lần đầu tiên nhìn thấy Quân Vô Tà.

Tuy rằng vẫn là khuôn mặt kia, nhưng không biết vì cái gì, bọn họ tổng cảm thấy Quân Vô Tà cùng trước kia có chút bất đồng.

Dung mạo của Quân Vô Tà ở Thích Quốc đó là số một số hai, làm người sợ hãi vẫn luôn là nàng ngang ngược kiêu căng, Quân Vô Tà lẳng lặng ngồi ở một góc, phẳng phất như bị thay đổi thành một người khác giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thái tử (1)

Nàng liền lẳng lặng ngồi như vậy, hai tròng mắt buông xuống, trong đôi mắt không có bất luận bóng dáng một người nào, phảng phất bên trong đại điện ồn ào này cùng nàng đều không quan hệ, nàng chỉ sống ở chính thế giới của mình.

Thanh lệ, xuất trần, cao ngạo.....

Từ ngữ này vốn nên là được đặt ở trên người Bạch Vân Tiên, hiện giờ lại làm mọi người cảm thấy, càng thích hợp dùng ở trên người Quân Vô Tà.

Đẩy lui một Quân Vô Tà nóng, tuyệt mỹ làm người kinh diễm, tóc dài xinh đẹp động lòng người, càng hơn Bạch Vân Tiên một bậc, tự nhiên như vậy, làm người không dám tới gần, làm phiền nàng thanh tịnh, chỉ dám đứng xa xa nhìn nàng.

Vuốt lưng tâm mà nói, an tĩnh nhìn lại Quân Vô Tà, bất luận là khí chất hay là mị lực, đều bay lên mười mấy cấp bậc.

Quân Vô Tà cho tới nay đều không quá sôi nổi, làm mọi người cơ hồ xem nhẹ nàng, nhưng lúc sau mọi người chú ý tới, cũng đã bị biến hoá của nàng hấp dẫn.

Nhìn nhìn Quân Vô Tà, lại nhìn nhìn Bạch Vân Tiên.....

Bạch Vân Tiên, tựa hồ cũng không giống hình ảnh trong lòng bọn họ thanh lệ động lòng người như vậy.

Giống như vị trí nữ thần cao lãnh thật sự là Quân Vô Tà, cũng là tới lúc Bạch Vân Tiên phải xuống đài.

"Thiên Uyên người say." Hoàng đế cau mày, không rõ Thái tử ngày thường không nói nhiều lời lắm, hôm nay như thế nào đột nhiên vì Quân Vô Tà xuất đầu, hẳn rõ ràng nhớ rõ, Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà này chỉ là lần thứ hai gặp mặt, hơn nữa khi lần đầu tiên gặp nhau, Mặc Thiên Uyên đối với Quân Vô Tà cũng không có ấn tượng tốt gì.

"Đúng vậy, ta say. Nhi thần không thắng lại rượu, làm phụ hoàng chê cười, xin cho phép nhi thần đi trước nghỉ ngơi." Mặc Thiên Uyên kéo kéo khóe miệng, gượng gạo cười.

"Đi thôi." Hoàng đế trầm giọng nói.

Mặc Thiên Uyên không hề chần chờ, lập tức đứng dậy rồi đi, cung nhân giới tay muốn tiến đến dìu hắn, hắn bực mình nói: "Ta còn đi được, ai cũng đừng tới phiền ta."

Cách Thái tử phát tay áo bỏ đi, lại làm mọi người sinh ra bất mãn.

Quân Vô Tà nhìn bóng dáng Mặc Thiên Uyên rời đi, trong lúc mọi người đang nâng chén nói chuyện, tiến đến bên người Quân Khanh thấp giọng nói: "Tiểu thúc, ta nghĩ đi ra ngoài một chút."

Quân Khanh sững sờ, cho rằng Quân Vô Tà là bởi vì thương tâm nhìn thấy Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên chi gian ân ái, hẳn khê thờ dài một tiếng nói: "Kia liền đi đi một chút đi, đừng ra khỏi Lâm Uyên Điện, nhanh chút trở về."

"Ân."

"Vô Tà."

"Ân?"

"Mặc Huyền Phi cái loại người này, không xứng với ngươi, ngươi chớ có lại vì loại người này mà thương tâm."

"....." Quân Vô Tà đang bước chân đi ra bỗng nhiên cứng đờ.

Tiểu thúc rốt cuộc là con mắt nào nhìn đến nàng thương tâm vì tên cận bã kia?

Trăng đã lên cao, trong hoa viên hậu viện Lâm Uyên Điện, Mặc Thiên Uyên xách theo bầu rượu ngồi trước bàn đá trong đình hóng gió, khóe môi treo lên nụ cười khổ, cầm bầu rượu một ngụm một ngụm rót xuống, đột nhiên có giọng nói hướng đến.

"Người nếu là muốn sớm chết một chút, không ngại uống nhiều thêm một chút." Thanh âm có chút non nớt mang theo một tia lạnh lẽo, đánh vỡ yên tĩnh trong viện.

Mặc Thiên Uyên kinh ngạc theo tiếng nhìn lại. Ở dưới ánh trăng, một tiểu nữ hài ăn mặc váy sam sắc vàng nhạt, chính trong ngực ôm một con mèo đen đứng ở bụi hoa gần đó. Ánh trăng nhàn nhạt rải lạc ở trên người nàng, đem ngũ quan tinh xảo của nàng làm nổi bật rõ ràng.

"Quân Vô Tà?" Mặc Thiên Uyên gọi lên khóe môi, say khướt nhìn Quân Vô Tà.

"Ta tưởng là ai, là gan của ngươi thật sự là càng lúc càng lớn, cư nhiên dám quở đương kim Thái tử sớm chết?"

Quân Vô Tà hướng đình hóng gió đi tới, hương rượu nhàn nhạt lượn lờ trên người Mặc Thiên Uyên, bước chân nàng dừng lại, cũng không có đi vào đình hóng gió.

"Ta không nói, ngươi cũng sẽ chết, còn nữa..... Thái tử này của ngươi, còn có thể tại vị được bao lâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thái tử (2)

Mặc Thiên Uyên biểu tình đột nhiên biến đổi, hai mắt mê ly trở nên sắc bén dị thường, khí thế bức người không tiếng động lan tràn, nồn nóng cùng ngu ngốc đảo qua trong đại điện, lúc này Mặc Thiên Uyên, như là hắc bào phủ phục trong bóng đêm chờ đợi mục tiêu săn giết.

"Người ở đây nói bậy bạ gì đó." Mặc Thiên Uyên ánh mắt trở nên thập phần nguy hiểm.

Quân Vô Tà không chút để ý vuốt ve mèo đen trong lòng ngực, khoe mắt đều không nâng lên, chỉ là dùng thanh âm trầm ngập lạnh lẽo, lại chui thẳng đến nhân tâm nói: "Có người không nghĩ để người tiếp tục làm Thái tử, hy vọng người sớm chết sớm siêu sinh. Chính người nếu là cũng muốn sớm giải thoát một chút, liền một đầu đâm chết ở chỗ này, đỡ lãng phí thời gian."

Mặc Thiên Uyên khoe miệng hơi run rẩy, hắc vốn dĩ chỉ là cảm thấy Quân Vô Tà có chút ngang ngược vô lý, hiện giờ, lại phải cho nằng thêm một cái danh hiệu độc miệng nữa.

Tiểu nha đầu này, hảo hảo nói chuyện sẽ chết sao?

"Loại lời nói này chó có nói bậy, ta coi như chưa từng nghe qua." Mặc Thiên Uyên nhũn chặt mày xoa xoa ấn đường.

"Nói bậy phải không? Như vậy ta không ngại ở đây nhiều lời một chút, người nếu là còn muốn sống, còn muốn vì mẫu thân cùng nhà ngoại người báo thù, vậy nghĩ cách bảo toàn mệnh của người, bảo toàn vị trí Thái tử của người." Quân Vô Tà chậm rãi giương mắt, đôi mắt sáng ngời làm trong lòng Mặc Thiên Uyên chấn động.

"Người đã biết cái gì!" Mặc Thiên Uyên thần sắc có chút kinh hoàng.

"Ta biết người là cái người nhu nhược, là cái phế vật." Quân Vô Tà nhướn mày.

"Người!" Mặc Thiên Uyên quả thực là bị nha đầu này tức chết rồi, hắc liền không nên ở trong yến hội xuất đầu giúp nằng!

"Nếu là không cam lòng, liền tìm mọi cách sống sót, nếu là không nhận mệnh, tiện tay nắm càn khôn." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên hít sâu một hơi, Quân Vô Tà nói một câu so một câu chọc vào tâm oa của người, hơn nữa hắc đã uống vào không ít rượu, đầu óc có chút nóng, hắc nhịn không được đứng lên, một tay đem bầu rượu trong tay nện ở trên mặt đất.

Chạm vào mặt đất một tiếng giòn vang, bầu rượu tạc nứt, hương rượu tỏa ra bốn phía.

"Người cho rằng ta muốn như vậy? Người cho rằng ta muốn? Cái danh hiệu Thái tử gì chứ! Ha! Ta cần bản cái gì cũng đều không phải! Mệnh của ta, thân phận của ta đều không phải là của chính ta, thân sinh phụ thân ta muốn sát hại ta! Đệ đệ ta muốn hại chết ta! Tất cả mọi người đều cho rằng ta là một Thái tử vô năng! Thiên hạ này thế gian còn có ai có thể cứu ta? Ta như thế nào không nhận mệnh? Ta như thế nào không cam lòng? Ta lại có thể thay đổi được cái gì?"

Mặc Thiên Uyên hai mắt sung huyết, áp lực nội tâm lâu dài tới nay tại một khắc này phát tiết cảm xúc.

"Người nói không sai, ta lập tức sẽ chết! Sẽ chết! Ta còn có thể làm cái gì? Một người sắp chết, ta còn có thể làm gì?"

Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn Mặc Thiên Uyên điên cuồng phát tiết.

"Nếu, người có thể không chết thì sao?"

"Cái gì?" Mặc Thiên Uyên ngốc lăng nhìn Quân Vô Tà.

"Ân, chuẩn xác mà nói, không phải không chết, mà là, tương lai trong mấy năm hoặc là vài thập niên, người có thể không chết." Quân Vô Tà sửa đúng lời nói của mình.

"Người rốt cuộc là có ý tứ gì?" Mặc Thiên Uyên có chút khản trương nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không nóng lòng giải thích vấn đề của hắc, ngược lại mở miệng hỏi: "Người bị trúng độc?"

"Người làm sao biết?" Mặc Thiên Uyên sững sốt.

Quân Vô Tà nhướn mày, nằng cảm thấy chính mình đều không phải là một cái người am hiểu giải thích, cùng với nói chuyện, nằng càng vui với cách dùng hành động chứng minh hết thấy.

"Tiểu hắc, đề hắc lại." Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng, đồng thời đem tiểu hắc miêu trong lòng ngực ném ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bàn tay lớn của tiểu hắc miêu đột nhiên biến đổi, thân ảnh nhỏ kéo dài, nháy mắt trở nên vô cùng lớn, thân hình cường tráng giống như một hắc báo, nó đột nhiên đánh về phía Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên không hề phòng bị, bị hắc báo đánh gục trên mặt đất, hắc trùng lớn đôi mắt khó có thể tin, không thể tin được, chính mình nhìn đến hết thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thái tử (3)

Một con mèo đen, thể nhưng trong nháy mắt, biến thành một con hắc báo?

Thân thể khổng lồ của Hắc báo bao phủ ở trên người Mặc Thiên Uyên, khoe mắt hắc nhìn đến, Quân Vô Tà đã chạy tới bên người hắc.

"Ta không có thói quen vô nghĩa, nếu nói người không phải ngu ngốc, người rất nhanh liền biết là tại sao lại thế này." Quân Vô Tà ngồi xổm thân mình xuống, tay nhỏ trắng nõn chọt đặt ở hàm dưới của Mặc Thiên Uyên, ngón tay nhìn như không có lực, nhưng lại lấy một phương thức phi thường xảo diệu, cường ngạnh mở hàm dưới của Mặc Thiên Uyên ra.

Một viên đan dược nho nhỏ, bị Quân Vô Tà cho vào trong miệng Mặc Thiên Uyên, theo sau nằng đột nhiên khép hàm dưới của hắn lại, ở trước ngực hắn đánh một quyền.

Mặc Thiên Uyên kêu lên một tiếng, đan dược trong miệng kia theo cổ lực đạo trôi xuống yết hầu.

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì....." Mặc Thiên Uyên hai mắt đỏ đậm trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, Quân Vô Tà trước mắt làm hắn cảm thấy có chút đáng sợ.

"Tiểu hắc, coi chừng hắn." Quân Vô Tà không đáp lại lời nói của Mặc Thiên Uyên, nằng tùy ý ngồi ở một bên trên ghế đá.

Mặc Thiên Uyên còn muốn gầy gựa, hắc báo lại mở to mồm ra, rít gào phát ra cảnh cáo, nó tuy ý cúi đầu, mở miệng ra cắn ở trên yết hầu Mặc Thiên Uyên, hàm răng sắc bén gât gao chống cổ Mặc Thiên Uyên.

"Dám lên tiếng, liền cắn chết hắn." Quân Vô Tà không mang theo một tia cảm tình đối hắc báo hạ mệnh lệnh xuống.

Hắc báo không chút sứt mẻ đem Mặc Thiên Uyên xem như đã chết.

Mặc Thiên Uyên cảm thấy, đêm nay tuyệt đối là hắn nhất định buồn bực cả đêm, hắn thế nhưng bị một cái tiểu nha đầu đùa giỡn một phen.

Dưới sự uy hiếp của hắc báo, Mặc Thiên Uyên không dám lộn xộn, hắn nhắm chặt con mắt, bất đắc dĩ tiếp nhận chính vận mệnh của mình rồi.

Quả nhiên, hắn thật đúng là một cái phế vật, cư nhiên dễ như trở bàn tay như vậy, bị nha đầu Quân Vô Tà này bày một đạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh Mặc Thiên Uyên liền nhận ra trong thân thể mình xảy ra điều khác thường, bực bội nhiều năm đi cùng với hắn phảng phất bị một cỗ mát lạnh quét tới, cảm giác đau nhức chiếm cứ ở trong thân thể hắn, đang một chút một chút biến mất.

Hắn thỉnh thoảng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Người....."

"Rống!" Hắc báo phát ra cảnh cáo, răng nhọn cắn ở trên cổ hắn xé rách sinh ra đau đớn.

Quân Vô Tà thấy vậy quét mắt lại đây, "Tiểu hắc, buông hắn ra."

Lúc giọng nói rơi xuống, hắc báo đang đề ở trên người Mặc Thiên Uyên lập tức nhảy ra, thân ảnh không lồ phi nhanh hướng về phía Quân Vô Tà, khoảnh khắc rơi vào trong lòng ngực Quân Vô Tà, lại một lần nữa hóa thành một con tiểu hắc miêu không hề có chút uy hiếp nào.

"Miêu ~"

Một thân mùi rượu, hừ chết ta.

Quân Vô Tà giờ tay vuốt yêu trên lông tiểu hắc miêu.

"Nó..... Không, người cho ta ăn cái gì? Vì cái gì ta....." Mặc Thiên Uyên đầu óc chưa bao giờ thanh tỉnh giống như bây giờ, chính là hết thảy phát sinh quá nhanh, quá đột nhiên, làm hắn trong khoảng thời gian ngắn không biết muốn hỏi cái gì mới tốt.

"Vật có thể cứu mạng người." Quân Vô Tà cảm thấy phương thức xử lý như vậy, quả nhiên thuận tiện rất nhiều.

Mặc Thiên Uyên ngốc lăng nhìn Quân Vô Tà, đầu ngón tay hơi có chút run rẩy, "Người vì cái gì, muốn giúp ta?"

Quân Vô Tà nói: "Ta muốn người đi đấu với hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi, ta muốn người bước lên ngôi vị hoàng đế, bảo đảm bình an cho Quân gia ta."

Để vị này đã sớm nên thay đổi người, hoàng đế hiện tại sẽ chết, Mặc Huyền Phi cũng sẽ chết, Thích Quốc cần có một cái tân thống trị giả, một cái có thể vì bọn họ Quân gia hộ giá hộ tống người.

"Người muốn ta soán vị?" Mặc Thiên Uyên hoàn toàn chấn kinh rồi, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, sẽ từ trong miệng Quân Vô Tà nói ra.

Quân Vô Tà như rồng mây, "Người không muốn?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Thái tử (4)

Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà, trên mặt khiếp sợ dần dần hóa thành một mặt ý cười điên cuồng.

"Muốn! Vì cái gì không muốn? Đối với người muốn đưa ta vào chỗ chết, ta vì cái gì không muốn giết bọn họ? Người thật sự có thể cứu mệnh của ta?" Mặc Thiên Uyên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, lúc này hắn đã không thể đem nằng cùng cái đại tiểu thụ ngang ngược vô dụng kia ở trong trí nhớ giống nhau.

"Có thể." Quân Vô Tà trả lời thực ngắn gọn, cũng thực kiên quyết.

"Chính là còn chưa đủ." Mặc Thiên Uyên cau mày, "Hiện tại ta không có thể lực có thể nâng đỡ, liền tính nếu ta tốt lên, ta cũng không có biện pháp từ trong tay cướp lấy vương vị của người kia, hắn muốn giết chết ta, có rất nhiều phương pháp."

"Sẽ có." Quân Vô Tà nhàn nhạt nói.

"Quân gia sẽ là hậu thuẫn của ngươi, Thụy Lâm Quân sẽ nâng đỡ ngươi bước lên đế vị, nhưng là ngươi cần nhớ kỹ, ta có thể cứu mệnh ngươi, cũng có thể muốn mệnh ngươi, Quân gia có thể nâng đỡ ngươi bước lên đế vị, cũng có thể làm ngươi lăn xuống vương tọa." Thích Quốc, nên là thời điểm thay đổi triều đại, nâng yêu cầu một cái người có huyết mạch hoàng thất chính thống, làm hết thầy này, Lâm Vương phủ, vĩnh viễn đều chỉ là phía sau màn đẩy tay, không có ô danh Lâm Vương phủ.

"Thụy Lâm Quân..... Chính là....." Mặc Thiên Uyên rồi rầm nhìn Quân Vô Tà, thế nhưng tình trạng của Quân Khanh đã muốn không xong rồi, hiện giờ Quân gia còn có thể bảo toàn được lực lượng?

"Này đó không cần ngươi phải nhọc lòng, ngươi nếu là muốn sống, muốn báo thù, liền tiếp thu. Nếu là muốn chết, ta cũng không miễn cưỡng ngươi, vừa rồi cho ngươi ăn đan dược, chỉ là tạm thời thanh trừ độc tố trong cơ thể ngươi, muốn trị tận gốc không đơn giản như vậy." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên hít sâu một hơi, hẳn đã không có lựa chọn nào khác, hẳn không muốn chết, hẳn còn có huyết hải thâm thù muốn báo, chẳng sợ Quân Vô Tà cho hẳn chính là một cái đường đi thông điện Diêm Vương, liền tính muốn hẳn quỷ xuống hẳn cũng sẽ quý.

"Ta đồng ý." Mặc Thiên Uyên làm ra quyết định thay đổi cả đời hẳn.

"Thực tốt, ngày sau ngươi nghĩ cách gặp mặt cùng ta, ta sẽ làm ngươi thoát thai hoán cốt." Quân Vô Tà nửa híp mắt, ôm mèo đen chậm rãi xoay người, "Mặc Thiên Uyên, ngươi rất may mắn với sự lựa chọn hôm nay của ngươi."

Dứt lời, Quân Vô Tà liền rời đi.

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà, Mặc Thiên Uyên nắm chặt nắm tay, áp lực cuồng nhiệt hồi lâu, linh hồn đang ở chỗ sâu trong hẳn từng chút sống lại.

Quân Vô Tà, bắt luận ngươi muốn chính là cái gì, chỉ cần ngươi giúp ta làm sự tình ta muốn làm, mệnh này của ta, liền bồi cho ngươi!

Bị Quân Vô Tà ôm vào trong ngực, tiểu hắc miêu vầy vầy cái đuôi.

"Đã lâu không được biến thân, thật là không quen thói. Nói, chủ nhân, ngươi như thế nào biết, là hoàng đế giết Hoàng Hậu, lại như thế nào biết, là hoàng đế huỷ hoại nhà ngoại của Mặc Thiên Uyên?" Tiểu hắc miêu thực xác định, Quân Vô Tà không có từ trong miệng Quân gia phụ tử biết được tin tức bí ẩn như vậy.

"Ta không biết."

"A?"

"Ta thuận miệng nói." Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh.

Quân Vô Tà trở lại yến hội, cũng không có người phát hiện nàng đã từng rời đi.

Hoàng đế ngồi ở vị trí trên cao, không ngừng cùng các đại thần đường hoàng nói, tiệc mừng thọ Thái tử một hồi, nghiêm nhiên đã trở thành không biết cái gọi là yến hội.

Vai chính Mặc Thiên Uyên nửa đường thoát ly, nhưng thật ra đem nơi này hết thầy, nhường cho Mặc Huyền Phi biểu hiện, nhìn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên mặt mày đưa tình không coi ai ra gì, Quân Vô Tà không có nửa điểm cảm giác, nhưng thật ra Quân Khanh thường xuyên quay qua nàng nhìn lại, phảng phất như là lo lắng nàng có thể sẽ bị kích thích.

Sự thật chứng minh, Quân Khanh lo lắng là dư thừa.

Quân Vô Tà thẳng đến khi tiệc mừng thọ kết thúc, cũng không để mắt đến hai người, cho dù là một cái liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chung Tình (1)

Mặc Thiên Uyên làm việc hiệu suất rất cao. Ngay sau tiệc mừng thọ, sáng sớm ngày hôm sau, Mặc Thiên Uyên lấy lý do "Cùng Quân Vô Tà tâm đầu ý hợp", đem Quân Vô Tà mời tới Lâm Uyên Điện.

Đối với chuyện này, Quân gia phụ tử phản ứng rất lớn, bọn họ không rõ Mặc Thiên Uyên vì sao lại đột nhiên mời Quân Vô Tà, nhưng Quân Vô Tà lại cũng có ý tứ muốn đi, Quân Tiên cùng Quân Khanh cũng chỉ có thể chiều nàng.

Đúng là buổi trưa, Quân Vô Tà ngồi ở trong thư phòng Mặc Thiên Uyên, một tay đập ở trên cổ tay Mặc Thiên Uyên, vì hẳn bắt mạch.

"Gia gia ngươi thế nhưng thật sự để ngươi đến đây sao?" Mặc Thiên Uyên một tay chống hàm dưới, nhìn Quân Vô Tà chuyên tâm bắt mạch.

Trong khoảng thời gian này, hoàng gia đối với sự tình của Lâm Vương phủ, chính là đều không có tốt đẹp gì, Quân Tiên cũng dám để Quân Vô Tà tiến đến hoàng cung, thật là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Quân Vô Tà mí mắt đều không nâng nói: "Đã sắp bị thành phế Thái tử, không có gì cần phải cố kỵ."

"....." Mặc Thiên Uyên khóe miệng run rẩy, tiểu nha đầu này nói chuyện quá độc, hẳn nhìn lướt qua mèo đen ghé vào bên chân Quân Vô Tà, đối với hết thầy phát sinh vào tối hôm qua, trong lòng vẫn cứ còn sợ hãi.

"Nghĩ về điều này, nếu như địa vị của ta được củng cố, Lâm Vương khẳng định sẽ không để ngươi cùng ta tiếp xúc nhiều hơn. Nhưng hiện tại người sáng suốt đều biết, cái địa vị Thái tử này của ta cũng ngồi không lâu nữa, không có người thông minh nào sẽ ở lúc này cùng ta cái Thái tử không được dân tâm này tiếp xúc nhiều."

Lân Vương phủ tay cầm một nửa binh lực của Thích Quốc, cùng Thái tử thân cận, nhìn một cái chính là một liên minh phi thường cường đại.

Chính là cẩn thận nghĩ nghĩ, lại bất quá là hai cái lão hồ bị bệnh nguy kịch ghé vào cùng nhau chờ chết.

"Người đoán..... ta là dùng cái gì, làm hắn đáp ứng để người tiến cung?" Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà, trong lén lút, hắn đã sớm không muốn kêu người nọ là phụ hoàng.

Quân Vô Tà không để ý hắn tiếp tục việc đang làm.

Mặc Thiên Uyên kích động nói: "Ta nói với hắn, ta chung tình với người."

Quân Vô Tà cuối cùng ngẩng đầu lên, nhưng trong ánh mắt nàng lại không có chút kinh ngạc nào, nàng chỉ là dùng cặp con ngươi nhàn nhạt nhìn Mặc Thiên Uyên.

"Cho nên, người chuẩn bị để tên kia cho rằng người coi trọng người bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ?"

"....." muốn dọa đến Quân Vô Tà, lại bị Quân Vô Tà nói nghẹn thở không nổi, Mặc Thiên Uyên dờ khóc dờ cười nhìn Quân Vô Tà.

"Người nói chuyện vẫn luôn ác như vậy sao? Đối với chính mình cũng như vậy?" Cái gì kêu người bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ? Mặc Thiên Uyên cảm thấy, cái đệ đệ ngu xuẩn kia của hắn, đem Quân Vô Tà đẩy ra tuyệt đối là một cái sai lầm lớn nhất.

Quân Vô Tà nhìn qua có lẽ cũng không ưu tú, chính là hiện tại Quân Vô Tà, lại là nữ nhân thú vị nhất mà Mặc Thiên Uyên đời này gặp qua..... Càng chuẩn xác mà nói, là thiếu nữ.

Một người dám bức Thái tử khuất phục, nữ nhân buộc Thái tử soạn vị, này có bao nhiêu lớn gan lớn mật?

"Ta chỉ là trần thuật sự thật." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên khẽ cười lắc đầu, càng nhìn hắn càng thêm không hiểu Quân Vô Tà.

"Sinh thân đêm đó, ta giúp người nói chuyện, vốn là muốn để cho Mặc Huyền Phi ngu xuẩn kia không thoải mái, nhưng thật ra không nghĩ tới hôm nay lại có cơ cho ta tìm tới người." Mặc Thiên Uyên hồi tưởng thời điểm mình cùng hoàng đế nói chuyện hắn và Quân Vô Tà có tâm tư, biểu tình của hoàng đế có bao nhiêu thần kỳ.

Khuôn mặt nhìn xuống như từ ái, lại là cát dấu nhân tâm trào phúng.

"Hắn một lòng muốn diệt trừ hai người, một lòng an bài chen ép hai cỗ thế lực, cư nhiên ghé vào cùng nhau, hắn hẳn là sẽ thực cao hứng đi? Như vậy hắn có thể càng thuận tiện ra tay." Mặc Thiên Uyên kéo kéo khóe miệng, cảm thấy hết thảy điều này thật là cực kỳ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chung tình (2)

"Người thực ồn ào." Quân Vô Tà mảy hơi nhăn lại.

"....." Mặc Thiên Uyên sắc mặt cứng đờ.

Quân Vô Tà thu hồi tay đáp ở trên mạch của hắn, dù bận vẫn ung dung nhìn Mặc Thiên Uyên, "Một lượng lớn độc tố được tích lũy trong cơ thể người, độc kia ở trong người người đã lâu rồi, ta có thể chữa khỏi thân thể của người, nhưng nếu người không thể tìm ra nguồn gốc nơi độc tố phát ra, hơn nữa tiêu diệt nó, người vẫn là sẽ lại lần nữa trúng chiêu."

Người này đều đã sắp chết, như thế nào còn nhiều tâm tư như vậy, dong dài lẳng nhặng nửa ngày, phiền muốn chết.

"....." Mặc Thiên Uyên cảm thấy, lời nói của hắn lúc trước, vào lỗ tai Quân Vô Tà đều thành vô nghĩa.

Cuối cùng thì nhà đầu này muốn làm gì? Nàng rõ ràng muốn làm hắn soạn vị, nhưng đối với hết thảy này, nàng như thế nào một chút cũng không quan tâm?

"Người....."

"Làm như thế nào là chuyện của người, ta chỉ là một cái đại phu." Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên cười.

Quân gia đại tiểu thụ quả nhiên là một kỳ nhân. Nàng mới bao nhiêu tuổi? tâm tư thế nhưng thâm hậu như thế? Đúng vậy, soạn vị là sự tình của chính hắn. Lân Vương phủ mặc dù ra tay, cũng sẽ đánh trong yên lặng. Nếu là hắn thất bại, hậu quả cũng từ hắn gánh hết, với Lân Vương phủ cùng Quân Vô Tà không có nửa điểm quan hệ.

"Quân Vô Tà, người thật sự rất thông minh, cũng đủ tàn nhẫn." Mặc Thiên Uyên nói.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, nhủ chặt ấn đường cũng không có giãn ra.

"Miêu."

Chủ nhân, hắn chắc chắn là hiểu lầm ý tứ của người! Ngu dân này...

Tiểu hắc miêu đối với Quân Vô Tà đều rất hiểu biết, thực minh bạch ý tứ lời Quân Vô Tà nói kia là cái gì. Nàng căn bản không phải chuẩn bị kỹ càng để làm như những gì hắn nghĩ, mà là đang nói lời nói thật. Nàng thật sự cảm thấy những việc này chính là Mặc Thiên Uyên hành sự sẽ tốt hơn vì hắn là người có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Nàng muốn làm, cũng chỉ là làm Mặc Thiên Uyên khỏi hắn, có thể tự bản thân đi đầu.

Thái Tử điện hạ vẫn luôn sinh hoạt trong âm mưu quỷ kế, hiển nhiên cùng Quân Vô Tà tư duy không cùng sống (khác nhau).

Một ít hiểu lầm này, trong tương lai một đoạn thời gian rất dài, hình tượng Quân Vô Tà ở trong cảm nhận của Mặc Thiên Uyên đều là một cái đa mưu túc trí, tâm tư thâm trầm.

Không muốn lại làm Mặc Thiên Uyên rối rắm cổ quái, Quân Vô Tà lên tiếng nói: "Đừng nói nhảm nữa, muốn hảo hảo tồn tại, phải tìm ra được nguồn độc."

Mặc Thiên Uyên nói: "Thân thể ta lúc dần dần suy yếu, ta cảm giác được, ta cũng mơ hồ đoán được, ta khả năng là trúng độc, trên thực tế, thời điểm đêm qua lúc người hỏi ta, ta mới cuối cùng xác nhận. Ta căn bản không biết độc kia là từ đâu tới." Mặc Thiên Uyên cười khổ, nếu hắn biết nơi phát ra, hắn như thế nào sẽ để chính bản thân mình vẫn luôn ở bên trong nguy hiểm.

Quân Vô Tà cầm một lọ được đưa cho Mặc Thiên Uyên, "Người trúng độc là từ trong hoa dạ mạch lấy ra, người đem cái này uống vào, nếu là lại tiếp xúc đến vật gì có hoa dạ mạch, người sẽ có phản ứng." Tìm độc, Quân Vô Tà so với Mặc Thiên Uyên am hiểu hơn nhiều, chính là nàng lại không nghĩ chính mình sẽ dùng nó.

Bởi vì.....

Theo như lời phản ứng của nàng, thật sự là quá ghê tởm!

Nàng tuyệt đối không cần ném thứ.

Mặc Thiên Uyên đối với Quân Vô Tà là tin tưởng không nghi ngờ liền trực tiếp đem đồ trong bình được kia uống không còn một mảnh, sau khi uống xong hắn lập tức đứng dậy, đem tất cả đồ vật trong phòng đều kiểm tra một phen, lại không phát hiện bất luận cái gì.

Mặc Thiên Uyên cơ hồ đem toàn bộ Lâm Uyên Điện đều điều tra một lần, cũng không có kết quả gì.

Nhìn đường đường là Thái tử, nơi nơi sờ sờ người người giống như một con chuột, Quân Vô Tà không lời nào để nói.

Nàng có phải hay không hắn là nói cho hắn, hoa dạ mạch lấy ra không thể bảo tồn được lâu, cũng không thích hợp đặt ở vài thứ hắn tìm kia?

Nhìn lại đã thấy Mặc Thiên Uyên giờ quần áo của chính mình kiểm tra, Quân Vô Tà thực vô nhân tính thu hồi tầm mắt, quyết định, tạm thời không nói cho hắn.

Nhiều vận động vận động, cũng có trợ giúp bài độc.

Àn, chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chung tình (3)

Mặc Thiên Uyên đem Lâm Uyên Điện trên dưới phiên một cái biến, cũng không tìm được nơi khả nghi, một phen tìm kiếm, làm thể lực của Mặc Thiên Uyên có chút chống đỡ hết nổi, độc của hoa dạ mạch đã ăn mòn thân thể hắn, thân mình vốn nên cường tráng, hiện giờ lại thực hư.

Thở dốc ngồi xuống, trên trán Mặc Thiên Uyên dán lên một tảng mồ hôi mỏng.

"Đồ vật kia, thật sự ở Lâm Uyên Điện của ta?"

Quân Vô Tà thông thả ung dung uống trà, "Lấy hoa dạ mạch luyện thành độc được, chỉ có dùng bằng đường miệng mới có thể tiến vào nhân thể."

Mặc Thiên Uyên trên mặt cứng đờ, tình cảnh phương hướng tìm kiếm của hắn hoàn toàn không đúng, nàng cũng không nhắc nhở, liền như vậy nhìn chính mình bận việc.

"Ta đói bụng." Quân Vô Tà hoàn toàn không có đem sắc mặt Mặc Thiên Uyên biến thành màu đen xem ở trong mắt.

Mặc Thiên Uyên giận mà không dám nói gì, chỉ có thể nghẹn lại, sai cung nhân đem cơm trưa đưa đến trong thư phòng.

"Nó..... Muốn ăn cái gì?" Mặc Thiên Uyên nhìn ghé vào mèo đen trên đầu gối Quân Vô Tà, khóe mắt có chút run rẩy.

Hôm qua mèo đen này để lại cho hắn bóng ma thật lớn, hắn đến nay cũng không thể xác định, mèo đen này rốt cuộc có lai lịch gì.

Nếu nói là Giới Linh, cũng không đúng, Quân Vô Tà trước đây ở trên nghi thức thức tỉnh Giới Linh, cũng không có bất luận phản ứng gì, sự tình Quân Vô Tà không có Giới Linh, đã truyền khắp toàn bộ hoàng thành.

"Muốn ăn?" Quân Vô Tà cúi đầu nhìn về phía tiểu hắc miêu.

"Miêu ~" tiểu hắc miêu chớp đôi mắt, xù cái đuôi lông xù cuộn ở trên cánh tay Quân Vô Tà, nhẹ nhàng cọ cọ.

Cá! Ta muốn ăn cá!

"Cá." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên khóe miệng run rẩy, nhìn này một người một miêu quý dị đối thoại, hắn cảm thấy chính thể giới quan của mình đều bị đối mới.

Một lát sau, cung nhân Lâm Uyên Điện bụng mỹ thực hương thơm văng khắp nơi lục tục vào thư phòng, án thư to như vậy bị sửa sang lại ra tới, bày đầy các món ngon đủ màu, một bên bát bảo quế cá được đặt ở chỗ bất mắt, tiểu hắc miêu cũng không cần người tiếp đón, trực tiếp nhảy lên cái bàn, ngồi xổm thân mình xuống thỏa mãn vui đầu bên trong cùng mỹ vị.

Quân Vô Tà yên lặng cúi đầu ăn cơm, Mặc Thiên Uyên tìm không thấy nơi phát ra hoa dạ mạch, cũng không có ăn uống gì, chỉ là đồ ly rượu, chống cằm nhìn Quân Vô Tà ăn cơm.

Quân Vô Tà tuy rằng đã mười bốn, nhưng thân thể lại so với bạn cùng lứa tuổi muốn phát triển sớm hơn. Ngày thường ác danh của nàng làm mọi người luôn theo bản năng xem nhẹ tuổi tác cùng hình thể của nàng, luôn là đối với nàng tràn ngập sợ hãi.

Nói đến cùng, Quân Vô Tà cũng bắt quá là cái hài tử choai choai, chưa thành niên.

Nếu không có xuất thân từ Lâm Vương phủ, sinh hoạt của nàng hẳn là sẽ thấp phần an tĩnh.

Tốc độ ăn cơm của Quân Vô Tà thực thông thả, mỗi muỗng rau hào nàng chỉ là lướt qua liền ngừng, ăn vào thế nhưng không nhiều bằng Miêu nhi kia.

Mặc Thiên Uyên cảm thấy chính mình càng xem càng thêm không hiểu cái danh "hũ thỏ phi" trong hoàng thành này. Đây bắt quá là cùng Quân Vô Tà lần thứ ba gặp nhau, mỗi một lần nàng đều cho hắn cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu tiên, thấy nàng cũng là ở chính trong sinh thần của mình, kia... nét mặt đào hoa, tươi cười sáng lạn, một đôi con ngươi sáng ngời vẫn luôn đi theo ở trên người Nhị đệ hắn, nữ nhi gia tình khai xuân tâm không hề che lấp.

Hôm qua tái kiến, trên lưng nàng đeo càng nhiều bêu danh, đỉnh nhất là thanh danh bị Mặc Huyền Phi vứt bỏ, ngồi ở bên trong đại điện, an tĩnh làm người cơ hồ ý thức nàng không hề tồn tại, cảnh tượng Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên ân ái kiều gi, đều không thể mảy may xúc động nàng, tình giống như ngăn cách với thế nhân.

Chỉ có lần tương ngộ ở hoa viên kia, làm hắn kinh ngạc ý thức được, cái tiểu nha đầu này nhìn như biến hóa, bên trong như cũ bá đạo cường ngạnh như vậy.

Nhưng thật ra hôm nay, nàng mặc dù không lên tiếng nhìn chính mình bận việc, hiển lộ một chút nhỏ tâm tính ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ngọc Dịch Quỳnh Tương (1)

Bị người nhìn chăm chăm, Quân Vô Tà như cũ vẫn bình tĩnh tự nhiên ăn cơm, đôi mắt nàng buông xuống, giống như ngồi đối diện không phải đương kim Thái tử, mà là một đoàn không khí.

Nhìn chăm chăm hồi lâu, Mặc Thiên Uyên cũng không thể chờ đến khi Quân Vô Tà ngừng đầu, hắn cảm thấy có chút không thú vị, giơ tay đem rượu trong ly uống xuống.

Cay độc vào miệng, trong nháy mắt làm bộ dạ dày của Mặc Thiên Uyên kịch liệt quay cuồng, còn chưa chờ hắn cân nhắc lại đây, một ngụm uế vật đã từ trong cổ họng của hắn nôn ra tới.

Không hề phòng bị, vài thứ kia, phun đầy bàn!

"....." Quân Vô Tà lúc này rốt cuộc ngừng đầu, trong tay nàng còn đang bưng chén lưu li, một tay nắm đĩa ngà voi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mặc Thiên Uyên ói mửa không ngừng.

Tiểu hắc miêu cứng lại rồi, nó ăn cá còn chưa có ăn cơm, đã bị bắn một mảnh, trên người nó đều có vài giọt khả nghi ướt át.

"Ta....." Mặc Thiên Uyên tự biết chính mình làm rối tung mọi thứ, muốn giải thích, lời nói còn không có xuất ra, lại là một trận ghê tởm này lên trong lòng, hắn bắt chấp tất cả, che miệng, đứng dậy vứt tới một góc trong thư phòng, ôm thùng gỗ phun ra.

"....." Quân Vô Tà bình tĩnh đem chén đĩa trong tay buông xuống, đứng dậy rời xa một bàn món ngon mỹ vị kia bị đập hư.

"Miêu!!" Tiểu hắc miêu phục hồi tinh thần lại, phần lưng chợt uốn cong lại, tạch, một thân nhảy xuống cái bàn, ngã vào trên thảm mềm mại, điên cuồng cọ.

Chủ nhân, người sao luôn có thể như vậy! Người biết rõ, uống được kia xong gặp được hoa dạ mạch liền sinh ra tình trạng nôn mửa, người vì cái gì không nhắc nhở cái ngu ngốc kia một chút!!

Tiểu hắc miêu khóc không ra nước mắt trên thảm trên mặt đất quay cuồng, cứu vớt chính da lông đen bóng của chính mình.

"Đã quên." Quân Vô Tà bình tĩnh ngồi ở một bên, nhìn Mặc Thiên Uyên ôm thùng gỗ ói mửa, lại nhìn nhìn tiểu hắc miêu ở trên thảm lăn qua lăn lại, đáy mắt hoảng hốt tràn ra một chút ý cười.

Phun ra suốt một canh giờ, Mặc Thiên Uyên cả người đều phải hư thoát, hắn vốn là không ăn cái đồ vật gì, lại mãnh liệt phun ra lâu như vậy, một cái mệnh, thiếu chút nữa liền nói công đạo. Động tĩnh nôn mửa của hắn, kinh động hộ vệ bên ngoài, nhóm hộ vệ cũng không dám vào cửa, chỉ có thể ở ngoài cửa dò hỏi, đều bị Mặc Thiên Uyên khóc không ra nước mắt rống lên trở về.

Nếu là nói lúc trước Mặc Thiên Uyên, sắc mặt chỉ là tái nhợt, như vậy hiện tại, hình dung cũng chỉ có thể sử dụng: xanh hết cả mặt.

Sau khi uống hết mười cốc nước hắn mới cảm thấy tốt hơn, Mặc Thiên Uyên suy yếu ngồi dựa trong thư phòng mềm sụp, xiêm y hỗn độn, cổ áo hơi rộng mở, khóe mắt mơ hồ treo một tia nước mắt, ai oán nhìn Quân Vô Tà.

"Là hoa dạ mạch?" Mặc Thiên Uyên ghen cả giận.

Quân Vô Tà gật gật đầu.

"Người vì cái gì không nói sớm....." Đánh chết hắn, hắn cũng không tin, Quân Vô Tà không biết sau khi gặp phải hoa dạ mạch là phản ứng loại này, nhìn nàng vẫn bình tĩnh xem hắn nôn mửa sẽ biết!

"Không có gì khác nhau." Quân Vô Tà ngồi ở chỗ sạch sẽ, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, chất lỏng kia thanh hương khí vị theo bình sứ hoà nhập giữa tay nàng, tay nàng

liền chà xát những cái chất lỏng đó, đem cổ tanh tươi trong phòng kia, lần át đi một chút.

Liền tính nếu nàng nói trước cho Mặc Thiên Uyên, thời điểm Mặc Thiên Uyên nên phun vẫn là phun đến.

Cho nên, nói hay không, không có gì khác nhau.

Mặc Thiên Uyên cảm thấy chính mình cùng một cái nha đầu như vậy kết minh, tuyệt đối là đem theo kiếm hai lưỡi, không chừng hắn còn chưa có chết ở trong tay phụ hoàng cùng đệ đệ hắn, đã bị nha đầu này cho đùa chết.

"Người vừa rồi ăn cái gì?" Trên mặt Quân Vô Tà không có chút áy náy nào, bình tĩnh hỏi.

Mặc Thiên Uyên sững sốt, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ ở bầu rượu trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ngọc Dịch Quỳnh Tương (2)

Hắn mới vừa rồi cái gì cũng không ăn, duy độc uống lên một chén rượu, rượu kia vừa mới nhập bụng, hắn liền.....

"Có người hạ độc ở trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương?" Mặc Thiên Uyên sắc mặt trắng nhợt, hắn ngày thường sức ăn cũng không lớn, đối với mỹ thực cũng không có yêu thích nhiều, chỉ có rượu ngon, ngày ngày đều sẽ trong khi dùng bữa uống xoàng mấy chén.

Rượu này, hắn ngày ngày đều uống, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, chính là tích lũy ngày tháng.....

"Chờ đã." Quân Vô Tà ánh mắt hơi đổi.

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương?" Nàng như thế nào nghe tới rồi bốn chữ thực quen tai?

Mặc Thiên Uyên không biết suy nghĩ của Quân Vô Tà, cắn răng nói: "Rượu này là tiên đế nhường, phối phương cực kỳ phức tạp, sau khi tiên đế băng hà, duy nhất mẫu hậu ta có thể tạo ra, từ lúc mẫu hậu đi về cõi tiên, toàn bộ trong Thích Quốc, còn dư lại Ngọc Dịch Quỳnh Tương đều là của mẫu hậu đã mất của ta lưu lại, người nọ khi mẫu hậu đi rồi, liền đều thường cho ta, ta mỗi ngày dùng bữa nhất định sẽ uống xoàng mấy chén, để tưởng nhớ đến mẫu hậu, bọn họ..... Thật sự là trong rượu của mẫu hậu hạ độc!" Mặc Thiên Uyên đôi tay găt gao nắm chặt, nổi lên gân xanh, tiết lộ hắn giờ phút này cực giận.

Ở trong rượu hồi tưởng mẫu thân của hắn hạ độc, tâm địa bọn họ thật sự rất tàn nhẫn!

Hắn ngàn phòng vạn phòng, cũng sẽ không hoài nghi đồ vật chính mẫu hậu mình lưu lại!

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn có bao nhiêu?" Quân Vô Tà trong ánh mắt bình tĩnh tràn ra một tia sáng ngời.

"Còn có mấy thùng" Mặc Thiên Uyên cắn răng nói.

"Mang ta đi xem." Quân Vô Tà thành linh đứng lên, tiểu hắc miêu lần sạch sẽ lập tức đuổi kịp.

Mặc Thiên Uyên cho rằng nàng muốn đi xem xét tình huống, liền không có hỏi nhiều, chỉ là đem phòng thoáng sửa sang lại, mang theo Quân Vô Tà ra cửa phòng, khi ra khỏi không quên trách cứ vài câu, nói hôm nay nguyên liệu nấu ăn không mới mẻ, làm Quân gia tiểu đại tỷ ăn không thoải mái.

Bị người làm trò đem nguyên do nôn mửa đầy mặt đầy ngả trên chính người mình, Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn chằm chằm Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên chỉ cảm thấy sống lưng chợt lạnh, cũng không dám quay đầu lại, vội vàng mang theo Quân Vô Tà đi đến hầm rượu.

Trong hầm, hương rượu bốn phía, năm thùng rượu to đặt bừa bãi trên mặt đất trong hầm, trong đó bốn thùng bị bịt lại thập phần kín mít, chỉ có một thùng, bởi vì Mặc Thiên Uyên ngày ngày dùng để uống, tạm thời không bị bịt kín.

"Toàn bộ Thích Quốc, chỉ còn lại có năm thùng Ngọc Dịch Quỳnh Tương này." Nhìn đến rượu này đó, Mặc Thiên Uyên con ngươi ám ám, hắn nhớ mang máng, lúc trước hình ảnh khi mẫu hậu ủ rượu, lúc ấy hắn còn nhỏ, nửa người liền ghé vào thùng rượu cao bên cạnh nhìn mẫu hậu ủ rượu.

Hiện giờ, Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn đây, chính là mẫu hậu hắn lại vĩnh viễn rời đi hắn.

Quân Vô Tà lộng điểm Ngọc Dịch Quỳnh Tương ở đầu ngón tay người người, hương rượu thuần hậu, cũng không có khí vị của hoa dạ mạch.

"Trong rượu không có độc, là ở thời điểm dâng lên cho người mới hạ độc, độc được của hoa dạ mạch không cách gì giữ được lâu, nếu như đặt ở nơi này, rất nhanh liền sẽ theo mùi rượu bay đi." Ánh mắt Quân Vô Tà từ đầu chỉ cuối không có dời đi rượu từ trong mấy cái thùng kia.

"Thật sao?" Mặc Thiên Uyên trên mặt lộ ra một tia vui mừng, rượu do chính mẫu hậu nhường, hắn còn có thể lưu trữ?

Quân Vô Tà gật gật đầu, con ngươi quanh quệ mang theo một tia nóng cháy.

Ngọc Dịch Quỳnh Tương, cư nhiên liền như vậy bị nàng tìm được rồi!

Nàng cơ hồ có thể cảm giác được, giờ này tâm tình nhảy nhót của chiếc nhẫn do Tiểu Bạch Liên ngưng tụ thành, có phản ứng của Tiểu Bạch Liên, Quân Vô Tà có thể xác định, này đó trước mắt nàng, tuyệt đối là Ngọc Dịch Quỳnh Tương không sai!

"Rượu này, ta muốn." Quân Vô Tà ngẩng đầu, đối Mặc Thiên Uyên nói.

Mặc Thiên Uyên sững sờ, "Người không phải không uống rượu sao?" Hắn thấy Quân Vô Tà ba lần, nàng đều một giọt rượu cũng chưa từng nhấp.

Quân Vô Tà bình tĩnh nói: "Làm thuốc."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ngọc Dịch Quỳnh Tương (3)

Ngọc Dịch Quỳnh Tương, đối với thường nhân mà nói, là rượu ngon cực phẩm *khả ngộ bất khả cầu*(*), ngay cả hoàng thất, cũng chỉ có Mặc Thiên Uyên cùng đường kim thánh thượng có tư cách hưởng dụng, Mặc Huyền Phi đều chỉ có thể đề nhìn.

(*) *Khả ngộ bất khả cầu*: Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được.

Nhưng rượu này, đối với Mặc Thiên Uyên mà nói, lại là môi giới nhớ lại mẫu thân của hắn.

Quân Vô Tà nói muốn lấy rượu này làm thuốc, thật sự làm Mặc Thiên Uyên lấp bắp kinh hãi.

"Rượu này có thể làm thuốc?" Mặc Thiên Uyên hỏi, hắn không phải luyến tiếc rượu, hắn đều không phải là người mê rượu, mỗi ngày uống xoàng bất quá là vì hoài niệm mẫu hậu.

Hiện giờ, biết có người tại đây trong rượu động tay chân, hắn không khỏi rút dây động rừng, mặc dù không hủy diệt rượu này đó, cũng tuyệt đối sẽ không lại uống vào.

"Có thể." Quân Vô Tà mặt không đỏ không ngại mở miệng.

"Ta đều không phải là không muốn cho, chỉ là này rượu nếu đều để lại cho người, bọn họ không biết lại muốn đổi thành cái gì tới hạ độc hại ta." Tương tượng đến phản ứng "thâm thiết" vừa rồi sau khi uống rượu, Mặc Thiên Uyên liền cảm thấy muốn nín thở, hắn phóng đảng không kềm chế được như thế nào, cũng chưa từng làm qua chuyện khác người như vậy, cư nhiên phun một bản, ngấm lại chính mình đều cảm thấy ghê tởm.

Quân Vô Tà neho mắt, Ngọc Dịch Quỳnh Tương không phải rượu tầm thường, nếu là nàng toàn bộ lấy đi, không chừng muốn kinh động đến vị thượng vị kia, nhưng thứ này đối với nàng mà nói quá trọng yếu, có thể nuôi dưỡng hạt sen, trừ bỏ Thiên Uyên Chi Thủy, cũng chỉ có Ngọc Dịch Quỳnh Tương này, nếu như không có rượu này, nàng ngày tháng năm nào mới có thể bắt đầu tu luyện linh lực?

"Ngày sau mỗi lần ta tới, người đều phải vì ta chuẩn bị vô nhỏ, mang đi." Quân Vô Tà nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là chậm rãi hành sự, dù sao rượu ở Mặc Thiên Uyên nơi này, người khác cũng không lấy đi, coi như là ngân hàng cất giữ.

"Ách..... nhưng nếu bọn họ ở trong rượu hạ độc... vậy....." Mặc Thiên Uyên thần sắc căng thẳng, cho độc vào Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn có thể làm thuốc sao?

"Không cần thiết." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên nghĩ nghĩ cũng liền minh bạch, người nọ muốn hại hắn, lại muốn giữ mặt mũi, tự nhiên sẽ không làm việc này truyền ra ngoài, mặc dù hắn tặng Quân Vô Tà một ít rượu, người nọ cũng sẽ không cảnh mệ đề cảnh con hạ độc ở trong rượu của Quân Vô Tà.

"Được, ta đây liền gọi người chuẩn bị." Mặc Thiên Uyên quyết đoán đồng ý, nói đến thật sự buồn cười, hắn chính mình ở trong cung bị người hạ độc, chính mình lại không tự biết, Lâm Uyên Điện này to như vậy, căn bản là nhà giam giam cầm giám thị hắn, những cái cung nhân đó nhìn như cụp mí rũ mắt, đều là cùng người nọ đồng lõa.

Nếu là một ngày kia, để hắn xoay người, hắn nhất định phải ăn miếng trà miếng, lấy máu trả máu!

Tìm được nguồn hạ độc rồi, Mặc Thiên Uyên cuối cùng an tâm, Quân Vô Tà để lại cho Mặc Thiên Uyên chút dược điều trị thân thể.

Mặc Thiên Uyên trúng độc đã lâu, muốn hoàn toàn khôi phục, còn cần thời gian không ngắn, Quân Vô Tà vì Mặc Thiên Uyên dự định để lại một viên hạt sen, giúp thân thể hắn điều dưỡng tốt sau đó mới dùng đến. Đối với dùng người, Quân Vô Tà tương đối hào phóng.

Mặc Thiên Uyên tiếp nhận mọi thứ Quân Vô Tà cho, thông minh như hắn, tự nhiên biết, Quân Vô Tà sở dĩ tận hết sức lực cứu hắn, tự nhiên là có thể nắm được mạch môn của hắn, tựa như nàng nói, nàng có thể làm hắn sống, cũng có thể làm hắn chết.

Công đạo hết thấy đã xong, Quân Vô Tà từ Lâm Uyên Điện cáo từ, Mặc Thiên Uyên tự mình xách theo một vô nhỏ Ngọc Dịch Quỳnh Tương, đưa Quân Vô Tà ra khỏi đại môn Lâm Uyên Điện, đến khi Quân Vô Tà ngồi trên xe ngựa, bóng dáng xe ngựa dần dần biến mất ở tầm nhìn bên trong, Mặc Thiên Uyên cũng không có lập tức rời đi, mà là ở cửa cung thất thần hồi lâu.

Hắn ngẩng đầu nhìn màu xanh thăm thẳm trên không trung, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Mẫu hậu, không thể tin được ta đã tìm được một mình hữu!

Một đám cung nhân tránh ở trong điện Lâm Uyên, nhìn khóe miệng gợn lên của Mặc Thiên Uyên, một đám nội tâm vô cùng phức tạp.

Nhìn tình huống chủ tử của bọn hắn, chẳng lẽ thật sự coi trọng nữ tử phi kia?!

Điện hạ! Người cần phải bình tĩnh a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đồn đãi vợ vắn

Quân Vô Tà từ sau lần gặp mặt Mặc Thiên Uyên, còn không có ý thức được hành động này nhìn như lơ đãng lại khiến cho sóng triều lớn đến bao nhiêu.

Thời gian gần nửa ngày, bên trong hoàng thành liền lưu truyền ra một cái tin bất quá mới.

Nữ thổ phi Lâm Vương phủ, không lâu sau khi bị Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi vứt bỏ, ở trong sinh thần của Thái tử khi màn đêm buông xuống, cùng Thái tử thông đồng thành gian! Sáng sớm hôm nay, Thái tử liền mở miệng thỉnh cầu thánh thượng, cho phép Quân Vô Tà tiến vào Lâm Uyên Điện gặp nhau. Suốt nửa ngày trai đôn gái chiếc ở chung một phòng không nói, lúc gần đi, Thái tử càng là đem chính "Ngọc Dịch Quỳnh Tương" mà mình vô cùng trân ái tặng cho Quân Vô Tà, hơn nữa tự mình tiễn Quân Vô Tà ra tới tận cửa cung, còn nhìn theo hồi lâu.....

Tin tức này, như rừng lửa cháy lan ra đồng cỏ ở bên trong hoàng thành truyền ra!

Đương kim thánh thượng tổng cộng có hai nhi tử, trưởng tử Mặc Thiên Uyên là đương kim Thái tử, con thứ là Mặc Huyền Phi.

Thái tử nắm đó danh vọng cao lớn vượt qua Nhị hoàng tử, nhưng sau khi Hoàng Hậu chết bệnh, Thái tử đã từng thông tuệ hơn người, lại thay đổi một cái bộ dáng, chẳng những tính tình cổ quái, không hiểu lễ nghĩa. Ở trong lòng mọi người, thanh danh Thái tử đã bị hạ thấp, hoàn toàn không thể do sánh cùng với Mặc Huyền Phi.

Lượn về dung mạo, Mặc Thiên Uyên tuyệt đối không thua Mặc Huyền Phi, nhưng bởi vì Mặc Thiên Uyên tính cách tâm tình bất định, làm mọi người *kính nhi viễn chi*(*), nhưng thật ra Mặc Huyền Phi thường xuyên ở bên trong hoàng thành ngoài đi lại, còn nhiều lần ra tay cứu trợ người gặp nạn, ở trong dân gian giành được không ít thanh danh tốt.

(*) *Kính nhi viễn chi: Tôn kính, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, không thể lại gần hoặc không muốn gần.*

Ngay cả ngày đó, Mặc Huyền Phi ruồng bỏ hôn ước cùng Quân Vô Tà, hành vi cùng người khác kết tân hoan, ở đại đa số nhân tâm cũng là cử chỉ sáng suốt, một chút cũng không có thiệt hại hình tượng của hắn.

Hiện giờ, thanh danh ngu ngốc Thái tử, thế nhưng cùng ác danh nữ thổ phi thông đồng cùng nhau ở trong hoàng thành, tức khắc kinh rớt trông mắt một đám người.

Này Quân Vô Tà tiến vào hoàng cung số lần cũng không nhiều, trước sau chỉ hai lần, còn đều là đi tham gia sinh thần của Thái tử.

Lần đầu tiên, nhìn trúng Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi, ý vào hậu thuẫn của Lâm Vương phủ, cùng Mặc Huyền Phi định ra hôn ước.

Lần thứ hai, nằng thế nhưng vừa mới cùng Mặc Huyền Phi giải trừ hôn ước không lâu sau, liền cùng Thái tử thông đồng ở cùng nhau!

Trong lúc nhất thời, lời đồn đãi Quân Vô Tà là loi ong bướm nhanh chóng truyền ra, liên quan đến Thiên Uyên cũng bị không ít người nhạo báng, nhặt gậy rách của đệ đệ.

Có người cười nhạo Mặc Thiên Uyên có mắt không trông, cũng có người cười thầm hai cái hôn trưởng thấu thành đôi.

Ngắn ngủn nửa ngày, sự tình của Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên đã bị truyền ra, phở lớn ngõ nhỏ nghị luận sôi nổi.

Thời điểm Quân Tiễn nhìn Quân Vô Tà mang theo Ngọc Dịch Quỳnh Tương hồi phủ, mặt đều đen.

Mặc Thiên Uyên đột nhiên mời Quân Vô Tà đến Lâm Uyên Điện, này vốn là làm người cảm thấy có chút không ổn, hiện giờ cư nhiên còn đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương mà Hoàng Hậu lưu lại đưa tặng cho Quân Vô Tà, này còn không lợi hại?

Phải biết rằng, Mặc Thiên Uyên đối với Ngọc Dịch Quỳnh Tương yêu quý có bao nhiêu đáng sợ, mặc dù là đương kim thánh thượng muốn uống một chén, hắn cũng là trăm ngàn cái không vui. Lúc trước Mặc Huyền

Phi đã từng một lần ở trên tiệc mừng thọ của Mặc Thiên Uyên muốn uống qua một ly Ngọc Dịch Quỳnh Tương, kết quả lại bị Mặc Thiên Uyên không lưu tình chút nào mắng trở về.

Từ đó về sau, tất cả mọi người đều biết, rượu ngon tuyệt thế này, chỉ có Mặc Thiên Uyên một người có thể hưởng dụng.

Nhưng ngay cả Nhị hoàng tử cũng chưa có tư cách hưởng dụng một ly Ngọc Dịch Quỳnh Tương, Mặc Thiên Uyên xoay mặt cư nhiên đưa cho Quân Vô Tà một vò! Cái này kêu người lý giải như thế nào?

Quân Tiễn rồi rầm hồi lâu, muốn dò hỏi một vài câu, lại sau khi nhìn thấy hai trông mắt cháu gái nhà mình thanh minh, đem lời nói đến miệng nuốt đi xuống.

Vô Tà vừa mới bị hôn tướng Mặc Huyền Phi kia khi dễ, hiện giờ nếu như có thể có người khác dẫn dắt rời đi lực chú ý của nàng kẻ ra cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Linh lực

Vì để Quân Vô Tà sớm ngày thoát khỏi bóng ma Mặc Huyền Phi, Quân Tiễn cũng liền không có nói gì thêm.

Quân Vô Tà đối với tâm tư của người khác không hề quan tâm, nàng nào biết đâu rằng, một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương này, đã làm người khác đem nàng như hoa tới dưới cánh của Mặc Thiên Uyên rồi?

Khó khăn mới mang về được một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương, Quân Vô Tà một khắc cũng không muốn chậm trễ, lập tức trở về phòng, đem Tiểu Bạch Liên triệu hoán ra tới.

Tiểu gia hóa trắng nõn nà mang theo đôi gót chân nhỏ, đập lên trên mặt đất, tung tăng nhảy nhót lên đến trước bàn, nhìn chăm chăm cái bình Ngọc Dịch Quỳnh Tương kia, nước miếng thèm khát đều phải lưu lại.

"Thơm quá." Tiểu Bạch Liên ngửi ngửi rượu hương từ trong cái bình kia khuếch tán ra tới, hít hít nước miếng.

Quân Vô Tà nhướn mày nhìn về mặt khát vọng của Tiểu Bạch Liên, "Người cũng có thể dùng nó để trưởng thành?"

Tiểu Bạch Liên sừng sốt, nuốt nuốt nước miếng, lắc đầu.

Quân Vô Tà nhìn hần một cái, Tiểu Bạch Liên yên lặng đem móng vuốt nhỏ đã vuron ra thu trở về.

Trừ bỏ lưu lại một hạt sen cho Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà trên tay chỉ có một viên hạt sen chưa dùng, bàn tay nàng không nhanh không chậm mang hạt sen tới bồn nước, đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương đổ vào trong bồn, hương rượu tràn ngập ở trong toàn bộ gian phòng, chỉ là ngửi vào khiến cho người nổi lên men say, nếu vô tình nuốt một ngụm chất lỏng chảy vào trong bồn, nhộn nhạo sóng lưu.

Tiểu Bạch Liên nửa giương cái miệng nhỏ, mơ hồ có thể thấy được một tia nước trong veo từ khóe miệng hần chảy xuống.

Mèo đen ghé vào trên bàn, dựa vào bồn nước hoa sen, thông thả ung dung liếm liếm móng vuốt, lộ ra lợi trào sắc bén, một đôi mắt mèo nhìn chăm chăm Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên rụt cổ lại, vội vàng lau khóe miệng nước miếng.

Trong sách ghi lại, muốn nuôi dưỡng thương ngư tuyết liên, cần đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương làm lạnh, rượu này vẫn chưa đun nóng, Quân Vô Tà cẩn thận lấy đầu ngón tay điểm chút nước rượu, xác định đầu ngón tay một mảnh lạnh lẽo, lúc này mới đem hạt sen để vào trong rượu.

Ngay sau khi hạt sen được ném vào Ngọc Dịch Quỳnh Tương, mùi hương hoa sen đan xen hương rượu nồng nàn, tràn ngập ở bên trong phòng.

Tiểu Bạch Liên chỉ là ngửi, khuôn mặt nhỏ cũng đã hơi hơi phỉm hồng.

Quân Vô Tà nhìn chăm chăm hạt sen trong rượu hồi lâu, cũng không thấy có bất luận cái phản ứng gì, chỉ là mùi hương trong phòng càng ngày càng nồng đậm, nàng đối với khí vị vốn là miễn cảm, đối với mùi rượu càng là không vui, nhưng hỗn hợp mùi hương hoa sen quyến vào mùi hương của rượu lại không làm nàng cảm thấy chán ghét, ngược lại làm nàng cảm giác được thể xác và tinh thần thoải mái, mùi hương kia chui vào hơi thở, phảng phất một cỗ suối nước nóng, chảy vào lục phủ ngũ tạng của nàng, làm thân thể của nàng giống như ngâm mình ở trong suối nước nóng giống nhau, dào dạt ấm.

Quân Vô Tà vốn còn đối với công pháp quý dị kia có chút hoài nghi, lúc này lại là buông tâm.

Nàng tuy rằng bất kỳ là cái linh lực gì, chính là tại đây dưới mùi hương ôn nhuận, nàng có thể rõ ràng cảm giác được, ngũ hành hơi thở nào đó, chính là mang theo một dòng suối ấm áp chảy vào kỳ kinh bát mạch nàng.

Có lẽ, chính là linh lực của thể giới này!

Quân Vô Tà đôi mắt tỏa sáng, nàng ngồi ở trước bàn, hưởng thụ mùi hương dễ chịu này.

Tuy nói nguồn nước bồi dưỡng này không dễ tìm, chính là hiệu quả này quả thực quá sung sướng!

Chỉ là không biết, một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương này có thể hay không đem một hạt sen dưỡng thành, Mặc Thiên Uyên nơi đó chỉ có mấy cái thùng lớn Ngọc Dịch Quỳnh Tương như vậy, nếu là tiêu hao quá nhanh, dùng xong rồi, nàng thật đúng là không biết nơi nào tìm thay thế phẩm.

Phóng nhãn toàn bộ Thích Quốc, đánh giá cũng liền là số không vậy.

Lần đầu tiên cảm nhận được linh lực ở trong thân thể của mình khuếch tán, Quân Vô Tà không cách nào hình dung cái loại cảm giác này, có chút ấm áp, rồi lại thập phần nhu hòa, một chút một chút thấm thấu nhập vào trong cơ thể nàng, cùng thân thể của nàng chậm rãi dung hợp ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chờ có phiên ta (1)

Quân Vô Tà cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trước bàn, không biết qua bao lâu.

Ngoài cửa sổ đã một mảnh đen nhánh, chỉ có ánh trăng mang đến một tia nhàn nhạt phù quang.

"Thơm quá."

Quân Vô Tà ngẩng đầu, chưa xoay người, đã bị một đôi cánh tay hữu lực, bá đạo ôm lấy.

"Thân thể này của người, còn muốn uống rượu?" Khóe miệng nhai ý cười của Quân Vô Dục, nửa híp mắt nhìn chăm chăm tiểu gia hóa trong lòng ngực.

Còn chưa vào phòng hần đã ngửi tới hương rượu nồng đậm rồi, mùi hương này có chút xa lạ, cũng có chút quen thuộc, ở trong rượu kia hoà lẫn mùi hương hoa sen, hần từng ở trên người nàng được ngửi qua.

Thực dễ ngửi.

Quân Vô Tà giương mắt quét Quân Vô Dục liếc một cái, nàng cơ hồ đã quen hành động thân mật của hần sau mỗi lần xuất hiện, mặc dù có chút không tán đồng, nhưng cũng không để ý đến, liền cũng lười đến vô nghĩa.

"Đây là tiểu tử Mặc Thiên Uyên kia đưa cho người?" Quân Vô Dục ôm Quân Vô Tà ở ghế trên ngồi xuống, khóe miệng mím cười, chính là ý cười kia lại không vào đáy mắt, chỗ sâu trong đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo như có như không đảo qua rượu ngon kia.

Không đợi Quân Vô Tà mở miệng, hắn đã cầm lấy vỏ rượu trên bàn, nhướng mày nhìn Quân Vô Tà, khoe miệng khê nhếch.

"Loại rượu này, không xứng để người uống." Vừa nói, cổ tay hắn vừa chuyển, thế nhưng muốn đem một vỏ rượu kia toàn bộ đổ xuống.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lùng, muốn ra tay ngăn cản, nhưng cánh tay vòng ở bên hông nâng lại vững chắc cứng như sắt thép, chính là đem nàng ấn ở trong lòng ngực hắn, không may động được.

"Thả ta ra!" Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

Quân Vô Dược chỉ mỉm cười nhìn nàng, không có một tia tức giận.

"Vô Tà đừng giận, nếu người thích rượu, ta giúp người tìm loại tốt hơn tới, loại rác rưởi này, có thể nào để người uống?"

"Thả lại đi." Quân Vô Tà nheo mắt.

Quân Vô Dược chỉ là mỉm cười nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, mắt đen thâm thúy ẩn ẩn lộ ra một mạt ám tím, đáy mắt không có nửa điểm ý cười.

"Phóng..... Buông gia chủ ta ra..... Chủ nhân." Thanh âm mang theo nước nở thành linh vang lên.

Tiểu Bạch Liên đứng ở góc tường, mặt đỏ rần, đôi mắt nửa híp mang theo một tia mơ hồ, thân mình nho nhỏ lung lay dựa vào vách tường.

"Đây là?" Quân Vô Dược nhướng mày.

Quân Vô Tà buồn bực, nàng vẫn chưa đem Tiểu Bạch Liên thu hồi, Quân Vô Dược đột nhiên tới, lại không hề báo trước, không phải là đụng phải Tiểu Bạch Liên sao?

Lấy năng lực của Quân Vô Dược, muốn nhìn ra thân phận của Tiểu Bạch Liên, chỉ sợ cũng không khó.

"A, ta vốn tưởng rằng mèo đen kia là Giới Linh của người, hiện giờ xem ra, ta thật ra sai rồi." Quân Vô Dược cúi thấp đầu, nhìn Quân Vô Tà, đôi mắt mỉm cười hơi nheo lại.

"Người! Người nếu không buông chủ nhân ra, ta liền đối với người không khách khí!" Tiểu Bạch Liên phồng quai hàm lên, khuôn mặt nhỏ đỏ rục thoát nhìn rất đáng yêu.

Tiểu hắc miêu yên lặng ngồi ở trên bàn, nâng lên một cái chân trước ngăn trở chính tầm mắt của mình.

Không phải nó quá yếu ớt, là địch nhân quá đáng sợ!

Tiểu ngu ngốc, đây là đang tìm đường chết a!

"Ngà?" Quân Vô Dược đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, đầu ngón tay hắn hơi vừa nhấc, một đạo hắc quang nhảy mắt phóng ra hướng cái trán của Tiểu Bạch Liên!

"A!!" Một trận đau nhức từ cái trán truyền đến, Tiểu Bạch Liên nháy mắt bị đau cuộn tròn trên mặt đất.

"Ta cùng với Vô Tà nói chuyện, khi nào đến lượt người ngăn cản?" Quân Vô Dược cười tà mị, phàng phất như không có việc gì, ngược lại khi hắn quay lại nhìn về phía Quân Vô Tà, lại ngây ngẩn cả người.

Cặp con ngươi đầy sát khí băng lạnh kia, nhìn chăm chăm hắn, tiểu gia hỏa bị hắn giam cầm trong ngực, cặp tay nhỏ trắng nõn kia nắm mấy cái ngân châm, châm chọc chính là để ở chỗ yết hầu của hắn.

"Ta không có tâm tư cùng người vô nghĩa, đừng lại đến phiền ta." Quân Vô Tà nửa híp mắt, nàng lười quản đến Quân Vô Dược ngày thường làm cái gì, nhưng nếu hắn là tới quấy rầy nàng, như vậy nàng cũng liền không cần cùng hắn khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chớ có phiền ta (2)

Quân Vô Dược kinh ngạc nhìn tiểu gia hỏa đột nhiên lộ ra răng nanh, trong nháy mắt không còn lạnh lẽo ở đáy mắt, hắn không có sợ hãi mấy cái ngân châm kia chút nào, chỉ là phát ra một chuỗi cười trầm thấp.

Quân Vô Tà để ngân châm trong tay ở những huyết mạch của Quân Vô Dược. Chỉ cần đâm xuống, mặc dù sẽ không muốn mệnh của hắn, cũng sẽ làm hắn không dễ chịu chút nào.

Quân Vô Dược cúi đầu, ngân châm để ở trên yết hầu hắn trực tiếp xuyên thấu làn da của hắn, nửa căn đều đi vào yết hầu hắn, vết máu đỏ tươi, theo ngân châm nhiễm một tay Quân Vô Tà, ánh mắt nàng lãnh đạm, không có một chút hoảng hốt.

"Là ta sai, không nên nháo người, người muốn phạt ta như thế nào? Điều theo ý người." Bốn căn ngân châm đều đâm vào yết hầu, máu nhiễm hồng chảy xuống cổ của hắn, hắn lại chỉ là mang theo ý cười sùng nịnh nhìn Quân Vô Tà.

"Thả lại đi." Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

Quân Vô Dược than nhẹ một tiếng, đem vỏ rượu trong tay thả lại trên bàn.

"Vô Tà đừng giận, là ta sai rồi. Người nếu thích, liền tạm thời lưu trữ rác rưởi này đó chơi, nhưng nhớ lấy chớ có uống vào, rượu tào thực này, sẽ làm yết hầu của người bị thương, ngày mai ta lại tìm đồ tốt tới cho người." Quân Vô Dược nhẹ giọng thấp hơn, tựa như muốn dỗ Quân Vô Tà đang tức giận, đối với bốn căn ngân châm kia đâm vào yết hầu cũng không màng để ý.

"Không cần." Quân Vô Tà nói.

Quân Vô Dục cũng không miễn cưỡng, thấy Quân Vô Tà còn chưa nguôi giận, hất gơ tay, đầu ngón tay móc một cái, đem vật thể màu đen không rõ trên trán Tiểu Bạch Liên thu hồi.

"Ta cùng ngươi chỉ đùa một chút, không có thật sự muốn đá thương hấn. Giới Linh của ngươi, ta như thế nào thật sự hạ sát thủ." Quân Vô Dục cười nói.

Tiểu Bạch Liên lúc này mới chậm rãi đứng lên, mới vừa rồi đau nhức làm linh thần của hấn như bị xé rách, cái loại thống khổ này, hấn chưa bao giờ cảm thụ qua. Thương tổn bình thường của nhân loại, đối với Giới Linh mà nói cũng không có quá nhiều cảm giác đau đớn, chỉ biết bọn họ hao tổn đối với lực lượng tạo thành, Giới Linh không cách nào cảm thụ công kích thống khổ đến từ nhân loại. Nhưng lúc này đây, Tiểu Bạch Liên lại đau tê tâm liệt phế.

Trong lòng hấn còn sợ hãi nhìn Quân Vô Dục, càng thêm cảm thấy người nam nhân này, thần bí đáng sợ.

"Ngươi, lại đây." Quân Vô Dục đối với Tiểu Bạch Liên ngoắc ngón tay, Tiểu Bạch Liên khẽ run lên, cứng đờ tới gần.

"Trên ngươi một chút, chớ có sợ, thứ này cho ngươi, cứ cho là bồi thường." Quân Vô Dục tùy tay ném ra một viên bảo châu màu xanh biếc, Tiểu Bạch Liên run run rẩy rẩy tiếp lấy.

Sau đó, Quân Vô Dục lại cúi đầu nhìn Quân Vô Tà.

"Hiện tại vẫn còn giận?"

"Ngươi thực phiền." Quân Vô Tà nói.

"Lời này thật làm người thương tâm." Quân Vô Dục khẽ nhủ mày, hơi buồn rầu.

"Ngươi nếu là thích ngược đãi bản thân, ta nơi này còn có một trăm lẻ tám căn ngân châm." Quân Vô Tà nói.

Quân Vô Dục cười khê, kéo tay nhỏ của Quân Vô Tà, để ở bên miệng hôn một cái, "Nếu là có thể làm ngươi cao hứng, lại thêm gấp mười lần thì thế nào?"

Quân Vô Tà khẽ nhủ mày, nàng gặp qua không ít đồ đệ bỏ mạng, nhưng giống Quân Vô Dục tự mình ngược đãi bản thân như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy.

"Ngươi không tới phiền ta, ta liền rất cao hứng." Nếu như còn dám động đến Giới Linh cùng Ngọc Dịch Quỳnh Tương của nàng, gấp trăm lần ngân châm nàng cũng dám xuống tay.

"Không phiền ngươi thì có thể, không tới thì không thể được." Quân Vô Dục cười nói.

Quân Vô Tà trừng hấn liếc mắt một cái, không nói gì, chỉ là đứng dậy.

Lần này, Quân Vô Dục không dám lại dùng lực, vẫn để nàng đứng lên.

"Rất khó nghe, ngươi có thể đi rồi." Quân Vô Tà nhủ mày nhìn chính đôi tay nhiễm máu của mình, mùi máu tươi khuếch tán ở trong phòng, cùng hương rượu kia dung hoà bên nhau, làm nàng có chút không thoải mái, nàng cần rửa sạch sẽ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chớ có phiền ta (3)

Quân Vô Dục bắt đắc dĩ đứng dậy, nhìn Quân Vô Tà tránh hấn như tránh khăn. Hấn chạm vào cổ, vết máu chảy lên tay hấn, màu đỏ tươi đập vào đáy mắt, hấn lại không có chút để ý nào.

"Nhưng thật ra ta lại nuốt lời, lại để ngươi người được hương vị này, ta đây liền đi." Dứt lời, Quân Vô Dục không có dừng lại nữa, trực tiếp rời đi.

Ra khỏi cửa phòng của Quân Vô Tà, ý cười trên mặt của Quân Vô Dục đều rút đi, năm ngón tay hấn chạm vào chỗ yết hầu của mình, đầu ngón tay như bị bôi đen, đem bốn cái ngân châm kia từ da thịt hút ra.

"Tước gia!" Một hắc ảnh lặng yên tới gần, dưới ánh trăng một gối nửa quỳ ở bên bên cạnh người Quân Vô Dục.

"Ngài bị thương!" Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, làm hắc ảnh kia sùng sốt.

Loại địa phương này, thế nhưng có người có thể làm Tước gia bị thương?

"Thương? Đây cũng coi như bị thương?" Quân Vô Dục nhìn ngân châm nhiễm máu trong tay mình, đôi mắt màu đen dần dần biến mất, yêu dị màu tím lại một lần nữa hiện lên.

Bất quá là "tiểu dấu răng" của tiểu gia hòa nào đó, hấn không ngại lại nhiều một chút.

"Để ngươi tìm người, đều tìm được rồi?" Quân Vô Dục nói.

"Đã chuẩn bị tốt."

"Ân, đám lão gia hòa kia, tưởng đem ta vây ở nơi đó, thật là ý nghĩ kỳ lạ, một ngày kia sẽ cho bọn họ trả giá đại giới." Quân Vô Dục khước môi hơi gọi lên, nhìn ngân châm trong tay, đáy mắt hấn tràn ra một tia ý cười.

Tiểu gia hòa chưa bao giờ từng có bất luận cái phản kháng gì, hôm nay rốt cuộc biết cái gì kêu là phần nợ rồi. Bộ dáng cặp con người thanh lãnh kia nhiễm sắc mặt giận dữ, thật sự là đẹp cực kỳ, so với bất luận đá quý nào trên thế gian này đều càng thêm mê người.

Thật muốn đem chúng nó chiếm làm của riêng, nhưng.....

Nếu một khi rồi đi thân thể tiểu gia hóa, trông mắt kia, cũng liền không có bất luận cái mỹ lệ gì đáng nói.

Đồ vật của nàng, quả nhiên chỉ khi ở trên người nàng, mới đẹp nhất.

"Những cái kẻ ngu dốt đó, làm sao là đối thủ của Tước gia được." Hắc ảnh thấp giọng nói, thanh âm tràn ngập kính ngưỡng cùng sùng bái.

"Để cho bọn họ cứ đắc ý một thời gian cũng tốt, như vậy lúc hủy diệt mới càng thống khoái." Từ không trung ngã xuống đầm lầy, bò đến càng cao, quãng ngã mới có thể càng nặng, Quân Vô Dược ánh mắt âm lãnh dị thường.

"Vâng!"

"Trong khoảng thời gian này, ta sẽ vẫn luôn ngốc tại nơi này, người nếu có tin tức gì, trực tiếp đưa tới."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Đứng rồi." Quân Vô Dược đột nhiên nghĩ tới cái gì.

"Ngày mai, người đem một vò Bích Nguyệt tới đây."

Hắc ảnh hơi sùng sốt, không rõ Tước gia vì sao đột nhiên muốn Bích Nguyệt, không suy nghĩ nhiều, hắc ảnh lập tức nói: "Vâng."

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương..... A." Quân Vô Dược hí nửa mắt, hắc ảnh thật ra không ngại đi tới hoàng cung, giết cái hoàng tử kia không có việc gì xum xoe.

Hắc ảnh chỉ lẳng lặng quỳ gối một bên, không dám nghĩ lại ý tứ trong lời nói của Tước gia, hết thấy đều chỉ nghe lệnh hành sự.

Công đạo xong hết thấy, Quân Vô Dược không cần phải nhiều lời nữa rồi đi, hắc ảnh dung nhập ở trong đêm tối, hoàn toàn biến mất.

Trong phòng, Quân Vô Tà cau mày, đem đôi tay tẩy rửa sạch sẽ, xác định đã không còn mùi máu tươi, mới đi tới bên cạnh bàn.

Tiểu Bạch Liên từ lúc đó tới giờ, không hề lên tiếng, hắc nhìn chăm chăm viên bích sắc hạt châu kia, giữ nó giữa những ngón tay hướng về phía ánh trăng nhìn nhìn.

"Còn đau không?" Quân Vô Tà nhìn Tiểu Bạch Liên, giọng đơn điệu hỏi.

Tiểu Bạch Liên sùng sốt, ngẩng đầu, xoa xoa chính cái trán của mình, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ treo nụ cười ngọt ngào, "Không đau." Ngay khi đồ vật màu đen kia bị Quân Vô Dược thu lại, đau nhức tê tâm liệt phế giống như là nháy mắt bộc phát rồi biến mất, không có lưu lại nửa điểm không khỏe, nếu không có đau đớn khác cốt ghi tâm quá mức kia, Tiểu Bạch Liên chính mình cũng không dám xác định, hắc mới vừa rồi dường như không phải thật sự bị một nhân loại công kích làm đau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Nhuận mộc châu (1)

"Lại đây." Quân Vô Tà mặt không có biểu tình vẫy tay với Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên tung ta tung tăng chạy qua.

Quân Vô Tà giờ tay, vén lên tóc mái trên trán của Tiểu Bạch Liên, nhìn trên trán trắng nõn trơn bóng của hắc không có nửa điểm dấu vết, lúc này mới thu liễm ánh mắt.

"Sau này nếu hắc lại làm cái gì, người đều không cần lo cho ta." Quân Vô Tà ẩn ẩn cảm thấy Quân Vô Dược đều không phải là ôn hoà như thoạt nhìn ngoài mặt vậy, bất luận là ra tay đối với Mặc Huyền Phi, hay là vài lần trước gặp nhau người thấy mùi máu tươi trên người hắc, đều phát ra một loại cảnh báo nguy hiểm.

Quân Vô Dược rất mạnh, sau khi trọng sinh nàng mới nhìn thấy một người mạnh như vậy, hắc cường đại thần bí, tràn ngập nguy hiểm, nếu không có gì tất yếu, Quân Vô Tà cũng không tính hiện tại cùng hắc đối địch, chỉ cần hắc không tới trêu chọc nàng, nàng cũng lười đến lo chuyện bao đồng, nhưng nếu Quân Vô Dược được một tác lại muốn tiến một thước, mặc dù ngọc rất đá tan, nàng cũng muốn cho hắc biết, chính mình không phải dễ khi dễ.

"Nhưng....." Tiểu Bạch Liên mím đôi môi, trực giác của Giới Linh, làm hắc cảm thấy nam nhân kia đáng sợ cực kỳ, nhìn hắc tới gần Quân Vô Tà, đều sẽ làm người không rét mà run.

Rõ ràng tươi cười ôn nhuận như ngọc, lại làm cho người ta lạnh sơn tóc gáy.

"Hắc sẽ không làm ta bị thương." Quân Vô Dược nếu là muốn xuống tay đối với nàng, đã sớm hành động.

Quân Vô Tà cũng không rõ Quân Vô Dược vì sao lại xuất hiện trêu chọc mình lần nữa, lấy năng lực của hắc, mặc dù không ở trong Lâm Vương phủ này, thế gian cũng không vài người có thể nê hà được hắc, nhưng hắc có tình ăn vạ trong Lâm Vương phủ không đi, báo ân gì đó, nàng cũng chỉ cho là cười chê.

Tiểu hắc miêu không buồn hé răng ghé vào trên bàn, đóng đưa cái đuôi thật dài, nhìn sullen mặt Quân Vô Tà.

Tính tình của chủ nhân luôn luôn quanh quẩn, chỉ cần đối phương không có trêu chọc đến nàng, việc nhỏ tầm thường nàng cũng không so đo, nhưng nếu là thật sự làm nàng nổi giận, hậu quả lại không dám tưởng tượng.

Đêm hôm đó, trong núi lửa lớn, đốt cháy hết thấy, ai có thể nghĩ đến, chủ nhân vẫn luôn an tĩnh giống như đứa trẻ được bế, sẽ đem xăng rải một vòng các nơi trong biệt thự, cuối

cùng với một que diêm, thiêu hủy cả tòa biệt thự, đồng thời cũng thiêu hủy thân nhất duy nhất trên đời của nàng, đúng là một ác mộng.

Tính tình của Quân Vô Tà chính là như thế, nhìn như thực dễ nói chuyện, mọi việc cũng không so đo, nhưng một khi nàng muốn ra tay, đối phương tuyệt đối không có cơ hội sống.

Tiểu Hắc miêu chưa bao giờ sợ Quân Vô Tà bị thiệt, bởi vì mặc dù bị bắt lợi, nàng cũng có thể làm đối phương tróc ba tầng da, so với nàng đối phương tuyệt đối bất lợi thiệt thòi hơn nhiều.

"Chủ nhân, hạt châu này..... Ta có thể dùng sao?" Tiểu Bạch Liên không rõ tâm tư của Quân Vô Tà, chỉ là hành động của Quân Vô Tà làm hắn mơ hồ cảm giác được sự quan tâm.

Chủ nhân quan tâm hắn, này vẫn là lần đầu tiên.....

Thật tốt.

"Đây là cái gì?" Lúc này Quân Vô Tà mới chú ý tới bảo châu trong tay Tiểu Bạch Liên.

"Nhuận Mộc Châu! Thứ này có thể trợ giúp thực vật hệ Giới Linh tu luyện, ta còn là lần thứ hai nhìn thấy, lúc trước thời điểm ở U Linh Giới đã từng gặp qua một lần, không nghĩ tới nơi này cư nhiên cũng sẽ có." Tiểu Bạch Liên hưng phấn cười, so sánh với đau đớn vừa rồi, Nhuận Mộc Châu xuất hiện, làm hắn rất kích động.

Phải biết rằng, thứ này là chuyên vì Giới Linh chế tạo ra, chứ có nói nơi này, ngay cả ở U Linh Giới cũng là bảo bối thập phần trân quý.

"Người còn có thể tu luyện?" Quân Vô Tà nhướng mày kinh ngạc, nàng nghĩ rằng Giới Linh có thể tăng cao lực lượng, nhưng đó là do trong quá trình chủ nhân này không ngừng tu luyện linh lực. Nghe ý tứ của Tiểu Bạch Liên, Nhuận Mộc Châu có thể giúp hắn một mình tiến hành tu luyện, không phải là rất tiết kiệm được thời gian và sức lực sao?

Nàng phải cấp cho Quân Vô Được một cái công trạng a, ít nhất đền bù cái gì đó có giá trị sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Nhuận Mộc Châu (2)

Tiểu Bạch Liên lập tức hướng Quân Vô Tà giải thích phương thức Giới Linh tu luyện.

Giới Linh vốn là sinh hoạt ở U Linh Giới, lúc nhân loại được sinh ra, nhóm Giới Linh sẽ chịu cảm ứng, tự động giấu ở nên trong linh hồn nhân loại, đến khi nhân loại đủ mười bốn tuổi thì tiến hành nghi thức thức tỉnh Giới Linh, Giới Linh mới có thể chân chính đi vào thế giới này.

Ở U Linh Giới, Giới Linh có thể ở nơi đó không ngừng tu luyện trưởng thành, nhưng nếu tới nơi này rồi, bọn họ lại chỉ có thể dựa vào trong thân thể nhân loại tu luyện linh lực để trưởng thành.

Có thể nói, Giới Linh sau khi thức tỉnh từ trong linh hồn nhân loại, tốc độ tu luyện của bọn họ liền sẽ trở nên cực kỳ thông thả.

Nhuận Mộc Châu là đồ vật của U Linh Giới, bản thân nó cũng không có bất luận cái lực lượng gì, nhưng nó lại có một cái tác dụng đặc thù, đó chính là tinh lọc chi lực.

Trong hoàn cảnh sinh hoạt của nhân loại, đều không phải là không có lực lượng Giới Linh có thể tu luyện, chỉ là loại lực lượng này bị lẫn rất nhiều tạp chất bên trong, muốn đem chúng lấy ra để hấp thu, thập phần khó khăn.

Nhưng nếu có Nhuận Mộc Châu, loại tình huống này liền sẽ hoàn toàn thay đổi, Nhuận Mộc Châu có thể tinh lọc những cái lực lượng vẫn đục đó, đem một bộ phận tiến hóa ra tới, cứ như vậy, Giới Linh liền có thể trực tiếp lấy tới tu luyện.

"Tinh lọc khí." Quân Vô Tà sờ sờ cằm, thứ này nghe như mơ hồ, nhưng thật là rất muốn sử dụng, hiệu quả có thể có điểm nghịch thiên.

Tiểu Bạch Liên "dùng làm thuốc" giá trị rất cao, nhưng làm giá trị vũ lực lại thấp tệ hại, nếu là có thể thông qua Nhuận Mộc Châu tu luyện, ngày sau có thể trưởng thành đến loại nồng nổi nào, kia đã có thể khó mà nói trước.

"Là bảo bối!" Tiểu Bạch Liên nghe rằng nhìn Nhuận Mộc Châu, mặt mày hơn hớn.

Tuy rằng đau trong chốc lát như vậy, nhưng nếu có thể đổi lấy một cái bảo bối như vậy, hắn không ngại lại đau nhiều trong chốc lát.

"Người giữ, tu luyện như thế nào chính người giải quyết." Quân Vô Tà gật gật đầu, Quân Vô Được lai lịch thần bí, tay tay tàn nhẫn, ngay cả ngoại ý tùy tay ném ra vật để dỗ dành Tiểu Bạch Liên, đều có lai lịch lớn như vậy.

Tuy rằng đối với U Linh Giới cũng không hiểu biết nhiều, nhưng thứ này nếu không phải do Tiểu Bạch Liên nói, nàng là nghe cũng chưa nghe qua, chính là Quân Vô Được thế nhưng liền như vậy tùy ý ném cho Tiểu Bạch Liên?

Người như vậy, nếu là địch nhân sẽ phi thường khó giải quyết, nếu là bằng hữu.....

Quân Vô Tà nhủ thầm, nàng rất khó đem Quân Vô Được móc nối cùng hai chữ bằng hữu này.

Cái từ bằng hữu này, nàng kiếp trước kiếp này, chỉ biết dùng ở trên người một người.

"Cái ngu ngốc kia." Quân Vô Tà cảm nắm tay, nàng vốn đang là bác sỹ thú y ở thành phố A, lại được một cái tổ chức thần bí khai quật, do đó tiến vào cái tổ chức kia, xách theo giấy phép thú y làm sự cứu người. Hãy còn nhớ rõ một ngày kia, tổ chức bị địch nhân đánh bất ngờ, rất nhiều địch nhân vọt vào, cái thần ảnh kia liền như vậy đứng ở trước mặt nàng, che chắn cho nàng trước mọi sự công kích.

"Người tay nhỏ chân nhỏ, ở chỗ này có thể dùng làm cái gì, chạy nhanh đi... đừng kéo chân sau..." tươi cười mơ hồ còn hiện lên ở trước mắt, nhưng người cũng đã.....

Quân Vô Tà xoa tâm mi, nàng đã rất ít khi nhớ tới sự tình kiếp trước, nàng xưa nay quanh què, ngay cả chính quan hệ huyết thống của mình cũng có thể xuống tay, sống hay chết nàng không xem trọng, nhưng chỉ có một người như vậy, người dùng sinh mệnh để bảo hộ nàng, làm nàng trước sau không thể nào quên.

Nàng sở dĩ chán ghét mùi máu tươi như vậy, đúng là bởi vì một ngày kia, trước ngực người nợ nờ rộ *huyết sắc chi hoa* đau đớn mắt nàng, hương vị quen thuộc kia, lần đầu tiên làm nàng có cảm giác đau.

"Cứu loại người như ta, không đáng." Quân Vô Tà rũ xuống mi mắt, cuối cùng nàng cũng không có chạy thoát bóng ma tử vong, tên kia nếu là ngay từ đầu liền mặc kệ nàng, có lẽ lấy thân thù của hắn còn có thể sống sót.

Thật sự là cái đồ ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Nhuận Mộc Châu (3)

Có được Nhuận Mộc Châu, Tiểu Bạch Liên liền có thể ở chỗ này tu luyện, Giới Linh tu luyện ở nơi phát ra hệ thực vật, đến từ chính thực vật, để tránh cho Tiểu Bạch Liên không bị bại lộ, Quân Vô Tà đành phải sai người làm chuyển đến trong viện rất nhiều bồn hoa.

Tiểu Bạch Liên ôm Nhuận Mộc Châu, chui vào hồ hoa sen trong viện, ở bên trong đồng đảo hoa sen hồng nhạt, xinh đẹp hóa thành một đóa bạch liên mỹ lệ.

Cho nên nói, hệ thực vật Giới Linh thật sự rất tốt để dưỡng, tùy tiện tìm một chỗ đặt lên là được!

Tiểu Bạch Liên cần thời gian để tu luyện, liền không cách nào mỗi thời mỗi khắc ngốc tại bên cạnh Quân Vô Tà, điểm này, Quân Vô Tà thật ra không thèm để ý, nàng chuyên tâm quan sát đến hạt sen trong bồn nước.

Thời gian gần một đêm, trong bồn Ngọc Dịch Quỳnh Tương liền biến mất hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút nhọt nhạt, màu sắc hạt sen kia có dấu hiệu này nọ.

Tốc độ này không khỏi quá nhanh!

Quân Vô Tà tuy rằng tích lũy một chút linh khí, nhưng Ngọc Dịch Quỳnh Tương này tiêu hao không khỏi quá lớn, dựa theo cái tốc độ này đi xuống, không dùng đến thời gian hai ngày, nàng lại phải quay lại hoàng cung để lấy tiếp.

Một trận tiếng đập cửa vang lên, Quân Vô Tà nói: "Vào đi."

Đợi hồi lâu, ngoài cửa cũng không có động tĩnh, nàng đứng dậy mở cửa, ngoài cửa không có bóng người nào, nhưng lại có một cái vò rượu tinh mỹ đặt ở cửa.

Quân Vô Tà đem vò rượu kia cầm lấy, mở cái nắp bị bịt kín, trong phút chốc, hương rượu say lòng người tràn ngập trong không khí, đem mùi hương của Ngọc Dịch Quỳnh Tương trong nhà đều bị lấn át.

Mùi hương này so với Ngọc Dịch Quỳnh Tương càng thêm thuần hậu nồng đậm.

"....." Quân Vô Tà không thèm nghĩ cũng biết thứ này là ai đặt ở nơi này.

Cầm vò rượu, Quân Vô Tà rời khỏi phòng, chỗ âm u bên ngoài, Quân Vô Dược mang theo ý cười, nhìn bóng dáng Quân Vô Tà dần dần đi xa.

Trong thư phòng, Quân Khanh đang chấp bút trên giấy viết cái gì, Long Kỳ đứng ở bên cạnh người hắn.

Quân Vô Tà đi đến, nét mặt Quân Khanh biểu lộ một mạt ý cười.

"Vô Tà."

"Tiểu thúc, rượu này cho ngươi." Quân Vô Tà đem vò rượu đặt ở trên bàn.

"Ngọc Dịch Quỳnh Tương?" Quân Khanh cười nói, sự tình Quân Vô Tà từ nơi Mặc Thiên Uyên có được một vò rượu ngon, hắn sớm đã biết được.

"Không phải."

"Ta thích hợp uống rượu sao?" Quân Khanh cũng không hỏi nhiều.

"Uống xoàng mấy chén không đáng ngại, rượu này cũng không tệ lắm." Quân Vô Tà tự thân đối với rượu không có yêu thích gì, Ngọc Dịch Quỳnh Tương hoàn toàn là dùng để trồng hoa.

Rượu này tuy tốt, nhưng lại không thể trồng hoa, đối với nàng mà nói, không có nửa điểm tác dụng.

"Vậy đa tạ." Quân Khanh nói.

Quân Vô Tà gật đầu, từ thư phòng lui ra, Long Kỳ cung kính hạ lưng xuống, nhìn theo Quân Vô Tà rời đi.

Ngoài phòng một người thân ảnh cao lớn, yên lặng nhìn hành động của Quân Vô Tà "mượn hoa hiến phật", trên dung nhan tuấn mỹ tràn đầy ý cười, nếu không nhìn thấy Quân Vô Tà đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương đổ vào trong bồn nước hoa sen, tâm hắn thật sự bị đã thương.

Tiểu gia hóa không uống rượu, lại dùng loại rượu kia dưỡng một viên hạt sen, thật sự rất thú vị.

Nếu là dùng trồng hoa, kia liền tùy ý.

Đối với rượu tốt hơn so với Ngọc Dịch Quỳnh Tương, lại bị Quân Vô Tà đảo mắt tặng người, người nào đó cũng không để ý, một câu kia "rượu này không tồi", khiến cho người nào đó tâm tình sung sướng.

So với Ngọc Dịch Quỳnh Tương chỉ dùng để trồng hoa, lấy tới tặng người, rõ ràng cấp bậc càng cao hơn không phải sao?

Hai ngày sau, Quân Vô Tà lại lần nữa được Thái tử mời vào cung, lúc trở về, lại mang về thêm một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương.

Bảo bối của Thái tử Ngọc Dịch Quỳnh Tương, lại không cần mất tiền mua, không ngừng đưa cho Quân Vô Tà. Sau đó phạm là Quân Vô Tà đi Lâm Uyên Điện, lúc gần ra về, luôn là sẽ xách theo một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương.

Đối với điều này, mọi người trong hoàng thành càng đem Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên nói thành một đôi.

Nghị luận nhiều, người chế giễu cũng liên nhiều, Mặc Huyền Phi ở trên tiệc mừng thọ của Thái tử bị Mặc Thiên Uyên làm sặc một phen, đối với việc này hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng. Đang lúc Quân Vô Tà lại một lần bước vào Lâm Uyên Điện, hắn công khai mang theo Bạch Vân Tiên tiến vào Lâm Uyên Điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Người tới không có ý tốt (1)

Trong điện Lâm Uyên, Quân Vô Tà đang vì Mặc Thiên Uyên bắt mạch, đã qua nhiều ngày điều trị, độc tố trên người Mặc Thiên Uyên dần dần bị thanh trừ, thân thể đã dần dần chuyển biến tốt.

Chợt nghe Nhị hoàng tử đến thăm, Mặc Thiên Uyên trên mặt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

"Lúc này lại đây, chắc không có chuyện gì tốt." Mặc Thiên Uyên cười lạnh nói.

Hắn cùng Mặc Huyền Phi quan hệ vẫn luôn không hòa hợp, mẫu thân hắn là Hoàng Hậu, còn mẫu thân Mặc Huyền Phi lại là Văn quý phi, lúc Hoàng Hậu ly thế, Văn quý phi ở trong hậu cung nghiêm nhiên trở thành chủ nhân của lục cung, hoàng đế đối với nàng càng là sủng ái nhiều hơn, người đi trà lạnh, trái tim Mặc Thiên Uyên sớm đã băng giá.

Quân Vô Tà thu hồi tay đáp ở trên mạch hắn, "Thân thể người đã tốt lên, có vài người sợ là đứng ngồi không yên."

Mặc Thiên Uyên không hề có tình dẫu điểm tình huống chính mình có chuyển biến tốt đẹp, điểm này cũng là Quân Vô Tà cố ý dận dò.

Muốn oán vị, chỉ dựa vào một cái Thái tử ngu ngốc cùng Lâm Vương phủ là không thành, Mặc Thiên Uyên cần thiết một lần nữa tạo danh vọng ở trong thần tử cùng bá tánh, mới có thể sau khi sự thành nước chảy thành sông bước lên vương vị.

Điểm này Quân Vô Tà minh bạch, Mặc Thiên Uyên cũng minh bạch.

"Ta đảo mắt muốn nhìn, hắn có thể đối với cái Thái tử này của ta làm ra tới sự tình gì." Mặc Thiên Uyên ánh mắt âm lãnh, vị trí Thái tử của hắn tuy rằng lung lay sắp đổ, nhưng hoàng đế vì giữ thanh danh của chính mình, tuyệt đối sẽ không làm ra tới sự tình gì quá kích, ngay cả Mặc Huyền Phi cũng vì thanh danh cũng sẽ không dám trước mặt mọi người làm trò cùng hắn chống đối.

Không cần chờ lâu, rất nhanh Mặc Huyền Phi mang theo Bạch Vân Tiên đã tới.

Luận về dung mạo hay khí chất, Mặc Huyền Phi không thẹn với thanh danh tối cao của hoàng tử Thích Quốc, Bạch Vân Tiên bên cạnh hôm nay mặc một thân bạch y, giống như tiên tử, đem dung mạo nàng vốn rất thanh lệ càng thêm động lòng người, cũng biểu lộ sự cao ngạo vốn có.

"Hoàng huynh, nhiều ngày không gặp, khí sắc của người khá hơn nhiều." Mặc Huyền Phi tiêu sái nhắc bước đi đến, khoe mắt khi thoáng nhìn thấy Quân Vô Tà, hơi sùng sốt.

Dung mạo Quân Vô Tà vốn là là nhất đẳng xuất sắc nhất, sở dĩ làm người cảm thấy không vui, tất cả đều là bởi vì tính tình của nàng. Ngày xưa ánh mắt Quân Vô Tà nhìn mình là tràn ngập nhiệt tình cùng hâm mộ, nhưng hiện giờ đôi mắt Quân Vô Tà rất lạnh lẽo, thậm chí không hề dừng lại trên người hắn chút nào.

Khí chất biến hóa, làm cho người ta cảm giác Quân Vô Tà thoát thai hoán cốt, trang dung nhan nghiêng nước nghiêng thành kia khí chất thanh lãnh giống như tuyết liên lớn lên trên đỉnh Tuyết Sơn, mỹ lệ, thánh khiết, lại cao không thể với tới như vậy.

Quân Vô Tà cũng là một thân bạch y, tùy ý ngồi dựa ở trên ghế, cặp con ngươi kia giống như thu thủy hơi buông xuống, nhìn quyền sách đang cầm trên tay, nửa điểm ý tứ ngẩng đầu lên cũng không có.

Hai vị nữ tử đồng dạng bạch y, đồng dạng lạnh lẽo, đồng dạng tuyệt sắc, chính là không biết vì sao, Mặc Huyền Phi thế nhưng cảm thấy, nhìn về phía Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên bên người tựa hồ không hề tuyệt sắc thanh lệ như vậy.

Quân Vô Tà lạnh nhạt, nhưng rất tự nhiên. Nàng một mình ngồi ở chỗ kia, đáy mắt không có vị trí bất luận kẻ nào, phảng phất trong phạm trù này hết thảy đều cùng nàng không quan hệ, nàng độc lập cùng thế gian, mắt lạnh nhìn xem trăm họ. So sánh, Bạch Vân Tiên lại làm người cảm thấy không tự nhiên như vậy. Nàng ta khẽ nhíu cảm cùng ánh mắt cao ngạo, đều để lộ ra một loại tư thái cao cao tại thượng, nhưng cố ý vì tư thái này, trước mặt hồn nhiên thiên thành của Quân Vô Tà, lại thấy có vẻ chẳng là cái gì cả.

Mặc Huyền Phi cảm thấy mình nhất định là điên rồi, vì sao hắn lại cảm thấy Quân Vô Tà so với Bạch Vân Tiên càng thêm động lòng người.

Không có khả năng! Đây nhất định là ảo giác!!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 84: Người tới không có ý tốt (2)

Mặc Huyền Phi tuyệt không sẽ thừa nhận, chính trong lòng mình thật sự sinh ra ý nghĩ như vậy.

"Làm phiền Nhị đệ quan tâm." Mặc Thiên Uyên không nóng không lạnh trả lời, "Không biết Nhị đệ hôm nay đến đây, có chuyện gì sao?"

"Bất quá là đến thăm hoàng huynh, nghe nói hoàng huynh gần đây thân thể có điều chuyển biến tốt đẹp, vì thế đệ cảm thấy cao hứng, đây là Ngọc Lộ Hoàn do Vân Tiên luyện chế, có thể bồi bổ thân thể, hy vọng hoàng huynh vui lòng nhận cho." Mặc Huyền Phi khách khí mở miệng, cùng Bạch Vân Tiên ở một bên ngồi xuống, đem một lọ đan dược đặt lên trên bàn.

Mặc Huyền Phi nói thật dễ nghe, chính là ân cần này không khỏi đến hơi chậm.

Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, không có hứng thú lãng phí thời gian cùng nhân vật như vậy.

Nếu trước đây, Mặc Thiên Uyên có lẽ sẽ bởi vì Đan dược của Bạch Vân Tiên mà tâm tình pháp phùng, nhưng trong khoảng thời gian này, thân thể hắn được Quân Vô Tà điều trị, rõ ràng đang chuyển biến rất tốt đẹp, hiện giờ đừng nói đến Đan dược của Bạch Vân Tiên, liền tính là đan dược của sư phụ nàng luyện chế, chỉ sợ cũng không thể làm Mặc Thiên Uyên hiện lên nụ cười trên miệng.

Trong cảm nhận của Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà mới là thần y đệ nhất trong lòng hắn.

"Vây đa vây." Mặc Thiên Uyên bất động thanh sắc đáp lời, lại cũng không có chủ động nhận lấy đan dược, chỉ là không mặn không nhạt đáp lời như vậy.

Sắc mặt của Mặc Huyền Phi có vẻ không tốt lắm, hắn theo bản năng nhìn về phía Bạch Vân Tiên, quả nhiên, Mặc Thiên Uyên chậm trễ, đã làm Bạch Vân Tiên có chút không vui.

"Thái tử chính là chứng mắt Ngọc Lộ Hoàn này?" Bạch Vân Tiên bỗng nhiên mở miệng, bộ dáng cao lãnh, không có chút nào bởi vì thân phận của đối phương là Thái tử mà có nửa điểm khiêm tốn.

Nàng là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, bất luận tới nơi nào, đều luôn được người tôn sùng, Đan dược trong tay nàng càng là người khác cầu đều cầu không được, nhưng tới Thích Quốc hoàng thành này rồi, nàng lại lập đi lập lại nhiều lần vấp phải trắc trở. Đầu tiên là Quân Vô Tà không cảm kích từ chối nàng ra tay trị liệu, sau lại ở Quỷ Thị tao ngộ với một cái lão nhân không biết điều, mà ngay cả dược của sư phụ nàng đều chường mất, liên tiếp chạm vào hai cái đinh, đã làm cao ngạo tự tôn của Bạch Vân Tiên thập phần bất mãn, hiện giờ Thái tử thế nhưng cũng không có ngoại lệ, giống như hoàn toàn thấy chường mắt Ngọc Lộ Hoàn của nàng.

Điều này làm Bạch Vân Tiên không cách nào chịu đựng, tư chất về y thuật của nàng cực cao, nếu không cũng sẽ không được tông chủ thu làm đệ tử, bất luận là ở Khuynh Vân Tông hay là nơi nào khác, ai không đối với nàng về thiên y bách thuận, mạng tôn sùng đầy người.

Hiện giờ, Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên trước sau đều cho nàng một cái đinh mềm, thực sự làm tâm tư cao ngạo của nàng bị đâm xuống hai cái.

"Bạch cô nương sao lại nói lời này? Thân thể ta cũng không quá đáng ngại, bất quá là không muốn lãng phí bảo bối này thôi." Mặc Thiên Uyên ngoài miệng nói như vậy, nhưng biểu tình lại không có nửa điểm thành ý.

Bạch Vân Tiên cắn chặt răng, nàng không ngu, sẽ nhìn không ra Mặc Thiên Uyên là nói cho có lệ.

Mất thấy sắc mặt của Bạch Vân Tiên càng ngày càng khó coi, Mặc Huyền Phi lập tức nói sang chuyện khác, "Hoàng huynh nhiều ngày nay hứng thú không tới, chỉ là vì đệ là đệ đệ nên không thể không khuyên hoàng huynh, cùng người nào đó tiếp xúc quá mức thân mật cũng không phải là chuyện tốt gì, dù trang điểm hoàn mỹ như thế nào đi chăng nữa, chung quy vẫn là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, hoàng huynh chớ nên bị người mê hoặc." Ánh mắt của Mặc Huyền Phi lúc nói, tự nhiên mà dừng ở trên người Quân Vô Tà.

Từ khi hắn vào điện đến bây giờ, Quân Vô Tà ngay cả nửa con mắt đều không có liếc qua nhìn hắn một cái, cái này làm cho Mặc Huyền Phi có chút không vui.

Hắn không cần Quân Vô Tà là một chuyện, Quân Vô Tà mang tư thế một bộ kiêu căng lại là một chuyện khác.

Người luôn mang nội tâm có chút tùy tiện, lúc trước vị Quân Vô Tà kia đối với Mặc Huyền Phi tình thâm như biển, với tâm lưu luyến si mê, lại bị Mặc Huyền Phi để qua một bên không màng, thậm chí cảm giác chán ghét sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Người tới không có ý tốt (3)

Nhưng hiện giờ sau khi thân xác này đổi hồn, Quân Vô Tà đối với Mặc Huyền Phi không còn để hắn vào trong mắt, quay ngoắt một phát là làm ngơ triệt để, thực sự làm Mặc Huyền Phi có chút không vui.

Mặc Huyền Phi vốn tưởng rằng, chính mình vứt bỏ Quân Vô Tà, sau khi kết tân hoan khác, Quân Vô Tà mặc dù không có *nhất khắc nhị nháo tam thất cổ*, cũng sẽ chưa gượng dậy nổi, nhưng chưa từng tưởng tượng, còn không có qua bao lâu, vị đại tiểu thụ này liền giống như người không có việc gì, thế nhưng còn cùng Thái tử dây dưa không rõ!

Này cùng trước đó hắn nghĩ đến hoàn toàn bất đồng!

Là hắn vứt bỏ Quân Vô Tà, nên thương tâm muốn chết hắn là nàng, vì sao nàng còn có thể bình tĩnh như thế?

Mặc Huyền Phi nói, làm ánh mắt Mặc Thiên Uyên thêm lạnh lùng.

"Ta cùng với người nào kết giao, không phiền Nhị đệ nhọc lòng."

Khóe mắt Mặc Huyền Phi nhìn chăm chăm vào Quân Vô Tà, thấy nàng không hề có phản ứng, trong lòng càng thêm có chút ghen, "Hoàng huynh trách lầm, ta bất quá là vì hoàng huynh lo lắng, hoàng huynh thân là Thái tử, là ta trừ quân Thích Quốc, hoàng huynh ngày sau cưới người nào, nữ nhi ấy nhất định cũng có thể là mẫu nghi thiên hạ. Có người cậy có chút mỹ mạo, kỳ thật là bao cô, hoàng huynh tiếp xúc với người đời không nhiều, ta thật sự là lo lắng hoàng huynh sẽ bị che dấu."

Mặc Thiên Uyển khó chịu, khi nào đến phiên Mặc Huyền Phi chạy đến Lâm Uyên Điện của hần chỉ chỉ trở trở, hần vừa định mở miệng, thỉnh linh phát hiện, Quân Vô Tà vẫn luôn cúi đầu lại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cặp con ngươi kia lãnh như nước mùa thu, như có như không nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi đang âm thầm trào phúng nàng.

"Mắt mặt xấu hổ, rất thú vị?" Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng, con ngươi bình tĩnh không gợn sóng nhìn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên chỉ gian lưu chuyển.

"Người nói cái gì!" Mặc Huyền Phi trừng mắt nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà liếc mắt một cái nhìn Ngọc Lộ Hoàn kia.

"Miêu ~" mèo đen đột nhiên nhảy tới trên bàn, cái đuôi lông xù lơ đãng từ trên được phẩm kia đảo qua.

Một tiếng giòn vang, được phẩm rơi xuống đất vỡ vụn, mấy viên đan được bạch ngọc lăn xuống trên thảm dưới mặt đất.

"Quân Vô Tà! Người xem người làm cái chuyện tốt gì!" Mặc Huyền Phi phẫn nộ trừng mắt Quân Vô Tà, đan được của Bạch Vân Tiên thế nhưng liền bị đánh nát như vậy!

Quân Vô Tà cũng không thèm liếc mắt nhìn hần một cái, chỉ là nhìn chăm chăm mèo đen kia, mèo đen nhảy rơi xuống trên tấm thảm dưới đất, người người mấy viên Ngọc Lộ Hoàn, giây tiếp theo chính là, nó đã bị Quân Vô Tà ôm trở về trong lòng ngực.

"Đừng ăn, bản."

Quân Vô Tà nói, nháy mắt làm sắc mặt Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên biến trắng.

Nàng cũng dám nói trắng ra đan được do Vân Tiên luyện chế bản!

Bạch Vân Tiên sắc mặt hoàn toàn đen, nàng biết Quân Vô Tà là người nào, cũng biết quan hệ trước đây của Quân Vô Tà cùng Mặc Huyền Phi. Một nữ nhân đối với Mặc Huyền Phi đây dựa không thôi, cũng dám nói nàng như vậy?

Mặc Huyền Phi vừa muốn mở miệng, Bạch Vân Tiên lại giơ tay, dừng lại động tác của hần.

"Quân tiểu thư." Bạch Vân Tiên chậm rãi mở miệng, tiếng nói lạnh như băng mang theo một tia cao ngạo cùng không vui.

Quân Vô Tà không để ý nàng ta, tiếp tục vuốt nhẹ bộ lông mượt mà của Miêu nhi.

"Ngọc Lộ Hoàn tuy không phải là Đan được quý trọng gì, nhưng cũng thập phần khó có được, Quân tiểu thư hiện giờ đối với đan được của Thái tử như vậy, không cảm thấy quá thất lễ sao?" Bạch Vân Tiên nhìn Quân Vô Tà, càng nhìn càng cảm thấy nha đầu này thực chứng mất, tiểu thư vương phủ gia, dù là như thế nào, ở trước mặt Khuyết Vân Tông như nàng, căn bản đều không xem Quân Vô Tà là gì.

Nàng ta dựa vào cái gì ở chính trước mặt mình, bày ra tư thái như vậy.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, con ngươi lạnh lẽo đảo qua dung nhan được trang điểm tỉ mỉ kia của Bạch Vân Tiên, "khó có được?" Nàng hơi nhướng mày, tựa hồ như Bạch Vân Tiên coi trọng đối với ngọc lộ hoàn cảm thấy có chút buồn cười.

Đây là cái thái độ gì? Bạch Vân Tiên nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Người tới không có ý tốt (4)

"Quân Vô Tà, người nếu là không hiểu, liền không cần mắt mặt như vậy, Ngọc Lộ Hoàn này là đan được bí truyền của Khuyết Vân Tông, bao nhiêu người cầu đều cầu không được." Mặc Huyền Phi nhìn không được mở miệng, không biết vì sao hiện giờ bị Quân Vô Tà làm lơ tâm tình của hần có chút bức bối, nói chuyện cũng trở nên có chút rối loạn.

Mặc dù hần vút bỏ nàng, nàng cũng nên ở trong lòng tiếp tục hâm mộ mình, giống hiện giờ làm lơ mình như vậy, nàng sao lại thế này!

Bị chính người đã từng ái mộ mình lạnh nhạt như thế, tâm tình của Mặc Huyền Phi chỉ cảm thấy bức bối.

"Cầu đều cầu không được?" Quân Vô Tà chỉ là *vân đạm phong khinh*(*) nhìn một đôi cầu nam nữ.

(*)*Vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát pho, mây trôi lững lờ*).

Lời này nghe nhiều quen tai, thời điểm ở Quý Thị, bọn họ không phải cũng nói Tề Văn Đan kia là cầu cũng cầu không được sao?

Đến cuối cùng, còn không phải bị người cự tuyệt.

"Miêu." Tiểu hắc miêu oa ở trong lòng ngực Quân Vô Tà, nhìn đôi cầu nam nữ này.

Thật là mắt mặt xấu hổ, loại đan được này cũng gọi là bảo bối, chủ nhân nhà ta tùy tay làm đan được, chất lượng còn tốt hơn cả tông chủ nhà người, huống chi là

người tiện nữ này.

Bạch Vân Tiên chưa bao giờ bị người khinh mạn qua như thế, huống chi đối phương còn chỉ là một cái tiểu thư vương phủ muốn xách gậy cho nàng đều không xứng?

"Quân tiểu thư đây là chương mắt đan được của ta? Nhưng đan được này cũng không phải đưa cho người, người tổn hại đan được của Thái tử như thế, chỉ sợ là không thích hợp đi." Bạch Vân Tiên cao ngạo nhìn lướt qua Mặc Thiên Uyên. Lân Vương phủ ở trong Thích Quốc tất nhiên cường đại, nhưng nếu đặt ở trước mặt Khuyh Vân Tông, lại giống như con kiến. Mặc Thiên Uyên nếu không phải là gốc tử, tự nhiên biết nên nói như thế nào.

Vì một cái Quân Vô Tà, đắc tội với đời tử tông chủ Khuyh Vân Tông, tuyệt đối không phải một sự lựa chọn sáng suốt.

Mặc Thiên Uyên nhìn nhìn Bạch Vân Tiên, lại nhìn nhìn Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên nghĩ đến không sai, phạm là người có đầu óc, đều biết lựa chọn như thế nào, Mặc Huyền Phi chính là một ví dụ đơn giản cũng đã lựa chọn Bạch Vân Tiên.

Nhưng.....

Mặc Thiên Uyên cười lạnh, "Đồ vật của ta cũng là của Vô Tà, nàng muốn như thế nào ta đều không quản." Nói xong hắn nhìn về phía Quân Vô Tà, ánh mắt ôn hòa dị thường, hình như có vô hạn sùng nịch.

Khuyh Vân Tông thì thế nào?

Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi giao hảo, mọi người đều biết, hẳn nếu lúc này duy trì lựa chọn Bạch Vân Tiên, thì có được cái gì?

Mặc Thiên Uyên cũng không phải là gốc tử, Quân Vô Tà mới là trụ cột chân chính của hắn.

Trên mặt của Bạch Vân Tiên xuất hiện một tia kinh ngạc, Mặc Thiên Uyên này rõ ràng là đứng về phía Quân Vô Tà.

Mặc Huyền Phi âm thầm cắn răng, hắn không biết, Quân Vô Tà như thế nào lại cùng Mặc Thiên Uyên thông đồng ở bên nhau, hai người bọn họ mới gặp qua vài lần? Nếu là nói nhất kiến chung tình, ở lần đầu tiên gặp nhau nên xuất hiện. Nhưng Quân Vô Tà lần đầu tiên khi tham gia sinh thần Thái tử, rõ ràng là coi trọng chính mình. Lúc này mới qua bao lâu, Mặc Thiên Uyên liền đối với Quân Vô Tà ân sủng như thế?

Đầu tiên là Ngọc Dịch Quỳnh Tương không tính toán gì đưa đến tay Quân Vô Tà, hiện giờ càng là trực tiếp đối nghịch với Bạch Vân Tiên để bảo vệ Quân Vô Tà.

Đầu óc Mặc Thiên Uyên bị nước vào sao? Vì cái nữ thổ phi Quân Vô Tà kia, thế nhưng không sợ đắc tội với Khuyh Vân Tông?

"Bất quá là chút đan dược." Quân Vô Tà không nóng không lạnh mở miệng, nàng cảm thấy Bạch Vân Tiên thực buồn cười, đang cầm cục đá lại nói là bảo bối, còn chuyện bé xé ra to như thế.

"Bất quá là chút đan dược? Người nói thật đúng là nhẹ nhàng, đây chính là đồ vật mà Vân Tiên hao phí tinh lực luyện chế, người dung túng nuông chiều Miêu nhi của người thậm chí không làm gì nó, luôn là phải có chút công đạo. Hoàng huynh nếu đã không truy cứu, ta tự nhiên cũng sẽ không nói thêm cái gì, bất quá, có sai tự nhiên muốn phạt, hoàng huynh không trách tội người, cũng liền thôi, bất quá súc sinh này tác loạn lại không thể không phạt." Mặc Huyền Phi cười lạnh. Mặc Thiên Uyên nhìn ánh mắt của Quân Vô Tà làm hắn cảm thấy cực kỳ chói mắt, trên mặt Quân Vô Tà đạm nhiên đồng dạng làm nổi lòng của hắn nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Bất quá là đan dược (1)

"Nga?" Quân Vô Tà hơi nhướn mày.

"Vân tiên tới Thích Quốc làm khách, tất nhiên là khách quý của Thích Quốc ta, súc sinh này đã tính khó thuần hồ nháo như thế, lưu tại bên cạnh Quân Vô Tà người cũng là cái tai họa, hôm nay đem nó diệt trừ, đã có thể biểu đạt xin lỗi với Khuyh Vân Tông, lại có thể tránh cho phát sinh sự tình gì." Đáy mắt của Mặc Huyền Phi hiện lên một tia độc ác, ở Lâm Uyên Điện, hắn không có khả năng ở dưới mí mắt của Mặc Thiên Uyên gây bất lợi đối với Quân Vô Tà, nhưng chỉ là giết mèo đen quấy rối kia, lại không có bất luận cái gì khó khăn.

Hắn nhìn ra được, Quân Vô Tà đối với mèo đen kia rất là trân ái, xé nát bình tĩnh trên mặt Quân Vô Tà, là điều hiển tại hắn muốn làm nhất.

Mặc Thiên Uyên có thể bảo vệ Quân Vô Tà, nhưng tuyệt đối không phải là mèo đen. Nếu là hắn chọn che chở cho cả hai, chẳng phải là đánh vào mặt Khuyh Vân Tông sao?

Việc này vốn dĩ không lớn, nhưng Mặc Huyền Phi lại luôn mồm dính dáng đến toàn bộ Khuyh Vân Tông, rõ ràng là muốn tạo áp lực cho Mặc Thiên Uyên.

Con người của Mặc Thiên Uyên hơi nheo lại, ần ần có chút tức giận.

Quân Vô Tà ôm mèo đen trong lòng ngực, không chút để ý nhìn miệng lưỡi lưu loát của Mặc Huyền Phi.

Đôi mắt của mèo đen đã nheo lại, hơi thở lặng yên di động bốn phía, thân ảnh nó ần ần có biến lớn như muốn biến hình, Quân Vô Tà tay thỉnh linh vỗ ở trên cổ mèo đen, đem xao động của nó áp chế xuống.

"Bất quá là một ít tiểu ngoạn ý, các người nếu thực là để ý, ta bồi các người." Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

"Bồi? Người lấy cái gì bồi? Ngọc Lộ Hoàn là mua không được, sự tình không đơn giản như người nghĩ." Mặc Huyền Phi cười lạnh nói.

Sắc mặt của Bạch Vân Tiên cũng có chút khó coi, Ngọc Lộ Hoàn tới trong miệng Quân Vô Tà, cư nhiên biến thành "tiểu ngoạn ý", tiểu thư vương phủ này, nếu không phải quá mức tự đại cuồng vọng, thì chính là kiến thức quá mức hạn hẹp.

Ngọc Lộ Hoàn tuy rằng không so được với Tề Vân Đan do sự phụ năng luyện chế, nhưng là cũng là bí phương duy nhất Khuynh Vân Tông không truyền ra ngoài, nếu muốn địa phương ở ngoài Vân Tông, là tuyệt đối mua không được, có thể luyện chế Ngọc Lộ Hoàn, nhất định phải là đệ tử của Khuynh Vân Tông, lại còn có không phải là đệ tử bình thường. Quân Vô Tà sẽ bồi thường như thế nào cho nàng?

Quân Vô Tà cũng không để ý hẳn, ôm mèo đen đứng dậy, đối Mặc Thiên Uyên nói: "Có phòng luyện đan không?"

Mặc Thiên Uyên sững sờ, hẳn không rõ ràng làm Quân Vô Tà muốn làm gì, tuy rằng hẳn không thích Bạch Vân Tiên, nhưng cũng biết đến thực lực của Khuynh Vân Tông, "Vô Tà, ngươi không cần miễn cưỡng, ta sẽ không để cho bọn họ động tới ngươi."

"Có không?" Khẩu khí của Quân Vô Tà vẫn như cũ không thay đổi hỏi.

Mặc Thiên Uyên chần chờ một lát, mới gọi một cung nhân tới.

Từ sau khi mẫu hậu hẳn chết vì bệnh, thân thể hẳn vẫn luôn không tốt, thời điểm trước đây, hoàng đế đối với thân thể hẳn tỏ vẻ quan tâm rất lớn, mỗi tới vô số danh y đến trị liệu, lúc ấy hẳn rất ít rời khỏi Lâm Uyên Điện, đại đa số thời điểm đều là ở trong cung nghỉ ngơi, hoàng đế vì làm hẳn "sớm ngày bình phục an khang", ở trong điện Lâm Uyên chế tạo một phòng luyện đan riêng. Lúc trước, đối với đủ loại an bài của hoàng đế, Mặc Thiên Uyên thật sự cảm động, thật sự cho rằng chính phủ thân mình hy vọng mình sớm ngày bình phục an khang, nhưng sau khi hẳn phát hiện ra tâm tư của hoàng đế, lại ở Lâm Uyên Điện đưa giỡn một hồi, chẳng những đuổi hết tất cả đại phu ra khỏi phủ, còn đem toàn bộ đan dược tiêu hủy.

"Để bọn họ mang người qua đó, nếu người có cái gì yêu cầu, trực tiếp nói cùng bọn hắn. Chỉ là phòng kia lâu rồi không dùng, cũng không biết là luyện đan còn có thể dùng hay không."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, đi theo cung nhân kia rồi đi.

Mặc Thiên Uyên nhìn bóng dáng Quân Vô Tà, âm thầm nắm chặt nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Bất quá là đan dược (2)

"Hoàng huynh hà tất phải lo lắng như thế." Mặc Huyền Phi nhìn sườn mặt Mặc Thiên Uyên, khóe miệng gọi lên một mặt cười lạnh.

"Quân Vô Tà tính tình xưa nay đã như vậy, không biết trời cao đất dày là gì, hoàng huynh chẳng lẽ là không biết? đan dược của Khuynh Vân Tông, thế nào lại dễ dàng có thể luyện chế như vậy? Nếu nói là ta nhớ không lầm, Quân Vô Tà chính là trước nay đều không hề luyện đan, hôm nay nàng làm như vậy, cũng bất quá là muốn ở trước mặt hoàng huynh, lấy lại thể diện thôi."

Ở thời điểm khi Quân Vô Tà mở miệng dò hỏi phòng luyện đan, Mặc Huyền Phi liền cười, hẳn cho dù không thích Quân Vô Tà, nhưng phía trước, dưới sự uy áp của Lân Vương phủ, hẳn vẫn là cùng nàng có lẽ không ít thời gian, trong khoảng thời gian này làm hẳn có không ít hiểu biết đối với tính tình cùng bản lĩnh của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà căn bản là là một tiểu thụ kiểu ngoan ngoãn ngược uống có chút dung mạo, nếu không phải nàng sinh ở ra Lân Vương phủ, lấy tính tình của nàng sớm đã không biết chết đi bao nhiêu lần rồi.

Luyện đan? Nay càng là chê cười thêm.

Ai không biết, đại tiểu thụ Quân gia, ngoài làm xằng làm bậy, cái gì cũng sẽ không biết.

Thế nhưng hôm nay nàng muốn tự mình luyện đan, bởi Bạch Vân Tiên, chẳng phải là tự rước lấy nhục?

Mặc Huyền Phi nhìn nhận, sự tình như thế đúng là Quân Vô Tà sẽ làm, cái đại tiểu thụ ngoan ngược này, rất là không thích xấu mặt trước mặt mọi người, càng thêm không thích mất mặt trước người mình ái mộ.

Phùng má giả làm người mập, "Quân Vô Tà" đã làm không thiếu.

Khi nghĩ đến "người ái mộ", sắc mặt của Mặc Huyền Phi càng thêm âm trầm.

"Vô Tà là người như thế nào, không cần phải người tới nói." Mặc Thiên Uyên mát lạnh đảo qua Mặc Huyền Phi, hẳn biết rõ, ở trong mắt người ngoài, mình cùng Quân Vô Tà có một cái quan hệ ái muội như thế nào, nhưng trên thực tế, bọn họ lại chỉ là mình hữu.

Quân Vô Tà có chút năng lực, hẳn biết.

Chính là Đan dược của Khuynh Vân Tông, lại không phải ngoại nhân có thể luyện chế.

Quân Vô Tà thậm chí chưa từng sờ qua Ngọc Lộ Hoàn, nàng muốn luyện chế như thế nào?

"Hoàng huynh nếu là đau lòng, đại khái có thể chỉ làm thịt Miêu nhi kia liền có thể giải quyết, Quân Vô Tà nếu là luyến tiếc, người cùng làm thì ngày sau bởi nàng một con khác. Tổng không thể làm người khác nói hoàng thất Thích Quốc chúng ta, chậm trễ với Khuynh Vân Tông." Mặc Huyền Phi cười khê, ý cười nguy hiểm nơi đáy mắt, hẳn muốn cho Quân Vô Tà biết, Mặc Thiên Uyên căn bản là không phải một cái lựa chọn tốt, mặc dù chính mình không cần nàng, nàng muốn bám vào dưới cánh chim của Mặc Thiên Uyên, một cái Thái tử phế vật này cũng là không có khả năng.

Một Thái tử ngay cả nữ nhân của mình đều không thể bảo hộ chu toàn, căn bản là là một phế vật.

Mặc Thiên Uyên trừng mắt nhìn Mặc Huyền Phi liếc mắt một cái, trước đây Mặc Huyền Phi vẫn còn tốt một chút, nhưng từ sau khi Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên ở bên nhau, hẳn ở trước mặt cũng càng ngày càng làm cản, đều quên mất cả lễ nghi.

Ngu ngốc này cho rằng hắn là đang chăm ngời quan hệ giữa mình cùng Quân Vô Tà sao? Thật là ngu xuẩn.

Hãy còn nhớ rõ một đêm kia, hắc ảnh thật lớn bao phủ trên người làm hắn sợ hãi, Mặc Thiên Uyên một chút cũng không dám xem thường kia chỉ là bàn tay lớn của mèo đen.

Mặc Thiên Uyên ước gì, Mặc Huyền Phi lại tìm đường chết nhanh một chút, sau khi làm cho Miêu nhi quý dị kia biến hóa một ngụm cắn đứt cổ hắn.

Bên kia, Quân Vô Tà đi theo cung nhân của Lâm Uyên Điện đi tới phòng luyện đan, Mặc Thiên Uyên quả nhiên không nói sai, phòng luyện đan này tuy rằng được quét tước sạch sẽ, chính là từ phía dưới của lò luyện đan rất sạch sẽ liền có thể nhìn ra, nơi này sợ là đã rất lâu đều không hề được dùng qua.

"Giấy bút." Quân Vô Tà nhìn cung nhân đứng ở một bên nói.

Cung nhân lập tức đem đồ vật đưa tới, Quân Vô Tà nhanh chóng viết xuống một chuỗi tên các loại dược, giao cho đối phương.

"Tìm những dược liệu này tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bắt quá là đan dược (3)

Cung nhân kia ngốc lảng nhìn Quân Vô Tà, lại nhìn nhìn tờ giấy trong tay viết một chuỗi dài tên các dược liệu, có chút mê mang không rõ đại tiểu thụ Quân gia đang muốn làm cái gì.

Quân Vô Tà nhìn nàng một cái, tiểu nha hoàn kia bị ánh mắt lạnh căm căm đảo qua, lập tức quay đầu chạy đi ra ngoài.

"Nô tỳ ngay lập tức đi chuẩn bị."

"Ta thực dọa người?" Quân Vô Tà nhìn bóng dáng chật vật của cung nhân kia, cúi đầu hỏi Miêu nhi trong lòng ngực.

"Không, là trong lòng bọn họ quá yếu ớt." Lúc không có người là lúc, mèo đen cũng không hề che lấp bản lĩnh chính mình có thể nói tiếng người.

Thế nhân cũng đều không hiểu tính tình của Quân Vô Tà rốt cuộc như thế nào, chỉ có mèo đen biết, chủ nhân nhà nó không phải thanh cao, cũng không phải cao ngạo. Nàng chỉ là..... không biết làm thế nào để cùng người khác giao tiếp, cùng người khác ở chung... theo cách bình thường.

Thư tương tượng, một người đơn độc ngay từ lúc sinh ra, cùng người khác giao tiếp nhất định là không bình thường.

Quân Vô Tà bị nhốt suốt mười ba năm, thế giới của nàng cho tới nay đều chỉ có chính mình, ngoài ra, đó là y thuật chôn cất chất như núi, cùng dụng cụ y học lạnh như băng.

Khi đó, cả một năm nàng cũng chỉ có thể nói hai chữ. Thời điểm tiểu hắc miêu lần đầu tiên nhìn thấy Quân Vô Tà, nó vẫn luôn cho rằng nàng là một người câm, là một người câm có bệnh tự kỷ.

Nàng nhìn mọi thứ đều rất lạnh nhạt, cặp mắt kia giống như trời sinh đều không có bất luận cảm tình gì.

Tuổi nàng còn nhỏ, mặt có thể không có biểu tình gì giải phẫu thì thể còn ảm, đem ngâm các bộ phận cơ thể vẫn còn tươi sống vào formalin.

Tiểu hắc miêu vẫn luôn cảm thấy, chủ nhân nó, rất giống một khối không có máy móc tình cảm.

Đến khi nàng lần đầu tiên hiểu được thế nào là hận, nàng liền thiêu cái nhà giam đã giam cầm nàng kia.

Nàng mới rốt cuộc giải thoát, nhưng mười mấy năm vì bị phong bế dưỡng thành, đã làm tính cách của nàng cùng hành vi bị hạn chế. Mặc dù đã tiến vào xã hội, nàng cũng là cùng người khác không hợp nhau, không tài nào dung nhập nổi.

Nàng thích nhất, là ngốc tại phòng khám động vật, chữa bệnh cho động vật.

Động vật sẽ không nói, Quân Vô Tà không thể lý giải một số hành vi của người bình thường, nhưng đối với cảm ứng của động vật lại rất nhanh nhạy, nàng biết, chúng nó vì cái gì mà thống khổ, biết chúng nó yêu cầu trợ giúp như thế nào.

Khi đó Quân Vô Tà, cũng là cả ngày không mở miệng.

Biết nàng gia nhập cái tổ chức kia, ở nơi đó nàng đã gặp bằng hữu duy nhất, cảm giác lúc ấy nàng mới bắt đầu có điểm giống người.

Chỉ tiếc, trời cao cho nàng thời gian quá ngắn, nàng còn chưa hoàn toàn thích ứng với sinh hoạt của người bình thường, hết thảy đều đã kết thúc.

Những người từng xem Quân Vô Tà như một dị nhân, tiểu hắc miêu đều thập phần chán ghét. Nó cảm thấy không phải chủ nhân nó không bình thường, mà là những người đó quá ngu xuẩn, sẽ không thể tiếp xúc cùng chủ nhân nó. Năm đó cái tiểu tặc vô lương kia đã làm rất tốt, cho nên có thể chứng minh, chủ nhân nó không phải không có tình cảm, chỉ là nàng không biết biểu đạt thế nào.

Bởi vì.....

Chưa bao giờ từng có người dạy nàng.

Bắt quá hiện tại có Quân gia phụ tử, tiểu hắc miêu tin tưởng, chủ nhân nó nhất định có thể càng chạy càng xa trên đường trở thành người bình thường!

Chỉ chốc lát sau, các cung nhân liền đưa tới lượng lớn các loại dược liệu, hóa lò của lò luyện đan một lần nữa được đốt lửa, hơi nóng ở trong phòng lan tràn ra ngoài.

Quân Vô Tà để mọi người từ phòng luyện đan lui ra ngoài, đem tất cả dược liệu nhất nhất phân loại, tiến hành xử lý, nàng buông xuống con người, hết sức chuyên chú, giờ này khắc

này, nàng như là về với mười ba năm phong bế kia giống nhau, trong mắt, trong tay, chỉ có y học cùng đồ vật tương quan.

Ép nước, xay nhỏ, nghiền nát..... tay nhỏ trắng nõn của Quân Vô Tà như bị giao cho ma lực, hết thấy đem tới tay, bằng thời gian rất ngắn, phương thức chuẩn xác nhất, xử lý không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Vả mặt lần thứ nhất (1)

Được liệu dễ luyện chế đan dược của thế giới này, cùng kiếp trước của Quân Vô Tà thập phần tương tự. Ở chỗ này nàng tất nhiên không cách gì làm ra thuốc tây, nhưng là dược truyền thống lại có thể dễ như trở bàn tay. (ý ở đây là: thuốc Tây nàng không tạo ra được nhưng thuốc Bắc thì Ok)

Nhìn những thảo dược đó từng cái được xử lý, tiểu hắc miêu đang đưa cái đuôi, tổng cảm thấy hình ảnh trước mắt giống như đã từng quen biết.

Mười mấy năm qua trong quá khứ, không phải Quân Vô Tà chính là như thế này sao? Cả ngày ngốc tại trong phòng, chuyển những cái dược liệu không đếm được đó?

Trong thư phòng, Bạch Vân Tiên vẫn luôn mang một khuôn mặt lạnh, Mặc Huyền Phi cùng Mặc Thiên Uyên đấu võ mồm, kịch liệt không có gì tốt.

Ánh mặt trời dần phai, ánh nắng chiều bao phủ cả tòa hoàng thành, hoàng hôn dương quang, vì tòa cung điện xa hoa này phủ lên một tầng say mê lòng người.

"Đây là còn phải chờ tới khi nào?" Mặc Huyền Phi nhìn sắc trời ngoài cửa, kiên nhẫn dần biến mất.

Đã qua nửa ngày, Quân Vô Tà còn chưa xuất hiện, Mặc Huyền Phi hoài nghi Mặc Thiên Uyên vì bảo hộ Quân Vô Tà, đã âm thầm đem người giấu đi, hần đứng dậy muốn tiến đến xem xét.

"Không có kiên nhẫn, Nhị đệ?" Mặc Thiên Uyên nhìn Mặc Huyền Phi, khóe môi treo lên cười lạnh.

Mặc Huyền Phi hiện giờ ý vào sau lưng Bạch Vân Tiên có Khuyết Vân Tông nên càng ngày càng quá phận, đã hoàn toàn đem địa vị Thái tử này của hần trở thành không khí.

"Nơi này là Lâm Uyên Điện của hoàng huynh, hoàng huynh nếu muốn làm chút gì, chúng ta cũng không thể nào biết được, chỉ là hy vọng hoàng huynh không cần dùng kế tiểu nhân, cũng không phải đắc tội với Khuyết Vân Tông là tốt rồi." Mặc Huyền Phi nói.

"Ôm góc vấy nữ nhân, làm người đắc ý như vậy?" Giọng nói lạnh lẽo của nữ nhân thình lình vang lên, thanh âm kia có chút non nớt, nhưng giống như nước đá xước ra tới.

Ngoài cửa, Quân Vô Tà lặng yên mà đứng, hoàng hôn sai lạc ở phía sau nàng, ở quanh thân nàng quanh quần vàng sáng nhàn nhạt, một thân bạch y in lại ánh sáng của hoàng hôn, có vẻ không rõ ràng như vậy. Miêu nhi màu đen ngoan ngoãn ghé vào đầu vai nàng, đen bất mắt, đối ứng với bạch y, trong tay trắng nõn của thiếu nữ nắm bình sứ màu trắng, giống như từ trong mộng đi tới.

"Vô Tà." Mặc Thiên Uyên theo bản năng đứng dậy, hoàng hôn buông xuống trên người Quân Vô Tà, mỹ lệ làm tầm mắt người không thể dời ra.

Một phần mỹ lệ này, đồng dạng ảnh hưởng tới trong lòng Mặc Huyền Phi, hần khẽ run lên, Bạch Vân Tiên ngồi ở một bên chú ý tới phản ứng của Mặc Huyền Phi, khẽ cắn môi đỏ.

Quân Vô Tà đạm nhiên đi vào trong phòng, đem bình sứ trắng trong tay đặt ở trên bàn, ôm tiểu hắc miêu ở một bên ngồi xuống.

"Bồi cho người." Quân Vô Tà không nhìn đến Mặc Huyền Phi, mà là nhìn về phía Bạch Vân Tiên.

Bạch Vân Tiên mày nhăn lại.

Mặc Huyền Phi hoảng hốt lấy lại tinh thần, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt Bạch Vân Tiên không vui nhìn lại đây, trong lòng cứng đờ, hần lập tức hỏi.

"Đây là cái gì?"

"Ngọc Lộ Hoàn." Quân Vô Tà nói.

"....." Mặc Huyền Phi khóe miệng run rẩy, hần cho rằng Quân Vô Tà đã bị Mặc Thiên Uyên giấu đi, không nghĩ tới nàng cư nhiên còn ở Lâm Uyên Điện, hơn nữa thế nhưng thật đúng là dám lấy ra một bình đan dược còn nói là Ngọc Lộ Hoàn.

"Quân Vô Tà, người không cần ba hoa chích choè, thứ này là Ngọc Lộ Hoàn?" Đánh chết Mặc Huyền Phi, hần cũng không tin, Quân Vô Tà thật sự sẽ luyện chế đan dược.

"Có phải hay không, Bạch Vân Tiên biết." Quân Vô Tà lười cùng hần giải thích, nếu không phải là hai người này chuyện bé xé ra to, nàng cũng không có hứng thú lãng phí thời gian.

Mặc Huyền Phi há miệng thờ đốc, còn muốn nói cái gì, nhưng Bạch Vân Tiên đã đứng dậy, đem bình dược trên bàn cầm lên.

"Quần tiểu thụ, người dung túng Miêu nhi của người hủy đi đan dược của ta là một chuyện, ta cũng không ngại, nhưng người hiện giờ tùy tiện lấy vài thứ tới vũ nhục thanh danh của Khuyết Vân Tông ta, ta lên không thể mặc kệ." Bạch Vân Tiên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Vả mặt lần thứ nhất (2)

"Không nói đến Ngọc Lộ Hoàn là *bí phương bất truyền (phương pháp bí mật không truyền ra ngoài)* của Khuynh Vân Tông ta, chỉ nói đến thời gian luyện chế, cũng không đúng. Muốn luyện chế thành Ngọc Lộ Hoàn, chậm thì yêu cầu dăm ba bữa, người lấy nửa ngày này tới lừa gạt chúng ta, chẳng lẽ là xem ta như tiểu hài tử dễ lừa gạt?" Bạch Vân Tiên cười lạnh, nâng cần bán không tin cái chai này chính là Ngọc Lộ Hoàn.

Phương pháp luyện chế Ngọc Lộ Hoàn là độc hữu của Khuynh Vân Tông, người khác cần bán không biết Ngọc Lộ Hoàn yêu cầu luyện chế phải mất bao lâu, Quân Vô Tà muốn tùy tiện tìm chút đan dược để trong cái chai, lại dùng chút thời gian đi lừa gạt người, thật sự là đáng chế cười.

Chỉ là thời gian luyện chế này hoàn toàn không đúng!

"Mới vừa rồi, nếu như người nhận sai, nói lời xin lỗi, ta sẽ không tính toán. Nhưng người lấy hàng kém thay hàng tốt, bại hoại thanh danh Khuynh Vân Tông ta, việc này đã có thể không đơn giản như vậy. Nếu như mỗi người đều có thể tùy tiện này đó, nói là đồ vật của Khuynh Vân Tông ta, kia đem Khuynh Vân Tông chúng ta đặt ở chỗ nào?" Bạch Vân Tiên cười lạnh. Mặc Thiên Uyên nhìn lướt qua muốn mở miệng, lời nói của nàng, là muốn Mặc Thiên Uyên mở miệng.

"Ba đến năm ngày?" Quân Vô Tà nâng mắt lên, nhìn Bạch Vân Tiên hùng hổ dọa người.

Bạch Vân Tiên cười lạnh.

"Không bằng người nghiệm chứng rồi lại nói."

Cùng với hao hết môi lưỡi giải thích, không bằng dùng sự thật chứng minh hết thảy.

"Không có cái tất yếu kia." Bạch Vân Tiên hừ lạnh một tiếng, làm bộ muốn đem bình dược trong tay ném văng ra.

Mặc Thiên Uyên lập tức đứng dậy, con người thâm thúy hiện lên kiên quyết, "Bạch cô nương cần gì phải vô đoán như thế, khúc chiết thị phi, chỉ cần nghiệm chứng một cái liền có thể biết được, hay là Bạch cô nương lo lắng, chính mình nhận không ra Ngọc Lộ Hoàn?" Tay của Mặc Thiên Uyên giấu ở trong tay áo âm thầm nắm lại, đối với lời nói của Bạch Vân Tiên về thời gian luyện chế Ngọc Lộ Hoàn, làm hấn trong lòng xáo trộn.

Nhưng khi Mặc Thiên Uyên nhìn đến biểu tình bình tĩnh của Quân Vô Tà, tâm hấn vừa động lại không biết vì sao buông xuống.

Biểu tình của nàng vẫn như cũ, phảng phất cái gì cũng đều chưa từng phát sinh, càng không có hoảng loạn sau khi mưu kế bị chọc thủng.

Hắn nên tin nàng, Mặc Thiên Uyên nói như vậy với chính mình.

Đối với Quân Vô Tà là tín nhiệm vô điều kiện, Mặc Thiên Uyên ngăn trở Bạch Vân Tiên nói, thậm chí còn dùng miệng lưỡi nghi ngờ, bức Bạch Vân Tiên nghiệm chứng.

Không sai, là bức nàng.

"Thái Tử điện hạ, lời này của người là có ý tứ gì?" Sắc mặt của Bạch Vân Tiên càng thêm khó coi.

"Đan dược của Khuynh Vân Tông tự nhiên lợi hại, nhưng ta tin tưởng lý lẽ của Khuynh Vân Tông là minh bạch, bất luận Vô Tà nàng có hay không luyện chế ra Ngọc Lộ Hoàn, Bạch cô nương đều hẳn là nên nghiệm chứng, nếu không chẳng phải là làm người hoài nghi Bạch cô nương là bởi vì không có cách chuẩn xác nghiệm chứng Ngọc Lộ Hoàn thật giả, mới nóng lòng tiêu hủy chứng cứ như vậy?" Mặc Thiên Uyên đưa ra quyết định, liền hoàn toàn quán triệt đi xuống.

Bạch Vân Tiên đã cười lên lưng còng khó leo xuống, nếu như nàng không nghiệm chứng, chẳng phải là muốn để mọi người cho rằng sự thật đúng là theo như lời của Mặc Thiên Uyên?

"Thái Tử điện hạ đây là có tâm muốn bao che Quân Vô Tà? Một khi đã như vậy, ta đây liền như người mong muốn, chỉ là nếu nghiệm ra thứ này là giả, như vậy Thái Tử điện hạ cũng giống như Quân Vô Tà, có ý bôi nhọ Khuynh Vân Tông ta." Bạch Vân Tiên lạnh lùng mở miệng.

"Có thể." Mặc Thiên Uyên âm thầm cắn răng, hắn muốn đánh cược một phen.

Mặc Huyền Phi âm thầm cười lạnh, hắn không phải là không mở đường cho Mặc Thiên Uyên, mà đây là Mặc Thiên Uyên tự đưa chính mình tới cửa tìm chết.

Bất luận Mặc Thiên Uyên có hay không quyền thế của Thái tử, hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi vì thanh danh bên ngoài nhất định không thể tự mình động thủ, nhưng nếu là Mặc Thiên Uyên chọc tới Khuynh Vân Tông, như vậy không cần bọn họ ra tay, trực tiếp dựa vào danh tiếng của Khuynh Vân Tông, liền có thể áp chết Thái tử.

Mặc Thiên Uyên a Mặc Thiên Uyên, người thật sự là ngu xuẩn không có thuốc chữa, vì một nữ nhân như vậy, cư nhiên dám bức bách Bạch Vân Tiên?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Vả mặt lần thứ nhất (3)

Không ai tin tưởng Quân Vô Tà có thể thật sự làm ra Ngọc Lộ Hoàn, cho dù là nghiệm hay không nghiệm được cũng không có gì khác nhau.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên, Bạch Vân Tiên nếu như không muốn nghiệm được, nàng thật ra có biện pháp làm nàng ta nghiệm chứng, bất quá hiện giờ nếu Mặc Thiên Uyên ra tay, nàng cũng không cần lao lực.

Có Mặc Thiên Uyên cường ngạnh, Bạch Vân Tiên vì danh dự của Khuynh Vân Tông chỉ có thể nghiệm được, nhưng nàng lại ngầm hận Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên, chưa từng có người nào dám cùng nàng nói chuyện như vậy.

Bạch Vân Tiên cười lạnh, mở bình dược ra.

Sau nháy mắt cái nắp bình được mở ra, một cổ thanh hương tràn ngập, mùi hương kia quen thuộc như vậy, cùng Ngọc Lộ Hoàn mới vừa rồi đánh rớt trên mặt đất giống nhau như đúc.

Bạch Vân Tiên trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

"Sao có thể....." Thân là đệ tử Khuynh Vân Tông, Bạch Vân Tiên luyện chế không thiếu Ngọc Lộ Hoàn, đối với khí vị của Ngọc Lộ Hoàn, tâm nàng có thể nói sớm đã chín rục.

Khí vị từ cái chai này vụt ra, thế nhưng cùng Ngọc Lộ Hoàn giống nhau như đúc?

Bạch Vân Tiên kinh ngạc, làm khuôn mặt của Mặc Huyền Phi đang ngồi chờ xem kịch vui cứng đờ, hần căng người ngồi thẳng thân mình, đen mặt lại.

"Như thế nào?" Quân Vô Tà hơi nhướn mày, mang chén trà trên bàn thông thả ung dung uống.

"Chờ ta nghiệm qua lại nói." Bạch Vân Tiên cắn chặt răng.

Viên thuốc bạch ngọc từ trong bình lăn xuống, cùng những viên trên mặt đất giống y như nhau, Bạch Vân Tiên đem những viên thuốc đó lăn qua lộn lại xem xét, càng xem càng kinh hãi.

Này rõ ràng cùng Ngọc Lộ Hoàn của Khuynh Vân Tông giống nhau như đúc!

"Tại sao lại như vậy....." đôi môi Bạch Vân Tiên khẽ run lên, căn bản không thể tin kết quả do chính mình nghiệm chứng.

Mặc Huyền Phi thấy ánh mắt của Bạch Vân Tiên tràn ngập khiếp sợ, trong lòng hần chấn động, thỉnh linh đứng dậy, ngấm ngấm hại người nói. "Cho dù bộ dáng hay khí vị giống nhau, thứ này chung quy là giả, Vân Tiên ngươi chớ có tức giận, Quân Vô Tà lừa gạt người như thế, lại lấy loại đồ vật này bôi đen Khuynh Vân Tông, ta nhất định sẽ vì ngươi chủ trì công đạo."

Tuyệt đối không thể để Bạch Vân Tiên thừa nhận mấy thứ này là Ngọc Lộ Hoàn!

Bạch Vân Tiên sững sốt, nghe ra ý tứ trong lời nói của Mặc Huyền Phi, nàng lập tức tỉnh táo tinh thần.

Đúng vậy, Ngọc Lộ Hoàn là thật là giả, còn không phải đều là từ miệng nàng nói ra sao. Nếu nàng nói đây là giả, mặc dù là thật, cũng sẽ trở thành giả!

Lập tức, trên mặt Bạch Vân Tiên thu liễm khiếp sợ, lại lần nữa khôi phục *cao lãnh (cao ngạo, lạnh lùng)* ngày xưa.

"Quân tiểu thư, thứ này của ngươi căn bản không phải là Ngọc Lộ Hoàn của Khuynh Vân Tông ta."

"Đệ tử của Khuynh Vân Tông, đức hạnh nguyên lai là như thế này." Con người của Quân Vô Tà lạnh băng đảo qua trên gương mặt đang cổ trần định của Bạch Vân Tiên.

Bạch Vân Tiên bị cặp mắt kia của nàng nhìn chằm chằm trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

"Nếu không phải là Ngọc Lộ Hoàn, vậy đó là cái gì?" Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu, nhìn Bạch Vân Tiên.

"Chẳng qua là đồ vật lẫn lộn với hương liệu, ngay cả đan dược đều không được tính." Bạch Vân Tiên cương cổ.

"Nga?" đáy mắt Quân Vô Tà hiện lên một tia lạnh thấu xương.

"Quân tiểu thư, ngươi nếu là muốn lấy loại đồ vật vàng thau lẫn lộn này nói là đồ thật, không phải là quá khinh thường ta sao." Bạch Vân Tiên nhìn Quân Vô Tà, đôi phương không phân bác làm nàng cảm thấy sự tình đã đều đã ở trong lòng bàn tay nàng.

Quân Vô Tà chỉ là thông thả ung dung vuốt lông mèo đen, khi Bạch Vân Tiên đang muốn tiếp tục cường từ đoạt lý thì nàng đột nhiên nói, "Ta đã gửi một lọ cho thánh thượng."

Bạch Vân Tiên đứng dậy há miệng ra, hoàn toàn run rẩy.

Nàng ta nói cái gì!

"Hiện tại, hần là đã trải qua nghiệm chứng của các ngự y, đưa đến trên tay thánh thượng." Quân Vô Tà giương mắt, nhìn khuôn mặt cứng đờ của Bạch Vân Tiên.

Đôi môi Bạch Vân Tiên run rẩy, thân ảnh có chút lay động.

Sắc mặt Mặc Huyền Phi cũng hoàn toàn đen, hần vạm lằn không ngờ, Quân Vô Tà cư nhiên còn phòng bị một tay như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Vả mặt lần thứ hai (1)

"Hiện tại, hần là đã trải qua nghiệm chứng của các ngự y, đưa đến trên tay thánh thượng." Quân Vô Tà giương mắt, nhìn khuôn mặt cứng đờ của Bạch Vân Tiên.

Đôi môi Bạch Vân Tiên run rẩy, thân ảnh có chút lay động.

Sắc mặt Mặc Huyền Phi cũng hoàn toàn đen, hần vạm lằn không ngờ, Quân Vô Tà cư nhiên còn phòng bị một tay như vậy!

Ngày trước khi Bạch Vân Tiên mới đến hoàng thành Thích Quốc, sớm đã đưa tặng hoàng đế mấy bình. Phạm là được vật để hoàng đế dùng, đều cần thiết trải qua cửa ải ngự y viện trấn tọa, sau khi xác định không có gì bất thường, mới có thể đưa đến bên người hoàng đế. Ngự y môn dù cho không hiểu đan dược này đó rốt cuộc luyện chế như thế nào, nhưng

tra xét thuộc tính của đan được lại không có gì khó khăn.

Mặc Huyền Phi vốn định làm Bạch Vân Tiên dù chết cũng không công nhận sự thật đây là Ngọc Lộ Hoàn, làm cho Quân Vô Tà hết đường chối cãi, rốt cuộc lời nói của đệ tử Khuyhnh Vân Tông, so với lời của nữ thổ phi Quân Vô Tà không có học vấn này có thể tin tưởng hơn nhiều.

Chính là ai cũng không nghĩ tới, Quân Vô Tà ngay phía trước đã cho nghiệm chứng, cũng đã phòng bị bọn họ sẽ bôi nhọ nàng.

Thứ này đưa đến trong tay hoàng đế, nhất định phải bị qua tay các ngự y ở ngự y viện, những ngự y đó sớm đã kiểm tra qua Ngọc Lộ Hoàn của Bạch Vân Tiên đưa lúc trước, kiểm tra lại tự nhiên thuận buồm xuôi gió, muốn tra ra này đó có phải là Ngọc Lộ Hoàn hay không, tự nhiên không có bất luận khó khăn gì!

Từ phản ứng vừa rồi của Bạch Vân Tiên, Mặc Huyền Phi cũng đã đoán được, Quân Vô Tà đưa bình đan được này lại đây, khẳng định là Ngọc Lộ Hoàn không thể nghi ngờ!

Quân Vô Tà khi nào thì trở nên thông minh như vậy?

Mặc Thiên Uyên vẫn luôn bàng quan rốt cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng hân giờ lên một mặt ý cười, âm thầm nhìn về phía Quân Vô Tà.

Tiểu nha đầu này nhìn như lạnh lẽo, khi bắt đầu làm gì, thật sự là mau-tàn-nhấn-chuẩn!

Quân Vô Tà kỳ thật sáng sớm đã có thể nói cho Bạch Vân Tiên, chính mình đem đồ vật đưa đi để ngự y kiểm tra, nhưng nàng cố tình không đề cập tới, một hai phải chờ đến khi Bạch Vân Tiên chuyển giọng nói đan được này không phải là Ngọc Lộ Hoàn, mới đưa hết thấy chuẩn bị này công bố ra.

Ngự y tất nhiên có thể kiểm tra ra đây là Ngọc Lộ Hoàn, Bạch Vân Tiên lại tra không ra, hoặc là là học nghệ của nàng căn bản không tinh thông nên không thể phân rõ Ngọc Lộ Hoàn thật giả, hoặc là là nàng cố ý hãm hại, cố ý đem thật sự nói thành giả!

Lời nói đã nói ra, sau chuẩn bị này của Quân Vô Tà, chiếu thẳng chính vào mặt Bạch Vân Tiên là một cái tát.

Đánh thật vang dội!

Chiêu thức ấy của Quân Vô Tà, không chỉ đem Bạch Vân Tiên đánh ngốc, cũng đem Mặc Huyền Phi chấn trụ.

Hắn khó có thể tin nhìn Quân Vô Tà, phảng phất như chưa từng gặp qua nàng.

Này vẫn là nữ nhân trước kia đi theo bên người hắn, vậy đuôi lấy lòng hắn sao? Vẫn là nữ nhân kia chỉ biết một mặt ngang ngược, đầu óc ngu ngốc sao?

Vì cái gì hiện tại Quân Vô Tà lại cho hắn cảm giác xa lạ như vậy?

Hắn vốn tưởng rằng, Quân Vô Tà ngoài mặt lạnh lẽo, bất quá là sau khi hắn vì Bạch Vân Tiên mà vứt bỏ nàng, mới nghĩ ra được biện pháp hấp dẫn hắn, nàng cho rằng hắn thích tính tình của Bạch Vân Tiên, mới cố tình bắt chước. Nhưng hiện giờ xem ra, sự tình lại hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của hắn như vậy.

Quá khứ của Quân Vô Tà, tuyệt đối sẽ không luyện chế đan được, càng đừng nói là Ngọc Lộ Hoàn, nhưng ám muội mà chuẩn bị một tay, trước tiên đem đan được đưa đến trong tay hoàng đế, kế hoạch như vậy, cũng không phải là Quân Vô Tà có thể dự đoán được!

Chính là hiện tại, hết thảy phát sinh, đều như là một cái tát vang dội, đem Mặc Huyền Phi luôn tự cho mình là đúng cùng nắm chắc phần thắng kia đều đánh nát.

Không thể!

Hắn tuyệt đối không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra!

"Quân Vô Tà, ngươi thật sự hồ nháo, loại đồ vật này sao lại có thể đưa đến phụ hoàng nơi đó? Ngươi chẳng lẽ là muốn độc hại phụ hoàng! Vân Tiên, ngươi mau cùng ta đi xem phụ hoàng, ngăn vạ đừng để cho phụ hoàng xảy ra vấn đề gì." Tâm tư Mặc Huyền Phi vừa chuyển, tay hắn một phen giữ chặt tay Bạch Vân Tiên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Vả mặt lần thứ hai (2)

Hắn không thể để Quân Vô Tà có cơ hội, chỉ cần hắn đi gặp phụ hoàng trước một bước, để phụ hoàng công đạo nói các ngự y đem những Ngọc Lộ Hoàn kia xác nhận là giả, xui xẻo vẫn là Quân Vô Tà!

Bạch Vân Tiên bị Mặc Huyền Phi lôi kéo, lúc này cũng bất chấp tư thái, nàng rất rõ ràng, nếu là để những ngự y đó chứng thực Quân Vô Tà thực sự phối chế được Ngọc Lộ Hoàn, nàng có thể thật muốn mất mặt ném về nhà.

Quân Vô Tà chỉ là mắt lạnh nhìn Mặc Huyền Phi thi triển kỹ thuật diễn, không có một chút ý tứ ngăn cản.

Nhưng nàng không ngăn cản, không có nghĩa là Mặc Thiên Uyên không ngăn cản.

"Nhiệm vụ cốt ruột như vậy làm cái gì, nếu như đan được kia có vấn đề, cũng qua không được tay của các ngự y, ngự y cũng không dám ngay cả được không rõ nguồn gốc sẽ cấp phụ hoàng dùng." Mặc Thiên Uyên cười tủm tỉm nhìn thần sắc vội vàng của Mặc Huyền Phi, trong khoảng thời gian này bị Mặc Huyền Phi đề ở ngực hiện giờ rốt cuộc thoát ra khỏi.

Hắn tuy rằng không động đến Mặc Huyền Phi, nhưng có thể thấy Mặc Huyền Phi bị Quân Vô Tà và mặt đánh oanh oanh liệt liệt như vậy, trong lòng thật sự là thống khoái.

Mặc Huyền Phi lúc này không có hứng thú cùng Mặc Thiên Uyên đấu võ mồm, hắn chỉ nghĩ nhanh tìm có đề rồi đi. Bất luận có ngăn cản được những ngự y đó hay không, chỉ cần hiện tại rời khỏi Lâm Uyên Điện, sự tình hôm nay liền có thể coi như hoàn toàn không hề phát sinh, Bạch Vân Tiên cùng hắn cũng sẽ không quá mất mặt.

Đáng tiếc, ông trời tựa hồ là cố ý đối nghịch cùng Mặc Huyền Phi, còn chưa chờ hần ra khỏi Lâm Uyên Điện, hai gã thái giám liền mang vào một đồng vàng bạc châu báu, tươi cười đẩy mặt đi lên đón.

"Nhị hoàng tử cùng Bạch tiểu thư quả nhiên đang ở đây, Bạch tiểu thư vừa mới đưa Ngọc Lộ Hoàn bệ hạ đã nhận, mấy thứ này, là bệ hạ tặng cho Bạch tiểu thư, còn thỉnh Bạch tiểu thư vui lòng nhận cho." Truyền lời chính là lão thái giám bên người hoàng đế, trên mặt hần treo tươi cười nịnh nọt khách khách khí khí mờ mờ.

"Người nói cái gì?" Mặc Huyền Phi quả thực không thể tin được chính lỗ tai của mình.

Thái giám kia sững sốt một chút, bị biểu tình dữ tợn của Mặc Huyền Phi dọa tới.

"Bệ..... Bệ hạ, sai nô tài đem..... đem đồ vật giao cho Bạch tiểu thư cùng qua đây....."

"Người vừa rồi nói Vân Tiên đưa cho phụ hoàng Ngọc Lộ Hoàn?" Mặc Huyền Phi mở to hai mắt nhìn, ngay cả Bạch Vân Tiên một bên sắc mặt cũng trở nên thập phần khó coi.

Thái giám không rõ nguyên do, Ngọc Lộ Hoàn này là đan dược của Khuyển Vân Tông, không phải Bạch Vân Tiên đưa còn có thể là ai đưa.

Mặc Thiên Uyên nhìn ba người giằng co ngoài cửa, khóe miệng gọi lên một mặt cười lạnh, hần nhìn về phía Quân Vô Tà đang cúi đầu uống trà, trong lòng rất là khiếp sợ.

Quân Vô Tà đã sớm đoán chắc Mặc Huyền Phi sẽ lâm trận lùi bước, cho nên nàng không chỉ đem Ngọc Lộ Hoàn đưa đến trước mặt hoàng đế, mà còn có đem danh hào của Bạch Vân Tiên đẩy đưa qua! Hoàng đế vì mượn sức của Khuyển Vân Tông, nhất định sẽ cho ban thưởng, mà không ngờ được hết thấy này, lại đem phá hỏng đường lui của Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên!

Đồ vật đã đưa đến, cũng liền chứng minh, Quân Vô Tà đưa Ngọc Lộ Hoàn qua đó đã bị các ngự y nghiệm chứng, đưa đến trong tay hoàng đế.

Những cái đan dược đó phải hay không là Ngọc Lộ Hoàn, đáp án đã công bố.

Thời gian thái giám mang đồ tới lại trùng hợp như vậy, hoàn toàn không để cho Mặc Huyền Phi gầy gù tìm đường sống.

"Quân Vô Tà, người cũng dám khi quân! Đan dược kia rõ ràng không phải của Vân Tiên!" Mặc Huyền Phi đáy mắt tràn ngập dữ tợn, hần không thể để Quân Vô Tà trêu chọc như vậy, bị chính nữ nhân mình vứt bỏ đùa bỡn như vậy, hần căn bản không thể chịu đựng được.

Quân Vô Tà như rồng mây, "Là của nàng."

"Người nói bậy gì đó!"

Quân Vô Tà lạnh nhạt nói: "Ta bồi cho nàng."

Nàng nói qua, sẽ bồi Bạch Vân Tiên Ngọc Lộ Hoàn.

"Kết quả đã công bố, Bạch Vân Tiên người có kết luận gì?" Quân Vô Tà con người lạnh như băng sương, đứng ở trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Bạch Vân Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Vả mặt lần thứ hai (3)

Bạch Vân Tiên cắn môi, nàng không muốn thừa nhận, nhưng Quân Vô Tà này đã chuẩn bị một màn ở phía sau, lại bức cho nàng không thể không thừa nhận đan dược kia chính là Ngọc Lộ Hoàn.

Nhưng, sao có thể?

Quân Vô Tà bất quá là một cái tiểu thư vương phủ, nàng căn bản không có cơ hội tiếp xúc với phối phương của Ngọc Lộ Hoàn, nàng sao có thể tạo ra được Ngọc Lộ Hoàn?

Nàng ta mới dùng bất quá thời gian là nửa ngày, thời gian ngắn như vậy, muốn luyện chế một lọ Ngọc Lộ Hoàn đã không có khả năng, nàng ta như thế nào còn có thời gian để luyện chế hai bình?

"Phòng đan dược của người quá cũ nát, lãng phí thời gian luyện đan của ta." Quân Vô Tà lơ đãng nhìn về phía Mặc Thiên Uyên, thuận miệng nhắc mãi một câu.

Phòng luyện đan đã lâu không dùng, có rất nhiều đồ vật đều không thể sử dụng, bằng không, chứ có nói hai bình, liền tính năm bình nàng cũng luyện ra tới.

Mặc Thiên Uyên hiện tại rất muốn cười, tưởng tượng đến mới vừa rồi Bạch Vân Tiên nói luyện chế Ngọc Lộ Hoàn yêu cầu ba năm ngày thời gian, hần liền cảm thấy Quân Vô Tà thật sự là quá ác liệt. Nàng chẳng những chỉ dùng nửa ngày, lại còn luyện chế được hai bình, nhưng hiện tại nàng cư nhiên còn nói phòng luyện đan của hần cũ nát, chậm trễ thời gian của nàng. Đây chẳng phải là ý nói, nếu cho nàng đủ điều kiện, thời gian luyện đan của nàng còn có thể lại ngắn hơn một ít?

Nhìn như không thấy trách cứ, nhưng không khác gì lại cấp trên mặt Bạch Vân Tiên thêm hai bàn tay.

Đánh, thật sự đầm đìa thống khoái!

Mặc Thiên Uyên hiện tại cuối cùng minh bạch, Quân Vô Tà vì sao lại khinh thường đối với Ngọc Lộ Hoàn.

Bạch Vân Tiên luôn mồm thổi phồng đan dược lên tới trời cao, đến khi tới trên tay Quân Vô Tà rồi, lại biến thành khối đá không giá trị, bị ném trở về trên mặt nàng.

"Quân Vô Tà, người làm sao biết được phối phương của đan dược Khuyển Vân Tông!" Bạch Vân Tiên nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Quân Vô Tà, nàng chưa bao giờ gặp qua khuất nhục như vậy.

Quân Vô Tà nhàn nhạt nói: "Muốn biết phối phương của loại đồ vật này? Người một chút kiên cố thể."

"....." Bạch Vân Tiên bị ngữ khí *vân đạm phong khinh*(*) của Quân Vô Tà chỉ thiếu chút nữa là bị hôn mê bất tỉnh.

(*) *Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, lạnh lùng như gió thổi.*

Mặc Huyền Phi mắt thấy tình huống không đúng, lập tức nấn bã vai của Bạch Vân Tiên.

"Sự tình hôm nay bất quá chỉ là vui đùa một chút, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên trở về." Mặc Huyền Phi quyết đoán mở miệng, người đã bị bề mặt, nếu bọn còn lưu lại sẽ chỉ càng thêm bề.

"Nhị đệ vội vã đi như vậy làm cái gì? Bạch tiểu thư tựa hồ còn chưa có đưa ra kết quả nghiệm chứng cho Vô Tà không phải sao?" Mặc Thiên Uyên cố tình phải cho Mặc Huyền Phi ngột ngạt.

Bạch Vân Tiên gắt gao trừng mắt Quân Vô Tà, giống như là muốn đem nàng trừng chết giống nhau.

Giữa giữa hồi lâu, sắc mặt nàng tái nhợt nói: "Người luyện chế, là Ngọc Lộ Hoàn."

Nói xong, nàng giống như là bị người rút hết sức lực, ngay cả đứng đều không vững..

"Vân Tiên!" Mặc Huyền Phi vội vàng đỡ lấy nàng, cắn răng đối Mặc Thiên Uyên nói: "Hôm nay làm phiền, Vân Tiên có chút không khoẻ, ngày khác lại cùng hoàng huynh gặp nhau."

Nói, không đợi Mặc Thiên Uyên mở miệng, Mặc Huyền Phi gấp gấp đỡ Bạch Vân Tiên bước nhanh rời đi.

Thái giám tặng đồ không rõ nguyên do, nhìn Nhị hoàng tử cùng Bạch Vân Tiên nổi giận dưng dưng rời đi, vội vàng dẫn người bụng tường thường đi theo.

(*Tường thường: khen thưởng để ghi nhớ công lao*)

Đợi cho mọi người đi rồi, Mặc Thiên Uyên rút cuộc áp lực không còn nữa, nội tâm thống khoái, cười to ra tới.

"Quân Vô Tà a Quân Vô Tà, người thật sự là làm ta kinh hi không ngừng, người hôm nay cấp Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên mắt mặt lớn như vậy, thật là đại khoái nhân tâm! Ta nói người vì sao ngay từ đầu không đem sự tình làm rõ, chính là người là muốn để cho bọn họ nói càng nhiều, mắt mặt vút đi càng lớn hơn nữa. Người thật là quá ác liệt, ha ha."

Quân Vô Tà liếc mắt một cái nhìn Mặc Thiên Uyên cười ra nước mắt, thấp phản bình tĩnh.

Nàng ác liệt sao? Cũng không cảm thấy gì.

Những lời này đó, đều không phải là chính Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên nói ra sao? Tự làm vậy không thể sống.

"Bất quá, hành động hôm nay của người sẽ nhận được lòng thù hận của hai người bọn họ." Mặc Thiên Uyên cảnh báo nói.

"Chuyện sớm hay muộn." Quân Vô Tà đôi mắt buông xuống, con người thu thủy nhộn nhạo một mặt sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 96: Thụy lân quân (1)

Ở trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương không ngừng nuôi dưỡng, hạt sen được Quân Vô Tà gieo kia đã nảy mầm rồi ra nụ, mùi hương hoa sen cùng hương rượu nồng đậm hoà quện với nhau, làm trong phòng Quân Vô Tà không có lúc nào là không quanh quẩn ở trong cổ mùi hương kia.

Quân Vô Tà mặc dù là khi đang ngủ, cổ mùi hương kia cũng sẽ cuộn cuộn không ngừng chuyển hóa vì linh lực chảy vào trong thân thể của nàng.

Thực vật hệ Giới Linh nhìn như vô dụng, nhưng nếu biết phương thức tu luyện, thật sự là phát rõ.

Thời gian nửa tháng ngắn ngủn, Quân Vô Tà đã có thể ở trong cơ thể mình hội tụ ra linh lực.

Nhìn lòng bàn tay kia một màu đỏ của linh lực, đáy mắt bình tĩnh của Quân Vô Tà rốt cuộc hiện lên một tia vừa lòng.

Trong thế giới này linh lực tổng cộng chia làm bảy tầng, lấy cầu vòng chi sắc phân chia.

Phân biệt là, xích-chanh-hoàng-lục-thanh-lam-tử.

(*đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh da trời, chàm và tím*)

Linh lực của Quân Vô Tà hiện tại bất quá là mới bước vào tầng thứ nhất, lòng bàn tay linh lực màu đỏ, đó là xích linh.

Linh lực chỉ có thể sau khi Giới Linh thức tỉnh mới có thể tu luyện, cũng có nghĩa là, người ở thế giới này, chân chính bắt đầu tu luyện linh lực là từ năm bước vào tuổi 14. Trước đó bọn họ cần phải rèn luyện thể trạng mở rộng gân mạch, vì chuẩn bị cho Giới Linh thức tỉnh. Nguyên chủ thân xác này, trước khi bị nàng chiếm lấy thân thể, đã được Quân Tiên từ nhỏ buộc Quân Vô Tà tới luyện thể trạng cùng gân mạch, có thể nói, bản thân thân xác này là cực kỳ thích hợp tu luyện linh lực.

Từ lúc bắt đầu mười bốn tuổi, mọi người đều phải dựa vào Giới Linh không ngừng tu luyện chính linh lực của mình, theo tự thân linh lực trưởng thành, lực lượng Giới Linh cũng có thể hấp thu càng nhiều, trợ giúp Giới Linh trưởng thành.

Hỗ trợ và phụ thuộc lẫn nhau.

Người bình thường, sau khi bắt đầu tu luyện linh lực, trong thân thể sẽ hội tụ chút ít linh lực, mà muốn làm cho linh lực này có thể hình thành hội tụ ở bên ngoài cơ thể, chậm thì cần nửa năm thời gian.

Nhưng Quân Vô Tà bắt quá chỉ dùng nửa tháng, cũng đã có thể phóng được linh lực ra ngoài, nếu như để người khác biết, là sợ là sẽ bị hù chết.

Quân Vô Tà chợt thu năm ngón tay lại, đem xích linh thu hồi trong cơ thể, giây tiếp theo, một trận tiếng đập cửa vang lên.

Sau khi bắt đầu phóng ra được linh lực, ngũ quan của Quân Vô Tà đều được nâng cấp.

"Vào đi."

Cửa phòng đẩy ra, Long Kỳ đứng ở ngoài cửa, cúi người cung kính nói: "Tiểu vương gia thỉnh đại tiểu thư đi một chuyến."

"Được."

Long Kỳ mang Quân Vô Tà đi chính là luyện võ trường ngầm của Lâm Vương phủ, giữa sân thập phần rộng lớn, bốn phía giắt các loại binh khí.

Trung tâm của luyện võ trường, một bộ thân ảnh phiêu dật cầm trong tay thanh kiếm thật, sắc bén ra chiều, một thân áo đơn đã bị mồ hôi ướt nhẹp, hắn cũng không để ý không hỏi, cặp con ngươi hiện lên một thân kiên nghị.

"Tiểu thúc." Quân Vô Tà nhìn thấy người nọ liền mở miệng kêu.

Quân Khanh nghe được thanh âm ngay lập tức thu kiếm, người vừa chuyển, trường kiếm liền rơi vào trong vỏ ở phía sau, khuôn mặt thanh tú mang theo ý cười sang sảng.

"Vô Tà ngươi đã đến rồi."

Quân Vô Tà nhìn Quân Khanh từ trên xuống dưới, ai cũng không thể tưởng tượng được, cách đây không lâu, nam tử tuấn lãng trước mắt vẫn là một cái phế vật đi đứng không xong, lại chỉ còn có nửa mạng.

Ngay khi Quân Khanh nhận thấy mình có thể đứng thẳng, hắn liền bắt đầu không ngừng bí mật tiến hành tối luyện đối với thân thể của chính mình, để tránh khỏi bị người có tâm phát hiện, mỗi ngày hắn đều sẽ xuống luyện võ trường dưới mặt đất âm thầm khổ luyện, cố gắng đem hết quãng thời gian đã mất khi không dùng được chân kia trở về.

"Hôm nay kêu ngươi tới, cũng không vì sự tình gì khác, chỉ là thấy thời tiết vừa mới sang xuân, muốn nha đầu ngươi bồi tiểu thúc ta đi ra ngoài du xuân. Nhìn ngươi cả ngày không phải ngồi tại được phòng thì chính là đi Lâm Uyên Điện, ngày xuân cảnh sắc đẹp thế này cũng không nên cô phụ mới tốt." Quân Khanh cười mở miệng, đem thanh kiếm trong tay giao cho Long Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Thụy lân quân (2)

Quân Khanh muốn mang theo Quân Vô Tà đi ra ngoài tản bộ, Quân Vô Tà tự nhiên không có ý kiến gì.

Sau khi thay đổi xong một thân quần áo, Quân Khanh lại ngồi trên xe lăn, có Long Kỳ đẩy ra đại môn Lâm Vương phủ, mang theo Quân Vô Tà lên xe ngựa.

Xe ngựa vòng đi vòng lại trong hoàng thành một hồi lâu. Quân Vô Tà trầm mặc ngồi ở bên trong xe ngựa. Bên ngoài xe ngựa hai bên đường thanh âm hồi hả của thương nhân rao hàng cùng người qua đường nói chuyện với nhau rôm rả ở bên tai, mà nàng lại ngay cả mí mắt đều lười không nâng lên một chút, chỉ là cúi đầu vờ về chơi đùa Miêu nhi trên đầu gối.

Quân Khanh xem ở trong mắt, không khỏi thờ dài.

Quá khứ của Quân Vô Tà tất nhiên so không được với hiện giờ, nhưng nha đầu này tuổi còn nhỏ, lại trầm mặc ít lời như vậy, thật sự làm người không yên tâm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xe ngựa rốt cuộc ngừng lại, Long Kỳ đỡ Quân Khanh từ trên xe ngựa xuống dưới, Quân Vô Tà theo sau đuổi kịp.

Chính là đang lúc nàng xuống xe ngựa, khi nhìn đến nơi mình đến, lại không khỏi ngây ngẩn cả người.

Cách đó hơn 10m, một tòa quân doanh chót vót ở trước mắt, Quân Vô Tà quay đầu nhìn lại, toàn bộ hoàng thành đã rời xa khỏi tầm mắt, chỉ một chút bất tri bất giác xe ngựa thế nhưng đã ra khỏi hoàng thành.

"Quân gia ta nổi tiếng là nhờ Thụy Lân Quân của chúng ta, người là nữ nhi Quân gia, nơi này người sớm hay muộn muốn cũng sẽ tới." Quân Khanh ngồi ở trên xe lăn, vẫn là Long Kỳ đẩy từ phía sau.

"Đại tiểu thư, xin theo ta đi tới." Long Kỳ cung kính mở miệng, đẩy Quân Khanh đi vào quân doanh.

Thụy Lân Quân, là đệ nhất cường quốc chiến quân của Thích Quốc, ở trên võ sở chiến trường, địch nhân nghe tiếng đã sợ vỡ mật, nhiều năm đóng tại các nơi ngoài biên cương.

Những năm gần đây, biên cương Thích Quốc ổn định, Quân Tiên mới đưa Thụy Lân Quân rút lui trở về. Để tránh khỏi lòng nghi ngờ của hoàng đế, Quân Tiên đem giải tán Thụy Lân Quân bên ngoài, đại bộ phận quân quyền giao ra, lại đem địa doanh của Thụy Lân Quân an trí ở khoảng cách xa khỏi hoàng thành. Còn lại tổ tôn Quân gia ba người quay về bên trong hoàng thành, hoàng đế hoàn toàn không cần lo lắng Thụy Lân Quân tạo phản, bởi vì hắn tùy thời đều có thể dùng tính mạng tổ tôn Quân gia ba người áp chế.

Thế nhân đều biết, trong thiên hạ có thể hiệu lệnh Thụy Lân Quân, chỉ có cốt nhục của Quân gia.

Trong tay nắm tính mạng người Quân gia, là có thể bóp chặt mệnh môn của *Thụy Lân Quân*. (Ý là có thể gián tiếp điều khiển *Thụy Lân Quân*)

Đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà đặt chân đến quán doanh của Thụy Lâm Quân, nguyên chủ thân thể này cùng nàng giống nhau.

Đúng là giữa buổi trưa, là lúc mặt trời chiếu xuống ác liệt nhất, trong quán doanh to như vậy, chỉ có một đội binh lính đang tuần tra, toàn bộ trong quán doanh một mảnh yên tĩnh.

Long Kỳ đẩy Quân Khanh, mang theo Quân Vô Tà hướng tới chỗ sâu trong địa doanh đi đến. Bốn phía yên tĩnh làm người không nghe ra được một tia thanh âm. Quân Vô Tà trầm mặc không lên tiếng đi theo ở phía sau, đem quán doanh này hết thảy xem ở trong mắt.

Trong địa doanh không người, cũng không thấy bóng dáng Thụy Lâm Quân. Thụy Lâm Quân làm nhân tâm run rẩy kinh sợ, phảng phất giống như biến mất từ trong tòa quán doanh này.

Nhưng mà, trong nháy mắt lúc Quân Vô Tà đi vào thao trường luyện binh, đôi mắt nàng tròn to.

Dãy đặc binh lính đều mặc áo giáp, chói chang như đang đứng dưới ánh nắng mùa hè, binh khí trong tay bọn họ không ngừng múa may, sát khí tràn ngập ở toàn bộ thao trường luyện võ, vốn không có gió, những động tác chỉnh tề của Thụy Lâm Quân cùng binh khí chém xuống, đều tại đây trên thao trường luyện võ này nhắc lên một trận sóng nhiệt.

Sóng nhiệt quất vào mặt mà đến, mang theo áp bách làm người cảm giác hít thở không thông.

"Đây là Thụy Lâm Quân của Quân gia ta, cũng là lưỡi dao sắc bén nhất trong tay Quân gia chúng ta. Vô Tà, người nhớ kỹ, trong thiên hạ có thể sử dụng cây đao này, chỉ có người Quân gia ta." Quân Khanh quay mặt đi tới, trên mặt ý cười trút hết, đáy mắt hẳn chỉ có hàn ý cứng như sắt thép cùng máu loãng ngấm quá lạnh lẽo.

Thụy Lâm Quân, là một khối bùa bảo mệnh lớn nhất của Quân gia, có thể bảo vệ Quân gia trăm năm vô ưu, cũng có thể làm Quân gia trở thành cái đinh trong mắt đế vương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Thụy lâm quân (3)

Quân Vô Tà từ lúc trọng sinh tới nay, không ít lần nghe nói đến uy danh của Thụy Lâm Quân, nhưng hôm nay, nàng chính mắt chứng kiến mới thấy hết được khí thế thiết huyết cuồng chiến của quân nhân.

Mười vạn đại quân huấn luyện ở dưới ánh nắng chói chang, thế nhưng không hề phát ra nửa điểm thanh âm, nếu không có tận mắt nhìn thấy, Quân Vô Tà quả thực không thể tin được, cư nhiên có người có thể huấn luyện ra một đội quân thiết huyết như vậy!

"Thụy Lâm Quân, không những có thể truy sát đẩy lui quân địch, còn có thể lấy thủ cấp tướng địch. Vô Tà người phải nhớ kỹ, không có bất kỳ một đội quân nào của Thích Quốc, là đối thủ thậm chí chỉ là một phần của Thụy Lâm Quân. Hoàng đế vì sao lại chậm chạp không dám đối với Lân Vương phủ làm động thái gì lớn, chính là bởi vì trong tay chúng ta vẫn luôn nắm giữ một đội ngũ đáng sợ như vậy." Quân Khanh trên mặt không còn là của một thúc thúc sùng nịch đối với chất nữ, mà là Thống soái trọng binh bên trong, cương nghị, kiêu ngạo.

Mỗi một binh sĩ của Thụy Lâm Quân khi ra ngoài, đều có thể lấy một chọi năm ra tay tàn nhẫn. Quân gia có thể chế tạo ra một chi quân đội thiết huyết như vậy, đã không biết phí bao nhiêu tâm huyết. Bọn họ lại là dùng biện pháp gì, làm một đám người cam tâm tình nguyện tàn nhẫn như vậy vì Quân gia mà cống hiến?

Điểm này không ai biết.

Vô số người muốn ở trong Thụy Lâm Quân thọc gậy bánh xe, cuối cùng hoặc là chết ở trong tay đàn binh lính thiết huyết này, hoặc là bị ném ra ngoài.

Đây là một thanh đao sắc bén nhất, một thanh đao vĩnh viễn sẽ không phản bội Quân gia!

"Tiểu thúc, ta minh bạch." Quân Vô Tà thu liễm khiếp sợ ở đáy mắt. Hôm nay Quân Khanh mang nàng tới địa doanh của Thụy Lâm Quân đều không phải chỉ đơn giản là đi tản bộ như vậy, hẳn là thiết tình cho rằng Quân Vô Tà đã có tư cách tiếp xúc với đội quân này, Quân Khanh đã không còn đem Quân Vô Tà coi như một cái hài tử ngây thơ vô trí, mà là đem nàng coi như một trong những trụ cột của Quân gia.

Quân Khanh biểu tình đã ôn hòa hơn nhiều, hẳn gật gật đầu.

"Hôm nay để người qua đây, là ý tứ của ta và gia gia người, có chút đồ vật, cũng nên giao cho người." Quân Khanh nhìn Long Kỳ liếc mắt một cái.

Long Kỳ lập tức đem một túi gấm giao cho Quân Vô Tà.

Màu đen trên túi gấm, màu sợi tơ bạc phác họa nên một con kỳ lân, kia kỳ lân chân đạp tường *vân (mây)*, hiện lên đầy diễm lành. Ở trong túi gấm có ba cái ống, rộng bằng ngón tay của nàng, Quân Vô Tà dò hỏi nhìn về phía Quân Khanh.

Quân Khanh nói: "Những cái này là *Lăng Vân Vang (凌云响) (*)* của Thụy Lâm Quân, chỉ cần kéo cơ quan của Lăng Vân Vang này, sẽ có tín hiệu xông thẳng lên phía chân trời, Thụy Lâm Quân tức khắc liền sẽ đuổi tới. Vô Tà, ta và gia gia người vốn dĩ lo lắng tuổi người còn nhỏ dễ xúc động, không biết nặng nhẹ, cho nên không dám đem đồ vật này có thể sử dụng Thụy Lâm Quân giao cho người. Nhưng trong khoảng thời gian này, biến hoá của người làm chúng ta thập phần giật mình, ta và gia gia người đều cho rằng, người đã có tư cách có được Lăng Vân Vang." Lăng Vân Vang đối với Quân gia mà nói ý nghĩa rất trọng đại, một khi tín hiệu được phát ra, Thụy Lâm Quân liền sẽ xuất động.

{(*) 凌云响 = Soaring Cloud Signals = Lăng Vân Vang. 凌:Lăng là lên/cao, 云:Vân chính là mây trên trời, 响:Vang trong vang vọng/kêu vang.}

Đây là tín nhiệm của Quân Khanh cùng Quân Tiễn đối với Quân Vô Tà, thanh đao sắc bén nhất của Quân gia bọn họ một phen giao cho Quân Vô Tà.

"Cám ơn." Quân Vô Tà chỉ có thể nói lời cảm tạ, ba cái Lăng Vân Vang kia thực nhẹ, nhưng phần lượng đè ở trong lòng nàng lại rất lớn.

"Người trong nhà, không cần khách sáo." Quân Khanh cười, hẳn biết, Quân Vô Tà đã biết được nên sử dụng mấy thứ này như thế nào.

Trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà cùng Thái tử tiếp xúc thân mật, thân thể Thái tử từ từ chuyển biến tốt đẹp, tính tình cũng trở nên bình thản rất nhiều, bất luận là ở trên triều

đỉnh hay là ở dân gian, thanh danh đều có cái thiện rất lớn, này vốn là chuyện tốt, nhưng dừng ở trong mắt người nào đó chỉ sợ liền không phải cái chuyện tốt gì.

Lân Vương phủ cần thiết bảo đảm Quân Vô Tà bình yên vô sự, bất luận là ai hay cái gì muốn động vào người chất nữ hắc, đều phải suy nghĩ cho kỹ: có thể hay không chấp nhận sự trả thù điên cuồng của toàn bộ Thụy Lâm Quân!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: “sản xuất hàng loạt”

Đi đến quân doanh Thụy Lâm Quân, Quân Vô Tà rốt cuộc minh bạch, hậu thuẫn của Quân gia có bao nhiêu cường đại. Thanh đao sắc bén này đã chém giết vô số người đối với Quân gia mưu đồ gây rối, đồng thời cũng treo ở trên đầu hoàng đế, hoàng đế muốn động tới Quân gia, cần thiết suy xét đến sự uy hiếp của thanh đao sắc bén này.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh lần nữa từ bỏ và thoái lui, bất quá là bởi vì Quân gia đã không có người được chọn có thể chống đỡ Thụy Lâm Quân.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều thay đổi!

Từ quân doanh Thụy Lâm Quân trở về, Quân Vô Tà liền về tới bên trong được phòng.

Thụy Lâm Quân là thanh đao sắc bén nhất của Quân gia, nàng cần thiết đem cây đao này mài giữa càng thêm sắc bén.

Từ khi bắt đầu một ngày kia, Quân Vô Tà không hề rời đi Lân Vương phủ một bước, nàng cả ngày đem chính mình nhốt tại trong phương thuốc, mỗi ngày đều sẽ có một lượng lớn dược liệu được đưa vào, nàng tuy rằng không có lại đi qua Lâm Uyên Điện, nhưng Mặc Thiên Uyên lại cách mỗi hai ngày liền sai người đưa tới một vò Ngọc Dịch Quỳnh Tương.

Nụ hoa đã bắt đầu nở ra hoa sen, bị Quân Vô Tà dọn luôn tới được phòng rồi, không ai biết nàng ở được phòng đang làm cái gì.

Thời điểm Quân Vô Dược đẩy cửa được phòng ra, liền thấy mặt thân ảnh nhỏ xinh kia, đang ngồi dựa ở trên ghế ngang nhiên ngủ.

Ngủ Quân Vô Tà khi không có lạnh lẽo của ngày thường, thì càng thêm điềm tĩnh mỹ lệ.

Quân Vô Dược nhìn lướt qua những thùng gỗ chôn cất ở được phòng, bước đến bên người Quân Vô Tà, đem nàng ôm lên.

"Miêu." Miêu nhi đang gối đầu ngủ trên đầu gối của Quân Vô Tà bị bừng tỉnh, trừng một đôi mắt mèo nhìn Quân Vô Dược, chi liếc mắt một cái, nó giật giật thân mình, ở trong ôm ấp của Quân Vô Tà tìm cái góc độ thoải mái tiếp tục ngủ.

"....."

Động tác của Miêu nhi đánh thức người đang ngủ say, Quân Vô Tà mờ to mắt, trên mặt Quân Vô Dược kia treo ý cười tà tử, lập tức dẫn vào mi mắt.

"Nếu như ta không tới, người thật sự tính toán ăn ở đều tại trong được phòng này sao?" Quân Vô Dược nhướn mày nói.

"Ta đã ngủ bao lâu?" Quân Vô Tà xoa xoa đôi mắt, con buồn ngủ ở khóe mắt nàng treo lên một giọt nước mắt trong suốt.

"Vì sao lại liều mạng như vậy? Thụy Lâm Quân cũng đã đủ cường đại, người thật sự cảm thấy thân mình người là làm bằng sắt sao? Một người có thể chuẩn bị đan dược cho một chi quân đội?" Quân Vô Dược ôm Quân Vô Tà ở ghế trên ngồi xuống, ôn nhu vì nàng sửa sang lại đầu tóc có chút loạn.

"Có gì không thể?" Quân Vô Tà nhướn mày.

Mười vạn đại quân số lượng có nhiên đáng sợ, nhưng nếu lấy tốc độ luyện chế đan dược của nàng, cũng không phải hoàn toàn không thể cung ứng.

Quân Vô Dược cười khẽ một tiếng, cái trán để ở trên trán Quân Vô Tà, "Ta cho rằng, người chỉ để ý đến sống chết của Quân gia phụ tử mà không thèm để ý đến người bên ngoài."

Một tháng thời gian, hơn mười ruộng đan dược, mỗi một ruộng, đều nhét đầy đan dược có thể tắm bổ gân mạch.

Binh lính của Thụy Lâm Quân đều đã thành niên, tu luyện linh lực đã lâu, hàng năm luyện binh làm cho bọn họ thân thể đã cường hãn tới nông nỗi đáng sợ rồi, chỉ có gân mạch là không cách gì sửa đổi, nhưng cái này lại chính là mấu chốt để tu luyện linh lực. Gân mạch càng là kiên cường dẻo dai, tốc độ tu luyện linh lực cũng liền sẽ càng nhanh, điểm này nếu là người đều biết.

Trước kia khi một người chưa thành niên, có thể dùng dược vật tắm bổ dược để tăng cường gân mạch trong thân thể của hắn, nhưng một khi thành niên rồi, sau khi gân mạch trưởng thành, lại muốn sửa đổi liền rất khó khăn.

Phóng nhãn trong thiên hạ, muốn cải thiện gân mạch một người trưởng thành có bao nhiêu người có thể. Nhưng người có thể luyện chế thành loại đan dược này, lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bạch Vân Tiên không làm được, sư phụ nàng cũng làm không được.

Ngay cả tông chủ Khuyết Vân Tông đều không thể luyện chế ra đan dược này, Quân Vô Tà lại như là không cần tiền giống nhau, luyện chế trên vạn viên, còn tính toán cầm đi cho những cái binh lính bình thường đó dùng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Hoàng thất âm độc (1)

Nghe khiến cho người cảm thấy phát rồ!

Quân Vô Tà không có trả lời nghi vấn của Quân Vô Dược, chỉ là từ trong ôm ấp của hắn tránh thoát xuống dưới, tiếp tục đi đến bên cạnh lò luyện đan, tăng thêm dược liệu.

Lò luyện đan này, là ngày ấy sau khi trở về từ quân doanh, nâng yêu cầu Quân Khanh tác thành.

Chẳng những thể tích khổng lồ, hơn nữa thủ công tinh tế, rất thích hợp luyện đan với số lượng lớn.

Mười vạn đại quân, muốn ở trong khoảng thời gian ngắn luyện chế số lượng đan dược tương đồng, khó như lên trời.

Chính là này hết thảy, đối với Quân Vô Tà mà nói, lại không có gì khó khăn.

Luyện đan sư bình thường, không dám *luyện đan hàng loạt (sản xuất với số lượng lớn)*, là bởi vì bọn họ không cách gì nắm giữ mỗi một phần phân lượng đan dược, rất sợ ở trong quá trình luyện đan xuất hiện sai lầm.

Điểm này đối với Quân Vô Tà mà nói căn bản là không xem như vấn đề, ở kiếp trước, năng đối với khống chế dược vật, so với dụng cụ còn muốn chặt chẽ chuẩn xác hơn, chỉ cần qua nâng tay, liền sẽ không sai.

Lân Vương phủ cần có Thụy Lân Quân, như vậy năng sẽ khiến cho thực lực Thụy Lân Quân, nâng cao một bước!

Quân Vô Dược chống cằm, lười biếng nhìn Quân Vô Tà bận rộn, ngón tay thon dài tinh tế ma xát lẫn nhau, trong tay còn tàn lưu nhiệt độ cơ thể của Quân Vô Tà.

Phong cách làm việc của Tiểu gia hỏa, thật đúng là sắc bén a.

Quân Vô Tà vì Thụy Lân Quân đồng thời trừ bị, trong hoàng cung lại là một phen cảnh tượng khác.

Từ sau khi ở Lâm Uyên Điện bị Quân Vô Tà bày một đạo, sắc mặt của Bạch Vân Tiên không có qua một ngày nào tốt, Mặc Huyền Phi lao lực tâm tư, muốn dỗ Bạch Vân Tiên vui vẻ, cũng không có nửa điểm thành công.

Bị giải nhân quăng về mặt lạnh lẽo, Mặc Huyền Phi chỉ có thể tìm tới hoàng đế.

"Phụ hoàng, Quân Vô Tà làm việc càng ngày càng không đúng mực, ngài còn muốn mặc kệ như vậy?" Mặc Huyền Phi quỳ gối trong ngự thư phòng, vẻ mặt chua xót.

Hoàng đế từ trong một đồng tấu chương ngẩng đầu lên, "Trẫm đã nói qua với ngươi rất nhiều lần rồi, không cần đi Lâm Uyên Điện."

Mặc Huyền Phi cắn răng nói: "Chính là, Thái tử hấn trong khoảng thời gian này biến hóa thật là quá kỳ quái! Thân mình hấn từ từ chuyển biến tốt đẹp, tính tình cũng khôi phục như thường, hấn thường xuyên ra khỏi cung, đến dân gian ban ân đức, hấn rõ ràng là đang có hành động! Nhi thần..... Nhi thần nào có thể yên tâm."

Độc tố của mạch dạ hoa đã được thanh trừ, Mặc Thiên Uyên lại không phải chịu ảnh hưởng của độc dược, lấy thủ đoạn của Mặc Thiên Uyên, muốn xoay chuyển cái nhìn của mọi người đối với hấn cũng không khó khăn, rốt cuộc chi danh tiên hoàng hiền hậu nhân đức sớm đã ở dân gian truyền khai. Mặc Thiên Uyên là hậu nhi tử của tiên hoàng nên mọi người đối với hấn cũng càng thêm khoan dung.

Mất thấy Thiên Uyên có thể dự triệu *Đông Sơn tái khởi*(*), Mặc Huyền Phi đứng ngồi không yên.

(*) *Đông Sơn tái khởi*: chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Hoàng đế thờ dài, "Ngày ấy ngươi nói, Ngọc Lộ Hoàn ngày đó, là Quân Vô Tà kia làm, chính là sự thật?"

Mặc Huyền Phi sững sốt, lập tức nói: "Vâng."

"Ngọc Lộ Hoàn là phối phương như muốn nâng trên tay của Vân Tông, Quân Vô Tà là như thế nào mà học được? Còn nữa, tính tình nha đầu kia ra sao, ngươi hấn là biết, năng cái loại nữ nhân ngu xuẩn ngang ngược kiêu ngạo này, như thế nào đột nhiên lại có năng lực lớn như vậy?" Hoàng đế híp mắt nhìn nhi tử quỳ gối trước mặt.

"Này..... Nhi thần thật sự không biết, chỉ là nghe nói, trước đó không lâu Lân Vương sưu tập rất nhiều y thư hồi phủ. Có lẽ..... Có lẽ Lân Vương phủ, ngầm cùng người nào đó tiếp xúc, cũng nói không chừng đối phương bắt đầu chỉ giáo y thuật cho Quân Vô Tà." Mặc Huyền Phi này càng nhận càng sâu, Quân Vô Tà có thể luyện chế Ngọc Lộ Hoàn, thật sự là khó có thể làm người tin tưởng.

"Phụ hoàng! Quân Khanh kia trước đây đã bị độc phát, trong cung ngự y cũng đã nói, hấn không sống được bao lâu, nhưng hiện giờ qua lâu như vậy, Lân Vương phủ thế nhưng vẫn không có động tĩnh, Quân Khanh còn tồn tại êm đẹp, bên trong này tất có điều kỳ quái!"

"Ngà? Nếu đúng như ngươi nói vậy, Lân Vương phủ thực sự là có cái người y thuật cao minh nào đó tọa trấn?" Ánh mắt Hoàng đế trở nên âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 101: Hoàng thất âm độc (2)

"Nhi thần không dám nói bậy, chỉ là hiện giờ xem ra rất có khả năng này, nếu không Quân Khanh vì sao đến nay vẫn không chết? Quân Vô Tà lại từ nơi nào học được phương pháp chế tạo ra Ngọc Lộ Hoàn? Thậm chí còn có Thái tử sau khi hấn cùng Quân Vô Tà tiếp xúc, thân thể cũng chuyển biến rất là tốt đẹp! Này hết thảy, không thể không làm nhi thần lo lắng a!" Mặc Huyền Phi đập đầu thật mạnh, khúm núm nặng nề đánh tiếng.

Hoàng đế không mở miệng, hấn chỉ là nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi.

"Hiện tại ngươi cùng Bạch Vân Tiên quan hệ như thế nào?" Hoàng đế bỗng nhiên nói.

Mặc Huyền Phi lập tức nói: "Nàng đã động tình, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay nhi thần, chỉ là lúc trước cách làm của Quân Vô Tà, làm nàng rất là bất mãn, trong khoản thời gian ngắn này sắc mặt cũng không có gì tốt với nhi thần."

Vốn đã là ra về *lãnh ngao (lạnh lùng, ngạo mạn)*, hiện giờ càng thêm làm người khó có thể thân cận.

Hoàng đế mày đã nhăn lại.

Mặc Huyền Phi không ngừng cố gắng, "Phụ hoàng, Thái tử cùng Lâm Vương phủ thường xuyên tiếp xúc, thông đồng một cuộc, nếu như sự tình năm đó bị biết được....."

"Đù rồi!" Hoàng đế nện thật mạnh tấu chương trong tay lên bàn, hần nhủu này nhìn chằm chằm Mặc Huyền Phi, trong mắt tràn đầy chỉ sắc tàn nhẫn.

"Việc này, ta đều có chủ trương. Lâm đại nhân tham ô nhận hối lộ, chiếm nhà dân người tra như thế nào rồi?" Hoàng đế vừa chuyển chủ đề.

Mặc Huyền Phi sững sốt hơn nửa ngày, không biết hoàng đế vì sao lại nhắc tới Lâm đại nhân.

Lâm đại nhân vốn là quan thủ thành biên cương, nhân một lần trong chiến sự đã phát giác ra dị động ở địa phương, đúng lúc này đem tình báo truyền lại cho Quân Cố lúc đó đang là Thống soái, làm cho quân địch bị đại quân của Quân Cố đánh giết toi bời, cũng bởi vậy, được đến hoàng đế đề bạt, từ một quan thủ thành biên thủy, được cân nhắc tới hoàng thành, đảm đương một cái chức quan không lớn không nhỏ.

Lâm đại nhân kia, nguyên danh là Lâm Nhạc Dương, làm người ngay thẳng chất phác, là cái người có chấp, đã vào hoàng thành nhiều năm nhưng làm người làm việc đều rất khiêm tốn. Tuy là người năm đó đem tin tức truyền lại cho Quân Cố mới có thể lên chức, nhưng khi tới hoàng thành rồi, hẳn lại chưa từng cùng Lâm Vương phủ có bất luận tiếp xúc gì, mặc dù năm đó Quân Cố chết trận ở sa trường, hẳn cũng chỉ là sai người đến bái bái ở Lâm Vương phủ, chính mình lại chưa từng xuất hiện qua.

Chức quan của Lâm Nhạc Dương ở trong hoàng thành cũng không lớn, làm người cũng rất thanh liêm, chỉ là tính cách ngay thẳng đã đắc tội không ít quan lại hoàng thành.

"Nhi thần đã phái người đi tra, nhưng Lâm Nhạc Dương kia nhìn như chất phác, chính là làm việc thập phần cẩn thận, nhi thần cũng không có tìm được đủ chứng cứ." Mặc Huyền Phi lập tức nói.

"Phế vật." Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, híp mắt trầm tĩnh một lát nói: "Huyền Phi, ngươi vẫn là quá trẻ tuổi, ngươi cũng biết, trên đời này có những tội danh, cũng không cần cái chứng cứ gì."

Mặc Huyền Phi trong lòng chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thần sắc âm trầm của hoàng đế.

"Lâm Nhạc Dương kia là từ Quân gia mà nhận đến thánh ân, cũng từng đã cứu Quân Cố một mạng, nếu là cái dạng người ruồng bỏ hoàng ân, ở trong hoàng thành ức hiếp bá tánh, Lâm Vương phủ sẽ đề sự việc mặc kệ sao?" Hoàng đế khõe miệng gọi lên một mặt cười lạnh, ánh mắt độc ác giống như rắn độc ẩn dấu trong rừng rậm.

Mặc Huyền Phi sững sốt một hồi lâu, rốt cuộc minh bạch ý tứ của hoàng đế, nét mặt hẳn biểu lộ một mặt ý cười ác liệt, đối với hoàng đế nhất bái lại bái.

"Nhi thần thụ giáo, nhi thần liền đi tước nã Lâm Nhạc Dương này!"

"Chậm đã!" Hoàng đế hơi giờ tay.

"Lâm Nhạc Dương võ công cao cường, thị vệ bình thường không phải là đối thủ của hắn, nếu như hắn chạy thoát trong quá trình vây bắt, ngươi cần phải cẩn thận, chớ có làm mình bị thương." Hoàng đế có điều mở miệng.

Trên mặt Mặc Huyền Phi ý cười càng thêm nồng hậu.

"Nhi thần đa tạ phụ hoàng đề điểm!"

Quân Vô Tà, ngươi lần này, chết chắc rồi!

(*) 东山再起 – Đông Sơn tái khởi: Thành ngữ Trung Quốc. Đời Đông Tấn, Tà An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối.

Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ.

Người đời sau thường dùng điển cổ Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ.

Về sau, Tà An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ.

Do đó, thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" hoặc "Đông Sơn phục khởi" được dùng như một điển cổ văn học để chỉ những người thất thế mà trỗi hưng được thanh thế.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tuyệt thế đan dược (1)

Sự thanh bình và tĩnh lặng trong hoàng thành, chính là để chuẩn bị nghênh đón một hồi huyết vũ tinh phong.

Quân Vô Tà rốt cuộc đem đan dược luyện chế cho Thụy Lâm Quân hoàn thành, nàng sai người đem nâng đồ vật đi đến biệt viện của Quân Khanh, chính mình mang một ít đi qua.

Trước khi rời đi, Quân Vô Tà đi tới bên hồ hoa sen trong viện, nhìn đồng đảo phần liên bên trong đóa bạch liên kia, đáy mắt lạnh lẽo rút lui một chút.

"Chủ nhân ~" bạch liên ở trong nước biến ảo thành tiểu oa nhi trắng nõn, vùng vẫy bọt nước, bơi tới bên cạnh hồ hoa sen, Tiểu Bạch Liên cánh tay nhỏ hồ hồ thịt, ngồi trên đá cuội ở bên cạnh hồ hoa sen, cặp mắt kia mở to thanh triệt, cười ha hả nhìn Quân Vô Tà.

"Cảm giác như thế nào?" Quân Vô Tà nhìn ra vui vẻ trên mặt Tiểu Bạch Liên liền hỏi.

"Hạt châu này thật sự thực dùng rất tốt, ta dùng nó tới tinh lọc lực lượng nơi này, tốc độ tu luyện giống nhau như đúc khi ta ở U Linh Giới." Tiểu Bạch Liên vui vẻ cười cong hai tròng mắt, bộ dáng thập phần khả ái.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, hiện tại bất luận là nàng hay là Tiểu Bạch Liên, đều đang âm thầm tu luyện, tuy rằng tiến độ thông thả, nhưng là tổng hội sẽ đến một ngày hữu dụng.

"Người tiếp tục, ta đi tiểu thúc bên kia." Dứt lời, Quân Vô Tà rời đi đến biệt viện, trong nước tiểu man oa ngay sau đó hóa thành một đóa bạch liên, tại vị trong một đồng hoa sen.

Quân Vô Tà vừa mới tới sân của Quân Khanh, liền thấy những người lúc trước bị nàng sai đưa tới những cái rương đầy đan dược, đều đã đứng ở bên ngoài, bọn hạ nhân mang đồ tới nhìn thấy Quân Vô Tà, lập tức thi lễ, một bộ dáng bắt đặc dĩ.

"Đại tiểu thư, Vương gia đang cùng với tiểu vương gia đang nói chuyện, chúng ta không dám đến quấy rầy, thứ này....." Hạ nhân cẩn thận nói.

Quân Vô Tà giờ tay, ý để bọn họ tạm thời dừng nóng này, chính mình đi đến gõ gõ cửa phòng đang đóng chặt.

"Ai?" Trong phòng truyền đến thanh âm của Quân Tiễn.

"Gia gia, là ta." Quân Vô Tà nói.

Sau một lát, cửa phòng lập tức được mở ra, Quân Tiễn mang theo tươi cười hiền lành nhìn Quân Vô Tà, đúng lúc hần nhìn thấy những cái rương kia bên ngoài, không khỏi có chút giật mình.

"Thứ này là cho tiểu thúc."

"Nha đầu này, chỉ nghĩ tới tiểu thúc người, thứ gì cũng đều hướng hần bên này đưa đến, ta còn nhớ kỹ lần trước người tặng hần một vò rượu ngon, như thế nào cũng không thèm nghĩ đến gia gia?" Quân Tiễn ra vẻ sinh khí, đáy mắt lại tràn đầy ý cười.

Quân Vô Tà chớp chớp mắt, "Gia gia nếu là thích rượu kia, ta lại đi....."

"Người đưa nhỏ ngọc này, ta đây là đùa người thôi, người như thế nào lại tin là thật." Vừa nói, Quân Tiễn vừa đem Quân Vô Tà lôi trở lại trong nhà.

Quân Vô Tà nhìn Quân Khanh ngồi ở trong phòng gật đầu mỉm cười với nàng, có chút không rõ nguyên do.

Gia gia, không phải muốn rượu sao?

"Trước ngồi đi." Quân Tiễn nói.

Quân Vô Tà ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Nói đi, những cái rương này là gì vậy? Bên trong là cái bảo bối gì muốn đưa cho tiểu thúc người a?" Quân Tiễn cười ha hả nhìn Quân Vô Tà, bao nhiêu phiền não khi nhìn thấy cháu gái cũng đều tan biến.

"Không phải cho tiểu thúc, là cho Thụy Lâm Quân." Quân Vô Tà nói.

Trong phòng, tươi cười trên mặt của Quân Tiễn cùng Quân Khanh đều động lại, ánh mắt của Long Kỳ đứng ở một bên cũng trở nên kinh ngạc.

"Vô Tà, người nói cái gì? Cho Thụy Lâm Quân, là có ý tứ gì?" Quân Tiễn hỏi.

Quân Vô Tà nhìn nhìn phản ứng của Quân gia phụ tử, chậm rãi nói: "Những cái đó là đan dược ta luyện chế trong khoảng thời gian này, có thể cải thiện gân mạch của người trưởng thành."

"....." Quân Tiễn cùng Quân Khanh khó tin mở to hai mắt nhìn.

Đan dược có thể cải thiện gân mạch của người trưởng thành?

Sao có thể!

"Vô Tà, người nói chính là thật sự? Trên đời này, thật sự có đan dược có thể cải biến gân mạch của người trưởng thành?" Thanh âm Quân Khanh hơi run.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Tuyệt thế đan dược (2)

Quân Vô Tà nhìn nhìn Quân Khanh, lại nhìn nhìn Quân Tiễn, nghi hoặc nói: "Tiểu thúc, người cùng gia gia không phải mỗi ngày đều ăn sao?"

"....." Quân gia phụ tử biểu tình càng xuất sắc.

Quân Vô Tà ngày thường sẽ chuẩn bị được thiện cho hai người bọn họ, cũng sẽ đưa tới các loại đan dược để cho bọn họ dùng mỗi ngày. Thân thể của Quân gia phụ tử hiện giờ, sớm đã không giống trước đây yếu ớt như vậy, chỉ là bụng ăn quá nhiều đồ vật, thân thể bọn họ biến hóa cũng rất lớn, thế cho nên bọn họ căn bản không biết trong thân thể bọn họ phát sinh biến hóa lớn bao nhiêu. Bọn họ chỉ biết là, hiện tại bất luận là tinh lực hay là tinh thần đều so với quá khứ tốt hơn quá nhiều quá nhiều, ngay cả tốc độ tu luyện đều càng ngày càng tăng.

Bọn họ căn bản không hề đem hết thầy này cùng gân mạch được cải thiện liên hệ ở với nhau. Điểm thường thức bọn họ luôn biết về một người sau khi đã thành niên, gân mạch liền sẽ cố định. Bọn họ trăm triệu lần cũng không nghĩ đến, tốc độ tu luyện tăng lên là bởi vì gân mạch bọn họ đã bị những cái được thiện cùng đan dược đó cải thiện càng thêm kiên cường dẻo dai.

Điều này chỉ là..... không thể tưởng tượng được.

"Vô Tà, người cho chúng ta ăn..... thật là cải thiện....." Nói một nửa, Quân Khanh liền bị mất giọng, liền tỉnh ngày thường không chú ý, hôm nay nghe Quân Vô Tà vừa nói như vậy, hần cũng phát giác chính gân mạch mình tựa hồ cùng trước kia bất đồng.

Quân Vô Tà nói đều là thật sự!

"Số lượng Thụy Lân Quân quá nhiều, chỉ có thể ăn đan dược." Quân Vô Tà cũng muốn cho Thụy Lân Quân dùng được thiện chậm rãi tắm bổ, như vậy càng ôn hòa một chút, chính là được thiện cho mười vạn người..... Đem Lân Vương phủ bán đều không cung cấp nổi.

"....." Quân Tiễn cảm thấy trái tim chính mình đang nhảy tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Người nói những đan dược này thật sự người có thể làm được?" Quân Khanh trong ánh mắt tràn ngập nóng bỏng, đồ vật có thể làm Quân gia phụ tử kích động như thế, trên đời không có nhiều!

Quân Vô Tà gật gật đầu.

Quân gia phụ tử nhìn nhau, đều đã nhận ra khác thường ở trong mắt lẫn nhau.

"Vô Tà, đây là sư phụ người dạy người?" Quân Tiễn nghiêm sắc mặt.

"Vâng."

"Sư phụ người kia y thuật thật lợi hại, đối với Quân gia càng là ân trọng như núi, hần dạy người vài thứ kia, rất nhiều đồ vật đều là chưa từng nghe thấy, nếu là truyền ra tới bên ngoài, chỉ sợ sẽ đưa tới không nhỏ rung chuyển. Lân Vương phủ ta tuy rằng có thể trấn trụ ở Thích Quốc, nhưng nếu là thứ này lưu truyền đi ra ngoài, chỉ sợ không riêng gì người Thích Quốc, ngay cả quốc gia khác cùng thế lực khác cũng đứng ngồi không yên." Quân Tiễn khẩu khí dị thường nghiêm túc, Quân Vô Tà có một vị sư phụ y thuật cao siêu như vậy, cũng không biết là họa hay là phúc.

Khuynh Vân Tông có thể nổi danh ở *chư quốc (các nước)*, không phải bằng vũ lực, mà là y thuật, nơi đó có đại phu tốt nhất trong thiên hạ, có luyện đan sư cường đại nhất, cho nên bất luận là thế lực cùng quốc gia cường đại cỡ nào, đều phải đối với bọn họ lễ nhượng ba phần, vì chính là có một ngày thời điểm bọn họ có câu gì với Khuynh Vân Tông, có thể nhận được sự trợ giúp của Khuynh Vân Tông.

Nhưng Quân Vô Tà trong khoảng thời gian này lại lấy ra đồ vật, đã siêu việt hơn cả Khuynh Vân Tông, hôm nay là đan dược cải thiện gân mạch người trưởng thành này, càng là chưa từng nghe thấy.

Nguyên nhân chính là vì, thế nhân đều biết sau khi trưởng thành gân mạch không có cách gì thay đổi được, cho nên mới sẽ trước khi thành niên không ngừng tắm bổ gân mạch của chính mình, vì sau khi trưởng thành, bọn họ là không có bất kỳ biện pháp gì, cả đời này đều lấy tốc độ cố định thông thả tu luyện.

Nếu như bọn họ biết, thế gian có một loại đan dược, có thể làm cho thành niên cũng như hài đồng giống nhau, một lần nữa chế tạo gân mạch chính mình, này sẽ là kiểu chấn động gì!

Tin tức này một khi truyền ra, thiên hạ nhất định vì chuyện này mà rung chuyển, Lân Vương phủ ở Thích Quốc cố nhiên cường đại, nhưng nếu tương lai bọn họ đối mặt không chỉ là Thích Quốc bốn quốc, mà là thế lực khác cùng quốc gia khác nhìn trộm, chỉ sợ ngay cả bọn họ đều giữ không nổi Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tuyệt thế đan dược (3)

Lân Vương phủ lại cường, nhưng so ra vẫn kém Khuynh Vân Tông, đan dược này đối với Quân Vô Tà mà nói, là phúc cũng là họa!

"Trừ sư phụ ở ngoài của người ra, còn có ai biết người đã luyện chế loại đan dược này?" Quân Tiễn nghiêm túc hỏi.

Quân Vô Tà quét mắt thấy trong phòng ba người, ý tứ phi thường rõ ràng.

"Long Kỳ." Quân Khanh thành linh nói.

Long Kỳ bất chợt quỳ đầu gối xuống đất, "Hôm nay, thuộc hạ cái gì cũng đều không nghe được." Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Long Kỳ nhỏ xuống, đại tiểu thư chỉ sợ còn không có ý thức được, năng đặt đan dược ở bên ngoài, sẽ khiến cho sóng to gió lớn kiểu gì.

"Người từ nhỏ liền đi theo bên người ta cùng đại ca, ta tin người. Người phải nhớ kỹ, hôm nay hết thảy những gì người nghe được ở trong phòng này, đều sẽ theo người mang nhập phần mộ, vạn lần không thể để những người khác biết được, nếu không đó sẽ là ngày Quân gia ta diệt môn!" khẩu khí của Quân Khanh mang theo nghiêm khắc chưa từng có bao giờ.

"Thuộc hạ minh bạch!"

Quân Vô Tà nhìn một phòng người bộ dáng cẩn thận, hoang mang nhũn mày.

Được này..... Tựa hồ cũng không tính là cái gì đi?

Trong đầu nàng còn có rất nhiều đan dược hiệu quả càng thêm nghịch thiên, bởi vì dược liệu không đủ không thể nào luyện chế, một cái đan dược nho nhỏ như vậy, gia gia cùng tiểu thúc như thế nào lại nghiêm túc tới như vậy?

"Vô Tà, sự phụ người hần hần là thập phần cường đại, lại thập phần thần bí, hần cũng không lo lắng y thuật của mình bị bại lộ, chính là người bất đồng. Gia gia biết, người là vì muốn tốt cho Lân Vương phủ, nhưng sự tình người đã luyện chế được đan dược này, nhất định phải bảo mật, phối phương đan dược, trừ người cùng sự phụ người ở ngoài ra, không thể lại nói cho người thứ ba, đã biết chưa?" Quân Tiên khó khăn dùng miệng lưỡi nghiêm khắc dặn dò Quân Vô Tà.

"Vô Tà đã biết." Tuy rằng không phải rất rõ ràng, Quân gia phụ tử vì cái gì khẩn trương như vậy, nhưng Quân Vô Tà vẫn là đáp ứng.

"Đan dược kia, còn muốn đưa đến quân doanh sao?" Quân Khanh khẽ nhũn mày.

"Đưa, vì sao không đưa? Ta tin tưởng trong mỗi một binh sỹ Thụy Lân Quân, bọn họ mặc dù chết, cũng sẽ không bán đứng Quân gia ta." Quân Tiên đối với Thụy Lân Quân tràn ngập tín nhiệm, hần nhìn về phía Long Kỳ, "Chuyện này, giao cho người xử lý, không cần nói cho Thụy Lân Quân biết đan dược này là cái gì, chỉ cần làm cho bọn họ ăn vào là được, sau khi dùng xong bất luận cái gì đều không được nghị vấn thảo luận, càng không thể nói cho bất luận kẻ nào bên ngoài Thụy Lân Quân, từ một khắc bắt đầu ăn vào kia, bọn họ cần thiết quên rằng bọn họ đã từng dùng qua đan dược."

"Thình, Lân Vương yên tâm, thuộc hạ tất nhiên hoàn thành nhiệm vụ." Long Kỳ quyết đoán hứa hẹn, tâm hần như là có đem đề ở trên lửa thiêu đốt, hần âm thầm ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào sườn mặt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà, ta sẽ cùng Thụy Lân Quân bọn họ xả thân nguyện trung thành với tiểu chủ nhân, điểm này, cả đời này đều sẽ không thay đổi!

Bởi vì tầm quan trọng của việc vận chuyển đan dược lần này, Quân Tiên đem đại bộ phận thủ vệ Lân Vương phủ đều phái đi vận chuyển cùng Long Kỳ, xe ngựa chở các rương đầy đan dược vào lúc ban đêm ra khỏi hoàng thành, ai cũng không biết, mấy cái nhìn như không chớp mắt trong xe ngựa kia, là đan dược đủ để cho thế giới này điên cuồng!

Sau một đêm này, hoàn toàn đem Thụy Lân Quân thoát thai hoán cốt.

Đêm khuya, Quân gia tổ tôn ba người còn đang thấp nền tâm sự suốt đêm, Quân Vô Tà chủ yếu chỉ là lắng lắng nghe.

"Vô Tà, người nếu là mệt nhọc, liền đi nghỉ ngơi đi." Quân Tiên đau lòng nhìn Quân Vô Tà, đan dược cho mười vạn phân, tiểu nha đầu này không biết mệt mỏi đã bao lâu, dưới mắt đều là một tầng nhàn nhạt quầng thâm đen.

"Vâng." Quân Vô Tà đứng dậy, biết Quân Tiên cùng Quân Khanh khẳng định là còn muốn nói chuyện gì đó không tiện để nàng nghe, lúc này mới ôm mèo đen rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Mưa gió sắp đến (1)

Chờ sau khi Quân Vô Tà rời khỏi, thần sắc của Quân Tiên cùng Quân Khanh đều trở nên ngưng trọng.

"Sự tình của Lâm Nhạc Dương là sự thật?" Quân Khanh nhớ tới lời nói hôm nay của phụ thân cùng mình trước khi Quân Vô Tà tới.

Quân Tiên gật đầu trầm trọng, "Việc này có điều kỳ quái, Lâm Nhạc Dương ngày thường là người thành thật, chức quan lại không cao, nhưng đã nhiều ngày nay, tấu chương buộc tội hần lại nhiều không kể xiết, hoàng đế đã sai người tra rõ việc này."

"Lâm Nhạc Dương đã cứu mạng đại ca, năm đó nếu không phải hần đứng lúc thông tri đại ca, ở bên trong đại quân có giấu địch nhân, muốn nội ứng ngoại hợp, trận chiến ấy chỉ sợ đại ca đánh sẽ tương đương khó khăn." Quân Khanh thờ dãi, Lâm Nhạc Dương đối với Quân gia là có ân.

"Đúng vậy, hần là người thành thật, cũng không phải là gốc tử, năm đó hần được đề bạt làm quan trong hoàng thành, lại cùng Lân Vương phủ chúng ta phân rõ giới hạn. Nói vậy là hần đã nhận ra cái gì đó, mới có ý làm như vậy, nhiều năm như vậy, chúng ta tuy cùng hần cùng tồn tại trong hoàng thành, nhưng số lần gặp mặt lại có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lấy sự khôn ngoan của Lâm Nhạc Dương trong thời gian này, rất cuộc là người nào, muốn hãm hại hần?" Quân Tiên có chút không minh bạch, Lâm Nhạc Dương bắt quá chỉ là một cái chức quan nhàn tản, không có quyền lợi gì, ngay cả triều đình đều vào không được, lại như thế nào cùng người kết oán?

"Phụ thân chính là muốn điều tra rõ việc này?" Quân Khanh nói.

Quân Tiên than nhẹ, "Hần đối với đại ca người có ân, lại là một người thành thật, nếu không có sự tình năm đó cùng Quân gia ta có quan hệ, hoàng đế sao lại hoài nghi một cái quan thủ thành biên thủy như hần cùng Quân gia ta cấu kết? Đi vào hoàng thành này, chung quy là bị chúng ta liên lụy."

Quân Khanh sắc mặt thật không tốt, năm đó có một số việc bọn họ vẫn không rõ, thời điểm Lân Vương phủ còn chưa xuống dốc, lúc đại ca hần còn chưa có lấy thân mình hi sinh cho tổ quốc, lúc hần còn chưa phải ngồi trên xe lăn, rất nhiều nơi vinh quang hiển hách đều được bọn họ che dấu bảo vệ. Đến sau khi xuống dốc, bọn họ mới có thể chú ý tới, ở dưới những cái vinh quang đó ẩn giấu nguy hiểm.

"Cho người đi tra xét." Quân Tiên bắt đầu đi lắc đầu, hần thật sự không đành lòng thấy một thế hệ trung lương, bị người hãm hại.

Một trận tiếng đập cửa dồn dập, thỉnh linh vang lên, đánh gãy cuộc nói chuyện của Quân gia phụ tử.

"Tiến vào." Quân Tiên nói.

Một thị vệ Lân Vương phủ quý gối trước cửa, sau lưng cảnh sắc đêm khuya mang theo một tia lạnh lẽo.

"Khởi bẩm Lân Vương, Uy Vũ tướng quân ở ngoài cửa cầu kiến."

"Uy Vũ tướng quân? Lý Nhiễm? Hẳn hơn nửa đêm, chạy đến Lân Vương phủ ta làm cái gì?" Quân Tiền nhú nhú mày.

"Thuộc hạ không biết, tướng quân hẳn mang theo không ít binh lính, thần sắc vội vàng."

"Ta đi xem." Quân Tiền đứng dậy, Quân Khanh lại kéo ống tay áo hắn lại.

"Đêm dài sương đậm, phụ thân hãy bảo trọng." Quân Khanh ngụ ý.

Quân Tiền khẽ gật đầu.

Ngoài cửa lớn Lân Vương phủ, hai binh lính giờ lên cây đuốc, chiếu sáng bóng đêm đen nhánh, Uy Vũ tướng quân Lý Nhiễm đứng trước ngựa, trên mặt tràn ngập nồn nóng.

Chợt thấy Quân Tiền đi ra từ Lân Vương phủ, Lý Nhiễm bước nhanh xông lên phía trước, quỳ gối trước mặt Quân Tiền.

"Uy Vũ tướng quân, làm gì vậy?"

"Lân Vương, thỉnh người ra tay!" Lý Nhiễm ôm quyền nói.

Quân Tiền khẽ nhú mày, "Sự tình gì? Làm người hơn nửa đêm chạy qua đây."

"Lâm đại nhân gia..... Đã xảy ra chuyện." Lý Nhiễm nói.

Quân Tiền trong lòng nhảy dựng, mặt ngoài lại ra vẻ bình tĩnh.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tì chức phụng mệnh bệ hạ, thỉnh Lâm đại nhân đi hiệp trợ chuyện điều tra tham ô nhận hối lộ. Nhưng thời điểm tì chức đuổi tới, Lâm gia cũng đã xảy ra chuyện. Lâm đại nhân giết cả nhà ba mươi sáu khẩu, thời điểm tì chức đi, hắn còn điên cuồng nắm kiếm, kiếm liền cắm ở trước ngực Lâm phu nhân." Trên trán Lý Nhiễm toát ra mồ hôi lạnh, căn bản không dám hồi tưởng chính mình mới vừa rồi nhìn đến hết thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Mưa gió sắp đến (2)

"Người nói cái gì?" Quân Tiền đôi mắt hơi trừng, không thể tin những gì mình nghe được.

"Lâm đại nhân biết, trong khoảng thời gian này bệ hạ muốn truy tra việc xấu của hắn, cũng không biết từ nơi nào nghe được tiếng gió, đột nhiên liền đại khai sát giới. Tì chức mới vừa rồi vốn định đem bắt lấy hắn, không nghĩ tới Lâm đại nhân thân thủ lại vượt quá xa tì chức, hắn đánh hơn mười tên thị vệ, chạy thoát ra ngoài. Tì chức thật sự không phải là đối thủ của hắn, chỉ có thể thỉnh Lân Vương ra tay! Còn thỉnh Lân Vương tương trợ. Nếu như biết người này đã chạy, bệ hạ nhất định sẽ không tha tì chức." Lý Nhiễm vừa nói vừa đối với Quân Tiền chính là một hồi quý lạy.

Tay Quân Tiền giấu ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, dùng hết toàn lực, khắc chế nội tâm chấn động.

Lâm Nhạc Dương là người thành thật như vậy, thế nhưng có thể sẽ vì có tội danh mà giết chính cả nhà mình? Sao có thể!

"Hắn hiện tại ở nơi nào?" Quân Tiền âm thanh lạnh lùng nói.

"Tì chức đã để người đi theo hắn, hắn đã trốn ra khỏi hoàng thành, đi về hướng đông nam." Lý Nhiễm lập tức nói.

"Ta đây liền đi." Quân Tiền vô luận như thế nào cũng không tin Lâm Nhạc Dương sẽ làm ra sự tình điên cuồng như vậy, nhưng Lý Nhiễm nói hắn tận mắt nhìn thấy hình ảnh chính Lâm Nhạc Dương giết chết thể từ mình, nếu là để Lý Nhiễm bọn họ bắt lấy Lâm Nhạc Dương, chỉ sợ Lâm Nhạc Dương liền sẽ bỏ mạng.

Lâm Nhạc Dương đối Quân gia có ân, Quân Tiền sẽ không quên, cho nên hắn cần thiết tự thân xuất mã, đem Lâm Nhạc Dương bắt về, để hắn đem sự thật nói ra, mới có thể bảo vệ được một mạng của Lâm Nhạc Dương.

Đại bộ phận thị vệ Lân Vương phủ đã đi cùng Long Kỳ ra khỏi thành vận chuyển đàn dược, Quân Tiền chỉ có thể đem một số thị vệ còn dư lại đi cùng, số lượng cũng không tính là nhiều, lại đều là các cao thủ nhất định nhất.

Không một lát dừng lại, Quân Tiền dẫn người đuổi theo ra ngoài thành.

Một cái hắc ảnh, nhìn theo nhân mã Quân Tiền ra khỏi đại môn hoàng thành, trong âm u, lộ ra ý cười âm ngoan.

"Lân Vương, dù người đa mưu túc trí, cũng sẽ không thể tro mắt nhìn ân nhân nhà mình chết oan chết uổng đi." Bóng dáng trong bóng đêm, phát ra một chuỗi cười nhẹ, hắn xoay người, đôi tay bắt chéo ở sau người. Ở trong ngõ hẻm âm u, một đôi mắt lạnh lùng như ác lang đang nhìn hắn chăm chú.

"Xác định, phần lớn thị vệ Lân Vương phủ đều đã ra khỏi thành?" Hắc ảnh kia cẩn thận hỏi.

"Vâng! Thuộc hạ, tận mắt nhìn thấy tối nay một số lớn thị vệ Lân Vương phủ hộ tống mấy lượng xe ngựa ra khỏi thành."

"Người biết, bọn họ đi nơi nào?"

"Thuộc hạ không biết, thị vệ Lân Vương phủ đều xuất từ Thụy Lân Quân, ra khỏi cửa thành không có che đậy vật gì, thuộc hạ thật sự không dám tiếp tục cùng đi theo, rất sợ bị bọn họ phát giác. Bất quá thuộc hạ vừa rồi đã điều tra rõ, thị vệ còn lại của Lân Vương phủ phần lớn đều đã bị Lân Vương mang ra khỏi thành bắt giữ Lâm Nhạc Dương, hiện tại toàn

bộ trong Lân Vương phủ, số lượng thủ vệ dư lại, nhiều nhất chỉ có mười lăm người."

"Mười lăm tên Thụy Lân Quân sao?" Hắc ảnh phát ra cười nhẹ.

"Ta đảo mắt muốn nhìn, ba trăm từ sĩ này của ta, đêm nay có thể hay không san bằng cả tòa Lân Vương phủ! Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức xuống tay đối với Lân Vương phủ, toàn phủ trên dưới, trước khi mặt trời mọc, ta không muốn lại nhìn thấy một người sống! Đặc biệt là Quân Vô Tà cùng cái phế vật Quân Khanh kia, nhất định phải dẫn theo thủ cấp bọn họ tới gặp ta!"

"Tuân mệnh!"

Trong phút chốc, hắc y nhân trong hẻm tối đều biến mất vô tung vô ảnh.

Người nọ dẫn đầu, bước lên tháp cao trong hoàng thành, ngắm nhìn phương hướng Lân Vương phủ.

Sau tối nay, Lân Vương phủ sẽ biến mất! Cũng sẽ không còn Quân gia!

Mình nguyệt âm nhập mây đen (*mặt trăng lặn vào trong mây đen*), đem ánh trăng cuối cùng kia hủy diệt.

Từng đạo hắc ảnh trong đêm khuya tĩnh lặng, lên vào Lân Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Mưa gió sắp đến (3)

Ẩn nấp ở chỗ tối, binh lính Thụy Lân Quân bảo vệ Lân Vương phủ trước tiên đã nhận ra khác thường, bọn họ từ chỗ tối đi ra, nghênh đón những cái khách không mời mà đến đó.

"Nếu là muốn báỉ phòng Vương gia thì chờ sáng sớm ngày mai. Sau khi đêm xuống, vương phủ không đón khách." Phúc bá tóc trắng xoa bắt chéo đôi tay ở phía sau, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm thích khách xung phong liều chết mà đến, ở phía sau hắc y nhân mười lăm cái thân ảnh cương nghị chặn đường đi của hắc y nhân, mười sáu người, phong kín con đường đi thông hậu viện.

"Chúng ta cũng không phải là tới báỉ phòng, có người muốn tánh mạng trên dưới mọi người Lân Vương phủ, chúng ta là tới đưa các người lên đường!" Hắc y nhân cười lạnh nói.

Đôi mắt Phúc bá chợt lóe, ý cười hiền lành từ khóe miệng rút đi, một cỗ sát khí đột nhiên lan tỏa ra toàn thân.

"Đã là địch, kia cũng liền không cần khách khí! Dám thâm nhập Lân Vương phủ! Chết!"

Khoảnh khắc giọng nói rơi xuống, thân ảnh Phúc bá cùng mười lăm tên binh lính Thụy Lân Quân phía sau hắc y nhân đã nhắm phía hắc y nhân rậm rạp kia, một thân màu sắc tươi sáng trong bóng đêm có vẻ phá lệ đến chói mắt.

Đêm yên lặng, lại tràn ngập hơi thở tử vong.

Mùi máu tươi tanh ngọt tràn ngập ở trong không khí, đánh vỡ đêm yên lặng này.

Tiền viện giao chiến không ngừng, mặt khác hai nhóm hắc y nhân lại tách ra từ phía sau vòng vào Lân Vương phủ, bọn họ giết sạch thủ vệ ở phía sau, nắm lưỡi dao sắc bén nhiễm máu, đi theo hướng hậu viện Lân Vương phủ.

Trong viện tràn ngập được hương, khắp nơi im ắng, hoa sen ở trong ao nước nhộn nhạo sóng lưu, gió nhẹ phát qua, mang theo đêm lạnh lẽo.

Một đội hắc y nhân xuất hiện, xé rách cảnh đẹp của bóng đêm này, tính mạng vừa bị tàn sát trong tay bọn họ, còn đang nhỏ máu, từng giọt đỏ tươi, chảy xuống trên mặt đất, dấu vết tiếp theo là nhiều đóa huyết sắc chi hoa.

"*Tặc tặc (tiếng tác lưỡi)*....Không nên Quấy rầy Vô Tà nghỉ ngơi." Trong biệt viện yên tĩnh chợt vang lên tiếng nói quỵến rũ. Đám hắc y nhân kia hơi chấn động, lập tức cảnh giác nhìn về phía nơi phát ra thanh âm.

Một mặt thân ảnh thon dài, đập ánh trắng, chậm rãi đi ra từ chỗ âm u, dung nhan tuyệt mỹ, tại đây trong bóng đêm phảng phất giống như cảnh trong mơ, khóe môi kia nhai ý cười tựa như không cười hòa tan được tuyết xuân, con ngươi hơi nheo lại mang theo nguy hiểm làm người sợ hãi.

Quân Vô Dục nhìn đám hắc y nhân cảnh giác, ánh mắt không chút để ý dừng ở trên lưỡi dao nhiễm huyết trong tay bọn họ, con ngươi đen nhánh ẩn ẩn lộ ra một mặt ám tím.

"Làm bản sân Vô Tà, sẽ phải trả giá." ý cười trên khóe miệng Quân Vô Dục chậm rãi khuếch tán, chỉ là tươi cười bên trong kia, lại để lộ ra âm trầm làm người sờn tóc gáy.

Dưới ánh trăng, hắc y nhân thấy rõ dung mạo hắc y, cặp mắt tím bất mắt kia giống như một phen lợi kiếm, đâm xuyên qua trái tim mọi người.

"Yêu..... Yêu quái....."

"Thật là quá thất lễ." Quân Vô Dục khẽ lắc đầu, "Ta như thế nào sẽ là yêu quái nhỏ nh?"

Bên trong mắt tím sát ý chợt tăng lên, thân ảnh Quân Vô Dục hóa thành một đạo nhanh không thể nhận ra bóng dáng.

Trong phút chốc, trong biệt viện yên tĩnh... mưa màu đỏ tươi rơi xuống, chất lỏng ấm áp mang theo sắc đỏ rơi trên mặt đất.

Một khắc kia khi Quân Vô Tà mở cửa, vẫn còn đang mê mang vì giấc ngủ.

Trong huyết vũ yêu dị kia một mặt thân ảnh phiêu dật lững lờ đứng, đầu hơi ngửa, trên dung nhan tuấn mỹ tuyệt sắc điểm điểm tích tích nhiễm màu đỏ tươi.

Hắn đang cười, nghiêng con người màu tím nửa híp nhìn về phía nàng, cánh môi nhiễm huyết hơi gọi lên.

Cặp mắt kia, mang theo sát khí giết chóc chưa từng có bao giờ, cười như không cười, làm người lạnh buốt, là hình ảnh Quân Vô Tà cả đời cũng không thể quên được.

Mỹ lệ đến cực điểm, lại làm người không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Mưa gió sắp đến (4)

Trong không khí ngập mùi máu tươi gay mũi làm người gần như hít thở không thông, ánh mắt Quân Vô Tà quét về phía mặt đất chất đầy thi thể, đáy mắt bình tĩnh dị thường.

"Vô Tà, xin lỗi đã đánh thức ngươi." khóe môi Quân Vô Được hơi gợn lên mang theo ý cười, cúi đầu nhìn nhìn chính mình toàn thân vết máu, "Thật là, bản không nghĩ để ngươi nhìn thấy như vậy."

Quân Vô Tà hơi nheo nheo mắt, nàng nghe được tiếng đánh nhau ở tiền viện truyền đến, ánh mắt hơi đổi.

"*Chủ nhân! Có biến!*" Tiểu hắc miêu khản trương cong lưng lại.

"Là hoàng đế." ánh mắt Quân Vô Tà lạnh băng dị thường, "Quân Vô Được!"

"Ân?" Quân Vô Được cười như không cười nhìn Quân Vô Tà.

"Giết bọn họ."

"Như ngươi mong muốn." Quân Vô Được mỉm cười, thân ảnh thon dài hóa thành một đạo bóng ảnh, nhanh chóng hướng về phía tiền viện.

"Chủ nhân, tiểu thúc bên kia!" Tiểu hắc miêu khản trương.

Quân Vô Tà thình lình đem mèo đen ném ra, thân ảnh mèo đen chợt kéo dài, một con cự thú màu đen uy phong凛凛 xuất hiện trong sân, Quân Vô Tà phi thân ngồi trên người nó, đáy mắt tràn đầy sát ý.

"Đi."

Hắc thú hung hãn lập tức tứ chi bước ra, hướng tới sân của Quân Khanh chạy như bay.

Đêm yên tĩnh đã bị xé rách, tử vong bao phủ toàn bộ Lân Vương phủ.

Quân Khanh ngồi ở trên xe lăn, híp mắt, giờ phút này đang nhìn những bóng đen xâm nhập vào trong phủ, một tay hắn cầm kiếm, trên mũi kiếm vết máu nhỏ giọt, bên cạnh là năm tên hắc y nhân đã khí tuyệt bỏ mình ngã vào xe lăn của hắn, nhưng lại có rất nhiều địch nhân đang vây quanh hắn.

"Thực lực của Tiểu vương gia vẫn không hề giảm so với năm đó, chỉ là không biết trong tình huống hiện tại, ngài còn có thể hay không chạy thoát?" Hắc y nhân cười lạnh, nhìn Quân Khanh ngồi ở trên xe lăn.

Bọn họ biết thực lực của người Quân gia thấp phần rõ ràng, nếu như Quân Khanh còn là thời kỳ đỉnh như năm đó, muốn giết sạch bọn họ có lẽ cũng không quá khó khăn, chính là Quân Khanh của hiện tại, chỉ là một cái phế nhân mà thôi, cho dù là kiếm thuật đệ nhất, cũng không cách nào có thể hành động tự nhiên được.

Quân Khanh mắt lạnh nhìn đám hắc y nhân bao vây quanh hắn, sắc mặt lạnh như hàn thiết, ánh mắt sắc bén như đao.

Đám hắc y nhân này, ngay lúc này xuất hiện ở Lân Vương phủ, tuyệt đối sớm đã có kế hoạch, hiện giờ, đại bộ phận thị vệ Lân Vương phủ đều đã ra khỏi thành, những thị vệ còn sót lại, chỉ sợ cũng đã bị địch nhân ngăn chặn ở phía trước.

"Một bọn đạo chích nhỏ nhoi, muốn vào Lân Vương phủ làm càn, thật là không biết tự lượng sức mình." âm thanh Quân Khanh lạnh lùng nói.

Hắn cũng không sợ bị vây khốn, hắn lo lắng chính là Quân Tiên cùng Quân Vô Tà!

Quân Tiên bỗng nhiên bị điều khỏi ra khỏi thành, đám hắc y nhân này liền lập tức bao vây ám sát Lân Vương phủ, đây là một độc kế nhắm vào Lân Vương phủ! Không biết Quân Tiên hiện tại có bình an không, mà chất nữ hắc Quân Vô Tà lại như thế nào.

Quân Vô Tà không có Giới Linh, không thể tu luyện linh lực, nếu như gặp phải đám hắc y nhân này, nhất định gặp nạn.

"Tiểu vương gia khẩu khí thật lớn a, chỉ tiếc hôm nay thủ vệ Lân Vương phủ tựa hồ thiếu rất nhiều, ngài cũng không cần uống phí tâm tư kéo dài thời gian. Những tên thị vệ còn lại trong quý phủ của người đã đang chiến đấu ở tiền viện, mà Quân gia đại tiểu thụ của các người, hiện giờ chỉ sợ cũng đã đầu mình hai nơi! Hôm nay, đó là ngày Lân Vương phủ bị hủy diệt, ta khuyên ngài vẫn nên thúc thủ chịu trời, ta còn có thể lưu ngài một cái toàn thân." Hắc y nhân cười rởm mở miệng.

Thình lình, một đạo bạch quang ở chỗ yết hầu hắn chợt lóe qua, hắn mở to hai mắt nhìn, mang theo biểu tình khó có thể tin, không tiếng động ngã xuống.

Trong vòng vây của hắc y nhân, Quân Khanh ngao ngễ, một thân áo xanh bị gió đêm thổi bay, khuôn mặt tuấn lãng mang theo sát khí, tay cầm trường kiếm, lạnh lùng nhìn chăm chăm hắc y nhân bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 109: Mưa gió sắp đến (5)

"Xâm nhập vào Lân Vương phủ, chết!" áp lực nhiệt huyết mười năm trong nội tâm của Quân Khanh sôi trào, trường kiếm trong tay hấn theo thân hình phiêu dật không ngừng vũ động, giống như lưu quang từ trong đám hắc y nhân hiện lên!

Nơi đi đến, hắc y nhân căn bản vô lực phản kháng!

Hắc y nhân khiếp sợ nhìn Quân Khanh.

Mới vừa rồi là phế nhân còn ngồi ở trên xe lăn, như thế nào trong chớp mắt liền hành động như người thường? Chiêu thức sắc bén kia, làm người sờn tóc gáy.

Quân Khanh không hề bị tàn phế! Hắc còn có thể động!

Trong lòng mọi người giật mình, mắt thấy một đám đồng bạn bị chém giết, trong lòng bọn họ bị một loại sợ hãi xưa nay chưa từng có bao trùm!

"Bạch Kiêu!" Quân Khanh đang ở trong đám người khẽ quát một tiếng, chiếc nhẫn trong tay hấn lỏng lách phát ra bạch quang chói mắt, trong không trung nháy mắt xuất hiện một con *Bạch Kiêu* (là một con cú màu trắng), thét lên một tiếng chói tai, cúi người nhào xuống đám hắc y nhân kia!

Đó là Giới Linh của Quân Khanh, Thực Cốt Bạch Kiêu! Giới Linh đã từng ở trên chiến trường khiến người nghe tiếng đều sợ vỡ mật!

Mười năm.... Quân Khanh đã không còn để nó xuất hiện trước mặt mọi người, vậy nên mọi người cơ hồ đều quên mất sự tồn tại của Thực Cốt Bạch Kiêu!

Thực Cốt Bạch Kiêu vươn ra hai cánh chừng ba mét, sát khí lớn giống như xuất hiện từ vực sâu, cuốn lên một con lốc máu giữa đám hắc y nhân!

"Đáng chết! Chân Quân Khanh, Sao lại không có việc gì?" Hắc y nhân trong sự công kích điên cuồng của Quân Khanh cùng Thực Cốt Bạch Kiêu, mồ hôi lạnh chảy xuống, mắt thấy tình huống quá nửa đã bị tử thương, bọn họ kinh hồn táng đảm muốn rút lui ra bên ngoài (*muốn chạy*).

"Aaaaaa!!" Hắc y nhân vừa mới bước ra khỏi biệt viện phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, hắc y nhân khác lập tức quay đầu lại.

Thình lình nhìn đến, chính là một con mãnh thú thật lớn màu đen đang cắn cổ một hắc y nhân, hàm răng sắc bén xuyên thấu da đầu, máu đỏ tươi tự do chảy, lộp độp rơi xuống mặt đất.

Răng rắc một tiếng.

Cự thú màu đen cắn đứt hầu cốt hắc y nhân.

"Hôm nay mọi người nơi này, đều phải chết." Trên lưng hắc thú, thiếu nữ tuyệt mỹ nhàn nhạt dùng ánh mắt đảo qua hắc y nhân thất thố kinh hoàng, con ngươi lạnh như băng lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Hắc thú dường như cảm ứng được sát ý của chủ nhân, điên cuồng đánh về phía đám hắc y nhân kia.

Sau có Quân Khanh, trên có Thực Cốt Bạch Kiêu, phía trước lại là mãnh thú quý dị này, một đám hắc y nhân ở giữa thét lên tiếng kêu gào thảm thiết ngã xuống, đến chết, bọn họ cũng không có mình bạch, rốt cuộc sự tình gì đã xảy ra.

Lân Vương phủ lung lay sắp đổ như thế nào cường đại như thế?

Gần trăm tên hắc y nhân, trong một thời gian rất ngắn đều bị giết, làm cho sân này nguyên bản đang yên tĩnh bỗng tràn ngập mùi máu tươi như biến thành địa ngục Tu La, khắp nơi là thi thể, làm người nhìn thấy ghê cả người.

"Vô Tà! Ngươi không có việc gì chứ?" Giết sạch địch nhân rồi, Quân Khanh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà ngồi ở trên lưng cự thú màu đen, đầy mắt tràn đầy khiếp sợ.

Thực Cốt Bạch Kiêu từ không trung lao xuống, giương móng vuốt đập trên một khối thi thể, nghiêng đầu, quan sát vật cười của Quân Vô Tà.

"Không có việc gì, nhưng tiểu thúc bị thương sao?" Quân Vô Tà nói.

"Ngươi không khỏi quá coi thường tiểu thúc ngươi, những phế vật này, sao có thể làm ta bị thương?" Ánh mắt của Quân Khanh nhìn về phía vật cười của Quân Vô Tà, trong ánh mắt tràn ngập dò hỏi, "Đây là..."

Hắc thú kia vừa trông chợt rất giống một con hắc báo, nhưng nhìn kỹ tới, lại thấy so với hắc báo còn lớn hơn nữa, tứ chi cũng càng thêm cường tráng, đôi tai kia nhon lên, cũng không tròn tròn giống như hắc báo.

"Miêu ~" Hắc thú hung mãnh há mồm, lại phát ra tiếng kêu mềm mại của Miêu nhi.

Biểu tình của Quân Khanh, như là bị sét đánh trúng giống nhau.

"Đây là tiểu hắc, tiểu thúc từng gặp qua." Quân Vô Tà nói.

"....." Quân Khanh nhớ tới trong khoảng thời gian này Quân Vô Tà thường xuyên ôm tiểu hắc miêu vào trong ngực, thật sự không thể tin mãnh thú to lớn kia đang đứng phía trước hấn cùng mèo nhỏ này là một.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Lăng Vân Vang (1)

"Đây là Giới Linh của ngươi?" Quân Khanh giật mình trong lòng.

"Ân." Quân Vô Tà không có cách gì giải thích rõ lai lịch của tiểu hắc cho Quân Khanh, đơn giản vì Tiểu Bạch Liên còn đang dưỡng ở trong nước, liền dùng tiểu hắc là Giới Linh cũng tốt.

"Giới Linh của ngươi thức tỉnh rồi?" trong ánh mắt của Quân Khanh tràn ngập kinh hi.

"Trước đó không lâu mới thức tỉnh, có chút muộn." Quân Vô Tà nói.

Quân Khanh đại hi, hấn cùng Quân Tiễn vốn tưởng rằng cuộc đời này của Quân Vô Tà sẽ không bao giờ có Giới Linh, lại không nghĩ rằng ông trời vẫn chiếu cố đến Quân gia nhà hấn!

Ngay lúc Quân Khanh cùng Quân Vô Tà nói chuyện, Phúc bá cả người tím máu đã mang theo mười lăm tên Thụy Lâm Quân đuổi lại đây, thấy Quân Khanh cùng Quân Vô Tà bình yên vô sự, Phúc bá lập tức quý một gối xuống đất, trường kiếm trong tay để bên cạnh người.

"Thuộc hạ tới muộn, làm tiểu vương gia cùng đại tiểu thư bị sợ hãi!"

"Không sao, các người trước đứng lên." Quân Khanh lập tức mở miệng. Tiễn viện hắc y nhân số lượng nhiều nhất, chừng hơn trăm tên, Phúc bá bọn họ chỉ có mười sáu người, ai cũng đều ít nhất phải ứng đối với hơn mười địch nhân. Lúc này, trên người bọn họ đều bị thương, quần áo đã tổn hại, vết máu trên người, phân không rõ là của địch nhân hay là của chính bọn họ.

Quân Vô Tà quét tay từ trong lòng ngực móc ra hai cái bình sứ trắng, ném cho Phúc bá.

"Thuốc uống, thuốc bôi bên ngoài."

Phúc bá nắm trong tay được bình, cảm kích nhìn Quân Vô Tà.

"Đa tạ đại tiểu thư! Vừa rồi nếu không có thiếu gia ra tay, chúng ta chỉ sợ cũng không thể giải quyết đối thủ nhanh như vậy."

Quân Vô Tà hơi nhướng mày, Quân Vô Dược ra tay thật nhanh nhẹn, chỉ là hiện tại nàng lại tìm không thấy thân ảnh của hấn.

"Việc hôm nay, là có người muốn hướng về phía Lâm Vương phủ ta, chúng ta bên này còn có ứng phó, chính là phụ thân hấn bị thỉnh ra khỏi thành, dù cho hấn mang theo chút thị vệ, nhưng nhìn tình huống đêm nay, đối phương rõ ràng là sớm có chuẩn bị." Sắc mặt Quân Khanh lãnh phát lạnh, tối nay Lâm Vương phủ bị tập kích, người lên kế hoạch sớm đã đoán chắc hết thảy. Nếu như hết thảy biểu hiện yếu đuối trước mặt của Lâm Vương phủ cho người ta xem tới là giả dối, người nọ nhất định đã đắc thủ.

Chính là bên trong này, lại ra ba cái ngoài ý muốn.

Hai chân Quân Khanh khỏi hấn, ở ngoài dự liệu của người nọ, Giới Linh của Quân Vô Tà càng là ở ngoài đoán trước của người nọ, còn có thân chấn sát thân Quân Vô Dược.....

Một loạt ngoài ý muốn này, làm Lâm Vương phủ đang che dấu thực lực xa xa vượt qua đám hắc y nhân này, mới làm kế hoạch của người nọ thất bại.

Chính là, Quân Tiễn bên kia lại không có bất luận con át chủ bài gì để dùng!

"Lập tức đi tìm Lâm Vương!" Quân Khanh lập tức hạ lệnh nói.

Toàn bộ Lâm Vương phủ lâm vào bên trong huyết tính, người được phái ra đi thăm dò còn chưa xuất động, thì đã có người tìm tới cửa.

Sau khi rời đi không lâu - Uy Vũ tướng quân Lý Nhiễm, sắc mặt tái nhợt tiến đến Lâm Vương phủ, mang đến cho Quân Khanh cùng Quân Vô Tà một cái tin tức kinh hãi.

Quân Tiễn dẫn người ra khỏi thành trốn nã Lâm Nhạc Dương, lại *tao ngộ(gặp chuyện)* ngoài ý muốn, thị vệ cùng đi toàn bộ tử tuyệt, mà bản thân Quân Tiễn hoàn toàn mất tích.

Tin tức này, làm Quân Khanh suýt nữa phun ra huyết, hấn gât gao trừng mắt Lý Nhiễm, hận không thể một đao làm thịt hấn!

Quân Vô Tà ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lý Nhiễm, thỉnh linh đứng dậy, bước nhanh đi ra đại môn Lâm Vương phủ.

"Vô Tà!" Quân Khanh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không quay đầu lại, nàng đi tới bên ngoài Lâm Vương phủ, từ trong lòng móc ra Lăng Vân Vang.

Một đạo hồng quang từ bên ngoài Lâm Vương phủ xông thẳng lên phía chân trời, đoàn lửa ở trên trời cao chợt nổ tung, sấm vang rung trời bùng tinh trong màn đêm yên tĩnh này, ánh lửa nổ tung sáng đỏ toàn bộ phía chân trời!

Lý Nhiễm thấy hết thảy, sợ hãi khiếp đảm ngã ngồi trên mặt đất, hàm răng run lên trừng mắt nhìn Quân Vô Tà.

Lăng Vân Vang đã phóng, Thụy Lâm Quân đến!

Quân gia đại tiểu thư này, rốt cuộc muốn làm cái gì!

"Tiểu thúc, ta nhất định phải tìm được gia gia." Quân Vô Tà chậm rãi quay đầu, trong ánh lửa chiếu xuống, cặp con ngươi quanh quế, giống một đoàn ngọn lửa rực cháy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Lãng Vân Vang (2)

Một tiếng sấm vang kia, đem đánh thức hoàng thành đang ngủ say, mọi người đang ngủ tỉnh lại nhìn ra ngoài cửa sổ thấy phía chân trời đỏ bừng, tâm tư phức tạp.

Các bá tánh không rõ nguyên do, chỉ biết được hồng quang kia thật sự đẹp, một nhà già trẻ ghé vào bên cửa sổ thưởng thức.

Thân là quan giả lại không có chút tâm tình nào thưởng thức một mặt hồng kia.

Bởi vì bọn họ đối với hồng quang kia quá quen thuộc, đối với tiếng sấm kia cũng quá quen thuộc.

Mỗi một lần thanh âm sấm sét kia nổ vang, mặt hồng quang kia hiện thế, đều mang ý nghĩa một hồi huyết vũ tình phong.

Lãng Vân Vang xuất thế, Thụy Lân Quân đến!

Này đã dần dần bị mọi người quên đi, lúc này lại điên cuồng bùng mãnh tràn vào trong óc!

Hôm nay sợ là muốn thay đổi!

Bên trong hoàng cung, trong tâm cung, hoàng đế bị thanh âm kia kinh động đến một thân mồ hôi lạnh, hần lao ra ngoài, nhìn hồng quang quen thuộc, trong lòng giống như hóa thiêu.

Là ai! Kéo ra Lãng Vân Vang?!

Bên trong đêm tối, trong đại địa ảm ảm run rẩy, tuần mã hí vang mang theo thiết kỵ *tranh tranh* chạy ra khỏi hoàng thành!

Trên hoàng thành, quan binh thủ thành nhìn ở bên trong đêm tối kia ánh lửa lập lòe, nhìn từng đôi kỳ lân giáp bại lộ ở bên ngoài, đôi mắt như dã thú hung ác, dọa mềm chân, chỉ có thể ngã ngồi ở trên tường thành, nhìn đại quân kia gào thét nhảy vào hoàng thành, không có nửa điểm phản ứng!

Thụy Lân Quân!

Là Thụy Lân Quân!

Thụy Lân Quân cười đại mã bùng mãnh tràn vào hoàng thành, hướng phía Lân Vương phủ chạy đến.

Một đêm này, trong hoàng thành mọi người chú định vô miên! (*y là mất ngủ cả đêm*)

Bên ngoài Lân Vương phủ, Quân Vô Tà đón gió mà đứng, cuồng phong tàn sát bừa bãi, thổi bay góc áo của nàng, khuôn mặt lay động trong ánh lửa chiếu sáng làm nàng lạnh như băng sương.

Thụy Lân Quân dừng bước trước Lân Vương phủ, mặc áo giáp kỳ lân màu bạc, bọn họ cùng một lúc từ trên tuần mã màu đen nhảy xuống, động tác nhất trí ở trước mặt Quân Vô Tà quỳ một gối xuống đất.

Long Kỳ đứng trước nhất trong đội ngũ, trang nghiêm quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà, "Đại tiểu thư."

Quân Vô Tà hí mắt nhìn đội quân tinh nhuệ nhất Thích Quốc này, đáy mắt *hàn đàm (như hổ băng)* bị ngọn lửa đốt cháy không còn một mảnh.

"Vô Tà! Ngươi muốn làm gì?" Quân Khanh ngồi ở trong đại sảnh, nhìn Quân Vô Tà đang đứng ở cửa, ánh mắt lập lòe.

Quân Vô Tà quay đầu, nhìn về phía Quân Khanh.

"Bức vua thoái vị." Cầu hoàng đế, đủ gan!

Quân Khanh trong lòng chấn động, bức vua thoái vị? Quân Vô Tà điên rồi phải không?

Lý Nhiễm sớm đã bị Thụy Lân Quân dọa mềm chân run run dựa vào vách tường, quả thực không thể tin được lỗi tai của mình.

Đại tiểu thư Lân Vương phủ, thế nhưng muốn bức vua thoái vị!

Mồ hôi lạnh không ngừng từ trên người hần toát ra, cả người xiêm y sưng nước.

"Tiểu hắc." Quân Vô Tà lạnh giọng kêu, một mặt hắc ảnh thật lớn, bước chân đầy bạo lực, từ hậu viện Lân Vương phủ đi tới bên trong đại sảnh, răng nanh lạnh lẽo còn nhè nhẹ lấy dính vết máu.

"Diệt khẩu." Quân Vô Tà nheo nheo mắt.

Trong lòng Lý Nhiễm bỗng nhiên dâng lên một cỗ dự cảm xấu, còn chưa chờ hần có phản ứng gì, mãnh thú thật lớn màu đen kia đã hướng phía hần nhào tới.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng lên tận tầng mây, chỉ nửa khắc thời gian ngắn ngủn, Hắc thú liền cắn đứt cổ Lý Nhiễm, Lý Nhiễm nóng bỏng hiến máu, nhiễm hồng đại sảnh sân nhà Lân Vương phủ.

Quân Khanh ánh mắt ngây ra nhìn thi thể Lý nhiễm, Hắc thú há mồm bỏ Lý nhiễm xuống, bước bước chân hướng tới Quân Vô Tà ngoài cửa đi đến.

Ngoài cửa lớn, Thụy Lân Quân đều chính mắt nhìn thấy hết thay này, bọn họ nhận ra được Uy Vũ tướng quân, lại không biết Lý Nhiễm rốt cuộc đắc tội Quân Vô Tà như thế nào, thế nhưng bị mãnh thú kia một ngụm cắn chết.

Bọn họ chỉ là mắt lạnh nhìn Lý Nhiễm tắt thở, không hỏi một câu.

Thụy Lâm Quân, đối với Quân gia, vĩnh viễn đều là phục tùng vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Lăng Vân Vang (3)

Từ một khắc kia khi Quân Khanh mang Quân Vô Tà bước vào quân doanh Thụy Lâm Quân, Quân Vô Tà cũng đã có được quyền lực sử dụng đội quân này!

Quân Vô Tà không hề nhìn đến thi thể của Lý Nhiễm, nàng ngược lại nhìn về phía Thụy Lâm Quân trước mặt.

"Cường đạo giữa đường, có ý nguy hại hoàng thành, đang chờ tướng sĩ các ngươi, đảm đương trách nhiệm bảo vệ quốc gia! Tội nay cùng ta ở trong thành tróc nã cường đạo!"

"Linh mệnh!" Tiếng hô rung trời.

Quân Vô Tà ngồi ở trên lưng Hắc thú, "Long Kỳ."

"Có thuộc hạ!" Long Kỳ nhìn Quân Vô Tà, đang nghĩ Lăng Vân Vang đã qua bao nhiêu năm rồi không hề xuất hiện, hẳn đã không còn nhớ rõ. Nhưng ngay khi tiếng sấm vang vọng phía chân trời kia vang lên, hồng quang chiếu sáng bóng đêm, trong lòng hắn nhiệt huyết sôi trào!

"Chộp Ngô Vương tới cho ta."

"Vâng!"

"Tất cả tướng lĩnh nghe lệnh, hãy đem hoàng thành lật qua tới cho ta! Cũng đem những tên cường đạo đó bắt về!" Quân Vô Tà lạnh giọng hạ lệnh.

Dám động đến cọng tóc của gia gia nàng, nàng sẽ để cho cậu hoàng đế biết, Lân Vương phủ, trước nay đều không phải dễ khi dễ!

Quân Khanh tro mắt nhìn Quân Vô Tà ra lệnh, đáy lòng chấn động khó có thể nói nên lời.

Cường đạo? Đâu ra cường đạo?

Quân Vô Tà triệu tập Thụy Lâm Quân, ra lệnh tìm kiếm trong toàn thành, tìm căn bản là không phải những tên cường đạo đó, nàng muốn tìm, là Quân Tiên! Nàng muốn chính là làm cho cả hoàng thành loạn thành đoàn, làm cho vị trong hoàng cung kia nhìn một cái, cái gì gọi là *gỗ sơn chân hổ*!

Mười vạn Thụy Lâm Quân, đủ để cho hoàng thành gà bay chó sủa!

Bằng vào mười vạn Thụy Lâm Quân này, Quân Vô Tà nếu theo như lời bức vua thoái vị, chỉ sợ thật sự là có thể ngồi vào!

Quân Khanh rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà vì sao lại giết Lý Nhiễm.

Quân Tiên bị thiết kế, Lý Nhiễm dù cho không biết sự tình, nhưng vẫn thành đồng lõa, nàng mới vừa rồi không e dè ở trước mặt Lý Nhiễm nói ra hai chữ bức vua thoái vị, đó là tuyệt sinh lộ của Lý Nhiễm!

Bức vua thoái vị, hiện giờ chỉ có thúc cháu hai người bọn họ biết được, mặc dù là Thụy Lâm Quân cũng chỉ cho rằng điều Quân Vô Tà muốn chính là tróc nã cường đạo! Bọn họ căn bản sẽ không nghĩ đến, Quân Vô Tà muốn tìm chính là Lân Vương Quân Tiên!

"Tiểu thúc, Quân gia không thể lại lui." Quân Vô Tà lưu lại câu nói ý vị thâm trường này, mang theo Thụy Lâm Quân nhảy vào trung tâm hoàng thành.

Mười vạn đại quân, trong khoảnh khắc tràn ngập phố lớn ngõ nhỏ toàn hoàng thành, vô số cây đuốc chiếu sáng như ban ngày trong hoàng thành.

Thiết kỵ chạy như bay, cuốn lên bụi trần!

Một đêm này, tất cả mọi người trong hoàng thành bị bùng tình, nhìn trên đường phố, hoàng hốt thấy từng hồi vô ngựa lướt qua.

Đã bao nhiêu năm qua, bọn họ không nhìn thấy vũ dũng của Thụy Lâm Quân, chính là ai cũng chưa từng nghĩ đến, sát khí của Thụy Lâm Quân tái hiện, thế nhưng lại là ở hoàng thành Thích Quốc!?

Bên trong hoàng thành, những phủ đệ quan lớn đều bị Thụy Lâm Quân vây chặt.

Bọn quan viên ngày thường ra về đạo mạo, sớm bị sát khí nghiêm nghị của Thụy Lâm Quân ngoài cửa dọa cho khiếp sợ, một đám cuộn tròn ở trong phòng không dám ra cửa.

Long Kỳ dẫn người xâm nhập phủ đệ của Ngô Vương, đem Ngô Vương còn đang cùng tiểu thiếp ôn tồn một phen nắm tới trên mặt đất.

Tiếng kêu ré thảm thiết vang lên, Long Kỳ mặt không có biểu tình đem Ngô Vương bắt kham kéo đi!

Thiếu nữ tuyệt sắc mang theo đại đội nhân mã, dừng chân lại trước đại môn hoàng cung.

Tâm hoàng đế bị kinh hoàng vì Lăng Vân Vang, xuống tới hoàng cung nơi mọi người đang vây quanh. Hắn mở to hai mắt, nhìn Quân Vô Tà đang đứng trước Thụy Lâm Quân!

Đã từng ở trong lòng mọi người, tiểu thụ ngang ngược không đáng để nhắc tới, hiện giờ lại mang theo rất nhiều Thụy Lâm Quân chắn ở trước đại môn hoàng cung. Từng cụm ánh lửa kia, lan tràn các nơi trong hoàng thành, liếc mắt nhìn lại một cái lại giống như có vài hóa long, chiếm cứ ở cả bên trong tòa hoàng thành!

Mặc Thiển Uyên đứng ở bên trong đám người, trên tường cao bên ngoài cung điện nhìn xuống Quân Vô Tà, ánh mắt khiếp sợ cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Lãng Vân Vang (4)

Thụy Lâm Quân toàn quân xuất động!

Phải chăng ánh lửa khuếch tán tại các nơi trong toàn hoàng thành, chính là cho bọn họ thấy, Thụy Lâm Quân đã hoàn toàn khống chế các nơi trong hoàng thành?

"Quân Vô Tà! Ngươi muốn làm cái gì!" Mặc Huyền Phi đi theo phía sau hoàng đế, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt, hấn hoảng sợ quát.

Quân Vô Tà ngừng đầu, ánh lửa chiếu xuống người nàng, khuôn mặt nhỏ xinh của nàng làm người hít thở không thông, nhưng trong cặp con ngươi kia lại tràn đầy sát ý lạnh khốc.

"Lân Vương phủ, phụng mệnh bệ hạ truy xét, hung thủ ngày đó đánh lên Nhị hoàng tử." Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

"Ngươi đang nói bậy bạ gì đó!" Mặc Huyền Phi trừng mắt Quân Vô Tà.

Chuyện Nhị hoàng tử bị tập kích đã qua lâu rồi, việc này tuy rằng là giao cho Quân Tiễn truy xét, nhưng đã qua rất lâu lại không có bất luận cái kết quả gì, sớm bị mọi người vứt ra sau đầu.

"Lân Vương phủ đã hoàn thành sứ mệnh, đã đem kẻ cấp đền tội." Quân Vô Tà căn bản không để ý tới kêu gào của Mặc Huyền Phi, cặp con ngươi châm hóa kia từ đầu chí cuối, nhìn về phía vị đang mặc long bào.

Giọng nói của nàng vừa rơi xuống đất, Thụy Lâm Quân phía sau liền có hành động, trên trăm thi thể tàn khuyết không được đầy đủ bị binh lính ném tại trước cửa cung, máu còn chưa đọng lại, nhiễm hồng mặt đất trước hoàng cung!

Thi thể nhiễm huyết chồng chất ở trước cửa cung, người sắc mùi máu tươi, theo gió khuếch tán.

Khi nhìn đến những cái thi thể hắc y nhân đó, sắc mặt của hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi rõ ràng cả kinh.

"Đây là những thích khách ngày đó đánh lên Nhị hoàng tử. Ông nội của ta phụng mệnh tróc nã bọn họ, lại không nghĩ bọn họ đối với gia gia nổi lên ý đồ xấu, muốn giết trên dưới Lân Vương phủ ta, hiện tại bọn họ đã bị dân nữ tử hình ngay tại chỗ." Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn lên nơi hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi đang đứng. Ngày đó Mặc Huyền Phi bị tập kích, trừ bỏ đương sự ở ngoài, chỉ có Quân Vô Tà biết, công kích bọn họ căn bản là không phải là cái gì rất nhiều thích khách, mà là Quân Vô Được một người.

Mặc Huyền Phi cố ý đem ra manh mối sai lầm cấp cho Quân Tiễn, hiện giờ nàng nhưng thật ra muốn nương theo đóm lửa này, làm cho người nào đó biết cái gì gọi là *dẫn lửa thiêu thân*!

Sắc mặt Mặc Huyền Phi sùng sốt, hấn không thể tưởng tượng được, những lời ngày đó lừa gạt Quân Tiễn, hôm nay cư nhiên bị Quân Vô Tà lấy tới đốt lửa! Những cái thi thể đó căn bản không phải là người ám sát hấn ngày đó, từ thì rõ ràng chính là những người bị phái đến Lân Vương phủ!

Ba trăm tử sĩ, thể nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền biến thành thi thể!

Thị vệ Lân Vương phủ không phải đều đã rời đi sao? Chẳng lẽ chỉ bằng vào mười lăm Thụy Lâm Quân kia, là có thể giết sạch ba trăm tử sĩ?

Hoàng đế âm thầm nhìn thoáng qua thần sắc của Mặc Huyền Phi, trong lòng hiểu rõ, hấn đang áp chế nội tâm chấn động, trên mặt hòa ái tươi cười nói: "Ngươi làm rất tốt, nếu kẻ cấp đền tội, công trạng của Lân Vương phủ trầm tự nhiên tương thưởng." Mười vạn Thụy Lâm Quân thâm nhập vào hoàng thành, hoàng đế liền tính *ăn gan hùm mật gấu*, cũng không dám ở ngay lúc này tức giận cùng Quân Vô Tà.

Thụy Lâm Quân xưa nay là một lưỡi dao sắc bén của Thích Quốc, nhưng nếu là đem lưỡi dao sắc bén này treo ở chính trên cổ mình, hoàng đế chính là một chút cũng cười không nổi.

Quân Tiễn làm người trung hậu, mặc dù là bắt giữ thích khách, cũng quả quyết sẽ không đem Thụy Lâm Quân dẫn vào hoàng thành.

Ngự Lâm Quân trên tường cung điện cùng nhóm hoạn quan đều kinh tâm động phách nhìn Quân Vô Tà, đánh chết bọn họ, bọn họ cũng không thể tưởng được, người đầu tiên đem Thụy Lâm Quân xâm nhập hoàng thành, cư nhiên sẽ là đại tiểu thụ vô năng của Lân Vương phủ!

Ngày Quân Tiễn cùng Quân Khanh đều không có lá gan lớn như vậy, Quân Vô Tà này là không muốn sống nữa hay sao?

Bọn họ đều đã nhìn thấy, trên tay Hoàng đế bệ hạ nổi lên gân xanh!

Quân Vô Tà này thật sự là gan lớn kinh người, chẳng lẽ nàng không sợ hành động lần này sẽ làm người cảm thấy nàng đang mưu đồ gây rối hay sao?!

Hoàng đế hiện giờ mà nói, rõ ràng là đang lo lắng Thụy Lâm Quân tạo phản, mới có vẻ mặt ôn hòa như thế. Một khi chờ đến lúc Thụy Lâm Quân rời khỏi hoàng thành, chỉ sợ cơn giận của thiên tử, liền sẽ bùng nổ xuống Lân Vương phủ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 114: Lãng Vân Vang (5)

Đáng tiếc, hiện giờ đã không tới phiên hoàng đế phát uy, Quân Vô Tà phảng phất không nghe được lời hoàng đế nói, tiếp tục nói:

"Những tên côn đồ này giáo hoạt dị thường, đại bộ phận người đã chạy trốn khắp nơi, ẩn nấp tại các nơi trong hoàng thành, dân nữ đã lệnh cho Thụy Lâm Quân lùng bắt toàn thành, thỉnh bệ hạ yên tâm! Lân Vương phủ ta, tuyệt đối sẽ không cho phép những kẻ côn đồ như vậy gây họa tới bá tánh." Quân Vô Tà con người hơi nheo lại, như là được lấy ra từ hàn đàm, làm người cảm thấy ớn lạnh tận xương.

Quân Vô Tà thường là không mở miệng, nhưng một khi mở miệng, tuyệt đối là làm người á khẩu không nói được.

Dám thiết kế Quân gia? Nàng nhưng thật ra muốn nhìn, hoàng đế có thể có bao nhiêu đại năng!

Đốm lửa này nếu đã dám phóng, cũng đừng trách nàng mượn gió nổi lên như thế!

Hoàng đế thiếu chút nữa nôn ra một búng máu, những cái thi thể trên mặt đất đó, chính là những tử sĩ Mặc Huyền Phi phái đi. Tuy rằng thi thể đã tàn khuyết không được đầy đủ, nhưng nhìn số lượng, cũng cùng ba trăm tương đối không xa, xem đến những vết thương hung tàn trên thi thể đó, liền có thể biết bọn đã gặp phải địch thủ đáng sợ cỡ nào. Hoàng đế tuyệt đối không tin, trong trận lôi đình của Lân Vương phủ, đám tử sĩ đó còn có người có thể sống mà từ Lân Vương phủ chạy đi!

Quân Vô Tà nói, rõ ràng là có ý đồ khác.

Nàng cần bản không phải vì bắt giữ những kẻ ám sát, mà là mượn cơ hội tạo áp lực cho hắn!

Mười vạn Thụy Lâm Quân, xâm chiếm phổ lớn ngõ nhỏ toàn hoàng thành, từng cụm ánh lửa kia, không có chỗ nào mà không phải là gõ vang tiếng chuông cảnh báo cho các thành viên của hoàng thất!

Hoàng đế muốn làm Quân Vô Tà lui binh, lại cần bản không tìm thấy lý do thích hợp.

Bởi vì Thụy Lâm Quân đại động vào thành, bá tánh bên trong thành đều đã bình tĩnh từ trong lúc mơ ngủ, bên ngoài hoàng thành không ít bá tánh đều hiếu kỳ vờn đầu nhìn xung quanh, mới vừa rồi đối thoại giữa hoàng đế cùng Quân Vô Tà, một chữ cũng không thoát rơi vào lỗ tai của những người này.

Bọn họ không chút nào cảm kích, chỉ cho là Lân Vương phủ tận trung với việc nước, bắt giữ kẻ tội phạm.

Bọn họ nào biết đâu rằng, này hết thảy đều là một tay Quân Vô Tà chuẩn bị, vì muốn bức hoàng đế nên dùng chiêu tàn nhẫn!

Người muốn duy trì uy vọng ở trong bá tánh, ta đây sẽ thành toàn người! Ta phụng ý chỉ của người ở trong thành bắt giữ kẻ tội phạm, người tổng không lời gì để nói đi?

Hoàng đế bị chính nhiệm vụ mà mình ném cho Quân Tiễn lúc trước, trước mặt mọi người vì một cái tát vang dội, đánh một miếng máu, lại chỉ có thể dè nén nuốt vào.

Làm Quân Vô Tà lui binh? Chẳng phải là tự và miệng sao? Lúc trước nhiệm vụ kia chính là hắn tự mình giao cho Quân Tiễn!

Nếu không lui binh?

Nhìn Thụy Lâm Quân trên thành, tâm của hoàng đế đều bị nắm lên.

Người khác không biết nội tình, nhưng hắn cùng Mặc Huyền Phi còn có thể không biết?

Bọn họ hôm nay đối với Quân gia nổi lên sát tâm, chỉ sợ Quân gia đã biết được, cách làm của Quân Vô Tà hôm nay, chính là vì *gỡ sơn chấn hổ*!

"Kế hoạch với Quân Tiễn bên kia đã hoàn thành?" Hoàng đế mắt thấy tình huống càng thêm bất lợi với mình, lập tức lui ra phía sau một bước, không dấu vết hướng Mặc Huyền Phi hỏi.

Mặc Huyền Phi thấp giọng nói: "Những người đó nói, đã đắc thủ, Quân Tiễn đã bị giết, hiện tại đang âm thầm hướng về địa lao."

Kế hoạch nhằm vào Quân gia, tổng cộng có hai cái, một là san bằng cả tòa Lân Vương phủ, hai là đem Quân Tiễn dẫn ra ngoài thành, phái người bao vây tiêu trừ.

Kế hoạch với Lân Vương phủ đã thất bại, cũng may kế hoạch bắt giữ Quân Tiễn còn tính là thành công.

"Phái người giám sát Quân Vô Tà, hành động hôm nay của Quân Vô Tà, chỉ sợ chính là vì muốn tìm ra Quân Tiễn, người nhớ cho kỹ, vô luận như thế nào, không thể để Thụy Lâm Quân tìm được Quân Tiễn." Ánh mắt Hoàng đế trở nên ác độc dị thường, Quân gia hắn đã không tính toán lại lưu. Chỉ cần Thụy Lâm Quân tìm không thấy Quân Tiễn, như vậy ai cũng không thể chứng minh, đối với Quân gia hạ sát thủ chính là hoàng thất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Giết cho người xem (1)

Chỉ cần giết Quân Tiễn, Quân gia liền đổ một nửa.

Cho dù Quân Vô Tà có năng lực lớn như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một tiểu quý choai choai, Quân Khanh kia lại là một phế vật, Lân Vương phủ nhiều nhất chỉ có thể kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian mà thôi!

Một khi ra tay, liền không cho phép quay đầu lại.

Hoàng đế biết rõ tầm quan trọng của việc này, Quân Vô Tà trong lòng có hoài nghi, sự tình hôm nay là do hoàng thất làm, cũng không có bất luận chứng cứ gì, nếu như nàng dám mang theo Thụy Lâm Quân tạo phản, hoàng đế có rất nhiều cơ đối với Thụy Lâm Quân tiến hành trấn áp, tội danh phản quốc, đủ để đem đội quân này công chiến mặt sát.

Hoàng đế sợ hãi Thụy Lâm Quân, một là bởi vì Thụy Lâm Quân cường đại, một nguyên nhân khác, chính là bởi vì Thụy Lâm Quân trong lòng bá tánh ở Thích Quốc uy vọng quá cao,

hoàng đế cho dù có tâm âm thâm giải tán Thụy Lâm Quân, cũng phải suy xét đến tiếng nói của dân chúng.

Giải tán một đội quân mang chiến công hiển hách, tuyệt đối sẽ bị bá tánh mắng chết.

Kế hoạch vĩnh viễn không thể đuổi kịp biến hóa, hoàng đế vừa mới thì thâm bí mật dặn dò Mặc Huyền Phi, một đội Thụy Lâm Quân liền từ sườn đông đuổi lại đây.

Đội Thụy Lâm Quân kia do Long Kỳ dẫn đầu, kéo theo một cái bao tải thật lớn, bước đi một hướng tới Quân Vô Tà, kéo thành một đường, đồ vật bên trong bao tải kia không ngừng giấy giụa, phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như heo bị giết.

Tiếng kêu kia làm hoàng đế cảm thấy có chút quen thuộc.

"Khởi bẩm đại tiểu thư, người đã mang tới." Long Kỳ đem túi ném ở một bên, ôm quyền nói.

Hắc thủ chờ Quân Vô Tà, hướng tới cái bao tải kia đi qua, móng vuốt sắc bén, hung hăng một trào đem bao tải thô ráp xé thành từng mảnh, một cái thân ảnh to mọng, thỉnh linh từ bao tải lăn ra tới.

Bùn đất lẫn với máu tươi, làm bẩn một thân quần áo xa hoa của người nọ, hắc quỷ rạp trên mặt đất run rẩy thờ hồn hèn, nháy mắt ý đồ muốn trốn thoát, lại bị một móng vuốt của Hắc thủ ấn trên mặt đất, mặt mập mạp bị đập lên bùn, cùng với tiếng kêu thảm thiết vang vọng tận trời cao.

Mọi người đang đứng trên tường cung điện trong nháy mắt người nọ lăn ra, liền nhận ra thân phận đối phương!

"Quân Vô Tà, người đem Ngô Vương bắt tới đây làm cái gì!" Sắc mặt của Hoàng đế nháy mắt biến thành màu đen, bị đập lên trên mặt đất không ngừng run rẩy kia, căn bản là là huynh đệ của hắn - Ngô Vương!

Quân Vô Tà mất lạnh nhìn mặt hoàng đế dữ tợn, đôi môi hơi mòng, đột nhiên gọi lên một mặt ý cười.

Đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà cười kể từ khi nàng trọng sinh. Dưới ánh trăng, tươi cười kia không kinh tâm động phách, nhưng lại làm người xem qua đều cảm thấy sồn tóc gáy, phảng phất toàn thân như đang đi vào hầm băng, lạnh làm hàm răng run lên.

Quân Vô Tà rất hiếm khi cười, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, tươi cười của nàng đều là tràn bão bùng xin nhất trên thế giới này.

Chính là mỗi một lần nàng cười, đều giống như là từ vong cùng ác ma trong *chiếc hộp Pandora* (*) đã bị mở ra.

(*) Chiếc hộp Pandora: Theo truyền thuyết (thần thoại Hy Lạp), đó là một chiếc hộp mà nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút "hy vọng" mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống. (theo Wikipedia)

Đã từng có người hình dung qua tươi cười của Quân Vô Tà, nhất tiểu khuynh thành, cười đoạn hồn.

Tươi cười của nàng, chỉ khi giết chóc, mới có thể nở rộ.

Khi mọi người trước mặt còn đang si mê với tươi cười say lòng người kia, Quân Vô Tà lại thân nhiên mở miệng, "Ngô Vương cấu kết với những kẻ tấn công, ý đồ gây rối đối với hoàng tử, giờ phút này —— từ hình ngay tại chỗ."

Thanh âm lạnh băng kia vừa ra, làm hoàng đế trong giây lát bưng tỉnh, hắc mở to hai mắt nhìn, nhìn Quân Vô Tà, há mồm nói: "Quân Vô Tà, ngươi không cần loạn....."

"Aaaah!!" Một tiếng thê lương kêu thảm thiết đánh gãy lời hoàng đế, Ngô Vương đang bị đập trên bùn, bị răng nanh của cự thú màu đen, một ngụm cắn mất đầu.

Đầu to mọng lẫn với máu tươi kia, lăn xuống trên mặt đất, trên mặt béo tái nhợt, tràn đầy dơ bẩn, cặp mắt kia tràn ngập hoảng sợ trước khi chết, gắt gao nhìn chăm chăm phía trên tường cung điện.

Gia gia, dám khinh nhục người của người, Vô Tà đều giúp người giết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Giết cho người xem (2)

Ý cười trên khoé môi của Quân Vô Tà càng thêm yêu dị.

Ngô Vương bị chém giết trước mặt mọi người, từ trạng thê thảm, tất cả mọi người trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, rất giống nhìn một con ác quỷ!

Hoàng đế cả người phát run, hắn cùng Ngô Vương tuy rằng không thân cận, nhưng Ngô Vương dù sao cũng là thành viên của hoàng thất, cùng hắn cũng là thân huynh đệ, Quân Vô Tà trước mặt hắn làm trò đem Ngô Vương giết, này không phải đang đánh mặt hắn sao!

Hắn đã muốn nói ra để cứu người, Quân Vô Tà thế nhưng còn dám hạ sát thủ!

"Quân Vô Tà! Ngươi cũng dám....." thanh âm của hoàng đế đều run lên.

Quân Vô Tà mặt lại không đổi sắc, "Bệ hạ, điều tra về Ngô Vương đã được giải quyết xong, Thụy Lâm Quân sẽ đến từng phạm nhân đã tham dự mưu hại Nhị hoàng tử nhất nhất chop tới."

"Ngươi muốn làm cái gì?" Hoàng đế trong lòng giật mình, hắn đã không dám dùng tư duy tầm thường đi suy đoán Quân Vô Tà muốn làm cái gì.

Nha đầu này căn bản là là một kẻ điên!

Quân Vô Tà tươi cười càng thêm tươi đẹp, phảng phất sợi tơ lạnh lẽo kia đều tùy theo hòa tan.

"Đương nhiên là vâng theo ý chỉ của bệ hạ làm việc."

Hoàng đế da thịt đều run rẩy.

Hắn khi nào để nàng giết Ngô Vương?

"Long Kỳ!" Quân Vô Tà thình lình nói.

"Có thuộc hạ!"

"Đem Vương đại nhân, Thượng Quan đại nhân, Hứa đại nhân....." Quân Vô Tà liên tiếp tuôn ra hơn mười vị quan viên danh hào, mỗi một cái tên đều làm người hải hùng khiếp vía, "Cho ta *"thình"* lại đây." (*thình: mồi*)

Tối nay, một tên nàng đều sẽ không bỏ qua!

"Quân Vô Tà! Đủ rồi! Tất cả đều là đại thần trong triều, người đã giết Ngô Vương, việc này đã có thể kết thúc!" Hoàng đế dù ngu xuẩn cũng minh bạch, Quân Vô Tà làm trò hấn trước mặt hấn giết Ngô Vương là vì cái gì. Nàng là đang hướng hấn thị uy, báo thù! Vì hôm nay phát sinh hết thảy ở Lân Vương phủ, đang hướng hấn phản kích!

Đem nhiệm vụ truy tra hung thủ giao cho Lân Vương phủ, ý là muốn làm Quân Tiên chậm rãi đau đầu, nhưng hoàng đế lại không nghĩ rằng, mệnh lệnh này hôm nay, đã trở thành lợi kiếm làm hấn đau đầu.

Quân Vô Tà dùng lý do phụng mệnh hành sự, hoàng đế dù không tình nguyện, cũng không thể tìm được lý do để nàng cắt đi trước mặt bá tánh.

Có điều, nếu nàng tiếp tục nháo xuống như vậy, không phải là sớm sẽ huyết nhiễm hoàng thành sao?

"Bệ hạ." Quân Vô Tà giương mắt nhìn hoàng đế, đáy mắt tràn đầy sát ý, "Những người này, ý đồ gây rối đối với hoàng tử, vốn là trùng phạt đúng tội. Huống chi, bệ hạ đã từng nói qua, chỉ cần Lân Vương phủ bắt được người mưu hại hoàng tử, liền có thể tự hành xử." Những lời này, là khi Quân Tiên cùng Quân Khanh nói chuyện với nhau, Quân Vô Tà nghe được.

Mặc dù là Quân gia phụ tử, cũng sẽ không nghĩ đến, những lời nói vô tâm đó, sẽ bị Quân Vô Tà nhớ rõ ràng như vậy.

Hoàng đế bị Quân Vô Tà nói cho ghen, nửa câu cũng không thể đề khí đi lên, thân ảnh hơi nhoáng lên.

Hắn minh bạch! Hắn rút cuộc minh bạch!

Thụy Lân Quân vì sao lại dấn đại trận xâm nhập hoàng thành, chính là vì muốn kinh động đến bá tánh toàn thành. Quân Vô Tà nhìn ra hoàng đế đề ý nhất chính là danh vọng trong dân gian. Cho nên trước mặt bá tánh trong thành, hoàng đế quả quyết sẽ không nói ra bất luận cái gì có tổn hại tới hình tượng của mình! Quyền sinh sát, hoàng đế sớm đã giao cho Lân Vương phủ, Quân Vô Tà dùng lý do này, có thể tùy ý đem đại thần nhìn không thuận mắt ấn lên trên người, muốn giết thì cứ giết.

Trừ phi hoàng đế có chứng cứ thuyết phục, những đại thần đó cùng việc này không quan hệ, nếu không chỉ có thể trở mặt nhìn bọn họ bị Quân Vô Tà chém đầu!

Nhưng hoàng đế có cái chứng cứ gì? Thi thể đầy đất này đều là do hoàng thất phái đi ám sát Lân Vương phủ, hấn muốn giải thích như thế nào? Chẳng lẽ hấn phải ở trước mặt bá tánh nói ngày đó mưu hại Mặc Huyền Phi chỉ là một người? Mặc Huyền Phi sở dĩ nói đó là một đội nhân mã, một là vì muốn giữ mặt mũi, hai là vì muốn làm khó dễ Quân Tiên?

Chẳng lẽ hấn còn dám ở trước mặt mọi người nói, hắc y nhân đầy đất này, đều là người bọn họ phái đi ám sát Quân gia?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Giết cho người xem (3)

Những lời này, hoàng đế làm sao dám nói? Bá tánh trước mặt sẽ nghĩ gì?

Phải biết rằng, Lân Vương phủ cùng Thụy Lân Quân, địa vị ở trong bá tánh to lớn cỡ nào. Cũng vì một tầng nguyên nhân này, hoàng đế mới muốn diệt trừ Quân gia, nếu như tâm tư này bị người biết được, chẳng lẽ không phải muốn trên lưng thiên cổ bêu danh hấn?

Hoàng đế không dám, hấn thật sự không dám.

Đừng nói đây chỉ là một cái bêu danh đơn giản như vậy, nhìn xem Thụy Lân Quân tràn ngập hoàng thành, hoàng đế dám nói ra chân tướng? Lấy cảm nhận lấy địa vị của Quân gia trong Thụy Lân Quân, chỉ sợ Thụy Lân Quân có thể trực tiếp đem hấn từ trong hoàng cung kéo ra tới làm thịt!

Gánh nặng thanh danh làm nội tâm hoàng đế gãy gập, mà chân chính làm hoàng đế không dám tức giận, lại là mười vạn Thụy Lân Quân kia!

Chỉ cần Quân Vô Tà ra lệnh một tiếng, Thụy Lân Quân này có thể thật sự dám đổi thành hành thích vua!

"Long Kỳ, hành động!" Quân Vô Tà nhìn hoàng đế, đáy mắt tràn đầy lạnh lẽo. Từ phương pháp hoàng đế ám hại Mặc Thiên Uyên, nàng cũng đã đoán được, cái cầu hoàng đế này, yêu quý thanh danh của chính mình còn nhiều hơn so với yêu quý tính mạng của thân tử.

Bất quá, nàng nhưng thật ra muốn nhìn một chút, hấn có thể nhẫn tới khi nào.

Đại thần bị giết, hoàng thành đại loạn, vì chính là muốn bức hoàng đế đem Quân Tiên giao ra đây, Quân Vô Tà quanh què lãnh tính, nếu như hoàng đế còn muốn căng thẳng ngang

nganh, nàng không ngại giết sạch mọi người trong hoàng thành!

Cho dù là hành thích vua!

Nàng cũng muốn tìm bằng được Quân Tiên!

Long Kỳ tuân lệnh, lập tức mang theo một đội Thụy Lâm Quân tiến đến bắt người, hiện tại các phủ đệ của đại thần, đều bị Thụy Lâm Quân chặt chẽ vây quanh, bọn họ không sợ tìm không thấy người.

Mà điểm này, cũng là trước lúc xuất phát Quân Vô Tà đã phân phó xuống!

Hoàng đế nhìn Long Kỳ mang theo Thụy Lâm Quân rời đi, trong lòng sớm đã nóng như lửa đốt, nhưng kế hoạch của Quân Vô Tà đưa ra, lại làm hắn cười lên lưng cọt khó leo xuống.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Quân gia cư nhiên sẽ có một vị đại tiểu thư tàn nhẫn độc ác như vậy! Càng thêm không thể tin, tiểu nha đầu thù đoạn độc ác trước mắt kia, lại là cái nữ tử ngang ngược kiêu ngạo cả ngày đi theo sau mông Mặc Huyền Phi.

Sự thay đổi đến từ Lâm Vương phủ, thực sự làm hoàng đế rất là giật mình.

Đồng dạng khiếp sợ còn có Mặc Huyền Phi, hắn đứng ở phía sau hoàng đế, đem mỗi tiếng nói cử động của Quân Vô Tà ghi tạc trong lòng. Ngô Vương chết ở trong lòng hắn hạ xuống một đạo vết máu, hắn cũng không biết, thù đoạn của Quân Vô Tà cư nhiên ngoan độc như vậy, nếu như để nàng biết, những người phái đi Lâm Vương phủ đó, đều là thù hạ của hắn.....

Mặc Huyền Phi quả thực không dám nghĩ tiếp!

Ngày xưa Quân Vô Tà bị hắn coi như là râu ria, hiện giờ đã giống một cái ác mộng hoàn toàn bao phủ hắn.

Làm sống lưng hắn phát lạnh.

Mọi người trên tường cung điện, chỉ có thể trong gió lạnh nhìn thấy Quân Vô Tà chỉ huy Thụy Lâm Quân không ngừng hành động. Bọn họ từ trên cao nhìn xuống, đem cảnh sắc bên trong hoàng thành thu vào trong mắt. Nơi này vốn dĩ là vị địa vị đế vương của hoàng thất, mà kiến tạo tường cao. Trong toàn bộ hoàng thành không có bất luận một cái toà nhà nào có thể cao hơn hoàng cung.

Nhưng hôm nay, tư thái đứng trên núi nhỏ này, lại làm cho bọn họ nhìn Thụy Lâm Quân với sự nể phục.

Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn gió cây đuốc và bụi đất của vó ngựa mà Thụy Lâm Quân lướt qua, ánh lửa lập lòe kia không ngừng chạy về phía trạch phủ của các đại thần.

Đêm này, rõ ràng lạnh như vậy, nhưng hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi lại như là đặt mình trong lò luyện bên trong, cả người nóng bỏng, mồ hôi ướt đầm.

Mặc Thiên Uyển ở sau đám người, đem hết thân này thu hết ở đáy mắt, ý cười ở khóe miệng hắn biến mất, không người phát giác.

Chọc trời chọc đất, đừng chọc tới Quân Vô Tà!

Đáng thương cho phụ hoàng cùng đệ đệ của hắn, cho tới bây giờ, mới hiểu được đạo lý này.

Đáng tiếc, đã quá chậm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Giết cho người xem (4)

Đây là một đêm làm mọi người trong hoàng thành vĩnh viễn không thể quên. Vô số quan văn võ tướng, bị Thụy Lâm Quân từ trong dinh thự kéo ra, ngày xưa những người đó cao cao tại thượng cầm quyền, tới nay lại như làn cầu chết, bị Thụy Lâm Quân xâm nhập cường chế mạnh mẽ kéo đi.

Quan lớn trong nhà có nuôi dưỡng thị vệ, có ý đồ ngăn cản hành động của Thụy Lâm Quân, kết cục lại là bị lưỡi dao sắc bén của Thụy Lâm Quân một đao đứt cổ.

Máu tươi cùng tử vong bao phủ toàn bộ hoàng thành. Toàn bộ các võ tướng có ý đồ kháng cự đều bị đánh gãy tay rồi bị kéo ra khỏi gia môn, máu tươi trên người bọn họ để lại trên mặt đất một đạo dấu vết thật dài.

Như thế nào bá đạo? Như thế nào cường thế?

Thụy Lâm Quân vừa xuất hiện, hoàn toàn điên đảo mọi người.

Ngay cả đương kim thánh thượng, cũng không dám đối với nhiều quan lớn như vậy xuống tay tàn nhẫn như thế. Nhưng Thụy Lâm Quân lại không một chút đem những viên quan lớn đó coi như con người. Đối với bọn họ mà nói, những người đó chỉ là nhiệm vụ Quân Vô Tà giao cho bọn họ.

Một khi tiếp lệnh, Thụy Lâm Quân nhất định sẽ sống chết hoàn thành!

Hộ viện bình thường, căn bản vô pháp ngăn cản Thụy Lâm Quân đi tới, giết chóc ở các nơi lan tràn trong hoàng thành.

Một cái lại một cái quan lớn bị cường thế Thụy Lâm Quân trói gô túm lên tuấn mã!

Trong số bọn họ ai cũng đều không nghĩ đến, quyền cao chức trọng của mình, sẽ có một ngày như vậy.

Đoàn quân cuồng chiến tàn nhẫn đệ nhất Thích Quốc, đủ để cho người có ý chí kiên định nhất cũng khóc lóc thảm thiết.

Quân Vô Tà đứng ở trước đại môn hoàng cung, đón gió đêm, nhìn hoàng đế.

Thiết kỵ đập bụi mà đến ở bên cạnh người nàng dừng lại, quan viên bị bó giống như lợn chết, bị người không khách sáo xem như gia súc ném xuống trên mặt đất bên cạnh Hắc thú.

Hoàng đế liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận người nọ, người nọ là phụ thân của mẹ đẻ Nhị hoàng tử. Sau khi Hoàng Hậu nhất tộc xuống dốc, người này liền nhận được hoàng ân, trở thành đệ nhất trung khuyển bên người hoàng đế. Ngày thường hay chèn ép Lân Vương phủ, có thể nói là cấu kết với Ngô Vương cùng nhau làm việc xấu.

Mặc Huyền Phi nhìn đến chính ngoại tổ của mình bị Thụy Lân Quân đối đãi như thế, lập tức liền đỏ mắt, "Quân Vô Tà! Người mau thả ngoại tổ ta ra! Người rốt cuộc muốn hồ nháo tới khi nào? Người có biết hôm nay người rốt cuộc làm cái gì hay không!"

Quân Vô Tà điên rồi! Nữ nhân này điên rồi! Thế nhưng đem quốc trượng chộp tới, như thế..., nàng rốt cuộc có lá gan lớn bao nhiêu!

Quân Vô Tà như rồng mây nhìn Nhị hoàng tử dậm chân, ánh mắt lơ đãng từ bên trong đám người đảo qua trên người Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên trong lòng nóng lên, cả người máu nóng như muốn sôi trào, hần không chớp mắt nhìn Quân Vô Tà, ánh mắt nóng cháy giống như một đoàn hỏa thiêu.

"Giết." Quân Vô Tà cũng không thèm nhìn tới quốc trượng.

"Không!!" Mặc Huyền Phi sợ hãi rống lên.

Long Kỳ giờ tay chém xuống, một phen lợi kiếm, đem quốc trượng đang nằm trên mặt đất kêu rên chém thành hai nửa!

Máu tươi nóng bóng phun tung toé, nhuộm một thân Quân Vô Tà.

Cái này làm cho nàng-một người vô cùng chán ghét máu tươi, mang theo độ ẩm nóng bỏng, nhuộm dần dần váy Quân Vô Tà, linh hồn giao với máu tươi, như là nhiễm phải ma chú, tâm bỏ nội tâm giết chóc của Quân Vô Tà.

"Người điên rồi! Người tới! Bắt Quân Vô Tà bắt lại cho ta! Nàng cũng dám trước mặt mọi người mưu hại trọng thần trong triều!" Trơ mắt nhìn chính ngoại tổ mình bị người chém giết, chết không toàn thây, Mặc Huyền Phi cả người đều điên cuồng, hần rút lợi kiếm bên hông ra, hướng Quân Vô Tà chỉ, không ngừng gào rống.

Nhưng đáp lại hần, lại chỉ có tiếng gió gào thét.

Mọi người phía trên hoàng cung, cũng chưa để cổ họng phát ra một tiếng, bọn họ chỉ là dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Quân Vô Tà.

Ngay cả Ngự lâm quân cũng chỉ dám ở ngoài cửa cung nhìn hết thảy phát sinh trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Giết người là một môn nghệ thuật (1)

Giờ này khắc này, ngay cả hoàng đế cũng đều bị Thụy Lân Quân áp chế, có ai dám nhảy ra kêu gào cùng Quân Vô Tà?

Quân Vô Tà ngay cả Ngô Vương cùng quốc trượng đều dám kéo tới trước mặt hoàng đế chém, chém bọn họ những người này, chẳng phải là đôi mắt đều không cần chớp một cái?

Đã từng *nhất hô bá ứng* (*), hiện giờ đều không hề có phản ứng.

(*) 一呼百应 - *Nhất hô bá ứng*: ý là hô một câu mọi người đều ứng hộ, phục tùng.

Mặc Huyền Phi đôi mắt đỏ ngầu, nhìn tình huống trước mắt, tay nắm lợi kiếm ần ần run rẩy.

Sự tình vì sao lại biến thành như vậy?

Tại sao lại như vậy?

Đứng ở bên ngoài cửa cung, rõ ràng là nữ nhân bị hần vút bỏ, chán ghét, vì sao giờ này khắc này, hần cư nhiên lại bị nàng bức đến nông nổi *tử cố vô thân*(*) như thế?

(*) 孤立无援 - *Tử cố vô thân*: người đơn độc, không có ai thân thích.

Con người lạnh lẽo của Quân Vô Tà đảo qua trên người Mặc Huyền Phi, nhìn khuôn mặt tuần mỹ của hần dần dần vụn vỡ, trong lòng không có nửa phần cảm giác, nàng tùy ý đảo qua, ánh mắt liền dừng ở trên người hoàng đế.

Nàng đang đợi, chờ hoàng đế mở miệng, đem Quân Tiên giao ra đây!

"Quân Vô Tà, người nói Ngô Vương mưu hại Nhị hoàng tử, trăm còn tin tưởng, nhưng Ngụy đại nhân là ngoại tổ của Nhị hoàng tử, hần vì sao sẽ làm ra sự tình thương tổn đến Nhị hoàng tử?" Hoàng đế nỗ lực duy trì mặt ngoài bình tĩnh, tuy nhiên đôi tay để ở sau người, cũng đã nặn ra huyết sắc.

Rốt cuộc là thiếu nữ trẻ tuổi, cho dù thủ đoạn tàn nhẫn, cũng sẽ có sơ hở, Ngô Vương mưu hại Mặc Huyền Phi còn có khả năng, nhưng Ngụy đại nhân là ngoại tổ của Mặc Huyền Phi, hần còn có thể hại chính cháu ngoại của mình không thành sao?

Điểm này, trở thành lợi thế phản kích của hoàng đế.

Quân Vô Tà nhìn thấy hoàng đế tràn đầy tự tin, thỉnh thoảng tay lên.

"Long Kỳ."

"Có thuộc hạ!" Long Kỳ lập tức bước ra khỏi hàng, quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đưa tay lấy ra hai quyển trục trong túi trên lưng Hắc thú, ném ở bên chân Long Kỳ.

"Đọc!"

Long Kỳ lập tức nhặt lên, mở quyển trục ra, đề khí cao giọng đọc:

"Nguy Đàn Hoa, Khai Nguyên năm thứ 23 tháng 2, ở Đông Duyệt thành chiếm *dân trạch*(nhà dân) 32 gian, giết hại tổng cộng 76 người dân. Khai Nguyên năm thứ 23 tháng 5, nhận thu từ Lâm Dương đại nhân mười ba vạn lượng hoàng kim....."

Long Kỳ thanh âm leng keng hữu lực, từng câu từng chữ giống như thiết chùy nện trước ngực mọi người, "Ghi chép lại đến ngày nay, bày ra ác sự của quốc trượng Ngụy Đàn Hoa đốt giết đánh cướp, hãm hại bá tánh, thu nhận hối lộ lộ, hãm hại trung lương, hơn nửa tổng cộng là 367 đối tượng. Đã chết thảm dưới tay Ngụy Đàn Hoa, tổng cộng 583 người, thu nhận hối lộ 727 vạn hoàng kim....."

Từng tội trạng của Quốc trượng bị từng lời tuyên đọc ra tới, chấn kinh toàn bộ bá tánh, mà bọn họ nhìn Ngụy Đàn Hoa đã bị Quân Vô Tà chém giết, đáy mắt tràn ngập hận ý.

Ngụy Đàn Hoa ý vào ân sủng của Hoàng Thượng, ở bên trong làm hoàng thành làm nhiều việc ác, hãm quyền cao chức trọng, bá tánh bị bắt bị làm hại tức giận mà không dám nói gì. Hiện giờ hết thấy hành vi phạm tội mà hắn đã làm đều bị vạch trần trước mặt người khác.

Không còn một người sẽ vì hắn cảm thấy tiếc hận, một cái ác ôn thiên lí bất dung như vậy, hôm nay đền tội, thật sự là đại khoái nhân tâm!

Trên mặt hoàng đế trong nháy mắt đen như đáy nồi, hắn biết việc làm và hành động của Ngụy Đàn Hoa trước đây, nhưng cũng không ngăn cản, chính là hiện giờ Quân Vô Tà lại đem hết thấy này vạch trần với người phía trước, mặc dù không có sự tình hoàng tử bị tập kích, Ngụy Đàn Hoa cũng phạm vào tội chết, cũng cũng đủ chém đầu hắn một trăm lần!

Hoàng đế suy nghĩ hòa hoãn còn chưa qua, Long Kỳ đã mở ra một quyển trục khác, đếm kỹ đủ loại tội trạng của Ngô Vương!

Thụy Lân Quân giết hai vị đại thần, mỗi một vị đều có lý do đáng chết một ngàn lần.

Bá tánh vậy xem không ai thương xót vì Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa, bọn họ thậm chí bắt đầu vì Thụy Lân Quân reo hò!

Nếu không có Thụy Lân Quân ra tay, chỉ sợ trong rất nhiều người bọn họ, cả đời này đều không thể có một ngày chính mắt nhìn thấy kẻ thù bị đâm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 120: Giết người là một môn nghệ thuật (2)

Hoàng đế cả người phát run từng mắt nhìn Quân Vô Tà, hắn rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà muốn giết người, chẳng những muốn giết tàn nhẫn, hơn nữa muốn giết đường hoàng chính chính, làm ai cũng đều tìm không ra có để phản bác!

Trong bá tánh, đối với Quân Vô Tà cùng Thụy Lân Quân tiếng hô càng ngày càng cao, khí thế minh mông, lại một lần nữa đem Thụy Lân Quân đẩy về hướng tối cao trong lòng dân chúng.

Càng làm cho mọi người cảm thấy khiếp sợ chính là, thời điểm trước đây bị lời đồn đãi truyền ra rằng Quân Vô Tà cực kỳ bất kham, thế nhưng lại là thiếu nữ khí phách như thế, vì thế đủ loại lời đồn đãi về Quân Vô Tà trước đó, hiện giờ đã tự sụp đổ.

Quả nhiên không hổ là nhi nữ Quân gia, tuổi nhỏ như vậy, liền có khí thế bậc này!

Dưới ánh trăng nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ của Quân Vô Tà, các bá tánh không khỏi tò mò, Mặc Huyền Phi rút cuộc là đã vì cái gì mà phát điên, cư nhiên vứt bỏ một vị nữ tính ưu tú như vậy.

Quân Vô Tà lẳng lặng nhìn hết thấy trước mắt, đáy mắt lãnh diễm đang lặng yên đốt cháy hết thấy.

Thanh danh của Lân Vương phủ là Quân Tiến một tay tạo ra, gia gia nàng, phụ thân nàng, tiểu thúc nàng vì ba chữ "Lân Vương Phủ" này ở trong uy vọng của bá tánh, đã được trả giá.

Nàng tuyệt đối sẽ không để ba chữ "Lân Vương Phủ" này bị bôi đen!

Mặc dù là bức vua thoái vị, nàng cũng muốn tuyệt đối đứng ở một phương chính nghĩa, lấy giết chóc vì Lân Vương phủ tăng thêm một mặt huy hoàng.

Quân Vô Tà muốn để cho hoàng đế tro mắt nhìn chính tay sai của mình bị giết, chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt hỗn huyết, nàng muốn làm Lân Vương phủ, ở trong toàn bộ Thích Quốc không người có thể so! Chỉ cần là đối địch cùng Lân Vương phủ, nàng sẽ đem toàn bộ mặt sát!

Giết chóc chưa chắc muốn đeo bêu danh trên lưng, chỉ cần thủ đoạn thích đáng, giết chóc sẽ trở thành một loại vinh quang.

"Phụ hoàng, người chẳng lẽ muốn tro mắt nhìn Quân gia hồ nháo như vậy sao?" Mặc Huyền Phi tức đến tím mặt, chính ngoại tổ của mình bị giết ngay trước mắt không nói, sau khi chết cư nhiên còn bị Quân Vô Tà vạch trần đủ loại ác sự trước mặt mọi người.

Sắc mặt hoàng đế đã tái nhợt, hắn căn bản không nghĩ tới, một tiểu nha đầu chưa thành niên khởi sự làm việc cư nhiên sẽ chu đáo mọi mặt như thế. Nàng từ khi bắt đầu đến bây giờ, mỗi một bước đi đều là hoàn toàn chặt chẽ, một chút một chút buộc hắn nuốt xuống khuất nhục khó chịu đựng nhất, khiến cho hoàng đế nôn ra máu chính là, hắn cư nhiên tìm không ra bất luận lý do gì để phản bác lại Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà giết người không sai, nhưng nàng, một là lấy lý do phụng mệnh hành sự, hai là đem chứng cứ phạm tội của Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa công bố với dân chúng.

Hai mặt tường cao, trở thành phòng ngự tốt nhất để Quân Vô Tà giết chóc.

Mặc dù hoàng đế đã hận không thể đem Quân Vô Tà ăn sống nuốt tươi, nhưng tình huống trước mắt, hẳn lại căn bản không thể làm gì Quân Vô Tà.

Từ sau khi bước lên đế vị, hoàng đế chưa bao giờ thất bại qua như thế, bất luận là gia mẫu Hoàng Hậu, hay là Lân Vương phủ, đều tồn tại trên danh nghĩa cố tình chèn ép hẳn xuống. Quân Vô Tà xuất hiện, lại đem hết thảy này xoay chuyển!

Hoàng đế vắt hết óc muốn tìm kiếm biện pháp giải trừ tình huống hiện tại, hẳn mơ hồ cảm thấy, Quân Vô Tà hôm nay sẽ không dừng tay như vậy.

"Lập tức để người bên kia động thủ, giết Quân Tiên." Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi dặn dò lão thái giám bên cạnh, lão thái giám lập tức rời khỏi đám người.

Chỉ cần Quân Tiên chết, Quân Vô Tà nháo cũng chỉ có thời gian đêm nay!

Một khi bước sang ngày mai, tin Quân Tiên chết truyền ra, Lân Vương phủ liền phải hoàn toàn diệt vong!

Chỉ cần chịu đựng đêm nay, hẳn nhất định phải đem Quân Vô Tà bằm thây vụn đoạn!

Hoàng đế trong lòng tràn đầy sát ý, nhưng mà phần nộ của Quân Vô Tà lại chỉ mới bắt đầu!

Càng ngày càng nhiều quan lớn bị Thụy Lân Quân đưa tới cửa cung, những người này bị trói gô, ở trước cửa cung quỳ thành một hàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Giết người là một môn nghệ thuật (3)

Các đại thần quỳ gối trước cửa cung, giữa đầu nhìn tường cung điện phía trên hoàng đế, một đám như tinh táo tinh thần, không ngừng la hét, chắc chắn rằng hoàng đế sẽ cứu bọn họ.

Nhưng khi những đại thần đó nhìn đến thi thể Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa ngã vào bên trong vũng máu, mỗi người đều cảm thấy tuyệt vọng ngập đầu!

Giờ này khắc này bọn họ đều ngậm miệng, ngay cả Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa đều bị Thụy Lân Quân giết, bọn họ còn có cái gì có thể trông cậy vào?

Lần đầu tiên, đám quan lớn này cảm thấy chính mình cách tử vong gần như vậy.

"Quân Vô Tà, người đưa bọn họ bắt tới là muốn làm gì?" Thanh âm của hoàng đế bắt đầu run lên, hẳn vốn tưởng rằng Quân Vô Tà giết Ngô Vương cùng Ngụy Đàn Hoa, cũng đã là cực hạn, nhưng nhìn đến một đám đại thần quỳ gối trước cửa cung, nháy mắt hẳn dự cảm có điềm xấu.

Đôi mắt hắn đảo qua trên gương mặt tuyệt vọng của những đại thần đó, những người này đều không ngoại lệ, đều là đối đầu với Lân Vương phủ, hoặc nhiều hoặc ít ở trong bóng tối đã từng bôi đen thanh danh của Lân Vương phủ.

Không bỏ sót một, cũng không bắt lầm một.

Đem Thụy Lân Quân vào trong hoàng thành, đại thần có ý đồ cùng Quân gia đối địch, toàn bộ một lưới bắt hết!

Hoàng đế sợ, hắn nhìn mặt Quân Vô Tà cười lạnh, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Cái kẻ điên này, không có gì là nàng làm không được!

"Để cho bọn họ đọc." Quân Vô Tà một tay đem cái túi trên lưng Hắc thú ném xuống trước mặt một đám đại thần, một đồng lớn quyền trục từ túi kia lăn xuống trên mặt đất.

Long Kỳ để Thụy Lân Quân đem phân biệt những quyền trục đó đặt trước mặt từng vị đại thần kia, tự mình triển khai, làm những người đó thấy rõ hết thảy trên mặt viết gì.

Trong lúc nhất thời, đám đại thần mặt xám như tro tàn, cả người run rẩy giống như tơ liễu trong gió.

"Đọc!" Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

Trường kiếm của Long Kỳ trực tiếp để ở trên cổ đại thần phía bên phải nhất, người nọ quả thực muốn khóc, hắn dùng thanh âm run rẩy, theo chữ trên quyền trục kia đã viết nói: "Lưu Phò..... Khai..... Khai Nguyên năm 23, cường..... cường đoạt dân nữ, giết..... giết cả nhà nàng kia....."

Thanh âm kia lấp bấp, lại đem một tông một tông tội ác truyền lại trong tai mỗi một người đứng xem.

Thẳng đến người nọ mở hôi lạnh như nước mưa lăn xuống, mới đưa một quyền trục đầy tội trạng kia đọc xong, trong nháy mắt hắn đọc xong giống như không còn sức lực, cả người nằm liệt trên mặt đất.

"Giết!" Quân Vô Tà nói.

"Oan uổng a! Ta thật sự không có....." đại thần Lưu Phò đang quỳ gối mở miệng kêu thảm, còn chưa chờ hắn nói xong, Thụy Lân Quân đứng phía sau hắn đã một đao chặt bỏ cổ hắn.

Đầu nhiễm huyết lăn lộn trên mặt đất ở trên phiến đá trước cửa cung, tạo thành một đạo vết máu màu đỏ tươi.

Các đại thần thấy hết thảy này, sớm đã bị dọa phá nát lá gan, quyền trục đặt trước mắt bọn họ, viết chính là tội trạng của người nào đó trong bọn họ, mà bọn họ không biết, người khác trong tay cũng có hay không có chứng cứ chính mình vi phạm pháp lệnh.

Từ vong đã bao phủ ở đỉnh đầu mỗi người bọn họ, bọn họ rốt cuộc ý thức được, Quân Vô Tà là thật sự muốn giết bọn họ!

Một khi quyền trục thuộc về bọn họ bị người đọc ra tới, chính là thời điểm bọn họ đầu rơi xuống đất.

"Bệ hạ xin hãy cứu chúng thần!"

"Bệ hạ!"

Tiếng khóc kêu vang, những đại thần đó một đám quỳ gối trên phiến đá lạnh, không ngừng khẩn cầu hoàng đế che chở.

"Quân Vô Tà! Những người này phạm pháp, tự nhiên sẽ có người đi truy tra, người là ai, lại dám xen tay vào!" Mặc Huyền Phi rốt cuộc không còn nhẫn nại, chỉ vào mũi Quân Vô Tà chửi ầm lên.

Quân Vô Tà hơi giương mắt, "Dân nữ là phụng mệnh hành sự."

"Bậy bạ! Người phụng mệnh của ai!"

"Đương kim thiên tử."

"Người nói bậy!" Mặc Huyền Phi hận không thể xé xác Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lại không vội thản nhiên nói: "Những người này đều tham dự vào chuyện mưu hại Nhị hoàng tử, việc này bệ hạ đã giao toàn quyền cho Lân Vương phủ ta xử lý."

Cho nên, nàng chỉ là phụng mệnh giết người mà thôi.

Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Giết người là một môn nghệ thuật (4)

Mặc Huyền Phi đã gặp qua vô sĩ, lại chưa thấy qua vô sĩ giống như Quân Vô Tà như vậy!

Nàng cư nhiên dám làm ra vu oan giá họa rõ ràng như vậy! Hơn nữa đối tượng vẫn là một đám quan viên quan trọng nhất Thích Quốc!

Nàng rốt cuộc có mấy cái lá gan!

Giờ khắc này, ngay cả Mặc Thiên Uyên vẫn luôn xem kịch vui đều hoài nghi, Quân Vô Tà có phải hay không là hậu duệ của Quân gia, Quân gia cố nhiên là cường đại, nhưng tính tình người Quân gia lại cực kỳ chính trực. Tuyệt đối không làm ra chuyện vô sĩ dễ tiện như Quân Vô Tà loại này, mà làm người càng kính ngạc hơn chính là, Quân Vô Tà ở thời điểm làm những việc này, biểu tình cư nhiên lại nghiêm túc như vậy, căn bản là không nghĩ tới tâm trí ở tuổi này của nàng nên có!

Nhiều chứng cứ phạm tội của quan viên như vậy, nàng rốt cuộc là từ đâu sưu tập đến?

Càng đáng sợ hơn chính là, nàng thế nhưng ngay từ đầu đã đem mấy thứ này mang ở bên người, rõ ràng nàng từ lúc bắt đầu triệu tập Thụy Lân Quân, cũng đã chuẩn bị rất tốt toàn bộ sự tình đêm nay.

Mượn đao giết người!

Thật là hào thâm kế!

Quân Vô Tà tự nhiên là không có năng lực sưu tập mấy thứ này, những chứng cứ phạm tội của các quan viên kia đều là do Quân Tiễn tự mình chuẩn bị, nhưng mấy thứ này Quân Tiễn vẫn luôn đặt ở trong thư phòng, chưa bao giờ dùng qua, cũng không bao giờ nghĩ rằng những thứ này lại được Quân Vô Tà mang ra sử dụng trong trường hợp như thế!

Quân Tiễn biết, những người này làm trò gì hoàng đế tất nhiên đều biết, cho dù hấn vạch trần hành vi phạm tội của bọn họ, hoàng đế cũng sẽ không có bất luận xử phạt gì đối với bọn họ.

Nhưng Quân Vô Tà lại đem toàn bộ chứng cứ phạm tội này ra, nàng muốn không phải là quyền lực của hoàng đế, mà là lấy một cái có danh chính ngôn thuận làm thịt nhóm người này!

Tiếng hô của bá tánh, sẽ trở thành dao mổ có lợi nhất cho nàng.

Quân Vô Tà đem hết thảy này vận dụng một cách hoàn mỹ.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh không thể làm, thì để cho nàng cái tiểu bối này làm đi, nàng không thèm để ý chính lưng mình đeo thêm ít nhiều bêu danh, nàng chỉ nghĩ đến địch nhân muốn diệt trừ Lân Vương phủ, bức hoàng đế giao ra Quân Tiễn!

Một đám đại thần chết trên đao hạ xuống của Thụy Lân Quân, trước cửa cung vết máu đã nhuộm hồng phiến đá nơi đó, huyết hồng một mảnh nhìn thấy ghê người.

Nhưng hết thảy này, còn chưa có kết thúc.

Chỉ cần hoàng đế chưa giao ra Quân Tiễn, nàng liền sẽ đem một đám tay sai của hấn chém, từng tên từng tên một!

So với nhẫn tâm, so với tàn nhẫn, Quân Vô Tà không thua bất luận kẻ nào.

Hoàng đế thân thể đã lung lay sắp đổ, đôi môi tái nhợt cùng mi giác nổi gân xanh làm hấn đỏ gục xuống bên cạnh.

Tôn nghiêm của đế vương, bị Quân Vô Tà không chút khách khí tùy ý giẫm đạp.

Mỗi một phân mỗi một giây, việc Quân Vô Tà làm đều như đang đánh vào hấn mặt!

Nhưng ở dưới uy áp của mười vạn Thụy Lâm Quân, hấn căn bản vô lực phản kháng!

Quân Tiền đối với Thích Quốc trung thành và tận tâm, lại đối lấy sự hăm hại không ngừng của hoàng đế, hiện giờ nhìn thấy Quân Vô Tà khinh thường đối với hoàng quyền, lại làm hoàng đế vô cùng sợ hãi.

Người lương thiện thì bị người khinh, Quân Vô Tà thể vĩnh viễn không làm người lương thiện!

Chẳng sợ sau khi chết sẽ tiến vào địa ngục Tu La, nàng cũng muốn làm cho người chọc tới nàng biết, chọc tới nàng chính là chọc tới ác quỷ đáng sợ nhất trên thế gian này!

Chỉ cần Quân Tiền một khắc chưa xuất hiện, nàng sẽ không ngừng giết chóc.

Cho dù làm cho toàn bộ người hoàng thành chôn cùng, nàng cũng phải tìm bằng được gia gia!

Hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi đối với Quân Vô Tà đầy hận ý, sự tàn nhẫn độc ác của nàng đã biến thành một loại sợ hãi. Bọn họ cực kỳ sợ thiếu nữ này xuống tay vô tình, bọn họ thấy được tuyệt tình cùng ngoan độc trên người Quân Vô Tà mà ở Quân gia chưa từng có bao giờ.

Giờ khắc này, hoàng đế vô cùng hối hận, vì sao mình lại đi trêu chọc Quân gia. Nếu sớm biết rằng đại tiểu thư Quân gia là một người yêu nghiệt như vậy, dù đánh chết hấn, hấn cũng không dám động tâm tư đối với Quân gia!

"Mau! Mau phái người đi ngăn cản những người đó, không thể giết Quân Tiền, nhất định không thể giết, nếu như Quân Tiền chết, cái kẻ điên này nhất định sẽ làm chúng ta mọi người cùng chôn!" Hoàng đế trong giây lát bùng tỉnh, Quân Vô Tà bất kể hậu quả tàn sát sau lưng như vậy đại biểu cho điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Giết người là một môn nghệ thuật (5)

Rốt cuộc Quân Vô Tà là đang tính toán cùng hoàng đế liều mạng, nàng đã làm sự tình đi đến tình trạng như thế này, hoàn toàn không sợ bị tính sổ phía sau, hoàng đế nếu lại đem nàng ra uy hiếp thì đã là quá mức ấu trĩ.

Nàng thật sự có thể hành thích vua!

Hoàng đế mở hôi lạnh chảy xuống, nguyên bản còn cho rằng nếu dễ qua đêm nay, Quân Vô Tà liền sẽ bắt lực trở về, nhưng nhìn tình huống hiện tại, Quân Vô Tà nếu như đêm nay tìm không tìm thấy Quân Tiền, liền lật đổ toàn bộ hoàng cung nàng cũng thật sự làm được!

Tình trạng này rồi, cho dù hoàng đế có muôn vàn tính kế, cũng đều thành vô dụng.

Hấn chưa bao giờ gặp qua người làm việc bất kể hậu quả như vậy, Quân Vô Tà này so với bất kể đối thủ nào hấn từng gặp qua đều là tàn nhẫn nhất!

Thái giám tuân lệnh lập tức chạy đến tổ chức nhằm ngăn chặn bị kịch phát sinh, trong khi Mặc Huyền

Phi sau khi nghe hết thấy như thế lại mờ to hai mắt nhìn, khó có thể tin nhìn chính phụ thân mình lùi bước.

Đường đường là thiên tử, thế nhưng bị một thiếu nữ bức tới loại tình trạng này, quả thực là không thể nào tưởng tượng nổi!

"Phụ hoàng, người sao lại có thể....."

"Câm miệng! Người chẳng lẽ còn nhìn không ra sao! Nếu như trước khi mặt trời mọc, Quân Vô Tà còn chưa nhìn thấy Quân Tiền, nàng liền sẽ trực tiếp mang binh chém giết hoàng cung! Đến lúc đó đừng nói người, ngay cả trăm nàng cũng dám giết!" Hoàng đế quần áo cả người đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp, thủ đoạn hung tàn của Quân Vô Tà, lần đầu tiên cho hấn biết sợ hãi.

Mặc Huyền Phi có chút hoảng hốt nhìn hoàng đế, "Sao có thể, nàng sao có thể làm ra sự tình hành thích vua?"

Hoàng đế nhú mày nói: "Người cho rằng nàng hiện tại là đang làm cái gì? Nàng là đang cảnh cáo ta, nàng có thể ở trước công chúng xuống tay giết nhiều đại thần như vậy, nàng cũng đã không có cổ kị gì, nếu không có được kết quả nàng muốn, nàng không ngại cả chết lưới rách. Nếu như giết Quân Tiền, nàng nhất định sẽ mang theo thủ hạ Thụy Lâm Quân tiến vào hoàng cung chém giết!"

Hoàng đế tưởng tượng đến cặp con người lạnh lùng kia của Quân Vô Tà, lập tức cả người phát lạnh.

"Chỉ bằng Ngự lâm quân trong hoàng cung này, có thể so được với mười vạn đại quân của Thụy Lâm Quân? Thụy Lâm Quân chỉ nghe theo mệnh lệnh của người Quân gia, người xem một loạt thủ đoạn này của Quân Vô Tà, rõ ràng làm nhiều sự tình phát nổ như vậy, nhưng những cái đó ở trong mắt bá tánh, nàng đã trở thành anh hùng trừ bạo an dân!"

"Giết người không đáng sợ, đáng sợ chính là, bất luận giết bao nhiêu người, nàng đều sẽ tuyệt đối đứng ở chính diện, người cho rằng bằng bản lĩnh của nàng, kích động Thụy Lâm Quân hành thích vua là sự tình không có khả năng sao? Người đừng thấy nha đầu kia không nói nhiều lời lắm, chính là đầu óc cùng thủ đoạn như vậy, cho dù người rèn luyện thêm mười năm, cũng so không được!" Hoàng đế thiết tình là bị Quân Vô Tà dọa phá nát lá gan.

Một thiếu nữ có tâm kế thiết kế bức vua thoái vị, chỉ cần dùng ngón ngón mấy chữ, liền có thể yêu nghiệt kích động nhân tâm, một cái tay ác quỷ cảm mười vạn Thụy Lâm Quân.....

Hắn đầu cùng nàng như thế nào?

Cái gọi là hoàng quyền, cái gọi là chi lễ quân thần, ở trong mắt Quân Vô Tà chỉ là cái rắm

Nàng muốn giết hoàng đế, không khác gì giết cầu!

Những thứ hạn chế Quân gia trước kia, ở trong mắt Quân Vô Tà căn bản ngay cả cái rắm cũng không bằng!

Hoàng đế hiện tại thực sự lo lắng, Quân gia cư nhiên sinh ra một cái yêu nghiệt như vậy, ngày sau muốn chạm đến Quân gia cơ hồ là mơ mộng hảo huyền.

Nghĩ đến điều này, hắn liền hận không thể đem Mặc Huyền Phi đang sống sờ sờ bóp chết. Mặc Huyền Phi cùng Quân Vô Tà trước đây tiếp xúc nhiều như vậy, nhưng vì sao không nhìn ra được Quân Vô Tà là một con ác quỷ ẩn nấp!

Sớm biết như thế, thời điểm lúc Quân Vô Tà đối với Mặc Huyền Phi lưu luyến si mê, nên đem nàng trời buộc với hoàng gia!

Chính là hiện tại hết thấy đều đã muộn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chờ chết đi (1)

Thiên hạ không có hối hận được, hoàng đế biết, Mặc Huyền Phi cũng biết.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể cầu nguyện, người bên kia đừng xuống tay quá nhanh, đủ thời gian để Quân Tiễn còn sống sót, nếu không bọn họ phải chôn cùng Quân Tiễn!

Gió ban đêm thực lạnh, nhưng cũng không lạnh bằng trận huyết tinh tàn sát này, người sắc mùi máu tươi làm dạ dày của rất nhiều người không ngừng quay cuồng, quan viên quan trọng của Thích Quốc, một đêm tại đây, bị chém rớt một phần ba, thi thể bọn họ đã bị vứt bỏ trước hoàng cung.

Cuối cùng sau khi một quan viên cuối cùng không còn chút sinh khí bị chop tới ngã trên mặt đất, Quân Vô Tà giương cánh tay lên, một loạt Thụy Lâm Quân lui về phía sau một bước, lấy vạt áo lau đi vết máu trên đao, cương đao một lần nữa vào vỏ, lại nhuộm đầy mạng người.

Quân Vô Tà nhìn hoàng đế, khóe môi hơi giương lên.

Hoàng đế đứng trên đỉnh tường hoàng cung, cực kỳ sợ nàng tươi cười như vậy, hắn căn bản không dám chờ Quân Vô Tà mở miệng, lập tức nói: "Vô Tà, người hôm nay làm rất tốt, vì Thích Quốc diệt trừ nhiều u ác tính như vậy, không hổ là cháu gái Lâm Vương dạy ra, người yên tâm, trăm nhất định sẽ hảo hảo trọng thưởng Lâm Vương!"

Khóe môi của Quân Vô Tà cong một mạt, hai tròng mắt lạnh băng, đao qua hoàng đế mở hời lạnh che kín trên mặt.

Đây là lần đầu tiên hoàng đế chủ động nhắc tới Quân Tiễn, ý tứ bên trong Quân Vô Tà thực minh bạch.

Rất tốt, đây là kết quả nàng muốn!

Hoàng đế rớt cuộc thừa nhận không chịu được uy hiếp của tử vong, lựa chọn đem Quân Tiễn giao ra đây.

Bất quá.....

Quân Vô Tà đẩy mắt hiện lên một tia tuyệt tình, được hoàng đế khen ngợi trước mặt mọi người, cũng không đổi được tạ ơn của Quân Vô Tà, nàng chỉ là mặt lạnh, ngồi ở trên lưng Hắc thú.

Khóe miệng Hoàng đế có chút run rẩy, nội tâm không vui lại chỉ có thể cực lực nhẫn nại, Quân Vô Tà muốn không phải là hứa hẹn trên miệng hắn, mà chính là muốn nhìn thấy bản thân Quân Tiễn!

Hai phương lặng yên giằng co, hoàng đế chỉ có thể âm thầm cầu nguyện người phải đi có thể nhanh chút đem Quân Tiễn bình an trở về.

Giờ khắc này, hắn vô cùng kỳ vọng Quân Tiễn có thể giống như ngày xưa là quân thần trọng tình trọng nghĩa, làm Quân Vô Tà nhanh chóng thu tay lại!

Thời gian một phân một giây trôi qua, trên trán của hoàng đế mở hời lạnh càng ngày càng nhiều.

Một trận dồn dập tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, hoàng đế gấp không chờ nổi xoay người, sắc mặt lại *bá* một tiếng trở nên trắng bệch.

Cuối cùng bị kinh hãi khi thấy thái sắc trên mặt gã thái giám được phải đi ngăn cản bị kịch trở về, hắn cũng không có đem Quân Tiễn mang đến!

"Quân Tiễn đâu? Quân Tiễn người đâu!" Hoàng đế khẩn trương xoay người, một phen liền túm cổ áo thái giám thấp giọng quát.

Thái giám kia chảy nước mắt, "Bệ... Bệ hạ..... thời điểm nô tài đến, nơi đó đã sớm không có Lâm Vương, nô tài tại địa lao chỉ thấy được rất nhiều vết máu....."

Đầu hoàng đế như bị nổ tung.

Vết máu.....

Chẳng lẽ, Quân Tiễn đã bị giết?!

Bao nhiêu năm rồi, hoàng đế vẫn luôn đều ước gì Quân Tiễn chết càng sớm càng tốt. Chính là hiện tại Quân Tiễn chết đi, lại làm hắn cảm giác được sợ hãi chưa bao giờ từng có!

Quân Tiễn đã chết, Quân Vô Tà sẽ bỏ qua hắn sao!

Thân ảnh hoàng đế đột nhiên hốt hoảng một cái, hắn cũng không dám hướng tới bên ngoài cửa cung nhìn lại, hắn mở to hai mắt nhìn, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống.

Quân Vô Tà nhất định sẽ tiến vào hủy diệt hoàng cung! Nàng nhất định sẽ làm bọn họ mọi người đều chôn cùng Quân Tiễn!

"Bệ hạ." Thỉnh linh, Quân Vô Tà thanh âm thân nhiên vang lên, mang theo tiếng nói lạnh lẽo lại giống một đạo sấm sét bổ vào trên người hoàng đế, làm hắn cả người chấn động.

"Sao..... Làm sao vậy?" Hoàng đế cố gắng trấn định quay đầu, hắn tuyệt đối không thể để Quân Vô Tà biết, Quân Tiễn đã bị hắn an bài người giết!

Quân Vô Tà hai mắt quạnh quẽ, hai thanh băng nhận đao qua trên người hoàng đế.

Thỉnh linh, đồng tử nàng chợt co rút lại, sát ý tận trời khuếch tán ở đáy mắt của nàng.

Hắn cũng dám!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chờ chết đi (2)

"Long Kỳ!" Quân Vô Tà ánh mắt trở nên lạnh lẽo mà điên cuồng, thanh âm lãnh làm người phát run.

"Có thuộc hạ!"

"Cuồng đạo đã lên vào hoàng cung, dẫn dắt Thụy Lâm Quân cùng ta vào cung cứu giá!" Quân Vô Tà đôi mắt hơi nheo lại, biểu tình của hoàng đế làm nàng ý thức được tao ngộ của Quân Tiễn.

Nàng muốn làm cho cả hoàng thành, đều chôn cùng gia gia nàng!

"Lệnh cho Thụy Lâm Quân canh giữ bên ngoài phủ các tội thần lập tức động thủ! Nhỏ cỏ tận gốc!" Quân Vô Tà liên tiếp hạ hai cái mệnh lệnh, đều làm hoàng đế trên tường cung kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Xong rồi! Hết thấy đều xong rồi!

"Vâng!" Long Kỳ lập tức theo tiếng!

Ngăn ngừa hai câu lời nói, Quân Vô Tà liền lấy đi tánh mạng cả nhà những đại thần đó, mà nàng hiện giờ đã ý bảo Hắc thú hướng trước đại môn hoàng cung tiến tới!

Giết sạch bọn họ!

Một tên cũng không lưu!

Thụy Lâm Quân đi theo phía sau Quân Vô Tà, đi bước một tới gần cửa cung, Ngự Lâm Quân canh giữ trước cửa đã khẩn trương sắp hít thở không thông, bọn họ khoảng cách gần nhất với Quân Vô Tà, bọn họ có thể ở trên người Quân Vô Tà cảm nhận được sát ý di thiên!

Hành thích vua!

Quân Vô Tà thật sự muốn hành thích vua!

"Quân Vô Tà! Người không cần xứng vậy! Người là Quân gia đệ tử!" Hoàng đế kinh hoàng thất thố thét to.

"Đúng vậy, ta là Quân gia đệ tử." Quân Vô Tà khẽ môi hơi gọi lên, dung nhan tuyệt mỹ say lòng người, lại như là ác quỷ câu đi tánh mạng.

Nàng từ địa ngục Tu La bò ra tới, liền muốn đem những người này cùng nhau tẩm xuống địa ngục!

Gia gia, Vô Tà này liền báo thù cho người!

"Ngăn bọn họ lại!" Hoàng đế sợ hãi rống lên.

Ngự Lâm Quân chỉ có thể cúi đầu trước Thụy Lâm Quân, giao thủ ngắn ngủi, lại làm đội ngũ hai bên bị thương chênh lệch hiển lộ càng thêm rõ ràng. Trong nháy mắt, Ngự Lâm Quân thương vong vô số, bọn họ căn bản không kịp đánh trả, đã bị Thụy Lâm Quân chém chết!

Bá tánh bên cạnh đứng xem mắt đều choáng váng, bọn họ không biết, đến tận cùng đã xảy ra sự tình gì.

Nhưng phía trước cách làm của Quân Vô Tà là trừ hại vì dân, cùng với địa vị cao lớn của Quân gia trong cảm nhận dân chúng, làm các bá tánh theo bản năng tin lời Quân Vô Tà nói.

Nhất định là những kẻ ám sát đang ẩn nấp trong hoàng cung, Quân gia đại tiểu thụ, là vì họ giá mới xông vào!

Trong trận loạn đá, quân lính Ngự Lâm Quân tan rã, Thụy Lâm Quân một đường thuận lợi tiến vào, giết đến trước cửa hoàng cung, cửa cung đóng chặt bị bọn họ không ngừng va chạm, đứng trên tường cung điện mọi người cơ hồ có thể rõ ràng cảm giác được dưới chân mặt đất rộng lớn đang không ngừng run rẩy.

"Tại sao lại như vậy..... Tại sao lại như vậy....." Hoàng đế hốt hoảng lui ra phía sau một bước, được Mặc Huyền Phi đỡ lấy thân hình.

Hắn sống trong nhung lụa mấy chục năm qua, trong khoảnh khắc phảng phất già hơn mười tuổi!

Xong rồi, thật sự xong rồi!

Ầm một tiếng vang lớn, đại môn hoàng cung bị Thụy Lâm Quân va chạm mở ra, đáy mắt Quân Vô Tà sát ý đã kéo lên tới cực điểm rồi, nàng cười cự thú màu đen, hướng tới trong hoàng cung tiến đến, nàng triển khai bảo thủ điên cuồng!

"Vô Tà." Một cái thanh âm quen thuộc đến cực điểm, đột nhiên vang lên, trên mặt chỉ khí giết chóc của Quân Vô Tà chợt tiêu tán, nàng kinh ngạc quay đầu.

Ở bên trong đám người, một thân ảnh chậm rãi đi tới, khuôn mặt từ ái cùng uy nghiêm kia, là quen thuộc như vậy.

Quân Vô Tà trong phút chốc hốc mắt đỏ một vòng, nàng há miệng thở dốc, nhẹ giọng kêu:

"Gia gia....."

Quân Tiễn từ ái nhìn chính cháu gái của mình, hắn từ trong đám người hướng Quân Vô Tà đi đến.

Quân Tiễn xuất hiện, Thụy Lâm Quân đều tự động nhường ra một con đường, bọn họ cung kính cúi đầu, giống như Quân Tiễn là vị thủ lĩnh tối cao.

Ở bên người Quân Tiễn, một mặt thân ảnh thon dài lặng yên, trên khuôn mặt tuấn mỹ mà yêu dị kia treo ý cười tà tử, cặp con ngươi ngấp ngừng nhìn Quân Vô Tà tiết lộ cảm xúc.

Tiểu gia hóa của hắn, sắp khóc đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Chờ chết đi (3)

"Nha đầu ngốc." Quân Tiễn ở trước mắt bao người đi đến bên người Quân Vô Tà, đau lòng lại vui mừng nhìn Quân Vô Tà cả người tím máu, giờ tay xoa xoa đầu nàng.

"Gia gia không có việc gì."

Quân Vô Tà chớp đôi mắt một chút, cảm thấy nơi hốc mắt ẩm áp như muốn rơi xuống, nàng lập tức cúi đầu xuống dưới, đem *nóng bỏng*(*nước mắt*) sắp trào ra nhịn trở về.

Quân Tiễn vỗ vỗ bà vai Quân Vô Tà, ngẩng đầu nhìn sắc mặt hoàng đế trên tường cung điện bị dọa trắng bệch, "Bệ hạ xin yên tâm, trong cung thích khách đã bị thanh trừ, bệ hạ nhất định bình yên."

Quân Tiễn xuất hiện chẳng những làm Quân Vô Tà chấn động, cũng làm hoàng đế trợn mắt há hốc mồm.

Quân Tiễn không phải đã chết sao?

"Nga, nga..... Ái khanh vất vả, hôm nay Lân Vương phủ đã lập đại công, trăm tất nhiên là sẽ không quên! Người tới, lập tức truyền ý chỉ của trẫm, thưởng Lân Vương gấm vóc bạch thất, hoàng kim vạn lượng, lại đối với Thụy Lâm Quân hôm nay họ già có công ban cho lời khen ngợi." Mặc kệ thế nào, chỉ cần Quân Tiễn không chết liền tốt!

Trời mới biết, Quân Vô Tà vừa rồi đã tính toán sẽ hành thích vua!

Nếu không có Quân Tiễn xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ hoàng đế đã đầu mình hai nơi!

Hoàng đế chưa bao giờ giống như hôm nay vậy, vô cùng cảm thấy may mắn vì Quân Tiễn còn sống!

Quân Tiễn không mở miệng, Quân Vô Tà cũng đã điều chỉnh cảm xúc, nàng ngửa đầu, nhìn hoàng đế nói: "Bệ hạ, việc hôm nay đều không phải là công lao của Lân Vương phủ ta."

"....." Hoàng đế vừa nhìn thấy Quân Vô Tà liền cảm thấy hai chân nhũn ra, nơi nào còn dám mở miệng.

"Hôm nay việc của những tội thần đó, đều là Thái Tử điện hạ một tay trừ bị, điện hạ mấy năm nay cố ý che dấu thông tuệ của mình, lấy thái độ tâm thường xuất hiện trước người, vì chính là muốn để những người này không có phòng bị, có thể tìm được chứng cứ phạm tội không che bọn họ! Hôm nay đám loạn thần tặc tử đó, sỡ dĩ có thể bị đền tội, hoàn toàn dựa vào Thái Tử điện hạ cơ trí hơn người, Thái Tử điện hạ vì Thích Quốc, không tiếc tự hủy đi hình tượng, không tiếc bị thế nhân hiểu lầm, vì chính là muốn làm Thích Quốc ta càng thêm phú cường phồn vinh!"

Quân Vô Tà một hơi đem tảng bốc Mặc Thiên Uyên lên tận trời, đừng nói là hoàng đế, ngay cả bản thân Mặc Thiên Uyên, đều mờ to hai mắt mà nhìn, hoàn toàn không biết Quân Vô Tà rốt cuộc đang có chủ ý gì.

Hôm nay giết chóc tàn bạo biến thành vinh dự, nàng thế nhưng qua tay liền đưa cho Mặc Thiên Uyên!

"Thỉnh bệ hạ đem tường thưởng ban cho Thái tử, nếu không Lân Vương phủ ta phải chịu hổ thẹn." Quân Vô Tà hoàn toàn mặc kệ người khác có hay không hiểu được cách làm của nàng, thẳng nói.

Hoàng đế có chút mơ hồ, nhưng để thoát khỏi Quân Vô Tà phát rồ giết chóc đêm nay, hắn chỉ có thể cứng đờ gật gật đầu, một bộ dáng nỗ lực già bộ từ ái, nhìn Mặc Thiên Uyên.

"Thiên Uyên, mấy năm nay vất vả người."

Mặc Thiên Uyên hoảng hốt lấy lại tinh thần, hắn giống như ý thức được cái gì, lại không xác định, "Nhi thần thân là Thái tử, việc này vốn là bổn phận mà nhi thần nên làm."

"Sự tình hôm nay ngươi làm rất tốt, trăm sẽ tự khen ngợi ngươi." Hoàng đế khoe môi run rẩy nói.

Nhìn hoàng đế cùng Mặc Thiên Uyên tôn sùng có qua có lại, Mặc Huyền Phi một bên càng thêm căm hận hần.

Cách làm của Quân Vô Tà vừa rồi, rõ ràng là vì Mặc Thiên Uyên một lần nữa xây dựng uy vọng trong dân gian. Sự tình hôm nay một khi truyền ra ngoài, những hoang đường về Mặc Thiên Uyên mấy năm trước lập tức sẽ bị mọi người quên đi. Mọi người vinh viễn đều chỉ biết hần là một Thái tử tốt, vì quốc gia, không tiếc hy sinh chính mình! Còn ai sẽ nhắc đến sự cuồng vọng cùng vô lễ của hần lúc trước?

Một chiêu này của Quân Vô Tà, đúng thật là nhanh! Tàn nhẫn! Chuẩn!

Hoàn toàn vượt qua dự kiến của mọi người!

Một chiêu liền đem hình tượng bị thảm của Mặc Thiên Uyên mấy năm qua, xoay chuyển hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Đây chỉ là mới bắt đầu (1)

"Phụ hoàng quá khen." Mặc Thiên Uyên nho nhã lễ độ mở miệng.

"Hôm nay bất luận là Thái tử hay là Lân Vương phủ, đều có công, trăm tự sẽ có tưởng thưởng thích đáng, hôm nay không còn sớm, Lân Vương cũng đã mệt mỏi, thỉnh trở về nghỉ sớm chút. Thích Quốc cũng không thể không có người." Hoàng đế về mặt cười hòa ái, nội tâm cũng đã phun ra một chậu máu, tối nay bị Quân Vô Tà bày một đạo lớn như vậy, thật là nghẹn khuất chưa từng có bao giờ.

Hần hiện tại chỉ nghĩ sớm một chút đem yêu nghiệt này nhanh chóng đuổi về Lân Vương phủ, ngàn vạn đừng lại xảy ra chuyện gì nữa.

Quân Tiễn không vội đáp lại, mà là nhìn Quân Vô Tà, nói rõ là sẽ không thu lại quyền lực đã giao trong tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà trong mắt tràn đầy giết chóc, ở một khắc kia khi Quân Tiễn xuất hiện cũng đã bình tĩnh trở lại, trên mặt lạnh như băng sương không có một tia ý cười, nàng chậm rãi mở miệng nói "Đa tạ bệ hạ, chỉ là những tên cuồng đạo đó chưa hoàn toàn bị thanh trừ, dân nữ muốn thỉnh Thái Tử điện hạ cùng đến Lân Vương phủ thương lượng một chút, nhìn xem còn có con cá nào lọt lưới."

Hoàng đế trong lòng giật mình, *còn có cá lọt lưới!!*

Quân Vô Tà đêm nay đã đại khai sát giới, hiện giờ Quân Tiễn cũng đã trở lại, nàng còn không dừng tay!

Nàng rốt cuộc muốn giết bao nhiêu người mới thỏa mãn!

Hoàng đế bị kinh hách cả đêm nơi nào còn dám phản kháng, chỉ có thể mang khuôn mặt tươi cười, "Vui tươi hơn hơ" gật đầu đáp ứng.

Mặc Thiên Uyên từ trong cung đi ra, đi tới bên người Quân Vô Tà, đêm nay phát sinh hết thảy, không chỉ làm hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi trong lòng run sợ, ngay cả hần cái mình hữu này, đều bị thủ đoạn hung tàn của Quân Vô Tà làm chấn kinh.

"Như vậy, ta liền cáo từ trước, bệ hạ hôm nay bị không ít kinh hách, cũng thỉnh sớm chút nghỉ ngơi." Quân Vô Tà dứt lời, xoay người rời đi, biểu tình bình tĩnh phẳng phát chuyện gì cũng đều chưa từng phát sinh.

Quân Vô Tà quyết định, ra kèm hiệu khiến Thụy Lân Quân lui binh, Thụy Lân Quân tập trung theo nàng rời khỏi hoàng cung, hai bên đường phố bá tánh đều đối với bọn họ tràn ngập khen ngợi cùng tôn kính.

Trên tường cung điện, hoàng đế nhìn theo Thụy Lân Quân rời đi, rốt cuộc không áp được nội tâm buồn bực, một búng máu phun trên mặt đất, bốn phía cung nhân vội vàng đem đỡ hần quay về tâm cung.

Chiến thắng trở về, Quân Vô Tà cười Hắc thú, song hành cùng Quân Tiễn cười trên tuần mã, Quân Vô Dược lại một lần nữa biến mất trong đám người, Quân Vô Tà tìm hồi lâu cũng không thể tìm được hần.

"Gia gia, vẫn bình thường chứ?" Quân Vô Tà nhìn như bình tĩnh dò hỏi.

"Thân thể già rồi, nếu trong khoảng thời gian này không có tay người điều trị, chỉ sợ xương cốt của lão già này cũng không chịu được đến bây giờ." Quân Tiễn mới vừa rồi nét mặt còn toả sáng, sau khi rời khỏi tầm mắt của người khác, không khỏi lộ ra một ít mệt mỏi.

Ánh mắt của Quân Vô Tà trở nên càng thêm âm trầm.

"Long Kỳ!"

"Có thuộc hạ!" Trải qua đêm nay, Long Kỳ đối với Quân Vô Tà đã bội phục *ngũ thế đầu địa (ý là thể hiện lòng tôn kính nhất)*, người khác có lẽ không biết, nhưng do vẫn luôn ngốc tại bên người Quân Khanh, hần lại rất rõ ràng hôm nay phát sinh hết thảy đến tận cùng là chuyện như thế nào.

"Truyền lệnh của ta, trước khi những kẻ ám sát hoàn toàn bị thanh trừ, Thụy Lân Quân cần thiết đóng tại hoàng thành, không được thả ra bất luận một người nào rời đi, cho dù là hoàng thân quốc thích cũng giống nhau! Phàm là có người muốn chống đối lao ra khỏi thành, lập tức làm thịt cho ta." Quân Vô Tà híp nửa mắt, hạ lệnh phong kín cả tòa hoàng thành.

Lời Quân Vô Tà nói ra làm Quân Tiễn cùng Mặc Thiên Uyên một bên kinh hãi, bọn họ mơ hồ đoán được ý niệm của Quân Vô Tà, lại sợ suy đoán kia quá mức kinh người, nên không dám nói ra miệng.

Sự tình hôm nay vẫn chưa kết thúc, Quân Vô Tà trả thù, đây chỉ là mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Đây chỉ là mới bắt đầu (2)

Trở lại Lân Vương phủ, Quân Tiễn kiên cường chống đỡ thân thể rớt cuộc suy sụp xuống. Long Kỳ lập tức tiến lên nâng hắn đưa về phòng. Quân Khanh nghênh đón ở cửa vội vàng đi theo.

"Phúc bá, đem hòm thuốc của ta mang tới." Sắc mặt của Quân Vô Tà rất khó xem, Quân Tiễn hiện giờ tuy rằng thoát nhìn cũng không việc gì, nhưng nàng rất rõ ràng, sau khi được nâng điều dưỡng, thân thể Quân Tiễn mặc dù không thể cùng so sánh với người trẻ tuổi 20 xuất đầu, nhưng cũng thập phần cường tráng, hiện giờ vừa mới vào phủ đã chịu đựng không nổi, hẳn chắc chắn bị trọng thương rất nặng!

"Vô Tà....." Mặc Thiên Uyên trong lòng rất có nhiều nghi vấn, mấy vấn đề này chỉ có Quân Vô Tà mới có thể giải đáp.

Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Không muốn chết, liền đi theo ta, lại vô nghĩa, ta liền tự mình động thủ."

"....." Mặc Thiên Uyên trong lòng rung mình.

Quân Vô Tà bước nhanh hướng phòng Quân Tiễn đi đến, trong thời gian ngắn nhất kiểm tra thân thể Quân Tiễn, chính là một khi kiểm tra, lại làm đôi mắt nàng bắn ra đầy lửa.

"Là độc." Thanh âm của Quân Vô Tà nghe như bình tĩnh, nhưng người khác nghe vào trong tai, lại giống như lọt vào hầm băng.

"Không có việc gì, đừng lo lắng như vậy, ta đây không phải vẫn êm đẹp trở lại hay sao?" Quân Tiễn mới một bất kham ngồi dựa ở trên giường, bất chấp trên người đau nhức, cố gắng chống khuôn mặt tươi cười trấn an Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không mở miệng, Phúc bá đã đem đồ vật nàng muốn đưa tới, nàng lập tức lấy ra ngân châm, quyết đoán ghim kim trên mấy cái huyết vị ở trên người Quân Tiễn. Máu màu đen theo ngân châm không ngừng chảy xuống theo ngân châm nhỏ giọt trên giường, sắc mặt Quân Tiễn trở nên càng ngày càng tái nhợt, đôi môi hơi chuyển dần sang màu tím lam người kinh tâm.

"Phụ thân hắn....." Quân Khanh lo lắng mở miệng.

"Không có việc gì." Quân Vô Tà cúi đầu, đôi tay không ngừng bận rộn.

Chỉ cần nàng còn sống, liền tính Diêm La Vương, cũng đừng nghĩ đem gia gia nàng mang đi.

Máu đen dần dần bài xuất, sắc tím trên môi Quân Tiễn rút đi, tuy rằng còn có chút tái nhợt, nhưng không dọa người như trước nữa.

Quân Vô Tà lập tức lấy ra mấy viên đan dược, cho Quân Tiễn ăn vào.

Rất nhanh, huyết sắc trên mặt Quân Tiễn liền khôi phục một chút, nhũn nhặn mây cũng đã giãn ra, tinh thần dần dần khôi phục.

Hắn có chút mới mẻ như cũ, ngồi dựa ở trên giường.

Nhìn thấy Quân Tiễn khôi phục chút tinh thần, Quân Khanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn nói: "Phụ thân, chuyện đêm nay rốt cuộc là như thế nào? Lấy thân thù của người cùng những người người mang đi đó, bên trong hoàng thành hẳn là sẽ không có vài người mới là đối thủ của người."

Quân Tiễn vừa mới giãn mây ra, lại một lần nữa nhũn lại, đáy mắt tràn ngập phần nộ, "Lâm Nhạc Dương là bị người hạ độc! Khi ta tìm được hắn, thần trí của hắn đã có chút không rõ ràng, hẳn vẫn luôn nhắc mãi vì sao phải hại cả nhà hắn, vì cái gì không buông tha hắn. Hắn ngay từ đầu không có nhận ra ta, cùng bọn thị vệ động thủ, ta không dám đã thương hắn, chỉ có thể để người chế phục hắn. Cũng may Vô Tà ngày thường đều làm ta mang chút đan dược tùy thân, ta cho Lâm Nhạc Dương dùng một viên hắn mới khôi phục lại chút thần trí."

Nhìn ân nhân ngày xưa, trong tình cảnh điên điên khùng khùng, Quân Tiễn cảm thấy rất chua xót.

"Sau khi Lâm Nhạc Dương khôi phục thần trí, liền lập tức hướng ta hét lớn, để ta nhanh chân dẫn người rời đi, hắn nói có người muốn lợi dụng hắn để hại ta, cả nhà hắn già trẻ, đều là bị thiết kế mà chết." Quân Tiễn nắm chặt nắm tay, ân nhân của nhi tử, lại vì hắn mà chết, cả nhà già trẻ, không ai sống sót, cái này hẳn làm sao mà chịu được.

"Nhưng khi hắn vừa mới nói xong, lại đột nhiên một lần nữa lâm vào điên cuồng, thân thể nhanh chóng bành trướng, cả người ầm ầm nổ tung, sau khi nổ mạnh, chúng ta cũng không biết là vì sao lại như vậy, chỉ cảm thấy cả người vô lực, từ trên ngựa ngã xuống....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Đây chỉ là mới bắt đầu (3)

Sau khi Quân Tiễn bọn họ ngã ngựa xuống, rất nhanh liền có một đám hắc y nhân vọt vào, người Quân Tiễn mang đi, toàn bộ trúng chiêu cả người vô lực, căn bản vô pháp phản kháng. Những tên hắc y nhân đó giết chết toàn bộ bọn họ, chỉ để lại Quân Tiễn. Quân Tiễn cho rằng thân thể mình đã trải qua Quân Vô Tà điều trị, so với những binh lính kia tốt hơn rất nhiều, còn có chút năng lực phản kháng, nhưng *hai đám khó để từ tay(*)*, hẳn cuối cùng quả là không địch lại bọn chúng, bị đám kia hắc y nhân đã thương mang về hoàng thành.

(*)双拳难第四手: hai đấm khó đệ tứ tay/Song quyền nan địch tứ thủ: nghĩa là "hai đấm khó địch lại bốn tay", một người không đánh lại nhiều người. Chỉ yếu không địch lại mạnh, ít không đánh lại đông.

Những binh lính đó đều là thân thù rất tốt trong Thụy Lâm Quân, rất nhiều người là do Quân Tiền tự mình mang tới, thân như người nhà, nhìn chính binh lính của mình bị hắc y nhân tàn sát, lòng Quân Tiền đau như nhô máu.

Hắn bị đưa tới một gian địa lao, nếu không có Quân Vô Dục đúng lúc đuổi tới, chỉ sợ không còn có cơ hội nhìn thấy nhi tử cùng cháu gái của mình.

Quân Tiền bình đạm nói, nhưng hết thảy kia đều là máu chảy đầm đìa.....

Làm người nghe lo lắng không thôi.

Mặc Thiên Uyên thân là người hoàng tộc cũng chỉ có thể cúi đầu, không dám hé răng, hắn bắt quả rất rõ ràng, đó là việc người nào đó đã làm.

Sắc mặt Quân Khanh đã khó coi tới cực điểm rồi, giờ đây, hoàng đế vì muốn diệt trừ Quân gia, không tiếc lấy Lâm Nhạc Dương làm mồi nhử, chính là đoán chắc Quân gia bọn họ sẽ không trơ mắt nhìn ân nhân không rõ ràng mà chết. Thâm kịch của Lâm gia, đều là bị bọn họ làm liên lụy.

"Là Quân gia liên lụy đến bọn họ a." Quân Tiền nhắm hai mắt lại trong đau đớn. Cả đời ngựa chiến, hắn sớm đã xem thường sinh tử, lại không nghĩ rằng, một lòng nguyện trung thành vậy mà để vương cư nhiên nhẫn tâm như vậy.

Đau lòng, lớn hơn đau thân.

"Thân thể của Gia gia, điều trị mấy ngày sẽ tốt." Quân Vô Tà sau khi lẳng lặng nghe Quân Tiền nói xong, đem đồ vật thu dọn.

Từ sau khi rời khỏi hoàng thành, nàng liền có vẻ bình tĩnh dị thường.

Loại bình tĩnh này, làm Mặc Thiên Uyên đã tận mắt chứng kiến sự tàn nhẫn của nàng cảm thấy bất an dị thường.

"Hôm nay gia gia cùng tiểu thúc đều mệt mỏi, sớm chút nghỉ ngơi." Quân Vô Tà đứng dậy.

"Vô Tà, ngươi chờ một chút." Quân Tiền lại ngồi dậy, hắn nhìn về phía Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên hiểu ý, người Quân gia sợ là có gì đó khó nói ra, nhưng khi hắn vừa muốn rời đi, Quân Vô Tà lại lên tiếng nói: "Người lưu lại."

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, chỉ có thể thành thành thật thật ngồi trở lại ghế trên.

"Gia gia, ta biết người muốn nói gì. Ta hôm nay không phải là lỗ mãng, mà là ta đã quyết định những kẻ có tâm muốn hại người Quân gia ta, không thể sống thêm trên đời này nữa. Ta biết người nhất định sẽ khuyên ta, nhưng, thỉnh tha thứ cháu gái bất hiếu, chuyện này, cháu gái là tuyệt đối sẽ không thay đổi." Quân Vô Tà vén lên làn váy, quý gối cạnh mép giường Quân Tiền, ánh mắt kiên định không đổi.

Nàng biết Quân Tiền xuất thân hàn vi (nghèo và không có địa vị), được tiên đế coi trọng, mới có thể có cơ hội rong ruổi sa trường, lập hạ chiến công. Quân Tiền một lần nữa dung nhẫn đối với đương kim thánh thượng, chính là bởi vì muốn báo đáp ân tình của tiên đế.

Nhưng, Quân Tiền có thể nhẫn, nàng không thể!

Quân Tiền khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà quý gối ở mép giường mình, bất chấp thân thể mệt mỏi, một tay đem Quân Vô Tà kéo lên.

"Người làm gì vậy!"

"Gia gia, tâm ý ta đã quyết." Quân Vô Tà dù cho bị Quân Tiền kéo thân mình lên, tâm ý lại không có bất luận chuyển biến gì.

"Người đưa nhỏ này..... Rốt cuộc là giống tính tình của ai đây." Quân Tiền bắt đầu dĩ thời dài.

"Ta muốn khuyên người, chính là lo lắng người sẽ gặp nguy hiểm. Sự tình nếu động đến hoàng quyền, sẽ mang đến cho chính mình họa sát thân. Nếu như tâm ý người đã quyết, gia gia nếu như còn sống cũng sẽ bảo đảm an toàn cho người. Gia gia biết, người tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy, vì chính là muốn đảm bảo Quân gia ta không cần phải lo lắng. Ta đã già xương cốt cho dù không còn dùng được, cũng sẽ không để người đưa nhỏ này gánh vác áp lực lớn như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Đây chỉ là mới bắt đầu (4)

Một mảnh lòng son đỏ sứt đôi lấy chính là tai ương ngập đầu, Quân Tiền cho dù là ngu trung, cũng đã tỉnh ngộ.

Hoàng đế đã không dung Quân gia bọn họ, hôm nay nếu không có Quân Vô Tà quả quyết ra tay, chặt đứt đường lui của hoàng đế, chỉ sợ Lâm Vương phủ đã gặp tai ương.

Thấy Quân Tiền tiếp nhận ý nghĩ của mình rồi, Quân Vô Tà rốt cuộc thờ dài một hơi nhẹ nhõm. Nàng không sợ người trong thiên hạ thóa mạ, không sợ thế nhân nhục diệt, nàng chỉ sợ, gia gia nàng, tiểu thúc nàng, hận nàng.

"Thỉnh gia gia yên tâm, ta đã làm tốt chuẩn bị, ta sẽ không để Quân gia gặp nạn."

"Ta đều đã nghe tiểu thúc người nói, kéo ra Lăng Vân Vang, người đưa nhỏ này là gan thật đúng là rất lợi hại. Hết thảy mọi việc đêm nay người làm ta đều đã biết, ta thực vui mừng khi thấy người có thể đem mọi chuyện xử lý chu toàn như thế. Bắt quả sau này người có tính toán gì đó, cần phải nói cho ta biết, không được giấu ta." Quân Tiền ra vẻ uy nghiêm, nhưng đáy mắt vẫn tràn ngập từ ái.

"Vâng." Quân Vô Tà gật đầu.

"Cháu gái chuẩn bị bắt hoàng đế thoái vị, để Thái tử đăng cơ."

Quân Vô Tà ngăn ngắn một câu, đem tất cả người một phòng đều hoảng sợ!

Bức vua thoái vị!

Nàng thế nhưng còn tính toán bức vua thoái vị!

Quân Khanh bị chất nữ dọa, cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Tối nay mọi việc ta làm, một là vì muốn bức hoàng đế đem gia gia giao ra, hai là vì muốn mượn cơ hội diệt trừ bè phái của hoàng đế, ba còn lại là vì muốn tạo thanh thế!"

Nghĩ cách để cứu Quân Tiên, là mục đích chính yếu của Quân Vô Tà, mà hai cái sau, lại là nàng vì muốn phá hủy hoàng quyền mà chuẩn bị.

Tối nay tàn sát, là muốn giết sạch quan văn võ tướng đối địch cùng Lân Vương phủ, những người đó phần lớn đều là trợ thủ đắc lực nhất giúp đỡ hoàng đế. Chỉ cần diệt trừ bọn họ, hoàng đế muốn ở trong triều làm ra chuyện gì, sẽ trở nên khó khăn rất nhiều.

Dưới bằng chứng đưa ra, tru sát loạn thần, sẽ giúp uy danh của Lân Vương phủ đẩy lên vị trí tối cao!

"Người đã sớm có quyết định như vậy phải không? Người cuối cùng đem hết thảy công lao đẩy cho điện hạ, vì chính là muốn đạt mục đích của người?" Quân Tiên lập tức liền mình bạch ý đồ của Quân Vô Tà. Cánh chim của hoàng đế đã bị chém xuống một nửa, nhân thời cơ này Quân Vô Tà lại đẩy uy danh của Mặc Thiên Uyên dâng lên trong lòng bá tánh.

Hết thảy, đều là cơ sở để thay đổi hoàng quyền!

"Vâng." Quân Vô Tà không chút nào che lấp ý đồ của mình.

Nếu hoàng đế hiện tại không dung Quân gia bọn họ, nàng sẽ khiến cho cái Thích Quốc này đổi người mới tới làm hoàng đế!

"Điện hạ muốn danh chính ngôn thuận bước lên để vị, danh vọng ở trong lòng bá tánh rất quan trọng." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên vẫn luôn ngồi ở một bên không hề rằng nhưng trong lòng nhảy dựng. Lúc trước thời điểm khi Quân Vô Tà giết Ngụy Đan Hoa, hẳn cũng mơ hồ cảm thấy, Quân Vô Tà sẽ chính thức thông cáo cùng hắn lên mình.

Nếu hoàng đế không xuống tay đối với Quân gia, Quân Vô Tà có lẽ sẽ không động thủ nhanh như vậy.

Là tâm hoàng đế muốn diệt Quân gia, bức ra giết chóc ở Quân Vô Tà!

"Như vậy sau khi người đề Thụy Lân Quân phong tòa hoàng thành, chính là vì muốn nhanh chóng bức hoàng đế thoái vị?" Quân Tiên càng nghe càng cảm thấy tâm tư cháu gái mình thâm sâu kinh người. Nàng lại có thể dưới con thịnh nộ, vẫn an bài thỏa đáng hết thảy, *tích thủy bất lậu*(*), tâm trí này chỉ sợ ngay cả hắn đều thua kém.

(*) 滴水不漏: Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt. (make sure that not a single drop of water can leak out)

"Vâng, khi ta triệu tập Thụy Lân Quân, cũng đã chuẩn bị tốt hết thảy. Nếu như hoàng đế không giao ra gia gia, ta liền trực tiếp mang binh tiến sát hoàng thành, nếu như hắn thả gia gia, ta liền sẽ phong tòa hoàng thành, buộc hắn thoái vị. Chỉ cần Thụy Lân Quân trong tay khống chế hoàng thành, hoàng đế sẽ không thể cầu viện đội quân đóng bên ngoài biên cương. Chỉ cần để Mặc Thiên Uyên ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Quân gia ta liền không cần bận khoăn." Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, đáy mắt lập loè hàn quang sắc bén.

Công bố chứng cứ phạm tội, tru sát đại thần, phong tòa hoàng thành, Quân Vô Tà trước khi xuất phát, cũng đã tính hết sự phát triển của cả quá trình.

Bất luận thả người hay không thả, hoàng đế đều phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Đây chỉ là mới bắt đầu (5)

Quân Tiên hít hà một hơi, hẳn tất nhiên đoán được kế hoạch của Quân Vô Tà, lại không nghĩ đến nàng còn có thể an bài ổn thỏa như thế, tàn nhẫn như thế.

Nàng mới bao nhiêu tuổi?

Mặc dù Quân Vô Tà thân là cháu gái Quân Tiên, hẳn cũng cảm thấy thật là kinh hãi.

Tiểu nha đầu ngày xưa cơ hồ không hề ra khỏi cửa, làm việc so với nam tử cư nhiên còn muốn quyết đoán tàn nhẫn tuyệt tình hơn, nội tâm của nàng rốt cuộc có bao nhiêu cường đại?

Bản thân Quân Vô Tà không tự đi giết người, nhưng nàng sở hữu mệnh lệnh, cũng đã làm hoàng thành nhiễm máu.

Không chỉ có Quân Tiên, ngay cả Quân Khanh cùng Mặc Thiên Uyên đều bị an bài của Quân Vô Tà làm cho chấn kinh.

Mặc Thiên Uyên vô cùng khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà, trong lòng cảm thấy vạn phần may mắn.

May mắn hẳn cùng Quân Vô Tà sớm đã kết thành liên minh, nếu không có như thế, chỉ sợ hắn sớm hay muộn cũng sẽ chết ở trong kế hoạch của Quân Vô Tà.

"Ngươi..... để ta qua đây, không phải để nghe những lời này đúng không. Ngươi là vì muốn cứu ta có phải hay không?" Mặc Thiên Uyên trong giây lát ý thức được, Quân Vô Tà đem hân về Lân Vương phủ, không phải chỉ đơn giản như vậy.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, im lặng xem như chấp nhận.

"Ngươi biết, trải qua chuyện đêm nay, người nọ khẳng định sẽ tức giận. Tuy rằng hiện tại hân không dám động tới Lân Vương phủ, nhưng nếu ta tiếp tục lưu tại Lâm Uyên Điện, hân nhất định sẽ nghĩ mọi cách để diệt trừ ta. Ngươi đã thể hiện sớm cùng ta liên hợp, thời điểm ấy, hân căn bản sẽ không cố kỵ điều gì, nhất định sẽ xuống tay từ ta, cho nên ngươi mới đưa ta đến nơi này, ngươi là sợ hân sẽ động thủ với ta ở Lâm Uyên Điện, có phải hay không!" Mặc Thiên Uyên rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà vì sao lúc gần đi lại kêu chính mình lên.

Lân Vương phủ đã cùng hoàng đế xé rách mặt, hoàng đế vốn đã không thích Mặc Thiên Uyên, hơn nữa khoảng thời gian trước Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà thường xuyên tiếp xúc, hân nhất định sẽ lựa chọn ngay trong đêm nay động thủ diệt trừ Mặc Thiên Uyên.

"Ngươi còn tính không quá ngu xuẩn." Quân Vô Tà nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Mặc Thiên Uyên càng thêm khó coi, hân không rõ mình là khiếp sợ với việc hoàng đế sẽ không chút do dự giết chết mình, hay là khiếp sợ với tâm tư kín đáo của Quân Vô Tà.

"*Khụ*, Vô Tà." Quân Tiễn giọng nói thanh thanh, hơi xấu hổ nhìn Mặc Thiên Uyên.

Cháu gái nhà mình thật sự là một chút mặt mũi cũng không cho Thái tử.

"Không có việc gì, nàng là vì an toàn của ta, Vô Tà là ân nhân của ta, nếu không có nàng chỉ sợ ta sớm hay muộn sẽ chết không minh bạch." Mặc Thiên Uyên có chút tự giễu mở miệng, chính phụ thân thân sinh của mình muốn giết mình, mà người cứu hân lại là người ngoài, thật là buồn cười thật là đáng buồn.

Quân Tiễn thở dài, sự tình hoàng gia, hân ít nhiều có nghe thấy chút ít.

"Nhìn các ngươi như vậy, là đã sớm có quyết định?" Quân Khanh ở một bên quan sát Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên. Lúc trước hân còn tưởng rằng Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên qua lại có chút ái muội, bởi vì Quân Vô Tà trừ bỏ ở Lân Vương phủ, đó là đi Lâm Uyên Điện, nhưng xét từ tình huống hiện tại, thì chỉ là do hân nghĩ nhiều.

"Ân, chỉ là không có nhanh như vậy." Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh mở miệng, không chút nào chú ý tới ánh mắt cổ quái của Quân Khanh.

Tuy nhiên Mặc Thiên Uyên ý thức được hiểu lầm của Quân Khanh, tuấn mỹ trên mặt hơi hơi phỉếm hồng, có chút thẹn thùng cúi thấp đầu.

Quân Khanh đem phản ứng bất đồng của hai người hoàn toàn đập vào trong mắt, tạm thời đem việc này đặt qua một bên, hiện tại có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm.

"Vô Tà, ngươi là từ khi nào thì có ý niệm như vậy?" Quân Khanh không rõ, nha đầu Quân Vô Tà này không hề ra khỏi cửa, rốt cuộc từ khi nào nổi hứng tính toán muốn đổi hoàng đế.

"Mấy tháng trước." Từ khi nàng trở lại Lân Vương phủ, cái ý niệm này cũng đã xuất hiện, chỉ là lúc trước là vì chính mình, hiện giờ lại là vì toàn bộ Quân gia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Lễ vật tạ ơn (1)

Quân Khanh cùng Quân Tiễn đều trầm mặc, bọn họ căn bản đều không hề nghĩ đến, mọi thứ lại diễn ra sớm như vậy.

Khi đó Quân Vô Tà, ngay cả đại môn Lân Vương phủ đều không ra khỏi, làm sao có thể sinh ra ý niệm như vậy?

Hai cha con lại lôi kéo Quân Vô Tà hỏi rất nhiều điều, sau khi được Quân Vô Tà nói toàn bộ kế hoạch thì hoàn toàn bị dọa ngây người, hai người mới từ trong hoảng hốt để Quân Vô Tà trở về nghỉ ngơi.

Mặc Thiên Uyên được an trí ở trong biệt viện Lân Vương phủ, không chỉ là cố ý vẫn là vô tâm, khoảng cách từ sân kia đến sân Quân Vô Tà phi thường xa!

Sau khi rời khỏi phòng Quân Tiễn, Quân Vô Tà thở hắt ra, toàn thân mùi máu tươi nồng đậm làm nàng gần như tê mõi. Hắc thủ đang ghé vào cửa, nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện lập tức đứng lên, thân hình thật lớn dựa vào bên chân Quân Vô Tà cọ cọ.

"Miêu ~"

Chủ nhân, ngươi hôm nay thật là anh dũng!

"Đừng nháo, dơ muốn chết." Quân Vô Tà nhủ thầm nhìn làn váy nhiễm đầy máu của mình, nhanh chân bước đi về hướng sân của mình.

Thân ảnh Hắc thủ nhoáng lên, hóa thành mèo đen nhỏ bé, lên đến đầu vai Quân Vô Tà.

Một người một miêu rốt cuộc về tới trong viện. Những thi thể của đám người tới ám sát kia đều bị ném tới trước hoàng cung rồi, nhưng đây đất vẫn còn vương đầy vết máu. Toàn bộ trong viện đều tràn ngập mùi máu tươi làm người hít thở không thông. Tất cả hạ nhân đều đang dùng nước rửa sạch vết máu trên nền đá, chỉ là máu kia quá nhiều, trong chốc lát cũng không thể tẩy sạch sẽ.

Hạ nhân nhìn thấy Quân Vô Tà đều cung kính thi lễ, "Quân gia đã sai chúng ta chuẩn bị nước ấm cho đại tiểu thư, đại tiểu thư ngay bây giờ có thể đi tắm."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, bản khoản đã làm phiền Phúc bá chu toàn như vậy, cả người nàng đã bị mùi máu tươi như muốn bức điên lên rồi.

Cổ hương vị kia lượn lờ ở quanh thân nàng, gọi lại hình ảnh khi nàng trọng sinh, những ký ức đó đã bị áp chế, khi mùi máu tươi kích thích lại hiện lên, không ngừng nổi lên trong óc

nàng.

Nàng một mạch quay về phòng. Quân Vô Tà ném tiểu hắc miêu ở phòng khách, chính mình thẳng hướng phòng đi tắm rửa, làn nước ấm áp tràn đầy trong thùng gỗ, hơi nước tán ra tràn ngập trong không khí.

Quân Vô Tà cởi quần áo ra, làn da trắng nõn tiếp xúc với hơi lạnh trong không khí, thân mình nhỏ run rẩy, cả người nhanh chóng nhảy vào thùng tắm. Nước ấm áp làm làn da đang căng chặt trong nháy mắt được thả lỏng ra, các lỗ chân lông đều vui mừng nở ra.

Dưới làn nước ấm áp làm người mơ màng muốn ngủ, Quân Vô Tà đang ngâm mình, mí mắt đều gục xuống dưới.

Nàng chìm vào trong giấc ngủ nặng nề, chỉ đến khi cảm giác cả người có chút lạnh, nàng mới hoảng hốt tỉnh lại.

Trong nháy mắt mở mắt ra, Quân Vô Tà liền ngây ngẩn cả người!

Một gương mặt tuấn mỹ đến cực điểm đang ghé vào bên cạnh thùng tắm của nàng, cánh môi cong lên cười như có như không, đôi mắt tím nửa híp nhìn nàng chằm chằm.

"....." Quân Vô Tà gất gao trừng mắt không biết Quân Vô Dược khi nào thì xuất hiện.

"Ta cho rằng, lúc này ngươi nên thét chói tai." Quân Vô Dược một tay chống cằm, một tay khác thò vào trong thùng tắm. Ngón tay thon dài hoàn toàn đi vào trong làn nước ấm áp, thông thả ung dung trôi chọc mặt nước. Cặp mắt hàm chứa ý cười xuyên thấu qua làn sương mù, dừng lại trên gương mặt Quân Vô Tà, dường như đang chăm chú nhìn hàng lông mi của nàng.

"Sao ngươi lại ở chỗ này?" Quân Vô Tà mảy hơi nhấn lại, đem cánh hoa trên mặt nước che lấp người nàng.

"Ta không ở nơi này thì nên ở đâu?" Quân Vô Dược cười mở miệng.

"Lúc này ngươi đã đi rồi." Quân Vô Tà trên đường trở về không nhìn thấy thân ảnh Quân Vô Dược, nàng đã có thói quen hẩn luôn mất tích trong một thời gian dài.

Quân Vô Dược cười nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài trôi chọc làn nước ấm, "Trên người mùi máu tươi quá nặng, không tắm rửa sạch sẽ, làm sao có thể để người nhìn thấy?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Lễ vật tạ ơn (2)

Nói xong, Quân Vô Dược đột nhiên đứng lên, thân hình cao lớn hơi cúi thấp xuống, khuôn mặt tuấn mỹ vươn tới gần khuôn mặt nhỏ của Quân Vô Tà.

"Ngươi ngửi ngửi xem, bây giờ còn có một tia hương vị kia không?"

Khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên ghé sát vào, làm Quân Vô Tà không có phòng bị, không hề có mùi máu tươi làm người buồn nôn, cũng không có bất luận mùi mồ hôi gì, chỉ có một cỗ mùi vị nam tính, không miêu tả được khí vị.

"Ngươi..... đi ra ngoài trước." Quân Vô Tà theo bản năng quay mặt đi, trong lòng mơ hồ cảm thấy tình huống hiện tại của hai người có chút không thích hợp.

"Vì sao? Ta đã rửa sạch sẽ, không phải sao?" Quân Vô Dược tìm tìm cười nhìn Quân Vô Tà, nửa điểm ý tứ rời đi cũng không có.

Quân Vô Tà cau mày.

"Đừng lo lắng như vậy, gia gia không phải đã hảo hảo trở lại sao? Khó coi như vậy không thích hợp với ngươi." Quân Vô Dược nâng tay lên, ngón tay ướt át nhẹ nhàng đề ở *ấn đường(trấn)* của Quân Vô Tà, nhẹ nhàng vuốt xuyên một mặt chữ (川).

Tiểu gia hóa của hẩn, không thích hợp với việc cau mày cả ngày.

Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dược, khóe môi hồng nhuận hơi mở ra, thất thần một lát, nàng mới nói: "Cảm ơn."

Tay Quân Vô Dược không rời đi khuôn mặt nhỏ của nàng, ngược lại được một tác lại muốn tiến thêm một thước lướt qua gương mặt kiêu nộ của nàng, ý cười nơi đáy mắt hẩn càng thêm nồng hậu.

"Cảm tạ ta vì cái gì?"

"Cứu gia gia." Quân Vô Tà có chút cứng đờ mở miệng, hôm nay nếu không phải đúng lúc Quân Vô Dược đuổi tới, Quân Tiễn chỉ sợ đã *thâm tao độc thủ* (惨遭毒手: bị giết một cách tàn nhẫn).

Mặc dù Quân Vô Tà luôn lạnh lùng xa lánh, nhưng đối phương cứu thân nhân quan trọng nhất của mình, nàng cũng biết, là phải cảm ơn.

Quân Vô Dược ngón tay vuốt xuống đôi môi nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt đi những giọt nước nhiễm trên đôi môi đỏ.

"Ngươi không cần phải nói lời cảm tạ ta, ta đã nói rồi, ta lưu lại là vì báo ân không phải sao?" Quân Vô Dược buông xuống đôi mắt. Cứu Quân Tiễn mà nói đối với hẩn dễ như trở bàn tay, chết sống của Quân Tiễn đối với hẩn mà nói cần bản không có gì khác nhau, hẩn làm như vậy, bắt quả là bởi vì có thể làm nàng *cao hứng(vui vẻ)* mà thôi.

Chỉ cần nàng cao hứng, hẩn có thể làm bất cứ điều gì.

Quân Vô Tà cắn môi nhìn Quân Vô Dược, báo ân gì đó chỉ là kiếm cơm, nàng sớm đã không tin.

"Đừng cắn, sẽ đau." ngón tay Quân Vô Dược cạy cái miệng nhỏ của Quân Vô Tà ra, đem cánh môi nàng hạ xuống từ hàm răng, đầu ngón tay ướt át vô tình ấn ấn nơi lưỡi nhỏ, con

ngươi màu tím của Quân Vô Dược chợt thâm sâu.

"Vô Tà."

"Ân?" Quân Vô Tà cũng cảm thấy cách làm của Quân Vô Dược, có chút gì đó không thích hợp, nhưng vì đối phương hôm nay cứu Quân Tiễn, nàng sẽ đối đãi khoan dung hơn.

"Nếu ngươi thật muốn cảm tạ ta, ta có thể đổi thành thứ khác được không?" ánh mắt Quân Vô Dược trở nên thâm trầm, như nóng cháy bùng trên cánh môi Quân Vô Tà, dường như có một đoàn lửa đang thiêu đốt đáy mắt hắn.

"Chỉ cần ta có." Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh, nếu là đan dược, Quân Vô Dược cứ việc mở miệng, chỉ cần nàng có thể lấy ra, đều sẽ đưa cho hắn.

Quân Vô Dược nhìn biểu tình nghiêm túc của Quân Vô Tà, nhìn không được cười nhẹ, tối nay tiểu gia hòa đại khai sát giới, ở phương diện nào đó mà nói, thật đúng là giống như một tờ giấy trắng.

"Ngươi đương nhiên là có."

"Là cái gì?" Quân Vô Tà về mặt nghiêm túc.

"Ngươi nói, chỉ cần ngươi có, sẽ hứa cho ta, phải không?" Quân Vô Dược cũng không nóng lòng đáp lại nghi vấn của nàng.

"Vâng."

"Thật tốt, đây là chính ngươi lựa chọn." Một mặt tươi cười tà tử ở khóe miệng rộng mở của Quân Vô Dược.

Quân Vô Tà ẩn ẩn cảm thấy có chút cổ quái, nhưng còn chưa chờ nàng nghĩ lại, Quân Vô Dược bắt chợt đã sát bên nàng!

Quân Vô Tà mở to hai mắt mà nhìn, trên môi nàng đột nhiên có một loại xúc cảm nóng bỏng mà ôn nhu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Lễ vật tạ ơn (3)

"!!!!!"

Cảm xúc nóng bỏng trong khoang miệng lan tràn, bá đạo đoạt lấy mỗi một sợi hơi thở của nàng.

Quân Vô Tà theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng ngoại trừ ven thành thùng tắm bằng gỗ ra, nàng còn nơi nào để lui nữa.

Không đợi nàng kháng cự, tay Quân Vô Dược đã chế trụ đỡ phía sau cổ nàng, mạnh mẽ đem khuôn mặt nhỏ của nàng hướng về phía mình.

"Đây là ngươi đã đáp ứng, cũng không thể đổi ý. Còn có..... nhớ rõ dùng cái mũi để thờ." Nhẹ nhàng nhắm nháp, làm bản thân không thể kiềm chế được, đôi mắt sâu thẳm của Quân Vô Dược cơ hồ có thể làm người chết chìm trong đó, hân hoan thở dốc, sau khi dặn dò một câu, không đợi Quân Vô Tà đáp lại, lại lần nữa hôn xuống.

"Ách!" Quân Vô Tà trong đầu trống rỗng, hơi thở của Quân Vô Dược tràn ngập xoang mũi nàng, cả người nàng như cạn hết sức lực, không thể vùng vẫy.

Quân Vô Dược thâm nhập sâu hơn, từ từ thương thức, giờ khắc này tham luyến hương vị ngọt ngào. Cánh tay hữu lực của Quân Vô Dược bắt chợt bế nàng lên từ trong nước ấm, đem cả người nàng ướt choẹt vòng nhập vào trong lồng ngực chính mình.

Tiểu hắc miêu đang ngồi xổm ngoài phòng tắm, trơ mắt nhìn Quân Vô Tà bị Quân Vô Dược ôm vào trong ngực cuồng ăn đậu hũ, cảm đều thất kinh như muốn rơi xuống đất.

Nó biết chủ nhân nhà mình không có nhận thức gì về quan hệ nam nữ, có sự sai lệch nghiêm trọng, nhưng hỗn đản này cũng không thể lợi dụng điểm này, dự đoán sự thuần khiết của chủ nhân nhà nó chứ!!

Chủ nhân ngươi phải phản kháng a!

Ngươi mau phản kháng a!!

Gia hỏa này muốn ở cùng ngươi căn bản không phải là muốn tạ ơn a!

Hắn là đang phi lễ ngươi a!

Mau giết chết hắn a!

Hung hăng chọc cho hắn mấy châm!

Đem trút hắn thành con nhím!

Đánh chết cái kẻ phóng đảng này!!!!!!

Không có tác dụng gì, đại não của Quân Vô Tà đã hoàn toàn ngừng hoạt động, hoàn toàn vô pháp tiếp thu tin tức của tiểu hắc miêu.

Tiểu hắc miêu chỉ có thể khóc không ra nước mắt mà nhìn nụ hôn đầu tiên cả hai đời của chủ nhân nhà mình, bị một cái hỗn đản đề tiện vô sỉ lừa đi! (*hai đời ở đây ý nói kiếp trước & kiếp này*)

Nội tâm nó cơ hồ là hòng mất!

Đáng buồn nhất chính là.....

Nó đánh không lại kẻ phóng đảng kia!

Chỉ có thể yên lặng ngồi xỏm một bên, âm thầm gạt lệ, vì chủ nhân nhà mình mà bi ai một trăm lần!

Thời gian không biết qua bao lâu, Quân Vô Được mới lưu luyến rời khỏi cái khuôn miệng nhỏ nhắn kia.

Quân Vô Tà hiển nhiên tinh thần còn chưa tỉnh lại từ chuyện vừa rồi, con người híp lại trần ngập mê mang.

Quân Vô Được cười nhẹ, dùng áo khoác ngoài bao bọc quanh người Quân Vô Tà, trực tiếp ôm nàng ra khỏi thùng tắm.

"Thật muốn ăn người ngay lập tức, đáng tiếc....." Quân Vô Được ôm Quân Vô Tà tới trên giường mềm mại, nhìn gương mặt nàng hơi phỉm hồng, đôi mắt hơi nheo lại, dùng ngón tay vuốt ve gương mặt nàng lưu luyến không rời.

Quá nhỏ, mặc dù mỹ vị, nhưng còn chưa đến thời điểm tháo xuống để thưởng thức.

Việc làm cực hạn, đó là chờ đến một khắc khi hoa kia nở rộ, hái xuống dung nhan đẹp nhất của nàng.

Mà Quân Vô Tà vẫn đang là một nụ hoa chờ nở, còn chưa tới thời cơ tốt nhất để hái xuống.

Từ từ, còn phải chờ một chút mới được nột.

"Lớn nhanh lên một chút mới tốt a." Quân Vô Được thấp giọng nói.

"Người!" Quân Vô Tà rốt cuộc thanh tỉnh, nàng nâng tay lên muốn làm chút động tác, nhưng áo khoác ở trên người nàng, lại theo động tác nâng cánh tay của nàng rơi xuống.

Trong phút chốc, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Quân Vô Được lơ đãng nhìn nhìn, lông mày hơi nhấc lên, ý cười nơi khóe miệng càng đậm.

"Đi ra ngoài!" Quân Vô Tà vội vàng kéo chặt áo khoác, trừng mắt nhìn hắn nói.

Ai có thể đem ngân châm mang tới cho nàng!

"Thôi, lẽ vật tạ ơn ta đã nhận lấy, thật là..... nó là lẽ vật lớn nhất mà ta nhận được từ trước tới nay." Quân Vô Được mạnh mẽ cười, khóe mắt hay đuôi lông mày đều tiết lộ giờ này khắc này tâm tình hắn vô cùng tốt, tương lai còn dài, bọn họ còn một đoạn thời gian để lớn lên, không phải sao?

Mới nếm thử mùi hoa, mới rằng đã lưu hương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Linh lực tăng trưởng

Quân Vô Được mỉm cười mỹ mãn rồi đi, tiểu hắc miêu vẫn luôn tránh trong góc, lúc này mới nhảy đến trên giường Quân Vô Tà. Nó nghiêm trang ngồi ở trên đệm giường mềm mại, nhìn Quân Vô Tà sắc mặt phỉm hồng.

"Chủ nhân, ta muốn cùng người thảo luận một chút về nhân sinh."

"Ân?" Quân Vô Tà bọc chặt quần áo quanh mình, mày hơi nhíu lại, đôi môi hơi có chút sưng, hơi thở bá đạo kia còn phảng phất chưa rời đi từ trên người nàng.

"Người từ nhỏ đã ở trong hoàn cảnh phong bế mà lớn lên. Ngoại trừ các loại đồ vật trong lĩnh vực y học, người căn bản không hề tiếp xúc qua bất cứ sinh hoạt thường thức của người bình thường. Tuy rằng sau này người gia nhập vào tổ chức kia, nhưng người cũng toàn là ngốc tại phòng thí nghiệm. Phòng thí nghiệm trang bị trợ thủ cho người toàn là nữ nhi, cho nên trên cơ bản người không hề có kinh nghiệm gì cùng người khác phải tiếp xúc. Điều này làm cho người ở trong quá trình cùng người khác phải kết giao, xuất hiện vấn đề khuyết thiếu về thường thức." Tiểu hắc miêu nghiêm túc nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà kiếp trước sống lâu như vậy, chưa từng đơn độc tiếp xúc với nam nhân, đối với vấn đề đối đãi như thế nào với nam nhân, lượng tri thức của nàng là bằng không.

Nếu như cứ mặc kệ như vậy, lấy sự vô si của Quân Vô Được, không chừng ngày nào đó sẽ đem chủ nhân nhà nó cấp ăn.

Nó tuyệt đối không cho phép loại tình huống này phát sinh!

"Cho nên?" Quân Vô Tà không hiểu trọng điểm mà tiểu hắc miêu muốn nói.

"Cho nên, giống cái loại tình huống như hôm nay, căn bản là là....."

Một tiếng *rít* vang lên, gối đầu mềm mại bị nên trực tiếp trên mặt tiểu hắc, đem lời của nó còn chưa nói xong toàn bộ phong kín.

"Miêu!!"

"Câm miệng!" Quân Vô Tà mặt càng thêm hồng nhuận, không biết vì sao, nàng một chút cũng không muốn nghe hết thấy ngôn luận về vấn đề vừa rồi.

"....." Tiểu hắc miêu hết chỗ nói, *chủ nhân người có biết hay không biểu tình hiện tại của người phi thường..... Đây không thích hợp a! Chủ nhân ta là vì tốt cho người a! Người thật sự cần bù đắp một chút kiến thức của nhân loại bình thường khi kết giao nam nữ a!*

Do dự, Quân Vô Tà đã hạ mệnh lệnh phong khẩu, tiểu hắc miêu chỉ có thể nghẹn khuất cào cào móng vuốt vào chân giường.

Quân Vô Tà đổi xong quần áo, sắc mặt khôi phục lại bình thường. Nàng đứng dậy đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, một tay chống cằm, nhìn hạt sen đã hé nở hoa một nửa.

Hiện giờ hạt sen đã có thể tính là một đóa hoa sen, mùi hương hoa sen cũng trở nên nồng đậm hơn. Quân Vô Tà có thể cảm giác được, chính linh lực của mình đang không ngừng tăng trưởng. Ở trong tay nàng có thể ngưng tụ ra linh lực màu đỏ, cũng càng ngày càng cường đại.

Hương khí lượn lờ, nội tâm Quân Vô Tà trở lại bình tĩnh như trước.

Kế hoạch thay đổi hoàng quyền, so với dự tính còn muốn sớm hơn rất nhiều. Linh lực nàng tu luyện còn chưa đủ, linh lực tuy là bảy cấp, chính là mỗi lần tăng lên một cấp đều cực kỳ khó khăn. Theo nàng biết thì giai đoạn xích linh là dễ dàng lên cấp nhất. Người bình thường muốn từ xích linh đột phá đến cam linh cần có ba năm thời gian, nếu có thiên phú tốt thì chỉ cần hai năm thời gian.

Nhưng từ cam linh đến hoàng linh thời gian cần thiết lại là gấp đôi, yêu cầu sáu năm thời gian.....

Linh lực càng trưởng thành lên cao, yêu cầu về thời gian cũng sẽ trở nên càng ngày càng nhiều, mà khoảng cách giữa người thường và người có thiên phú cũng rất lớn.

Người có điều kiện bẩm sinh tốt, không những có thể làm thời gian tu luyện linh lực ngắn lại, còn có thể đánh sâu vào cảnh giới cao hơn.

Mà điều kiện giống nhau, hoặc là người không đủ, nếu như trong một đoạn tu luyện cấp bậc linh lực hao phí thời gian quá lâu, tương lai bọn họ muốn đánh sâu vào cảnh giới càng cao khả năng thành công sẽ trở nên thập phần thấp.

Từ một cấp bậc cam linh muốn đột phá lên hoàng linh, nếu như thời gian vượt qua 12 năm, vậy hẳn cả đời này, trên cơ bản sẽ không có khả năng thăng cấp hoàng linh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Ngôi vị hoàng đế lung lay sắp đổ (1)

Quân Vô Tà đối với thế giới linh lực này còn rất xa lạ, nàng vô pháp phán đoán hiện tại linh lực của nàng đã đạt tới xích linh nào.

Tình thế trước mắt, làm nàng không thể tiếp tục chờ đợi được, mau chóng diệt trừ uy hiếp của Quân gia, mới là mấu chốt.

Nàng đã không còn nhiều thời gian.

.....

Trong hoàng cung Thích Quốc, hoàng đế ngồi trong thư phòng, một khuôn mặt âm trầm dọa người.

Mặc Thiên Uyên ngồi một bên, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ngắn ngủn trong một đêm, hai phụ tử thống trị thiên hạ, lần đầu tiên ném tư vị bị người đánh bại đến học máu, bao nhiêu thể diện, bao nhiêu tôn nghiêm, đều bị người dẫm dưới chân.

"Người cái phế vật này! Người nhìn người làm được cái chuyện tốt gì! Người cùng Quân Vô Tà tiếp xúc bao lâu? Cư nhiên một chút tài năng của nàng cũng dò không ra. Hiện tại khen ngược, để nha đầu kia khi dễ đến trên đầu! Trảm mặt mũi đều mất hết!" Hoàng đế cảm giận trừng mắt Mặc Huyền Phi, hẳn như thế nào cũng không thể tưởng được, biệt danh nữ thô phi hoàng thành, như thế nào đột nhiên liền biến thành nữ tu la.

Đêm nay an bài hết thảy này, nhìn thế nào cũng thấy không giống như là một tiểu cô nương có thể tùy hứng nghĩ ra.

Mặc Huyền Phi cúi thấp đầu, từ khi bắt đầu đến ngự thư phòng, hẳn đã bị mắng như máu chó phun đầu. Hoàng đế cố tình chỉ trích làm hắn tìm không ra bất luận cái gì để phản bác.

"Ta..... Ta cũng không biết nàng vì sao lại đột nhiên biến thành như vậy. Trước đây khi ta cùng nàng ở bên nhau, tuy rằng không tính là ngu xuẩn, nhưng cũng không có thông minh, nếu không ngày ấy cũng sẽ không bị ta lừa đến bên cạnh vách núi." Mặc Huyền Phi nhỏ giọng nói thầm, Quân Vô Tà như thế nào lại đột nhiên trở nên thông minh như vậy?

"Người còn không biết xấu hổ! Ta đã nói cùng người, mặc dù người không thích Quân Vô Tà nữa, cũng phải nhìn vào mặt mũi của Lân Vương phủ mà nhường nhịn nhiều hơn, ai ngờ người hỗn đản này lại xuống tay trước. May mà Quân Tiên không có lòng nghi ngờ đến trên người của người, nếu không hẳn chẳng phải là muốn cùng trảm đầu mạng già! Người làm cũng đã làm rồi, lại còn để Quân Vô Tà sống sót quay về, thật là ngu xuẩn!" Hoàng đế tức giận không nhẹ, hẳn hận không phải vì Mặc Huyền Phi xuống tay trước, mà là hận hắn không thể nhỏ cò tận gốc, để Quân Vô Tà lại nhặt về một cái mệnh.

Nếu như thủ đoạn ngày đó của Mặc Huyền Phi thành công, nơi nào còn có những việc xảy ra đêm nay.

"Phụ hoàng! Ta nếu như không hạ thủ, làm sao có thể thân cận cùng Vân Tiên? Ta vốn là không thích Quân Vô Tà, người lúc trước nói ta phải lấy đại cục làm trọng, gấp dấp thì chơi, ta cũng liền nhận. Nhưng sau này lúc người làm ta tiếp xúc cùng với Bạch Vân Tiên, Bạch Vân Tiên chính là đệ tử tông chủ Khuyết Vân Tông, nếu như ta còn kéo dài hôn ước cùng Quân Vô Tà, nàng sao có thể coi trọng ta." Mặc Huyền Phi cũng rất buồn bực, hẳn là không nghĩ tới mệnh của Quân Vô Tà cư nhiên lớn như vậy, huyền nhai cao như vậy, năng ngã xuống cư nhiên không chết.

Hoàng đế nổi giận đùng đùng trừng mắt Mặc Huyền Phi, nhưng cũng biết những lời hắn nói không sai.

Trên thực tế, hành động của Mặc Huyền Phi hoàng đế không phải hoàn toàn không biết, chỉ là ngầm đồng ý để hắn tiến hành.

Đáng tiếc, kế hoạch của Mặc Huyền Phi vẫn thất bại, Quân Vô Tà chẳng những còn sống, hơn nữa cả người đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Chuyện tới bây giờ, nói gì cũng đã vô dụng. Lân Vương phủ đã xé rách mặt với hoàng gia, Quân Tiễn vì sao lại sống sót trở về? Nếu hần không chết, kế hoạch chúng ta nhằm vào Lân Vương phủ cũng hoàn toàn bị bại lộ. Hiện tại đã không có đường sống để quay lại, động tác tối nay của Quân Vô Tà, chỉ sợ là có sẽ có động tác lớn hơn. Nàng thường xuyên tiếp xúc cùng Thái tử, hiện giờ lại đem Thái tử thỉnh tới Lân Vương phủ, xem ra nàng đã liên thủ cùng Thái tử." Hoàng đế nhảy bèn đã nhận ra tình thế rất nghiêm trọng.

"Phụ hoàng, ý của người là..... Quân Vô Tà muốn để Thái tử thượng vị?" Mặc Huyền Phi kinh hãi thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Ngôi vị hoàng đế lung lay sắp đổ (2)

Hoàng đế trầm trọng gật đầu, nhưng vào lúc này, thái giám truyền đến tin tức mới, sau khi hoàng đế xem xong sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

"Quân Vô Tà này cư nhiên dám to gan như vậy!!"

"Phụ hoàng làm sao vậy?" Mặc Huyền Phi không rõ nguyên do hỏi.

Hoàng đế giận dữ đem tấu chương thái giám vừa mới đưa tới ném cho Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi nhanh chóng quét mắt một lần, trên mặt huyết sắc đều rút hết.

"Nàng..... Nàng cư nhiên dùng Thụy Lân Quân để phong tỏa toàn bộ hoàng thành? Nàng đây là muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì? A, chỉ sợ nha đầu này nổi lên sát tâm đối với ta. Hoàng thành bị Thụy Lân Quân khống chế, trăm căn bản không cách nào cầu viện đội quân đóng ở ngoài thành, nàng là muốn bức vua thoái vị! Bức trăm thoái vị! Thủ đoạn thật là tàn nhẫn!" Hoàng đế cảm thấy cổ mình hiện tại đã bị Quân Vô Tà nắm chặt ở trong tay, hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn.

"Khó trách nàng lại vội đem Thái tử thỉnh đến Lân Vương phủ, nàng là sợ sau khi Thụy Lân Quân phong tỏa hoàng thành, trăm phát hiện ra ý đồ của nàng, sẽ diệt trừ Thái tử trước. Nếu không có Thái tử, Quân Vô Tà căn bản *danh bất chính ngôn bất thuận* ép trăm thoái vị." Bị một tiểu nha đầu tính kế như vậy, hoàng đế tức giận muốn học máu!

Mặc Huyền Phi sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hần chưa bao giờ nghĩ tới Quân Vô Tà cư nhiên sẽ quyết tuyệt như thế.

Trong óc nàng rối cuộc có cái gì? Như thế nào có thể nghĩ được nhiều kế hoạch như thế?

"Hiện tại phải làm sao bây giờ? Chúng ta..... Chúng ta chẳng lẽ cứ thức thủ chịu trôi như vậy?" Mặc Huyền Phi luống cuống, quan hệ của hần và Quân Vô Tà từ sau khi giải trừ hôn ước đã lên tới cực điểm rồi. Nếu như Quân Vô Tà xuống tay đối với hoàng đế, vậy thì chính hần cũng là chạy không thoát được đâu.

"Hoàng cái gì! Sự việc sẽ không được như nàng mong muốn, lập tức sai người cải trang, chờ đêm khuya ra khỏi thành." Hoàng đế neho neho mắt.

Mùi máu tươi từ sự giết chóc còn chưa tiêu tán trong hoàng thành. Hoàng đế lại phải ra người tại nơi tràn ngập mùi máu tươi này, trong bóng đêm âm thầm ra khỏi thành. Nhưng rất nhanh, hoàng đế đang ngồi trong ngự thư phòng liền nhận được tin tức truyền đến từ chỗ cửa thành.

Mọi người hần phải đi, đều đang lúc ra khỏi thành thì bị Thụy Lân Quân chém giết, ngay một người cũng không thể thành công ra khỏi thành.

"Sử dụng động vật hệ Giới Linh trong cung!" Trái tim Hoàng đế chợt như ngừng đập.

Hần ngàn vạn không hề nghĩ tới, chính người mình phải đi, toàn quân cư nhiên bị diệt.

Phải biết rằng, hần đã có tình để những người đó giả dạng làm bộ dáng bá tánh bình thường, Thụy Lân Quân cư nhiên mắt cũng không chớp cái nào liền giết người!

Bọn họ không sợ tạo nên sự phản nộ của dân chúng sao!

Nhưng mà, cho dù xuất động hết Giới Linh, đều kết thúc trong thất bại, bất luận là thú bay trên trời hay thú dưới đất, đều bị Thụy Lân Quân vô tình bắn chết.

Trong lúc nhất thời, hoàng đế suy sụp ngồi ở trên ghế, mồ hôi lạnh không ngừng từ trán hần chảy ra.

Không ai có thể ra khỏi thành, tin tức bên trong hoàng thành hoàn toàn bị phong bế, hoàng đế muốn cầu viện, cơ hội xa vời!

"Đi! Đi mời Bạch Vân Tiên lại đây!" Hoàng đế đột nhiên nhớ tới, hần còn có một con át chủ bài.

Bạch Vân Tiên, đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, thế lực Khuynh Vân Tông rất cường đại, ngay cả hần cũng không dám trêu chọc, lúc này chỉ sợ cũng chỉ có Bạch Vân Tiên mới có năng lực xoay chuyển thế cục!

Mặc Huyền Phi lập tức nhanh chóng mời Bạch Vân Tiên tới thư phòng.

Nửa đêm từ trong giấc mơ ngủ bị người đánh thức, Bạch Vân Tiên sắc mặt thật không tốt lắm. Mắt nàng lạnh lẽo trừng Mặc Huyền Phi, giằng co một hồi thật lâu, mới thi lễ cùng hoàng đế cho có lệ.

"Không biết bệ hạ tìm ta tới vì chuyện gì?"

"Bạch tiểu thư, lúc này quan hệ trọng đại, còn thỉnh người ra tay tương trợ!" Hoàng đế xoa nỡ khuôn mặt già, vẻ mặt ngưng trọng mở miệng nói.

Bạch Vân Tiên hơi sững sốt, nàng hôm nay đi ngủ sớm, cũng không hay biết bầu trời của hoàng thành Thích Quốc đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Ngôi vị hoàng đế lung lay sắp đổ (3)

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Vân Tiên nhũn mày hỏi, sắc mặt hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi đều nhợt nhạt như vậy, nàng cũng không chấp Mặc Huyền Phi quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi.

Hoàng đế nhìn Mặc Huyền Phi liếc mắt một cái, Mặc Huyền Phi lập tức ngậm miệng. Dung nhan tuấn mỹ lập tức treo một mặt cười khổ, thanh âm và tình cảm phong phú hướng Bạch Vân Tiên miêu tả hết thấy phát sinh đêm nay. Hôn nữa trong quá trình miêu tả, thêm mắm thêm muối cũng đem Bạch Vân Tiên liên lụy đi vào. Hắn nói Quân Vô Tà là bởi vì ghen ghét Mặc Huyền Phi từ bỏ nàng, mới có thể làm ra sự tình điên cuồng như thế.

"Quân Vô Tà kia, hiện giờ đã phong tỏa hoàng thành, bức ta đem người giao ra, nhưng Vân Tiên, ta làm sao mà bỏ người được? Người yên tâm, cho dù là mất mạng, ta cũng sẽ bảo hộ an nguy của người." Mặc Huyền Phi thâm tình nắm tay Bạch Vân Tiên, phảng phất trong thiên hạ hết thấy đều không theo kịp nàng nửa phần.

Bạch Vân Tiên sững sốt một hồi lâu, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

"Người nói, Quân Vô Tà, bức người giao ta ra?" Nàng mở to hai mắt nhìn.

Quân Vô Tà thế nhưng mơ tưởng động đến nàng!

Chẳng lẽ nàng ta không sợ Khuyên Vân Tông sẽ không buông tha Quân gia sao!

"Vân Tiên! Ta tuyệt đối sẽ không để nàng ta như ý nguyện! Cái kẻ điên kia, muốn động đến người, trừ phi dẫm qua xác ta mà đi!" Mặc Huyền Phi ôm chặt Bạch Vân Tiên, hận không thể đem vỏ nát xương nàng.

Hoàng đế nhìn Mặc Huyền Phi, yên lặng gật đầu.

Mặc Huyền Phi âm thầm cười.

"Quân Vô Tà thật là không biết tự lượng sức mình, cho rằng phong tỏa hoàng thành thì ta không có biện pháp gì sao? Thụy Lâm Quân là cái thá gì!" Bạch Vân Tiên có chút buồn bực đẩy Mặc Huyền Phi ra, nàng tuy rằng cảm động với thâm tình Mặc Huyền Phi, nhưng cách làm của Quân Vô Tà, lại làm cho tự tôn của nàng chịu thương tổn nặng.

Một cái tiểu thư vương phủ nhỏ nhoi, cư nhiên muốn động đến nàng? Thật là buồn cười!

Bạch Vân Tiên nói, làm Mặc Huyền Phi cùng hoàng đế trong lòng hơi vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại không có bất luận biến hoá gì.

"Vân Tiên, người có biện pháp?" Mặc Huyền Phi hỏi.

Bạch Vân Tiên gật đầu, nàng nâng lên tay lên. Đeo trên ngón tay áp út kia, một chiếc nhẫn ánh vàng rực rỡ nổi lên vàng sáng màu trắng, một con *bạch điệp*(bướm trắng) nhỏ nhoi biến ảo từ trong ánh sáng mà ra, bạch điệp kia thậm chí gần như trong suốt, run rẩy đôi cánh, rất đẹp.

"Đây là Giới Linh của, Mẫn Điệp. Hình thể của nó có thể tùy ý biến ảo, tại đây trong bóng đêm, không ai có thể phát hiện ra bóng dáng của nó, Thụy Lâm Quân muốn phong kín toàn bộ hoàng thành? Thật là nằm mơ!" Bạch Vân Tiên cười lạnh, nàng đã sớm xem Quân Vô Tà không vừa mắt, không nghĩ tới Quân Vô Tà cư nhiên không biết sống chết, cư nhiên muốn động đến nàng!

Như vậy cũng tốt, nàng cũng muốn để cái tiểu thư vương phủ không biết trời cao đất dày kia thấy rằng: Lâm Vương phủ ở trong thiên hạ là nhỏ bé cỡ nào, Bạch Vân Tiên nàng, chỉ cần động động một ngón tay, là có thể nghiền chết!

"Thật tốt quá! Có Mẫn Điệp, Quân Vô Tà cho dù có bản lĩnh cao bao nhiêu, cũng không có khả năng đem tin tức trong hoàng thành hoàn toàn phong bế! Vân Tiên, việc này liền nhờ người! Cách 150 dặm bên ngoài phía đông nam, có trú binh ở đó, chỉ cần người đem tin tức truyền đi, khi đại quân xuất động, thì không cần sợ hãi đến Thụy Lâm Quân!" Mặc Huyền Phi trong lòng mừng như điên, quả nhiên hắn lựa chọn Bạch Vân Tiên là không sai! Quân Vô Tà dù tàn nhẫn như thế, trong tay cũng chỉ có mười vạn Thụy Lâm Quân, những đội quân khác của Quân gia còn đang ở biên cảnh, ra roi thúc ngựa cũng không kịp đến hoàng thành!

Bạch Vân Tiên nhìn Mặc Huyền Phi liếc mắt một cái, nhẹ nhàng kích thích Mẫn Điệp, Mẫn Điệp mở ra đôi cánh từ cửa sổ bay đi, nửa thân ảnh trong suốt bên trong đêm tối như hoàn toàn biến mất.

"Đóng quân? Không, ta muốn thông tri, là sự phụ ta." Nàng sẽ để Quân Vô Tà biết, Khuyên Vân Tông không phải là nơi nàng ta có thể trêu chọc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Lung lay sắp đổ ngôi vị hoàng đế (4)

Hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi nháy mắt sắc mặt đều đen.

Truyền tin tức tới Khuyên Vân Tông?

Khoảng cách từ Khuyên Vân Tông tới Thích Quốc khá xa, này phải chờ tới khi nào?

Nếu như cầu viện đội quân đang đóng ở vùng phụ cận, nhiều nhất chỉ cần mấy ngày, bọn họ có thể có đủ thời gian chờ viện quân đến, nhưng lúc này cư nhiên muốn tìm cầu viện là

Khuynh Vân Tông xa những tám trăm dặm....

Di chuyển đến đây phải mất bao nhiêu thời gian!

Trời mới biết trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà sẽ làm ra sự tình gì!

"Vân Tiên! Sự tình này nếu làm phiền Khuynh Vân Tông chỉ sợ là không thích hợp đi? Người nếu là khách của Thích Quốc, mấy vấn đề này tự nhiên là do ta giải quyết giúp người mới đúng." Mặc Huyền Phi nóng nảy, chờ đến khi Khuynh Vân Tông tới, không chừng Quân Vô Tà đã tàn nhẫn ra tay đối với bọn họ.

Bạch Vân Tiên nói: "Mẫn Điệp của ta không thể nói, chỉ có sự phụ ta mới có thể thông qua Mẫn Điệp giải đọc tin tức do ta truyền lại, cho dù ta hướng đội quân đóng ngoài thành của Thích Quốc truyền tin tức, bọn họ cũng không rõ."

Mặc Huyền Phi hơi sững sốt, lúc này mới nghĩ đến, Giới Linh của loài thú chỉ có thể cảm ứng cùng chủ nhân, chúng nó không có cách nào hướng những người khác ngoài chủ nhân truyền lại tin tức.

Nghĩ đến đây, tâm Mặc Huyền Phi trầm xuống.

Vốn tưởng rằng rốt cuộc tìm được hy vọng rồi, nhưng hiện giờ xem ra, hy vọng này chỉ sợ là có chút xa vời.

Nhìn biểu tình bí ẩn của Mặc Huyền Phi, Bạch Vân Tiên nhíu mày nói: "Tốc độ của Mẫn Điệp rất nhanh, chậm thì nửa tháng, sự phụ ta sẽ lập tức phái người đến."

Ngay cả khoảng cách từ Khuynh Vân Tông đến hoàng thành Thích Quốc mà nói, thời gian này đã là rất nhanh.

"Nhưng hiện giờ trong tay Quân Vô Tà cầm mười vạn Thụy Lâm Quân, nếu là nàng có dị động gì....." Mặc Huyền Phi trong lòng vẫn là lo lắng, sau khi nhìn xem qua Quân Vô Tà quyết đoán sát phạt tội nay, hẳn thật sự là đoán không nổi khi nào Quân Vô Tà sẽ lại động thủ.

"Nàng muốn động đến ta, cũng phải nhìn xem có bản lĩnh kia hay không! Người cho người chuẩn bị vài thứ tới cho ta, ta tự nhiên có biện pháp kéo dài thời gian." Bạch Vân Tiên đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

"Vân Tiên người muốn làm gì?" Mặc Huyền Phi lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình của Bạch Vân Tiên âm lãnh như vậy, trong lòng có chút bất an.

Khóe môi Vân Tiên gợi lên cười lạnh, cặp mắt kia, như là đang nhỏ xuống nọc độc.

"Không phải người nói, Quân Vô Tà đã an bài mười vạn Thụy Lâm Quân đều ở bên trong hoàng thành hay sao? Nếu như ta có năng lực làm mười vạn Thụy Lâm Quân này đều không thể nhúc nhích, như vậy mười vạn đại quân so với mười vạn con kiến thì có gì khác nhau? Đừng quên, người cầm đàn được đưa cho Lâm Nhạc Dương dùng, chính là ta cho người."

Mặc Huyền Phi trong lòng chấn động, vì bắt giữ Quân Tiên, hẳn bắt đắc dĩ mới tìm Bạch Vân Tiên hỏi xin một loại đàn được, mà loại này đàn được này có thể làm loạn tâm trí con người. Hơn nữa trong một thời gian nhất định sau khi dùng, sẽ từ trong thân thể sinh ra độc tố mãnh liệt, khiến cho tự phát nổ. Mà sau khi nổ mạnh sẽ sinh ra khí vị, nếu người trực tiếp người phải liền đánh mất năng lực phản kháng.

Loại đàn được này, Mặc Huyền Phi chưa từng nghe nói qua, trước khi cấp Lâm Nhạc Dương dùng, hẳn đã từng bắt người làm thí nghiệm, sự thật chứng minh, lời Bạch Vân Tiên nói không hề sai.

Cũng đúng là bởi vì có đàn được kia của Bạch Vân Tiên, bọn họ mới có thể bắt lấy Quân Tiên dễ như trở bàn tay như vậy.

Chỉ là độc kia quá ác độc, ngay cả Mặc Huyền Phi lúc nhìn thấy hiệu quả của nó đều cảm thấy không rét mà run.

Lời vừa rồi Bạch Vân Tiên nói, làm hắn có suy đoán khác, "Vân Tiên, chẳng lẽ người có biện pháp, đem phế đi mười vạn Thụy Lâm Quân?" Ánh mắt Mặc Huyền Phi tràn ngập hưng phấn.

Bạch Vân Tiên cười lạnh nói: "Điều này có khó gì? Năng lực dùng độc của Khuynh Vân Tông ta, chính là không phân cao thấp với y thuật của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Túy liên (1)

Trong lúc hoàng thành phong bế. Bên trong thành bá tánh lo sợ bất an. Bọn họ cũng không rõ Lâm Vương phủ cùng hoàng đế tranh đấu, bọn họ chỉ biết rằng, toàn bộ những người đã từng tập kích Mặc Huyền Phi chưa bị bắt hết, cho nên không thể không phong tỏa hoàng thành, phòng ngừa những người đó chạy đi.

Ở thời điểm nhân tâm hoảng sợ, Mặc Thiên Uyên lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong tầm nhìn của bá tánh, quan tâm tới bá tánh, thể nghiệm và quan sát dân tình, giải quyết các tình huống thường ngày. Thời gian mấy ngày ngắn ngủi, thanh danh của Mặc Thiên Uyên ở trong hoàng thành, đã phủ qua Mặc Huyền Phi, trở thành hoàng tử được bá tánh kính yêu nhất.

Quân Vô Tà trong khoảng thời gian này lại không có nhiều động tác, nàng chỉ ở trong Lâm Vương phủ không ngừng tu luyện linh lực của mình.

"Chủ nhân, người không rèn sắt khi còn nóng sao?" Tiểu hắc miêu ghé vào hoa viên cạnh hồ hoa sen, cái đuôi lông xù ở trong ao nước lạnh lẽo đảo qua.

Quân Vô Tà ngồi ở bàn đá một bên, nhìn búp sen trong bồn nước dần dần nở rộ thành hoa sen, nhàn nhạt nói: "Còn chưa đến thời điểm, Mặc Thiên Uyên muốn danh chính ngôn thuận đăng cơ, cần phải tích góp sự ủng hộ của người dân."

Nếu như có thể dễ dàng để Mặc Thiên Uyên bước lên đế vị, nàng một đêm kia cũng đã làm rồi.

Hoàng đế tâm tư ác độc, nhưng danh tiếng trong dân gian lại rất tốt. Nàng chặt hết vây cánh của hắn, phong bế đường lui của hắn, lại không thể làm hắn từ trên vương vị lăn xuống

nhanh như vậy, nếu không một khi Mặc Thiên Uyên đăng cơ liền sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.

Nàng nếu phải đứng sau đây tay thay đổi hoàng quyền này, tự nhiên muốn đem hết thảy phải thật hợp pháp và được sự ủng hộ của người dân.

Đều không phải là vì Mặc Thiên Uyên, nàng bắt quá là vì tốt cho Lân Vương phủ mà thôi.

Hoàng đế ai làm cũng được, Lân Vương phủ cùng Thụy Lân Quân tuyệt đối không thể bị đe dọa.

Tiểu hắc miêu như suy tư gật gật đầu, chủ nhân nhà nó từ hai phương diện mà nói, chính là ranh giới giữa thiên tài cùng ngu ngốc.

Đang nghĩ, muốn cùng Quân Vô Tà lại nói chuyện vấn đề tình cảm nam nữ hay không, tiểu hắc miêu chợt kêu thất thanh.

"Meo!!!"

Thân ảnh màu đen *tạch* một tiếng phi ra từ bên hồ hoa sen, ở giữa không trung, mèo đen chú ý trên đuôi mình thỉnh thoảng thêm một cái tiểu oa nhi bụi bặm.

Quân Vô Tà mở to hai mắt, nhìn Tiểu Bạch Liên gắt gao cắn lấy cái đuôi mèo đen, bị mèo đen kéo tán loạn quanh sân.....

"Hỗn đản! Buông ra!!" Cái đuôi đau nhức, làm mèo đen ứa cả nước mắt, nó nâng móng vuốt lên, xoay người đối với Tiểu Bạch Liên mềm mại kia loạn nháo một hồi.

Trên làn da trắng như tuyết của Tiểu Bạch Liên, rất nhanh liền xuất hiện vô số vết máu.

"Oa ô ô ô!" Trong đau đớn, Tiểu Bạch Liên buông ra cái đuôi ngậm ở trong miệng, cuộn tròn trên mặt đất khóc lóc run lên run xuống.

Quân Vô Tà cảm thấy thật đau đầu, nàng đứng dậy đi qua, đem tiểu hắc miêu đang phẫn nộ cùng Tiểu Bạch Liên mỗi tay một cái xách lên.

"Hỗn đản! Người cư nhiên dám cắn đuôi ta!" Mèo đen tứ chi đập loạn nói.

"Ô ô..... Ta không biết, ta ở trong nước thì nhìn thấy một cái vật đen đen, ta tưởng đồ ăn....." Tiểu Bạch Liên rên rĩ, bĩu môi.

"Người lừa ai! Người là Giới Linh thực vật, người căn bản không cần ăn cái gì!" Gia hỏa này nhất định là đang trả thù nó, ngày thường hay khi dễ nó!

"Không..... Không phải..... Như vậy....." Tiểu Bạch Liên bị khí thế hung hăng của mèo đen dọa tới, sợ hãi rụt cổ lại.

Trên thực tế, hần cũng không biết chính mình vì sao lại đi cắn cái đuôi của mèo đen. Hần giống như bị mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ rõ mình là như thế nào bơi tới bên cạnh hồ hoa sen, đối với mèo đen cắn xuống. Đến khi chờ hần phản ứng lại đây, hần đã bị mèo đen cào cho thương thể chỗng chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Túy Liên (2)

Quân Vô Tà về mặt đạm nhiên nhìn hai tiểu gia hỏa khác nhau không thôi, giờ tay trực tiếp đem tiểu hắc miêu xách tới trên bàn, sau đó đem hoa sen đang đường trong bồn hoa sen lấy ra, lại đem bồn nước hoa sen đưa cho Tiểu Bạch Liên.

"Đem rượu nơi này đồ đi." Trong quyền sách cổ kia ghi lại, thời điểm khi nuôi dưỡng Ngự Tuyệt Liên, không thể sử dụng Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn lại trong bồn. Khi rượu không thể phủ hết bộ rễ của nó, liền phải nhanh chóng thay đổi. Cho nên nàng mỗi một lần đổi đều sẽ đem Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn sót lại đó, trút vào trong hồ hoa sen.

Tiểu Bạch Liên, gật gật đầu, thút tha thút thít nức nở ôm bồn nước hoa sen hướng bên cạnh hồ hoa sen chạy tới.

Hần một đường chạy chậm, hương rượu nồng đậm trong bồn xoắn vào xoang mũi, khuôn mặt nhỏ của hần dần dần phiếm hồng. Hần trộm quay đầu lại, nhìn nhìn Quân Vô Tà đang chuyên tâm quan sát hoa sen, âm thầm nuốt nước miếng.

Thứ này là không cần nữa đi.....

Cho nên, nếu hần uống một chút, hần là cũng không có việc gì đi.

Đang nghĩ, Tiểu Bạch Liên liền đem bồn nhỏ kia hướng trên miệng thăm thấu qua.....

"Người đang làm gì vậy?" Thanh âm thanh âm của tiểu hắc miêu vang lên.

Ngay trong nháy mắt tiểu hắc miêu mở miệng, Tiểu Bạch Liên giật mình một cái đem toàn bộ Ngọc Dịch Quỳnh Tương trong bồn đổ vào trong miệng, hần bị sắc mặt đỏ bừng bừng, thời điểm quay đầu nhìn về phía tiểu hắc miêu, về mặt hoảng sợ.

"Không..... Ta không làm..... Cái gì....." Tiểu Bạch Liên lắp bắp nói.

Tiểu hắc miêu *"tạch"* một tiếng từ trên bàn đá nhảy xuống, đi bước một hướng tới Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên bị dọa vội vàng lui về phía sau, đôi chân ngắn nhỏ trực tiếp dẫm lên bên cạnh hồ sen.

"Người..... Người đừng tới đây....."

"Người vụng trộm uống rượu." Tiểu hắc miêu híp mắt nói.

"Ta..... Ta không có..... A!!!"

Theo tiếng thét thảm của Tiểu Bạch Liên, thân mình hần ngã thẳng đến mặt hồ sen.

Bùm một tiếng, thanh âm rơi xuống nước.

Tiểu Bạch Liên rơi xuống bắn lên một chuỗi bọt nước lớn!

Mèo đen ngầy ngẩn cả người, nó bất quá là muốn hù dọa tiểu gia hòa này, như thế nào hần ta liền rớt vào trong nước?

"Đừng nào loạn." Quân Vô Tà cầm hoa sen, bắt đắc dĩ nhìn hai cái tiểu gia hòa này đang làm ầm ĩ.

Mèo đen nhún vai, ở bên cạnh bờ ao chờ Tiểu Bạch Liên hiện thân.

Chính là đợi nửa ngày, nó cũng không thấy cái kia tiểu mập mạp kia xuất hiện.

"Thực vật được nuôi dưỡng ở trong nước, chẳng lẽ sẽ chết đuối?" Mèo đen dong đưa cái đuôi, hướng tới bên cạnh ao đi đến.

Nhưng mà, khoảnh khắc mèo đen vừa mới đi đến bên cạnh ao, một cái hắc ảnh thật lớn nháy mắt phát triển trong nước, lan nhanh trên bề mặt.

Chỉ thấy một mặt thân ảnh màu trắng từ trong nước thỉnh thoảng bay ra, mang theo một chuỗi bọt nước, sai lạc trên mặt đất.

Đó là một vị thiếu niên tuổi mười bảy, quần áo màu ngân bạch nhiễm một tầng mỏng hơi nước. Hần nhảy lên không trung, khi đáp xuống thì bốn phía bắn ra bọt nước, dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống giống như những viên kim cương long lanh.

"Meo!!!" Mèo đen trong nháy mắt biến thành Hắc thú thật lớn, nhảy về phía Quân Vô Tà, chặn trước người Quân Vô Tà.

Thiếu niên tuổi mười bảy tóc bạc nhanh nhẹn rơi xuống đất, hai chân nhẹ nhàng đạp trên phiến đá ướt át, tóc bạc lấy dính nước ao rồi tung ở sau người, một trang khuôn mặt tuấn tú hơi phỉn hồng.

"Chính là ngươi, cả ngày khi dễ ta?" Thiếu niên tóc bạc bắt mẩn cau mày, con ngươi màu xanh băng nhìn chăm chăm Miêu nhi biến ảo thành Hắc thú.

"Thật là càng ngày càng vô dụng, cư nhiên bị một con xuân miêu khi dễ như vậy, *tắc(tiếng tắc lười)!*" Thiếu niên bĩu môi, đầy mắt tràn đầy tức giận.

Quân Vô Tà nhú mắt, nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

"Ngươi là ai?"

Thiếu niên tóc bạc trên mặt mang theo một tia dò ừng, nhìn Quân Vô Tà nói: "Ngay cả Giới Linh của chính mình cũng nhận không ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Túy Liên (3)

....." Quân Vô Tà choáng váng.

Giới Linh của nàng tựa hồ chỉ có một con.....

Hắc thú mở to hai mắt nhìn, nhìn thiếu niên tuổi mười bảy tóc bạc trước mắt.

"Tiểu..... Mập mạp?" Nó cũng không chắc chắn.

Mặt thiếu niên tóc bạc, nháy mắt liền vặn vẹo.

"Ngươi mới là tiểu mập mạp! Đại gia ta phong hoa tuyệt đại! Nơi nào béo!"

"....." Hắc thú hết chỗ để nói rồi.

Ai tới nói cho nó, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Vì cái gì, cái tiểu mập mạp mềm như bông kia, sẽ đột nhiên biến thành thiếu niên tuổi mười bảy trước mắt!

Biến dị sao!!

"Ta chính là Thương Ngự Tuyệt Liên, hoặc là các ngươi cũng có thể kêu ta là Túy Liên, không cần đem ta cùng cái tiểu bạch si vô dụng kia nói nhập làm một." Thiếu niên tuổi mười bảy tóc bạc khoanh tay trước ngực, bắt mẩn hừ hừ nói.

Cư nhiên trở nên kiêu ngạo như vậy! Hắc thú cảm thấy cả ba giác quan của mình đều vỡ.

"Tốt, không cùng ngươi nhiều lời, ngươi gia hòa này, ngày thường khi dễ ta, khi dễ thực đã ghìen a? Tới! Ta hôm nay muốn cùng ngươi hảo hảo tính tính hết thấy!" Túy Liên nheo đôi mắt lại.

Khoảnh khắc ngay khi Túy Liên muốn cùng Hắc thú động thủ, Quân Vô Tà lại đột nhiên đứng dậy.

"Ngươi là chủ nhân của ta, ta sẽ không đánh ngươi, nhưng là gia hòa này ngày thường khi dễ ta, khi dễ đủ đường! Ta nhất định sẽ không bỏ qua nó!" Túy Liên không dám làm càn ở

trước mặt Quân Vô Tà.

"Bồn hoa sen ở đâu?" Quân Vô Tà về mặt bình tĩnh nhìn Túy Liên nói.

"....." Túy Liên sùng sốt một chút.

"Đưa ta." Quân Vô Tà âm thanh lạnh lùng nói.

"Ồ trong nước....." Túy Liên nuốt nuốt nước miếng, không biết vì sao vừa nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của Quân Vô Tà, hần cũng không dám xằng bậy.

"Mang lên." Quân Vô Tà mặt lạnh đảo qua, cả người Túy Liên giật mình một cái, không đợi Quân Vô Tà lại mở miệng lần nữa, hần đã phi thân nhảy, chui vào hồ hoa sen, bắn lên một chuỗi bọt nước.

Một lát sau, thiếu niên tuổi mới ướt dầm dề, cầm bồn hoa sen đứng ở trước mặt Quân Vô Tà.

"Ngươi có thể biến thân?" Quân Vô Tà không tiếp nhận, chỉ là nhìn Túy Liên từ trên xuống dưới.

Túy Liên nói: "Ta cùng Thương Ngự Tuyết Liên là nhất thể, chỉ là trong quá trình tu luyện bản thể xuất hiện ngoài ý muốn, khiến cho ta vẫn luôn bị mắc kẹt ở trong thân thể nhỏ nhỏ kia, nếu như ta ngâm trong rượu, ta có thể tạm thời khôi phục."

"Lúc trước cần tiểu hắc, là ý tứ của ngươi?" Quân Vô Tà vốn rất kỳ quái, lấy tính tình của Tiểu Bạch Liên, sao có thể cùng tiểu hắc âm ỉ.

"Đúng." Mỗi ngày đều bị mèo đen kia cào một mặt máu, hần có thể không bức sao!

"Ngày thường lượng rượu ngươi đổ vào hồ hoa sen quá ít, làm ta không cách nào khôi phục được, ta chỉ có thể trong thời gian ngắn ngủi tạm thời tiếp quản ý thức của tiểu béo kia..... *tác(tiếng tác lười)*, ý ta là tiểu mập mạp." Túy Liên cắn chặt răng, về mặt cảm giác trừng mắt nhìn Hắc thú ngồi xổm bên người Quân Vô Tà.

Hắc thú *phụt* một tiếng, thực không cho hần chút mặt mũi mà bật cười thành tiếng.

Túy Liên lập tức liên bạo phát, thân ảnh thon dài nhảy mất đánh về phía Hắc thú.

Nhưng mà.....

Phụt một tiếng, một đoàn hơi nước bao phủ quanh thân hần.

Giây tiếp theo, Hắc thú liền cảm thấy một cái gì đó ướt ướt, mềm mại như bông, đang nhỏ từng giọt trên mặt nó.....

Đợi đến khi hơi nước kia tan ra, Tiểu Bạch Liên nức nở thút tha thút thít đang kinh hoàng dùng tứ chi bám vào trên mặt đại Hắc thú, cặp mắt đầy nước mắt lưng tròng, ở khoảng cách cực gần cùng đối mặt với ánh mắt hung ác của Hắc thú!

Một giây sau!

"*Oa ô ô ô ô!*" Tiểu Bạch Liên kêu khóc từ trên mặt Hắc thú bò xuống dưới, đôi chân ngắn nhỏ một bước chạy vội tới bên chân Quân Vô Tà, run run rẩy rẩy ôm chặt chân Quân Vô Tà, hoảng sợ nhìn chằm chằm đại Hắc thú.

Hần sao lại đột nhiên bám ở trên người mãnh thú kia! Hừ chết a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Nữ tử âm độc (1)

Bên trong hoàng cung, Mặc Huyền Phi khẩn trương nhìn 50 binh lính Ngự Lâm Quân đang quỳ trước mặt hần. Bạch Vân Tiên đứng ở bên người hần, ở phía sau nàng, vài tên cung nhân đang bưng khay, trên mỗi một cái khay đều bày mười ly rượu thuốc.

"Vân Tiên, ngươi muốn ta đưa bọn họ tới đây, để làm gì?" Mặc Huyền Phi mở miệng hỏi.

Bạch Vân Tiên nhìn 50 binh lính Ngự Lâm Quân quỳ gối trước mặt nàng, đáy mắt loé lên một tia cười lạnh.

"Tự nhiên là có thứ tốt muốn cho bọn họ, đây là rượu thuốc do Khuynh Vân Tông ta luyện chế. Sau khi uống xong có thể làm tốc độ tu luyện linh lực tăng nhanh hơn nhiều. Hiện giờ Thụy Lâm Quân hung hăng ngang ngược như vậy, lực lượng Ngự Lâm Quân tự nhiên cũng cần phải tăng lên."

Mặc Huyền Phi nhìn Bạch Vân Tiên như suy tư điều gì đó, chần chờ một lát không nói thêm gì nữa.

Nhưng thật ra trên mặt một đám 50 binh lính Ngự Lâm Quân kia đều lộ ra kinh hi. Bọn họ đều là binh lính bình thường nhất, đột nhiên bị Nhị hoàng tử gọi tới nơi này, trong lòng đều có chút bồn chồn. Một ngày qua, Thụy Lâm Quân phong tỏa hoàng thành, Ngự Lâm Quân căn bản không thể nhúng tay vào, chỉ có thể co đầu rút cổ trong hoàng cung.

Trong hoàng cung, hoàng đế chậm chạp không có động tác. Đêm hôm đó Thụy Lâm Quân sát phạt quyết đoán làm Ngự Lâm Quân trên dưới bị dọa phá gan, bọn họ căn bản không dám cùng Thụy Lâm Quân xảy ra bất luận xung đột gì.

Vốn tưởng rằng bị Nhị hoàng tử gọi tới, là có nhiệm vụ gian khổ gì đó, nhưng hiện giờ xem ra, lại là thiên đại chuyện tốt như thế này!

Đồ vật của Khuynh Vân Tông, là bảo bối bao nhiêu người tha thiết mơ ước? Bọn họ thế nhưng cũng có cơ hội được dùng!

"Các ngươi đều là những Ngự Lâm Quân xuất sắc nhất, bảo hộ bệ hạ là chức trách của các ngươi. Rượu thuốc này có thể trợ giúp các ngươi trong khoảng thời gian ngắn sẽ trở nên

cường đại." Bạch Vân Tiên vẫy vẫy tay, cung nhân đứng ở phía sau nàng lập tức đem khay rượu thuốc đưa đến trước mặt Ngự Lâm Quân.

Những Ngự Lâm Quân đó đem rượu thuốc nắm trong tay thật cẩn thận, vẻ mặt đầy khát vọng.

Bạch Vân Tiên đáy mắt hiện lên một tia âm độc, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

"Uống đi, sau khi uống xong, các người sẽ có được lực lượng để bảo hộ bệ hạ." Nàng mở miệng, mê hoặc.

50 binh lính Ngự Lâm Quân, lập tức đem rượu thuốc uống xuống cổ họng. Rượu thuốc chưa sót thâm nhập vào khoang bụng, làm cho thân thể bọn họ trở nên nóng như lửa. Nguyên bản màu da đang bình thường rất nhanh trở nên có chút đỏ. Trừ lần đó ra, bọn họ rõ ràng cảm giác được, linh lực trong cơ thể bắt đầu không ngừng quay cuồng, tựa hồ có xu thế bành trướng. Loại cảm giác này, làm cho bọn họ trong lòng rất vui sướng.

"Hiện tại hoàng thành đang bị Quân gia quấy nhiễu, các người sẽ trở thành những anh hùng cứu vớt hoàng thành! Chờ đến buổi tối, ta sẽ phái người đem các người ra khỏi hoàng cung. Nhị hoàng tử đã bí mật an bài nơi mà các người sẽ an trí trong hoàng thành. Các người một khi tới nơi đó rồi, nhất thiết không thể ra ngoài, cũng không thể để người khác biết thân phận các người. Các người chỉ cần ngồi tại trong phòng, chuyên tâm tu luyện, đợi đến ngày phát động phản kích, đó là ngày các người lập công!" Bạch Vân Tiên con người lạnh băng nhất nhất đảo qua những người này, cổ động nhân tâm mà nói, làm thân sắc của những Ngự Lâm Quân dâng trào.

Được uống rượu thuốc của Khuynh Vân Tông, lại nhận được trọng trách do triều đình uỷ thác, bọn họ phảng phất thấy được điều tốt đẹp đó là rất nhanh sẽ được thăng chức trong tương lai đang tới.

Cơ hồ không ai nghi ngờ lời nói của Bạch Vân Tiên, bọn họ hận không thể trực tiếp đập mấy cái vang đầu đối với Bạch Vân Tiên.

"Hiện tại, các người có thể trở về nghỉ ngơi, đem chính mình hoá trang thành bộ dáng bá tánh bình thường. Các người là hy vọng của triều đình, ngàn vạn lần không thể bị Thụy Lâm Quân ngoài cung phát hiện ra thân phận của các người. An nguy của hoàng thành đều dựa vào các người." Bạch Vân Tiên mở miệng cười, trên dung nhan thanh lệ nở rộ lên một nụ cười tuyệt đẹp. Những Ngự Lâm Quân đang quỳ gối trước mặt nàng trong lúc nhất thời nhìn đến ngây ngốc, sững sờ hồi lâu, mới nhìn thấy ánh mắt không vui của Mặc Huyền Phi thì run run rẩy rẩy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Nữ tử âm độc (2)

Sau khi đợi cho những Ngự Lâm Quân đó rời khỏi, Mặc Huyền Phi lập tức đuổi hết cung nhân ra ngoài. Trong viện, cũng chỉ còn lại hần cùng Bạch Vân Tiên hai người.

Lúc này không còn con mắt nào khác nhìn vào, biểu tình căng thẳng của Mặc Huyền Phi lập tức xuất hiện một tia lo lắng, "Vân Tiên, người rốt cuộc là muốn làm cái gì? Những rượu thuốc đó, không phải là dùng để đối phó với Thụy Lâm Quân sao? Vì sao..... lại để người của Ngự Lâm Quân uống?"

Đã qua nhiều ngày, Bạch Vân Tiên vẫn luôn bí mật luyện chế một thứ gì đó. Mặc Huyền Phi cũng không biết vài thứ kia là cái gì, chỉ biết là, đó là thứ mà Bạch Vân Tiên dùng để đối phó với Thụy Lâm Quân.

Chính là thứ này, vì sao lại vào bụng của Ngự Lâm Quân?

Bạch Vân Tiên cười lạnh một tiếng, đáy mắt âm độc làm người không rét mà run. Mối đồ của nàng hơi gọi lên, giống như một con nhện ác độc, chăm chăm nhìn Mặc Huyền Phi, "Vài thứ kia, tự nhiên là dùng để đối phó Thụy Lâm Quân."

"Nhưng....."

"Không có nhưng! Người đang nghĩ Thụy Lâm Quân đều là một đám ngu ngốc hay sao? Cho bọn hần độc được, bọn họ sẽ lập tức tự mình uống xuống?" Bạch Vân Tiên liếc mắt Mặc Huyền Phi một cái, tựa như đang trào phúng hần ngu xuẩn.

"Lúc trước cho người đan dược, người hần là còn nhớ rõ hiệu quả của nó chứ? Ta hiện giờ cấp đồ cho Ngự Lâm Quân uống, chính là có hiệu quả giống như đan dược kia a." Đang nói, nàng liếm liếm đôi môi hồng.

Mặc Huyền Phi trong lòng giật mình. Hiệu quả của đan dược ấy sau khi Lâm Nhạc Dương dùng xong thì như thế nào, hần tự nhiên là biết. Chỉ là hần không nghĩ tới, Bạch Vân Tiên bảo hần đưa Ngự Lâm Quân tới cư nhiên mục đích là như thế này!

"Vân Tiên, người tính dùng Ngự Lâm Quân làm vật hi sinh? Người vì sao không nói sớm? Ta hoàn toàn có thể tìm cho người một ít cung nữ thái giám bình thường, Ngự Lâm Quân dù sao, cũng là lực lượng chúng ta hiện tại cần dựa vào. Người dùng bọn họ tới đối phó với Thụy Lâm Quân, có phải không ổn lắm hay không?"

Bạch Vân Tiên không vui trừng mắt nhìn Mặc Huyền Phi liếc một cái, ý cười trên mặt đều rút đi, "Người thì biết cái gì! Dược hiệu của rượu thuốc này, phát huy tác dụng lớn hơn khi hoà cùng với sức mạnh linh lực của những người linh! Những cung nữ cùng thái giám kia có bao nhiêu linh lực? Căn bản không đủ để phát huy hiệu quả chân chính. Ta để người an bài những người đó tại các nơi trong thành, là vì sau khi làm cho bọn họ bạo phát mà tự nổ, trong thời gian ngắn nhất có thể đem độc tố kia truyền bá đến các nơi trong hoàng thành."

Linh lực trong thân thể của cung nữ cùng thái giám sao có thể so sánh cùng với Ngự Lâm Quân. Binh lính Ngự Lâm Quân cho dù vô dụng, cũng đã là cảnh giới cam tiên. Những độc dược kia được tàng trữ trong linh lực của cơ thể bọn họ, sau khi tự nổ, sẽ làm độc tố phát tán nhanh hơn ở trong không khí, hiệu quả của độc tố cũng sẽ càng mạnh hơn!

"Cái gì? Người muốn làm độc tố kia lan truyền khắp toàn bộ hoàng thành?" Mặc Huyền Phi hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Hần ngàn vạn lần không ngờ tới kế hoạch của Bạch Vân Tiên cư nhiên sẽ lan đến tất cả mọi người trong hoàng thành!

Nàng có phải là điên rồi hay không?

"Nếu không như thế thì làm sao? Bên trong hoàng thành chính là có mười vạn Thụy Lâm Quân, bọn họ lại không phải tự ở cùng một địa phương. Muốn toàn bộ bọn họ trúng độc, tự nhiên phải đem độc tố khuếch tán lan truyền đến toàn bộ hoàng thành. Ta phối chế loại rượu thuốc này, sau khi dùng trong cơ thể sẽ không ngừng thôi thúc linh lực của bọn họ. Đợi đến khi linh lực bành trướng đến cực hạn, thân thể bọn họ đều không thể đủ sức chứa đựng được linh lực tăng cao, mà sinh ra tự bùng nổ. Khi bọn họ tự nổ, độc tố trong cơ thể

bọn họ lập tức sẽ khuếch tán vào trong không khí. Chỉ cần là người thấy hương vị kia người sẽ lập tức trúng độc. Người trúng độc rất nhanh sẽ sinh ra hiệu quả tương tự, không ngừng tự nổ, kết quả sẽ là hàng loạt các vụ nổ. Cho dù Thụy Lâm Quân số lượng rất nhiều, bọn họ cũng trốn không thoát độc của ta." Bạch Vân Tiên đẩy mắt lập loè thần sắc điên cuồng, mặt âm độc kia, cùng dung mạo cao quý của nàng hoàn toàn không hợp nhau, vận vẹo cực đoan, làm khuôn mặt nàng thoát nhìn cực kỳ giống lệ quý bỏ ra từ trong địa ngục, không còn nhìn thấy màu sắc của vẻ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Nữ tử âm độc (3)

50 binh lính Ngự Lâm Quân, hoàn toàn bị Mặc Huyền Phi phân tán ở các góc trong hoàng thành. Không có một ai ở gần nhau, hết thấy này, đều là Bạch Vân Tiên một tay chỉ đạo Mặc Huyền Phi đi làm.

Mới đầu Mặc Huyền Phi cũng không minh bạch dụng ý của Bạch Vân Tiên, nhưng hiện giờ, sau khi nghe được một phiên lời nói này của Bạch Vân Tiên, Mặc Huyền Phi mới rút cuộc hiểu được.

Bạch Vân Tiên tính toán là làm cho độc kia trước tiên lan tràn ở bên trong bá tánh. Chỉ cần đa số bá tánh hoàng thành nhiễm độc tổ kia, không ngừng sinh ra tự bùng nổ, độc tổ kia sẽ nhanh chóng lan truyền vào trong không khí. Cho dù Thụy Lâm Quân phân bố ở các nơi trong hoàng thành, cũng sẽ trúng chiêu khi mà độc tổ hạ xuống dày đặc như vậy!

Mặc dù Mặc Huyền Phi tâm tư ngoan độc, cũng bị thủ đoạn tàn nhẫn này của Bạch Vân Tiên dọa tới.

Nàng thế nhưng muốn làm cho cả bá tánh hoàng thành chôn cùng!

"Vân Tiên, ngươi....." Mặc Huyền Phi cả kinh lùi lại một bước, huyết sắc trên khuôn tuấn mị đã sớm mất đi.

Hắn vẫn luôn cho rằng, Bạch Vân Tiên luôn là một thiên chi kiêu nữ bị mình nắm trong lòng bàn tay. Làm người tuy rằng có chút lãnh ngạo (*lạnh lùng, ngạo mạn*), nội tâm cũng không phức tạp.

Nhưng hiện giờ xem ra, hắn căn bản là vẫn không hiểu hết bản chất chân thật của Bạch Vân Tiên!

Bên trong hoàng thành là mấy chục vạn bá tánh, nàng không thèm chớp mắt một cái liền đem mọi người giết hết!

Bạch Vân Tiên lạnh lùng trừng mắt Mặc Huyền Phi, nhũn mày nói: "Nếu ngươi không vô dụng, ta nào muốn ra tay? Chẳng lẽ ngươi đang đau lòng vì những tiện dân đó?"

Mặc Huyền Phi kinh ngạc.

Đúng vậy, khuyên Bạch Vân Tiên ra tay, người bất chính là hắn hay sao?

Nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới, bản chất của Bạch Vân Tiên cư nhiên lại đáng sợ như vậy.

Nếu nói Quân Vô Tà ngoan độc, nhưng khi Quân Vô Tà giết người, đều là do có thù oán với Lân Vương phủ. Nàng không hướng lưỡi dao sắc bén tới bất kỳ một người vô tội nào, còn Bạch Vân Tiên thì sao? Nàng vì để đạt mục đích, căn bản không màng đến hủy diệt tất cả, ngay cả mấy chục vạn bá tánh vô tội ở trong mắt nàng, cũng chỉ là tiện dân có thể tùy ý hy sinh.

"Ngươi yên tâm, ta đã phối chế tốt giải dược. Trước tiên để mọi người trong hoàng cung đều dùng giải dược trước. Nếu ngươi còn đau lòng thay những tiện dân đó, cùng lắm thì sau khi Thụy Lâm Quân trúng độc, ta đem giải dược kia giao cho ngươi. Ngươi lấy thân phận là hoàng tử dùng giải dược đi giải cứu những bá tánh trúng độc đó, không phải là càng tốt hay sao?" Bạch Vân Tiên âm thanh lạnh lùng nói.

Mặc Huyền Phi sùng sốt một chút, sự hoảng sợ trên mặt chợt rút đi, hắn lập tức tiến lên một bước, gắt gao kéo tay Bạch Vân Tiên lại gần.

"Vân Tiên, ngươi thật sự là suy nghĩ chu toàn."

Chỉ cần có thể diệt trừ Thụy Lâm Quân cùng Lân Vương phủ, hy sinh một đám bá tánh thì như thế nào? Chỉ cần làm Thụy Lâm Quân trúng độc, hắn lại có thể dựa theo lời Bạch Vân Tiên nói, ở thời điểm thích hợp lấy ra giải dược, cứu lại những bá tánh đã trúng độc. Cứ như vậy, địa vị của hắn ở trong lòng bá tánh sẽ tăng tiến thêm một bước.

Bạch Vân Tiên ôn nhu cười, rúc vào trong lồng ngực Mặc Huyền Phi, "Những gì ngươi muốn, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi có được trong tay. Nhưng ngươi hãy nhớ, sau khi Thụy Lâm Quân trúng độc, trước tiên ngươi đừng động đến Quân Vô Tà."

"Không động đến nàng?" Mặc Huyền Phi có chút không rõ.

Bạch Vân Tiên ngẩng đầu, đẩy mắt thanh lãnh tràn đầy nọc độc.

"Một đao giết nàng, chẳng phải là tiện nghi nàng sao? Ta muốn băm vằm tứ chi nàng, cắt đầu lưỡi nàng, moi ra đôi mắt nàng, đem ngâm nàng bên trong một thùng thuốc độc, làm nàng... chịu đủ các loại tra tấn của kịch độc, mới có thể xoa dịu những đau đớn mà nàng đã gây ra cho ta!" Người dám cùng nàng đối nghịch, đều phải nhắm nháp tư vị sống không bằng chết.

Mặc Huyền Phi trên mặt mang theo ý cười thâm tình, ngầm đã bị cả kinh từ âm mưu ác độc của Bạch Vân Tiên mà toát ra một thân mồ hôi lạnh.

So với quyết đoán sát phạt của Quân Vô Tà, mưu kế của Bạch Vân Tiên mới là phát rõ chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Độc (1)

Dưới sự bao phủ của bóng đêm, 50 bóng người ăn mặc giản dị, từ cửa sau hoàng cung lặng yên đi ra ngoài. Bọn họ nhanh chóng phân tán tới các nơi trong hoàng thành. Nếu như có người lưu tâm, liền có thể phát hiện, những căn phòng nơi bọn họ tiến vào, đều rải khắp mọi nơi trong hoàng thành.

Bóng đêm không tiếng động, 50 người đều đóng chặt cửa phòng, ám sáng mãnh liệt, không người biết được, không lâu sau, sẽ là ác mộng của hoàng thành, bắt nguồn từ 50 người tự bùng nổ trong phòng này.

Nhiều ngày trôi qua...

Quân Vô Tà triệu tập Thụy Lâm Quân đã thâm nhập hoàng thành một thời gian, trong vòng bảy ngày này, Quân Vô Tà cũng không vội vã chuẩn bị làm gì tiếp, năng vẫn luôn ở trong Lâm Vương phủ không ngừng tu luyện linh lực của mình. Thân thể Quân Tiên sau khi được Quân Vô Tà điều trị, đã hoàn toàn khôi phục.

Hoàng thành trải qua một trận gột rửa, đã khôi phục lại sự yên tĩnh của ngày xưa. Mặc Thiên Uyên dưới sự trợ giúp của Quân Vô Tà, trong vòng bảy ngày này, đều buộc phải nhìn thấy những thực tế mà thường dân phải đối mặt hằng ngày.

Mỗi ngày đến trên đường cái làm việc thiện thi ân, là tất cả những việc Mặc Thiên Uyên cần làm.

Chính là đang lúc hần mang theo một đội Thụy Lâm Quân, khi đi qua một nhà dân, gian nhà có cửa phòng khoá chặt kia lại đột nhiên bị người phá ra, một thân ảnh điên cuồng kêu thảm từ trong cửa phòng vọt tới trên đường cái.

Đang là sáng sớm, trên đường phố bá tánh rất dày đặc, nháy mắt khi người nọ lao tới, liền đụng ngã vài người qua đường.

"Nhanh đi xem một chút có chuyện gì ở bên kia!" Mặc Thiên Uyên chú ý tới trên đường xôn xao, lập tức để Thụy Lâm Quân tiến đến xem xét.

Ở bên trong đám người, một nam tử cả người đỏ lên đang không ngừng phát ra tiếng kêu rên thê lương. Thân thể của hần bành trướng lên rất quý dị, quần áo trên người bị cơ bắp căng ra nứt toác, làn da trên dưới toàn thân bị căng ra rất quý dị. Không thể thừa nhận cái loại căng dần đến nứt da nứt thịt này sẽ tạo ra từng miếng máu. Máu tươi đang không ngừng chảy ra thành dòng từ miệng vết thương kia!

Mặt người nọ đã sưng to không còn nhìn thấy rõ nét mặt, ở trên mặt vết nứt nở ra, huyết nhục mơ hồ, giống như bị người chém vô số nhát đao, nhìn thấy mà ghê người.

Hần điên cuồng nhắm phía đám người chạy tới, đôi tay không ngừng cào xé trên thân thể của mình. Thụy Lâm Quân tiến đến xem xét muốn ngăn cản hành động của hần, lại bị hần cậy mạnh ném ra, lực lượng to lớn kia, căn bản không giống như nam tử tầm thường.

Nam tử điên cuồng, làm bá tánh trên đường phố loạn thành một đoàn, bọn họ không ngừng la hét chói tai, chạy toán loạn khắp nơi.

Mặc Thiên Uyên nhăn mày lại, sự hỗn loạn trước mắt làm hần không thể ngồi chờ lắng xuống, hần thỉnh thoảng hồi Giới Linh của mình ra. Giới Linh của hần là một trường thương màu bạc, có gắn tua màu đen như mực. Hần dẫm chân nơi mình vừa đứng, phi thân hướng tới nam tử điên cuồng kia bay đi, trường thương giống như một con rồng, nháy mắt cắm xuyên qua cánh tay người nọ, đem cầm hần ở trên mặt đất, ngăn hần lại điên cuồng va chạm lung tung.

Người nọ bị cầm trên mặt đất, lại không ngừng giãy giụa, phảng phất như không biết đau đớn, hoàn toàn không màng đến đau thương cầm trên cánh tay, gào rống, giống như dã thú không ngừng giãy giụa muốn đứng dậy.

Mặc Thiên Uyên đứng bên cạnh nam tử, nhú mày nhìn nam tử như dã thú, đối phương rất quý dị làm hần cảm thấy thập phần khả nghi, hần định mở miệng dò hỏi vài điều.....

Đột nhiên, nam tử kia phát ra một tiếng rống đinh tai nhức óc, trong chớp mắt thân thể phình lớn gấp đôi.

Sau một tiếng vang lớn, cả người hần phát nổ chia năm xẻ bảy, huyết nhục cùng nội tạng phun tung toé khắp nơi, làm Mặc Thiên Uyên ở gần hần nhất, bị bắn một thân!

Một vụ nổ mạnh, làm một khu vực lớn trên đường phố, đều bị huyết nhục bao trùm, giống như một đóa hồng liên yêu dị, nở rộ bên trong hoàng thành yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Độc (2)

Bị bao phủ từ đầu đến chân bởi máu và lực phù ngũ tạng, Mặc Thiên Uyên đứng sững người, nhăn mặt lại. Đầu óc hần trống rỗng, bốn phía tĩnh lặng không có tiếng động nào, toàn bộ bá tánh, đều bị hình ảnh quý dị trước mắt này dọa nát lá gan.

Mặc Thiên Uyên áp chế nội tâm khiếp sợ, cố gắng duy trì khuôn mặt trấn tĩnh, hần gợn tay dùng ống tay áo lau máu ở trên mặt, đối với Thụy Lâm Quân một bên nói: "Lập tức phái người thu thập nơi này thật nhanh, lại phái người đi điều tra một phen lai lịch của người này."

Thụy Lâm Quân lập tức động thủ, lưu loát xử lý, làm đường phố đang hoảng loạn khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có. Dưới sự cảm tạ của bá tánh, Mặc Thiên Uyên mang theo một mớ máu me hỗn độn quay về Lâm Vương phủ.

Mới vừa tiến vào đại môn Lâm Vương phủ, Mặc Thiên Uyên liền gặp ngay phải Quân Vô Tà đang muốn ra khỏi cửa.

"Vô....."

"Lăn." (*lăn: cút;xéo;biến*)

"....." Mới vừa mở miệng nói một chữ, Mặc Thiên Uyên đã bị Quân Vô Tà thưởng một cái "Lăn", hần còn chưa kịp nói gì khác, Quân Vô Tà đã cau mày, xoay người bước

nhANH ĐI TRỞ VỀ.

"Ài, chờ đã!" Mặc Thiên Uyên cảm thấy hôm nay sự tình phát sinh là lạ, mới vừa chuẩn bị nói với Quân Vô Tà, lại bị mắNG không lưu tình như vậy rồi quay đi.

"Rửa sạch sẽ, lại đến tìm ta." Quân Vô Tà lãnh khốc ném xuống một câu như vậy, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Mặc Thiên Uyên.

"....." Mặc Thiên Uyên cảm thấy chính mình thật nhỏ nhoi!

Sáng nay hán bước ra vui vẻ vì về bề ngoài hằng ngày phải xuất hiện trước bá tánh, kết quả bị phun một mặt đầy ứ ế vật. Vừa mới về đến Lâm Vương phủ, không có được một tiếng quan tâm, trực tiếp bị thưởng một câu "lần", còn bị người ghét bỏ..... Hán thật sự là một Thái tử buồn nhất trên đời này!

Sau khi rửa mặt sạch sẽ một phen, Mặc Thiên Uyên cũng cảm thấy ghê tởm chính mình. Sau khi cọ xát sạch sẽ, hán liền hướng đi đến phía trước sân biệt viện Quân Vô Tà. Quân Vô Tà đang ngồi ở bên hồ hoa sen, trong tay nắm một quyển sách cổ cũ nát, chăm chú lật xem.

Nghe tiếng bước chân Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà ngẩng đầu lên.

"Vô....."

"Tránh xa ta một chút." Quân Vô Tà lạnh lùng quét Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, nàng phảng phất còn ngửi được một ít mùi máu tươi.

"....." Mặc Thiên Uyên tan nát cõi lòng, nhìn ánh mắt vô cùng ghét bỏ của Quân Vô Tà, hán chỉ có thể sờ sờ cái mũi, lui về phía sau vài bước, sau khi xác định khoảng cách đủ rồi, hán mới mở miệng nói: "Hôm nay ta gặp phải một sự kiện rất kỳ quái."

"Nói." Quân Vô Tà cúi đầu, vừa nghe Mặc Thiên Uyên nói chuyện, vừa nhìn quyển sách trên tay. Nàng mơ hồ cảm giác được, linh khí giai đoạn xích linh của nàng tăng trưởng có chút quá nhanh. Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủn, nàng giống như đã chạm đến ngạch cửa cam linh. Tốc độ nhanh như vậy, làm nàng không thể không cẩn thận một chút.

"Hôm nay ta giống như thường lệ đi ra, tuần tra ở trên phố. Thời điểm đi đến Hoa Vân Phố, một người điên đột nhiên vọt tới đám người, người nọ thân thể bành trướng thập phần quý dị, không bao lâu liền tự phát nổ." Mặc Thiên Uyên nói.

Quân Vô Tà thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm Mặc Thiên Uyên nói: "Người nói tự phát nổ?"

Tự phát nổ rất khó hiểu, đã từng một lần xuất hiện trên người Lâm Nhạc Dương!

"Cùng với tình huống của Lâm đại nhân không giống nhau lắm. Ta ở ngay bên cạnh hán, lúc hán tự nổ ta đã bị bắn một thân..... Khụ, nhưng ta cũng không có cảm giác gì khác lạ, năng lượng trong người cũng không bị mất đi." Mặc Thiên Uyên biết Quân Vô Tà hoài nghi, hán cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng tình huống sau khi Lâm Nhạc Dương tự nổ những người xung quanh theo như Quân Tiễn đã từng nói qua, rất khác so với tình huống Mặc Thiên Uyên hiện giờ gặp phải.

Quân Vô Tà mày hơi nhăn lại, "Lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Độc (3)

Mặc Thiên Uyên nghe vậy, cẩn thận đi tới bên cạnh bàn đá, thấy Quân Vô Tà nhăn mày càng sâu, hán âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

"Ngồi xuống." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Tay."

Quân Vô Tà một câu là một mệnh lệnh, Mặc Thiên Uyên ngoan ngoãn làm theo, nhưng ngay lúc Quân Vô Tà đang chuẩn bị bắt Mạch cho Mặc Thiên Uyên, Long Kỳ lại đột nhiên vọt tới trong viện Quân Vô Tà, thân sắc của hán mang theo một tia khản trương.

"Đại tiểu thụ!" Long Kỳ một bước thật dài đi đến trước mặt Quân Vô Tà, quỳ một gối xuống đất.

"Chuyện gì?" khứu giác của Quân Vô Tà rất nhạy bén làm nàng cảm giác được mùi máu tươi trên người Long Kỳ. Hương vị kia khá nhạt, cũng không nồng đậm giống như trên người Mặc Thiên Uyên, dường như là vô ý bị nhiễm mùi máu tươi trong không khí lưu lại.

"Đã xảy ra chuyện." Long Kỳ nhàu mày nói.

Ngắn ngủn trong vòng một ngày, bên trong hoàng thành có 50 chỗ đã xảy ra trường hợp người nổ mạnh rất quý dị, vị trí của 50 người đều không giống nhau, bộ dáng trước khi chết giống đúc như Mặc Thiên Uyên đã miêu tả.

Một người nổ mạnh, là ngoài ý muốn, nhưng nhiều người như vậy, đồng thời sinh ra nổ mạnh, không phải dùng mấy chữ "ngoài ý muốn" là có thể giải thích.

Nhiều chỗ nổ mạnh, đã gây ra náo động lớn bên trong bá tánh, trong lúc nhất thời nhân tâm hoảng sợ.

"Thụy Lâm Quân đã đi trấn an dân tâm, thuộc hạ cảm thấy những việc này chỉ sợ là có người cố tình." Trải qua một đêm bức vua thoái vị kia, Long Kỳ đã theo bản năng đem mọi sự tình bẩm báo cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà mắt đen trợn đầy một mảnh lạnh lẽo, sự tình nổ mạnh đã từng phát sinh ở trên người Lâm Nhạc Dương, chỉ là hiệu quả so với hiện giờ cũng không giống nhau, bất quá, dù vậy nàng cũng cho rằng hai việc này sợ là có sự liên hệ không hề nhỏ.

Mặc Thiên Uyên ở bên nghe âm thầm kinh hãi, hần vốn tưởng rằng mỗi mình gặp phải trường hợp đặc biệt, lại không hề nghĩ đến, ở bên trong hoàng thành cũng đã xảy ra mấy chục vụ giống như vậy!

Đột nhiên, Mặc Thiên Uyên cảm giác được một bàn tay nhỏ mềm mại ảm áp tay kéo cổ tay hắn. Hắn kinh ngạc nhìn lại, phát hiện chính Quân Vô Tà đang nắm tay hắn, đầu ngón tay đập trên mạch thượng của hắn. Trong khoảnh khắc đó, Mặc Thiên Uyên cảm thấy máu dồn trên mặt và có chút nóng kỳ lạ, hắn quay mặt một cách ngượng ngùng, nhưng cảm giác mềm mại truyền đến làn da, lại làm trái tim hắn đập mạnh liên hồi.

Khi tay bị buông ra, Mặc Thiên Uyên mới cảm thấy nổi lòng bình tĩnh lại.

"Có cái gì không ổn sao?" Mặc Thiên Uyên hỏi.

Quân Vô Tà lắc lắc đầu, mạch tượng của Mặc Thiên Uyên vẫn bình thường, không có bất cứ cái gì dị thường.

"Có phải chúng ta nghĩ quá nhiều hay không?" Mặc Thiên Uyên nói.

"Sự xuất hữu dị, tất hữu quỷ: *" Quân Vô Tà lại không vì vậy mà thả lỏng cảnh giác. Thân thể của Mặc Thiên Uyên khác với người thường, hắn đã ăn vào đan dược do Tiểu Bạch Liên luyện chế, rồi lại trải qua quá trình điều trị thân thể. Hơn nữa, thường ngày hắn lại dùng đan dược của nàng, cũng có thể tránh được không ít độc, chính là vì thế hắn khi sống ở Lâm Uyên Điện không cần lại trúng chiêu.

(*)事出有异, 必有鬼: Sự xuất hữu dị, tất hữu quỷ: ý của câu này đại loại giống câu "không có khói thì làm sao có lửa"

Hiện giờ xem ra, dùng thân thể Mặc Thiên Uyên xem xét là không có bất cứ tác dụng gì.

"Người đem người của Thụy Lâm Quân hôm nay đi cùng người gọi tới đây." Quân Vô Tà cẩn thận mở miệng.

Mặc Thiên Uyên chỉ có thể thành thành thật thật đi gọi người. Thụy Lâm Quân ở hiện trường cùng với hắn tổng cộng có 10 tên, toàn bộ đều được đem tới trong viện của Quân Vô Tà.

Những Thụy Lâm Quân đó tuổi tác cũng không lớn lắm, tầm 25-26, nhưng thời gian mỗi người bọn họ gia nhập Thụy Lâm Quân, đều đã lên đến hơn 10 năm!

Bọn họ đứng ở trước mặt Quân Vô Tà, quần áo chỉnh tề, mắt sáng như đuốc, thân thể thẳng đứng tràn ngập khí thế quân nhân.

"Người, lại đây." Quân Vô Tà giờ tay, chỉ một nam tử có khuôn mặt cương nghị.

Người nọ lập tức sai những bước chân mạnh mẽ bước đi đến bên cạnh bàn đá, theo chỉ thị của Quân Vô Tà, vén lên cổ tay áo, đem cánh tay để ở trước mặt Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 149: Độc (4)

Người nọ lập tức sai những bước chân mạnh mẽ bước đi đến bên cạnh bàn đá, theo chỉ thị của Quân Vô Tà, vén lên cổ tay áo, đem cánh tay để ở trước mặt Quân Vô Tà.

Rất nhanh, Quân Vô Tà liền để người nọ đứng dậy, đổi một người khác tới bắt mạch.

Mười tên Thụy Lâm Quân, không bao lâu sau, đều được kiểm tra xong, mà trên mặt Quân Vô Tà, như được bao phủ một tầng băng sương.

"Long Kỳ, kêu Phúc bá lại đây, mấy người các người đến được phòng của ta chờ." Quân Vô Tà đứng dậy nói.

"Sao lại thế này?" phản ứng của Quân Vô Tà, làm Mặc Thiên Uyên ảm ảm có chút bất an.

Quân Vô Tà thanh âm lạnh lùng nói: "Trò trẻ con, bọn họ không thể nghĩ ra trò gì khác ngoài việc tự phát nổ hay sao?"

Mặc Thiên Uyên càng thêm mơ hồ, nổ mạnh nhiều loạn hoàng thành vốn đang yên ổn, ở trong miệng Quân Vô Tà như thế nào lại biến thành trò trẻ con? Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Rất nhanh, Phúc bá đã tới trong viện của Quân Vô Tà, "Tiểu thư có gì phân phó?"

"Lấy danh nghĩa của gia gia, điều động toàn bộ hiệu thuốc trong thành, để bọn họ đem thảo dược tồn kho, toàn bộ đưa đến Lâm Vương phủ, lập tức." Quân Vô Tà thanh âm không dung một tia nghi ngờ, Phúc bá sững sờ một lúc lâu, mới hồi phục lại tinh thần, không dám hỏi gì nhiều, lập tức thi hành lệnh.

Nhưng thật ra Mặc Thiên Uyên cùng Long Kỳ đứng một bên, bởi vì một loạt an bài của Quân Vô Tà mà đầu óc càng ngày càng thấy mơ hồ, không hiểu được.

"Vô Tà, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người muốn nhiều thảo dược như vậy để làm gì?" Mặc Thiên Uyên nhin không được mở miệng hỏi.

Quân Vô Tà ánh mắt lạnh lẽo đảo qua hai người, "Có người muốn tiêu diệt cả tòa hoàng thành."

"Cái gì!" Sắc mặt Mặc Thiên Uyên đột nhiên biến đổi!

"Những vụ nổ mạnh kia cũng không phải là vô ý, là có người cố tình an bài như vậy. Vật này có chút tương tự như trên người của Lâm Nhạc Dương, nhưng cũng có chỗ không giống. Vật trên người Lâm Nhạc Dương sẽ làm cho người trong một khoảng thời gian ngắn, tạm thời mất đi năng lực hành động. Nhưng lần này các người nhìn đến đồ vật này trên những người kia, lại không hề đơn giản như vậy. Trong thân thể bọn họ tích tụ một lượng chất độc rất mạnh. Sau khi bị nổ mạnh, độc kia sẽ khuếch tán vào trong không khí, chỉ cần ngửi qua một chút, liền sẽ trúng độc. Sau khi bị trúng độc không quá mấy ngày, liền sẽ tự nổ mà chết." Trong quá trình Quân Vô Tà nói chuyện, trên mặt vẫn luôn không có biểu tình gì. Những tin tức mà nàng nói với giọng điệu bình tĩnh như vậy, làm người nghe càng là kinh hồn táng đảm.

Cái này, đừng nói là Mặc Thiên Uyên, ngay cả trên mặt Long Kỳ cũng không còn một giọt máu.

Sau khi phát sinh 50 chỗ bùng nổ kia, đều là do Thụy Lâm Quân đuổi tới trước tiên, nếu như nói độc tố kia là dựa vào không khí để lan truyền, như vậy Thụy Lâm Quân bọn họ hôm nay tiến đến, chỉ sợ là đều đã trúng độc!

"Là người nào, ác độc như vậy! Chẳng lẽ muốn đem mấy chục vạn bá tánh trong hoàng thành đều giết hết hay sao?" Mặc Thiên Uyên với sắc mặt trắng bạch nói. Dựa theo những gì Quân Vô Tà đã nói, loại độc này vô sắc vô vị lại có thể khuếch tán đơn giản như vậy, một khi trúng độc, liền sẽ trở thành vật dẫn tiếp tục lan truyền độc tố. Hiện giờ chỉ mới bắt đầu có 50 vụ nổ mạnh, nhưng nếu như để mặc kệ không quan tâm, sau mấy ngày, chỉ sợ sẽ gia tăng đến mấy vạn!

Mấy vạn người cùng tự nổ một ngày, biện pháp giết người như vậy, thật sự là làm người không rét mà run!

Quân Vô Tà rũ mi mắt xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hướng hồ xuân thủy.

"Mục tiêu của bọn họ không phải là bá tánh, mà là Thụy Lâm Quân. Có chút *"câu bí bức cấp"**, muốn cản ngược lại một cái. Thủ đoạn ác liệt như vậy, nếu muốn trực tiếp động đến Thụy Lâm Quân liền không đơn giản chút nào. Nhưng nếu như đem kéo toàn bộ hoàng thành vào trong vũng bùn, Thụy Lâm Quân tự nhiên không thể may mắn thoát khỏi."

*狗被逼急: câu bí bức cấp: chó bị buộc nóng nảy; hoặc giống câu: chó cùng đường; chó bị dồn vào góc tường.

Thủ đoạn này thật ra không tồi, đáng tiếc đối thủ của bọn họ, là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Múa rìu qua mắt thợ (1)

Quân Vô Tà đối với cách làm âm độc và tàn nhẫn như vậy, thật ra cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Nhưng nắm tay của Mặc Thiên Uyên đã tức giận đến phát run, "Bọn họ đúng là điên rồi! Một thành bá tánh, đều là người vô tội! Người kia, yêu quý thanh danh của mình như vậy, sao lại làm ra sự tình phát rồ này!"

Quân Vô Tà liếc mắt một cái thấy biểu tình kích động của Mặc Thiên Uyên, ánh mắt lưu chuyển vẫn bình tĩnh như nước, "Hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi còn chưa thể có bản lĩnh lớn như vậy, mấy thứ này hẳn là do Bạch Vân Tiên ra tay."

Rất tốt, nàng hiện tại có thể xác định, độc trên người Lâm Nhạc Dương chính là tác phẩm của Bạch Vân Tiên. Dám đặt tay tính kế gia gia của nàng, nàng sẽ để cho Bạch Vân Tiên biết, một chút ngoạn ý nho nhỏ này, không là gì ở trong mắt Quân Vô Tà nàng!

"Khuynh Vân Tông sao lại có vật ác độc như vậy?" Mặc Thiên Uyên ngây ngẩn cả người.

Quân Vô Tà không cho là đúng nói: "Y và Độc vốn là cùng một nhà."

Những người y thuật lợi hại, thủ đoạn dùng độc tuyệt đối sẽ không thấp!

"Đại tiểu thụ, những huynh đệ của chúng ta?" Long Kỳ không quan tâm đến những mưu đồ trong hoàng cung, hắn chỉ quan tâm đến các huynh đệ Thụy Lâm Quân.

"Những người đó đã trúng độc, nếu không vô hiệu hoá độc kia, không quá ba ngày, bọn họ liền sẽ chết." Quân Vô Tà không chút nào dấu diếm.

Sắc mặt Long Kỳ đại biến, hắn lập tức quỳ một gối xuống đất, khẩn cầu nói: "Khẩn cầu tiểu thụ cứu bọn họ!"

"Người cho rằng, ta đem lưu bọn họ lại là để làm gì?" Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn Long Kỳ, nàng cho rằng chính hành vi của mình đã quá rõ ràng.

Long Kỳ hơi sững sốt, lập tức đối với Quân Vô Tà vãi đầu mấy cái vang đầu.

Đã từng kiến thức qua y thuật của Quân Vô Tà, Long Kỳ tin tưởng, chỉ cần Quân Vô Tà mở miệng đồng ý, những người đó sẽ không thể chết được.

"Vô Tà, người đối với độc kia nắm chắc mấy phần?" Mặc Thiên Uyên cẩn thận mở miệng, độc có thể làm người tự nổ, hẳn thật sự là chưa từng gặp qua, độc kia nếu đến từ Khuynh Vân Tông, thì không phải là vật tầm thường.

Quân Vô Tà quét Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, dường như bức bối với câu hỏi của hắn.

"Đồ chơi của tiểu hài tử, người nghĩ sao?"

"....." Mặc Thiên Uyên cũng ý thức được chính mình hỏi một vấn đề thập phần ngu xuẩn, Quân Vô Tà đã nói rõ không đem đồ vật của Khuynh Vân Tông để vào mắt. Ngày đó Ngọc Lộ Hoàn của Bạch Vân Tiên, không phải đã bị Quân Vô Tà đánh cho mặt sưng lên hay sao?

"Nhưng dựa theo lời người nói, độc kia truyền bá với tốc độ nhanh như vậy, chỉ sợ trong toàn bộ hoàng thành người trúng độc nhiều không kể xiết, việc này làm thế nào cho phải đây?" Mặc Thiên Uyên cân nhắc không dám tưởng tượng hiện tại trong hoàng thành có bao nhiêu bá tánh đã trúng độc. Cho dù Quân Vô Tà phỉ phệ ra được giải được, chỉ cần còn sót lại một người chưa giải trừ độc tố, thì nổ mạnh sẽ vẫn tiếp tục.

"Cũng không đáng sợ như người nghĩ. Độc kia tuy rằng lan truyền rất nhanh, nhưng nếu phân tán ở trong không khí thì thời gian tồn lưu lại cực kỳ ngắn ngủi, nhiều nhất là một phần năm nén hương thời gian, độc kia sẽ mất tác dụng." Nếu như có thể vẫn luôn lưu lại trong không khí, bọn họ cũng không đến mức phải dùng đến 50 người đi tìm cái chết.

"Ta sẽ mau chóng phối chế ra giải được, chỉ cần có đủ được liệu, một chút ngoạn ý nho nhỏ này, ta còn thấy chương mất." Quan Công trước mặt chơi đại đao, Bạch Vân Tiên thật sự là tự nước lấy nhục.

"Tốt, thuộc hạ nhất định sẽ đảm bảo tất cả thảo dược đều được đưa đến." Long Kỳ quyết đoán mở miệng, độc này là hướng về phía Thụy Lâm Quân bọn họ mà tới, nhất định

không thể đề đối phương thực hiện được!

"Chuyện về thảo dược giao cho Phúc bá, ta có việc khác giao cho ngươi." Quân Vô Tà nhìn Long Kỳ, đáy mắt yên lặng từ lâu đã nổi lên sát ý tràn ngập.

Nếu sống không kiên nhẫn như vậy, vậy thì, nàng cũng không ngại đưa tiễn bọn họ một đoạn đường!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Múa rìu qua mắt thợ (2)

Sự kiện nổ mạnh, đã ảnh hưởng rất lớn trong hoàng thành. Tuy rằng đã được Thụy Lâm Quân trấn an, bá tánh đã có phần yên tâm, nhưng những người đã chứng kiến một màn kia, chỉ sợ là cả đời này đều không thể quên được hình ảnh máu chảy đầm đìa kia.

Bá tánh có tại hiện trường, có không ít người bị dọa mà sinh bệnh. Trưa hôm đó về đến nhà, liền bắt đầu sốt cao không ngừng, linh lực trong cơ thể giống giống như nước sôi trào ra, khiến bọn họ khó chịu dị thường. Đại phu toàn thành đều được mời đi, cũng không tra ra vì nguyên do gì.

Cả người đau đớn giống như bị lửa đốt, những bá tánh bị bệnh ngay cả giường cũng xuống không được, bọn họ còn chưa ý thức chính mình đã trúng độc.

Độc kia ở trên những người có linh lực cao hiệu lực không nhanh như vậy, vì nó không ngừng làm cho linh lực bành trướng. Người có linh lực càng cao, lượng linh lực cất chứa trong thân thể sau khi bành trướng cũng càng lớn. Ngược lại, bá tánh bình thường linh lực hầu như chỉ đạt đến xích linh, thân thể bọn họ không thể chứa nhiều linh lực sau khi bành trướng.

Trong Lâm Vương phủ, không ngừng được đưa vào rất nhiều dược liệu. Hiện giờ hoàng thành đã ở dưới sự khống chế của Thụy Lâm Quân. Những lão bản của các hiệu thuốc mặc dù không tình nguyện, nhưng nhìn đến đứng ngoài cửa là những binh lính trong tay cầm binh khí, cũng chỉ có thể run run đem toàn bộ dược tồn kho giao lên.

Cũng may mấy thứ này đều không có ràng buộc đưa tặng, Thụy Lâm Quân đã lên tiếng, chỉ cần là dược liệu do Thái tử cần, trả một ít phí tương ứng, qua mấy ngày sẽ được đưa đến chỗ bọn họ.

Lúc này mới làm những chương quây kia, không còn cảm giác đau đớn tiếc nuối nữa.

Biệt viện Quân Vô Tà đã bị chất đầy dược liệu. Có rất nhiều dược liệu không tài nào để được vào trong viện của nàng nữa, nên ngay cả biệt cư của Mặc Thiên Uyên ở tạm cũng đều bị dùng tới để trữ hàng.

Trong thời gian nửa ngày, Quân Vô Tà vẫn luôn ngồi tại trong dược phòng, không ngừng phân tích độc tố trong cơ thể mười tên Thụy Lâm Quân trúng độc kia, lấy trên người mỗi người một chén máu nhỏ, Quân Vô Tà rất nhanh liền tìm ra đột phá.

Màn đêm buông xuống, mặt trăng lấp ló lộ ra từ trong bóng tối u ám, ánh sáng yếu ớt tỏa sáng trời đất.

Quân Vô Tà ở bên trong dược phòng hỗn loạn, rốt cuộc cũng phối chế ra giải dược, để những binh lính đó ăn vào, sau một lát nàng lại bắt mạch cho bọn họ, mạch tượng đã khôi phục ổn định, linh lực trong cơ thể cũng từ từ khôi phục bình thường.

"Các ngươi trở về, gọi Long Kỳ tới."

Mấy người kia sau khi thi lễ với Quân Vô Tà, lập tức rời đi, một lát sau, Long Kỳ tiến đến.

Quân Vô Tà bận rộn một ngày, hai chân đều ần ần đau, nàng ngồi ở trên ghế, đem nhiên xoa xoa đầu gối.

Long Kỳ im lặng không lên tiếng đi qua, cúi đầu rót một ly nước ấm cho Quân Vô Tà.

Đại tiểu thư cũng không mở miệng nói gì, cả ngày là một khuôn mặt lạnh lùng, làm người cảm thấy rất khó thân cận. Nhưng chỉ cần là việc nàng nguyện ý làm, đều sẽ làm đến hoàn mỹ. Lúc này, Long Kỳ đã gặp mười tên binh lính kia, từ sắc mặt bình thường của bọn họ có thể nhìn ra được, Quân Vô Tà đã hoàn thành phối chế giải dược.

Hắn là một vũ phu, không thể làm gì cho đại tiểu thư, chỉ có thể vụng về dùng phương thức của mình, biểu đạt lòng biết ơn.

Quân Vô Tà cũng không làm ra vẻ, cầm lấy cái chén lên uống xuống, nước ấm làm dịu bớt yểu hầu khô khốc, mỗi một cá người dần dần tiêu tán.

"Thuộc hạ vô năng, không thể tra ra thân phận những người đó." Long Kỳ áy náy cúi thấp đầu, Quân Vô Tà để hắn đi tra lai lịch của 50 người kia, kết quả hắn lại không có được bất cứ kết luận gì.

Quân Vô Tà cũng không ngoài ý muốn, "Nổ thành như vậy, bình thường." Ngay cả xương cốt đều nát, trừ bỏ sản phẩm khoa học kỹ thuật trong kiếp trước, nơi này xác thật không ai có thể tra ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 152: Múa rìu qua mắt thợ (3)

"Giải dược ta đã phối xong, không rõ trong toàn thành có bao nhiêu người trúng độc, cho nên ta đã chuẩn bị một lượng giải dược lớn. Ngày mai ngươi hãy cho toàn bộ Thụy Lâm Quân dùng trước, sau đó để bọn họ đem giải dược đến trong tay bá tánh."

Phạm vi trúng độc quá lớn, Quân Vô Tà không có khả năng kiểm nghiệm từng người trong toàn thành, đơn giản nhất là cho tất cả cũng dùng được, sạch sẽ lưu loát.

"Vâng."

"Nhớ rõ, ngày mai nên làm như thế nào, không cần ta lại dạy người đi?" Đôi mắt lạnh lùng trầm ngâm từ trên người Long Kỳ nhàn nhạt đảo qua.

"Thuộc hạ tất nhiên sẽ không làm tiểu thư thất vọng!" Long Kỳ chém đinh chặt sắt nói.

Ngày thứ hai sau khi xảy ra nổ mạnh, bá tánh bị bệnh càng ngày càng nhiều, nhóm đại phu không thể nào xuống tay, mọi người bắt đầu thấp thòm lo âu.

Cùng trong buổi chiều hôm đó, các nơi trong hoàng thành đều được dán lên một bố cáo. Sau khi bá tánh đang đi ngang qua ghé lại xem xong, toàn là chửi lên ầm ĩ, một tin tức rất nhanh truyền ra giữa lòng hoàng thành.

Nhóm cường đạo ẩn nấp ở bên trong hoàng thành vẫn chưa chết, âm mưu dùng phương pháp ác độc là đem một loại độc lan truyền khắp toàn bộ hoàng thành. Một ngày kia 50 người tử vong, đó đều là do trúng độc.

Trong lúc nhất thời, bá tánh bên trong thành không ngừng mắng chửi, những nhà có người bị bệnh nặng thì lấy nước mắt rửa mặt.

Giữa lúc mọi người ở đây đang sợ hãi, Thái tử Mặc Thiên Uyên lại mang theo Thụy Lâm Quân, phân phát giải độc cho bá tánh toàn thành, một lọ nước thuốc nhỏ nhỏ, nhưng giải được độc trong thân thể.

Mười vạn Thụy Lâm Quân bị điều động tám vạn, một khắc cũng không ngừng đem giải độc đưa đến trong tay mỗi người. Những người sau khi trúng độc uống thuốc xong, bệnh tình lập tức chuyển biến tốt đẹp. Trong thời gian ngắn nửa ngày, việc Mặc Thiên Uyên thi ân cùng mấy chục vạn bá tánh được truyền đi khắp các nơi, tất cả mọi người đều mang ơn đội nghĩa. Giờ khắc này, danh vọng của Thái tử đạt tới độ cao chưa bao giờ từng có, tiếng hoan hô thậm chí phủ qua cả đường kim thánh thượng.

Bởi vậy sự giới nghiêm trong toàn thành một lần nữa được ban ra. Những người lúc đầu còn có chút lén lút phê bình, hiện giờ đối với những kẻ tác loạn sau lưng đó, đã hận tới xương cốt rồi. Bọn họ đã bắt đầu tích cực phối hợp hành động với Thụy Lâm Quân.

Việc này vừa ra, chẳng những danh vọng của Mặc Thiên Uyên được đề cao rất lớn, ngay cả Thụy Lâm Quân cũng trở thành thần bảo hộ trong cảm nhận của bá tánh hoàng thành.

Mưu kế đủ để hủy diệt cả hoàng thành, sau một nỗi lại một nỗi thuốc được phân thành từng chén nhỏ đưa ra của Quân Vô Tà, bị tan rã trong yên lặng, mà những kẻ đã lên kế hoạch ở bên trong hoàng cung, lại hoàn toàn không hề hay biết.

Ngoài 50 người chết đi một ngày kia, toàn thành không còn có thương vong nào nữa.

Để điều tra ra nơi ẩn náu của những người được hạ độc, Thụy Lâm Quân bắt đầu khắp nơi điều tra thân phận 50 người kia. Những người đó đã bị nát bét, muốn từ trên dung mạo tìm ra manh mối là không có khả năng. Mục tiêu của bọn họ bắt đầu dời đến chỗ những nhà có người mất tích.

Trong Lâm Vương phủ, Quân Khanh đang nhìn Quân Vô Tà điều chế đan dược, ánh mắt như suy tư điều gì.

"Người đề Long Kỳ tuyên bố, nói độc kia là do những kẻ đang ẩn nấp trong bóng tối tạo ra, rốt cuộc người muốn làm gì?" Quân Khanh càng không thể đoán được kế hoạch của cháu gái mình. Trộn hỗn loạn này, làm Thụy Lâm Quân càng thêm danh chính ngôn thuận đem hoàng thành khổng chế, nhưng Quân Vô Tà lại không tính sẽ kết thúc ở đây, kế hoạch của nàng rốt cuộc còn đi bao xa?

Quân Vô Tà tay vừa bận rộn vừa nói: "Đồ vật bị giấu đi, tự nhiên là muốn đào ra."

Quân Khanh hơi sững sốt, Quân Vô Tà để Thụy Lâm Quân điều tra thân phận 50 người tử vong kia từ trong người dân, có điều, dựa vào tử trạng của 50 người mà nói là khó như lên trời. Dân số hoàng thành nhiều như thế, ngay cả người mất tích, cũng không dễ dàng tìm kiếm như vậy.

"Ngày thường, muốn điều tra thân phận những người đó có lẽ có chút khó khăn, nhưng hiện tại thì khác. Đừng quên, trong thành vừa mới nháo qua kịch độc, nhân tâm hoảng sợ, ngay cả những gia đình có rào cản, cũng không tránh khỏi sẽ lo lắng cho sự an nguy của người nhà bọn họ." Quân Vô Tà hơi nhướn mày, nhìn một nửa được thảo đang phôi chế trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Múa rìu qua mắt thợ (4)

Trong lòng Quân Khanh hơi kinh hãi, Quân Vô Tà đây là đang tính mượn từ trận rối loạn này, dẫn hoạ tới *Giang Đông*?

* ý chỉ những người có quyền lực ở trên cao.

"Sao người có thể khẳng định được như thế, 50 người kia là từ trong cung?" Quân Vô Tà nói không sai, nếu như ngày thường điều tra, những bá tánh có người làm việc ở trong cung, có lẽ sẽ không muốn tham dự, nhưng tình huống hiện tại, đã lan gần đến toàn bộ hoàng thành, ai mà không lo lắng cho người nhà mình có thể bị trúng chiêu hay không?

Hơn nữa, Quân Vô Tà có tình đề Long Kỳ thả ra tin tức trong dân gian, làm các bá tánh biết, giải độc này chỉ được cấp cho bá tánh bên trong thành, không được phân phát bên ngoài hoàng cung.

Những nhóm người có thân nhân đó, tự nhiên lo lắng cho người thân trong cung bị trúng độc, sẽ càng thêm gấp gáp, tiếp đến sẽ đi đưa được và dò hỏi tình huống.

Những việc này, căn bản không cần Quân Vô Tà tự mình động thủ, các bá tánh tự nhiên sẽ đem tin tức đưa đến trên tay nàng.

"Làm ra loại chuyện này, bọn họ dám dùng người bên ngoài hay sao?" Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng. Gây họa trong toàn thành, cho dù là hoàng đế, cũng sẽ bị bá tánh tức giận đẩy ngôi vị hoàng đế xuống dưới, chuyện như vậy, những người đó, làm sao dám đề tin tức tiết lộ ra ngoài?

Không phải cung nữ thái giám, thì là thị vệ Ngự lâm quân, Quân Vô Tà có thể xác định điểm này.

"Nhưng nếu như bị điều tra ra....." Quân Khanh quả thực không dám tưởng tượng. Nếu bị các bá tánh biết, độc kia lan truyền bắt đầu từ 50 người, chính là từ trong hoàng cung thả ra, hậu quả sẽ đáng sợ bao nhiêu.

"Người chính là muốn dùng sự phẫn nộ của bá tánh, để đối phó với hoàng đế?" Quân Khanh nói.

Quân Vô Tà lại lắc đầu.

"Loại báo thù này, ta có thói quen tự mình làm tới."

Mượn người khác tay, làm sao mà thống khoái được?

Còn nữa, bá tánh tức giận, trên đỉnh hoàng quyền, hiệu quả có thể kém đi.

Quân Khanh nhìn Quân Vô Tà, trong lòng rất chấn động, hẳn cố nhiên không biết Quân Vô Tà rốt cuộc còn có cái chiêu gì ở phía sau, nhưng hẳn biết rõ, bất luận mục tiêu của nàng là ai, lần này đều chết chắc rồi!

"Người nói độc kia xuất ra từ tay Bạch Vân Tiên? Vô Tà, người đối với Khuynh Vân Tông có lẽ không đủ hiểu biết. Ta chính là muốn nói, nếu như người muốn đối phó với hoàng đế, vẫn có thể đạt được là vì Mặc Thiên Uyên là thái tử nên có được về vâng. Nhưng nếu như phải đối phó với Bạch Vân Tiên, người phải thật cẩn thận, cẩn thận. Sau lưng nàng là toàn bộ Khuynh Vân Tông, giết nàng thì không khó, cái khó chính là phải đối phó với Khuynh Vân Tông sau lưng nàng ta." Quân Khanh cẩn thận mở miệng. Từ khi Quân Vô Tà nói cho hắn, độc mà Lâm Nhạc Dương dùng và độc lần này đều là một tay Bạch Vân Tiên làm ta, hẳn liền biết, Quân Vô Tà tuyệt đối sẽ không bỏ qua Bạch Vân Tiên.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mày, nàng đối với Khuynh Vân Tông cũng không hiểu biết lắm, chỉ là từ trong lời người khác nói mới biết được đó là một thế lực dựa vào y thuật mà có chỗ đứng trên thế gian. Bởi vì Khuynh Vân Tông nắm giữ y thuật, làm chủ quốc cùng các thế lực lớn đều thập phần coi trọng. Rất ít người sẽ đối nghịch với Khuynh Vân Tông, không riêng gì bởi vì thế lực Khuynh Vân Tông, càng là bởi vì Khuynh Vân Tông nắm giữ y thuật tốt nhất.

Ai cũng đều có sinh lão bệnh tử, ai cũng đều hy vọng đến thời điểm máu chảy, Khuynh Vân Tông có thể ra tay cứu trị cho bọn họ.

Loại dựa dẫm này, nhìn như không rõ ràng, nhưng đến thời điểm thật sự động thủ, lại thập phần đáng sợ. Chỉ cần tông chủ Khuynh Vân Tông hô to một câu, những thua thiệt kia liền hướng tới kẻ thù của bọn họ. Những người nhận được sự giúp đỡ của hắn, nhất định là nhất hô bá ứng.

Trừ bỏ các chư quốc, còn có các thế lực du mục tự do bên ngoài cũng không thể khinh thường, còn có những cái cao nhân lánh đời đó.

Những người này, đều có khả năng tùy ý bị Khuynh Vân Tông sử dụng.

Chỉ cần làm Khuynh Vân Tông ra tay nhằm vào Quân gia, như vậy tình huống của Quân gia, so với lúc trước còn tồi tệ hơn, còn muốn nguy hiểm hơn gấp trăm lần!

Bốn phương tám hướng đều dốc toàn bộ lực lượng, cũng không phải mấy chục vạn quân nhân có thể ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Trò hay bắt đầu (1)

Quân Vô Tà neho neho mắt, nghĩ nếu như không gặp phải cục diện như vậy, chỉ có hai lựa chọn, một là từ bỏ trả thù đối với Bạch Vân Tiên, hai là không cho Khuynh Vân Tông biết hết thấy chân tướng.

Buông tha Bạch Vân Tiên?

Điểm này, Quân Vô Tà quyết không thể làm được.

Người dám tính kế đến trên người gia gia nàng, đều phải chết!

"Tiểu thúc, người yên tâm, ta đều đã có tính toán." Quân Vô Tà trong lòng đã có tính toán.

Quân Khanh nhìn nhìn Quân Vô Tà, ý đồ từ trên mặt nàng, tìm ra một tia manh mối, nhưng thật đáng tiếc, khuôn mặt Quân Vô Tà như đóng băng, căn bản không có bất cứ manh mối gì khiến người có thể đoán ra.

Nha đầu này tâm tư quá sâu, nếu như nàng không muốn nói ra, ai cũng đều đoán không được.

"Chính người hãy cẩn thận, bất quá người hãy nhớ kỹ, nếu như gặp nguy hiểm, có Quân gia cùng Thụy Lâm Quân cho người tựa lưng!"

"Vâng."

Rất nhanh, những gì Quân Vô Tà tung ra trong dư luận, đã mang đến hiệu quả.

Đó là nửa đêm, hai mươi gia đình quý gởi ngay trước đại môn Lâm Vương phủ, với ngọn đuốc trong tay và khóc suốt suốt.

Long Kỳ ra cửa hỏi thăm và biết được rằng 20 gia đình này đều là thân nhân của những binh lính Ngự lâm quân. Hôm nay sau khi biết được sự tình toàn thành trúng độc, lập tức đến lấy giải được từ tay Thụy Lâm Quân. Sau đó tụ tập với người nhà của những binh lính Ngự lâm quân khác, cùng đến doanh trại của Ngự lâm quân, đem giải được đưa qua.

Chính là những người khác đều đưa được giải được, còn bọn họ lại ngay cả thân nhân của mình mắt cũng chưa nhìn thấy. Một đám người hoảng sợ, ở trước đại môn Ngự lâm quân noi đó lại khóc lại nháo, nhưng bị người đuổi ra ngoài. Tưởng tượng ra sự lợi hại của độc này, bọn họ lập tức liền tới Lâm Vương phủ, cầu xin Thái tử Mặc Thiên Uyên đứng ra làm

chủ.

Khi Long Kỳ đem những người này đến trước mặt Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà cũng đã nhận được tin tức, ở một bên ngồi xuống. Nhìn những người này một phen nước mắt một phen nước mũi lo lắng cho người nhà, nàng kín đáo bắn cho Mặc Thiên Uyên một ánh mắt đầy ý vị.

Lúc đầu 50 người tử vong, không thể nào tra ra lai lịch, lúc này Ngự lâm quân, lại đột nhiên thiếu hơn hai mươi người, đây chẳng phải là quá trùng hợp hay sao?

Trong lòng đã có kết luận, Quân Vô Tà bất động thanh sắc xem diễn.

Mặc Thiên Uyên nhận được ám chỉ của Quân Vô Tà, lập tức bày tỏ mối quan tâm đồng tình với bọn họ, vỗ ngực cam đoan, sẽ đảm bảo giải quyết những vấn đề bọn họ đang lo lắng. Ngay sau đó mang theo một đội Thụy Lâm Quân, trực tiếp tiến đến trước đại môn Ngự lâm quân.

Ngự lâm quân sớm đã bị Thụy Lâm Quân dọa phá gan, nơi nào còn dám phản kháng, chỉ có thể khóc không ra nước mắt đem một đội sát thủ như vậy nghênh đón vào cửa.

Mặc Thiên Uyên mang theo một đám bá tánh khóc sụt sướt vào trong một toà đại doanh của Ngự lâm quân, ngồi xuống gác chân lên một cái bàn, bức thống lĩnh Ngự lâm đem những binh lính Ngự lâm quân có tên trong danh sách giao ra.

Một đêm kiểm tra, Ngự lâm quân trong mấy ngày gần đây, bỗng nhiên có 50 người biến mất không thể hiểu được, thống lĩnh kia càng là ghen đỏ mặt, cũng không thể nói ra những người đó đã đi nơi nào.

Trong lúc nhất thời, những bá tánh theo tới lại náo loạn cả lên.

Nào có sự trùng hợp như vậy? Trước đó không lâu mới xuất hiện 50 người nổ tan trong thành, Ngự lâm quân cư nhiên lại thiếu 50 người không thể hiểu được?

Trời còn chưa sáng, tin tức này, đã truyền khắp toàn bộ hoàng thành!

Tất cả mọi người đã đoán được, 50 người nổ mạnh ngày ấy, chính là 50 binh lính Ngự lâm quân đã mất tích kia!

Độc này thế nhưng là từ Ngự lâm quân chảy ra?

Toàn bộ hoàng thành lại lần nữa bị nghị luận cãi nhau ngất trời, Ngự lâm quân ngay cả đại môn cũng không dám ra, chỉ có thể trốn tránh trong quân doanh.

Cùng thời gian này, trong Lân Vương phủ, Quân Vô Tà đang đùa nghịch với hoa sen mới nở trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương, Mặc Thiên Uyên gõ cửa tông vào, vẻ mặt vội vàng cùng vui sướng.

"Sự thành!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Trò hay bắt đầu (2)

Quân Vô Tà hơi giương mắt, nhìn sắc mặt ứng hồng của Mặc Thiên Uyên.

"Ngự lâm quân trong khoảng thời gian này hầu như đều ở trong hoàng cung, hiện tại các bá tánh đều nghĩ trong Ngự lâm quân có kẻ phản bội, quần chúng rất bức xúc muốn ta tìm ra những kẻ đó!" Mặc Thiên Uyên không biết diễn tả như thế nào về sự kích động của mình lúc này. Hắn biết rõ kế hoạch của Quân Vô Tà, Quân Vô Tà vẫn luôn án binh bất động, để hắn tích lũy danh vọng trong lòng bá tánh.

Mặc dù lúc này đây phải ngăn con sóng dữ, việc phân phát giải được đã đẩy cao tên tuổi của hắn. Hiện giờ hắn ở trong lòng bá tánh so với danh Thái tử ngu ngốc kia đã là cách biệt một trời!

Quân Vô Tà phải tiến hành thay đổi hoàng quyền, lại thập phần yêu quý thanh danh của Quân gia, cho nên nàng vẫn luôn đang đợi một cơ hội, mà hiện giờ, Bạch Vân Tiên cứ như vậy đem cơ hội ngàn năm một thuở này dâng trên tay Quân Vô Tà, Quân Vô Tà nếu như từ chối, chẳng phải là thực xin lỗi Bạch Vân Tiên đã khổ dụng lương tâm?

Lúc này đây, bất luận là Mặc Thiên Uyên, hay là Thụy Lâm Quân, đều là danh chính ngôn thuận có cơ thâm nhập vào hoàng cung!

Hoàng đế nếu như dám can thiệp, Quân Vô Tà có thể sẽ đem một chậu nước bẩn này đổ hết lên đầu hoàng đế đi.

Tội danh đầu độc làm hại bá tánh toàn thành, hoàng đế cũng không gánh nổi!

"Ân." Quân Vô Tà nhàn nhạt lên tiếng, cũng không có cảm xúc kích động quá mức.

Mặc Thiên Uyên lại kích động đến hai mắt đều đỏ, "Người như thế nào vẫn bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ người không kích động sao?" Sự tình phát triển đến tình trạng thế này, Mặc Thiên Uyên chưa từng tưởng tượng ra, mà người đã chuẩn bị hết thảy này, lại chính là Quân Vô Tà!

Hiện giờ vạn sự đã được chuẩn bị, Thụy Lâm Quân đã có lý do để tiến vào hoàng cung, như vậy sự tình bức vua thoái vị chính là dễ như trở bàn tay!

Mục đích của Quân Vô Tà sắp đạt tới, nàng vì sao còn giống như người không có việc gì?

"Kích động? Vì cái gì?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, sợi tóc đen mịn vương trên bờ vai, cặp con ngươi ánh lên tia dò hỏi.

Mặc Thiên Uyên kinh ngạc.

"Đây vốn là nằm trong kế hoạch, không có gì phải kích động." Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, nàng không cần cái loại cảm xúc này nhiễu loạn đầu óc, nàng chỉ cần ở trong đầu đem kiểm tra mỗi một bước kế hoạch, xác định không có bất luận cái gì bại lộ là đủ rồi.

Hoàng đế ở trong mắt nàng đã là một người chết, nàng hiện tại cần suy xét, chính là làm sao "hồi báo" cái "hào ý" này của Bạch Vân Tiên.

Mặc Thiên Uyên trong chốc lát không biết nói gì cho phải, ngoại trừ đêm hôm đó Thụy Lân Quân tấn công hoàng cung, hấn cơ hồ chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt Quân Vô Tà có biểu tình gì.

Hắn nhìn thấy nụ cười đêm hôm đó, mang đến từ vong cùng hư không, thật đẹp nhưng làm nhân tâm kinh sợ.

"Người định khi nào thì mang quân vào cung?" Mặc Thiên Uyên minh bạch, một khắc kia khi Quân Vô Tà mang Thụy Lân Quân tiến cung, ngôi vị hoàng đế Thích Quốc liền đổi chủ, người kia không có khả năng xoay người.

"Một canh giờ sau." Quân Vô Tà nói.

"Nhanh như vậy?"

"Thừa dịp bá tánh đang xúc động phần nộ." Thiên thời địa lợi nhân hoà, tất cả nàng đều muốn.

Mặc Thiên Uyên hiểu rõ, "Ta hiện tại liền đi thông báo cho Long Kỳ." Dứt lời, lập tức chạy đi chuẩn bị.

Quân Vô Tà ngồi ở trên ghế, đáy mắt đượm đầy băng giá.

"Chủ nhân lại muốn đại khai sát giới?" Tiểu hắc miêu lên đến trên bàn, liếm liếm lông xù xù móng vuốt, ngữ điệu hơi cao không chút nào che giấu sự phản khởi tràn đầy trong đó.

Bản giao hưởng được viết bằng máu tươi, một khắc kia, thật đẹp.

Quân Vô Tà liếc nó một cái, "Ta chỉ cần Quân gia an toàn."

Người không phạm đến nàng, nàng không phạm đến người*, nếu như người có mắt không trông chọc phải nàng, nàng nhất định đem đôi phương xương nghiền thành tro, đánh đến hồn phi phách tán, làm người này vĩnh viễn không có ngày quay lại!

*Nhân bất phạm tha, tha bất phạm nhân (人不犯她, 她不犯人): ý nói người không quấy rầy nàng, nàng cũng sẽ không quấy rầy người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Trò hay bắt đầu (3)

Từ khi Thích Quốc khai quốc đến nay, ngoài Ngự lâm quân ra, không có đội quân nào khác có thể công khai tiến vào hoàng cung.

Mà ngày nay, hết thầy này đều bị đánh vỡ.

Mặc Thiên Uyên mang theo năm ngàn Thụy Lân Quân tiến vào hoàng thành, ngoài cung các bá tánh không những không cảm thấy có điều gì không ổn, ngược lại xếp thành hai hàng vui vẻ đưa tiễn, phảng phất Thụy Lân Quân vào cung đối bọn họ mà nói là sự tình đáng mừng cỡ nào.

Phía trên đại điện, hoàng đế ngồi ở vị trí đế vương, mặt mày đen tối đầy lo lắng. Thị vệ trong cung toàn bộ đứng trong ngoài đại điện, không ngừng khấn tụng.

"Đây là chuyện tốt người làm!" Hoàng đế cắn răng trừng mắt Mặc Huyền Phi. Việc Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi mưu đồ bí mật phản kích, hoàng đế cũng không thấy cảm kích. Nếu như hắn biết được, hắn quả quyết sẽ không để hai người này làm ra sự tình phát rò như vậy.

Đầu độc hãm hại bá tánh hoàng thành, đây là cách làm tàn bạo!

Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền (水能载舟亦能覆舟: Water can push a ship, water can also sink a ship). Bá tánh trong hoàng thành vốn đã đối với Quân gia cùng Thái tử đầy tôn sùng, hoàng đế cùng Nhị hoàng tử bị giam lỏng bên trong hoàng cung, đánh mất quyền khống chế hoàng thành. Vào thời điểm nguy ngập như thế, Mặc Huyền Phi thế nhưng lại cùng Bạch Vân Tiên nghĩ ra một ý tưởng *mừa nường (hở đồ)* như vậy.

Nếu bọn họ thành công, hắn cũng không có gì để nói. Nhưng hiện giờ Thụy Lân Quân vẫn đang êm đẹp, một người cũng chưa bị thương. Nếu đem hất một chậu nước bẩn như vậy trên đầu Ngự lâm quân, vậy sẽ thành cái cớ cho Quân Vô Tà mang binh vào cung!

Mặc Huyền Phi trên mặt không còn chút máu nào, trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

Thủ đoạn của Bạch Vân Tiên có lẽ hơi độc ác một chút, nhưng nếu như có thể thành, thì có thể giải vây cho bọn họ thoát khỏi khốn cảnh hiện giờ.

Chính là hấn vạn lần không ngờ, độc kia vừa mới bắt đầu, đã bị người bóp tắt, không nói cần bản không hề đạt tới kết quả dự đoán, ngược lại trở thành một ngọn lửa bùng cháy chọc giận bá tánh.

"Nhi thần biết tội! Thịnh phụ hoàng cứu nhi thần!" Mặc Huyền Phi quỳ một gối xuống đất, cả người run lên giống như tơ liễu trong gió.

"Cứu? Cứu như thế nào? Hiện giờ Mặc Thiên Uyên hạ tiện kia đã có thể dùng lý do này, mang theo Thụy Lân Quân tiến vào hoàng cung, không bao lâu sau bọn họ sẽ đi vào đại điện này, trấn cứu người như thế nào? Trẫm vốn tưởng rằng người thông tuệ hơn người, lại không nghĩ rằng vô dụng như thế này! Bạch Vân Tiên nữ nhân điên kia nói, người cũng tin! Nàng là đệ tử Khuynh Vân Tông, cho dù bầu trời Thích Quốc thay đổi, sau lưng nàng cũng có Khuynh Vân Tông chống lưng, ngay cả Quân gia cũng phải cố kỵ Khuynh Vân Tông, sẽ không xuống tay tàn nhẫn đối với nàng. Nhưng trẫm cùng người thì sao?" Hoàng đế chán nản dựa vào trên vương vị, một mối chưa từng có.

Xong rồi, hết thầy đều xong rồi.

Bọn họ có thể ần nhẫn trong hoàng cung, chỉ cần chờ Khuynh Vân Tông ra mặt đến cứu viện, liền có thể văn hồi tình cảnh xấu nhất, nhưng Bạch Vân Tiên quá mức ngây thơ, cho

rằng thủ đoạn của mình có thể đánh bại Quân Vô Tà, hiện giờ xem ra, thật sự chỉ là một trò hề!

"Bạch Vân Tiên hiện giờ đang ở đâu?" Hoàng đế tức giận hỏi.

"Ồ trong cung." Mặc Huyền Phi run lên, chỉ khi hắn đi vào đại điện mới biết được tình huống ngoài cung, hiện tại Bạch Vân Tiên căn bản không hề biết kế hoạch của nàng đã bị hủy.

"Gọi nàng qua đây, việc này nàng một người dựng lên, nàng tốt xấu cũng là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, có nàng chống đỡ, thì Thụy Lân Quân cũng không dám quá xằng bậy. Bất cứ giả nào, chúng ta đều phải tận lực kéo dài thời gian, nhất định phải chờ đến khi người của Khuynh Vân Tông tới." Hoàng đế xoa xoa ấn đường, sự tình phát triển vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn, Bạch Vân Tiên có bối cảnh xác thật đủ mạnh, nhưng chính nó cũng làm Bạch Vân Tiên trở nên cao ngạo. Nếu như nàng sớm đem tin tức truyền lại cho đội quân đang đóng ở vùng phụ cận, mà không phải là Khuynh Vân Tông, như vậy bọn họ sẽ không gặp phải vấn đề đau đầu này, mà Bạch Vân Tiên nếu như không làm ra kế hoạch độc ác như vậy, Thụy Lân Quân cũng không có lý do tiến vào hoàng cung!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Trò hay bắt đầu (4)

Không lâu sau, Bạch Vân Tiên liền bị thỉnh(mời) tới bên trong đại điện, từ trong miệng Mặc Huyền Phi nàng rót cuộc biết, kế hoạch ác độc của mình còn chưa bắt đầu, đã bị bóp tắt.

"Sao có thể....." Bạch Vân Tiên vẻ mặt khó tin, "Độc kia là sự phụ ta dạy ta luyện chế, trong thiên hạ, trừ bỏ trường lão cùng đệ tử của sư phụ ta ra, căn bản không ai có thể phối chế ra giải được kia!"

Mặc Thiên Uyên cùng hoàng đế nhìn nhau, đều mang vẻ kinh ngạc trong mắt.

Y thuật thượng thừa của Khuynh Vân Tông, luôn được thế nhân tán dương, Khuynh Vân Tông cứu người nhiều không kể xiết, mỗi người đều cho rằng Khuynh Vân Tông là nơi thần thánh thanh cao, thế nhưng trong ngầm ngầm, tông chủ Khuynh Vân Tông cư nhiên lại dạy chính đồ đệ của mình tạo ra đồ vật âm độc như vậy?

Giữ lại suy nghĩ trong lòng, hai cha con lúc này lại rất thông minh không có nói ra lời.

"Cũng không biết Quân Vô Tà kia thỉnh cao nhân nơi nào, mới hóa giải trận nguy cơ này, hiện giờ nàng và Mặc Thiên Uyên cùng nhau mang theo Thụy Lân Quân tiến cung, chỉ sợ là muốn tìm người phiến toái, Vân Tiên, người yên tâm, ta nhất định dùng hết khả năng che chở cho người." Mặc Thiên Uyên kéo tay Bạch Vân Tiên tình thâm ý thiết, lời ngon tiếng ngọt bay ra giống như không cần tiền giống nhau.

"Nàng có lá gan thì cứ việc tới! Ta muốn nhìn xem nàng dám làm gì ta! Mẫn Điệp đã tới Khuynh Vân Tông rồi, sư phụ ta ở bên kia đã sai người tiến đến, nếu như nàng dám làm ta bị thương dù chỉ một cây lông tơ, sư phụ ta sẽ không bỏ qua nàng." Bạch Vân Tiên cười lạnh một tiếng, "Ta vốn là tính toán, muốn trước khi người của Vân Tông đến, thu thập phiến toái này trước, hiện giờ không thành công cũng không có gì ghê gớm." Kế hoạch không thành công thì thế nào?

Bạch Vân Tiên khí thế hung hãn nên không hề chú ý tới, hoàng đế cùng Mặc Huyền Phi trong lúc nàng đang nói chuyện đều lộ ra cười thầm.

Đây Bạch Vân Tiên ra, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất của bọn họ.

"Kẻ ngu dốt không biết sợ." Một tiếng hừ lạnh thình lình xuất hiện ở bên ngoài đại điện, ba người trong điện toàn bộ hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Chỉ thấy Quân Vô Tà đang đứng ngoài cửa đại điện, Mặc Thiên Uyên đứng ở bên cạnh người nàng, Thụy Lân Quân phía sau hai người lặng yên không một tiếng động, đem toàn bộ thị vệ ngoài điện bắt lấy!

Hoàng đế trong lòng lộ bộ một tiếng, cổ họng giống như bị người bóp lấy. Cặp mắt kia của Quân Vô Tà lạnh lẽo làm người sờn tóc gáy, cho dù không có một tia cảm xúc, lại làm người không dám nhìn thẳng, hắn theo bản năng rút thân mình lại trên vương vị(ngai vàng).

"Phụ hoàng." Mặc Thiên Uyên bất động thanh sắc đi cùng Quân Vô Tà tiến vào đại điện, nho nhả lễ độ mở miệng.

Bạch Vân Tiên vừa thấy Quân Vô Tà liền cắn chặt hàm răng, nếu không có Mặc Huyền Phi âm thầm giữ tay nàng lại, chỉ sợ nàng đã sớm tiến lên thương cho tiện nhân kia hai cái tát.

"Người đã đến rồi....." Thanh âm của hắn sớm đã mất đi uy nghiêm ngày xưa, thanh âm bị kiềm chế mang theo một tia run rẩy. Hoàng đế lời vừa ra khỏi miệng, liền giật mình có cảm giác không thích hợp, hắn vội vàng điều chỉnh thần sắc, cố gắng bình tĩnh lại chính mình.

"Khởi bẩm phụ hoàng, trong Ngự lâm quân có người hạ độc thù, ý đồ nguy hại bá tánh. Nhi thần trong lòng lo lắng cho an nguy của phụ hoàng, lúc này mới mạo muội mang binh vào cung. Không cầu phụ hoàng thông cảm, chỉ nguyện đem người đã hạ độc kia muốn hủy đi xã tắc Thích Quốc ta bắt lấy. Đợi khi nhi thần trở nã được kẻ phản bội kia, liền mại cho phụ hoàng xử trí!" Mặc Thiên Uyên quý gối trên đại điện, tiếng nói rõ ràng rành mạch làm mỗi một câu của hắn đều quanh quẩn ở bên trong đại điện.

Khóe miệng hoàng đế hơi run rẩy, một câu "mặc cho hắn xử trí" thật là tốt, lời này nói ra thật sự rất đường hoàng! Hiện giờ Mặc Thiên Uyên mang theo rất nhiều Thụy Lân Quân vào hoàng cung như vậy, hắn hoàng đế này nơi nào còn có năng lực trừng trị hắn ta sao!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Trò hay bắt đầu (5)

Càng làm cho hoàng đế nôn ra máu chính là, Quân Vô Tà một bên từ đầu chí cuối đều như một lão thần đứng nơi đó, đứng nói là hành lễ, ngay cả một tiếng tôn xưng cũng không thềm kêu, hoàn toàn đem hoàng đế hấn coi như không khí.

Hoàng đế nghĩ không ra, rốt cuộc đã rẽ sai đường nơi nào, Thái tử đã sắp bị phế bỏ, cư nhiên đột nhiên khởi từ hồi sinh không nói, lại còn trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lấy lại được danh tiếng trong lòng bá tánh. Hết thảy này dường như thật khó có thể lý giải, nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại, tựa hồ tất cả đều bắt đầu kể từ khi Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên gần nhau thì phát sinh!

Một đại tiểu thư phế vật của vương phủ, một Thái tử thân mang kịch độc lại vô năng.....

Hai người này trước kia bản thân hấn có thể tùy ý xử lý, sau khi liên thủ, lại mang đến cho hấn tai ương ngập đầu.

Bức vua thoái vị đều bức tới trên đại điện rồi!

Hoàng đế muốn chửi ầm lên, lại biết nay đã khác xưa.

"Đứng lên đi, ngươi một lòng vì nước, trẫm sao có thể trách ngươi." Cẩn rắng nuốt máu, hoàng đế nghẹn khuất.

"Nhi thần không hiểu y thuật hay độc dược, cho nên cố ý thỉnh Vô Tà lại đây, lần này có thể giải độc cho bá tánh, hoàn toàn là Vô Tà ra tay." Bên ngoài, Quân Vô Tà đã đẩy hấn lên cao trong lòng bá tánh, nhưng tới trong cung này rồi, Mặc Thiên Uyên cũng sẽ không nhận lấy hết công lao.

Hoàng đế nghe vậy, ánh mắt chột lóc.

Nhưng Bạch Vân Tiên ở một bên, không kiềm chế được bức bối, cười lạnh nói: "Chỉ bằng nàng?" Độc kia không ai có thể rõ ràng hơn nàng, Quân Vô Tà là thứ gì, như thế nào có thể giải?

Đôi mắt lạnh lẽo của Quân Vô Tà dừng ở trên người Bạch Vân Tiên, ánh mắt nhìn như nhẹ nhàng băng quơ, lại làm Bạch Vân Tiên cảm thấy toàn thân mình như bị kim châm.

"Khô ai, bằng tiêu, mạn đồ nhĩ....." Quân Vô Tà thông thả ung dung từ trong miệng thoát ra một chuỗi tên thảo dược, có hơn chục loại, ngoài ba loại thông dụng trong đó mọi người đều biết đến, còn lại những loại khác, những người trên đại điện thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua.

Mọi người có ánh mắt nghi hoặc, nhưng sắc mặt Bạch Vân Tiên lại theo tên những thảo dược mà Quân Vô Tà nói ra, dần dần trắng bệch!

Nàng làm sao biết được!

Nàng làm sao biết được!

Bạch Vân Tiên khó tin lắng nghe Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đã liệt kê tất cả dược liệu của độc mà nàng đã phối chế, một cái không thiếu, một cái không thừa!

Phối phương của độc này, chỉ Khuynh Vân Tông mới có, Quân Vô Tà là từ đâu mà biết đến!

Quân Vô Tà không nhanh không chậm đem một chuỗi thảo dược kia nói ra, khoe mát hơi giờ lên, lạnh lùng đảo qua khuôn mặt trắng bệnh của Bạch Vân Tiên, "Trò của tiểu hài tử, không cần phải lấy ra làm mất mặt xấu hổ."

Bạch Vân Tiên sắc mặt hoàn toàn đen, cả người nàng run rẩy trừng mắt Quân Vô Tà.

Trò của tiểu hài tử!

Mặc Huyền Phi thấy tình huống không đúng, lập tức đem Bạch Vân Tiên kéo vào trong lòng ngực, mà sau khi cặp mắt hấn nhìn thấy cặp mắt tràn ngập sát ý của Quân Vô Tà, trong lòng lập tức cả kinh.

Ánh mắt này, hấn cả đời này đều quên không được!

Đêm hôm đó, tàn sát ngoài hoàng cung, Quân Vô Tà cũng đã mang theo ánh mắt như vậy đứng trong vũng máu, giống như ác quỷ Tu La bò ra từ địa ngục tới lấy mạng.

Chi liếc mắt một cái, Mặc Huyền Phi thiếu chút nữa thì ngã ngồi trên mặt đất, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Vân Tiên, hấn đành phải cắn răng đối đầu cùng Quân Vô Tà.

"Quân Vô Tà, ngươi đây là đang nói cái gì, Vân Tiên là khách quý của Thích Quốc, sao có thể vô lễ như thế." Cần phải bảo vệ Bạch Vân Tiên! Mới có thể chờ được cứu viện của Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Tà nhìn Mặc Huyền Phi xuất đầu vì Bạch Vân Tiên, khoe miệng đột nhiên giờ lên.

Cười kia, lại làm mọi người trong đại điện lông tơ đều dựng đứng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 159: Ta là dao thốt (1)

"Quý xuống." Tiếng nói của Quân Vô Tà mang theo ý cười quanh quẩn bên trong đại điện.

Mặc Huyền Phi khó tin trừng mắt Quân Vô Tà, choáng váng không hiểu nàng đang nói cái gì.

Đừng nói là Mặc Huyền Phi, ngay cả Mặc Thiên Uyên là người cùng Quân Vô Tà bức vua thoái vị, cũng bị lời nói của Quân Vô Tà làm cho hồ đồ.

"Ngươi....." Mặc Huyền Phi còn muốn mở miệng, chính là Quân Vô Tà lại không tính nghe hấn nói lời vô nghĩa, chỉ thấy trên đầu ngón tay của nàng bay ra hai đạo ánh sáng màu đỏ,

hướng tới hai đầu gối của Mặc Huyền Phi bay đi.

Còn chưa chờ mọi người phản ứng lại, Mặc Huyền Phi đã hét thảm lên một tiếng, hai chân giống như bị người đánh gãy, *bùm* một tiếng quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên đang nằm trong lồng ngực hắn cũng bị hắn lôi kéo ngã ngồi trên mặt đất.

Quân Vô Tà cao cao tại thượng, mắt lạnh nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mặc Huyền Phi đang vận vẹo.

"Muốn nói cái gì, quỳ nói."

Quân Vô Tà tươi cười càng thêm sáng lạn, một dòng máu tươi chảy ra từ đầu gối của Mặc Huyền Phi, nhiễm hồng đá cẩm thạch trơn bóng dưới đầu gối hắn.

Hoàng quyền cố hù, hoàng gia uy nghiêm, nếu thích bắt người quỳ như vậy, vậy tốt nhất là chính mình quỳ đi.

Không khí trong toàn bộ đại điện là một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người nghen hống trần trối nhìn Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên chặt vật đứng lên, máu chảy xuống từ đầu gối của Mặc Huyền Phi nhiễm hồng góc váy nàng, mái tóc buộc chặt dưới sự hốt hoảng của nàng cũng hơi hỗn loạn. Nàng lôi kéo tay Mặc Huyền Phi, ý đồ giúp hắn đứng lên, nhưng vừa hơi động, Mặc Huyền Phi liền phát ra tiếng kêu rên liên tiếp.

"Quân Vô Tà! Người thật điên rồi!" Bạch Vân Tiên chưa bao giờ gặp qua người ra tay ngang ngược như vậy, cái gì cũng không thêm nói, trực tiếp khiến người quỳ xuống.

Quân Vô Tà hơi nhưống mày, đem lời nhục mạ của Bạch Vân Tiên coi như một loại khen ngợi.

Bạch Vân Tiên nôn nóng bắt mạch cho Mặc Huyền Phi, lại phát hiện linh lực trong cơ thể Mặc Huyền Phi bị tắc nghẽn, gân mạch dưới đầu gối cùng linh mạch đều bị phong kín hoàn toàn, căn bản không hề có cảm giác.

Quân Vô Tà rút cuộc như thế nào mà làm được?

Hai đạo ánh sáng màu đỏ kia rốt cuộc là cái gì?

Mặc Huyền Phi kêu rên không ngừng, tim hoảng để hoàn toàn bị bóp chặt, hắn tuy rằng nhìn thấy Mặc Thiên Uyên mang binh vào cung, lời nói tuy có mơ hồ ẩn chứa ý uy hiếp, nhưng ngoài mặt vẫn thập phần lễ độ.

Nhưng ai biết, Quân Vô Tà vừa ra tay, liền không nói lí như vậy.

Đường đường là Nhị hoàng tử, lại phải quỳ mà nói chuyện cùng nàng!

Hoàng đế nắm chặt tay nắm của vương vị, mới kiềm chế được sự phẫn nộ không thể phát tiết ra ngoài, hắn nghiêng răng, cố gắng duy trì bình tĩnh trên mặt.

"Huyền Phi vô lễ, Vô Tà không cần phải trách móc cùng hắn." Hoàng đế cơ hồ như từ trong lồng ngực nhảy ra một câu trấn an như vậy.

Hiện tại ngàn vạn lần đều không nên chọc đến kẻ điên này!

Ý cười trên mặt Quân Vô Tà càng tăng lên.

"Ta phong bế khí huyết hai chân hắn, nếu như trong vòng một canh giờ(2h), không thể hóa giải huyết đạo bị phong bế, cả đời này của hắn sẽ không thể đứng lên nổi."

Thế nhân cười nhạo tiểu thúc nàng tê liệt trên giường mười năm, hoàng gia nhìn giống như quan tâm, nhân sâm linh chi không ngừng đưa đến trong phủ, nhưng chưa từng ngăn cản người khác nhục mạ. Chân của tiểu thúc nàng, vì Thích Quốc mà bị phế mười năm, nếu như hoàng thất nhớ đến ân tình, cũng chỉ có thể dừng lại ở những hỗn trưởng khua môi múa mép kia. Nhưng bọn họ lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn để những nghị luận khó nghe truyền lưu hậu thế, làm trong lòng tiểu thúc nàng ngày đêm đều bị dày vò.

Hôm nay nàng liền để Nhị hoàng tử mà hoàng đế coi trọng nhất, ném thư tư vị này.

"Bất quá một chút thương thế nhỏ như vậy, đệ tử Khuyên Vân Tông, hắn là có thể nhẹ nhàng xoa bỏ đi?" Quân Vô Tà cười tùm tùm nhìn Bạch Vân Tiên.

Bọn họ càng để ý cái gì, nàng sẽ càng phải đem cái ấy bóp nát cho bọn hắn xem.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Ta là dao thốt (2)

Mặc Huyền Phi luôn tự cho mình là ở trên cao, cho rằng mình cao cao tại thượng được vạn người ngưỡng mộ, vậy nàng sẽ khiến cho hắn từ nay về sau chỉ có thể quỳ trên mặt đất, nhìn lên mọi người.

"Quân Vô Tà, ngươi có thể càn rỡ tới khi nào? Ta nói cho ngươi biết! Sự phụ ta sẽ nhanh chóng tới hoàng thành! Đến lúc đó, ta nhất định muốn ngươi....."

Bang! Bang! Bang!

Bạch Vân Tiên còn chưa mắng xong, một đôi tay nhỏ của Quân Vô Tà mạnh mẽ vung ra, trực tiếp tát ba cái trên miệng rộng của nàng ta!

Lần này, chính là chân chân chính chính và mặt!

Tiếng vang kia, ngay cả Mặc Thiên Uyên một bên nghe thấy đều nhin không được mà co rụt cổ lại.

Đánh thật tàn nhẫn!

"Ta yêu cầu ngươi cứu người, sao còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy." Nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ của Bạch Vân Tiên in dấu năm ngón tay, Quân Vô Tà cười ôn nhu dị thường.

Bạch Vân Tiên ngầy ngẩn cả người, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, trên đời này, cư nhiên có người dám động thủ đánh nàng!

Nàng che lại gương mặt nóng rât, ánh mắt đại ra nhìn Quân Vô Tà, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ khi bị đánh.

Hoàng đế hoàn toàn tròn tròn con mắt, Quân Vô Tà này có phải điên rồi hay không? Nàng thật dám đánh Bạch Vân Tiên?

"Ngươi..... Ngươi cũng dám đánh ta?" Bạch Vân Tiên chỉ vào Quân Vô Tà, cả người giận run.

Quân Vô Tà không chút khách khí, đối với khuôn mặt nhỏ của Bạch Vân Tiên, lại tát một cái, nhấc chân lên trực tiếp đá vào ngực Bạch Vân Tiên, đem nàng ta đá bay ra ngoài.

"Còn muốn xác nhận lại một lần nữa?" Quân Vô Tà khoe miệng giơ lên, khuôn mặt tinh xảo, tươi cười sáng lạn càng thêm mê người.

Trên khoe miệng Bạch Vân Tiên hiện lên một vết máu, tóc hoàn toàn tán loạn, dung nhan tinh xảo cũng đã nở hoa, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Quân Vô Tà, tràn đầy sợ hãi giống như nhìn thấy một con ác quỷ.

Trong Khuynh Vân Tông, nàng là đệ tử tông chủ, chưa từng có người nào dám động một chút vào nàng, bên ngoài, mọi người đều sợ thế lực của Khuynh Vân Tông, càng là đối với nàng cung kính thuận theo.

Nhưng tới Thích Quốc, gặp phải Quân Vô Tà, hết thấy đều thay đổi.

Quân Vô Tà dùng hành động để nói cho nàng (Vân Tiên) biết, nàng (Vô Tà) chẳng những sẽ đánh nàng (Vân Tiên), hơn nữa tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình!

Lúc này, lần đầu tiên trong đời Bạch Vân Tiên ném được tư vị sợ hãi, sự cao ngạo vốn có đều không còn nữa.

"Kéo lại đây." Quân Vô Tà nói với Thụy Lâm Quân phía sau.

Hai tên Thụy Lâm Quân đi qua, đem Bạch Vân Tiên xui lơ trên mặt đất kéo dài tới trước mặt Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên gầy gù suy nghĩ muốn thoát thân, nhưng với sức lực của nàng, làm sao có thể là đối thủ của Thụy Lâm Quân, bị kéo mạnh đến trước mặt Quân Vô Tà, không thể động đây.

"Ngươi..... Ngươi không thể động đến ta..... Sư phụ ta..... Sư phụ ta là tông chủ Khuynh Vân Tông....." Bạch Vân Tiên run rẩy nhìn Quân Vô Tà. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy một người điên cuồng như vậy, mặc kệ sau lưng nàng là Khuynh Vân Tông có bao nhiêu cường đại, mặc kệ xuất thân nàng có bao nhiêu cao quý, ở trong mắt Quân Vô Tà, nàng giống như là một con kiến có thể tùy ý nghiền chết.

"Ngà?" Quân Vô Tà híp nửa mắt, giơ tay, hướng trên khuôn mặt nhỏ kia lại tát một cái.

"Khuynh Vân Tông, là thứ gì?"

Bạch Vân Tiên sợ hãi nhìn Quân Vô Tà, mọi hận ý đều đã bị sợ hãi thay thế, bị cặp con ngươi như giếng cạn kia nhìn chăm chăm, nàng cảm thấy chính mình như đang lọt vào địa ngục.

"Đi cứu tình lang ngươi đi, hắn có thể đứng lên hay không, liền dựa vào đệ tử Khuynh Vân Tông ngươi." Quân Vô Tà mở miệng cười, hai gã binh lính lập tức hiểu ý Quân Vô Tà, đem Bạch Vân Tiên chặt vật bắt kham kéo tới bên người Mặc Huyền Phi.

Bạch Vân Tiên làm gì còn nữa điểm khí thế kiêu ngạo, cả người nàng phát run ngã ngồi bên cạnh Mặc Huyền Phi, nhìn hai chân Mặc Huyền Phi đã bị máu tươi nhiễm hồng, cả người nàng ngẩn không động được càng run hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Ta là đao thốt (3)

Hoàng đế nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn xem hết thấy trước mắt.

Hắn vốn tưởng rằng, có Khuynh Vân Tông chống lưng, Quân Vô Tà ngàn vạn lần cũng không dám động đến một đầu ngón tay của Bạch Vân Tiên, nhưng hiện giờ xem ra, chỉ là người si nói mộng.

Quân Vô Tà không dám động đến Bạch Vân Tiên?

Thật là buồn cười!

Nàng dám xuống tay với Bạch Vân Tiên, chắc chắn sẽ xuống tay với Mặc Huyền Phi càng nghiêm trọng hơn!

Mặc Thiên Uyên mắt nhìn thấy mà choáng váng, hắn đã chuẩn bị một bụng đề bức hoàng đế thoát vị đều vô ích dưới thủ đoạn đơn giản và thô bạo của Quân Vô Tà.

"Vô Tà, ngươi đây là muốn làm gì?" Mặc Thiên Uyên nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói: "Nhìn không ra?"

"....." Hắn thật đúng là nhìn không ra!

Quân Vô Tà lúc trước luôn chú ý tới hình tượng của Quân gia, bất luận là tru sát đại thần, hay là khổng chế hoàng thành, đều đã có kế hoạch hoàn hảo, làm người tìm không ra nửa điểm thất bại.

Nhưng hôm nay, nàng lại ra tay không hề có kỵ, thật sự là một chút lý do đều không có.

"*Người làm thịt cá, ta làm dao thớt**. Hà tất phải vô nghĩa." Quân Vô Tà nhướng mày, toàn bộ đại điện chỉ có hoàng đế ba người bọn họ, ngoài điện đã bị Thụy Lâm Quân khổng chế, không có người nhìn thấy hành động của nàng, nàng cần gì phải giữ mặt mũi cho người ta xem?

**Nguyên văn: 人为鱼肉, 我为刀俎: Nhân vì ngư nhục, ngã vì đao trở; nghĩa: Người làm thịt cá, ta làm dao thớt.*

"....." Mặc Thiên Uyên thiếu chút nữa đã quỵ xuống dưới chân Quân Vô Tà, đại tiểu thư ngấm ngấm giờ trò mưu ma quỷ kế một phen, không nghĩ tới lại chơi rất đơn giản thô bạo, hơn nữa là cực kỳ phát rõ.

Thật đúng là, cần có dạng gì, thì có dạng ấy, một chút hàm hồ cũng không có.

Quân Vô Tà hiện giờ đang tra tấn Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên, không phải là đang trả thù tất cả những gì bọn họ đã từng làm hay sao?

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, Bạch Vân Tiên cả người đỏ mồ hôi, nhưng như cũ không tài nào cởi bỏ khí huyết đã bị phong bế của Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi ngay cả sức lực để kêu rên đều không có, chỉ có thể quỳ trên mặt đất, run bần bật.

"Vì sao..... Vì sao không thể giải được....." Bạch Vân Tiên đỏ mắt, nàng đã đem sở học suốt đời vận dụng vào đó, nhưng đều bất lực, ngay cả đan dược trên người nàng mang đến từ Khuyết Vân Tông, cũng đã đưa cho Mặc Huyền Phi ăn vào không ít, kết quả vẫn là thất bại.....

"Người đang gạt ta đúng không? Hắn căn bản là đã....." Bạch Vân Tiên run rẩy nhìn Quân Vô Tà, nàng cũng không dám dùng miệng lưỡi cao ngạo nói chuyện cùng Quân Vô Tà nữa.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày, nhìn ánh mắt tan rã của Bạch Vân Tiên, tiến lên một bước đi đến bên người nàng ta cùng Mặc Huyền Phi.

Bạch Vân Tiên sợ hãi rút thân mình về phía sau.

Quân Vô Tà nhìn thấy thì chẳng buồn liếc nàng ta một cái, đôi tay dán ở hai sườn gối của Mặc Huyền Phi, từ giữa rút ra hai cây ngân châm nhiễm máu.

Ngân châm phong huyết, không lấy ngân châm ra, thì dù Bạch Vân Tiên cho Mặc Huyền Phi ăn vào bao nhiêu linh đan diệu dược cũng là uống công.

"Khám lại." Âm thanh lạnh lùng Quân Vô Tà vang lên.

Tay Bạch Vân Tiên run rẩy hướng về phía Mặc Huyền Phi bắt mạch, đôi mắt lập tức trũng lớn, đáy mắt tràn ngập không thể tin.

Khí huyết nguyên bản bị tắc nghẽn đã được giải khai, nhưng rất hỗn loạn, chính là nói cho Bạch Vân Tiên biết, hai chân của Mặc Huyền Phi đã bị phế!

Một canh giờ!

Thật sự chỉ có một canh giờ!

Phong huyết trước sau bất quá chỉ một canh giờ, Mặc Huyền Phi đời này đã thành phế nhân!

Bạch Vân Tiên tự xưng là y thuật trác tuyệt, cũng là đệ tử Vân Tông có thiên phú cực cao, nếu không cũng sẽ không được tông chủ nhìn trúng, chính là hiện giờ, nàng ngay cả bản lĩnh giải trừ ngân châm phong huyết đều không có, một thân y thuật của nàng, trong miệng Quân Vô Tà thật đúng là "trò của tiểu hài tử".

Sự kiêu ngạo cùng sự tự tôn, đều ở một khắc này hoàn toàn bị sụp đổ, Bạch Vân Tiên khóc không ra nước mắt nhìn Quân Vô Tà, phảng phất nhìn thấy vinh quang cùng tự tin trong dĩ vãng đều đã bị cặp mắt kia của Quân Vô Tà bóp đến dập nát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Ta là dao thớt (4)

Trong một canh giờ này, Mặc Huyền Phi chịu đủ sự tra tấn của ngân châm, nháy mắt ngân châm được lấy ra, hắn rút cuộc thờ dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng hai chân như cũ vẫn chết lặng, lại làm đáy mắt hắn tràn ngập khiếp sợ.

Hắn giãy giụa muốn đứng lên, nhưng hai chân chết lặng hoàn toàn không nghe theo ý hắn, hắn chỉ có thể quỳ gối nơi đó, ngửa đầu nhìn mọi người.

"Mang xe lăn đã chuẩn bị cho Nhị hoàng tử tới đây." Quân Vô Tà cười nói.

Một gã thị vệ Thụy Lâm Quân, lập tức đem xe lăn mà Quân Vô Tà sớm đã chuẩn bị nâng tới bên trong đại điện.

Mặc Huyền Phi trừng mắt nhìn xe lăn kia, xe lăn kia hắn đã quá quen mắt, không phải năm đó sau khi Quân Khanh bị liệt, hoàng đế đã đưa cho Quân Khanh hay sao?

"Đỡ Nhị hoàng tử ngồi lên đi." Quân Vô Tà nói.

Hai gã binh lính Thụy Lâm Quân lập tức cúi tay ra kéo Mặc Huyền Phi, Mặc Huyền Phi giống như đã chịu kích thích rất lớn, điên cuồng vùng cánh tay ra, không cho Thụy Lâm Quân chạm vào hắn.

"Quân Vô Tà! Người rút cuộc là có ý gì! Người rút cuộc muốn làm gì! Ta không cần ngồi xe lăn! Ta không cần!!" Bất luận Mặc Huyền Phi có giãy giụa kịch liệt bao nhiêu, Thụy Lâm Quân lĩnh mệnh vẫn mạnh mẽ đem hắn từ trên mặt đất kéo lên ngồi trên xe lăn, hai chân hắn mang theo máu, sau khi bị kéo tới trên xe lăn rồi, để lại một vết máu chói mắt.

"Nếu là phé nhân, liền phải nhận mệnh." Quân Vô Tà cười càng thêm sáng lạn, nhưng lời này của nàng rơi vào trong tai hoàng đế vẫn luôn âm thầm một bên, lại làm cho hoàng đế toàn thân giật mình một cái.

Nếu là phé nhân, liền phải nhận mệnh.....

Lời này, hắn đã từng nói qua.....

Hoàng đế trừng mắt nhìn bóng dáng Quân Vô Tà, cả người giống như ngấm mình ở trong nước đá, mỗi một lỗ chân lông đều đang gào rống vì sợ hãi.

Tro mắt nhìn chính nhi tử của mình cùng Bạch Vân Tiên bị Quân Vô Tà mang ra đùa bỡn, hắn đã bị dọa phá gan, hắn không phải không nghĩ cách trốn đi, mà là cần bán hắn trốn cũng không thoát.

Bên ngoài đại điện tất cả đều là binh lính Thụy Lâm Quân, hắn trốn không thoát! Trốn không thoát!

Mặc Huyền Phi bị cưỡng chế ngồi ở trên xe lăn nên phản ứng rất dữ tợn giống như một kẻ điên, nhưng bất luận hắn không tình nguyện như thế nào đi nữa, hai gã binh lính Thụy Lâm Quân đứng một phải một trái bên xe lăn, tay vẫn thủ sẵn nơi bờ vai của hắn, ấn hắn xuống ở trên xe lăn, không thể nhúc nhích nửa phần.

Hoàng tử cao quý, không còn sót lại chút gì.

Mặc Thiên Uyên lẳng lặng nhìn, hắn đã từng chứng kiến thủ đoạn âm ngoan ác độc của Quân Vô Tà, hiện giờ là đang chứng kiến đến bản lĩnh tra tấn người của nàng.

Một đao giết Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên thật ra rất đơn giản, nhưng nàng cố tình không làm như vậy. Nàng đem tất cả tự hào của hai người này hết thảy làm trò nghiên nát từng chút một trên mặt bọn họ, đưa tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của bọn họ xé rách không chút lưu tình, chỉ để lại cho bọn họ tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Một người linh hồn bị phá hủy hoàn toàn, cho dù là thần tiên hạ phạm, cứu được người bọn họ, cũng không thể cứu được tâm.

"Quân Vô Tà! Ta muốn giết ngươi! Ngươi tiện nhân này!" Mặc Huyền Phi giống như một con thú bị bao vây, ngồi ở trên xe lăn gào thét, đôi mắt hắn trở nên điên cuồng, đột nhiên chiếc nhẫn lỏng lẻo của hắn bắn ra một làn ánh sáng lóa mắt, một tiếng "sư" đình tai như óc vang vọng toàn bộ đại điện.

Thần sắc của Mặc Thiên Uyên căng thẳng, tiếng "sư" kia hắn rất quen thuộc. Năm đó Mặc Huyền Phi 14 tuổi, ngày Giới Linh thức tỉnh, đã chấn kinh toàn bộ hoàng thất!

Ngay sau khi ánh sáng rút đi, một con hùng sư ánh vàng rực rỡ xuất hiện ở bên trong đại điện, toàn thân giống như tỏa ra một tầng sáng ánh mặt trời loá hết cả mắt!

Hoàng Kim Cự Sư!

Trong suốt các thế hệ thành viên của hoàng thất Thích Quốc, đây là Giới Linh thức tỉnh mang hình thú mạnh nhất!

Mặc Huyền Phi ngay lúc này triệu hồi ra Hoàng Kim Cự Sư, chính là đang tính toán cùng Quân Vô Tà đồng quy vu tận!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Hủy đi nuốt vào bụng (1)

Hoàng Kim Cự Sư uy phong lẫm lẫm phát ra tiếng rít gào đình tai như óc, hướng tới Thụy Lâm Quân ở hai bên sườn xe lăn cắn qua, may mắn thân thủ hai người kia nhanh nhẹn, mặc dù khó khăn nhưng vẫn tránh thoát, ngay sau đó cũng triệu hồi ra vũ khí hệ Giới Linh của mình nghiêm túc giao đấu.

Mặc Huyền Phi ác liệt nhìn Quân Vô Tà, đôi mắt tràn ngập máu điên cuồng.

Quân Vô Tà huy hoai hắn, hoàn toàn huy hoai hắn, hắn không muốn có kỵ bất cứ cái gì nữa, hắn muốn giết Quân Vô Tà!

Không khí trong toàn bộ đại điện đột nhiên trở nên khẩn trương lên, Mặc Thiên Uyên huyền hóa ra trường thương màu bạc, bước một bước chắn trước người Quân Vô Tà, "Đó là Hoàng Kim Cự Sư, là thú hệ Giới Linh cường đại nhất hoàng thất Thích Quốc từ trước tới nay."

"Giết nàng! Giết hắn!" Mặc Huyền Phi trừng mắt Quân Vô Tà, đối với Hoàng Kim Cự Sư gào rống hạ mệnh lệnh.

Hoàng đế lúc này đã kinh hãi từ trên vương vị đứng lên, đáy mắt hắn tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Sự cường đại của Hoàng Kim Cự Sư hắn rất rõ ràng, trong toàn bộ Thích Quốc, cơ hồ tìm không ra vài loài thú hệ Giới Linh có thể đối đầu với nó, Mặc Huyền Phi cuối cùng là dùng phản kích để đánh cuộc!

Hoàng Kim Cự Sư gào thét hướng tới Quân Vô Tà phi qua, thân thể cao lớn tràn ngập lực lượng, móng vuốt lớn sắc bén chỉ cần vồ nhẹ nhàng một cái, liền có thể đem người xé thành muôn mảnh.

Đột nhiên, một hắc ảnh rất lớn nhào tới Hoàng Kim Cự Sư, mặc dù thân thể không cao lớn như Hoàng Kim Cự Sư nhưng áp lực của nó phát ra đầy sát khí tàn bạo.

Đó là một con cự thú màu đen, thân hình tất nhiên không khổng lồ như Hoàng Kim Cự Sư, nhưng uy áp nó phát ra tràn ngập giết chóc và cặp thú đồng tử(mắt) lại tràn ngập sát ý.

Chỉ liếc mắt một cái, Mặc Thiên Uyên đã nhận ra lai lịch của cự thú màu đen kia.

Không phải chính là tọa kỵ (*thú cưỡi*) của Quân Vô Tà sao?

Hai cự thú ở bên trong đại điện cắn xé lẫn nhau, rít gào rung trời làm nhân tâm kinh sợ, Giới Linh huyền hóa ra tới thú hình là không có vết máu, mặc dù trên người bị xé rách từng đường như miệng hổ, cũng không ngửi thấy một chút mùi máu tươi.

Tất cả mọi người bên trong đại điện đều mở to hai mắt để nhìn, Thụy Lâm Quân canh giữ ở ngoài điện đều tràn vào bên trong đại điện, bọn họ vây quanh bảo hộ Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên.

Hắc thú cùng hùng sư dây dưa bên nhau, đã thú rít gào tràn ngập vào tai mỗi người, điếc tai đau màng nhĩ.

"Có cần hỗ trợ hay không?" Mặc Thiên Uyên nhìn một đoàn Hắc thú chiến đấu cùng Hoàng Kim Cự Sư, thấp giọng hỏi Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lắc lắc đầu, ngoại trừ thú hệ Giới Linh của Quân Khanh, năng chưa bao giờ tiếp xúc qua thú hệ Giới Linh khác, năng rất muốn biết, sức chiến đấu của tiểu hắc sư so với thú hệ Giới Linh trong thế giới này như thế nào.

Lại nói kiếp trước, mãnh thú hung ác nhất cũng không phải là đối thủ của tiểu hắc sư sau khi biến dị, nhưng ở nơi này, Quân Vô Tà cũng không thể chắc chắn.

Nàng cần phải quan sát nhiều hơn.

Hắc thú dường như là cảm ứng được ý niệm của Quân Vô Tà, nó bắt đầu điên cuồng hướng tới Hoàng Kim Cự Sư cắn xé, răng nanh thật dài không ngừng xé rách từng đạo vết nứt ở trên người Hoàng Kim Cự Sư, mặc dù không thấy máu hay miệng vết thương nhưng lại khuếch tán ra một chút ánh sáng lóng lánh.

"Rống!!!" Hoàng Kim Cự Sư chưa bao giờ chiến bại lại bị vết thương chồng chất do Hắc thú lợi hại cắn xé, một vòng cổ đều bị cắn xuống một tầng lớn, nó phần nộ rít gào, mơn thân hình cường tráng va chạm vào Hắc thú.

Nhưng Hắc thú kia lại rất nhanh nhạy né tránh công kích của Hoàng Kim Cự Sư, phi thân nhảy lên, trực tiếp nhảy qua đỉnh đầu Hoàng Kim Cự Sư, ở giữa không trung đột nhiên xoay người một cái, lại đột nhiên đánh về phía phần lưng của Hoàng Kim Cự Sư, mờ mịt to như bồn máu ra, cắn xuống yết hầu Hoàng Kim Cự Sư!

"Rống!!!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng Hoàng Kim Cự Sư phát ra, nó điên cuồng ném người nhích khu, muốn đem Hắc thú trên lưng vứt ra, có điều Hắc thú lại cắn yết hầu của nó chết cũng không chịu buông, móng vuốt mở ra gắt gao cào vào da thịt nó

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Hủy đi nuốt vào bụng (2)

Hai cự thú tranh đấu, kịch liệt dị thường, làm tất cả mọi người bên trong đại điện xem đến ngây ngẩn cả người.

Hắc thú đang dần dần chiếm cứ thượng phong, Mặc Huyền Phi trong mắt điên cuồng, khuôn mặt vặn vẹo tràn ngập nghi ngờ.

Sao có thể như vậy?

Hoàng Kim Cự Sư của hắn, như thế nào lại bị một dã thú màu đen áp chế như vậy?

Đột nhiên, Mặc Huyền Phi cảm giác được linh hồn ở chỗ sâu trong người mình bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ điên cuồng lôi kéo, cái loại đau nhức này, làm hô hấp của hắn trở nên thập phần khó khăn, hắn che ngực lại, ngừng đầu.

Một màn trước mắt, lại làm hắn ngây ngẩn cả người.

Hắc thú bán ở trên lưng Hoàng Kim Cự Sư, bắt đầu từng ngum từng ngum cắn nuốt da thịt Hoàng Kim Cự Sư, thú hệ Giới Linh, vốn là không có huyết nhục chân chính, hình thái của nó đều là do lực lượng chúng nó ngưng tụ mà thành. Nhưng hiện giờ, Hắc thú lại bắt đầu cắn xuống da thịt Hoàng Kim Cự Sư, mờ mịt nuốt vào trong bụng, miệng vết thương chỗ bị cắn không hề lưu lại một giọt máu nào, chỉ là không ngừng khuếch tán ra bên ngoài từng điểm ánh sáng của linh hồn.

Sao có thể?

Linh hồn điên cuồng từ từ bị tách ra, Mặc Huyền Phi nắm lấy ngực, cắn răng chống cự, đáy mắt hắn nhìn thấy hình ảnh Hoàng Kim Cự Sư bị cự thú màu đen từng chút từng chút một hủy đi nuốt vào bụng, nỗi thống khổ chưa bao giờ từng có tràn ngập toàn thân hắn.

Đừng nói là Mặc Huyền Phi, ngay cả Mặc Thiên Uyên cùng những binh lính Thụy Lâm Quân, đều bị hành động của Hắc thú dọa tới.

Đem thú hệ Giới Linh đang sống sờ sờ nuốt vào trong bụng, sự tình này căn bản là chưa từng nghe thấy!

Rõ ràng chính là linh hồn và năng lượng tinh thần kết hợp lại mà thành, sao lại có thể bị sinh vật khác nuốt ăn?

Sự tình này quả thực là nghe mà rợn cả người!

Ánh mắt Mặc Thiên Uyên theo bản năng chuyển dời đến trên mặt Quân Vô Tà, lại thấy ý cười trên mặt nàng đã rút đi, con ngươi như đang suy tư gì đó nhìn chằm chằm hình ảnh Hắc thú không ngừng nuốt ăn.

Quân Vô Tà cũng không chú ý tới ánh mắt khiếp sợ của Mặc Thiên Uyên, hiện tại mọi chú ý của nàng đều bị tiểu hắc sư hấp dẫn.

Kiếp trước kiếp này, bất luận linh hồn bán thân ở nơi nào, chỉ có mèo đen này vẫn luôn đi theo bên người nàng, người khác cũng không biết được, mèo đen này, theo nghĩa nào đó mà nói, chính là một bộ phận của linh hồn nàng.

Trong kiếp trước, kẻ điên kia không ngừng lợi dụng trí thức các loại công nghệ cao bí mật nghiên cứu, mèo đen là một trong số đó.

Bản thể của mèo đen là một con *hợp thành thú* (合成兽). Hợp thành thú có được lực lượng cường hãn mà động vật tầm thường không có, nhưng lại không có trí lực gì. Chính xác mà nói, mèo đen cũng không được xem như là một thành phẩm hoàn chỉnh, nó chỉ là một vật phẩm người nọ dùng để thực nghiệm thí nghiệm. Cái thí nghiệm kia, chính là đem linh hồn tàn khuyết của hợp thành thú cùng linh hồn của nhân loại trộn lẫn bên nhau, cưỡng chế tính dung hợp, làm nguyên bản là hai loài khác nhau nhưng hai linh hồn lại liên hệ ở bên

nhau.

Linh hồn Quân Vô Tà đã dung hợp cùng linh hồn mèo đen, linh hồn của nàng ở nơi nào, mèo đen liền sẽ ở nơi đó.

Mèo đen có thể nói, cũng là một sản phẩm của linh hồn, cùng Giới Linh ở thế giới này có chút tương tự, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Chỉ đến khi vừa rồi, mèo đen truyền đạt một cái tin tức cho Quân Vô Tà!

Nó có thể nuốt ăn Hoàng Kim Cự Sư, đem toàn bộ linh hồn Hoàng Kim Cự Sư nuốt vào trong bụng!

Đây là một phát hiện hoàn toàn mới!

Quân Vô Tà rất hiếu kì, nếu tiểu hắc đem nuốt Hoàng Kim Cự Sư vào thì sẽ có cái dạng biến hoá nào? Là giống như những đồ ăn khác sẽ bị tiêu hóa, hay là sẽ sinh ra biến hoá khác?

Nàng bình tĩnh, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Hoàng Kim Cự Sư uy phong lẫm lẫm, ngay ở bên trong đại điện, làm trò trước mặt mọi người, bị Hắc thú từng chút xé rách nuốt vào, rõ ràng không hề có vết máu nào, lại làm người càng thêm sốt tóc gáy.

Ngay cả Giới Linh đều có thể bị Hắc thú nuốt ăn..... Rốt cuộc đây là thứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Hủy đi nuốt vào bụng (3)

Hoàng Kim Cự Sư cường đại nhất hoàng thất Thích Quốc, cứ như vậy bị Hắc thú từng chút từng chút nuốt vào trong bụng. Trong đại điện hỗn loạn, chỉ còn lại Hắc thú thỏa mãn đứng nơi đó, cảm thấy mỹ mãn liếm liếm móng vuốt sắc bén lợi hại của mình.

Hắc thú lắc lắc cái đuôi, đi bước một hướng tới Quân Vô Tà, phát ra tiếng kêu khiến mọi người muốn bỏ nhào.

"Miêu ô ~"

"Chưa từng ăn no giống như hôm nay!"

"....." Hắc thú một khi mở miệng, mọi người mới vừa rồi bị sự sợ hãi bao phủ ở trong lòng nháy mắt tan thành mây khói.

Cự thú màu đen, ngay cả Hoàng Kim Cự Sư đều có thể dễ dàng nuốt vào, tiếng kêu cứ nhiên như vậy..... Đáng yêu?

Trái tim của một đám hán tử nguyên bản bị kích thích uy phong của Hắc thú giam hãm, nháy mắt vỡ thành trò bụi.

"Có cảm giác gì?" Quân Vô Tà cũng không biết, thân hình và thanh âm của Hắc thú cực kỳ tương phản lẫn nhau, đã phá vỡ trái tim của mọi người. Nàng giờ tay xoa xoa đầu Hắc thú, nhìn từ trên xuống dưới thân hình Hắc thú.

"Miêu?"

"Cũng không có gì! Chỉ là có cảm giác rất no, rất thỏa mãn..... Ta có thể đi ngủ một hồi được không?"

Hắc thú ăn no thì cảm thấy mình như sắp không đứng lên nổi.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, Hắc thú ở quanh thân nàng vòng một vòng, cũng giống như khi xuất hiện, hóa thành một đạo hắc ảnh, ở trước mắt mọi người, biến mất vô tung vô ảnh.

Mặc Thiên Uyên nuốt nuốt nước miếng, sau khi chứng kiến hình ảnh Hắc thú cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, hần đột nhiên cảm thấy, trước đây từng bị Hắc thú đạp lên dưới chân, cũng không phải là sự tình quá mất mặt.

Ít nhất, hần không bị ăn!

Hắc thú biến mất, làm mọi người trong đại điện hỗn loạn khôi phục lại sự bình tĩnh.

Mặc Huyền Phi phát ra một tiếng hét thảm, té khỏi xe lăn, cả người run rẩy nằm liệt trên sàn nhà lạnh lẽo, đôi tay gắt gao nắm cổ áo của mình, hần đau khiến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi không ngừng từ trên người lăn xuống, vốn là quần áo nhiễm máu, hiện giờ càng thêm vẻ hỗn loạn!

Tự cô chí kim, bọn họ cũng chưa từng nghe nói, có thể đem cướp đoạt Giới Linh từ trên người chủ nhân, nhưng vừa rồi, Giới Linh của Mặc Huyền Phi lại bị Hắc thú của Quân Vô Tà ăn một chút cũng không dư thừa, đây không phải có nghĩa là, Mặc Huyền Phi đã mất đi Giới Linh?

Ánh mắt mọi người trong đại điện theo bản năng nhìn hướng về phía trên tay Mặc Huyền Phi mang theo chiếc nhẫn nhìn lại. Chiếc nhẫn nguyên bản vàng óng, hiện giờ đã trở nên loang lỗ rỉ sét, cũ nát bất kham, dưới tình trạng Mặc Huyền Phi không ngừng run rẩy, vết rách giống như mạng nhện nhanh chóng trải rộng ở trên toàn bộ chiếc nhẫn.

Xoạch một thanh âm vang lên, chiếc nhẫn do Giới Linh biến ảo hoàn toàn vỡ thành từng mảnh nhỏ, rơi xuống trên đá cẩm thạch.

Chiếc nhẫn Giới Linh..... Nát?

Loại tình huống này, chưa ai từng gặp qua!

Giới Linh từ sau nghi thức thức tỉnh lúc mọi người 14 tuổi, liền sẽ vẫn luôn đi theo bên người chủ nhân, cho đến khi chủ nhân già đi, Giới Linh mới có thể tiêu tán, chiếc nhẫn trên đầu ngón tay, cũng sẽ theo Giới Linh tiêu tán mà hoàn toàn biến mất, cũng không hề xuất hiện tình huống tan vỡ.

Mọi người đều cho rằng, Giới Linh cho dù bị thương nặng cũng chỉ trở nên thập phần suy yếu, nhưng sẽ không chết đi, chỉ cần chủ nhân nó còn sống, Giới Linh sẽ không chết, chỉ biết là sẽ ngủ say bất tỉnh.

Chính là hết thầy phát sinh trước mắt, lại hoàn toàn đảo lộn nhận thức của bọn họ.

Giới Linh sẽ không chết, nhưng chúng nó lại sẽ bị ăn luôn!!!

Sau khi bị ăn, cũng giống với tử vong, chiếc nhẫn sẽ vỡ vụn, mà chủ nhân *tắc*.....

Nhìn Mặc Huyền Phi không ngừng run rẩy đau đớn như muốn chết trên mặt đất, tất cả mọi người ở đây đều giật mình một cái, bọn họ một chút cũng không nghĩ muốn ném thù tư vị bị người phá hủy Giới Linh, ngay cả nhìn, cũng đã sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Hủy đi nuốt vào bụng (4)

Cả người hoàng đế phát run nhìn Mặc Huyền Phi nằm trên mặt đất, trái tim như là bị người đâm vào một nhát dao.

Hắn cũng không phủ nhận, thời điểm khi Mặc Huyền Phi triệu hồi ra Hoàng Kim Cự Sư, hắn đã rất phản kích, nếu như Hoàng Kim Cự Sư thật sự có thể giúp bọn hắn xông ra giải vây, cũng coi như là một chuyện tốt.

Nhưng ngay khi hắn tận mắt nhìn thấy Giới Linh của nhi tử mình bị Hắc thú của Quân Vô Tà ăn đi, hắn đã có cảm giác tội tệ và trái tim trong nháy mắt như chìm xuống đáy cốc.

Yêu nghiệt!

Quân Vô Tà chính là một yêu nghiệt!

Hoàng đế đã không dám đem Quân Vô Tà xem như một người bình thường nữa, tuổi nàng còn nhỏ lại có thể nghĩ ra âm mưu kế hoạch mà ngay cả người trưởng thành cũng không thể nghĩ ra, lại có lòng can đảm bức vua thoái vị, hơn nữa Hắc thú kia còn có thể nuốt ăn Giới Linh.....

Quân Vô Tà không phải là người! Nàng chính là một yêu nghiệt!

Hoàng đế rét run cả người, run run rẩy rẩy ngồi trở lại vương vị, hắn đã không dám lại mở miệng nói một chữ, hắn thậm chí không dám cầu xin Quân Vô Tà buông tha Mặc Huyền Phi.

"Đem người nâng trở về." Quân Vô Tà nhú mày nhìn Mặc Huyền Phi đang run rẩy đã bắt đầu miệng sùi bọt mép, người này không đợi được chiêu tiếp theo của nàng, cũng đã sắp chết.

Bình lính Thụy Lâm Quân lập tức đem Mặc Huyền Phi không ngừng run rẩy nâng tới trên xe lăn, lúc này đây, Mặc Huyền Phi rốt cuộc không thể có bất kỳ phản kháng gì, mắt hắn đã trắng dã, khỏe miệng mang theo bọt mép, làn da toàn thân đều chuyển sang màu đỏ đậm quý dị.

Giới Linh bị hủy diệt một cách tàn nhẫn, đối với linh hồn chủ nhân không tránh khỏi bị thương ma diệt.

Bạch Vân Tiên nhìn thấy hết thảy, sớm đã dọa phá gan, nàng chặt vật cuộn tròn thân mình, nỗ lực hướng tới cây cột phía sau đại điện trốn đi, chỉ cầu Quân Vô Tà đừng phát hiện ra nàng.

Đáng tiếc, Quân Vô Tà như thể nào quên được một nữ nhân đã "chiếu cố" qua gia gia nàng như vậy?

Chỉ một cái ánh mắt, Mặc Thiên Uyên liền minh bạch ý tứ của Quân Vô Tà, hắn mang theo hai gã Thụy Lâm Quân đem Bạch Vân Tiên từ phía sau cây cột kéo ra tới, không để ý tới tiếng kêu thảm thiết thê lương của nàng ta, trực tiếp dùng vải bố chặn trên miệng nàng ta, để người kéo dài tới một góc bên trong, chờ đợi xử lý.

Khúc nhạc dạo bức vua thoái vị đã kết thúc, bây giờ là bắt đầu thời điểm bữa ăn chính.

Ý cười giết chóc trên mặt Quân Vô Tà đã biến mất, nàng mang theo vẻ mặt lạnh lẽo, đi bước một hướng tới vương vị mà hoàng đế với gương mặt trắng bệch đang ngồi.

"Người..... Người không cần qua đây....." Hoàng đế quá tuổi 50 đã bị dọa xanh cả mặt mày, hắn nỗ lực co rút thân mình, nhưng không tránh được đôi mắt lạnh như băng của Quân Vô Tà.

"Ta chỉ hỏi một câu." Thanh âm lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên.

"Người muốn hỏi cái gì?" Hoàng đế khẩn trương nhìn Quân Vô Tà.

"Phụ thân ta chết, tiểu thúc ta bị thương, có phải do người sai người âm thầm động tay động chân hay không?" Quân Vô Tà híp mắt, ánh sáng trong mắt phát ra buộc hoàng đế không dám hô ngôn loạn ngữ.

Hoàng đế run rẩy nhìn Quân Vô Tà, đáy mắt tràn ngập hoảng sợ.

Hắn không dám nói..... Cũng không thể nói.....

Nếu như nói, hắn nhất định sẽ chết!

"Không phải..... Không phải ta....."

Quân Vô Tà lạnh lùng khê động khoe miệng, đầu ngón tay thoát ra nắm cây ngân châm.

"Đây là người tự tìm." Cho đến thời điểm này, còn không muốn thừa nhận, chỉ có một con đường, đó là chết!

Quân gia xuống dốc, tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, Quân Tiễn cùng Quân Khanh tuy rằng không muốn nhiều lời với nàng về chuyện phụ thân vì sao lại chết, nhưng nàng lại mơ hồ từ trong lời nói trốn tránh của bọn họ suy đoán được, là do hoàng đế âm thầm ra tay.

Giảo thỏ từ, tẩu cầu phanh*.

*Nguyên văn: 狡兔死，走狗烹: giảo thỏ tử, tẩu cầu phanh; nghĩa: khi con thỏ khôn ranh đã chết thì chó săn không còn tác dụng sẽ bị đem làm thịt.

Thiên hạ thái bình, hoàng đế liền nổi lên ý niệm *điều tận cung tàng**!

*Nguyên văn: 鸟尽弓藏: điều tận cung tàng; nghĩa: chim chóc bị săn bắn hết rồi thì cất cung nỏ vào kho; vắt chanh bỏ vỏ.

"Chiếu thư nhường ngôi, chính người viết." Quân Vô Tà đưa lưng về phía Mặc Thiên Uyên nói.

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, còn chưa rõ Quân Vô Tà có tính toán gì không, chính là giây tiếp theo, trong đại điện vang lên tiếng kêu thê lương, lại làm hấn kinh hải khiến trường thương màu bạc trong tay rơi xuống mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Thay đổi hoàng quyền (1)

Năm căn ngân châm trực tiếp đâm vào hai mắt hoàng đế, căn căn hoàn toàn đi vào tròng mắt, tiếng kêu thảm thiết của hoàng đế làm nhân tâm phát run, hấn ngồi ở trên ngôi vị không ngừng quay cuồng giấy giụa.

Quân Vô Tà mắt lạnh nhìn hoàng đế, đáy mắt không có một tia thương hại.

Nàng sẽ không để hoàng đế chết nhẹ nhàng như vậy, những gì hấn thiếu Quân gia, nàng sẽ từng chút từng chút bắt hấn trả lại hết.

"Đem ba người bọn họ mang vào địa lao." Thanh âm lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên.

Thụy Lâm Quân một bên đã xem choáng váng hết cả mắt, Quân Vô Tà ra tay quá tàn nhẫn, hoàn toàn không thèm để ý đến thân phận hoàng đế.

Làm gì có bức vua thoái vị? Rõ ràng chính là tảo bạo trắng trợn hành thích vua a!

Ngay người một hồi thật lâu, Thụy Lâm Quân mới đưa hoàng đế, Nhị hoàng tử cùng Bạch Vân Tiên kéo đi, ba người hôm qua còn oai phong vô hạn, hiện giờ lại giống như cầu chết bị binh lính túm kéo đi vào địa lao, tồn nghiêm, cao ngạo sớm đã không còn sót lại chút gì.

Trong đại điện Mặc Thiên Uyên trừng mắt nhìn ngôi vị hoàng đế trống rỗng, trong lúc nhất thời tinh thần còn chưa phục hồi lại.

Như vậy là xong?

Trước đó hấn đã suy nghĩ một bụng đường hoàng đế nói, kết quả một câu cũng chưa nói ra, Quân Vô Tà đã đem giải quyết hết thảy.....

Thật sự là đơn giản và thô bạo!

"Thủ phạm đã thâm nhập làm loạn hoàng cung, đã hạ độc tiên hoàng cùng Nhị hoàng tử, tiên hoàng bất hạnh bỏ mình, Quốc không thể một ngày không vua." Quân Vô Tà cảm lấy khăn tay, xoa xoa đôi tay trắng nõn của mình, con người lạnh lùng đảo qua trên người Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên giật mình một cái, Quân Vô Tà này một câu ngắn ngủn, liền thay đổi hoàng quyền vốn có.

Lời này nhìn như trăm ngàn chỗ hở, nhưng cùng độc ở bên trong hoàng thành lại không mưu mà hợp.

Độc kia được xuất ra Ngự lâm quân, mà Ngự lâm quân lại hành sự ở trong hoàng cung. Nếu độc này bùng nổ ở trong hoàng cung cũng không phải là sự tình khó lý giải.

"Người tính toán xử trí bọn họ như thế nào?" Mặc Thiên Uyên lòng còn sợ hãi nhìn Quân Vô Tà.

Xem Quân Vô Tà xuống tay đối với ba người kia, thật sự tàn nhẫn, năng lực lại mạng của bọn họ, tuyệt đối không phải là quá thiện tâm.

"Người Khuyneh Vân Tông ít ngày nữa sẽ tới hoàng thành, Bạch Vân Tiên còn chưa thể chết được." Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, Bạch Vân Tiên vừa rồi đã nói ra, nàng vẫn không quên.

Không biết nàng ta đã dùng biện pháp gì, thông tri cho người của Khuyneh Vân Tông, tạm thời chưa thể lấy mạng của nàng ta.

"Người không giết nàng? Nhưng, nếu để nàng tiếp xúc với người của Khuyneh Vân Tông, đem sự tình nói ra ngoài....." Mặc Thiên Uyên quả thực không dám tưởng tượng, hấn không sợ sự tình truyền đi trong tai bá tánh Thích Quốc, chỉ là sợ dưới sự giận dữ của Khuyneh Vân Tông khiến người khó dự đoán được sẽ có chuyện gì xảy ra. "Tông chủ Khuyneh Vân Tông chính là rất bên vực người của mình. Trước đây có đệ tử Khuyneh Vân Tông khi đi lịch lãm bên ngoài, bị bọn cướp đánh cướp, kết quả Khuyneh Vân Tông chẳng những diệt toàn bộ đám cướp kia, còn đem quan viên ở nơi đó trên dưới một nhà giết sạch, nói bọn quan viên quân chế không tốt, dẫn đến đệ tử bọn họ bị cướp. Bạch Vân Tiên là đệ tử tông chủ Khuyneh Vân Tông, nếu để hấn biết, năng gặp nạn ở chỗ này, chỉ sợ hậu quả...."

Đệ tử Khuynh Vân Tông bên ngoài đều có được lễ đãi như vậy, cũng là vì Khuynh Vân Tông luôn bên vực người của mình, ai cũng không hy vọng bị kịch sẽ xảy ra trên chính người của mình không phải hay sao?

Quân Vô Tà nhìn Mặc Thiên Uyên liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Bọn họ sẽ không biết."

"A?"

"Bạch Vân Tiên sẽ không nói." Quân Vô Tà nói.

Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà, hẳn không biết Quân Vô Tà rốt cuộc còn có bao nhiêu bản lĩnh chưa hiển lộ, nhưng nếu nàng nói Khuynh Vân Tông sẽ không biết được việc này, như vậy hẳn cũng không cần lo lắng quá độ, chỉ cần an tĩnh nhìn xem mọi sự thay đổi là tốt rồi.

"Người hãy chuẩn bị tốt việc đăng cơ, chuyện khác, không cần người nhọc lòng." Quân Vô Tà ném ra những lời này, lập tức rời khỏi đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Thay đổi hoàng quyền (2)

Thái tử Mặc Thiên Uyên mang theo Thụy Lâm Quân thâm nhập hoàng cung, sau nửa ngày, truyền ra tin tức hoàng đế bỏ mình, cả đất nước bi ai, tiền hoàng lưu lại thánh chi, để Thái tử Mặc Thiên Uyên kế vị.

Bảy ngày sau cử hành nghi thức đăng cơ.

Thích Quốc trong lặng yên không một tiếng động, *thay đổi hoàng quyền**.

*Nguyên văn: 变了天; (变天: thay đổi thời tiết; biến thiên; thay đổi bầu trời; Nghĩa: mình hiểu theo nghĩa đen ý nói thay đổi hoàng quyền.)

Bởi vì lúc trước Quân Vô Tà ở trước cửa hoàng cung tàn sát một đám trung khuyển của hoàng đế, vì thế nên khi Mặc Thiên Uyên tuyên bố đăng cơ, không có một đại thần nào dám nghi ngờ gì.

Ai mà không biết, quan hệ giữa Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà không giống như tầm thường. Mặc Thiên Uyên đăng cơ xưng đế, không chừng ngày sau vị trí hoàng hậu chính là Quân Vô Tà. Hiện tại Thụy Lâm Quân còn thủ ở bên trong hoàng thành, bọn họ lại không phải là không muốn sống nữa.

Việc đăng cơ trở nên thuận lợi dị thường, Mặc Thiên Uyên đem hoàng cung từ đầu đến đuôi rửa sạch một lượt, loại bỏ một đám cung nhân thái giám bên người hoàng đế cùng Nhị hoàng tử, toàn bộ hoàng cung đã nằm trong khống chế của hắn.

Từ tính mạng bị đe dọa, đến ngày đăng cơ làm hoàng đế, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, Mặc Thiên Uyên cảm thấy hết thảy giống như cảnh thoáng qua trong mơ.

Nếu không có Quân Vô Tà, chỉ sợ hắn sớm đã chết ở Lâm Uyên Điện.

"Bệ hạ, đồ vật ngài sai người đưa tới Lâm Vương phủ, đều đã đưa đi." Mặc Thiên Uyên còn có hai ngày nữa mới chính thức đăng cơ, nhưng thái giám bên người hắn, lại rất có ánh mắt, hiện giờ đã mở miệng một cái đều kêu bệ hạ.

Mặc Thiên Uyên không có ý kiến, ngồi trên ngôi vị hoàng đế, hắn cũng không quá vui sướng.

"Nga? Có từng nhìn thấy Quân tiểu thụ?" Từ sau ngày gặp nhau trên đại điện ngày ấy, Mặc Thiên Uyên không hề gặp qua Quân Vô Tà, ba người hiện giờ bị treo mệnh nhót tại địa lao hoàng cung, còn chờ Quân Vô Tà xử trí.

"Chưa từng."

Mặc Thiên Uyên hơi gật đầu, lúc trước hắn phái người đem toàn bộ Ngọc Dịch Quỳnh Tương đều đưa đến Lâm Vương phủ, hắn nhìn ra được, Quân Vô Tà không có gì hứng thú với bất cứ thứ gì, nhưng thật ra lại có điểm đề ý đến mấy bình rượu này.

Bận rộn với việc đăng cơ, Mặc Thiên Uyên cũng không có thời gian rảnh rỗi, dù sao Quân Vô Tà làm bất cứ cái gì, đều không cần hắn nhọc lòng, tâm tư của nha đầu kia so với hắn còn cao thâm hơn nhiều.

Trong Lâm Vương phủ, Quân Tiên cùng Quân Khanh ngồi song song trước mặt Quân Vô Tà, nghiêm túc dị thường.

Quân Vô Tà đã nhiều ngày không thể ra khỏi cửa, không vì cái gì khác, chính là bị hai vị này "thăm vấn" trong phủ.

Từ việc bức vua thoái vị đến thay đổi hoàng quyền, Quân gia phụ tử đem mọi thứ Quân Vô Tà đã an bài đều đào sâu ra tới (tìm hiểu chi tiết), cũng biết thủ đoạn của Quân Vô Tà ở trong hoàng cung là đơn giản mà thô bạo "bức vua thoái vị", một đường nghe xuống, khiến cho hai vị này toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Đều nói người Quân gia can đảm nhưng rất cẩn trọng, dụng binh như thần, nhưng đến khi tranh đấu thật sự tới trong triều đình, thì lại không am hiểu lắm. Không ngờ tới động thái của Quân Vô Tà mấy tháng qua, liền đem khôn cảnh mà Quân gia chịu đựng mười mấy năm qua hoàn toàn giải trừ. Hết thảy phát sinh quá nhanh, quá đột nhiên, Quân gia phụ tử cũng chưa kịp phản ứng lại, hết thảy *bị đã được giải quyết**.....

*Nguyên văn: 尘埃落定: trần ai lạc định; Nghĩa: bụi đã được giải quyết.

"Người thật sự đem tiền đề bọn họ nhót tại địa lao?" Quân Tiên càng nghe tim đập càng nhanh, Quân gia bọn họ ba đời đều trung thành với triều đình, cũng không biết như thế bài tạo ra một vị Quân Vô Tà ra tay quyết đoán, một tiểu yêu vật coi quân thần như là phế vật.

"Ân." Quân Vô Tà không chút dấu điểm gật gù đầu.

Quân Tiễn cùng Quân Khanh nhìn nhau, trong ánh mắt đều tràn đầy phức tạp.

"Kế hoạch của ngươi cùng Thái tử rất hoàn mỹ, nhưng lời của Bạch Vân Tiên lúc trước có nói qua, ngươi chuẩn bị giải quyết như thế nào?" Kết cục của mọi sự đã định, Quân Tiễn cho dù muốn nói gì cũng vô nghĩa, hắn hiện tại lo lắng, chuyện Bạch Vân Tiên ám chỉ người của Khuyhnh Vân Tông muốn tới hoàng thành Thích Quốc.

Khuyhnh Vân Tông, không phải dễ đối phó như tiên đế như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Thay đổi hoàng quyền (3)

"Gia gia yên tâm, nàng sẽ nói không nên lời về cái gì hết." Quân Vô Tà nhàn nhạt nói.

"Nói không nên lời?" Quân Tiễn nghi hoặc nhìn Quân Vô Tà.

"Chuyện này ta đều có tính toán, chờ sau khi Thái tử đăng cơ ta sẽ xử lý." Mạng của Bạch Vân Tiên nàng tự nhiên sẽ giữ lại, không những Bạch Vân Tiên, tiên đế, Nhị hoàng tử đều không chết được, nàng sẽ để bọn họ biết, tư vị sống so với chết càng thống khổ hơn.

Bọn họ khiến cho Quân gia khổ sở mười mấy năm, sao có thể để bọn họ giải thoát nhẹ nhàng như vậy?

Lời đã nói đến nước này, Quân gia phụ tử cũng không hỏi nhiều, trên thực tế trừ bỏ chuyện này, bọn họ trong lòng còn có một nghi hoặc khác.

Đã nhiều ngày qua, Mặc Thiên Uyên **** sai người tặng lễ đến Lâm Vương phủ, đồ vật nhiều đến nỗi nhà kho trong phủ đều tồn không được, ân cần như vậy, thật sự làm cho bọn họ rất là lo lắng.

Trước đây Mặc Thiên Uyên cùng Quân Vô Tà thường xuyên qua lại, hiện giờ, Quân Vô Tà lại yểm trợ Mặc Thiên Uyên bước lên ngôi vị hoàng đế, Mặc Thiên Uyên đối Quân Vô Tà càng là *hữu cầu tất ứng*.*

*Nguyên văn: 有求必应: hữu cầu tất ứng; Nghĩa: muốn thỉnh cầu điều gì đó thì chỉ cần mở miệng, nhất định sẽ được đồng ý.

Nhìn như thế nào, nhìn kiểu gì cũng làm người cảm rất kỳ quái.

Mặc Thiên Uyên hiện giờ đã thành niên, khi làm Thái tử, cũng chưa từng thấy gần gũi bất kỳ nữ nhân nào, bây giờ đừng nói là thái tử phi, ngay cả vị trí trắc phi cũng không có.

Thường ngày hắn không tiếp xúc cùng nữ tử, người duy nhất cùng hắn thân mật hơn một chút, đó chính là Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đã nhiều ngày không ra khỏi cửa, cũng không biết được lời đồn đãi bên ngoài, hiện tại bá tánh bên trong hoàng thành đều đang truyền lưu, sau khi Thái tử đăng cơ, sẽ nghênh thú Quân Vô Tà làm Hoàng Hậu.

Có Lâm Vương phủ cùng Thụy Lâm Quân làm hậu thuẫn, không còn nghi ngờ Quân Vô Tà thật sự có thể ngồi vào vị trí Hoàng Hậu bầy.

Chẳng qua.....

Quân gia phụ tử nhìn ngang nhìn dọc, cũng không nhìn thấy Quân Vô Tà có quyết định này.

Từ sau khi bức tiên đế thoái vị, Quân Vô Tà cũng không cùng Mặc Thiên Uyên gặp mặt.

Nhà đầu này, rốt cuộc là đang tính toán cái gì?

Quân Vô Tà thật đúng là không có ý niệm này, đối với nàng mà nói, Mặc Thiên Uyên chỉ là đồng minh để nàng bức hoàng đế thoái vị, là một lưỡi dao sắc bén dùng để bảo vệ Quân gia nàng. Đã nhiều ngày nay nàng đều không ra khỏi cửa, không phải bởi vì điều gì khác, mà là bởi vì mèo đen.....

Ngày ấy, sau khi mèo đen nuốt vào Hoàng Kim Cự Sư thì cả ngày uể oải ỉu xìu, mỗi ngày mười hai canh giờ, có tám canh giờ đều là ngủ.

Tình huống như vậy, làm Quân Vô Tà thật sự có chút không an tâm.

Từ biệt Quân gia phụ tử, Quân Vô Tà về tới trong viện của mình. Đó là một buổi trưa lúc mặt trời chính diện trên đỉnh đầu, trên bàn đá trong viện, cuộn tròn như một quả cầu có lông màu đen, ghé vào trên mặt bàn ngày nhẹ.

Những tia nắng vàng chiếu sáng trên lớp lông đen bóng mượt, phản chiếu một tầng ánh sáng vàng nhè nhẹ.

Quân Vô Tà đi qua, đem mèo đen ôm vào trong ngực, phơi nắng đã lâu, nhiệt độ thân mình mèo đen có chút nóng lên, Quân Vô Tà đem nó ôm vào trong phòng, nhả nài chải vuốt lông tóc cho nó.

"Khó chịu....." Tiểu hắc miêu chậm rãi tỉnh lại, con ngươi nửa híp để lộ ra một tia không khoẻ.

"Làm sao vậy?" Quân Vô Tà hỏi.

"Thân mình trường trường, còn có chút nóng." Tiểu hắc miêu ở trong lòng ngực Quân Vô Tà gật gật, muốn tìm một vị trí thoải mái để nằm ngủ, nhưng bất luận động đậy như thế nào, đều cảm thấy rất khó chịu.

Linh hồn trong thân thể giống như không ngừng bị lửa thiêu cháy, nóng cháy làm nó muốn ngủ cũng ngủ không yên.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, thân thể mèo đen nói trắng ra là, bất quá là linh hồn tụ lại hoá thành, vì sao lại có cảm giác như vậy? Nàng không nhận được đem thân thể mèo đen tí mi xem xét một phen, lúc này mới chú ý tới, rõ ràng đã tiến vào trong nhà, tránh khỏi ánh nắng mặt trời, nhưng trên đá lông của Miêu nhi vốn là màu đen, lại như cũ tỏa ra một tầng ánh sáng màu vàng nhẹ.

Sắc màu kia, thật ra rất giống với màu vàng trên người của Hoàng Kim Cự Sư.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Đoạt linh (1)

Quân Vô Tà nhăn mày càng sâu, linh hồn mèo đen cũng không hoàn chỉnh, lúc trước chưa dung hợp cùng linh hồn của nàng, mèo đen giống như là một con rối không có ý thức.

Hoàng Kim Cự Sư là do Giới Linh biến ảo mà thành, chính xác mà nói, cũng là một sợi linh hồn có năng lượng, mèo đen đem hắc nuốt vào trong bụng, tiêu hóa không phải da thịt, mà là linh hồn!

Kiếp trước, người nọ làm thực nghiệm, Quân Vô Tà cũng có một vài hiểu biết, nhìn tình huống của mèo đen hiện giờ, cực kỳ giống với phản ứng của hợp thành thú sau khi hợp thành.

Quân Vô Tà theo bản năng đem lực lượng của chính mình rót nhập vào trong thân thể mèo đen, giúp đỡ nó thuận lợi tiêu hóa linh hồn Hoàng Kim Cự Sư.

Mèo đen bất tri bất giác lại một lần nữa lằm vào ngủ say, ở trong mộng, một mảnh đen nhánh, mèo đen phảng phất thấy được một vạt ánh sáng màu vàng từ trong bóng đêm chậm rãi hiện thân.

"Rống!!" Hoàng Kim Cự Sư sớm đã bị nó nuốt vào, thể nhưng lại xuất hiện ở trong mộng.

Mèo đen cả người không khỏe chỉ trờng mắt nhìn quái vật khổng lồ kia, trong lòng hơi kinh hãi, nó muốn biến ảo thành cự thú màu đen, lại phát hiện căn bản không tài nào làm được.

Hùng sư rất lớn vươn bàn tay lớn hướng về phía mèo đen!

"Miêu!!"

Một tiếng kêu kinh tâm của Miêu nhi thỉnh linh từ trong lòng ngực Quân Vô Tà truyền đến, Quân Vô Tà cúi đầu nhìn tiểu hắc miêu trong lòng ngực, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ của nó nhũn chặt thành một đoàn, hai mắt nhắm nghiền, tứ chi ở trên người cứng ngắc, móng vuốt sắc bén bắn ra thịt, nhảy mất xé rách ống tay áo của nàng, ở trên làn da trắng nõn, để lại từng đạo vết máu.

Ánh sáng màu vàng ở quanh thân mèo đen càng ngày càng mờ mịt, Quân Vô Tà hít sâu một hơi, đem ôm chặt mèo đen vào trong ngực, móng vuốt của mèo đen lưu lại từng đạo vết máu ở trên người nàng.

Kiếp trước kiếp này, vẫn luôn làm bạn ở bên người nàng, cũng chỉ có nó.

Núi đao biển lửa, nàng cũng không thể đem nó ném xuống.

"Giới Linh này của ngươi thật ra rất đặc thù." Thanh âm mang theo ý cười thỉnh linh xuất hiện ở bên tai Quân Vô Tà, chưa chờ nàng phục hồi lại tinh thần, nàng đã bị ôm vào một cái ôm ấp ấm áp, hai bàn tay to đem xách Miêu nhi từ trong lòng ngực nàng kéo ra, đem móng vuốt sắc nhọn đang cào cấu tránh xa nàng.

"Trả ta!" Quân Vô Tà duỗi tay muốn đoạt lại mèo đen, nhưng cánh tay ôm bên hông nàng lại không chút dịch chuyển, đem nàng hoàn toàn ôm vào trong ngực.

Quân Vô Dược dựa hàm dưới vào đầu vai Quân Vô Tà, khoe miệng mang theo ý cười lười biếng.

"Ngươi không giúp được nó, nó nuốt Hoàng Kim Cự Sư, nhất định phải dựa vào chính lực lượng của mình để cắn nuốt hoàn toàn Hoàng Kim Cự Sư, nhưng bất quá ta thật ra không nghĩ tới, ở nơi này, cư nhiên còn có thể nhìn thấy đoạt linh." Ngươi thấy trên người Quân Vô Tà có hương được nhân nhạt, đôi mắt đẹp của Quân Vô Dược nửa nhắm lại.

"Đoạt linh?" Quân Vô Tà rớt cuộc dừng giây giũa.

Quân Vô Dược tuy thân bí, nhưng chưa từng làm chuyện gì hại nàng, mà tựa hồ như hiểu biết của hắn so với Quân gia phụ tử còn nhiều hơn nhiều.

"Cướp lấy Giới Linh của người khác, cùng với chính Giới Linh cắn nuốt của mình, chẳng những có thể tăng lực lượng Giới Linh lên cực kỳ lớn, mà còn có thể hấp thu năng lực Giới Linh của đối phương." Quân Vô Dược ôm Quân Vô Tà, lòng tràn đầy thoải mái, tính tình rất tốt giải thích nghi hoặc của nàng.

Cướp lấy Giới Linh của người khác?

Quân Vô Tà hơi sững sốt, trọng sinh lâu như vậy, nàng cũng chưa từng biết đến, cư nhiên còn có loại chuyện này!

Mèo đen có thể cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, đã vượt qua tường tượng của nàng, nhìn phản ứng của Mặc Thiên Uyên bọn họ, thế gian này rõ ràng không có khả năng xuất hiện loại chuyện này, nhưng vì sao, giọng điệu của Quân Vô Dược, lại có vẻ như việc này thực rất bình thường.

"Đây vốn là điều các ngươi không nên biết đến, bất quá..... Giới Linh này của ngươi tựa hồ trời sinh đã có năng lực như vậy, như vậy giúp ta tránh khỏi không ít chuyện." Quân Vô Dược hưởng thụ mỹ nhân trong ngực, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Đoạt linh (2)

Quân Vô Dược ôm Quân Vô Tà, một chút ý tứ buông tay đều không có, nhìn Quân Vô Tà nhíu chặt mày, hần cọ cọ nơi cổ nàng nói: "Nếu như ngươi có hứng thú, ta có thể giải thích cho ngươi nghe."

Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu muốn né tránh sự thân mật của hắn, nhưng không có hiệu quả, cả người nàng đều bị Quân Vô Dược vòng ở trong ngực, còn có thể trốn chạy đi đâu?

"Nói." Nàng bình tĩnh lại chính mình.

"Linh hồn Giới Linh vốn là sống ở U Linh Giới, một số có nguồn gốc từ linh thú thượng cổ, một số có nguồn gốc từ thần binh thượng cổ. Sau khi thân thể của chúng tiêu vong (biến mất), linh hồn sẽ trở lại U Linh Giới, ở U Linh Giới lấy thân phận Giới Linh để tồn tại. Cho đến khi duyên phận của chúng có người buông xuống, chúng liền sẽ đi theo bên người của người nọ, cùng dung hợp linh hồn, cho đến khi người nọ chết đi. Người thì sẽ chết, nhưng Giới Linh lại sẽ không chết. Sau khi người chết đi, Giới Linh như cũ lại quay trở lại U Linh Giới, chờ đợi người có duyên tiếp theo. Nhưng trong đó cũng có ngoại lệ....."

Quân Vô Dược nhìn một bên mặt của Quân Vô Tà, phát hiện lông mày nàng hơi giãn ra, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc hơn, trong lòng hiện lên một mặt ý cười, tiếp tục nói: "Sau khi Giới Linh cùng linh hồn người dung hợp tuy rằng sẽ không bởi vì người từ vong mà chết đi, nhưng không có nghĩa sự dung hợp kia không bị phá vỡ. Một số địa phương, nghiên cứu ra phương pháp cướp đoạt Giới Linh từ linh hồn con người, đem Giới Linh tồn tại từ trên người cướp lấy, cũng làm cho Giới Linh của chính mình có thể hấp thu nó."

"Sau khi Giới Linh rời khỏi U Linh Giới, tốc độ tu luyện sẽ giảm xuống rất nhiều, muốn tăng tốc độ tu luyện của chúng lên: hoặc là tìm được nhóm môi giới có thể giúp nó tiến hóa lực lượng, hoặc là cắn nuốt Giới Linh khác để đạt thành."

Quân Vô Tà hơi sùng sốt, nàng có thể xác định, loại phương pháp này ít nhất là người ở Thích Quốc không ai biết đến, mà Quân Vô Dược lại vừa mới nói qua, *"đây vốn là điều các ngươi không nên biết đến"*.

"Tiểu hắc nó chính là đoạt linh?" Quân Vô Tà hỏi.

Quân Vô Dược lắc lắc đầu, gương mặt cô nàng mang theo sợi tóc lạnh lẽo, không chút để ý nói: "Đoạt linh cũng không phải là sự tình chính Giới Linh của mình có thể hoàn thành, tiểu hắc của ngươi là một trường hợp đặc biệt, ta chưa từng gặp qua bao giờ, nào có một con thú hệ Giới Linh, có thể tự đem Giới Linh khác bong ra từng mảng và cắn nuốt. Nó thực đặc biệt, giống như ngươi cũng rất đặc biệt."

"Quá trình đoạt linh trở nên đơn giản hơn rất nhiều, bất quá muốn hoàn toàn tiêu hóa lực lượng của Giới Linh khác lại không đơn giản như vậy, cũng may lần này nó nuốt vào bất quá chỉ là một con thú hệ Giới Linh cấp 5, nếu như vượt quá cấp 7, chỉ sợ thân mình này của nó, sẽ không thể thừa nhận được."

"Cấp 5? Cấp 7?" Quân Vô Tà cảm thấy mình càng nghe càng không hiểu.

Quân Vô Dược chỉ cười khê, nhẫn nại giải thích nghi hoặc của nàng.

"Giới Linh của các ngươi ở nơi này, nhiều nhất chỉ có 7 cấp, cho nên cấp bậc phân chia cũng không rõ ràng, chờ sau này ta sẽ nói cho ngươi biết cách phân chia cấp bậc Giới Linh như thế nào, chỉ cần tiểu hắc ngươi lần này có thể thành công hấp thu linh hồn Hoàng Kim Cự Sư, lực lượng của nó cũng sẽ tăng lên một cấp."

Quân Vô Tà cắn cắn phiến môi, nàng tổng cảm thấy bí mật trên người Quân Vô Dược càng ngày càng nhiều.

Những lời hắn nói, "các ngươi nơi này" không phải lần đầu tiên.

Tựa hồ như nhận ra suy nghĩ của Quân Vô Tà, Quân Vô Dược cười nói: "Đừng lo lắng, bất luận ta đến từ nơi nào, đều sẽ không hại ngươi."

"Ngươi có thể buông ta ra." Quân Vô Tà rũ mắt nhìn toàn bộ cánh tay ở bên hông nàng, người này cũng thật kỳ quái, vì sao mỗi lần thấy nàng, vẫn luôn thích ôm ôm ấp ấp.

Quân Vô Tà đổi loại hành động thân mật này, cũng không bài xích, nhưng cũng không thích lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Đây là dụ dỗ (1)

Tuy nhiên, Quân Vô Dược lại hoàn toàn không tính toán buông tay, hần cười rất là vô lại, ngược lại đem cánh tay vòng ở bên hông nàng càng ôm càng chặt.

"Thật là vô tình a, vừa mới dùng xong, liền ghét bỏ ta?" Dứt lời, hần đem mèo đen trong tay ném ở một bên trên bàn, khi Quân Vô Tà nháy mắt vừa mới nhíu mày, đã đem bả nàng lên.

"Làm gì?" Ánh mắt Quân Vô Tà hơi chột lóe, nhìn gương mặt tuấn mỹ miệng cười kia.

"Người bị thương, tự nhiên là muốn dùng được." Quân Vô Dược chỉ nhìn trên hai cánh tay ngọc của nàng bị tiểu hắc cào ra máu.

"Không cần."

"Dùng." Quân Vô Dược cười tùm tùm nhìn tiểu gia hóa trong lòng, cười vô cùng tà mị.

"....." Dù sao nàng nói cái gì, hần cũng sẽ không nghe.

Thấy tiểu gia hòa không hề gây gổ, Quân Vô Dược tâm tình rất tốt, khỏe mỗi nhai ý cười làm càn, đem Quân Vô Tà ôm đến mép giường, quen cửa quen nẻo từ rương gỗ nhỏ dưới giường nàng, lấy ra một lọ thuốc mỡ cầm máu.

Thuốc mỡ màu trắng ngà, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, Quân Vô Dược nhẹ nhàng kéo lên ống tay áo của Quân Vô Tà, đầu ngón tay thoa được, cẩn thận tinh tế thoa trên miệng vết thương của nàng.

Miêu nhi đã không nhận thức được hành động của nó, cào phá da thịt, miệng vết thương tuy rằng không sâu, lại nhìn rất chói mắt, đầu ngón tay ẩm áp chắm vào thuốc mỡ hơi lạnh, bôi ở trên miệng vết thương đầy to máu, mang theo một chút đau đớn, từ cánh tay thẳng tới trái tim, có chút nhún nhảy, có điểm tê dại.

Quân Vô Tà buông đôi mắt xuống, nhìn người nọ nhẫn nại bôi được cho nàng, mỗi một cái miệng vết thương nhỏ cũng không chịu buông tha.

Miệng vết thương trên hai tay đều đã được thoa được, vì phòng ngừa ống tay áo cọ vào thuốc mỡ trên da, Quân Vô Dược cũng không có buông ống tay áo của Quân Vô Tà xuống, mà là đem tay nhỏ của nàng nắm ở trong tay, tinh tế thường thức đầu ngón tay trắng nõn mượt mà của nàng.

Mềm mại, nộn nộn.

"Có thể buông ta ra." Phần lưng Quân Vô Tà hơi cứng còng, hiện giờ nàng bị Quân Vô Dược ôm vào trong ngực từ phía sau, hai tay còn bị bàn tay to của hắn nắm lấy, thân ảnh vốn là nhỏ xinh bị thân hình cao lớn của Quân Vô Dược che lấp xuống, cơ hồ tồn tại cảm giác bị bao bọc lấy.

Phía sau lưng nàng, dính sát vào ngực hắn, làn da sau lưng có thể cảm giác được rõ ràng ngực hắn, nhịp điệu của trái tim hắn.

Quân Vô Dược thấp giọng cười, tiểu gia hóa thân hình cứng còng làm sao có thể thoát khỏi đôi mắt hắn.

Ít nhất là có phản ứng không phải hay sao?

"Tiểu gia hóa nhà người, thật sự là không tâm không phổi, giải thích nghi hoặc cho người lại bôi được cho người, dùng xong rồi, liền muốn một chân đem ta đá văng ra phải không? Uống công ta mỗi lần vì để gặp người, đều phải tắm gội thay quần áo, ài....." Giọng nói kia còn mang theo một tia phiền muộn, như là bị ủy khuất rất lớn, chỉ là khuôn mặt tuấn tú kia, lại không ngại mà uyển chuyển cọ ở cổ Quân Vô Tà, cọ cọ tựa như đang làm nũng.

"Không phải." Quân Vô Tà cảm thấy có chút đau đầu, nàng chưa bao giờ nghĩ muốn tiếp xúc nhiều hơn với Quân Vô Dược, người nam nhân này từ lúc bắt đầu đã tràn ngập nguy hiểm cùng thân bị, nàng nửa điểm cũng không muốn trêu chọc hắn.

Rõ ràng là muốn từng bước tách ra, nhưng mỗi một lần, hắn đều sẽ xuất hiện đúng lúc.

"Không phải cái gì? Con quý nhỏ, người chán ghét ta như vậy sao?" Tiếng nói trầm thấp mang theo nồng đậm mắt mát, làm người nghe lo lắng không thôi.

"Không chán ghét." Quân Vô Tà không biết nên như thế nào cho phải, nàng đối với Quân Vô Dược vốn cũng không có gì để giận, lúc trước hai người giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau mới rời khỏi được vách núi kia, nàng đối với hắn mà nói thì không phải là thích, nhưng cũng không chán ghét.

Huống chi, Quân Vô Dược cứu gia của nàng, đối với nàng có ân, nàng như thế nào chán ghét ân nhân của mình?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Đây là dụ dỗ (2)

Quân Vô Tà kiếp trước kiếp này, tính tình đều rất lạnh lùng, trái tim cũng không có cảm giác, người có thể làm nàng nhớ trong lòng, bẽ đầu ngón tay mà đếm, số lượng cũng không vượt quá một bàn tay.

Những người đó, không phải đồng bạn của nàng cùng sinh cùng tử, thì chính là huyết mạch tương thông thiết tình đối đãi với nàng giống như thân nhân.

Nhưng Quân Vô Dược, nàng lại không biết định nghĩa như thế bảo vệ thân phận của hắn.

Hắn cũng không tính là đồng bạn của nàng, cũng không phải có quan hệ huyết thống với nàng.

Nhưng hắn lại thường xuyên sẽ ở bên nàng khi nàng cần ra tay, sau đó lại biến mất vô tung vô ảnh, phảng phất tìm không thấy, lại phảng phất đều ở nơi đây.

Chán ghét sao?

Hình như cũng không có loại cảm xúc này.

"Không chán ghét, thì đó là thích?" Quân Vô Dược đẩy mắt hiện lên một mặt ý cười ác liệt, nắm tay nhỏ của Quân Vô Tà nâng lên, ý cười dạt dào ở rơi xuống đầu ngón tay nàng hôn ân một cái.

"Ta rất vui, nguyên lai con quý nhỏ thích ta à?"

"Cũng không phải." Thích là cái gì, nàng không rõ, nhưng nàng biết, Quân Vô Dược cho nàng cảm giác không giống như đồng bạn hay thân nhân.

Nàng biết nếu thích, thì cũng chỉ có hai loại này, nếu không giống nhau, vậy không phải là thích.

"Ngà? Vậy quả nhiên vẫn là chán ghét sao?" Giọng điệu bất ngờ biến đổi, ưu thương làm người rơi lệ.

Quân Vô Tà hết chỗ nói rồi, nàng vừa rồi không phải nói không chán ghét hắn sao?

"Không có." Nàng cảm thấy đầu càng đau.

"Không chán ghét, chính là thích?"

"....." Nàng cảm thấy vốn từ của nàng đã nghèo, dứt khoát không để ý tới những câu hỏi liên tiếp của hắn.

Âm thầm nhìn biểu tình của tiểu gia hỏa hơi buồn bực, ý cười nơi đáy mắt Quân Vô Dược càng đậm hơn.

Không hiểu cũng không sao, hắn có thể chậm rãi dạy nàng.

"Người im lặng, đó chính là ứng thuận đúng không?." Quân Vô Dược ý xấu dụ dỗ, ôm thân mình nhỏ nhỏ của Quân Vô Tà nở nụ cười.

Quân Vô Tà không còn lời nào để nói, khoảnh khắc lúc nàng đang tự hỏi làm sao để ném Quân Vô Dược ra, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn bỗng nhiên cảm giác được một mặt cảm xúc utor nóng.

Quân Vô Dược hôn trên má nàng một cái, trong ánh mắt kinh ngạc của Quân Vô Tà, tươi cười của hắn nở rộ, hai mắt nửa híp có ý cười giống như nường rượu làm say lòng người, "Thật tốt, ta cũng thích người."

Bùm.

Trái tim Quân Vô Tà đập lỡ một nhịp.

Nàng tròn to mắt nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, cảm thấy khuôn mặt đẹp này làm người có chút loá mắt.

Nàng nên lấy ngón châm chọc thủng động mạch hắn, để hắn lẩn xa một chút.

Nhưng hắn có ân cùng nàng, tựa hồ nàng không thể lấy oán trả ơn.

Vì rối rắm, Quân Vô Tà cắn cắn phiền môi, quay mặt đi.

Không chút khách khí khi nhìn thấy sự ngây thơ của thiếu nữ trước mặt, bản tính nam tử đại phát, thủ đoạn dụ dỗ của Quân Vô Dược một chút cũng không nương tay, hắn giờ tay nắm lấy cằm của Quân Vô Tà, đem nàng khuôn mặt nhỏ vận lại hướng mình, nhìn đuôi lông mày nàng hơi ản ản cong lên, ý cười nơi đáy mắt hắn càng đậm hơn.

"Tốt, hôm nay ta nên nhận hết phần thưởng."

"Cái gì?" Quân Vô Tà hơi hơi sững sờ, còn chưa chờ nàng phản ứng lại, Quân Vô Dược đã cúi thân mình xuống, một tay đặt ở bên hông nàng, một tay thủ sẵn sau gáy nàng, mang theo ý cười trên môi, bá đạo lấp kín cái miệng nhỏ của nàng.

"Ngô!"

Quân Vô Tà mờ to hai mắt mà nhìn, cơ hồ là theo bản năng, từ bên hông nàng lấy ra mấy cây ngón châm, không cần suy nghĩ đâm vào thái dương Quân Vô Dược.

Máu tươi nhè nhẹ theo ngón châm nhỏ giọt ở trên gương mặt tuần mỹ của hắn, chảy xuống ở trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nàng, mùi máu tươi gay mũi cùng với huyết sắc chi hoa yêu dị kia, chui vào trong khoang miệng làm đầu lưỡi Quân Vô Tà càng thêm điên cuồng, gần như với hủy diệt, đoạt lấy mỗi một phần ngọt lành thuộc về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Đây là dụ dỗ (3)

Máu chảy xuống ở khóe môi, bị mang vào trong miệng rất kịch liệt, máu tanh ngọt kích thích đầy đầu.

Mắt đen Quân Vô Dược phảng phất bị máu này kích thích, một tia sáng màu tím rớt cuộc bùng lên trong mắt không tài nào che lấp.

Mùi máu tươi nồng đậm hỗn loạn cùng hương vị chiếm hữu của Quân Vô Dược tràn lên đầu và khứu giác của Quân Vô Tà, mùi máu tươi kia đồng thời cũng khơi dậy ký ức kiếp trước của nàng, khiến nàng đột nhiên cần mạnh.

Tàng lớn máu tươi ở trong miệng nàng nổ tung, Quân Vô Dược rút cuộc buông lỏng đôi môi nàng ra, mắt tím thâm tháy nhìn không thấy đáy, bên môi mang theo vết máu yêu diễm.

Quân Vô Tà nhân cơ hội này trốn thoát khỏi lồng ngực hắn, đứng trên mặt đất, thờ hờn hờn nhìn Quân Vô Dược.

Quân Vô Dược nâng tay lên, quyết vết máu nơi khóe miệng, đầu lưỡi đau nhức nói cho hắn biết, một ngụm kia của nha đầu này không có một chút lưu tình nào, nếu hắn không phản ứng cực nhanh, chỉ sợ đầu lưỡi đều đã bị cắn xuống.

Móng vuốt tiểu miêu nhi quá dài, quả nhiên không dễ trêu chọc.

"Chớ có tức giận, máu bản môi người, là ta sai." Không có chút ý tứ tức giận nào, Quân Vô Dược vẫn như cũ tươi cười đầy mặt, hắn giờ tay rút ra ngón châm trên thái dương, đi đến trước mặt Quân Vô Tà, đem chúng đặt ở trong tay nàng.

"Miêu nhi người có cần nuốt được linh hồn Hoàng Kim Cự Sư hay không, tối nay sẽ biết, nếu như xảy ra cái gì ngoài ý muốn, người hãy gọi ta, ta sẽ ở quanh đây." Quân Vô Dược tìm tìm cười mở miệng, hoàn toàn không quan tâm đến cặp con người tràn ngập lạnh lẽo của Quân Vô Tà.

Sau khi nói xong, hắn liền rời khỏi phòng Quân Vô Tà.

Sau khi đóng cửa phòng lại, ý cười trên mặt Quân Vô Dược không có tan đi, thường thức máu vẫn đang chảy nơi đầu lưỡi, hương vị kia kích thích làm màu mắt hắn không thể biến mất trong một khoảng thời gian ngắn.

Một hắc ảnh canh giữ một bên lặng yên xuất hiện ở bên người Quân Vô Dược, hắc quỳ một gối xuống đất, trong tay giơ lên một lọ thuốc trị thương.

"Tước gia." Nam tử hắc y nhìn vết máu bên môi và trên trán Quân Vô Dược, hai mắt hơi hơi co rụt lại.

Thiên hạ thế gian này người có thể làm Tước gia bị thương rất ít ỏi không có mấy, nhưng Quân gia đại tiểu thư này lại thường xuyên làm Tước gia thấy máu.....

Nhìn ý cười trên khoé miệng Quân Vô Dược, nam tử yên lặng đem đầy bụng bực tức nuốt xuống.

Biểu tình của Tước gia cảm thấy mỹ mãn như vậy, thật đúng là làm người cảm thấy sồn tóc gáy, bất quá Tước gia chẳng lẽ thật sự không ý thức được việc hắc cùng đại tiểu thư ở chung sẽ tồn tại một vấn đề rất lớn hay sao?

Lúc này người thỉnh thoảng bị đâm trúng mạch máu, một thân nhiễm máu quay lại.....

"Không cần." Quân Vô Dược cũng không thèm nhìn tới thuốc trị thương kia, đáy mắt ý cười càng ngày càng nồng đậm.

Trái tim Tiểu gia hòa rất lạnh lùng không có cảm giác, dần dần đã có chút cảm xúc dao động, đây đối với hắc mà nói thì là một chuyện tốt.

"Bất quá là một chút lễ vật nhỏ, không cần phải làm kinh sợ tiểu quái, người trông chừng ở đây." Quân Vô Dược ngửi ngửi mùi máu tươi trên người mình, tự nhiên sẽ hiểu hương vị này, làm tiểu gia hóa bên trong kia không vui.

Hắc y nhân chỉ có thể yên lặng gặt đầu, nhìn theo bóng dáng thân thanh khí sáng của Quân Vô Dược, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Tước gia..... Ngay cả khi người cố ý tiếp cận với đại tiểu thư, cũng không thể dùng biện pháp như vậy a, theo đuổi giai nhân, không ai có thể hồi hồi lại mang một thân máu a, ngài thật sự không phải là đang dùng sai phương pháp hay sao?

Không lâu sau, Quân Vô Dược tắm gội thay quần áo lại lần nữa quay về trước cửa phòng Quân Vô Tà, hắc không vội không vàng, ở ngoài cửa Quân Vô Tà ngồi xuống.

Tiểu gia hòa này rất coi trọng mèo đen, hắc đành thay nàng trông chừng một chút thì đâu có sao?

Nghĩ vậy, tay Quân Vô Dược hơi hơi nâng lên, hắc y nam tử ở một bên chăm chú nhìn, một đạo sương mù màu đen tan rã ở trong không khí, theo khe hở nơi cánh cửa chui vào trong phòng của Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Xử lý (1)

Trong phòng, Quân Vô Tà đã rửa miệng rất nhiều lần, cũng không thể thoát khỏi mùi máu tươi kia, nàng ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn tiểu hắc miêu trên bàn không ngừng gầy gù, trong ánh mắt quanh quẩn lần đầu tiên xuất hiện lo lắng.

Nàng nâng tay lên, giống như thường ngày như vậy, vuốt ve da lông mèo đen.

"Vượt qua đi."

Mèo đen không biết chính mình đã gầy gù bao lâu, chỉ nhớ rõ Hoàng Kim Cự Sư to lớn kia bị nó từng chút một xé rách, trong bóng đêm nó bị vết thương chồng chất, mỗi một bất kham, ngã xuống bên trong hư vô, nó phảng phất nghe được một thanh âm, quen thuộc đến cực điểm.

"Miêu."

Quân Vô Tà từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, trước tiên mờ to mắt, chỉ thấy tiểu hắc miêu quen thuộc, đang dán trên mặt nàng mà cọ.

"Sao lại ngủ ở nơi này?" Mèo đen chớp chớp đôi mắt, nhìn Quân Vô Tà, nó vừa mới tỉnh lập tức nhìn thấy Quân Vô Tà ghé trên bàn nặng nề ngủ.

Quân Vô Tà ngồi dậy, không vội vả đáp lại nghi vấn của mèo đen, nàng nhìn nó từ trên xuống dưới, phát hiện trước ngực mèo đen xuất hiện thêm đám lông màu vàng, đám lông màu vàng kia như là một cái dây xích khảm ở trên da lông màu đen bóng mượt của nó.

Mèo đen nghiêng đầu, theo tầm mắt của Quân Vô Tà nhìn lông của chính mình, lúc này mới thấy dấu vết của đám lông màu vàng kia.

"Ách, như thế nào lại nhìn giống như cái của con to kia vậy?" Mèo đen trầm nói.

"Hiện tại có cảm giác như thế nào?" Quân Vô Tà nói.

"Thần thanh khí sáng! Sư từ kia không biết như thế nào lại chạy vào trong giấc mộng của ta, ta lại đem nó ăn một lần nữa, ha ha." Tiểu hắc miêu kiêu ngạo ngẩng đầu, phảng phất dấu vết màu vàng trước ngực nó, là huy chương anh hùng.

Quân Vô Tà duỗi tay xoa xoa đầu nhỏ của nó, trái tim treo ở giữa không trung, lúc này mới buông xuống.

Mèo đen cũng không có cảm giác biến hoá khác trên người mình, vì thế cũng không nghĩ nhiều.

***

Hai ngày sau, Thái tử Mặc Thiển Uyên đăng cơ, toàn quốc ăn mừng, hoàng đế mới lên ngôi, đại xá thiên hạ, trong lao ngục những trường hợp phạm tội nhẹ toàn bộ được phóng thích.

Ngày đầu tiên đăng cơ, Mặc Thiên Uyên lập tức cải cách chế độ triều đình, đem một đám sáu một tham ô nhận hối lộ từ vị trí cao nhất đuổi xuống, sau đó lại đề bạt đệ tử con nhà nghèo.

Tân đế phân công quan viên không xem trọng nơi sinh ra, không coi trọng gia thế, chỉ lấy năng lực bản thân làm tiêu chuẩn, rất được lòng dân.

Trong khi đang diễn ra lễ chúc mừng, một thân ảnh chật vật bị hai gã Thụy Lâm Quân mạnh mẽ túm kéo đứng ở bột góc trong triều, trở mắt nhìn Mặc Thiên Uyên mặc long bào ngồi ở trên vương vị chỉ điểm giảng sôn.

"Một màn này, không đẹp hay sao?" Quân Vô Tà từ nơi âm u đi ra, nhìn lão già mặt xám như tro tàn.

Tiền đế sắc mặt tái nhợt, đầy mắt tràn ngập tuyệt vọng, hắn đã từng vẫn luôn cẩn thận bảo vệ vương vị, hiện giờ lại bị nhử từ mà hắn chán ghét nhất ngồi lên, mà bản thân hắn, lại bị Thụy Lâm Quân ép buộc, xem hết toàn bộ quá trình đăng cơ.

Ngân châm của Quân Vô Tà đâm vào hai mắt hắn, không làm hắn mù, ngược lại làm hắn lúc nào cũng phải tròn tròn mắt, mặc dù hắn không muốn xem, nhưng ngân châm trong mắt cũng làm hắn không nhắm mắt được.

Quân Vô Tà muốn hắn trở mắt nhìn chính vị trí hoàng đế mà mình coi trọng nhất, bị chính nhử từ mình trở trên cướp đi!

Từ một quân vương đứng ở vị trí trên vạn người, trở thành một kẻ tù nhân, sự dả kích này, khiến tiền đế trong vòng mấy ngày ngắn ngủn, sinh ra một đầu bạc trắng, cả người thoát nhìn, phảng phất già hơn mấy chục tuổi.

"Quân Vô Tà, được làm vua thua làm giặc, ta bại trong tay ngươi, nhận thua! Bất quá ngươi không cần quá đắc ý, Mặc Thiên Uyên nếu có thể giết cha đoạt vị, chờ hắn đăng cơ, sao có thể tha cho Lâm Vương phủ ngươi phát triển an toàn!" Tiền đế ác độc nhìn chằm chằm Quân Vô Tà, hắn biết rất rõ Mặc Thiên Uyên có bao nhiêu khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Xử lý (2)

Nếu như không có sự giúp đỡ của Quân Vô Tà, Mặc Thiên Uyên cả đời này cũng đều không đăng cơ được!

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn Quân Vô Tà một cái, hoàng đế như chó nhà có tang, đôi mắt nhanh chóng dừng lại trên người Mặc Thiên Uyên ngồi ở vị trí ở trên vương vị kia, phần chấn anh khí bùng bùng.

"Ngươi cho rằng, vì sao hắn phải làm như vậy?"

Tiền đế hơi sùng sốt, sau đó hắn cắn răng nói: "Lòng muông dạ thú, cần gì lý do?"

Quân Vô Tà ánh mắt không di chuyển, "Hắn vốn là con chó trung thành, lại bị ngươi dưỡng thành lang sói. Ngươi giết mẫu thân hắn, diệt cả nhà ngoại tổ hắn, lại hạ độc hắn, ngươi nếu chặt đứt đường sống của hắn, cắt đứt quan hệ phụ tử, hiện giờ còn có thể diện gì mà tự xưng mình là phụ thân hắn?"

Tình huống như vậy, thật giống như đã từng quen biết, một đời trước người nọ không hề đối xử với nàng như quan hệ huyết thống, chỉ giống như đối đãi với một con chó, cả ngày nhốt lại. Một đời này nàng lại từ trên người Quân Tiễn minh bạch, gia gia nguyên lai là cái dạng này.

Chính mình gieo hạt, tất nhiên là chính mình muốn ăn trái cây này nhất.

Mặc Thiên Uyên đi đến một bước này, không phải chính là tiền đế đã bước trước một bước hay sao?

Tiền đế cứng họng, biểu tình tuyệt vọng.

"Cũng đã đến thời điểm nên xử lý các ngươi." Quân Vô Tà nhìn thoáng qua hoàng đế, hướng một cái ánh mắt với Thụy Lâm Quân đang hộ giá hắn.

Trong lòng Tiền đế giật mình, sợ hãi đối với Quân Vô Tà đã như sóng gió động trời, hắn muốn há mồm kêu gọi, lại bị Thụy Lâm Quân mạnh mẽ bịt miệng lại, mạnh mẽ kéo đi từ một góc trong đại điện.

Địa lao trong hoàng cung, vĩnh viễn là nơi hoang vu nhất trong gia đình hoàng tộc, nơi này tối tăm mà ảm đạm, ngoại trừ hoàng đế và thành viên hoàng tộc, rất ít người biết một chỗ như thế này tồn tại. Qua nhiều thế hệ quân vương cai trị, ở chỗ này không biết đã xử quyết bao nhiêu tai họa tâm phúc (ý chỉ những người bên cạnh phản đối). Ngày đó Quân Tiễn đó cũng bị ép vào địa lao trong này, chờ đợi bị giết bất cứ lúc nào.

Tiền đế bị Thụy Lâm Quân kéo vào địa lao, xích sắt ở trên hai chân hắn kéo xuống sàn, phát ra thanh âm của kim loại đánh vào tảng đá, tiếng vang ở nơi địa lao trống rỗng, vang lên rất rõ ràng.

Tại hai sườn địa lao, phía sau song sắt, Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên bị tách ra nhốt riêng, thanh âm xích sắt va chạm đưa bọn họ sợ hãi từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, trong giây lát bọn họ mở to mắt, hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Lúc này Mặc Huyền Phi sớm đã không có tôn quý cao nhả của Nhị hoàng tử ngày xưa, Giới Linh bị hủy, hai chân đã phế, đôi tay hắn bị còng ở trên xe lăn, khi ngủ cũng chỉ có thể nghiêng đầu, không được nằm xuống, quần áo trên người hắn đã dơ bẩn bất kham, vết máu cùng bụi bẩn bao trùm không phân biệt được nhan sắc, đầu tóc hỗn độn còn kèm theo mấy sợi rom lưng lẳng, sắc mặt bị đau nhức sau khi bị tra tấn biến thành một mảnh xám trắng, hai má hõm sâu, hai mắt không có cảm xúc, chỉ có nỗi kinh hoàng.

Người không ra người quý không ra quý, một phế nhân đầu bù tóc rối như thế liền tính ném ở trên đường cái, cũng không ai sẽ tin tưởng hắn chính là Nhị hoàng tử thân như ngọc.

Hắn bị tiếng đánh từ dây xích mà bừng tỉnh, trên mặt xám xịt tràn đầy sợ hãi, hắn nhìn thấy phụ hoàng mình bị Thụy Lâm Quân túm kéo trở về địa lao, bị lôi đi giống như gia súc, tùy ý ném vào bên trong nơi giam giữ.

"Nhị hoàng tử, lâu rồi không gặp." Thành linh một thanh âm mang theo một tia lạnh lẽo truyền tới từ bên ngoài song sắt, đồng tử của Mặc Huyền Phi chợt rụt lên, toàn thân không thể

không chế run rẩy.

Hầm rãng hấn phát run quay đầu lại, nhìn thấy Quân Vô Tà đang đứng một mình ngoài hành lang.

Nàng mặc một bộ váy sam màu xanh nhạt, màu mát mẻ phù hợp với tính cách lạnh lùng của nàng, khuôn mặt nhỏ tinh tế không mang theo một tia biểu tình, con ngươi như giếng cạn nhìn hấn, tựa như nhìn một con chó đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Xử lý (3)

Mặc Huyền Phi muốn trốn về phía sau, nhưng ngồi ở trên xe lăn nên hấn không thể lùi.

"Người..... Người muốn làm gì?" Mặc Huyền Phi sợ, thật sự sợ, nỗi thống khổ khi Giới Linh bị hủy chẳng những tra tấn thân thể hấn, còn phá hủy linh hồn của hấn, cổ đau đớn kia tuy rằng đã qua đi, nhưng vừa nhìn thấy Quân Vô Tà, cổ đau đớn kia lại tựa hồ quay lại lan tràn đến toàn thân.

Quân Vô Tà liếc mắt quét qua hấn một cái, cũng không nói gì với hấn, mà chỉ xoay người nhìn về phía sau địa lao.

Ở nơi đó, một bạch y nữ tử đang cuộn tròn hai chân, cố gắng co rụt mình trong một góc của địa lao,

dưới thân nàng tràn đầy rom rạ khô khốc, theo nàng run bần bật truyền đến một chuỗi ồn ào.

Với khuôn mặt tiêu tụy, đầu bù tóc rối so với Mặc Huyền Phi, đãi ngộ của Bạch Vân Tiên có thể nói là tốt hơn nhiều.

Tuy rằng bị nhốt bên trong địa lao này, không được tự do. Nhưng Thụy Lâm Quân đều đưa cho nàng toàn là thức ăn mới mẻ, rửa mặt dùng nước ấm và quần áo sạch sẽ cũng chưa bao giờ thiếu, lúc này mới khiến cho đệ tử Khuynh Vân Tông này, nhìn không giống như tội phạm.

Điểm đãi ngộ khác biệt này, làm Bạch Vân Tiên trong nhiều ngày qua đã ảm ảm bốc cháy lên một tia hy vọng, Quân Vô Tà có lẽ sẽ không giết nàng.

Nhưng dù vậy, nàng cũng lại không dám đối nghịch cùng Quân Vô Tà.

"Kéo ra đây." Quân Vô Tà nói với Thụy Lâm Quân ở một bên.

Thụy Lâm Quân lập tức mở cửa nhà giam ra, đem Bạch Vân Tiên kéo ra tới, Bạch Vân Tiên rụt cổ, run run rẩy rẩy nhìn Quân Vô Tà.

Nàng không biết Quân Vô Tà rốt cuộc muốn đối xử với nàng như thế nào, nàng chỉ cầu nguyện, Quân Vô Tà đừng giết nàng.

"Đem hấn ra đây." Quân Vô Tà chỉ vào Mặc Huyền Phi nói.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Huyền Phi đã bị người kéo xe lăn mang ra ngoài, tiền đề chịu đã kích lớn ngồi ở bên trong phòng giam, kính hồn nhìn Quân Vô Tà bên ngoài.

"Y thuật của người ở trong Khuynh Vân Tông như thế nào?" Quân Vô Tà đột nhiên đối diện với Bạch Vân Tiên sắc mặt trắng bệch nói.

Bạch Vân Tiên cả người run lên, nhìn Quân Vô Tà không dám hé răng, sự tự tin về y thuật của nàng sớm đã bị Quân Vô Tà tàn phá một chút dư thừa cũng không còn.

Quân Vô Tà không thấy nàng trả lời, cũng không nóng nảy, nàng nói với Thụy Lâm Quân: "Bề miệng của Nhị hoàng tử ra."

Trong lòng Mặc Huyền Phi cả kinh, muốn giãy giụa, đáng tiếc hai chân đã bị phế, hai tay còn bị còng ở trên xe lăn, căn bản không thể động đậy, binh lính Thụy Lâm Quân mạnh mẽ bề miệng hấn ra, hấn chỉ có thể từ cổ họng, phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Quân Vô Tà giờ tay đem một viên đan dược đen nhánh ném vào trong họng Mặc Huyền Phi, buộc hấn nuốt vào.

"Nhìn." Quân Vô Tà nhìn Bạch Vân Tiên nói.

Bạch Vân Tiên âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

Nhưng mà giây tiếp theo, Mặc Huyền Phi bị trói ở trên xe lăn bắt đầu điên cuồng kêu rên, trên khuôn mặt tuấn tú của Mặc Huyền Phi bắt đầu xuất hiện một dải màu xanh lá cây, những ấn ký màu xanh lá đó nhanh chóng bắt đầu sưng to, làn da trưởng ra như là bị nước đun sôi, màu thịt non đỏ tươi từ miệng vết thương hiện lộ, ảm ảm biến thành màu đen, vết màu xanh lá cây kia không ngừng lan ra từ trên mặt Mặc Huyền Phi tràn đến cổ, sau đó là toàn thân. Nhị hoàng tử nguyên bản sống trong nhung lụa, trong nháy mắt liền biến thành một quái vật cả người tràn đầy thịt thối. Hấn không ngừng kêu la thảm thiết, thịt thối trên người rớt xuống tí tách trên mặt đất, phát ra từng đợt tanh tươi.

Bạch Vân Tiên nhìn hết thấy một màn trước mắt bị dọa choáng váng, nếu không phải có Thụy Lâm Quân đỡ nàng, chỉ sợ chân nàng sớm đã mềm nhũn và ngã ngồi ở trên mặt đất.

Nam nhân ngày xưa tuấn dật tiêu sái, thế nhưng ở ngay trước mắt nàng biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Hiện tại thoát nhìn Mặc Huyền Phi, giống như một khối thi thể đang không ngừng thối rữa!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Xử lý (4)

"Bề miệng nàng ra." Âm thanh Quân Vô Tà đột nhiên lạnh lùng nói.

Bạch Vân Tiên đang đắm chìm trong sợ hãi, sau khi nghe được lời nói này của Quân Vô Tà, hoàn toàn điên rồi, nàng bắt đầu không ngừng giãy giụa, gào rống, nước mắt không ngừng chảy xuống, khốn khổ chật vật.

"Không cần..... không cần..... ta không muốn chết..... ta không muốn chết, cầu xin người buông tha ta, ta cũng không dám đối nghịch cùng người nữa....." Bạch Vân Tiên khóc rống cầu xin tha thứ, nàng rút cuộc minh bạch, Quân Vô Tà để Mặc Huyền Phi dùng độc được kia trước, vì chính là muốn nàng nhìn rõ ràng hiệu quả sau khi ăn vào độc được kia.

Cả người hư thối, giống như một khối thi thể đang..... Kia quả thực rất là đáng sợ!

Mặc dù xuất thân từ Khuynh Vân Tông, Bạch Vân Tiên cũng chưa thấy qua độc được âm độc như vậy.

Bạch Vân Tiên gào đến khản giọng, cũng không cách nào chạy thoát khỏi vận mệnh, binh lính Thụy Lâm Quân đem độc được nhét vào trong miệng nàng, sau khi buộc nàng nuốt vào, cả người Bạch Vân Tiên như bị sét đánh, cứng đờ ở nơi đó, cả người run rẩy giống như sẽ tan ra bất cứ lúc nào.

"Độc được này sẽ không lấy đi tính mạng người, chỉ là da thịt của người sẽ bị hư thối rồi xuống từng chút một, không cần lo lắng, người sẽ không chết, chờ đến khi chỉ còn lại xương cốt, thịt sẽ một lần nữa được tái sinh trở lại, cho nên người yên tâm, người tuyệt đối không chết được." Ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn Bạch Vân Tiên xấu xí, tiếng nói lạnh băng vang lên, nháy mắt lại làm nước mắt của Bạch Vân Tiên đông cứng.

Bất tử như vậy..... không bằng hoàn toàn chết đi.....

Đây chẳng phải có ý là, cả đời này của nàng, đều phải sống giống như ác quỷ?

Không biết sức lực tới từ đâu, Bạch Vân Tiên tránh thoát sự kiểm chế của Thụy Lâm Quân, nàng gục xuống ở cạnh chân Quân Vô Tà, lệ rơi đầy mặt khóc lóc cầu tình: "Ta cầu xin người buông tha ta, ta cầu xin người! Cầu xin người! Chỉ cần người buông tha ta, ta có thể đáp ứng người bất cứ chuyện gì..... ta..... sự ty của ta bọn họ sẽ lập tức đến Thích Quốc, người đừng giết ta, ta cam đoan cái gì cũng đều sẽ không nói....."

Bạch Vân Tiên thật sự luống cuống, nàng đã thả Mẫn Diệp ra và truyền tin tức đi, người của Khuynh Vân Tông, nhiều nhất chỉ còn năm ngày nữa sẽ đến hoàng thành Thích Quốc. Nàng vốn tưởng rằng đây là hi vọng cuối cùng của nàng, nhưng hiện giờ xem ra, Quân Vô Tà cho nàng ăn độc được vào, chính là mạnh mẽ chặt đứt mơ tưởng của nàng.

Nếu như cả đời này, chỉ có thể lấy bộ dáng như quỷ kia mà sống, nàng tình nguyện đi tìm chết!

Quân Vô Tà vừa lòng nhìn Bạch Vân Tiên cầu xin, hơi nâng tay với Thụy Lâm Quân một bên, hai gã binh lính kia lập tức đỡ Bạch Vân Tiên đứng lên lần nữa.

"Được này có thể ức chế độc trong cơ thể người, người phải duy trì liều lượng, nếu không thôi nữa sẽ bắt đầu, đến khi ấy nếu lại ăn vào cũng sẽ vô dụng." Quân Vô Tà lấy ra một viên đan dược nho nhỏ đặt ở trước mắt Bạch Vân Tiên, Bạch Vân Tiên cơ hồ là không chờ nổi liền há mồm nuốt xuống.

Nhìn Bạch Vân Tiên đã nuốt giải được vào, đáy mắt Quân Vô Tà hiện lên một tia lạnh lùng vừa lòng.

"Nhớ rõ những gì hôm nay người đã đáp ứng, nếu như đổi ý, ta sẽ làm người so với Mặc Huyền Phi càng thống khổ hơn." Quân Vô Tà lạnh lùng ném ra cảnh cáo.

Bạch Vân Tiên vội vàng gật đầu, nếm thử qua một số thủ đoạn tàn nhẫn của Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên sớm đã mất đi tư tưởng đầu với Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà để Thụy Lâm Quân đem Bạch Vân Tiên cùng Mặc Huyền Phi nhét lại vào bên trong nhà giam, hơn nữa lại khiến Bạch Vân Tiên nói ra thông tin về các thành viên của Khuynh Vân Tông tiến đến hoàng thành lần này.

Bạch Vân Tiên ngồi quỳ tại địa lao, trong tay nắm bút, trải giấy trên mặt đất, bên tai đều quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của Mặc Huyền Phi, chỉ cần nàng vừa nhấc đầu, liền có thể nhìn thấy gian phòng giam đối diện, Mặc Huyền Phi đã lộ ra xương cốt, mỗi một cái liếc mắt, đều làm nàng kinh hồn táng đảm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Lực lượng khuynh vân tông (1)

Tiên đế bị nhốt cùng với Mặc Huyền Phi trầm mặc nhìn Bạch Vân Tiên đối diện, trong ánh mắt hỗn độn lộ ra một mặt ngoan độc. Nếu Bạch Vân Tiên không tự chủ trương đem Mẫn Diệp phóng ra đi tìm người Khuynh Vân Tông, hiện tại bọn họ đã được cứu viện. Nếu không có Bạch Vân Tiên dùng thủ đoạn âm độc như vậy đối phó với toàn bộ bá tánh trong hoàng thành, Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên cũng không có cơ mang binh thâm nhập vào hoàng cung như vậy.

Hắn cũng sẽ không bị bức thoái vị, Mặc Huyền Phi cũng sẽ không biến thành bộ dáng người không ra người, quý không ra quý như hiện giờ.

Đều là nữ nhân này!

Ngu xuẩn vô tri, làm hại bọn họ thua hết cả bản cờ.

Bạch Vân Tiên đang chán kinh quá độ nên không chú ý tới ánh mắt ác độc của tiên đế, nàng chỉ đang cầu nguyện chính mình sẽ không trở thành bộ dáng giống như Mặc Huyền Phi kia.

Giờ này khắc này, cái gì mà *ân ái tình triền (tình yêu, tận tụy)*, ở trong mắt nàng đều không quan trọng bằng tính mạng của chính mình.

Tiên đế mất lạnh nhìn Bạch Vân Tiên, sự tình đã phát triển tới loại tình trạng này rồi, hắn đã không còn bất kỳ hy vọng nào nữa, bất quá Quân Vô Tà muốn thông qua Bạch Vân Tiên lừa gạt người Khuynh Vân Tông, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

Có một số việc, là hẳn cùng tông chủ Khuynh Vân Tông lên lút ước định, mấy thứ này ngay cả chính Bạch Vân Tiên cũng không hiểu được, Khuynh Vân Tông phái người tới, cũng không phải đơn giản chỉ là để giải vây cho Bạch Vân Tiên.....

Hắn muốn nhìn xem, nhìn Quân Vô Tà, nhìn Mặc Thiên Uyên, nhìn Bạch Vân Tiên chết không được từ tế!

Tiên đế nghĩ đến đây, tâm tư ác độc làm hắn phát ra tiếng cười trầm thấp, tiếng cười kìm nén và vắn vẹo, Bạch Vân Tiên sợ hãi nhìn về phía tiên đế, chỉ thấy tiên đế đang dùng một loại ánh mắt cừu hận chăm chăm nhìn nàng, thật sự nóng lòng muốn xé xác nàng giống như xé xác kẻ thù của hắn.

Bạch Vân Tiên rụt rụt bả vai, nàng không có một tia áy náy, cũng không cảm thấy hết thảy này là do bản thân mình ngu xuẩn tạo thành, nàng hoàn toàn chính là một người bị hại, nếu không có kẻ điên Quân Vô Tà ở Thích Quốc, nàng sao có thể bị tra tấn như vậy? Còn không phải do tiên đế và Mặc Huyền Phi vô năng nên mới liên lụy tới mình hay sao? Nàng bo bo giữ mình, thì có cái gì là sai!

***

Năm ngày sau, một đội xe ngựa hoa lệ từ ngoài hoàng thành Thích Quốc chậm rãi đi tới, ngoài xe ngựa treo cờ xí phía trên vẽ biểu tượng hình đám mây, binh lính ngoài cửa thành nhìn thấy cờ xí kia lập tức cho qua, không dám có nửa điểm ngăn trở.

Biểu tượng hình đám mây, là huy hiệu của Khuynh Vân Tông, đội ngũ mang biểu tượng hình đám mây này, không kẻ nào có gan đối địch.

Ở giữa đoàn xe, trong xe ngựa hoa lệ nhất, một nữ tử mặc váy sam màu lam nhạt có dung nhan tuyệt thế. Nàng ngồi ở bên trong xe ngựa, hai tròng mắt sáng ngời xuyên thấu qua cửa sổ xe, duỗi đầu nhìn về phía bá tánh xung quanh bên đường phố trong hoàng thành Thích Quốc, khoe môi hồng nhuận hơi hơi gợi lên một mạt ý cười, nhẹ nhàng mà thanh nhã.

"Bên này là hoàng thành Thích Quốc?" Nữ tử áo lam thu hồi tầm mắt, cười nói.

"Đúng vậy, đại tiểu thư." Cùng ngồi ở trong xe ngựa chính là một già tóc trắng xoá, lão già kia tuy tuổi đã cao, nhưng cặp mắt rất sắc bén và khôn khéo tiết lộ tinh lực của hắn cũng không thua kém gì người trẻ tuổi.

"Không ngờ nha đầu Vân Tiên kia lại bị nhốt tại nơi như thế này, thật là....." Nữ tử khề thờ dài một hơi, ôn nhu trên mặt mang theo một tia bất đắc dĩ, chỉ là trong đôi mắt buông xuống lại để lộ ra một cổ khinh miệt.

"Đó là những gì mà Mẫn Diệp của tiểu thư Vân Tiên truyền tin." Lão già cung kính nói.

"Ta thấy bên trong bên ngoài hoàng thành này thủ vệ cũng không nhiều, không phải Vân Tiên nói rằng thành này đã bị đội ngũ gọi là Thụy Lâm Quân vây quanh hay sao?" Nữ tử chống cằm không cho là đúng. Xe ngựa Khuynh Vân Tông một đường tiến vào, cũng không nhìn thấy bất luận có điều gì không ổn, binh lính bên trong bên ngoài thành căn bản cũng không nhiều, điều này cùng với tin tức mà Mẫn Diệp truyền đến hoàn toàn không khớp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Lực lượng khuynh vân tông (2)

"Chuyến này không chỉ có là vì Vân Tiên tiểu thư, cũng là vì muốn thu hồi đồ vật của tông chủ, đại tiểu thư cũng đã lâu chưa từng ra ngoài đi lại, nhân tiện ra cửa giải sầu cũng tốt." Lão già cười mờ mờ.

Nữ tử áo lam cười cười không nói gì nữa.

Trên đường cái đang rộn ràng nhộn nhạo, ánh mắt của các bá tánh đều bị một đội xe ngựa này hấp dẫn, chen chúc ở hai bên đường phố duỗi đầu nhìn xung quanh, dựa vào cửa sổ ở một nơi trên lầu hai của một toà lầu trên đường phố, Quân Vô Tà từ trên cao nhìn xuống đội xe ngựa kia đang vào hoàng thành.

"Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà neho neho mắt, một đội xe ngựa này tổng cộng có mười chiếc, trừ bỏ xa phu đánh xe bên ngoài, bên trong mỗi một chiếc xe ít nhất cũng có hai người trờ lên.

"Đúng như lời của Bạch Vân Tiên, lúc này đây người Khuynh Vân Tông tiến đến, ước chừng có 10 người, dẫn đầu chính là nữ nhi của tông chủ Khuynh Vân Tông - Tàn Ngừ Yên, cùng tiến đến còn có trưởng lão Khuynh Vân Tông - Khương Thần Thanh, còn 8 người kia đều là đệ tử nội môn Khuynh Vân Tông. Ngoại trừ đệ tử bốn tông của Khuynh Vân Tông, có 15 vị khác là cao thủ bên ngoài cùng đi với Khuynh Vân Tông." Mặc Thiên Uyên ngồi ở một bên cầm tin tức của Bạch Vân Tiên giao lên ngồi kiểm tra đối chiếu. Vì Khuynh Vân Tông là đệ nhất tông môn về y thuật, cường giả trên thế gian nguyện ý vì bọn họ bán mạng chỗ nào cũng có, 15 vị cao thủ lai lịch không rõ ràng kia chính là một bộ phận trong đó.

"15 người kia là ai, Bạch Vân Tiên cũng không biết được. Bất quá những người Khuynh Vân Tông đó nàng thật sự đã ra nói ra sạch sẽ, Khương Thần Thanh hiện giờ đã đột phá thanh linh, là cao thủ hiếm thấy, ngoại trừ hắn ra, những đệ tử Khuynh Vân Tông khác cấp bậc cũng toàn trên hoàng linh, lần này Khuynh Vân Tông thật đúng là tác danh, chẳng những phóng ra cấp thanh linh, còn thỉnh 15 vị bên ngoài viện trợ, ta đoán thực lực của 15 người kia tuyệt đối cũng không kém Khương Thần Thanh chút nào đi."

Quân Vô Tà lắng lắng nghe, dựa theo tốc độ tu luyện bình thường, một người muốn đột phá thanh linh thì tuổi chỉ sợ đã hơn trăm, nhưng theo những gì Bạch Vân Tiên nói, Khương Thần Thanh kia hiện giờ bất quá 70 xuất đầu, từ xích linh đến thanh linh, hẳn nganh sinh lại cần hơn 30 năm, thiên phú này tự nhiên rất lợi hại.

Phóng tầm mắt ra toàn bộ Thích Quốc, cũng không có một vị đột phá cao thủ thanh linh, thiên phú của tiểu thúc nàng đã thập phần xuất chúng, nhưng bất quá cũng chỉ là hoàng linh đỉnh, mà cảnh giới của gia gia nàng ở lục tiên đã gãy giữa hơn 20 năm, cũng không thể đột phá thanh linh.

Từ lục linh đến thanh linh, tuy rằng chỉ có một cấp bậc chênh lệch, nhưng một người có thiên phú giống nhau, lại cần thời gian gần 60 năm.....

Người bình thường ngay sau khi Giới Linh thức tỉnh, bắt đầu ngày ngày không ngừng khổ tu, muốn trở thành lục linh cũng yêu cần tầm 107 tuổi, thời điểm này nếu thăng cấp không hề gặp khó khăn nào, có thể thuận lợi tiến hành thì mới có thể hoàn thành.

Nếu như khi thăng cấp xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chỉ sợ thời gian cần sẽ phải tăng lên gấp đôi.

Tăng linh lực lên nhìn thì đơn giản, chỉ cần người chuyên tâm là có thể, nhưng thăng cấp lên mỗi một cấp bậc lại làm roi rớt tâm tồn hy vọng của vô số người.

Tu luyện linh lực không cần thiên phú, nhưng đột phá thăng cấp lại cần nó.

Có bao nhiêu người, tu luyện cả nửa đời người, cũng bất quá chỉ dừng lại ở cam linh?

Quân Vô Tà cắn chặt hàm răng, nàng hiện giờ bất quá mới là một cái xích linh nho nhỏ, tuy rằng đã có cảm giác mơ hồ sắp thăng lên cấp cam linh, nhưng ở trước mặt thanh linh, chỉ sợ trong thời gian một cái chớp mắt nàng sẽ bị *hồi phi yên diệt* (*bị diệt không còn vết tích*).

Còn chưa đủ!

Nàng còn chưa đủ cường đại!

Khuyneh Vân Tông tùy tiện vừa ra tay, đó là cường giả thanh linh, thực lực như vậy giống như núi lớn đè trong lòng Quân Vô Tà, làm hô hấp của nàng trở nên chậm chạp hơn.

Khuyneh Vân Tông cường đại, càng làm nội tâm của Quân Vô Tà thêm kiên định, vô luận như thế nào, hiện tại nàng không thể để Quân gia cùng Khuyneh Vân Tông đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Lực lượng khuyneh vân tông (3)

"Bên kia thế nào?" Quân Vô Tà thu liễm tâm mắt hỏi.

Mặc Thiên Uyên nói: "Hết thấy đều dựa theo sự an bài của người mà tiến hành, Bạch Vân Tiên hiện giờ ở trong Lâm Uyên Điện của ta, bảo đảm khi người của Khuyneh Vân Tông tới sẽ lập tức thấy nàng, cũng sẽ không phát hiện ra bất cứ dị thường gì." Đang nói, Mặc Thiên Uyên dừng lại một chút, hơi chau chừ nhìn về phía Quân Vô Tà, "Người thật sự tin tưởng Bạch Vân Tiên sẽ giữ miệng kín như bưng? Nếu như nàng nhìn thấy cứu binh của mình, sinh lòng phản bội thì tính sao bây giờ?"

"Những gì nàng đã chứng kiến trong nhiều ngày qua, sẽ giúp nàng biết lựa chọn như thế nào." Quân Vô Tà nhấp trà, hương trà tràn ngập ở trong miệng.

"Người là có ý đem Mặc Huyền Phi biến thành thế kia?" Mặc Thiên Uyên hơi sùng sốt, đã nhiều ngày qua bộ dáng của Mặc Huyền Phi làm người nhìn một cái là có thể bị dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh, da thịt toàn thân hư thối bại hoại, ở địa lao dơ bẩn, miệng vết thương hư thối của hắn hấp dẫn không ít xà trùng chuột kiến, vài thứ kia thực sự găm da thịt hắn, hiệu quả hù bại càng tăng tốc.

Mặc Thiên Uyên chính mắt gặp qua Mặc Huyền Phi, toàn thân chỉ còn lại một tầng thịt hơi mỏng, bao trùm ở trên xương cốt, không ít nơi đều lộ ra xương cốt trắng, mắt thấy tựa như một người đã chết, nhưng không bao lâu trên người hắn lại nổi lên một lớp da thịt mới, bất cứ lúc nào cũng lại tiếp tục hù bại.

Bạch Vân Tiên ở đối diện biết ngược đãi của Mặc Huyền Phi, nàng không tính sẽ xem, nhưng cổ hủ thối tanh tươi cùng thanh âm nhắm nuốt da thịt của lũ chuột lại như hình với bóng cứ đi theo nàng.

Cho dù người vẫn luôn kiên định bao nhiêu, sau khi nhìn đến sự thống khổ của Mặc Huyền Phi, cũng sẽ không bao giờ dám để loại chuyện như thế này phát sinh ở trên người chính mình.

"Bạch Vân Tiên thực sự quý trọng tính mạng của bản thân, nàng có ý niệm phản bội là chuyện bình thường, nhưng trước khi làm vậy, nàng cần phải xác định xem người Khuyneh Vân Tông, có thể luyện chế ra giải dược cho nàng hay không." Quân Vô Tà hơi hơi nhướng mày, chống cằm, nhìn đoàn xe đang đi phía xa.

"Cho nên, người để ta thả Mặc Huyền Phi ra, để hắn lấy thân phận là thân vương ngốc tại trong cung? Vì chính là để Bạch Vân Tiên có thể mượn độc trên người Mặc Huyền Phi thăm dò người của Khuyneh Vân Tông, có thể giải được độc hay không?" Mặc Thiên Uyên nhìn chăm chăm Quân Vô Tà. Cách hai ngày trước đó, Quân Vô Tà chẳng những thả Bạch Vân Tiên ra từ địa lao, ngay cả Mặc Huyền Phi nửa sống nửa chết cũng đã bị người xách tới tâm cung của hắn.

Ngay từ đầu Mặc Thiên Uyên cũng không rõ tính toán của Quân Vô Tà, chính là hiện giờ xem ra, hết thấy mọi chuyện mà Mặc Huyền Phi gặp phải, đều là lợi thế để Quân Vô Tà uy hiếp Bạch Vân Tiên.

"Người thật sự chắc chắn, những người Khuyneh Vân Tông đó, không giải được độc của người?" Mặc Thiên Uyên cẩn thận hỏi.

Hiện giờ có thể phong bế miệng của Bạch Vân Tiên hay không, đó là mấu chốt nhất.

"Chỉ bằng bọn họ?" Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng, biểu lộ thái độ của nàng.

"Có những lời này của người là đủ rồi! Người ngựa của Khuyneh Vân Tông đã sắp đến hoàng cung, hoàng đế như ta đây cũng nên trở về chuẩn bị 'nghênh đón' khách quý." Cho dù đã làm hoàng đế, Mặc Thiên Uyên ở trước mặt Quân Vô Tà vẫn có thói quen như cũ dùng "ta" với nàng.

Quân Vô Tà vẫy vẫy tay, Mặc Thiên Uyên lập tức lặng yên rời đi, sau khi Long Kỳ canh giữ ở dưới lầu thấy Mặc Thiên Uyên đã rời đi, lúc này mới đi lên lầu.

"Có phát hiện điều gì khác thường?" Quân Vô Tà hỏi.

Long Kỳ nói: "Mã phu đánh xe kia chỉ là người bình thường, những người bên trong xe ngựa vẫn luôn không hề lộ diện, nhưng thật ra có thời điểm có một xe ngựa ở trong đó, nhìn thấy có một thiếu nữ phía sau cửa sổ."

"Nữ nhi tông chủ Khuyneh Vân Tông?" Quân Vô Tà hơi hơi nhướng mày.

"Thuộc hạ không biết."

"Tìm người trông chừng bọn họ, không cần thân cận quá, cũng đừng để người phát hiện ra các người."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Lực lượng khuynh vân tông (4)

Xe ngựa của Khuynh Vân Tông dừng lại ở ngoài hoàng cung. Thị vệ ngoài hoàng cung giống như sớm có chuẩn bị, đã xếp thành hàng hoan nghênh, nơi cửa cung, Mặc Thiên Uyên một thân long bào mang theo ý cười đón gió mà đứng.

Tần Ngự Yên xuống xe ngựa, dung nhan tuyệt sắc đưa tới vô số chú mục.

"Cung nghênh Tần tiểu đế đến chơi một thời gian." Mặc Thiên Uyên không chút ngạo mạn vì thân phận hoàng đế, mỉm cười đi lên đón.

Khuong Thần Thanh nhú mày nhìn hoàng đế trẻ tuổi, "Ngươi là hoàng đế Thích Quốc?" Ngự khí kia không có chút tôn kính nào.

Mặc Thiên Uyên cũng không giận, cười nói: "Tiên đế thân thể không tốt, trước đó không lâu đã truyền ngôi cho trẫm, hiện giờ trẫm là hoàng đế Thích Quốc."

"Ngươi là Mặc Thiên Uyên?" Khuong Thần Thanh nói.

"Đúng vậy."

Khuong Thần Thanh vừa nghe, trên mặt lập tức hiện lên một tia lạnh lẽo, linh lực quanh thân hần bắt đầu khuếch tán, uy áp cường đại làm hô hấp của Mặc Thiên Uyên trở nên thập phần khó khăn.

"Xem ra Vân Tiên nói quả không sai, ngươi cùng Quân gia tiện nhân kia khi dễ đệ tử Khuynh Vân Tông ta!"

Đang nói, Khuong Thần Thanh đã muốn ra tay!

Sau khi Bạch Vân Tiên truyền tin tức cho Khuynh Vân Tông, đã từng nhắc tới qua Quân Vô Tà liên thủ cùng Thái tử Mặc Thiên Uyên, hiện giờ Khuong Thần Thanh này vừa nhìn thấy ngôi vị hoàng đế Thích Quốc ở trên tay Mặc Thiên Uyên, lập tức tin lời Bạch Vân Tiên nói.

"Tiên bối xin hãy nghe vân bối giải thích! Trên dưới Thích Quốc làm sao có người có thể động đến một đầu ngón tay của Bạch tiểu thụ? Bạch tiểu thụ truyền tin tới Khuynh Vân Tông là có nguyên nhân, đều không giống như nàng đã nói!" Mặc Thiên Uyên mở hời lạnh chảy xuống, cố gắng bình tĩnh lại chính mình.

"Khuong thúc thúc, hãy để hần nói hết đi." Tần Ngự Yên vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên mở miệng, ngăn Khuong Thần Thanh lại.

Khuong Thần Thanh lúc này mới hừ lạnh một tiếng, thu linh lực đã khuếch tán, chỉ là cặp mắt kia, lại gắt gao chăm chăm nhìn Mặc Thiên Uyên.

Mặc Thiên Uyên một thân toát mồ hôi lạnh, hần tổng cảm thấy tính tình Bạch Vân Tiên đã thập phần can rở, nhưng Khuong Thần Thanh loại này vừa ra tay đã muốn lấy mạng người có thể so sánh với kẻ điên, Bạch Vân Tiên cũng không phải là tiểu bạch thỏ?

Tần Ngự Yên tiến lên một bước, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa.

"Bệ hạ không cần khẩn trương, Khuong thúc thúc bất quá là lo lắng cho an nguy của Vân Tiên, trong này nếu như có hiểu lầm gì, sớm giải thích cũng tốt." Thanh âm Tần Ngự Yên uồn lượn như ngọn núi, làm người nghe lập tức cảm thấy thoải mái.

Giọng điệu dịu dàng và thông tình đạt lý, làm người một bên đều âm thầm khen ngợi.

Không hổ là đại tiểu thụ Khuynh Vân Tông, khí chất tu dưỡng bậc này, quả nhiên không phải nữ tử tầm thường có thể so.

"Đa tạ đại tiểu thụ hạ thủ lưu tình, việc này kỳ thật..... thực ra cũng cùng Thích Quốc ta có quan hệ, chứ vị đã đi xa một nhọc, không bằng trước hết tiến vào hoàng cung nghỉ ngơi, sau khi gặp được Bạch tiểu thụ, hết thảy đều sẽ minh bạch." Trên mặt Mặc Thiên Uyên mang theo ý cười, trong lòng lại không có nửa điểm vui sướng.

Đường đường là vua của một nước, ở trước mặt trưởng lão Vân Tông, lại là muốn đánh liền đánh, muốn giết liền giết, làm gì có một chút mặt mũi nào đâu?

Tần Ngự Yên gạt đầu cười, "Như thế rất tốt, làm phiền."

"Vui lòng, vui lòng."

Có Tần Ngự Yên lên tiếng, những người khác cũng chỉ im lặng đi theo.

Khuong Thần Thanh liếc mắt trừng Mặc Thiên Uyên một cái, "Đừng nghĩ rằng ngươi có thể giờ thủ đoạn ở đây, nếu như vào hoàng cung, phát hiện ngươi có nửa điểm không thành thật, ta sẽ cho ngươi biết, Khuynh Vân Tông ta không phải nơi mà người nào cũng có thể khinh thường." Dứt lời, bước chân Khuong Thần Thanh đã đuổi kịp Tần Ngự Yên cùng nhau vào hoàng thành.

Mặc Thiên Uyên nhìn theo người Khuynh Vân Tông rời đi, sau lưng đã là một thân mồ hôi lạnh, nhưng hần mặc dù có hơi khẩn trương lại không hề mang theo một tia sợ hãi. Hần âm thầm cảm rằng, nhìn bóng dáng đám kia cao ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Âm thầm so chiêu (1)

Người Khuyneh Vân Tông vào hoàng cung, Mặc Thiên Uyên cũng đi theo sau đó, không bao lâu, tầm 20 người đã được mời tới ngồi trên đại điện.

Bên trong đại điện trừ bỏ cung nhân nữ mất cặp mị, cũng chỉ có Mặc Thiên Uyên một người ứng đối với "khách mời" Khuyneh Vân Tông. Mặc Thiên Uyên thời trẻ vì bị độc mà thân mình bị thương, linh lực không tăng trưởng nhiều lắm, linh lực của hắn thấp kém như vậy ở trong mắt một đám người, quả thực là một kích trí mạng.

"Vân Tiên đâu?" Khương Thần Thanh mới vừa ngồi xuống, liền sụ mặt, cung nhân đưa nước trà lên cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Tần Ngữ Yên cúi đầu uống nước trà, khoe miệng mang theo ý cười ôn hòa, nhưng cũng không nói gì.

Mặc Thiên Uyên âm thầm đem phản ứng của bọn họ xem ở trong mắt, trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn là tươi cười thân thiết.

"Đã phái người đi mời, mờ chứ vị ngồi chờ thêm một lát."

Thời điểm Bạch Vân Tiên tới Thích Quốc là đãi ngộ cao nhất, Mặc Huyền Phi vì muốn làm nằng cao hứng đã tiêu phí không biết bao nhiêu tâm tư, Bạch Vân Tiên vẫn lạnh lùng ngạo mạn, nhưng cũng không vô lực như bây giờ.

Khương Thần Thanh thậm chí không thèm quan tâm đến bàn đồ ăn của hoàng đế!

Trưởng lão Khuyneh Vân Tông, thật sự là rất khó lường!

Khương Thần Thanh nhìn thoáng qua Tần Ngữ Yên, thấy nàng không nói gì, liền áp xuống nội tâm không vui.

Hắn thật sự không để vào trong mắt một Thích Quốc nhỏ nhỏ, nếu muốn so thế lực với Vân Tông, lực lượng của quốc gia liền có vẻ mỏng manh hơn nhiều, nếu không phải vì Bạch Vân Tiên truyền tin, bọn họ quả quyết sẽ không tiến đến nơi này.

Một lát sau, một thiếu nữ bạch y thân nhiên đi đến.

Bạch Vân Tiên ăn mặc một thân gấm vóc màu trắng, trên đầu được trang trí bằng một cái trâm cài đầu Đông Châu, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận tinh xảo rất khả ái, nàng nhanh nhẹn đi đến, sau khi nhìn đến mọi người bên trong đại điện ánh mắt hơi hơi sùng sốt, sau đó lại thu liễm thần sắc yếu điệu.

"Vân Tiên bá kiến sư tỷ, trưởng lão." Bạch Vân Tiên thi lễ nói.

Từ Bạch Vân Tiên xuất hiện, Khương Thần Thanh ánh mắt liền khóa ở nàng trên người, một đôi mắt sắc bén nhìn Bạch Vân Tiên từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, xác định Bạch Vân Tiên không phải chịu bất luận điều gì khắt khe, trên mặt không vui lúc này mới thoáng biến mất.

"Vân Tiên, người ở đây vẫn tốt chứ? Phụ thân người nhận được tin của người thì rất lo lắng, vì hắn còn đang bế quan, không thể rời khỏi tông môn, lúc này mới để Khương thúc thúc bồi ta tới đây một chuyến, xem người có bị ủy khuất gì hay không." Tần Ngữ Yên cười đứng dậy, kéo Bạch Vân Tiên lên, ý cười trên mặt ôn nhu như nước, nhưng sắc mặt Bạch Vân Tiên lại hơi có chút cứng đờ.

Trong nháy mắt Tần Ngữ Yên đứng dậy đỡ nàng, tay Tần Ngữ Yên liền đáp ở mạch thượng nàng!

"Làm phiền sư phụ lão nhân gia nhớ mong, việc này cũng là do ta hồ đồ, trong lòng quýnh lên không có chừng mực, còn thỉnh sư tỷ cùng trưởng lão khoan dung tha thứ." Bạch Vân Tiên thấp đầu, không dám lộn xộn.

Y thuật của Tần Ngữ Yên cao hơn nàng rất nhiều, tuy nàng là đệ tử tông chủ Khuyneh Vân Tông, nhưng vẫn không thể so sánh được với nữ nhi thân sinh của tông chủ, Tần Ngữ Yên âm thầm bắt mạch cho nàng, nàng chỉ có thể ra vẻ không biết, trong lòng lại là một trận sông cuộn biển gầm.

Sau khi Quân Vô Tà ép nàng ăn vào độc dược, nàng cũng từng khám qua mạch của chính mình, nhưng mạch tượng lại thập phần vững vàng, không có chút nào giống như bị trúng độc.

Sư tỷ có thể tra được trong thân thể nàng bị người hạ độc hay không? Nếu như sư tỷ có thể tra ra, có thể chứng minh sư tỷ có năng lực cứu nàng hay không?

Bạch Vân Tiên không chỉ ngẩn đầu, mà cõi lòng tràn đầy chờ mong nhìn Tần Ngữ Yên.

Nhưng mà, Tần Ngữ Yên sau khi đáp lên mạch nàng, không lâu sau thì xoay tay lại, trên mặt vẫn là tươi cười thanh uyển như cũ.

Ánh mắt Bạch Vân Tiên hơi tối sầm lại.

Tần Ngữ Yên, quả nhiên không điều tra ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Âm thầm so chiêu (2)

"Nha đầu người rót cuộc đã gặp chuyện gì? Lúc trước đệ Mẫn Diệp truyền đến tin tức kinh người như vậy, nếu thật sự có người khi dễ người, sư tỷ nhất định vì người lấy lại công đạo." Tần Ngữ Yên cười mở miệng, giọng điệu ôn nhu giống như đang dỗ dành hài tử.

Mạch tượng của Bạch Vân Tiên bình thường, cũng không giống bộ dáng chịu qua nội thương.

Nhưng tình huống hiện giờ, hoàn toàn khác so với những gì Bạch Vân Tiên đã truyền tin cho Khuyneh Vân Tông, Tần Ngữ Yên chỉ có thể bình tĩnh chờ xem diễn biến.

Bạch Vân Tiên trong lòng cười khỏ, về mặt nàng áy náy nói: "Ta thật sự là không có cách nào, Huyền Phi hẳn trúng độc, ta dùng hết biện pháp cũng không thể đem hắn trở về, hiện giờ hắn đã sắp chết, ta nghĩ chỉ có sư phụ mới có thể cứu hắn một mạng, cho nên..... Cho nên mới tự mình bịa đặt nói ra như vậy."

Bạch Vân Tiên nói, làm tắt cả mọi người trên đại điện hơi sững sốt.

Lời này nói ra hoàn toàn bất đồng với những lời bọn họ đã nghe lúc trước!

Trước khi tới, bọn họ đều biết, trong Thích Quốc có người cả gan làm loạn, ý đồ hãm hại Bạch Vân Tiên, nhưng hôm nay từ trong miệng Bạch Vân Tiên nói ra, lại là một câu chuyện hoàn toàn khác!

"Huyền Phi? Là ai?" Tàn Ngữ Yên cũng có chút phản ứng không kịp.

Trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Bạch Vân Tiên lặng yên nổi lên hai mảnh đỏ ửng, nàng có chút ngượng ngùng nói: "Là Nhị hoàng tử Thích Quốc, hiện giờ đã được tân đế tôn là Huyền vương, Huyền vương chiếu cố ta rất nhiều, ta cùng với hắn đã..... đã..... tư định chung thân."

Một đường còn sống, không phải là Huyền vương sao?

Điều này, làm tắt cả mọi người có chút tròn tròn đôi mắt.

Nếu không phải Bạch Vân Tiên gáp mặt nói những lời này, bọn họ thật sự là khó mà tin được.

Đệ tử tông chủ Khuyneh Vân Tông, chỉ vì cứu tình lang của mình, đã giả truyền tin tức trở về, lao sư động chúng, chỉ vì cứu một người nam nhân?

Tầm mắt mọi người làm sắc mặt Bạch Vân Tiên đỏ lên, ngay cả trên mặt Tàn Ngữ Yên cũng mất đi ý cười.

"Khụ, Bạch tiểu thư cũng là vì huynh đệ của trăm mối bày ra hạ sách này, trăm cũng có trách nhiệm, nếu như các vị tiền bối Khuyneh Vân Tông nguyên ý ra tay cứu trị Huyền vương, như vậy trăm cùng Thích Quốc tất nhiên thâm tạ." Nguyên bộ diễn kịch ca xướng, Mặc Thiên Uyên cũng phụ họa mở miệng.

Nguyên bản cho rằng nàng bị bức bách, lại bị tình chàng ý thiếp thay thế, điều này làm cho trên mặt người Khuyneh Vân Tông không có chút ánh sáng. Vì tin tức của Bạch Vân Tiên, bọn họ không chỉ xuất động đại tiểu thư cùng trưởng lão, thậm chí còn mời một ít cao thủ đồng hành, kết quả lại nháo ra một chuyện đáng chê cười như vậy.

Sắc mặt Khương Thần Thanh âm trầm, khóe miệng run rẩy, nghẹn nửa ngày cũng không nghẹn ra được một câu.

"Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, trăm đã mở tiệc đón gió tẩy trần cho chư vị, còn thỉnh chư vị dời bước, việc cứu trị Huyền vương, trăm cũng không có ý miễn cưỡng." Mặc Thiên Uyên cười mở miệng nói.

Tàn Ngữ Yên nhìn Bạch Vân Tiên hồi lâu, lúc này mới mở miệng: "Thích Quốc cùng Khuyneh Vân Tông ta nếu đã là bằng hữu, chúng ta nếu như đã tới, tự nhiên không có đạo lý thấy chết mà không cứu, chờ sau khi dùng bữa, ta sẽ cùng Khương thúc thúc đi xem Huyền vương."

Mặc Thiên Uyên ra vẻ kinh hi nhìn Tàn Ngữ Yên, vội vàng gạt đầu, lập tức lệnh người an bài người Khuyneh Vân Tông tiến đến ăn cơm, mà chính mình thừa dịp trong khoảng thời gian này, đi tới Lâm Uyên Điện.

Mặc Thiên Uyên đã đăng cơ, tự nhiên là dọn ra khỏi tầm cung Thái tử, nhưng Lâm Uyên Điện vẫn giữ nguyên bộ dáng ban đầu, ngoại trừ để nhớ lại hồi ức, cũng là vì để lại nơi này cho Quân Vô Tà có nơi lưu trú ở trong hoàng cung.

Giờ này khắc này, Quân Vô Tà đã tới trong hoàng cung, người Khuyneh Vân Tông tới, nàng không thể không cẩn thận, tránh xảy ra vấn đề, ngoài ra càng muốn quan sát thực lực của Khuyneh Vân Tông, vì thế nàng tạm thời ngốc tại trong điện Lâm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Âm thầm so chiêu (3)

Khi Mặc Thiên Uyên gõ cửa phòng là lúc, đứng ở trong phòng, là một tiểu thái giám mi thanh mục tú.

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, cung nhân Lâm Uyên Điện đều là do hắn tự mình chọn lựa, nhưng tiểu thái giám trước mắt này lại chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"Bọn họ tin?" Tiểu thái giám kia bình tĩnh nhìn ngôi cửu ngũ trước mắt, một khi vừa mở miệng, lập tức làm trên mặt đối phương lộ ra một chút kinh ngạc.

"Vô Tà?" Mặc Thiên Uyên kinh ngạc nhìn sự thay đổi của Quân Vô Tà, nếu không có giọng nói cùng ngữ khí kia, hẳn thật sự không cách nào đem tiểu thái giám trước mắt cùng Quân Vô Tà liên hệ ở bên nhau.

Ngũ quan cùng khuôn mặt đều đã thay hình đổi dạng, ai có thể đoán được?

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, cho dù thay đổi dung mạo, nhưng khí thế lạnh lẽo lại chưa từng mấy may suy giảm.

"Người sao lại biến thành..... đáng về này?" Mặc Thiên Uyên trừng mắt.

"Bọn họ tin lời Bạch Vân Tiên nói?" Quân Vô Tà không phản ứng lại sự giật mình của Mặc Thiên Uyên, tiếp tục với câu hỏi của mình.

"Tin, hơn nữa biểu tình rất xuất sắc." Mặc Thiên Uyên tưởng tượng đến sự vênh váo tự đắc, tự cho mình là siêu phẩm của Khương Thần Thanh, sau khi nghe được "lý do" của Bạch Vân Tiên, sắc mặt biến đen, liền cảm thấy rất thống khoái.

"Đáp ứng trị liệu cho Mặc Huyền Phi?" Quân Vô Tà lại hỏi.

"Đáp ứng rồi, Khương Thanh tuy rằng là một kẻ hỗn đản, nhưng đại tiểu thư Tần Ngữ Yên bọn họ, làm việc thật ra khá ổn thỏa, ta cũng không nghĩ tới bọn họ sẽ thật sự đáp ứng." Hiện tại Mặc Thiên Uyên tiếp xúc với người Khuynh Vân Tông, cũng chỉ có một người là Tần Ngữ Yên còn khiến người nhìn thuận mắt một chút.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn Mặc Thiên Uyên một cái, nói: "Ta muốn đích thân nhìn xem bọn họ trị liệu cho Mặc Huyền Phi."

Mặc Thiên Uyên hơi sùng sốt, nháy mắt mình bạch vì sao Quân Vô Tà phải đích thân, thân phận cùng dung mạo Quân Vô Tà không cho phép nàng xuất hiện ở nơi đó, nhưng nếu như đổi thành tiểu thái giám bình thường, an bài ở trong cung thì không ai có thể phát hiện ra.

"Người sợ bọn họ có thể giải được độc trên người Mặc Huyền Phi?"

Quân Vô Tà lắc đầu, "Ta có tự tin, cùng đi qua bất quá là vì muốn hiểu biết thêm về Khuynh Vân Tông."

Nàng đối với Khuynh Vân Tông có lẽ không hiểu biết nhiều, nhưng thông qua thực lực của Bạch Vân Tiên, so với năng lực của các đại phu khác trong hoàng thành. Nàng đại khái có thể suy tính ra, y thuật của mình cùng người nơi này có sự chênh lệch lớn bao nhiêu. Nơi này bất luận là y dược hay là hạ độc, đều dựa vào dược vật làm cơ sở căn bản nhất, đây là phương thức điều trị sớm nhất trong y học Trung y. Tuy nhiên trong thế giới trước đây của Quân Vô Tà, đừng nói tới *được hiệu được thảo (hiệu nghiệm của thuốc)*, ngay cả gien cũng đều có thể thay đổi. Nếu như nơi này có phòng thí nghiệm, nàng có thể làm ra được những đồ vật, chỉ sợ sớm sẽ vượt qua sự tưởng tượng của mọi người ở đây.

Sự khác biệt trong y thuật, hoàn toàn có thể khiến cho Quân Vô Tà đem đại phu nơi này ném ra xa vạn dặm.

Nàng cho Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên nuốt độc dược, ngoại trừ để cho bọn họ tự thân thối rửa, chính yếu vẫn là phá hủy tế bào trong cơ thể bọn họ, vô hiệu hoá tế bào tự chữa bệnh của cơ thể. Chỉ cần một chút bị thương nhỏ thì sẽ không ngừng khuếch tán, không cách nào tự động khép lại. Khi cơ thể không thể tự mình chữa trị, sẽ làm mất ngoài của vết thương không ngừng lan rộng. Hơn nữa trong độc dược nàng có bổ sung một dược khác, có thể làm cho hiệu quả đáng sợ ở người trên người *không ngừng tuần hoàn (thành chu kỳ luân chuyển)*.

Đó là hiệu quả, không phải người ở thế giới này người có thể dùng cách bắt mạch là có thể tra rõ ràng, nếu như không có dụng cụ khoa học tiên tiến, bọn họ muốn từ trên người Mặc Huyền Phi cùng Bạch Vân Tiên tìm ra dấu vết hạ độc, căn bản là mơ mộng hảo huyền.

Người Khuynh Vân Tông, muốn so thủ đoạn cùng với Quân Vô Tà, một bác sỹ thiên tài trong thế giới hiện đại, thật sự là không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Âm thầm so chiêu (4)

Mặc Thiên Uyên cũng không biết bí mật này của Quân Vô Tà, hần chỉ biết là, y thuật của Quân Vô Tà vượt qua mọi người mà hần từng gặp, mạng của hần đều là do Quân Vô Tà cứu, cho nên hần đối với Quân Vô Tà chỉ có tín nhiệm vô điều kiện.

"An bài người đi qua đó không có vấn đề gì, bất quá sau khi người đi chính mình hãy cẩn thận, tuy rằng linh lực của Tần Ngữ Yên không cao, nhưng thực lực của Khương Thanh bên người nàng lại rất cường đại."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, nàng mở miệng hỏi: "Bọn họ đáp ứng cứu trị Mặc Huyền Phi là do Bạch Vân Tiên mở miệng cầu xin?"

Mặc Thiên Uyên lập tức lắc đầu, "Không phải, ta vốn là chuẩn bị chờ đến thời điểm trong yến hội mới nói một câu với bọn họ, để bọn họ ra tay, như một chủ đề cho câu chuyện, kỳ thật..... ta cảm thấy cho dù ta không mở miệng, Bạch Vân Tiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nếu chưa có được được đáp án từ người Khuynh Vân Tông, nàng tự nhiên sẽ không chết tâm. Trước khi xác định được độc kia Khuynh Vân Tông có thể giải được hay không, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời. Ta đoán nếu ta không nói, nàng cũng sẽ nghĩ ra phương pháp làm Tần Ngữ Yên bọn họ ra tay cứu trị cho Mặc Huyền Phi, như vậy nàng mới có thể nhìn ra được chính mình có thể phản bội hay không."

Đừng một chút, Mặc Thiên Uyên tiếp tục nói: "Nhưng không nghĩ tới, ta cùng Bạch Vân Tiên đều chưa nói gì, người Khuynh Vân Tông đã đáp ứng rồi."

Thái độ đáp ứng cứu người của Khuynh Vân Tông, không khỏi có chút quá quyết đoán.

Ngay cả khi Mặc Thiên Uyên có cảm giác Tần Ngữ Yên không tồi, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy, đây không giống tác phong của Khuynh Vân Tông.

Bị chính đệ tử của mình bày ra một đạo, làm mất mặt mũi, cũng không hề nổi trận lôi đình, cư nhiên còn có hảo ý đáp ứng cứu trị cho Mặc Huyền Phi, đây căn bản không phải phong cách của Khuynh Vân Tông.

"Trước khi bọn họ đáp ứng, ta rõ ràng nhìn đến trên mặt lão già Khương Thanh Thanh đều đen, ta còn tưởng rằng ngay sau đó hần sẽ nổi bão, không nghĩ tới, Tần Ngữ Yên lại đột nhiên đáp ứng rồi."

Quân Vô Tà neho neho mắt, nàng không ở hiện trường, không biết toàn bộ quá trình phát triển của sự tình, nàng vốn tưởng rằng, Khuynh Vân Tông đáp ứng ra tay, nhất định là do Bạch Vân Tiên không ngừng cầu khẩn, nhưng tình huống hiện tại, lại hoàn toàn khác với dự đoán của nàng.

Nếu như nói thái độ của Khuynh Vân Tông là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, điều này không khỏi có chút buồn cười.

Vô số người đã chết dưới chân núi của Khuynh Vân Tông, cũng không thấy Khuynh Vân Tông giơ tay cứu lấy một vị, đối với bọn họ người không có giá trị, bọn họ trước nay đều sẽ không lãng phí một chút tâm tình.

Quan hệ giữa Thích Quốc và Khuynh Vân Tông cũng không tính là rất chặt chẽ. Mặc Thiên Uyên đã đăng cơ, Mặc Huyền Phi liền mất đi khả năng bước lên ngôi vị hoàng đế, Khuynh Vân Tông càng có thêm lý do không đáng cứu một thân vương đã mất đi thế lực. Huống chi, vì cứu thân vương này, chính đệ tử bọn họ còn náo loạn cho bọn hần bị người chế cười, làm cho trên mặt bọn họ không có chút ánh sáng.

Nhìn ngang nhìn dọc, khả năng để Khuynh Vân Tông chủ động ra tay là không có.

Nhưng bọn họ vẫn làm như vậy.

"Hãy để cung nhân hầu hạ người Khuyhnh Vân Tông, âm thầm chú ý hành động của bọn họ, nghe được cái gì, lập tức báo cho ta." Quân Vô Tà không thể không cẩn thận. Giờ này khắc này, nếu như bị Khuyhnh Vân Tông phát hiện ra nàng ở sau lưng làm những sự tình đó, không chỉ có nàng, mà toàn bộ Lân Vương phủ đều phải gặp tai ương theo.

Trước khi không đủ cường đại, nàng cần thiết phải rất cẩn thận với mỗi một bước đi.

"Ách, có lẽ bọn họ chỉ là thiện tâm quá độ? Không chừng chỉ ở lại mấy ngày liền đi." Mặc Thiên Uyên nói.

Quân Vô Tà nhìn hẩn một cái, "Sự xuất khác thường tất có yêu."

*Sự xuất khác thường, tất có yêu: 事出反常必有妖: Nghĩa: sự việc xảy ra khác thường, nhất định là có điều kỳ lạ.

Mặc Thiên Uyên trong lòng giật mình, hẩn mình bạch bản khoản của Quân Vô Tà, "Ta sẽ sai người chú ý!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Dịch ngoài sáng ta trong tối (1)

Đêm đó, sau khi mọi người rượu đủ com no, Mặc Thiên Uyên cùng Bạch Vân Tiên dẫn Tần Ngữ Yên cùng Khương Thần Thanh đi tới tẩm cung nơi Mặc Huyền Phi đang ở.

Còn chưa vào cửa phòng, Tần Ngữ Yên đã ngửi tới một mùi hư thối tanh tưởi, rất nhiều hương thảo được hỗn tạp trong không khí, nhưng những được vị đó lại hoàn toàn không thể xua nổi mùi hôi thối bao trùm.

Đẩy cửa vào, ở bên trong tẩm điện, một nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Không!

Chuẩn xác mà nói, càng giống như là một khối thi thể bắt đầu hư thối, thịt thối nát treo ở phía trên xương trắng, dù cho có quần áo che lấp, nhưng làn da bại lộ ở bên ngoài quần áo, sớm đã không có một khối hoàn chỉnh. Mùi dịch màu vàng dày đặc bám vào các vết thương đỏ đen hỗn loạn không ngừng chảy ra từ trên mặt, trên cổ, trên tay người nọ. Nếu không có sự phập phồng mỏng manh ở ngực, chỉ sợ ai cũng không thể hình dung được người trước mắt, là một người sống.

Dù cho Khương Thần Thanh đánh đá chua ngoa trầm ổn, nháy mắt khi nhìn đến Mặc Huyền Phi, cũng phải hít hà một hơi.

Vừa mới thở một hơi, nháy mắt không khí tanh tưởi lập tức dừng mãnh ủa vào lồng ngực, khiến Khương Thần Thanh một trận choáng váng.

Đây còn là người sống sao? Như cũ, căn bản chỉ là một khối thi thể hư thối mà thôi!

Không ngừng hư thối, khiến một đầu tóc đen của Mặc Huyền Phi đã rớt không còn một mảnh, da đầu hơi mòng rách mướp, đã có thể nhìn thấy đầu lâu rất rõ ràng.

Ý cười treo trên môi Tần Ngữ Yên cứng đờ, tay rũ tại người hơi hơi run lên.

Mặc Thiên Uyên âm thầm đem phản ứng của hai người xem ở trong mắt, đáy lòng không khỏi cảm thấy giải hận, kín đáo nhìn về phía thân ảnh đang đứng ở góc tẩm điện. Thân hình Quân Vô Tà vốn đã nhỏ xinh, thay bộ quần áo thái giám, đem đường cong vừa mới phát dục hoàn toàn che khuất, lại xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn kia, giấu ở trong một đám cung nhân, thật sự là không ai có thể phát giác.

"Bên này là đệ đệ trẫm, hẩn trúng độc đã lâu, nếu không có Bạch tiểu thư kiệt lực cứu giúp, chỉ sợ hẩn căn bản không thể tồn tại đến bây giờ, thỉnh Tần tiểu thư giúp hẩn nhìn xem."

Tươi cười trên mặt Tần Ngữ Yên có một tia cứng đờ, nghe nói Mặc Huyền Phi trúng độc, trong lòng nàng đã chuẩn bị tâm lý, chính là trăm triệu nàng cũng không thể nghĩ tới, sau khi Mặc Huyền Phi trúng độc lại biến thành đáng về này.....

Đây còn có thể gọi là người hay sao?

Đây căn bản chính là một đồng thịt nát!

"Khương thúc thúc là trưởng lão Khuyhnh Vân Tông ta, y thuật lợi hại, hãy để Khương thúc thúc xem một chút đi." Trên mặt Tần Ngữ Yên khôi phục tươi cười dịu dàng tao nhã, nhưng không muốn đi về phía Mặc Huyền Phi bên kia.

Nhị hoàng tử đã từng làm bao thiếu nữ Thích Quốc khuynh đảo, bộ dáng hiện giờ đủ để dọa thiếu nữ thất sắc.

Khương Thần Thanh cũng bị bộ dáng của Mặc Huyền Phi làm cho hoảng sợ, nhưng bọn họ đã đáp ứng ra tay, chỉ có thể căng da trên đầu.

Nhìn bộ mặt của Khương Thần Thanh banh ra, đi về phía Mặc Huyền Phi, Tần Ngữ Yên đem tầm mắt chuyển qua trên người Bạch Vân Tiên, lúc này ánh mắt Bạch Vân Tiên vẫn luôn nhìn chăm chăm Mặc Huyền Phi, có sợ hãi cũng có chờ mong.

"Vân Tiên, người đối với Huyền vương thật là tình thâm ý trọng." Tần Ngữ Yên cười nói.

Bạch Vân Tiên một lòng muốn chờ kết quả sau khi Khương Thần Thanh bắt mạch, tâm tư tự nhiên không đặt ở trong lời nói của Tần Ngữ Yên, nàng chỉ là gật đầu thay vì lên tiếng.

Góc bên trong, Quân Vô Tà ăn mặc quần áo thái giám, yên lặng đem phản ứng của ba người này xem ở trong mắt. Khương Thần Thanh tuy nói là trưởng lão Khuyhnh Vân Tông, nhưng từ cuộc nói chuyện cùng Tần Ngữ Yên không khó nhìn ra, Tần Ngữ Yên nắm trong tay quyền lực của hẩn. Tần Ngữ Yên chính là người chỉ huy đoàn người này, tuyệt đối chiếm địa vị chủ đạo.

Tần Ngữ Yên nhìn như đang quan tâm đến quan hệ giữa Bạch Vân Tiên và Mặc Huyền Phi, nhưng trên thực tế nàng lại là đang muốn thử, Bạch Vân Tiên có thật sự muốn cứu Mặc Huyền Phi như vậy hay không.

Chương 188: Địch ngoài sáng ta trong tối (2)

Bất quá, hiển nhiên Tần Ngữ Yên cũng không cảm nhận được điều gì khác thường. Bạch Vân Tiên hiện tại không phải là rất "thiệt tình thực lòng" muốn cứu Mặc Huyền Phi hay sao?

Chỉ có Mặc Huyền Phi được cứu, nàng mới thoát khỏi sự khống chế của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà tuy rằng vẫn đang luôn quan sát, nhưng trong lòng lại không có nửa điểm lo lắng.

Khuynh Vân Tông tự xưng là y thuật thiên hạ đệ nhất, để nàng tới nghiệm chứng một chút, thực lực của bọn họ có thể kiểm nghiệm ra độc này hay không.

Khuong Thần Thanh cố nén dục vọng nôn mửa, bắt mạch cho Mặc Huyền Phi, không hề che giấu vẻ mặt chán ghét, nhưng nháy mắt khi hần tra đến mạch đập trên tay Mặc Huyền Phi, hần liền ngay ngắn cả người, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

"Sao có thể?"

Khuong Thần Thanh kinh hô khiến Tần Ngữ Yên và Bạch Vân Tiên cùng chú ý tới.

"Khuong thúc thúc, làm sao vậy?" Tần Ngữ Yên hỏi.

Trên mặt Khuong Thần Thanh tràn ngập sự khó tin, hần không che Mặc Huyền Phi có bao nhiêu ghê tởm, lại tỉ mỉ tra xét một lần nữa, sự khiếp sợ trên mặt chẳng những không thuyên giảm, ngược lại càng tăng thêm.

"Đại tiểu thụ, điều này..... tốt hơn là người tự mình xem một chút đi." Khuong Thần Thanh không muốn nhiều lời.

Hần càng như vậy, Bạch Vân Tiên càng sốt ruột, nhưng lại không thể nói toạc ra trước mặt, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tần Ngữ Yên chần chờ một lát, cố gắng điều chỉnh cảm xúc trong lòng, nỗ lực duy trì mặt ngoài bình tĩnh, tiến tới bắt mạch cho Mặc Huyền Phi.

Chính là sau khi khám, lại khiến đáy mắt nàng xuất hiện khiếp sợ như Khuong Thần Thanh.

Người này rõ ràng đã hù bại sắp tắt thở, nhưng mạch đập lại không khác gì người bình thường, nếu không phải bệnh tình của Mặc Huyền Phi quá mức rõ ràng, Tần Ngữ Yên thật muốn cho rằng mình đang bắt mạch cho một người khỏe mạnh.

Đây là có chuyện gì?

"Sur ty! Hần còn có thể cứu chữa hay sao?" Bạch Vân Tiên nhin không được mở miệng hỏi.

Tần Ngữ Yên mím đôi môi, thối lui khỏi người Mặc Huyền Phi.

"Mạch tượng của hần rất bình thường, cũng không giống như là trúng độc."

Bạch Vân Tiên hơi sững sốt, một chút hy vọng duy nhất rút khỏi đáy mắt.

Đúng vậy, sau khi dùng được của Quân Vô Tà, nàng cũng từng tự mình bắt mạch qua cho chính mình, nhưng kết quả cũng giống như Tần Ngữ Yên.

Không có bất luận dị thường gì!

Hiện giờ xem ra, Tần Ngữ Yên cùng Khuong Thần Thanh sẽ không thể giúp nàng giải độc.

"Bệ hạ, kết quả sau khi chúng ta bắt mạch cho Huyền vương, hần không phải là do trúng độc, đối với việc này chúng ta cũng không có cách nào giải quyết, chỉ có thể tận lực giúp hần kéo dài thời gian và giảm bớt thống khổ." Tần Ngữ Yên xoay người đi về phía Mặc Thiên Uyên, đối với sự tình bản thân mình bất lực, tựa hồ cũng không để ý.

Mặc Thiên Uyên ra vẻ tiếc nuối thờ dài, "Thôi, đây có lẽ chính là mệnh, làm phiền nhị vị."

Hiện tại tâm tình của Tần Ngữ Yên rất không tốt, có thể cứu Mặc Huyền Phi hay không nàng cũng không để ý. Ý định của nàng là trước hết cứu Mặc Huyền Phi, khiến Mặc Thiên Uyên thiếu một ân tình của Khuynh Vân Tông, sẽ dễ dàng hơn trong việc hoàn thành mục tiêu kế tiếp của nàng. Nhưng hiện giờ không cứu nổi người, nàng chỉ có thể đem sự tình nói thẳng với Mặc Thiên Uyên.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức lấy ra một lọ đan dược, giao cho Mặc Thiên Uyên.

"Đây là Long Yển đan, là đan dược không được phép truyền ra ngoài của Khuynh Vân Tông ta, đan dược này có thể giúp người kéo dài tuổi thọ, cũng có thể tạm bổ linh lực." Tần Ngữ Yên nói.

Mặc Thiên Uyên hơi sững sốt, không thể đoán được hành động của Tần Ngữ Yên. Đầu tiên là chủ động mở miệng muốn cứu người, sau đó lại trực tiếp đưa ra đan dược tốt như vậy. Nếu nói nàng không có yêu cầu gì, mà chỉ là từ lòng tốt và sự khoan dung, Mặc Thiên Uyên hần, sẽ không tin.

"Đan dược trân quý như thế, trăm sao có thể nhận lấy?" Mặc Thiên Uyên vội vàng chối từ, có Quân Vô Tà, đan dược của Khuynh Vân Tông, hần mới không hiếm lạ.

Chương 189: Hòn ngọc (1)

Trong chỗ tối Quân Vô Tà lập tức tỉnh táo tinh thần, nằng đã sớm đoán được Khuynh Vân Tông tuyệt đối sẽ không có lòng tốt như vậy.

Tần Ngữ Yên thấy Mặc Thiên Uyên từ chối, cũng không nói nhiều, dứt khoát gọn gàng nói: "Thật không dám dấu diếm, Thích Quốc thay đổi để quân thật sự nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Trước đó, phụ thân ta cùng tiên hoàng đã có một giao dịch, lần này Vân Tiên đến đây, chính là tới để lấy một vật, nhưng nàng cũng không được biết đến nó. Hiện giờ tiên hoàng đã không còn ở đây, nhưng vẫn còn giao dịch giữa Thích Quốc và Khuynh Vân Tông. Cho nên ta hy vọng bề hạ, có thể dựa theo ước định của hai bậc cha chú, hoàn thành giao dịch của chúng ta."

"Giao dịch gì?" Điều này khiến Mặc Thiên Uyên ngáy ngẩn cả người, hẳn cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe người nọ nói qua còn lên lút có giao dịch gì cùng Khuynh Vân Tông!

"Là Hòn Ngọc." Tần Ngữ Yên nói.

"Người nói Hòn Ngọc?" Mặc Thiên Uyên hơi kinh hãi.

"Đúng vậy, Thích Quốc tổng cộng có hai viên Hòn Ngọc, từng nằm trong tay để quân khai quốc của Thích Quốc. Trước kia hai viên Hòn Ngọc vốn là một viên, sau khi Thích Quốc thành lập, để quân đã chia Hòn Ngọc thành hai nửa, một nửa lưu tại trong cung, một nửa khác tặng cho tướng quân cùng hân ghênh thiên hạ là Quân Tiên. Hòn Ngọc này đối với các người mà nói có lẽ chỉ là một loại biểu tượng, nhưng đối với Khuynh Vân Tông chúng ta lại rất quan trọng. Khuynh Vân Tông nguyện dùng một lô đan dược trân quý trao đổi cùng Thích Quốc, việc này trước đây cũng đã được sự đồng ý của tiên đế. Lần này ta đến đây, một là vì đón Vân Tiên về, một việc khác đó là muốn cùng Thích Quốc hoàn thành giao dịch này. Đan dược của Khuynh Vân Tông đã được Vân Tiên đưa tới trước một bước, bây giờ chỉ còn thỉnh bề hạ sớm đem hai viên Hòn Ngọc giao cho chúng ta." Tần Ngữ Yên không nhanh không chậm mở miệng, ngữ điệu ôn hòa, nhưng càng về sau, rốt cuộc không che dấu nổi cường thế bên trong ngữ khí.

Mặc Thiên Uyên đầu đầu, hẳn thật sự không ngờ tới Khuynh Vân Tông lại muốn Hòn Ngọc.

Hòn Ngọc đã ở Thích Quốc mấy chục năm nay, trừ bỏ biểu tượng vinh quang lúc trước, cũng không có tác dụng gì khác, đưa cho Khuynh Vân Tông cũng không có gì ghê gớm.

Vấn đề chính là, một viên kia ở trong tay Quân Tiên.

Nếu như hẳn nhớ không lầm, năm đó đại nhĩ tử Quân Tiên, cũng chính là phụ thân Quân Vô Tà sau khi chết trận, Hòn Ngọc kia đã hạ táng theo thi thể phụ thân Quân Vô Tà, nếu như muốn lấy ra, chính là phải đào phần mộ Quân Cố a!

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Mặc Thiên Uyên chảy ra, hẳn biết những lời này, Quân Vô Tà nhất định đều đã nghe được.

Hắn cũng không dám làm trò trước mặt người Khuynh Vân Tông, nói Hòn Ngọc trong tay Quân gia đã theo Quân Cố xuống mồ, nếu không, dựa vào sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, chỉ sợ sẽ lập tức sai người đi đào mồ Quân Cố a!

"Đây là tự nhiên, ta nhất định sẽ nhanh chóng đem hai viên Hòn Ngọc đưa đến trong tay nhị vị." Sự tình xảy ra đột ngột, Mặc Thiên Uyên cũng không dám mở miệng nhiều lời, chỉ có thể ứng phó ngoài miệng.

Tần Ngữ Yên gật gù đầu vừa lòng, trao đổi vài lời với Khương Thần Thanh trước khi được Mặc Thiên Uyên hộ tống trở về.

Bên trong tấm điện, Bạch Vân Tiên tuyệt vọng nhìn Mặc Huyền Phi nửa chết nửa sống, cả người đều bị bao phủ bởi áp lực trong không khí.

"Hết hy vọng?" Thình lình một giọng nói lạnh lẽo truyền đến từ một góc trong tấm điện, giọng nói quen thuộc kia làm cả người Bạch Vân Tiên một trận rét run.

Quân Vô Tà khôi phục dung nhan, từ trong chỗ tối đi ra, cho dù nằng ăn mặc như một thái giám, nhưng khí thế lạnh lẽo kia lại làm hai chân Bạch Vân Tiên mềm nhũn.

"Ta..... Ta....." Bạch Vân Tiên hoảng sợ nhìn Quân Vô Tà.

"Thiên hạ trừ bỏ ta, không ai có thể cứu ngươi, nếu như ngươi đã minh bạch, thì nên biết nên làm như thế nào." Quân Vô Tà lạnh như băng nhìn Bạch Vân Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Hòn ngọc (2)

Bạch Vân Tiên *bùm* một tiếng ngồi trên mặt đất, cả người run rẩy không thể khống chế.

"Ta minh bạch, từ nay về sau ta đều sẽ nghe ngươi! Chỉ cần ngươi để ta sống."

Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, giọng lạnh lùng nói: "Lăn."

Bạch Vân Tiên một khắc cũng không dám dừng lại, từ tấm điện chạy ra ngoài, vừa vịn dầm vào người Mặc Thiên Uyên đứng lúc quay về. Mặc Thiên Uyên vừa thấy sắc mặt Bạch Vân Tiên, liền biết vị đại tiểu thụ lại đe dọa người.

Đi đến trong tấm điện, Mặc Thiên Uyên nhìn thấy cung nhân đang đem Mặc Huyền Phi đi về phía địa lao, trong phòng đã điểm huân hương, nhằm thoát khỏi mùi hôi thối kia.

Quân Vô Tà đứng ở nơi đó, lặng lẽ nhìn hẳn.

Mặc Thiên Uyên thanh thanh giọng nói, "Những lời Tần Ngữ Yên nói vừa rồi, người đều nghe được?"

Quân Vô Tà gật đầu.

"Vậy ngươi cảm thấy việc này phải làm sao bây giờ?" Mặc Thiên Uyên không có lá gan nói Quân Vô Tà đào mộ lão cha mình lên.

"Theo ý bọn họ nói mà làm." Quân Vô Tà không hề nghĩ ngợi, bất quá là hai khối ngọc, hiện tại còn chưa phải là thời điểm đối đầu cùng Khuynh Vân Tông.

"A?" Mặc Thiên Uyên mở to hai mắt nhìn, khó tin nhìn Quân Vô Tà.

"Ngươi..... Ngươi đồng ý giao ra Hồn Ngọc sao?"

"Vì cái gì mà không thể?" Quân Vô Tà từ trên xuống dưới, một bộ dáng người sống gấp quý, "Ta phát hiện ta thật là càng ngày càng không hiểu về ngươi, ta cho rằng ngươi rất lợi hại luôn bênh vực cho người nhà mình, không nghĩ tới..... Ngươi cư nhiên nguyện ý đào mộ Quân Đại tướng quân, bất quá, cho dù Đại tướng quân ở dưới suối vàng biết được, cũng không hy vọng ngươi đối đầu cùng Khuynh Vân Tông....."

Vì vật phẩm trang sức mà trở mặt cùng Khuynh Vân Tông, nàng mới không ngu xuẩn như vậy.

Mặc Thiên Uyên nhìn Quân Vô Tà từ trên xuống dưới, một bộ dáng người sống gấp quý, "Ta phát hiện ta thật là càng ngày càng không hiểu về ngươi, ta cho rằng ngươi rất lợi hại luôn bênh vực cho người nhà mình, không nghĩ tới..... Ngươi cư nhiên nguyện ý đào mộ Quân Đại tướng quân, bất quá, cho dù Đại tướng quân ở dưới suối vàng biết được, cũng không hy vọng ngươi đối đầu cùng Khuynh Vân Tông....."

Mặc Thiên Uyên nói còn chưa nói xong, Quân Vô Tà đã liếc mắt một cái trừng mắt nhìn lại.

"Ngươi nói cái gì?"

"Ách..... Ta..... Ta chưa nói cái gì a." Mặc Thiên Uyên vội vàng thu miệng.

"Ngươi nói đào mộ ai?" Quân Vô Tà nheo đôi mắt nguy hiểm lại.

Mặc Thiên Uyên nuốt nuốt nước miếng nói: "Quân Cố, Quân Đại tướng quân a. Hồn Ngọc trong tay Quân gia, không phải là thời điểm lúc Quân Đại tướng quân xuống mộ, cùng nhau hạ táng hay sao?"

Sắc mặt Quân Vô Tà hơi đổi.

"Ngươi không biết?" Mặc Thiên Uyên phát hiện dị thường.

"Không biết." Quân Vô Tà cau mày, thời điểm khi Quân Cố chết, Quân Vô Tà còn rất nhỏ. Đối với phụ thân mình, nàng không có nhiều ký ức, càng không thể nhớ rõ có vật gì đó bồi táng cùng Quân Cố.

Mặc Thiên Uyên hiểu rõ, khó trách Quân Vô Tà lại đáp ứng dứt khoát như thế.

"Vậy ngươi còn tính sẽ đưa ra sao?" Mặc Thiên Uyên hỏi.

Quân Vô Tà cau mày, nàng chưa bao giờ gặp qua Quân Cố, tình cảm đối với Quân gia cũng chỉ là đối với hai người Quân Tiễn và Quân Khanh. Loại chuyện đào mộ, nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn, nhưng, đây dù sao cũng là nhĩ tử của Quân Tiễn và là ca ca của Quân Khanh, chuyện này không phải nàng có thể tự tiện làm chủ.

Trong lòng Quân Vô Tà, không muốn tổn thương nhất, đó là Quân gia phụ tử.

"Ngày mai sẽ hỏi đáp ngươi." Quân Vô Tà nghĩ nghĩ, lúc này nàng tốt nhất cần phải cùng gia gia và tiểu thúc thương lượng một chút, ít nhất, trước tiên muốn xác nhận, Hồn Ngọc có phải thật sự bị mang đi chôn cùng hay không.

"Được, ta sẽ giúp ngươi đề ý người Khuynh Vân Tông, ngươi hãy yên tâm." Mặc Thiên Uyên cười mở miệng, hẳn đã tính toán, nếu như ngày mai Quân Vô Tà không thể đem Hồn Ngọc giao ra, hẳn sẽ đem nửa viên Hồn Ngọc trong hoàng thất kia đến trong tay Tần Ngừ Yên, trước tiên trấn an nàng ta, để Quân Vô Tà có thể tranh thủ thời gian.

Quân Vô Tà gật đầu, không có ý định lưu lại hoàng cung, nàng cần lập tức trở lại Lâm Vương phủ, cùng Quân Tiễn thương lượng việc này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Ta muốn mạnh mẽ hơn (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà một lúc sau thì về đến Lâm Vương phủ, lập tức đều mời Quân Tiễn cùng Quân Khanh tới thư phòng, nói ra sự tình Hồn Ngọc.

Sắc mặt Quân Tiễn nháy mắt liền biến đổi, "Hồn Ngọc đã được hạ táng cùng phụ thân ngươi."

Quân Vô Tà không lên tiếng, xem biểu tình của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng liền biết, Quân gia phụ tử không hề muốn đi quấy rầy phụ thân an giấc ngàn thu một chút nào.

Từ trong miệng Quân Tiễn nàng biết được, người trong thế giới này, khi hạ táng sẽ đặt ở trong miệng người chết một viên ngọc bích, ngụ ý trừ tà, cũng hy vọng linh hồn người chết có thể siêu thoát. Tình huống đặt viên ngọc trong hàm người chết khi hạ táng, ở đời trước Quân Vô Tà cũng từng nghe nói qua, ở thời cổ đại xa xôi, xác thật là có phong tục như vậy.

Hồn Ngọc là do quân vương đời thứ nhất của Thích Quốc ban tặng, cũng là tượng trưng vinh quang của Thích Quốc. Lúc trước Quân Cố bỏ mình, Quân Tiễn tuyệt vọng, vinh

Ai có thể nghĩ đến sau nhiều năm như vậy,
Khuynh Vân Tông lại đột nhiên chạy đến Thích
Quốc để tìm Hồn Ngọc.

Wattpad@Emily_Ton

"Chuyện này, ta sẽ cùng tiểu thúc người xử lý."
Quân Tiễn thở dài, trong lòng đã có quyết đoán.

Người chết đã qua đời, trong khi người sống vẫn
còn phải chịu đựng sự đau thương loạn thế, lực
lượng Khuynh Vân Tông không phải Lâm Vương
phủ có thể đối kháng. Cho dù bọn họ không
muốn, nhưng một chuyện Hồn Ngọc được hạ
táng cùng Quân Cố, đại bộ phận người Thích
Quốc đều biết đến, Khuynh Vân Tông muốn tìm
ra, cũng không phải là việc gì khó.

Lấy sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, dù Quân gia không muốn động đến phần mộ của Quân Cố, bọn họ cũng sẽ không để ý.

So với chờ người Khuynh Vân Tông cưỡng chế ra tay, không bằng chính bọn họ làm trước.

Quân Vô Tà trầm mặc, nàng nhìn khuôn mặt bí ẩn bất đắc dĩ của Quân Tiễn và Quân Khanh, đôi tay lặng yên nắm chặt.

Thực lực chênh lệch, chính là tàn nhẫn như vậy.

Nhỏ yếu, chỉ có thể chờ đợi cường giả xấu xí, rõ ràng không cam tâm tình nguyện, cũng vô kế khả thi (无计可施: chịu bó tay).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 192: Ta muốn mạnh mẽ hơn (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Note: Vì không vui lắm nên từ giờ mình sẽ vẫn public cho các bạn cùng đọc vì truyện càng ngày càng hay a, nhưng thỉnh thoảng sẽ chèn ảnh vào.

Tips: Để đọc toàn màn hình, bạn chỉ cần Click vào ảnh thì sẽ rất rõ và phóng lên rất to!

Bạn nào thấy phiền thì chờ đọc trên diendanlequydon, vì mình cũng sẽ áp lên đó dần dần.

Chương 191: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (1)

Người dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà một lúc sau thì về đến Lâm Vương phủ, lập tức đều mời Quân Tiễn cùng Quân Khanh tới thư phòng, nói ra sự tình Hồn Ngọc.

Sắc mặt Quân Tiễn nháy mắt liền biến đổi, "Hồn Ngọc đã được hạ táng cùng phụ thân ngươi."

Quân Vô Tà không lên tiếng, xem biểu tình của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng liền biết, Quân gia phụ tử không hề muốn đi quấy rầy phụ thân an giấc ngàn thu một chút nào.

Từ trong miệng Quân Tiễn nàng biết được, người trong thế giới này, khi hạ táng sẽ đặt ở trong miệng người chết một viên ngọc bích, ngụ ý trừ tà, cũng hy vọng linh hồn người chết có thể siêu thoát. Tình huống đặt viên ngọc trong hàm người chết khi hạ táng, ở đời trước Quân Vô Tà cũng từng nghe nói qua, ở thời cổ đại xa xôi, xác thật là có phong tục như vậy.

Hồn Ngọc là do quân vương đời thứ nhất của Thích Quốc ban tặng, cũng là tượng trưng vinh quang của Thích Quốc. Lúc trước Quân Cố bỏ mình, Quân Tiễn tuyệt vọng, vinh quang quá khứ sớm đã thành cái gai trong lòng, vì thế đem Hồn Ngọc hạ táng cùng Quân Cố.

Ai có thể nghĩ đến sau nhiều năm như vậy,
Khuynh Vân Tông lại đột nhiên chạy đến Thích
Quốc để tìm Hồn Ngọc.

Wattpad@Emily_Ton

"Chuyện này, ta sẽ cùng tiểu thúc người xử lý."
Quân Tiền thở dài, trong lòng đã có quyết đoán.

Người chết đã qua đời, trong khi người sống vẫn
còn phải chịu đựng sự đau thương loạn thế, lực
lượng Khuynh Vân Tông không phải Lâm Vương
phủ có thể đối kháng. Cho dù bọn họ không
muốn, nhưng một chuyện Hồn Ngọc được hạ
táng cùng Quân Cố, đại bộ phận người Thích
Quốc đều biết đến, Khuynh Vân Tông muốn tìm
ra, cũng không phải là việc gì khó.

Lấy sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, dù Quân gia không muốn động đến phần mộ của Quân Cố, bọn họ cũng sẽ không để ý.

So với chờ người Khuynh Vân Tông cường chế ra tay, không bằng chính bọn họ làm trước.

Quân Vô Tà trầm mặc, nàng nhìn khuôn mặt bí ai bất đắc dĩ của Quân Tiền và Quân Khanh, đôi tay lặng yên nắm chặt.

Thực lực chênh lệch, chính là tàn nhẫn như vậy.

Nhỏ yếu, chỉ có thể chờ đợi cường giả xấu xí, rõ ràng không cam tâm tình nguyện, cũng vô kế khả thi (无计可施: chịu bó tay).

Có thể bức tiên hoàng thoái vị thì như thế nào?
Thiên hạ to lớn, có thể bức lực lượng Quân gia
thật sự là quá nhiều.

Hiện giờ, Khuynh Vân Tông chắc chắn có thể
bức Quân gia phải tự đào lên phần mộ Quân Cố,
nếu như để Khuynh Vân Tông biết, những gì
Quân Vô Tà đã làm với Bạch Vân Tiên, chỉ sợ
bọn họ lập tức sẽ diệt trên dưới Quân gia.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Dù cho có mười vạn Thụy Lâm Quân bảo vệ bọn
họ, nhưng chỉ hơn 20 người Khuynh Vân Tông,
cường giả rất nhiều, ngay cả thực lực của
Khương Thần Thanh, nếu như hắn muốn giết ba
người Quân gia, cho dù là mười vạn Thụy Lâm
Quân cũng vô pháp ngăn cản!

Quân Vô Tà âm thầm cắn răng, nàng không muốn Quân gia bị nghiền khuất như thế.

"Người về trước nghỉ ngơi đi." Quân Tiễn thờ dài, cho dù trong lòng tất thấy đều không tình nguyện, hắn cũng không muốn mạo hiểm tính mạng cháu gái và tiểu nhi tử của mình.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội*.

* Nguyên văn: 匹夫无罪怀璧其罪: (thất phu vô tội, hoài bích có tội): Nghĩa: kẻ vô tri không có tội nhưng gặp rắc rối vì một chiếc nhẫn ngọc mà có tội. (Dịch: @EmilyTon)

Đó là tình cảnh hiện giờ của Quân gia.

Khuynh Vân Tông đã biết một nửa Hồn Ngọc khác đang ở trong tay Quân gia, cho dù bọn họ không chủ động giao ra, người Khuynh Vân Tông, cũng sẽ tìm tới cửa.

Quân Vô Tà đứng dậy, không nói lời nào, lập tức rời đi.

Nàng ra khỏi thư phòng, nhìn sắc trời đen nhánh, mặt trăng nhô cao, bao phủ đầy sao, nhưng không thể khơi dậy nửa điểm thương thức của nàng.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói mang theo ý cười, sâu kín vang lên.

Quân Vô Tà không quay đầu lại, cũng biết đối phương là ai.

"Quân Vô Dục." Nàng nhìn sao trời, mở miệng nói.

"Àn?"

"Người rất mạnh sao?"

Quân Vô Được đi đến phía sau Quân Vô Tà thì dừng bước, hắn không vội vã tiến lên như thường làm, thân thiết cùng tiểu gia hỏa, hắn chỉ híp lại nửa cặp mắt, nhìn vào bóng lưng cô đơn trước mặt.

"A, đại khái đi."

Chương 192: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (2)

"Mạnh bao nhiêu?" Quân Vô Tà vẫn không quay đầu lại.

Quân Vô Được cười nói: "Người hy vọng ta mạnh bao nhiêu?"

"Giết những người đó, có thể làm được sao?" Quân Vô Tà rút cuộc quay đầu lại, đôi mắt sáng rỡ lộ lên sự quyết tâm.

Không ai có thể cảm nhận được, khi nàng nhìn thấy ánh mắt bất lực và tuyệt vọng của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, lòng nàng đau đớn đến mức nào.

Người nhà nàng, không nên hèn mọn như thế.

Quân Vô Được hơi nhướng mày, đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà mở miệng yêu cầu hắn giết người, có chút nằm ngoài sự mong đợi của hắn, hắn vẫn luôn cho rằng, tiểu gia hỏa này không có hứng thú gì đối với hắn.

"Chỉ cần người muốn, không có gì ta không làm được." Quân Vô Được cười nói.

"Bọn họ muốn đồ vật của Quân gia ta, nhưng nếu cho đi vật ấy, gia gia cùng tiểu thúc sẽ rất khổ sở." Quân Vô Tà cắn đôi môi, nàng có lẽ còn xa lạ với cảm xúc liên quan tới mối quan hệ với mọi người, nhưng có thể cảm nhận được sự đau đớn trong trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 193: Ta muốn mạnh mẽ hơn (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Note: Vì không vui lắm nên từ giờ mình sẽ vẫn public cho các bạn cùng đọc vì truyện càng ngày càng hay a, nhưng thỉnh thoảng sẽ chèn ảnh vào.

Tips: Để đọc toàn màn hình, bạn chỉ cần Click vào ảnh thì sẽ rất rõ và phóng lên rất to!

Bạn nào thấy phiền thì chờ đọc trên diendanlequydon, vì mình cũng sẽ áp lên đó dần dần.

Chương 191: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (1)

Người dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà một lúc sau thì về đến Lâm Vương phủ, lập tức đều mời Quân Tiễn cùng Quân Khanh tới thư phòng, nói ra sự tình Hồn Ngọc.

Sắc mặt Quân Tiễn nháy mắt liền biến đổi, "Hồn Ngọc đã được hạ táng cùng phụ thân ngươi."

Quân Vô Tà không lên tiếng, xem biểu tình của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng liền biết, Quân gia phụ tử không hề muốn đi quấy rầy phụ thân an giấc ngàn thu một chút nào.

Từ trong miệng Quân Tiễn nàng biết được, người trong thế giới này, khi hạ táng sẽ đặt ở trong miệng người chết một viên ngọc bích, ngụ ý trừ tà, cũng hy vọng linh hồn người chết có thể siêu thoát. Tình huống đặt viên ngọc trong hàm người chết khi hạ táng, ở đời trước Quân Vô Tà cũng từng nghe nói qua, ở thời cổ đại xa xôi, xác thật là có phong tục như vậy.

Hồn Ngọc là do quân vương đời thứ nhất của Thích Quốc ban tặng, cũng là tượng trưng vinh quang của Thích Quốc. Lúc trước Quân Cố bỏ mình, Quân Tiễn tuyệt vọng, vinh quang quá khứ sớm đã thành cái gai trong lòng, vì thế đem Hồn Ngọc hạ táng cùng Quân Cố.

Ai có thể nghĩ đến sau nhiều năm như vậy,
Khuynh Vân Tông lại đột nhiên chạy đến Thích
Quốc để tìm Hồn Ngọc.

Wattpad@Emily_Ton

"Chuyện này, ta sẽ cùng tiểu thúc người xử lý."
Quân Tiền thở dài, trong lòng đã có quyết đoán.

Người chết đã qua đời, trong khi người sống vẫn
còn phải chịu đựng sự đau thương loạn thế, lực
lượng Khuynh Vân Tông không phải Lâm Vương
phủ có thể đối kháng. Cho dù bọn họ không
muốn, nhưng một chuyện Hồn Ngọc được hạ
táng cùng Quân Cố, đại bộ phận người Thích
Quốc đều biết đến, Khuynh Vân Tông muốn tìm
ra, cũng không phải là việc gì khó.

Lấy sự bá đạo của Khuynh Vân Tông, dù Quân gia không muốn động đến phần mộ của Quân Cố, bọn họ cũng sẽ không để ý.

So với chờ người Khuynh Vân Tông cưỡng chế ra tay, không bằng chính bọn họ làm trước.

Quân Vô Tà trầm mặc, nàng nhìn khuôn mặt bí ai bất đắc dĩ của Quân Tiền và Quân Khanh, đôi tay lặng yên nắm chặt.

Thực lực chênh lệch, chính là tàn nhẫn như vậy.

Nhỏ yếu, chỉ có thể chờ đợi cường giả xấu xí, rõ ràng không cam tâm tình nguyện, cũng vô kế khả thi (无计可施: chịu bó tay).

Có thể bức tiên hoàng thoái vị thì như thế nào?
Thiên hạ to lớn, có thể bức lực lượng Quân gia
thật sự là quá nhiều.

Hiện giờ, Khuynh Vân Tông chắc chắn có thể
bức Quân gia phải tự đào lên phần mộ Quân Cố,
nếu như để Khuynh Vân Tông biết, những gì
Quân Vô Tà đã làm với Bạch Vân Tiên, chỉ sợ
bọn họ lập tức sẽ diệt trên dưới Quân gia.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Dù cho có mười vạn Thụy Lâm Quân bảo vệ bọn
họ, nhưng chỉ hơn 20 người Khuynh Vân Tông,
cường giả rất nhiều, ngay cả thực lực của
Khương Thần Thanh, nếu như hắn muốn giết ba
người Quân gia, cho dù là mười vạn Thụy Lâm
Quân cũng vô pháp ngăn cản!

Quân Vô Tà âm thầm cắn răng, nàng không muốn Quân gia bị nghiền khuất như thế.

"Người về trước nghỉ ngơi đi." Quân Tiển thờ dài, cho dù trong lòng tất thấy đều không tình nguyện, hắn cũng không muốn mạo hiểm tính mạng cháu gái và tiểu nhi tử của mình.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội*.

* Nguyên văn: 匹夫无罪怀璧其罪: (thất phu vô tội, hoài bích có tội): Nghĩa: kẻ vô tri không có tội nhưng gặp rắc rối vì một chiếc nhẫn ngọc mà có tội. (Dịch: @EmilyTon)

Đó là tình cảnh hiện giờ của Quân gia.

Khuynh Vân Tông đã biết một nửa Hồn Ngọc khác đang ở trong tay Quân gia, cho dù bọn họ không chủ động giao ra, người Khuynh Vân Tông, cũng sẽ tìm tới cửa.

Quân Vô Tà đứng dậy, không nói lời nào, lập tức rời đi.

Nàng ra khỏi thư phòng, nhìn sắc trời đen nhánh, mặt trăng nhô cao, bao phủ đầy sao, nhưng không thể khơi dậy nửa điểm thương thức của nàng.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói mang theo ý cười, sâu kín vang lên.

Quân Vô Tà không quay đầu lại, cũng biết đối phương là ai.

"Quân Vô Dục." Nàng nhìn sao trời, mở miệng nói.

"Àn?"

"Người rất mạnh sao?"

Quân Vô Được đi đến phía sau Quân Vô Tà thì dừng bước, hắn không vội vã tiến lên như thường làm, thân thiết cùng tiểu gia hỏa, hắn chỉ híp lại nửa cặp mắt, nhìn vào bóng lưng cô đơn trước mặt.

"A, đại khái đi."

Chương 192: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (2)

"Mạnh bao nhiêu?" Quân Vô Tà vẫn không quay đầu lại.

Quân Vô Được cười nói: "Người hy vọng ta mạnh bao nhiêu?"

"Giết những người đó, có thể làm được sao?" Quân Vô Tà rút cuộc quay đầu lại, đôi mắt sáng rỡ lộ lên sự quyết tâm.

Không ai có thể cảm nhận được, khi nàng nhìn thấy ánh mắt bất lực và tuyệt vọng của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, lòng nàng đau đớn đến mức nào.

Người nhà nàng, không nên hèn mọn như thế.

Quân Vô Được hơi nhướng mày, đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà mở miệng yêu cầu hắn giết người, có chút nằm ngoài sự mong đợi của hắn, hắn vẫn luôn cho rằng, tiểu gia hỏa này không có hứng thú gì đối với hắn.

"Chỉ cần người muốn, không có gì ta không làm được." Quân Vô Được cười nói.

"Bọn họ muốn đồ vật của Quân gia ta, nhưng nếu cho đi vật ấy, gia gia cùng tiểu thúc sẽ rất khổ sở." Quân Vô Tà cắn đôi môi, nàng có lẽ còn xa lạ với cảm xúc liên quan tới mối quan hệ với mọi người, nhưng có thể cảm nhận được sự đau đớn trong trái tim mình.

Quân Vô Tà cũng không biết, vì sao nàng lại đột nhiên nói những điều này với Quân Vô Dục.

Người nam nhân này, thần bí, nguy hiểm, lại rất can rở, nhưng không biết vì sao nàng lại tổng cảm thấy, chỉ cần nàng mở miệng, hẳn nhất định có thể làm được.

Loại tin tưởng không thể giải thích được này, khiến nàng có chút bối rối.

"Nếu như không muốn cho, vậy không cần cho."

Quân Vô Dục nhận ra đêm nay Quân Vô Tà có chút bất thường, cặp mắt của nàng tràn ngập quá nhiều cảm xúc phức tạp, như là đang tự nghĩ, lại như là đang tự học hỏi.

"Đối phương rất mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với Lâm Vương phủ, nếu như không cho, bọn họ có thể xuống tay với Lâm Vương phủ." Quân Vô Tà có thể khẳng định, Lâm Vương phủ trong mắt Khuynh Vân Tông, không là gì cả. Không chỉ có Lâm Vương phủ, mà ngay cả toàn bộ Thích Quốc, chỉ sợ cũng không lọt vào mắt của Khuynh Vân Tông.

Hết thảy này, từ thái độ của Khương Thần Thanh đối với Mặc Thiên Uyên, cũng có thể nhìn ra.

Hãy mạnh dạn đứng lên phản kháng, hay là hèn mọn phục tùng?

"Vậy thì, giết hết bọn họ đi." Quân Vô Dục cười tà mị, phảng phất giết người đời hán mà nói, không khác gì ăn cơm uống nước.

"Người đang suy nghĩ, rốt cuộc có nên nhất thời ần nhẫn khiến gió êm sóng lặng hay không?" Quân Vô Dục nhìn Quân Vô Tà hỏi.

Quân Vô Tà chần chờ một lát, khẽ gật đầu.

Nàng dám xuống tay đối với tiên đế cùng Nhị hoàng tử bọn họ, là nắm chắc có thể nhổ cỏ tận gốc, vĩnh tuyệt hậu hoạn, nhưng thế lực của Khuynh Vân Tông nàng lại không nắm chắc như vậy.

Giết những người đang ở trong hoàng thành này, không khó, cái khó chính là sự trả thù sau này của Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Dược đi đến bên người Quân Vô Tà, hấn gior tay, giữ hai vai Quân Vô Tà, quay về phía hấn để nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen nhánh của Quân Vô Tà.

"Thoái nhượng, vĩnh viễn đều là sự lựa chọn của kẻ yếu, lui một bước, ngày sau sẽ quen thói không ngừng khoan dung ản nhẫn, trên thực tế người một chút nhẫn cũng không thể, đúng hay không?"

"Đúng." Quân Vô Tà gật đầu, Quân gia đã chịu đựng quá nhiều trong 10 năm qua, nàng không muốn để gia gia cùng tiểu thúc lại phải chịu áp lực như vậy mà sống. Nếu như đem Hồn Ngọc giao ra, có lẽ có thể tránh được *lửa sém lông mày (tạm thời bình an)*, nhưng sự tự tin mà Quân gia thật vất vả giành được từ người dân sau khi thay đổi hoàng quyền, sẽ trở thành vô ích và dần chìm vào tiêu cực.

"Vậy không cần nhẫn, ta đã nói muốn báo ân, cho nên..... người không cần phải khách khí mà xin người hãy lợi dụng ta đi." Ý cười trên môi Quân Vô Dược mở rộng ngay sau đó, hấn khom lưng kéo tay nhỏ của Quân Vô Tà, đặt xuống một nụ hôn nhẹ nhàng trên tay nàng.

"Ta có thể trở thành lợi kiếm của ngươi, cũng có thể trở thành hộ thuẫn của ngươi, sử dụng như thế nào thì chính ngươi quyết định."

Ánh mắt Quân Vô Tà hơi chột lóe, "Vì cái gì?"

Bọn họ sớm đã không ai nợ ai, người này vì sao phải giúp nàng?

Chương 193: Ta Muốn Mạnh Mẽ Hơn (3)

Quân Vô Địch cười nói: "Ta vui."

Đúng là một câu trả lời tùy hứng lại cuồng vọng.

Quân Vô Tà nhìn hắn, muốn suy đoán trong lòng nam nhân này rốt cuộc nghĩ đến điều gì.

"Chỉ cần làm những chuyện ngươi muốn làm, ta sẽ vẫn luôn bảo hộ bên cạnh ngươi, ta là ca ca của ngươi, bảo hộ muội muội không phải là điều đương nhiên sao?" Quân Vô Địch giờ tay xoa xoa đầu nhỏ của Quân Vô Tà, đột nhiên cảm thấy, nếu như tiểu gia hỏa ngày thường cũng có thể nói chuyện với hắn tốt như vậy, mặc dù không ôm và hôn nàng một cái, thật ra cảm giác cũng không tồi.

Quân Vô Tà hơi sùng sốt.

Ca ca?

Đây cũng là một loại người nhà đi.

Quân Vô Tà lại nhìn thoáng qua Quân Vô Địch, ánh mắt đã khác với dĩ vãng, nàng gật gật đầu với Quân Vô Địch, lập tức xoay người chạy hướng thư phòng.

Nàng muốn đi nói cho Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nàng không đồng ý đào phần mộ phụ thân.

Cho dù có phải đối đầu với Khuyết Vân Tông, Quân gia bọn họ cũng tuyệt đối không thể cong lưng!

Nhìn bóng dáng Quân Vô Tà xa dần trong tầm mắt, ý cười trên khóe miệng Quân Vô Dục đều thu hết lại.

"Đây vẫn là lần đầu tiên, *Tiểu Tà Nhi* (*) có vẻ mặt ôn hoà nói chuyện cùng ta như vậy, cảm giác không tồi." Quân Vô Dục đứng một mình trong viện, giống như làm bầm lấu bầu.

*Tiểu tà nhi: 小邪儿: cách Quân Vô Dục gọi Quân Vô Tà: con quỷ nhỏ.

Một đạo hắc ảnh lặng yên thỉnh thoảng xuất hiện bên cạnh người hắn, giống như chiếc bóng của hắn.

"Đại tiểu thư biết Tước gia đối tốt với nàng."

Hắc y nam tử thấp giọng mở miệng, một màn vừa rồi hắn đã xem toàn bộ ở trong mắt, hắn âm thầm liếc mắt nhìn Quân Vô Dục một cái, tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

"Trừ bỏ Quân Tiển cùng Quân Khanh, nàng chưa từng dùng ngữ khí tốt như vậy nói chuyện với người nào khác." Quân Vô Dục tâm tình rất tốt, nghĩ đến tiểu gia hỏa luôn quát mắng với Thái tử đáng chết kia, lại nghĩ đến ánh mắt Quân Vô Tà nhìn hắn đêm nay trước khi rời đi, trái tim lạnh lẽo của hắn, cảm thấy vô cùng rung động.

"Đại tiểu thư rất coi trọng thân nhân." Hắc y nam tử mở miệng nhắc nhở.

Tuy nhiên, tâm tình mẫu vị đại gia rất tốt, cũng không nhận thấy có điều gì khác thường.

"Ân."

Hắc y nam tử nhìn nụ cười tràn ngập hạnh phúc của đại gia nhà mình, trong lòng hồi hộp, hắn rốt cuộc có nên nhắc nhở Tước gia hay không, rằng đại tiểu thư đã thay đổi thái độ sai phương hướng với Tước gia rồi?

Đại tiểu thư rõ ràng là đem câu nói "ca ca" của Tước gia nghe rất rõ ràng a!

Rõ ràng là, hiện tại đại tiểu thư bắt đầu chuyển phương hướng, đem Tước gia xem như một vị ca ca a!

Hắn thế nhưng cũng không cảm thấy, Tước gia muốn để đại tiểu thư xem hắn như là một người ca ca.

Tước gia đang hướng tới, hắn là "tình ca ca" với đại tiểu thư đi..

"Đi tìm hiểu tất cả mọi thứ về địa phương nhỏ kêu là Khuynh Vân Tông cho ta." Quân Vô Dục mở miệng dặn dò, nếu như Quân Vô Tà thật sự tính toán phản kháng, vậy tiêu diệt những người Khuynh Vân Tông đang ở trong hoàng thành chỉ là một sự khởi đầu, dựa vào tính cách của Quân Vô Tà, chỉ sợ là nàng muốn trừ cò tận gốc.

"Vâng." Mắt nhìn thấy sự hung tàn của đại gia nhà mình, được khích lệ bởi ánh mắt "thiện ý" của đại tiểu thư, thì sự tình phía sau, đều sẽ bắt đầu chuẩn bị vì đại tiểu thư, hắc y nhân thật không biết là nên khóc hay nên cười.

Ngọt ngào và tí mỉ như vậy, thật không giống phong cách Tước gia bọn họ.

"Tước gia, thuộc hạ nghe nói, Khuynh Vân Tông cùng với một điện tựa hồ có sự liên hệ, người xem....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Khai quan (1)*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khai quan: 开棺: mở quan tài.

Thời điểm Quân Vô Tà chạy tới thư phòng, Quân Tiền cùng Quân Khanh đã không còn ở trong đó, thậm chí Long Kỳ cùng một đội binh lính Lâm Vương phủ đều mất tích. Quân Vô Tà lập tức tới tìm Phúc bá, thế mới biết, Quân Tiền cùng Quân Khanh sớm đã hạ quyết định, vì bảo vệ sự an nguy của Quân gia, suốt đêm chạy tới mộ địa Quân Cố.

Ý đồ thập phần rõ ràng.

"Tiểu hắc!" Quân Vô Tà lập tức ném mèo đen ra ngoài, mèo đen ở trong đêm đen hóa thân thành cự thú màu đen. Dải màu vàng phía trước sau khi hoá thân kéo dài thành một cái bòm trước ngực, nhìn qua càng thêm uy phong凛凛.

Quân gia mỗi năm đều sẽ mang Quân Vô Tà đi bái tế Quân Cố, vì thế Quân Vô Tà tự nhiên nhớ rõ địa điểm mộ địa Quân Cố ở nơi nào. Dưới màn đêm, Quân Vô Tà ngồi trên người Hắc thú, một đường chạy như điên hướng tới mộ địa Quân Cố.

Quân gia không thể công lưng, mộ Quân Cố, tuyệt đối không thể đào!

Một đường đuổi theo ra khỏi hoàng thành, Quân Vô Tà chạy tới mộ viên bên ngoài hoàng thành, ở nơi đó mai táng rất nhiều binh lính cùng tướng lĩnh đã từng phục vụ dưới trướng Quân gia, bọn họ đều là trung quân liệt sỹ chết trận sa trường.

Quân Tiền đã từng nói qua, huynh đệ Quân gia cùng các chiến hữu Quân gia đều phải mai táng bên nhau, cho dù tới địa phủ rồi, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Thời điểm khi Quân Vô Tà nhìn thấy mộ viên, hai gã binh lính mộ viên canh giữ ở cửa đều mặc phục trang thị vệ Lâm Vương phủ. Bọn họ vừa nhìn thấy Quân Vô Tà đến liền ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp mở miệng, Hắc thú đã chở Quân Vô Tà chạy như bay lướt qua.

Bọn thị vệ vừa mới chuẩn bị hành lễ, trái tim cơ hồ sụp đổ.....

Trong mộ viên, hơn mười binh lính Thụy Lâm Quân đang đứng, trong tay bọn họ cầm cây đuốc đứng ở trong vườn, trên mặt mỗi người đều tràn ngập bi ai và không đành lòng.

Long Kỳ mang theo người đào lên phần mộ Quân Cố, mỗi một tác được đào lên, vành mắt hắn liền đỏ một vòng.

Chôn ngay tại chỗ này, là chiến thần trong tim bọn họ, người này, đã từng là thần tượng chí cao vô thượng trong cảm nhận của tất cả mọi người bọn họ, nhưng hôm nay, bọn họ lại bắt buộc phải tự mình đào lên phần mộ của hắn, quấy nhiễu giấc ngủ của hắn.

Quân Tiễn nhắm chặt hai mắt đứng một bên, không đành lòng nhìn xem, Quân Khanh chỉ có thể yên lặng đứng bên người phụ thân.

"Nhi tử, vì Quân gia, đành phải ủy khuất ngươi." Quân Tiễn thấp giọng mở miệng, trong giọng nói tràn ngập bi thương không đếm hết.

Quân Khanh cúi đầu, hai nắm tay nắm chặt.

Quan tài mang theo bụi đất bị người nâng tới, Quân Tiễn nhìn thoáng qua, thân hình cao lớn hơi lao đảo lui một bước.

"Lâm Vương, thật sự muốn....." Long Kỳ với đôi mắt đỏ rực, nhìn Quân Tiễn, đôi tay đã bắt đầu phát run.

Quân Tiễn hít sâu một hơi, cưỡng chế nội tâm thống khổ, nhắm mắt cắn răng nói: "Khại!" ("Mở!")

Vô Tà vì bảo hộ Quân gia, đã ra tay với tiên đế, việc hôm nay, hắn đã tính toán không để hài tử kia tham dự, dù cho Quân Cố khi chết, hài tử còn nhỏ tuổi, nhưng đây là phần mộ phụ thân nàng, hắn làm sao có thể nhẫn tâm để Quân Vô Tà trơ mắt nhìn nơi phụ thân mình đang yên giấc bị người phá hỏng?

Cho nên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh chờ Quân Vô Tà đi rồi, lập tức xuất phát, không tính toán sẽ đem việc này nói cho Quân Vô Tà.

Long Kỳ cắn chặt hàm răng, cùng các binh lính một bên đẩy ra phần nắp quan tài.

Theo tiếng kéo kẹt nặng nề vang lên, một hắc ảnh thật lớn đột nhiên chạy tới.

"Không thể khai quan!" Giọng nói của Quân Vô Tà đột ngột vang lên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh kinh ngạc nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Quân Vô Tà đang cười hắc thú vọt lại đây, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo một tia nóng.

"Vô Tà? Sao ngươi lại tới đây?" Quân Tiễn hơi sững sốt, lập tức liếc một ánh mắt ra hiệu cho Quân Khanh.

Quân Khanh lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, chặn đường Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 195: Khai quan (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Khai quan: 开棺: mở quan tài.

Thời điểm Quân Vô Tà chạy tới thư phòng, Quân Tiên cùng Quân Khanh đã không còn ở trong đó, thậm chí Long Kỳ cùng một đội binh lính Lâm Vương phủ đều mất tích. Quân Vô Tà lập tức tới tìm Phúc bá, thế mới biết, Quân Tiên cùng Quân Khanh sớm đã hạ quyết định, vì bảo vệ sự an nguy của Quân gia, suốt đêm chạy tới mộ địa Quân Cố.

Ý đồ thập phần rõ ràng.

"Tiểu hắc!" Quân Vô Tà lập tức ném mèo đen ra ngoài, mèo đen ở trong đêm đen hóa thân thành cự thú màu đen. Dải màu vàng phía trước sau khi hoá thân kéo dài thành một cái bòm trước ngực, nhìn qua càng thêm uy phong凛凛.

Quân gia mỗi năm đều sẽ mang Quân Vô Tà đi bái tế Quân Cố, vì thế Quân Vô Tà tự nhiên nhớ rõ địa điểm mộ địa Quân Cố ở nơi nào. Dưới màn đêm, Quân Vô Tà ngồi trên người Hắc thú, một đường chạy như điên hướng tới mộ địa Quân Cố.

Quân gia không thể cong lưng, mộ Quân Cố, tuyệt đối không thể đào!

Một đường đuổi theo ra khỏi hoàng thành, Quân Vô Tà chạy tới mộ viên bên ngoài hoàng thành, ở nơi đó mai táng rất nhiều binh lính cùng tướng lĩnh đã từng phục vụ dưới trướng Quân gia, bọn họ đều là trung quân liệt sỹ chết trận sa trường.

Quân Tiên đã từng nói qua, huynh đệ Quân gia cùng các chiến hữu Quân gia đều phải mai táng bên nhau, cho dù tới địa phủ rồi, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Thời điểm khi Quân Vô Tà nhìn thấy mộ viên, hai gã binh lính mộ viên canh giữ ở cửa đều mặc phục trang thị vệ Lân Vương phủ. Bọn họ vừa nhìn thấy Quân Vô Tà đến liền ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp mở miệng, Hắc thú đã chở Quân Vô Tà chạy như bay lướt qua.

Bọn thị vệ vừa mới chuẩn bị hành lễ, trái tim cơ hồ sụp đổ.....

Trong mộ viên, hơn mười binh lính Thục Lân Quân đang đứng, trong tay bọn họ cầm cây đuốc đứng ở trong vườn, trên mặt mỗi người đều tràn ngập bi ai và không đành lòng.

Long Kỳ mang theo người đào lên phần mộ Quân Cố, mỗi một tác được đào lên, vành mắt hắn liền đỏ một vòng.

Chôn ngay tại chỗ này, là chiến thần trong tim bọn họ, người này, đã từng là thần tượng chí cao vô thượng trong cảm nhận của tất cả mọi người bọn họ, nhưng hôm nay, bọn họ lại bắt buộc phải tự mình đào lên phần mộ của hắn, quấy nhiễu giấc ngủ của hắn.

Quân Tiễn nhắm chặt hai mắt đứng một bên, không đành lòng nhìn xem, Quân Khanh chỉ có thể yên lặng đứng bên người phụ thân.

"Nhi tử, vì Quân gia, đành phải ủy khuất ngươi." Quân Tiễn thấp giọng mở miệng, trong giọng nói tràn ngập bi thương không đếm hết.

Quân Khanh cúi đầu, hai nắm tay nắm chặt.

Quan tài mang theo bụi đất bị người nâng tới, Quân Tiễn nhìn thoáng qua, thân hình cao lớn hơi lao đảo lui một bước.

"Lân Vương, thật sự muốn....." Long Kỳ với đôi mắt đỏ rực, nhìn Quân Tiễn, đôi tay đã bắt đầu phát run.

Quân Tiễn hít sâu một hơi, cưỡng chế nội tâm thống khổ, nhắm mắt cắn răng nói: "Khại!" ("Mở!")

Vô Tà vì bảo hộ Quân gia, đã ra tay với tiên đế, việc hôm nay, hắn đã tính toán không để hài tử kia tham dự, dù cho Quân Cố khi chết, hài tử còn nhỏ tuổi, nhưng đây là phần mộ phụ thân nàng, hắn làm sao có thể nhẫn tâm để Quân Vô Tà trơ mắt nhìn nơi phụ thân mình đang yên giấc bị người phá hỏng?

Cho nên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh chờ Quân Vô Tà đi rồi, lập tức xuất phát, không tính toán sẽ đem việc này nói cho Quân Vô Tà.

Long Kỳ cắn chặt hàm răng, cùng các binh lính một bên đẩy ra phần nắp quan tài.

Theo tiếng kéo kẹt nặng nề vang lên, một hắc ảnh thật lớn đột nhiên chạy tới.

"Không thể khai quan!" Giọng nói của Quân Vô Tà đột ngột vang lên, Quân Tiễn cùng Quân Khanh kinh ngạc nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Quân Vô Tà đang cười hắc thú vọt lại đây, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo một tia nóng.

"Vô Tà? Sao ngươi lại tới đây?" Quân Tiễn hơi sững sốt, lập tức liếc một ánh mắt ra hiệu cho Quân Khanh.

Quân Khanh lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, chặn đường Quân Vô Tà.

"Vô Tà, ngươi tới đây làm gì! Mau trở về!" Quân Khanh lần đầu tiên nghiêm khắc đối với Quân Vô Tà, hẳn thật sự không đành lòng để nàng tận mắt nhìn thấy phần mộ của phụ thân mình bị người chà đạp.

Chương 195: Khai quan (2)

Quân Vô Tà từ trên lưng Hắc thú nhảy xuống, nhìn vẻ mặt căng thẳng của Quân Khanh, nàng nói: "Tiểu thúc, ta sẽ không giao Hồn Ngọc ra, đừng chạm vào quan tài."

"Cái gì?" Quân Khanh hơi sửng sốt.

Nhưng đúng lúc này, Long Kỳ lại đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

"Lân Vương! Các người mau đến xem!"

Quan tài Quân Cô đã bị mở ra, trên mặt Long Kỳ xuất hiện vẻ kinh sợ.

Ba người Quân gia lập tức chạy nhanh qua.

Đến khi Quân Vô Tà bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong quan tài, đều ngây ngẩn cả người.

"Tại sao lại như vậy....." Trên mặt Quân Tiễn tràn đầy khiếp sợ, thân hình cao lớn hơi phát run.

Một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ, đang lẳng lặng nằm bên trong quan tài, nhắm mắt nhìn đến người nọ, Thụy Lân Quân bốn phía cơ hồ hồng mắt.

Mười năm!

Mười năm!

Đã 10 năm qua, bọn họ đã không nhìn thấy khuôn mặt này, mười năm trước, khi một ngày kia thi thể Quân Cố bị nâng nhập quan tài, tất cả mọi người đều nhận định, đó sẽ là ký ức cuối cùng của bọn họ.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, 10 năm sau, lúc quan tài Quân Cố bị mở ra, hắc nam đó nhìn giống đúc như khi bọn họ đưa hắc nam đến nơi an nghỉ vĩnh hằng, giống như là đang ngủ.

Nếu đây không phải là mộ viên, Quân Cố cũng không nằm ở bên trong quan tài, chỉ sợ không ai nghĩ rằng hắc nam là một người đã chết 10 năm.

Một thập kỷ trôi qua, dù là người đang sống, dung mạo cũng đã thay đổi, huống chi là người chết chôn sâu phía dưới.

Nhưng Quân Cố nằm ở trong quan tài lại giống nhau như đúc với khi hạ táng 10 năm trước, làn da màu đồng của hắc nam căng đầy có độ co giãn, đầu tóc đen nhánh trải dài dưới thân, hai mắt nhắm nghiền, một đôi mày kiếm nổi bật. Dưới mũi nhọn thẳng là miệng hơi mở ra, phía trong miệng còn nhậm nửa khối mỹ ngọc. Đôi tay hắc nam chồng lên nhau ở trên bụng, nắm trong tay thanh kiếm đã theo hắc nam chinh chiến sa trường bao nhiêu năm qua.

Thanh gươm sáng rực rỡ dưới ánh trăng, mười năm chưa hiện, nhưng vẫn như cũ sắc nhọn bức người.

Nháy mắt Quân Tiên cùng Quân Khanh liền đỏ hốc mắt.

Mười năm trôi qua, không để lại bất luận dấu vết gì lưu lại ở trên người Quân Cố, so với Quân Khanh còn nhỏ hơn vài tuổi.

"Làm sao Quân Cố lại như thế này? Đã qua mười năm..... xác của hắn sao vẫn còn bảo tồn hoàn hảo như vậy?" Giọng nói của Quân Tiễn có chút khàn khàn, trước mắt Quân Cố phảng phất trở lại thời gian cách đây 10 năm, vào một ngày Quân Cố được hạ táng.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Bọn họ đã vượt qua mười năm, nhưng quan tài Quân Cố lại chỉ như là trôi qua trong nháy mắt.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Thời gian 10 năm, xác chết không thối không rữa, loại chuyện này bọn họ dường như chưa từng nghe nói qua, cho dù là có, thân thể cũng phải bắt đầu từ ngày tử vong, đem bảo tồn vào trong giá lạnh, đông lạnh trong băng tuyết.

Thi thể Quân Cố thể nhưng không có loại đãi ngộ này.

Áp lực khai quan lấy ngọc, vào giờ phút này đều tan thành mây khói, nhìn Quân Cố lẳng lặng như đang nằm ngủ, Quân gia phụ tử cùng Thụy Lâm Quân một bên âm thầm lau nước mắt.

Cho dù người này đã rời đi mười năm, nhưng trước sau vẫn không hề rời xa khỏi lòng bọn họ.

Quân Vô Tà nhìn Quân Cố nằm trong quan tài, ánh mắt phức tạp.

Dung mạo Quân Cố cùng Quân Khanh có chút giống nhau ba phần, so với Quân Khanh lại đẹp hơn năm phần, nếu nói ngũ quan của Quân Khanh có nhiều di truyền của Quân Tiễn, như vậy dung mạo Quân Cố phóng chừng càng có rất nhiều di truyền từ mẫu thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Khai quan (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt như ngọc bích, tuần mỹ vô trù.

Dung mạo Quân Vô Tà, chắc chắn là được di truyền từ Quân Cố, tinh xảo, đẹp.

Thời điểm Quân Cố chết đi, chỉ có 28 tuổi, còn rất trẻ tuổi.

Mười năm trước, Quân Khanh chỉ có 20 tuổi, nhưng hiện giờ thoát nhìn, Quân Khanh thật ra so với Quân Cố còn lớn hơn một chút.

Chương 196: Khai quan (3)

Lần đầu tiên nhìn thấy "phụ thân" chính mình, cảm giác của Quân Vô Tà rất phức tạp.

Nếu như Quân Khanh đã hóa thành một đồng xương trắng, có lẽ nàng sẽ không có cảm giác gì, nhưng nhìn dung nhan có chút tương tự như mình, Quân Vô Tà rất khó đem đối phương thành một điều gì đó trong quá khứ mà bỏ qua.

"Để ta xem kỹ hơn." Quân Vô Tà nhìn mặt Quân Cố, đè nén những cảm xúc phức tạp quét tới trọng lòng. Thời đại này cũng không có kỹ năng gì có thể chống phân hủy, Quân Khanh đã chết mười năm, lại chôn ở dưới đất, theo thường lệ mà nói sớm nên hóa thành xương trắng, nhưng tình huống hiện tại của hắn, chỉ giống như là vừa mới chết đi.

Quân Khanh lập tức nhường vị trí cho Quân Vô Tà, không biết bắt đầu từ khi nào, hẳn đã có thói quen tín nhiệm những gì Quân Vô Tà nói.

Quân Vô Tà cẩn thận kiểm tra thi thể Quân Cố, tim và mạch Quân Cố đã đã không còn đập nữa, thân thể lạnh băng, xác thật là đã chết không sai, nhưng Quân Vô Tà lại phát hiện một số vấn đề không giống bình thường.

Da thịt Quân Cố thập phần mềm mại, chân tay cũng không xuất hiện tình huống cứng đờ, điều này cũng không tương ứng với thời gian tử vong của hẳn, trạng thái hiện tại của Quân Cố, giống như là vừa mới chết đi.

Mười năm, thân thể không thối rữa, tay chân không cứng, điều này thật sự làm người rất khó lý giải.

Thân thể Quân Cố cũng không có dị thường gì, như vậy.....

Ánh mắt Quân Vô Tà trôi theo tầm thức nhìn về phía miếng ngọc trong miệng của Quân Cố, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, chắc hẳn chính là do Hồn Ngọc.

Có thể khiến Khuyên Vân Tông lao sư động chúng, tự mình tới lấy, tuyệt đối không phải là một vật bình thường.

Chẳng lẽ nói, nguyên nhân khiến xác Quân Cố đã chết không bị thối rữa, chính là do Hồn Ngọc?

Tay Quân Vô Tà chậm rãi sờ về hướng Hồn Ngọc.

Đầu ngón tay xẹt qua Hồn Ngọc bóng loáng mà lạnh lẽo, trong giây lát, một cỗ lực lượng xa lạ từ đầu ngón tay chui vào trong đầu Quân Vô Tà.

Trong đầu nổ vang một tiếng, tất cả những suy nghĩ và cân nhắc của Quân Vô Tà đều bị lực lượng cường hãn kia xua tan.

Một lực lượng cường đại đang không ngừng lôi kéo linh hồn của nàng, trong thân thể phảng phất như xuất hiện một lỗ xoáy rất lớn, không ngừng có ý đồ muốn hấp thụ linh hồn của nàng!

"Miêu!!" Hắc thú kêu thảm thiết đâm vào màng tai!

Toàn thân thống khổ nói không nên lời, đang không ngừng phát triển mạnh mẽ hơn!

"Vô Tà!" Trong giây lát Quân Khanh ở một bên nhìn thấy trên mặt Quân Vô Tà xuất hiện thần sắc thống khổ, cả người nàng phảng phất như bị hút hết sức lực, lui về phía sau.

Quân Khanh lập tức đuổi tay ôm Quân Vô Tà vào trong ngực.

Nháy mắt đầu ngón tay rời khỏi Hồn Ngọc, loại lực lượng lôi kéo kia lập tức biến mất, Quân Vô Tà nằm trong lòng ngực Quân Khanh, thở phì phò từng ngum từng ngum, đôi mắt nàng hơi tròng lên nhìn, hết thấy phát sinh vừa rồi, khiến lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Loại cảm giác không thể khống chế nổi linh hồn, giống như phảng phất giây tiếp theo linh hồn của chính mình lập tức sẽ bị rút ra rất là thống khổ, là điều mà Quân Vô Tà chưa từng thể nghiệm qua.

Chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi, cũng đã làm cả người Quân Vô Tà không còn sức lực nữa, mồ hôi làm ướt quần áo nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tái nhợt một mảnh, không có huyết sắc.

Bộ dáng của Quân Vô Tà, khiến Quân Tiễn cùng Quân Khanh kinh hãi.

"Vô Tà ngươi làm sao vậy?" Trái tim Quân Tiễn đều bị nắm lên, một người mới vừa rồi còn êm đẹp, như thế nào đột nhiên biến thành đáng sợ này? Quân Tiễn thỉnh thoảng nghĩ tới hành động vừa rồi của Vô Tà, hần nhìn về phía quan tài, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào phía trên Hồn Ngọc trong miệng Quân Cố.

Vô Tà chính là sau khi sờ đến Hồn Ngọc mới xuất hiện loại tình huống này, chẳng lẽ là Hồn Ngọc thật sự có năng lực đặc thù gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Khai quan (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quân Tiễn nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của cháu gái, lại nhìn nhìn thì thể nhi tử sinh động như thật trong quan tài, hấn vươn tay hướng tới Hồn Ngọc kia.

"Gia gia, không cần!" Quân Vô Tà che ngực lại, kêu lên sợ hãi.

.....

Chương 197: Khai quan (4)

Nháy mắt Quân Vô Tà mở miệng, Quân Tiễn đã sờ đến Hồn Ngọc, cảm xúc lạnh lẽo từ trên tay truyền đến, Quân Tiễn khẽ nhú mày, hấn..... cũng không xuất hiện bất luận dị thường gì.

"Vô Tà nguoi rớt cuộc là làm sao vậy? Đừng dọa tiểu thúc." Quân Khanh ôm Quân Vô Tà, toát ra một thân mồ hôi lạnh. Một khác không thích hợp mới vừa rồi của Quân Vô Tà, khiến cho Hắc thú cũng chịu sự thống khổ giống như Quân Vô Tà, và Hắc thú lúc này vẫn còn thờ hồn hên quỳ rạp trên mặt đất. Trong nháy mắt ngắn ngủn, Quân Vô Tà cùng Hắc thú giống như bị thương rất nặng, khiến người lo lắng.

Chủ nhân cùng Giới Linh đồng thời xuất hiện loại tình huống này, thật sự làm người lo lắng.

"Ta không có việc gì." Quân Vô Tà lắc lắc đầu, cố gắng thanh tỉnh chính mình, loại thống khổ vừa rồi khác với đau đớn trên thân thể, thương tổn linh hồn càng đáng sợ hơn. Nàng cố gắng đứng lên, nhìn Quân Tiễn.

"Gia gia, nguoi không có việc gì chứ?" Ánh mắt nàng dừng trên bàn tay Quân Tiễn vẫn đang vuốt vuốt khối Hồn Ngọc.

Quân Tiễn hơi sững sốt, lập tức buông tay thăm dò Hồn Ngọc, đi đến bên người Quân Vô Tà.

"Ta đương nhiên không có việc gì, người ổn chứ?"

Quân Vô Tà gật gật đầu, nhưng trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, mới vừa rồi thời điểm khi nàng đụng tới Hồn Ngọc, cảm giác linh hồn của mình đã chịu ảnh hưởng nghiêm trọng, nhưng nhìn bộ dáng của Quân Tiễn, sau khi hấn sờ Hồn Ngọc tựa hồ cũng không xuất hiện bất luận điều gì khó chịu, tại sao lại như thế?

"Miêu ô." Hắc thú sau một hồi bò trên mặt đất, nhìn thấy Quân Vô Tà đang cố hết sức để đứng lên, thấp đầu phát ra thanh âm rên rỉ đáng thương, đi đến bên người Quân Vô Tà, cọ cọ mu bàn tay nàng.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

'Cảm giác này thật là kinh khủng, ta cho rằng đời này sẽ không bao giờ còn gặp lại lần nữa...'

Trong giọng nói của Hắc thú tràn ngập chán nản và u sầu.

Quân Vô Tà lại hơi sững sốt, nàng cúi đầu nhìn về phía Hắc thú nói: "Trước đây từng gặp?"

Hắc thú gật đầu.

"Miêu."

"Trước khi cùng người dung hợp, thời điểm linh hồn ta bị tách rời từ trong thân thể ra, chính là loại tình huống này."

Nghe mèo đen nói xong, Quân Vô Tà rất cuộc
minh bạch những gì bọn họ mới trải qua vừa
rồi, nếu như đoán không sai, khối Hồn Ngọc kia
có được lực lượng hấp thụ linh hồn, mà loại hấp
thụ linh hồn này, chỉ sợ là có giới hạn.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Nàng vốn không phải là linh hồn nguyên bản
của thân xác này, cho nên linh hồn cũng không
có tính ổn định, mà bản thân Quân Tiễn có phần
linh hồn rất hoàn chỉnh, cho nên Hồn Ngọc sẽ
không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Hồn Ngọc này, có thể tiến hành hấp thụ đối với
những linh hồn không ổn định, điều này khiến
Quân Vô Tà không thích chút nào.

Bất quá, Hồn Ngọc sinh ra tác dụng đối với linh hồn, cũng không thể dùng để giải thích tình huống xác Quân Cố không hề thối rữa.

Chẳng lẽ nói, bên trong Hồn Ngọc còn có bí mật gì không người biết đến?

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, nàng có thể xác định, Quân Cố có thể bảo trì thân thể hoàn hảo, tuyệt đối có quan hệ cùng Hồn Ngọc, nếu như lấy Hồn Ngọc ra, thân thể Quân Cố không bao lâu liền sẽ bị phân hủy.

Nhìn Quân Cố tuần mỷ bên trong quan tài, Quân Vô Tà cũng không hy vọng phá hỏng giờ phút an bình này của hắn.

"Gia gia, ta muốn cùng người thương lượng một chút." Quân Vô Tà đi về phía Quân Tiễn.

"Ta không tính sẽ đem Hồn Ngọc giao cho Khuyết Vân Tông, hơn nữa di thể phụ thân rất có thể là bởi vì Hồn Ngọc mới có thể bảo tồn hoàn chỉnh như thế, nếu như đem Hồn Ngọc giao ra, chỉ sợ....." Câu kể tiếp Quân Vô Tà không nói xong, nhưng Quân Tiễn đã minh bạch.

Có thể khiến cho xác chết mười năm không bị phân hủy, loại đồ vật này trong thiên hạ tuyệt đối là có một không hai.

Chương 198: Khai quan (5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu nói trước đây, Quân Tiễn còn có quyết tâm, nhưng hiện giờ sau khi nhìn đến dung nhan thanh thần của Quân Cố, hẳn tuyệt đối không thể nhẫn tâm, phá hư hết thảy này.

Chương 198: Khai quan (5)

Quân Vô Tà nhìn khuôn mặt rối rắm của Quân Tiễn, trong lòng đã biết, Quân Tiễn cũng không muốn Quân gia đối đầu với Khuynh Vân Tông.

Điểm này Quân Vô Tà cũng từng nghĩ đến, chỉ là sự tình Bạch Vân Tiên tuy nói hiện tại đã giấu diếm được, nhưng nàng tin tưởng thế gian này mọi bức tường đều có vết nứt, sớm hay muộn Khuynh Vân Tông cũng sẽ biết chân tướng.

Một khi đã như vậy, vậy hãy *tiên hạ thủ vi cường**!

(*)先下手为强: *Tiên hạ thủ vi cường*: có nghĩa là người nào ra tay trước thì là kẻ mạnh, sẽ giữ thế chủ động và dễ thành công hơn. Đánh nhau cũng vậy, ai ra tay trước thì sẽ dễ dàng hạ gục đối phương hơn. (The early bird catches the worm)

"Tùy người đi." Quân Tiên thở dài, chính miệng hắn nói đem Hồn Ngọc giao ra, hắn thật sự là nói không nên lời.

Quân Vô Tà gật gật đầu, nói với Long Kỳ một bên: "Các người âm thầm di chuyển phụ thân ta trở về, đừng để bất luận kẻ nào phát hiện ra."

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

"Vận chuyển trở về?" Quân Vô Tà nói, làm Quân Tiên cùng Quân Khanh không khỏi có chút giật mình, bọn họ nhìn Quân Vô Tà, ánh mắt đều cực kỳ phức tạp. "Vô Tà, chẳng lẽ là người có biện pháp gì, có thể khiến phụ thân người....." Không thể trách Quân gia phụ tử có ý nghĩ kỳ lạ, mà là thi thể Quân Khanh cư nhiên có thể bảo tồn hoàn hảo như vậy, cùng với những hành động trước đây của Quân Vô Tà càng không ngừng mang đến kinh hỉ cho bọn hắn.

Chân của Quân Khanh, độc của Mặc Thiển Uyên.....

Quân gia phụ tử cảm lòng không đau mà nghĩ, Vô Tà có phải cũng có biện pháp làm Quân Cố sống lại hay không?

"Ta..... tạm thời không có cách nào." Trong đầu Quân Vô Tà thật ra có rất nhiều phương pháp có thể đem người vừa mới chết cứu trở về. Thời điểm người vừa mới chết phần lớn đều ở trạng thái chết giả, các khí quan trên thân thể bắt đầu từng bước suy kiệt, theo sau mới là chân chính tử vong. Nhưng Quân Cố đã chết mười năm, cho dù Hồn Ngọc có thể bảo tồn thân thể Quân Cố hoàn hảo vô khuyết, nhưng cũng đã trải qua một thời gian dài.

Người chân chính tử vong là khi linh hồn biến mất, Quân Vô Tà cho dù có thể khiến cho thân thể Quân Cố khôi phục giống như người sống, nhưng linh hồn đâu?

Không có linh hồn mà nói, Quân Cố vẫn như cũ, chỉ là một khối thi thể được bảo tồn rất hoàn chỉnh mà thôi.

Quân Cố đã chết mười năm, linh hồn chỉ sợ sớm đã vào luân hồi.

Bất quá, có một điều, Quân Vô Tà cảm thấy rất kỳ quái.

Hồn Ngọc có thể hấp thu linh hồn con người, như vậy sau khi Quân Cố chết, trước khi linh hồn rời khỏi cơ thể, Hồn Ngọc có hút linh hồn của hắn hay không?

Nếu như linh hồn Quân Cố thật sự đang ở bên trong Hồn Ngọc, muốn sống lại, cũng không phải là không có cách.

Ý tưởng to gan này, Quân Vô Tà không dám nói với Quân Tiễn cùng Quân Khanh.

Trước khi chưa có được đáp án chuẩn xác, nàng không hy vọng khiến cho hai người bọn họ có thêm thất vọng.

Quân gia phụ tử không khỏi có chút mất mát, nhưng nghĩ lại, đây cũng là sự tình đương nhiên, trong thiên hạ cũng không nghe nói người nào có y thuật có thể khởi tử hồi sinh.

"Không thể dễ thân thể phụ thân ở tại chỗ này, người Khuynh Vân Tông nếu biết một nửa Hồn Ngọc ở trên tay chúng ta, bọn họ chỉ cần hỏi qua, liền có thể biết sự tình Hồn Ngọc đã được hạ táng theo phụ thân, đến lúc đó bọn họ sẽ không tới tìm chúng ta, mà sẽ trực tiếp tới đào mộ." Quân Vô Tà nói.

Quan tài Quân Cố đã đào ra, vậy quả quyết không có khả năng lại đặt về vị trí cũ.

Quân Tiễn hiểu lo lắng của Quân Vô Tà cũng không phải không có đạo lý, nhìn lại bộ dáng hiện giờ của Quân Cố, hẳn thực sự rất tán đồng quyết định của Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Trấn Hồn Ngọc (1)

Theo yêu cầu của Quân Vô Tà, thân thể Quân Cố được lưu tại trong viện của nàng, bởi vì bản thân không thể nào tiếp xúc với Hồn Ngọc, Quân Vô Tà chỉ có thể tiến hành khiến tra thân thể Quân Cố.

Kiểm tra kết quả ngoài dự đoán của mọi người, thân thể Quân Cố giống như bị đông lại trong nháy mắt khi tử vong, các bộ vị khí quan trên thân thể đều thập phần hoàn chỉnh, không có bất luận dấu hiệu suy kiệt nào.

Mười năm, không phải mười ngày, ngoại trừ nguyên nhân từ Hồn Ngọc, Quân Vô Tà đã không thể nghĩ ra được nguyên nhân nào khác có thể khiến cho thân thể Quân Cố được bảo trì hoàn hảo vô khuyết như thế.

Từ khi Quân Vô Tà tiếp xúc cùng với Hồn Ngọc, đã hiểu Hồn Ngọc đối với linh hồn không ổn định sẽ sinh ra lực hấp dẫn thật lớn. Ngày Quân Cố tử vong, được đưa về Lân Vương phủ suốt đêm, cơ hồ là ngay sáng sớm hôm sau đã vào quan tài, nửa Hồn Ngọc kia, cũng bắt đầu kể khi đó, liền vẫn luôn đặt trên người Quân Cố.

Quân Vô Tà có lý do tin tưởng, khi đó linh hồn của Quân Cố còn chưa hoàn toàn tiêu tán, linh hồn của hắn rất có khả năng đã bị hút vào bên trong Hồn Ngọc.

Nếu như có thể tìm được linh hồn của Quân Cố, như vậy ở dưới tình huống thân thể hắn được bảo tồn hoàn hảo như thế, Quân Cố sống lại cũng không phải là sự tình không có khả năng hoàn thành.

Nhưng trước mắt, Quân Vô Tà lại gặp một vấn đề gian nan.

Nàng không thể tiếp xúc cùng Hồn Ngọc, một khi đụng chạm vào Hồn Ngọc, Hồn Ngọc liền sẽ sinh ra lực hấp dẫn đối với linh hồn của nàng, đừng nói là tra xét, ngay cả hoa văn mặt trái của Hồn Ngọc, Quân Vô Tà đều không thể biết đến.

Đối với sự thần bí của Hồn Ngọc, Quân Vô Tà chỉ có thể giữong mắt nhìn, nhưng những suy đoán vẫn lượn lờ trong lòng khiến nàng không tài nào đi vào giấc ngủ.

Tiểu Bạch Liên chân đứng không vững, tung ta tung tăng chạy tới bên cạnh quan tài, hắn nhón chân nhỏ, cúi đầu nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Quân Cố, hắn nhìn nhìn Quân Cố, lại nhìn nhìn Quân Vô Tà, đôi mắt to tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Chủ nhân! Đại ca ca này lớn lên trông thật giống ngươi!"

Tiểu Bạch Liên đã gặp qua Quân Tiễn, Quân Khanh cùng Quân Vô Địch, những người có cùng quan hệ huyết thống với Quân Vô Tà hẳn đều gặp qua, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người tương tự như Quân Vô Tà.

Đại ca ca..... Quân Vô Tà nhìn về mặt hồn nhiên của Tiểu Bạch Liên, cúi tay xoa xoa đầu nhỏ của hắn nói: "Hắn là phụ thân ta."

Đại ca ca gì đó, thế hệ trẻ!

"Phụ thân?" Tiểu Bạch Liên nghiêng đầu.

"Nhưng phụ thân chủ nhân, vì sao lại có đồ vật của U Linh Giới chúng ta?"

Quân Vô Tà hơi sững sốt, "Đồ vật của U Linh Giới?"

Ba chữ U Linh Giới này không phải là lần đầu tiên Quân Vô Tà nghe được từ trong miệng Tiểu Bạch Liên. Tuy rằng nàng không biết rõ đó là địa phương nào, nhưng từ trong lời nói của Tiểu Bạch Liên không khó đoán ra, U Linh Giới đại khái chính là nơi cư trú của Giới Linh.

Nơi mà Giới Linh cư trú, Quân Vô Tà chỉ nghe nói qua từ trong miệng Tiểu Bạch Liên, nàng đã từng hỏi qua Quân Tiễn cùng Quân Khanh, nhưng hai người bọn họ tựa hồ chưa từng nghe qua cái gì mà U Linh Giới. Nghĩ đến cũng lạ như thế, Giới Linh của người bình thường không phải là vũ khí hệ thì là thú hệ. Hai loại Giới Linh này tuy rằng có thể sinh ra

cảm ứng cùng chủ nhân, nhưng tuyệt đối không thể có khả năng nói chuyện. Tiểu Bạch Liên tuy rằng là Giới Linh thực vật hệ, nhưng hẳn lại có năng lực có thể hóa thành hình người, năng lực hạng nhất này, có thể giúp Quân Vô Tà nghe được những gì mà người khác không nghe được, đó là âm thanh đến từ Giới Linh. "Đó không phải là Trấn Hồn Ngọc hay sao?" Tiểu Bạch Liên sử dụng bốn chân, bò tới trong quan tài, tay nhỏ chỉ vào nửa khối Hồn Ngọc trong miệng Quân Vô Tà, "Bất quá Trấn Hồn Ngọc này sao lại bị người làm hỏng mất rồi, sao lại chỉ có một nửa?" Tiểu Bạch Liên mơ hồ gãi gãi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Trấn Hồn Ngọc (2)

"Trấn Hồn Ngọc? Đây không phải là Hồn Ngọc?" Quân Vô Tà nhìn Tiểu Bạch Liên, tên nói ra từ trong miệng hắn, so với nàng biết, nhiều hơn một chữ".

Tiểu Bạch Liên chớp chớp đôi mắt, có chút chần chờ nói: "Hồn Ngọc là cái gì, ta chưa từng nghe nói qua, nhưng ở u Linh Giới ta đã gặp qua

bức họa về Trấn Hồn Ngọc, chính là dạng này không sai, hơn nữa

trên ngọc này, có hồn lực của u Linh Giới."

"Hồn lực là cái gì?" Quân Vô Tà càng nghe càng hồ đồ, Tiểu Bạch Liên nói quá nhiều thuật ngữ trong thế giới Giới Linh.

Tiểu Bạch Liên nhìn ánh mắt nghi hoặc của Quân Vô Tà, do dự một chút, nhảy xuống mặt đất, hắn nghiêm trang nhìn Quân Vô Tà nói: "Chủ nhân dường như không hiểu chút nào về U Linh Giới a, được rồi, ta có thể chậm rãi nói cùng ngươi."

"Hồn lực chính là lực lượng tu luyện Giới Linh, còn gọi là linh hồn lực, bản thân Giới Linh chúng ta chính là linh hồn, cho nên lực lượng cũng là một bộ phận của linh hồn. Trấn Hồn Ngọc là một trong bảy đại pháp bảo của U Linh Giới, có khả năng bảo hộ linh hồn và chữa khỏi năng lực của linh hồn. Bất luận linh hồn bất kham cỡ nào, dưới ảnh hưởng của Trấn Hồn Ngọc, cũng sẽ dần dần lấy lại sự bình tĩnh của nó, sau đó khôi phục bản tâm. Bất quá..... từ trước tới nay ta chưa thấy qua Trấn Hồn Ngọc chân chính. Trước đây chỉ nghe bọn hắn nói, bảy bảo vật đã thất truyền trong đại chiến, hiện tại ở U Linh Giới, chỉ còn lại sách vẽ lại hình ảnh của bảy bảo vật, vì thế giới chủ đã tạo ra rất nhiều Giới Linh đều đi tìm vị trí của bảy bảo vật."

Nói xong, trên mặt Tiểu Bạch Liên lại lộ ra tươi cười ngây ngô.

"Không nghĩ tới vận khí của ta lại tốt như vậy, cư nhiên có thể phát hiện ra Trấn Hồn Ngọc! Nếu có thể đem Trấn Hồn Ngọc mang về U Linh Giới, ta nhất định có thể sẽ có được rất nhiều tiền thù lao." Tiểu Bạch Liên càng nghĩ càng vui vẻ, không hề chú ý tới, sắc mặt của Quân Vô Tà đã dần dần biến thành màu đen.

Một tiểu Giới Linh ngây ngô, làm trò trước mặt chủ nhân nhà mình nói muốn đem bảo bối của chủ nhân nhà mình mang đi.

Ngoài từ chết, không thể tìm thấy tính từ thứ hai.

"Chủ nhân, ta có thể giết chết tiểu tử này sao?" Tiểu hắc miêu hí nửa mắt, nóng lòng nhìn Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên lập tức giật mình một cái, vội thu hồi tươi cười trên mặt, nhút nhát sợ sệt nhìn tiểu hắc miêu.

"Ngươi..... Ngươi đừng tới đây....."

"Ngươi còn có thể ngu xuẩn thêm chút nữa sao? Liên tính không có điểm để dùng, cư nhiên còn dám nhìn trộm bảo bối của chủ nhân, ngươi là loại tiểu bạch nhãn lang (chó trắng) vô dụng, giữ lại cũng thật là lãng phí, không bằng để ta ăn ngươi!" Nuốt Giới Linh nuốt thực đã nghiền, tiểu hắc miêu liếm liếm răng nanh bén nhọn.

Lá gan của bông hoa ngu xuẩn này đúng thật là càng ngày càng lớn!

Tiểu Bạch Liên đột nhiên sững sờ, ngốc lăng lăng nhìn tiểu hắc miêu, giây tiếp theo, nước mắt lăn xuống từ khóe mắt hắn, hắn oa một tiếng gục xuống bên chân Quân Vô Tà, một đôi tay nhỏ hồ hồ thật ôm lần vấy Quân Vô Tà lau nước mắt nước mũi một phen nói: "Ta..... ta không có ý tứ này, ta không nghĩ sẽ lấy đồ vật của chủ nhân, ta chỉ muốn nói, về sau nếu chủ nhân không còn, ta mới có thể đem trấn Hồn Ngọc mang về."

Hắn là một bông hoa trung thành, mới sẽ không đi trộm đồ vật của chủ nhân!

Sắc mặt Quân Vô Tà càng đen. Bông hoa ngu xuẩn này lại còn mượn gió bẻ măng, bay lên một mức dễ nguyên rửa nàng chết sớm. Tiểu hắc miêu mài móng vuốt, phi thân đánh về phía bông hoa ngu xuẩn. Trong phút chốc, toàn bộ trong phòng mùi hương hoa sen trở nên nồng đậm dị thường, cùng với mùi hoa nồng đậm, là tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Bạch Liên không ngừng truyền đến. Quân Vô Tà xoa xoa mi mắt, nhìn một miêu một hoa lần thành một đoàn. Nàng rốt cuộc có thể tìm được đáp án mình muốn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Trấn Hồn Ngọc (3)

Dưới sự chà đạp lợi hại từ móng vuốt của mèo đen, Tiểu Bạch Liên ôm đầu gối, thút tha thút thít nức nở tránh ở một góc trong phòng.

Quân Vô Tà đem Tiểu Bạch Liên đang khóc lóc và hồn hên thờ xách đến trong lòng ngực, nhẩn nại trấn an.

"Ngươi có thể xác định đó chính là Trấn Hồn Ngọc?" Quân Vô Tà đối Hồn Ngọc hay là Trấn Hồn Ngọc, tràn ngập tò mò. Nếu nửa kia của khối Hồn Ngọc đúng thật chính là Trấn Hồn Ngọc của U Linh Giới, điều đó có thể giải thích khi nó có được lực lượng hấp thu linh hồn con người.

Tác dụng của Trấn Hồn Ngọc là bảo hộ linh hồn và chữa khỏi linh hồn, và nó chỉ có tác dụng đối với linh hồn tàn khuyết (không đầy đủ). Cho nên, nếu người bình thường đụng tới, cũng sẽ không có bất luận cảm giác dị thường nào.

Khác với trường hợp của nàng, linh hồn của nàng và linh hồn mèo đen sớm đã dung hợp cùng nhau, hiện giờ lại xuyên qua đến dị thể, chiếm hữu thân xác Quân Vô Tà, linh hồn của nàng hẳn là chưa dung hợp hoàn toàn cùng với thân thể này. Vì thế đối với Trấn Hồn Ngọc mà nói, linh hồn nàng chính là tàn khuyết, cho nên Trấn Hồn Ngọc mới có thể muốn đem linh hồn nàng hút vào trong ngọc, tiến hành trị liệu.

"Ta..... ta không biết, ta chỉ biết là nó giống như đúc bức họa mà ta đã thấy trên sách, hơn nữa cũng có hồn lực U Linh Giới." {{Truyện FULL chấm VN}} Dưới sự trấn an của Quân Vô Tà, Tiểu Bạch Liên rút cuộc khôi phục lại sắc mặt, hần trộm nhìn thoáng qua tiểu hắc miêu, phát hiện tiểu hắc miêu còn đang chăm chăm nhìn hần. Hần lập tức đem mặt chôn ở trong lồng ngực Quân Vô Tà.

Miêu miêu hư!

Ngoại hình và lực lượng, Tiểu Bạch Liên đã xác nhận hai điểm, mà hai điểm này lại khiến Hồn Ngọc có cảm ứng với Quân Vô Tà, cơ hồ có thể xác nhận nó chính là Trấn Hồn Ngọc không sai.

Nhưng đồ vật của U Linh Giới, vì sao lại xuất hiện ở Thích Quốc?

U Linh Giới rốt cuộc là địa phương nào? Khuynh Vân Tông vội vã muốn có Hồn Ngọc như vậy, nguyên do là bởi vì bọn họ đã biết Hồn Ngọc chính là Trấn Hồn Ngọc hay sao?

Một khối Hồn Ngọc, đưa tới vô số điều không xác định được, trong lúc nhất thời Quân Vô Tà cũng tìm không nghĩ ra được bất luận manh mối gì.

Nếu như nói, Hồn Ngọc thật sự chính là Trấn Hồn Ngọc, và nó có được lực lượng hồi phục lại linh hồn như vậy, rất có khả năng trở thành môi giới để Quân Cố sống lại.

Điều duy nhất hiện tại nàng rất chắc chắn là, nàng tuyệt đối sẽ không đem Hồn Ngọc giao cho người Khuynh Vân Tông, mà khối ngọc trên tay Mạc Thiên Uyên, nàng cũng muốn lấy tới trong tay!

Trong lòng đã có quyết định, Quân Vô Tà lập tức chuẩn bị đi đến hoàng cung.

"Đã trễ thế này, còn muốn đi nơi nào?" Quân Vô Dược lười biếng dựa vào trước cửa, nhìn Quân Vô Tà trong phòng, hip nửa con người chậm rãi đảo qua quan tài đang rộng mở một bên.

Tiểu gia hỏa của hần, có sở thích lật là độc đáo, cư nhiên bày một cái quan tài ở trong phòng?

Quân Vô Tà nháy mắt nhìn đến Quân Vô Dược thì ngây ngẩn cả người, chính là lúc này đây, trên mặt nàng không còn lộ ra lạnh nhạt băng giá như đã từng có, mà chỉ là sự thờ ơ.

"Đi theo ta." Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn về phía Quân Vô Dược.

Điều này, Quân Vô Dược thật sự là ngây ngẩn cả người.

Hần..... vừa nghe được câu gì?

Đi cùng nàng?

Tiểu gia hỏa mấy canh giờ phía trước, vừa mới dùng thái độ ôn hoà đối với mình như vậy, lúc này, muốn cùng hần đi trốn?

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, tươi cười trên mặt của Quân Vô Dược gần như tan chảy.

Mang theo tâm tình bay bổng, Quân Vô Dược đi đến bên người Quân Vô Tà, đáy mắt ôn nhu cơ hồ có thể khiến người chết đuối.

"Chân trời góc biển, người muốn đi nơi nào?" Quân Vô Tà nhìn ý cười dạt dào của Quân Vô Dược, quyết đoán nói-"Hoàng cung." "Người tới vừa đúng lúc, lấy thực lực của người, để tránh khỏi người Khuynh Vân Tông, mang ta thâm nhập vào hoàng cung hẳn là không có vấn đề gì." Quân Vô Tà vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng không biết lai lịch của Quân Vô Dược ra sao, nhưng hần rất cường đại là điều không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Trấn Hồn Ngọc (4)

Ý cười trên khoe miệng của Quân Vô Dược vẫn như cũ, nhưng đáy mắt ôn nhu đã phai mờ như thủy triều rút đi, một đi không trở lại.

Quân Vô Tà không hề biết đến sự thay đổi này: "Lỡ này không cần làm hại bọn họ, ta chỉ cần gặp Mạc Thiên Uyên."

Được ơ, hoá ra là muốn hần mang nàng đi gặp tên Thái tử đáng ghét kia!

Đáy mắt Quân Vô Dược đã áp ủ nổi lên một phen sát ý sắc bén, thật tốt, hần sẽ mang nàng đi, thuận đường, làm thịt tên tân để chướng mắt kia!

Khi không nghe được lời đáp lại của Quân Vô Dược, Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn về phía hần, thấy thần sắc Quân Vô Dược có sự thay đổi, Quân Vô Tà âm thầm cắn môi.

Nàng đã quên, quan hệ giữa bọn họ, cũng không phải là người xa lạ lệ dụng lẫn nhau.

Căn cứ vào sau khi trọng sinh, từ sau khi cùng Quân gia phụ tử ở chung, nàng đã học được kỹ năng giao tiếp với người thân, Quân Vô Tà có chút cứng đờ mở ra miệng nhỏ, yếu đuối gọi một tiếng.

"Ca ca?"

"....." Trái tim Quân Vô Dược, giống như hiện lên một đạo sấm sét!

Đông đi xuân tới, băng tuyết hòa tan, vạn vật sống lại! (冬去春来, 冰雪融化, 万物复苏!: *Winter left, and the ice and snow melted, and spring was the time of rebirth!*)

Lòng tràn đầy sát khí, ở trong nháy mắt hóa thành băng tan khi mùa xuân đến, làm ấm lên trái tim hắn!

Quân Vô Dược không nói một lời, thân ảnh thon dài nháy mắt vọt đến bên cạnh Quân Vô Tà, cánh tay hữu lực duỗi ra, thỉnh linh đem thân hình nhỏ nhắn của Quân Vô Tà ôm vào trong lòng ngực, dưới chân vừa giẫm, phi thân mà đi!

Quân Vô Tà theo bản năng duỗi tay ôm vòng trên cổ Quân Vô Dược, bước nhảy trực tiếp đem Quân Vô Dược đến giữa không trung, hắn ôm nàng ở trong không trung chậm bước, sao trời trên đỉnh đầu phảng phất duỗi tay liền có thể chạm đến.

"Vô Tà." Giọng nói Quân Vô Dược theo tiếng gió truyền vào trong tai.

"Àn?"

"Hãy nói lại một lần nữa." Trong giọng nói hơi khàn khàn, ẩn chứa một tia mong chờ.

Quân Vô Tà hơi sững sốt, suy tư một lát, mới ý thức được hắn nói chính là cái gì.

"Ca ca."

Cánh tay cuốn quanh người Quân Vô Tà càng thu càng chặt, phảng phất muốn đem nàng hoà nhập vào trong cốt nhục chính mình.

"Người về sau muốn đi nơi nào, muốn làm cái gì, ca ca đều sẽ bồi người, được chứ?" Quân Vô Dược cúi đầu, nhìn Quân Vô Tà trong lòng ngực, rõ ràng tiểu gia hóa nhệ như vậy, lúc này lại làm hắn cảm thấy nặng vạn cân, nếu không dùng hết sức lực toàn thân, liền sẽ lạng yên tử trong lòng rồi đi mất.

Quân Vô Tà nhìn cảm xúc có chút không thích hợp của Quân Vô Dược, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh nàng đã bình thường trở lại.

Gia hỏa này cổ nhiên cường đại, nhưng

trong lòng hắn có lẽ cũng giống như mình.

Lần đầu tiên chính mình cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của Quân Tiễn cùng Quân Khanh, không phải cũng là như thế hay sao?

Quân Vô Dược ngoại trừ nàng ra, cũng không tiếp xúc cùng những người khác, hắn đối nàng, có lẽ đúng là bởi vì nàng là ân nhân cứu mạng trong miệng hắn, mới tích lũy ý lại như vậy.

Quân Vô Tà người đã bị tước đoạt tình yêu, tự nhiên đem sự khác thường của Quân Vô Dược và kinh nghiệm riêng của bọn họ liên hệ ở bên nhau.

"Được." Nàng khẽ gật đầu.

Nàng có gia gia, tiểu thúc, có lẽ về sau nàng còn có phụ thân, thêm một ca ca, cũng không có gì là không tốt.

Quân Vô Dược cười vô cùng thỏa mãn, hắn không biết là vì sao, khiến tiểu gia hỏa ngây thơ này đột nhiên thông suốt, bất quá, bất luận là bởi vì cái gì, hiện tại hắn đều có cảm giác rất tuyệt vời!

Hai người gắn bó gắt gao, nhưng mang theo hai chữ "ca ca" này với lý giải hoàn toàn trái ngược. Trong Lâm Vương phủ, mèo đen ngồi xổm trong viện, ngửa đầu nhìn những điểm đen càng ngày càng nhỏ trong không trung, chòm râu không đủ run rẩy. "Mơ ma! Chủ nhân lại bị biến thái bắt cóc!" "Chủ nhân người đây là không cần ta sao!!" "Mang ta theo!" Tiểu Bạch Liên một bên, yên lặng hoạt động đôi chân ngắn nhỏ, sờ soạn hướng tới quầy rượu Ngọc Dịch Quỳnh Tương được bày biện trong phòng đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Trần Hồn Ngọc (5)

Bên trong màn đêm, trong ngoài hoàng cung thủ vệ vẫn giữ nhiệm vụ bảo hộ an toàn cho tòa cung điện. Ai cũng không chú ý tới, trên đỉnh đầu bọn họ, đang có một vật thể không rõ lạng yên xẹt qua.

Quân Vô Tà ở trong lòng ngực Quân Vô Dược, thể nghiệm cảm giác một lần "mang người bay".

"Bên kia." Từ không trung Quân Vô Tà chỉ ra tầm cung quen thuộc của Mặc Thiên Uyên.

Ánh mắt Quân Vô Dược đen tối, ngay sau đó liền dựa theo phương hướng Quân Vô Tà đã chỉ đáp xuống.

Thị vệ canh giữ bên ngoài tầm cung, bỗng nhiên nhìn thấy một hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, bị dọa thiếu chút nữa ném đi binh khí trong tay, đợi khi nhìn thấy rõ người tới, bọn họ chưa kịp kinh hô, lại phát hiện, hắc ảnh bị ôm trong lòng ngực, bất quá chính là đại tiểu thụ Lâm Vương phủ, Quân Vô Tà?

Hiện giờ bên trong bên ngoài hoàng thành, đều biết Quân Vô Tà cùng Mặc Thiên Uyên "tình thâm ý thiết", chỉ cần chờ Mặc Thiên Uyên ban bố một đạo thánh chỉ, mời Quân Vô Tà trú nhập Đông Cung.

Vừa thấy Hoàng Hậu nương nương tương lai ban đêm phóng vào tầm cung, một đám thị vệ đang chắn kinh liên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ là ánh mắt bọn hắn lại không tự chủ được dừng ở trên người nam tử đang ôm Hoàng Hậu nương nương tương lai của bọn họ.

Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến cho bọn họ sợ hãi thiếu chút nữa phải quỳ xuống.

Nam nhân này khí thế quá cường đại, ánh mắt làm người không rét mà run!

"Bệ hạ ở bên trong?" Quân Vô Tà từ trong lòng ngực Quân Vô Dược nhảy xuống, không chú ý tới, sau khi nằng ròi khỏi thì đáy mắt Quân Vô Dược hiện lên một tia tức nuối.

"Vâng." Thị vệ thành thành thật thật trả lời.

Quân Vô Tà nghe xong, cũng không nói thông báo, thẳng hướng tới đại môn tử cung đi đến.

Quân Vô Dược đi theo phía sau nằng, thị vệ hai bên sườn còn muốn tiến lên đòi hỏi một vài câu, nhưng lại không có can đảm tới gần Quân Vô Dược nửa bước, chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng, yên lặng đứng ở một bên.

Bệ hạ, không phải bọn thuộc hạ bỏ rơi nhiệm vụ, là Hoàng Hậu nương nương mang đến một người thật là đáng sợ!!

Quân Vô Tà không coi ai ra gì đá văng đại môn tử cung. Trong cung, Mặc Thiên Uyên chính là đang cởi áo tháo thắt lưng chuẩn bị nghỉ ngơi liền ngay ngắn cả người.

Khóe miệng Mặc Thiên Uyên run rẩy nhìn Quân Vô Tà hùng hổ đứng ở trước cửa tử cung, tay vẫn nắm chặt đai lưng không khỏi có chút cứng đờ, áo rơi trên vai bại lộ bộ ngực tinh trắng.

Cho dù đã bị hăm hại một thời gian dài ở Lâm Uyên Điện, dưới sự tự thân Quân Vô Tà điều trị cho Mặc Thiên Uyên, thân mình này, mười phần cũng không hề xấu.

"Hồn..... Ách." {{Truyện FULL chấm VN}} Không hề cảm thấy có gì không đúng, Quân Vô Tà vừa đang chuẩn bị nói sự tình Hồn Ngọc với Mặc Thiên Uyên thì bị một bàn tay ầm ập che lại đôi mắt của nằng.

Mặc Thiên Uyên kinh ngạc nhìn nam tử đứng ở phía sau Quân Vô Tà, dung nhan tuấn mỹ mà càn rỡ như vậy, khí thế tuyệt đỉnh như vậy, hẳn chưa từng gặp qua bao giờ.

Càng làm cho Mặc Thiên Uyên giật mình, là cặp mắt hắc đồng sâu không thấy đáy.

"Phi lễ chó coi." Quân Vô Dược nhẹ giọng mở miệng với Quân Vô Tà, nhưng cặp con ngươi đen nhánh, lại như hai lưỡi dao sắc bén, chọc thủng khắp nơi trên người Mặc Thiên Uyên. Cặp mắt kia, giống như tùy thời đều có thể đem hắn xé nát, ánh mắt sắc bén cùng ngữ khí ôn hòa, nổi bật sự tương phản rõ nét.

Mặc Thiên Uyên âm thầm lau mồ hôi lạnh, hẳn cũng không phải là người ngu xuẩn, tự nhiên minh bạch ý tứ của nam tử kia, vội vàng cầm quần áo mặc lại, thứ cảm giác căng thẳng trên người, lúc này mới biến mất một chút. Quân Vô Dược lúc này mới buông xuống tay đang che ở trước mắt Quân Vô Tà. Sau khi Quân Vô Tà nhìn lại, hiển nhiên không hề biết đã xảy ra sự tình gì. Nằng nhìn thoáng qua Quân Vô Dược, thấy hắn không có phản ứng gì, nên cũng không để ý nhiều, bước nhanh đi vào tử cung, chuẩn bị cùng Mặc Thiên Uyên hảo hảo thương lượng một chút về sự tình Trấn Hồn Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Thế nào là cường đại

"Vị này chính là?" Mặc Thiên Uyên có chút sợ hãi nhìn Quân Vô Dược phía sau Quân Vô Tà, nam nhân này cho hắn cảm giác quá nguy hiểm.

"Quân Vô Dược, ca..... ca." Quân Vô Tà vẫn là lần đầu tiên giới thiệu Quân Vô Dược với người khác.

Ca ca? Mặc Thiên Uyên lòng tràn đầy nghi hoặc, hẳn không nhớ rõ Quân gia còn có một nhân vật như vậy, bất quá, hẳn cũng không thể xem nhẹ, nhưng ở thời điểm Quân Vô Tà nói lên từ "ca ca" này, đáy mắt nam nhân nguy hiểm kia nổi lên một tia ý cười.

Ngày đó, sau khi Quân Vô Dược cứu được Quân Tiễn, rồi đưa Quân Tiễn đến bên ngoài hoàng cung, lúc đó mọi người đều bị Quân Tiễn đột nhiên xuất hiện hấp dẫn lực chú ý, cho nên không có người chú ý tới sự tồn tại của Quân Vô Dược.

"Muốn như vậy ngươi tới tìm ta, là có chuyện gì sao?" Mặc Thiên Uyên theo bản năng cách xa Quân Vô Tà một chút, không vì cái gì khác, mà là vì Quân Vô Dược đang ở phía sau nằng.

Quân Vô Tà nói: "Là Hồn Ngọc."

"Hồn Ngọc? Ngươi không nên thật sự....."

Quân Vô Tà biết hắn muốn nói gì, quyết đoán lắc đầu.

"Ta sẽ không đem Hồn Ngọc giao cho Khuynh Vân Tông, không chỉ có như thế, ta còn muốn nửa khối Hồn Ngọc trên tay ngươi."

"Cái gì?" Mặc Thiên Uyên mở to hai mắt nhìn, khó tin nhìn Quân Vô Tà.

Nằng chẳng những không tính toán đem Hồn Ngọc của Quân gia giao ra đây, hơn nữa..... Còn muốn phần kia của hoàng thất?

Nằng điên rồi phải không?

"Vô Tà, ngươi muốn Hồn Ngọc làm gì? Đó bất quá chỉ là một khối ngọc bình thường mà thôi, nếu như ngươi thích, ta có thể cho người sưu tập ngọc thạch càng nhiều càng tốt giúp ngươi, vì một khối ngọc mà đối địch cùng Khuynh Vân Tông, đây cũng không phải là một quyết định tốt." Mặc Thiên Uyên luôn luôn tin tưởng phán đoán của Quân Vô Tà, nhưng lúc này đây, Quân Vô Tà nói, lại khiến đầu óc hắn hoàn toàn sờ không tới.

Quân Vô Tà, không giống người không biết nặng nhẹ như vậy a.

"Người cho, hay là không cho?" Quân Vô Tà híp nửa cặp mắt, chuyện Hồn Ngọc chính là Trấn Hồn Ngọc, nàng không tính toán giải thích nhiều cùng Mặc Thiên Uyên, sự tình liên quan tới Quân Cổ nàng không thể không để tâm.

Đây vẫn là lần đầu tiên Mặc Thiên Uyên bị Quân Vô Tà nhìn chăm chăm như vậy, hần phảng phát cảm nhận được, Mặc Huyền Phi bọn họ khi bị Quân Vô Tà nhìn chăm chú có bao nhiêu sợ hãi.

Mồ hôi lạnh từ trán hần chảy ra, "Người muốn, ta khẳng định sẽ cho người, chỉ là..... phía Khuynh Vân Tông muốn xử lý như thế nào? Xem tư thế bọn họ, nếu như không có được Hồn Ngọc, bọn họ quả quyết sẽ không bỏ qua."

"Vật đã cho ta, ta tự nhiên sẽ xử lý bọn họ." Quân Vô Tà từ lúc bắt đầu, đã không tính toán bắt tay giảng hoà cùng Khuynh Vân Tông.

Sau khi nàng biến Bạch Vân Tiên thành bộ dáng kia, liền chú định nàng không có khả năng sống hoà bình cùng Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Tà nói làm Mặc Thiên Uyên trong lòng kinh hãi, "Chẳng lẽ người muốn cùng người Khuynh Vân Tông..... Không được! Vô Tà! Người cũng đã thấy thực lực của Khương Thần Thanh, cho dù có Thụy Lâm Quân bảo vệ, dựa vào thực lực hơn 20 người của Khuynh Vân Tông, chúng ta cũng không thể đối....."

Mặc Thiên Uyên nói còn chưa nói xong, bên trong tấm điện đột nhiên tràn ngập uy áp cường đại, ở trong nháy mắt khiến hần cảm thấy giống như bị núi nặng đè lên vai. Trong khoảnh khắc đó, cả người hần bắt đầu điên cuồng run rẩy, sức lực hai chân như là bị người rút ra, bùm một tiếng quỳ gối trên mặt đất, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trên người hần, trong chớp mắt làm ướt cả nền đá cẩm thạch dưới thân hần.

"Chiều theo lời nàng nói mà làm." Giọng nói mang theo uy áp cường đại quanh quẩn bên tai Mặc Thiên Uyên, thanh âm kia rõ ràng không lớn, nhưng truyền vào trong tai Mặc Thiên Uyên lại khiến màng tai hần không ngừng đau đớn, máu tươi ẩm áp tràn ra từ khóe môi hần, tích tấp dừng ở trên đầu gối hần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Đánh cuộc (1)

Chỉ là thanh âm đã đủ khiến người bị thương nặng như thế, cổ khí thế cường đại kia, làm Mặc Thiên Uyên kinh hãi không thôi.

Thanh linh? Lam linh? Vẫn là Tử linh trong truyền thuyết.....

Mặc Thiên Uyên hoàn toàn không thể nào suy đoán được thực lực Quân Vô Dục rốt cuộc đã đạt tới tình trạng nào, không hề tiết ra linh lực ở bên ngoài, cũng đã cường đại như vậy!

Trong thiên hạ, thế nhưng còn có lực lượng đáng sợ như thế?

Thực lực cường đại như vậy, chớ nói hơn 20 người kia ở trong hoàng thành, cho dù là tông chủ Khuynh Vân Tông tự mình rời núi, chi sợ cũng chỉ có thất bại.

“Hồn Ngọc.” Quân Vô Dục nhìn Mặc Thiên Uyên nói.

Mặc Thiên Uyên lau đi vết máu bên môi, âm thầm liếc mắt liếc Quân Vô Dục một cái, lúc này cũng không dám có bất luận chần chờ gì, lập tức sai người đi lấy Hồn Ngọc lại đây.

“Vô Tà.” Sau khi Mặc Thiên Uyên sai người đi làm việc, chính mình thật cẩn thận đối Quân Vô Tà nói: “Người nói người có biện pháp đối phó Khuynh Vân Tông, chẳng lẽ là tính mồi... ca ca người ra tay? Đem bọn họ.....” Mặc Thiên Uyên làm một động tác cắt cổ.

“Đúng.” Quân Vô Tà không hề có ý dấu diếm.

Đôi mắt Mặc Thiên Uyên lập tức trừng lên.

Đây là muốn hạ sát thủ?

Không phải là quá tàn bạo hay sao?

“Người Khuynh Vân Tông, tuy rằng không hiền lành, nhưng bọn họ cũng không làm sự tình gì thương thiên hại lý, người nhanh như vậy liền quyết định..... không phải chứ?” Mặc Thiên Uyên cho dù cảm thấy Khuynh Vân Tông sẽ không từ bỏ Hồn Ngọc, nhưng Quân Vô Tà chỉ trong giây lát đã muốn hạ sát thủ, quả thực làm hần hơi khó có thể tiếp thu.

Hơn nữa, phái đoàn mấy người này cũng không phải là toàn thể Khuynh Vân Tông, nếu như động đến bọn họ, thì Khuynh Vân Tông tất sẽ phản công.

Một Quân Vô Dục, có thể chống đỡ được sự trả thù của toàn bộ Khuynh Vân Tông?

Nếu có thể, Mặc Thiên Uyên vẫn hy vọng, một sự nhịn chín sự lành.

Quân Vô Tà không mở miệng, nàng chỉ nhìn Mặc Thiên Uyên đang rối rắm, nàng hiểu rất rõ lo lắng của Mặc Thiên Uyên, hiện giờ hần đã là hoàng đế Thích Quốc, hết thảy mọi thứ hần làm, không thể không suy xét cho an nguy của toàn bộ quốc gia, bất quá..... Quá mức nhân từ nương tay, cũng không thích hợp đảm đương làm vua của một nước.

Chỉ có thể thủ (bảo vệ) nhưng không thể công (tấn công).

Trầm mặc một lát Quân Vô Tà nói: “Lòng dạ đàn bà.”

Sắc mặt Mặc Thiên Uyên cứng đờ, không phải hần quá nhân hậu, mà là Quân Vô Tà xuống tay quá tàn nhẫn.

“Như vậy, ta cùng người đánh cuộc một lần.” Quân Vô Tà quay đầu nhìn về phía Mặc Thiên Uyên, đem hộ thuẫn này, tốt nhất là mài giữa một phen.

“Đánh cuộc gì?”

“Đánh cuộc Khuynh Vân Tông có thể tự tìm đường chết hay không.” Đôi mắt Quân Vô Dược hơi hơi nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Đánh cuộc (2)

“Có ý tứ gì?” Trong lòng Mặc Thiên Uyên đột nhiên nhảy dựng.

“Hồn Ngọc ta nhất định phải có, tuyệt đối sẽ không chấp tay dâng cho người khác. Người không phải cảm thấy ta vô duyên vô cớ phải giết bọn hắn như vậy, quá mức tàn nhẫn? Như vậy chúng ta hãy chờ nhìn xem, nếu như Khuynh Vân Tông biết Hồn Ngọc ở trong tay chúng ta, mà chúng ta lại không muốn giao ra, bọn họ sẽ làm như thế nào?” Nguyên bản Quân Vô Tà tính toán tiên hạ thủ vi cường, nhưng hiện giờ nàng lại từ bỏ.

Không vì cái gì khác, mà chỉ vì muốn làm Mặc Thiên Uyên trở thành hộ thuẫn đồng thời cũng biến hắn thành một thanh kiếm.

Tính tình của hắn ôn nhu như vậy, có chỗ lợi cũng có chỗ hại.

Tương lai Quân gia có lẽ sẽ còn phải đối mặt với những vấn đề khác, Quân Vô Tà không hy vọng mỗi một lần Mặc Thiên Uyên đều mang tâm địa từ bi để ứng phó, vì vinh tuyệt hậu hoạn, nàng không ngại trước tiên mài giữa hắn một phen.

Chỉ có để hắn ý thức được sự tàn nhẫn của địch nhân, hắn mới có thể minh bạch, lòng dạ đàn bà thì chỉ có tự đi tìm đường chết.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, bọn thị vệ đã mang theo Hồn Ngọc lại đây, Mặc Thiên Uyên tiếp nhận, đưa tới trước mặt Quân Vô Tà.

Nửa khối Trấn Hồn Ngọc nho nhỏ nằm ở bên trong hộp gỗ, sau khi Quân Vô Tà xác nhận, đóng nắp hộp gỗ, cẩn thận cất đi.

Mặc Thiên Uyên cũng từng thấy qua Hồn Ngọc, cũng chưa từng cảm thấy thứ này có cái gì quan trọng. Nhưng hắn vạn lần không ngờ tới, Hồn Ngọc nho nhỏ cư nhiên có thể khiến Quân Vô Tà không tiếc đổi đầu cùng Khuynh Vân Tông. Hắn cũng không tính hỏi nhiều về nguyên do, dù sao Quân Vô Tà bất luận làm chuyện gì, luôn có đạo lý của chính nàng.

Đồ vật tới tay, đánh cuộc đã hạ, Quân Vô Tà không có gì để nói nữa, nàng xoay người rời khỏi tầm điện, Quân Vô Dược đi theo phía sau nàng lặng yên rời đi.

Ra khỏi tầm điện, Quân Vô Tà nhìn sao trời lấp lánh, xoay người nhìn về phía Quân Vô Dược vẫn luôn đi theo nàng, khóe miệng Quân Vô Dược mang theo ý cười, tự nhiên đem nàng ôm vào trong lòng, dưới chân vừa giẫm, lại lần nữa phi thân mà đi.

Bọn thị vệ bên ngoài tầm điện, trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt thân ảnh phiêu dật theo gió lên vào trong đêm, yên lặng nuốt nuốt nước miếng.

Trong bầu trời đầy sao, gió lạnh từ từ lướt qua, nhiệt độ không khí thấp nhưng cũng không làm Quân Vô Dược cảm thấy một tia lạnh lẽo, nữ nhân trong lòng ngực tính tình rõ ràng rất lạnh lẽo, nhưng ôm vào trong ngực, lại là ấm áp như vậy.

“Người hà tất phải lãng phí miệng lưỡi, đánh đồ cùng ngu xuẩn kia?”

Nếu như cảm thấy không thể lưu, liền không cần lưu.

“Tiểu Tà Nhi đối với hắn cũng thật là tốt.” Quân Vô Dược cười mờ mờ, nhưng đáy mắt lại không có nửa điểm ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Đánh cuộc (3)

Tốt sao? Quân Vô Tà khẽ nhún mày, nàng cũng không cảm thấy nàng đối với Mặc Thiên Uyên có cái gì tốt.

Bọn họ bắt quá là lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích của chính mình.

“Người làm gì, ta đều nghe người.” Quân Vô Dược cười mờ mờ, bất quá là để những binh tôm tướng của kia nhảy nhót thêm vài ngày, điểm kiên nhẫn này hắn vẫn có.

Quân Vô Tà chớp chớp mắt, nàng có đôi khi cảm thấy, Quân Vô Dược đối nàng “cưng chiều” nhiều hơn so với Quân Tiễn.

Ca ca này, thật sự rất không tồi.

“Há mồm” Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

Quân Vô Dược không nghi ngờ gì lập tức hé miệng, giấy tiếp theo, một viên đan dược hơi ngọt rơi vào trong miệng hắn, dọc theo yết hầu chạy xuống thực quản, trong miệng còn lại mùi hương nhàn nhạt, một cổ cảm giác ấm áp bắt đầu tràn lan khắp thân thể hắn, gân mạch hắn trở nên dịu dàng thoải mái dưới sự nuôi dưỡng ấm áp này.

Ý cười trên khóe miệng Quân Vô Dược càng đậm hơn, hắn làm sao lại không biết Quân Vô Tà đã cho hắn ăn cái gì?

Thân thủ luyện chế đan dược của nàng, cũng chỉ có Quân gia phụ tử mới có may mắn dùng, hôm nay nàng lại lấy ra cho hắn.....

Một đêm này, có thể nói là kể từ khi Quân Vô Dục tránh thoát gông xiềng tới nay, là đêm tuyệt vời nhất.

Khi trở lại Lân Vương phủ, đã là đêm khuya tĩnh lặng, Quân Vô Dục ôm Quân Vô Tà rơi xuống biệt viện của nàng. Vừa mới rơi xuống đất, Quân Vô Tà đã ngửi thấy một cổ hương rượu nồng đậm.

Hương rượu say lòng người lượn lờ ở trong sân, chỉ ngửi thôi cũng khiến người nổi lên men say.

“Hương vị Ngọc Dịch Quỳnh Tương?” Quân Vô Tà nhăn mũi lại, cổ hương rượu này nàng đã quá quen thuộc, mỗi ngày nàng trau dồi Thương Ngu Tuyệt Liên đều ngửi tới mùi này, nhưng không nồng đậm như vậy.

Không đợi Quân Vô Tà hiểu tới là chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên một tiếng gầm rú, từ trong phòng truyền đến!

“Ngươi ta miêu! Mau thả ta ra!” Thanh âm mèo đen hỗn loạn rống giận từ trong phòng truyền đến, ngay sau đó là một trận hỗn động tiếng vang hết đợt này đến đợt khác!

“Động a? Ngươi sao lại bắt động vậy? Sao không giống như lúc trước vậy, đánh ta một chút nhìn xem a?” Túy Liên gọi lên khỏe môi, hai chân thon dài kẹp chặt eo sườn Hắc thú, đè nó ở trên mặt đất. Thân mình đẹp thon dài hơi ngửa ra sau, tay không, vót cái đuôi Hắc thú đang lắc không ngừng, nắm chặt ở trong tay, đuôi thú lông xù xù ở trong tay không ngừng giãy giụa, Túy Liên xoắn tay một cái, đột nhiên kéo mạnh.

“Miêu ô!!!” Hắc thú phát ra tiếng kêu chói tai thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Chiến đấu liên (1)

Editor: Emily Ton

Quân Vô Tà mang theo khuôn mặt lạnh lùng, nhìn một hoa một thú dây dưa bên nhau, đôi mắt nàng thỉnh thoảng quét về phía giá rượu một bên. Ngọc Dịch Quỳnh Tương trong ngăn tủ đã được sắp xếp cẩn thận, nguyên bản tràn đầy trên giá rượu, hiện giờ đã trở nên hỗn loạn. Những vỏ rượu xiêu xiêu vẹo vẹo ngã trên giá rượu, còn có một đồng từng mảnh nhỏ bị vỡ nát tán loạn nằm trên mặt đất. Ngọc Dịch Quỳnh Tương tràn quý rai đầy đất, khó trách mùi hương kia nồng đậm như thế!

Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt Quân Vô Tà biến lạnh.

"Đem tách bọn họ ra cho ta." Quân Vô Tà hí mắt, lạnh lùng nói.

Quân Vô Dục tự nhiên biết nàng đang nói cùng ai, hần không nói một lời quét về phía "chiến trường" hỗn loạn, đôi tay thon dài mở ra, trực tiếp vươn tới với trên người Túy Liên.

Túy Liên đang bận rửa mối nhục xưa, hoàn toàn không chú ý tới Quân Vô Tà bọn họ đã trở về, thẳng đến khi Quân Vô Dục đã tới gần, hần mới đột nhiên ngẩng đầu.

Nhưng, hết thấy đều quá muộn.

Nháy mắt Túy Liên ngẩng đầu, tay Quân Vô Dục đã nắm ở trên vai hần, bị lực lượng cường đại giam cầm khiến Túy Liên cảm thấy xương bả vai mình như bị bóp nát.

"Đáng chết!" Túy Liên hét lên một tiếng, nhanh chóng chột chuyển thân mình lại, đôi tay nắm chặt khuỷu tay Quân Vô Dục, hai chân vững vàng đạp trên mặt đất, đột nhiên đẩy ra!

Quân Vô Dục không việc gì, nhướn mày nhìn thiếu niên tuấn tú đang say khướt.

"Còn có chút năng lực, bất quá, không đúng đối thủ." Khỏe môi Quân Vô Dục hơi hơi giương lên, tay đang nắm trên vai Túy Liên đột nhiên vừa chuyển, ánh mắt Túy Liên lập tức tràn lên sự thống khổ, sức lực cả người phảng phất như bị tan mất.

Hắc thú thật vất vả mới tránh thoát khỏi áp bách, còn đang muốn nhảy dựng lên phản công, kết quả lại bị người nắm da lông sau cổ xách lên, phần nộ quét mắt nhìn qua.....

Một đôi mắt tím, nháy mắt dọa cho lòng Hắc thú lui hết thiên quân vạn mã!

"Nháo đủ rồi?" Quân Vô Tà khoanh tay trước ngực, mặt không có biểu tình nhìn hai kẻ gây tai họa bị Quân Vô Dục một trái một phải xách theo.

Nàng mới đi ra ngoài bao lâu?

Nháy mắt Hắc thú cùng Túy Liên nhìn đến sự xuất hiện của Quân Vô Tà, bỗng trở nên hiền lành.

Cặp con ngươi lạnh như băng, ẩn hàm nô dịch, quét nhìn từ bộ mặt lông xù xù, rồi nhanh chóng quét về phía khuôn mặt tuấn tú, lại quét trở về.

"Nói!" Giọng nói lạnh có thể kết thành băng.

Hắc thú lập tức ngao lên, "Chủ nhân! Hỗn đản trong khi ngươi đi rồi, đã trộm rượu để uống! Ta muốn ngăn cản hần! Nào biết hần cư nhiên trực tiếp biến thân động thủ cùng ta....."

Đây là lần gặp mặt thứ hai của Hắc thú và Túy Liên, lần đầu tiên bởi vì có Quân Vô Tà, hai bên không thể đánh nhau, kết quả hôm nay chân trước Quân Vô Tà vừa mới rời đi, Tiểu Bạch Liên đã nhện không được thêm thưởng, sờ đến giá rượu nơi đó, lấy Ngọc Dịch Quỳnh Tương đổ vào trong miệng. Sau khi tiểu hắc miêu phát hiện lập tức tiến đến ngăn cản, kết quả Tiểu Bạch Liên uống xong rượu lập tức hóa thân thành Túy Liên, hoàn toàn không để ý tới kêu gào của tiểu hắc miêu, ôm vỏ rượu quất lên điên cuồng.

Roi vào đường cùng mèo đen chỉ có thể biến thân thành Hắc thú, liều mạng cùng Túy Liên.

Nhưng mà kết quả lại rất là bi tráng.....

Tương tượng đến sự hùng dũng oai vệ của mình, luôn có khí phách hiên ngang, lại bị thiếu niên tuấn tú nhỏ yếu một quyền ném trên mặt đất, mạnh mẽ đè ép cả một buổi tối, nội tâm Hắc thú cơ hồ sụp đổ!

Ngay cả Hoàng Kim Cự Sư đều bị nó cắn nuốt, nhưng đến lượt tên trộm rượu vô si trước mặt, nó cư nhiên bị đánh..... đây thật sự là không có khoa học!

Quân Vô Tà vừa mới muốn trừng trị hai kẻ gây tai họa này một chút, nhưng sau khi nghe mèo đen miêu tả xong, nàng lại trầm mặc xuống, phần nộ trong cặp mắt cũng dần dần rút đi, mang theo biểu tình như đang suy tư điều gì, nàng đi tới trước mặt Túy Liên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Chiến đấu liên (2)

Thực lực của mèo đen sau khi biến thân có bao nhiêu cường đại, Quân Vô Tà rất rõ ràng, đặc biệt là sau khi hấn cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, thực lực của mèo đen càng tăng cao hơn, nhưng Túy Liên lại có thể đàn áp khiến Hắc thú bất lực.

Quân Vô Tà vẫn luôn cảm thấy Tiểu Bạch Liên chỉ có giá trị dùng được nhất định, sức mạnh chiến đấu còn không bằng chủ nhân là nàng đây, nhưng biểu hiện bây giờ của Túy Liên, lại khiến nàng không thể không một lần nữa đánh giá lại khả năng chiến đấu của hấn.

"Người có thể đánh nhau?" Quân Vô Tà híp mắt, nhìn Túy Liên với khuôn mặt đỏ rần.

Túy Liên ở trước mặt Hắc thú thì kiêu ngạo cuồng vọng, nhưng nhìn thấy Quân Vô Tà lại không dám có một tia khí thế, hấn nhủ mày nói: "Đánh miêu kia thì không thành vấn đề."

"Trước sau tương phản rất lớn." Quân Vô Tà nói.

Tiểu Bạch Liên cùng Túy Liên bất luận là tính cách hay là thực lực, khác biệt đều rất lớn.

"Thương Ngư Tuyệt Liên vốn là dựa vào rượu ngon mà sinh ra, mất đi rượu dưỡng, lực lượng của ta không thể phát huy." Túy Liên buồn bực mở miệng, nếu không phải như thế hấn sao có thể ngày thường bị miêu đen kia khi dễ đến tình trạng này!

"Lời hấn nói chính là sự thật." Quân Vô Dược đột nhiên mở miệng, hấn thấy tiểu gia hòa có hứng thú với Túy Liên, không keo kiệt giải thích nghi hoặc của nàng: "Thương Ngư Tuyệt Liên vốn nên là đáng về này, uống rượu ngon càng nhiều, thực lực sẽ càng cường đại, bọn họ trời sinh vốn luôn khao khát với rượu, tiểu oa nhi của người trộm rượu uống, cũng không phải là ngoài ý muốn."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nếu thật sự là như thế, vậy Giới Linh của nàng có lẽ cũng không phải là phế vật như trong tương tượng của nàng.

Bất quá.....

Đây cũng không phải là có để Túy Liên có thể đập hống tất cả Ngọc Dịch Quỳnh Tương!

Quân Vô Tà nâng tay lên, nắm cầm Túy Liên, nửa híp mắt nói: "Muốn uống rượu, có thể. Nhưng rượu nơi này người không thể chạm vào."

Túy Liên há hốc mồm, nhìn cặp con ngươi sắc bén, không thể nói nổi một từ, chỉ có thể cứng đờ gật gật đầu.

.... Editor: Emily Ton....

Quân Vô Tà buông lỏng tay ra, trước đây nàng vẫn luôn buồn rầu với thực lực của bản thân không đủ mạnh, thực lực của tiểu hắc tuy rằng không tồi, nhưng cũng không thể khiến nàng thỏa mãn, nếu như sau này Túy Liên có thể trở thành một tay chiến đấu cường lực, cũng là một lựa chọn không tồi.

"Thực lực của hấn như thế nào?" Quân Vô Tà hỏi thẳng Quân Vô Dược.

Quân Vô Dược nói: "Điều này phụ thuộc vào hấn uống bao nhiêu rượu, rượu uống vào là rượu gì, nếu như có đủ rượu ngon cung ứng, đối phó với Tử Linh là không có bất luận áp lực nào." Chỉ là điểm năng lực này của Túy Liên còn chướng mắt hấn, bất quá bộ dáng của tiểu gia hòa tựa hồ rất vừa lòng.

Phóng nhãn trong toàn thiên hạ, lam linh đã là đỉnh, trăm năm qua chưa từng có một Tử Linh nào được sinh ra, thực lực của Túy Liên ở trong Thích Quốc, tuyệt đối là đứng đầu!

"Rượu lần trước, còn không?" Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dược hỏi.

Quân Vô Dược hơi mỉm cười, cảm giác được tiểu gia hòa đang luyến tiếc Ngọc Dịch Quỳnh Tương, đem chủ ý đánh tới trên Bích Nguyệt của hấn.

"Chỉ cần người mở miệng, cần bao nhiêu ta đều sẽ làm ra cho người."

"Thả bọn họ xuống đi." Quân Vô Tà nói.

Được ân chuẩn, Hắc thú cùng Túy Liên lúc này mới được tự do, ở trước mặt Quân Vô Tà, hai kẻ có lá gan lớn đến đâu cũng không dám xằng bậy.

"Sau này nếu như muốn uống rượu, hãy đi tìm hấn." Quân Vô Tà nói với Túy Liên.

Túy Liên nhìn thoáng qua Quân Vô Dược, trong lòng không khỏi có chút khổ sở.

Hấn đánh không lại người này!

Người này xuống tay quá tàn nhẫn, bất quá hấn là Giới Linh không phải người, nếu như người thường bị hấn ta nhéo như vừa rồi, dù không chết bất đắc kỳ tử cũng phải tàn phế.

Chủ nhân nhà hấn, thế nhưng còn muốn hấn đi tìm một kẻ khủng bố như vậy uống rượu cùng!

Túy Liên tức khắc cảm thấy, ngày tháng sau này của mình chỉ sợ là không dễ chịu lắm.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Cường quyền (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, không đợi Mặc Thiên Uyên thượng triều, người Khuynh Vân Tông đã hùng hổ đi tới đại điện.

Mặc Thiên Uyên vừa mới ngồi xuống vương vị đối mặt với tất cả các quan văn võ trong triều, nhìn thấy sau khi người Khuynh Vân Tông đến thì tất cả đều hoảng sợ thối lui đến bên ngoài cửa, ánh mắt hân hoan tối sầm lại.

"Hồn Ngọc đâu?" Khương Thần Thanh hoàn toàn không ý thức được, cách làm của bọn họ, đã đem thể diện đế vương của Mặc Thiên Uyên dẫm lên dưới chân, không có báo trước cũng không có bất luận thông báo gì, trực tiếp xâm nhập triều đình, bức lui cả triều văn võ, đứng ở trong đại điện nói lên yêu cầu của bọn họ.

Có lẽ không phải không ý thức được, mà là hân cần bản không thêm để ý cổ kị gì với đế vương của một tiểu quốc bình thường.

Mặc Thiên Uyên cường chế nội tâm bất mãn, cười nói: "Chư vị khởi giá sớm như vậy? Người tới, cấp ghế cho khách quý."

Một đám thái giám đã chuyển ghế dựa đến, người Khuynh Vân Tông bình yên ngồi xuống.

"Nha đầu Văn Tiên đã làm chuyện ngu xuẩn chúng ta tạm thời không đề cập tới, nhưng giao dịch giữa tiên đế cùng tông chủ ta trước đây vẫn còn, chúng ta cũng không có ý quấy rầy Thích Quốc, làm phiền bệ hạ sớm chút đem Hồn Ngọc giao cho ta, chúng ta cũng muốn quay về Khuynh Vân Tông phục mệnh." Khương Thần Thanh gọn gàng dứt khoát mở miệng, tuy lời nói còn có chút khách khí, nhưng giọng điệu cùng thần thái lại không có nửa điểm tôn trọng.

Mặc dù tính tình của Mặc Thiên Uyên khá tốt, nhưng cũng bị làm cho tức giận muốn phun cả máu, chính là ngại với thực lực của Khuynh Vân Tông, hân cũng chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt máu.

Giờ khắc này, hân thật sự hận không thể lập tức đồng ý với đề nghị tối qua của Quân Vô Tà, trực tiếp chém đám hỗn đản không coi ai ra gì, thay vì nhìn bọn họ ở chỗ này điều vô dương oai.

"Nguyên lai là việc này, hôm qua trăm đã đáp ứng chư vị rồi, tự nhiên sẽ làm được, trăm đã sai người đi tìm Hồn Ngọc suốt đêm, nhưng lại xảy ra vài vấn đề." Mặc Thiên Uyên đem những gì đã nghĩ tới hôm qua nói ra.

"Vấn đề? Có vấn đề gì?" Nháy mắt sắc mặt Khương Thần Thanh liền trầm xuống.

Nếu Bạch Văn Tiên không tự mình truyền tin tức giả về, bọn họ đâu cần phải lao sư động chúng như thế.

Thân là trưởng lão Khuynh Vân Tông, quốc gia như Thích Quốc căn bản là chướng mắt hân, hiện giờ tới, hân chỉ nghĩ sớm chạy lấy người.

"Hồn Ngọc đúng là ở Thích Quốc, chư vị cũng biết, năm đó Hồn Ngọc đã bị tổ tiên ta cắt thành hai mảnh, một phần tặng cho Lâm Vương Quân Tiên, một phần lưu tại trong cung. Mười năm trước, trưởng tử Quân Tiên là Quân Cố chết trận sa trường, Quân Tiên quá bi thống liền đem nửa Hồn Ngọc kia hạ táng cùng Quân Cố, mà nửa kia trong tay hoàng thất, sau khi tiên đế chết vì bệnh cũng đã theo vào hoàng lăng....." Mặc Thiên Uyên không nhanh không chậm nói, tiên đế hiện giờ còn bị nhốt tại trong địa lao, bất quá đối với bên ngoài sớm đã tuyên truyền hân đã tử vong. Hoàng lăng của tiên đế hiện giờ bất quá là một tòa mồ không, hạ táng bên trong bất quá là một thi thể của một phạm nhân mang tội tử hình.

Chỉ là hết thấy này, chỉ có hai người biết được là Mặc Thiên Uyên và Quân Vô Tà.

Thời điểm Mặc Thiên Uyên nói xong hết thấy, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Tần Ngữ Yên, hân không trông cậy vào phản ứng của Khương Thần Thanh, nhưng vị đại tiểu thư này thật ra thoát nhìn còn thấu tình đạt lý, còn có chút trông cậy vào, có lẽ nàng có thể thông cảm với người đã chết, nói không chừng sẽ thu tay lại cũng nên.

Nhưng mà, sau khi Mặc Thiên Uyên nói xong hết thấy, sắc mặt Khương Thần Thanh đã đen tới cực điểm rồi, hân thành linh đứng lên, nhìn chăm chăm vào Mặc Thiên Uyên nói: "Quả thực là hồ nháo, Hồn Ngọc sao có thể hạ táng! Thật đúng là vô tri! Hiện tại lập tức đi lấy hai khối Hồn Ngọc về cho chúng ta, cho dù phải đào mồ các người cũng phải làm, lăng mộ cũng thế! Lúc này đây, chúng ta nhất định phải lấy được Hồn Ngọc trong tay!"

Căn bản không còn chỗ cho bất cứ thương lượng nào, Khương Thần Thanh mở miệng đã làm cho Mặc Thiên Uyên cùng Quân gia phải đi đào mồ nhà mình!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Cường quyền (2)

Tần Ngữ Yên vẫn luôn không hề mở miệng, nàng chỉ an tĩnh ngồi ở chỗ kia, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa.

Nghe thấy Khương Thần Thanh nói vậy, sắc mặt Mặc Thiên Uyên cứng đờ, vội vã nói: "Điều này..... chỉ sợ là không tốt. Tổ tiên đã xuống mồ, hiện tại muốn khai quật mộ, thật sự là....."

"Người chết không tính, bệ hạ hà tất phải buồn rầu như vậy?" Tần Ngữ Yên sâu kín mở miệng, "Tiên đế cùng Quân Cố nếu như đã chết, sẽ không còn liên quan đến thế gian này nữa, vì sao bệ hạ phải vì hai người đã chết mà đặt Thích Quốc vào trong nguy hiểm?"

Mặc Thiển Uyên kinh ngạc nhìn Tần Ngữ Yên, hần quả thực không thể tin được, những gì mình đã nghe.

Đặt Thích Quốc vào trong nguy hiểm?

Lời này rõ ràng là uy hiếp!

Mặc Thiển Uyên trăm triệu cũng không nghĩ tới, Tần Ngữ Yên nhìn như ôn hoà mà lời nói lại còn tàn nhẫn hơn cả Khương Thần Thanh.

Không có chỗ cho thương lượng, nàng trực tiếp đưa ra tối hậu thư.

Giao ra Hồn Ngọc, bọn họ lập tức rời đi, nếu như kháng kháng không giao, bọn họ sẽ không khách khí đối với Thích Quốc.....

Giờ khắc này Mặc Thiển Uyên mới ý thức được, ý tưởng lúc trước của mình ngây thơ biết bao nhiêu, hần còn cho rằng có thể dễ dàng nói chuyện với người đứng đầu phái đoàn của Khuynh Vân Tông?

Nhìn nhìn Khương Thần Thanh, lại nhìn nhìn Bạch Vân Tiên, đều là người Khuynh Vân Tông, nhưng có người nào có thể thương lượng?

Mặc Thiển Uyên lúc này mới nhớ, một tay Bạch Vân Tiên gần như hủy diệt hoàng thành bằng chất độc của mình, và độc đó chính là đến từ Khuynh Vân Tông.....

"Bệ hạ nếu như cảm thấy khó xử, chúng ta có thể thay người làm điều đó." Tần Ngữ Yên không chờ Mặc Thiển Uyên mở miệng, đứng thẳng dậy, nhìn về phía Khương Thần Thanh, "Khương thúc thúc, phiền người cùng chư vị chia nhau đi một chuyến hoàng lăng và mộ viên Quân gia, lấy Hồn Ngọc mang về."

"Chờ đã! Tần tiểu thư, người....." Mặc Thiển Uyên còn muốn nói gì đó, nhưng Tần Ngữ Yên lại ngắt lời hần.

"Bệ hạ tốt nhất là không nên hành động thiếu suy nghĩ, ta cũng là suy nghĩ cho người cùng quốc gia người, người hần là cũng không hy vọng, con dân quốc gia người, gặp phải bất cứ thương tổn nào đi?" Trên mặt Tần Ngữ Yên nở rộ tươi cười ôn hoà, nhưng dưới sự ôn hòa kia, lại khiến người cảm thấy lạnh lẽo tận xương.

Dứt lời, Tần Ngữ Yên đã cùng người Khuynh Vân Tông rời đi.

....Editor: Emily Ton....

Chờ đến khi bọn họ ra khỏi đại điện, các triều thần ở bên ngoài lúc này mới nom nóp lo sợ trở lại trong điện, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt âm u của Mặc Thiển Uyên, bọn họ liền rất tự giác ngậm miệng, không người nào dám hỏi thêm một câu.

Toàn bộ bên trong đại điện, yên tĩnh như đã chết hết, Mặc Thiển Uyên ngây ngốc ngồi trên vương vị, nhìn bóng dáng những người Khuynh Vân Tông đã đi xa, đáy lòng hoàn toàn lạnh.

【Hồn Ngọc ta nhất định phải có, tuyệt đối sẽ không chấp tay dâng cho người khác. Người không cần cảm thấy ta vô duyên vô cớ phải giết bọn hần như vậy, quá mức tàn nhẫn? Như vậy chúng ta hãy chờ nhìn xem, nếu như Khuynh Vân Tông biết Hồn Ngọc ở trong tay chúng ta, mà chúng ta lại không muốn giao ra, bọn họ sẽ làm như thế nào?】

Tối hôm qua, lời Quân Vô Tà nói khi rời đi vào giờ phút này bỗng hiện lên ở trong óc, ánh mắt nàng khi nói chuyện không hề có tia nghi hoặc, đều là tuyệt đối chắc chắn.

Mặc Thiển Uyên đột nhiên rất muốn cười, chỉ sợ Quân Vô Tà sớm đã nhìn thấu bản chất Khuynh Vân Tông, nếu không cũng sẽ không cùng hần đánh cuộc như vậy.

Nhưng thật ra chính bản thân hần, buồn cười đến cực điểm, rõ ràng đã từng trải qua bao nhiêu hãm hại của tiên đế cùng Mặc Huyền Phi, vì sao hần vẫn còn muốn giữ lại sự nhân từ buồn cười như thế?

Quân Vô Tà, rốt cuộc là do chính hần ngu xuẩn, trách không được người khác.

Bên trong triều đình yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên một chuỗi tiếng cười, tất cả các đại thần đều kinh hoàng nhìn đế vương cười to không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Cường quyền (3)

....Editor: Emily Ton....

Sau khi đoàn người Khuynh Vân Tông rời khỏi đại điện, Khương Thần Thanh lập tức muốn nhanh chóng an bài người chia thành hai đường đi lấy Hồn Ngọc.

"Thật là buồn cười, tiểu hoàng đế kia rốt cuộc là nghĩ như thế nào, vẫn còn không muốn giao ra Hồn Ngọc? Trương lão, người nghĩ hần nói Hồn Ngọc đã bị chôn, rốt cuộc là thật hay giả?" Đệ tử Khuynh Vân Tông đi theo nhìn không được cùng nhau tiến đến hỏi Khương Thần Thanh.

Khương Thần Thanh hừ lạnh một tiếng nói: "Hần dám? Không phải chỉ là một Thích Quốc nho nhỏ thôi sao, nếu hần có lá gan lớn dám lừa gạt chúng ta như vậy, tối nay ta sẽ cho hần biết, Khuynh Vân Tông không phải là nơi mà loại quốc gia như bọn họ có thể chọc đến."

Thích Quốc được thành lập chưa đầy trăm năm, bất luận là căn cơ hay là binh lực đều không tính là cường đại, ở bên trong chư quốc chỉ có thể xem như là một tiểu quốc, mà để bảo vệ lãnh thổ của quốc gia, đại bộ phận đều là dựa vào Thụy Lân Quân của Quân gia.

"Sự tình Hồn Ngọc ở phần mộ Quân Cổ của Quân gia, tiên đế thật ra đã từng nhắc qua, nghĩ chắc là bọn họ cũng không biết khả năng chân chính của Hồn Ngọc, mới mang đi hạ táng." Tần Ngữ Yên chậm rãi mở miệng nói.

Nàng cũng không tin tưởng, Mặc Thiển Uyên sẽ có lá gan lớn đến nỗi nói dối về vị trí của Hồn Ngọc.

"Điều này thật ra ta chưa từng nghe tông chủ nhắc qua, tiền đề cùng Quân gia cũng không hòa thuận lắm, hấn lo lắng Quân Tiên công cao chấn chủ, cố ý diệt trừ trên dưới Quân gia, lúc này mới muốn lấy Hồn Ngọc đổi lấy sự giúp đỡ của Khuynh Vân Tông ta. Ta thấy tâm tư của Mặc Huyền Phi cũng giống như phụ thân hấn, nếu không vì sao Vân Tiên tới Thích Quốc chưa được bao lâu, đã khẳng khái một mực muốn ở cùng hấn? Chi sợ bọn họ chính là nghĩ muốn từ Vân Tiên có thể mượn sức của Khuynh Vân Tông." Khương Thần Thanh khinh thường cười lạnh.

Đệ từ Khuynh Vân Tông thú vị lắng nghe, không khỏi hiếu kỳ nói: "Hoàng đế Thích Quốc này có phải là ngốc từ hay không? Thích Quốc nếu như không có Thụy Lâm Quân của Quân gia tọa trấn, sớm đã bị chư quốc như hồ rình mồi nuốt chửng. Thế nhưng bọn họ ngay khi quốc gia vừa mới yên ổn đã muốn xuống tay đối với Quân gia, đây không phải tự tìm đường chết hay sao?"

Một tiểu quốc muốn sinh tồn ở trong các cường quốc, quả quyết không thể không có lực lượng cường đại bảo hộ.

Thụy Lâm Quân của Quân gia là một thanh đao sắc bén nhất của Thích Quốc, đẩy lui các cuộc xâm lăng, gìn giữ đất đai lãnh thổ bọn họ.

Nhưng tiền đề Thích Quốc lại muốn hủy diệt vũ khí mạnh nhất của bọn họ, đúng thật là hồ đồ.

"Tâm trí của người ngu, không phải chúng ta có thể lý giải, Thích Quốc ra sao chúng ta không cần phải hỏi nhiều, tiền đề đã chết, ước định ban đầu cùng Thích Quốc cũng có thể tạm thời sửa đổi. Đan được nêu như đã được đưa đến, chúng ta hiện tại chỉ cần thu hồi Hồn Ngọc, còn chuyện Thích Quốc ngày sau như thế nào, chúng ta cũng không nên nhọc lòng." Tàn Ngữ Yên cười mở miệng nói.

"Đại tiểu thư nói đúng, tiểu hoàng đế kia cũng không biết, trong bản ước định giữa chúng ta cùng phụ thân hấn, có bao gồm điều kiện phải bảo hộ Thích Quốc trong vòng 20 năm không chịu bất cứ thế lực nào quấy nhiễu." Khương Thần Thanh cười mở miệng.

Tàn Ngữ Yên hơi mỉm cười, "Lấy được Hồn Ngọc, chúng ta không liên quan gì với nơi này nữa."

Dứt lời, người Khuynh Vân Tông liền cười rời đi, phân ra hai hướng đi tới mục tiêu đã định.

Nhưng bọn họ không chú ý tới, ở ngay phía trên đỉnh đầu bọn họ có một nam tử tuấn mỹ cao lớn đang ôm một thiếu nữ nhỏ xinh, đối thoại vừa rồi của bọn họ, một chữ cũng không thoát khỏi tai hai người.

"Đây là người Khuynh Vân Tông?" Quân Vô Tà nhìn xuống những thân ảnh đó dần dần đi xa, đáy mắt nổi lên tia lạnh lẽo, vừa rồi nàng dù không ở trong đại điện, nhưng từ cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ, nàng cũng có thể đoán được, hôm nay khi Mặc Thiên Uyên ứng đối với những người này, chi sợ là không chiếm được chút ích lợi gì.

"Bất quá chỉ là con kiến, không cần để ý, Tiểu Tà Nhi tính toán khi nào thì muốn mạng bọn họ?" Khóe miệng Quân Vô Dục hơi gợn lên, nếu như máu của những người này có thể giành được nụ cười của Quân Vô Tà, thật ra đó chính là vinh quang của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Đột phá (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, "Không cần nóng nảy, nếu muốn dạy Mặc Thiên Uyên, tự nhiên là muốn hấn học nhiều một chút."

Vẫn nên tận dụng những nguồn lực sẵn có, nàng cũng không có nhiều thời giờ đi dạy dỗ một đế vương.

Quân Vô Dục hơi nhướng mày, không tỏ ý kiến.

"Đi về trước." Quân Vô Tà mở miệng nói, xem tư thế của những người Khuynh Vân Tông, chi sợ mộ viên Quân gia cùng hoàng lăng rất nhanh sẽ không được bình yên.

Ngày đó nàng để Mặc Thiên Uyên tìm một thi thể phạm nhân phạm tội tử hình giả trang làm tiền đề để vào hoàng lăng, nhưng thật ra không hề lo lắng người Khuynh Vân Tông sẽ phát hiện ra sự tình tiền đề còn chưa chết.

....*Editor: Emily Ton....*

Trở lại Lâm Vương phủ, Quân Vô Tà giống như người không có việc gì, tiếp tục dưỡng hoa sen trong bồn nước hoa sen. Hiện giờ hoa sen đã nở, hương hoa làm bạn với hương rượu tản ra mùi thơm mê người, Quân Vô Tà tu luyện linh lực chính là để như trở bàn tay như vậy. Linh lực trong cơ thể nàng không ngừng trưởng thành, dần dần tràn vào kỷ kinh bát mạch nàng. Chỉ là mấy ngày gần đây, tựa hồ xuất hiện linh lực đang trên đà trưởng thành dường như ngừng lại, đã qua nhiều ngày nhưng không thấy bất luận tiến triển gì.

"Là phải tăng cấp sao?" Quân Vô Tà nhìn xích linh ngưng tụ trong tay mình, hiện tại nàng đã có thể khống chế rất tốt xích linh tiết ra ngoài, nhưng linh lực chiến đấu như thế nào, nàng vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Quân Vô Dục lúc này an vị trên ghế ở một bên, hai chân thon dài bắt chéo bên nhau, một tay chống cằm, dù bận vẫn ung dung nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của Quân Vô Tà.

Từ sau khi Quân Vô Tà kêu một tiếng "Ca ca", hình thức hai người gặp nhau đã hoàn toàn thay đổi, ít nhất hiện giờ thời điểm khi Quân Vô Dục ở chung cùng một phòng với Quân Vô Tà, sẽ không phải nhận bất cứ lệnh đuổi khách nào nữa.

"Tu luyện linh lực Giới Linh hệ thực vật rất đặc thù, tuy rằng linh lực trưởng thành rất nhanh, nhưng khi thăng cấp sẽ khó khăn hơn nhiều so với người bình thường." Quân Vô Dục hảo tâm nhắc nhở tiểu gia hòa ngày thơ.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Quân Vô Dục, nàng có cảm giác giai đoạn thăng cấp đã giằng co một đoạn thời gian, nhưng vẫn không có bất luận tiến triển gì, vì thế nàng còn cố ý đi dò hỏi dò Quân Khanh cùng Long Kỳ, nàng vốn tưởng rằng mình đã sai ở nơi nào đó.

"Thăng cấp khó khăn?"

Đối với người bình thường sau mấy năm tu luyện, muốn thăng cấp sẽ thật phần đơn giản, chỉ cần một khi linh lực đạt tới giai đoạn bão hòa, sẽ có thể có được cơ hội đột phá. Khó khăn cho sự đột phá của rào cản cấp độ, sẽ theo cấp bậc tăng lên mà tăng cao hơn. Nhưng không quá khó để đột phá xích linh hay cam linh, trừ phi người đó không có đủ thiên tư, vì thế tiến bộ mới luôn ngừng lại.

Việc không đủ thiên tư, nghĩa là gân mạch người đó không thể nào cất chứa đủ linh lực. Độ dẻo dai kiên cường gân mạch của mỗi người chẳng những quan hệ đến tiến độ tu luyện, cũng sẽ quan hệ đến linh lực tích góp.

Linh lực ở trong cơ thể không ngừng tu luyện và tích lũy, người tu luyện có thiên phú càng tốt thì linh lực càng nhiều, mà gân mạch bọn họ có khả năng hấp thu đủ linh lực cũng sẽ càng nhiều. Nếu người không đủ thiên tư, trong quá trình tu luyện không ngừng, linh lực tăng trưởng rất chậm, mà gân mạch bọn họ cũng không thể nào chống đỡ linh lực lưu động, kết quả là một phần linh lực thu được từ quá trình tu luyện và phát triển sẽ bị rò rỉ theo gân mạch hoạt động thoát ra bên ngoài cơ thể, thế cho nên bọn họ rất khó cung ứng đủ linh lực để đột phá rào cản của cấp bậc.

Nhưng thân thể Quân Vô Tà là do năng đã ti mi điều dưỡng qua, gân mạch có thể nói là đã điều dưỡng tới trạng thái tốt nhất rồi, không còn tồn tại khả năng linh lực sẽ xói mòn.

Quân Vô Dược mỉm cười và giơ tay lên, một đoàn sương mù màu đen ngưng tụ lại từ lòng bàn tay hắn, khi hắn nhẹ nhàng phát tay, đám sương mù rất nhanh bay về phía Quân Vô Tà, khuếch tán từ trên đỉnh đầu nàng và tản xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Đột phá (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Màn sương mù màu đen khuếch tán ở quanh thân Quân Vô Tà, dần dần mờ nhạt và biến mất. Theo màn sương mỏng màu đen tiêu tán, trên người Quân Vô Tà dần dần hiện lên một vầng sáng màu đỏ. Ánh sáng đỏ được phát ra từ trong cơ thể nàng, xuyên thấu qua làn da trắng nõn, có thể nhìn thấy rõ ràng gân mạch trên làn da đang nhấp nháy ánh sáng màu đỏ.

"Linh lực trong cơ thể ngươi đã đạt tới cảnh giới tiêu chuẩn, nhưng phương thức tu luyện hệ thực vật, lại không giống như những Giới Linh khác. Ngươi muốn đột phá, ngoại trừ linh lực, còn cần một vật khác." Quân Vô Dược nheo nheo mắt.

"Thứ gì?" Quân Vô Tà khó hiểu nói.

"Giới Linh."

"....."

"Linh lực của Giới Linh hệ thực vật giống như là vạn vật sinh trưởng, không ngừng sinh sôi, nhưng lại thiếu lực lượng mạnh mẽ cần thiết để ngươi phá tan cấp bậc. Nếu ngươi muốn đột phá, nhất định phải hấp thu Giới Linh khác, sử dụng lực lượng của chúng để trợ giúp ngươi đột phá." Quân Vô Dược nói.

Quân Vô Tà hơi sững sốt, "Ta? Hấp thu Giới Linh?"

Loại chuyện này, thật sự quá mức không thể tưởng tượng.

"Ngươi có biết, vì sao nơi này chưa từng xuất hiện bất cứ một Giới Linh hệ thực vật nào hay không?"

"Vì cái gì?" Quân Vô Tà cũng rất nghi hoặc, kể từ khi trọng sinh đến nay, nàng cũng chưa từng nghe nói đến Giới Linh hệ thực vật thứ hai.

Ít nhất ở trong trí nhớ nàng thừa kế, thế giới này cũng chỉ có hai loại Giới Linh: một là Giới Linh hệ vũ khí, một là Giới Linh hệ thú. Tiểu Bạch Liên là lần đầu tiên nàng gặp và nghe qua, là Giới Linh hệ thực vật duy nhất.

Quân Vô Dược cười nói: "Trước khi Giới Linh thiết lập liên hệ cùng với con người, sẽ căn cứ vào thể chất con người để chọn lựa Giới Linh thích hợp cho chính mình. Nhưng, trong thiên hạ người có thể hấp thu lực lượng Giới Linh đã ít lại càng thêm hiếm. Giới Linh hệ thực vật cơ hồ là chưa bao giờ buông xuống thế gian. Nếu ngẫu nhiên xuất hiện một lần, cũng sẽ bởi vì chủ nhân không thể nào tu luyện và đột phá mà trở thành phế linh. Rất nhiều người thậm chí không hề ý thức được Giới Linh của mình đã thức tỉnh, vì thế thường mang theo Giới Linh hệ thực vật sống qua loa cả đời."

Có một câu hán không nói ra, đó chính là.....

Thiên hạ trong miệng hắn, là dưới tam giới nơi Quân Vô Tà đang sống, mà không phải là thiên hạ chân chính mà hắn biết.

"Nhưng ngươi thì khác, ngươi có thể chất song hồn, mào đen của ngươi có thể cắn nuốt Giới Linh, ngươi cũng có thể." Quân Vô Dược đứng dậy, đi đến trước mặt Quân Vô Tà, thời điểm một chữ cuối cùng toát ra từ trong miệng, hán điểm ngón tay ở trên trán Quân Vô Tà.

"Muốn đột phá, hãy đi cắn nuốt Giới Linh."

Quân Vô Tà hơi ngửa đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ tuyệt luân của Quân Vô Dược.

Hắn biết, linh hồn của tiểu hắc miêu đã hoà hợp cùng linh hồn nàng!

"Cắn nuốt Giới Linh càng cường đại, hiệu quả đột phá đối với ngươi càng tốt, không cần phải lãng phí cơ hội đột phá này của ngươi, nó sẽ mang đến hiệu quả không thể tưởng được cho ngươi." Quân Vô Dược hơi cúi đầu, ngón tay để ở trên trán Quân Vô Tà chậm rãi trượt xuống, thẳng đến cằm nhỏ của nàng. Ngón tay hắn hơi cong lên, nâng hàm dưới của nàng lên và nói: "Bất quá ngươi không cần lo lắng, là một người ca ca, ta sẽ giúp ngươi chuẩn bị cho lần đột phá Giới Linh đầu tiên của ngươi, ngươi chỉ cần phụ trách hấp thu là được."

Giới Linh hệ thực vật trong lần đầu tiên hấp thu Giới Linh và đột phá, sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng đối với con người. Quân Vô Dục không nghĩ sẽ tùy tiện tìm một Giới Linh phế vật để Quân Vô Tà cắn nuốt.

Tiểu Tà Nhi của hân, tự nhiên phải là tốt nhất!

"Hấp thu như thế nào?" Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, lần trước chính là tiểu hắc miêu hấp thu Hoàng Kim Cự Sư, không phải năng. Loại chuyện hấp thu Giới Linh, người khác nghe cũng chưa từng nghe qua, huống chi là làm.

"Ta sẽ chỉ giáo ngươi." Khóe môi Quân Vô Dục gọi lên, nhìn biểu tình rối rắm của tiểu gia hỏa, ý cười nơi đáy mắt hân càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Đột phá (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Quân Vô Tà, Quân Vô Dục không nhịn được liền duỗi tay ôm nàng vào trong lòng, cầm để ở trên đỉnh đầu nàng, đôi bàn tay to nâng tay nhỏ của nàng lên, đặt vào một quả thủy tinh cầu ở trong lòng bàn tay nàng như là một giải thưởng.

"Ta sớm đã chuẩn bị Giới Linh giúp ngươi, nó ở ngay bên trong." Quân Vô Dục mỉm cười, nói.

Quân Vô Tà nhìn thủy tinh cầu trong tay, lấp lánh và có thể nhìn xuyên thấu rất đẹp, nhưng khi nhìn kỹ mới chú ý tới, bên trong nó không hề đơn giản như vậy. Giống như có một luồng ánh sáng lưu động, không ngừng quay cuồng ở bên trong, từng luồng ánh sáng loé lên và dường như còn sống.

"Bên trong này là Giới Linh?" Bề mặt của hình cầu lạnh lẽo và cứng rắn, cảm thấy giống như một viên pha lê thật đẹp nhưng lại có sự khác nhau, nàng không biết được đây rốt cuộc là vật liệu gì.

"Cái này gọi là hộp Tự Linh, chuyên dùng để giam cầm vật thể như linh hồn, sau khi chủ nhân của Giới Linh từ vong trong vòng một canh giờ (2h), sẽ phải quay lại U Linh Giới. Bắt giữ chúng chỉ có thể tiến hành trong vòng một canh giờ kia. Đem chúng nó nhốt vào trong hộp Tự Linh, chúng sẽ không thể trốn thoát." Tâm tư Quân Vô Dục cũng không nằm ở trên hộp Tự Linh. Sau khi hân phát hiện ra Tiểu Bạch Liên, cũng đã sai người âm thầm chuẩn bị, hân tin tưởng tiểu gia hỏa nhất định một ngày nào đó sẽ cắn đứt đến nó.

"Đây là Giới Linh gì?" Quân Vô Tà nhìn chăm chăm trên hộp Tự Linh, luồng ánh sáng chính là linh hồn thể, đã bị giam cầm, căn bản không thể nhìn ra hình dạng ban đầu của nó.

"Đăng Xà." Quân Vô Dục neho neho mắt, thượng cổ linh thú Đăng Xà, được sinh ra cùng lúc khi thiên địa được tạo ra.

"Tuy rằng dựa vào thực lực hiện tại của ngươi, muốn hấp thu hoàn toàn Đăng Xà sẽ có khó khăn nhất định, nhưng đối với ngươi mà nói thì lần đầu tiên hấp thu Giới Linh là quan trọng nhất. Không cần lo lắng, ta sẽ trợ giúp ngươi đột phá, ngươi phải nhớ kỹ, bất luận có bao nhiêu thống khổ, đều phải luôn kiên trì. Một khi bắt đầu hấp thu, không thể từ bỏ giữa chừng, nếu không ngươi lập tức sẽ bị Giới Linh phản phệ cắn nuốt." Để Giới Linh xích linh hấp thu Đăng Xà cường đại này tất nhiên là rất mạo hiểm, nhưng Quân Vô Dục lại không muốn có bất kỳ lựa chọn nào thay thế.

Người có được Giới Linh hệ thực vật, ở lần đầu tiên khi hấp thu Giới Linh để đột phá, nó sẽ dung nhập với linh lực bên trong thân mình. Đây là một Giới Linh hoàn chỉnh nhất mà Quân Vô Tà có khả năng hấp thu, cho nên Quân Vô Dục không muốn Quân Vô Tà từ bỏ cơ hội này.

Đăng Xà cố nhiên là cường đại, nhưng năng lực của nó có thể khiến tu luyện của Quân Vô Tà ngày sau sẽ nâng cao thêm một bước.

Mạo hiểm thì sao?

Chỉ cần có hân ở đây, tiểu gia hỏa còn có thể xảy ra chuyện gì sao?

"Ngươi, tin tưởng ta sao?" Quân Vô Dục nói.

Quân Vô Tà hơi ngửa đầu, phát hiện chính mình cũng không thể nhìn được sau lưng Quân Vô Dục, liền từ bỏ.

"Tin."

Quân Vô Dục ý cười càng đậm, tiểu gia hỏa đã buông xuống phòng bị đối với hân, thật sự khiến hân hận không thể giữ nàng trong vòng tay hân.

"Mở hộp Tự Linh ra."

Quân Vô Tà y theo lời nói của Quân Vô Dục, đôi tay đặt ở trên đỉnh và dưới đáy hộp Tự Linh, đồng thời xoay chuyển theo hướng ngược nhau. Thủy tinh cầu hoàn hảo không hề có một khe hở chậm rãi chuyển động theo động tác của nàng. Linh hồn Đăng Xà ở trong hộp Tự Linh không ngừng giãy giụa rốt cuộc tìm thấy một con đường sống duy nhất để chạy ra, không ngừng đẩy linh hồn thoát ra từ khe hở.

"Làm ngay bây giờ! Giống như hằng ngày ngươi hấp thu linh lực Thương Ngự Tuyệt Liên, hấp thu linh hồn Đăng Xà vào bên trong thân thể. Không cần nóng nảy quá mức, chậm rãi dung nhập linh hồn của nó vào trong gân mạch ngươi, luyện hoá từng chút một." Ngay trong nháy mắt Đăng Xà được thả ra, Quân Vô Dục lập tức triển khai ở quanh thân một thanh chắn cường đại để giam cầm linh hồn, đem Giới Linh đang muốn tháo chạy hoàn toàn phong kín ở bên trong.

Quân Vô Tà nhắm mắt lại, bắt đầu dẫn linh hồn Giới Linh vào bên trong thân thể của mình.

Vừa mới bắt đầu làm, Quân Vô Tà liền cảm giác được một luồng linh hồn vô cùng hung hãn bắt đầu không ngừng va chạm ở trong thân thể nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Đột phá (4)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đó là năng lượng của linh hồn tuyệt đối xa lạ, bá đạo vô cùng, tràn ngập sức mạnh công kích hủy hoại. Trong nháy mắt Quân Vô Tà bắt đầu tiếp xúc, liền cảm thấy trong đầu mình một mảnh hỗn loạn, dây thần kinh phảng phất như giấy tiếp theo sẽ lập tức đứt đoạn!

Những hạt mồ hôi lớn như hạt đậu trong nháy mắt làm quần áo nàng ướt sũng!

Linh hồn đau đớn thống khổ không thể tả nổi, tội tệ hơn bất cứ nỗi đau thân thể nào đã từng cảm thấy.

Quân Vô Tà xưa nay vốn không sợ đau đớn, nhưng dưới sự thống khổ như vậy, sắc mặt nàng cũng đã trắng bệch.

Thân thể đau đớn có thể khiến người trong nháy mắt ngất đi, nhưng khi linh hồn bị tra tấn lại vĩnh viễn sẽ không làm người mất đi ý thức, nguyên nhân chính là vì linh hồn vẫn luôn tra tấn ở bên trong, ý thức của con người ngược lại sẽ càng thêm rõ ràng. Giờ khắc này, độ miễn cảm trên người Quân Vô Tà dường như còn cao xa hơn người, đến nỗi một vòi nước nhẹ nhàng, cũng đủ để khiến nàng cảm thấy hiệu quả giống như tảng đá đập vào người.

Thân thể nhỏ bé trong lòng ngực trong nháy mắt trở nên nóng bỏng, máu ở trên mặt cũng trút hết trong nháy mắt, nhưng Quân Vô Dược lại không có nhiều hành động, hần chỉ là rất cẩn thận bảo vệ Quân Vô Tà ở trong ngực.

Hần biết rõ, hiện tại Quân Vô Tà nếu có bất cứ đụng chạm gì đều sẽ là tra tấn cùng thương tổn.

Linh hồn không ngừng bị công kích, Quân Vô Tà âm thầm cắn răng. Hầu hết mọi người cả đời đều sẽ không thể có cơ hội để trải nghiệm sự tra tấn thống khổ này, nhưng đối nàng mà nói thì lại không xa lạ gì.

Năm đó thời điểm linh hồn mèo đen dung hợp cùng linh hồn nàng, nàng cũng đã thể nghiệm qua cảm giác sống không bằng chết này.

Khi đó nàng còn rất nhỏ tuổi, thời điểm khi nàng rời khỏi bàn giải phẫu, đã mất hình dạng con người, hiện giờ lại một lần nữa ném thử đau đớn quen thuộc, nội tâm nàng không có bất luận sợ hãi gì.

Chết còn không sợ, còn sợ điều này?

Đáy lòng cố chấp của Quân Vô Tà bị khơi mào, nàng chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại chính mình tăng lên tốc độ hấp thu.

Có bản lĩnh liền giết chết ta, bằng không, hãy ngoan ngoãn bị ta nuốt!

Linh hồn Đằng Xà không ngừng rung động nhiều hơn, nó không cam lòng bị một nhân loại hấp thụ, nhưng giam cầm bên ngoài lại khiến nó căn bản không có cơ hội đào tẩu. Hơn nữa dưới sự dẫn đường của nam nhân kia, nó bắt đầu không ngừng bị thiếu nữ nhân loại trước mắt hấp thụ vào trong cơ thể!

Đằng Xà không cam lòng bắt đầu điên cuồng công kích linh hồn Quân Vô Tà. Linh hồn nhân loại yếu ớt hơn nhiều, nó không tin, hủy hoại linh hồn tiểu nha đầu này, nó còn trốn không thoát!

Nhưng linh hồn của Quân Vô Tà trong tương tượng của Đằng Xà còn muốn cứng cỏi hơn, bất luận nó công kích như thế nào, linh hồn nhìn như nhỏ yếu kia vẫn không có chút sụt mẻ, một chút khả năng tiêu tán đều không có.

Sau khi linh hồn Đằng Xà hoàn toàn bị Quân Vô Tà hấp thụ vào trong thân thể, Quân Vô Tà vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ.

Ý thức nàng, theo linh hồn chìm vào trong bóng tối vô tận.

Ở nơi đó nàng nhìn thấy một mảnh thú thật lớn.

Thật lớn giống như Cự Long trong truyền thuyết, thân thể như rắn, lại có một đôi cánh với móng vuốt dài. Đôi cánh không ngừng vỗ đập, khiến thân thể lớn như rắn thể có thể xoay quanh giữa không trung!

Từ sau khi Quân Vô Tà trọng sinh, trong số thú linh mà nàng từng nhìn thấy, chỉ có Hoàng Kim Cự Sư là có kích thước lớn nhất. Tuy nhiên, chỉ cái đầu của Đằng Xà trước mắt này đã muốn không lồ hơn cả Hoàng Kim Cự Sư! Cổ hơi thở mạnh mẽ không ngừng khuếch tán, phô trương lực lượng của nó!

"Nhân loại làm càn! Ngươi thật sự muốn cắn nuốt linh hồn ta!" Đằng Xà cao cao tại thượng, nhìn Quân Vô Tà nhỏ xinh, linh hồn Quân Vô Tà nhỏ đến nỗi một cái răng nanh của nó đều muốn lớn hơn cả nàng!

Quân Vô Tà ngẩng đầu, nhìn Đằng Xà khí phách vô biên, trong ánh mắt đen nhánh, lại là một mảnh bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Đột phá (5)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, nhìn Đằng Xà khí phách vô biên, trong ánh mắt đen nhánh, lại là một mảnh bình tĩnh.

Quân Vô Tà ngồi xếp bằng trong bóng tối, cũng không tính sẽ chiến đấu cùng Đằng Xà.

Khí thể của Đằng Xà tăng vọt, nhưng thấy nhân loại nhỏ bé kia cứ nhiên ngồi xuống ngay dưới mí mắt mình, không hề bị uy hiếp của mình mà run rẩy sợ hãi.

"Người! Không sợ ta xé xác người sao!" Đằng Xà quát.

Quân Vô Tà hơi giương mắt, ánh hoàn toàn bình tĩnh.

"Người ở trong thân thể ta, xé xác ta như thế nào?"

Đằng Xà hơi sùng sốt, *tiểu nha đầu này, không khỏi có chút bình tĩnh quá mức đi?*

Cho dù nó không biết chính mình đã bị đưa tới nơi nào, nhưng trong nháy mắt bị phóng xuất ra vừa rồi, nó lại cảm giác rất rõ ràng rằng hơi thở nơi này cũng giống như lúc trước, nơi này rõ ràng chính là dưới Tam Giới!

Trong Tam Giới phía dưới, đừng nói đến cấp bậc của nó, ngay cả Giới Linh cấp 7 trở lên đều không có, linh hồn của nhân loại này nhìn thấy nó, không phải là nên bị dọa mà mất đi sự tỉnh táo hay sao?

Hơn nữa, nàng làm sao mà biết, hiện tại bọn họ đang ở bên trong thân thể của nàng?

"Người làm sao biết được?" Đằng Xà hơi sùng sờ trước phản ứng của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà vừa mới nhắm mắt lại, nghe thấy Đằng Xà mở miệng, có chút không kiên nhẫn mở mắt ra nói: "Người không phải là dị hồn thứ nhất tiến vào nơi này, cho nên không cần phải âm ỉ."

Nếu là người khác, lần đầu tiên hấp thu cơ thể linh hồn, có lẽ sẽ có chút kinh hoàng thất thố, nhưng loại chuyện này đối Quân Vô Tà mà nói, cũng không xa lạ gì.

Năm đó thời điểm tiểu hắc miêu bị dung nạp, cũng giống như tình huống hiện giờ. Thế giới dường như đen nhánh này, trên thực tế chính là một không gian trong linh hồn nàng. Bộ dáng hiện giờ của nàng bất quá là linh hồn biến thành, Đằng Xà kia cũng giống như thế. Lần đầu tiên tiến vào nơi đây, thời điểm nhìn thấy tiểu hắc miêu, Quân Vô Tà đã trải qua sự hoảng loạn và bất lực, hiện giờ nàng sẽ không lặp lại tình huống như vậy nữa!

Ở nơi tăm tối trong linh hồn của nàng, những dị hồn căn bản không có khả năng nào có thể thương tổn nàng. Hiện tại nàng cần phải làm, chính là tĩnh tâm, lợi dụng không gian linh hồn này, phân hoá và hấp thu linh hồn Đằng Xà từng chút một.

Tâm quan trọng của kinh nghiệm!

Quân Vô Tà thắng tuyệt đối!

Đằng Xà trợn mắt há hốc mồm nhìn Quân Vô Tà ngồi dưới đất an tâm tu luyện, nó có thể cảm nhận được hồn mình đang bị tiêu hoá từng chút một trong không gian linh hồn này.

Lần này, Đằng Xà đã bình tĩnh lại!

Nó dường dường là Đằng Xà, thế nhưng bị một tiểu nha đầu nhân loại cấp "Nuốt" như vậy!

"Chờ một chút! Người không thể!" Đằng Xà giật mình cầu xin, nó không muốn bị người cắn nuốt!

Nếu không phải vì nam nhân đáng sợ kia, nó sao có thể lưu lạc đến nông nỗi này!

Quân Vô Tà hoàn toàn không để ý đến kêu gào của Đằng Xà, nàng chỉ kiên nhẫn từng chút một cắn nuốt linh hồn Đằng Xà.

Từ khi Đằng Xà bắt đầu tiến vào không gian linh hồn của nàng, nó cũng đã đánh mất khả năng trốn chạy. Tiến vào nơi này, chỉ khi linh hồn Quân Vô Tà tan rã, Đằng Xà mới có thể đào tẩu, hoặc là phải chịu số phận bị cắn nuốt.

Không biết qua bao lâu, Quân Vô Tà mở mắt ra từ trong tu luyện, ánh vào mí mắt không phải là nơi tăm tối vô tận kia, mà là căn phòng quen thuộc.

Một giọng nói mang theo âm vị hài hước đột nhiên vang lên từ trên đỉnh đầu nàng, "Ta biết, người nhất định không có vấn đề gì." Khi giọng nói đó rơi xuống, Quân Vô Dược xoay thân mình Quân Vô đang Tà trong lòng ngực, đối diện với chính mình.

Trên khuôn mặt nhỏ của Quân Vô Tà được che kín bằng những giọt mồ hôi, cặp mắt to đen trắng rõ ràng hơi mở to, phảng phất còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại. Nháy mắt nhìn đến Quân Vô Dược, nàng hơi sùng sốt, theo bản năng cúi đầu, lòng bàn tay mình không biết từ khi nào đã bốc cháy lên một tia sáng màu cam của *hỏa linh hồn (Linh Viêm: 灵炎)*.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Đột phá (6)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Linh lực màu cam, ngưng tụ thành ngọn lửa, sáng ngời mà lóng lánh. Khi ánh sáng màu cam rực rỡ đập vào mắt, trong đôi mắt luôn bình tĩnh không gợn sóng của Quân Vô Tà cũng nhấc lên một tia kinh hi.

"Ta đột phá."

"Đúng vậy, Tiểu Tà Nhi giỏi quá." Quân Vô Dược nhân cơ hội hôn xuống trán Quân Vô Tà một cái, chỉ lướt qua liền ngừng, không có động tác tiến thêm bước nữa.

Gần đây tiểu gia hòa có chuyển biến thái độ đối với hần, hần không hy vọng đánh vỡ bầu không khí tốt đẹp này.

Tốc độ đột phá của tiểu gia hòa so với dự tính của hần còn muốn nhanh hơn, xem ra quá trình hấp thu Đẳng Xà cũng không tạo ra bất luận khó khăn gì cho nàng.

Thật không hổ là người hần coi trọng!

Từ xích linh đến cam linh, Quân Vô Tà chỉ dùng trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn, người bình thường phải cần dùng đến mấy năm mới có thể đạt đến tình trạng này, thật sự là làm người khó có thể tin.

Bất quá nếu như không có Quân Vô Dược chuẩn bị tốt Giới Linh trước, Quân Vô Tà muốn đột phá có thể sẽ không đơn giản như vậy.

"Sau khi tiến vào cam linh, linh lực của ngươi dùng để tu luyện cũng sẽ tăng lên gấp đôi, bất quá ngươi còn trẻ, không cần nóng vội." Quân Vô Dược giơ tay sờ tóc đẹp của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà gật gật đầu, Thương Ngự Tuyết Liên đầu tiên đã hoàn toàn nở rộ. Sau khi Thương Ngự Tuyết Liên nở ra thì cung cấp linh lực cho nàng càng ít, cũng may mấy tháng qua, Tiểu Bạch Liên đã nuôi dưỡng được mấy hạt sen, tạm thời cũng đủ để Quân Vô Tà sử dụng.

Dựa theo trên sách cổ ghi lại, nếu dưỡng bằng Thiên Tuyền Chi Thủy, Thương Ngự Tuyết Liên chỉ cần một tháng liền có thể nở hoa, hiệu quả của Ngọc Dịch Quỳnh Tương còn kém hơn rất nhiều.

Mặc dù đã đột phá thành công nhưng Quân Vô Tà cũng không vội vã tiến hành tu luyện. Thời điểm khi nàng tiêu hóa Đẳng Xà, đã bắt tri bất giác trôi qua ba ngày, mà ba ngày này, biến hóa bên trong hoàng thành chính là long trời lở đất!

Người Khuyneh Vân Tông không hề có chút bận tâm đến mặt mũi hoàng gia, không nói đến việc đột nhập và mở hoàng lăng ra, ngay cả phần mộ Quân Cổ cũng bị người đào lên.

Nhưng người Khuyneh Vân Tông cẩn thận tìm kiếm một phen, vẫn như cũ không thể tìm thấy tung tích Hồn Ngọc, điều này khiến bọn họ muốn thối hết tất cả lên!

Quân Vô Tà thậm chí còn không kịp rửa mặt, đã nghe được một chuỗi gầm rú đình tại nhứt óc, nàng khẽ cau mày, vọt lên một cái áo ngoài che lại sự chật vật trong ba ngày qua của mình, trực tiếp bước ra cửa phòng.

"Tiểu hắc!"

Mèo đen đang ghé ngoài cửa nghe thấy Quân Vô Tà kêu gọi thì lập tức hóa thân thành Hắc thú, cồng Quân Vô Tà hướng tới nơi thanh âm phát ra mà chạy.

Quân Vô Dược không nhanh không chậm đi ra từ trong phòng, nhìn bóng dáng vội vã của Quân Vô Tà, ý cười trên khóe miệng dần dần biến mất.

Rốt cuộc là con kiến nào không biết sống chết, cũng dám quấy rầy đúng ngay lúc Tiểu Tà Nhi đang nghỉ ngơi.....

Con người đen nhánh chậm rãi lộ ra một tia màu tím nguy hiểm, hơi thở bao phủ toàn bộ bên trong biệt viện làm người hít thở không thông. Hắc y nhân ẩn nấp trong bóng tối cả kinh trước sự tức giận của Quân Vô Dược, khăn trương lắc mình xuất hiện, quỳ gối trước mặt hần.

"Tước gia!"

"Là người nào?" Khóe miệng Quân Vô Dược banh ra thành một đường thẳng tắp lạnh băng.

"Là người Khuyneh Vân Tông."

"Thật tốt, hảo hức muốn chết như vậy, ta sẽ thanh toán cho bọn họ." Quân Vô Dược cười lạnh, đột nhiên khóe mắt hần thoáng nhìn qua Tiểu Bạch Liên đang gầy gù từ nãy đến giờ bên cạnh hồ hoa sen, con người màu tím hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Tiểu Bạch Liên đột nhiên bị nhìn chằm chằm, lông tơ toàn thân đều dựng lên, mới vừa rồi hần còn đang êm đẹp tu luyện ở hồ hoa sen, kết quả là bị uy áp mà Quân Vô Dược phóng xuất ra áp cả người hần đau nhức. Hiện tại, vừa mới hóa thành hình người chuẩn bị rời khỏi nơi đây, nhưng mà đã bị đại ma vương này nhưng thấy.

"Đi lấy một vò Bích Nguyệt tới đây." Quân Vô Dược nhìn Tiểu Bạch Liên, dạn dò nói với hắc y nhân một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Vả mặt lần thứ ba (1)

Bên ngoài Lân Vương phủ tràn ngập khói, rất nhiều Thụy Lân Quân xuất hiện ở ngoài phủ, mà đứng đối diện trước mặt bọn họ, là 10 người Khuyneh Vân Tông.

"Ta nói, không cần phải lãng phí thời gian, chút thực lực ấy của các ngươi còn chưa đủ xem, ngoan ngoan giao ra Hồn Ngọc, đừng tự tìm ăn khổ." Một đệ tử Khuyneh Vân Tông xoay cổ tay của mình, mang một đôi bao tay màu đen ở trên tay hần. Hần nhìn về phía Thụy Lân Quân vừa rồi bị một quyền của hần đánh bay va vào trước đại môn Lân Vương phủ, trong mắt tràn ngập miệt thị.

Ở phía sau hần, còn có ba gã Khuyneh Vân Tông mặc phục sức đệ tử, ngoài ra còn có sáu người khác mặc quần áo khác nhau, thực rõ ràng đây là những cường giả khác do Khuyneh Vân Tông mang đến lần này.

Bá tánh vây quanh ở một bên hoảng sợ, hỗn loạn như vậy đã xảy ra liên tục từ hôm qua đến giờ, người Khuyneh Vân Tông bỗng nhiên gây khó dễ cho Lân Vương phủ, nếu Thụy Lân Quân không đuổi tới đúng lúc, chỉ sợ hiện tại Lân Vương phủ sớm đã bị hủy trong tay nhóm người này.

Số lượng Thụy Lân Quân tụ tập bên ngoài Lân Vương phủ đã hơn trăm, nhưng ưu thế về nhân số của Thụy Lân Quân, hiện giờ lại bị người Khuyneh Vân Tông đè đánh.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngẩn ngẩn trong vòng một ngày, Thụy Lâm Quân thiệt hại gần như hơn trăm, mà 10 người Khuynh Vân Tông lại may may không có tổn thất nào.

Giờ này khắc này, Quân Tiền kéo dài khuôn mặt, nhìn hỗn loạn trước mắt, hai bên giao thủ đã lâu, nhưng người Khuynh Vân Tông chân chính động thủ cũng chỉ có bốn gã đệ tử bốn tông, sáu người khác thế nhưng vẫn ở trong trạng thái bàng quan.

Bốn người ra tay này, trong khoảng 30 tuổi, mà thực lực mỗi người bọn họ đều là Lục Linh trở lên.

Khuynh Vân Tông cực kỳ để ý đối với Hồn Ngọc, đệ tử được phái tới lần này, không có một ai là có thể trêu chọc.

"Phụ thân, để ta tới." Quân Khanh vẫn luôn ngồi ở trên xe lăn, già vờ tàn phế đã không áp được phần nộ trong lòng. Trong ngày này, hắn trở mắt nhìn những binh lính giống như huynh đệ, bị thương và bị chèn ép bởi người Khuynh Vân Tông, tích tụ ở trong lòng khiến hắn không cam lòng cùng phần nộ, cơ hồ làm hắn không cách nào ngồi xuống.

Khuynh Vân Tông khinh người quá đáng!

Quân Tiền vẫn không mở miệng, ánh mắt hắn nhìn về những người phía sau đệ tử Khuynh Vân Tông.

Sáu người kia, trẻ tuổi nhất cũng đã qua tuổi nửa trăm, có vài vị niên cấp thậm chí vượt qua Quân Tiền. Bọn họ chậm chạp chưa có ra tay, cũng không phải do tuổi tác bọn họ đã cao, mà là bởi vì cục diện trước mắt đệ tử Khuynh Vân Tông cũng đủ sức ứng phó, cho nên không cần bọn họ ra tay.

Quân Tiền có thể xác định, thực lực của sáu người này, không có một ai dưới hắn!

Hiện giờ thực lực Quân Tiền đã là Lục Linh, liên thủ cùng Thực Cốt Bạch Kiều để đối phó những đệ tử đó của Khuynh Vân Tông có khả năng sẽ ngang sức ngang tài, nhưng.....

Sáu người kia, Quân Khanh tuyệt đối không thể ứng phó được.

Quân Tiền chậm chạp không muốn để Quân Khanh ra tay, không phải hắn không quý trọng tính mạng Thụy Lâm Quân, mà là hắn biết rõ, một khi Quân Khanh hoặc hắn gia nhập cuộc chiến, chỉ sợ sáu người kia lập tức sẽ không ở vào vị trí bàng quan như vậy.

Căn cứ vào suy tính của Quân Tiền, thực lực kém nhất của sáu người, chỉ sợ đều đã tới sơ cấp Thanh Linh, một khi để bọn họ ra tay, trong khoảnh khắc liền sẽ huyết tẩy Lâm Vương phủ!

"Như thế nào? Vẫn chưa từ bỏ ý định?" Nam tử mang theo bộ găng tay màu đen ngạo mạn hất cằm lên. Găng tay của hắn là Giới Linh của hắn. Dưới phụ trợ của Giới Linh, một quyền của hắn liền có thể đánh chết sư tử, những người binh lính, căn bản là không chịu đựng nổi một quyền của hắn!

"Lâm Vương phủ nhỏ nhỏ, sẽ không cần mưu toan đối nghịch cùng Khuynh Vân Tông, nhưng vẫn cố chấp mê không tỉnh ngộ như vậy, chúng ta thật sự là không thể khách khí." Đây đưa một ngày, đệ tử Khuynh Vân Tông đã có chút không còn kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Vả mặt lần thứ ba (2)

"Nếu bọn họ chấp mê bất ngộ (bướng bỉnh), lập tức không cần dong dài, bắt phế vật kia lại, ta không tin Lâm Vương còn có thể ôm Hồn Ngọc không buông." Hai gã đệ tử Khuynh Vân Tông công khai thảo luận kế hoạch, hoàn toàn không quan tâm đến sự hiện diện của Thụy Lâm Quân và sự phẫn nộ của phụ tử Quân gia.

Phế vật trong miệng bọn họ, tất nhiên là Quân Khanh đang ngồi trên xe lăn.

Đôi mắt Quân Khanh nháy mắt đỏ bừng, hận không thể xông lên tử chiến một trận với đám hỗn đản này!

Không có bất cứ thương lượng nào, cũng không có bất cứ dò hỏi nào, Khuynh Vân Tông vừa đến cửa lập tức đại khai sát giới. Bên ngoài Lâm Vương phủ, còn có một số binh lính đã bị trọng thương, bọn họ bị người Khuynh Vân Tông đã thương không chút lưu tình, sinh tử chưa biết!

Xưa nay nghe nói Khuynh Vân Tông hành sự bá đạo, nhưng chỉ có những người tự mình thử nghiệm qua mới biết, người trong đệ nhất tông môn này không nói lí ra sao!

"Các ngươi không cần khinh người quá đáng!" Thụy Lâm Quân phần nộ nắm chặt binh khí trong tay, đứng yên che ở trước người Quân Khanh và Quân Tiền.

Bọn họ có lẽ không cường đại như đệ tử Khuynh Vân Tông, nhưng tin ngưỡng của bọn họ lại không dung bất luận kẻ nào xâm phạm!

"Muốn động tới tiểu Vương gia, hãy bước qua xác của chúng ta trước!" Long Kỳ dẫn đầu bước tới, đứng ở vị trí hàng đầu, thanh kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh bất chèo trước người.

"Ha ha ha." Đệ tử Khuynh Vân Tông, nhìn đến cảnh tượng này thì ầm ầm cười to, tiếng cười như đang nhạo báng kẻ yếu.

"Chỉ bằng vào các ngươi? Các ngươi thật sự đang nghĩ chúng ta không giết được các ngươi sao? Nếu như các ngươi muốn chết, chúng ta đây cũng sẽ thành toàn cho các ngươi, yên tâm, chờ sau khi các ngươi chết đi, ta sẽ dẫm lên xác của mỗi người các ngươi, kéo dài tiểu Vương gia phế vật của các ngươi tới trên mặt đất, khiến hắn phải quỳ gối bên chân ta cầu xin tha thứ."

Ngôn ngữ nhục nhã, như một lưỡi dao sắc bén cắt vào trong lòng mỗi người Thụy Lâm Quân.

Người mà bọn họ đã tuyên thệ nguyện trung thành, sao có thể cho phép người khác khi dễ như thế!

Long Kỳ thành linh phi thân bắn ra ngoài, thanh kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng lấp lánh, giống như tia chớp lao về phía người nọ vừa nhả ra lời vũ nhục đối với Quân Khanh!

Đệ tử Khuynh Vân Tông không hề sợ hãi, đối diện trực tiếp với công kích của Long Kỳ, trong tay hắn ta nắm hai thanh đao giới linh hệ vũ khí, có thể biến ảo thành cong. Trong nháy mắt, khi kiếm của Long Kỳ đâm tới, hắn ta chột cúi thấp người, né tránh một đòn trí mạng, thân mình linh hoạt như ảo ảnh loé lên bên cạnh, thanh song đao trong tay tiếp đón hướng về phía trên người Long Kỳ!

Trong nháy mắt, Long Kỳ và người nọ đã đánh thành một đoàn.

Những người khác của Khuynh Vân Tông không chút để ý đứng ở một bên xem diễn, thật giống như phát sinh trước mắt sẽ kết thúc theo cùng cách của những cuộc chiến phía trước, sẽ kết thúc trong sự nhục nhã lần nữa của Thụy Lâm Quân.

Nhưng mà rất nhanh, nụ cười trên mặt bọn họ lập tức biến mất.

Long Kỳ mạnh mẽ chống lại công kích của thanh song đao, trong nháy mắt khi song đao của người nọ đâm vào bả vai trái và phải của Long Kỳ. Long Kỳ lập tức phát lực, cơ bắp bắt đầu mở rộng khoả chặt hai thanh đao cắm chặt vào trong thịt, không màng đau nhức trên người, hắn quát lớn một tiếng, một kiếm đâm tới vị trí trái tim người nọ!

"Đáng chết!" Đệ tử Khuynh Vân Tông hiển nhiên chưa bao giờ đựng qua đấu pháp không muốn sống như thế, để né tránh, người nọ không thể không buông song đao trong tay ra, nhưng dù là như thế, mũi kiếm của Long Kỳ vẫn như cũ đâm thủng cánh tay trái của người nọ.

Đã chiến đấu với mấy chục người, đệ tử Khuynh Vân Tông có thể duy trì vẫn còn nguyên vẹn, trùng mắt nhìn Long Kỳ đã làm hắn ta chảy máu, song đao giới linh sau khi rời khỏi khỏi tay hắn ta đã hoá thành hư vô, thoát khỏi giam cầm của Long Kỳ, trở về trong tay hắn ta.

Long Kỳ thẳng tắp đứng ngay tại chỗ, hai miệng vết thương nơi bả vai không ngừng chảy máu, hắn cũng không màng để ý tới, đôi mắt khiến lòng người run sợ, như hai lưỡi dao sắc bén, đảo qua trên mặt tất cả đệ tử Khuynh Vân Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Vả mặt lần thứ ba (3)

"Kiếm tiếp theo, sẽ lấy mạng ngươi." Long Kỳ híp nửa mắt, khiêu khích nhìn về phía người Khuynh Vân Tông.

Sắc mặt người nọ âm trầm, cơ hồ không dám tin, Long Kỳ có thể khiến mình bị thương.

"Hiện tại cũng không phải là thời điểm để chơi, rác rưởi như vậy cần gì phải lãng phí thời gian, trước hết hãy hoàn thành nhiệm vụ của đại tiểu thụ, sau đó từ từ giết chết bọn họ cũng không vội." Nhìn thấy đồng bạn bị thương, tức giận tăng lên, một tên đệ tử khác của Khuynh Vân Tông vội vàng tiến lên một bước.

Tiểu đánh tiểu nháo* đã đủ rồi, bọn họ không có quá nhiều thời gian để lãng phí ở nơi này.

*Tiểu đã tiểu nháo (小打小闹: đánh với quy mô nhỏ (small-scale) {Edit & Dịch: Emily Ton}

"Lưu lại mạng chó của gia hòa này, ta phải dùng hắn để thử nghiệm được." Nam tử bị thương thấp giọng nói một tiếng, đôi mắt nhìn về phía Long Kỳ, tràn đầy ác độc.

"Tùy ngươi."

Dứt lời, bốn người Khuynh Vân Tông đồng thời công kích về phía Long Kỳ.

Đột nhiên phải đối mặt với cuộc tấn công của bốn Lục Linh, Long Kỳ ngay cả thời gian thở dốc cũng đều không có.

Thình lình, một tiếng kêu to vang lên ở phía trên đám người, Thực Cốt Bạch Kiều màu trắng lao xuống trước đại môn Lâm Vương phủ, theo sát phía sau là một thân ảnh thon dài!

"Phụ thân, ta không nhịn nổi nữa." Quân Khanh ngay khoảng khắc ra tay đã nói với Quân Tiễn.

Long Kỳ giống như huynh đệ hắn, hiện giờ huynh đệ lại liều mạng vì hắn, muốn hắn ngồi ở chỗ kia quan sát trận chiến, hắn quả quyết làm không được.

Quân Tiễn khẽ thờ dài một tiếng, nhưng đáy mắt lại mỉm cười.

"Vậy không cần nhịn nữa! Thụy Lâm Quân nghe lệnh! Tru sát hết những người này!" Quân Tiễn ra lệnh một tiếng, Thụy Lâm Quân vẫn luôn vâng quân lệnh lập tức đánh về phía 10 người Khuynh Vân Tông!

Trong chốc lát, cả trăm người bắt đầu đại chiến, tiếng gầm rú cùng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Ngay nháy mắt khi tất cả Thụy Lâm Quân ra tay, sáu người kia vẫn luôn trầm mặc chưa hề ra tay rút cuộc di chuyển!

Cố kỵ của Quân Tiễn giờ phút này đã trở thành hiện thực, rõ ràng là sáu vị lão giả đã qua tuổi 50, nhưng thân thủ của sáu người còn muốn linh hoạt hơn so với bốn đệ tử Khuynh Vân Tông! Năm đạo linh khí Thanh Linh màu xanh lá cây bắn xuyên tận trời, ngoài ra còn có một ánh sáng màu lam lóa mắt.

Dưới Tử Linh, Lam Linh là mạnh nhất!

Nháy mắt khi ánh sáng màu lam xuất hiện, toàn bộ Thụy Lâm Quân đều có thể cảm giác được uy áp cường đại chưa từng có bao giờ!

Lam Linh cường đại, đủ để cho những người dưới Lục Linh hô hấp khó khăn, chó nói đến khả năng chiến đấu, ngay cả đi đường cũng phải cố hết sức.

Toàn thân tản ra linh khí màu lam, là một lão giả có râu hoa râm, đôi tay hắn nắm ở phía sau lưng, đứng phía sau mọi người, một đôi mắt khôn ngoan đang khảo sát cuộc chiến, mày hơi nhăn lại.

Khuynh Vân Tông huy động cả thầy có hai vị cường giả Lam Linh, một trong số họ là Khương Thần Thanh đã vào hoàng cung cùng với Tần Ngữ Yên để tìm và tính sổ với Mặc

Thiên Uyên, và một vị khác đang đứng ở trước đại môn Lân Vương phủ!

Dưới uy áp của cường giả Lam Linh, sức chiến đấu của binh lính Thụy Lân Quân bị giảm xuống, chỉ có Long Kỳ, Quân Tiễn, Quân Khanh và rất ít người còn có thể cố gắng chống đỡ. Nhưng kế tiếp bọn họ phải đối mặt, chính là liên thủ đả kích của bốn gã cường giả Lục Linh và năm tên cường giả Thanh Linh!

Tình huống tồi tệ tới cực điểm!

Mọi người Quân gia đang lâm vào khổ chiến, miệng vết thương lớn lớn bé bé bắt đầu không ngừng lan rộng toàn thân bọn họ, mùi máu tươi dày đặc tràn ngập ở trong không khí, khiến người hít thở không thông!

Đúng ngay lúc này, một tiếng rống chột vang lên tận trời!

Một hắc ảnh thật lớn vọt ra từ trong đại môn Lân Vương phủ, một thân ảnh nhỏ xinh đứng ở trên đó!

"Ai dám đụng đến gia gia và tiểu thúc ta!" Giọng nói lạnh băng truyền vào trong tai mọi người. Tất cả mọi người đang ở trong trận chiến, theo bản năng nhìn lại về nơi giọng nói phát ra.

Chỉ thấy trên lưng một con Hắc thú hùng hổ, một người thiếu nữ tuyệt sắc đang hí một nửa đôi mắt lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Vả mặt lần thứ ba (4)

Con người lạnh lẽo của Quân Vô Tà đảo qua toàn trường, ánh mắt chạm đến thương thế trên người Quân Tiễn và Quân Khanh, trong đầu nổ vang một tiếng.

Nàng vốn tính toán dùng tính cuồng vọng của Khuyết Vân Tông để giáo dục Mặc Thiên Uyên về đạo làm đế vương, cũng đã chuẩn bị để Quân Vô Dược ra tay nhằm chấm dứt mâu thuẫn với Khuyết Vân Tông. Nhưng, nàng lại không hề nghĩ đến, trùng hợp với thời gian khi mình đột phá, trong lúc hôn mê, Khuyết Vân Tông cư nhiên đã giết tới cửa bọn họ!

Quân Vô Dược trước đó vẫn luôn bận tâm bảo hộ nàng đột phá cam linh, cho nên không cách nào biết được Lân Vương phủ đã bị lâm nguy.

Hiện giờ nhìn đến thân ảnh nhiễm máu của Quân Tiễn và Quân Khanh, trong đầu Quân Vô Tà, chỉ có một ý niệm!

Nàng muốn khiến cho Khuyết Vân Tông chết không có chỗ chôn, toàn tông trên dưới chó gà không tha!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Thiếu nữ và Hắc thú đột nhiên xuất hiện, khiến cho đám người Khuyết Vân Tông hơi sững sốt. Đợi sau khi bọn họ thấy rõ dung mạo của Quân Vô Tà, lập tức buông lỏng cảnh giác trong lòng.

Bất quá là một tiểu nha đầu 14-15 tuổi, Quân Tiễn và Quân Khanh đều bị bọn họ đả thương, tiểu nha đầu này còn có thể làm nên chuyện gì?

Mọi người ở đây, chỉ có cường giả Lam Linh, khi nhìn đến sự xuất hiện của Quân Vô Tà thì hơi sững sốt.

Hắn đã thả ra uy áp, người dưới Lục Linh đều sẽ có ảnh hưởng nặng nề, nhưng khuôn mặt nha đầu này vẫn lạnh lùng, dường như ít bị ảnh hưởng nhất. Mà càng khiến hắn nghi hoặc hơn chính là, hắn không thể nhìn ra cấp bậc giới linh của Hắc thú phía dưới Quân Vô Tà.

Cường giả Lam Linh khẽ nhíu mày, với thực lực hiện giờ của hắn, liếc mắt một cái liền nhìn ra thực lực của Quân Vô Tà, tuy nhiên khi vừa nhìn thấy, lại khiến hắn hơi kinh hãi trong lòng.

Nha đầu này, tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng đã là Cam Linh!

Với số tuổi của nàng, chỉ sợ Giới Linh vừa mới thức tỉnh chưa được bao lâu, trong thời gian ngắn như thế, lại có thể đột phá từ Xích Linh tới Cam Linh, điều này quả thực khiến người khó có thể tin!

Cam Linh nho nhỏ, hắn không để vào trong mắt, nhưng điều khiến hắn khiếp sợ, chính là số tuổi của Quân Vô Tà!

Một nha đầu 14 tuổi đã có thể đột phá Cam Linh, lại hoàn toàn không chịu bất kỳ áp lực nào dưới uy áp của hắn, điều này thật sự khiến người cảm thấy khó lý giải.

"Tiểu hắc." Giọng nói lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên.

"Giết!"

Lúc giọng nói rơi xuống, Quân Vô Tà đã nhảy xuống khỏi lưng Hắc thú. Tuy rằng nàng vừa mới đột phá Cam Linh, nhưng hiện giờ thân nhân quan trọng nhất của mình, đang bị người gây thương tích ở ngay trước mắt, nàng không thể chịu nổi hận ý trong lòng.

Hắc thú lớn gào thét phi nhanh về phía đệ tử Khuyết Vân Tông. Mục tiêu thứ nhất của nó đó là một đệ tử Khuyết Vân Tông đang dây dưa bên người Quân Tiễn.

Người nọ nhìn thấy đó là giới linh Hắc thú của Quân Vô Tà, cũng không cảm thấy có gì đáng sợ, nhưng khoảng khắc khi Hắc thú chụp lấy hắn, hắn lại ngây ngẩn cả người!

Làm sao lại nhanh như vậy!

Không kịp có bất luận phản kháng nào, gia hỏa quá mức khinh địch, đã bị Hắc thú một ngụm cắn đứt cổ!

"Rống!!!" Hắc thú đột nhiên ném cái đầu đã bị cắn xuống vút ra ngoài.

Đầu mang theo máu tươi vẽ ra một đường cong quý dị trong không trung, máu tươi ảm áp, vậy tới trên người những người Khuynh Vân Tông khác.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, ai cũng không thể nghĩ đến, một giới linh không nhìn ra cấp bậc lại có thể xuống tay nhanh chóng như thế!

"Hôm nay, một tên trong số các người, cũng đừng nghĩ rồi đi." Quân Vô Tà thu hẹp mắt lại, phóng thích Cam Linh vừa mới thức tỉnh.

Một vầng sáng màu cam linh khí tán ra quanh thân của Quân Vô Tà, 9 người Khuynh Vân Tông còn lại, khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà.

Giai đoạn Cam Linh, đã có thể giải phóng được linh lực ra ngoài với mức độ như thế!

Sao có thể!

Trước mắt mọi người, bất quá chỉ là một Cam Linh, thậm chí còn yếu hơn rất nhiều so với Quân Tiễn bọn họ, nhưng vì một lý do không rõ ràng nào đó, khi bị cặp mắt giống như băng hàn kia theo dõi, bọn họ liền cảm thấy giống như lọt vào địa ngục Tu La khiến nhân tâm kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Vả mặt lần thứ ba (5)

Một vầng sáng màu cam linh khí tán ra quanh thân của Quân Vô Tà, 9 người Khuynh Vân Tông còn lại, khiếp sợ nhìn Quân Vô Tà.

Giai đoạn Cam Linh, đã có thể giải phóng được linh lực ra ngoài với mức độ như thế!

Sao có thể!

Trước mắt mọi người, bất quá chỉ là một Cam Linh, thậm chí còn yếu hơn rất nhiều so với Quân Tiễn bọn họ, nhưng vì một lý do không rõ ràng nào đó, khi bị cặp mắt giống như băng hàn kia theo dõi, bọn họ liền cảm thấy giống như lọt vào địa ngục Tu La khiến nhân tâm kinh hãi.

Một cam linh quý dị, một giới linh nhìn không ra cấp bậc, sự kết hợp này không thể không làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi.

Quân Khanh đang ở trong hỗn chiến kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, hẳn rõ ràng nhớ rõ giới linh của Quân Vô Tà vừa mới thức tỉnh được mấy tháng, năng như thế nào đã đột phá tới cam linh?

Tốc độ đột phá điên cuồng bậc này, ngay cả Quân Khanh cũng thực sự hoảng sợ!

Quân Vô Tà đã chuẩn bị ra tay, nhưng mà ngay khoảnh khắc năng đánh sâu về phía đệ tử Khuynh Vân Tông, một thân ảnh màu trắng lại lạng yên bay qua từ phía sau nòng.

"Loại tiểu nhân vật này giao cho ta xử lý đi, chủ nhân có thể nghỉ ngơi ở một bên." Giọng nói trong trẻo của thiếu niên truyền vào trong tai Quân Vô Tà, gió nhẹ mang đến một mùi nồng đậm hương rượu, tràn ngập quanh hơi thở của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi sùng sốt, nhìn bóng dáng màu trắng kia, bước chân đang đi bỗng thu trở về.

Túy Liên!

Bạch y của thiếu niên phát phơ ló ra sau một gương mặt tuấn mỹ tuyết luân, hai má trên mặt còn hơi ửng đỏ, nhảy bước lớn vào bên trong chiến trường. Nơi hắn đi qua, giống như cuốn lên một đạo gió xoáy, đám người Quân Tiễn đang gặp nguy cơ bên trong, chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng ngang ngược lôi kéo cổ áo bọn họ, giây tiếp theo, bọn họ đã bị ném trực tiếp ra khỏi chiến trường!

Trong thời gian chớp mắt, toàn bộ đám người Long Kỳ đang bị vây khốn bên trong đã bị ném ra ngoài chiến trường.

Trên chiến trường, duy thấy một nữ thiếu niên bạch y đơn độc lạnh lùng đứng ở bên trong vòng vây của Khuynh Vân Tông, quần áo hẳn hơi rộng mớ, lộ ra một mảnh da thịt trắng tinh, hẳn hơi nhún vai, nghiêng tay, trong tay còn xách theo một bầu rượu tinh xảo hoa mỹ.

Túy Liên đáp hai chân lên trên đất ướt, vết máu nhớp dính trải rộng các nơi dưới chân hắn, hẳn hơi ngửa đầu, con người bừa bãi đảo qua toàn bộ người Khuynh Vân Tông.

"Gia gia! Tiểu thúc!" Đồng thời khi Quân gia phụ tử bị ném ra, Quân Vô Tà lập tức dùng linh lực đón lấy hai người, vững vàng hạ xuống trên mặt đất.

"Vô Tà, thiếu niên kia là ai?" Quân Khanh đỡ Quân Tiễn, nhìn Túy Liên đang bị Khuynh Vân Tông vây quanh, mới vừa rồi hẳn căn bản không cảm giác được có bất luận kẻ nào tới gần, đã bị người ném ra ngoài, hiện giờ xem ra, tất cả đều là do thiếu niên kia làm.

"Hắn là Túy Liên." Quân Vô Tà banh mặt, ánh mắt nhanh chóng đảo qua trên người Quân gia phụ tử. Sau khi xác định bọn họ không có vết thương trí mạng, lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra. Nhưng lại nhìn thấy quần áo nhiễm đầy máu hồng cùng với những miếng vết thương dữ tợn của hai người, tức giận vừa mới tắt, lại lần nữa cuốn lên lửa giận ngập trời!

Quân Vô Tà quay đầu nhìn về phía Túy Liên và Hắc thú ở trên chiến trường, lạnh giọng hạ lệnh.

"Một tên cũng không lưu."

Đám làm Quân Tiễn và Quân Khanh bị thương, liền tìm chết đi!

"Thu nhận." Khóe môi Túy Liên gợi lên, linh hồn dưới sự kích thích của rượu, dần dần chìm đắm trong điên cuồng!

"Người là người nào!" Thiếu niên đột nhiên xâm nhập vào cuộc chiến và làm rối tung xung lượng của bọn họ, trên mặt đệ tử Khuynh Vân Tông lập tức lộ ra hận ý dữ tợn.

Đầu tiên là Hắc thú nhanh chớp nhoáng, sau đó là mỹ thiếu niên xuất quỷ nhập thần, sự tình phát sinh liên tiếp, đã làm điên đảo nhận thức của bọn họ.

Nếu nói tốc độ của Hắc thú quá nhanh, tuy nhiên bọn họ ít nhất còn có thể thấy rõ thân ảnh Hắc thú, nhưng thiếu niên này thì xuất hiện khi nào?

Không một ai chú ý tới!

Ngay cả vị cường giả lam linh, cũng là sau khi Túy Liên đứng yên, mới ý thức được có nhiều thêm một vị thiếu niên đẹp như vậy.

Túy Liên quét mắt lạnh, tùy tay giơ lên bầu rượu xách theo, vui sướng rót vào trong miệng, tiêu sái lau tí rượu bên môi, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: "Nhớ kỹ, hôm nay đưa các ngươi lên đường, là ông nội Túy Liên của các ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Vả mặt lần thứ ba (6)

"Khẩu khí thật lớn! Tiểu tử thú nhà ngươi đúng là không biết sống chết....." Đệ tử Khuynh Vân Tông nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Túy Liên, không biết hỗn trưởng này chạy ra từ nơi nào, cũng dám cuồng vọng như vậy.

Túy Liên nhướng mày, bạch y như tuyết, cuốn theo một con gió xoáy màu trắng, thổi qua và quét về phía người nọ!

Người nọ chấn động cả người, nhưng không thể nhìn thấy được thân ảnh Túy Liên!

Tốc độ này..... còn nhanh hơn so với Hắc thú!

Đột nhiên, Túy Liên hiện thân cách trước mặt người nọ nửa thước, khuôn mặt lạnh lùng mang theo men rượu say sưa, hắn thình lình nâng tay ném một quyền về phía người nọ!

Đệ tử kia của Khuynh Vân Tông, thấy Túy Liên trực tiếp đâm một quyền tới, trong lòng âm thầm cười lạnh một tiếng, hội tụ linh lực toàn thân vào hai chiếc găng tay Quyền Bộ của mình. Trong suốt những cuộc đụng độ một ngày trước, hắn đã dùng giới linh hệ vũ khí Quyền Bộ biến ảo này đánh bay không biết bao nhiêu Thụy Lâm Quân, huống chi là thiếu niên gầy yếu trước mắt này!

Nam tử tin tưởng mười phần, bùng nổ ném ra một quyền, trực tiếp vào nắm tay của Túy Liên!

Trong phút chốc, âm thanh xương cốt vỡ vụn xuyên qua màng tai, bàn tay đang mang theo Quyền Bộ màu đen, trong nháy mắt chạm đến nắm tay sạch sẽ trắng nõn của Túy Liên, dùng mất thường có thể nhìn thấy được tốc độ biến hình vận vạo của xương tay hắn, xương tay xương cốt, tắc tắc bị nghiền áp thành bột phấn!

Nhưng mà, hết thấy còn chưa kết thúc, khoe miệng Túy Liên nhai một ngụm cười điên cuồng, rút cuộc một quyền quán triệt, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp xuyên thấu xương tay, xuyên qua xương cốt toàn bộ cánh tay.

Tiếng nứt *rắc rắc* giòn tan vang lên, xương cốt người nọ trực tiếp bị đánh xuyên qua từ chỗ khuỷu tay!

Da thịt trắng bị xương cốt phá vỡ, bị bỏ ra giống như bó củi, lộ ra ở trong không khí, máu đỏ tươi, theo xương trắng sái lác đầy đất.

"Tắc, đó là tất cả sức lực ngươi có?" Túy Liên hơi nâng cằm, nhìn nam nhân đang rên rỉ trong đau đớn, khoe môi treo lên một tia khinh thường.

Hắc thú một bên đang chiến đấu với một người Khuynh Vân Tông khác, sau khi nhìn đến hình ảnh xương tay người nọ gãy vỡ, xù xì lông lón trên mặt, xuất hiện một tia vận vạo.

Ngay cả nó đều ngăn không được một quyền của Túy Liên, huống chi là người thường đó!

"*A a a!*" Đệ tử Khuynh Vân Tông ngã vào trong vũng máu, nơi nào còn có kiêu ngạo và cao ngạo của ngày xưa, một khuôn mặt tái nhợt run rẩy không kiểm soát được trên mặt đất, phát ra rên rỉ tê tâm liệt phế.

Ác mộng cũng chưa kết thúc, bạch y thiếu niên chột ngồi xỏm thân mình xuống, nhìn đệ tử Khuynh Vân Tông ở trên mặt đất, đôi mắt dưới tác dụng của rượu trở nên đỏ đậm, hắn thình lình nâng tay lên, hai đầm như nước mưa trút xuống trên người của người nọ.

Mỗi một quyền, đều là xương thịt nứt vỡ tàn nhẫn!

Máu tươi vẩy ra tại thời điểm Túy Liên vùng quyền, nhiễm đỏ quần áo trắng tuyết của hắn, máu tươi ảm áp ở trên mặt hắn, cùng với mỹ mạo tăng thêm một phần yêu dị.

Trong thời gian chớp mắt, một người đang sống sờ sờ, ngay khi nắm tay Túy Liên hạ xuống, biến thành một bãi thịt nát, tìm không ra một khối xương cốt hoàn chỉnh.

Hình ảnh đầm máu kia, dùng nói là người Khuynh Vân Tông xem đến sắp phun ra, ngay cả Quân Tiền mấy chục năm huyết chiến trên chiến trường, mặt mũi đều trắng bệch. Hắn kinh hãi nhìn về phía Quân Vô Tà, nhưng phát hiện sắc mặt Quân Vô Tà vẫn lạnh lẽo như cũ, cặp con ngươi quanh què, nơi nào thấy được một chút khoa chiu.

"Gia gia, bọn họ đáng chết." Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh băng, nếu không phải thực lực hiện giờ của nàng không đủ, nàng cũng sẽ tự mình nghiền nát xương của đám người kia thành tro.

Cảm thấy Túy Liên mỹ mạo đứng lên, khoe môi treo lên ngụm cười điên cuồng, hai tay nắm thành nắm đấm phát ra tiếng vang thanh thúy, hắn nghiêng đầu, nhìn những người Khuynh Vân Tông khác sớm đã trợn mắt há hốc mồm, nhả ra những lời khiến người sồn tóc gáy: "Tiếp theo, nên đến phiên ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Vả mặt lần thứ ba (7)

Túy Liên nói, khiến sắc mặt người Khuynh Vân Tông nháy mắt trở nên thập phần khó coi, đồng thịt nát trên mặt đất kia, tuy rằng không được coi là có thực lực mạnh nhất trong số bọn họ, nhưng nắm tay của người nọ lại là một công kích tính mạnh nhất. Một người am hiểu dùng quyền như vậy, lại bị thiếu niên trước mắt dùng một quyền đánh nát xương tay! Bọn họ quả thực không dám tưởng tượng, nắm tay thiếu niên này rốt cuộc đáng sợ cỡ nào?!

Mặc dù là cường giả Lục Linh, cũng không có ai dám tiếp một quyền của Túy Liên.

Nhưng, mệnh lệnh Quân Vô Tà đã hạ, cho dù bọn họ muốn tránh, Túy Liên cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội!

Chỉ thấy thân ảnh Túy Liên đã quay sang một tên đệ tử khác của Khuynh Vân Tông, người nọ hoảng sợ phát ra tiếng thét chói tai, "Giết hắn! Ôn tiền bối! Mau ra tay a a!"

Lúc người nọ hét lên, đầy mắt cường giả Lam Linh mang theo một sự mâu thuẫn, hẳn vốn không có liên quan đến người Khuynh Vân Tông, lần này là vì có việc muốn nhờ, mới đáp ứng lời mời của tông chủ, gia nhập đội ngũ Thích Quốc trước. Nhưng, khi hắn đối mặt với Thụy Lâm Quân lại không có ra tay, thậm chí ở thời điểm khi những người khác công vây Quân gia phụ tử, hắn cũng chỉ phóng xuất ra uy áp, cản trở tiến công của Thụy Lâm Quân. Hắn chậm chạp không có ý động thủ, không phải là hắn không thể, mà là hắn không muốn.

Người có thể tu luyện đến Lam Linh, bất luận là thiên phú hay là tâm tính đều khác người thường.

Hắn sống gần trăm năm, có thể nói là đã nghe nhìn khắp thế gian, đối với thanh danh Quân gia cũng thoát khỏi tai. Thực lực Quân gia có lẽ không lọt vào mắt hắn, nhưng khí tiết người Quân gia lại khiến hắn thập phần kính nể, đây mới là nguyên nhân căn bản khiến hắn không muốn ra tay.

Nếu như người Khuynh Vân Tông có thể giải quyết vấn đề của bọn họ, như vậy hắn tự nhiên sẽ không quan nhiều. Tuy nhiên, hiện giờ tình hình lại đột nhiên biến đổi, đối mặt với đả kích liên hợp của Túy Liên và Hắc thú, Khuynh Vân Tông đã bỏ mình hai gã đệ tử, những cường giả còn lại được mời tới cũng không thể không tiến hành bao vây tiến trừ Túy Liên và Hắc thú, nhưng nhìn xem thân thủ một người một thú, lập tức có thể biết được kết cục.

Ra tay hay là không ra tay?

Nhưng mà, sau khi suy nghĩ đến thương thế của người nọ ở trong nhà, hắn không tránh được thờ dãi, ánh mắt nhìn về phía Quân Vô Tà một bên.

Hắn nhìn ra được, người chân chính có thể chỉ thị được thiếu niên và Hắc thú, đó là tiểu nha đầu Quân gia này.

"Giao ra Hồn Ngọc, việc này kết thúc ở đây." Hắn nói với Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước nói: "Dám dă thương thân nhân của ta, nhục nhã thanh danh Quân gia ta, muốn kết thúc không dễ dàng như vậy. Hôm nay, ta tuyên bố ở chỗ này, không chỉ có đệ tử Khuynh Vân Tông ở trong Thích Quốc phải chết, ngày sau ta tất nhiên sẽ tự mình xuất hiện trước công chính Khuynh Vân Tông! Muốn trên dưới Khuynh Vân Tông, chó gà không tha!"

Cường giả Lam Linh khiếp sợ nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Quân Vô Tà, khí thế bá đạo như vậy, lại có thể xuất hiện từ trên người tiểu nha đầu này, mà lời tuyên bố cuồng vọng cực điểm kia, năng cũng có thể nói ra!

Diệt tông môn lớn nhất thiên hạ? Nha đầu này không khỏi hơi quá cuồng vọng!

"Hậu bối không biết gì, ngươi có biết người đang đối mặt với cái gì hay không?." Cường giả Lam Linh khẽ nhủ mày.

Giọng nói lạnh lùng của Quân Vô Tà vang lên: "Người hắn là nên hỏi người Khuynh Vân Tông một chút, bọn họ có biết bọn họ đang chọc phải ai hay không?"

Dứt lời, Quân Vô Tà lại nói: "Ta thấy rằng ngươi vẫn luôn không hề ra tay, lúc này rồi đi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nhưng nếu hôm nay, tất cả những kẻ đã khiến ông nội ta và tiểu thúc ta bị thương, đều phải chết."

Cường giả Lam Linh hơi chấn động, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ có một ngày bị một tiểu nha đầu vừa mới đột phá Cam Linh uy hiếp.

Trong khi hắn đang rất khiếp sợ, Túy Liên đã đem tên đệ tử Khuynh Vân Tông kia đánh thành thịt nát!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 226: Kính người như một hán tử (1)

Lập tức, sắc mặt cường giả Lam Linh trở nên xám trắng. Ba gã đệ tử Khuynh Vân Tông bị chém giết ở trước mắt hắn, còn thừa một người cũng đang gầy dựa chết dưới công kích của Hắc thú. Càng đáng sợ hơn chính là, bạch y thiếu niên đang nhắm vào cường giả lục linh Ngụy công công hắn. Thủ đoạn tàn ngược không hề nương tay, phảng phất như lục linh và thanh linh không hề có bất luận khác nhau nào đối với hắn!

Nhìn thân thủ của thiếu niên, đừng nói là thanh linh, chỉ sợ ngay cả lam linh là hắn cũng nhất định đều không phải là đối thủ!

Đây rốt cuộc là yêu nghiệt nơi nào nhảy ra!?

Cường giả lam linh, căn bản không hề nghĩ đến thân phận Túy Liên là một giới linh.

Trên thế gian mọi người đều biết rõ, chỉ có giới linh hệ vũ khí hệ và hệ thú, ai có thể nghĩ đến mỹ thiếu niên trước mắt này sẽ là giới linh hệ thực vật? Hơn nữa, sẽ không nghĩ đến giới linh hệ thực vật còn có thể biến ảo thành hình người.

Dựa vào tuổi tác của Túy Liên, bất quá cũng chỉ là 17-18 tuổi. Thời điểm công kích không hề có bất luận linh lực nào được tiết ra ngoài, khiến người căn bản không thể nắm được thực lực của hắn rốt cuộc cường đại bao nhiêu.

Ngay cả dưới sự liên thủ của vài tên cường giả thanh linh, hắn cũng giải quyết bọn họ một cách dễ dàng, chẳng lẽ hắn cũng là lam linh?

Không có khả năng!

Hơn mười tuổi đã là cường giả lam linh, căn bản là không tồn tại!

"Ôn Hân Hàm! Người còn chờ gì nữa! Nếu như chúng ta chết, người cũng không thể giải thích với người Khuyên Vân Tông! Người rốt cuộc có muốn cứu *tôn tử (cháu trai)* người không?!" Cường giả thanh linh bị Túy Liên liên tiếp đánh bại nhìn không được gào rống thành tiếng. Hắn chưa từng thấy qua thiếu niên có thực lực cường đại như vậy, buộc mấy tên cường giả thanh linh bọn họ không thể không liều chết chống lại.

Lam linh là cường giả duy nhất của bọn họ, cũng chỉ có một mình Ôn Hân Hàm, nhưng hắn vẫn chưa có động thái gì.

"Hắn là Ôn Hân Hàm?" Quân Tiền đang xử lý miệng vết thương một bên hơi sừng sốt, nhìn gương mặt cường giả lam linh lộ vẻ rối rắm, ánh mắt đầy kinh ngạc.

"Phụ thân, người nhận ra hắn?" Quân Khanh nghi hoặc nói.

Quân Tiền nhíu mày nói: "Nhận ra, hắn là người Yên Quốc, là thiên tài hai mươi tuổi đã đột phá hoàng linh. Năm đó phụ thân hắn làm quan ở Yên Quốc, bị hoàng đế bí mật hạ sát thủ, cả nhà trên dưới đều bị giết sạch, chỉ có một mình hắn trốn thoát, sau đó mai danh ẩn tích. Không nghĩ tới hắn vẫn còn sống. Ôn gia rất trung thành với đế vương, không thua kém Quân gia ta chút nào, khi ta còn nhỏ tuổi đã nghe không ít chuyện xưa của Ôn gia."

Sau khi nói xong với Quân Tiền thì nhìn về phía Quân Vô Tà một bên, "Vô Tà, nếu như có thể, đừng động tới Ôn Hân Hàm, hắn vẫn luôn không có ra tay, ta nghĩ lương tâm hắn vẫn còn. Ta tin người Ôn gia, tuyệt đối không phải là người trợ giúp cho kẻ xấu."

Trước khi giao chiến, Ôn Hân Hàm vẫn luôn không hề ra tay, nếu như lam linh hắn ra tay, chỉ sợ không đợi được Quân Vô Tà xuất hiện, Quân gia phụ tử cũng đã mất mạng.

Quân Vô Tà nhìn Quân Tiền, không phải nàng nhìn không ra Ôn Hân Hàm đang giãy giụa, nhưng nó cũng chẳng có quan hệ gì với nàng. Nếu như Ôn Hân Hàm tiếp tục bàng quang đứng xem, nàng sẽ phóng cho hắn một con ngựa, nếu như vẫn khẳng khẳng muốn thông đồng làm bậy với Khuyên Vân Tông, nàng cũng sẽ không lưu mạng hắn.

Nhưng hiện giờ, Quân Tiền đã mở miệng, Quân Vô Tà không thể không suy nghĩ nhiều hơn.

Gia gia muốn nàng thủ hạ lưu tình, nàng cần phải làm theo.

Lúc Ôn Hân Hàm chuẩn bị gia nhập cuộc chiến, Quân Vô Tà lại đột nhiên lên tiếng: "Ôn tiên bối, nếu người buộc phải bắn tay vì có điều cầu đến Khuyên Vân Tông, như vậy hôm nay ta sẽ cho người một con đường khác."

Ôn Hân Hàm hơi sừng sốt, nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà giờ tay, ném ra đem một lọ đan dược cho Ôn Hân Hàm, Ôn Hân Hàm duỗi tay tiếp nhận.

"Chỉ cần người muốn cứu người còn chưa chết, dược này sẽ khiến hắn có thể sống sót. Hôm nay nếu người vẫn muốn ra tay, đừng nói người người muốn cứu, ngay cả chính người đều phải chết ở chỗ này." Quân Vô Tà hơi nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Kính người như một hán tử (2)

Ôn Hân Hàm kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, cúi đầu nhìn nhìn được bình trong tay.

Nhà đầu này nói như vậy là có ý gì?

Sau khi chứng kiến thân thủ của Túy Liên, chính hắn cũng không thể nắm chắc mười phần có thể toàn thân trở ra, tự nhiên minh bạch khi Quân Vô Tà nói hắn sẽ chết ở chỗ này, đều không phải là một lời đe dọa trống rỗng.

Nhưng nàng nói..... chỉ cần ăn đan dược này vào, lập tức có thể cứu người..... lời này rốt cuộc là thật hay giả?

Mất thấy Ôn Hân Hàm vừa mới động cư nhiên bị một lọ đan dược của Quân Vô Tà lừa gạt, vài tên cường giả thanh linh đang bị Túy Liên và Hắc thủ đánh lập tức tức giận muốn học máu.

"Ôn Hân Hàm! Người đừng nghe nhà đầu này mê hoặc, bệnh của tôn tử người ngay cả tông chủ Khuyên Vân Tông đều không nắm chắc mười phần, nhà đầu này có thể có bản lĩnh gì! Nàng bất quá là đang kéo dài thời gian, sau khi giết chết chúng ta có thể củng cố lại lực lượng và ra tay đối phó người! Người ngàn vạn đừng mắc mưu!"

Ôn Hân Hàm nhíu mày nhìn Quân Vô Tà, hắn thậm chí vốn không nên tin tưởng vào tuổi tác của nhà đầu này, nhưng không biết vì sao, nhìn đến đôi mắt bình tĩnh không hề gợn sóng của Quân Vô Tà, hắn lại linh ngộ sự chắc chắn từ nàng.

Liều chết một lần trong đời, hay là mang theo hi vọng cuối cùng này rồi đi?

Nếu như hắn chết, tôn tử sẽ không còn đường sống, hắn quá hiểu sự vô tình của Khuyên Vân Tông, cho dù hôm nay hắn chết trận tại đây vì giúp bọn họ, bọn họ tuyệt đối cũng sẽ không quản sống chết của tôn tử hắn.

Một khi đã như vậy, hắn cần gì phải liều chết vì một trận chiến?

"Người gọi là Quân Vô Tà?" Ôn Hân Hàm ngừng đầu, nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Đúng."

"Ta sẽ nhớ kỹ người, việc hôm nay ta không nhúng tay vào, được này của người nếu thực sự dùng được, từ nay về sau Ôn Hân Hàm ta sẽ thiếu người một mạng, nhưng nếu người gạt ta, cho dù phải liều mạng cái xương gĩa này của ta, ta cũng sẽ diệt sạch Quân gia người." Ôn Hân Hàm quyết định đánh cuộc một lần, hân không cách nào đảm bảo mình sẽ sống sót trong cuộc chiến với Túy Liên. Một khi hân chết, tôn tử hân nhất định cũng sống không được.

Tiếp nhận đề nghị của Quân Vô Tà, là một lựa chọn thay thế khác, nếu có thể cứu tôn tử hân là tốt nhất, nếu như không cứu được, hân nhất định sẽ khiến Quân Vô Tà phải trả giá đại giới bằng máu.

"Mạng của người ta không quan tâm." Giọng nói của Quân Vô Tà lạnh lùng vang lên, trực tiếp xác định đáp án của mình.

Ôn Hân Hàm đột nhiên cười ha hả, đối với nha đầu tự tin mà cuồng vọng này, thật ra hân không tìm thấy sự chán ghét.

"Được! Nếu sự thành, ngày sau ta nhất định sẽ báo vệ Quân gia người đến khi ta chết đi, như thế nào?"

"Người cho rằng ta không báo vệ được?"

Cuồng vọng!

Đây là lần đầu tiên Ôn Hân Hàm nhìn thấy tiểu gia hỏa nổi loạn như vậy, nếu không phải hôm nay không đúng thời điểm, hân thật sự muốn nhìn xem, tiểu nha đầu bằng này tuổi, nhẹ nhàng đột phá được cam linh rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu.

"Hôm nay đã quấy rầy, ngày sau gặp lại." Ôn Hân Hàm vô tình đẩy đưa cùng Khuynh Vân Tông, nếu không phải mạng tôn tử hân mỏng như sợi chỉ, hân quả quyết sẽ không tăng tị với tông phái ra về đạo mạo Khuynh Vân Tông.

Dứt lời, Ôn Hân Hàm lập tức giải tán uy áp, tay áo vang lên, phi thân rời đi, ném lại tiếng hô của vài tên cường giả thanh linh đang hấp hối gĩa giữa ra phía sau đầu.

"Hân thật sự đi rồi?" Quân Khanh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, thật sự không hiểu, Ôn Hân Hàm như thế nào đã bị dăm ba câu nói của Quân Vô Tà đã lập tức rời đi.

Quân Vô Tà nói: "Thực lực của Túy Liên đã hiện, hân tự biết mình không có khả năng toàn thân trở ra, nếu như hân chết, Khuynh Vân Tông cũng sẽ không đi cứu người hân muốn cứu. Thay vì ở chỗ này cức cung tận tụy với Khuynh Vân Tông, không bằng đánh cuộc một phen." Không thể không nói, Quân Vô Tà thật sự rất rõ ràng tâm lý của Ôn Hân Hàm.

Đối với người có thể tồn tại sau cuộc đuổi giết của hoàng đế Yến Quốc, còn có thể trở thành một cường giả lam linh, Quân Vô Tà có đủ lý do để tin, Ôn Hân Hàm biết nên lựa chọn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 228: Kính người như một hán tử (3)

Một Túy Liên có thể khiến cho cường giả lam linh sợ hãi, hơn nữa Quân Vô Tà lại đưa ra lựa chọn thứ hai cho Ôn Hân Hàm, tự nhiên sẽ tiến đi những cường giả vốn không thích Khuynh Vân Tông.

Vũ lực và mưu lược, Quân Vô Tà đều kéo xuống.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Áp lực của Ôn Hân Hàm đã bị mất đi, Thụy Lâm Quân vốn hành động không tiện lập tức sinh long hoạt hổ, bao vây quanh bọn người Khuynh Vân Tông, bức bọn họ không thể thoát khỏi móng vuốt của Hắc thú và nắm đấm của Túy Liên.

Dưới Tử Linh lại có nắm đấm vô địch, Túy Liên bắt đầu phát tiết và mặc sức tàn sát.

Nửa canh giờ (1h) ngắn ngủn, bốn gã đệ tử Khuynh Vân Tông, cùng với năm tên cường giả được mời tới trợ giúp, đều đã chết trong tay Túy Liên và Hắc thú.

Máu tươi chói mắt nhuộm hồng dưới chân Túy Liên, cũng nhuộm hồng một thân bạch y của hân, nhưng trên gương mặt tuấn mỹ phi phạm lại không hề có chút khó chịu nào, ngược lại tràn đầy hào hứng sau một màn giết chóc máu chảy đầm đìa!

"Sáng khoái!" Túy Liên sung sướng gầm nhẹ một tiếng, máu nhuộm đầy đôi tay nâng tới trước ngực, chông chéo song song ẩn trong tay áo, dưới chân vừa nhẹ nhàng giẫm, thân ảnh phiêu dật về ra một độ cong mỹ lệ, hạ xuống trước mắt Quân Vô Tà.

"Chủ nhân, giết xong rồi." Túy Liên cười híp đôi mắt đẹp.

Quân Vô Tà khẽ gạt đầu, nguy cơ ở Lâm Vương phủ đã được giải trừ, nhưng sự tình lại còn lâu mới kết thúc. Quân Vô Tà lập tức sai người nâng binh lính bị thương hồi phủ điều dưỡng, chỉ cần còn có một hơi thở, năng đều có thể nắm chắc cứu người trở về.

Thương thế của Quân Tiễn và Quân Khanh cũng không nghiêm trọng, ngược lại Long Kỳ có ba xương sườn bị gĩa, nhưng vẫn cắn răng không rên một tiếng.

Sau khi phát xuống đan dược ổn định thương thế, Quân Vô Tà không quay vào Lâm Vương phủ, mà là đứng ở trước đại môn, nhìn thi thể mọi người Khuynh Vân Tông, ánh mắt âm lãnh.

"Tiểu Tà Nhi, đang suy nghĩ gì vậy?" Quân Vô Dược vẫn luôn không xuất hiện, lặng yên đi đến bên người Quân Vô Tà.

"Là người khiến Túy Liên ra đây?" Quân Vô Tà hỏi.

Quân Vô Dược hơi mỉm cười, quét mắt nhìn những thủ hạ "thịt vụn" chết không toàn thây dưới tay Túy Liên, khẽ môi giờ lên, "Không phải người vẫn luôn rất muốn biết thực lực Túy Liên rốt cuộc như thế nào sao?" Cho nên, hẳn cho Túy Liên cơ hội như vậy.

Bắt quá, thủ đoạn giết người của Túy Liên, thật ra rất hợp với tâm ý hắn.

"Ta muốn đi hoàng cung." Quân Vô Tà nói.

Ý cười trên mặt Quân Vô Dược hơi động lại.

"Người Khuynh Vân Tông sẽ không dừng lại, chưa tìm được Hồn Ngọc, bọn họ sẽ không bỏ cuộc, ta nghĩ những người khác, lúc này đã qua tìm Mặc Thiên Uyên." Quân Vô Tà neho neho mắt. Từ trong miệng Long Kỳ, nàng biết được Khuynh Vân Tông đã ra tay một ngày trước, xem ra Mặc Thiên Uyên cũng đang ở trong tay Khuynh Vân Tông một ngày.

Không biết, ngày đó tiểu hoàng đế đã thật sự cảm nhận được thủ đoạn của Khuynh Vân Tông hay không.

"Người muốn đi cứu hắn?" Quân Vô Dược hơi nhướn mày.

"Đúng."

Độ cong trên khóe miệng Quân Vô Dược dần dần biến mất.

"Ta sẽ đi cùng người." Mỹ nhân cứu chó, hẳn không cảm thấy vui.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, ngay sau đó lệnh cho Hắc thú và Túy Liên, để bọn họ đi hoàng cung trước, mà chính nàng thì sau khi nói xong lời nói, liền bị Quân Vô Dược ôm ở trong lòng ngực, mang theo nàng bay về phía hoàng cung.

Bên ngoài Lân Vương phủ, Hắc thú buồn bực nhìn toàn thân Túy Liên tất cả đều là máu tươi, khóe miệng hơi run rẩy.

Túy Liên hơi nhướn mày, trực tiếp nhảy lên phía sau lưng Hắc thú, nhéo da lông sau cổ Hắc thú một phen, cười lạnh nói: "Con mèo ngu ngốc! Còn không mau mang ta đi?"

"....." Trái tim Hắc thú cơ hồ sụp đổ.

Chủ nhân của nó đừng nên lại ném nó cho yêu tinh hoa biến thái này được không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Lột xác (1)

Bên trong hoàng cung tràn ngập một mùi máu tươi gay mũi. Trong đại điện, Tần Ngữ Yên ngay ngắn ngồi trên ngai vàng tượng trưng cho ngôi vị đế vương. Trên mặt xinh đẹp duyên dáng, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng bình thường, nhưng nụ cười không đến được nơi đáy mắt.

Dưới ngai vàng trong đại điện, Khương Thần Thanh cảm đầu nhóm đệ tử Khuynh Vân Tông ngồi vây quanh ở một bên. Khóe miệng bọn họ mỉm cười, ánh mắt thống nhất nhìn về phía người đang phủ phục ở giữa đại điện.

.....*Editor: Emily Ton*.....

Người nọ một thân hoa phục đã rách nát, tóc tai hỗn độn, trên người đầy miệng vết thương lớn lớn bé bé nhiều không đếm xuể. Máu tươi diễn lệ theo miệng vết thương dữ tợn chảy xuống trên đá cẩm thạch lạnh băng, thân mình vốn đỉnh bạt hiện giờ lại cuộn tròn bên nhau, run rẩy trong đau đớn.

Cung nhân đứng ở góc đại điện sợ hãi nhìn một màn trước mắt, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ gặp một thảm họa như vậy.

"Bệ hạ vẫn không muốn tiết lộ nội cát giữ Hồn Ngọc sao? Tại sao phải lựa chọn chịu đựng đau khổ như vậy? Khuynh Vân Tông và Thích Quốc vốn là bạn hữu tới lui, người hà tất phải khiến sự tình trở nên phiền lòng bực này?" Tần Ngữ Yên hoành tráng ngồi trên ngai vàng thờ dài một tiếng, dường như có chút bất đắc dĩ, nhìn thân ảnh đang nằm liệt trên mặt đất giống như nhìn chó chết.

Mặc Thiên Uyên, tân đế vừa mới đăng cơ của Thích Quốc, hẳn vốn nên được vạn người kính ngưỡng, hiện giờ tại bên trong đại điện này, đang chịu đựng sự tra tấn.

Lúc này hắn không còn một chút sức lực để gãy gậy, chỉ là hấp hối nằm ở bên trong đại điện lạnh băng. Trên gương mặt tuấn mỹ, đã có hai vết rách dữ tợn, một vết từ phía lông mày bên trái giao nhau với một vết từ phía lông mày bên phải cùng nhau trượt xuống cho đến dưới hàm. Miệng vết thương vẫn còn đang mới và không ngừng chảy máu, nhưng Mặc Thiên Uyên đã phớt lờ đau đớn kia, bởi vì trong cơ thể hắn, hiện giờ giống như đang bị người dùng đao kiếm khuấy lên, thống khổ tột cùng khiến người sắp ngất.

Tuy nhiên, Mặc Thiên Uyên biết, hắn sẽ không ngất.

Hắn không còn nhớ được mình rốt cuộc đã chịu đựng loại thống khổ này trong bao lâu, hắn chỉ duy nhất nhớ rõ là sáng sớm hôm qua, người Khuynh Vân Tông đã xâm nhập hoàng cung, bức lui vân vũ cả triều, đóng cửa chính của đại điện. Sau đó kéo vị vua một nước là hắn xuống từ trên ngai vàng, ép đổ xuống cỏ hòng hắn đọc được không tên.

Thống khổ đã bắt đầu từ đó.....

Gân tay gân chân đều bị đánh gãy, xương sống cũng bị chém đứt. Toàn thân không biết đã bị chém bao nhiêu đao, rõ ràng đau đớn ngay cả một khắc đều không thể kiên trì. Nhưng người Khuynh Vân Tông lại cho hắn ăn một loại đề giữ hắn thanh tỉnh. Thậm chí đau muốn nổi điên, hắn cũng vĩnh viễn không cách nào ngắt đi, chỉ có thể bị dầy vò đau nhức tê tâm liệt phế bên trong.

Mặc Thiên Uyên muốn cười, cười sự ngây thơ của mình, cười sự ngu xuẩn của mình. Tất cả những gì hắn gặp hôm nay, còn không phải là do lòng dạ đàn bà của hắn?

Nếu như nghe lời Quân Vô Tà nói, tiền hạ thủ vi cường, hắn sao có thể sẽ rơi vào tay Khuynh Vân Tông?

Tuy nhiên, hắn thật sự không nghĩ tới, đại tông môn đệ nhất thiên hạ, có thể sẽ xuống tay ngoan độc như thế, thậm chí ngay cả chết, cũng không thể chết một cách thống khoái.

Hắn cho rằng, Quân Vô Tà ra tay ngoan độc, nhưng nếu so sánh với người Khuynh Vân Tông, quả thực là đáng gặp sự phụ.

Ít nhất, Quân Vô Tà sẽ không *hạ sát thủ (giết)* những người vô tội.

Đây là đánh cuộc mà Quân Vô Tà muốn nói cùng hắn hay sao?

Đánh cuộc xem Khuynh Vân Tông có giữ danh tiếng của một đệ nhất tông môn hay không, đánh cuộc xem Tần Ngữ Yên có dễ nói chuyện giống như trong tưởng tượng của hắn hay không?

Mặc Thiên Uyên nuốt máu tươi vào trong cổ họng, khó khăn khê động khóe miệng, một tia tra tấn thống khổ thẳng hoa khỏi đáy mắt hắn, tan thành mây khói.

"Vẫn không chịu nói sao?" Tần Ngữ Yên dùng một tay chống cằm, thiếu kiên nhẫn nhìn Mặc Thiên Uyên không hề rên lên một tiếng. Nàng ta thật sự không nghĩ tới, đế quân của một tiểu quốc lại có can đảm lừa gạt nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Lột xác (2)

Hoàng lăng và mộ viên Quân gia nàng ta đều đã đến, nhưng tất cả mọi nơi, nhưng trước sau vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng Hồn Ngọc.

Tần Ngữ Yên ý thức được, Mặc Thiên Uyên đã lừa nàng.

Đại giới phải trả khi lừa gạt Khuynh Vân Tông, không phải là điều mà mọi người có thể chịu đựng được.

Nàng ta sẽ không giết chết Mặc Thiên Uyên, nàng sẽ lưu lại cho hắn một mệnh. Chờ sau khi ép hỏi được vị trí của Hồn Ngọc, nàng ta sẽ tự mình mang hắn về Khuynh Vân Tông, chặt đứt tay chân hắn, ngâm hắn vào trong lu độc được chứa đầy chất độc tàn phá, để hắn phải chịu đủ sự tra tấn của độc được, muốn sống không được muốn chết không xong.

Đó là hậu quả của việc lừa gạt Khuynh Vân Tông.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

"Vân Tiên." Tần Ngữ Yên đột nhiên mở miệng. Bạch Vân Tiên vẫn luôn đứng ở một bên, cả người giật mình một cái, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, hốt hoảng quỳ gối trước mặt Tần Ngữ Yên.

"Sư tỷ, ta biết sai rồi! Ta cũng không dám hồ nháo nữa." Từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu toát ra từ trên người Bạch Vân Tiên. Người khác đều bị mê hoặc bởi vẻ ôn nhu ngoài mặt của Tần Ngữ Yên, nhưng nàng thân là đệ tử tông chủ Khuynh Vân Tông, so với bất luận kẻ nào đều rất rõ ràng khuôn mặt khủng bố của Tần Ngữ Yên.

Vị đại tiểu thư này nhìn như hiền hậu nhẹ nhàng, căn bản là một con ác quỷ nguy trang.

Tần Ngữ Yên am hiểu nhất không phải là y thuật, mà là chế độc!

Ở hậu viện của Tần Ngữ Yên, bày biện mấy chục cái lu lớn. Trong mỗi một lu đều được lấp đầy các loại độc được dùng để ủ độc. Trong lu kia ngoại trừ đã được bỏ độc được vào, còn nhét vào một người đã bị đào mắt cắt lưỡi và chém đứt chân tay. Tần Ngữ Yên đã dùng những người đó để thí nghiệm đủ loại độc được. Thường là những người mà nàng nhìn thấy không thuận mắt, đều sẽ bị nàng mang đi thử độc, rơi vào nông nỗi muốn sống không được muốn chết không xong.

Ngay cả Bạch Vân Tiên là đệ tử tông chủ, nhưng cũng rất kính sợ Tần Ngữ Yên.

Nữ nhân này xuống tay chưa từng nhân từ nương tay, cho dù là đệ tử Khuynh Vân Tông, nếu chọc tới nàng cũng chỉ có một con đường chết.

Tần Ngữ Yên cười tủm tỉm nhìn Bạch Vân Tiên đang rơi xuống mồ hôi lạnh, phát phát tay, một đệ tử Khuynh Vân Tông liền xuất hiện từ phía sau điện và đẩy ra một chiếc xe lăn. Ngồi trên xe lăn đúng là người không ra người quý không ra quý, Mặc Huyền Phi.

"Nếu ngươi đã biết sai, nên biết phải làm như thế nào. Ngươi là sư muội ta, phụ thân lại có kỳ vọng rất cao với ngươi. Đây đưa không rõ cùng với Vương gia này, cũng không phải là sự tình sẽ khiến lão nhân gia vui." Trong lúc nói, Tần Ngữ Yên ném ra một thanh chủy thủ đến trước mặt Bạch Vân Tiên, "Giết hắn, sau đó quay trở về lãnh phạt với ta."

Bạch Vân Tiên hơi sững sốt, run rẩy nhìn chủy thủ trước mắt, chần chờ một lát mới cảm lên. Nàng run run rẩy rẩy đứng lên, bước đi từng bước một về phía Mặc Huyền Phi đang trong mê sảng.

Mỹ nam tử đã từng hăng hái đầy khí phách, hiện giờ đã trở thành một bãi bùn lầy, không có dung nhan tuấn mỹ, không có khí chất cao quý, toàn thân tản ra mùi hôi thối khiến người buồn nôn.

"Luyện tiếu?" Tần Ngữ Yên nhìn Bạch Vân Tiên nói.

"Không có." Bạch Vân Tiên khẽ run lên, nếu như đây là Mặc Huyền Phi trong quá khứ, có lẽ nàng sẽ có chút tình nghĩa. Nhưng, từ sau khi Mặc Huyền Phi bị lưu lạc đến tận bây giờ, Bạch Vân Tiên sớm đã không có tâm tư kia nữa.

Giết hắn, sư tỷ sẽ lập tức buông tha cho bản thân mình.

Gần như không có chút do dự nào, Bạch Vân Tiên nắm chủy thủ trong tay, hung hăng đâm vào ngực Mặc Huyền Phi. Mặc Huyền Phi đang dần dần hồi lâu, phảng phất tại một khắc này đột nhiên khôi phục thần trí, hồn độn trong mắt nháy mắt biến mất. Hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Vân Tiên đâm chủy thủ vào ngực hắn, trong ánh mắt tràn ngập khó tin cùng oán hận và không cam lòng.

"Ta không còn lựa chọn nào khác, người chết, sẽ tốt hơn là ta chết." Bạch Vân Tiên cắn răng nói nhỏ, nhìn ánh sáng nơi đáy mắt Mặc Huyền Phi biến mất, nhìn hắn trút xuống một hơi thở cuối cùng, Bạch Vân Tiên lập tức xoay người quỳ gối trước mặt Tần Ngữ Yên.

"Su ty, hắn đã chết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 231: Lột xác (3)

Tần Ngữ Yên gật đầu hài lòng. Bạch Vân Tiên như trút được gánh nặng thối lui sang một bên. Tần Ngữ Yên lại ra hiệu một ánh mắt với một đệ tử khác của Khuynh Vân Tông, người nọ lập tức đi đến bên người Mặc Thiên Uyên, nắm tóc của hắn, kéo đầu Mặc Huyền Phi lên để nhìn thấy rằng hắn đã chết trên xe lăn.

"Bệ hạ, đệ đệ người đã chết, nếu người không muốn bị giống như hắn, hãy sớm nói hết những điều chúng ta muốn biết." Tần Ngữ Yên không chút để ý mở miệng, Mặc Thiên Uyên cố chấp giữ miệng còn lâu hơn so với tưởng tượng của nàng. Nàng đã hạ độc được cho hắn, cũng không phải là độc bình thường. Tuy rằng độc kia sẽ không lấy mạng người ngay lập tức, nhưng sẽ gây ra tổn thương kịch liệt tới lục phủ ngũ tạng người. Loại cảm giác đau đớn này, đủ để khiến người ta hận không thể tự kết thúc đời mình.

Nhưng cho dù như vậy, Mặc Thiên Uyên vẫn cắn răng đến chết cũng không chịu mở miệng.

Điều này thật sự khiến Tần Ngữ Yên rất kinh ngạc.

Mặc Thiên Uyên gắt gao nhìn thi thể Mặc Huyền Phi, nhưng trong mắt lại không có chút đau lòng và bi ai, chỉ có thống khoái.

Chỉ là hết thảy này, không phải là điều mà người Khuynh Vân Tông có thể biết đến.

"Xem ra bệ hạ chưa nhìn thấy quan tài chưa đồ lễ a." Tần Ngữ Yên than nhẹ một tiếng, ý bảo đệ tử kia nâng Mặc Thiên Uyên lên, "Mọi người đều nói tay đứt ruột xót. Khương thúc thúc, làm phiền người giúp ta xác minh một chút."

Khương Thần Thanh đứng dậy, đi tới trước mặt Mặc Thiên Uyên, túm lấy cánh tay không có lực của hắn, hai ngón tay kẹp vào đầu ngón tay út bên phải của Mặc Thiên Uyên, đột nhiên phát lực!

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng khắp đại điện.

Ngón tay út của Mặc Thiên Uyên, bắt đầu bị Khương Thần Thanh bóp nát từng chút một, thịt nát lẫn với máu tươi sái lạch đầy đất. Các cung nhân đứng tránh ở một bên nhìn xem mà choáng váng, bọn họ chỉ có thể run rẩy ôm nhau, hoảng sợ nhìn hoảng sợ của mình đang gặp tai ương ngập đầu.

"Đau không?" Tần Ngữ Yên lại cười mở miệng, nụ cười dịu dàng kia tràn đầy tàn nhẫn.

Ngón út của Mặc Thiên Uyên đã hoàn toàn bị bóp nát, đau đớn xuyên tim khiến môi lưỡi hắn trắng bệch. Hắn không biết, đến tận cùng mình còn phải chịu đựng bao nhiêu tra tấn, mới có thể kết thúc hết thảy này.

Nếu như sớm nghe Quân Vô Tà... nếu như sớm nghe Quân Vô Tà..... hết thảy này đều sẽ không thể phát sinh.....

"Tiếp tục." Tần Ngữ Yên mỉm cười và nói ra những lời tàn nhẫn cực điểm.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

Ngay thời điểm Khương Thần Thanh chuẩn bị tiếp tục dụng hình đối với Mặc Thiên Uyên, cửa đại điện đang đóng chặt đột nhiên bị một luồng lực đạo mạnh mẽ mở ra!

Một mỹ thiếu niên cả người tím máu, uy phong凛凛 cười trên lưng Hắc thú, xâm nhập vào bên trong đại điện!

"Rống!" Hắc thú phát ra tiếng gầm rung trời!

Từ khi mèo đen cắn nuốt Hoàng Kim Cự Sư, nó có thể phát ra tiếng gầm của Hoàng Kim Cự Sư, thanh âm kia, khí phách hơn nhiều so với tiếng *miêu miêu miêu!*

"Người nào!" Khương Thần Thanh lập tức ném Mặc Thiên Uyên xuống và đứng thẳng thân mình, trừng mắt nhìn một người một thú vừa mới xâm nhập.

"Những lời này, hắn là ta hỏi các người mới đúng." Giọng nói lạnh lẽo bất chợt vang lên, ở bên ngoài cánh cửa đại điện đang rộng mở, không biết từ khi nào đã có thêm hai giọng nói. Khuôn mặt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn chằm chằm mọi người trong đại điện. Khóe miệng Quân Vô Được mỉm cười lặng yên đứng ở phía sau nàng.

"Các người tính là thứ gì, dám làm bậy ở Thích Quốc?" Ánh mắt Quân Vô Tà xẹt qua trên người Mặc Thiên Uyên đang nằm trên mặt đất, đẹp mi lập tức nhú lại.

Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ nhân, cho dù nàng muốn giáo huấn Mặc Thiên Uyên một chút, nhưng rốt cuộc nàng đã xem nhẹ sự ngoan độc của Khuynh Vân Tông.

"Vô Tà....." Mặc Thiên Uyên với sắc mặt trắng bệch, khoảnh khắc vừa nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, đau đớn trên người phảng phất đều biến mất ở trong khoảnh khắc đó. Hắn cố hết sức khẽ động khóe miệng, nở một nụ cười yên tâm.

Rốt cuộc, nàng đã tới.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 232: Lột xác (4)

Giọng nói của Mặc Thiên Uyên rất nhẹ, nhưng vẫn vào trong tai Tần Ngữ Yên, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Quân Vô Tà đang đứng ở cửa đại điện.

Vô Tà?

Nếu như nàng ta nhớ không lầm, đại tiểu thư Quân gia, dường như cũng gọi là Quân Vô Tà.

Nhưng, bọn họ đã cử nhân thủ đến Quân gia bên kia, Quân Vô Tà làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Tuy nhiên, khi ánh mắt Tần Ngữ Yên chạm đến Quân Vô Dược đang đứng ở phía sau Quân Vô Tà, tươi cười trên mặt nàng ta lại xuất hiện một tia ngưng đọng không thể rời mắt.

Nam nhân thật là tuấn tú!

Nàng ta cũng không biết, trong thiên hạ lại có một nam nhân đẹp như thế.

"Trẻ con, nếu ngươi muốn chết, ta thật ra có thể thành toàn cho ngươi!" Khương Thần Thanh không thèm quan tâm đến thân phận của đối phương là gì, diện mạo như thế nào. Hắn chỉ biết nếu Quân Vô Tà cũng dám nói Khuyết Vân Tông như vậy, nhất định phải lấy cái chết để tạ tội!

Khương Thần Thanh đột nhiên nhào tới về phía Quân Vô Tà. Hắn cũng không thèm đặt Túy Liên bọn họ ở trong mắt, ba người một thú xuất hiện ở chỗ này, chỉ có Hắc thú thoát nhìn còn có chút thực lực. Ba người này còn rất trẻ, thoát nhìn người lớn nhất bất quá chỉ là 20 tuổi. Cho dù là kỳ tài ngút trời, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!

.....Editor: Wattpad@Emily Ton.....

Tuy nhiên, không đợi Khương Thần Thanh đụng tới góc áo của Quân Vô Tà, một thân ảnh đầy máu đột nhiên lên đến trước mắt hắn.

Thiếu niên tuấn mỹ nhanh như tia chớp vung quyền tới trên mặt Khương Thần Thanh, tốc độ nhanh kinh người, khiến cả người Khương Thần Thanh chấn động. Hắn đột nhiên nhiên giờ tay bảo vệ mặt già, nhưng không tránh khỏi một quyền mạnh mẽ đánh thẳng vào cánh tay. Một cơn đau nhức nhối truyền xuyên qua cánh tay khiến toàn thân hắn tê tâm liệt phế!

Trong nháy mắt, Khương Thần Thanh đã bị đẩy trở lại, tay dùng để ngăn trở một quyền của Túy Liên đang nhỏ máu tươi đầm đìa. Xương tay trực tiếp bị đánh gãy, xương cốt vỡ ra đâm thủng da thịt nơi mu bàn tay, tiếp xúc với không khí!

Đây là sức mạnh của địa ngục!

Khương Thần Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn Túy Liên, vẻ mặt khó tin.

Hắn đường đường là một cường giả thanh linh, lại bị một thiếu niên hơn mười tuổi, đánh một quyền gãy cả xương tay, nếu lời này được truyền ra ngoài, căn bản sẽ không ai tin!

Túy Liên hùng mạnh, chẳng những khiến Khương Thần Thanh chấn động, mà ngay cả những người Khuyết Vân Tông khác bên trong đại điện cũng đều kinh hãi đứng lên từ trên ghế!

Khương Thần Thanh có thực lực thế nào, bọn họ đều biết rất rõ ràng, ngay cả khi bị tiểu bạch kiểm kia đánh lén, sao có thể rơi vào tình huống thảm thiết như thế?

Túy Liên giờ hai nắm đấm ở trước ngực mình, đầu ngón tay hắn vừa mới nhiễm máu tươi, nhỏ từng giọt xuống trên mặt đất. Cho dù hắn cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng cũng giống như tất cả Giới Linh khác, luôn tận lực bảo vệ chủ nhân của mình. Dám công kích Quân Vô Tà ở trước mắt hắn!? Đây là đã sống quá lâu, muốn đi tìm chết!

"Người rót cuộc là người nào?" Khương Thần Thanh nắm lấy cánh tay không ngừng đổ máu, trừng mắt nhìn Túy Liên, hắn tuyệt đối không tin tưởng, thiếu niên trước mắt này thật sự chỉ mới hơn mười tuổi!

"Người còn chưa có tư cách để biết." Túy Liên khinh thường cười nói.

Tần Ngữ Yên đang ngồi phía trên ngai vàng nheo nheo mắt, thu liễm nhìn trộm dung mạo của Quân Vô Dược. Khương Thần Thanh đã là thanh linh, người bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa, hắn thân thuộc với việc dùng độc, trừ phi là cường giả lam linh, nếu không bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến chiếm được chỗ tốt khi hắn hạ thủ.

Tuy nhiên, thiếu niên này rõ ràng còn rất ít tuổi, sao có thể chỉ một quyền đã đánh Khương Thần Thanh thành bộ dạng kia?

Đôi mắt Tần Ngữ Yên lưu chuyển, đột ngột đứng dậy, mỉm cười nhìn Túy Liên cuồng ngạo nói: "Không biết vị tiền bối này hôm nay vì sao lại đến đây? Có chút hiểu lầm nào đó với Khuyết Vân Tông hay không? Hôm nay Khuyết Vân Tông ta đang xử lý một chút việc riêng tư, muốn thỉnh tiền bối nhường chỗ, ngày sau Khuyết Vân Tông tất có hậu tạ." Bất luận thiếu niên này có thân phận là gì, Tần Ngữ Yên đều không hy vọng sẽ trừu chọc tới một đối thủ như thế. Đơn giản nói ra trên của Khuyết Vân Tông, để đối phương bán chút mặt mũi. Đối với Mặc Thiên Uyên và Quân Vô Tà, nàng ta có thể đợi lát nữa thu thập cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Vả mặt lần thứ tư (1)

Tần Ngữ Yên đoán rằng, thiếu niên này rất có thể là cứu binh mà Quân Vô Tà mời từ nơi khác đến.

Quân Vô Tà chỉ là một đại tiểu thư vương phủ nhỏ nhỏ, có thể hứa cho nhân gia chỗ tốt gì? Bất cứ nàng có thể lấy cái gì, Khuynh Vân Tông nhất định cũng có thể lấy ra.

Thế gian này không có liên minh bất khả chiến bại, việc làm kiên định trung thành, bất quá là lực độ đủ hoặc không đủ lớn mà thôi.

Tần Ngữ Yên tin tưởng, giữa Lâm Vương phủ và Khuynh Vân Tông, ngốc tử cũng biết lựa chọn người để theo.

Túy Liên nheo nheo mắt, nhìn nữ nhân đáng vẻ ketchup kia, không kiên nhẫn kéo kéo khóe miệng.

"Nói vớ vẩn xong chưa? Nói xong thì ngoan ngoãn nhận lấy cái chết! Khuynh Vân Tông tính là thứ gì? Không xứng xé rách giày cho đại gia ta!" Dựa vào một tông môn của nhân loại, nói điều kiện với một Giới Linh, nữ nhân này có phải đầu óc đã bị nước vào hay không?

Trên khuôn mặt mềm mại của Tần Ngữ Yên, xuất hiện một tia cứng đờ, bị Túy Liên nói không chút khách khí, ngẹn nửa ngày không thể thốt ra một chữ.

Ba chữ Khuynh Vân Tông này, ở trong thiên hạ có thể nói là mọi việc đều thuận lợi, đây vẫn là lần đầu tiên, bị người và mặt không lưu tình như thế!

"Túy Liên." Quân Vô Tà đột nhiên lên tiếng.

"Có!"

"Đừng dong dài, động thủ." Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, nàng không có hứng thú tổn nhiều môi lưỡi với người Khuynh Vân Tông, sớm ngay tại thời điểm khi bọn họ xuống tay đối với Quân gia phụ tử, cũng đã chủ định kết cục bọn họ hẳn là phải chết.

Nàng hà tất phải lắng nghe người chết, vô nghĩa?

"Vâng!" Khóe môi Túy Liên giờ lên, có mệnh lệnh của Quân Vô Tà, áp lực nơi đáy mắt hẳn bạo ngược đầy sát khí bức vào trong không khí không có bất luận cái gì có thể che lấp, thân ảnh đầy máu truy kích về phía Khương Thần Thanh.

"Tiểu hắc."

"Miêu..... Rống!!"

"Mang người lại đây." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

Liên kết với tâm linh nàng chính là Hắc thú, tự nhiên biết, Quân Vô Tà vừa nói, chính là Mặc Thiên Uyên nửa chết nửa sống!

Hắc thú nhanh chóng nhảy vào đại điện, trực tiếp lao về phía Mặc Thiên Uyên.

Tần Ngữ Yên tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, nàng ta không nghĩ tới, Quân Vô Tà lại có thể chỉ thị thiếu niên kia ra tay dễ dàng như thế, càng khiến nàng ta không nghĩ tới chính là, Quân Vô Tà cũng chưa nói được hai câu, đã trực tiếp động thủ!

Cách làm cuồng vọng kiêu ngạo như vậy, chẳng phải là đã dẫm lên thể diện của Khuynh Vân Tông dưới chân sao?!

"Khinh người quá đáng! Quân Vô Tà, ngươi chớ có không coi ai ra gì! Thật dám khi dễ Khuynh Vân Tông ta? Chư vị, hôm nay Tần Ngữ Yên ta nói ở chỗ này, chỉ cần hôm nay có thể tru sát Quân Vô Tà cùng với Túy Liên trong đại điện này, Khuynh Vân Tông sẽ thiếu người một khoản ân tình. Ngày sau nếu có bất luận yêu cầu gì, Tần Ngữ Yên ta đều có thể đại diện cho phụ thân đồng ý!" Tần Ngữ Yên thật là khí độ, bỗng nhiên dọn ra điều kiện mê người như vậy.

Nơi này chỉ có vài tên đệ tử Khuynh Vân Tông, còn lại hơn mười người đều là cường giả Khuynh Vân Tông mời đến, bọn họ vốn là có điều muốn cầu Khuynh Vân Tông, hiện giờ có được hứa hẹn của Tần Ngữ Yên, lập tức không hề do dự gia nhập cuộc chiến!

Trong phút chốc, hơn 10 tên cao thủ vốn đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế, thỉnh thoảng ra tay, bên trong bọn họ không có người nào thấp hơn Thanh Linh, thậm chí có một người giống như Ôn Hán Hàm, đã đạt tới cảnh giới Lam Linh!

Tần Ngữ Yên cẩn thận nhìn Quân Vô Tà, lúc đang nói ra trọng thưởng, nàng cố tình xem nhẹ tên mỹ nam tử đang đứng ở phía sau Quân Vô Tà.

Người nọ vẫn luôn không hề lên tiếng, cũng không biết là có thân phận gì, nếu như hẳn thức thời, sau khi tru sát Quân Vô Tà sẽ mang hắn về Khuynh Vân Tông, nếu như không thức thời.....

Ánh mắt Tần Ngữ Yên hơi lạnh lùng, hậu viện của nàng có rất nhiều lu độc dễ thả người!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Vả mặt lần thứ tư (2)

Trong nháy mắt, bên trong đại điện hỗn loạn thành một mảnh, các cung nhân cuộn tròn ở góc phát ra những tiếng thét chói tai.

"Hừ? Muốn lên một lúc tất cả sao? Thật sự là quá tốt!" Đối mặt với công vây của mọi người, Túy Liên không chút nào sợ hãi, ngược lại, nhiệt huyết sôi trào, uống sạch một hơi rượu ngon trong hồ lô, Túy Liên phui tay, vui sướng nói: "Tới! Đại gia ta hôm nay muốn giết một cách thống khoái!"

"Ta xem ngươi còn có thể can rờ tới khi nào! Làm thật hán!" Khương Thần Thanh mang một khuôn mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Túy Liên, đời này kiếp này hẳn chưa từng bị làm nhục qua như thế bao giờ, hẳn nhất định phải nghiền xương thiếu niên này thành tro!

Đệ tử Khuynh Vân Tông cùng vài tên cường giả thanh linh bắt đầu triển khai công vây Túy Liên. Hắc thú nhân cơ hội này nhanh chóng thoát ra từ trong đám người. Hai gã cường giả thanh linh còn muốn ngăn trở đường đi của nó, nào ngờ thân hình Hắc thú rất lớn nhưng hành động lại linh hoạt như thế, ngay cả sợi lông bọn họ cũng chưa sờ được thì Hắc thú đã chạy qua!

Ngủ ngốc, các người cứ chậm rãi đánh nhau! Ta muốn đi cứu người trước!

Hắc thú ngoe nguẩy cái đuôi, căn bản không có ý định sẽ dây dưa cùng với những người đó, nhắm thẳng tới mục tiêu của mình là Mặc Thiên Uyên!

Mà tên cường giả lam linh đã mang theo ba gã cường giả thanh linh đến trước mặt Quân Vô Tà, bọn họ đều nhìn ra được, tiểu nữ hài nhỏ tuổi này mới là người người chỉ huy cả nhóm. Bất giác phải bất vua trước, chỉ cần làm thịt tiểu nha đầu này, bọn họ còn có rất nhiều thời gian để đối phó với thiếu niên và Hắc thú kia.

Tuy nhiên, bọn họ đã hoàn toàn xem nhẹ mỹ nam tử phía sau Quân Vô Tà.

Khóe miệng Quân Vô Dược trước sau đều mang theo một nụ cười, nhìn bốn người gào thét lao đến, đỉnh mày hơi nhíu, ngay nháy mắt cường giả lam linh động đến Quân Vô Tà, hất đuôi một tay ra ôm Quân Vô Tà vào trong lòng, thân ảnh thon dài phi lên giữa không trung phía trên, phiêu dật tiêu sái nói không nên lời.

"Tiểu Tà Nhi, không phải là tay dư các người có thể chạm vào." Quân Vô Dược nhai nụ cười tà mị, nhưng nụ cười lại không hề hiện lên trong mắt hắn.

Cường giả lam linh chộp vào không khí, trợn to mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ của Quân Vô Dược.

Đầu ngón tay Quân Vô Dược nhẹ búng, những hắc ảnh nhanh như tia chớp bay về phía trên mặt của bốn người kia!

Vừa rơi vào trên mặt người, những hắc ảnh kia đột nhiên hành động, chúng chính là những hắc xà có chiều rộng bằng ngón! Những chiếc vây trên người hắc xà hơi nhô lên, giống như lưỡi dao có tâm chất kịch độc, vẽ ra từng vết vết máu có màu đỏ sẫm ở trên mặt bốn người. Suông mù màu đen không ngừng từ phân tán tán ra trên không trung, những tiếng kêu thảm thiết thể lương mạnh mẽ không ngừng tuôn ra từ trong miệng bốn gã cường giả!

Da thịt trên mặt giống như bị lửa đốt, đau đớn khó nhịn, sự đau nhức từ trên mặt dần dần lan tràn đến toàn thân!

"Xà này có độc! Mau dùng linh lực hộ thể!" Cường giả lam linh có phản ứng trước tiên, lập tức phóng xuất ra linh khí màu lam, bao vây toàn thân mình lại, ba người còn lại cũng học theo cùng làm giống nhau!

"Chút linh lực này, cũng muốn thoát khỏi Mặc

Xà của ta?" Quân Vô Dược cười nhẹ một tiếng.

Bốn người đều tiết hết linh lực ra ngoài, bảo vệ bản thân khỏi các cuộc công kích của Mặc Xà đang không ngừng khuyến tán trên người. Tuy nhiên, những linh lực đó đều không có chút tác dụng đối với con rắn nhỏ kia. Rắn nhỏ linh hoạt có tốc độ cực nhanh, từ trên mặt bốn người trượt xuống dưới cổ áo, những nơi nó đi qua, lưu lại một chuỗi vết thương nóng rát!

Linh lực căn bản không có chút tác dụng nào!

Đừng nói ba gã cường giả thanh linh kia, ngay cả cường giả lam linh, cũng đang bất lực thống khổ chịu đựng sự tra tấn của Mặc Xà.

Kích thước của Mặc Xà rất nhỏ, thân hình linh hoạt, không đợi bọn họ đuổi tay bắt lấy, nó đã hoàn toàn đi vào trong quần áo, trong thời gian chớp mắt, quần áo bốn người đã bị ướt sũng máu tươi, đau đớn đến nỗi không tài nào đứng thẳng được.

Mà người đã khởi xướng hết thảy này, lại đang ôm Quân Vô Tà, nụ cười dạt dào nhìn vào kiệt tác của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Vả mặt lần thứ tư (3)

Trong nháy mắt, bốn vị cường giả run rẩy ngã xuống dưới sự tấn công mạnh mẽ của Mặc Xà.

Tần Ngữ Yên đứng ở trước ngai vàng trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thảy này, không thể tin được, tên nam tử tuấn mỹ kia, cư nhiên có bản lĩnh nghịch thiên như vậy!

Hắn chỉ giật giật ngón tay, mấy con rắn nhỏ đã giải quyết xong bốn gã cường giả, huống chi bên trong còn có một vị đã đột phá lam linh!

Hắn rốt cuộc có địa vị gì!

Sự ngưỡng mộ trong lòng vào giờ phút này hóa thành sợ hãi, Tần Ngữ Yên rốt cuộc không thể nào che dấu được nụ cười nguy trang trên mặt.

Quân Vô Dược ôm Quân Vô Tà chậm rãi rơi xuống đất, hoàn toàn không có hứng thú quan tâm đến mấy người kia. Hắn chỉ cười tùm tùm nhìn Quân Vô Tà từ trên xuống dưới. Sau khi xác định trên người nàng không nhiễm một giọt máu, lúc này mới vừa lòng thu hồi tầm mắt.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong đại sảnh, Túy Liên phảng phất hoàn toàn đắm chìm bên trong giết chóc, trong ánh mắt đẹp của hắn tràn ngập điên cuồng gần như sôi trào, hai đấm như tia chớp bay ra, mỗi một lần đều khiến người đau đớn muốn chết.

Linh khí hộ thể thì như thế nào?

Cường giả thanh linh là gì?

Ở trên nắm tay Túy Liên, tất cả mọi chống cự đều trở thành một trò vui đùa.

Một quyền đánh nổ tung đầu của một đệ tử Khuyết Vân Tông. Bạch y trên người Túy Liên hoàn toàn đã bị máu tươi nhuộm hồng, toàn thân tản ra sát khí dày đặc khiến người sợ

hải. Khương Thần Thanh nguyên bản kêu gào muốn làm thịt Túy Liên đã bị Túy Liên đánh gãy đôi tay và xương sống ở lưng, chặt vật bất kham ngã trên mặt đất, nhìn đại sát thần như từ trên trời giáng xuống!

Khương Thần Thanh rút cuộc minh bạch, vì sao Quân Vô Tà thân là một thành viên của Quân gia lại xuất hiện ở chỗ này.

Dựa vào thân thủ của Túy Liên, chỉ sợ những người lúc trước tới Lân Vương phủ, đã sớm toàn quân bị diệt!

Khương Thần Thanh trăm triệu không nghĩ tới, nửa đời hấn oai phong một cõi, thế nhưng sẽ lên đường và ngã xuống ở một tiểu quốc như Thích Quốc, được thành lập chưa đầy một trăm năm.

Ai có thể nghĩ đến, Thích Quốc lại xuất hiện một vị thiếu niên đáng sợ như vậy!

Thực lực bậc này, chớ nói cường giả lam linh, ngay cả tử linh huyền thoại chưa từng xuất thế đều khó khăn lắm mới có thể chiến đấu ngang bằng mà thôi.

Tất cả kiêu ngạo và kiêu căng, vào lúc này đều biến mất vô tung vô ảnh. Khương Thần Thanh chỉ có thể phí công nằm trên mặt đất, nhìn Túy Liên điên cuồng tàn sát những người khác trong điện.

Hắc thú đem Mặc Thiên Uyên nửa chết nửa sống từ trong hỗn loạn chạy đến. Mặc Thiên Uyên vốn đã là dầu hết đèn tắt, dưới sự vùi vạc chạy đi của Hắc thú, lục phủ ngũ tạng cơ hồ giống như muốn tuôn ra từ trong miệng, hấn dùng hết toàn lực, cắn chặt hàm răng.

Đã chống chọi được đến hiện tại, hấn tuyệt đối không thể từ bỏ.

"*Tình huống của hấn, thật sự không tốt.*" Hắc thú dừng bước chân lại ở trước Quân Vô Tà, vẫy vẫy đuôi to lông xù.

Cho dù nó không phải là bác sĩ, nhưng đã theo Quân Vô Tà lâu như vậy, dưới mưa dầm thấm đất, nó cũng nhìn ra được, Mặc Thiên Uyên không sống được bao lâu. Hấn có thể kéo dài tới hiện tại, là bởi vì người Khuynh Vân Tông còn muốn móc tin tức về Hồn Ngọc từ trong miệng hấn. Tuy nhiên, các khí quan trong thân thể hấn đều đã suy kiệt, gân mạch toàn thân đều bị cắt đứt, cách cái chết không xa.

Quân Vô Tà nheo nheo mắt, nằng đã quen nhìn thấy máu, nhưng sau khi nhìn đến sự thê thảm của Mặc Thiên Uyên, cũng không nhịn được nhíu nhíu mày.

Nhóm người này, xuống tay cũng không phải là tàn nhẫn bình thường.

Thân thể Mặc Thiên Uyên cơ hồ giống như cái vỏ trống rỗng, hoàn toàn dựa vào một ít được để giữ mạng, cuối cùng vẫn cố gắng giữ một hơi thở. Đôi môi hấn ép chặt lại với nhau, nhưng máu tươi chói mắt, vẫn tiếp tục chảy ra thành dòng dưới môi hấn.

Quân Vô Tà hít sâu một hơi, nhìn về phía Túy Liên đang chìm trong giết chóc, nói: "Mau chóng kết thúc."

Nàng có thể chờ, nhưng thương thế của Mặc Thiên Uyên, sợ là chờ không được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 236: Vả mặt lần thứ tư (4)

Túy Liên đang vui vẻ nhẹ nhàng giết chóc, đột nhiên nhận được lệnh của Quân Vô Tà, động tác công kích hơi dừng một chút.

Mà thời gian thờ dốc một lát này, lại khiến những cường giả đang bị Túy Liên đánh bỗng nhiên sợ hãi, kinh hồn táng đảm.

Cái gì gọi là nhanh chóng kết thúc?

Chẳng lẽ tiểu tử này còn chưa xuất hết toàn lực?

Một đám cường giả ôm theo hy vọng có được sự ủng hộ của Khuynh Vân Tông mà lao vào giết chết tên tiểu lâu la, giờ này khắc này, thật sự không thể có nổi nửa nụ cười.

Bọn họ có thể đột phá thanh linh, tự nhiên không phải là nhân vật tầm thường, mỗi một người, đều là cường giả xưng bá một phương.

Nếu không phải có sự cầu tới Khuynh Vân Tông, bọn họ vì sao phải ngần dậm xa xôi đi vào Thích Quốc? Nhưng không ai trong số bọn họ có thể nghĩ đến, một chuyến này lại trở thành cuộc hành trình cuối cùng của bọn họ.

Thích Quốc được thành lập chưa đến trăm năm, có thể nói là không có bất cứ cảm giác đang tồn tại ở giữa các chư quốc hùng mạnh. Đại quốc khinh thường muốn tránh, tiểu quốc lại bởi vì khoảng cách xa xôi mà không tiện tấn công. Những chư quốc lân cận, lại có thực lực tương đương với Thích Quốc, lúc này mới khiến Thích Quốc có thể thành công phát triển ở trong thời loạn thế.

Trong mắt những cường giả bọn họ, một tiểu quốc nho nhỏ như thế, thậm chí còn kém xa tất cả những khu vực mà bọn họ đã chiếm lĩnh.

Tuy nhiên, hiện giờ chính bên trong tiểu quốc mà bọn họ từ trước tới nay đều khinh thường, thế nhưng xuất hiện một đại sát thần khiến bọn họ nghe tiếng đã sợ vỡ mặt!

Hơn mười tuổi, đã có thể dễ dàng chém giết cường giả thanh linh, thậm chí dưới sự bao vây của nhiều người, vẫn nằm ở một vị trí bất khả chiến bại!

Gia hỏa này, rốt cuộc còn có phải là người hay không?!

Túy Liên đương nhiên không phải là người, đáng tiếc, đám người luôn tự cho mình là đúng đều rất ngu xuẩn, cả đời đều sẽ không thể biết được điểm này.

"Buông tha chúng ta! Sự tình hôm nay, Khuynh Vân Tông tự nhiên sẽ bồi tội! Các người muốn gì, ta đều sẽ đáp ứng các người! Ta là trưởng lão Khuynh Vân Tông! Trong tay ta có rất nhiều đan dược trân quý!" Một tiếng "*Mau chóng kết thúc*" của Quân Vô Tà, đã khiến Khương Thần Thanh đang nằm trên mặt đất kinh hồn táng đảm. Thiếu niên nghe lệnh

Quân Vô Tà này, thực lực rất cuộc đáng sợ bao nhiêu, hẳn đều rõ ràng hơn bất luận kẻ nào.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Quân Vô Tà nói, thiếu niên này thật sự sẽ làm như thế!

Thiếu niên kia căn bản là không quan tâm tới việc trả thù sau này của Khuyneh Vân Tông!

Từ vọng chưa bao giờ tới gần giống như hôm nay như vậy, Khương Thần Thanh luôn luôn kiêu ngạo cũng không tránh khỏi sợ hãi.

Túy Liên cau mày nhìn Khương Thần Thanh, quay đầu nhìn về phía Quân Vô Tà, hẳn thật sự không hiểu gì về giao dịch giữa con người, chỉ biết giết hay không giết, còn phải nhìn xem tâm tình của chủ nhân nhà hắn.

Khương Thần Thanh nhìn thấy những lời mình nói có tác dụng, lại thấy Túy Liên dường như đang dò hỏi ý của Quân Vô Tà, hắn lập tức nói với Quân Vô Tà: "Quân tiểu thư, chỉ cần ngươi buông tha chúng ta, ta sẽ thỉnh tông chủ trị liệu hai chân của tiểu thúc ngươi!" Hắn còn nhớ rõ, Quân gia dường như còn có một tiểu vương gia què chân.

Quân Vô Tà vừa mới chuẩn bị mở miệng, đã bị Khương Thần Thanh nói chặn một hơi, hai mắt nàng hơi nheo lại.

"Chân tiểu thúc ta, năm đó đó là do tông chủ các ngươi xem qua?."

Khương Thần Thanh vội nói: "Nay đã khác xưa! Năm đó tông chủ cũng không phải là thiện tâm muốn chữa khỏi cho hắn, nhưng lần này ta cam đoan, chỉ cần ngươi buông tha chúng ta, ta nhất định sẽ thỉnh tông chủ chữa khỏi chân cho tiểu thúc ngươi!"

Quân Vô Tà trầm mặc nhìn Khương Thần Thanh, độ ẩm nơi đáy mắt vụt tắt trong nháy mắt, hai tròng mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm khuôn mặt đầy máu của Khương Thần Thanh.

"Túy Liên."

"Có!"

"Giết hắn."

Khương Thần Thanh trừng lớn hai mắt, khó tin nhìn Quân Vô Tà, vì sao nàng đột nhiên liền hạ sát thủ với hắn!

Hắn cũng không biết, hết thảy những gì hắn nói, đã trở thành lá bùa đòi mạng của hắn.

Nếu như hắn không nói mấy câu đó, có lẽ hắn còn có thể sống lâu hơn chút lát so với những người khác, ít nhất người chết đầu tiên, không phải là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Vả mặt lần thứ tư (5)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Không đợi Khương Thần Thanh dò hỏi nguyên nhân, Túy Liên đã lắc mình đi tới trước mặt hắn. Hắn dùng một tay xách lên Khương Thần Thanh đã bị chặt đứt xương sống đang nằm trên mặt đất. Tất cả mọi người một bên sớm đã bị Túy Liên dọa nát lá gan, nào dám động thủ với hắn? Chỉ có thể tro mắt nhìn Túy Liên xách Khương Thần Thanh mặt xám như tro tàn trong tay.

"Tự làm bậy thì không thể sống, nếu như ngươi bớt tranh cãi, ta còn để ngươi chết cuối cùng, nhưng ngươi đã làm trái lòng chủ nhân nhà ta, không phải là đang tìm chết sao?" Túy Liên buồn cười nhìn Khương Thần Thanh. Quân Vô Tà luôn luôn lạnh lùng và vô cảm, sự tình trên thế gian có thể khiến nàng tức giận thật sự không nhiều lắm.

Nhưng bất cứ sự tình gì có quan hệ với người Quân gia, đều có thể dễ dàng khơi mào sát ý của nàng.

Kẻ ngu xuẩn này cư nhiên còn dám vạch trần, sự tình tông chủ Khuyneh Vân Tông năm đó không trị liệu tốt cho hai chân của Quân Khanh.

Khiến Quân Khanh trở thành phế nhân mười năm, Quân Vô Tà sao có thể bỏ qua bọn họ?

Thù mới hận cũ, gia hỏa này đáng chết!

"Đừng....." Khương Thần Thanh bị dọa khiến cả người phát run, nơi nào còn có khí thế kiêu ngạo ngày đó khi tới Thích Quốc?

"Thuận đường nói cho ngươi một câu, y thuật của chủ nhân ta còn tốt hơn gấp nhiều lần so với tông chủ chó má của các ngươi, hai chân tiểu thúc đã lành." Túy Liên thường thức bộ dáng bị dọa muốn nứt lá gan của Khương Thần Thanh, một quyền đánh chết chẳng phải là quá dễ dàng cho hắn? Người khiến chủ nhân không thoải mái, sẽ phải thường thức nỗi sợ hãi kinh hoàng một chút trước khi chết.

Trên mặt Khương Thần Thanh đã trắng bệch, mục đích của Túy Liên đã đạt tới, không còn lý do để lưu lại một mạng cho hắn.

Nắm tay nhiễm máu, đột nhiên nhấc lên và hướng vào giữa mặt Khương Thần Thanh, đâm xuống một quyền. Toàn bộ hộp sọ trên đầu nổ tung trong nháy mắt. Máu tươi, óc, xương cốt bao phủ một thân Túy Liên. Tuy nhiên, hắn không hề có nửa điểm ghét bỏ, ngược lại ánh mắt càng thêm nóng cháy.

Tư vị giết chó, thật là vui sướng!

Tùy tay ném thi thể Khương Thần Thanh qua một bên, thân ảnh Túy Liên không hề tạm dừng chút nào, trực tiếp nhắm về phía mục tiêu kế tiếp.

Những tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác vang lên ở bên trong đại điện. Những cường giả đã đạp lên tôn nghiêm hoàng quyền Thích Quốc và Quân gia, hiện giờ đều trở thành son dương đội bị làm thịt. Đau khổ, giãy dụa dưới nắm tay của Túy Liên, cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục chết không toàn thây!

Rõ ràng là một thiếu niên quyền rũ và lộng lẫy như vậy, nhưng thủ pháp giết người lại huyết tính gấp trăm lần so với bất luận kẻ nào mà bọn họ từng gặp qua!

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủn, quanh thân Túy Liên chỉ còn lại một đồng thi thể tàn khuyết không được đầy đủ.

Mùi máu tươi tràn ngập trong đại điện, người Khuynh Vân Tông gần như toàn quân bị diệt, duy nhất chỉ còn lại Tàn Ngữ Yên đang ngây ngốc ở trên ngai vàng cùng với Bạch Vân Tiên đang tránh ở một góc và run lên bần bật.

Tàn Ngữ Yên ngốc lãng nhìn đại điện đầy máu, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi và khiếp sợ.

Khương Thần Thanh đã chết, đệ tử Khuynh Vân Tông đã chết, ngay cả những cường giả mà phụ thân nàng ta đặc biệt mời đến, đều chết không còn một người.....

Nàng ta thình lình ngẩng đầu lên, mặt không còn chút máu nhìn Quân Vô Tà đang đứng ở trước cửa đại điện. Hết thảy phát sinh nơi này, đều là do Quân Vô Tà đã ra lệnh tiến hành. Quân Vô Tà rõ ràng chỉ là một đại tiểu thư trong vương phủ của một tiểu quốc mà thôi, nàng rốt cuộc năng lực gì, có thể mời được nhiều người có thực lực cường đại như vậy tới đây trợ giúp?

"Chủ nhân, kẻ kia..... cũng muốn giết sao?" Túy Liên cảm thấy mỹ mãn đi đến trước mặt Quân Vô Tà, máu nhiễm đầy trên khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười vui sướng, hân tầy ý giơ tay chỉ vào Tàn Ngữ Yên trên ngai vàng, hỏi.

Chỉ một lóng tay, lại khiến cho máu chảy từ trên xuống dưới toàn thân Tàn Ngữ Yên đều trở nên lạnh lẽo ở trong nháy mắt. Nàng ta hốt hoảng lui về phía sau một bước, chặt vật ngã ngồi ở trên ngai vàng.

Ngai vàng mang ánh vàng rực rỡ, không biết từ khi nào đã bị bắn đầy vết máu. Màu đỏ tương phản với màu vàng lấp lánh, làm nổi bật nên cảnh tượng ghê người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Vả mặt lần thứ tư (6)

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Người không thể giết ta, ta là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, nếu như người dám giết ta, phụ thân ta nhất định sẽ không buông tha các người, Khuynh Vân Tông nhất định sẽ diệt toàn bộ Thích Quốc!" Cố gắng khởi động một sự cao ngạo cuối cùng, Tàn Ngữ Yên ra vẻ bình tĩnh nhìn Quân Vô Tà. Tuy nhiên, bàn tay bấu chặt ở trên ngai vàng, những đốt ngón tay trắng bệch lại tiết lộ, giờ này khắc này nàng ta đang rất khẩn trương.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, trước đó nàng cũng không tiếp xúc trực tiếp cùng với Tàn Ngữ Yên, nhưng lời nói uy hiếp của Tàn đại tiểu thư, thật ra giống nhau như đúc với Bạch Vân Tiên lúc trước.

Nghĩ lại cảnh này, Quân Vô Tà nhìn thoáng qua Bạch Vân Tiên đang tránh ở một bên. Bạch Vân Tiên bị Quân Vô Tà nhìn thoáng qua, hai chân hoàn toàn mềm nhũn, run bần bật râm một tiếng quỷ trên mặt đất.

Ngoại trừ Khuynh Vân Tông, các nàng không có gì mới mẻ?

"Bắt lại." Quân Vô Tà nhẹ nhàng nói một câu.

Túy Liên lập tức đánh về phía ngai vàng, tiếng kêu thảm thiết của Tàn Ngữ Yên bắt chợt vang lên.

Tàn Ngữ Yên, thân thể quý giá, làm sao có thể là đối thủ của Túy Liên. Trong thời gian chớp mắt, đã bị Túy Liên nắm tóc kéo xuống từ trên ngai vàng tới trước mặt Quân Vô Tà.

Đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, hiện giờ lại rơi vào nông nổi thế thảm như thế, nhưng Túy Liên lại không hề đối xử với nàng ta giống như một con người.

"Độc trên người hân, là người hạ?" Quân Vô Tà chỉ vào Mặc Thiên Uyên trên lưng Hắc thú.

Đôi môi Tàn Ngữ Yên hơi run lên, muốn lấy Khương Thần Thanh làm kẻ chết thay, nhưng bị cặp mắt Quân Vô Tà lạnh lùng như sương nhẹ nhàng đảo qua, nàng ta cũng không dám nói ra mà nuốt chửng lời nói dối vào trong cổ họng.

"Ta có giải được!" Tàn Ngữ Yên vội vàng như sợ không được nói.

Bạch Vân Tiên một bên âm thầm cười lạnh một tiếng, nàng cũng giống như Tàn Ngữ Yên, hiện giờ nhìn đến vị đại tiểu thư cao cao tại thượng, rơi vào nông nổi giống mình, trong lòng có một loại cảm giác thống khoái.

Giải được?

Với y thuật của Quân Vô Tà, làm gì phải cần giải được của Tàn Ngữ Yên.

"Độc được và thuốc giải, đều giao ra đây." Quân Vô Tà mở miệng nói không rõ ràng.

Tàn Ngữ Yên vội vàng lấy hết đồ vật ra, nhưng Quân Vô Tà lại tiếp tục nói: "Toàn bộ."

Tàn Ngữ Yên lập tức sững sốt một chút, giây tiếp theo, da đầu bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn xuyên tim. Thống khổ kia khiến nàng ta trong nháy mắt khóc như hoa lê dính mưa, xúc động nhìn về hướng mỹ nam tử phía sau Quân Vô Tà, ánh mắt cầu cứu.

Quân Vô Dược chỉ cười mỉa mai.

"Nghe không hiểu sao? Giao ra hết tất cả độc được và giải được trên người của người." Túy Liên không kiên nhẫn lại túm đầu tóc Tàn Ngữ Yên một lần nữa, nhưng không nghĩ rằng, đã dùng quá sức, trong tay lập tức có thêm một nắm tóc đen đã bị chặt đứt.

Tóc bị mạnh mẽ kéo xuống, Tần Ngữ Yên nháy mắt kêu rên, còn chưa chờ nàng hoà hoãn lại, Túy Liên lại nắm một lần nữa.

"Nhanh lên, nếu không ta sẽ nắm xuống toàn bộ tóc trên đầu ngươi." Quân Vô Tà chỉ nói không giết, nhưng không hề nói không thể ngược đãi!

Giọng điệu âm trầm của Túy Liên khiến Tần Ngữ Yên bị dọa đến nổi cả người phát run, nàng ta vội vàng từ trên người lấy ra tất cả các bình đan dược đặt ở trước mặt Quân Vô Tà.

Mười mấy bình dược nháy mắt xuất hiện ở trước mắt Quân Vô Tà. Nàng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Ngữ Yên, lại nhìn nhìn những đan dược đó, lập tức mở ra từng bình dược một, nhất nhất ngửi qua ở trước mũi.

"Chỉ cần ngươi có thể thả ta, ngươi muốn bao nhiêu đan dược đều được! Phụ thân ta sẽ cho, tất cả những gì ngươi muốn." Sự tàn bạo của Túy Liên đã dọa nát tâm hồn nàng ta, Tần Ngữ Yên khóc thành một lệ nhân. Dung nhan kiều mị như hoa cũng đã mất đi thần thái của ngày xưa. Đáng về này, chỉ sợ ai cũng không thể nghĩ nàng ta chính là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông thâm trầm mang đầy tâm cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Điều để lại cho ngươi (1)

Quân Vô Tà không để ý đến khúc lóc cầu xin của Tần Ngữ Yên. Từ trong những bình đan dược, nàng chọn ra mấy bình, còn lại đều ném hết xuống đất.

Toàn bộ linh đan khiến người tìm kế đoạt phá đến nổi da đầu long tróc, hiện giờ bị ném xuống đất giống như rác rưởi. Miệng bình bị mở ra khiến đan dược lăn ra giữa sàn và tán ra mùi hương.

Ánh mắt Tần Ngữ Yên hơi kinh hãi, nàng ta vì sao không thể nhìn ra, những thứ Quân Vô Tà ném xuống đất chính là cái gì?

Tất cả những gì Quân Vô Tà đã ném xuống đều là đan dược trị liệu, bao gồm tất cả giải dược, mà những gì nàng đang nắm trong tay, toàn bộ đều là độc dược!

"Bè miệng nàng ra." Quân Vô Tà nói với Túy Liên.

Tần Ngữ Yên hoàn toàn luống cuống, nàng ta liều mạng giãy giụa, nhưng sức lực của nàng ta nào phải là đối thủ của Túy Liên?

Túy Liên dễ như trở bàn tay bẻ miệng Tần Ngữ Yên ra, Tần Ngữ Yên chỉ có thể trừng lớn hai mắt, nước mắt lớn như hạt đậu không ngừng lăn xuống từ hốc mắt nàng ta, từ trong miệng đã bị bẻ ra, truyền ra từng tiếng khúc cầu ô ô a a.

"Sợ sao?" Quân Vô Tà nhìn Tần Ngữ Yên, lạnh lùng nói.

Tần Ngữ Yên vội vàng chớp chớp mắt, nàng ta đâu chỉ là sợ, quả thực là sợ muốn chết!

Nàng ta chưa bao giờ gặp qua người phát rõ giống như Quân Vô Tà, biết rõ nàng ta là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, nhưng vẫn xuống tay tàn nhẫn như vậy.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày, nhìn khuôn mặt nhỏ Tần Ngữ Yên khóc như hoa lê dính hạt mưa, "Thời điểm ngươi xuống tay đối Mặc Thiên Uyên, cũng chưa từng sợ qua." Những độc dược mà Quân Vô Tà giữ lại, đều là những thứ mà Tần Ngữ Yên đã dùng ở trên người Mặc Thiên Uyên. Hiện giờ, Tần Ngữ Yên thật ra rất sợ, độc dược mà nàng ta tự mình đồ cho Mặc Thiên Uyên uống, thời điểm nhìn thấy hân sống không bằng chết, từng có một chút thương hại?

Không hề ngần ngại, Quân Vô Tà đồ tất cả mấy bình độc dược vào trong miệng Tần Ngữ Yên. Túy Liên xác định thời cơ thật chuẩn khép miệng Tần Ngữ Yên lại, cường bức nàng ta nuốt hết độc dược trí mạng kia vào trong bụng.

"Buông nàng ta ra." Quân Vô Tà nói.

Túy Liên lập tức ghét bỏ ném Tần Ngữ Yên về phía một bên, phảng phất như tiếp xúc nhiều hơn một giây đều khiến hân cảm thấy ghê tởm.

Thời gian chớp mắt, độc dược nuốt vào trong bụng, lập tức nổi lên tác dụng. Tần Ngữ Yên vốn đã chật vật, đột nhiên cảm nhận được đau nhức từ lục phủ ngũ tạng. Nháy mắt đau đến nổi cuộn tròn ở trên mặt đất và bắt đầu run lên đờ đẫn, kêu rên thống khổ không ngừng truyền ra từ trong miệng nàng ta. Giọng giống như lệ quỷ, khiến hân tâm rợn người.

Quân Vô Tà mất lạnh nhìn Tần Ngữ Yên, đáy mắt không có một chút thương hại.

Nhân từ đối với địch nhân, chính là tàn nhẫn với chính mình. (对人仁慈,便是对自己残忍. *Magnanimity to your enemies equates to cruelty to yourself.*) {Dịch: Emily Ton}

Khuynh Vân Tông đối Quân gia và Mặc Thiên Uyên, đáng nói là không có nửa điểm nhân từ, nàng vì sao phải trở thành thánh nhân, nhân từ nương tay?

Người kính nàng một thước, nàng liền kính người một trượng.

Nếu người dám làm nàng bị thương một phân, nàng tất sẽ trả lại gấp trăm lần!

"Khuynh Vân Tông một khi đã lợi hại như vậy, vậy thì ngươi hãy ở trong đại điện này và ngắm xem tự cứu mình như thế nào, tất cả những giải dược đó ta đều giữ lại cho ngươi." Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

Nháy mắt khi nàng mở miệng, Túy Liên và Bạch Vân Tiên đang tránh ở một góc, đều ngây ngẩn cả người.

Quân Vô Tà đang nói gì? Nàng cư nhiên để lại hết giải dược cho Tần Ngữ Yên? Vậy thì Tần Ngữ Yên có thể giải độc không phải là sự tình một giây?

Ngay cả Tần Ngữ Yên đang thống khổ bất kham, cũng ngay khi Quân Vô Tà nói xong, lập tức giãy giụa ngồi dậy, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng, xuất hiện một tia sáng đầy hy

vọng.

Quân Vô Tà, không phải thật sự muốn giết nàng!

Nhưng mà giây tiếp theo, Quân Vô Tà lại nâng tay lên, một luồng linh khí màu cam bay ra từ lòng bàn tay nàng, lao thẳng vào đồng giải được nằm trên mặt đất và biến chúng thành bột phấn. Các loại linh đan có giá trị cao, đã trở thành một đồng rác. Các mảnh sứ vỡ vụn cùng với bột phấn màu đen trộn lẫn với nhau, không thể phân biệt rõ bộ dáng vốn có của chúng.

"Tất cả đều để lại cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Điều để lại cho ngươi (2)

Giải được, Quân Vô Tà xác thật đã để lại cho Tần Ngữ Yên, tiền đề chính là, Tần Ngữ Yên có thể tách ra được giải được từ trong đồng rác hỗn độn kia.

Đừng nói hiện giờ Tần Ngữ Yên đang đau đớn muốn chết, cho dù là khi nàng còn hoàn hảo như lúc ban đầu, cũng không có khả năng tìm được giải được từ trong đồng bột phấn như vậy.

Vừa mới bốc cháy lên hy vọng, ở khoảnh khắc tiếp theo đã bị dập nát, Tần Ngữ Yên chỉ cảm thấy tuyệt vọng sâu thẳm.

Từ trên đám mây cao ngã xuống trên bùn đất lầy lội, cảm thấy chênh lệch và tuyệt vọng, cuối cùng khiến cho một chút tôn nghiêm của Tần Ngữ Yên đều bị phá hủy không còn chút nào.

Độc được mang đến sự thống khổ và tàn phá thân thể nàng, mà Quân Vô Tà sau khi cho hy vọng lại cho tuyệt vọng lớn hơn nữa, đã phá hủy ý chí của Tần Ngữ Yên.

Quân Vô Tà sẽ bỏ qua Tần Ngữ Yên?

Thật sự là người si nói mộng.

Nhìn đến bộ dáng thê thảm của Mặc Thiên Uyên, Quân Vô Tà chỉ muốn lột hết da Tần Ngữ Yên.

Nàng đã mất bao nhiêu sức lực, mới dưỡng được thân thể Mặc Thiên Uyên cường tráng như vậy, kết quả bị Tần Ngữ Yên lấn lộn một hồi, thật sự là một chiêu phóng lại như trước!

Tần Ngữ Yên đã không dám đề cập nỗi một tia chờ mong, chỉ có thể chịu đựng sự tàn phá của độc được trong nỗi tuyệt vọng, cả người đau đớn khiến nàng ta không ngừng run rẩy, xương cốt đều giống như đang bị kiến gặm.

Độc được ác độc đó, còn không phải là do bản nhân nàng tự mình luyện chế? Trong quá khứ, không biết có bao nhiêu người bị độc được đó tra tấn đến nỗi muốn sống không được muốn chết không xong. Nhưng hôm nay, cũng rốt cuộc đến phiên Tần Ngữ Yên nàng tự mình linh hội!

"Tất cả mọi người hãy rời khỏi đây, để lại nơi này cho Tần đại tiểu thụ, chậm rãi tìm thuốc giải." Giọng nói của Quân Vô Tà không hề thẳng thắn, nhưng nàng vừa dứt lời liền nhập vào trong tai người khác, so với sấm sét lại càng dọa người hơn. Cung nhân bên trong đại điện, lập tức chạy trốn ra ngoài, đối mặt với một điện đầy thi thể, bọn họ sớm đã không còn sự nhẫn nại.

Bạch Vân Tiên đang tránh ở một góc, đi cũng không được, không đi cũng không được, chỉ có thể ngốc nghếch đứng ở nơi đó, sợ hãi nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn về phía Bạch Vân Tiên, còn chưa chờ nàng kịp mở miệng, Bạch Vân Tiên đã ngay lập tức quỵ xuống bên chân nàng. Khuôn mặt nhỏ trắng bệch run run rẩy rẩy nói: "Ta chưa nói gì! Ta thề! Mặc Huyền Phi là Tần Ngữ Yên ép ta giết! Ta..... ta chưa nói ra một chữ."

Quân Vô Tà hơi nhướng mày, nàng thật ra không hề nghĩ tới, hiện giờ Bạch Vân Tiên đã sợ nàng tới mức này.

Bất quá.....

Mặc Huyền Phi đã chết? Như thế quá dễ dàng cho hắn.

"Lên." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng, Bạch Vân Tiên còn cần phải sống, mệnh này, nàng sẽ tạm thời lưu lại cho nàng.

Nếu như Bạch Vân Tiên dám vạch trần bản thân mình ở trước mặt Tần Ngữ Yên, như vậy nàng ta tất yếu cũng giống như không tồn tại. Tuy nhiên, hiện giờ xem ra, nữ nhân này thật ra cũng không quá ngu xuẩn.

Bạch Vân Tiên run run rẩy rẩy đứng lên, biết mạng nhỏ của mình xem như tạm thời an toàn.

"Ngươi ở lại chỗ này, đừng để nàng ta tự sát." Quân Vô Tà nhìn lướt qua Tần Ngữ Yên nói.

Bạch Vân Tiên lập tức gật đầu, không dám có ý kiến.

Nói xong, Quân Vô Tà liền xoay người rời đi, Quân Vô Được sóng vai cùng nàng, Hắc thú cũng Mặc Thiên Uyên hôn mê bất tỉnh đi theo sát bên. Tủy Liên đi ở cuối cùng, vừa rời khỏi đại điện, trở tay đóng lại cửa đại điện, trói chặt một điện đầy huyết tinh.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên trong đại điện, cũng chỉ còn lại Tần Ngữ Yên đang run rẩy, cùng với Bạch Vân Tiên thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

Khỏe miệng Tần Ngữ Yên chảy ra máu tươi, đôi mắt ác độc hung hăng trừng Bạch Vân Tiên. Hết thấy mới vừa rồi đã khiến nàng ta minh bạch, tiện nhân này, đã sớm thông đồng cùng với Quân Vô Tà.

Bạch Vân Tiên bị Tần Ngữ Yên nhìn chăm chăm nên có chút không kiên nhẫn, nàng nhiu mày nói: "Sư tỷ, việc này ngươi cũng không nên trách ta, ngươi và sư phụ không phải vẫn luôn dạy dỗ ta rằng: kẻ thức thời là trang tuấn kiệt?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241: Đề đề lại cho ngươi (3)

"Ngươi trừng ta cũng vô dụng, không phải ta ăn cây táo, rào cây sung, mà là các ngươi thật sự không phải là đối thủ của Quân Vô Tà." Bạch Vân Tiên dừng lại một chút, nghĩ rằng Tần Ngữ Yên lần này không thể nghi ngờ hẳn là phải chết. Vì thế, không hề có chút dấu điểm, lúc này mới tiết lộ sự thật, nói: "Nói thật cho ngươi biết, độc trên người Mặc Huyền Phi chính là do Quân Vô Tà hạ. Hơn nữa, nàng cũng hạ cùng loại độc ấy ở trên người ta. Ngày đó, ta dẫn các ngươi tới nhìn xem Mặc Huyền Phi, chính là muốn biết ngươi và Khương Thần Thanh có thể phối chế ra giải được hay không. Nếu như có thể, ta sẽ nói hết thấy mọi điều cho ngươi."

"Đáng tiếc các ngươi thật sự đã khiến ta quá thất vọng. Các ngươi căn bản giải không giải được độc do Quân Vô Tà hạ, ta làm sao dám nói ra hết thấy với các ngươi? Sư tỷ, không phải ngươi luôn luôn tự xưng y thuật của mình là trác tuyệt sao? Vì sao hiện giờ, ngay cả độc do một tiểu nha đầu hạ cũng không giải được?" Bạch Vân Tiên giờ này khắc này rất cuộc có tâm tình triển lộ miệng cười.

Ngươi chết vì tiền chim chết vì mồi, người không vì mình, trời tru đất diệt.

(Editor's Noted: 人为财死鸟为食亡: human beings will die for riches, just as birds will for food, 人不为己天诛地灭: Look out for yourself, or heaven and earth will combine to destroy you.) {Dịch: Emily Ton}

Bất quá nàng chỉ vì muốn cứu mệnh chính mình mà thôi.

Nghĩ ngày xưa Tần Ngữ Yên cao cao tại thượng, cũng bại dưới tay Quân Vô Tà, trong lòng Bạch Vân Tiên cũng nhiều thêm một tia vui sướng, đồng dạng, sợ hãi đối với Quân Vô Tà cũng càng thêm lớn.

Một thân y thuật ngay cả Khuynh Vân Tông cũng không thể so sánh, còn có một đám cường giả có thực lực cao thâm khó đoán như vậy. Hiện giờ, ngay cả khi Bạch Vân Tiên có một trăm lá gan, nàng cũng không dám đối nghịch cùng Quân Vô Tà. Nàng chỉ cầu mạng sống, trong lòng cũng không dám dâng lên nửa điểm hận ý.

Tần Ngữ Yên đau đớn không tài nào hé răng, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Bạch Vân Tiên, hận không thể nuốt nàng vào bụng!

"Tiền..... nhân....." Cắn răng, từ trong miệng thốt ra một âm tiết nguyên rủa, nhưng Tần Ngữ Yên phải trả giá cho một ngụm máu tươi nôn ra ở trên mặt đất.

"Sư tỷ, ta khuyên ngươi vẫn nên giữ lại một chút sức lực, Quân Vô Tà cũng sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy. Ta thấy độc mà nàng hạ cho ngươi, đó không phải là tác phẩm mà ngươi rất đặc ý hay sao?. Ngươi hẳn là biết rõ tác dụng của nó tốt hơn bất kỳ ai. Chỉ cần không ai động đến ngươi, qua mấy ngày ngươi cũng không chết được. Quân Vô Tà có lẽ tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng đầu óc và thủ đoạn của nàng lại cường đại nhất mà ta từng thấy. Ngươi nghĩ vì sao Thích Quốc bỗng nhiên lại thay đổi hoàng đế? Hết thấy này đều là một tay Quân Vô Tà lên kế hoạch. Tiền nhiệm quân vương Thích Quốc, hiện giờ vẫn còn đang bị nhốt ở trong địa lao hoàng cung, sống không bằng chết. Ngươi đối phó với nàng giống như thiếu nữ bình thường hơn 10 tuổi, thật sự là quá ngây thơ rồi." Bạch Vân Tiên mở miệng không có ý tốt.

Ngày xưa, nàng đều luôn bị Tần Ngữ Yên đàn áp, hiện tại ở nơi này nàng đã tìm được cơ hội phản kích.

Mặc dù sự trả thù có hơi méo mó, nhưng cũng khiến Bạch Vân Tiên có thêm một cảm giác hài lòng.

Tần Ngữ Yên chỉ hận không thể làm thịt phản đồ Bạch Vân Tiên, nhưng sau khi nghe Bạch Vân Tiên nói xong, trái tim nàng ta lại rơi vào trong sợ hãi vô tận.

Những độc được đó do nàng ta phối chế, ở trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không lấy tánh mạng người, nhưng lại có thể khiến người chịu sự đau khổ của cái gì gọi là sống không bằng chết.

Nàng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, độc được của mình, có một ngày sẽ báo ứng ở trên chính người mình.

Bạch Vân Tiên nói, chỉ sợ chính là thật sự.

Quân Vô Tà không dùng một đao giết nàng, không phải là muốn buông tha nàng, mà là muốn **** khiến nàng lâm vào bên trong thống khổ, tận lực tra tấn mấy ngày mới có thể đến được từ vong để giải thoát.

(Note: dấu **** là từ bán gốc)

Hiện giờ, từ vong, đối Tần Ngữ Yên mà nói, đều trở thành một loại xa xỉ!

"Vân..... Tiên..... giết..... giết..... ta....." Tần Ngữ Yên miệng đầy máu tươi, nước mắt không ngừng lăn xuống.

Bạch Vân Tiên quét mắt liếc nàng ta một cái, vờ vờ ồng tay áo nói: "Sư tỷ, ngươi phải cố gắng chịu đi, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra hay sao? Quân Vô Tà chính là đang báo thù cho Mặc Thiên Uyển."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Khởi tử hồi sinh (1)

Hắc thú công Mạc Thiên Uyên, một đường đi theo Quân Vô Tà đến tâm cung của Mạc Thiên Uyên. Hộ vệ trong cung và cung nhân nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, không ai dám ngăn trở, chỉ có thể rút lui, nhìn theo Quân Vô Tà mang những người khác đi vào tâm điện.

Thương thế của Mạc Thiên Uyên thực sự nghiêm trọng, không chỉ có độc trong thân thể hần, còn có những miếng vết thương lớn bé trên người, thực sự không dễ giải quyết.

Quân Vô Tà đỡ Túy Liên nâng Mạc Thiên Uyên tới trên giường, sau đó lập tức lấy ra một ít đan dược mang theo tùy thân, rồi lại tìm vị trí dễ thi châm. Trong thời gian ngắn nhất, đâm vào mấy chỗ đại huyết trên người Mạc Thiên Uyên.

Chỉ thấy máu đen theo ngân châm từng chút một chảy ra từ trong cơ thể. Quân Vô Tà cũng không dừng lại một lát, mà lấy ba viên đan dược bỏ vào trong miệng Mạc Thiên Uyên, giúp hần ăn vào, sau đó bắt đầu xử lý vết thương bên ngoài của hần.

Quân Vô Dược từ đầu chí cuối đều khoanh tay trước ngực tùm tùm cười nhìn Quân Vô Tà cứu người.

"Miêu."

[Chủ nhân, hoàng đế bị thương thực sự rất nghiêm trọng.] {Edit & Dịch: Emily Ton}

Hắc thú một đường công Mạc Thiên Uyên lại đây liếm liếm móng vuốt. Mới vừa rồi nó đã cảm giác được hơi thở của Mạc Thiên Uyên thập phần mỏng manh, hần hiện giờ đã là *mạnh hết đũa*.

Xương cốt trên người đều bị vỡ nhiều nơi không thể kể xiết, gân mạch bị đứt đoạn, mất máu quá nhiều, các khí quan đều đã bắt đầu suy kiệt. Những miếng vết thương chưa trải qua xử lý đã bắt đầu có triệu chứng viêm, khiến Mạc Thiên Uyên sốt cao không ngừng, bắt đầu xuất hiện bệnh trạng mất nước. Hơn nữa, trong thân thể hần có độc, người này nếu bị ném ở trên đường cái, không bao lâu sau có thể sẽ chết.

"Meooo?"

[Thật sự muốn cứu sao? Thậm chí nếu đó là người, phỏng chừng cũng phải tiêu phí sức lực rất lớn, không bằng chúng ta lại nâng đỡ một hoàng đế mới có tốt hơn không?.]

Quân Vô Tà nhú nhú mày, không để ý đến lời nhắc của Hắc thú.

Nhưng những lời Hắc thú nói, lại khiến ánh mắt nàng càng thêm âm lãnh.

Nếu không phải Khuynh Vân Tông xuống tay quá ngoan độc, sao có thể tạo thành phiền toái nhiều như vậy cho nàng.

Mạc Thiên Uyên đã bị tiên hoàng tính kế từ nhỏ, quanh năm suốt tháng ăn hoa Dạ Mạch trong Ngọc Dịch Quỳnh Tương, thân thể vốn đã yếu nhược. Nếu không phải Quân Vô Tà có lòng nện xuống vô số đan dược, còn cho hần ăn vào hạt sen Thương Ngự Tuyệt Liên, Mạc Thiên Uyên hiện giờ căn bản không thể chờ nổi đến khi nàng tới. Nhưng ngay cả khi đó là một nam tử thành niên khỏe mạnh, bị Khuynh Vân Tông lẫn lộn như vậy, cũng cách cái chết không xa.

"Gia hỏa này, dường như luôn thu hút thiên tai và thảm họa." Túy Liên dựa vào mép giường, không nỡ nhìn Mạc Thiên Uyên thảm hại đang nằm ở trên giường, không khỏi cảm thấy thứ này thật đúng là bị kịch, ngay cả hần là người hung tàn như vậy, đều sắp sửa đồng tình với hần ta.

Chính cha mình hại chết mẹ mình cùng với gia tộc bên ngoài không nói, người cha hỗn trưởng kia cư nhiên còn thông đồng với đệ đệ hỗn trưởng cùng nhau độc hại hần. Thật vất vả mới gặp được Quân Vô Tà, khổ tận cam lai, đáng cơ xưng đế, kết quả lại gặp thêm một hỗn trưởng Khuynh Vân Tông, tiểu tử này có phải bất tự quá tồi hay không?

"Đều cam miệng lại." Quân Vô Tà lạnh giọng quát lớn, thương thế của Mạc Thiên Uyên vốn đã rất nghiêm trọng, nàng cần phải xử lý quá nhiều vấn đề, nhưng một hoa một thú cư nhiên còn lải nhải bên tai nàng mãi không yên.

Nếu không phải thời gian không cho phép, nàng thật sự muốn cho bọn hần hai châm phong bế á huyết bọn họ.

Hắc thú và Túy Liên rất thành thật, nhìn tư thế này của Quân Vô Tà, xác định chắc chắn là muốn cứu Mạc Thiên Uyên.

Quân Vô Tà chuyên tâm trị liệu cho Mạc Thiên Uyên, đôi tay trắng nõn lại giống như đã được giao cho thần lực, tay nắm ngân châm bay nhanh như vũ động.

Trước hết, thanh trừ độc trong thân thể hần, sau đó lại dùng bỏ huyết đan để bổ sung máu đã mất. Tiếp theo lấy nước ấm bỏ sung hơi nước, ổn định sức sống. Sau đó tiến hành chữa trị gân mạch và xương cốt đã bị gãy nát. Phần thương thế bên ngoài tạm thời không cần phải xen vào, cho đến phần xử lý cuối cùng.....

Toàn bộ quy trình cứu trị, được hình thành trong đầu của Quân Vô Tà chỉ trong vài giây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Khởi tử hồi sinh (2)

Quá trình cứu trị được tiến hành đầu vào đấy, giống như kiếp trước Quân Vô Tà đã từng trải qua quá vô số tranh đoạt cùng với từ thân. Vào lúc này, trong đầu Quân Vô Tà, chỉ có bình tĩnh tuyệt đối.

Chậm rãi bài xuất ra máu độc, ánh mắt Quân Vô Tà trở nên lạnh lẽo, cách mỗi chốc lát lại cho Mạc Thiên Uyên dùng một viên bỏ huyết đan (đan dược bổ sung máu), trộn cùng với một chút nước ấm để hỗ trợ sự hấp thụ. Hiện tại dưới tình huống thương thế nghiêm trọng như thế của Mạc Thiên Uyên, Quân Vô Tà không có cách nào tiến hành bổ sung một lượng máu quá lớn cho hần. Nếu không với tình huống thân thể hần, căn bản không thể nào thừa nhận dinh dưỡng quá thừa, ngược lại sẽ dẫn đến độc tố trong máu khuếch tán nhanh hơn lượng máu lưu thông.

Độc huyết từng chút một chảy ra từ trong thân thể Mặc Thiên Uyên, chần dậm dưới thân hấn đã bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, ần ần tản ra một mùi vị không tốt lắm hoà trong không khí.

Cho đến khi màu sắc của máu bị bài xuất dần dần chuyển sang màu đỏ tươi, Quân Vô Tà lúc này mới bắt đầu cho Mặc Thiên Uyên ăn vào một lượng lớn bổ huyết đan, nhưng vẫn như cũ không thể bổ sung quá nhiều nước, chỉ có thể tuân tự từng bước, chậm rãi ăn được vào.

Hiện giờ Mặc Thiên Uyên vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, xương cốt đã gãy trên người không thể bị di chuyển dễ dàng. Sau khi Quân Vô Tà đã ổn định tình huống suy kiệt lực phù ngũ tạng của hấn, lập tức xuống tay xử lý miệng vết thương trên gân mạch bàn tay đã bị đánh gãy của hấn, những miệng vết thương thâm sâu đến nỗi có thể nhìn thấy xương cốt, lộ ra huyết nhục đỏ sẫm dữ tợn. Quân Vô Tà rút ra một cây ngân châm, luồn qua ngân châm một sợi chỉ còn muốn mảnh và mịn hơn cả sợi tóc, bàn tay giống như phép thuật dệt qua không khí, khâu lại gân.

Túy Liên đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể khâu lại gân mạch, hấn mờ to hai mắt nhìn, xem với sự thích thú, càng xem càng cảm thấy y thuật chủ nhân nhà mình thật sự cao thâm khó đoán.

Tay Quân Vô Tà rất ổn định, tốc độ cũng rất nhanh, gân mạch đã tách ra được nâng nhanh chóng khâu lại, ngay sau đó nàng liền thay đổi một cây ngân châm, tiếp tục khâu lại miệng vết thương.

Một người sống, tới tay Quân Vô Tà, giống như biến thành một búp bê vải, khâu khâu vá vá, nhưng chính vì sự tình đơn giản như vậy, lại đang từng bước khôi phục lại sinh mệnh suy tàn của Mặc Thiên Uyên.

Đầu tiên là các cơ quan chức năng, rồi đến gân mạch, ngay sau đó là xương cốt bị gãy.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Sau khi Quân Vô Tà khâu lại toàn bộ miệng vết thương toàn thân cho Mặc Thiên Uyên, lập tức nhanh chóng bôi lên thuốc mỡ giúp vết thương khép lại, tốc độ những miệng vết thương dữ tợn khép lại có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Tiếp đó Quân Vô Tà liền không khách khí tiến hành nẹp dây để cố định nhiều chỗ trên người Mặc Thiên Uyên, giúp cho xương cốt đã được sắp xếp theo đúng cách có thể hoàn hảo khép lại bên nhau.

Trong thời gian nửa ngày, Quân Vô Tà đều tranh đoạt thời gian cùng với tứ thần, mãi đến khi mặt trời lặn ở núi phía Tây, nàng mới rốt cuộc rút lui khỏi mép giường.

Hiện giờ Mặc Thiên Uyên, tuy rằng sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng hơi thở đã dần dần tăng lên, chỉ là toàn thân hấn đều bị băng vải quấn từ đầu đến chân, thoạt nhìn thập phần thê thảm.

"Gọi thị vệ canh giữ ngoài cửa tiến vào." Quân Vô Tà nói với khuôn mặt nhỏ tái nhợt, ngồi xuống trên ghế một bên, vừa mới ngồi xuống, một tách trà hương thơm ngào ngạt xuất hiện ở trước mắt nàng.

Nàng hơi ngẩng đầu, đẩy mắt đối diện với đôi mắt cười như không cười của Quân Vô Dược, hơi sùng sốt, nàng có chút cứng đờ tiếp nhận nước trà, cúi đầu nhấp một ngụm, để làm khô cổ họng của nàng.

Nàng cảm thấy đã không mất quá nhiều thời gian để điều trị cho Mặc Thiên Uyên. Ở kiếp trước, thậm chí nàng từng gặp phải tình huống liên tục ba ngày ba đêm không chớp mắt đứng ở trước bàn giải phẫu, sau khi phẫu thuật liên tục mấy lần, nàng đã được người nâng ra khỏi phòng phẫu thuật.

Ở trong quá trình trị liệu, nàng hoàn toàn không cảm giác được mệt mỏi, chỉ cần đứng ở trước mục tiêu nàng quyết định cứu trị, nàng lập tức sẽ biến thành một cái máy chữa bệnh bình tĩnh đến khủng bố.

Cho đến khi kết thúc, nàng đều không có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 244: Khởi tử hồi sinh (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Túy Liên lập tức gọi hai gã thị vệ canh giữ ở bên ngoài tiến vào, hai người kia vừa vào cửa, đã bị mùi máu tươi ngập trời làm cho hoảng sợ, bọn họ thấy Hắc thú công hoàng đế tiến vào trong phòng rất thâm nên không nở nhìn, hiện giờ ngửi được hương vị này, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

"Hai ngày nay, các người hãy chăm sóc cho hoàng đế, cách mỗi nửa canh giờ lập tức cho hấn uống một ly nước ấm....." Quân Vô Tà đem mấy bình đan dược đặt ở trên bàn, hướng dẫn cho bọn thị vệ cách sử dụng từng cái. Hiện giờ tình huống của Mặc Thiên Uyên đã khá ổn định, chỉ là vẫn đang lâm vào hôn mê, cần phải có người trông chừng và chiếu cố.

Việc này, Quân Vô Tà khẳng định sẽ không tự mình làm.

Hai gã thị vệ nghe được thì sùng sốt và sùng sốt, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể nhất nhất ghi tạc tất cả những gì Quân Vô Tà phân phó, không dám có nửa điểm qua loa.

Sau khi giải thích xong, Quân Vô Tà lập tức rời khỏi hoàng cung, một ngày này bốn phía đều ngập trong mùi máu tươi, quả thực đã khiến nàng không thể nào chịu đựng được.

Mãi đến khi Quân Vô Tà cùng đám người ra khỏi tầm cung hoàng đế, hai gã thị vệ kia, lúc này mới có lá gan nhìn xem Mặc Thiên Uyên trên giường, chính là vừa nhìn thấy, lại dọa cho hai người bọn họ thiếu chút nữa ngã ngối trên mặt đất.

Chỉ thấy Mặc Thiên Uyên bị bao bọc toàn thân giống như cái bánh chưng, nằm ở trên long sàng tràn đầy máu, nếu không phải ngực vẫn hơi phập phồng, hai gã thị vệ thật sự cho rằng, nằm ở trên chính kia là người đã chết.

Trên thực tế, thời điểm khi Hắc thú công Mặc Thiên Uyên trở về, ngay lúc đó những thị vệ này cũng đã vội vàng thoáng nhìn qua tình huống của Mặc Thiên Uyên, lúc ấy bọn họ chỉ cảm thấy..... Xong rồi! Bệ hạ đây là muốn băng hà!

Tuy nhiên, hiện tại nhìn thấy Mặc Thiên Uyên, tuy rằng hơi thâm một chút, nhưng hô hấp lại rất ổn định, cũng không giống một người sắp chết.

Hai gã thị vệ có hơi mơ hồ, mới vừa rồi chỉ có đại tiểu thư Quân gia cùng với hai vị nam tử xa lạ tiến vào tầm cung, sau đó cũng không thấy Quân Vô Tà cho truyền bắt luận ngự y nào tiến vào trị liệu, như thế nào chỉ mới qua nửa ngày, bệ hạ bọn họ đã khởi tử hồi sinh?

Chẳng lẽ là, hai gã nam tử bên trong, có một vị nào đó là thần y?

Hai thị vệ đem mục tiêu giả định nằm ở trên người Quân Vô Dược và Túy Liên, căn bản không nghĩ tới, cứu Mặc Thiên Uyên một mạng, thế nhưng chính là Quân Vô Tà!

Quân Vô Tà nghĩ muốn nhanh chóng quay về Lân Vương phủ nghỉ ngơi, nhưng vừa mới đi đến trước cửa đại điện, đã nhìn đến các đại thần vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài đại điện, đang dùng một loại ánh mắt rất phức tạp nhìn nàng.

Những đại thần này vốn là hôm nay tới tham dự thiết triều buổi sáng, kết quả lại bị đám người Tần Ngữ Yên đột nhiên xông vào đuổi hết ra ngoài. Bọn họ đâu không lại người Khuynh Vân Tông, cũng không dám cứ thế rời đi, chỉ có thể mỗi mắt trông mong và canh giữ ở bên ngoài điện, chờ hoàng đế nhà mình có thể an toàn rời đi.

Nhưng, bọn họ chỉ có thể nghe được một loạt tiếng kêu thảm thiết khiến người không rét mà run.

Ngày đó Quân Vô Tà đã chém giết một đám tay sai của tiên đế ở ngoài hoàng cung, một lần rửa sạch hơn một nửa triều đình Thích Quốc, chỉ lưu lại phần lớn trung thần đều thật lòng tận trung với Thích Quốc. Sau khi Mặc Thiên Uyên đăng cơ, hắn đã bác bỏ hết những thành kiến môn hộ, chiêu nạp và đề bạt những thiếu niên nhà nghèo có bản lĩnh thay cho những đại thần khuyết thiếu. Những người này đều mang on tri ngộ đối Mặc Thiên Uyên. Hiện giờ ở tại nơi đây, phần lớn đều là những người này.

Canh giữ ở ngoài đại điện, chính tai bọn họ nghe thấy quân vương gấp phải cảnh ngộ bi thảm, nghe thấy sự cuồng vọng và kiêu ngạo của Khuynh Vân Tông, chỉ hận không thể lấy thân thay thế.

Trong lòng bọn họ chỉ có hận ý ngập trời đối Khuynh Vân Tông, nhưng bọn họ lại bất lực, tìm như bị đao cắt, chỉ có thể làm cá để cho người thối.

Mãi cho đến khi Quân Vô Tà đến, xoay chuyển hết thái độ này, cứu vớt bọn họ thoát ra từ bên trong tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Tiểu gia hỏa lúng túng (1)

Nhìn Quân Vô Tà dẫn người nhảy vào đại điện, nhìn những người Khuynh Vân Tông đó bị một đám người chém giết, nội tâm của các đại thần đều sôi trào máu.

Nhìn đến Quân Vô Tà đi ngang qua từ cửa đại điện, một lão già tóc trắng xoá thỉnh thoảng tiến lên một bước, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, dừng bước chân lại, nàng thật ra đã nhận ra được lão nhân này, tính cả thế hệ của Mặc Thiên Uyên, đã là nguyên lão ba triều của Thích Quốc. Luôn là người thuộc phe trung lập, không tranh không đoạt, lại là một gân cây ngay thẳng, nếu không cũng sẽ không thể lẫn lộn được qua ba thời đại triều đình. Nhưng cũng không phải vì vẫn luôn không cao không thấp, mà là Mặc Thiên Uyên nhớ tới lão luôn trung thành đối với hoàng thất, mới thăng quan tiến chức cho lão. Nếu không, chỉ sợ lão vẫn còn đang là quan văn nhân tản từng bước từng bước.

Lão nhân này tuy rằng không có bản lĩnh lớn bao nhiêu, nhưng tuổi tác và lịch sử lại khiến lão có uy vọng rất cao ở trong triều. Tuy nhiên, cũng không biết giữ miệng lưỡi, ngay cả Mặc Thiên Uyên cũng bị lão nói thẳng mà không hề có kỵ, khiến hắn bị mắc ghen rất nhiều lần.

Hiện giờ lão nhân này lại đột nhiên tiếp cận Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đã mệt mỏi nên không tính toán muốn nghe lão cần nhân.

Tuy nhiên, còn chưa chờ Quân Vô Tà hiện ra thần sắc không kiên nhẫn, lão thần kia đã bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Quân Vô Tà. Động tác đột ngột xảy ra, khiến Quân Vô Tà có chút kinh ngạc.

"Lão thần khấu tạ ân tình Quân tiểu thư đã hộ giá!"

Quân Vô Tà ngây ngẩn cả người, nàng nhìn lão đại thần ngay thẳng đã đau đầu trải qua ba triều đại đế vương, quỳ gối trước mặt mình, trong đầu thế nhưng không biết nên phản ứng như thế nào.

Theo lão thần kia quỳ lạy, các đại thần đứng ở phía sau, đột nhiên cùng nhát trí với một động tác, quỳ xuống đầy đất.

Ngày đó, Quân Vô Tà đã đại khai sát giới ở ngoài hoàng cung, tuy rằng những việc làm đó đều nói có sách sách có chứng và được có được dân tâm, nhưng lại khiến cho rất nhiều đại thần Thích Quốc có chút trơ trẽn. Thậm chí là sau khi Mặc Thiên Uyên đăng cơ, bọn họ cũng vẫn như cũ, cảm thấy vị đại tiểu thư Lân Vương phủ làm việc quá mức tàn nhẫn độc ác, không phải là nhân vật hiền lành.

Hiện tại, bọn họ mới ý thức được, những ý định tốt đẹp của Quân Vô Tà.

Nếu không có sự quyết đoán tàn nhẫn của Quân Vô Tà, tôn nghiêm của Thích Quốc hôm nay chẳng phải là đã bị Khuynh Vân Tông dẫm đạp lên bùn?

Bọn họ là các đại thần cả ngày miệng đầy đạo đức, chỉ có thể đứng ở bên ngoài đại điện bó tay không có biện pháp, trơ mắt nhìn quân vương mình bị người giẫm đạp và làm nhục như thế, đây là loại cảm giác hồ thẹn gì?

Bọn họ canh giữ ở bên ngoài đại điện, sau khi Mặc Thiên Uyên được cứu đi, vẫn không chịu rời đi, không vì cái gì khác, mà là muốn có một lời tạ ơn với Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hôm nay đã cứu, không chỉ là một vị hoàng đế, nàng còn cứu cả sự tôn nghiêm của Thích Quốc!

Vương quốc tuy nhỏ, nhưng linh hồn không thể bị phân tán!

Hôm nay nếu như để người Khuynh Vân Tông tiếp tục hành động. Mặc Thiên Uyên không thể nghi ngờ hẳn là phải chết. Trụ cột Thích Quốc nếu bị người đánh gãy, những người như bọn họ làm sao còn có mặt mũi để đối mặt với liệt tổ liệt tông!

Cả triều văn võ uốn gối quỳ xuống đất, buông bỏ tôn nghiêm, dùng phương thức của bọn họ, cảm kích Quân Vô Tà.

Tàn nhẫn độc ác cũng cũng hoàn toàn có chỗ tốt, Thích Quốc có lẽ đúng là đang khuyết thiếu loại tàn nhẫn này, vì thế mới luôn là một tiểu quốc không có gì nổi bật như vậy.

Quân Vô Tà sững sờ một lát, mới hiểu được ý đồ của những người này, nàng hơi cau mày, nhìn tất cả các đại thần, trầm mặc một lát mới nói: "Ta chỉ làm những gì ta nên làm, các ngươi không cần cảm tạ ta." Dứt lời, Quân Vô Tà bước chân nhanh hơn rồi đi, không để ý thêm tới những vị đại thần đó.

Quân Vô Dược quét mắt nhìn qua đám đại thần, bước chân theo sau đuôi kịp Quân Vô Tà, đôi mắt sắc bén của hắn nắm giữ một hình ảnh thú vị.

Đôi tai nhỏ xinh tiểu xảo của Quân Vô Tà, khi nàng vội vã rồi đi, tựa hồ có hơi phiếm hồng.

Nhận thấy được phản ứng của Quân Vô Tà, Quân Vô Dược chỉ cảm thấy tiểu gia hỏa này thật sự rất đáng yêu, chỉ sợ tính tình kia của nàng, chính là có chút lúng túng không biết làm gì khi nhìn đến một đám các đại thần, tuổi tác không sai biệt lắm với gia gia nàng, mang bộ dáng bày tỏ lòng biết ơn quá mức đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Tiểu gia hỏa lúng túng (2)

Vội vàng trở lại Lâm Vương phủ, Quân Tiễn và Quân Khanh sớm đã chờ rất lâu. Nhìn thấy Quân Vô Tà trở về, Quân Khanh vốn định tiến lên dò hỏi tình huống trong cung, lại bị Quân Tiễn kéo cánh tay hắn lại, nói với Quân Vô Tà: "Thời gian không còn sớm nữa, người mau đi rửa mặt nghỉ ngơi, có cái gì, ngày mai lại nói."

Quân Vô Tà chần chờ một lát mới gật đầu, nàng thật sự là không thể chịu đựng được dáng vẻ này của chính mình. Hiện tại, nàng một lòng chỉ nghĩ đến ngâm mình vào trong nước ấm, tắm sạch sẽ một thân máu me.

"Phụ thân....." Quân Khanh có chút không hiểu nhìn về phía Quân Tiễn.

Quân Tiễn khẽ lắc đầu nói: "Người không nhìn thấy Vô Tà đã thực sự rất mệt sao?"

Quân Khanh hơi sững sờ, lúc này mới nhớ tới, vừa rồi Quân Vô Tà tuy rằng nhìn như bình thường, nhưng sắc mặt lại có vẻ có chút tái nhợt.

"Đứa nhỏ này, sợ là đã phải căng thẳng cho đến bây giờ. Hiện tại nàng đã bình an trở về, sự tình hoàng cung bên kia hẳn là đã xử lý xong, để nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai lại hỏi nàng cũng không muộn." Quân Tiễn thở dài, nhà đầu 14 tuổi, vốn nên là tuổi hưởng phúc, nhưng Quân Vô Tà đã không có cơ hội như vậy.

Đồng thời với sự vui mừng vì cháu gái đã hiểu chuyện và trở nên cường đại, Quân Tiễn cũng không khỏi đau lòng vì sự mệt mỏi của Quân Vô Tà.

"Là nhĩ tử nóng này, ta đây sẽ sai người chuẩn bị chút đồ ăn, đưa tới cho Vô Tà." Quân Khanh lập tức ý thức được sơ xuất của chính mình, lập tức sai người đi chuẩn bị đồ.

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton*.....

Khi Quân Vô Tà trở lại trong phòng, trong phòng đã chuẩn bị xong nước ấm, cởi quần áo ra, nàng lập tức ngâm mình ở bên trong nước ấm, thân thể căng chặt cả một ngày rốt cuộc lúc này mới thả lỏng xuống.

Vừa mới đột phá cam linh, đã phải trải qua hai trận chinh chiến, một **** này, thật sự là có chút mệt mỏi.

(Dấu ****: là của bản gốc)

Hắc thú biến thành mèo đen, linh hoạt ngâm một bộ quần áo ngoài lấy ra từ trong tủ quần áo, treo ở trên bình phong trong phòng tắm. Tùy Liên đang muốn vào nhà, lập tức bị mèo đen mạnh mẽ chặn lại ở bên ngoài. Bích Nguyệt đã uống hết, không có rượu thì không thể nào chống lại mèo đen. Tùy Liên lại biến thành Tiểu Bạch Liên ngu ngốc, vừa nhìn thấy móng vuốt sắc bén của mèo đen, lập tức khóc lóc chạy về bên hồ hoa sen ngâm mình.

Mèo đen quay đầu muốn nói đôi câu với Quân Vô Tà, nhưng lại phát hiện, Quân Vô Dược đã đứng ở cửa phòng tắm, toàn bộ thân thể nó đều đông cứng.

Quân Vô Dược lặng yên không một tiếng động đi vào bên cạnh bồn tắm, nhìn Quân Vô Tà đang nằm ở bên trong, nhắm mắt lại, khóe môi đẹp không khỏi hơi gọi lên. Hắn đi vào phía sau bồn tắm của Quân Vô Tà, đôi tay đẹp thon dài vươn ra đắp xuống ở hai vai trắng nõn của Quân Vô Tà, lực đạo như có như không chạm rãi xoa bóp các cơ bắp căng chặt trên bà vai của Quân Vô Tà.

Có lẽ là hôm nay đã quá mệt mỏi, có lẽ là lực đạo mát xa của Quân Vô Dược quá thoải mái, Quân Vô Tà ở trong bồn tắm cũng không hề phòng bị liên nghĩ, hơi nghiêng đầu nhỏ, dựa vào trên tay Quân Vô Dược.

Mùi hương thiếu nữ tựa hồ theo hơi nước ấm lượn lờ ở trong không khí vờn quanh mũi của Quân Vô Dược, đầu ngón tay hạ xuống làn da có cảm xúc mềm mại, không lúc nào là không trêu chọc lửa nóng dần dần nổi lên trong nội tâm của hắn.

Mèo đen khăn trương nhìn chằm chằm bóng dáng Quân Vô Dược, động cũng không được, bất động cũng không xong.

Nó âm thầm hạ quyết tâm, nếu như Quân Vô Dược dám làm vậy, vì sự trong sạch của chủ nhân, nó..... nó nhất định sẽ đánh thức chủ nhân!

Tuy nhiên, sự khinh bạc trong dự đoán lại chưa xuất hiện, Quân Vô Dược sau khi nhận thấy nước đã dần dần giảm nhiệt độ xuống, một tay kéo quần áo được treo ở trên bình phong, một tay vớt Quân Vô Tà ra từ trong bồn tắm, thật cẩn thận dùng quần quần áo quanh người nàng, đưa nàng đến trên đệm giường mềm mại.

Trừ lần đó ra, không có thêm một hành động nào khác.

Mèo đen căng chặt thần kinh nửa ngày, phát hiện rằng sự tỉnh cũng không giống như tưởng tượng của nó như vậy.

Đại ma vương này, chẳng lẽ đã thay đổi tính? Vì sao lại trở nên quân tử như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Tính toán của Quân Vô Tà (1)

Dịch: Emily Ton.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Quân Vô Tà tỉnh lại thì phát hiện chính mình đã mặc áo và đang ẩm áp nằm trong chăn, trong đầu lại không thể nào nhớ rõ mình đã bò lên giường khi nào và như thế nào.

Khi dùng cơm sáng, ba thế hệ Quân gia đều tề tụ lại với nhau, Quân Vô Dục vẫn như thường lệ: thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Trong bữa cơm sáng, Quân Vô Tà đơn giản nói ra hết thấy phát sinh trong hoàng cung ngày hôm qua cho Quân gia phụ tử biết. Sau khi kết thúc, cũng mặc kệ sắc mặt khiếp sợ như thể nào của Quân gia phụ tử, cúi đầu bắt đầu uống trà.

"Người nói rằng, thánh thượng hiện giờ vẫn còn nằm trên giường không thể nào nhúc nhích? Và Tàn Ngữ Yên đang bị người nhốt ở bên trong đại điện?" Quân Khanh thiếu chút nữa đã bị hù chết bởi cách làm kinh người của chất nữ nhà mình. Mặc dù biết rằng Mặc Thiên Uyên ở trước mặt Quân Vô Tà không thể nhắc nổi nửa điểm tư thế quân vương, nhưng lúc sinh mệnh bị đe dọa như vậy, Quân Vô Tà thật sự ném hoàng đế nửa chết nửa sống ở trong tâm cung, thậm chí ngư y cũng không gọi một người, chỉ tùy tiện tìm hai thị vệ thủ ở bên cạnh, đây không khỏi cũng có chút..... quá qua loa, đúng không?

Còn có đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, Quân Vô Tà công khai khoá người ở trong đại điện như vậy, cho dù hiện tại Mặc Thiên Uyên không thể lên triều được, cũng không thể làm xằng bậy như vậy.

Nhưng Quân Vô Tà lại không cảm thấy những gì mình làm có chỗ nào không đúng.

"Mặc Thiên Uyên sẽ không chết, Tàn Ngữ Yên mấy ngày gần đây cũng không chết được." Quân Vô Tà nói.

"....." Quân Khanh đầu hàng đối tiểu chất nữ nhà mình.

"Người có ý định giữ Tàn Ngữ Yên cho tới khi nào? Người cũng không thể đóng triều đình lại như vậy đúng không?"

"Hôm nay ta sẽ ném Bạch Vân Tiên và Tàn Ngữ Yên vào nhà lao." Dù sao đã có một vị hoàng đế ở đó, thêm một đại tiểu thư cũng không có gì khác biệt. Quân Vô Tà uống xong tách trà cuối cùng, cảm thấy nên nói rõ tâm tư cùng với tiểu thúc và gia gia mình.

"Tàn Ngữ Yên sớm hay muộn đều sẽ chết, không cần nhọc lòng với một người chết, ta có chuyện khác muốn nói với gia gia và tiểu thúc."

Quân Tiển và Quân Khanh liếc mắt nhìn nhau một cái, chậm rãi đợi Quân Vô Tà mở miệng.

"Ta có ý định đi một chuyến tới Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà nói ra những lời kinh người.

"Cái gì?"

"Ồ nháo!"

Nhìn thần sắc hai vị chí thân không tán đồng, khoẻ miệng Quân Vô Tà giật giật, tự hỏi phải giải thích mục đích chuyến đi này như thế nào cho bọn họ hiểu.

Đối với tất cả những gì Khuynh Vân Tông đã làm với Quân gia, Quân Vô Tà sao có thể quên, cho dù đã giết hết một đám người Khuynh Vân Tông, nhưng người đã khởi xướng kia vẫn ngồi trên núi Vân Tông. Nếu như đế tông chủ Khuynh Vân Tông biết nữ nhi của mình, trưởng lão, đệ tử đều chết ở Thích Quốc, Khuynh Vân Tông tuyệt đối sẽ tuyên chiến với Thích Quốc, Thích Quốc nhỏ nhỏ sẽ không có cách nào đối kháng chính diện cùng với Khuynh Vân Tông.

Để bắt kè thù khi bọn họ chưa có sự chuẩn bị thì phải tận dụng ngay cuộc tấn công đầu tiên, hoặc là phải chuẩn bị đón nhận toàn bộ hành động trả đũa của bọn họ*. Quân Vô Tà cũng không tính toán sẽ dạy thêm cho Mặc Thiên Uyên một bài học nữa.

*Tiền hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ 遭殃 (Nguyên văn: 先下手为强, 后下手遭殃): Nghĩa là ra tay trước sẽ có lợi thế mạnh hơn, ra tay sau dễ gặp tai ương.

Ngoài ra, Quân Vô Tà còn có một mục đích khác khi đến Khuynh Vân Tông.

Đó chính là Trần Hồn Ngọc!

Khuynh Vân Tông đã huy động rất nhiều nguồn lực để có bằng được Trần Hồn Ngọc, tất nhiên là có nguyên nhân của bọn họ. Tuy rằng Tiểu Bạch Liên đã nhận ra Hồn Ngọc chính là Trần Hồn Ngọc của U Linh Giới, nhưng lại không hiểu cụ thể cách dùng như thế nào. Quân Vô Tà luôn cảm thấy rất có khả năng Trần Hồn Ngọc sẽ giúp phụ thân nàng khỏi từ hồi sinh, cho nên cần thu thập thêm tin tức về Trần Hồn Ngọc, đó cũng là mục đích chính để nàng đi đến Khuynh Vân Tông.

Chỉ là, lý do phía sau nàng cũng không tính toán sẽ nói với Quân gia phụ tử, sự tình vẫn còn chưa xác định rõ, nàng không muốn cho bọn họ hy vọng, cuối cùng lại chỉ còn lại tuyệt vọng.

Quân Vô Tà che giấu lý do phía sau, chỉ nói ra sự tình tiền hạ thủ vi cường, nhưng dù là như vậy, cũng đã khiến Quân gia phụ tử, rất là khiếp sợ.

Bọn họ đều biết Quân Vô Tà có năng lực, nhưng Khuynh Vân Tông là nơi nào? Đó chính là tông môn đệ nhất thiên hạ!

Nhà đầu này chẳng lẽ thật sự muốn diệt Khuynh Vân Tông sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Tính toán của Quân Vô Tà (2)

Tuy nhiên, nếu suy nghĩ cẩn thận lại, kế hoạch của Quân Vô Tà cũng không hề sai, lần này bọn họ đã giết người Khuynh Vân Tông, trong đó còn bao gồm cả khuê nữ tông chủ Khuynh Vân Tông, nếu như để người Khuynh Vân Tông biết được, rốt cuộc càng khiến bọn họ phải liều mạng.

Nếu thật sự chờ đến khi Khuynh Vân Tông khuấy động và bắt đầu trả đũa, đối phó với Thích Quốc, như vậy tình cảnh của bọn họ càng trở nên nguy hiểm hơn.

Sự lợi hại của Khuynh Vân Tông không chỉ có thực lực bản thân của nó, mà sau lưng nó còn lôi kéo các cường giả và các thế lực lớn. Nếu như Khuynh Vân Tông thực sự điều động những người đó, cho dù là mười Thích Quốc, cũng không đủ để cho bọn họ diệt.

"Vô Tà, ta biết ngươi rất có bản lĩnh, nhưng đi đến Khuynh Vân Tông thật sự quá mạo hiểm." Quân Tiền thở dài, sự tình cứ từng đợt tiếp tục kéo đến, căn bản khiến người không có thời gian để sống yên ổn.

"Gia gia yên tâm, ta đều có biện pháp của ta. Ta sẽ không lấy cứng đối cứng với Khuynh Vân Tông. Hơn nữa, không phải ta còn có sự phụ hay sao? Hắn sẽ giúp ta." Quân Vô Tà rơi vào đường cùng, chỉ có thể dọn vị sự phụ kia ra, lúc này sắc mặt Quân Tiền mới tốt hơn một chút.

"Ngoài ra, hiện giờ chúng ta muốn tránh cũng không thể tránh, so với chờ đến khi bị Khuynh Vân Tông phát hiện, bị động chạy trốn, không bằng tiên hạ thủ vi cường, đánh khi bọn hắn trở tay không kịp."

"Vô Tà, sự tình rất trọng đại, nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, không được gạt chúng ta." Quân Khanh không yên tâm dặn dò một câu.

Quân Vô Tà gật đầu đồng ý.

Chuyến đi đến Khuynh Vân Tông, ít nhất phải mất vài tháng, nàng không có khả năng mất tích dưới mí mắt của Quân Tiền và Quân Khanh lâu như vậy, cho nên chỉ có thể thẳng thắn nói sự thật với bọn họ. Hiện giờ có lẽ dùng đến vị sự phụ kia, Quân Vô Tà thật ra có thể miễn cưỡng thuyết phục được bọn họ.

.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton.....

Trưa hôm đó, Quân Vô Tà đi tới hoàng cung. Trong đại điện Tần Ngữ Yên đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, dung nhan kiều mị đã thấm đến nỗi không nở nhìn, hai mắt trắng dã, cả người run rẩy.

Bạch Vân Tiên nhìn thấy Quân Vô Tà xuất hiện, lập tức thành thành thật thật bước đến một bên, nhìn bọn thị vệ kéo Tần Ngữ Yên đang hôn mê đi ra từ bên trong đại điện, nhìn thấy rất nhiều cung nhân dừng mãi đi vào đại điện và tẩy sạch vết máu đầy đất không còn một mảnh, cũng không dám lộn xộn một phần.

"Ngươi đi theo ta." Quân Vô Tà liếc nhìn Bạch Vân Tiên, sau đó đi về hướng Lâm Uyên Điện.

Lúc trước "cho mượn" Lâm Uyên Điện để Mặc Huyền Phi "ở tạm", hiện giờ Mặc Huyền Phi đã chết khiến nơi này lại khôi phục yên tĩnh của ngày xưa.

Bạch Vân Tiên Yên lặng lẽ đi theo phía sau Quân Vô Tà, không dám nói một câu nào, toàn bộ hành trình đều cúi thấp đầu không dám lơ đãng.

Quân Vô Tà ngồi xuống trong phòng, nhìn Bạch Vân Tiên khẩn trương, nàng mở miệng nói: "Ta muốn ngươi nói tất cả tình huống Khuynh Vân Tông mà ngươi biết."

Bạch Vân Tiên kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Quân Vô Tà.

Tuy rằng Quân Vô Tà chưa nói, nhưng là nàng đã đoán được tính toán của Quân Vô Tà.

Thiếu nữ này làm việc rất tỉ mỉ và không để lại dấu vết gì. Ngay tại thời điểm tru sát sư giả Khuynh Vân Tông, chỉ sợ cũng đã nổi lên sát tâm với Khuynh Vân Tông.

Nàng ấy biết, Khuynh Vân Tông sẽ không bỏ qua nàng ấy, cho nên lúc này mới tính toán tiên hạ thủ vi cường?

Nghĩ đến điều này, trong lòng Bạch Vân Tiên không tránh khỏi có chút bất an, cứ cách mỗi ba ngày nàng đều phải dùng giải dược, nếu như Quân Vô Tà đi Khuynh Vân Tông, vậy nếu nàng bị độc phát thì phải làm sao bây giờ?

"Đây là giải dược nửa năm của ngươi, ta sẽ giao cho tiểu thúc ta, sau khi ta rời khỏi đây, cách mỗi ba ngày hắn sẽ phái người đưa dược tới cho ngươi. Trong khi ta không ở đây, ngươi sẽ phải ngốc tại hoàng cung." Quân Vô Tà nói như thể đang đọc tâm tư của Bạch Vân Tiên. Quân Vô Tà lấy ra một hộp sứ trắng tinh xảo, chậm rãi mở nắp hộp ra, một mùi hương đan dược quen thuộc tán ra từ đồng đan dược đang lẳng lặng nằm bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Tính toán của Quân Vô Tà (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Với sự đảm bảo của Quân Vô Tà, Bạch Vân Tiên thở phào nhẹ nhõm. Hiện giờ nàng đã hoàn toàn chặt đứt quan hệ với Khuynh Vân Tông. Chỉ cần là người có chút đầu óc đều cũng có thể đoán được kết cục của đám người Tần Ngữ Yên. Bạch Vân Tiên khẳng định đã thông đồng cùng với Quân Vô Tà, nàng quả quyết không có khả năng quay về Khuynh

Vân Tông.

Nhiều ngày qua, Bạch Vân Tiên đều luôn tính tế quan sát tác phong và cách xử lý của Quân Vô Tà, phát hiện chỉ cần không đối địch với Quân Vô Tà, thật ra có thể sống rất an ổn.

Trừ bỏ độc trên người, cuộc sống của Bạch Vân Tiên ở trong hoàng cung đều trôi qua khá dễ chịu.

Hiện giờ không còn có đường lui, nàng đã học được cách sống đủ.

"Khuyên Vân Tông có 12 đỉnh núi, trừ bỏ đỉnh núi chủ nơi tông chủ trấn tọa, còn lại 11 đỉnh núi kia là của 11 vị trưởng lão. Nghe nói, mỗi một trưởng lão trên mỗi đỉnh núi đều am hiểu về những môn đạo hoàn toàn khác nhau. Trong đó, trưởng lão Nhiếp Vân Phong (蹑云峰) là trẻ tuổi nhất, cũng là nhi tử thân sinh của tông chủ đời trước. Tông chủ đương nhiệm không phải là huyết mạch của Khuyên Vân Tông, hẳn chỉ là đệ tử của tông chủ đời trước, cũng không biết nguyên nhân vì sao vị trí tông chủ lại rơi xuống tay hắn. Tuy nhiên, tông chủ và vị trưởng lão Nhiếp Vân Phong xưa nay đều không hợp nhau."

"Mặc dù có tâm loại trừ, nhưng vì thế lực của tông chủ tiền nhiệm lưu lại vẫn còn rất đáng kể, không thể động thủ được. Nhưng trong những năm gần đây, tông chủ đã âm thầm trừ bỏ không ít những người đó, hiện giờ tình cảnh của trưởng lão Nhiếp Vân Phong rất là âm đạm"

"Nếu như đại tiểu thư cố ý đi đến Khuyên Vân Tông, có thể xuống tay từ Nhiếp Vân Phong. Trưởng lão Nhiếp Vân Phong tên là Mộ Thần. Mỗi tháng 12 đỉnh núi Khuyên Vân Tông đều sẽ chiêu nạp hiền tài, nếu dựa vào y thuật của đại tiểu thư, có thể nhân cơ hội tiến vào Khuyên Vân Tông cũng không có gì khó."

Với ý định đầu nhập về phe của Quân Vô Tà, lúc này Bạch Vân Tiên thật sự là biết gì nói hết, không có nửa lời gian dối, hẳn không thể chờ Quân Vô Tà có thể tận diệt Khuyên Vân Tông, ngày sau mình sẽ không sợ bị Khuyên Vân Tông trả thù.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, rất vừa lòng đối với cách làm của Bạch Vân Tiên.

Người ích kỷ tốt nhất nên tận dụng, chỉ cần nắm giữ mạng sống của nàng ta, liền có thể lợi dụng khi cần.

Lúc trước Quân Vô Tà giữ lại Bạch Vân Tiên, đó là muốn dùng để đối phó với Khuyên Vân Tông.

Thấy Quân Vô Tà vừa lòng, Bạch Vân Tiên cảm thấy được khích lệ, bán sạch sẽ trong ngoài Khuyên Vân Tông, phạm là những gì nàng biết đến, liền không dấu diếm bất luận điều gì.

Người có thực lực mạnh nhất Khuyên Vân Tông, đó là tông chủ Khuyên Vân Tông, Tàn Nhạc, hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Lam Linh. Ngoại trừ đệ tử bốn tông, bên trong Vân Tông, còn có vài tên khách quan thường trú, thực lực những người đó đều là Lam Linh. Bình thường bọn họ sẽ không ra mặt, chỉ cần có người dám quấy rối Vân Tông, bọn họ sẽ lập tức xuất hiện và giải tỏa hết những rắc rối này.

Mỗi tháng Khuyên Vân Tông đều sẽ mở cửa núi một ngày, những người có y thuật cao đều có thể bài nhập tông môn vào thời điểm này. Chỉ cần thông qua khảo hạch, lập tức có thể nhập học y thuật ngoại môn. Người ưu tú vào năm thứ hai có thể học tập y thuật độc đáo nội môn Khuyên Vân Tông. Nếu như có vận khí tốt, có thể được tông chủ hoặc trưởng lão của 12 đỉnh núi coi trọng, lập tức có thể một bước lên trời, trực tiếp tiến vào nội môn để tu luyện.

Quân Vô Tà cũng không tính toán sẽ lãng phí một năm tại Khuyên Vân Tông, nhiều nhất là ba tháng, nàng muốn Khuyên Vân Tông sẽ biến mất trên đời này!

"Mỗi tháng vào ngày bao nhiêu?" Quân Vô Tà hỏi.

Bạch Vân Tiên nói: "Ngày 15 mỗi tháng, đó là ngày thu nạp đệ tử mới."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Bạch Vân Tiên như nghĩ tới điều gì, đột nhiên thần sắc ngưng trọng nói: "Nhưng có một chuyện, còn thỉnh đại tiểu thư ghi nhớ."

Quân Vô Tà nhướng mày.

"Trong 12 hai đỉnh núi có một đỉnh núi, tên là Tàng Vân Phong (藏云峰), trưởng lão tên là Kha Tàng Cúc (柯藏鞠). Bề ngoài Tàng Vân Phong chính là nghiên cứu dược liệu, nhưng trên thực tế lại chuyên nghiên cứu về độc dược. Bình thường Tàng Vân Phong luôn đặt ngưỡng cửa thấp nhất để thu nhận đệ tử, những đệ tử được thu nhận đều đủ số lượng cần thiết, nhưng..... những đệ tử đó cuối cùng đều chết không minh bạch." Bạch Vân Tiên nhún mày nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Đạo làm Đế Vương (1)

"Nếu như đại tiểu thư đi đến Khuyên Vân Tông, ngàn vạn nhớ rõ, không thể đến Tàng Vân Phong." Bạch Vân Tiên cẩn thận dặn dò. Đệ tử Tàng Vân Phong không phải là đã mất tích không thể hiểu được, mà là mất mạng không hề minh bạch. Đây là những người bên ngoài không biết sự tình, những người đó rõ ràng không có bản lĩnh gia nhập vào Khuyên Vân Tông, nhưng lại được Kha Tàng Cúc bí mật coi trọng, đưa về Tàng Vân Phong. Những người đó còn cho rằng đời mình đã gặp vận may lớn, không nghĩ tới chính mình đã bước một chân vào quỷ môn quan.

"Vậy Kha Tàng Cúc có địa vị gì?" Quân Vô Tà chưa bao giờ nghĩ tới Khuyên Vân Tông có chỗ nào quang minh chính đại, có thể dạy ra một đồ đệ như Bạch Vân Tiên, còn có một nữ nhi như Tàn Ngừ Yên, tông chủ Khuyên Vân Tông quả quyết không phải là thứ gì tốt.

"Kha Tàng Cúc vốn không phải người Khuyên Vân Tông, mà là sau khi Tàn Nhạc bước lên vị trí tông chủ, mới đưa hắn gia nhập vào Khuyên Vân Tông. Tuy nhiên, mấy năm sau thì trở thành trưởng lão trên đỉnh Tàng Vân Phong."

Bạch Vân Tiên thẳng thắn thành khẩn bẩm báo, "Ta cũng không biết thân phận của Kha Tàng Cúc, chỉ biết hắn là một người rất âm trầm, ngày thường hầu như không xuất hiện ở trong Vân Tông. Tàng Vân Phong của hắn cũng được đóng lại cho những đệ tử khác, cho dù là Tàn Nhạc muốn đến, cũng cần phải thông báo trước một tiếng."

Quân Vô Tà nhớ kỹ nhân vật đáng tiền này, sau khi nghe Bạch Vân Tiên nói về tình huống Khuyên Vân Tông thêm một lúc, nàng liền để Bạch Vân Tiên lui ra trước, tự mình đi tới

tâm cung Mặc Thiên Uyên.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton...*

Hôn mê một đêm, Mặc Thiên Uyên đã tỉnh lại, nhưng toàn thân đau nhức khiến hần đau đớn không tài nào nói nổi, cả người bị bọc giống như cái bánh chưng, thậm chí đứng dậy cũng là hy vọng xa vời.

Thời điểm Quân Vô Tà tiến vào, đã nhìn thấy hai tên hộ vệ mà nàng gọi vào phòng hôm qua đứng một trái một phải bên cạnh long sàng. Một gã trong đó tay ôm ấm trà, một gã trong tay bưng cái khay bày đầy bình dược phía trên, sắc mặt tiêu tụy, có thể thấy được cả đêm không hề chớp mắt.

"Quân tiểu thư." Hai gã hộ vệ vừa nhìn thấy Quân Vô Tà, lập tức vội vã quỳ xuống.

"Ra ngoài." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Hai tên hộ vệ không ngần ngại khác giống như chạy trốn ra ngoài, còn không quên lưu lại đồ vật trên tay.

"Người đã đến rồi....." Mặc Thiên Uyên không thể động dậy, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào nơi đầu giường.

"Đầu óc đã thông suốt chưa?" Quân Vô Tà cũng không xem xét thương thế của Mặc Thiên Uyên, chỉ ngồi xuống ở trên ghế một bên.

Mặc Thiên Uyên cười khổ, kết quả lại khê động đến miệng vết thương trên mặt, hần đau đớn nên tươi cười cũng đều vụn vụn.

"Hiện tại không thể không thông, người có phải cảm thấy ta đã gieo gió gặt bão hay không?" Nếu không phải hần đã khuyên can Quân Vô Tà, hần cũng sẽ không gặp phải cảnh ngộ này. Rốt cuộc là do hần không biết nhìn người, cho rằng thiên hạ đệ nhất tông sẽ là nơi thông tình đạt lý, nhưng không ngờ rằng thực tế lại là một đám cầm thú không có nhân tính.

Không chờ Quân Vô Tà đáp lại, Mặc Thiên Uyên chỉ có thể tiếp tục nói.

"Ta thực sự rất ngu xuẩn, nếu không cũng sẽ không rơi vào nông nỗi như thế, còn cần người ba lần bốn lượt tới cứu ta. Khi còn nhỏ, mẫu hậu từng nói với ta, nhân chi sơ, tính bản thiện. Mặc dù là người hung ác, cũng có một mặt thiện lương của hần. Thật tình đối xử với trái tim chân thật sẽ đạt được đền đáp xứng đáng ngang nhau. Ta cho rằng những gì mẫu hậu nói đều rất đúng, hiện tại nghĩ đến, khả năng là ngay từ đầu, mẫu hậu ta cũng đã sai rồi."

"Mẫu hậu đã đối đãi với người nọ tốt như vậy, dè nén sự ghen ghét trong trái tim mình, chủ trì lục cung chỉ mong muốn hậu cung được yên ổn. Bất luận người nọ sùng ái ai, mẫu hậu cũng chỉ tươi cười chống đỡ, cũng chưa bao giờ hãm hại bất cứ phi tần nào, một lòng phụ tá người nọ trở thành minh quân một đời."

"Bị người nọ dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, chỉ sợ đến thời điểm mẫu hậu chết đi, cũng sẽ không nghĩ đến, chính mình và gia tộc của mình, cuối cùng đều bị hủy hoại bởi chính bàn tay của người bên gối mình." Mặc Thiên Uyên nói giọng khàn khàn, ần dẫu không biết bao nhiêu chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Đạo làm Đế Vương (2)

"Khi còn nhỏ ta luôn cảm thấy, phụ vương và mẫu hậu sống rất hoà hợp, cho dù bên người người nọ mỹ nữ như mây, nhưng vẫn luôn đối xử rất tôn trọng đối với mẫu hậu, nhưng đó là vì ta vẫn chưa biết cái gì gọi là *tiểu lí tàng đao**."

*Tiểu lí tàng đao (笑里藏刀): một lưỡi dao giấu trong nụ cười. (a dagger hidden in smiles)

"Sau khi mẫu hậu qua đời, ông ngoại bị bọn họ tàn hại, một tộc đã từng cường thịnh nhất hiện giờ chỉ còn lại mấy người ít ỏi, còn bị đẩy tới biên cương xa xôi, mà bản thân ta cũng bị giam cầm ở bên trong lồng giam, còn dùng cả độc mẫn tính. Trong lòng ta chỉ còn có hận, ta cũng cho rằng ta đã từ bỏ cái gọi là nhân đức, nhưng hiện giờ nó đã được chứng minh, ta vẫn là một kẻ ngu ngốc."

"Quân Vô Tà, ta nợ người quá nhiều, đời này kiếp này cũng không thể trả hết, mạng này của ta, từ nay về sau chính là của người, người nói cái gì, làm cái gì, ta sẽ không có bất luận dị nghị gì nữa." Mặc Thiên Uyên đã nghĩ hoàn toàn thông suốt, nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình.

Hần đã hoàn toàn chịu đủ hết thấy tàn nhẫn này rồi, không muốn lại làm son dương đời bị làm thịt, không muốn mỗi một lần đều phải chờ người khác tới cứu.

Cho đến khi giọng nói của Mặc Thiên Uyên hoàn toàn nghẹn lại, Quân Vô Tà rốt cuộc mới mở miệng.

"Mạng của người, ta không cần. Người là hoàng đế Thích Quốc, không cần phải nghe theo ta."

Mặc Thiên Uyên còn muốn nói gì đó, nhưng cổ họng khô khốc không thể thốt ra một từ.

"Thiên hạ Thích Quốc ở trong tay người, điều người muốn làm thì không phải nghe theo mệnh lệnh của ai, mà là chính người cần phải học cách làm thế nào để trở thành một đế vương chân chính. Với sự cò xát gần đây với Khuynh Vân Tông, ta tin tưởng người đã minh bạch cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Ta sẽ đi xa vào tháng tới, có thể sẽ mất ba tháng, hoặc nửa năm, ta mới có thể trở về."

"Ta sẽ để lại Bạch Vân Tiên cho người, nàng ta là người không thể tin, nhưng một thân y thuật của nàng ta lại tốt hơn nhiều so với ngự y. Giải dược của nàng ta, ta sẽ để lại một phần cho tiểu thúc ta, nhưng phối phương của giải dược này ta sẽ để lại cho người. Làm thế nào để biến Bạch Vân Tiên trở thành người có thể sử dụng, chính là nhiệm vụ ta để lại cho người." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

Nàng đã không có ý niệm giết Bạch Vân Tiên, thứ nhất nàng lười ra tay, thứ hai đó là sau này nàng cũng không có khả năng sẽ luôn ở Thích Quốc, mà trình độ đại phu ở Thích Quốc thật sự là chóng mặt nàng. Bạch Vân Tiên nếu so sánh với nàng, tuy rằng không đáng để nhắc tới, nhưng đối với những đại phu Thích Quốc, lại tốt hơn không biết bao nhiêu.

Có thể nói, lưu giữ Bạch Vân Tiên chính là để lại một thanh kiếm hai lưỡi. Nếu như Mặc Thiên Uyên có thể chế tạo thanh kiếm này trở thành binh khí phù hợp trong tay mình, như vậy đế vương này của hần, đã đủ tư cách.

Đế vương Thích Quốc là họ Mặc, không phải là họ Quân!

Nói xong những gì nên nói, Quân Vô Tà lập tức bắt đầu kiểm tra Mặc Thiên Uyên. Trong lòng Mặc Thiên Uyên có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với Quân Vô Tà, muốn hỏi nàng đến tột cùng là muốn đi đâu, nhưng sau khi nhìn đến khuôn mặt lãnh đạm của Quân Vô Tà, tất cả lời nói đều nuốt vào trong bụng.

Quân Vô Tà muốn hắn học cách tự lập, sao hắn có thể cô phụ tín nhiệm của nàng.

Thương thể của Mặc Thiên Uyên lần này thực sự nghiêm trọng, cũng may lúc trước từng dùng hạt sen Thương Ngự Tuyết Liên, có thể che chắn cho thân thể một chút. Hơn nữa, Quân Vô Tà lúc cứu hắn đã không tiếc nên xuống rất nhiều đan dược trân quý, mệnh này của hắn xem như đã nhặt được trở về. Không chỉ có như thế, thân thể hắn sau này khôi phục lại cũng sẽ không có di chứng gì, nhưng vẫn không thể tránh khỏi nỗi đau và sự thống khổ hắn phải chịu đựng trên con đường hồi phục.

Trong giai đoạn Mặc Thiên Uyên nằm liệt giường, chúng đại thần đều được miễn nhiệm vụ thượng triều. Tuy nhiên trong khi không phải thượng triều, đám đại thần này lại có một nơi mới để đi —— Lân Vương phủ.

Kể từ sau khi Quân Vô Tà lãnh trách nhiệm tiến vào hoàng cung cứu Mặc Thiên Uyên, một đám các lão thần ngoan cố cổ hủ đột nhiên ý thức được nàng rất tốt, ngay cả ngày thường vì tránh bị hiềm nghi thông đồng với Lân Vương phủ mà không dễ dàng báỉ phỏng, hiện giờ đều trở thành điểm quan tâm nhất mà bọn họ thực hiện mỗi ngày!

.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 252: Trù bị

Mấy ngày gần đây, Quân Tiên có chút đau đầu, Lân Vương phủ xưa nay đều không kết giao với những đại thần khác, không kết giao cùng với võ tướng là để tránh khỏi hiềm nghi, không tiếp xúc với văn thần là vì không chịu nổi khi bọn văn thần há mồm.

Nhưng trong khoảng thời gian này, đám quan văn võ tướng đều giống như cùng nhau thương lượng, mỗi ngày đều đưa tin đến Lân Vương phủ, một đám cười giống như đóa hoa cúc, nói chưa đến hai câu, lập tức chuyển chủ đề tới trên người Quân Vô Tà.

Thật ra Quân Tiên không chú ý nhiều, nhưng bọn họ càng nói càng có điểm không thích hợp, Quân Tiên rốt cuộc cũng hiểu ra.

Hoá ra đám đại thần này chính là rất coi trọng Quân Vô Tà, tất cả đều vội vàng tới đây cầu thân!

Trước đây, danh tiếng của Quân Vô Tà trong Thích Quốc có thể nói là xấu đến cực điểm. Sự ngang bướng của nàng bỏ qua một bên không nói, thêm vào chuyện cũ của nàng và Nhị hoàng tử Mặc Huyền Phi cũng khiến rất nhiều đại thần coi đó là sự trợ trớn. Ngay cả sau khi tân đế Mặc Thiên Uyên đăng cơ, vẫn luôn miệng khen ngợi Quân Vô Tà không dứt, cũng không thể nào xoay chuyển ấn tượng về Quân Vô Tà trong lòng bọn họ.

Tuy nhiên! Hiện tại, hết thảy đều đã khác!

Những hành động vinh quang của Quân Vô Tà anh dũng tiến vào hoàng cung cứu giá, đã truyền khắp hoàng thành. Trong lúc nhất thời, nhận thức của văn võ bá quan đối Quân Vô Tà đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nha đầu này lớn lên rất xinh đẹp, lại có dũng có mưu, thật sự là một người con dâu hoàn hảo!

Vì thế, bất cứ người nào trong nhà nếu có nhi tử hay thậm chí là tôn tử, đều bắt đầu nhắm ngay vào Quân Vô Tà giống như một đóa hoa như ngọc. Nếu không phải thanh danh của Lân Vương phủ quá lớn, bọn họ không chừng sẽ tới làm ra hành động đoạt người.

Tuy nhiên, Lân Vương phủ hiện giờ trong ngoài đều có Thụy Lân Quân giáp sắt canh giữ, khiến cho tâm tư các đại thần này đều thu lại, chỉ có thể lựa chọn che dấu cảm xúc và lảng nghe lý do. Một mặt diên cuồng khen ngợi con cháu nhà mình trước mặt Quân Tiên, một mặt ca tụng công đức hành động cứu giá của Quân Vô Tà, thuận đường chỉ trích đối thủ muốn tranh đoạt con dâu hay cháu dâu của mình.

Thật là náo nhiệt.

Quân Tiên thật sự bất lực đối với điều này, người không bao giờ mang nổi khuôn mặt tươi cười, khi người tỏ ra thân ái, hắn lại không thể nào đuổi kịp, chỉ có thể nhẫn nại ngồi nghe đám đại thần mang ý đồ muốn tranh đoạt cháu gái ngoan của hắn.

Đối với những điều này, Quân Vô Tà thật sự không biết gì cả, tất cả mọi người đều bị Quân Tiên chắn ở nơi tiền viện, phàm là có người muốn tiến vào nội viện, lập tức sẽ bị Long Kỳ canh giữ ở cửa xua đi ra ngoài.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Vẫn còn khoảng 23 ngày nữa mới tới ngày Khuyên Vân Tông mở cửa tiếp nhận đệ tử của đợt tiếp theo. Trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà cũng không có bất luận sự tình gì cần làm, điều duy nhất nàng phải làm, chính là chuẩn bị cho chuyến đi xa.

Trước khi rời khỏi Thích Quốc, nàng cần phải chắc chắn có đủ số lượng đan dược dự trữ trong Lân Vương phủ, còn có một việc khác khiến nàng đau đầu, chính là tăng linh lực lên.

Hiện giờ linh lực của nàng tăng lên, đều là dựa theo phương pháp đào tạo ở trên sách cổ để tu dưỡng Thương Ngự Tuyết Liên, mà nuôi dưỡng Thương Ngự Tuyết Liên lại cần phải có Ngọc Dịch Quỳnh Tương. Tuy nhiên, Quân Vô Tà cũng không thể ôm một đồng bình lọ Ngọc Dịch Quỳnh Tương cùng đi đến Khuyên Vân Tông.

Không có Ngọc Dịch Quỳnh Tương, sẽ không thể gieo trồng Thương Ngự Tuyết Liên, điều này cũng có nghĩa rằng, linh lực Quân Vô Tà không thể tiếp tục tăng lên trong mấy tháng đi đến Khuyên Vân Tông.

Đây cũng không phải là mong muốn của Quân Vô Tà.

Không còn lựa chọn nào khác, Quân Vô Tà đành phải tiếp tục tìm trong quyển sách cổ những thực vật khác có thể gieo trồng dùng để tăng linh lực lên.

Nhưng những thực vật trong phá thư đã ghi lại, phần lớn đều là những cái tên mà Quân Vô Tà chưa từng nghe nói qua, muốn tìm được phương pháp thứ hai để tăng linh lực lên, nào có thể sẽ dễ dàng như vậy?

Vào ngày thứ bảy sau khi ép Tần Ngự Yên vào trong địa lao hoàng cung, Mặc Thiên Uyên phái người đưa tin từ vọng của Tần Ngự Yên đến cho Quân Vô Tà.

Chỉ sợ Tần Ngự Yên đến khi chết cũng không thể nào nghĩ tới, nàng thân là đại tiểu thư Khuynh Vân Tông, sẽ chết một cách thê thảm ở bên trong lao ngục của một tiểu quốc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Đi xa

Khi không có vật nào có thể dùng để tăng linh lực lên, Quân Vô Tà không thể không đánh chủ ý tới trên những hoa và thực vật khác.

Linh lực của nàng có thể tăng lên dựa vào gieo trồng Thương Ngự Tuyết Liên, liệu hạt giống của thực vật khác cũng sẽ có hiệu quả giống như vậy hay không?

Vì để chứng minh điểm này, Quân Vô Tà đã thử bắt đầu gieo trồng và chăm sóc một số hoa cỏ ở trong viện của mình. Sau khi trải qua mười ngày thử nghiệm, rốt cuộc nàng cũng phát hiện ra, hoa cỏ bình thường hoàn toàn không thể nào cung cấp bất cứ linh lực nào cho nàng. Tuy nhiên, nếu đó là thảo dược quý hiếm thì vẫn là có thể cung cấp cho nàng một chút linh lực tăng trưởng. Mặc dù vậy, tốc độ tăng trưởng của loại này so với khi gieo trồng Thương Ngự Tuyết Liên, quả thực hoàn toàn không đáng kể.

Nhưng vẫn còn tốt hơn là không có gì.....

Còn bảy ngày nữa sẽ tới thời điểm ngày 15 tháng sau. Sau khi Quân Vô Tà từ biệt Quân Tiễn và Quân Khanh, ngồi trên xe ngựa đi tới Khuynh Vân Tông. Để nhìn một hàng này, Mặc Thiên Uyên với thân thể đã tốt hơn lặng yên bước lên cửa thành, nhìn theo người Quân gia hộ tống Quân Vô Tà ra khỏi thành.

Lần này từ biệt, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, ánh mắt Mặc Thiên Uyên thâm trầm, giống như không thể thu lại nhìn xe ngựa Quân Vô Tà từng chút một biến mất trong tầm mắt của mình.

Bên trong xe ngựa, một người thiếu niên thanh tú đang ngồi an tĩnh, trong lòng ngực ôm mèo đen ngoan ngoãn.

Trước khi rời khỏi Lân Vương phủ, Quân Vô Tà cũng đã dịch dung, lại biến thành tiểu thiếu niên xuất quỷ nhập thành ngày đó. Chuyến đi này nàng chỉ dẫn theo mèo đen và tiểu Bạch Liên, trong xe ngựa mang theo mấy bình nhỏ Ngọc Dịch Quỳnh Tương, để khi lên đường nàng cũng có thể tiếp tục tu luyện ở trên đường. Trước khi rời đi, nàng vốn định từ biệt Quân Vô Dược, nhưng không thể nào tìm được bóng dáng tên kia, chỉ có thể từ bỏ.

"Chủ nhân, người thật sự muốn đi tới tông gì đó hay sao? Trở thành đệ tử?" Tiểu hắc miêu đang cọ cọ tìm một vị trí thoải mái trong lòng ngực Quân Vô Tà. Tuy rằng biết mục đích Quân Vô Tà đi tới Khuynh Vân Tông, nhưng tiểu hắc miêu tưởng tượng đến lúc ấy Quân Vô Tà thật sự muốn nhận sự phụ gì đó nơi kia, bỗng cảm thấy cả người không được thoải mái.

Thế gian này, người có thể trở thành sự phụ dạy y thuật cho Quân Vô Tà chỉ sợ còn chưa được sinh ra!

"Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà nhắc nhở nói.

Dựa theo tình báo của Bạch Vân Tiên, mục tiêu lần này của Quân Vô Tà đi tới Khuynh Vân Tông chính là tiến vào đỉnh núi Nhiếp Vân Phong của Mộ Thần. Định nhân của dịch nhân chính là băng hữu, Quân Vô Tà không ngại tìm thêm đồng minh.

Xe ngựa càng lúc càng xa, đứng ở hoàng thành đã không thể nhìn thấy được bóng dáng xe ngựa.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên ngoài hoàng thành, Quân Vô Dược nhìn nơi xe ngựa của Quân Vô Tà biến mất, con người đen nhánh như đang suy tư điều gì.

Hắc y nam tử như hình với bóng lặng yên đi đến bên người Quân Vô Dược, ánh mắt phức tạp. Tước gia đã biết rõ hôm nay đại tiểu thư sẽ đi xa, nhưng lại tránh đi không gặp. Chờ đến lúc đại tiểu thư đi rồi, lại đứng ở chỗ này nhìn theo hồi lâu. Từ khi đi theo Tước gia đến nay, hắc sao lại không rõ Tước gia thật ra là muốn đồng hành cùng đại tiểu thư.

"Dạ Sát." Quân Vô Dược đột nhiên mở miệng.

"Có thuộc hạ." Hắc y nam tử Dạ Sát (夜煞) lập tức quỳ xuống.

"Hãy đi theo sau, bảo vệ nàng cho tốt." Quân Vô Dược neho mắt lại, nếu không phải sự tình nơi này hắc còn chưa xử lý xong, hắc sao có thể để tiểu gia hòa rồi đi một mình.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Dạ Sát lập tức lĩnh mệnh, trong lòng lại nói quả nhiên là như thế.

"Nếu như không có nguy hiểm gì, đừng để nàng biết đến sự tồn tại của người." Quân Vô Dược nhìn Dạ Sát nói giọng lạnh như băng.

Một Khuynh Vân Tông nho nhỏ hắc không thèm để vào trong mắt. Nếu như chỉ có Khuynh Vân Tông, hắc tin tưởng Tiểu Tà Nhi có thể tự mình ứng phó. Tuy nhiên, điều khiến hắc đề ý đến, là thế lực sau lưng Khuynh Vân Tông.

Một trong mười hai trong điện, bất luận là một điện nào, đều không phải là thứ mà Quân Vô Tà hiện tại có thể ứng phó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Vân Sơn (1)

Ngày 15 mỗi tháng, đều là thời điểm náo nhiệt nhất Vân Sơn. Vân Sơn là những ngọn núi có mây bao phủ bên cạnh biên giới giao nhau giữa các nước, độc lập và không thuộc về bất luận nước nào. Những ngọn núi Vân Sơn rất dốc và hiểm trở, có tất cả 12 đỉnh núi. Tuy nhiên, chỉ có một con đường duy nhất từ dưới chân núi lên đến đỉnh núi.

Vân Sơn nổi danh nhất không phải là bản thân nó, mà là những người Khuynh Vân Tông đã chiếm trọn 12 đỉnh núi Vân Sơn!

Dựa vào y thuật tự xưng là thiên hạ đệ nhất đại tông môn, vào ngày 15 mỗi tháng, đều sẽ mở rộng cửa núi, mời chào tất cả mọi người trong thiên hạ có am hiểu về y thuật tiến vào núi và tham gia khảo hạch. Người thông qua khảo hạch, liền có cơ hội bái nhập môn hạ Khuynh Vân Tông.

Khuynh Vân Tông ngồi vững trên vùng đất rộng lớn, phía sau đã là mấy trăm năm, các đại tông chủ và trưởng lão đều có y thuật trác tuyệt. Bên trong Vân Tông cất giữ sách quý về y dược nhiều không kể xiết, là thánh địa mà tất cả những người si mê y dược trong thiên hạ đều tha thiết mơ ước. Chỉ cần có thể tiến vào Khuynh Vân Tông, thân phận bọn họ sẽ giống như nước lên thì thuyền lên, nếu như may mắn tiến vào nội môn, càng giống như một bước lên trời.

Rất nhiều người đều dùng bất cứ giá nào để chiếm được một vị trí nhỏ trong Khuynh Vân Tông. Những ngày mở cửa núi, con đường dẫn tới Vân Sơn đều tràn ngập người.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Một chiếc xe ngựa khiêm tốn dừng lại ở dưới Vân Sơn, tiểu thiếu niên thanh tú mặc một thân quần áo mộc mạc nhảy xuống từ trên xe ngựa. Sau khi thấp giọng dặn dò hai câu với xa phu, tiểu thiếu niên lập tức đi về hướng Vân Sơn.

Con đường chính khá lớn dẫn đến Vân Sơn, chen chúc đầy người tiến đến bái sơn, tuổi tác của những người đó đều không tính là quá lớn, người lớn nhất cũng chỉ có mười tám tuổi, mà người nhỏ nhất cũng đều mười bốn tuổi trở lên.

Khuynh Vân Tông thu nhận đệ tử có một quy định cứng nhắc, chỉ tuyển nhận thiếu niên từ mười bốn đến mười tám tuổi, quá mười tám tuổi hoặc là chưa đầy mười bốn, cho dù thiên phú cao bao nhiêu, cũng sẽ bị đuổi về nhà.

Quy định này dường như không có gì đối với tất cả mọi người, nhưng Quân Vô Tà lại không cho rằng như vậy.

Mười bốn tuổi đến mười tám tuổi, chính là bốn năm quan trọng nhất sau khi Giới Linh thức tỉnh, cũng là một đoạn thời kỳ ý thức của thiếu niên hỗn loạn nhất. Khuynh Vân Tông muốn tuyển nhận đệ tử trẻ tuổi này, bất quá là vì sẽ tốt hơn để cho bọn họ tẩy não, giáo huấn các nguyên tắc và triết lý của Khuynh Vân Tông.

Trong dòng người nhốn nháo rộn ràng, không ít thiếu niên tràn đầy tinh lực với khuôn mặt hồng hào đỉnh đặc nói chuyện cùng với thân nhân đưa tiễn bọn họ.

Chỉ có các thiếu niên tiến đến bái sư mới có tư cách đi đến Vân Sơn, mà người nhà của bọn họ chỉ có thể lưu tại dưới chân núi và chờ đợi tin tức. Nếu dám đi lên trên núi, lập tức sẽ bị đệ tử Khuynh Vân Tông canh giữ ở dưới chân núi đuổi ra ngoài.

Còn có nhiều thiếu niên đến khi lâm trận mới bắt đầu mài giũa, đứng ở dưới chân núi ôm sách y thuật và cuộn găm, hận không thể nhét hết nội dung cả quyển sách vào trong đầu mình.

Quân Vô Tà hồ hững nhìn cảnh tượng này không biết nên khóc hay nên cười. Nàng thật sự không biết, một tông môn với y thuật bình thường như vậy, sao có thể thu hút nhiều người phải gào thét và đánh nhau chỉ để được gia nhập vào trong như vậy.

Mà sự tĩnh lặng của nàng, lại khiến những thiếu niên đang khần trương cảm thấy rất không bình thường. Rất nhiều người đều liếc mắt quét nhìn tiểu thiếu niên cô độc này một cái, nhìn thấy quần áo trên người Quân Vô Tà rất mộc mạc, trên người không có đồ trang sức, tuổi lại nhỏ như vậy, bọn họ liền rất nhạo báng.

"Một tiểu quý như vậy, còn muốn bái nhập Khuynh Vân Tông?"

"Được rồi, nhân gia không chừng chỉ tới để xem việc đời, không nhìn thấy hẳn không có chuẩn bị gì sao?"

"Cũng đúng, cho dù không bái nhập được vào Khuynh Vân Tông, tốt xấu cũng có thể kiến thức được sự cường thịnh của đệ nhất đại tông môn một chút..... Ài, ta muốn nói, ngưỡng cửa Khuynh Vân Tông cũng không khỏi quá thấp, ngay cả chó mèo cũng đều dám đến đây xem náo nhiệt." Vài tên thiếu niên hoa phục tự xưng là xuất thân từ thế gia y dược buông sách trên tay xuống, bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ chế nhạo Quân Vô Tà.

Không nghĩ tới, người mà bọn họ đang nhạo báng này, không lâu sau đó, đã xoá sạch cảm nhận về đệ nhất đại tông môn trong tâm trí bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Vân Sơn (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đám người chen chúc khiến Quân Vô Tà hơi nhăn mày lại, ngũ quan của nàng sau khi đột phá Cam Linh cũng được tăng cường, những câu nói trào phúng kia không thoát một chữ đều rơi vào trong tai nàng, nhưng nàng vẫn không có phản ứng gì.

Cùng với con kiến, cần phải phí lời sao?

Bởi vì người hái sơn quá nhiều, nếu như khảo hạch tất cả, chỉ sợ mười ngày nửa tháng cũng không thể giải quyết được, cho nên Khuynh Vân Tông đã đưa ra một tiêu chuẩn khảo hạch cho tất cả những người đến hái sơn.

Đó là một kiến thức cơ bản nhất, xác định các loại dược.

Ở lưng chừng giữa núi Vân Sơn, có hàng trăm cái bàn dài được xếp thành hai hàng ở cả hai bên đường. Trên mỗi một cái bàn đều chất một đồng cỏ dại hỗn độn, mỗi một người đi ngang qua, đều có năm phút thời gian để chọn lựa. Bọn họ cần dùng năm phút ấy, chọn lựa ra loại thảo dược được ghi trên thẻ bài do Khuynh Vân Tông phát, lấy ra từ một đồng thảo dược kia.

Phân biệt thảo dược cũng không có gì khó khăn, nhưng nếu như từ trong trăm loại thảo dược được trộn lẫn lung tung với nhau, hiệu quả sẽ hoàn toàn khác.

Những thảo dược đã được chất đồng ở trên bàn, vừa nhìn thấy liền biết là vừa mới được ngắt xuống không lâu. Có rất nhiều bộ rễ phía trên còn lay dính bùn đất rất mới, trong những thảo dược đó cơ hồ không có một gốc cây hoàn chỉnh, giống như đã bị người thô bạo ngắt lấy, phần lớn đều là tàn khuyết không được đầy đủ, điều này khiến cho rất nhiều người đang tràn ngập niềm tin lúc ấy lập tức trợn tròn mắt.

Phân rõ thảo dược, trước hết là dựa vào hình dáng và vẻ ngoài của nó, những thảo dược này đều đã bị tàn phá nặng nề, bọn họ làm thế nào để tìm kiếm?

Khảo hạch đầu tiên nhìn như rất đơn giản, cũng đã khiến rất nhiều người bó tay không có biện pháp.

Thiếu niên hơn mười tuổi, cho dù xuất thân từ thế gia y dược, tiếp xúc với thảo dược từ nhỏ, cũng không có khả năng nhớ rõ hết tất cả các loại thảo dược, càng không cần phải đề cập tới nhận dạng và chọn chúng từ những mảnh vỡ nhỏ xíu từ các loại thảo dược khác.

Sự tự tin của các thiếu niên đã nhanh chóng trở nên mất hết tinh thần khi nhìn thấy một đồng thảo dược trước mắt, hận không thể đâm đầu chui vào tìm kiếm từng cái, nhưng thời gian Khuynh Vân Tông đưa ra lại cực kỳ ít ỏi.

Quân Vô Tà không nhanh không chậm đi đến trước một cái bàn bày biện thảo dược, thời điểm khi nàng tới giữa sườn núi cũng đã có đệ tử Khuynh Vân Tông đưa một thẻ bài về tên dược liệu mà nàng cần phải tìm kiếm.

Tìm cỏ.

Một loại rất thường thấy, thảo dược có ngoại hình giống như cỏ dại bình thường. Một đám vài tên thiếu niên cũng cùng đi lên với Quân Vô Tà đều nhận được nhiệm vụ giống nhau. Khi bọn họ nhìn thấy tên thảo dược mà bọn họ định tìm, cảnh xuân đầy mắt đều đã bị thay thế bởi khuôn mặt u sầu.

"Người nào có thể tìm thấy những thứ này?" Về mặt như đưa đám của thiếu niên, hận không thể động tới những thảo dược có tên được viết trên thẻ bài trong tay.

Thời điểm những người khác giống như ruồi nặng không có đầu óc tìm kiếm khắp nơi, Quân Vô Tà xẹt qua từ bên cạnh, tùy tay cầm lấy nửa thanh thảo dược chỉ lớn hơn ngón tay út, không do dự chút nào đi về phía trước.

Mấy thiếu niên đi theo phía sau nàng, bỗng nhiên nhìn thấy Quân Vô Tà đã chọn lựa xong thảo dược và muốn rời đi, sắc mặt của một vài người nháy mắt trở nên xanh trắng.

Quân Vô Tà còn chưa đi được vài bước, con đường phía trước đã bị hai gã thiếu niên chặn lại. Nàng ngẩng đầu nhú mày nhìn về phía đối phương, phát hiện hai gã thiếu niên này đúng là những kẻ đã xoi mói khinh thường nàng ở dưới chân núi.

"Tránh ra." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Tuy nhiên, hai người kia lại không có ý định để Quân Vô Tà rời đi, ánh mắt bọn họ đều chăm chú nhìn chăm chăm trên thảo dược ở trong tay Quân Vô Tà, dù cho chỉ có nửa thanh, nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn ra được, trong tay Quân Vô Tà chính là cỏ cần tìm.

Tiểu quý này rốt cuộc làm thế nào tìm ra dược nó? Bọn họ đã nhận được thẻ bài cùng một lúc, nhưng chỉ trong thời gian chớp mắt, bọn họ còn chưa có manh mối để thăm dò, tiểu quý này cư nhiên không cần suy nghĩ, tùy tay đã lấy ra dược loài cỏ cần tìm?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Vân Sơn (3)

Nên nói vận khí của hần tốt? Hay là gì?

Thời gian Khuynh Vân Tông cho bọn hần rất hạn chế, bọn họ căn bản là không thể nắm chắc trong thời gian quy định có thể tìm ra cỏ cần tìm, mắt thấy Quân Vô Tà đã tìm được, bọn họ lập tức nổi lên tâm tư khác.

Tiểu quý trước mắt quần áo bình thường, thoạt nhìn rất nghèo nàn, tất nhiên là không có bối cảnh gia thế để dựa vào.

Đối với một đám thiếu niên bức thiết muốn gia nhập Khuynh Vân Tông mà nói, loại người như Quân Vô Tà thoạt nhìn đều rất yếu đuối, thật sự là một mục tiêu rất tốt.

Khuynh Vân Tông chỉ nói cần phải tìm ra thảo dược, nhưng cũng không có quy định không thể ăn cắp cướp đoạt.

"Tiểu quý, giao cỏ tìm được trong tay ngươi cho chúng ta, dù sao thì ngươi tìm ra nó thực sự dễ dàng, tự mình lại đi tìm tiếp là được." Một thiếu niên không có ý tốt nhìn Quân Vô Tà, nói rõ ý định muốn chiếm đoạt.

Thật ra, loại chuyện giống như thế này, thời điểm khi mở cửa núi mỗi tháng đều sẽ phát sinh. Nếu như tuổi còn nhỏ mà tìm được thảo dược trước, lập tức sẽ dễ dàng bị người lớn tuổi hơn cướp đoạt. Đối với điều này, đệ tử Khuynh Vân Tông cũng không để ý cũng không nghe thấy. Trước Quân Vô Tà, đã có một số thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi bị người lớn tuổi hơn lên thủ cướp đoạt thảo dược tìm được. Thảo dược bị đoạt mất, cũng có nghĩa là vòng thứ nhất bọn họ đã bị đào thải, chỉ có thể ghen khắt đẹp đường hồi phủ, khó khăn có cơ hội hái nhập Khuynh Vân Tông lại bị người tước đoạt mất.

Thật không may, thiếu niên nhỏ tuổi không có đủ vũ lực, chỉ có thể chấp nhận bị người khác mạnh hơn chiếm đoạt.

Hai vị trước mặt Quân Vô Tà, cũng đều có tâm tư giống như thế.

Cũng không trách được vì sao bọn họ lại nhắm mục tiêu vào Quân Vô Tà. Tuy rằng Quân Vô Tà mới mười bốn tuổi, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô nương. Mặc dù đã dịch dung thành bộ dáng thiếu niên, nhưng khung xương đặt ở nơi đó, so với tất cả những thiếu niên tiền đến báisơn, cơ hồ là tìm không ra người nào nhỏ nhắn lạnh lợi hơn nàng. Vốn đã nhỏ lại gầy, lại còn ăn mặc tầm thường, khiến cho không có bất luận người nào có cố kỵ gì. Không phải điều này đã khiến nàng trở thành dê béo trong mắt người khác hay sao?

Quân Vô Tà nhúu mày nhìn chăm chăm vào hai thiếu niên càn rỡ này, hơi nhướn mày lên.

Thật sự có người dám đoạt đồ của nàng?

Ngay trong nháy mắt khi Quân Vô Tà muốn mở miệng, một thân ảnh giống như tia chớp gào thét vọt tới trước mặt nàng. Trước khi nàng còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh mảnh khảnh kia đã vươn tay về phía một thiếu niên trong đó, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, một tên đã bị quăng qua vai, vút thiếu niên cướp bóc nửa đường bay đi ra ngoài!

"Đám vương bát đần các ngươi, chán sống sao?! Cưng nhiên dám đánh cướp! Đừng khiến ta phải giết chết các ngươi!" Một người thiếu niên ăn mặc chắp vá hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng ở trước người Quân Vô Tà, chỉ vào thiếu niên bị rơi thất điên bát đảo và thiếu niên đang đứng một bên há hốc mồm nhìn xem, chửi ầm lên.

"....." Biểu tình của Quân Vô Tà nháy mắt đóng băng.

Sau khi mắng xong, thiếu niên kia lập tức quay đầu lại, một gương mặt rất tinh xảo khác thường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Quân Vô Tà.

"Ha ha, thật sự là quá trùng hợp. Cưng nhiên lại gặp được người ở chỗ này! Ngươi yên tâm, từ nay về sau ta sẽ che chở ngươi! Nếu như có người nào dám khi dễ ngươi, ta sẽ đánh cho bọn họ nở hoa đầy mặt!" Thiếu niên nhiệt tình tùm tùm cười dào dạt nhìn Quân Vô Tà, toàn thân đều tản ra hơi thở quen thuộc.

Khóe miệng Quân Vô Tà hơi run rẩy, nhìn thiếu niên cực kỳ xa lạ trước mắt, tìm kiếm ở trong đầu lần nữa, cũng không tìm được ấn tượng nào về người này.

"Ngươi nhận sai người." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Thiếu niên kia hơi sững sốt, tươi cười nhiệt tình trên mặt chuyển thành rối rắm, hần gãi gãi đầu, có chút buồn khổ nhìn Quân Vô Tà. Rốt cuộc, giống như hắn đã nghĩ được điều gì, ngồi xổm thân mình xuống, chà tay trên mặt đất đầy bụi, nhanh chóng bôi lên mặt mình một hoi, thuận tay nhặt một nhánh cỏ dại treo lên ở khóe miệng, lại đứng trước mặt Quân Vô Tà lần nữa, nói: "Ngươi hãy cẩn thận ngắm lại xem?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 257: Kiêu Sớ (1)

Nhìn thấy kiểu tạo hình này, nháy mắt Quân Vô Tà nghĩ tới, thiếu niên này còn không phải là người bán sách cỏ cho nàng ngày đó ở Quý Thị hay sao?

Chỉ là khuôn mặt đã được rửa sạch sẽ, thật lòng là không thể nào nhận ra.

"Nghĩ ra chưa?" Thiếu niên chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt chờ mong.

"Là ngươi?" Quân Vô Tà bình tĩnh mở miệng.

Thiếu niên lập tức lau mặt, "Xem như ngươi đã nhận ra ta."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nàng chỉ từng xuất hiện ở Quý Thị một lần, sau khi không dùng dịch dung cũng từng xuất hiện ở Quý Thị một lần nữa. Chỉ là, nàng không nghĩ tới, sự tình đã cách đây mấy tháng, thiếu niên này vẫn còn có thể nhận ra nàng từ một cái liếc mắt.

"Không nghĩ tới ngươi cũng sẽ đến Khuynh Vân Tông, ngươi dường như cũng không cần vật gì ở nơi này đi?" Thiếu niên thân nhiên dùng tay áo lau khô mặt mình. Mới vừa rồi nhìn thấy Quân Vô Tà từ rất xa nhưng hắn không dám nhận, hắn thật sự không hiểu, vì sao một thiếu niên có thể luyện chế ra đan dược còn tốt hơn cả Khuynh Vân Tông, sẽ đi xa ngàn dặm chạy đến Khuynh Vân Tông để báisư.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, cũng không có ý mở miệng.

Giống như xem mình đã xen vào việc người khác, thiếu niên rất buồn bực gãi gãi đầu nói: "Ta không phải muốn tìm hiểu chuyện riêng của ngươi, chẳng qua thật khó mà gặp được người quen ở chỗ này, cho nên có hơi kích động."

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, bọn họ hình như không được xem như là người quen, đúng không?

Tuy nhiên, thiếu niên tựa hồ hoàn toàn không sợ hãi bởi ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà, ngược lại càng thêm nhiệt tình.

Tên thiếu niên bị ném ra xa bên ngoài lúc này đã đứng lên, đỡ mông nổi giận và trừng mắt nhìn như muốn giết thiếu niên kia nửa đường nhảy ra xen vào việc người khác.

"Ngươi là cái gì của hắn! Dám động thủ với ta!" Thiếu niên bị ném ngã đau nhức hết cả người đang được đồng bạn hắn nâng lên, chỉ vào mũi to của đối phương và mắng.

Thật sự là trời đất đã đảo lộn, tiểu tử nghèo nàn toàn thân ăn mặc đầy những mảnh vá rốt cuộc đã nhảy ra từ nơi nào, chưa nói lời nào đã ném hắn qua vai và quăng ra ngoài, thiếu chút nữa đã khiến hắn ngất xỉu.

Thiếu niên kia cũng không thêm liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ nói với Quân Vô Tà: "Đúng rồi, ta gọi là Kiêu Sớ (乔楚), tên ngươi là gì?"

Quân Vô Tà nhìn thiếu niên quen thuộc trầm mặc một lát mới nói: "Quân Tà."

Đã bị chặt vật một lần, thiếu niên nhìn thấy Quân Vô Tà tán gẫu với Kiều Sở đã hoàn toàn nổi giận, nháy mắt muốn xông lên trước lý luận với bọn họ, nhưng Kiều Sở bỗng nhiên lấy lại tinh thần, vẫy vẫy tay về phía hắn.

"Yếu đuối giống gà như ngươi, một mình ta có thể đánh mười tên như thế." Có ý uy hiếp mười phần.

Thiếu niên kia nghĩ đến vừa rồi bị Kiều Sở ném ngã thật bị thảm, nháy mắt trở nên lúng túng, rụt rụt cổ, chỉ có thể mạnh miệng không ngừng chửi bậy.

Quân Vô Tà bị đối phương làm ồn thì có chút phiền lòng, cách thời gian kết thúc chỉ còn lại hai phút, nàng cũng không tính toán lãng phí thêm thời gian trên đám người ngu ngốc này tại đây.

Quân Vô Tà tiến lên một bước, ném cô đã tìm được ở trong tay đến trên mặt thiếu niên kia, quát lạnh nói:

"Lăn."

Thiếu niên kia đã lau sạch bùn trên mặt ngạc nhiên, còn đang muốn tiếp tục dậm chân, vừa nhìn thấy nhánh cỏ rơi xuống trên mặt đất, đôi mắt lập tức trừng lớn, hần vội vàng khom lưng nhặt lên. Hắn vốn cho rằng tiểu quý kia đã tìm được một chỗ dựa, vụ đánh cướp này không còn có gì trông cậy được nữa, nào ngờ tiểu quý này không bị dọa sợ nữa, vẫn đưa cô đã tìm được cho hắn.

"Xem ra tiểu tử ngươi thức thời! Chúng ta đi!" Chuyển biến tốt thì nên kết thúc, tuy rằng bị ném ngã cả người đau nhức, nhưng thiếu niên kia vẫn vui tươi hơn hờ nắm cô trong tay, cùng đồng bạn thương lượng xem nên phân phối như thế nào.

Mà Kiều Sở đang đứng ở một bên, trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy những gì mà Quân Vô Tà đã làm.

"Ngươi..... ngươi có phải bị choáng váng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Kiều Sở (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà bỏ qua phản ứng buồn bực của Kiều Sở, xoay người sang đồng thảo được một bên, tìm và rút ra một cây cỏ hoàn chỉnh hơn, cũng không quay đầu lại mà chạy tới bàn giao nhiệm vụ.

Kiều Sở ngây ngốc đứng ngay tại chỗ, mãi đến khi Quân Vô Tà đã đi xa khoảng bảy bước bên ngoài, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, lập tức đuổi theo.

"Ta biết ngươi có bản lĩnh, tuy nhiên ngươi cũng không nên để đám nhóc chết tiết kia lợi dụng." Kiều Sở chưa từng hoài nghi về thực lực của Quân Vô Tà, nhưng tưởng tượng đến đám ngu ngốc kia vô duyên vô cớ chiếm được tiện nghi, hắn cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Gặp được Quân Vô Tà ở chỗ này, đối với Kiều Sở mà nói, tuyệt đối là một vui mừng rất lớn.

Từng nhớ trước đây, sau khi hắn quay về từ Quý Thị, tuy rằng mang về mấy viên Đồng Châu, nhưng sau khi hắn nói hết thấy phát sinh tại Quý Thị cho

các đồng bạn mình biết. Ngay lập tức hắn đã bị mắng ngu ngốc một vòng, đám tiện nhân kia còn bắt hắn tiếp tục đi nằm vùng ở Quý Thị, nhìn xem có thể gặp lại tiểu thiếu niên có năng lực luyện đan kia hay không. Nhưng, Kiều Sở ngồi ở Quý Thị một tháng cũng không thể nào gặp lại Quân Vô Tà, khiến hắn muốn nôn hộc cả máu.

Ai ngờ, đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công. Thật sự như mong muốn của hắn, đã gặp được Quân Vô Tà tại Vân Tông!

Kiều Sở xem như đã hạ quyết tâm, lần này cho dù da mặt có chết, hắn cũng muốn quán lấy Quân Vô Tà, tuyệt đối sẽ không thể để tiểu thiên tài này đào tẩu từ trong tay mình!

Căn cứ vào tâm tính muốn bắt cóc Quân Vô Tà, Kiều Sở cảm thấy, hai tên ngu ngốc kia lợi dụng Quân Vô Tà, chính là đang lợi dụng mình. Nếu như không phải hắn đi Khuynh Vân Tông còn có việc, xác định chắc chắn đã kéo hai tên ngu xuẩn kia vào trong rừng và đánh một trận!

Quân Vô Tà cảm cô tìm được tiền đến bàn giao nhiệm vụ, Kiều Sở vẫn luôn lải nhải ở bên tai nàng, Quân Vô Tà hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Kiều Sở.

Kiều Sở hơi sững sốt, chớp chớp đôi mắt.

"Đồ của ta, không phải người nào cũng có thể đoạt." Dứt lời, Quân Vô Tà đã xoay người giao cô tìm được cho đệ tử Khuynh Vân Tông. Sau khi trải qua nghiệm chứng, thuận lợi thông qua một hồi khảo hạch. Kiều Sở cũng theo đi sát bên và giao lại thảo dược của mình, chỉ là trong lúc nhất thời hắn vẫn không thể nào suy nghĩ cẩn thận lời nói của Quân Vô Tà là có ý gì.

Ngay lúc Kiều Sở mê mang, hắn bỗng nhiên nghe được một trận âm thanh chửi bậy ồn ào truyền đến từ nơi xa. Hắn giương mắt nhìn lại, phát hiện ra hai thiếu niên đã đánh cướp Quân Vô Tà lúc trước đang cãi nhau với đệ tử Khuynh Vân Tông.

Trong nắm tay của một người trong đó, không còn là nhánh cỏ vẫn còn tươi mới. Đó căn bản là một gốc cây cỏ dại đã sớm khô héo, mà càng khiến mọi người kinh ngạc chính là, nắm cỏ khô trong tay thiếu niên đã ần ần biến thành màu đen, rõ ràng là tình huống trúng độc!

Liên tưởng đến lời nói vừa rồi của Quân Vô Tà, Kiều Sở không khỏi rụt rụt cổ.

Hoá ra tiểu tử này ngay từ đầu đã không tính sẽ buông tha hai tên ngu ngốc kia, ném cô đã tìm được cho bọn họ, khiến bọn họ tự cho là đã có mộng đẹp. Không nghĩ tới, bọn họ đã trêu chọc phải Diêm Vương, nơi nào còn có trái cây ngon để ăn!

Tuy nhiên, rốt cuộc là Quân Vô Tà đã động tay động chân ở trên cô đã tìm được khi nào? Kiều Sở nghĩ muốn nát óc cũng nghĩ không ra.

Quân Vô Tà đã động tay khi nào? Chỉ sợ chỉ có chính nàng mới biết được.

Linh lực của nàng tăng lên rất nhanh, nhưng Cam Linh ở trong thế giới này lại không có ý nghĩa nhiều. Mục đích nàng tới Khuynh Vân Tông cũng không phải là du sơn ngoạn thủy, nếu ôm tham vọng hủy diệt thiên hạ đệ nhất tông mà đến, vật nàng chuẩn bị trên tay, sao có thể sẽ đơn giản như vậy.

Trên cổ tay của Quân Vô Tà, có mang theo một chiếc vòng tay, đã được che lấp bởi ống tay áo, không có bất luận kẻ nào sẽ chú ý tới.

Tuy nhiên, trong vòng tay bình thường kia lại chứa đựng bảy loại độc được khác nhau, chỉ cần nhẹ nhàng chuyển động, trong nháy mắt lập tức có thể lấy tính mạng người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 259: Mười hai đỉnh núi (1)

倾云宗最初的测验有三项，除了第一项君无邪遇到两个白痴之外，剩下的两项都轻易通过。

Khuynh Vân Tông tiến hành ba phần trắc nghiệm ban đầu cho cuộc tuyển chọn. Ngoại trừ lần đầu tiên Quân Vô Tà gặp phải hai kẻ ngu ngốc kia ra, hai phần còn lại đều dễ dàng thông qua.

而这三项测验，也成功的将前来拜山的上万人刷至几百人。

Mà ba phần trắc nghiệm này, cũng thành công quét trên vạn người tiến đến bái sơn, chỉ còn lại mấy trăm người.

拥挤的大道此时才显得宽敞起来。

Con đường đông đúc chen chúc lúc này đã trở nên rộng rãi hơn.

令人意外的是，看起来吊儿郎当的乔楚竟然也顺利通过了所有测试，如今正笑呵呵的跟在君无邪身边，整一路上，嘴巴都没闲着。

Điều đáng ngạc nhiên là, Kiều Sở thoát nhìn rất cầu thả cũng thuận lợi thông qua tất cả các bài kiểm tra, hiện tại đang cười ha ha đi theo bên người Quân Vô Tà, dọc theo đường đi, miệng vẫn không hề nhàn rỗi.

通过测试的人，就有机会加入倾云宗，余下的几百人都已经来到了云山之巅，看着那恢宏的倾云宗主殿，每一个人的心中都荡漾着莫名的激动。

Những người thông qua khảo nghiệm, sẽ có cơ hội gia nhập vào Khuynh Vân Tông. Mấy trăm người còn lại đều đã đi tới đỉnh Vân Sơn, nhìn thấy chủ điện Khuynh Vân Tông rộng rãi, trong lòng mỗi người đều cuộn cuộn dâng lên cảm giác phấn kích.

只要能加入倾云宗，他们日后便可水涨船高！

Chỉ cần có thể gia nhập Khuynh Vân Tông, ngày sau của bọn họ sẽ là nước lên thì thuyền lên!

领着众人入山巅的倾云宗弟子抬手，让喧闹的人群归于安静。

Các đệ tử Khuynh Vân Tông dẫn mọi người vào núi, giờ tay lên, khiến cho đám đông đang ồn ào và phấn khích an tĩnh lại.

一个高大的身影在众人的簇拥下从倾云宗的主殿缓缓走出，那是一位器宇轩昂的中年男子，看起来不过三十出头的年纪，可是知道的人都晓得这位已经年过四旬，是倾云宗真正的主人——秦岳。

Một người có thân ảnh cao lớn đang được hộ tống chậm rãi đi ra từ chủ điện Khuynh Vân Tông. Đó là một vị nam tử trung niên khí vũ hiên ngang, thoát nhìn chỉ mới 30 tuổi, nhưng người biết đến đều hiểu rằng vị này đã hơn 40 tuổi, là chủ nhân chân chính của Khuynh Vân Tông —— Tần Nhạc.

在秦岳的身后，跟着十名年岁不同的男人，他们有的已经白发苍苍，有的却正当年，不论哪一位，都带着超然的气质，身着华服，静静的跟在秦岳身后。

Ở phía sau Tần Nhạc, đi theo 10 nam nhân có tuổi tác khác nhau. Một số người trong số bọn họ đã có mái tóc trắng xoá, một số người lại đang là tuổi lớn. Mỗi một người trong số họ, đều mang theo khí chất siêu phàm, trên người đều mặc hoa phục, lặng lẽ đi theo phía sau Tần Nhạc.

乔楚站在君无邪的身边，看着倾云宗出来的诸位当权者，忍不住在君无邪耳边嘀咕道：“那为首的就是倾云宗宗主秦岳，后面的就是十一峰的长老们……呃，不过有点奇怪，十一位长老怎么只来了十位？苍云峰的姜辰青跑哪里去了？”

Kiều Sở đứng ở bên người Quân Vô Tà, quan sát những người nắm giữ quyền lực của Khuynh Vân Tông, không nhịn được nói thầm ở bên tai Quân Vô Tà: "Người cầm đầu chính là tông chủ Khuynh Vân Tông, Tần Nhạc. Phía sau chính là các trưởng lão của 11 đỉnh núi…… Ách, tuy nhiên có chút kỳ quái, có 11 vị trưởng lão sao lại chỉ tới 10 vị? Khương Thần Thanh của đỉnh núi Thương Vân Phong đã chạy đi đâu?"

姜辰青去哪了？

Khương Thần Thanh đã đi đâu?

可不就被他身边这位的戒灵给活撕了嘛。

Không phải là hắn đã bị giới linh của vị bên người này xé sống hay sao?

君无邪半眯着眼睛将秦岳和他身后众人扫了一边，白云仙曾经同她说过倾云宗宗主和各位长老的外貌，其中最让她在意的便是蹶云峰的慕辰和藏云峰的柯藏鞠。

Quân Vô Tà neho mắt quét tới những người ở phía sau Tần Nhạc. Bạch Vân Tiên đã từng nói qua về sự xuất hiện của tông chủ và các vị trưởng lão của Khuynh Vân Tông cho

nàng. Trong đó khiến nàng để ý tới, đó là Mộ Thần của Nhiếp Vân Phong và Kha Tăng Cúc của Tăng Vân Phong.

慕辰是十一峰長老中年紀最輕的，十分好辨認，君无邪几乎一眼就看到了站在長老那一圈最外圍的年輕男子，慕辰有着一副好相貌，俊逸非凡却没有半点轻佻，他身着淺藍色錦衣，安靜的站在最邊緣處，雖然各位長老之間并無交談，可是還是能够隱約感覺到慕辰和其他幾位長老关系并不融洽。

Mộ Thần là người trẻ nhất trong số những trưởng lão của 11 đỉnh núi, rất dễ dàng nhận ra. Quân Vô Tà gần như ngay lập tức đã nhận ra hắn là nam tử trẻ tuổi đứng ở vị trí ngoài cùng trong nhóm trưởng lão kia. Mộ Thần có một gương mặt khá đẹp, vẻ đẹp của hắn không hề phù phiếm. Trên người hắn mặc một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, im lặng đứng ở cuối hàng. Không nói chuyện cùng với các vị trưởng lão, nhưng mơ hồ vẫn có thể cảm giác được, Mộ Thần có quan hệ không được hoà hợp với những vị trưởng lão khác.

和慕辰被排斥的情况一样，柯藏鞠的身边也并无什么長老接近，只是和慕辰不同，柯藏鞠的容貌极为丑陋，身材并不算高大，最醒目的还是他那微微弓起的驼背，他穿着一身暗紫色长袍，整个人阴沉的像从坟墓里捞出来一样，据白云仙所言，柯藏鞠在傾云宗的人脉并不好，除了和宗主秦岳有所往来之外，他几乎从不搭理任何長老，为人阴沉且又不屑与其他長老交好，再加上他那副尊荣，实在让人亲近不起来。

Tình huống bị bài xích giống như Mộ Thần, Kha Tăng Cúc bên người cũng không tiếp cận bất cứ vị trưởng lão nào. Điều khác với Mộ Thần, đó là tướng mạo của Kha Tăng Cúc cực kỳ xấu xí, đáng người cũng được xem là cao lớn, bắt mắt nhất vẫn là tấm lưng hơi gù cong lại của hắn. Hắn mặc một thân trường bào màu tím sẫm, cả người âm trầm giống như được vớt ra từ một ngôi mộ cổ. Theo lời nói của Bạch Vân Tiên, Kha Tăng Cúc dường như không có quan hệ tốt lắm với mọi người trong Vân Tông. Ngoại trừ qua lại với tông chủ Tần Nhạc, hắn gần như không có phản ứng gì với bất luận trưởng lão nào. Hắn có thái độ âm trầm, khinh thường và tránh giao tiếp với những trưởng lão khác. Hơn nữa bộ dáng tôn vinh của hắn, thật sự khiến người cũng không thể nào thân cận nổi.

然而，实际上，柯藏鞠才是十一位長老里最受秦岳重視的一人，即便是一直跟隨秦岳的姜辰青，也沒有柯藏鞠的待遇。

Tuy nhiên, trên thực tế, Kha Tăng Cúc mới là người được Tần Nhạc coi trọng nhất trong số 11 vị trưởng lão. Mặc dù Khương Thần Thanh là người vẫn luôn đi theo Tần Nhạc, cũng không được hưởng đặc quyền của Kha Tăng Cúc.

秦岳將傾云宗最好的資源都提供給了柯藏鞠，更是下了命令，任何人不得擅自進入藏云峰，即便是其他幾位長老也不能。

Tần Nhạc đã cung cấp những nhân tài tốt nhất của Khuynh Vân Tông cho Kha Tăng Cúc, còn ra mệnh lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện tiến vào Tăng Vân Phong, thậm chí là cả những vị trưởng lão khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Mười hai đỉnh núi (2)

Với sự xuất hiện của tông chủ Khuynh Vân Tông cùng với các vị trưởng lão, một đám thiếu niên lập tức phấn khởi không thôi, nỗ lực đứng thẳng người và kéo dài thân thể rắn chắc, hận không thể trực tiếp nhào lên, gây ấn tượng với tông chủ cùng các vị trưởng lão chính mình có bao nhiêu "uy vũ hùng tráng".

Không nghĩ tới khảo hạch chân chính hiện tại mới bắt đầu, mấy trăm người này, cuối cùng có thể lưu lại bao nhiêu, vẫn chưa thể nào biết được.

Tần Nhạc đứng ở trước mặt mọi người, hơi nâng cằm lên, nhìn một đám thiếu niên đầy nhiệt huyết giống như đang nhìn xem một đồng nguyên vật liệu. Hắn hơi gật gật đầu với đệ tử một bên, đệ tử kia lập tức tiến lên một bước và nói cho mọi người biết về khảo hạch cuối cùng.

"Muốn tiến vào Khuynh Vân Tông nhất định phải có bản lĩnh hơn người, Khuynh Vân Tông không phải là ai cũng đều có thể gia nhập, cho dù các ngươi đã vượt qua ba khảo hạch ban đầu, nhưng cũng không nhất định có thể trở thành một thành viên của Khuynh Vân Tông. Biểu hiện sắp tới của các ngươi mới có thể xác định là các ngươi có thể tiến vào Khuynh Vân Tông hay không....."

Khảo hạch cuối cùng, chuẩn xác mà nói thì không có bất luận yêu cầu gì. Khuynh Vân Tông chỉ muốn mấy trăm người này, từng người một tự thể hiện y thuật đặc ý nhất của bản thân mình ở trước mặt tông chủ và các vị trưởng lão.

Có thể là năng lực y thuật, cũng có thể là năng lực luyện chế đan dược, chỉ cần xuất chúng, lập tức có được tư cách tiến vào Khuynh Vân Tông.

Quân Vô Tà hơi hạ thấp đôi mắt xuống, khảo hạch lần này nhìn như bình thường nhưng thật ra chính là để giúp một số các vị trưởng lão dễ dàng lựa chọn ra đệ tử thích hợp với mình.

Trưởng lão của 11 đỉnh núi đều có những am hiểu khác nhau, những lần tuyển nhận đệ tử trong quá khứ cũng đều đi theo cùng một hướng giống như am hiểu của bọn họ.

Mộ Thần am hiểu nhất chính là đạo điều dưỡng gân mạch, trong khi Kha Tăng Cúc lại chính là chuyên về gieo trồng các loại thảo dược.

Quân Vô Tà hạ quyết tâm trước tiên sẽ gia nhập vào Nhiếp Vân Phong của Mộ Thần, tự nhiên muốn thể hiện kiến thức chuyên môn về gân mạch.

"Uy, ngươi đã quyết định muốn tiến vào đỉnh núi nào sao?" Kiều Sở nhìn thấy Quân Vô Tà trước sau không hề hé răng, không nhận được dùng khuỷu tay đụng vào cánh tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn hắn, khẽ nhú mày.

Nhưng thật ra vài tên thiếu niên một bên vừa nghe thấy Kiều Sở nói như vậy thì rất ngạc nhiên, một đám đều quét mắt qua và đánh giá Quân Vô Tà cùng với Kiều Sở. Quân Vô Tà ăn mặc rất bình thường, nhưng Kiều Sở bên cạnh nàng ăn mặc chỉ có thể dùng từ keo kiệt để mô tả. Cho dù Kiều Sở lớn lên không tệ, nhưng một thân quần áo đầy mảnh vá, quần áo đều tẩy trắng bạch, nhìn như thế nào cũng khiến người cảm thấy giống như là khát cái ven đường.

Hai người cứ như vậy, cư nhiên còn mang một bộ tư thế muốn tiến vào đỉnh núi nào liền có thể tiến đến, thật sự là quá không biết xấu hổ!

Kiều Sở cuối cùng đã chú ý tới những ánh mắt tràn ngập khinh thường đó, hắn neho neho mắt, nắm chặt tay quơ quơ đối với mấy thiếu niên kia, lập tức đưa tới những tiếng chửi nhỏ từ phía đám người kia.

"Thô tục!"

Kiều Sở lười biếng bỏ qua bọn họ, chỉ tiếp tục dò hỏi hướng đi của Quân Vô Tà. Quân Vô Tà bị hỏi đến phiền nhiễu nên thuận miệng nói: "Nhiếp Vân Phong."

"Nhiếp Vân Phong? Người vì sao muốn đến Nhiếp Vân Phong?" Kiều Sở hơi sững sốt, Nhiếp Vân Phong là nơi có diện tích nhỏ nhất trong 12 đỉnh núi, thanh danh cũng yếu nhất, ngay cả trưởng lão Khuynh Vân Tông. Có người ngâm nga sách y thư trước mặt mọi người, có người mang bức họa cơ thể người và chỉ ra vị trí của các huyết vị, có người lại tự mình luyện chế đan dược.....

Hơn nữa tiêu chuẩn thu nhận người còn đặc biệt thấp! Một câu cuối cùng, Kiều Sở đã không dám nói ra.

"Không đi." Quân Vô Tà nói giọng lạnh lùng.

Tàng Vân Phong tốt sao? Chỉ sợ chỉ có những nhân tài đã chết không minh bạch ở nơi đó mới biết, nó có "thật sự tốt" hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Mười hai đỉnh núi (3)

Khi khảo hạch cuối cùng bắt đầu, đông đảo thiếu niên đều đưa ra hết thảy mọi thứ trong tay, hận không thể thể hiện toàn bộ những gì bọn họ đã học được trước mặt tông chủ và các vị trưởng lão Khuynh Vân Tông. Có người ngâm nga sách y thư trước mặt mọi người, có người mang bức họa cơ thể người và chỉ ra vị trí của các huyết vị, có người lại tự mình luyện chế đan dược.....

Các loại thuyết trình liên tục không dứt, náo nhiệt giống như một nông trại.

Quân Vô Tà từ đầu tới cuối đều không có hành động vội vàng nào, chỉ lẳng lặng nhìn những thiếu niên kia âm ỉ cố gắng thể hiện mình.

Tần Nhạc nhíu mày nhìn đám người càng ngày càng hỗn loạn, sắc mặt âm trầm đến nỗi có thể tích ra nước.

"Quả thực là hồ nháo! Sau này những loại chuyện thế này, đừng đến phiền nhiễu ta, nếu như có người bắt mắt các ngươi, lập tức mang về, những người khác thì tổng cổ xuống núi." Tần Nhạc đã không thể chịu đựng được những hành vi và y thuật vụng về của đám thiếu niên ấu trĩ này, khuôn mặt âm trầm phát tay áo rồi đi.

Những cuộc tuyển chọn vào ngày 15 hàng tháng, Tần Nhạc cũng không tham gia thường xuyên, hắn chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên tới xem một lần, nhưng cơ hồ mỗi một lần, đều khiến hắn mất hứng quay về.

Lần này, Tần Nhạc đã mất hết tất cả sự kiên nhẫn, không muốn ngốc thêm, lập tức phát tay áo bỏ đi.

Ánh mắt Mộ Thần lạnh lùng nhìn Tần Nhạc rồi đi, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh.

Nhưng thật ra Tần Nhạc vẫn là người giống như mọi khi, hạt giống tốt chân chính đã được Tần Nhạc khai quật trước khi bái sơn, âm thầm mang vào Khuynh Vân Tông. Hiện tại hắn tự nhiên là không có tâm tình đi xem những đồ ăn thừa canh cặn này nữa. Lúc này vội vàng chạy về, chỉ sợ là vội vã muốn nhìn xem những đệ tử nội môn do mình vừa mới tuyển nhận.

Vỡ kịch Tần Nhạc diễn ra hôm nay, bất quá cũng là để diễn cho vài vị trưởng lão đến xem mà thôi.

Mộ Thần thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn về phía những thiếu niên kia cũng không có bất luận sự thương hại hay đồng tình gì.

Thiếu niên tràn đầy năng lượng là không sai, nhưng nếu như không có đầu óc, cũng chẳng khác gì kẻ ngu xuẩn. Những thiếu niên nóng lòng biểu hiện chính mình như vậy, lại căn bản không biết Khuynh Vân Tông đang muốn điều gì.

Ngay khi Mộ Thần cảm thấy nhạt nhẽo, hắn lại chú ý tới một sự tình rất thú vị.

Một thân ảnh nhỏ xinh đang đứng ở trong đám người âm ỉ, thờ ơ lạnh nhạt, phảng phất như hết thảy hỗn loạn này đều không quan hệ gì với hắn. Cặp mắt kia lộ ra vẻ lạnh nhạt, căn bản không giống với độ tuổi của hắn nên có.

Không có lý do, Mộ Thần bỗng nhiên dâng lên một sự hứng thú đối với tiểu gia hỏa kia, có lẽ là do hắn ta quá lạnh nhạt, có lẽ là do ánh mắt của hắn ta, đều khiến Mộ Thần cảm thấy tiểu gia hỏa này không giống như những người khác.

Tựa hồ như cảm giác được tầm mắt của Mộ Thần, tiểu gia hỏa kia ngẩng đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn thẳng vào mắt của Mộ Thần, ngay sau đó "hắn" đi ra từ trong đám người, đi thẳng về phía Mộ Thần.

Mộ Thần từ xa nhìn tiểu thiếu niên đang gần tiếp cận, không có bất luận động tác nào khác.

Vài tên đệ tử Khuynh Vân Tông nhìn thấy Quân Vô Tà đi ra từ trong đám người, đi về phía các vị trưởng lão, lập tức tiến lên một bước, ngăn người lại.

"Khảo hạch còn chưa kết thúc, người không thể tự tiện đi lại trong Vân Tông như thế." Một nam tử tầm 20 tuổi nhíu mày nhìn Quân Vô Tà nhỏ xinh, tiểu tử này cũng thật là quá lớn mật, dám nghĩ cách tiếp cận các vị trưởng lão!

Những chuyện như thế này cũng thường xuyên phát sinh, tuy nhiên sau khi bị đệ tử Khuynh Vân Tông cảnh cáo vài câu, những người đó sẽ thức thời rồi đi.

Nhưng Quân Vô Tà lại không có ý định rời đi, bị người ngăn cản lại, nàng chỉ là đứng ngay tại chỗ, hơi ngẩng đầu lên.

"Ngượng ngùng!! Chúng ta sẽ lập tức rời đi!" Kiều Sở theo sát ở phía sau Quân Vô Tà, nhìn thấy sắc mặt càng ngày càng khó coi của đệ tử Khuynh Vân Tông, bước xa một cái vọt tới bên người Quân Vô Tà, vội vàng khuyên bảo và kéo nàng ra sau.

Chương 262: Lớn tiếng dọa người (1)

Quan Vo Ta stood unmoving, rooted to the spot. Before Kieu So could even react, Quan Vo Ta stretched out her hand and gripped the wrist of the Khuynh Van Tong disciple.

Quân Vô Tà đứng yên bất động tại chỗ. Trước khi Kiều Sở kịp phản ứng lại, vươn tay ra và chế trụ cổ tay của tên đệ tử Khuynh Vân Tông.

In the next moment, the disciple was flung heavily to the ground!

Nháy mắt tiếp theo, tên đệ tử kia đã bị ném mạnh xuống đất!

"How dare you! Are you tired of living!?" The Khuynh Van Tong will not tolerate such impunity!" What audacity! Laying your hands on our disciples even before being accepted!?"

"Tiểu tử hỗn trướng! Ngươi chán sống rồi sao! Dám hồ nháo ở Khuynh Vân Tông!" Thật là càn rỡ! Vẫn chưa vào cửa, đã dám động thủ đối với đệ tử Khuynh Vân Tông!

The shouts that erupted shocked the crowd. They had been focused on displaying their best talents when the shouts shocked them into silence as they stared at the scene where the shouts had come from.

Một tiếng gầm rú kia, khiến cho một đám người kinh ngạc. Các thiếu niên vốn đang tập trung thể hiện tài năng tốt nhất của mình bỗng nhiên an tĩnh lại khi tiếng hét vang lên, nhìn về phía Quân Vô Tà.

When they saw what had happened, they were all visibly stunned.

Khi bọn họ nhìn thấy những gì đã xảy ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Was that brat asking to be killed? He dared strike a Khuynh Van Tong disciple? Did he even want to enter the Khuynh Van Tong!?"

Tiểu quý kia là đang tìm chết hay sao? Cư nhiên dám xằng bậy với đệ tử Khuynh Vân Tông? Hắn còn muốn gia nhập vào Khuynh Vân Tông hay không?!

Some were shocked, some were smiling in glee. Everyone was competing for a spot to enlist into the Khuynh Van Tong, and with every competitor that dropped out, it just meant a higher chance for the rest.

Có người khiếp sợ, cũng có người trộm cười. Tất cả mọi người đều đang cạnh tranh cho một vị trí để gia nhập vào Khuynh Vân Tông, bớt đi một đối thủ cạnh tranh, có nghĩa là có thêm một cơ hội cao hơn cho mỗi người còn lại.

All of them thought, Quan Vo Ta had just forfeited her chance!

Tất cả đều cho rằng, Quân Vô Tà đã xong đời!

Kieu So was frozen in place, and sweat trickled down his face. This kid was usually so quiet, and without any warning, he had suddenly placed them both in such deep trouble!

Kiều Sở đông băng tại chỗ vì hành động của Quân Vô Tà, chảy ra một thân mồ hôi lạnh. Tiểu tử này cả ngày đều không hé răng, vì sao không có cảnh báo nào, đột nhiên đặt bọn họ vào rắc rối đau đầu như thế!

They were still being assessed for goodness sake, and Quan Von Ta just suddenly decided to strike at a Khuynh Van Tong disciple right before the Elders! They would definitely be thrown off the mountain next!

Bọn họ vẫn còn đang trong khảo hạch, Quân Vô Tà cư nhiên dám làm trò trước mặt một đám trưởng lão, động thủ cùng với đệ tử Khuynh Vân Tông. Tiếp theo, bọn họ chắc chắn sẽ bị người Khuynh Vân Tông ném ra khỏi ngọn núi!

"I'm so dead! Brother Hoa is so gonna kill me." Kieu So cried tearlessly as he stood beside Quan Vo Ta. Realising that Quan Vo Ta had just stirred a hornet's nest, Kieu So nevertheless readied himself to take on the Khuynh Van Tong disciples. Even if both of them were to be thrown out, he must never allow the Khuynh Van Tong to lay a hand on this genius right beside him.

"Xong rồi! Lần này Hoa ca sẽ đánh chết ta." Kiều Sở khóc không ra nước mắt đứng ở bên người Quân Vô Tà. Nhận ra rằng Quân Vô Tà vừa mới khuấy động tổ ong, vì thế Kiều Sở đã chuẩn bị động thủ cùng với đệ tử Khuynh Vân Tông. Thậm chí nếu như cùng nhau bị ném xuống núi, hắn cũng không thể để tiểu thiên tài này bị người Khuynh Vân Tông đánh.

Looking at his thin arms and legs, Quan Vo Ta would not be able to take a beating. If anything untoward was to happen to the genius, Brother Hoa won't be the only one beating him up.

Nhìn vào tay nhỏ chân nhỏ của Quân Vô Tà, phỏng chừng không thể chịu được một cú đánh. Nếu bất cứ điều gì xảy ra với thiên tài này, Hoa ca không phải là người duy nhất sẽ đánh hắn.

Not only the eyes of the mass of youths were attracted to the scene, even the Elders turned to look towards Jun Wu Xie.

Không chỉ có các thiếu niên tiến tới bài sơn bị thu hút bởi cảnh này, ngay cả các trưởng lão Khuynh Vân Tông cũng nhìn về phía Quân Vô Tà.

The Elder with a long flowing white beard frowned and exclaimed with annoyance: "Kids nowadays, have no respect for rules and regulations. The Sovereign had not been wrong, this is a circus!"

Trưởng lão với bộ râu dài màu trắng nhũm mày không vui nói: "Bọn tiểu quỷ ngày nay, thật sự là càng ngày càng không hiểu quy củ, tông chủ quả thật đã nói không sai, thực sự là rất hồ nháo!"

Mo Than stared darkly at Quan Vo Ta, but did not say anything. No one had noticed, that when the silent Kha Tang Cuc had turned to see what had created such a ruckus, his eyes had flashed a moment, but had been suppressed just as quickly.

Mộ Thần âm thầm nhìn Quân Vô Tà, cũng không nói gì. Tuy nhiên, không người chú ý tới, Kha Tang Cúc vẫn luôn trầm mặc, khi nhìn thấy tình huống bên kia thì ánh mắt hơi chột lóe, nhưng rất nhanh đã bị hấn che lấp đi.

Just as the disciple was about to make his move, Quan Vo Ta suddenly said: "Spirit level orange, third stage, upper body veins and arteries congestion, lower body hollow, cold artery constricted....."

Ngay lúc tên đệ tử chuẩn bị ra tay, Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng nói: "Cam Linh giai đoạn 3, gân mạch trên cơ thể bị bế tắc, dưới cơ thể trống không, động mạch lạnh héo rút....."

A string of names of the body"s veins and arteries overwhelmed the disciple as his hand froze in mid air, his mouth gaped open in amazement as he stared at Quan Vo Ta.

Tên đệ tử kia nghe thấy một chuỗi tên các gân mạch thì ngay lập tức choáng váng tại hiện trường, tay đang giơ lên cao đóng băng ở giữa không trung, trợn mắt há hốc mồm nhìn Quân Vô Tà.

What Quan Vo Ta had mentioned earlier were the major arteries that were critical to the development of spiritual powers. As a disciple of the Khuyneh Van Tong, he was naturally aware of the condition of his own veins and arteries within his body. An orange leveled spirit at twenty over years of age was nothing noteworthy in the Khuyneh Van Tong, and he had always pursued vigorously to become skilled in medicine or attain higher spiritual powers, but a detailed diagnosis of his body"s veins and arteries by his Teacher had told him exactly what Quan Vo Ta had just said!

Theo như những lời Quân Vô Tà vừa mới nói, đó là các gân mạch chính quan trọng trong việc tu luyện linh lực. Nam tử thân là đệ tử Khuyneh Vân Tông tự nhiên thập phần hiểu biết đối với tình huống gân mạch chính trên thân thể mình. Cam Linh ở độ tuổi hai mươi trong Vân Tông cũng không tính là thiên tài gì, hắn cũng từng muốn khổ luyện y thuật hoặc là linh lực, nhưng sau khi sư phụ hắn kiểm tra gân mạch trên người hắn xong thì đưa ra phán đoán chính xác như Quân Vô Tà đã nói!

"How..... how did you know?" The disciple asked, his face pale.

"Người..... sao người biết?" Sắc mặt nam tử nhợt nhạt, hỏi.

Quan Vo Ta retracted her hand from the man"s wrist, and wiped at her fingertips carefully with a handkerchief before she said slowly: "With Flame Tailed Flowers, you can treat the midsection to relieve the upper body congestion, use the leaves of Moist Luck plant to soak in baths to clear out the lower body, and....."

Quân Vô Tà thu hồi tay đang đập ở trên cổ tay nam tử, dùng khăn tay tinh tế lau chà mỗi một đầu ngón tay, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Dùng Viêm Vĩ Hoa (炎尾花) điều trị khu vực eo lưng để giảm tình trạng bế tắc trên cơ thể, dùng lá cây Nhuận Kỳ (润祺) ngâm nước tắm gội để làm sạch phần dưới, lại lấy....."

Quan Vo Ta went on without pausing as she gave the solutions and treatments for every condition that the man"s veins and arteries were inflicted with. When she finished, she took a step back and stared at the stunned disciple.

Quân Vô Tà không nhanh không chậm nói ra phương pháp giải quyết vấn đề về gân mạch của nam tử. Sau khi nói xong mới lui ra phía sau một bước, nhìn nam tử đã ngây ra như phỗng.

If her long narration had fallen on the ears of the youths behind her, it might not have meant anything to them. But the Elders of the Qing Yun Clan were all well versed in Medicine, and they only needed to hear those words and they fully understood the significance of those very words!

Một phen lời nói này, rơi vào trong tai của những thiếu niên phía sau nàng, có lẽ cũng không có ý nghĩa gì với bọn họ. Nhưng chư vị trưởng lão Khuyneh Vân Tông đều rất thông thạo y thuật, chỉ cần vừa nghe liền biết lời nói của Quân Vô Tà có bao nhiêu phân lượng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Lớn tiếng dọa người (2)

Trên mặt các trưởng lão vốn không vui cùng với khinh miệt sớm đã biến mất, mặc dù là trưởng lão có tuổi tác tối cao cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc sau khi nghe những lời Quân Vô Tà nói.

Phương pháp điều dưỡng gân mạch ở trong y thuật là phức tạp nhất. Sự đan xen phức tạp của hàng trăm gân mạch lớn lớn bé bé trong cơ thể cũng đủ khiến cho đầu óc người choáng váng, không cần phải nói đến khi xuất hiện các vấn đề trên gân mạch, phải làm sao để hốt thuốc cho đúng bệnh!

Mấy trăm gân mạch này đều liên thông với nhau, ngay cả khi chỉ xảy ra một vấn đề nhỏ, cũng sẽ xuất hiện hiệu quả rút dây động rừng. Tuy rằng có thể tìm ra được phương pháp chính xác, nhưng vẫn không thể cam đoan sẽ không tạo thành tổn thương đối những gân mạch liên kế khác. Vì thế, vấn đề trên gân mạch là khó giải quyết nhất, bởi vì cần phải giải quyết không phải một phần, mà là toàn bộ cơ thể!

Tiểu gia hỏa kia, chẳng những có thể chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã phán đoán ra vấn đề về gân mạch của tên đệ tử kia, còn có thể tiến hành giải quyết từng cái, càng muốn mệnh hơn chính là, phương pháp giải quyết mà nàng đã nói ra, tuy rằng thoạt nhìn đều rất đơn giản, đều là độc lập, nhưng nếu xâu chuỗi lại sẽ có hiệu quả không thể tưởng được. Đồng thời giải quyết sự đau đớn ở phần thân trên, cũng sẽ nói liên với phần thân dưới. Trong khi nó nuôi dưỡng phần thân dưới, lại có thể nuôi dưỡng phần thân trên để chống lại sự thiếu sót của nó.....

Thật sự là hoàn toàn chặt chẽ, nếu như nhìn vào chuỗi các phương pháp điều trị riêng lẻ thì không thấy có gì xuất sắc, nhưng nếu như kết hợp cùng nhau, liền biến thành một chu kỳ trị liệu hoàn chỉnh. Hơn nữa, đến bây giờ bọn họ cũng không thể tìm ra được, loại phương pháp như vậy có khả năng tồn tại tại dụng cụ!

Tiểu gia hòa này mới bao nhiêu tuổi? Trình độ hiểu biết đối gân mạch đã tới cảnh giới như thế?!

"Mộ trưởng lão, những gì tiểu gia hòa này nói, đều là sự thật?" Những trưởng lão khác đối trình độ nghiên cứu trình về gân mạch không bằng Mộ Thần, để xác định lời Quân Vô Tà nói có đúng hay không, lập tức quay sang dò hỏi Mộ Thần.

Giờ này khắc này Mộ Thần căn bản không có tâm tư để lắng nghe những lời dò hỏi, thời điểm khi tiểu thiếu niên kia nói ra những lời đó, đôi mắt hắn cũng đã gắt gao dính ở trên người Quân Vô Tà!

Hắn đã đắm chìm vào nghiên cứu điều dưỡng gân mạch hơn mười năm qua. Từ nhỏ hắn đã có thiên phú rất cao, hơn nữa nghiên cứu lâu như vậy, đối trình độ hiểu biết về gân mạch đã vượt qua tất cả mọi người trong Khuynh Vân Tông. Cũng chính vì nguyên nhân như thế, hắn mới có thể hoàn toàn hiểu được bộ phương pháp điều dưỡng mà Quân Vô Tà vừa thuận miệng nói ra, hoàn hảo như thế nào!

Ngay cả nếu đó là hắn, cũng nhất định không có khả năng nghĩ ra được như thế!

"Tiểu gia hòa này, ta muốn!" Hắn căn bản không có ý giải thích cho những vị trưởng lão khác. Mộ Thần luôn luôn trầm ổn bình tĩnh đã đột ngột tuyên bố muốn thu nhận Quân Vô Tà vào trong Nhiếp Vân Phong!

Lời của Mộ Thần vừa mới thốt ra, những trưởng lão khác nơi nào còn sẽ không hiểu?

Hoá ra những gì tiểu quý này nói đều là sự thật! Nếu không vì sao Mộ Thần phải vội vàng mở miệng muốn người như thế?

Phải biết rằng, vào ngày 15 hàng tháng, Mộ Thần cơ hồ rất hiếm khi sẽ chọn lựa đệ tử tiến vào Nhiếp Vân Phong, số lượng đệ tử mà hắn thu nhận trong một năm, có thể đếm được trên đầu bàn tay.

Mắt nhìn thấy Mộ Thần nhặt được một bảo bối lớn, sắc mặt của vài vị trưởng lão đều có chút khó coi. So với những thiếu niên ấu trĩ buồn cười đó, sự bình tĩnh và thiên phú y thuật của Quân Vô Tà thật sự khiến cho bọn họ cảm thấy đỏ mặt, hận không thể đoạt người cùng với Mộ Thần!

Trong tháng này hiếm khi có được một hạt giống tốt như vậy, Mộ Thần cũng thật là quá ích kỷ, cư nhiên mở miệng liền muốn đem người đi!

Các vị trưởng lão khác rất ghen tỵ, nhưng cũng không ai dám mở miệng đoạt người. Thiếu niên này có thiên phú về gân mạch rất tốt, nhưng lại không tương đồng với chuyên môn mà bọn họ am hiểu, khiến cho Mộ Thần chiếm được tiện nghi, cũng không thể không chấp nhận được.

Một đám các thiếu niên đang chờ xem kịch vui, đột nhiên nhìn thấy một vị trưởng lão trẻ tuổi đi về phía Quân Vô Tà, sự vui mừng trong lòng càng đậm, chỉ chờ xem Quân Vô Tà bị người ném xuống Vân Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 264: Lớn tiếng dọa người (3)

Mộ Thần đi đến trước mặt Quân Vô Tà, nhìn tiểu gia hòa dị thường bình tĩnh, khuôn mặt nghiêm nghị một hồi rồi cuộc hiện ra một nụ cười.

"Người gọi là gì?"

"Quân Tà." Quân Vô Tà không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Các thiếu niên một bên chờ xem kịch vui, bỗng nhiên cảm thấy sự tức giận này có chút không thích hợp, vì sao vị trưởng lão Khuynh Vân Tông lại nhẹ nhàng như vậy? Không phải nên ném Quân Vô Tà xuống núi hay sao?

"Người có nguyện ý gia nhập Nhiếp Vân Phong của ta?" Mộ Thần ôn hòa mở miệng nói.

Trong lòng Quân Vô Tà hơi nhảy dựng lên, nhưng trên mặt vẫn không hề có cảm xúc.

Những lời nói của Mộ Thần đưa tới một sự khuấy động, một đám các thiếu niên muốn nhìn thấy Quân Vô Tà bị ném xuống núi, hiện giờ chỉ có thể ghen hòng trừng mắt trần trời nhìn Quân Vô Tà.

Đây là tình huống gì?

Tên tiểu quý này mạo phạm uy nghiêm của Khuynh Vân Tông, không phải là nên bị đá khỏi Vân Sơn hay sao? Vì sao đột nhiên lại được trưởng lão Nhiếp Vân Phong nhìn trúng?

Nếu như trực tiếp vào Nhiếp Vân Phong, chính là đã trở thành đệ tử nội môn chính thức của Khuynh Vân Tông!

Ai cũng không nghĩ tới vận may cư nhiên sẽ chiếu cố tại trên người một tiểu thiếu niên khiêm tốn như vậy!

Hiện tại chỉ cần Quân Vô Tà gật đầu đáp ứng, lập tức có thể trở thành đệ tử Nhiếp Vân Phong, trở thành đệ tử nội môn chính thức của Khuynh Vân Tông!

Đây là vận tốt mà bao nhiêu người tha thiết mơ ước, đông đảo thiếu niên âm thầm ghen ghét nghiền chặt hàm răng.

Quân Vô Tà đang định mở miệng đồng ý, một giọng nói khác lại đột ngột vang lên!

"Mộ trưởng lão chờ đã." Giọng nói bén nhọn mà nham hiểm thình lình truyền vào màng tai mọi người. Kha Tăng Cúc giống như mang theo mây đen khi bước đi về phía Mộ Thần, trên gương mặt xấu xí không thể nhìn ra bất luận cảm xúc gì.

Mộ Thần khẽ nhíu mày, không hài lòng với Kha Tăng Cúc.

"Kha trưởng lão có chuyện gì?"

Kha Tăng Cúc thông thả kéo bước chân, hơi cong lưng xuống khiến hần càng thêm nham hiểm, phía dưới vạt áo của hần có gắn những chiếc chuông đồng cũ nát, những cái chuông đồng đó không ngừng va chạm theo từng bước chân của hần ở trên mặt đất.

"Hai tên tiểu quý này, lão phu muốn." Kha Tăng Cúc giờ tay, ngón tay khô gầy chỉ vào Quân Vô Tà cùng với Kiều Sở một bên.

Sắc mặt Mộ Thần trong nháy mắt lập tức trầm xuống.

"Kha trưởng lão đây là có ý gì? Ta đã nói trước một bước muốn thu nhận Quân Tà vào Nhiếp Vân Phong của ta, Kha trưởng lão nếu như thiếu đệ tử, hãy đi tìm nơi khác!"

Kha Tăng Cúc cổ quái hừ một tiếng, "Mộ trưởng lão đang muốn gây khó xử với ta? Hôm nay ta muốn hai tiểu quý này là đã định rồi! Nếu như Mộ trưởng lão có ý kiến gì, có thể nói với tông chủ đi. Nếu như tông chủ đồng ý, ta sẽ lập tức giao tiểu quý gọi là Quân Tà này lại cho ngươi, nếu như không đồng ý, Mộ trưởng lão vẫn không cần phải nói nhiều lời."

Hai tay Mộ Thần giấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm, gắt gao trừng mắt nhìn Kha Tăng Cúc. Ai không biết quan hệ của hần và Tần Nhạc tệ hại tới cực điểm, tài nguyên của Nhiếp Vân Phong luôn luôn là kém cỏi nhất. Ngược lại, Kha Tăng Cúc chiếm cứ hết thảy mọi điều có lợi, cũng có quan hệ thân mật nhất với Tần Nhạc. Nếu hần thật sự đi hỏi ý của Tần Nhạc, chỉ sợ Tần Nhạc cũng chỉ ném cho hần ba chữ không đồng ý!

Tên này, rõ ràng là muốn cướp người!

Hai vị trưởng lão Khuynh Vân Tông bắt đầu tranh cãi trước mặt mọi người, điều này chỉ khiến cho những thiếu niên vốn đã ghen ghét Quân Vô Tà càng thêm hận tới tận xương.

Một vị trưởng lão còn chưa đủ! Không ngờ còn nhảy ra một vị trưởng lão khác tới đoạt người!

Tiểu tử này rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu, cư nhiên có thể dễ dàng lọt được vào mắt xanh hai vị trưởng lão Khuynh Vân Tông!

Không nghĩ tới, Quân Vô Tà đang bị mọi người âm thầm ghen ghét, lúc này lại không hề có chút vui sướng nào, nằng hơi cau mày nhìn Kha Tăng Cúc nửa đường nhảy ra đây. Nàng cũng không ngờ rằng, Kha Tăng Cúc sẽ ra mặt đoạt người cùng với Mộ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Tàng Vân Phong (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kha Tăng Cúc đặc ý nhìn Mộ Thần, tùy ý nhìn về phía Quân Vô Tà, lại phát hiện trên mặt tiểu thiếu niên này không có chút vui sướng nào, mày hơi nhăn lại tiết lộ sự không tán đồng.

"Tiểu quý, tiến vào Tàng Vân Phong là vinh quang của ngươi, nếu như ngươi cự tuyệt, hiện tại có thể lập tức lăn xuống Vân Sơn." Kha Tăng Cúc không khách khí mở miệng.

Từ cướp đoạt đến uy hiếp, cách làm của Kha Tăng Cúc có thể nói là đã càn rỡ tới cực điểm. Sắc mặt Mộ Thần đã vô cùng khó coi, các vị trưởng lão khác tuy rằng không tán đồng với cách làm của Kha Tăng Cúc, nhưng cũng không ai dám nói thêm điều gì. Mặc dù Tần Nhạc mặt ngoài thoạt nhìn đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, nhưng ai cũng đều biết, hần thiên vị như thế nào đối Kha Tăng Cúc.

Đừng nói là Kha Tăng Cúc coi trọng và tranh đoạt đệ tử với Mộ Thần, ngay cả khi Kha Tăng Cúc làm trò trước mặt mọi người, phé đi thiếu niên gọi là Quân Tà này, cũng không người nào trong Khuynh Vân Tông sẽ làm gì hần.

Quân Vô Tà híp nửa mắt, nhìn Kha Tăng Cúc xấu xí, con ngươi lạnh thấu xương hiện lên một tia ánh sáng. Đột nhiên, ống tay áo của nàng bị người nhẹ nhàng lôi kéo, Kiều Sở nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: "Quân Tà, đừng xằng bậy. Ngươi chỉ muốn tiến vào Khuynh Vân Tông, đến Nhiếp Vân Phong hay là Tàng Vân Phong cũng không có gì khác nhau, không phải hay sao?"

Trong giọng nói của Kiều Sở lộ ra sự nôn nóng. Hần biết rõ, dựa vào y thuật của Quân Vô Tà, Khuynh Vân Tông căn bản không có gì để dạy cho ‘hần’; ‘hần’; tới Khuynh Vân Tông nhất định là có mục đích khác. So với cự tuyệt và bị Kha Tăng Cúc đuổi ra khỏi Khuynh Vân Tông, không bằng thuận theo ý hần ta trước rồi sau lại nói.

Quân Vô Tà rũ mi mắt xuống, đáy mắt giữ lại một tia sát ý.

"Ta đồng ý." Nàng phun ra ba chữ lạnh như băng.

Trên mặt Kha Tăng Cúc lộ ra tươi cười vừa lòng.

"Tiểu quý, ngươi rất nhanh sẽ biết, lựa chọn của ngươi chính xác bao nhiêu." Dứt lời, Kha Tăng Cúc phát ra một loạt tiếng cười âm hiểm khiến người sờn tóc gáy, không màng đến ánh mắt đầy phẫn nộ của Mộ Thần, xoay người rời đi.

Quân Vô Tà nhìn bóng dáng Kha Tăng Cúc đã đi xa, đáy mắt lập loè ánh sáng.

Ngươi rất nhanh cũng sẽ biết, ngươi đã phạm phải sai lầm trí mạng cỡ nào.

Mộ Thần hít sâu một hơi, cường chế nội tâm đang bị thiêu đốt bởi lửa giận hừng hực, hần nỗ lực duy trì bình tĩnh ngoài mặt, nhưng khóe miệng căng chặt lại khiến người nhìn ra được, hần đang thịnh nộ bao nhiêu.

"Ngày sau nếu như có yêu cầu gì cần đến, ngươi có thể đến Nhiếp Vân Phong tìm ta. Lời mời của ta, vẫn luôn giữ đó cho ngươi." Mộ Thần dè dặt giọng nói, mở miệng với Quân Vô Tà.

Kha Tăng Cúc ngày thường làm bao nhiêu sự tình thương thiên hại lý, hẳn mắc kẹ, nhưng trước mắt hẳn đã để mắt đến tiểu thiếu niên nhân tài này. Hẳn không muốn nhìn thấy một hài tử bị chôn vùi ở trên tay Kha Tăng Cúc như vậy, chẳng sợ chỉ có một chút khả năng, hẳn cũng hy vọng hài tử có thiên phú rất cao này có thể sống sót.

"Đa tạ." Quân Vô Tà nhìn Mộ Thần, thật tình nói lời cảm tạ, Quân Vô Tà vẫn có thể cảm giác được tấm chân tình thực lòng của Mộ Thần.

Mộ Thần bắt đầu đi gạt đầu, bị Kha Tăng Cúc nháo một trận như vậy, hẳn không còn có tâm tư tiếp tục tuyển đệ tử khác. Người mà hẳn cảm nhận là tốt nhất và chọn được đã bị cướp đoạt, những kẻ khác đều là rác rưởi, căn bản là chương mất hẳn.

Mộ Thần đã không biết rằng, lời đề nghị khó có này của hẳn, lại trở thành cơ hội xoay chuyển cả đời hẳn.

Với sự rời đi của hai vị trưởng lão, những thiếu niên còn lại cảm thấy rất buồn bực, nhưng vì cơ hội tranh đoạt còn sót lại, bọn họ vẫn rất nỗ lực thể hiện tài năng của bản thân.

Quân Vô Tà và Kiều Sở đã bị chọn tiến vào Tăng Vân Phong, an tĩnh thối lui qua một bên, hình thành nên sự đối lập với những thiếu niên khác.

"Ta biết người muốn đi Nhấp Vân Phong, nhưng hiện tại cũng không có sự lựa chọn nào khác. Người yên tâm, có ta ở đây, cho dù là đi Tăng Vân Phong, sờn bát quái kia cũng không thể động được vào người." Kiều Sở mở miệng trấn an Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Tăng Vân Phong (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà không mở miệng, việc đã đến nước này, nàng vốn đã không nghĩ đến hẳn ta.

Kha Tăng Cúc phải không?

Nàng thật ra muốn nhìn xem, là hẳn cao một thước, hay là nàng cao một trượng!

Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, chậm rãi mà chơi!

Quả nhiên, trong mấy trăm người còn lại, chỉ có mười mấy người được các vị trưởng lão chọn lựa tiến vào nội môn. Ngoài ra còn có chưa đầy một trăm người được tuyển làm đệ tử ngoại môn, đại đa số người còn lại, chỉ có thể cuốn gói rút đi.

Ngày kết thúc, vô số thiếu niên khóc lóc thảm thiết, những thiếu niên đã được lựa chọn, được đệ tử Khuynh Vân Tông đưa tới các đỉnh núi khác nhau.

Quân Vô Tà một đường cùng với Kiều Sở, tên đệ tử dẫn đường cho bọn họ lại nhưng chính là nam tử thiếu chút nữa đánh Quân Vô Tà. Tuy nhiên hiện tại, thái độ của người nọ đối Quân Vô Tà đã không còn kiêu ngạo ương ngạnh. Có lẽ là bởi vì tài nghệ chuẩn đoán chính xác và tính vi của Quân Vô Tà, vị sư huynh kia thật sự đối bọn họ thập phần khách khí.

"Tăng Vân Phong nơi đó không tồi, sự tình ở đó cũng không nhiều lắm, các người qua đó hẳn là sẽ không quá mệt." Người nọ nhắc mãi, chần chờ một lát, hẳn nhìn nhìn về bốn phía, sau khi xác định không có người thứ tư, hẳn mới nhỏ giọng nói: "Nhớ kỹ, đến Tăng Vân Phong, chớ nên đối nghịch cùng với Kha trưởng lão."

Quân Vô Tà giương mắt nhìn về phía tên đệ tử Khuynh Vân Tông bình thường này. Từ trong miệng Bạch Vân Tiên, nàng đã biết Tăng Vân Phong là dạng đầm rồng hang hổ như thế nào. Nàng chỉ không nghĩ tới, đệ tử Khuynh Vân Tông này cư nhiên sẽ có lòng tốt nhắc nhở nàng.

Bị Quân Vô Tà nhìn như vậy, người nọ ngược lại có chút ngưng ngừng.

"Chúng ta cũng coi như là không đánh không quen, về sau chính là sư huynh sư đệ, phía trước có điều đắc tội, mong sư đệ đừng trách." Người nọ lúng túng nói.

"Sư huynh thuộc đỉnh núi nào?" Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

"Ta a? Ta đến từ Nhấp Vân Phong, bất quá không tính là đệ tử trực tiếp của Mộ trưởng lão. Ta ở trên đỉnh núi chỉ làm chút việc vặt, ta gọi là Vinh Hằng (荣恒)." Vinh Hằng mở miệng cười ha ha, dùng một chút hẳn mới nói: "Thật ra lúc trước ta muốn cảm ơn người, những gì người nói ta đã ghi nhớ kỹ, chỉ là những được liệu đó nhất định không thể tới tay ta, nếu có cũng phải giao cho sư phụ mới được."

Vinh Hằng cũng không phải không có đạo lý đột nhiên đối tốt với Quân Vô Tà như vậy. Những lời Quân Vô Tà nói có thể hoàn toàn cải thiện gân mạch hẳn, cho phép hẳn phá vỡ sự tiến bộ trì trệ hiện tại về linh lực của hẳn và có thể đạt được một bước đột phá chân chính. Thay đổi bực này có thể sẽ thay đổi cả đời hẳn, tâm của hẳn đối Quân Vô Tà tự nhiên là rất cảm kích.

Quân Vô Tà khẽ gạt đầu, trầm mặc một lát mới nói: "Sư huynh, nếu nửa tháng sau không có gì vội, buổi trưa hãy đến ngoài cửa Tăng Vân Phong chờ một lát, ta sẽ có thứ cho người."

Quân Vô Tà vốn không cảm thấy Vinh Hằng nọ mình thứ gì. Hành động của nàng lúc trước bất quá là muốn khiến cho Mộ Thần chú ý, thật ra hành động tùy ý của nàng lại dẫn tới sự biết ơn của Vinh Hằng. Tuy nhiên, thiện ý nhắc nhở của Vinh Hằng đã giúp bản thân hẳn có được thù lao chân chính.

Quân Vô Tà có thù tất báo, hơn nữa cũng sẽ từ từ trả báo đáp, nếu như người khác đối tốt một phần với nàng, nàng sẽ trả lại mười phần.

Vinh Hằng cũng không biết bản thân mình đã gặp được vận may lớn thế nào, cũng không rõ Quân Vô Tà có thứ gì muốn giao cho hẳn, chỉ có thể gạt gạt đầu, mang theo Quân Vô Tà và Kiều Sở tiếp tục đi về phía trước.

Khi tới trước đại môn Tăng Vân Phong, lại gặp một đội ngũ khác.

Một số thiếu niên không được lựa chọn, vốn nên bị đưa ra khỏi Vân Sơn, nhưng một đệ tử Khuynh Vân Tông đã dẫn bọn họ tới Tăng Vân Phong. Bọn họ có khoảng 20-30 người,

khí bọn họ nhìn thấy đám người Quân Vô Tà, trên khuôn mặt đều treo đầy sự đắc ý cùng với cười nhạo.

"Đây không phải là sư huynh sư đệ sau này của chúng ta sao? Thật sự là quý nhân đang bận rộn, đi chậm như vậy." Một thiếu niên không có ý tốt nhìn Quân Vô Tà và Kiều Sở.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Tàng Vân Phong (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Những người này ngay thời điểm Quân Vô Tà được hai vị trưởng lão tranh đoạt đã sinh ra ghen ghét tới cực điểm rồi. Bọn họ vốn đã từ bỏ tất cả hy vọng sau khi bị đào thải, ai ngờ vừa mới rời khỏi đỉnh núi thì gặp đệ tử Tàng Vân Phong. Đệ tử này đã chọn ra mấy chục người trong số bọn họ, nói cho bọn họ biết rằng, bọn họ đã được Kha Tàng Cúc nhìn trúng, hôm nay có thể bắt đầu tiến vào Tàng Vân Phong, trở thành đệ tử của Tàng Vân Phong.

Một bước ngoặt rất tốt!

Được vớt ra từ trong tuyệt vọng, trong lòng mọi người không cần nói cũng biết đều mừng như điên. Hiện giờ lại gặp Quân Vô Tà đã từng khiến cho bọn họ hâm mộ không thôi, sự ghen ghét bị đè nén trong lòng bỗng nhiên bùng nổ.

Được hai vị trưởng lão coi trọng thì như thế nào? Còn không phải cũng giống như bọn họ cùng nhau tiến vào Tàng Vân Phong hay sao? Ngay cả khi tiểu tử này có bản lĩnh lớn bao nhiêu, chẳng qua cũng chỉ giống như bọn họ mà thôi.

Hơn mười tuổi đứng là tuổi nổi loạn, những thiếu niên đã từng không vui bởi vì sự tình nguyện chọn lúc trước đối với Quân Vô Tà và Kiều Sở, hiện giờ đôi mắt càng không hài lòng, không thèm nhìn mặt mũi.

Quân Vô Tà đối những lời nói trào phúng kia đều là mắt diếc tai ngơ, Vinh Hằng âm thầm thờ dài, nói với Quân Vô Tà: "Ta chỉ có thể đưa các người đến đây, sau đó đệ tử Tàng Vân Phong sẽ mang bọn người đi, bảo trọng."

Quân Vô Tà gật gật đầu với Vinh Hằng, cùng với Kiều Sở, dưới ánh mắt không chút thiện cảm của chúng thiếu niên, đi vào trong đội ngũ. Ánh mắt sắc bén từ phía vòn quanh giống như lưỡi dao, nhưng Quân Vô Tà và Kiều Sở lại không thêm đề ý tới.

"Thật sự là một cái kẻ rất lớn, cho rằng bản thân mình rất ghê gớm sao?" Một thiếu niên lớn tuổi hơn một chút không quen nhìn bộ dáng cao ngạo lạnh lùng của Quân Vô Tà, ý vào thân mình cao lớn đánh về phía Quân Vô Tà.

Nào biết, hắn ta còn chưa đụng tới góc áo của Quân Vô Tà, Kiều Sở đã thành linh ra tay ấn xuống trên bờ vai của hắn ta, trở tay chế trụ cánh tay hắn ta, nhắc chân chính là một đá!

Rắc một tiếng giòn vang, cánh tay của thiếu niên kia nháy mắt bị đá vỡ!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương nổ vang ở bên tai mọi người!

Một tia hung ác nham hiểm đột nhiên hiện lên trên vẻ mặt lưỡi nhác của Kiều Sở, đôi mắt nguy hiểm của hắn nheo lại, hoàn toàn khác với thiếu niên không tâm không phổi của ngày xưa.

"Đừng tới tìm chết, nếu không ta sẽ phế người."

Thiếu niên bị đá đứt tay ngồi xổm xuống trên mặt đất kêu rên, những thiếu niên khác sớm đã bị một màn ra tay tàn nhẫn của Kiều Sở kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh. Nhưng thật ra tên đệ tử Tàng Vân Phong, chỉ bình tĩnh liếc mắt nhìn Kiều Sở một cái, cũng không có ý mở miệng quát lớn.

Xoay mặt, Kiều Sở quay về bên người Quân Vô Tà, hung ác nham hiểm trên mặt sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, hắn cúi đầu cười nói: "Nắm tay ta thực sự rất cứng, đảm bảo từ nay về sau sẽ không ai dám khi dễ người ở Tàng Vân Phong."

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, cũng không cảm thấy có gì sai trái.

Nàng cũng không cảm thấy Kiều Sở ra tay tàn nhẫn, nếu như đây là ngày thường thì nàng sẽ nói cho Kiều Sở rằng nên ra tay trừ cỏ tận gốc. Tuy nhiên, đã vào Tàng Vân Phong, thiếu niên kia chỉ sợ cũng không sống được lâu, lưu hay không lưu cũng không khác gì nhau.

"Nháo xong rồi thì nhanh chóng đi theo ta." Đệ tử Tàng Vân Phong không vui mở miệng, trong ánh mắt nhìn về phía mọi người không có một chút thương hại hay đồng tình nào.

Thủ đoạn mạnh mẽ của Kiều Sở đã dọa lui những thiếu niên không an phận khác, trên đường đi vào Tàng Vân Phong cũng không có người tiếp tục khua môi múa mép.

Tàng Vân Phong là ngọn núi lớn thứ hai trong mười hai đỉnh núi ở Vân Sơn, đứng sau ngọn núi lớn nhất của tông chủ Tàn Nhạc, nơi này được tự hào là nơi có diện tích bề mặt lớn nhất. Khi vừa bước vào Tàng Vân Phong, lập tức có thể nhìn thấy sương mù lơ lửng trong không khí, rừng rậm ở hai bên đều biến mất ở bên trong sương mù. Xuyên thấu qua sương mù, mờ hồ có thể thấy được hai bên con đường đều được trồng đầy thảo dược.

Tàng Vân Phong nổi tiếng bên ngoài là vì luôn luôn gieo trồng thảo dược, thậm chí có người còn nói, ở trong Tàng Vân Phong có thể nhìn thấy tất cả mọi thảo dược quý hiếm trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 268: Tàng Vân Phong (4)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Các thiếu niên vốn giống như chim sợ cành cong, khi nhìn thấy trên đường Tàng Vân Phong trồng đầy các loại thảo dược, lập tức lộ ra biểu tình vui sướng. Bọn họ bắt đầu tìm kiếm khắp nơi những loại thảo dược trân quý mà bọn họ đã từng nghe nói qua, mỗi khi mở miệng còn muốn đề cao giọng lên một chút, hận không thể để đệ tử Tàng Vân Phong kia nghe thấy chính mình có bao nhiêu "bác học đa tài".

Trừ bỏ ấu trĩ và ngu xuẩn, Quân Vô Tà không tìm thấy từ thứ ba để hình dung đàn sơn dương đang đợi bị làm thịt này.

Đệ tử Tàng Vân Phong đưa bọn họ đi tới chỗ ở của đệ tử môn. Tàng Vân Phong không hổ là đỉnh núi thứ hai, ngay cả nơi cư trú của đệ tử đều cực kỳ rộng lớn. Trong biệt viên to như vậy rải rác vài tên đệ tử Tàng Vân Phong đang cúi đầu đi đường, tựa hồ đối với những sư đệ vừa mới gia nhập môn, cũng không có nửa điểm hứng thú.

Đài ngộ của đệ tử Tàng Vân Phong không tồi, mỗi người đều là phòng đơn, loại đài ngộ chỗ ở này ngay cả đệ tử của Tần Nhạc bên kia đều kém xa. Trong Khuynh Vân Tông, trừ phi là trưởng lão hoặc chương môn thân truyền, nếu không đều là hai ba người cùng chung một gian.

Từng người vào phòng, một đám thiếu niên bị đài ngộ ưu việt trước mắt khơi dậy một loạt tiếng cười, thầm nghĩ rằng vận may của bọn họ đã quay trở lại.

Phòng Quân Vô Tà ngay cạnh phòng Kiều Sở, nằm ở phía Bắc của toàn bộ sân, bên cạnh đó là một hồ nước, còn có núi giả làm bạn, thoạt nhìn thập phần thanh nhã.

Ngồi xuống trên ghế trong phòng, Quân Vô Tà nhất nhất đảo qua tình huống trong phòng. Chăn đệm mới tinh, tuy rằng chất lượng kém, nhưng vẫn rất sạch sẽ. Tuy nhiên, Quân Vô Tà vừa mới ngồi xuống không lâu sau, lập tức hơi nhíu lông mày lại. Một mùi máu tươi quen thuộc lượn lờ ở quanh hơi thở của nàng, mùi vị rất nhẹ, nhẹ đến nỗi cơ hồ khiến người không thể nào phát hiện ra. Nếu không phải khứu giác của nàng khác hẳn với người thường, chỉ sợ căn bản sẽ không chú ý tới mùi máu tươi nhàn nhạt này.

Theo mùi hương đáng ghét kia, Quân Vô Tà đi tới mép bàn bên cạnh giường. Một góc bàn đã được sơn mới, màu sắc của nó sáng hơn một chút so với những phần còn lại. Quân Vô Tà từ trong bao bố mang theo bên người, lấy ra một con dao găm nhỏ tinh xảo, cạo đi lớp sơn ở một góc kia. Sau khi màu nâu của sơn bị cạo đi một chút, lộ ra màu sắc vốn có của gỗ thô. Nhưng khi nhìn kỹ lại, ở đầu gỗ kia, lại nhuộm thêm một ít vết máu màu đỏ sẫm. Vết máu kia giống như đã dính lên đó không lâu trước đây, nhỏ giọt ở trên bàn trong một khoảng thời gian dài, ngấm vào trong gỗ, khiến cho gỗ nhuộm một tầng màu máu, ngay cả khi tẩy rửa cũng rửa không sạch.

"Điều này thật là thú vị." Quân Vô Tà trở lại ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm một mảng máu bị người giấu đầu hờ đuôi, đáy mắt loé lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tàng Vân Phong này thật đúng là nguy cơ tứ phía, chỉ sợ người vốn ở căn phòng này, vừa mới chết không lâu, nếu không mùi máu tươi kia sớm đã hoàn toàn tiêu tán.

Vào ngày 15 mỗi tháng, Kha Tàng Cúc đều sẽ tuyển nhận rất nhiều đệ tử, nhưng mới vừa rồi nàng âm thầm quan sát qua, toàn bộ đệ tử ở trong sân, thêm với số người mới vào, bắt quả cũng chỉ có hơn một trăm người. Dựa theo tốc độ tuyển nhận ba mươi đệ tử mới mỗi tháng của Kha Tàng Cúc, con số này có thể tính tăng lên gấp mười lần, cũng không hề khoa trương.

Bất quá, xem tình huống thu nhận đệ tử lần này của Kha Tàng Cúc, hẳn chỉ thu nhận hai người là nàng và Kiều Sở một cách công khai, nhưng trong lút lại để đệ tử của mình chiêu nạp thêm mấy chục người trở về.

Nếu như mỗi tháng Kha Tàng Cúc đều dùng phương pháp thu người như vậy, chỉ sợ người ngoài căn bản không thể nào nhìn ra sự kỳ quái của Tàng Vân Phong.

Rốt cuộc, ở trong mắt rất nhiều người, Tàng Vân Phong cho tới bây giờ cũng không có nhiều đệ tử như vậy.

Tất cả các dấu vết về sự tồn tại của bọn họ đều lặng lẽ bị xoá, thật sự là thủ đoạn rất tốt.

Quân Vô Tà đứng dậy, lấy ra một cái bình sứ đã niêm phong kín, hất toàn bộ lớp sơn bị cạo vụn lại với nhau, đổ một chút chất lỏng từ trong bình sứ vào đó. Lớp sơn khô tan dần, Quân Vô Tà nhẹ nhàng chạm đáy bình vào, một lần nữa bôi sơn đã bị hòa tan trên góc bàn, một lát sau, hết thảy khôi phục như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Mộng đẹp hay là ác mộng (1)

"Chủ nhân, mùi vị nơi này thật khó ngủ." Một đoàn sương mù màu đen chạy trốn ra ngoài từ trong thân thể Quân Vô Tà, biến ảo thành mèo đen linh hoạt, nhảy tới trên giường đệm mềm mại, nó vung vung cái đuôi lông xù xù, giống như muốn xua tan mùi vị ở trong không khí khiến nó cảm thấy không thoải mái.

"Mùi người chết mà thôi." Quân Vô Tà không cho là đúng, hơi thở như vậy nàng quá mức quen thuộc. Dưới sự thối nát của thi thể hủ bại, mùi tử vong từng chút một nở rộ ở đây. Tàng Vân Phong nhìn như địa linh nhân kiệt, lại là địa ngục nhân gian.

"Sửu bát quái kia vừa nhìn đã thấy không phải là thứ gì tốt." Tiểu hắc miêu ở trong thân thể Quân Vô Tà đều nhìn xem diện mạo Kha Tàng Cúc rất rõ ràng, tên kia thật sự là hoàn toàn kinh khủng.

Quân Vô Tà không nói gì, chỉ là lặng lẽ ngồi một chỗ.

Vừa mới gia nhập Tàng Vân Phong, trừ bỏ tên đệ tử xuất hiện ngay từ đầu dẫn đường đưa bọn họ thẳng vào khu nhà ở, cũng không còn có người nào khác để ý tới những thiếu niên vừa mới đến. Trong lòng mang tâm tình kích động và khẩn trương, mấy chục tên thiếu niên tụ tập ở trong sân một buổi chiều, không ai dám tự tiện hành động hoặc đi lang thang khi chưa nhận được bất luận thông báo nào, bọn họ vô cùng quý trọng lần kỳ ngộ này.

Khi màn đêm buông xuống, một số đệ tử Tàng Vân Phong đều trở về từ bên ngoài sân, nhóm đệ tử mới đã đói bụng cả một buổi trưa, mắt chỉ có thể trông mong nhìn nhóm sư huynh của mình. Một người trong số họ tập trung can đảm tìm các sư huynh hỏi tình huống một chút, lại bị mấy ánh mắt lạnh lùng đẩy trở về.

Chỉ khi bầu trời đã hoàn toàn rơi vào trong màn đêm đen tối, mọi người đều đã bụng đói kêu vang, lúc này tên đệ tử ban ngày đưa bọn họ vào Tầng Vân Phong mới thông thả ung dung đi đến trong viện, hét lên một tiếng để tập hợp tất cả những đệ tử mới.

Quân Vô Tà và Kiều Sở cũng đi ra ngoài, hai người nhìn nhau, tựa hồ đều không nhìn thấy dấu vết đói khát trong mắt lẫn nhau.

"Sur huynh, nó..... đêm đã quá muộn..... khi nào chúng ta được ăn cơm?" Những thiếu niên bụng đói kêu vang, ôm bụng nhìn tên đệ tử kia.

Tên đệ tử quét mắt liếc nhìn bọn họ một cái, âm dương quái khí cười nói: "Muốn ăn cơm?"

Một đám thiếu niên vội vàng gật đầu.

Đệ tử kia duỗi tay và chỉ ngón tay về phía bên ngoài viện, "Nhìn kia, bên ngoài viện có một trăm cái lu lớn. Năm dặm về phía đông có một con suối nằm trên núi. Tất cả các người mỗi người sẽ phải đổ đầy ba lu nước. Nếu ai không thể hoàn thành, đừng nói là cơm tối hôm nay, ngay cả cơm sáng ngày mai cũng đừng nghĩ đến ăn."

"Cái gì?" Một đám thiếu niên tròn tròn mắt. Khi tới, bọn họ xác thật nhìn thấy bên ngoài sân bày biện lu lớn. Vấn đề chính là, những chiếc lu kia có chiều rộng còn rộng hơn cả bàn tay của bọn họ duỗi ra, chiều sâu thì cao ngang ngực của nam tử. Năm dặm nhìn có vẻ không xa, nhưng một hồi lúc này lại giống như mười dặm. Bọn họ đã đói bụng cả ngày, chưa uống một giọt nước, lại đang là đêm khuya, nơi nào còn có sức lực tới tới lui lui gánh nước? Lu nước to như vậy, muốn lấp đầy ba lu đó, khả năng là phải mất mấy chục chuyến đi qua đi lại.

Đừng nói đường núi Tầng Vân Phong này là dốc, ngay cả khi nó là mặt đất bằng phẳng, không ai trong số bọn họ có thể hoàn thành nó.

"Như thế nào? Người lười biếng muốn chơi? Ta nói cho các người biết, những cái lu nước đó đều phải được dùng để tưới cây được vào ngày mai. Nếu các người không làm được, nhân lúc trời còn sớm hãy cắt đi. Tầng Vân Phong không phải là nơi của phế vật như thế!" Đệ tử kia cười lạnh mở miệng, một hơi khiến khuôn mặt tất cả mọi người đều trắng không còn giọt máu.

Một đám thiếu niên tự cho là mộng đẹp, đột nhiên bị hắt một gáo nước lạnh thì bắt đầu tỉnh táo lại.

Mộng đẹp nơi nào? Đơn giản chỉ là sự khởi đầu của cơn ác mộng!

Bọn họ đã thật vất vả tiến vào Tầng Vân Phong, sao có thể dễ dàng từ bỏ cơ hội như vậy. Mặc dù cảm thấy không thể nào hoàn thành, họ chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng và vượt qua khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 270: Mộng đẹp hay là ác mộng (2)

Kéo thân hình mỗi một, một đám thiếu niên kêu khổ thấu trời chạy tới bên ngoài viện và xách theo thùng nước chạy đi lấy nước.

Hai thân ảnh lười nhác lại không nhanh không chậm đi ở cuối cùng, nhìn theo những bóng lưng thâm trầm đang tập tễnh đi.

"Đói sao?" Kiều Sở không còn thấy bóng dáng của tất cả mọi người, ngoài viện chỉ còn lại hai người là hắn và Quân Vô Tà, lúc này mới mở miệng hỏi.

Quân Vô Tà lắc lắc đầu, ngày thường nàng ăn không nhiều lắm, không có gì hứng thú đối ham muốn về thức ăn, chỉ cần bảo đảm mỗi ngày đều nhận đủ dinh dưỡng và nhiệt lượng, nàng sẽ không cần bất cứ thứ gì như ăn cơm. Trong đan dược nàng mang đến cũng đủ để bổ sung những thứ đó, cho nên nàng cũng không có bất luận cảm giác đói khát gì.

"Đây, người cứ cầm trước đi, hôm nay không ăn, giữ lại để sau này ăn cũng được. Sự lẫn lộn này phỏng chừng sẽ kéo một thời gian dài." Kiều Sở từ trong túi mang theo bên người, lấy ra một bao thịt khô, nhét vào tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày nhìn Kiều Sở. Kiều Sở một đường ôn ào, nhưng thỉnh thoảng biểu lộ ra những manh mối, khác với biểu hiện thành thoi bên ngoài của hắn. Mục tiêu ban đầu của Kiều Sở chính là tiến vào Tầng Vân Phong, sau đó những biểu hiện của hắn, tựa hồ rất quen thuộc đối tình huống bên trong Tầng Vân Phong. Thịt khô nhỏ và không dễ thấy, là lương khô thích hợp nhất trong thế giới này. Người bình thường rất ít khi mang theo loại đồ vật này ở trên người, nhưng trên người Kiều Sở tựa hồ cũng không chỉ có một bao.

Từ lúc ban đầu, Kiều Sở đã mơ hồ ám chỉ hắn sẽ bảo hộ nàng khi ở trong Tầng Vân Phong. Xem ra, Kiều Sở cũng không phải là hoàn toàn không biết gì về tội ác của Tầng Vân Phong. Thịt khô này, chỉ sợ đã sớm được chuẩn bị trước, vì muốn ứng phó sự lẫn lộn của đêm nay.

Mục đích Kiều Sở đến Khuynh Vân Tông rốt cuộc là vì cái gì?

Thấy Quân Vô Tà không tiếp nhiếp nó, Kiều Sở đành cất thịt khô vào túi mình lần nữa, "Nếu như người đói bụng thì nói với ta, ta có đủ. Chúng ta cũng đừng xách nước, dù sao cũng không có khả năng hoàn thành. Sao người không đi bộ bên ngoài một chỗ? Hiện tại trở về chỉ sợ sẽ bị những sư huynh kia cản nhàn."

Kiều Sở nói rõ, không muốn lao động mệt nhọc cho Tầng Vân Phong.

"Người muốn đi đâu?" Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng.

Kiều Sở hơi sững sốt, làm sao để nàng tự mình ra ngoài một chuyến?

"Người muốn ta đi bộ, vậy người đi đâu?" Quân Vô Tà chỉ ra sự bại lộ trong lời nói của hắn.

Kiều Sở buồn bực vỗ trán mình một cái, "Đầu óc của ta! Khó trách luôn bị Họa ca mắng!" Hắn nhìn nhìn khắp nơi, sau khi xác định không có bất luận người ngoài nào, lúc này mới thấp giọng nói: "Ta muốn đi tìm một người. Tầng Vân Phong rất nguy hiểm, người không cần phải chạy loạn, chờ sau khi ta tìm được người và nói chuyện xong, ta sẽ trở về tìm người."

Trong mắt của Kiều Sở, Quân Vô Tà tay nhỏ chân nhỏ thật sự rất nguy hiểm khi ở Tầng Vân Phong, chỉ sợ mình không lưu ý một cái, nàng sẽ bị những thiếu niên hung ác cực cùng

kia bắt đi.

"Ta đi cùng ngươi." Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở.

Kiều Sở thật sự ngây ngẩn cả người.

"Ngươi đi cùng ta?"

Quân Vô Tà gật đầu.

Kiều Sở muốn quen thuộc với Tầng Vân Phong hơn nàng nhiều, cho dù lai lịch của Kiều Sở là gì, ít nhất hẳn không phải là đồng minh với Khuynh Vân Tông. Nếu như mục đích không xung đột, nàng thật ra không ngại mượn tay hắn để làm quen với Tầng Vân Phong một chút.

Điều này khiến Kiều Sở có chút khó xử, hắn nhìn nhìn Quân Vô Tà, chần chờ một lát mới nói: "Được rồi, nhưng ngươi phải hứa với ta, mặc kệ ngươi nhìn thấy cái gì, đều không được lên tiếng."

Đưa nàng đi cùng cũng tốt, để nàng lại một mình một người ở nơi lang hồ này, xác thật cũng không phải là ý kiến hay.

Thực hiện nhiên, Kiều Sở đã có nhận thức sai lầm về Quân Vô Tà, chỉ xem nàng giống như một thiếu niên nhỏ yếu nhược, sớm đã quên đi khả năng Quân Vô Tà đã hạ độc ban ngày không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271: Mộng đẹp hay là ác mộng (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Quân Vô Tà bị người nhảm lẫn như một tiểu bạch thỏ, cứ như vậy bị Kiều Sở mang vào bên trong Tầng Vân Phong.

Kiều Sở một đường đi trước, đều đi vào những góc âm u, hoàn toàn tránh khỏi các đệ tử tuần tra trong đỉnh núi.

Nhìn hắn quen cửa quen nẻo như vậy, Quân Vô Tà càng thêm tin vào suy đoán của mình.

Kiều Sở, chỉ sợ hiểu biết đối Tầng Vân Phong, không hề ít hơn Bạch Vân Tiên!

Đi theo Kiều Sở qua các gác mái Tầng Vân Phong, Quân Vô Tà nhạy bén nhận thấy được, càng thâm nhập vào Tầng Vân Phong, mùi được tràn ngập ở bốn phía càng thêm nồng hậu. Loại khí vị này đều không phải là do bản thân thảo dược phát ra, mà là phần lớn hương vị được liệu luyện chế dung hợp lại với nhau. Hương vị kia có chút gay mũi, tuyệt đối không có mùi được vật tầm thường.

Cuối cùng, Kiều Sở dừng lại trước một toà lâu không đáng chú ý. Bên ngoài gác mái, có hai gã đệ tử Tầng Vân Phong thủ vệ. Hiện tại là đêm khuya, hai người bọn họ đã có chút mỏi mệt, lưng dựa lưng ở ngoài cửa, đôi mắt nửa hé, thoạt nhìn đang mơ màng sắp ngủ.

Giữa tiếp theo, thân ảnh Kiều Sở hóa thành một luồng ánh sáng, nhanh như tia chớp lướt qua hai người kia. Trong thời gian cực ngắn, hai tay của hắn tay nắm tay mười, ngay nhảy mất hai gã đệ tử còn chưa phát hiện, đánh bọn họ bất tỉnh.

Giải quyết xong đệ tử trông cửa, Kiều Sở vẫy vẫy tay về phía Quân Vô Tà đang ẩn mình nơi bóng tối, tiếp theo liền đẩy cửa đi vào.

Quân Vô Tà theo sát sau đó, tiến vào gác mái kia, mùi máu tươi ập vào trước mặt, thiếu chút nữa khiến Quân Vô Tà hít thở không thông.

Trong lâu có một ngọn đèn dầu với ánh sáng lơ lửng, ánh lửa tối tăm chiếu rọi bài trí trong phòng, bốn vách tường đều được lấp đầy các kệ dược liệu, thoạt nhìn cũng không có bất luận chỗ nào khả nghi. Tuy nhiên, mùi máu tươi chảy vào trong phổi, lại khiến Quân Vô Tà mình bạch, hết thảy trước mắt đang nhìn thấy, chẳng qua là một loại ngụy trang.

Kiều Sở đi đến chỗ ngọt ngào trong phòng, ngồi xổm thân mình xuống và kéo ra một khối sàn nhà. Một đường đi đen nhánh xuất hiện ở trước mặt hai người, u ám không thể nhìn thấy đáy, nhưng lại nồng đậm mùi máu tươi, không ngừng trào ra từ trong bóng đêm, giống như máu chảy không ngừng quay cuồng.

"Theo ta." Kiều Sở nhẹ giọng nói với Quân Vô Tà, tùy tay mở ra nòng nọc, nương theo ánh lửa nhỏ, bước đi từng bước một xuống cầu thang đen tối.

Quân Vô Tà đi theo phía sau Kiều Sở, không biết đã đi trong bao lâu. Không có tiếng động nào vang lên ở trong bóng đêm, bốn phía yên tĩnh chết người, không ngừng đánh vào linh hồn người.

Rất nhanh, cầu thang đã đưa hai người đến một địa ngục Tu La.

Ở tầng hầm ngầm, chứa đầy những lu nước rất to, bên trong là một chất lỏng như sóng mù màu xanh thẫm không ngừng quay cuồng sôi sục. Khiến cho người khiếp sợ hơn chính là, mỗi một lu nước kia đều ngâm một người đang sống!

Hoặc là nói, những người đó đã không thể được gọi là người sống.....

Người bị ngâm ở trong lu nước, toàn thân trần truồng. Trần truồng, dưới sự ăn mòn của chất độc, làn da khỏe mạnh đang bị thổi rửa trên diện tích lớn. Đôi mắt của bọn họ đều bị móc mất, chỉ còn lại hai lỗ thủng đen ngòm. Miệng bị người dùng chỉ gai đâm đen kháu lại, vết máu khô nâu đọng lại ở bên miệng bọn họ. Bọn họ lặng lẽ ngâm mình trong lu nước, rừ đầu giống như đã không còn có bất luận hơi thở nào. Tuy nhiên, hơi thở phập phồng nơi ngực lại nói rõ ràng cho Quân Vô Tà.

Bọn họ còn sống!

Hơn mười lu nước đang ngâm một đám người tàn khuyết, mà ở lu nước bên cạnh, được bày một đám giá gỗ. Phía trên đó có một đám thiếu niên đã bị lột sạch và đang bị xích sắt

buộc chặt. Trên người bọn họ đều có các vết thương lớn lớn bé bé che kín, miệng vết thương sinh mủ tan ra từng giọt tanh tưởi. Có một người thiếu niên thoát nhìn chỉ tầm 14-15 tuổi, nhưng nửa lần trên người hắn đã bị lột sống, da người bị lột xuống vẫn đang treo ở bên hông hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272: Hoa ca (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Một màn trước mắt, khiến trong đầu Quân Vô Tà ảm ảm vang lên, giờ khắc này, nàng phảng phất lại về tới cái kia ác mộng nhà giam, ở cái kia ác ma cường bách hạ, nhìn hắn tiến hành các loại cực kỳ tàn ác thực nghiệm trên cơ thể người.

Kiều Sở tựa hồ phát hiện sắc mặt Quân Vô Tà bỗng nhiên trắng bệch, hắn có chút áy náy nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Vốn dĩ không muốn để người nhìn thấy những thứ này....." Thực rõ ràng, hắn sớm đã biết trong Tầng Vân Phong có một nơi ghê tởm như vậy.

"Không có việc gì." Quân Vô Tà hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, vẫy vẫy tay. Nàng đã đốt cháy địa ngục kia không còn một mảnh, đã đưa ác ma kia vào trong biển lửa.

Nàng đã không còn gì để sợ hãi nữa!

Kiều Sở cũng không biết nên an ủi Quân Vô Tà như thế nào mới tốt, hắn chỉ có thể bực bội gãi gãi đầu, đi theo hướng sâu nhất bên trong tầng hầm ngầm.

Càng đi về hướng bên trong, những hình ảnh nhìn thấy càng trở nên rợn rợn hơn, địa ngục kia gần như huyết nhục mơ hồ, căn bản là một hồi ác mộng!

Cuối cùng, Kiêu Sở dừng bước chân lại ở trước mặt một vách tường. Trên mặt tường, có một người thiếu niên cao gầy bị hai cái móc sắt xuyên qua xương chậu, toàn thân bị đóng 9 cái đinh khác xuyên qua cơ thể. Hai tay đều bị xiềng bởi hai sợi dây xích treo trên trần nhà. Máu tươi đỏ đậm không ngừng chảy xuống từ miệng vết thương của hắn, cuối cùng nhỏ giọt xuống hai chân nhỏ. Một vùng máu được hình thành trên sàn ngay dưới thân hắn.

Hắn cúi đầu, không rên một tiếng, giống như là đã chết.

"Người đã đến rồi sao?" Một giọng nói dịu dàng nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên. Thiếu niên bị treo ở giữa không trung giống như đột nhiên sống dậy, chậm rãi nâng đầu lên.

Đó là một gương mặt khó phân nam nữ, mỹ lệ khiến người không đành lòng phá hủy, phượng nhãn hơi giơ lên điểm một nốt ruồi nhỏ ngay phía dưới, tăng thêm một phần yêu dị với vẻ mỹ lệ của thiếu niên.

"Hoa..... Hoa ca....." Kiêu Sở tròn mắt há hốc mồm nhìn thiếu niên trước mắt rất thảm nhưng vẫn mỹ lệ như cũ.

Quân Vô Tà nửa híp mắt nhìn đối phương, đánh giá thương thế từ trên xuống dưới người này. Có thể dưới tình trạng bị trọng thương như vậy vẫn còn bảo trì thanh tỉnh, lực ý chí của gia hỏa này quả là cường đại.

Thiếu niên mỹ lệ hơi nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Kiêu Sở phía sau Quân Vô Tà.

"Nàng là ai?"

Kiều Sở nuốt nước miếng nói: "Đây là người mà ta đã nói với các người trước đây, là tiểu yêu nghiệt mà ta đã gặp ở Quý Thị."

Tiểu yêu nghiệt? Quân Vô Tà hơi nhú mày.

Thiếu niên mỹ lệ gọi là Hoa ca hơi nheo đôi mắt lại, đột nhiên xuất hiện một hình ảnh quý dị ngay ở trước mắt Quân Vô Tà!

Thiếu niên toàn thân bị giam cầm, đột nhiên bắt đầu hành động. Đôi tay bị chế trụ đột nhiên giống như là bị người điều động, xương cốt mềm giống như bông, xương cốt trượt ra khỏi giam cầm. Hai tay của hắn dễ dàng rút ra khỏi xích sắt. Nháy mắt khi hắn tránh thoát khỏi xiềng xích, chân lập tức hướng về vách tường phía sau, nương theo cổ lực đạo kia, mạnh mẽ tránh thoát những móc sắt xuyên qua xương chậu. Thân ảnh thon dài vẽ ra một độ cong mỹ lệ ở giữa không trung, vầng vàng dừng ở trước mặt Quân Vô Tà và Kiêu Sở, hai chân trần vẫn còn dẫm trên vùng máu tươi ảm áp thuộc về hắn.

Hoa ca rơi xuống đất, hai tay lại khôi phục bình thường, khớp xương hai tay rõ ràng thông thả ung dung gỡ xuống từng cái đinh đang đóng xuyên xương cốt ở trên người.

Chín cái đinh xuyên xương có dính da thịt bị nhổ xuống, hắn không hề nhú mày chút nào, chỉ dùng đôi mắt đẹp nửa híp, đánh giá trên dưới Quân Vô Tà.

Toàn bộ quá trình trốn thoát, nhẹ nhàng duyên dáng khiến người ghen hờn nhìn trần trối.

"Người mang hắn đến đây làm gì?" Hoa ca xoay chuyển ánh mắt, lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Kiêu Sở một cái, chỉ là sự giận dữ của mỹ nhân không những không có chút đe dọa, ngược lại điểm thêm sự quyến rũ và dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Hoa ca (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Kiều Sở xấu hổ hắng giọng nói, "Hoa ca, người nên không nên tin ta một chút, ta chỉ ngẫu nhiên gặp được Quân Tà ở Khuynh Vân Tông. Hắn cũng giống như ta, vừa cùng nhau gia nhập đệ tử Tàng Vân Phong. Người biết buổi tối trong Tàng Vân Phong sẽ nguy hiểm như thế nào, nếu ta lưu hắn một mình người lưu tại Tàng Vân Phong, sẽ càng thêm nguy hiểm."

Thiếu niên mỹ lệ hơi giãn mày ra, hắn quay sang nói với Quân Vô Tà: "Ta là Hoa Dao, lúc trước từng nghe Nhị Kiều nhắc tới người, không nghĩ tới sẽ tương ngộ cùng người ở chỗ này. Đáng tiếc, hiện tại thời gian và địa điểm không đúng, nếu không ta còn muốn nói với người nhiều hơn nữa."

Giọng nói của Hoa Dao nghe rất êm tai, không nhanh không chậm, trêu chọc trái tim người, nhưng trên khuôn mặt mỹ lệ đủ để mê hoặc nhân tâm, lại mang theo lạnh nhạt khiến người bình tĩnh.

"Nếu người giống như Nhị Kiều từng nói lúc trước, ta nghĩ mục đích người tới Khuynh Vân Tông không hẳn là bái sư học nghệ đơn giản như vậy. Tàng Vân Phong cũng không an toàn, bất luận mục đích của người là gì, chỉ cần người nhớ rõ, rời xa Kha Tăng Cúc, đừng để ý tới bất luận sư huynh đệ đưa ra yêu cầu gấp mặt đơn độc đối với người, đừng dùng đan dược không rõ lai lịch..... Nếu như có thể, tốt nhất người đừng ăn hay uống bất cứ thứ gì ở nơi này." Hoa Dao vừa mới giãn mày ra lại nhíu mày lại.

Thời điểm khi Kiều Sở nhắc tới thiếu niên gặp ở Quý Thị, bọn họ đã hy vọng có thể tìm thấy hắn lần nữa, để xem liệu đối phương có thể luyện chế ra đan dược bọn họ yêu cầu hay không.

Nhưng hiện giờ đã gặp được người, địa điểm lại không đúng, cũng không phải là thời cơ thích hợp để bọn họ thảo luận.

Hiện tại bọn họ còn có nhiệm vụ khác cần phải hoàn thành, không thể mang Quân Vô Tà trở về, đành phải trước khi hoàn thành nhiệm vụ, tận lực không để Quân Vô Tà đặt chân vào vòng nguy hiểm.

"Những người bên ngoài đó, đều là đệ tử Kha Tăng Cúc âm thầm chiêu nạp vào Tàng Vân Phong, bọn họ không có trên danh sách ký lục đệ tử của Khuynh Vân Tông, cho dù chết đi, cũng không ai biết có quan hệ với Tàng Vân Phong. Tất cả những đệ tử bị Kha Tăng Cúc âm thầm tìm tới, kết quả cuối cùng chính là chết ở trong tầng hầm ngầm này, trở thành vật phẩm để luyện độc dược. Nếu ta nhớ không lầm, tất cả các nhóm người vừa gia nhập Tàng Vân Phong các người, ngay buổi tối ngày đầu tiên, hắn sẽ lẫn lộn các người." Hoa Dao nói.

"Còn không phải vậy sao! Hoa ca, sừu bất quá kia đúng thật là khiến cho mọi người đói bụng sau đó bắt đi gánh nước." Kiều Sở liên tục gật đầu, thực hiện nhiên sự chuẩn bị trước của hắn, đều là tin tức có được từ Hoa Dao nơi này.

Mỗi móng Hoa Dao hơi gọi lên, cong lên một nụ cười lạnh đầy yêu dị.

"Dưới sự đói khát tiến hành vận động kịch liệt, sẽ khiến thể lực người rất nhanh bị tiêu hao quá mức, cũng không có gì phải ngạc nhiên khi có mấy người bị bệnh. Nếu Kha Tăng Cúc thật sự tính toán sẽ giết hết những người này, hắn cũng sẽ không bắt hết một lưới, mà sẽ dùng thủ đoạn không chớp mắt nhất, từng chút từng chút lợi dụng sạch sẽ những người này. Tàng Vân Phong bất quá là nhà giam đang dưỡng một số sơn dương đợi làm thịt. Thời điểm Kha Tăng Cúc cần tới, chỉ cần sử dụng một chút thủ đoạn, khiến những người đó không ngừng xuất hiện vấn đề, sau đó có thể mượn danh cứu trị, mang người đi, đúng không?" Quân Vô Tà một tay đỡ cằm,捏o mắt lại và nói ra một loạt phân tích của mình.

Kha Tăng Cúc sẽ không kinh động đám sơn dương đó, chỉ biết dùng đãi ngộ hà khắc khiến cho bọn họ tự mình xuất hiện mỗi một. Một khi các đệ tử bị thương hoặc cần được trị liệu, sẽ được trưởng lão mang đi trị liệu, đây bất quá chỉ là sự tình tự nhiên.

Đối với những người đã bị mang đi, sống hay chết, căn bản sẽ không có bao nhiêu người sẽ để ý đến.

Một loạt những thiếu niên tiến vào Tàng Vân Phong, sẽ chỉ chết dần chết mòn, chờ đến khi bọn họ ý thức được sự tình không thích hợp, thì đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Hoa ca (3)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hoa Dao kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, không nghĩ tới tuổi nàng còn nhỏ, bất quá mới tới Tàng Vân Phong nửa ngày cư nhiên có thể phân tích tính toán về Kha Tăng Cúc thấu triệt như vậy, quả nhiên không phải là người bình thường.

"Người đoán rất chuẩn, Kha Tăng Cúc xác thật có tính toán này. Cách mỗi mấy ngày hắn sẽ mang mấy người tới đây, thời gian một tháng, sẽ làm hại những người này không chữa một ai. Trong Tàng Vân Phong, chỉ có ăn mặc phục sức đệ tử Khuynh Vân Tông mới được xem như chân chính an toàn. Bọn họ đều là cá mè một lứa với Kha Tăng Cúc, đều rất rõ ràng đối với tình huống trong Tàng Vân Phong." Hoa Dao nói.

"Người là thượng nguyệt tới?" Quân Vô Tà nhìn Hoa Dao, hắn trên người thương thế thực trọng, chính là cùng tầng hầm ngầm những người khác so sánh với lại muốn tốt hơn rất nhiều, ít nhất hắn ý thức vẫn là thanh tịnh.

Hoa Dao gật đầu, "Ta là người cuối cùng được đưa vào tầng hầm ngầm này từ đợt trước, trước khi bị đưa tới nơi này, ta đã để Giới Linh của ta truyền tin tức về cho Nhị Kiều."

Quân Vô Tà nhìn Hoa Dao, miệng vết thương của hắn đã động máu lại, thoát nhìn thập phần thâm trọng, nhưng tinh thần hắn lại rất tốt, nếu không phải đã nhìn thấy hình ảnh bị treo lên thảm hại của hắn lúc trước, chỉ sợ không ai nghĩ tới hắn đã gặp qua hết thảy này.

Một người bình thường, bị xuyên xương bả vai, còn bị đóng đinh xuyên xương cốt, ngay cả khi là người bất tử cũng chỉ có thể dư lại nửa cái mạng, nhưng tình trạng của Hoa Dao lại muốn tốt hơn nhiều.

Tựa hồ đã nhận ra tâm mắt của Quân Vô Tà, Kiều Sở tiến lên duỗi tay đáp ở trên vai Hoa Dao, "Người đừng nhìn Hoa ca mới vừa rồi mang bộ dáng rất thảm, vì chút thương thế này đối hắn mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới."

Quân Vô Tà hơi nhướng mày, từ tình huống tránh thoát trói buộc rất quý dị vừa rồi của Hoa Dao mới vừa rồi mà nói, tên thiếu niên mỹ lệ này chỉ sợ không giống người bình thường.

"Ta có thể khống chế xương cốt của mình." Giống như đề giải thích nghi hoặc của Quân Vô Tà, Hoa Dao nâng tay lên, dùng tốc độ mắt mắt thường có thể nhìn thấy được, ngón tay đẹp đang dần dần trở nên vô cùng mềm mại, da thịt dưới xương cốt giống như là biến mất một nửa trong hư không, toàn bộ nương theo tay kéo dài rũ xuống dưới.

Ánh mắt Quân Vô Tà hơi lộ ra kinh ngạc, kiếp trước nàng từng gặp qua người có thuật Hội Súc Cốt (会缩骨: thuật khống chế xương), có thể tiến hành thay đổi xương cốt thân thể theo ý mình. Tuy nhiên, hiệu quả rõ ràng không thể bì kịp với Hoa Dao. Hoa Dao không phải chỉ khống chế đổi xương cốt đơn giản như vậy, mà hoàn toàn giống như có thể thao tác xương cốt của mình sinh trưởng hoặc là biến mất theo ý muốn.

"Mục đích của các ngươi là gì?" Quân Vô Tà thu liễm kinh ngạc, từ hành động của Kiều Sờ và Hoa Dao, có thể thấy bọn họ tuyệt đối không phải là quan hệ minh hữu với Khuynh Vân Tông.

Chỉ cần không phải bằng hữu của địch nhân, không có gì là nàng không thể dùng.

"Chúng ta tới đây để lấy một ít đồ vật, ngươi thì sao?" Tay Hoa Dao lại lần nữa khôi phục bình thường, hần cũng không dấu điểm mục đích của mình, giống như Quân Vô Tà, hần cũng rất rõ ràng, đối phương không phải là người Khuynh Vân Tông.

Từng người đều mang một mục đích nhất định, như vậy bọn họ tạm thời có thể trở thành minh hữu, hưởng chi, bọn họ còn có việc cần đến Quân Vô Tà, người thông minh đều biết, khi nào thì nên biểu hiện thành ý của mình.

Cho dù là Quân Vô Tà hay là Hoa Dao, Kiều Sờ, đều là những người thông minh.

"Ta tới để diệt Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà phun ra một cách dễ dàng khiến người khiếp sợ.

Kiều Sờ mờ to hai mắt nhìn, khó có thể tin nhìn Quân Vô Tà. Ngay cả Hoa Dao, trên mặt đều xuất hiện một sự kinh ngạc.

"Tiểu Tà Từ..... ngươi không phải đang nói giỡn ư?" Kiều Sờ nuốt nuốt nước miếng, hoàn toàn không nghĩ tới mục đích của Quân Vô Tà tự nhiên phát rõ như vậy.....

Diệt Khuynh Vân Tông? Nàng thật đúng là cũng dám làm!

"Ta nghĩ mục đích của ta không xung đột với các ngươi, hợp tác, hay là chiến đấu riêng của từng người?" Quân Vô Tà không có hứng thú giải thích nhiều, hiểu biết của Hoa Dao đối Tàng Vân Phong đối nàng mà nói có chút tác dụng. Nếu như có thể hợp tác thì thời gian có thể hủy diệt Khuynh Vân Tông sẽ sớm hơn một chút, nếu như không muốn hợp tác, nàng cũng không miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 275: Đổi trắng thay đen (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đối Quân Vô Tà mà nói, khái niệm về minh hữu, đóng vai trò như dẹt hoa trên gấm, nếu không có cũng không có gì ghê gớm.

Bản thân nàng đã lên kế hoạch tự mình ra tay hết thảy.

Tuy nhiên.....

Tiểu Tà Từ..... Đây là xưng hô quái quỷ gì vậy?

Hoa Dao và Kiều Sờ nhìn nhau, đều thấy được đáp án ở trong mắt lẫn nhau.

Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, nói: "Chúng ta có thể hợp tác với ngươi, nhưng nếu như sự thành, chúng ta muốn thỉnh ngươi giúp một chút."

"Nói." Quân Vô Tà không có gì ngạc nhiên, Kiều Sờ một đường biểu hiện quá mức ân cần, nàng không cảm thấy chi gặp mặt một lần, đã đủ khiến Kiều Sờ luôn tìm mọi cách bảo vệ nàng.

"Nhị Kiều nói ngươi là một tay luyện chế đan dược, chúng ta muốn thỉnh ngươi hỗ trợ luyện chế một loại đan dược. Phối phương đan dược sẽ do chúng ta cung cấp, tất cả dược liệu cần thiết chúng ta cũng sẽ giúp ngươi gom đủ, ngươi chỉ cần hoàn thành nó là được." Hoa Dao dùng một chút, nói tiếp: "Không cầu ngươi nhất định phải thành công, chỉ hy vọng ngươi có thể làm hết sức. Nếu như có thể luyện thành, tất nhiên là tốt nhất, nếu như không thể, chúng ta cũng không bắt buộc."

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, khó trách Kiều Sờ lại coi trọng nàng như vậy. Xem ra ngày đó ở khu phố Quý Thị, nàng lấy đan dược ra đã khiến Kiều Sờ chú ý tới.

Có thể khiến Hoa Dao trịnh trọng mở miệng như thế, đan dược kia nhất định không phải là thứ tầm thường, nhưng nếu Hoa Dao đã nói trắng ra như vậy, nàng vì sao phải cự tuyệt?

Bên cạnh đó, về mặt y thuật và luyện đan, Quân Vô Tà tuyệt đối rất có tự tin.

Chỉ cần là đan dược đã từng được luyện chế thành công trên thế giới này, nàng cũng không tin chính mình luyện không ra!

"Được, ta đáp ứng các ngươi." Quân Vô Tà quyết đoán đáp ứng.

Trên mặt Kiều Sờ lập tức lộ ra tươi cười vui sướng, "Tiểu Tà Từ! Ta biết ngươi có đủ nghĩa khí!"

"....." Quân Vô Tà yên lặng nhìn Kiều Sờ, đây rõ ràng là một hồi giao dịch, như thế nào lại treo lên cùng với nghĩa khí?

Hoa Dao sớm đã thành thói quen với tính cách cởi mở của Kiều Sờ, không có phản ứng gì với gia hỏa này, chỉ ti mỉ nói với Quân Vô Tà về tình huống trong Tàng Vân Phong.

Đã ở trong Tầng Vân Phong suốt cả một tháng, Hoa Dao hiểu biết về Tầng Vân Phong còn nhiều hơn cả Bạch Vân Tiên.

Mỗi ngày vào buổi sáng, Kha Tăng Cúc đều ở trong lầu các của mình, không ra khỏi cửa. Buổi chiều, hắn mới tiến hành chỉ đạo cho các đệ tử chính quy của Tầng Vân Phong, và thời gian cũng phi thường ngắn. Mỗi ngày, đa số thời gian hắn đều ở một mình, ngay cả các đệ tử chính quy của Tầng Vân Phong, hắn cũng không có quá nhiều tiếp xúc. Sau khi mặt trời lặn, Kha Tăng Cúc sẽ đi vào gian tầng hầm ngầm này, tìm kiếm những thiếu niên vô tội vừa mới bị đưa vào, tiến hành tra tấn cực kỳ tàn ác.

Những thiếu niên bị đưa xuống và giam ở tầng hầm dưới đất, Kha Tăng Cúc chỉ xem như là súc vật dùng để thử nghiệm cho những nghiên cứu của hắn. Lột da cắt xương, thi độc nuôi được. Mỗi ngày các loại khổ hình đều sẽ được trình diễn ở chỗ này.

Sau khi mặt trời lặn, Tầng Vân Phong tuyệt đối biến thành một địa ngục nhân gian luyện người.

Mà những người bị tra tấn chết đi, nửa đêm đều sẽ bị đệ tử Tầng Vân Phong kéo dài và chôn vùi trên những thảm cỏ, trở thành phân bón để tằm bỏ thảo được.

Đệ tử vào Tầng Vân Phong, trừ phi có thể trở thành đệ tử thủ hạ chân chính của Kha Tăng Cúc, nếu không cho đến khi bọn họ chết đi, bọn họ cũng không có cơ hội bước ra nửa bước khỏi Tầng Vân Phong.

Một khắc kia khi bọn họ tiến vào Tầng Vân Phong, đã chú định không còn tồn tại con đường rời đi.

Quân Vô Tà lắng lắng nghe Hoa Dao nói, con người quanh quệ hơi buồn xuống. Trầm mặc một lát, nàng đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Hoa Dao và nói: "Người có thể không chế cốt cách, thay đổi thân hình và dung mạo của mình sao?"

Hoa Dao hơi sững sốt, trong lòng mơ hồ đã nhận ra điều gì, nhưng cũng không dám xác định, chỉ có thể gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 276: Đổi trắng thay đen (2)

"Giết Kha Tăng Cúc, sau đó người thay thế hắn." Quân Vô Tà nheo mắt, nói ra kế hoạch của mình.

Đáy mắt Hoa Dao và Kiều Sở tràn ngập khiếp sợ.

Bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, Quân Vô Tà ngay buổi tối đầu tiên tiến vào Tầng Vân Phong, thậm chí đã nghĩ đến việc giết Kha Tăng Cúc!

Dù cho trước đó Quân Vô Tà nói mục đích nàng tới Khuynh Vân Tông là vì để diệt Khuynh Vân Tông, nhưng tốc độ của hành động này không khỏi cũng quá nhanh đi!

"Người nói thật sao?" Kiều Sở choáng váng nhìn chằm chằm Quân Vô Tà, thật sự rất khó chấp nhận một ý niệm kinh hãi như vậy được thốt ra từ Quân Vô Tà trong bộ dáng lịch sự văn nhã như thế.

Quân Vô Tà hơi nhướng mày.

Hoa Dao lại nói: "Người tính sẽ làm như thế nào? Tuy rằng ta có thể thay đổi cốt cách, nhưng không thể thay đổi làn da, ngay cả khi ta làm cho cốt cách trên mặt trở nên giống nhau như đúc với Kha Tăng Cúc, nhưng ta không thể biến đổi được làn da giống như hắn."

"Ta sẽ có biện pháp." Quân Vô Tà liếc mắt nhìn Hoa Dao một cái, "Những thứ khác người không cần phải xen vào, người chỉ cần chờ ở chỗ này."

Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, giống như đang suy đoán dự tính của nàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nói gì thêm, chỉ đồng ý với cách làm của Quân Vô Tà.

Ba thiếu niên choai choai ở tầng hầm ngầm âm u ẩm ướt, lần đầu tiên đạt thành hiệp nghị. Mà sự hợp tác của bọn họ lúc này đây, lại trở thành ràng buộc cả đời bọn họ.

Khi bình minh lên, Quân Vô Tà và Kiều Sở rời khỏi tầng hầm ngầm, trước khi rời đi, Quân Vô Tà lại nhìn thấy Hoa Dao xuyên đình nhập cốt trên thân thể của mình lần nữa, tự treo bản thân mình ở trên móc sắt cùng với xiềng xích.

Hết thảy, giống như chưa từng phát sinh điều gì.

Một đêm lán lộn, những cái đó vừa mới bước vào Tầng Vân Phong các thiếu niên khổ không nói nổi, Quân Vô Tà cùng Kiều Sở trở lại đệ tử cư trú sân trước, liền nhìn đến hai ba mươi danh vật bất kham thiếu niên mỗi một dựa ngồi ở lu nước bên, giờ này khắc này, bọn họ đã không có hóm qua phong cảnh cùng tinh thần, một đám giống sương đánh cá tím, héo héo rũ đầu, không ít người trên người đều lay dính vệt nước, dùng để vận thủy thùng nước liền bày biện ở bọn họ bên người, chính là bọn họ lại rút cuộc vô pháp tiếp tục, đói bụng một ngày một đêm, bọn họ đã là bụng đói kêu vang, một đêm bốn ba cùng một nhọc ép khô bọn họ toàn thân trên dưới tinh lực, rất nhiều người liền như vậy ngồi dưới đất ngủ rồi.

Quân Vô Tà cùng Kiều Sở đã đến căn bản không có khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, hai người bọn họ tùy tiện tìm cái địa phương ngồi xuống, ở không người nhìn đến khi, Quân Vô Tà đem một quả đan dược đưa cho Kiều Sở.

"Đây là cái gì?" Kiều Sở nhìn trong tay màu xám đan dược, vẻ mặt mê mẩn nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà liếc Kiều Sở liếc mắt một cái, căn bản không có cùng hắn giải thích ý tứ, một lần nữa đem Kiều Sở lòng bàn tay đan dược cầm lấy, hợp với đan dược một cái tát nên ở Kiều Sở ngoài miệng, trực tiếp đem đan dược đưa vào Kiều Sở trong miệng, chính mình đồng thời nuốt vào một quả.

"....." Chưa xốt đan dược hoạt nhập yết hầu, cấp Kiều Sở sắc ra nước mắt, hắn khổ bức nhìn lạnh một khuôn mặt Quân Vô Tà, sờ sờ cái mũi.

Tiểu tử này làm việc thật đúng là đơn giản thô bạo tới rồi cực hạn!

Đương sáng sớm đệ nhất lù ánh mặt trời sai hướng đại địa, bị quang mang thứ tính các thiếu niên lúc này mới hoảng hốt gian phục hồi tinh thần lại, một đám lung lay đứng lên, hướng tới trong viện đi đến.

Bọn họ hiện tại cái gì đều không muốn làm, chỉ nghĩ chạy nhanh trở lại phòng ngủ một giấc, rót hạ mấy ngụm nước đem đối khát cảm tách ra.

Đêm qua không ai trong số bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, dựa theo những gì đệ tử kia đã nói lúc trước, buổi sáng hôm nay bọn họ cũng không có gì để ăn.

Đáng tiếc, tra tấn còn chưa kết thúc, đám thiếu niên vừa mới quay trở về sân, lập tức đã bị các đệ tử Tàng Vân Phong rời giường đến ngăn cản đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 277: Đổi trắng thay đen (3)

"Đều hoàn thành xong rồi sao?" Nam tử sáng khoái nhìn đám thiếu niên trước mắt khốn khổ và kiệt sức, đáy mắt hiện lên một nụ cười hài hước.

Các thiếu niên một đám cúi thấp đầu, không dám hé răng.

"Đúng là phế vật! Nếu không làm được, hôm nay các ngươi cũng đừng suy nghĩ tới cơm sáng! Hiện tại, các ngươi đều đi gánh nước cho ta, tưới nước cho phổ thảo được!" Căn bản không cho đám thiếu niên bất luận cơ hội thở dốc, tra tấn mới liền buông xuống ở trên người bọn họ.

Trong lúc nhất thời, kêu khổ thấu trời.

"Sur huynh, chúng ta đều đã mệt chết, một đêm không ngủ..... có thể để chúng ta ngủ một lát rồi hẵng đi hay không?" Một thiếu niên gan lớn lên tiếng cầu xin.

Ai ngờ, hắn vừa mới nói xong, tên đệ tử Tàng Vân Phong, đã nghênh diện đá một chân vào trên bụng hắn, trực tiếp đá thiếu niên quá mức mệt mỏi quỵ gối trên mặt đất, không ngừng kêu đau.

"Đồ lười biếng! Vào Tàng Vân Phong thì phải dựa theo quy củ Tàng Vân Phong! Nếu ai muốn lười biếng lập tức cắt xẻo cho ta!" Đệ tử Tàng Vân Phong cười lạnh nhìn một vòng ở trong đám người, trong ánh mắt toàn là tàn nhẫn và lãnh khốc, căn bản không đối đãi với những thiếu niên này giống như con người.

Uy hiếp, đe dọa..... Này hết thảy làm nguyên bản cũng đã thể lực tiêu hao quá mức các thiếu niên kinh thành một đoàn, nơi nào còn dám có kẻ mặc cả, chỉ có thể kéo mỗi một bất kham thân hình, hướng ra ngoài đi đến.

Tàng Vân Phong nội không được bất luận kẻ nào tự tiện tiến vào, cho nên nơi này phát sinh hết thảy, căn bản không có người biết được.

Ai cũng không có cách nào, giải cứu này đó đợi làm thịt sơn dương.

"Ngươi nói, nếu là này đàn gia hỏa biết, chính mình sẽ ở Tàng Vân Phong bị tra tấn đến chết, bọn họ còn sẽ giống phía trước như vậy cao hứng phấn chấn sao?" Kiều Sở chậm rãi nhìn hướng ra ngoài đi đến, nhìn đi ở phía trước, nên bước mờ hồ các thiếu niên, hắn đáy mắt tràn đầy thú vị.

Kha Tăng Cúc không phải cái đồ vật, này đàn tiểu tử thú cũng không phải gì hảo ngoạn ý, ngày hôm qua nhập Tàng Vân Phong thời điểm, này đàn ngu ngốc còn nhưng kính chào phùng hắn cùng Quân Vô Tà, hiện giờ bọn họ nhưng thật ra còn có như vậy sức lực cùng tinh lực sao?

Quân Vô Tà không có hé răng, nàng chính rũ mắt, nhìn chân trước mặt đất.

Loại địa phương này, nhiều ngốc một khác đều sẽ làm nàng cảm thấy ghê tởm.

Nếu như vậy ghê tởm, liền hoàn toàn hủy diệt hảo!

Kiều Sở đợi nửa ngày cũng không chờ đến Quân Vô Tà mở miệng, quay đầu nháy mắt, thỉnh linh gian phát hiện Quân Vô Tà nguyên bản hồng nhuận trên mặt đột nhiên mất đi sở hữu huyết sắc, đôi môi trắng bệch!

"Quân Tà! Ngươi....." Kiều Sở vừa mới mở miệng, liền đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng ập vào trước mặt, không đợi hắn tới kịp phản ứng, thân thể hắn liền không chịu khống chế hướng tới trên mặt đất nhào tới.

Thỉnh thoảng hai tiếng vang, kinh nổi lên phía trước hành động các thiếu niên, bọn họ nghi hoặc quay đầu, lại phát hiện, nguyên bản đi ở cuối cùng Kiều Sở cùng Quân Vô Tà, thể nhưng không hề dự triệu ngã xuống trên mặt đất, bọn họ hai người sắc mặt nan kham dị thường, khô nứt khô môi không có nửa điểm huyết sắc!

"Không..... không tốt! Có người té xỉu!" Một tiếng hét chói tai truyền ra từ trong đám người.

Các đệ tử Tàng Vân Phong bị thu hút bởi tiếng kêu này, vừa mới đi ra cửa viện, lập tức nhìn thấy Kiều Sở và Quân Vô Tà ngã xuống ven đường.

Chỉ trong nháy mắt, trong đáy mắt của những đệ tử Tàng Vân Phong hiện lên một tia âm ngoan, nhưng bọn họ rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Bọn họ mang một khuôn mặt bức bối khiến khách những thiếu niên vừa dừng bước chân: "Thật sự là một đám phế vật! Chỉ một đêm đã chịu không nổi! Người tới! Mau nâng hai kẻ ngu xuẩn này đến chỗ Kha trưởng lão đi, thật là, lại phải phiền toái thêm trưởng lão!"

Một đám thiếu niên ngây thơ mờ hồ nhìn một màn trước mắt, nghe giọng điệu của đệ tử kia, biết rằng bọn họ sẽ đưa người đến Kha Tăng Cúc để trị liệu, trong lòng bỗng cảm thấy một tia an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: Đổi trắng thay đen (4)

Đúng vậy, Tầng Vân Phong sao có thể sẽ ngược đãi bọn hần mắt không có lý do, đây khẳng định là đang khảo nghiệm bọn họ! Chỉ cần bọn họ tiếp tục kiên trì, có thể sẽ trở thành đệ tử chân chính của Tầng Vân Phong!

Bọn hần mắt bạch, nếu thân thể không khoẻ sẽ được Kha trưởng lão tự mình ra tay trị liệu, những oán hận vốn có của bọn họ sớm đã tan thành mây khói, không ít người còn mang theo một sự mong chờ ở trong lòng, nghĩ chính mình ngày sau có phải cũng được Kha Tăng Cúc "trị liệu" hay không.

Các thiếu niên mang theo ảo tưởng tốt đẹp trong lòng, lại dâng lên động lực vô hạn lần nữa, sức lực thân thể đã tiêu hao quá mức giống như được tiếp sức, một đám mạnh mẽ lên tinh thần đi về phía bên ngoài.

"Một đám ngu xuẩn." Đệ tử đứng ở cửa sân Tầng Vân Phong, khinh thường nhìn nhóm dê béo không biết từ vong đang tới gần, ánh mắt ác độc.

"Hai người này thật sự đưa đến nơi của trưởng lão sao?" Mặt vài tên đệ tử khác của Tầng Vân Phong đi tới, dùng chân đá đá hai người nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, thờ ơ hỏi.

"Đương nhiên phải đưa qua, không nghĩ tới một đám dê béo lại có thai cốt kém như vậy, mới ngày đầu tiên đã đổ hai tên, cũng coi như vận khí bọn họ không tốt." Không có một chút thương hại, mấy tên đệ tử Tầng Vân Phong, đưa Kiều Sở và Quân Vô Tà lên giá, kéo về phía bên trong Tầng Vân Phong.

Một đường đi trước, những người đệ tử đó không hề có chút nhẹ nhàng nào với Quân Vô Tà và Kiều Sở, thô bạo giá hai người một đường chạy như điên. Sau một thời gian, bọn họ mới đến tới căn gác mái mà đêm qua Quân Vô Tà và Kiều Sở đã ghé thăm qua.

Lúc này, cánh cửa gác mái mở rộng, hai gã đệ tử canh giữ ở bên ngoài vừa nhìn thấy Quân Vô Tà và Kiều Sở bị giá đến đây, không ngăn cản, trực tiếp để người đi vào.

Sau khi tiến vào phòng, Kiều Sở và Quân Vô Tà giống như cái bao tải, bị người ném ở trên mặt đất.

Một âm thanh vang lên, cửa đại môn gác mái đã bị đóng chặt!

Kiều Sở nằm thẳng tắp trên mặt đất, khuôn mặt dính sát vào sang nhà dơ bẩn, trên mặt tái nhợt của hần mắt rấm rấm một mảnh.

Ai có thể nói cho hần mắt biết, rốt cuộc đang xảy ra sự tình gì?

Như thế nào hần mắt đột nhiên liền té xỉu? Càng đáng sợ chính là, ở hần mắt té xỉu lúc sau, thể nhưng còn bảo trì rõ ràng ý thức, mới vừa rồi những người đó đối thoại một chữ không lệu rơi vào hần mắt trong tai, chính là bất luận hần mắt như thế nào muốn đi động đứng mực, lại cũng vô pháp động nhất động tay chân.

Rõ ràng ý thức vô cùng rõ ràng, hần mắt đôi mắt cũng có thể đủ rõ ràng nhìn đến hết thấy, chính là hần mắt chính là..... Không thể động!

Quân Vô Tà rốt cuộc cấp chính mình ăn cái gì đàn được? Vì sao hần mắt liền biến thành này phó quý bộ đáng?

Liền lại Kiều Sở buồn bực đương lúc, hần mắt lại đột nhiên nhìn đến một mặt nho nhỏ hắc ảnh, đột nhiên từ hần mắt trước mắt chạy trốn qua đi, kia hắc ảnh linh hoạt ở trong phòng nhảy lên, cuối cùng ở một cái bày được đàn trên giá dừng bước chân.

Đó là vẫn luôn ưu nhã mèo đen, trước ngực kia một đạo kim sắc đa lông phá lệ bắt mắt!

Mèo đen chú ý tới Kiều Sở tầm mắt, nó thông thả ung dung liếm liếm móng vuốt, dong đưa lông xù xù cái đuôi, đem nhò xinh thân mình giấu ở được đàn mặt sau.

Không biết qua bao lâu, gác mái đại môn bị người lại lần nữa mở ra, ánh mặt trời từ cửa sải lạc, chiếu sáng tới tẩm phòng, một bộ câu lũ thân ảnh lạnh yên xuất hiện ở gác mái lối vào.

"Xem trọng, đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy lão phu." Âm lãnh thanh âm chợt gian vang lên, làm người giống như điều vào ngâm thi cốt nước đá trung.

Ánh nắng ấm áp còn chưa làm ấm sàn nhà lạnh băng, đại môn đã bị khép kín lần nữa!

Một chuỗi âm thanh sắc nhọn leng keng leng keng giòn vang nổ tung ở bên tai Kiều Sở và Quân Vô Tà. Âm thanh kia từng chút một tới gần hai người. Mỗi một tiếng đều giống như đang đánh ở trong lòng bọn họ, giống như tim đập, nhảy lên có tiết tấu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279: Vả mặt lần thứ năm (1)

Kha Tăng Cúc gấp lưng lại, nheo mắt nhìn hai tên thiếu niên đang nằm trên mặt, miệng tím tới gọi lên một độ cong âm trầm. Hai tay hần mắt run lên, hai xích sắt to rộng chảy xuống từ cổ tay áo. Hần mắt xiềng xích ở trên eo Kiều Sở và Quân Vô Tà, kéo túm hai người đang hôn mê chưa tỉnh đi tới tầng hầm ngầm.

Sau khi hần mắt rời đi, tiểu hắc miêu đang trốn tránh ở trên giá linh xảo đi theo, thân mình nhỏ xinh dung nhập vào trong bóng tối, lạnh yên không một tiếng động chui vào thông đạo tầng hầm ngầm.

Tầng hầm ngầm, tràn ngập mùi máu tươi khiến người buồn nôn. Mùi máu tươi trộn lẫn với mùi được vị tràn ngập hơi thở người.

Âm thanh leng keng leng keng giòn vang không ngừng truyền đến theo bước chân của Kha Tăng Cúc phía trước. Hai gã đệ tử Tầng Vân Phong đang bận rộn ở tầng hầm ngầm, nhìn thấy Kha Tăng Cúc đã đến, lập tức dừng động tác trên tay, đi lên đón.

"Su phụ." Kia hai gã đệ tử cung kính kính mở miệng.

Kha Tăng Cúc buông lỏng xiềng xích trên eo Quân Vô Tà và Kiều Sở, nói với hai gã đệ tử: "Nâng hai người này qua."

"Vâng."

Hai gã đệ tử ánh mắt chết lặng, mỗi người khiêng Quân Vô Tà và Kiều Sở, mắt nhìn thẳng đi về phía tấm ván gỗ một bên.

Hai tiếng loảng xoảng vang lên, Quân Vô Tà và Kiều Sở đã bị ném vào trên tấm ván gỗ.

"Thu thập bọn họ cho sạch sẽ, vừa lúc có thể dùng bọn họ để thử dược mới của ta." Kha Tăng Cúc phát ra tiếng cười lệnh người sòn tóc gáy. Dứt lời, hần đi về phía bên trong

Ở tầng hầm ngầm âm u, ngọn đèn dầu lay động, vẻ mặt thiếu niên mỹ lệ bị treo ở giữa không trung tái nhợt, hần vô thanh vô tức treo ở trên móc sắt, giống như là đã chết.

Kha Tăng Cúc cảm gáo lấy nước ở thùng gỗ một bên, hắt nhiều lần trên thiếu niên đang hôn mê.

Nước lạnh khiến thiếu niên bừng tỉnh từ trong hôn mê, hần từ từ ngẩng đầu lên, nửa hip đôi mắt để lộ ra một tia oán hận, dưới khóe mắt kia là giọt lệ rất bất mắt.

"Rất có tinh thần, rất tốt, hôm nay chúng ta đối trò chơi mới." Kha Tăng Cúc âm trầm cười, từ trong một thùng gỗ chứa đựng một chất lỏng màu đen, móc ra một cây dây mây mỏng bằng một lông tay. Dây mây kia đã bị nước thuốc màu đen ngâm đã lâu, lấp lánh trong bóng tối mờ đục. Ngược lại, một đám gai bén nhọn lại khiến tâm người phát run.

Thiếu niên này là hần đã tuyển chọn được trong đợt tuyển nhận đệ tử Tăng Văn Phong tháng trước. Một đám người cùng tiến vào Tăng Văn Phong với thiếu niên này đều đã chết không còn một mảnh. Nhưng, tiểu tử này lực sinh mệnh muốn tràn đầy hơn nhiều so với người bình thường. Hần đã bị tra tấn hơn nửa tháng, nhưng vẫn còn không tắt thở.

Dây mây dính nước độc sắc bén quất đánh ở trên thân thể thiếu niên thon dài, mỗi khi đi ngang qua chỗ nào, liền để lại một vết máu chói mắt ở trên thân thể trắng nõn của thiếu niên. Những chiếc gai đâm vào cả da lẫn thịt theo từng vết quất, huyết nhục mơ hồ. Trên miệng vết thương toàn bộ là đều lõm xuống, mơ hồ có thể thấy được tàn lưu nước độc màu đen ở trên miệng vết thương. Trong thời gian chớp mắt, miệng vết thương vốn màu đỏ tươi lập tức trở nên âm tím.

"Đây là Độc Đằng chỉ mọc trên núi Đông Linh Sơn, ta đã sưu tầm chúng, sau đó ngâm vào trong chất lỏng Thực Tâm Thảo. Gai của Độc Đằng tuy rằng sắc bén, nhưng lại rất yếu ớt, chỉ dùng được vài lần liền sẽ bóc ra. Tuy nhiên, sau khi ngâm qua thực tâm thảo, chẳng những có thể khiến cho những cây gai trở nên vô cùng chắc chắn, hơn nữa có thể khiến cho độc tính của Độc Đằng trở nên mạnh hơn. Bất quá, loại độc này sẽ không lấy mệnh người, sẽ chỉ khiến người đau đớn khó nhịn. Những nơi bị nó đi qua, thực sự giống như bị kiến gặm. Hoa Dao, hôm nay vì sự dạy người, người đều đã nhớ hết sao?" Không ngừng múa may roi da, đầy mắt thâm trầm của Kha Tăng Cúc trở nên điên cuồng, giọng điệu của hần cũng trở nên càng ngày càng phần khởi.

Thiếu niên bị quất đánh thập đầu không rên một tiếng, siết chặt hàm răng, cặp con ngươi rũ xuống, nhưng không có nửa điểm sợ hãi hay hoảng sợ, có chi là bình tĩnh như nước lạnh lẽo.

Không ngừng truyền đến quất đánh thanh, truyền khắp toàn bộ tầng hầm ngầm, bên ngoài hai gã đệ tử, thập đầu đang chuẩn bị động thủ "Thu thập" vừa mới đưa tới hai chỉ dê béo.

"Kia tiểu tử mệnh thật đại, đến bây giờ còn chưa có chết." Một người đệ tử không chút để ý mở miệng, tình huống như vậy ở chỗ này cơ hồ mỗi ngày đều ở phát sinh, chỉ là tên kia kêu Hoa Dao thiếu niên, lại là duy nhất một cái có thể ở Kha Tăng Cúc trên tay càng quá mười ngày người, trước đó, chỗ có nói mười ngày, liền tính năm ngày cũng không vài người có thể chịu đựng được, trên cơ bản chỉ cần là tới rồi nơi này người, không ra ba ngày, liền sẽ đi đời nhà ma, liền tính may mắn sống sót, cũng sẽ biến thành mất không thể xem, miệng không thể nói Độc nhân, bị ngâm ở dược lu trung.

"Ta sớm tới tìm thời điểm đi xem qua liếc mắt một cái, căng không được bao lâu." Một khác danh đệ tử không cho là đúng mở miệng.

"Cũng không biết này hai chỉ dê béo, có thể sống mấy ngày, hai ngày? Vẫn là ba ngày..... Tiểu tử này thoát nhìn rất gầy, không nghĩ tới thân thể nhưng thật ra rất cường tráng." Kia đệ tử một bên nói, một bên dùng dao cắt mở Kiều Sở quần áo, ở rách tung toé quần áo hạ, rắn chắc ngực khải thật bóng loáng, nhìn hai mắt, kia đệ tử nhìn không được nuốt tay ở Kiều Sở ngực sờ soạng một phen, hần không hề có chú ý tới, ở hần sờ qua lúc sau, nằm ở nơi đó dê béo, tựa hồ hơi run lên một chút.

Một khác danh đệ tử bĩu môi, hứng thú thiếu thiếu nhìn chính mình trước mắt nhỏ gầy thiếu niên, một bộ rất là ghét bỏ bộ dáng.

"Người cái kia ta nhưng thật ra không biết, bất quá liền tiểu tử này, phỏng chừng có thể chịu đựng được nửa ngày liền cảm ơn trời đất."

Nói, kia đệ tử liền phải động thủ cắt vỡ Quân Vô Tà quần áo, chính là hần này một đao còn không có rơi xuống đất, liền cương ở giữa không trung.

Một con mảnh khảnh tay nhỏ gắt gao chế trụ kia đệ tử cầm đao cái tay kia thủ đoạn, sức lực to lớn, thể nhưng liền nửa phần cũng không thể di động.

Kia đệ tử tức khải cương ở tại chỗ, khó có thể tin nhìn chế trụ cổ tay hần kia chỉ tay nhỏ!

Cái tay kia, rõ ràng chính là nằm ở trước mặt hần cái này tiểu quý vượn tới.

"Tiểu hắc." Trước một giây còn ở "Hôn mê" Quân Vô Tà, thỉnh linh gian mở cặp kia sắc bén con ngươi, cùng với nàng quát khê, một cái thật lớn hắc ảnh chợt gian xuất hiện ở tầng hầm ngầm trung!

Nguyên bản nhân nhả hai gã đệ tử, thỉnh linh gian nhìn đến một con thật lớn Hắc thú đột nhiên từ tầng hầm ngầm âm u chỗ phác ra tới, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể đưa bọn họ hai người ấn ở trên mặt đất!

Tầng hầm ngầm, như thế nào sẽ có lớn như vậy một con Hắc thú?

Bọn họ thể nhưng không có nửa điểm phát hiện!

Nằm ở hai người trong tay chủ thủ đã rơi xuống ở trên mặt đất, hai người giờ này khắc này bị kia chỉ Hắc thú một tà một hữu dùng lợi trào ấn ở cổ, sắc bén đầu ngón tay đối diện bọn họ cổ động mạch, chỉ cần thoáng một hoa, liền có thể muốn bọn họ tánh mạng!

Này hết thấy phát sinh quá nhanh, mau làm cho bọn họ căn bản không có bất luận cái gì phản ứng thời gian.

"Đám ra tiếng, liền cần chết bọn họ." Quạnh quẽ tiếng nói thỉnh linh gian truyền vào kia hai gã đệ tử trong tai, bọn họ hoảng sợ trừng lớn đôi mắt, nhìn thanh âm nơi phát ra.

Một mặt nhỏ xinh thân ảnh, không nhanh không chậm từ kia tấm ván gỗ ngồi đứng dậy tới, cái kia rõ ràng đã hôn mê tiểu thiếu niên, lúc này lại dùng một loại lạnh băng ánh mắt trên cao nhìn xuống nhìn xuống bọn họ.

Quân Vô Tà đứng dậy, quét mắt thấy hướng dừng ở nàng bên chân hai thanh chủy thủ, mắt lạnh lẽo hơi hơi vừa chuyển, nàng dưới chân một đi, đi tới Kiều Sở bên cạnh, một tay bẻ ra Kiều Sở miệng, ném một quả được đi vào.

Chớp mắt thời gian, nằm ở tám ván gỗ đỉnh lên thi Kiều Sở cơ hồ là ở trong nháy mắt nhảy dựng lên!

"Quá ghê tởm!!! Ngao!!!" Kiều Sở nhảy dựng lên giấy tiếp theo, đôi tay không ngừng nắm phá quần áo, ở trước ngực liều mạng chà lau.

Đáng chết! Hắn thế nhưng bị một người nam nhân cấp sờ soạng!

Cái kia ngu ngốc là biến thái sao!

Tương tượng đến chính mình vừa rồi tại ý thức thanh tỉnh dưới bị một cái đại lão gia cấp sờ soạng, Kiều Sở nhảy mất liên bạo tẩu, căn bản bất chấp mặt khác, hắn một bước lên đến Hắc thú bên người, ánh mắt dữ tợn!

Hắc thú sừng sốt một chút, chớp chớp đôi mắt nhìn nổi giận đùng đùng Kiều Sở, theo sau liền hướng Quân Vô Tà đầu đi một cái dò hỏi ánh mắt.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Hắc thú lập tức nâng lên hữu trào.

Cơ hồ liền lại Hắc thú nâng móng vuốt nhảy mất, vừa mới đạt được một tia thờ dốc Tăng Văn Phong đệ tử, liền tại hạ một giây bị bạo nộ Kiều Sở cấp nắm lên!

"Nói nhỏ chút." Quân Vô Tà liếc mắt một cái Kiều Sở, cảnh cáo nói.

Kiều Sở lập tức trở tay đem kia cơ hồ sắp phát ra thét chói tai đệ tử che miệng ẩn ở trên mặt đất, một khác chỉ nắm tay, như mưa thủy giống nhau, điên cuồng hướng tới người nọ trên người oanh qua đi!

Bị che miệng đệ tử chỉ có thể không ngừng giãy giụa suy nghĩ muốn thoát thân, nê hà Kiều Sở nhìn như đơn bạc thân hình chất chứa có thể so với Túy Liên lực đạo, một bàn tay liền đem này ẩn giấu gao, một cái tay khác trực tiếp cấp người này đánh cái đầy mặt đào hoa khai!

Một cái khác bị Hắc thú ẩn trụ Tăng Văn Phong đệ tử, trở mắt nhìn chính mình đồng bạn bị kia thiếu niên đánh miệng phun máu tươi, hai mắt trắng dã, toàn thân trên dưới xương cốt đều khối toái hết, dọa hai chân đều bắt đầu run run.

Thẳng đến thủ hạ người nọ hoàn toàn tắt thở, Kiều Sở lúc này mới buông lỏng tay, hắn đứng lên, đem trên nắm tay vết máu ở rách tung toé trên quần áo xoa xoa, nhú mồm nói: "Cái này liền ta duy nhất một kiện giống dạng quần áo đều phá, thật xui xẻo."

"Nói, Tiểu Tà Tử, ngươi rút cuộc cho ta ăn cái gì? Như thế nào vừa rồi ta dọc theo đường đi đều không thể nhúc nhích?" Kiều Sở đòi này đều không nghĩ lại thể nghiệm như vậy tình lực, sớm tại Kha Tăng Cúc xuất hiện thời điểm, hắn cũng đã tưởng đánh người, chính là toàn thân hắn liền thủ chỉ đều không thể nhúc nhích nửa phần, thẳng đến Quân Vô Tà cho hắn ăn xong đệ nhị cái đan được hắn mới trọng hoạch hành động tự do.

"Làm diễn làm nguyên bộ." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng, nàng đôi mắt quét về phía một cái khác bị Hắc thú ẩn trụ Tăng Văn Phong đệ tử.

Kia đệ tử vừa thấy đến Quân Vô Tà ánh mắt quét tới, chân run run lợi hại hơn, hắn hoảng sợ nhìn Quân Vô Tà, một cái kính phe phẩy đầu, không tiếng động xin tha.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Vả mặt lần thứ năm (2)

"Sát." Quân Vô Tà lạnh giọng hạ lệnh.

Thậm chí không kịp phát ra một tiếng rên rĩ, người nọ liền bị Hắc thú một ngụm cắn đứt cổ, đến chết, hắn trên mặt còn mang theo cuối cùng sợ hãi.

Giải quyết kia hai gã đệ tử, Quân Vô Tà cùng Kiều Sở liền hướng tới tầng hầm ngầm nội đi đến.

Bên kia, chính không ngừng đối Hoa Dao tiến hành "Dạy dỗ" Kha Tăng Cúc, hoàn toàn đắm chìm ở khổ hình giữa, đột nhiên hắn chú ý tới, bị thi lấy khổ hình thiếu niên rút cuộc ngừng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn phía trước.

"Như thế nào? Chịu không nổi sao?" Kha Tăng Cúc cười nhẹ, trong khoảng thời gian này tới nay, Hoa Dao bất luận gặp như thế nào tra tấn đều không có nửa điểm phản ứng, chính là hiện tại hắn ánh mắt lại xuất hiện một tia biến hóa, đây là không đại biểu cho, tiểu tử này rút cuộc nhịn không được?

"Ngươi nếu là cầu ta, ta có lẽ có thể cho ngươi hào quá một chút, rút cuộc, giống ngươi như vậy đệ tử, ta còn là rất thương yêu." Kha Tăng Cúc lộ ra âm ngoan ý cười, hắn thích nhất, đó là thương thức này đó hoa nhi giống nhau tiên sông thiếu niên, ở chính mình tác phẩm tra tấn hạ, đau khổ giãy giụa bộ dáng.

Đương đầu đón cùng sợ hãi, đem này một trương trương đẹp túi da xé rách, kia một khác luôn là làm hắn vô cùng hưng phấn.

Hoa Dao không thể nghi ngờ là hắn tuyến nhận sở hữu "Đệ tử" trung, dung mạo xuất sắc nhất, đương hắn lần đầu tiên nhìn đến cái này mỹ lệ làm nhân tâm động thiếu niên khi, trong thân thể linh hồn liền đang không ngừng gào rống, hắn muốn xé nát này trương mỹ lệ khuôn mặt, làm nọc độc đem này túi da cùng xương cốt một chút ăn mòn, làm này phân mỹ lệ, trở nên so bùn đất càng thêm dơ bẩn!

"Thật chậm." Khóe môi treo lên vết máu mỹ lệ thiếu niên không kiên nhẫn mở miệng.

Kha Tăng Cúc hơi hơi sừng sốt, không có nghe hiểu Hoa Dao nói là cái gì ý thức.

"Ta đương ngươi còn rất hưởng thụ này sừ bát quái chiêu đãi đâu." Cà lơ phát phơ thanh âm thình lình gian từ Kha Tăng Cúc phía sau vang lên!

Kha Tăng Cúc lập tức xoay người, kinh ngạc nhìn đứng ở vài bước ở ngoài hai gã thiếu niên!

Này hai người, không phải còn ở hôn mê trung sao?

"Tắm tã, gần gũi xem, này khuôn mặt thật đúng là xấu tương đương độc đáo a." Kiều Sở ác liệt sờ sờ cảm, hài hước nhìn mặt lộ vẻ khiếp sợ Kha Tăng Cúc.

"Người nói ai xấu! Người này vô tri tiểu nhi!" Kha Tăng Cúc sắc mặt lập tức âm trầm xuống dưới.

Kha Tăng Cúc cả đời này, hận nhất, đó là người khác lấy hân dung mạo làm văn, nguyên nhân chính là như thế, cho nên hân hận sở hữu diện mạo ưu dị nam tính, mặc dù là tiểu hài tử, hân cũng sẽ không buông tha!

Thiếu niên này, cũng dám làm trò hân mặt nói hân xấu!

Hân muốn hân chết không có chỗ chôn!

Kha Tăng Cúc cơ hồ là ở nhảy mất ra tay, ba đạo lóe hân mang hắc ảnh hướng tới Kiều Sở mệnh môn bay đi!

Liền ở Kha Tăng Cúc ra tay nhảy mất, đếm tới ngàn quang bay nhanh thoáng hiện, ở nửa đường đem kia ba đạo hắc ảnh chặn giết!

Đương đương đương!

Ba tiếng giòn vang!

Ngàn quang cùng hắc ảnh va chạm khoanh khắc, tam cái hắc châm cùng tam cái ngàn châm rơi xuống trên mặt đất, ở ánh lửa chiếu rọi hạ, lập lòe điểm điểm ánh sáng.

Kha Tăng Cúc kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, khó có thể tin hướng tới một bên dung mạo không sâu sắc tiểu thiếu niên nhìn lại.

Hân độc châm chưa bao giờ thất qua tay, mặc dù là lam linh cường giả, ở hân ám toán hạ cũng là tránh cũng không thể tránh, chính là kia thiếu niên, thế nhưng có thể ở hân ra tay nhảy mất ra chiêu, đem tam cái độc châm một cái không làm chặn lại xuống dưới! Càng làm cho hân kinh ngạc chính là, chặn lại độc châm, thế nhưng là so độc châm còn muốn tiểu thượng nhất hảo tam cái ngàn châm!

Hân ra tay tốc độ đã cực nhanh, thiếu niên này rốt cuộc là như thế nào phát giác, lại là như thế nào tại như vậy đoán thời gian nội, phán đoán ra hân độc châm công kích phương hướng?

Này vừa thấy, lại làm Kha Tăng Cúc ngây ngẩn cả người, đứng ở một bên thiếu niên, nhưng còn không phải là ngày đó hân từ Mộ Thần trong tay đoạt tới đệ tử?

Kha Tăng Cúc cảm hân dung mạo tuần mỹ thiếu niên, diện mạo càng tốt, càng làm hân hận thấu xương, cho nên mỗi tháng, hân từ những cái đó bị đào thải đệ tử trung chọn lựa lưu lại, luôn là những cái đó bộ dạng đẹp nhất, mà giống Quân Vô Tà như vậy, đáng người nhỏ xinh, ngũ quan chi có thể tinh thượng thanh tú, hân cũng không có như thế nào chú ý, ngày đó sở dĩ đem Quân Vô Tà từ Mộ Thần trước mắt đoạt lấy tới, bất quá là bởi vì Kha Tăng Cúc đồng dạng cảm hận Mộ Thần dung mạo, lại bởi vì đối phương cùng chính mình cùng là trưởng lão thân phận, mà không thể đối phương như thế nào.

Tương so với Quân Vô Tà, ngược lại là bên người nàng cái kia cao gầy thiếu niên càng vì tuần mỹ, cũng càng thêm hấp dẫn Kha Tăng Cúc cừ hận.

Nguyên bản chỉ là đoạt tới chèn ép Mộ Thần Quân Vô Tà, hiện giờ lại làm Kha Tăng Cúc chấn động.

Đối phương phi châm thực lực, thế nhưng cùng hân không phân cao thấp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 281: Vả mặt lần thứ năm (3)

Sao có thế?

Kha Tăng Cúc sở trường nhất đó là này âm thầm đánh lên độc châm, chớ có nói hơn mười tuổi thiếu niên, liền tính là mấy chục tuổi cường giả cũng chưa chắc có thể ở không hề chuẩn bị hạ tiếp được.

Chính là này Quân Vô Tà, cổ tình liền làm được!

"Người thật là, làm ta ghê tởm." Vẫn luôn không có mở miệng Quân Vô Tà, hơi hơi nhíu mày, trước mắt Kha Tăng Cúc, cùng kiếp trước cái kia ác ma thân ảnh trọng điệp ở bên nhau, lấy nghiền cứu chi danh, thi ác độc chi thật, người như vậy, vốn là không nên sống ở trên đời này!

Bị cặp kia lạnh băng con người nhìn chăm chăm, Kha Tăng Cúc chỉ cảm thấy một cổ tử hân khí từ lòng bàn chân không ngừng hướng lên trên nhảy thẳng.

Bị một cái tiểu quý nhìn chăm chăm cả người phát mao, này quả thực chính là một loại si nhục!

"Tiểu quý, người miệng phóng sạch sẽ đi! Ta cũng mặc kệ các người là người nào, chỉ cần vào này Tăng Vân Phong, các người cũng đừng muốn sống đi ra ngoài." Kha Tăng Cúc cười lạnh, hân nhưng thật ra không tin, như vậy hai cái thiếu niên có thể nhảy ra bao lớn sóng gió!

Tăng Vân Phong chính là hân địa bàn!

"Người có bốn sự này?" Quân Vô Tà hơi hơi hắt cảm lên, khóe miệng gọi lên một mặt yêu dị độ cung.

Nguyên bản dung mạo bình thường mặt, thế nhưng ở kia một mặt ý cười làm nổi bật hạ có vẻ phá lệ mỹ lệ!

"Thử xem xem, chẳng phải sẽ biết? Các ngươi yên tâm, ta sẽ làm các ngươi cùng nơi này người giống nhau, muốn sống không được muốn chết không xong." Kha Tăng Cúc âm lãnh cười, Quân Vô Tà kia nếu phù dung sớm nở tối tàn kinh điển, khơi dậy hân trong lòng điên cuồng

Mỹ lệ đồ vật, hân đều phải hoàn toàn phá hủy!

Kiều Sở cau mày, vừa mới tưởng tiến lên giáo huấn cái này ác độc sừ bát quái.

Chính là Quân Vô Tà lại đột nhiên giờ tay, ngăn lại Kiều Sở động tác.

"Lui ra." Quân Vô Tà nửa híp mắt, ý cười dạt dào.

Kiều Sở hơi hơi sừng sốt, hân tổng cảm thấy hiện tại Quân Vô Tà cùng phía trước có chút không quá giống nhau, rõ ràng cười như vậy sáng lạn, chính là lại làm hân cảm thấy trước mắt nàng làm người sồn tóc gáy, cái loại cảm giác này, làm Kiều Sở theo bản năng nghe theo Quân Vô Tà phân phó, về phía sau lui một bước.

"Tiểu quý, ngươi ở tìm chết." Kha Tăng Cúc không hề có đem Quân Vô Tà xem ở trong mắt, lớn như vậy thiếu niên, cho dù có thông thiên bản lĩnh, thì tính sao? Hân am hiểu, trước nay đều không phải cái gì vũ lực, mà là độc!

Giết người với vô hình độc!

Trong thiên hạ, không có bất luận kẻ nào, so với hân còn quen thuộc loại này giết người phương pháp, chỉ cần hân vui, có thể cho bất luận kẻ nào, ở bất luận cái gì thời điểm, chết không có chỗ chốn!

"Chớ nói hôm nay chỉ có các ngươi hai cái tiểu quý, liên tính là thiên quân vạn mã, tới rồi ta Tăng Vân Phong cũng chỉ có từ lộ một cái, thực mau các ngươi liền sẽ cảm nhận được, cái gì gọi là chân chính thống khổ!" Kha Tăng Cúc trên mặt mang theo vận vẹo tươi cười, kia tươi cười làm hân vốn là xấu xí dung mạo, có vẻ càng thêm dữ tợn, giống như từ trong địa ngục bò ra ác quỷ!

Hân vật áo chỗ đồng lăng đột nhiên phát ra một trận dồn dập tiếng vang, từng sợi khói nhẹ từ kia chuồng đồng khe hở trung vụt ra, ở trong không khí tràn ngập mờ ra.

Liền ở kia khói nhẹ lượn lơ nháy mắt, bị treo ở giữa không trung Hoa Dao trên mặt xuất hiện một tia khiếp sợ, vốn có bình tĩnh, tại đây một khắc nứt toạc, hân chợt gào rống nói: "Đi mau! Đây là độc yên!"

Kha Tăng Cúc tiếng cười tại đây một khắc đạt tới đỉnh, hân cuồng tiếu, ác độc nhìn Quân Vô Tà cùng Kiều Sở.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 282: Vả mặt lần thứ năm (4)

"Hạ tam giới rác rưởi, có thể chết ở độc yên dưới, đây là các ngươi vinh hạnh!"

Kha Tăng Cúc nhìn Quân Vô Tà cùng Kiều Sở, giống như là đang xem hai cái người chết, độc yên lợi hại không có người so với hân rõ ràng hơn, loại này độc, lấy sương khói bộ dáng xuất hiện, chính là liên tính người ngừng lại rồi hô hấp, chỉ cần làn da lấy dính thượng như vậy một đỉnh điểm, cũng là chạy trời không khỏi nắng.

Tầng hầm ngầm không gian tương đối phong bế, liên tính này hai cái thiếu niên muốn chạy trốn, cũng đã không còn kịp rồi!

Lượn lơ ở tầng hầm ngầm độc yên vô khổng bất nhập, chớ nói chỉ là hai gã thiếu niên, liên tính là thiên quân vạn mã, ở độc yên dưới, cũng chỉ có toàn quân bị diệt phân.

Chậm rãi cảm thụ đi! Tại đây tránh cũng không thể tránh sợ hãi trung, đi hướng tử vong!

Kha Tăng Cúc trên mặt tươi cười càng ngày càng dữ tợn, hân chờ mong này hai gã không biết sống chết thiếu niên, ngã vào chính mình dưới chân bị thảm bộ dáng.

Kiều Sở cơ hồ là ở trước tiên, liền kéo lại Quân Vô Tà cánh tay, độc yên hai chữ làm hân cả người lông tơ đều dựng lên.

"Đi mau! Này độc yên vô khổng bất nhập, chỉ cần dính thượng một chút liền hân phải chết không thể nghi ngờ!" Kiều Sở nói liền đem Quân Vô Tà ra bên ngoài kéo, một khuôn mặt tối tăm tới rồi cực điểm.

Hân không nghĩ tới, Kha Tăng Cúc thể nhưng sẽ có độc yên như vậy ngoan độc đồ vật.

Chính là Kiều Sở kéo nửa ngày, cũng không có thể di động nửa tấc, hân kinh ngạc quay đầu, phát hiện Quân Vô Tà chính mắt lạnh nhìn Kha Tăng Cúc, khóe miệng ý cười tựa hồ gia tăng một ít.

"Tiểu Tà Tử? Đi mau a?" Kiều Sở rồi rầm nhìn Quân Vô Tà, hận không thể đem tiểu tử này trực tiếp khiêng lên đến mang đi.

"Thứ này kêu độc yên?" Quân Vô Tà hơi hơi nhướn mày, mỉm cười khóe miệng hơi hơi mờ ra, nửa híp đôi mắt không thấy nửa điểm khủng hoảng, nàng không chút để ý nhìn kia lượn lơ khói nhẹ, giống như là đang xem bình thường sương khói giống nhau.

Kiều Sở ngăn cả người, hân nhìn Quân Vô Tà, hoài nghi tiểu tử này có phải hay không đầu óc có chút không bình thường, này người bình thường gặp được có độc đồ vật, phản ứng đầu tiên không đều nên là chạy sao? Nhưng vị này khen ngược, chính mình không chạy liên tính, hân kéo..... Nàng đều bất động một bước!

Kha Tăng Cúc trên mặt dữ tợn tươi cười xuất hiện một tia động lại, "Tiểu quý, hạ tam giới có thể chết ở độc yên dưới người, có thể đếm được trên đầu ngón tay, dùng như vậy trân quý độc đưa các ngươi lên đường, các ngươi nên đuổi tới cao hứng mới là."

Nếu không có này tiểu quý tươi cười quá mức chói mắt, hân cũng sẽ không dùng như vậy trân quý độc yên đối phó bọn họ, bất quá có thể thưởng thức đến bọn họ trước khi chết vận vẹo khuôn mặt, cũng coi như đáng giá.

Nhìn độc yên lượn lờ ở phòng bên trong, Kha Tăng Cúc đáy mắt hưng phấn cơ hồ khó có thể che lấp, khối nhẹ đã khuếch tán tới rồi Quân Vô Tà quanh thân, phất quá nàng làn da, không dùng được bao lâu, trước mắt cái này không biết trời cao đất dày tiểu quý, liền sẽ biến thành một đồng bạch cốt!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Vả mặt lần thứ năm (5)

"Trân quý?" Quân Vô Tà cười khê một tiếng, như là nghe xong cực kỳ buồn cười chê cười giống nhau, nàng hơi nghiêng đầu, nhìn quanh thân lượn lờ độc yên, đáy mắt lạnh lẽo lại càng thêm nồng đậm.

"Loại này tiểu ngoạn ý, người nếu là cảm thấy trân quý, ta liền đưa người một ít hảo."

Mang theo ý cười lời nói từ Quân Vô Tà trong miệng tràn ra, nàng chậm rãi tiến lên một bước, giờ tay tùy ý bãi bãi ồng tay áo, đem kia độc yên tản ra.

"Người như thế nào sẽ không có việc gì?" Kha Tăng Cúc biểu tình hơi hơi sững sốt, kia độc yên rõ ràng đã đụng phải Quân Vô Tà làn da, nàng như thế nào không hề phản ứng?

Này tuyệt đối không có khả năng!

Độc yên độc tính ở tiếp xúc đến người thân thể sau liền sẽ lập tức phát tác, này tiểu quý lúc này như thế nào còn hoàn hảo không tổn hao gì?

"Tiểu hài tử gia ngoạn ý, còn muốn cho ta có việc? Chê cười." Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng.

Quân Vô Tà nói làm ở đây tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ngay cả Kiều Sở cùng Hoa Dao đều về mặt khiếp sợ.

Sớm tại Kha Tăng Cúc thả ra độc yên kia một khắc khởi, bọn họ hai người cũng đã đem linh lực khuếch tán ở bên ngoài cơ thể, ở quanh thân ngưng tụ ra một tầng ô dù, tuy rằng vô pháp hoàn toàn tránh đi độc yên ăn mòn, chính là lại có thể chậm lại độc phát tốc độ.

Chính là dù vậy, Kiều Sở cùng Hoa Dao hiện giờ cảm giác đều đã thập phần không ổn, bị kia độc yên xẹt qua chỗ, giống như là bị ngọn lửa hôn qua giống nhau, một mảnh đau đớn, linh lực vô pháp hoàn toàn ngăn cách độc yên, cái này làm cho bọn họ làn da bắt đầu trở nên dị thường đỏ bừng, tùy theo mà đến đó là từng đợt nóng cháy, thiêu ngũ tạng lục phủ đều trở nên nóng bỏng lên.

Chính là Quân Vô Tà, lại như là một cái giống như người không có việc gì, trắng nõn khuôn mặt nhỏ thượng nơi nào có nửa điểm dị thường tình huống?

Như vậy mãnh liệt tương phản, làm mọi người mở rộng tầm mắt.

Kha Tăng Cúc trên mặt tươi cười đã trở nên vụn vỡ, hán khố miệng run rẩy, gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, hận không thể có thể ở trên người nàng tìm ra nửa điểm trúng độc phản ứng.

Chính là kết quả, lại làm người tuyệt vọng. Quân Vô Tà từ đầu đến chân, đều lông tóc chưa tổn hại, càng làm cho người kinh ngạc chính là, nàng còn không có sử dụng bất luận cái gì linh lực hộ thể, tựa như bình thường giống nhau, đứng ở độc yên tràn ngập tầng hầm ngầm trung, cực kỳ tùy ý.

"Sao có thể....." Kha Tăng Cúc trợn mắt há hốc mồm nhìn Quân Vô Tà, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 284: Vả mặt lần thứ năm (6)

Độc yên tuyệt đối sẽ không ra vấn đề, xem Kiều Sở cùng Hoa Dao mở hời lạnh thẳng hạ phản ứng liền cũng biết một vài.

Chính là vì sao, cái này tuổi nhỏ thiếu niên, thể nhưng không có đã chịu độc yên bất luận cái gì ảnh hưởng?

"Người có giải được?" Kha Tăng Cúc cắn răng nhìn Quân Vô Tà, trừ bỏ trước đó dùng giải được, Từ Linh dưới không có bất luận kẻ nào có thể tránh thoát độc yên độc hại! Quân Vô Tà tuổi tác như vậy tiểu, tuyệt đối không có khả năng là Từ Linh!

"Giải được?" Quân Vô Tà cười lắc lắc đầu, lạnh băng con người nhìn Kha Tăng Cúc, tràn ngập nhạo báng.

"Thế gian vì sao sẽ có người như vậy vụng về người? Như vậy điểm tiểu ngoạn ý liền muốn ta mệnh? Người cũng xứng?"

Quân Vô Tà đi bước một hướng tới Kha Tăng Cúc đi đến, trong phòng độc yên căn bản không có thể ảnh hưởng nàng một bước.

Kha Tăng Cúc sắc mặt hơi đổi, to rộng cổ tay áo đột nhiên run lên, đếm tới tụy độc hắc châm hướng tới Quân Vô Tà bay đi, cơ hồ liền ở cùng thời gian, Quân Vô Tà một tay vừa nhấc, đầu ngón tay bắn ra đếm tới hàn quang, ở giữa không trung, liền đem những cái đó độc châm đều đánh rớt.

"Liền không điểm mới mẽ?"

Châm chọc rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, không có một quả có thể tới gần Quân Vô Tà mấy mấy!

Nhanh như vậy thân thủ, ngay cả Kiều Sở cùng Hoa Dao đều xem sững sốt, bọn họ căn bản là không có chú ý tới Quân Vô Tà là khi nào lấy ra ngân châm ra tay.

Rõ ràng vô dụng đến nửa điểm linh khí, lại như vậy mau lẹ tinh chuẩn, tiểu tử này, rốt cuộc cái gì địa vị!

Cái này, Kha Tăng Cúc sắc mặt có thể nói là âm trầm tới rồi cực điểm!

Làm cuối cùng át chủ bài độc yên, thế nhưng đối này tiểu quỷ không có nửa điểm tác dụng, trên tay độc châm, càng là mau bất quá Quân Vô Tà trong tay ngân châm.

Kha Tăng Cúc ở hai lần kiến thức đến Quân Vô Tà phi châm tốc độ lúc sau, trong lòng vô cùng khẳng định, nếu là tiểu tử này nguyên ý, chỉ là dùng phi châm, là có thể đủ làm hắn chết không có chỗ chôn!

Loại này xác định, làm Kha Tăng Cúc kinh ra một thân mồ hôi lạnh, ở Tăng Vân Phong mọi việc đều thuận lợi hắn, vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được như vậy làm người hít thở không thông cảm giác áp bách!

Nàng tốc độ, xa so với hắn nhanh không biết nhiều ít!

Tiểu tử này mới bao lớn? Như thế nào như vậy một tay!

Đánh chết Kha Tăng Cúc, hắn cũng không nghĩ tới, hắn thế nhưng sẽ bị một cái choai choai tiểu quỷ cấp bức đến loại tình trạng này, mắt thấy Quân Vô Tà từng bước ép sát, Kha Tăng Cúc cả người da thịt đều banh lên, đôi tay chợt gian vùng lên, một đoàn màu xanh biếc sương khói từ hắn cổ tay áo phun hướng về phía Quân Vô Tà!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Vả mặt lần thứ năm (7)

Hắn nhưng thật ra không tin, này tiểu quỷ thực sự có ba đầu sáu tay!

Liên tính độc yên không có hiệu quả, hắn trên người có rất nhiều trí người vào chỗ chết độc, luôn có một loại có thể muốn tiểu tử này tánh mạng!

Nhưng mà, Quân Vô Tà lại liên đôi mắt đều không nháy mắt một chút, từ kia chất chứa kịch độc sương mù bao phủ ở nàng bốn phía, cặp kia lãnh nếu thu thủy con ngươi, chỉ là nhàn nhạt từ những cái đó khói độc trung đảo qua.

Tuyệt đối miệt thị!

"Xong rồi?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, nhìn dùng ra cả người thủ đoạn Kha Tăng Cúc, thần sắc tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

Kha Tăng Cúc hoảng sợ trừng mắt Quân Vô Tà, hắn mới vừa rồi thả ra khói độc trung ít nói có mấy chục loại độc được hỗn hợp, liên tính là Tử Linh cường giả, ở không hề phòng bị dưới, bị nhiều như vậy độc được trút xuống mà xuống, chỉ sợ cũng đã đổ.

Chính là cố tình, đứng ở trước mặt hắn Quân Vô Tà lại không chút sứt mẻ, treo ở khóe miệng nàng ý cười, không có lúc nào là không hề cười nhạo hắn ngu xuẩn cùng vô năng.

"Sao có thể..... Sao có thể....." Kha Tăng Cúc hét hoảng lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch.

Hắn khuôn mặt xấu xí, gân mạch tàn khuyết, ngay cả Giới Linh cũng chưa có thể thức tỉnh, hắn hận ông trời bất công, đem suốt đời tinh lực đều đầu nhập ở độc được luyện chế thượng, dù cho không có đỉnh thiên linh lực, không có cường đại Giới Linh, hắn cũng có thể bằng vào chính mình một thân độc được, làm đối thủ bị mất mạng.

Chính là hiện giờ, này hết thảy đều bị trước mắt thiếu niên này đánh vỡ.

Kha Tăng Cúc nhất lát làm tự hào độc được, ở Quân Vô Tà trước mặt lại thành một đồng hồ cười, những cái đó tiêu phí hắn suốt đời tâm huyết độc được, liên Quân Vô Tà đều tóc đều thương không đến.

Càng miễn bàn muốn giết chết Quân Vô Tà!

"Ngươi nếu là xong rồi, nên ta ra tay." Quân Vô Tà hơi hơi mỉm cười, từ tùy thân túi tiền từ, lấy ra một lọ màu xám bình sứ.

Kha Tăng Cúc gắt gao nhìn chăm chăm Quân Vô Tà trong tay bình sứ, phảng phất bên trong giam giữ hồng thủy mãnh thú.

Chính là đương Quân Vô Tà từ bình sứ trung đảo ra một quả ngón út giáp cái lớn nhỏ thuốc viên khi, Kha Tăng Cúc lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn cho rằng, cái này bách độc bất xâm tiểu quỷ, có thể lấy ra cỡ nào đáng sợ độc được tới, chính là hiện giờ xem ra bất quá là một ít tâm thương tiểu ngoạn ý, chỉ là xem kia cái độc được ngoại hình, Kha Tăng Cúc liền có thể xác định, kia chỉ là một viên hủ cốt hoàn.

Hủ cốt hoàn là một loại độc tính cực cường độc được, nuốt vào sau ở trong thời gian rất ngắn, trong thân thể xương cốt liền sẽ dần dần bị hủ hóa, loại này độc được đối người bình thường mà nói, cực kỳ đáng sợ, chính là đối với Kha Tăng Cúc tới nói, thứ này, lại là lại tâm thương bất quá.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Vả mặt lần thứ năm (8)

Bởi vì này hủ cốt hoàn, đó là hẩn nghiên cứu ra tới độc được, như muốn vân tông đại đa số đệ tử trong tay đều có mấy viên.

Này tiểu quý thể nhưng lấy hẩn luyện chế ra tới hủ cốt hoàn tới đe dọa hẩn, thật sự là buồn cười! Phàm là là hẩn luyện chế ra tới độc được, hẩn đều thập phần hiểu biết này được hiệu, sớm đã cấp chính mình uy thực giải được, cả đời này mặc dù nuốt vào lại nhiều, hẩn cũng sẽ không có bất luận cái gì trúng độc tình huống.

"Tiểu quý, ngươi có biết người trong tay hủ cốt hoàn là nơi nào tới?" Kha Tăng Cúc đột nhiên muốn cười to, cười chính mình quá mức khẩn trương, này tiểu quý không sợ hãi độc được thể chất thật sự làm hẩn thập phần giật mình, chính là trừ lần đó ra, lại cũng không có gì ghê gớm, vừa rồi hẩn quá mức kinh ngạc, mới không chú ý tới nào đó chi tiết, chính là hiện giờ định ra thần tới, hẩn lại biết, chính mình tình cảnh căn bản không có bất luận cái gì nguy hiểm.

Mới vừa rồi, này tiểu quý thả ra phi châm, toàn bộ đều là nhất nguyên thủy ngân châm, không có nửa điểm tó độc dấu vết, loại này không độc ngân châm, liền tính trung thượng mấy trăm châm, chỉ cần không phải yếu hại, liền sẽ không tạo thành bất luận cái gì thương tổn.

Kha Tăng Cúc tuy rằng không có nắm chắc có thể hoàn toàn tránh đi Quân Vô Tà phi châm, chính là tránh đi yếu hại, lại không có bao lớn vấn đề.

Này tiểu quý dù cho không chịu độc được xâm hại, chính là nàng đồng bạn, lại không như vậy vận may!

Kha Tăng Cúc âm độc ánh mắt, nhìn về phía Quân Vô Tà phía sau thân ảnh không xong Kiểu Sở.

Kiểu Sở đã dùng linh lực hộ thể, lại như cũ bị độc yên làm hại, cao gầy thân mình đã có chút lay động, toàn thân làn da bắt đầu không bình thường đỏ lên, đây đúng là trúng độc yên sau hiệu quả.

Không dùng được bao lâu, Kiểu Sở liền sẽ đi đời nhà ma.

Kha Tăng Cúc trừ bỏ dùng độc, không có bất luận cái gì năng lực chiến đấu, nếu là cùng linh lực cường đại người đối thượng, có lẽ chỉ có nhận lấy cái chết phần.

Chính là hiện giờ, đứng ở hẩn trước mắt cái này tiểu thiếu niên, lại căn bản không giống linh lực cường đại bộ dáng, xem nàng tuổi, liền tính là thức tỉnh rồi Giới Linh, chỉ sợ cũng vừa vừa đến đạt xích linh cảnh giới, nho nhỏ xích linh, Kha Tăng Cúc nhưng thật ra không có gì sợ quá!

Trong lòng lo lắng bị trở thành hư không, Kha Tăng Cúc trên mặt lại một lần lộ ra dữ tợn ý cười.

Quân Vô Tà cười tủm tỉm nhìn thần sắc chuyển biến Kha Tăng Cúc, nhìn lướt qua chính mình trong tay độc được nói: "Nguyên lai cái này kêu hủ cốt hoàn?"

Quân Vô Tà nói, làm Kha Tăng Cúc trong lòng càng thêm chắc chắn, này tiểu quý trên tay tuyệt đối không có gì lợi hại độc được, nếu không nàng như thế nào liền hủ cốt hoàn đều không nhận biết? Một cái liền hủ cốt hoàn đều không nhận biết tiểu quý, sở dựa vào bất quá là bách độc bất xâm thể chất thôi!

Có như vậy ý niệm, Kha Tăng Cúc lập tức lại khôi phục ngày xưa ngạo mạn cùng âm độc.

"Tiểu quý, người lấy ta làm độc được tới làm ta sợ, không khỏi cũng quá ngây thơ rồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 287: Vả mặt lần thứ năm (9)

"Người làm?" Quân Vô Tà hỏi hơi nhường mảy, thỉnh linh gian nàng một tay vung lên, khễ quát một tiếng nói: "Tiểu hắc!"

Một mặt thật lớn hắc ảnh như tia chớp từ Kiểu Sở phía sau chạy trốn ra tới, bay nhanh nhào hướng vừa mới khôi phục hùng tâm trắng chí Kha Tăng Cúc!

Không có linh lực Kha Tăng Cúc nơi nào đoạt được khai, cả người ở chớp mắt thời gian, bị một cỗ mạnh mẽ lực lượng phác gục trên mặt đất, chờ đến hẩn từ đau nhức trung phục hồi tinh thần lại, thỉnh linh gian phát hiện, một con thật lớn Hắc thú đang dùng hai chi có lực chi trước đập lên trên vai hẩn, đem hẩn gắt gao ấn ở trên mặt đất, đỉnh đầu hẩn phía trên, đúng là kia chi Hắc thú thật lớn đầu, hẩn có thể rõ ràng nhìn đến Hắc thú trong miệng răng nanh là cỡ nào sắc bén!

Vừa mới thành lập khôi kia khẩu khí, ở nháy mắt, bị Hắc thú dẫm rơi rớt tan tác, Kha Tăng Cúc xấu xí trên mặt đã là một mảnh hoảng sợ.

"Người nói đây là người làm, không bằng chính người thử xem thấy thế nào?" Quân Vô Tà thông thả ung dung từ một bên đi tới, người này quá bản, đụng tới hẩn mấy may đều sẽ làm nàng ghê tởm hận không thể lột chính mình da, đơn giản làm tiểu hắc đại lao cũng hào.

Quân Vô Tà cho Hắc thú một cái ý bảo, Hắc thú lập tức phát ra đỉnh tai nhức óc gào rống thanh, sau trào trực tiếp dậm ở Kha Tăng Cúc mềm mại bụng!

Đau nhức dưới, Kha Tăng Cúc kêu rên ra tiếng, ở hẩn há mồm nháy mắt, Quân Vô Tà tay nhỏ vừa động, liền đem kia cái nho nhỏ hủ cốt hoàn, ném vào Kha Tăng Cúc trong miệng, Hắc thú lập tức phối hợp nâng trào hướng tới Kha Tăng Cúc ngực đột nhiên một ấn, buộc Kha Tăng Cúc đem kia cái hủ cốt hoàn nuốt vào trong bụng.

Đan được nhập bụng, Hắc thú ghét bỏ từ Kha Tăng Cúc trên người dòi đi.

Kha Tăng Cúc thô suyễn ngồi dậy, che lại cơ hồ sắp vỡ ra ngực, hung tợn trừng mắt Quân Vô Tà.

"Hủ cốt hoàn đối ta vô dụng! Người đừng uống phí tâm cơ! Người nếu là ở chỗ này giết ta, Tàn Nhạc sẽ không buông tha các người! Các người đừng nghĩ tồn tại rồi đi Khuynh Vân Tông!" Kha Tăng Cúc ác độc nhìn Quân Vô Tà.

"Nga? Phải không?" Quân Vô Tà cười tủm tỉm nhìn Kha Tăng Cúc.

Quân Vô Tà phản ứng làm Kha Tăng Cúc càng thêm cảm thấy bất an, chính là một bên Hắc thú lại nửa điểm không có công kích hẩn ý tứ.

Chẳng lẽ nói, tiểu tử này, thật không tính toán giết hẩn?

Liền ở Kha Tăng Cúc suy đoán khi, hần đột nhiên cảm giác được chính mình trên mặt truyền đến một mảnh lửa đốt đau đớn, đau nhức dưới, hần kêu thảm che lại chính mình mặt, chính là xúc tua lập tức, hần lại ở chính mình trên mặt sờ đến một mảnh ẩm áp ướt át!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Vả mặt lần thứ năm (10)

Hần kinh hãi nhìn chính mình tay, ở hai tay của hần thượng lấy dính tảng lớn vết máu, kia ám hắc sắc máu nhiễm hần đôi tay, ở hoảng sợ ánh mắt nhìn chăm chú hạ, một khối ngón cái lớn nhỏ thịt nát rơi xuống ở hần lòng bàn tay!

"A a a!" Thê lương kêu thảm thiết từ Kha Tăng Cúc trong miệng tràn ra, trên mặt hần da thịt như là bị người cắt rớt giống nhau, từng khối rơi xuống ở trong tay hần, hần cả khuôn mặt đều như là lọt vào dung nham giống nhau, đau tê tâm liệt phế.

"Ta mặt..... Ta mặt....." Khoảng cách đau đớn, làm Kha Tăng Cúc run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, hần hoảng sợ hướng tới một bên bỏ đi, huyết nhục theo hần hành động rơi xuống đầy đất, thoát nhìn vô cùng ghê tởm.

Dù cho xấu xí, chính là hần tốt xấu còn xem như một người, Kha Tăng Cúc quả thực vô pháp tưởng tượng, chính mình mặt nếu là lại bị phá hủy, kia sẽ là cỡ nào đáng sợ tai nạn, kia so giết hần còn muốn cho hần thống khổ gấp trăm lần.

Một cái xấu xí người, so mạo mỹ càng thêm đề ý dung mạo, chẳng sợ một dính điểm thiệt hại, đều làm hần không thể chịu đựng được.

Không có người tiến lên ngăn cản Kha Tăng Cúc hành động, Quân Vô Tà chỉ là đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn Kha Tăng Cúc run rẩy hướng tới một bên chậu nước bỏ đi.

Hần giống chỉ hư thối con rệp, trên mặt đất mấp máy, ghê tởm làm người buồn nôn.

Đương Kha Tăng Cúc bỏ đến chậu nước chỗ, hần cơ hồ là dùng hết toàn thân sức lực, đem nửa người trên khỏi động, nhưng mà..... Ở chậu nước trung chiếu ra hình ảnh, lại làm hần cả người đều ngây ngẩn cả người!

Gò ghe lở lổm da đã biến mất vô tung vô ảnh, ở một mảnh huyết sắc dưới, lộ ra lại là trắng nõn bóng loáng làn da, sưng to mí mắt cũng đã biến mất, cặp kia bị đè ép cơ hồ nhìn không thấy đôi mắt, hiện giờ lại như vậy sáng ngời có thần, Kha Tăng Cúc khiếp sợ nhìn trong nước ảnh ngược, cơ hồ không dám tin tưởng chính mình nhìn đến hết thấy.

Đây là hần?

Là hần?

Ảnh ngược trung nam tử, dù cho không thể xưng là tuấn mỹ, lại cũng coi như là tuấn lãng, cùng kia trương xấu xí bất kham dung mạo so sánh với, này trương nhiễm huyết gương mặt lại có vẻ dị thường đẹp.

Trong lúc nhất thời, Kha Tăng Cúc thế nhưng đã quên đau đớn, si ngốc nhìn hoàn toàn mới gương mặt.

Như vậy tuấn mỹ, như vậy đẹp, giống như là hần trong lúc ngủ mơ vô số lần ảo tưởng dung nhan!

"Đây là ta..... Ta..... Ta như vậy đẹp....." Kha Tăng Cúc chợt gian phát ra điên cuồng tiếng cười, hần cả đời oán hận, đó là người khác mỹ mạo, hần cả đời không cam lòng toàn nhân hần kia trương xấu xí bất kham dung nhan.

Nhưng mà này hết thấy, đều biến mất!

Hần trở nên như vậy đẹp, như vậy mừng như điên làm hần liền trên người đau nhức đều quên đến không còn một mảnh.

Đương gương mặt bên cuối cùng một khối thịt nát rơi xuống, trên mặt nước ảnh ngược nam tử ánh mắt lại là tràn ngập điên cuồng vui sướng.

Nhưng mà, mừng như điên trung Kha Tăng Cúc hoàn toàn không có chú ý tới, ở hần phía sau Quân Vô Tà trong ánh mắt kia mặt trào phúng cùng sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Mỹ nhân diện (1)

"Thích sao?" Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh lẽo vang vọng trong tầng hầm ngầm, có vẻ vô cùng hư ảo.

Kha Tăng Cúc cười toét miệng, thần sắc điên cuồng, căn bản không nghe được những lời Quân Vô Tà đang nói. Hần nhìn chăm chăm ảnh ngược của mình, run rẩy vuốt tay thật cẩn thận lau chùi vết máu trên khuôn mặt mình.

Mỹ mạo như vậy, không thể có một chút tí vết.

Nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt, Kha Tăng Cúc trầm mê ở bên trong ảnh ngược.

Đột nhiên, trên dung nhan tuấn tú của ảnh ngược trên mặt nước xuất hiện một vết nứt. Làn da mỏng như giấy nứt toạc, miệng vết rách ở trên má phun ra một tảng lớn máu tươi!

"A! A! Không cần! Không cần!" Kha Tăng Cúc nhìn khuôn mặt mình vừa mới hoàn mỹ, đang từng chút một vỡ ra ở trước mắt, trong ánh mắt hấn tràn ngập hoảng sợ, không ngừng kêu thảm dùng hai tay che lại miệng vết thương, muốn làm vết nứt kia khép kín một lần nữa.

Nhưng mà, hết thấy này đã không có khả năng, da mặt Kha Tăng Cúc giống như bị kéo dài trên một mặt trống, không thể thừa nhận được sự kéo dãn như vậy, làn da cả khuôn mặt đều bắt đầu nứt toác.

Từng vết nứt tung hoành ở trên mặt Kha Tăng Cúc, giống như bị người cắt hơn mười đao, dữ tợn dị thường.

Kha Tăng Cúc điên lên, hấn liều mạng che mặt mình lại, nội tâm chưa từng bao giờ sợ hãi như vậy!

Gương mặt đẹp như vậy, sao có thể bị hủy hoại!

Không thể!

Không thể!

"Người rút cuộc đã cho ta ăn cái gì!" Kha Tăng Cúc quay đầu trừng mắt về phía Quân Vô Tà, hết thấy biến hóa đều bắt đầu từ khi hấn nuốt vào hủ cốt hoàn!

Hai tay Quân Vô Tà để ở trước ngực, cười như không cười nhìn Kha Tăng Cúc.

"Người nói đó là hủ cốt hoàn, không phải sao?"

Kha Tăng Cúc ngây ngẩn cả người, lúc trước hấn xác thật cho rằng Quân Vô Tà đã cho hấn ăn hủ cốt hoàn, bởi vì bất luận là bộ dáng hay là khí vị đều giống nhau như đúc với hủ cốt hoàn.

Nhưng hiện giờ, hấn lại không có ý niệm ngây thơ như vậy.

Đan được kia rõ ràng đã nổi lên hiệu quả ở trong thân thể hấn, điều này hủ cốt hoàn căn bản không thể tạo thành.

"Rốt cuộc là cái gì! Người rút cuộc cho ta ăn cái gì!! Khuôn mặt ta! Trả lại khuôn mặt cho ta!!" Kha Tăng Cúc bùm mặt trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, máu tươi không ngừng chảy ra từ khe hở ngón tay hấn, mơ hồ còn mang theo một chút thịt nát hơi mỏng.

Quân Vô Tà cau khóe môi lên, không chút để ý nói:

"Mỹ Nhân Diện."

"Cái gì?" Kha Tăng Cúc ngây ngẩn cả người, hấn chưa bao giờ nghe qua tên loại dược này.

"Ta đặt tên cho loại dược này là mỹ nhân diện, bất luận người xấu xí như thế nào, chỉ cần nuốt nó vào, lập tức có thể có được dung mạo mỹ lệ." Quân Vô Tà nửa híp mắt, tươi cười sáng lạn như mặt trời rực rỡ ba tháng, "Chẳng qua, loại mỹ lệ này thời gian tồn tại rất ngắn."

Phi thường ngắn, chỉ một cái búng tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 290: Mỹ nhân diện (2)

Kha Tăng Cúc khó tin nhìn Quân Vô Tà, hấn như thế nào cũng không nghĩ tới, độc dược Quân Vô Tà lấy ra căn bản không phải là hủ cốt hoàn, mà là mỹ nhân diện mà hấn chưa từng nghe nói qua.....

Hơn nữa, hiệu quả của mỹ nhân diện, với hấn mà nói giống như tai họa ngập đầu!

"Trả lại khuôn mặt cho ta..... trả lại cho ta....." Trên mặt đau nhức càng ngày càng rõ ràng, cả người Kha Tăng Cúc run rẩy ngã trên mặt đất, hai tay rút cuộc cố che chắn mặt mũi. Hấn phủ phục trên mặt đất, giấy giữa bỏ về phía Quân Vô Tà, đầu tóc tán loạn, trên mặt huyết nhục mơ hồ, nơi nào còn có kiêu ngạo và ngạo mạn của ngày hôm qua ở trên đỉnh Vân Sơn.

"Người muốn gì, ta đều có thể cho người, hãy trả lại khuôn mặt cho ta..... Chỉ cần trả nó lại cho ta....." Kha Tăng Cúc chưa bao giờ từng sợ hãi như vậy, dung nhan cả đời chờ đợi thật vất vả mới có được, nhưng đã bị phá hủy chỉ sau một khoảnh khắc thoáng qua, thậm chí còn xấu xí hơn so với trong quá khứ.

Phẩm vị qua khuôn mặt tuấn mỹ, hấn nơi nào còn có thể chịu được gương mặt thảm đến nỗi không nỡ nhìn này!

Quân Vô Tà nhìn xuống Kha Tăng Cúc đang phủ phục ở dưới chân mình, hai mắt nhắm lại lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, nằng nặng giọng lãnh khốc đến cực điểm nói:

"Đó không phải khuôn mặt của người."

"Không! Đó là ta! Là của ta! Cầu người hãy trả nó lại cho ta! Người muốn gì, ta đều có thể đáp ứng người! Sau này ta sẽ nghe người tất cả! Cầu xin người!" Kha Tăng Cúc khó khăn giữa đầu, nước mắt hoà cùng máu loãng, trên khuôn mặt đã không còn một khối da hoàn hảo, làn da nổ tung rồi dính dính ở trên thịt, theo máu loãng nhỏ xuống.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Quân Vô Tà thu hồi tầm mắt, khoảnh khắc Kha Tăng Cúc sắp đụng tới vật áo nàng, di chuyển bước chân, đi về phía Kiêu Sờ lưng lay sắp đổ.

"Ăn." Một viên đan dược xuất hiện ở lòng bàn tay Quân Vô Tà.

Kiều Sở không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhận và nuốt vào trong bụng, chỉ trong giây lát, toàn thân xuất hiện đau đớn bởi vì trúng Độc Yên đều biến mất, ngoại trừ sắc mặt còn có chút trắng bệch, hân đã không có bất luận khó chịu nào khác.

"Người còn muốn treo mình ở trên đó, chờ tới khi nào?" Quân Vô Tà nhú mày, nhìn lướt Hoa Dao vẫn đang treo ở trên móc sắt.

Hoa Dao nhắm mắt, hơi thở dốc, sau đó thoát ra từ bên trong trời buộc.

Khoảng khắc hân vừa rơi xuống mặt đất, Quân Vô Tà liền ném cho hân một viên đan dược.

Hoa Dao không nói hai lời lập tức nuốt xuống, cảm nhận được khó chịu trong cơ thể hoàn toàn biến mất, Hoa Dao vừa rút đinh xuyên qua xương cốt trên người mình, vừa nói với Quân Vô Tà: "Đa tạ."

Hai người thoát khỏi từ trong độc dược, lúc này mới có tâm tư nhìn xem tình huống của Kha Tăng Cúc.

Kha Tăng Cúc quỳ rạp trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy, hai mắt tràn ngập tơ máu, bộ dáng phá lệ thê thảm. Hân nhìn thấy Hoa Dao và Kiêu Sở sau khi nuốt đan dược của Quân Vô Tà, lập tức khôi phục bộ dáng như thường, trong ánh mắt tràn ngập khó có thể tin. Hân há mồm muốn nói điều gì đó, nhưng một trận đau nhức truyền đến. Đau nhức đột ngột khiến môi răng hân đều khép kín, một ngụm, cắn đứt đầu lưỡi của chính mình!

Một tảng lớn máu tươi phun ra từ trong miệng Kha Tăng Cúc, miệng đầy máu khiến hô hấp của hân bị tắc trong phổi!

Hân giãy giụa vấu chặt ngực mình, thống khổ vì hít thở không thông khiến cả người co giật càng thêm lợi hại.

Ba người Quân Vô Tà, cứ đứng lẳng lẳng ở một bên như vậy, nhìn Kha Tăng Cúc từng bước một đi tới tử vong.....

Mãi cho đến một khắc cuối cùng trước khi chết, đáy mắt Kha Tăng Cúc đều tràn ngập tuyệt vọng và không cam lòng!

Nếu như Quân Vô Tà không để hân nhìn thấy dung nhan tuấn lãng của mình trước khi chết, không cho hân hy vọng, có lẽ hân sẽ không cảm thấy mất mát và không cam lòng như vậy. Rõ ràng hân đã nắm chắc vẻ đẹp tuấn lãng cả đời trong tay, nhưng lại từng chút một bị nghiền nát ngay ở trước mắt hân.....

Nếu như không biết được tư vị thiên đường, sẽ vĩnh viễn sẽ không cảm thấy cực khổ nơi địa ngục. (*If he had not known heaven, he would not have known the suffering in hell.*)

Hắc thú ngồi xổm một bên, liếm liếm móng vuốt, *chủ nhân độc ác thú vị, thật sự không thay đổi một chút nào.*

Những thứ địch nhân càng để ý, càng quý trọng, nàng sẽ càng muốn làm trò nghiền nát thành bụi, từng chút một, trước mặt bọn họ.

Thật là quá ác liệt!

Kha Tăng Cúc đã chết, chết ở bên trong tuyệt vọng cùng không cam lòng, đến chết cũng không thể nhắm mắt. Cuối cùng hân mang theo khuôn mặt, chỉ có gương mặt huyết nhục mờ mờ, thậm chí đều không được mô tả là xấu xí.

Kiều Sở nhìn chăm chăm tư trạng của Kha Tăng Cúc, âm thầm nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Tiểu Tà Tử, mỹ nhân diện..... là người làm?" Thật là đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 291: Mỹ nhân diện (3)

Đây người hướng về phía vực sâu, thật sự muốn thăm thiết gấp trăm lần so với một đao lau cổ!

"Thứ này ta vẫn còn, người muốn thử xem hay không?" Quân Vô Tà hơi nhướng mày, có ý tốt lấy ra một viên mỹ nhân diện, đưa đến trước mặt Kiêu Sở.

Nháy mắt sắc mặt Kiêu Sở trở nên trắng bệch, mạnh mẽ lắc đầu một cái!

"Ta hiện tại thực vừa lòng với khuôn mặt này, vật trân quý như vậy, vẫn nên giữ lại cho người cần nó đi." Kiêu Sở vô cùng nhanh chóng đẩy tay Quân Vô Tà trở về.

Được hân không dám ăn, chỉ nhìn xem tư trạng của Kha Tăng Cúc, cũng đã khiến hân sồn tóc gáy. Hân hoàn toàn không nghĩ mình sẽ bị biến thành bộ dáng người không ra người quý không ra quý.

Mỹ nhân diện của Quân Vô Tà, chẳng những giết chết Kha Tăng Cúc, mà còn để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Kiêu Sở!

Một đại lão gia, để ý đến khuôn mặt như vậy làm gì!

Quân Vô Tà thu mỹ nhân diện trở về.

Lúc này Kiêu Sở mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy nhiên.....

Tiểu Tà Tử đây là đang nói giỡn với hân hay sao? Thật là một cảnh tượng hiếm hoi.

Hắc thú một bên yên lặng nhìn Kiêu Sở. Tất cả tâm lý và ý tưởng của Kiêu Sở đều viết ở trên mặt, Hắc thú rất muốn nói cho tên thiếu niên vô tri này, chủ nhân nhà nó chưa bao giờ nói giỡn, chỉ cần Kiêu Sở dám gạt đầu, Quân Vô Tà thật sự sẽ cho hân nuốt vào mỹ nhân diện!

Chắc chắn!

"Hiện tại muốn làm gì?" Kiều Sở hắng giọng nói, quyết định không nhìn xem thi thể Kha Tăng Cúc.

"Tăng Vân Phong thường không có người ngoài xuất hiện, tuy rằng mỗi ngày Kha Tăng Cúc rất ít tiếp xúc cùng với đệ tử Tăng Vân Phong, nhưng mỗi ngày đều sẽ lộ diện, đệ tử nơi này đều đã nhìn thấy hắn tới đây, nếu như trong một thời gian dài mà không xuất hiện, chỉ sợ sẽ khiến người khác hoài nghi." Hoa Dao nhú nhú mày, nhìn thấy Kha Tăng Cúc đã chết, hắn không có nhiều cảm giác lắm, chỉ cảm thấy phiền toái phía sau sẽ không ít.

Nghĩ đến điều này, Hoa Dao không thể không nhìn về phía Quân Vô Tà. Trước đó những gì Quân Vô Tà từng nói với hắn, khiến hắn luôn cảm thấy, gia hỏa này còn có hậu chiêu.

"Kha Tăng Cúc không chết." Quân Vô Tà chậm rãi mở miệng.

Kiều Sở kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, chỉ vào thi thể nằm trên mặt đất, ghen nửa ngày không nói nổi một câu.

Thế này còn gọi là không chết?

Chết đến mức không thể chết thêm được nữa hay sao?!

Hoa Dao lại một bộ dáng bùng tỉnh, "Người muốn ta thay thế Kha Tăng Cúc?"

Quân Vô Tà gật đầu.

Kiều Sở lại mở to hai mắt nhìn, không thể tin được lỗ tai của mình.

"Người để Hoa ca giả thành sừ bát quái này? Nhưng Hoa ca chỉ có thể thay đổi cốt cách, làn da thì không thể."

Kha Tăng Cúc đã lớn tuổi, da trên mặt cũng không phải là làn da mịn màng của thiếu niên mà Hoa Dao có thể ngụy trang.

"Ta có biện pháp." Quân Vô Tà nói.

Kiều Sở im lặng, hắn vốn tưởng rằng Quân Vô Tà chỉ am hiểu luyện chế đan dược, nhưng hiện giờ xem ra, tiểu tử này có khá nhiều bản lĩnh!

Có những lời này của Quân Vô Tà, Hoa Dao không hỏi thêm gì nữa, hắn sớm đã đoán được Quân Vô Tà sẽ có tính toán như vậy, hiện giờ càng thêm xác định.

Bị Kha Tăng Cúc tra tấn hơn nửa tháng, Hoa Dao đối với bộ dáng của Kha Tăng Cúc, có thể nói là khắc cốt ghi tâm, muốn làm cho cốt cách trở nên giống nhau như đúc Kha Tăng Cúc cũng không phải là việc gì khó.

Rất nhanh, thân thể xương cốt Hoa Dao lập tức phát sinh biến hóa thật lớn. Thiếu niên đáng người cao gầy, xương cốt từng chút một từng chút một thay đổi. Thân cao biến thấp, cốt cách bộ mặt cũng trở nên không tinh xảo nữa.

Quân Vô Tà lặng lẽ nhìn hình ảnh Hoa Dao biến cốt, tràn ngập hứng thú. Nàng am hiểu về thay đổi dung mạo, nhưng không cách nào làm được giống như Hoa Dao. Thay đổi cốt cách một người mặc dù có thể dựa vào dược vật, nhưng hình dạng lại không cách nào sửa đổi. Tuy nhiên, Hoa Dao có thể tùy ý thao tác biến hoá xương cốt của mình, bất luận là hình dạng lớn hay nhỏ.

Hiện tượng này đã vượt qua cả phạm trù y học hiện đại.

Toàn bộ quá trình biến hóa, không mất nhiều thời gian. Trước mắt, Hoa Dao đã biến thành một sừ bát quái lưng còng, chỉ là làn da của hắn vẫn bóng loáng như cũ, hoàn toàn không giống làn da thô ráp của Kha Tăng Cúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Thay thế 1

Hình ảnh mỹ thiếu niên biến thành sừ bát quái quá đẹp, tới mức Kiều Sở cảm thấy chính mình sắp say.

"Sau đó, tiếp theo nên làm thế nào?" Hoàn toàn không để ý tới vẻ xấu xí bên ngoài của mình, Hoa Dao nhìn về phía Quân Vô Tà, chờ đợi động tác tiếp theo của nàng.

Quân Vô Tà không nói gì, chỉ lấy ra một dược phẩm từ túi tiền của mình.

Hình ảnh kế tiếp, Kiều Sở thật sự nhìn xem đến nỗi choáng váng.

Những nước thuốc kỳ kỳ quái quái đó, khi bôi trên trên mặt Hoa Dao, bắt quá chỉ một cái chớp mắt, làn da mịn màng lập tức trở nên thô ráp, nước da trắng nõn đã được làn da ngăm đen thay thế. Dưới cặp con ngươi mỹ lệ đều sưng to một đồng thịt, trở nên xấu xí bất kham. Quân Vô Tà ngay cả làn da trên cổ và tay Hoa Dao cổ đều không hề bỏ qua, tất cả những nơi có thể bị người nhìn thấy, đều đã được thay đổi mới.

Sau một lát, Hoa Dao hoàn toàn đã biến thành "Kha Tăng Cúc".

"Thay quần áo của hắn." Quân Vô Tà chỉ vào thi thể Kha Tăng Cúc.

Hoa Dao nhìn thoáng qua Kiều Sở, Kiều Sở nhận mệnh đi qua, phiết miệng rồi lột quần áo người chết.....

Thay một thân trường bào màu đen, Hoa Dao lác mình biến hoá, trở thành trưởng lão Tăng Vân Phong —— Kha Tăng Cúc, bất luận là thân hình cao lớn, hình thể hay là dung mạo, đều không có nửa điểm khác nhau. Kiều Sở nhìn hồi lâu mới phát ra một tiếng cảm thán.

"Thật sự nhìn qua, sẽ khiến người có một chút xúc động."

Kha Tăng Cúc đã bị lột chỉ còn lại áo trong, nằm trên mặt đất, chết không nhắm mắt, khuôn mặt đông cứng hiện lên nỗi tiếc và tuyệt vọng sâu sắc.

Quân Vô Tà từ trên giá một bên, lấy ra một lọ nước Hóa Thi, đổ vào trên thi thể Kha Tăng Cúc.

Thi thể Kha Tăng Cúc, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, bị ăn mòn từng một chút, cuối cùng hóa thành một bãi máu loãng, biến mất vô tung vô ảnh.

"Đi thôi, người nên đi nhìn xem Tăng Vân Phong của người, Kha trưởng lão." Quân Vô Tà nhìn lướt qua Hoa Dao, ý cười trên khóe miệng hoàn toàn biến mất, lại một lần nữa hóa thành tiêu thiếu niên lạnh như băng.

Tăng Vân Phong của hân? Hoa Dao hơi hơi mỉm cười, chỉ cảm thấy tiêu tử gọi là Quân Tà này thủ đoạn rất lợi hại, lạnh yên không một tiếng động đã thay đổi chủ nhân của Tăng Vân Phong. Nghĩ đến với năng lực của nàng, nói ra muốn tiêu diệt Khuynh Vân Tông, chỉ sợ là thật sự có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiêu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 293: Thay thế 2

..Edit & Dịch: Emily Ton....

Hai gã đệ tử Tăng Vân Phong đang canh giữ ở bên ngoài gác mái, nhân tận dựa vào ngoài cửa. Bỗng nhiên cửa phòng đang đóng chặt bị người mở ra, hai người lập tức đứng thẳng người lên.

Cửa được mở ra, "Kha Tăng Cúc" đi ra từ phía sau với gương mặt xấu xí âm trầm. Hai gã đệ tử vội vàng cúi đầu thỉnh an, nhưng khi bọn hân chú ý tới hai thân ảnh phía sau Kha Tăng Cúc, lại ngăn cản cả người.

Hai người này không phải một canh giờ trước đã bị ném vào gác mái giống như dê béo hay sao? Như thế nào hiện giờ vẫn êm đẹp đi ra từ gác mái?

Phải biết rằng, phạm là "dê béo" đã bị ném vào trong gác mái, sẽ không thể sống mà đi ra, chỉ có sau khi chết, mới có thể bị người nâng ra từ tầng hầm ngầm, thi thể sẽ được chôn nơi được phổ.

Nhưng hôm nay nhưng thật sự rất kỳ quái!

Ánh mắt hai gã đệ tử nghi hoặc khiến "Kha Tăng Cúc" rất không vui, hân nheo mắt lại, lạnh lùng trừng mắt hai gã đệ tử kia, âm trầm nói: "Còn nhìn tiếp, ta sẽ đào đôi mắt hai người các người ra."

Hai gã đệ tử kia, lập tức giật mình một cái, vội vàng thu hồi tầm mắt tìm kiếm, không dám tiếp tục xen vào việc người khác.

Kha trưởng lão hi nộ bất thường, giết người không chớp mắt, nếu như thật sự khiến hân giận thật, ngay cả khi bọn họ là đệ tử chính phái của Tăng Vân Phong, cũng chỉ có một con đường chết.

Sau khi hai gã đệ tử nhiều chuyện nhận ra vị trí của mình, "Kha Tăng Cúc" lập tức banh mặt, mang theo hai người Kiều Sở và Quân Vô Tà đi ra từ trong lầu các, lúc gần đi, hân còn ném lại một câu cho hai người kia.

"Xuống tầng hầm ngầm xử lý, đem làm phân bón cho hoa."

Hoa Dao mang theo Kiều Sở cùng Quân Vô Tà đi tới chỗ ở của Kha Tăng Cúc, dọc theo đường đi gặp được không ít đệ tử Tăng Vân Phong, nhìn thấy Hoa Dao đều tất cung tất kính. Nơi nào có ở đệ tử cao ngạo đắc ý? Một đám đều hận không thể kẹp chặt cái đuôi làm người, nịnh nọt không thể chịu được. Tuy nhiên, thời điểm bọn họ nhìn thấy Quân Vô Tà và Kiều Sở đi theo phía sau "Kha trưởng lão", biểu tình đều thập phần tỉnh tế.

Quân Vô Tà và Kiều Sở sáng sớm đã cùng nhau trình diễn tiết mục té xỉu ở trong sân, các đệ tử chính phái của Tăng Vân Phong cơ hồ đều nhận ra được hai gương mặt này. Bọn họ vốn tưởng rằng đôi này, hai khuôn mặt này sẽ không xuất hiện ở trước mắt bọn họ nữa, nhưng nào hiểu được, vừa mới qua hơn một canh giờ (2h), hai thiếu niên này chẳng những tung tăng nhảy nhót xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hơn nữa còn đi theo bên người Kha trưởng lão!!

Phải biết rằng, mặc dù những đệ tử này trên danh nghĩa là đệ tử của Kha Tăng Cúc, nhưng trong toàn bộ Tăng Vân Phong, cũng không có ai dám lớn von ở quanh người Kha trưởng lão.

Tính tình Kha trưởng lão rất cổ quái, đều rất có tiếng trong Khuynh Vân Tông, ngoại trừ mỗi ngày thỉnh thoảng xuất hiện một khoảng thời gian ngắn ở trước mặt các đệ tử ra, những thời điểm khác, Kha trưởng lão ghét nhất là đệ tử tiến đến bên người hân.

Càng đừng nói tới ở Tăng Vân Phong, đi theo hân đi chuyển nơi nơi.

Hai tiểu tử này rốt cuộc đã rốt cho Kha trưởng lão rốt được mẽ hồn gì? Ngay cả khi không bị mang đi làm phân bón hoa, ngược lại còn nguyên vẹn hoàn hảo đi ra từ tầng hầm ngầm?

Loại chuyện này, chưa bao giờ phát sinh ở Tăng Vân Phong!

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của chúng đệ tử, Hoa Dao mang theo Kiều Sở và Quân Vô Tà, nghênh ngang đi vào sân Kha Tăng Cúc cư trú.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Nơi ở của Kha Tăng Cúc thập phần rộng mở, trong phòng bài trí càng hết sức xa hoa. Phóng nhãn ra toàn bộ Khuynh Vân Tông, có thể so sánh sân của hân càng hoa lệ nhất, chỉ sợ hơn cả phòng tông chủ Tần Nhạc.

Ở trong sân, vài tên người hầu ăn mặc trường bào màu xám đang cúi đầu quét tước mặt đất. Đối với đám người Hoa Dao đi đến, không có bất luận phát hiện gì, cho đến khi bọn họ

đi tới trước mặt những người hầu đó, những người đó mới ngẩng đầu lên.

Vừa nhắc đầu lên, lại khiến Kiều Sớ hơi sững sốt.

Mặt của những người đó, căn bản không thể xưng là mặt, bởi vì ngoại trừ mắt và miệng của họ, không có gì khác có thể được phân biệt với khuôn mặt. Toàn bộ khuôn mặt giống như đã bị lửa đốt qua, da thịt vụn vụn rồi rầm ở bên nhau, không có một khối da hoàn hảo. Đôi môi đã bị người cắt đi, hơn nửa mồm đều bị khâu lại với nhau, chỉ để lại một chút khe hở. Lỗ tai và mũi bọn họ đều đã bị tiêu diệt, toàn bộ đầu, không có bất luận lỗi lờm gì, giống như một khối thịt sau khi bị đốt cháy co lại giống như quả bóng.

Nếu như nói khuôn mặt Kha Tăng Cúc có thể xưng xấu xí, vậy thì khuôn mặt những người hầu đó, thậm chí có thể nói là buồn nôn.

"Những người này....." Kiều Sớ bị đám người hầu, người không ra người quý không ra quý trước mắt làm cho hoảng sợ.

"Họ đều đã từng là đệ tử Tàng Vân Phong, bởi vì đắc tội với Kha Tăng Cúc, bị bắt vào trong sân hắc, trở thành tôi tớ của hắc." Giọng nói của Hoa Dao lại lần nữa khôi phục âm thanh thoải mái của thiếu niên mới lớn.

"Bọn họ không thể nghe được, cũng nói không nên lời. Cho nên không cần lo lắng bọn họ sẽ tiết lộ điều gì. Ở trong mắt bọn họ, ta chính là Kha Tăng Cúc." Hoa Dao phớt phớt phiến môi.

Quân Vô Tà nhìn gương mặt những người đó, không thể tìm thấy bất luận sinh khí gì. Những lời đối thoại giữa Kiều Sớ và Hoa Dao, phảng phất như không rơi vào trong tai bọn họ, bọn họ chỉ mở to cặp đôi mắt chết lạng, nhìn Hoa Dao, một bộ đáng khiếp đảm như chim sợ cành cong. Nỗi sợ hãi của bọn họ đối Kha Tăng Cúc, rõ ràng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Thay thế 3

"Kha Tăng Cúc, thật sự là chết vẫn chưa hết tội." Kiều Sớ cảm thán nói.

Ba người vào phòng, Hoa Dao từ trong ngăn tủ của Kha Tăng Cúc, tìm một bộ quần áo sạch sẽ để thay. Quần áo Kha Tăng Cúc đều có màu tối, đổi lấy đổi đi, cũng không có một kiện phù hợp với khẩu vị của mình.

Ở thư phòng Kha Tăng Cúc, bày các loại thư tịch y dược, nhìn từ trình độ tồn tại của sách, có thể thấy Kha Tăng Cúc hẳn là thường xuyên lật xem. Trong đó, cũ nát nhất là mấy quyển thư tịch viết về độc dược, Quân Vô Tà tùy tay lật lật, lập tức ném vào một góc.

"Hoa ca còn có bản lĩnh thay đổi giọng nói, ta thật đúng là lần đầu tiên nghe thấy." Kiều Sớ ngồi xuống ghế dựa một bên, lúc vừa mới nghe thấy Hoa Dao mở miệng, giọng nói kia giống như đúc giọng của Kha Tăng Cúc.

Hoa Dao không để ý đến hắc, chỉ nhìn về phía Quân Vô Tà và nói: "Kế tiếp ngươi muốn làm gì?"

Mục đích của Quân Vô Tà không có xung đột với mục đích của bọn họ, nhưng cũng không giống nhau.

"Chi bằng hãy nói trước xem, các ngươi muốn làm gì?" Quân Vô Tà ung dung thông thả ngồi xuống một bên. Hợp tác với Hoa Dao và Kiều Sớ trước mắt còn xem như thuận lợi.

Hoa Dao và Kiều Sớ nhìn nhau, cuối cùng Hoa Dao mở miệng nói: "Chúng ta cần tìm một tấm bản đồ."

Quân Vô Tà hơi nhượng mày.

"Tấm bản đồ kia, ngay từ đầu ta đã hoài nghi nó nằm ở trên tay Kha Tăng Cúc, cho nên ta mới dùng thân phận đệ tử tiến vào Tàng Vân Phong. Nhưng ta vừa mới tới trong viện này tìm một phen, cũng không phát hiện ra vật kia. Nếu như ta đoán không sai, tấm bản đồ hiện giờ hẳn là đã ở trong tay Tần Nhạc." Hoa Dao nói.

"Ta giết người, các ngươi lấy đồ." Quân Vô Tà tùy ý nói.

"....." Kiều Sớ không thể nói nên lời. Vị này có thể không cần dùng khẩu khí văn đàm phong kinh như vậy hay không, thảo luận sự tình giết người cướp của?

Thật sự quá bình tĩnh!

"Ngươi chuẩn bị khi nào động thủ?" Hoa Dao nói.

"Không vội, ta muốn chính là toàn bộ Khuynh Vân Tông." Quân Vô Tà hơi rũ xuống mi mắt, nàng cũng không vội vã xuống tay. Rốt cuộc, Khuynh Vân Tông khổng lồ như thế, thậm chí là nàng, muốn hủy diệt nơi này ở trong khoảnh khắc, cũng là sự tình không hề đơn giản. Giết Tần Nhạc không khó, giết trưởng lão cũng không khó, khó nhất là trong cùng thời gian đưa toàn bộ người Khuynh Vân Tông xuống địa ngục.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

Đệ tử trong ngoài Khuynh Vân Tông cộng số lượng lại phải chừng hơn một ngàn người, lại phân bố rải rác ở các nơi trên Vân Sơn, trên mỗi 12 đỉnh núi còn có một đám đệ tử tọa trấn. Nếu như chọc thẳng vào tổ ong, diệt Tần Nhạc, những trưởng lão trên núi khác một khi phát hiện ra, Quân Vô Tà muốn toàn thân rút lui sẽ không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên, nàng cũng không tính toán sẽ buông tha bọn họ.

Nói nàng nhẫn tâm cũng được, ác độc cũng thể.

Đệ tử Khuynh Vân Tông ở trong mắt nàng căn bản không được xem là người vô tội.

Tần Ngữ Yên chỉ vì trấn Hồn Ngọc đã không tiếc muốn hủy diệt toàn bộ Thích Quốc, khi đó nàng ta có từng nghĩ tới mấy trăm vạn bá tánh Thích Quốc đó cũng là người vô tội hay không?

Đối với Quân Vô Tà, chỉ cần dám động tới người gia gia và tiểu thúc của nàng, nhất định phải chết. Mà nàng muốn trả thù, không chỉ chủ mưu, ngay cả gia quyến, nàng đều sẽ không bỏ qua một người!

Muốn hủy diệt cả Khuynh Vân Tông ở trong khoảnh khắc, Quân Vô Tà còn cần thời gian nhất định để làm chuẩn bị.

"Quan hệ giữa Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc thực sự rất đặc biệt, ta có này về ngoài thế này, có lẽ có thể thu thập được một số tin tức trọng yếu." Hoa Dao đối tình huống hiện tại thập phần vừa lòng. Nếu không có Quân Vô Tà, hẳn tuyệt đối không thể nào giả dạng thành bộ dáng Kha Tăng Cúc. Giết Kha Tăng Cúc đối hắn mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng hắn lại không cách nào khiến mình có thể thay thế hắn ta. Tuy nhiên, Quân Vô Tà đã giúp hắn giải quyết một vấn đề rất lớn.

"Nếu như ngươi còn cần gì, cứ việc mở miệng, chỉ cần chúng ta có thể làm được, sẽ dốc toàn lực để làm." Hoa Dao nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Thay thế (4)

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nàng thích hợp tác cùng người thông minh.

"Tần Nhạc rất tín nhiệm đối Kha Tăng Cúc, hơn nữa cho hắn quyền hạn lớn nhất, Kha Tăng Cúc yêu độc đến mức ám ảnh, nếu như hắn yêu cầu lựa chọn đệ tử từ những ngọn núi khác tới giúp đỡ, Tần Nhạc sẽ không cự tuyệt." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

Ánh mắt Hoa Dao hơi sáng ngời, "Hiện tại ta xác định, ngươi thật tình muốn khiến Khuynh Vân Tông diệt môn."

Quân Vô Tà hơi nhướng mày. Kiểu Sờ nhìn nhìn Quân Vô Tà, lại nhìn nhìn Hoa Dao, tỏ vẻ bản thân mình..... thật tình nghe không hiểu hai người kia đang nói điều gì!

"Chờ đã, chờ đã!" Kiểu Sờ đột nhiên mở miệng, "Các ngươi có thể nói trắng điểm chính hay không, chiếu cố kẻ có đầu óc không đủ thông minh này một chút?" Được thôi, hắn cần phải thừa nhận, hắn thật tình không có tâm tư kín đáo như tiểu Tà Tử và Hoa ca như vậy, nghe xong nửa ngày cũng không hiểu được những bí hiểm mà hai người này đang trao đổi.

"Ngươi rốt cuộc ý thức được, đầu óc ngươi tương đối ngu xuẩn?" Hoa Dao nhướng mày nói.

"Ngươi cho là mọi người đều giống như ngươi và tiểu Tà Tử hay sao, nói ngàn chữ giống như đánh đổ người và mong người khác hiểu?." Kiểu Sờ hừ hừ nói.

Hoa Dao thờ dãi, nhẫn nại giải thích: "Quân Tà muốn phân hoá Khuynh Vân Tông, Tần Nhạc thường âm thầm mặc kệ Kha Tăng Cúc phóng túng. Điểm này có thể nhìn ra khi Kha Tăng Cúc có thể tùy ý cướp đoạt đệ tử Mộ Thần đã nhìn trúng. Tuy nhiên, mặc dù Kha Tăng Cúc cuồng ngạo, nhưng cũng không phải ngu xuẩn, hắn có thể chèn ép Nhiếp Vân Phong, nhưng đối những đỉnh núi khác lại thập phần đúng mực. Cũng bởi vì như thế, những trưởng lão khác mới mở một mắt nhắm một mắt đối cách làm của Kha Tăng Cúc. Nhưng, nếu Kha Tăng Cúc đột nhiên không thức thứ như vậy, bắt đầu lợi dụng sự dụng túng của Tần Nhạc đối hắn, bắt đầu đi gỡ mặt các trưởng lão khác, phỏng chừng những trưởng lão khác cũng sẽ không nên giận tốt như vậy."

Kiểu Sờ bừng tỉnh đại ngộ, "Ý của tiểu Tà Tử, các trưởng lão Khuynh Vân Tông đều biết Kha Tăng Cúc muốn người để làm gì, hắn công khai chạy tới đoạt đệ tử người khác như vậy, mục đích chính là thí nghiệm độc dược. Điều này sẽ khiến cho những trưởng lão khác bất mãn, đứng hay không?" Hắn nhưng xem như mình bạch vì sao lại thế này.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, không nhanh không chậm nói: "Đệ tử của mình, bị người mạnh mẽ cướp đi, làm sư phụ nhưng ngay cả đệ tử cũng không bảo vệ được, điều này cũng giống như tát vào mặt những vị trưởng lão kia. Cho dù tính tình tốt bao nhiêu, chỉ sợ cũng nhẫn không nổi. Nếu như Tần Nhạc chỉ thiên bị một mình Tăng Vân Phong, tất sẽ khiến mấy đỉnh núi khác cảm thấy bất công và phản ứng lại. Khuynh Vân Tông lúc ấy sẽ không còn hài hoà giống như trước đây nữa."

Quân Vô Tà hơi buông đôi mắt xuống, che dấu sự lạnh lẽo ở nơi đáy mắt.

Khơi mào mâu thuẫn giữa tông chủ Khuynh Vân Tông và các trưởng lão, chỉ là món khai vị. Thứ nàng muốn không chỉ là nội loạn trong Khuynh Vân Tông.

"Các ngươi làm thế nào để biết, Tần Nhạc sẽ để yên cho Kha Tăng Cúc xằng bậy? Hắn không phải ngốc tử, sẽ không nhìn không ra hành động này của Kha Tăng Cúc sẽ khiến những khác trưởng lão khác bất mãn hay sao?." Kiểu Sờ nói.

"Hắn sẽ." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng, người khác có lẽ không hiểu được nội tình, nhưng Bạch Vân Tiên thân là đệ tử thân truyền của Tần Nhạc, lại biết rất nhiều sự tình giữa Tần Nhạc và Kha Tăng Cúc không muốn người biết đến.

"Hắn nếu không mặc kệ, Kha Tăng Cúc sẽ khiến hắn thân bại danh liệt."

"Có ý gì?" Kiểu Sờ tò mò truy vấn, ngay cả Hoa Dao cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc.

"Tần Nhạc sở dĩ có thể trở thành tông chủ Khuynh Vân Tông, hoàn toàn dựa vào độc của Kha Tăng Cúc. Nếu năm đó không có Kha Tăng Cúc giúp hắn độc hại tông chủ đời trước, hiện tại Khuynh Vân Tông là của Mộ Thần." Quân Vô Tà nửa híp mắt, đáy mắt lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Tông chủ đại tông môn đệ nhất thiên hạ, đã mưu hại sư phụ, cướp vị trí tông chủ. Tội danh bức này, chỉ sợ ngay cả Tần Nhạc, cũng không có can đảm thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 296: Thay thế (5)

Năm đó Kha Tăng Cúc trợ giúp Tần Nhạc cướp đoạt Khuynh Vân Tông, tất nhiên sẽ để lại một tay chuẩn bị, nhằm ngăn chặn Tần Nhạc qua cầu rút ván. Hắn nắm mệnh môn Tần Nhạc, Tần Nhạc không thể không đối hắn nói gì nghe này, ở lớn nhất hạn độ hạ khoan dung kha tăng đủ loại vạn ác cách làm, hắn sợ chính là Kha Tăng Cúc đem hắn đẩy vào vạn kiếp bất phục nơi.

Bí mật này, là Bạch Vân Tiên ở Tần Nhạc cùng Kha Tăng Cúc một lần khắc khẩu trung không cần thận nghe nói, Quân Vô Tà bỗng không tính toán lợi dụng điểm này, chính là chưa từng tưởng, này Kha Tăng Cúc cư nhiên sẽ tự tìm tử lộ đem nặng cái này sát thân mang nhập Tăng Vân Phong, này đã có thể không thể trách nằng.

Nếu tuyển con đường này, Quân Vô Tà tự nhiên là muốn đem hết thấy tính kế trong đó.

Khuynh Vân Tông bí sự, làm Hoa Dao cùng Kiều Sở rất là khiếp sợ, bọn họ tuy rằng đều biết Tần Nhạc trở thành Khuynh Vân Tông tông chủ khả năng dùng nào đó nhận không ra người thủ đoạn, chính là lại không có nghĩ đến, hắn làm thế nhưng là bức này khi sư diệt tổ việc!

Thế gian này, nhất người sở trọng trên, đó là mưu hại sư phụ của mình.

Này nếu là truyền đi ra ngoài, Tần Nhạc đừng nói đương tông chủ, chỉ sợ thực mau liền sẽ bị thế nhân mắng liền môn đều ra không được.

"Khó trách người như thế chắc chắn, có này một cái, không sợ kia Tần Nhạc không phải phạm." Kiều Sở thật sự muốn vì Quân Vô Tà vỗ tay, tiểu tử này đánh nào biết như vậy kinh người bí mật, thật sự là có thể đem Tần Nhạc ăn gấu gao.

Quân Vô Tà tiếp tục nói: "Kha Tăng Cúc bảo tồn năm đó hại chết tiền nhiệm tông chủ chứng cứ, Tần Nhạc vẫn luôn muốn tìm kiếm, nhưng vẫn chưa từng tìm được, chúng ta tuy rằng không biết kia đồ vật ở đâu, lại không ngại ngại người lấy này áp chế."

Chứng cứ có hay không cũng không quan trọng, liền tính bọn họ tìm không thấy, Tần Nhạc cũng chỉ có thể thành thành thật thật chịu áp chế, hắn nhưng không hiểu được, Kha Tăng Cúc đã bị người thay thế.

Hoa Dao gật đầu, minh bạch Quân Vô Tà ý tứ.

"Kia liền nghe người an bài, làm này Khuynh Vân Tông trước loạn thượng một loạn!"

Hỗn loạn dưới, bọn họ mới có thể có cơ hội thừa nước đục thả câu, chờ đến Quân Vô Tà hủy diệt Khuynh Vân Tông, bọn họ đại có thể đem Khuynh Vân Tông phiên cái để hưởng lên trời, không sợ tìm không thấy bọn họ muốn bán đồ.

Hơn nữa bằng vào Kha Tăng Cúc cùng Tần Nhạc chi gian quan hệ, từ nói chuyện gian hồi ra kia trương bản đồ tin tức, có thể so chính bọn họ nghĩ cách khắp nơi tìm hiểu muốn mau đến nhiều.

Không thể không nói, nhị kiều tìm trở về vị này tiểu thiếu niên, thật sự là giúp bọn họ đại ân!

Bất luận nàng hay không có thể luyện chế ra bọn họ sở yêu cầu đan dược, bọn họ đều thiếu nàng một cái thiên đại nhân tình!

Như vậy, điên đảo thiên hạ đại nhất đại tông môn quyết định, liền lại này gian thư phòng nội, bị gỡ định, thẳng đến ngày sau Khuynh Vân Tông bị hủy diệt, cũng không ai hiểu được, trận này tai nạn, chính là như muốn vân tông bên trong lan tràn khai.

Ngoài cửa phòng, vẫn luôn giấu ở trong bóng đêm Dạ Sát đem ba người chi gian đối thoại một chữ không rơi nghe lọt vào tai trung, hắn càng nghe càng cảm thán.

Đại tiểu thư tâm cơ quả nhiên không phải người bình thường có khả năng so, nàng mới đến Khuynh Vân Tông bao lâu? Sự tình phát triển lại cùng nàng phía trước kế hoạch có điều xuất nhập, đã có thể tại như vậy đoạn thời gian nội, nàng chính là ở tình huống thay đổi lúc sau, làm ra hoàn toàn mới kế hoạch, chỉ là nghe, Dạ Sát liền cảm thấy Khuynh Vân Tông lần này xong đời!

Trêu chọc đến đại tiểu thư, chỉ có thể nói là Khuynh Vân Tông ở tự tìm tử lộ, chẳng trách người khác nửa điểm.

Liền Kha Tăng Cúc làm những cái đó thương thiên hại lý sự tình, cũng đã là thiên lý bất dung.

Tước gia còn làm hắn đang âm thầm bảo hộ đại tiểu thư an toàn, y hắn chứng kiến, đại tiểu thư nơi nào yêu cầu người khác bảo hộ, chỉ là nàng kia một tay xuất thần nhập hóa thi độc bản lĩnh cùng kia kín đáo tâm tư, liền cũng đủ Khuynh Vân Tông uống một hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Cam linh (1)

Ngay ngày hôm sau, khi Quân Vô Tà tiến vào Tăng Vân Phong, nàng và Kiều Sở lập tức mặc vào phục sức đệ tử Tăng Vân Phong, vì để tránh dẫn đến những hoài nghi không cần thiết, bọn họ về lại bên sân nơi cư trú của tất cả các đệ tử.

Khi bọn hắn ăn mặc phục sức đệ tử mới tinh, lúc xuất hiện ở trong sân đệ tử Khuynh Vân Tông, những kẻ lúc trước đã tra tấn các thiếu niên hai ngày đều trừng lớn đôi mắt!

Hai tên tiểu tử này, từ khi bắt đầu buổi đầu tiên gia nhập vào Tăng Vân Phong, đều vẫn luôn lười biếng. Khi bọn hắn đều một muốn kiệt sức để mang theo nước, hai hỗn đản lười biếng này cũng không biết chạy đến nơi nào. Sáng sớm ngày thứ hai khi bọn hắn nửa sống nửa chết đi lấy nước tưới thảo dược, hai tên hỗn đản này càng đáng sợ hơn nữa!

Đơn giản dứt khoát nhắm hai mắt lại và trực tiếp té xỉu!

Tiếp theo đó là bị đưa đến Kha trưởng lão bên kia, hưởng thụ trị liệu của trưởng lão.

Chờ thêm một ngày quay trở về!

Thật tốt!

Trực tiếp thay phục sức đệ tử, sắc mặt hồng nhuận xuất hiện ở chỗ này!!

"Đúng là một trò đùa! Bọn người lấy quần áo từ nơi nào tới?!" Những thiếu niên đã kiệt sức không thể thẳng eo ngồi dậy, trừng mắt chăm chăm nhìn Quân Vô Tà và Kiều Sở, hận không thể nhìn ra hai cái lỗ hổng trên quần áo trên người bọn họ!

Thật không công bằng! Người chăm chỉ lại chịu khổ sở! Người lười biếng lại thoải mái bay lên! Thế này còn để người sống!

Một đám thiếu niên hâm mộ và ghen tị, âm thầm cắn răng giận dữ, có mấy kẻ tâm tư buồn bực, dứt khoát trực tiếp chạy đến trước mặt sư huynh đi ngang qua một bên, cáo trạng!

"Sư huynh! Hai tên gia hỏa này căn bản không phải thứ tốt gì....." Một bộ não đủ loại lười biếng của Quân Vô Tà và Kiều Sở đều được phun ra sạch sẽ.

Đệ tử Tàng Vân Phong bị thiếu niên ngăn đường đi lại, nhủ thầm nhìn thiếu niên là nhãi, không kiên nhẫn nói: "Người cảm miệng cho ta! Kha trưởng lão thương hại các người thể chất suy nhược, lúc này mới giảm bớt công việc cho các người. Thời gian này các người nên tận dụng để tu luyện, không phải để tới khuya mới rửa mặt! Ta nói cho các người biết, có thể mặc vào một thân quần áo này, mới là đệ tử chân chính của Tàng Vân Phong. Quân Tà và Kiều Sở là đệ tử do Kha trưởng lão tán thành, bất luận kẻ nào đều không được nhiều lời! Nếu như dám can đảm nghĩ ngờ cách làm của Kha trưởng lão, hãy lăn ra khỏi Tàng Vân Phong!"

Nói xong, đệ tử kia lập tức đẩy thiếu niên tiến lên cáo trạng ra, về mặt khó chịu tránh xa.

Đàn dê béo này còn không biết xấu hổ tranh nhau háo thắng? Nếu không phải Kha trưởng lão quá độ thiện tâm, tha cho bọn họ phần lớn tấn thường ngày, chỉ sợ bọn họ không một người có thể tồn tại rời khỏi Tàng Vân Phong.

Mới hôm qua, Kha Tàng Cúc đã triệu hồi thủ tịch đệ tử tới, phân phó hẳn, trong Tàng Vân Phong tạm thời không cần phải tăng số lượng "dê béo". Hẳn cần phải dùng một thời gian để nghiên cứu đồ vật mới, không có thời gian để xử lý những thiếu niên đó, cho nên mới để các đệ tử, chậm rãi lẫn lộn với đám thiếu niên kia.

Có mệnh lệnh của Kha Tàng Cúc, các đệ tử Tàng Vân Phong lập tức thu liễm hơn rất nhiều, ít nhất bọn họ không còn tra tấn đám "dê béo" lấy làm trò vui.

Đám ngu ngốc này, vẫn không biết chính mình đã nhụt về được một mệnh, vậy mà còn ở chỗ này lằng nhằng dong dài.

Về mặt thiếu niên bị sư huynh mắng trở nên ngốc lảng và đứng lảng tại chỗ, nhìn bóng dáng sư huynh đã đi xa, lại cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, trong lòng lập tức càng thêm không cam lòng.

"Hai tên hỗn đản kia vì sao lại được Kha trưởng lão coi trọng! Quả thực chính là khó tin." Một số thiếu niên một bên đều nghe được hết thấy, toàn tâm đều cảm thấy bị tổn thương. Trong mắt bọn họ, Kiều Sở và Quân Vô Tà, căn bản không khác gì phế vật. Ngoài diễn xuất ngoan ngoãn và đáng thương, bọn họ còn có cái gì? Phế vật như vậy, sao có thể trở thành đệ tử Tàng Vân Phong trước bọn hắn một bước!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Cam linh (2)

"Dựa vào cái gì bọn họ có thể được lựa chọn!" Một đám thiếu niên lòng đầy căm phẫn, hận không thể chạy tới trước mặt Kha Tàng Cúc dò hỏi vài câu. Hai tiểu tử kia không có gì bằng bọn họ, vì sao có thể trở thành đệ tử được trưởng lão tán thành.

Đầu óc các thiếu niên đều tắc nghẽn đầy máu, không dám đi tìm Kha Tàng Cúc, chỉ có thể chạy đi tìm Quân Vô Tà và Kiều Sở phiên toái.

Nhưng sau khi bọn họ đã chứng kiến thực lực và sự hung tàn của Kiều Sở, bọn họ cực kỳ "sáng suốt" chọn lựa Quân Vô Tà thoạt nhìn vừa nhỏ lại vừa gầy.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Quân Vô Tà vừa mới trở lại phòng, chuẩn bị thực hiện kế hoạch của mình, xem mình trong khoảng thời gian này nên hành động như thế nào. Một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên, gián đoạn suy nghĩ của nàng.

Nàng đứng dậy mở cửa. Ngay khi cánh cửa được mở ra, vài tên thiếu niên hùng hổ dẫm chân tiến vào, một bộ tư thế người tới không có ý tốt.

"Mau mau đóng cửa lại!" Một người thiếu niên lập tức nói.

Quân Vô Tà bị người đẩy ra, cau mày nhìn một đám thiếu niên tới không có ý tốt, mắt lạnh nhìn bọn họ đóng cửa phòng lại.

Sáu bảy tên thiếu niên, đứng ở trong phòng vốn không lớn lắm, lập tức khiến căn phòng trở nên chật chội.

Quân Vô Tà đứng ở một bên, đáy mắt lạnh lẽo chiếm cứ.

"Tiểu tử, một thân quần áo này của người từ nơi nào mà có?" Một thiếu niên không có ý tốt nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, bọn họ tất nhiên đều biết chuyện về quần áo của Quân Vô Tà như thế nào, nhưng mục đích bọn họ tiến đến chính là tới tìm việc. Vì thế muốn làm bộ không biết, coi đây là cái cớ, dùng để thu thập tiểu quý này một chút.

Dựa vào cái gì mà ngày đó tiểu tử này có thể được hai trưởng lão tranh nhau, lại dựa vào cái gì, sau khi tiến vào Tàng Vân Phong chưa đến hai ngày, đã trở thành đệ tử chính thức!

Chỉ cần suy nghĩ về điều đó, cũng đủ để đám thiếu niên này ghen ghét phát cuồng!

Quân Vô Tà mắt lạnh đảo qua, không nói một câu.

"Nha! Còn dám tự cao tự đại! Người tự mình ăn cắp quần áo của các sư huynh, đại nghịch bất đạo! Nếu hiện giờ người ngoan ngoãn cởi quần áo ra, nói lời xin lỗi chúng ta, chúng ta có thể cố gắng bỏ qua cho người. Nếu không, chúng ta sẽ trực tiếp lột sạch đồ ăn trộm không biết xấu hổ, kéo tới trước mặt các sư huynh, để các sư huynh xử lý!" Một đám thiếu niên thấy Quân Vô Tà trước sau không hề hề rảnh, cho rằng đối phương đã bị bọn họ dọa sợ, càng thêm không kiêng nể gì.

Bọn họ chỉ nghĩ phát tiết ghen ghét trong lòng, hoàn toàn không chút lo lắng về bất luận hậu quả gì.

Quân Tà bất quá chỉ là một tiểu quý vừa mới trở thành đệ tử chính thức, đánh hấn một trận, lấp kín miệng hấn, hấn cũng không dám cáo trạng với Kha trưởng lão!

Ánh mắt Quân Vô Tà càng ngày càng lạnh lẽo, cặp con ngươi hơi nheo lại, đáy mắt lạnh lẽo lặng yên tàn sát bừa bãi.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt đúng không! Các huynh đệ, lột ăn trộm không biết xấu hổ này cho ta! Ta muốn nhìn xem rác rưởi này có thể già vờ tới khi nào!"

Mấy thiếu niên thân thể cường tráng, ý vào mình thân cao, cùng nhau nhào về phía Quân Vô Tà gầy ốm.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lùng, linh lực giấu ở trong cơ thể bất chợt bùng nổ!

Ánh sáng linh lực màu cam nổ tung lộn lẫy, hội tụ ở lòng bàn tay Quân Vô Tà, gót chân nàng vừa chuyển, nghiêng người né tránh một người lao tới, linh lực ngưng tụ nơi tay, đột nhiên đẩy về phía hàm dưới người nọ, chỉ đẩy một cái, đã khiến người nọ bay lên! Nàng đột nhiên cúi xuống, quét chân một cái, quét ngang ngàn quân! Trục tiếp xông lên quật ngã những người đó xuống đất! Linh lực trong bàn tay trong giây lát tăng mạnh! Theo bàn tay một lúc sau, linh lực màu cam giống như tia chớp quật những thiếu niên kia ngã xuống đất!

Tiếng kêu rên thê lương liên tiếp, hết đợt này tới đợt khác vang lên ở trong phòng!

Linh lực cam linh nện mạnh ở trên người những thiếu niên đó, khiến cho bọn họ đau đớn nói không nên lời!

Nhưng khi bọn hấn chú ý tới ánh sáng màu cam của linh lực phát ra, tất cả đôi mắt của đám thiếu trùng lớn nhìn lên!

Bọn họ nhìn thấy gì?!

Tiểu tử này cư nhiên là Cam Linh!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 299: Cam Linh (3)

Đều vẫn đang ở độ tuổi thiếu niên, bắt đầu tính từ khi 14 tuổi Giới Linh thức tỉnh, bọn họ tu luyện linh lực nhiều nhất cũng mới hơn ba năm, thời gian ngắn như vậy, hầu như tất cả mọi người cũng đều đang dừng lại ở giai đoạn xích linh. Cam linh, ngay cả khi bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Những thiếu niên tới Khuynh Vân Tông, đều là những người có thể mạnh về y thuật, đắm mình vào trong nghiên cứu y thuật. Bởi vì khi bỏ hết tinh lực vào y thuật, tất nhiên không có nhiều thời gian tu luyện linh lực, vì thế 20 tuổi đều dừng ở dưới xích linh.

Nhưng chuyện gì đã xảy ra với tiểu tử trước mắt này?

Hắn thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ 14-15 tuổi, cư nhiên đã đột phá cam linh!

Mười bốn tuổi Giới Linh mới thức tỉnh, vậy mà chưa đầy một năm đã có thể đột phá từ xích linh đến cam linh!

Mấy tên thiếu niên đều hoàn toàn bị dọa đến nỗi choáng váng, đừng nói đến bản lĩnh Quân Vô Tà một tay điều dưỡng gân mạch hiển lộ ở trước mặt Mộ Thần có bao nhiêu xuất sắc, cho dù nàng chuyên tâm tu luyện linh lực, cũng không có đạo lý đột phá nhanh như vậy!

Tiểu tử này rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên!?

Y thuật đã cao siêu, ngay cả tu luyện linh lực cũng vượt rất xa bọn họ. Chuyện gì đã xảy ra ở đây!?

Cấp bậc linh lực chênh lệch, đủ để khiến cho những thiếu niên lớn hơn Quân Vô Tà vài tuổi, hoàn toàn quý gỏi trước mặt Quân Vô Tà. Cho dù chỉ kém một bậc, nhưng xích linh bất quá là linh lực vừa mới nhập môn, mà cam linh lại là đã là một chân bước vào linh lực tu luyện ngạch cửa trung, giữa hai bên chênh lệch không cần nói cũng biết.

Đây là lần đầu tiên Quân Vô Tà sử dụng linh lực để công kích, lực lượng vi diệu này sôi trào ở trong thân thể nàng, tự nhiên hợp nhất với nàng, khiến nàng có cảm giác không thể giải thích nổi.

Nàng mắt lạnh nhìn những thiếu niên sắc mặt trắng bệch ngã trên mặt đất, những thiếu niên kia vừa bị Quân Vô Tà nhìn như vậy, dọa sợ đến nỗi hai chân đều bắt đầu run rẩy.

Giờ này khắc này, trái tim những thiếu niên kia gần như sụp đổ, lúc trước bọn họ còn cảm thấy Kiều Sở chính là kẻ không nên trêu chọc, nhưng không nghĩ rằng, vị này lại càng tệ hơn!

Cũng không thể trách bọn họ có mắt không trông, thật sự Quân Vô Tà nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống như là chủ nhân của linh lực cường đại.

Kết quả, thực tế quá tàn nhẫn, cam linh cường đại, đồ ập xuống, đánh một đám bọn họ thành đầu heo, mặt mày đều bị sưng lên.

"Muốn chết sao?" Quân Vô Tà nheo mắt, nhìn các thiếu niên đã bị dọa sợ không dám hé răng, khẽ cau mày.

Đám thiếu niên gần như đều kêu thảm, lồm nhồm lao ra ngoài phòng, phăng phất như phía sau có ác quỷ đang đuổi theo.

Kiều Sở đang định tới gõ cửa, kinh ngạc nhìn một đám mặt mày kinh hãi biến sắc hoá tốc chạy như bay ra khỏi phòng của Quân Vô Tà, sừng sốt hồi lâu, cũng không thể hồi phục lại tinh thần.

"Bọn họ đang làm gì vậy?" Kiều Sở đuổi đầu vào trong phòng hỏi Quân Vô Tà, thấy Quân Vô Tà quần áo chỉnh tề, sắc mặt vẫn như thường ngày, cũng không giống bộ dáng bị người khi dễ. Nhưng thật ra mấy tên gia hỏa vừa chạy ra, từng tên đều nhanh như điện chớp, sắc mặt đều trắng bệch.

"Tim chết." Quân Vô Tà hừ lạnh một tiếng, ánh sáng cam linh phân tán khỏi lòng bàn tay.

Kiều Sở mất sắc chú ý tới một màu cam linh lực từ đang phân tán trong tay Quân Vô Tà, hần chớp chớp mắt, hoài nghi có phải mình bị hoa mắt hay không.

Tiểu Tà Từ mới hơn 14 tuổi một chút, Giới Linh thức tinh ước chừng chưa tới nửa năm, không có khả năng nhanh như vậy đã đột phá cam linh, đúng không?

Nhất định là hần đã nhìn lầm rồi!

Kiều Sở vừa định nhắc chân vào cửa, cửa phòng đã bị Quân Vô Tà đột nhiên đóng rầm một tiếng, cái mũi của Kiều Sở tông vào trên cửa thiếu chút nữa đã chảy ra nước mắt.

"Ta muốn nghỉ ngơi." lệnh đuổi khách của Quân Vô Tà truyền đến từ bên trong cánh cửa, Kiều Sở chỉ có thể xoa cái mũi thâm tím của mình, yên lặng lần trở về phòng mình.

Tính tình của Tiểu Tà Từ, thật là quá quái!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 300: Hy vọng (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Vô Tà rời khỏi phòng và đi đến vườn thuốc ở Tầng Vân phong.

Kha Tăng Cúc rất đam mê luyện chế độc dược, ở Tầng Vân phong khắp nơi đều có bày vườn thuốc, dược liệu ở đây cũng được trồng vô cùng phong phú.

Không làm cách nào dùng thứ chất lỏng màu xanh kia để trồng Ngự Tuyết Liên bởi bỏ tinh lực, Quân Vô Tà giờ chỉ có thể trông đợi con khát sẽ nhanh chóng qua đi, cố gắng hấp thụ chút linh lực ít ỏi bằng các loại thảo dược có trong vườn thuốc này.

Sau lần đầu tiên sử dụng công lực vào ngày hôm qua, Quân Vô Tà mới thực sự ý thức được lực độc hữu của thể giới này có sức mạnh ghê gớm đến mức nào, mặc dù nàng có y thuật đó nhưng không hề có ý định là sẽ mang theo nó bên người.

Có Hoa Dao miệng vàng ý ngọc, các thanh niên ở đây xem như sống rất an nhàn, mỗi ngày không phải lo bị đói bụng, lại không cần phải làm việc nhiều, chỉ cần chăm sóc tốt cây hoa ở Tầng Vân phong là được.

Mới sáng sớm, hàng chục thanh niên mang theo xô chạy đến các vườn thuốc khác nhau để tưới nước.

Nhắc tới kẻ cũng lạ, hôm qua đám thanh niên này còn nhìn Quân Vô Tà và Kiều Sở bằng nửa con mắt, vậy mà sáng hôm nay vừa trông thấy họ lại cứ thể đi vòng qua, không dám lại gần, ai nấy đều giống như bị dọa cho khiếp vía, chạy càng xa càng tốt, cũng bởi thế mà gần chỗ ở của Quân Vô Tà, bốn phía xung quanh vườn thuốc đều không có người chăm sóc, chỉ có Kiều Sở xách theo xô nước, cùng mấy cô gái đang cầm bầu nước tạt nước bắn tứ tung, gương mặt ai nấy đều tràn ngập vẻ đáng yêu.

"Tiểu Tà, chúng ta không mau đi tìm Hoa ca đi, còn ở đó trồng hoa trồng cỏ làm gì hả?" Đồ xong xô nước, Kiều Sở đang chán muốn chết, hần dựa vào một bên thân cây ngồi xuống, miệng ngâm một cọng cỏ xanh, hai tay đặt lên phía sau đầu, chăm chú nhìn Quân Vô Tà đang bận rộn với đám thảo dược trong vườn.

Người này vừa biết làm thuốc, vừa biết chế độc dược, không những thế còn biết dùng mưu kế trừng trị kẻ ác, lại bỗng dưng có hứng thú ngồi trong vườn thuốc chăm sóc cây cỏ, hình ảnh này nhìn thế nào cũng khiến người khác cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Quân Vô Tà đối với ánh nhìn cảm thán của Kiều Sở lại không hề có chút quan tâm nào, giả bộ mắt điếc tai ngơ, toàn bộ sự tập trung của nàng đều rơi vào đám thảo dược có trong vườn thuốc này. Đây đều là những thảo dược vô cùng quý hiếm, trước kia nàng cũng chỉ được biết qua sách vở, ở Lân Vương phủ, Quân Vô Tà có rất nhiều loại thuốc mà không có cách nào điều chế được, không có lý do gì khác, chính là bởi vì dược liệu không đủ.

Số lượng dược liệu ở trong nước rất hạn chế, một số thảo dược quý hiếm ngay cả ở Mặc Thiên Uyên cũng không thể nào tìm thấy, Quân Vô Tà cũng đã thử đã tìm kiếm tất cả các nguyên liệu thuốc quý trong nước còn sót lại, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Không ngờ rằng, trong Tầng Vân phong này lại có rất nhiều những thảo dược mà nàng từng nhìn trộm qua từ rất lâu rồi. Có mấy thứ này, Quân Vô Tà có thể chế biến ra những loại thuốc mà trước đó đã từng không có cách nào chế biến được.

Hơn nữa, nàng còn phát hiện ra, càng là dược liệu quý hiếm thì trong quá trình trồng linh lực có thể hấp thụ được càng nhiều, hiệu nghiệm càng nhanh mặc dù vẫn không thể so được với Ngự Tuyết Liên, nhưng so với các loại thảo dược bình thường vẫn còn tốt hơn nhiều.

Phát hiện này làm cho Quân Vô Tà tràn đầy động lực và hưng phấn, tuy vậy nàng vẫn giữ thái độ chăm sóc cây cỏ giống như một người làm vườn, không có gì khác biệt.

Quân Vô Tà ở trong vườn thuốc đúng một ngày, Kiều Sở bởi buồn chán nên chỉ biết chạy đi tìm Hoa ca từ sáng sớm.

Lúc màn đêm buông xuống, khi Quân Vô Tà vẫn chưa rời khỏi vườn thuốc, các vườn thuốc ở Tầng Vân phong mỗi đêm đều sẽ châm đèn dầu, đèn sẽ được thấp sáng mỗi đêm để mọi người có thể chăm sóc những loại thảo mộc quý hiếm này cả ngày lẫn đêm.

Dưới ánh trăng, Quân Vô Tà ngồi xổm bên cạnh vườn thuốc, đang lơ đãng nhìn vào một góc băng thảo thì bỗng nhiên, từ bên trong ống tay áo của nàng truyền đến một tia ấm áp. Nàng theo bản năng duỗi tay, một viên ngọc bích hiện ra, rơi xuống lòng bàn tay nàng.

Nhuyễn Mộc Châu, ban đầu do Quân Vô Dược đưa cho Tiểu Bạch Liên, rồi khi Tiểu Bạch Liên hóa thành Bạch Liên sau khi tu luyện, vốn dĩ viên ngọc này trước giờ vẫn được hần đeo trên người, nhưng sau khi trở về cơ thể của Quân Vô Tà thì lại không có cách nào mang nó theo bên người nên chỉ đành đem giao cho Quân Vô Tà cất giữ hộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 301: Hy vọng (2)

Quân Vô Tà từ trước đến nay vẫn không hề để ý đến Nhuận Mộc Châu này, nàng đương nhiên sẽ không biết phải dùng thế nào.

Chỉ là đêm nay viên ngọc này lại có chút không giống, vốn dĩ là những hạt ngọc lạnh băng khi sờ vào thì lúc này lại đang phát ra từng luồng ấm áp. Quân Vô Tà đặt nó trong lòng bàn tay, dưới ánh sáng của những ngọn đèn và ánh trăng chiếu rọi, nàng nhìn thấy một tia sương mù nhàn nhạt đang không ngừng tỏa ra từ bên trong Nhuận Mộc Châu, sương mù rất nhẹ, nếu không chú ý thì căn bản không thể nhìn thấy được. Lớp sương mù mỏng đang dần bao phủ trước mặt Quân Vô Tà, khiến cho những thảo dược có trong vườn thuốc cũng trở nên ẩm ướt.

Đột nhiên, ánh mắt Quân Vô Tà trở nên sáng ngời, nàng nhận thấy rõ ràng rằng, linh lực đang vào trong cơ thể mình ngày càng trở nên nhiều hơn.

Nếu như nói khi trồng Ngự Tuyết Liên, linh lực đi vào cơ thể Quân Vô Tà có thể nhiều như một hồ nước thì các loại thảo dược bình thường lại chỉ có thể cung cấp được chút linh lực nhỏ bé tựa như một vũng nước mà thôi. Mà thứ quý giá lại nằm ở lượng nước hấp thụ được vào cơ thể. Nhưng lúc này, linh lực ở trong cơ thể Quân Vô Tà đang ngày một trở nên nhiều hơn, tựa như một dòng suối đang không ngừng uốn lượn khắp cơ thể.

Dù biết là không thể nào so sánh được với hồ nước nhưng dòng suối này quả thực là tốt hơn rất nhiều so với vũng nước hay xô nước chật hẹp kia.

Phát hiện này, làm cho Quân Vô Tà thực sự rất đổi kinh ngạc, không thể nhìn được mà ngay lập tức phải đi tìm Tiểu Bạch Liên.

Tiểu Bạch Liên đang ngủ thì bị gọi, về mặt mơ màng vì buồn ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như chiếc bánh bao mềm mại vẫn còn đang mê man chưa tỉnh hẳn, hần dụi dụi con mắt, ngáp một cái, hai bàn chân giẫm ở trên bùn đất.

“Chủ nhân, người tìm ta có chuyện gì vậy?” Trong con mơ màng cái đầu nhỏ bé của Tiểu Bạch Liên không ngừng gật gù lên xuống, dường như vẫn có thể ngủ ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào.

“Đã có chuyện gì xảy ra với Nhuận Mộc Châu?” Quân Vô Tà giờ Nhuận Mộc Châu lên trước mặt Tiểu Bạch Liên. Vừa nhìn thấy nó, mọi con buồn ngủ khi nãy dường như trong nháy mắt đều đã tan thành mây khói. Hần gần như cầm Nhuận Mộc Châu lên mà hít hít cười, dạ dày như đang nhảy lên từng đợt.

“Đã lâu không gặp, thật là nhớ người quá đi!” Tiểu Bạch Liên cười ngây ngô nhìn Nhuận Mộc Châu.

Quân Vô Tà neho đuôi mắt lại, một tay lôi cái đầu nhỏ bé còn đang buồn ngủ của Tiểu Bạch Liên tới sát bên mình.

“Nói vào việc chính!”

Tiểu Bạch Liên ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Quân Vô Tà, tựa hồ như không hiểu câu hỏi của nàng, ngây thơ đáp: “Nhưng việc chính là việc gì mới được chứ?”

Quân Vô Tà chỉ có thể nhẫn nhịn, kiềm chế cơn giận đang bộc phát, kể lại chuyện kỳ lạ về Nhuận Mộc Châu vừa mới xảy ra, Tiểu Bạch Liên nghe xong sùng sốt một hồi lâu mới nói: “Việc này rất bình thường mà, Nhuận Mộc Châu vốn dĩ dành cho thực vật hệ linh giới sử dụng, mà bản thân thực vật hệ linh giới là từ thực vật biến đổi mà thành. Nó có tác dụng đối với thực vật hệ linh giới thì đương nhiên cũng sẽ có tác dụng đối với hoa và cây cỏ thông thường. Chỉ có điều... hoa và cây bình thường không có đủ linh lực, không có ý thức tự thân nó, nên không thể nào lợi dụng Nhuận Mộc Châu để tu luyện nữa, chỉ có thể khiến nó ngày một lớn lên mà thôi...”

Tiểu Bạch Liên dừng một chút, thoáng nhìn Nhuận Mộc Châu trong tay rồi tiếp tục nói: “Ban ngày Nhuận Mộc Châu sẽ hấp thu linh khí đất trời, đến tối khi không có gì để tu luyện linh khí sẽ khuếch tán ra, khi Nhuận Mộc Châu đã hấp thụ qua linh khí thì không chỉ đối với thực vật mà bất kể thứ gì cũng muốn được sở hữu nó.”

Nói xong, Tiểu Bạch Liên còn tỏ vẻ khịt khịt mũi.

Thực sự là quá lãng phí mà, nhiều linh khí như vậy mà lại để cho hoa cỏ tầm thường “ăn” nó, đúng là phí phạm của giới.

Thật tình không biết, Tiểu Bạch Liên liền một phen giải thích, khiến cho nội tâm Quân Vô Tà chấn động không gì sánh nổi, nếu Nhuận Mộc Châu quả thật có hiệu quả đúng như những gì hắn nói thì thứ này có lẽ không chỉ có tác dụng đối với thực vật hệ linh giới mà ngay cả nàng cũng có thể lợi dụng đặc tính của Nhuận Mộc Châu, đồng thời tận dụng thảo dược có trong Tầng Văn phong để nâng cao linh lực của mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302: Hi vọng (3)

Ngay cả tốc độ tu luyện khi còn ở Lân Vương phủ cũng không so bì được, nhưng vì không có điều kiện, linh lực cung cấp thảo dược dưới sự giúp đỡ của Nhuận Mộc Châu cũng đã khiến Quân Vô Tà vui mừng.

Có Nhuận Mộc Châu, khoảng thời gian này ở Khuynh Vân Tông, nàng không bao giờ dùng linh lực để kéo dài tốc độ tu luyện!

Lấy Nhuận Mộc Châu trong tay Tiểu Bạch Liên về, Quân Vô Tà cảm nhận được chút ấm áp đó, không biết vì sao trong đầu bỗng nhiên lại hiện ra về mặt tà mị.

Chỉ trong nháy mắt, Quân Vô Tà ngây ngẩn cả người.

"Quân Vô Dược..." Vài từ không thể nghe rõ từ miệng Quân Vô Tà truyền ra, chân mày của nàng rũ xuống, mày hơi nhăn lại.

Vì sao nàng lại nhớ đến Quân Vô Dược?

Quân Vô Tà nghĩ mãi cũng không hiểu được, về mặt trong đầu rất nhanh bị gạt bỏ, bị nàng ném ra sau đầu, tiếp tục lợi dụng linh lực hấp thu của Nhuận Mộc Châu.

Ẩn trốn ở chỗ tối, Dạ Sát bảo vệ Quân Vô Tà đã sống sờ trong nơi tối tăm, Quân Vô Tà mới vừa nói ra ba chữ, giọng nói rất nhẹ, nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng.

Đó không phải chính là "tên giả" của Gia Tước gia của họ sao!

Gần như trong nháy mắt, một cánh tay của Dạ Sát run lên, thứ màu đen cỡ một ngón út rơi từ ống tay áo của hắn xuống mặt đất, hắn vội vàng lấy tiền giấy mang theo bên mình ra, nhanh chóng viết vài thứ gì đó, để ý sắp xếp bị phong kín lại do Tiểu Hắc Xà nuốt vào bụng.

Nhìn theo bóng màu đen biến mất dần dần trong bụi cỏ, Dạ Sát âm thầm thờ dài.

Tước gia, thuộc hạ cũng chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi!

Từ sau đêm đó, ban ngày Quân Vô Tà rất ít xuất hiện gần phố thuốc, ngược lại khi màn đêm buông xuống, sau khi những người khác đều đã nghỉ ngơi, nàng mới tiến về phía phố thuốc một mình.

Cách làm của Quân Vô Tà khác hẳn với người thường, thiếu niên cùng khóa vào Tầng Vân phong, nhiều nhất cũng chỉ dám lên lút khu vực môi mùa mếp chứ không ai có gan làm trái lại trước mặt Quân Vô Tà.

Kiều Sở đi theo Quân Vô Tà vài lần, mỗi lần đều thấy nàng cắt cắt sửa sửa ở phố thuốc chẳng thứ vị chút nào, không muốn đi cùng nữa, nhưng thật ra, thừa dịp này hắn thường xuyên quấy rầy Hoa Dao.

Sau khi dịch dung thành Kha Tăng Cúc, mỗi ngày Hoa Dao đều có việc phải làm, đó là làm ra vẻ cao lãnh, ngênh ngang kiêu ngạo với các đệ tử xu nịnh, cuộc sống cực kỳ nhàn nhã. Đêm hôm đó, Kiêu Sở lại nhẹ nhàng theo lối cửa sổ vào phòng Hoa Dao mà không gây tiếng động. Hoa Dao vừa mới thay quần áo xong chuẩn bị đi ngủ, vừa thấy kẻ hồ đồ kia đi từ cửa sổ vào mặt đã u ám lại.

"Ngày! Hoa ca, đừng dùng khuôn mặt đó nhìn chằm chằm ta như vậy, đau mắt đó." Ánh mắt Kiêu Sở vô cùng muốn ăn đánh, đáng về không nỡ nhìn thẳng.

Hoa Dao nắm cây lược gỗ bị gãy trong tay.

"Người đến đây làm gì!" Hoa Dao rất muốn giết chết đồ ngu ngốc này, ngoài làm cho người ta bức bối hắn còn có thể làm chút việc của loài người không?

Kiều Sở ngênh ngang ngồi xuống trước bàn, thông thạo rót một chén nước rồi uống một hơi cạn sạch: "Ta đến xem tình hình của huynh ở bên này thế nào, trước đó hai người thương lượng hay lắm, nhưng qua nhiều ngày như vậy sao không thấy động tĩnh gì? Cả ngày Tiểu Tà Từ không chạy đến gác xếp chế thuốc mà ngăn ngõ thì là lên đến phố thuốc mà ngăn người, mỗi ngày huynh cũng ăn không ngồi rồi, rốt cuộc khi nào hai người mới hành động? Ta đã nhàm chán muốn chết rồi."

Kiều Sở nghĩ mãi cũng không hiểu, lúc trước ba người đó nói năng hùng hổ, sau ngày hôm đó, hai vị này lại chẳng có động tĩnh gì?

Không phải nói muốn khiêu khích mâu thuẫn của các trưởng lão và Tần Nhạc, đến thời cơ tiêu diệt Khuynh Vân Tông sao? Rốt cuộc bọn họ hành động gì chứ!

Hoa Dao thờ dài thật mạnh, xem như hắn đã hiểu. Nếu không nói rõ ràng với tên này, hắn tuyệt đối sẽ dồn ép mình đến mức thấy phiền phức mà chết.

"Ngày mai Tần Nhạc muốn tới Tầng Vân phong." Hoa Dao nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 303: Hoán đổi linh hồn (1)

Ánh mắt Kiêu Sở sáng lên, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

"Người trở về nói với Quân Tà, xem nàng ấy có cần chuẩn bị gì không?" người lên kế hoạch là Quân Vô Tà, Hoa Dao nghĩ nàng có quyền được biết hướng đi của sự việc.

"Mọi người đang chờ đợi trong khoảng thời gian này sao?" Kiêu Sở vừa nghĩ liền hiểu được nguyên do trong đó, Hoa Dao vừa mới thay thế Kha Tăng Cúc không lâu, mặc dù hắn có hiểu về Kha Tăng Cúc đôi chút nhưng muốn bắt chước giống y như đúc thì cần phải có một khoảng thời gian để điều chỉnh, hơn nữa tính cách Kha Tăng Cúc lại bất thường, hầu như sẽ không chủ động đi tìm Tần Nhạc, nếu như mạo muội đưa ra những yêu cầu này với Tần Nhạc, nói không chừng sẽ khiến Tần Nhạc cảm thấy ghê hờn, chỉ bằng cứ ôm cây đợi thỏ chờ ông ta tự tới.

Hoa Dao gật đầu công nhận.

Kiều Sở lập tức tinh táo tinh thần: "Được, ta sẽ đi nói với Tiểu Tà Từ."

Nói xong, Kiêu Sở không ở lại lâu, vọt ra ngoài cửa sổ nhanh như chớp.

Hoa Dao gật gật khoe miệng nhìn cửa sổ đang mở, ngày mai hắn sẽ cho người đóng đinh cái cửa sổ này lại.

Kiều Sở lập tức tìm được Quân Vô Tà, quả nhiên người này còn ngồi xổm ở bên kia vườn thuốc, hắn tiến lên một bước lớn: "Ngày mai Tần Nhạc muốn gặp Hoa... Kha Tăng Cúc, Hoa ca hỏi người có cần chuẩn bị gì không?"

Quân Vô Tà đứng dậy, vẻ mặt hiểu rõ.

"Ngày mai đem nó cho Hoa Dao, lúc gặp Tần Nhạc nói chuyện hãy mang theo nó." Không biết Quân Vô Tà xách từ đâu ra một con Hắc Miêu, Hắc Miêu dùng cặp mắt tròn vo nhìn Kiêu Sở.

Kiều Sở hơi sững sờ, tiểu Hắc Miêu này thoát nhìn sao lại thấy quen mắt thế.

“Đây là giới linh của ngươi?” Hắn cuối cùng cũng nhớ ra! Ngày ấy lúc bọn họ bị ném vào gác xép, con mèo này liền trốn sau cái giá, nhưng từ đó về sau hắn không hề gặp lại nó nữa.

“Chắc hẳn Tần Nhạc sẽ không phát hiện ra sự đặc biệt của nó.” Tiểu Hắc từ trước đến nay không phải là giới linh, trên người của nó không có lực linh hồn của giới linh, cho dù là có thì Tần Nhạc cũng sẽ không phát hiện ra nó có gì đặc biệt, chỉ nghĩ nó là một con Hắc Miêu thông thường.

Kiều Sở gật gù đầu, vừa hướng về phía con mèo vươn tay ra muốn sờ một cái, vừa nói với Quân Vô Tà: “Giới linh của ngươi là con hắc thú hôm đó?” Hắn vẫn chưa quên con hắc thú oai phong lẫm liệt trong phòng ngầm dưới đất ngày ấy.

“À!” Cái tay vừa mới vươn tới đã bị Hắc Miêu giương móng vuốt, Kiều Sở dờ khóc dờ cười nhìn Tiểu Hắc Miêu ngao kiêu.

Đột nhiên hắn ngăn cả người, hắn để ý tới lông trước ngực của Hắc Miêu có một đường màu vàng tựa như tia chớp, cái vệt này hắn cũng đã nhìn thấy qua trên người con hắc thú hôm đó, vị trí và hình dạng đều giống nhau như đúc.

“Nó...” Kiều Sở khó tin chỉ vào Tiểu Hắc Miêu hung dữ, ánh mắt sợ hãi.

“Ừ.” Quân Vô Tà như đoán được ý nghĩ trong đầu Kiều Sở, lên tiếng thừa nhận.

“...” Kiều Sở há miệng, nửa ngày cũng không nói được một câu, trên người con Hắc Miêu này không có mùi của giới linh, cũng không giống giới linh, nhưng... lại có thể biến thành con Hắc Miêu to lớn, đây có thể là Hắc Miêu bình thường sao!

Không đoán được vì sao Quân Vô Tà lại đem tặng con Hắc Miêu này, Kiều Sở chỉ có thể làm theo, hắn càng ngày càng cảm thấy cái tên tiểu tử bình thường không nói một lời này làm việc gì người bình thường khó có thể hiểu rõ, không chừng ngay cả Hoa ca cũng không hiểu được dụng ý của Quân Vô Tà.

Mang theo một con mèo...

Rốt cuộc là để làm gì?

“Đúng rồi.” Quân Vô Tà như nghĩ ra điều gì.

“Cái gì?” Kiều Sở nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp những lời khiến người khác kinh ngạc.

“Ngày mai ngươi canh giữ ngoài phòng ta, đừng để cho bất cứ ai vào, kể cả ngươi cũng vậy.” Quân Vô Tà vừa dứt lời, ôm Hắc Miêu chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 304: Hoán đổi linh hồn (2)

Kiều Sở ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của Quân Vô Tà đi xa, đưa tay đơ ra trên không.

Không cho hắn vào hắn không có ý kiến, nhưng thiếu niên ngươi lại để con mèo lại đây! Nếu như ngày mai hắn không vào được phòng của cô ấy, đi đâu mà bắt con Hắc Miêu đưa đến cho Hoa ca!

Thiếu niên ngươi đợi đã!

Mãi đến sáng sớm hôm sau, trong giấc ngủ say Kiều Sở nghe được tiếng kêu chói tai, làm hắn tỉnh giấc ngủ, mở toang cửa ra, Kiều Sở thấy một con Hắc Miêu đứng trước cửa, cả người ngơ ra.

“Chủ nhân ngươi bảo ngươi tới sao?” Kiều Sở nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời vừa mới hé lên, phòng của các đệ tử trong khuôn viên đóng kín, chắc là vẫn đang còn trong giấc ngủ say.

Hắc Miêu hơi hít một hơi, cái vẻ hung ác và kiêu ngạo của ngày hôm qua biến mất không tung tích, cái còn lại chỉ là một chút lạnh lùng khiến người ta sợ.

Kiều Sở nhìn Hắc Miêu, chuẩn bị đưa tay ôm nó vào lòng, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Hắc Miêu, hắn hoảng hốt nhất thời có một loại ảo giác, đứng trước mắt hắn vốn dĩ không phải là một con Hắc Miêu, mà là Quân Vô Tà.

Ánh mắt này, thật là quá giống!

Nhìn vào đôi mắt ấy, thậm chí ôm nó Kiều Sở cũng không có dũng khí, điều này làm cho hắn cảm thấy, hắn như là đang ôm tiểu tử Quân Tà.

Cũng may Hắc Miêu không như hôm qua trực tiếp cho Kiều Sở một nhát cào, ngược lại nó có bước đi nhả nhặn, đi đến bên cạnh Kiều Sở, thân thể nhanh nhẹn, chột nhảy vọt ra không trung dùng móng vuốt lực trên cánh tay của Sở Kiều đập một cái, hình bóng duyên dáng liền nhanh nhẹn rơi trên vai của Kiều Sở.

Hắc Miêu an nhiên ngồi trên vai của Kiều Sở, hai chân trước bấu vào áo, từ từ ngược cầm lên, ánh mắt lạnh lẽo như nước.

“Đúng là gặp quỷ sống, tại sao ta cứ cảm thấy tính cách ngươi với chủ nhân ngươi như là một khuôn đúc ra.” Ánh mắt ấy, cái tính nhỏ mọn ấy, chắc chắn là bản sao của Quân Vô Tà!

Hắc Miêu hôm qua cũng không như vậy!

Mang theo lòng đầy nghi hoặc, Kiều Sở thừa lúc trời chưa sáng, mang theo Hắc Miêu một mạch chạy đến nơi của Hoa Dao.

Hoa Dao đang trong cơn say giấc, bị một tiếng ồn lớn làm tỉnh, anh ta ngồi dậy trên giường, về mặt ẩm ướt nhìn mờ hốt độn làm vỡ cửa sổ!

“Hoa ca!” Mang theo con Hắc Miêu lạnh lùng chạy xông vào phòng phui phui sương sớm trên người, hiếm có một bộ có vẻ giống y phục, hấn đương nhiên rất yêu quý.

Hoa Dao xoa trán, cảm thấy huyết thái dương giật giật căng đau, như là dùng hết tất cả lý trí mới không xông qua đó bóp chết tên ngu ngốc này.

Rốt cuộc hấn có thể như một người bình thường không, gõ cửa!

Hoa Dao kiềm nén sự bất mãn trong lòng, ánh mắt bị hấp dẫn bởi một bóng dáng màu đen.

Hắc Miêu nhảy thoát vào cửa sổ bị Kiều Sở phá vỡ, nhảy xuống từ trên vai của hấn, thân thể nhanh nhẹn vũng vàng nhảy lên trên một bên bàn, đúng lúc mặt đối mặt với Hoa Dao ngồi trên giường.

“Đây là?” Hoa Dao nhiu mày nhìn con Hắc Miêu vừa bình tĩnh vừa có chút kỳ lạ.

Kiều Sở ngồi xuống một bên ghế, cười rồi nói: “Tiểu Tà Từ bảo ta đem đến cho huynh, cô ấy bảo lúc huynh gặp Tàn Nhạc thì mang theo con mèo này, Hoa Ca, huynh nói Tiểu Tà Từ bảo huynh mang con mèo này theo để làm gì?”

Cái này ngay cả Hoa Dao cũng ngần ra, thông minh như hấn cũng không nghĩ ra bên trong cái hồ lô này của Quân Vô Tà rốt cuộc bán thuốc gì.

Không có chuẩn bị gì khác, chỉ bảo anh ta đem con mèo này đi?

Đang lúc Hoa Dao và Kiều Sở đầu óc mơ hồ, ánh mắt Hắc Miêu lạnh nhạt đứng nhìn, đột nhiên mở miệng.

“Mấy giờ Tàn Nhạc qua đây?”

Âm thanh lạnh lẽo quen thuộc tới cùng, dường như có hai luồng sét đánh trên đỉnh đầu của Kiều Sở và Hoa Dao, nhảy mất linh hồn hai người rồi khỏi thể xác!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Hoán đổi linh hồn (3)

Con mèo này biết nói tiếng người!

Còn là giọng nói của Quân Vô Tà nữa!

Kiều Sở hoàn toàn hỗn loạn, cảm sắp rơi xuống đất rồi.

Về mặt của Hoa Dao cũng không tốt hơn chút nào, vốn muốn biến thành Kha Tăng Cúc, bây giờ co giật cẳng lộ về dữ tợn.

“Tiểu Tà Từ?” Kiều Sở ngạc nhiên một lúc mới tìm về âm thanh của mình, hấn không chắc chắn mở miệng hỏi.

“Ừm” Hắc Miêu bình tĩnh lên tiếng.

Kiều Sở quả thực sắp điên rồi!

“Hoa ca, nhanh véo ta một cái, ta xem có phải đang nằm mơ không.” Kiều Sở hoảng hốt cả kinh.

Hoa Dao không hề khách khí, cho Kiều Sở một bạt tay vào khuôn mặt tuần tú!

Bộp một tiếng, vô cùng vang dội!

“Đau không?” Hoa Dao đột nhiên lên tiếng hỏi.

Kiều Sở ôm mặt đỏ bừng, giọng nói như sắp khóc: “Đau...”

Hắc Miêu... Không, nói chính xác là Quân Vô Tà chiếm dụng thân thể Hắc Miêu, lẳng lặng nhìn Kiều Sở và Hoa Dao, trong mắt không có một tia dao động.

Ai cũng không biết, linh hồn của nàng và Tiểu Hắc có thể hoán đổi, sau khi linh hồn dung hợp, nàng có thể làm cho hai linh hồn hoán đổi tương trợ, chỉ là chuyện này có chút nguy hiểm nhất định, linh hồn Hắc Miêu không đủ để chống đỡ thân thể Quân Vô Tà, cho nên lúc Quân Vô Tà hoán đổi linh hồn vào thân thể Hắc Miêu, thật ra thân thể của nàng đang rất nguy hiểm, một khi có người gây ra bất cứ thương tổn gì với thân thể nàng lúc này, nàng cũng không có chút khả năng phản kháng, hơn nữa sau khi hoán đổi linh hồn, Quân Vô Tà không cách nào sử dụng thân thể của Hắc Miêu để biến hóa thành hắc thú.

Có thể nói, chuyện này, bất luận là đối với nàng hay đối với Hắc Miêu mà nói đều cực kỳ nguy hiểm.

Hoán đổi linh hồn phải xây dựng dựa trên tình trạng thân thể song phương đều hoàn chỉnh, vào lúc nàng vừa trọng sinh, thân thể Quân Vô Tà bị tàn phá không chịu được, khi đó nàng không còn cách nào đành phải tiến hành hoán đổi như vậy, nếu linh hồn Hắc Miêu không có cách nào chống đỡ thân thể con người, sẽ tiêu vong theo thân thể, mà cả đời Quân Vô Tà cũng đều bị giam cầm bên trong thể xác nhỏ bé của Hắc Miêu, ngay cả biến dị cũng không thể tiến hành.

Lần này, sở dĩ Quân Vô Tà dám quyết định như vậy, hoàn toàn là xây dựng dựa trên tín nhiệm của Kiều Sở, tuy là thời gian tiếp xúc của nàng và Kiều Sở cùng Hoa Dao cũng không lâu, nhưng thông qua khoảng thời gian tiếp xúc này nàng biết, hai người kia có thể tín nhiệm trong lúc hợp tác, hơn nữa nàng cũng không có ý định nói với bọn họ về sự nguy hiểm trong lúc hoán đổi linh hồn, cho nên bọn họ sẽ không làm bất luận cử động gì nguy hiểm với nàng, dù sao đối với bọn họ mà nói thương tổn nàng cũng không có lợi ích gì.

Tất cả những gì Quân Vô Tà làm đều trải qua kế hoạch tỉ mỉ và cân nhắc lặp đi lặp lại, xác định sẽ không có sai sót mới ra tay.

Nàng bình tĩnh vào thời khắc này, lại làm cho Kiều Sở và Hoa Dao hoảng sợ, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Đừng nói con Hắc Miêu này không phải giới linh, cho dù là giới linh có liên quan đến linh hồn con người, cũng không ai có thể hoán đổi linh hồn giới linh.

Cách làm của Quân Vô Tà làm tan vỡ hoàn toàn thế giới quan của Kiều Sở và Hoa Dao.

Sau một hồi im lặng kỳ lạ, Hoa Dao tìm về ý thức của mình đầu tiên, hần nhìn Hắc Miêu, nỗ lực cho rằng mình đang nói chuyện với Quân Vô Tà.

“Người muốn nghe xem Tần Nhạc nói gì sao?” Hoa Dao nói.

Hắc Miêu khẽ gật đầu, ưu nhã kỳ lạ.

“Ta cần phán đoán độ khoan dung của Tần Nhạc đối với Kha Tăng Cúc.” Kế hoạch thay đổi, nàng muốn ở mức độ lớn nhất, lợi dụng thân phận Kha Tăng Cúc.

“Ta hiểu rồi.” Hoa Dao hiểu rõ, Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc gặp mặt, không được phép có người thứ ba ở đây, nhưng nếu là một con Hắc Miêu, cho dù Tần Nhạc có cẩn thận hiểu chuyện thế nào cũng sẽ không hoài nghi, dù sao, thế gian này làm gì có tiền lệ có người và động vật trao đổi linh hồn lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 306: Không đội trời chung (1)

Lúc trời sáng, Kiều Sở rời đi, canh giữ cửa phòng Quân Vô Tà.

Hoa Dao cùng Quân Vô Tà ngồi đợi Tần Nhạc xuất hiện tại Tầng Vân phong.

Lúc Tần Nhạc xuất hiện ở Tầng Vân phong, dẫn tới không ít tiếng la hét của các thiếu niên mới đến, bọn họ từng người đều dùng ánh mắt cực kỳ sùng bái dõi theo Tần Nhạc.

Chủ nhân chân chính của Khuyên Vân Tông, được lan truyền là người có y thuật mạnh nhất trong thiên hạ!

Tông chủ các đời của Khuyên Vân Tông, y thuật đều cực kỳ cao siêu, trong thời kỳ đầu người sáng lập Khuyên Vân Tông chính là thần y nổi danh nhất thiên hạ, sau khi Khuyên Vân Tông thành lập, theo mỗi một đời tông chủ sinh ra, thế nhân đã quen đặt danh tiếng đệ nhất thiên hạ thần y đi cùng với chức vị tông chủ Khuyên Vân Tông.

Hầu như mỗi ngày đều có người ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, mong đợi Tần Nhạc có thể ra tay, giúp bọn hắn chữa trị ốm đau, ngoại trừ trị liệu vết thương ra, một lý do khác khiến người ta tranh nhau đến chính là đan dược.

Y thuật được hầu như không bao giờ tách ra khỏi luyện chế đan, phẩm là y thuật tuyệt đỉnh đều sẽ có một hai loại độc môn đan dược như vậy.

Ở Khuyên Vân Tông, y thuật của Tần Nhạc có thể làm cây khô sống lại, chữa lành vết thương trên người, mà đan dược của Khuyên Vân Tông cũng giống như vậy, được mọi người khao khát có được, dù sao ai cũng không dám đảm bảo mình sau này có thể bị bệnh nặng hay không, nếu như mỗi lần đều phải không ngại nghìn dặm chạy tới Khuyên Vân Tông cầu y, không nói đến vết thương có thể chịu đựng được lộ trình dài như vậy hay không, chỉ mỗi việc đường dẫn xác cũng đủ để cho một số vết thương nặng mà chết ở nửa đường.

Hơn nữa, mỗi tháng Tần Nhạc chỉ cố định chuẩn bệnh cho một người, có thể có được tư cách này cũng đã là vấn đề, trừ phi có thể đưa ra vật gì làm cho tông chủ Khuyên Vân Tông phải chú ý, hoặc chỉ có thể chờ đợi mỗi tháng một người.

Vì cầu được Tần Nhạc ra tay, vô số người giàu tự nguyện trở thành khách khanh của Khuyên Vân Tông, bao nhiêu phú hào tan hết gia tài, chỉ để cầu một gã trầm tính.

Cho nên, trong mắt thế nhân, cái mà tông chủ Khuyên Vân Tông sở hữu, tuyệt đối không phải y thuật đơn giản như vậy.

Đừng nói trở thành tông chủ của Khuyên Vân Tông, chỉ cần trở thành đệ tử của Khuyên Vân Tông, cũng đủ làm cho những thiếu niên này vui vẻ ra mặt.

Có những người chỉ muốn có cảm giác tồn tại trước mặt Tần Nhạc, nhưng vừa nghĩ tới vẻ mặt âm thầm của Kha Tăng Cúc đều trở nên trung thực hơn.

Tần Nhạc mang theo nụ cười âm áp từ trong Tầng Vân phong đi qua, kiểu khí chất cao quý, ôn hoà đó vừa khiến người ta không dám tùy ý đến gần, lập tức để lại ấn tượng tốt vô cùng trong lòng những đệ tử khác, không ít người còn âm thầm đưa ra lời thề, sau này phải học tập phong cách mạnh mẽ của Tần Nhạc.

Dưới con mắt dòm ngó của mọi người, đi đến chỗ phía sau Kha Tăng Cúc, bước vào cửa, nụ cười trên mặt Tần Nhạc liền biến mất không hình không dạng, dung mạo anh tuấn dường như đến nụ cười, chân mày nhíu chặt đã thể hiện tâm tình của hắn lúc này không hề tốt.

Ôm gương mặt, Tần Nhạc bước nhanh về phía trước, mọi thứ đối với nơi này ông ta đã nhớ kỹ trong lòng, chẳng mấy chốc, ông ta liền vào trong thư phòng, tìm được cở tịch mà Kha Tăng Cúc đang lật xem.

Một âm thanh va chạm, Tần Nhạc đóng cửa thư phòng.

Hoa Dao ngồi trước bàn đọc sách chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt xấu xí kia mang theo nụ cười bí ẩn kỳ lạ, một con Hắc Miêu nằm trên mặt bàn của hắn, hơi híp mắt lại giống như đang ngủ.

“Tần tông chủ sao lại tức giận như vậy?” Hoa Dao bắt chước giọng nói của Kha Tăng Cúc.

Tần Nhạc khẽ nhún mày, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Ta muốn người điều chế một loại độc dược cho ta, khiến người ta sống không bằng chết, một loại độc dược phải chịu muôn vàn đau khổ!” Biểu cảm khuôn mặt Tần Nhạc đang cực kỳ giận dữ, mang theo sự thù hận, đầy mắt vô cùng độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 307: Không đội trời chung (2)

“Ồ? Cho ai dùng?” Hoa Dao nói.

Tần Nhạc hít sâu một hơi, đè lại cơn phẫn nộ gần như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

“Ngữ Yên và Khương trưởng lão chết rồi.”

Hoa Dao hơi ngần ra, Ngữ Yên mà Tần Nhạc nói chính là con gái duy nhất của ông ta – Tần Ngữ Yên. Tần Nhạc cực kỳ yêu chiều cô con gái này, có thể nói Tần Ngữ Yên muốn gì thì Tần Nhạc sẽ nghĩ bằng mọi cách giúp nàng ta có được thứ đó. Là đại tiểu thư của Khuynh Vân Tông, Tần Ngữ Yên mới là người tập hợp hàng ngàn hàng vạn sự yêu chiều, mà khuôn mặt giả vờ thiện lương kia cũng giống Tần Nhạc như đúc.

Hoa Dao và Tần Ngữ Yên từng có duyên gặp mặt một lần, đó là khi hần lên vào đình Tàng Vân tìm bức tranh lần đầu tiên, trong bóng tối hần từng nhìn thấy Tần Ngữ Yên và Kha Tàng Cúc giằng co những thiếu niên vô tội trong căn phòng dưới mặt đất, khuôn mặt xinh đẹp ẩn giấu sự độc ác đó không khác Kha Tàng Cúc là bao, mà nàng ta còn học theo Tần Nhạc ở trước mặt người khác thì ôn hòa khiêm nhượng đủ kiểu, song những chuyện nàng ta làm sau lưng lại chẳng khác gì Kha Tàng Cúc.

Có điều, viên minh châu trên tay Tần Nhạc, sao lại chết như vậy?

Miêu Nhi bò trên mặt bàn khẽ vỗn tai, bấy giờ đôi mắt hơi neho lại mới từ từ hé ra, như có như không đảo qua khuôn mặt đầy thù hận của Tần Nhạc.

Tần Nhạc nhận được tin Tần Ngữ Yên chết sớm hơn so với dự đoán của nàng.

"Thích quốc nhỏ bé, vậy mà lại cả gan như thế! Nhà họ Quân chó má kia, vậy mà dám giết chết con gái ta! Ta nhất định phải khiến cả nhà chúng chết không có chỗ chôn! Kha Tàng Cúc, đưa độc được khiến người đắ ý nhất đời này cho ta. Ta muốn nhà họ Quân và toàn bộ hoàng thất Thích quốc đều phải chôn cùng con gái ta!" Tần Nhạc gần như cắn nát hàm răng. Ông ta đã đến độ trung niên, chỉ có một cô con gái là Tần Ngữ Yên, ông ta yêu thương bảo vệ viên minh châu trên tay bằng mọi cách, ấy vậy mà con gái ông ta lại chết không rõ ràng tại đất nước nhỏ bé xa xôi đó. Sự sỉ nhục và mối hận này khiến ông ta hận không thể ngay lập tức dẫn người đến giết Thích quốc, chém kẻ thù thành trăm nghìn mảnh.

Hoa Dao nghe thấy lời Tần Nhạc nói thì thoáng ngần ra, trong lòng hiện lên một suy nghĩ kì lạ, hần như lơ đãng liếc khóe mắt qua Hắc Miêu ở bên cạnh, lòng vô cùng ngờ vực.

Nhà họ Quân, Quân Tà cũng họ Quân đúng không?

Hơn nữa, lần đầu tiên Kiều Sở gặp Quân Vô Tà, không phải trong hoàng thành Thích quốc đấy ư?

Trước đây Hoa Dao rất hiếu kỳ Quân Vô Tà có thâm thù đại hận gì với Khuynh Vân Tông mà muốn diệt cả Khuynh Vân Tông, bấy giờ xem ra nếu hần đoán không sai thì Quân Vô Tà ắt hẳn có quan hệ mật thiết với nhà họ Quân đã giết hại Tần Ngữ Yên, nàng muốn diệt Khuynh Vân Tông cũng là để ra tay trước giành lợi thế.

Khuynh Vân Tông không diệt, nhà họ Quân ắt phải vong!

Là đồng bọn hợp tác, cho dù Quân Vô Tà có phải người nhà họ Quân hay không, Hoa Dao vẫn quyết định hỏi giúp nàng một câu: “Chuyện thế này hà tất phải tìm ta. Các khách khanh của Khuynh Vân Tông có mấy người xử được nhà họ Quân, không phải sao?”

Tần Nhạc cười lạnh một tiếng, nói: “Một đao làm thịt chúng không phải đã quá hời cho chúng hay sao, ta muốn chúng sống không bằng chết, ta muốn lời tất cả bọn chúng về Khuynh Vân Tông, khiến chúng ngày ngày chịu giày vò, cầu sống không được cầu chết không xong thì mới giải được mối hận trong lòng ta!”

Mối thù giết con gái không đội trời chung! Nếu không thể khiến kẻ thù chịu mọi giày vò thì sao có thể an ủi linh hồn con gái trên trời của ông ta chứ!

Hoa Dao khẽ gật đầu.

Quân Vô Tà hóa thân thành con Hắc Miêu nghe xong lời Tần Nhạc nói, mắt rừ xuống, ý tốt của Hoa Dao nàng đã nhận, Tần Nhạc thế này là không định phải những kẻ mạnh khác đến Thích quốc.

Có điều cho dù ông ta dám phải người đi, Quân Vô Tà cũng không sợ.

Nếu nàng đã dám rời khỏi Thích quốc thì cũng đã hoàn toàn nắm chắc, trước khi tiêu diệt Khuynh Vân Tông, bất cứ ai Tần Nhạc phải đi đều không thể động vào một người nào của nhà họ Quân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308: Không đội trời chung (3)

“Có điều giết mấy người, ta đồng ý với ông là được. Nhưng mà, xem như điều kiện trao đổi, ông cũng phải đồng ý với ta một chuyện.” Hoa Dao thu tinh thần lại, nói.

“Chuyện gì?” Tần Nhạc nhú mày hỏi, hiện giờ ông ta một lòng muốn báo thù cho Tần Ngữ Yên, cho dù Kha Tàng Cúc đưa ra yêu cầu gì, ông ta cũng đều đồng ý.

Hoa Dao cười nhẹ, nói: “Nói là điều kiện chẳng bằng nói là những thứ cần để báo thù cho con gái ông. Người có thể giết chết Khương Thành Thanh không nhiều, nếu ta nhớ không lầm, lần này những người cùng Khương Thành Thanh và đại tiểu thư đến Thích quốc hần còn có không ít cao thủ, ấy vậy mà những người đó đều chết ở Thích quốc, trong Thích

quốc át có kẻ mạnh trấn giữ. Ông cũng biết đấy, cùng một loại độc ở trên người kẻ càng mạnh thì hiệu quả càng yếu, nếu ông muốn báo thù cho con gái thì cần cho ta chút trợ giúp.”

Tần Nhạc nhìn Hoa Dao, sột ruột nói: “Rốt cuộc ngươi có ý gì! Cứ nói thẳng là được!”

Hoa Dao khẽ cười nói: “Ý rất đơn giản, mấy thiếu niên mới gia nhập thực lực quá kém, ta đã không có hứng thú với họ nữa rồi, dùng họ căn bản không thử ra được độc của ta có hiệu quả thế nào. Đệ tử mười hai đình của Khuyneh Vân Tông thực lực tuyệt vời, lại luôn tiến hành tự điều chỉnh, linh lực của họ có lẽ không mạnh như kẻ mạnh thực sự kia, nhưng cơ thể họ lại tốt hơn người bình thường quá nhiều, nếu dùng họ để thử loại độc của ta, vậy thì kết quả sẽ chuẩn xác hơn, cũng có thể khiến những kẻ đã giết con gái ông chịu giày vò kinh khủng hơn, không phải sao?”

Lời của Hoa Dao khiến Tần Nhạc thoáng ngần ra, ông ta nhìn chăm chăm khuôn mặt xấu xí kia không chớp mắt, muốn tìm ra thứ gì từ đó.

“Ngươi muốn dùng đệ tử Khuyneh Vân Tông của ta để thử độc?” Giọng nói của Tần Nhạc trở nên âm trầm lạnh lùng.

Hoa Dao chẳng hề bận tâm: “Có gì mà không được? Đệ tử Khuyneh Vân Tông nhiều như thế, mặc dù ta chọn ra mấy người từ các đình nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại cục, ông yên tâm, ta sẽ không động vào đệ tử của ông đâu.”

“Kha Tăng Cúc! Khẩu vị của ngươi có vẻ cũng quá lớn rồi đấy!” Tần Nhạc giận dữ đứng phắt dậy, rốt cuộc Kha Tăng Cúc có biết hắn đang nói gì không! Dùng đệ tử chính thức của Khuyneh Vân Tông để thử độc, còn muốn lựa chọn từ chỗ đệ tử của các trưởng lão khác, hắn căn bản đang muốn làm các trưởng lão khác bề mặt!

Các đệ tử nội môn của Khuyneh Vân Tông gần như đều biết đình Tăng Vân là nơi thế nào, nếu họ bị đưa đi, vậy thì các vị trưởng lão thân là sư phụ của họ còn mặt mũi gì nữa?

Hoa Dao cười lạnh một tiếng, nói: “Khẩu vị của ta, đương nhiên không thể so với tông chủ như ông được, nếu phải nói đến khẩu vị lớn, Tần tông chủ, ông mới là người có khẩu vị lớn nhất, nếu không sao ông lại lên được vị trí tông chủ Khuyneh Vân Tông này chứ? Nếu khẩu vị của ông không đủ lớn, chức tông chủ Khuyneh Vân Tông này e rằng phải đổi cho Mộ Thần của đình Nhiếp Vân làm rồi.” Hoa Dao bắt chước giọng y hệt ngữ điệu kì quái của Kha Tăng Cúc.

Lời này khiến sắc mặt Tần Nhạc tái xanh, hai tay ông ta nắm chặt thành quyền, ông ta giận dữ đến mức người run run, dường như vận hết sức mạnh của cả cơ thể mới không dùng một chương bỏ chết tên khốn kiếp đang mở miệng uy hiếp này.

Ông ta đã muốn giết Kha Tăng Cúc không biết bao nhiêu lần, nhưng từ đầu đến cuối đều không được như ý, một là chứng cứ năm đó ông ta khi sư diệt tổ nằm trong tay Kha Tăng Cúc, hai là Kha Tăng Cúc am hiểu dùng độc, mặc dù hắn không có linh lực bên người, song một thân độc được đó đã đủ để hắn và kẻ thù đồng quy vu tận.

Bất kể là điểm nào đều khiến Tần Nhạc không giết được hắn, còn phải chịu đựng hắn.

Tần Nhạc hít sâu một hơi, ngồi lại chỗ cũ.

“Ngươi phải biết, nếu ta đồng ý với yêu cầu của ngươi, bên phía các trưởng lão khác ta sẽ không dễ ăn nói.” Từ huyết nằm trong tay Kha Tăng Cúc, Tần Nhạc không thể không cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 309: Không đội trời chung (4)

“Làm ra sao, làm như nào, Tần tông chủ tự nghĩ đi.” Hoa Dao nhất định không đồng ý, hắn không phải là Kha Tăng Cúc, cho dù chọc giận Tần Nhạc hắn cũng không thêm đề ý, kể cả khiến Tần Nhạc tức giận muốn giết người, chỉ cần có thể khuấy đảo Khuyneh Vân Tông là được.

Tần Nhạc nghiêng răng nhìn Kha Tăng Cúc, trầm mặc một lúc, cuối cùng mới mở miệng nói: “Được! Ta đồng ý! Nhưng ngươi bắt buộc phải đáp ứng là không được động vào đệ tử thân truyền của các trưởng lão, hơn nữa phải nhanh chóng làm ra cho ta thuốc kích độc, ta không muốn đợi lâu!” Vì muốn báo thù cho con gái cũng là vì muốn khống chế người khác, Tần Nhạc không thể không đồng ý trước yêu cầu vô lý của Kha Tăng Cúc.

Mặc dù Tần Nhạc hiểu rõ, đáp ứng yêu cầu của Kha Tăng Cúc sẽ làm các trưởng lão khác bất mãn, nhưng ông ta tự tin rằng ông ta đã nắm chặt Khuyneh Vân Tông trong tay, cho dù các trưởng lão bất mãn thì cũng không có chuyện lớn gì xảy ra được.

Tần Nhạc tự cho mình là đúng nên rất nhanh đã chuốc lấy kết cục thảm hại, hiện tại mặc dù ông ta cho rằng Kha Tăng Cúc cuồng vọng nhưng cũng biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm, có điều ông ta lại không biết rằng Kha Tăng Cúc bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, điều mà Quân Vô Tà và Hoa Dao muốn đó chính là Khuyneh Vân Tông rơi vào cảnh hỗn loạn trước nay chưa từng có.

“Ông yên tâm, ta sẽ làm ông hài lòng.” Mục đích đã đạt được, Hoa Dao cũng không muốn nói nhiều, bên ngoài đáp ứng nhưng bên trong thì đang cười lạnh.

Chỉ sợ Tần Nhạc không đợi được đến lúc báo thù Quân gia và Thích quốc thì đã chôn thân ở trong Khuyneh Vân Tông rồi.

Tần Nhạc có được câu trả lời vừa ý mới đứng dậy rời khỏi đây.

Lúc Tần Nhạc vừa bước đến cửa thư phòng, Hoa Dao đột nhiên nói: “Tám bản đồ kia ông đã cất đi rồi?”

Bước chân của Tần Nhạc hơi khựng lại, bóng lưng đột nhiên thẳng đứng, trầm mặc một lúc sau mới thấp giọng nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ cất nó thật kỹ.”

Tần Nhạc đang quay lưng lại với Hoa Dao nên không biết dưới đáy mắt Hoa Dao ngồi trước bàn kia trong lúc ông ta trả lời đã lóe lên một nụ cười.

Sau khi Tần Nhạc rời khỏi, căn phòng chỉ còn lại Hoa Dao và Hắc Miêu.

Hoa Dao chống cằm trầm mặc một lúc lâu, nhìn Hắc Miêu yên tĩnh ngồi nghe từ đầu đến cuối rồi nói: “Người giết Tần Ngự Yên và Khương Thành Thanh là người thân của ngươi?”

Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Hoa Dao, với trí thông minh của Hoa Dao đoán được việc này không có gì khó cả.

“Là ta.” Nàng nói không che giấu gì cả.

Hoa Dao hơi sững người sau đó lập tức cười rộ lên.

“Thảo nào người muốn hủy diệt Khuynh Vân Tông, sợ là người đã sớm biết chuyện xảy ra hôm nay rồi, nếu như để Tần Nhạc động thủ trước thì người không đủ lực xoay chuyển tình thế, vậy nên người định tiêu diệt Khuynh Vân Tông sớm một bước đúng không?”

“Đúng.” Quân Vô Tà quyết đoán.

Hoa Dao nhìn Hắc Miêu, nhìn xuyên qua đôi mắt lạnh lùng trong suốt đó, hần phảng phát thấy được linh hồn bé nhỏ trong thân thể nhỏ bé này.

“Chờ đến khi việc ở Khuynh Vân Tông kết thúc, nếu như người có thời gian thì trở về cùng ta có được không?” Tuổi nhỏ như vậy mà đã có tâm cơ như thế, đúng không thể xem thường.

“Ta đồng ý rồi, không phải sao?” Mắt của Hắc Miêu hơi híp lại, nhảy từ trên bàn xuống.

“Sự dung túng của Tần Nhạc đối với Kha Tăng Cúc dường như không có giới hạn, chỉ cần không uy hiếp đến vị trí tông chủ của ông ta, ở các đỉnh núi khác chúng ta có thể tùy ý làm việc gì cũng được, đừng để lãng phí cơ hội.” Trước khi đi Quân Vô Tà ném lại câu nói đó, sau đó nhanh chóng biến mất với cơ thể linh hoạt của Hắc Miêu.

Hoa Dao nhìn Hắc Miêu biến mất trước mắt, đáy mắt hiện lên ý cười, nếu là nàng, có lẽ có thể làm ra thứ thuốc kia thật.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310: Khủng hoảng tràn lan (1)

Cái chết của Tần Ngữ Yên làm cho Tần Nhạc hết sức tức giận, ông ta không chờ được mà điên cuồng muốn tìm Quân gia và Thích quốc báo thù, nằm mơ cũng muốn hung thủ giết hại con gái ông ta chết không có chỗ chôn.

Nhưng, Tần Nhạc lại không ngờ rằng, Quân Vô Tà kẻ giết Tần Ngữ Yên lại đang ở trong Khuynh Vân Tông, đã nghe thấy hết tất cả những oán hận cùng sự trả thù của ông ta.

Tần Nhạc muốn hủy diệt Quân gia, Quân Vô Tà lại không muốn nhấn chìm Khuynh Vân Tông trong địa ngục sao?

Một sáng một tối, hai bên cứ thế triển khai nước cờ của mình.

Sự lớn mạnh của Khuynh Vân Tông khiến Quân Vô Tà không dám có bất kỳ sai sót nào, nếu như không hủy diệt toàn bộ Khuynh Vân Tông thì sắp tới sẽ là kiếp nạn của Quân gia.

Trở về chỗ ở của mình, Hắc Miêu bước vào phòng trước ánh mắt quý dị của Kiều Sở, lặng lẽ thay đổi linh hồn.

Linh hồn Quân Vô Tà đã trở về vị trí cũ, chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt lạnh lẽo trong suốt không có chút tình cảm nào, Hắc Miêu uể oải gối đầu lên hai đầu gối nàng, hợp thành linh hồn thú ở trong cơ thể của Quân Vô Tà tiêu hao rất nhiều năng lượng của nó.

Ánh sáng mặt trời hắt vào phòng qua cửa sổ, mặt trời mọc ở phía đông, cũng là lúc Quân Vô Tà nàng hành động, đã bước đầu thấy manh mối rồi.

Hoa Dao đã có được sự cho phép của Tần Nhạc, Khuynh Vân Tông sẽ đón một phen hỗn loạn, mà nàng chỉ cần từng chút từng chút một đẩy Khuynh Vân Tông đến bờ diệt vong trong sự hỗn loạn ấy.

Chiều hôm đó, Hoa Dao với dung mạo của Kha Tăng Cúc dẫn theo Quân Vô Tà và Kiều Sở là hai “đệ tử” của Tăng Vân phong, đến thăm Thương Vân phong gần Tăng Vân phong nhất.

Thương Vân phong thuộc sự quản lý của Khương Thành Thanh, sau khi Khương Thành Thanh rời khỏi, mọi chuyện lớn nhỏ của Thương Vân phong đều giao cho đại đệ tử của ông ta là Cao Hùng xử lý, trong ngày nhận được tin Tần Ngữ Yên chết thì thông tin cái chết của Khương Thành Thanh cũng truyền đến Thương Vân phong, lúc đó trên dưới Thương Vân phong đều nhuộm một màu tang thương, ba đệ tử thân truyền của Khương Thành Thanh đến thì thể của Khương Thành Thanh cũng chưa tìm được để mang về chịu tang.

Lúc ba người Hoa Dao xuất hiện ở Thương Vân phong, Cao Hùng đang đỏ mắt nói gì đó với các đệ tử, hần vừa nhìn thấy “Kha Tăng Cúc” liền lấy tay lau mặt sau đó vội vàng chạy lại đón tiếp.

“Kha trưởng lão.”

Hoa Dao nhìn Cao Hùng một cách tự nhiên, sau đó nói: “Ta nhận lệnh của Tần tông chủ đến Thương Vân phong chọn ra mấy đệ tử đến giúp Tăng Vân phong chút việc.”

Cao Hùng ngây người, Tăng Vân phong là nơi nào?

Đó chính là nơi các đệ tử của Khuynh Vân Tông chỉ có thể nhìn từ xa, nếu không phải là đệ tử của Tăng Vân phong, cho dù là đệ tử của Kha Tăng Cúc cũng thường xuyên tự nhiên mặt tích, còn về nguyên nhân mặt tích thì trong lòng mọi người đều rõ.

Bây giờ Kha trưởng lão tự nhiên lại chạy đến Thương Vân phong “chọn” đệ tử, tình hình này đúng là khiến Cao Hùng vừa nghe xong đã thấy da đầu tê dại.

Cái gọi là đến giúp đỡ, chỉ sợ đó là nộp mạng.

“Kha trưởng lão, sự phụ ta mới gặp nạn, người xem...” Cao Hùng khàn giọng, toát mồ hôi lạnh, lúc Khương Thành Thanh còn sống, hần không có gì phải sợ, cho dù có đối mặt với Kha Tăng Cúc cũng có Khương Thành Thanh ra mặt, nhưng bây giờ Khương Thành Thanh vừa mất, Kha Tăng Cúc lại tìm đến tận cửa đòi người, đây không phải rõ ràng là bắt nạt Thương Vân phong bọn họ không có trưởng lão sao!

Cao Hùng tức giận nhưng không dám nói, chỉ có thể trưng bộ mặt khổ sở nhìn Kha Tăng Cúc.

“Chính là bởi vì sự phụ các người đi rồi, ta thân làm trưởng lão của Khuynh Vân Tông cũng không nỡ nhẫn tâm mới giúp sự phụ các người chăm sóc đệ tử của hần, Cao Hùng người đừng có không biết tốt xấu gì, ta chỉ chọn có vài đệ tử thôi, người yên tâm, người và hai sự đệ của người ta sẽ không chọn, dù sao cũng ta cũng phải giữ lại đệ tử kế thừa của Khương trưởng lão hần.” Hoa Dao giả vờ ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Khủng hoảng tràn lan (2)

Sắc mặt Cao Hùng lập tức trắng bệch, lời nói này không thể rõ ràng hơn được nữa rồi, Kha Tăng Cúc lần này quyết tâm phải mang người về Tăng Vân phong, Thương Vân phong đã mất đi sự che chở của Khương Thần Thanh, nếu hần vẫn tiếp tục đối đầu với Kha Tăng Cúc thì người đen đuôi có lẽ là hần rồi!

“Vậy... làm phiền Kha trưởng lão rồi.” Cao Hùng nhẫn nhịn không phun máu ra.

Hoa Dao hài lòng gật đầu, nghiêng ngang dẫn Quân Vô Tà và Kiều Sở đi vào trong Thương Vân phong dạo như chốn không người.

Ba người trên đường thu hút vô số ánh mắt của các đệ tử Thương Vân phong, ai không biết nhiều võ công thì Cao Hùng thông báo thông tin xuống rằng Kha trưởng lão đến Thương Vân phong “chọn” đệ tử.

Trong thời gian ngắn, thỏ chết cáo thương(*), người trong Thương Vân phong ai ai cũng thấy bất an, ai cũng rõ ràng mục đích cần người của Kha Tăng Cúc.

Nếu như bị hần chọn phải đến Tăng Vân phong, vậy thứ đón chờ bọn họ sẽ là sự dày vò sống không bằng chết.

Tất cả mọi người đều cầu khẩn Kha trưởng lão đừng “chọn” mình.

Kiều Sở đi phía sau Hoa Dao, nhìn thấy các đệ tử nhượng bộ lui binh thì tự thấy có cảm giác cáo mượn oai hùm.

“Sao ta lại cảm thấy chúng ta như biến thành kẻ ác vậy nhỉ?” Kiều Sở sờ sờ mũi.

“Nếu cho bọn họ phản kích thì bọn họ sẽ thành kẻ xấu. Người bây giờ cảm thấy họ đáng thương là bởi vì chúng ta ở trên còn bọn họ ở dưới, bọn họ chỉ có thể để chúng ta xâu xé, nhưng nếu như không phải là có kế hoạch của Quân Vô Tà thì người bị xâu xé bây giờ có lẽ là chúng ta.” Hoa Dao không có chút nào gọi là không vững tâm, hần đến Khuynh Vân Tông sớm hơn Kiều Sở rất lâu, trong thời gian yên ổn nửa tháng, hần đã nhìn thấu sự vô si cùng độc ác của thiên hạ đệ nhất tông này.

Sao bây giờ các đệ tử lại cảm như hến thế, sự hung hăng can quấy, ngông cuồng của ngày xưa đâu rồi?

Dưới Vân sơn vốn có không ít thôn xóm, nhưng bây giờ đừng nói đến thôn xóm, đến một bóng người cũng không có, vậy những người dân trong thôn đi đâu? Nơi ở của bọn họ sao lại biến mất?

Người trên Vân Sơn sớm đã không còn ai trong sạch rồi.

“Nói có lý, nếu như vậy ta thà làm kẻ ác ngay từ đầu, còn tốt hơn bị kẻ ác khác ra tay trước.” Kiều Sở cười ha ha.

Nhân từ với đệ tử của Khuynh Vân Tông?

Đừng đùa, đệ tử của Tăng Vân phong gửi cho Kha Tăng Cúc những thiếu niên mới nhập môn để hần giày vò đến chết, cũng không thấy bọn họ có chút thương xót nào.

Tâm của đệ tử Khuynh Vân Tông đã tầm tó từ rất lâu rồi.

Ở trong Khuynh Vân Tông mà muốn giữ được tâm hồn lương thiện thì chỉ sợ là sớm đã bị giày vò đến chết.

Hoa Dao và Kiều Sở thì thầm với nhau, Quân Vô Tà lại âm thầm quan sát hai người bọn họ, chuyện mà bọn họ vừa nói chỉ nàng nghe được, nàng hơi nheo mắt nhìn hai tên thiếu niên vẫn chưa trưởng thành.

Bọn họ còn nhỏ hơn Mặc Thiên Uyên một vài tuổi, nhưng trí tuệ lại trưởng thành hơn rất nhiều.

Lần đồng minh này bớt lo hơn lần trước bao nhiêu.

Đi lòng vòng trong Thương Vân phong nửa ngày, đám người Hoa Dao đã dọa cho các đệ tử Thương Vân phong toát hết mồ hôi lạnh, sau đó mới chọn bừa ra hai tên đệ tử.

Hai tên bị chọn trong đám đệ tử quý xuống ngay tại chỗ, mặt hai người phờ phạc, biểu cảm như chực khóc đến nơi, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Cao Hùng cầu cứu.

Cao Hùng chỉ là đại đệ tử của Khương Thành Thanh, còn Kha Tăng Cúc lại là trưởng lão, cho dù có một trăm lá gan, hần cũng không dám chống lại mệnh lệnh của Kha Tăng Cúc, nhất là khi sự phụ Khương Thành Thanh của hần không còn, vì vậy hần làm như không thấy ánh mắt cầu cứu của hai đệ tử kia, gượng cười tiễn Kha Tăng Cúc xuống Thương Vân phong.

(*)Thỏ chết cáo thương: một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 312: Khủng hoảng tràn lan (3)

Hai tên đệ tử bị bắt về Tàng Vân phong lòng đã như tro nguội, khi đến bên ngoài cổng núi Tàng Vân phong, hai chân không tự chủ được mà run lên cầm cập, sắc mặt nhợt nhạt, bi thương như muốn nói ta sắp mất mạng rồi.

Chuyện “Kha Tàng Cúc” đến Thương Vân phong bắt người đã truyền khắp Khuynh Vân Tông ngay trong hôm đó, các trưởng lão đều nhận được tin tức này nhưng lại không có phản ứng gì mạnh.

Trong mắt bọn họ, Thương Vân phong không có sự che chở của Khương Thành Thanh thì chịu chút bất công là chuyện bình thường.

Lúc Khương Thành Thanh vẫn còn sống, các đệ tử của Thương Vân phong ý vào trưởng lão của mình có quan hệ thân thiết với Tần Nhạc mà hồng hách kiêu ngạo, có không ít xung đột với các đệ tử ở phong khác.

Thế nên bây giờ thấy đám hỗn láo ấy bị Kha Tàng Cúc trừng trị, các trưởng lão khác cũng không thấy có gì không ổn, ngược lại còn thấy Kha Tàng Cúc rất to gan, Khương Thành Thanh vừa mới mất, thế mà dám đến Thương Vân phong gây sự.

Hơn nữa Tần Nhạc luôn thiên vị Kha Tàng Cúc do vậy các trưởng lão thấy chuyện lần này cũng không có gì lạ.

Các trưởng lão khoanh tay đứng nhìn nhưng những đệ tử của Thương Vân phong lại không được nhẹ nhõm như vậy.

Ngày thứ hai sau khi hai đệ tử bị bắt đến Tàng Vân phong, Cao Hùng liền lặng lẽ nghe ngóng tin tức của hai đệ tử này. Mặc dù Kha Tàng Cúc nói chỉ dẫn hai đệ tử này đi nhưng Cao Hùng vẫn thấy không yên tâm, tính cách của Kha trưởng lão này luôn nặng nề thất thường, nếu như mấy hôm sau hắn lại đến thì Cao Hùng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Vì thế hắn chỉ có thể âm thầm nghe ngóng tin tức của hai đệ tử, cầu cho bọn họ không gặp bi thảm gì ở Tàng Vân phong, cũng là cho những đệ tử còn lại một vài tia hi vọng.

Sau hôm đó, không khí ở Thương Vân phong càng bị dồn nén, vốn dĩ cái chết của Khương Thành Thanh đã làm các đệ tử hoang mang lo sợ, ngờ đâu tin tức Khương Thành Thanh chết vừa truyền ra ngoài thì Kha Tàng Cúc đã tìm đến tận cửa gây khó dễ.

Không có sự bảo vệ của trưởng lão, các đệ tử của Thương Vân phong chỉ có thể cúp đuôi làm người.

Mà đến ngày thứ ba kể từ sau khi Kha Tàng Cúc đến Thương Vân phong, Cao Hùng không nghe ngóng được bất cứ tin tức gì về hai đệ tử từ người khác, điều này có nghĩa là gì, trong lòng Cao Hùng đã quá rõ rồi!

Những đệ tử mất tích ở Tàng Vân phong thì có kết cục gì ngoài chết thảm biến thành phân bón hoa cho Tàng Vân phong?

Cao Hùng không giấu tin tức này nên các đệ tử Thương Vân phong rất nhanh đều biết hết, giống như cộng rom cuối cùng đề chết con lạc đà(*), tất cả các đệ tử như bị sét đánh trúng.

Không có Khương Thành Thanh, các trưởng lão khác chỉ khoanh tay đứng nhìn không quan tâm, tổng chủ lại càng để Kha Tàng Cúc mặc sức hành hạ các đệ tử chính thức của Khuynh Vân Tông, điều này khiến nội tâm các đệ tử quen hung hăng kiêu ngạo dưới sự che chở của Khương Thành Thanh hoảng sợ mà oán hận.

Bọn họ rất sợ chính mình trở thành mục tiêu, đồng thời cũng oán hận tổng chủ và trưởng lão đã bỏ mặc bọn họ.

Bọn họ cũng là đệ tử của Khuynh Vân Tông, tại sao khi sư phụ bọn họ vừa mới mất đã mặc cho Kha Tàng Cúc đến bắt nạt ức hiếp bọn họ?

Trong lòng các đệ tử Thương Vân phong tràn ngập hận thù đan xen hoảng sợ, bọn họ không qua lại với bất kỳ các phong khác, toàn bộ Thương Vân phong như bị phong tỏa, các đệ tử của phong không xuất hiện ở bất cứ nơi nào khác trên Khuynh Vân Tông.

Bọn họ cảm thấy mình như bị Khuynh Vân Tông vứt bỏ, nếu tổng môn không thể bảo vệ được họ nữa thì sao bọn họ phải ngoan ngoãn như cừu non bị chờ làm thịt?

Trong mấy ngày Thương Vân phong gặp nạn, các trưởng lão vốn dĩ đang xem kịch hay nay lại không thể cười nổi.

Bởi vì “Kha Tàng Cúc” lại dẫn hai đệ tử đến phong của bọn họ, chính xác, lại gặp cảnh có một không hai như ở Thương Vân phong.

Nơi gặp nạn đầu tiên chính là Kỳ Vân phong!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 313: Khủng hoảng tràn lan (4)

Thái Trác trưởng lão của Kỳ Vân phong đã ngoài năm mươi, lúc trước khi Tần Nhạc trở thành tổng chủ Khuynh Vân Tông ông ta đã là trưởng lão của Khuynh Vân Tông rồi, bởi vì tuổi tác nên Thái Trác cũng khá có uy tín trong các trưởng lão, đến Tần Nhạc cũng phải nhường ba phần.

Ai mà ngờ Kha Tàng Cúc lại dám dẫn đệ tử đánh thẳng vào Kỳ Vân phong, cướp đi hai đệ tử ngay trước mặt Thái Trác đã râu tóc hoa râm, sau đó nghênh ngang rời đi để lại Thái Trác tức đến nổi máu dồn lên não, suýt nữa thì tức chết!

Hồng hách! Quá hồng hách!

Bi kịch mấy ngày trước ở Thương Vân phong nay lại tái diễn ở Kỳ Vân phong! Càng làm người ta khó tin hơn là, cách làm lần này của Kha Tàng Cúc càng ngang ngược, cướp hai đệ tử ngay trước mặt Thái Trác, không để cho Thái Trác tí thể diện nào.

Đệ tử của Thương Vân phong bị cướp đi còn có thể nói do chuyện của Khương Thành Thanh, phong không có trưởng lão che chở.

Nhưng chuyện của Kỳ Vân phong đã nâng sự hung hăng ngang ngược của Kha Tăng Cúc lên một tầm cao mới!

Trường lão người ta vẫn đang yên đang lành, lại dám cướp người ngay trước mặt! Cui Khuyh Vân Tông này chỉ có mình người sao!

Thái Trác tức đến sắp học máu, được đệ tử đi đến tìm Tàn Nhạc, nước mắt lưng tròng kể tội Kha Tăng Cúc, nói đến khàn cả tiếng nhưng lại không thấy Tàn Nhạc chỉ trích gì Kha Tăng Cúc.

Tàn Nhạc chỉ nói vài lời trấn an Thái Trác, đồng thời tỏ ý bao giờ đến ngày mở sơn môn sẽ để cho Thái Trác chọn trước vài đệ tử ưu tú, ngoài ra không có gì khác nữa.

Khi Thái Trác từ chỗ Tàn Nhạc đi ra, sắc mặt âm u như sắp mưa đến nơi rồi, vừa ra khỏi cổng lớn của viện liền tròn mắt ngất luôn, các đệ tử đi cùng hoảng loạn nghiêng về Kỳ Vân phong.

Có tiền lệ của Kỳ Vân phong, các trường lão khác cũng cười không nổi, Kha Tăng Cúc làm những việc điên cuồng mất trí như thế vậy mà tông chủ lại không nói tiếng nào, rõ ràng là để mặc Kha Tăng Cúc tiếp tục ngang ngược như vậy.

Hiện tại là Thương Vân phong và Kỳ Vân phong, sắp tới nói không chừng họa này sẽ ập đến địa bàn của bọn họ rồi!

Thiếu một hai đệ tử đối với các trường lão có gì cả, cái mà bọn họ thực sự để ý chính là cách làm quá mức điên cuồng ngang ngược này của Kha Tăng Cúc! Xong thẳng vào phong, cướp đệ tử trước mặt trường lão, có thể làm cần như vậy được sao!

Tầng Vân phong và Kha Tăng Cúc ở Khuyh Vân Tông đại diện cho cái gì, trong lòng tất cả các trường lão và đệ tử đều rất rõ, nếu như các trường lão để mặc cho Kha Tăng Cúc bắt đệ tử của mình đi ngay trước mặt mình vậy mặt mũi bọn họ phải để đâu? Đây không phải là đang nói với các đệ tử rằng sự phụ của bọn họ là một tên nhát gan, bị người khác đè đầu cưỡi cổ cũng không dám kêu một tiếng, đến khả năng bảo vệ đệ tử của mình cũng không có sao!

Đây rõ ràng là đang tát vào mặt các trường lão!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Trong thời gian ngắn, trường lão các phong đang nghiêm túc chờ đợi, còn đệ tử các phong thì ai ai cũng thấy bất an.

Nhưng mà, kiếp nạn vẫn thi nhau tới.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, Kha Tăng Cúc đã quét sạch sáu phong, bắt các đệ tử trước mặt những trường lão này, mặt các trường lão sắp bị tát sưng hết rồi!

Không biết phải làm sao trước thái độ ngang ngược, hành động hung hăng của Kha Tăng Cúc, càng nhắc đến tên của Tàn Nhạc càng làm các vị trường lão khác tức học máu!

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, hình tượng cao lớn của các trường lão Khuyh Vân Tông trong mắt các đệ tử không còn sót lại chút nào, mỗi lần đối diện với ánh mắt không tin tưởng từ các đệ tử của mình, các trường lão đều nhói đau nhức nhối.

Thân là trường lão, tôn nghiêm đột nhiên không còn, hình tượng trong lòng đệ tử cũng bị đập nát, âm thanh oán hận ngập tràn, những trường lão đó vừa mắng chửi Kha Tăng Cúc thậm tệ vừa sinh lòng oán hận đối với sự dung túng của Tàn Nhạc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 314: Mộ thần cố chấp (1)

Lúc Hoa Dao mang thân phận Kha Tăng Cúc vào trong Khuyh Vân Tông châm ngòi thổi gió gieo rất thù hận, Quân Vô Tà cũng không nhân rồi, buổi tối nằng lợi dụng Nhuận Mộc Châu tu luyện linh lực, ban ngày thì ở Tầng Vân phong chọn được liệu thích hợp luyện chế đan dược mới.

Trong thời gian này, Quân Vô Tà còn thường xuyên xuống núi, đem một số dược liệu có thể cải thiện tính mạch giao cho Vinh Hằng.

Vinh Hằng vốn dĩ không ngờ tiểu thiếu niên ngày đó mình đưa đến Tầng Vân phong vẫn còn sống, lúc nhận những bài thuốc kia, Vinh Hằng vô cùng hoang mang, gọi lời cảm tạ sâu sắc với Quân Vô Tà, lúc gần đi vẫn không quên dặn dò Quân Vô Tà ở Tầng Vân phong cẩn thận một chút, gần đây Kha Tăng Cúc trêu chọc không ít ở các núi, nếu không cần thiết Quân Vô Tà đừng rời khỏi Tầng Vân phong.

Bằng không, không thể đảm bảo gặp phải các đệ tử của những núi khác ở những nơi khác có thể sẽ bị trả thù.

Quân Vô Tà chỉ nghe, cũng không hé răng, nhưng trong lòng hết sức hài lòng với tình hình hỗn loạn của Khuyh Vân Tông ngày hôm nay.

Chỉ có làm cho cả Khuyh Vân Tông rơi vào tình trạng hoảng loạn, kế hoạch của nàng mới có thể tiến hành!

Cách mấy ngày lại cùng Hoa Dao, Kiều Sở đến các núi làm xằng làm bậy, trong khoảng thời gian này, Quân Vô Tà đã nắm rõ địa thế bên trong các núi, tính cách của các trường lão Khuyh Vân Tông không giống nhau, có người điềm đạm, có người táo bạo, có người âm thầm, nhưng cũng không ai là ngoại lệ, lúc đối mặt với kim bài miễn tử Hoa Dao, tất cả các vị trường lão đều bị đánh bại, mất tất cả uy nghiêm, ngã nhào.

Khoảng thời gian này là khoảng thời gian Khuyh Vân Tông hỗn loạn nhất, từ trường lão đến đệ tử, không ai có thể ngủ an giấc.

Sau khi quét sạch rất nhiều địa bàn của các trường lão, mục tiêu cuối cùng của Quân Vô Tà là Nhiếp Vân phong do Mộ Thần quản!

Nhiếp Vân phong là ngọn núi tầm thường nhất trong mười hai ngọn núi, cũng là ngọn núi có ít đệ tử nhất, toàn bộ tất cả đệ tử bên trong gộp vào một chỗ, bất quá cũng chỉ có hai mươi mấy người, Nhiếp Vân phong lớn như vậy quanh năm chỉ có Mộ Thần và hơn hai mươi người đệ tử, lạnh tanh như núi hoang thông thường.

So với các ngọn núi khác có gần trăm đệ tử, số lượng đệ tử của Mộ Thần bên này, thoạt nhìn có chút đáng thương.

Mộ Thần rất ít khi thu nhận đệ tử, tính tình của hắn là kiêu ngạo thiếu không ầu, nếu không hợp tính cách, một tên hắn cũng không cần, hơn nữa thêm vào Tàn Nhạc chen ép ngoài sáng trong tối, Nhiếp Vân phong liền trở thành ngọn núi tâm thường nhất của Vân Sơn.

“Tên Mộ Thần này, dường như không giống với các trưởng lão khác.” Kiều Sở sở cảm, khoảng thời gian này theo Hoa ca tác oai tác quái, hắn cảm thấy cảm của mình trở nên mềm mại hơn.

“Ừ, nếu như nói Khuynh Vân Tông có chỗ nào chưa qua, thì chỉ còn Nhiếp Vân phong của Mộ Thần, tuy hắn tuổi còn trẻ, nhưng rất kiên định, làm người chính trực, chưa từng làm qua chuyện thương thiên hại lý gì, xem như một trường hợp đặc biệt ở Khuynh Vân Tông.” Hoa Dao khẽ gật đầu, chỉ ít ấn tượng của hắn đối với tên Mộ Thần này cũng không tệ lắm

Quân Vô Tà đứng dưới chân núi Nhiếp Vân phong, hơi ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh núi.

Ở đỉnh núi, nàng mơ hồ nhìn thấy một hình bóng, thanh y phiêu diêu, san sát trong gió.

Người đó dường như cũng đang nhìn về vị trí bọn họ.

“Mộ Thần có thể dùng không?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà vẫn luôn yên lặng không nói lời nào, con đường bọn họ đề bạt các trưởng lão đều là Quân Vô Tà lựa chọn, mà Mộ Thần được Quân Vô Tà đặt ở cuối cùng, mà từ lúc tới, Quân Vô Tà không nói gì với hắn, Hoa Dao hiểu rõ, trong lòng Quân Vô Tà, Mộ Thần không giống như các trưởng lão khác.

Bất luận tính cách hay thân phận của hắn, cũng không ai trên Khuynh Vân Tông hợp với hắn.

"Có thể dùng hay không phải xem hắn lựa chọn thế nào." Quân Vô Tà cúi đầu, thu ánh mắt lại.

Hoa Dao khẽ gật đầu.

Kiều sở cười to nói: “Nào! Vực dậy sự kiêu ngạo và hống hách của chúng ta!”

Đáp lại hắn là hai ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà và Hoa Dao!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 315: Mộ thần cổ chấp (2)

Bên trong Nhiếp Vân phong, Mộ Thần dẫn theo các đệ tử đứng ở đỉnh núi, nhìn ánh mắt kiên định của “Kha Tăng Cúc” đang chậm rãi đi tới.

“Mộ trưởng lão, đã lâu không gặp.” Bây giờ Hoa Dao đã thể hiện được hoàn toàn nụ cười quái dị của Kha Tăng Cúc, hợp với giọng nói trầm trầm, khiến người ta thấy sợ nổi cả da gà.

“Nhiếp Vân phong không chào đón Kha trưởng lão, mời Kha trưởng lão trở về!” Mộ Thần sờ sờ khuôn mặt, mở miệng liền hạ lệnh đuổi khách.

Quân Vô Tà không động tĩnh quan sát Mộ Thần, hắn quả nhiên không giống với các trưởng lão khác.

Ở những đỉnh núi khác, mặc dù những trưởng lão kia biết mục đích của “Kha Tăng Cúc”, nhưng bởi vì chú tâm đến Tàn Nhạc, không thể mặc người chém giết, không có người nào cứng rắn giống như Mộ Thần, không nói gì lập tức mở miệng đuổi người, rõ ràng là muốn bảo vệ đệ tử của mình.

Mà những đệ tử đang đứng bên cạnh Mộ Thần, cũng hoàn toàn không có những ánh mắt sợ hãi như của các đệ tử ở những ngọn núi khác, ánh mắt bọn họ thản nhiên, hoàn toàn không sợ hãi, trong những đệ tử đó, Quân Vô Tà còn bắt gặp Vinh Hằng, hắn đứng phía sau Mộ Thần, lúc nhìn thấy Quân Vô Tà hơi sững sờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục sắc mặt bình thường.

“Kha Tăng Cúc” nghe những lời không khách khí của Mộ Thần, khuôn mặt âm trầm lập tức thể hiện sự tức giận, hắn cười lạnh lùng, nói: “Mộ Thần, thân phận của chúng ta đều là trưởng lão của Khuynh Vân Tông, ta không tính toán với ngươi, nhưng ngươi cũng đừng có cho thế diện mà không cần! Ta đến chọn đệ tử Nhiếp Vân Phong của ngươi là ý của Tàn tông chủ, không phải ngươi cảm thấy quyền trưởng lão này của ngươi còn lớn hơn tông chủ?”

Một hồi mắng mỏ, không những làm sắc mặt của Mộ Thần ngày càng khó coi, ngay cả các đệ tử phía sau hắn cũng đã thể hiện vẻ giận dữ.

“Ta phát hiện, bây giờ năng lực gây thù hận của Hoa ca càng ngày càng mạnh mẽ.” Thấy Hoa Dao mắng mỏ một trận, khơi dậy sự phẫn nộ trên dưới của Nhiếp Vân Phong, Kiều Sở nhin không được thấp giọng lầm bầm với Quân Vô Tà.

“Hắn không phải vẫn như vậy sao?” Quân Vô Tà hơi nheo mắt, tính tình Hoa Dao nhìn như thờ ơ, thực ra lời nói ác độc, há miệng liền có thể chọc người khác tức chết.

“Cũng phải.” Kiều Sở hiểu rõ, âm thầm gật đầu.

Hoa Dao tiếp tục nói: “Mộ trưởng lão cũng không nên rượu mời không uống thích uống rượu phạt, chuyện chọn đệ tử là ý của tông chủ, mấy vị trưởng lão khác đều rất phối hợp, Mộ trưởng lão cũng không cần từ chối, chẳng qua chỉ là hai tên đệ tử mà thôi.”

Sắc mặt Mộ Thần tái xanh, cắn răng trừng mắt với “Kha Tăng Cúc” nói: “Thứ không thể tuân mệnh!”

Về mặt của Hoa Dao âm đạm: “Ý của Mộ trưởng lão là muốn cãi lệnh tông chủ? Cho dù ngươi là trưởng lão, e rằng tội danh cãi lệnh tông chủ này ngươi cũng không gánh nổi!”

Sau khi Tàn Nhạc trở thành tông chủ Khuynh Vân Tông, quyền lực của mỗi Đại trưởng lão đã âm thầm bị suy yếu, Tàn Nhạc hoàn toàn sở hữu quyền tự xử trí quyền trưởng lão, Mộ Thần và Tàn Nhạc vốn cũng không hòa hợp, đây là chuyện trên dưới Khuynh Vân Tông đều biết.

Mộ Thần vẫn luôn yên phận, cũng không cho Tần Nhạc bất kỳ cơ gì ra tay với hắn, nhưng nếu hôm nay hắn gánh vác tội danh cãi lệnh tông chủ, Tần Nhạc liền có thể thuận thế diệt trừ Mộ Thần!

Điểm này, những người ở đây đều hiểu rõ.

Không chờ Mộ Thần mở miệng, Vinh Hằng bên cạnh lại bước một bước ra phía trước.

“Kha trưởng lão không cần nhiều lời, ta cùng người trở về.”

Mộ Thần hơi sùng sờ, nhìn Vinh Hằng thay mình đứng ra, sau đó lại có một đệ tử Nhiếp Vân phong đứng dậy, thể hiện mình nguyện ý theo Kha trưởng lão đến Tàng Vân Phong.

Đây là tình huống trước nay chưa từng có! Ở các đỉnh núi khác, các đệ tử hận không thể tránh xa Hoa Dao càng xa càng tốt, rất sợ mình bị đưa đến Tàng Vân phong, cho dù có hai đệ tử bị chọn ra cũng là khủng hoảng vô hạn, ba quý chín lạy với sư phụ của mình, cầu xin những trưởng lão đó cứu bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 316: Mộ thần cố chấp (3)

Tất cả mọi người đều biết, đến Tàng Vân phong, cuộc đời bọn họ sẽ kết thúc ở nơi đó.

Nhưng những đệ tử ở Nhiếp Vân phong lại hoàn toàn khác, mặc dù bọn họ biết đến Tàng Vân phong chỉ có một con đường chết, nhưng vì không để Tần Nhạc có cơ để hạ thủ với Mộ Thần, bọn họ chọn hi sinh chính mình, bảo toàn cho Mộ Thần!

Rốt cuộc hình tượng của Mộ Thần ở trong lòng những đệ tử này là như thế nào mới có thể khiến cho những đệ tử này phản đấu quên mình như vậy, cam nguyện vì hắn mà chết?

Quân Vô Tà âm thầm nhìn một lượt, rồi đưa mắt quét về phía Mộ Thần.

Đệ tử nguyện vì hắn mà chết, hắn sẽ làm như thế nào?

Mộ Thần một tay kéo Vinh Hằng và một đệ tử khác trở về, nói với Hoa Dao: “Ta tuyệt đối sẽ không để cho người mang đi bất kỳ một đệ tử nào của Nhiếp Vân phong, muốn động đến đệ tử của ta, phải bước qua xác ta trước đã! Kha trưởng lão, mời về, người đi tìm Tần Nhạc cũng được, nghĩ ra biện pháp khác cũng được, Mộ Thần ta đều ở đây chờ người, lời ta nói chỉ như thế, chỉ cần một ngày Nhiếp Vân phong còn có Mộ Thần ta, bất cứ ai cũng đừng hòng bức bách đệ tử của ta làm bất cứ chuyện gì!”

Dứt lời, Mộ Thần căn bản không chờ Hoa Dao mở miệng, lập tức dẫn các đệ tử trở về, lời nói của hắn đã cho thấy thái độ hắn, đệ tử của hắn, ai cũng không thể động vào!

“Ta thích tính cách này của Mộ Thần, so với nguy quận tử đạo mạo nghiêm trang thật tốt hơn nhiều.” Kiều Sở nhìn Mộ Thần bọn họ rời đi, không khỏi hết sức ca ngợi vì hành vi Mộ Thần bao che đệ tử.

“Tình hình này, nếu như gặp phải Kha Tàng Cúc thật sự, có thể đã chết rồi.” Hoa Dao dẹp hết thần sắc dữ tợn trên mặt, khôi phục sự điềm tĩnh bình thường.

“Rõng có vậy ngược, người cũng giống vậy, Mộ Thần có thể nhìn được thì nhìn, nhưng người bên ngoài một khi đụng vào vảy rồng của hắn, hắn sẽ không chịu nhẫn nhịn.” Quân Vô Tà rất vừa ý với cách làm của Mộ Thần, nếu như Mộ Thần cũng giống với các trưởng lão khác, sợ Tần Nhạc muốn lấy lòng Hoa Dao nên đưa đệ tử của hắn đi, nàng sẽ không suy nghĩ muốn hợp tác với hắn nữa.

“Vậy cái này vẫn phải để ở Nhiếp Vân phong sao?” Trong tay Kiều Sở cầm một cái túi vải nho nhỏ.

Quân Vô Tà lắc đầu.

“Chúng ta cần tìm Mộ Thần đàm luận một lần, một cuộc đàm luận chân chính.” Quân Vô Tà nói.

“Điều kiện tiên quyết là, Mộ Thần phải đồng ý gặp chúng ta, nhìn đáng về hắn vừa rồi, giống như hận không giết được Hoa ca.” Kiều Sở thật cảm thấy Mộ Thần còn có thể bằng lòng gặp bọn họ sao.

“Hắn sẽ gặp thôi.” Quân Vô Tà nói.

“Người có cách?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, hắn luôn cảm thấy đầu óc của tiểu tử này luôn luôn có chủ ý dùng không hết.

Quân Vô Tà vẫy tay với Hoa Dao, Hoa Dao nghiêng tai qua.

Nhẹ giọng thì thầm.

Ánh mắt Hoa Dao sáng ngời: “Cách này của người có thể dùng được.”

Một lát sau, đám người Hoa Dao nhận lệnh đuổi khách chẳng những không đi, ngược lại còn đi lại ở Nhiếp Vân phong, các đệ tử Nhiếp Vân phong cho là bọn họ sớm đã rời khỏi, liền tự do hoạt động bên trong Nhiếp Vân phong, nhưng không ngờ...

Mộ Thần về mặt âm thầm ngồi trong thư phòng, hai tay nắm chặt thành quyền hung hăng đập xuống bàn sách! Hắn cắn răng trừng mắt nhìn cửa lớn khóa chặt phía trước, ánh mắt hết sức áp chế cơn giận.

Đột nhiên, Vinh Hằng hốt hoảng xông vào.

“Mộ trưởng lão! Kha trưởng lão bắt Tiểu Lâm đến Tàng Vân phong rồi!”

Mộ Thần mắng một tiếng, từ trên ghế đứng lên, khó tin mờ to hai mắt nhìn.

Kha Tăng Cúc quả thật ức hiếp người quá đáng!

“Ngươi bảo các đệ tử khác ở lại bên trong núi không được đi ra ngoài! Ta sẽ đến Tăng Vân phong một chuyến.” Mộ Thần âm thầm cắn răng, hẳn thật không ngờ Kha Tăng Cúc lại vô si đến như này, rõ ràng hắn đã cự tuyệt, Kha Tăng Cúc lại không quan tâm, dám trối đệ tử Nhiếp Vân phong đưa đi!

Mộ Thần cũng không còn cách nào nhẫn nại, nhiều năm nhẫn nhịn làm cho ngực hắn phát hỏa, gần như sắp phun trào, sau khi giao phó cho Vinh Hằng xong, trong thời gian ngắn nhất, hắn đã xông vào Tăng Vân phong!

Nếu như Kha Tăng Cúc dám dẫm thương một cọng tóc gáy của đệ tử hắn, hẳn sẽ kéo hết toàn bộ Tăng Vân phong chôn cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 317: Cừu non ăn tươi nuốt sống người khác (1)

Bên trong Tăng Vân phong, Kiều Sở nhìn nhìn đệ tử Nhiếp Vân phong bị đánh hôn mê, trong lòng bất đắc dĩ.

“Ta cảm thấy, Mộ Thần mà nhìn thấy cảnh tượng này, ý nghĩ đầu tiên chắc là làm gì đó chúng ta, chứ không phải... ngồi xuống nói chuyện với chúng ta.” Trước đây, Kiều Sở còn tưởng rằng Quân Vô Tà nghĩ ra ý kiến gì hay, kết quả lại đơn giản thô bạo như vậy!

Tùy tiện bắt một tên đệ tử Nhiếp Vân phong đánh cho hắn bất tỉnh rồi khiêng về, đây là chuyện gì thế này?

Thật sự là muốn nói chuyện hợp tác cùng Mộ Thần, không phải gây thêm hận thù sâu sắc?

“Yên tâm, có đệ tử của hắn trong tay chúng ta, hẳn không dám xằng bậy.” Quân Vô Tà ngồi một bên chậm rãi uống trà.

Kiều Sở muốn khóc, sao chuyện này nhìn giống như bắt cóc vậy, nghiệp vụ của Tiểu Tà Tử này thành thạo như vậy, không phải là kẻ tái phạm đây chứ...

“Hắn không dám lộn xộn thật, nhưng hắn có thể hợp tác với chúng ta sao?” Hợp tác khoan hãy nói tới, trước hết trối đệ tử của đối phương lại, tuy nói mục đích là dụ Mộ Thần qua đây, nhưng cách làm này không tránh khỏi quá đơn giản thô bạo.

“Được chứ, chỉ cần mục tiêu của chúng ta là một.” Quân Vô Tà lại bình tĩnh vô cùng.

Có điều một lát sau, bên ngoài viện liền truyền đến một tiếng thét kinh hãi, giãy kế tiếp, cửa phòng khóa chặt bị người thô bạo đá vỡ, Mộ Thần mang theo một thân tức giận dăng dăng sát khí trừng mắt “Kha Tăng Cúc” trong phòng, ánh mắt của hắn nhanh chóng nhìn thấy đệ tử đang hôn mê, nhìn thấy đối phương chỉ mê man chứ không có vết thương nào khác bên ngoài, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Kha Tăng Cúc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì! Mau thả đệ tử của ta ra!” Mộ Thần quát khê, giới lĩnh đã hóa thành một thanh kiếm, nắm trong tay.

Nhưng điều mà Mộ Thần không ngờ đến chính là, “Kha Tăng Cúc” không hề mở miệng, nhưng tiểu thiếu niên đầu tiên hẳn muốn trở thành đệ tử của Nhiếp Vân phong lại lên tiếng.

“Mộ trưởng lão, đệ tử của ngươi bây giờ đang nằm trong tay chúng ta, nếu ngươi muốn hắn không gặp chuyện không may, tốt nhất nên làm theo lời chúng ta nói.” Quân Vô Tà ngược mắt lên, ánh mắt lạnh lùng mang theo một tia cảnh cáo.

Kiều Sở bên cạnh bị sắc một ngụm nước, ngay cả nói cũng giống bọn cướp như đúc!

Mộ Thần tức giận lại kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, tức giận chính là mình hôm nay bị người áp chế, kinh ngạc chính là sự thay đổi của Quân Vô Tà.

Lúc mới gặp gỡ tiểu thiếu niên này, Mộ Thần liền bị y thuật xuất sắc của Quân Vô Tà thuyết phục, nôn nóng muốn nâng trở thành một thành viên Nhiếp Vân phong, nhưng không nghĩ trời không chịu lòng người, tiểu thiếu niên này cuối cùng vẫn bị Kha Tăng Cúc đoạt mất.

Lúc bắt đầu vài ngày, Mộ Thần còn lo lắng vì Quân Vô Tà, sợ thiên phú cực cao này của tiểu tử kia bị áp chế trong tay Kha Tăng Cúc, nhưng cũng không bao lâu, Kha Tăng Cúc liền dẫn Quân Vô Tà và một thiếu niên khác thường xuyên ra vào các núi, Mộ Thần mới biết được, lo lắng của mình căn bản là dư thừa, tuy Kha Tăng Cúc độc ác, nhưng y thuật của tiểu thiếu niên này lại rất khó có được, nghĩ đến Kha Tăng Cúc đánh thối vậy, cũng không tùy ý hủy diệt một đệ tử có thiên phú như vậy.

Nhưng Mộ Thần thật không ngờ, Quân Vô Tà chẳng những trở thành đệ tử Kha Tăng Cúc, hơn nữa còn nhận được tín nhiệm từ Kha Tăng Cúc, mà gần đây năng chột bắt đầu giống như Kha Tăng Cúc vậy, đã biết thế nào là uy hiếp.

Trong lòng Mộ Thần không nói ra được lời chua xót, vốn nên là tiểu thiếu niên say mê y thuật lại bị Kha Tăng Cúc bóp méo thành bộ dạng này, hận thù trong lòng hắn đối với Kha Tăng Cúc càng sâu, đồng thời đã trở nên tràn đầy hối tiếc với Quân Vô Tà.

“Quân Tà, rốt cuộc ngươi có biết ngươi đang ở cạnh ai hay không? Kha Tăng Cúc căn bản là một con ác quỷ! Khuyên Vân Tông có bao nhiêu người chết thảm trong tay hắn? Ngươi lại khăng khăng một mực, ngươi còn trẻ tuổi như vậy, con đường sau này còn rất dài!” Án tượng đối với tiểu thiếu niên lúc ban đầu vô cùng tốt, cũng là áy náy với chính mình ngày đó không thể “cứu ngài ra khỏi biển lửa”, Mộ Thần không nhịn được nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Cừu non ăn tươi nuốt sống người khác (2)

Kiều Sở ở một bên kiềm nén sắp chết, thiếu chút nữa thì muốn phun ra ngoài.

Cảm thấy Mộ Thần này xem Quân Vô Tà như cừu con lạc đường bị người ta đầu độc? Đại ca ơi! Mau tỉnh dậy được không? Con cừu non này biết ăn tươi nuốt sống con người!

Quân Vô Tà hoàn toàn không nghe vào tai những lời khuyên bảo tận tình của Mộ Thần, nàng trực tiếp cho Kiều Sở đang vô cùng thống khổ một ánh mắt, Kiều Sở lập tức phóng ra con dao găm từ bên hông, đặt trên cạnh bên cổ của thiếu niên đang ngủ mê man.

“Bây giờ, đóng cửa lại trước đã.” Quân Vô Tà hơi híp mắt lại nhìn Mộ Thần, ra lệnh.

Mộ Thần hít vào một ngụm khí lạnh, khó tin nhìn Quân Vô Tà, kiềm nén hồi lâu mới đưa một tay ra đóng cửa.

“Ngồi xuống.” Quân Vô Tà nói.

Mộ Thần ôm mặt ngồi xuống, ánh mắt giận dữ nhìn về phía Hoa Dao vẫn không mở miệng, theo như hần thấy, mọi thứ Quân Vô Tà làm đều là chỉ thị của “Kha Tăng Cúc”.

“Kha Tăng Cúc, tha đệ tử ta, ngươi có chuyện gì hãy nhắm vào ta.”

“...” Biểu cảm của Hoa Dao là bản thân vô tội, hần rõ ràng cũng không nói gì.

“Mộ Thần, ngươi hận Tần Nhạc?” Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Ánh mắt Mộ Thần lạnh lẽo, mím môi không nói.

“Nếu như bây giờ có một cơ hội, có thể giúp ngươi báo thù rửa hận cho phụ thân, ngươi sẽ thế nào?” Quân Vô Tà tiếp tục nói.

Về mặt Mộ Thần trở nên vô cùng phức tạp, hần hoàn toàn không hiểu vì sao Quân Vô Tà phải nói những thứ này với hần, đây cũng là giao phó của “Kha Tăng Cúc”? Rốt cuộc tên “Kha Tăng Cúc” muốn làm gì?

“Kha Tăng Cúc, có lời gì ngươi cứ nói thẳng! Đừng quanh co lòng vòng với ta!” Mộ Thần bực tức nói.

“...” Hoa Dao lập tức dời ánh mắt, đến nhìn cũng không muốn liếc mắt Mộ Thần.

Lời là do Quân Vô Tà nói, nỗi oan này đã đổ lên người hần!

“Kha Tăng Cúc!” Mộ Thần tức giận đứng lên: “Ta biết Tần Nhạc muốn tiêu diệt ta từ lâu, năm đó ngươi giúp ông ta hại chết phụ thân ta, hôm nay nếu ngươi theo tên Tần Nhạc muốn ra tay với ta thì cứ tới, tất cả những điều này không liên quan gì đến đệ tử của ta! Tha hần đi!”

Hoa Dao hít thở sâu một hơi, nhìn Mộ Thần nổi giận đùng đùng, đến giọng nói cũng lười ngụy trang, nói thẳng: “Ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?”

“Cái gì?” Mộ Thần sững sốt, giọng này không hề giống giọng của “Kha Tăng Cúc” ngày thường, nhẹ nhàng dễ nghe, hoàn toàn không giống với giọng một người đàn ông trung niên, ngược lại giống như thiếu niên khí huyết hưng vượng, tràn đầy sức sống.

“Hôm nay tìm ngươi tới, không phải ta, cũng không phải Tần Nhạc gì đó, mà là tiểu tử này!” Hoa Dao giơ tay lên chỉ, trực tiếp chỉ về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà bị chỉ, cũng không một chút ý phản kháng, tùy ý gật đầu.

Cả người Mộ Thần đều ngẩn ra, ánh mắt hần phức tạp nhìn Quân Vô Tà, căn bản không cách nào hiểu được hết thấy chuyện xảy ra trước mắt và những tiểu thiếu niên mới vào Khuyết Vân tông được một tháng này có quan hệ gì với nhau.

Là nàng trói đệ tử Nhiếp Vân phong?

Là nàng ép mình đi tới Tăng Vân phong?

Vì sao?

Mộ Thần nghĩ thế nào cũng không hiểu, tại sao Quân Vô Tà làm như vậy. Hần và Quân Vô Tà chỉ có duyên gặp mặt một lần, vì sao Quân Vô Tà phải làm ra tất cả những chuyện này?

Mà chuyện hần càng không thể hiểu được chính là... mới có vài giờ mà tính khí của “Kha Tăng Cúc” lại tốt như vậy, như một đệ tử làm loạn ở trước mặt hần?

“Vì sao?” Mộ Thần vẫn không cách nào tiếp thu tất cả những điều này.

“Ta muốn Khuyết Vân Tông biến mất trên đời này.” Quân Vô Tà gọn gàng dứt khoát.

Mộ Thần mở to hai mắt nhìn, khó tin trừng mắt Quân Vô Tà, hoài nghi mình có phải mình nghe lầm hay không!

Nàng lại muốn Khuyết Vân Tông biến mất trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 319: Cừu non ăn tươi nuốt sống người khác (3)

Mộ Thần gần như theo bản năng mà nhìn về phía "Kha Tăng Cúc", "Kha Tăng Cúc" chính là người thân cận của Tần Nhạc, nếu lời nói này truyền tới tai Tần Nhạc, vậy thì tiểu thiếu niên này xong rồi.

Nhưng bất ngờ chính là "Kha Tăng Cúc" không hề có phản ứng, giống như chuyện mà Quân Vô Tà nói không hề liên quan một chút nào.

"Ngươi không muốn sao? Không muốn báo thù cho cha ngươi sao? Không muốn phá hủy cái đã... trong xương cốt của Khuynh Vân Tông?"

Quân Vô Tà nhìn Mộ Thần mà nói.

Mộ Thần quay đầu nhìn về phía Quân Vô Tà, hần bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó: "Ngươi là người của Quân gia sao?"

"Phải."

Cuối cùng Mộ Thần cũng hiểu được vì sao Quân Vô Tà lại có ý giết Khuynh Vân Tông lớn như vậy, Tần Ngữ Yên và Khương Thành Thanh chết ở Khuynh Vân Tông sớm đã truyền ra, mặc dù Tần Nhạc vẫn chưa trả thù Thích quốc, thế nhưng với tính cách của Tần Nhạc, Thích quốc nhất định sẽ gặp họa.

Quân Vô Tà đối phó với Khuynh Vân Tông, nhất định là vì muốn bảo vệ người của Quân gia.

"Lá gan của ngươi cũng quá lớn rồi, nếu như lai lịch của ngươi bị Tần Nhạc biết, ngươi sẽ không xuống được Vân Sơn này."

Mộ Thần khẽ nhủ mảy, hần chưa từng có thái độ thù địch với Quân Vô Tà, giống như lời Quân Vô Tà nói, hần có ý thù hận với Tần Nhạc, từ trước đến giờ vẫn không bằng nòng.

Quân Vô Tà hơi nhún vai, nói: "Nếu ta dám đến lại không kiêng nể gì, không phải Khuynh Vân Tông diệt vong thì là ta chết, mà ta tin rằng, cuối cùng nhất định là ta sống mà rời khỏi Vân Sơn."

Gia gia và tiểu thúc vẫn đang chờ nàng ở Lân Vương phủ, nàng tuyệt đối sẽ không thua, cũng không thể thua!

"Quan hệ của Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc rất tốt, ngươi không sợ hần ra tay với ngươi sao?"

Ý của Mộ Thần hướng về phía "Kha Tăng Cúc" vẫn trầm mặc một bên, "Kha Tăng Cúc" hiện tại cho hần cảm giác rất khác, nhưng bản chất, "Kha Tăng Cúc" và Tần Nhạc đều là cá mè một lứa (1).

Hần không biết, vì sao Quân Vô Tà có thể không hề có kỵ nói ra toàn bộ trước mặt "Kha Tăng Cúc", mà vì sao "Kha Tăng Cúc" lại không hề phản ứng.

Ánh mắt của Quân Vô Tà hơi lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Người chết sẽ không ra tay với ta."

Mộ Thần ngốc ngốc nhìn Quân Vô Tà, không rõ lời này của nàng ta có ý gì.

"Thật sự xin lỗi, ta không phải là Kha Tăng Cúc trong miệng ngươi."

Hoa Dao bỗng nhiên mở miệng, hần bắt đầu nhấc ống tay áo lên, không có sự che phủ của ống tay áo, hai tay chưa hề có thay đổi gì bỗng nhiên phơi bày trước mắt Mộ Thần, làn da trơn mịn xưa nay và phần tay thô ráp hoàn toàn tương phản, sự tương phản rõ ràng kia khiến người ta liếc qua đã thấy ngay!

Mộ Thần mở to hai mắt nhìn, khó mà tin được mọi thứ đang nhìn thấy ngay trước mắt.

"Ngươi không phải Kha Tăng Cúc?"

Giọng của Mộ Thần đã thay đổi, mặc dù hần và Kha Tăng Cúc thường không giao thiệp, nhưng hần đã ghi nhớ khuôn mặt của người xấu trong tâm, người đang đứng trước mặt này, cho dù về ngoại vẫn có dáng người giống Kha Tăng Cúc y như đúc, không chỉ nói Mộ Thần, chỉ sợ cho dù Tần Nhạc đứng ở đây cũng tuyệt đối không tìm được điểm khác biệt.

"Không phải."

Hoa Dao gật đầu.

"Điều này sao lại có thể? Thuật dịch dung trên thế gian hoàn toàn không thể bắt chước hoàn toàn về ngoại của một người!"

Dù thế nào Mộ Thần cũng không thể tin mọi thứ đang nhìn thấy trước mắt, người đứng trước mặt này quả thực chính là một khuôn mẫu được đúc ra của Kha Tăng Cúc, thuật dịch dung kỳ diệu cũng không thể đạt được hiệu quả thiên y vô phùng (2) như vậy!

"Nếu là như thế này thì sao?"

Quân Vô Tà nhìn thoáng qua Hoa Dao, Hoa Dao rất tự giác vươn tay ra, ngón tay rõ ràng khớp xương trong nháy mắt trở nên dài thêm nửa ngón, khi Mộ Thần đang nghẹn họng nhìn chăm chăm đã nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

Mộ Thần sững sốt hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, hần chưa bao giờ gặp qua người có thể tùy ý thay đổi xương cốt.

"Nếu ngươi giả trang, vậy Kha Tăng Cúc thật sự đang ở đâu?" Mộ Thần nói.

Quân Vô Tà khẽ nâng mắt, giọng điệu vẫn đạm phong khinh (3) mà nói: "Đã chết."

***

(1) Cá mè một lứa: Cùng một đội, cùng một nhóm.

(2) Thiên y vô phùng: Không chê vào đâu được.

(3) Đạm phong khinh: Điềm đạm, nhàn nhã, không màng đến những điều gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Cừ non ăn tươi nuốt sống người khác (4)

Mộ Thần thở ra khí lạnh vì kinh ngạc, từ lúc Quân Vô Tà nói "Người chết sẽ không ra tay với nàng", hắn đã mơ hồ đoán được kết quả này, nhưng sau khi chứng thực được việc này từ miệng Quân Vô Tà, đáy lòng vẫn dao động mạnh mẽ như vậy.

"Mặc dù Kha Tăng Cúc không linh hoạt lắm, nhưng bản lĩnh dùng độc lại cực cao, rốt cuộc làm sao ngươi giết được hắn?" Đối với việc này, Mộ Thần tràn ngập tò mò. Năm đó hắn còn nhỏ, không ít lần muốn giết Kha Tăng Cúc và Tần Nhạc để báo thù cho cha, nhưng khắp người Kha Tăng Cúc giấu độc khiến hắn không thể nào ra tay được.

Quân Vô Tà trước mắt mới bao nhiêu tuổi? Mặc dù còn có hai người khác, nhưng từ việc Kha Tăng Cúc giả trang, phán đoán từ làn da và giọng nói của người này, tuổi của hắn và của Kiều Sở xấp xỉ nhau.

Kha Tăng Cúc mà kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật, lại chết trong tay ba thiếu niên này sao? Quả thực là khó tin.

Khi Mộ Thần mở miệng, Kiều Sở ở bên cạnh âm thầm bĩu môi, mảnh khoe dùng độc của Kha Tăng Cúc cực cao? Đó là hắn không gặp được Quân Vô Tà mà thôi, nếu như sớm gặp Quân Vô Tà, hắn chết cũng không biết mình chết ra sao!

Vừa nghĩ đến vẻ thâm trầm trước khi chết của Kha Tăng Cúc, Kiều Sở đã nhịn không được giật mình một cái.

Bản chất của Quân Vô Tà chính là cừ non ăn tươi nuốt sống người khác.

"Giết thế nào không quan trọng, quan trọng là hắn đã chết rồi, hiện giờ Hoa Dao đang thay thế hắn, trở thành chủ nhân của Tăng Vân phong này." Quân Vô Tà thờ ơ giải thích mọi thứ.

Mộ Thần cũng không hỏi nhiều, đã biết mục đích của Quân Vô Tà rồi, biết nàng có khả năng diệt trừ Kha Tăng Cúc, hắn đã tin nhiệm khả năng của Quân Vô Tà một cách chắc chắn.

Giết chết Kha Tăng Cúc, Quân Vô Tà trả thù giết cha cho hắn, tính ra chính là ân nhân của hắn!

"Chỉ sợ ngươi muốn diệt Khuynh Vân Tông không dễ dàng như vậy, Tần Nhạc bảo vệ bản thân rất chặt chẽ, tất cả khách được mời đến Khuynh Vân Tông đều cùng ông ta ở Thanh Vân phong, cho dù cường giả Thanh Linh muốn ra tay với hắn cũng chỉ có chết chứ không có đường lui, trừ khi các ngươi có người bên trong phá bỏ Từ Linh, nếu không đừng nói đến giết Tần Nhạc, ngay cả tới gần ông ta e là cũng không được." Lông mày của Mộ Thần hơi nhíu lại, nếu như Tần Nhạc dễ giết như vậy, hắn cũng sẽ không ảm nhẫn (*) nhiều năm.

"Đây không phải là một chuyện, nhiều cường giả hơn nữa cũng không nhằm nhò gì với Tiểu Tà Từ." Kiều Sở đứng ở một bên nói. Ngay cả Kha Tăng Cúc am hiểu dùng độc nhất cũng bị Quân Vô Tà không đánh mà thắng, đối phó với đám cường giả đầu óc ngu si từ chi phát triển kia còn có gì khó chứ?

Mộ Thần nhìn về phía Kiều Sở, phát hiện dao găm trong tay hắn vẫn để trên cổ đồ đệ của mình, sắc mặt lập tức đen lại.

"Nếu như mục đích của chúng ta giống nhau, vậy thì trước tiên các ngươi có thể thả đồ đệ của ta ra chứ." Mộ Thần cực kỳ giận dữ mà nói.

Kiều Sở không hề động đậy, chỉ nhìn về phía Quân Vô Tà, thấy Quân Vô Tà gật đầu, hắn mới thu dao găm lại, nghiêng đồ đệ mê man kia lên vai, trực tiếp khiêng đến ngoài cửa, ném xuống đất, không khách sáo chút nào.

Khóe miệng Mộ Thần giật giật, cuối cùng vẫn không nói thêm lời nào.

"Giết Tần Nhạc không cần ngươi ra tay, chuyện này ta sẽ xử lý, thậm chí hủy diệt toàn bộ Khuynh Vân Tông cũng không cần ngươi ra tay, thế nào, ngươi chỉ cần làm tâm trạng của các trưởng lão bên trong đó kích động, như vậy là đủ rồi." Quân Vô Tà chậm rãi nói, có Hoa Dao ngụy trang Kha Tăng Cúc, nàng hiểu rất nhiều chuyện, căn bản không cần tính toán với Mộ Thần.

Tìm đến Mộ Thần, một là vì kế hoạch tiến hành sẽ càng thêm thuận lợi, hai là bởi Nhiếp Vân phong là chỗ sạch sẽ duy nhất ở Khuynh Vân Tông, cho dù Quân Vô Tà muốn tiêu diệt toàn bộ Khuynh Vân Tông, nhưng cũng có nguyên tắc của chính mình, nàng sẽ không động đến người vô tội.

***

(*) ảm nhẫn: Âm thầm chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 321: Cừ Non Ăn Tươi Nuốt Sống Người Khác (5)

Ngoài người của Nhiếp Vân phong, ngay cả đồ đệ ngoại môn của Khuynh Vân Tông, nàng cũng không có ý nghĩ làm hại. Những đồ đệ đó vốn không tính là người của Khuynh Vân Tông, không cần phải lạm sát kẻ vô tội.

"Làm kích động?" Mộ Thần hơi sững sốt.

Quân Vô Tà nói: "Trong khoảng thời gian này, Kha Tăng Cúc dựa vào Tần Nhạc - miếng kim bài miễn tử này, đắc tội với hết thầy trưởng lão ở Khuynh Vân Tông, Tần Nhạc hết sức thiên vị cách làm của Kha Tăng Cúc, các trưởng lão sớm đã bất mãn, xem như để mặc đứa con của tông chủ. Nếu vào lúc này ngươi đứng ra, ta tin những trưởng lão đó sẽ rất tự nguyện đi theo ngươi, làm phản lại Khuynh Vân Tông, đến lúc đó, cũng chính là ngày diệt vong của Tần Nhạc và Khuynh Vân Tông."

"Rốt cuộc ngươi muốn làm thế nào?" Mộ Thần càng nghe càng kinh sợ, hoá ra trong khoảng thời gian Khuynh Vân Tông hỗn loạn là do một tay ba thiếu niên này khơi mào, nếu hắn không đoán sai, trong ba người này, người làm chủ thật sự chính là Quân Vô Tà, người trẻ tuổi nhất!

Tuổi trẻ như vậy lại có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa thế này, Mộ Thần quả thực không thể tưởng tượng ra, rốt cuộc Quân Vô Tà đã trưởng thành như thế nào.

Mà Quân gia kia rốt cuộc lớn mạnh bao nhiêu, lại có gan khiêu khích với gia tộc lớn đứng đầu thiên hạ!

"Nói ra ngươi cũng không hiểu được." Quân Vô Tà phát tay áo, giải thích gì đó, nàng thực sự không giỏi.

Thấy Quân Vô Tà không muốn nhiều lời, Mộ Thần cũng rất thức thời mà không hỏi thêm gì nữa.

"Khuynh Vân Tông diệt vong không tồn tại, sau này nếu tạm thời ngươi không rời đi, có thể đến Lâm Vương phủ ở hoàng thành Thích Quốc." Quân Vô Tà suy nghĩ một chút, để lại cho Mộ Thần một đường lui, nàng tin Khuynh Vân Tông bị Tần Nhạc làm cho chướng khí mù mịt, Mộ Thần đã không muốn ở lại rồi.

Mặc dù Mộ Thần tuổi còn trẻ, nhưng việc điều dưỡng gân mạch đã có thực lực nhất định, y thuật của Quân Vô Tà mạnh mẽ, cũng là thuật phân thân, Thụy Lâm quân có mười vạn người, một mình nàng cũng không thể chăm sóc được.

Nếu có Mộ Thần và các đồ đệ của hắn, Thụy Lâm quân chắc chắn sẽ tăng cấp nhanh hơn!

Trong kế hoạch của Quân Vô Tà, nàng muốn không chỉ mình mạnh mẽ hơn, mà nàng còn muốn khiến mỗi người của Thụy Lâm quân cũng trở nên mạnh hơn, để Quân gia nắm chắc lợi thế càng nhiều, mới có thể bảo vệ gia gia và tiểu thúc của nàng một đời không lo nghĩ.

Mộ Thần nhìn Quân Vô Tà, trầm mặc một lát, nói: "Nếu ngươi giúp ta giết Tần Nhạc, ta sẽ dẫn ngươi đến ở Lâm vương phủ ba năm, thời gian ba năm này, ta sẽ dốc hết sức học cách báo đáp ân tình của ngươi."

Quân Vô Tà giết Kha Tăng Cúc, nếu như lại có thể giết Tần Nhạc, vậy thì huyết hải thâm thù của Mộ Thần coi như đã trả xong, hắn cũng không muốn nợ ân huệ của Quân Vô Tà, coi như lấy y thuật của mình trao đổi.

"Một lời đã định."

Quân Vô Tà vừa lòng gật đầu, cũng không để ý đến việc ý đồ của mình bị Mộ Thần nhìn rõ.

Người thông minh nhất hiểu rõ mình nên làm gì, không phải sao?

Âm thầm hợp tác, sau khi bàn bạc xong, Mộ Thần lại không hề vội vã rời đi, hắn nhìn Quân Vô Tà mà nói: "Việc ta đến Tăng Vân phong, các trưởng lão đã biết, ta không thể rời đi như vậy."

Quân Vô Tà tiện tay lấy ra một viên đan dược, ném cho Mộ Thần.

"Nuốt nó đi."

Mộ Thần không nghĩ ngờ gì, nuốt đan dược xuống, mang đồ đệ đang mê mẩn ra ngoài.

"Ngươi cho hắn nuốt gì vậy?" Kiều Sở nhìn Mộ Thần rời đi, hắn mang lòng hiếu kỳ bước đến bên cạnh Quân Vô Tà.

"Mộ Thần và Kha Tăng Cúc bất hòa đã lâu, Kha Tăng Cúc tuyệt đối sẽ không dễ dàng để hắn dễ dàng đưa đồ đệ về, cho nên... hắn nhất định phải trả giá chút chứ."

Đôi mắt của Quân Vô Tà rũ xuống, làm bộ giả vờ, trái lại Mộ Thần là một đồng minh hợp tác không tệ, thông minh hơn Mặc Thiên Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 322: Thu lưới (1)

Rất nhanh, trong Khuynh Vân Tông truyền ra một tin, Kha Tăng Cúc đến Nhiếp Vân phong ép buộc muốn đưa một đồ đệ đi, mà quản lý Mộ Thần của Nhiếp Vân phong một người một ngựa đuổi giết đến Tăng Vân phong cứu người. Kết quả sau khi trở về cả người không khoẻ, sốt cao không giảm, ngay cả Tần Nhạc cũng đứng ra chữa bệnh, nhưng vẫn nằm trên giường ba ngày không thể xuống giường, cả người đều tiêu tụy hốc hác.

Từ Tăng Vân phong trở về lại trở thành bộ dạng thối nát như vậy, các trưởng lão lập tức hiểu được nguyên nhân, thứ mà Kha Tăng Cúc kia am hiểu không phải chính là độc dược khó lòng phòng bị sao? Mộ Thần này và Kha Tăng Cúc bất hòa đã lâu, Mộ Thần có thể đưa đồ đệ của mình về Nhiếp Phong Vân, nhất định bị Kha Tăng Cúc làm khó dễ đủ điều, chỉ sợ bệnh cũ của Mộ Thần chưa khỏi hoàn toàn là do Kha Tăng Cúc hạ độc mà thành như vậy!

Lúc đó các trưởng lão vẫn đang tò mò sao Mộ Thần lại có thể đưa đệ tử về, trong nháy mắt đã hiểu ra rồi.

Mà chuyện này cũng làm cho bất mãn trong lòng các trưởng lão với Kha Tăng Cúc tăng lên tới đỉnh điểm!

Cho dù Kha Tăng Cúc và Mộ Thần bất hòa, nhưng nói thế nào Mộ Thần cũng là một trong các trưởng lão, địa vị với Kha Tăng Cúc là ngang nhau, Kha Tăng Cúc lại có thể hạ độc với Mộ Thần không lưu tình chút nào, đây chính là hoàn toàn không coi trọng các trưởng lão khác!

Cho dù các trưởng lão có quan hệ bình thường với Mộ Thần, nhưng cũng vì chuyện này mà cảm thấy bị uy hiếp.

Kha Tăng Cúc dám hạ độc với Mộ Thần, đảm bảo sau này sẽ có gan đối phó với họ giống như vậy, hiện tại dám ra mặt giành đồ đệ của họ, sau này thì sao?

Mà các trưởng lão vừa nghĩ đến sau lần hỗn loạn lần trước, ánh mắt của các đồ đệ bên mình chính là chán nản và thất vọng thì cực kỳ giận dữ với Kha Tăng Cúc.

Đề thăm dò Mộ Thần ở chỗ Kha Tàng Cúc đã gặp phải chuyện gì, có trưởng lão còn cố ý mang thuốc bỏ đến, về mặt và đáng đáp già bộ quan tâm đến Nhiếp Vân phong thăm Mộ Thần.

Kết quả, nét mặt của Mộ Thần chính là sinh vô khả luyện (1), thân nhiên nói:

"Kha trưởng lão rất được tông chủ tin tưởng, ta chẳng qua chỉ là một trưởng lão hữu danh vô thực (2), hấn giành đồ đệ của ta, hoặc là làm gì đó với ta, ta cũng chỉ có thể chịu đựng, nhận lấy thôi. Sau lưng hấn là tông chủ, ta có thể làm được gì chứ? Chỉ có thể chờ chết mà thôi."

Lần nói chuyện này vừa thê thảm vừa bi tráng, khiến người ta có cảm giác tuyệt vọng sâu sắc.

Hơn nữa cũng ám chỉ một vấn đề, hôm nay Mộ Thần gặp họa, chính là ngày sau Kha Tàng Cúc càng ngày càng ngang ngược, không đảm bảo tai họa này sẽ không rơi xuống đầu họ.

Đến lúc đó, chẳng lẽ họ cũng giống như Mộ Thần, khoanh tay chờ chết, tùy ý để Kha Tàng Cúc uy hiếp sao?

Không thể được!

Tuyệt đối không thể được!

Lời báo động trong lòng tất cả trưởng lão đã kêu lên vang dội, họ vốn đã muốn làm nhẹ chuyện này, nhưng đến tin đồn cũng cảm thấy có mối nguy hiểm.

Trong khoảng thời gian ngắn, hỗn loạn vừa mới yên lặng vài ngày lại bùng nổ một lần nữa, mà cường độ bùng nổ lần này còn đáng sợ hơn so với lần trước.

Ngay cả Tàn Nhạc cũng đã ngồi không yên, thường phái người chạy tới Tàng Vân phong gửi lời cho "Kha Tàng Cúc", bảo hấn dừng lại đúng lúc, tránh gặp thị phi gì.

Nhưng "Kha Tàng Cúc" đã đòi người rồi, làm sao lại để ý đến lời nhắc nhở của Tàn Nhạc.

Không đến hai ngày, ở cổng chính của mỗi phong có thêm hai thi thể rách tung toé, những thi thể đó chính là các đồ đệ ở Tàng Vân phong, lúc trước bị "Kha Tàng Cúc" đưa về giấu đi.

Trong nửa ngày ngắn ngủi, toàn bộ Khuynh Vân Tông nổ tung!

Khi những trưởng lão kia chứng kiến thi thể các đồ đệ không hoàn chỉnh, ngay lập tức mặt mũi trắng bệch!

"Kha Tàng Cúc, người thật khốn kiếp! Ta... không đội trời chung với người!" Những lời nguyên rủa giống nhau trong miệng mỗi trưởng lão ở Khuynh Vân Tông bùng nổ!

***

(1) Sinh vô khả luyện: Sống nhưng không lưu luyện chuyện gì nữa.

(2) Hữu danh vô thực: Có tiếng mà không có miếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 323: Thu lưới (2)

Trong Tàng Vân phong, Kiều Sở ngồi bắt chéo chân dựa vào ghế, nhìn thấy Quân Vô Tà đang vuốt lông cho Hắc Miêu, trong ánh mắt tràn ngập sự thú vị.

"Tiểu Tà Tử, người thật sự quá xấu xa, còn có thể ném thi thể xuống mỗi phong, nếu các trưởng lão nào thấy được, không bị tức chết mới lạ."

Cho dù bị người ta cướp đồ đệ đi ngay trước mắt, kết quả không bao lâu, những đồ đệ đó bị cướp đi lại biến thành người chết, còn bị ném xuống phong, càng làm cho người ta ói máu chính là Quân Vô Tà còn để mỗi phong thư có ký tên "Kha Tàng Cúc" ở chỗ từng thi thể.

Trong thư chỉ có vài chữ "Đồ đệ đã trả về cho chủ cũ, ngày sau sẽ chọn lại!"

Vài chữ này, muốn có bao nhiêu khiếu nại thì có bấy nhiêu, muốn có bao nhiêu khiếu khích thì có bấy nhiêu, đừng nói trong lòng các trưởng lão vốn đã nổi giận rồi, ngay cả Kiều Sở xem cũng thiếu chút nữa hộc máu.

Thất đức hay không chứ! Biến thi thể người ta thảm thế kia, lại còn không biết xấu hổ nói "Trả cho chủ cũ", còn ngày sau sẽ chọn lại... Đây không phải là dồn ép lão bất tử (*) này vùng lên sao!

"Những người đó là kẻ đáng tội." Quân Vô Tà lạnh nhạt mở miệng, ngoài Nhiếp Vân phong ra, đồ đệ phía cửa trong của Khuynh Vân Tông đều không phải kẻ tốt gì, những thôn xóm biến mất dưới chân núi, những thôn dân mất tích, đều do những người này gây ra. Càng điên đại hơn nữa chính là, thông qua đồ đệ của Tàng Vân phong, nhóm Quân Vô Tà biết được, năm đó phụ nữ ở những thôn xóm trước khi chết đều bị làm nhục rất nhiều, đều do đồ đệ nội môn của Khuynh Vân Tông.

Kiếp trước, Quân Vô Tà hầu như không có vui mừng căm ghét gì quá lớn, điều duy nhất khiến nàng không thể chịu đựng được đó là làm nhục phụ nữ.

Cho dù năm đó ở trong tổ chức, nếu có thành viên làm ra chuyện này, cho dù là người đứng đầu của tổ chức tự mình mở miệng, nàng cũng sẽ không ra tay cứu chữa, chỉ lạnh lẽo nhìn những người đó chìm trong đau đớn mà chết.

Bởi vậy, xuống tay với những đồ đệ kia, Quân Vô Tà vốn không hề mềm lòng chút nào.

Nếu ông trời không thể trừng phạt bọn họ, vậy nàng làm thay cũng được!

"Đoán chừng ta sẽ không dùng được bao lâu, những trưởng lão đó nên gây rối với Tàn Nhạc bên kia, đến lúc đó cũng nên là thời gian chúng ta thu lưới rồi." Kiều Sờ sờ sờ cảm, đi theo Quân Vô Tà làm những việc này quả nhiên là mạo hiểm kích thích, thật sự rất khó tưởng tượng ra, ngày thường một tiểu tử ngay cả nói cũng lười, làm chuyện này lại có thể chu đáo chặt chẽ đến vậy.

Hắn thật muốn mở đầu của Quân Vô Tà ra nhìn xem bên trong có sắp xếp những gì.

"Mọi thứ đều đã sắp đặt ổn thỏa rồi?" Hoa Dao đứng một bên hỏi, hắn cũng không vô tâm vô phể như vậy, hắn biết tính nghiêm trọng của chuyện này, nếu không thể một phát đánh bại kẻ địch, vậy xui xẻo chính là họ rồi.

"Sắp đặt xong lâu rồi, chuyện dần dò Tiểu Tà Tử, sao ta có thể không dùng tâm lòng để sắp đặt." Kiều Sờ vỗ ngực cười ha ha.

"Không quá ba ngày, các trưởng lão đó nhất định sẽ có hành động. Đề Mộ Thần chuẩn bị sẵn sàng trước đã, ta không muốn có điều gì xảy ra ngoài ý muốn." Quân Vô Tà ngẩng đầu, chuẩn bị hơn một tháng, thời điểm này cũng nên thu lưới rồi.

Nghiệp chương của Khuynh Vân Tông khiến nàng phải đến đây phân giải.

Ra ngoài lâu như vậy, trong lòng nàng dâng lên nỗi nhớ nhà.

Gia gia, tiểu thúc... Quân Vô Dược...

Lúc này nàng nên trở về rồi.

Đợi khi chuyện này chấm dứt, nàng phải về Lâm Vương phủ một chuyến trước, sau đó mới luyện chế đan dược cho nhóm Kiều Sờ.

"Dược, buổi tối ta phải đến Nhiếp Vân phong một chuyến, ban ngày ta không dám đi, bây giờ đồ đệ của Nhiếp Vân phong có cảm giác mâu thuẫn lớn nhất với Tàng Vân phong." Kiều Sờ gãi gãi đầu, việc Quân Vô Tà và Mộ Thần hợp tác với nhau chỉ có bốn người họ biết được, những đồ đệ đó của Nhiếp Vân phong còn âm ức vô cùng cho trưởng lão nhà mình ở Tàng Vân phong, bây giờ nhìn thấy người của Tàng Vân phong là oán hận, bắt đầu dốc lòng tiến đánh là xong thôi.

***

(*) Lão bắt tử: Thường dùng để mắng người già, vẫn sống mà còn chưa chịu chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 324: Thu lưới (3)

Điều buồn bực hơn chính là Kiều Sờ bị đệ tử của Nhiếp Vân Phong đánh nhưng hắn vẫn không đánh trả, bằng không với tính cách bao che của Mộ Thần, không quyết một phen liều mạng với hắn mới lạ!

Tất cả được chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ thời khắc mưa gió kéo đến.

Quả nhiên hai ngày sau, các vị trưởng lão tức đến học máu, đứng ngồi không yên, bọn họ tụ tập lại cùng nhau tới Thanh Vân phong đòi lẽ phải cho đệ tử nhà mình. Việc này như một cái tát vào mặt họ, nếu như họ còn nhẫn nhịn, sau này không còn mặt mũi nào làm trưởng lão nữa.

Tất cả các bậc trưởng lão của Khuynh Vân Tông đều tham dự, ngay cả Mộ Thần còn chưa khỏi hắn cũng bị kéo đi, chỉ còn lại duy nhất mục tiêu tấn công lần này - Kha Tàng Cúc.

Giờ phút này Tàn Nhạc ngồi trong Thanh Vân Phong mà đầu óc muốn nổ tung. Ngoại trừ Khương Thành Thanh đã chết cách đây không lâu cùng kẻ cầm đầu Kha Tàng Cúc ra, mười một vị trưởng lão của Khuynh Vân Tông đều có mặt!

Chín vị trưởng lão ngồi hai bên đại điện, sắc mặt đầy u ám. Với tư cách là trưởng lão lớn tuổi nhất cũng như từng trải nhiều nhất, sắc mặt Thái Trác tái nhợt, lên tiếng đầu tiên:

“Tông chủ, Kha Tàng Cúc là kẻ bụng dạ khó lường. Hắn nói phụng lệnh người mượn một số đệ tử của chúng ta đi giúp Tàng Vân Phong, chúng ta liền đồng ý, dù sao đây cũng là ý của người, nhưng hắn đã làm cái gì? Những đệ tử bị hắn đưa đi đều bị chết một cách vô cùng tàn nhẫn, thi thể họ còn bị ném ở trước cổng của chúng ta.” Thái Trác thở một hơi, giọng điệu hơi nức nở nói:

“Những người đó đều là những đệ tử mà chúng ta đích thân dạy dỗ, bây giờ lại bị Kha Tàng Cúc ngược đãi đến chết như vậy! Thi thể của bọn họ lại không được toàn vẹn, cứ như vậy mà bị vứt bỏ ở trên núi, bọn họ tuy là đệ tử của Khuynh Vân Tông nhưng lại bị chính trưởng lão của Khuynh Vân Tông giết chết. Không phải khiến cho những đệ tử khác đau lòng sao! Ghê tởm hơn chính là Kha Tàng Cúc còn để lại bức thư nói sẽ đem những đệ tử này toàn vẹn trở về, còn nói sau này sẽ lại tới chọn đệ tử. Tông chủ, thiên hạ nào có cái đạo lý ức hiếp người khác như vậy chứ!”

Tàn Nhạc ấn chân mày, huyết thái dương giật giật, có đánh chết ông ta cũng không nghĩ rằng Kha Tàng Cúc lại làm ra chuyện quá giới hạn như thế. Cũng khó trách các trưởng lão khác lại nổi giận như vậy, những việc hắn làm đến ngay cả Tàn Nhạc còn không thể chịu nổi nữa là.

Đã giết người lại còn đem thi thể vứt dưới ngọn núi của các trưởng lão, đây không phải là đang đánh vào mặt các trưởng lão sao? Lúc trước mang người đi, ông ta còn có thể thuyết phục rằng những đệ tử kia chỉ là đi giúp Tàng Vân Phong, sẽ không có nguy hiểm gì.

Mà cho dù có chết, chỉ cần không để cho những trưởng lão kia tận mắt thấy thi thể thì cũng không có cái gì để đối chứng. Nhưng Kha Tàng Cúc đã làm gì? Hắn rõ ràng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn đây mà! Việc hắn làm chẳng khác nào tìm tới cửa đánh vào mặt các trưởng lão.

Lần này, ngay cả Tàn Nhạc cũng không biết bảo vệ hắn như thế nào, các trưởng lão đã phản nộ tới cực điểm, tôn nghiêm và quyền uy của họ đã bị khiêu khích, họ tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

“Về chuyện này, ta sẽ cho các người một câu trả lời hợp lý, đi! Đem Kha trưởng lão ra đây.”

Tần Nhạc hiểu rằng nếu như tiếp tục thiên vị, chỉ sợ trong lòng những trưởng lão này sẽ nảy sinh tư tưởng phản nghịch, may mà gọi Kha Tăng Cúc tới để hắn tự mình giải quyết tất cả những chuyện này.

Chỉ trong chớp lát, đệ tử đi vào Tàng Vân Phong mời Kha Tăng Cúc qua. Có điều, ngoại trừ Kha Tăng Cúc hắn còn dẫn theo hai tên đệ tử, ba người cứ như vậy mà nghênh ngang đứng ở ngoài đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 325: Giông bão nổi lên (1)

Kha Tăng Cúc không có bất kỳ sự chột dạ hay lo sợ nào, xuất hiện ở trước đại điện với đệ tử của mình. Chỉ nhìn qua thôi cũng khiến cho các Trưởng lão kia tức điên rồi, nếu không phải là bận tâm đến Tần Nhạc, bọn họ chắc đã sớm nhào tới ăn tươi nuốt sống Kha Tăng Cúc.

"Kha trưởng lão, hôm nay tìm ngươi có chuyện muốn nói, ngươi cho đệ tử lui ra đi."

Tần Nhạc háng giọng một cái, thầm nghĩ trong lòng cái tên Kha Tăng Cúc sao càng ngày càng không có chừng mực, tông chủ và các trưởng lão trò chuyện với nhau, làm gì có chuyện mang đệ tử vào? Ai ngờ Kha Tăng Cúc về mặt không đồng ý nói: "Bọn họ không có gì là không thể nghe, tông chủ tìm ta thì ta cũng tới rồi, mang hay không mang theo đệ tử, tông chủ không nên quản!"

Lời này vừa nói ra không chỉ khiến sắc mặt của các trưởng lão đen lại mà ngay cả trong lòng Tần Nhạc cũng tràn đầy tức giận. Kha Tăng Cúc vậy mà dám phản bác lời nói của Tần Nhạc ngay trước mặt, hơn nữa giọng nói lại cuồng ngạo, không xem Tần Nhạc ra gì. Sắc mặt Tần Nhạc càng ngày càng khó coi, nếu không phải lo lắng chuyện Kha Tăng Cúc đã bắt được thóp mình, chắc chắn Tần Nhạc đã nổi giận. Tần Nhạc cuối cùng vẫn nhịn một chút, cường chế nội tâm bất mãn: "Kha Trưởng lão, ngươi có biết vì sao hôm nay lại tìm ngươi tới đây không?" Tần Nhạc giả vờ bình tĩnh nói: "Biết."

Hoa Dao nhún vai, dẫn Quân Vô Tà và Kiều Sở ngồi vào vị trí bên cạnh, hoàn toàn không chú ý những con mắt sắp phun ra lửa của các trưởng lão trong đại điện.

"Nếu đã biết thì hôm nay có phải ngươi nên cho các trưởng lão khác một lời khai báo hợp lý?" Tần Nhạc nói.

Hỗn loạn xuất hiện trong khoảng thời gian này ở Khuynh Vân Tông chưa từng có trước đó, không chỉ có các trưởng lão mà các đệ tử nội môn cũng đang rất bàng hoàng. Tần Nhạc thực sự không ngờ là sự tình đã phát triển tới mức này, sớm biết như vậy, ông ta sẽ không đáp ứng những yêu cầu của Kha Tăng Cúc. Nhưng mà bây giờ nói gì cũng muộn rồi.

"Khai báo? Khai báo cái gì?"

Hoa Dao hơi nhíu mày, thái độ vô cùng ngạo mạn. Khóe miệng Tần Nhạc giật giật, các trưởng lão khác cảm thấy đầy mặt. Thái Trác cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: "Kha Tăng Cúc, làm việc gì cũng phải chứa lại một con đường! Chuyện ngươi hành hạ các đệ tử đến chết, hôm nay ngươi phải cho chúng ta một lời khai báo!"

Hoa Dao trông thấy Thái Trác khí thế hùng hăng như thế, bấu môi, giờ tay về phía Quân Vô Tà ngồi ngay bên mình, nói với mọi người: "Loại chuyện như vậy cần ta mở miệng sao? Muốn nói cái gì, đệ tử của ta sẽ cho các ngươi biết?"

Dứt lời, hắn liền ngồi dựa vào ghế, dáng điệu như không muốn nhiều lời. Việc này làm các trưởng lão tức điên lên. Bọn họ tới là để cùng Kha Tăng Cúc đòi lại lẽ phải, kết quả hắn không nói lại tùy tiện đẩy một đệ tử ra nói thay, đây là chuyện gì thế này? Hắn có thể cư xử qua loa như thế sao? Để cho một đệ tử nói chuyện với những trưởng lão như họ? Đùa gì thế? Rõ ràng là không xem họ ra gì, một đệ tử của Tàng Vân Phong cũng xứng để bàn bạc cùng bọn họ ư? Quân Vô Tà bị Hoa Dao đẩy ra ngoài, đối mặt với ánh mắt không có ý tốt phóng đến từ bốn phương tám hướng trong đại điện, nằng nặt rất bình tĩnh, giọng nói lạnh lùng thản nhiên:

"Các vị trưởng lão đã muốn nghe khai báo vậy thì ta sẽ khai báo. Kha trưởng lão đây là phụng mệnh hành sự, tất cả những việc này đều được tông chủ cho phép, hơn nữa những việc Kha trưởng lão đã làm cũng không phải vì mình mà là vì muốn báo thù cho đại tiểu thụ và Khương trưởng lão."

Tuy nhiên, Tần Nhạc ngồi trên đại điện càng nghe càng kinh hãi, mắt trừng lên, ánh mắt khó tin nhìn tiểu thiếu niên đang chậm rãi nói bên cạnh Kha Tăng Cúc. Rốt cuộc tiểu tử này có biết là đang nói gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Giông bão nổi lên (2)

Tần Nhạc có nằm mơ cũng không nghĩ rằng một đệ tử của Nhiếp Vân phong lại dám nói ra chuyện giao ước riêng giữa ông ta và "Kha Tăng Cúc". Nàng chán sống rồi ư!

Tần Nhạc cảm thấy nếu cứ để cho Quân Vô Tà nói tiếp e rằng sẽ xảy ra chuyện không hay, tuy nhiên Quân Vô Tà không để cho Tần Nhạc có cơ hội ngắt lời, nói thẳng: "Tông chủ vì muốn báo thù cho đại tiểu thụ và Khương trưởng lão nên đã nhờ Kha trưởng lão chế ra một loại độc được mới và cũng vì chế ra loại độc được này nên những đệ tử kia mới chết. Chẳng qua cũng chỉ là mấy đệ tử thôi mà, mối thù của đại tiểu thụ và Khương trưởng lão mới là quan trọng!"

Quân Vô Tà nói liên một hơi, tốc độ không nhanh không chậm để chắc chắn tất cả mọi người trong đại điện đều nghe rõ.

Mặt Tần Nhạc tối sầm lại.

Các trưởng lão đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, bọn họ khó tin nhìn Tần Nhạc, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Cái chết của Tần Ngữ Yên và Khương Thành Thanh một tháng trước bọn họ cũng đã biết, vốn tưởng rằng người yêu thương con gái hết mực như Tần Nhạc sẽ tìm hung thủ báo thù, nhưng một tháng trôi qua mà chẳng thấy động tĩnh gì, bọn họ còn tưởng Tần Nhạc đã thay đổi tính nết.

Tuy nhiên nghe xong những lời Quân Vô Tà nói, bọn họ mới hiểu rằng Tần Nhạc nào có định bỏ qua cho đám hung thủ kia, ông ta làm như thế căn bản là muốn báo thù một cách triệt để mà thôi.

Việc Tần Nhạc muốn báo thù vốn không phải việc của bọn họ, nhưng ai ngờ Tần Nhạc vì muốn báo thù cho con gái lại có thể hoàn toàn không quan tâm đến thể diện của bọn họ, để cho “Kha Tăng Cúc” như cáo mượn oai hùm làm nhục đám trưởng lão này?

Nếu là muốn thử độc thì có thể dùng đệ tử ngoại môn, tại sao lại dùng đệ tử của bọn họ? Rõ ràng ngay từ đầu Tần Nhạc đã biết “Kha Tăng Cúc” muốn làm gì, nhưng ông ta vẫn để mặc cho hắn làm, cái gì mà vì muốn báo thù cho Tần Ngữ Yên và Khương Thành Thanh, ông ta chẳng qua cũng chỉ vì muốn báo thù cho Tần Ngữ Yên mà thôi, Khương Thành Thanh chẳng qua là nhân tiện.

Thân là tông chủ lại vì chuyện của bản thân mình mà mưu hại tông môn đệ tử, hơn nữa còn ném hết mặt mũi của các vị trưởng lão xuống đất mặc cho người khác giẫm đạp, thật đúng là mất trí!

Các trưởng lão nhìn về phía Tần Nhạc với ánh mắt không đồng tình, thậm chí có chút oán hận.

“Trẻ con miệng còn hơi sữa! Chớ có nói bậy! Ta thân là tông chủ Khuynh Vân Tông sao lại có thể làm ra những chuyện không biết chừng mực như vậy!” Tần Nhạc về mặt bực bội, hận không thể bóp chết tên đệ tử không biết sống chết này.

Cho dù ông ta thực sự đồng ý cho “Kha Tăng Cúc” làm những việc này nhưng cũng chỉ nên lút lút tiến hành, để các trưởng lão khác biết được thì còn gì nữa.

Tuy Tần Nhạc vẫn luôn thiên vị Kha Tăng Cúc nhưng cũng chỉ âm thầm mà thiên vị, bên ngoài vẫn thể hiện ra là người công chính nghiêm minh.

Bởi vì ông ta biết rõ rằng một số việc không thể nói công khai trước mặt mọi người được.

Hôm nay ông ta gọi “Kha Tăng Cúc” tới vì nghĩ rằng cho dù “Kha Tăng Cúc” có kiêu ngạo đến đâu thì cũng không phải là kẻ ngu ngốc, chuyện này chỉ cần “Kha Tăng Cúc” miễn cưỡng xin lỗi các trưởng lão khác một tiếng, ông ta nói vài lời thì chuyện này sẽ qua đi.

Nhưng ông ta nào có nghĩ đến, hôm nay “Kha Tăng Cúc” như kẻ điên, chẳng những không hề áy náy chột dạ, trái lại càng thêm ngang ngược, đã thế còn dẫn theo đệ tử qua đây nói năng bậy bạ, nói ra hết những giao ước riêng giữa hai người bọn họ.

Từ lúc nào “Kha Tăng Cúc” lại ngu xuẩn như vậy? Chẳng lẽ hắn không biết hậu quả của việc này như thế nào sao?

“Người đâu! Lôi tên đệ tử nói năng bậy bạ này xuống dưới cho ta!” Tần Nhạc quả thực không dám để cho Quân Vô Tà nói thêm lời nào nữa, chỉ lo sự tình càng ngày càng trở nên hồng bét.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 327: Giông bão nổi lên (3)

Vài tên đệ tử của Thanh Vân phong ngay lập tức xông vào, nhưng không chờ bọn họ đụng tới góc áo của Quân Vô Tà, Kiều Sở nghiêm chỉnh chờ đợi từ lâu đã xông lên trước, phóng người nhảy lên, chân dài quét ngang, đá bay mấy tên đệ tử đó ra ngoài!

Chiêu thức này của Kiều sở làm cho cả đại diện nhốn nháo!

Hai tên đệ tử mà “Kha Tăng Cúc” dẫn theo đều thật hung hãn!

Một tên nói ra hết bí mật riêng tư giữa Tần Nhạc và “Kha Tăng Cúc” trước mặt mọi người, một tên lại ở trong đại diện trực tiếp đánh bay đệ tử của Thanh Vân phong ra ngoài.

Động thủ trong đại diện của tông chủ, Kiều Sở chắc chắn là người đầu tiên của Khuynh Vân Tông.

Lúc này Tần Nhạc đã nổi trận lôi đình! Ông ta đứng phắt dậy, giận đến run người, chỉ vào “Kha Tăng Cúc” quát lớn: “Kha Tăng Cúc! Ngươi mang hai kẻ vô liêm sỉ này đến đây rút cuộc là có ý gì? Trong mắt ngươi có còn tông chủ ta hay không hả?”

Tạo phản rồi!

Đúng là tạo phản rồi!

Trước kia tuy Kha Tăng Cúc hành sự kiêu ngạo, nhưng bề ngoài vẫn được coi là tôn kính với Tần Nhạc, giữ mặt mũi cho Tần Nhạc, nhưng bây giờ “Kha Tăng Cúc” lại mang theo hai đệ tử tới tát vào mặt Tần Nhạc, Tần Nhạc có tốt tính đến đâu thì cũng phải nổi giận.

Lúc này Tần Nhạc chỉ hận không thể lập tức bóp chết “Kha Tăng Cúc”.

Gương mặt “Kha Tăng Cúc” rất bình tĩnh, hắn nhìn Tần Nhạc đang giận dữ, ôn hoà nói: “Tông chủ hà tất phải bực tức như vậy, chỉ là vài tên đệ tử thôi mà, đệ tử của các phong khác ông còn không tiếc, động vào mấy tên đệ tử Thanh Vân phong cũng không phải chuyện lớn gì, hơn nữa ta đã nghe lời ông không bắt bọn họ thử độc, cũng lắm chỉ bị đá một cước, cũng không phải là chuyện gì to tát.”

“Kha Tăng Cúc” không nói ra lời này thì thôi, vừa nói ra các trưởng lão khác lập tức hiểu rằng Tần Nhạc nặng bên này nhẹ bên kia.

Ngươi muốn báo thù cho con gái, muốn hi sinh đệ tử của Khuynh Vân Tông, cho nên liền nhắm ngay vào đệ tử của bọn họ mà ra tay hạ thủ, sau lưng lại bảo vệ đệ tử của mình chu toàn như vậy.

Đệ tử của các phong khác chết không toàn thây, Tần Nhạc cũng không tức giận, mấy đệ tử của Thanh Vân phong trúng một cước thì ông ta không chịu nổi, khác biệt này đúng là quá lớn rồi.

Các trưởng lão của Khuynh Vân Tông ít nhiều cũng hiểu được tính tình của Tần Nhạc, biết Tần Nhạc đúng chuẩn của một kẻ giả nhân giả nghĩa, sau lời nói như châm dầu vào lửa này của “Kha Tăng Cúc”, các trưởng lão không thể không suy nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ, Tần Nhạc buông lỏng cho “Kha Tăng Cúc” như thế, ngoại trừ việc báo thù cho Tần Ngự Yên, ông ta cũng muốn nhờ vào đó mà chen ép địa vị của các trưởng lão?

Ý niệm này nhanh chóng mọc rễ nảy mầm trong đầu của các trưởng lão khiến bọn họ bất mãn với Tần Nhạc, trong thời gian cực ngắn liền trở thành những nghi ngờ và phòng bị.

Mặt Tần Nhạc tối sầm lại, ông ta gắt gao trừng mắt nhìn “Kha Tăng Cúc”, hoài nghi rằng có phải đầu óc “Kha Tăng Cúc” bị hỏng rồi không? Rốt cuộc hắn có biết mình đang nói cái gì không?

Tần Nhạc hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ông ta không dám trở mặt với “Kha Tăng Cúc”, dù gì thì Kha Tăng Cúc vẫn đang nắm trong tay những bằng chứng có thể khiến ông ta thân bại danh liệt.

Tần Nhạc chưa bao giờ cảm thấy uất ức như hôm nay, tên Kha Tăng Cúc vốn đã từng giúp ông ta có được vị trí tông chủ Khuynh Vân Tông, hôm nay lại trở thành người mà ông ta căm hận nhất, cũng là kẻ không thể động vào nhất!

Tần Nhạc hít một hơi thật sâu, áp chế sự tức giận trong lòng, hai mắt đỏ ngầu nói: “Kha trưởng lão, hai đệ tử của nguoi bắt kính trước mặt tông chủ, căn cứ vào quy định của Khuynh Vân Tông, bọn họ phải bị trừng phạt.”

Không thể động đến Kha Tăng Cúc, ông ta sẽ giết đệ tử của Kha Tăng Cúc cho hả giận! Cũng là để đánh vào Kha Tăng Cúc.

“Kha Tăng Cúc” hơi nhú mảy, nhìn về phía Quân Vô Tà đang ngồi ở một bên, khoe miệng mỉm cười.

“Tần tông chủ, ông nhất định phải làm như thế sao?” Mới như vậy mà đã không nhận được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Giông bão nổi lên (4)

Tần Nhạc cau mày, trong lòng cười nhạt.

“Đương nhiên.”

Chuyện hôm nay phải trấn áp bằng máu, lời nói của Quân Vô Tà đã khiến mọi người đều biết về bí mật giữa Tần Nhạc và Kha Tăng Cúc, nếu Tần Nhạc không làm gì, những trưởng lão kia sẽ không dễ dàng mà bỏ qua.

Chỉ có mang hai đệ tử của Tăng Vân phong ra mà huyết tể mới có thể làm dịu đi bầu không khí hiện tại.

Một là có thể chứng tỏ rằng Tần Nhạc không thiên vị Kha Tăng Cúc quá mức, cho dù là đệ tử của Tăng Vân phong, cho dù có Kha Tăng Cúc che chở, ông ta cũng có thể giết, các phong khác đều có người thương vong, chỉ có giết chết hai tên đệ tử của Tăng Vân phong mới có thể xoa dịu sự phẫn nộ của các trưởng lão.

Hai là...

Hai tên vô liêm sỉ này, một tên nói năng ngông cuồng, một tên lại ra tay trước mặt mọi người, việc này xúc phạm nghiêm trọng đến sự uy nghiêm của tông chủ Khuynh Vân Tông – Tần Nhạc, không giết bọn họ thì làm sao giữ được sự uy nghiêm của ông ta?

Mà thứ ba là...

Tần Nhạc hé mắt nhìn Kha Tăng Cúc.

Thứ ba tất nhiên chính là vì muốn đánh vào cái tên Kha Tăng Cúc càng ngày càng ngang ngược này rồi!

Mấy tên đệ tử của Thanh Vân phong bỏ dậy, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn Kiều Sở, Tần Nhạc đã ra lệnh, điều này báo hiệu cho cái chết của Quân Vô Tà và Kiều Sở.

Nhưng bị một chiêu của Kiều Sở đánh cho lảo đảo, mấy tên này vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Bọn họ muốn bắt hai thiếu niên này lại, nhưng...

Bọn họ đánh không lại.

“Còn ngại ra đó làm gì! Không mau bắt hai tên này lại cho ta!” Tần Nhạc quát khê.

Mấy tên đệ tử nhìn nhau, vẻ mặt đầy bi tráng.

Rối rắm một hồi lâu mới cẩn thận từng li từng tí tiến về phía Kiều Sở.

Nhưng mà...

Trong nháy mắt, mấy tên đệ tử đó liền bị Kiều Sở đánh cho một trận no đòn, ném thẳng ra đại điện, nằm bất động trên mặt đất, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Đệ tử Khuynh Vân Tông chủ yếu đều đang nghiên cứu y thuật, về mặt linh lực không được coi là xuất sắc, nếu không cũng sẽ không mời người mạnh như vậy đến đây trấn giữ, có điều dưới nắm đấm của Kiều Sở, sức chiến đấu của những đệ tử kia suy cho cùng cũng chỉ là một đám nhu nhược.

Chỉnh đốn xong đệ tử Thanh Vân phong, Kiều Sở phúi tay một cái, về mặt tùy ý.

Mặt Tần Nhạc sầm lại, ông ta hoàn toàn không ngờ rằng thân thủ của thiếu niên này lại cao cường như vậy, mấy tên đệ tử vậy mà lại bị hấn ném ra ngoài tới mấy lần.

“Kha Tăng Cúc! Ngươi có quản đệ tử của mình nữa không đấy!” Tần Nhạc giận dữ hét.

“Kha Tăng Cúc” chậm rãi đứng dậy nói: “Tông chủ, ngày đó người muốn ta chế độc được là ông, đồng ý dùng đệ tử của các phong khác để thử độc cũng chính là ông, bây giờ ông lại muốn dùng đệ tử của ta để xoa dịu tức giận của mọi người, chuyện này e rằng không được.”

Tần Nhạc trừng to hai mắt, khó tin nhìn “Kha Tăng Cúc”, quả thực không thể tin vào tai mình! “Kha Tăng Cúc” vậy mà lại đổ tất cả mọi chuyện lên đầu ông ta!

“Kha Tăng Cúc” nhìn thoáng qua các trưởng lão khác, nói: “Oan có đầu nợ có chủ, Khuyneh Vân Tông là do Tần Nhạc ông làm chủ, nếu ông không đồng ý, làm sao ta có thể động đến đệ tử các phong khác. Chuyện này là ông muốn ta làm, tiếng xấu lại để ta chịu, ta không muốn làm trò hề.”

Tần Nhạc tức đến run cả người, trong khi đó các trưởng lão khác mặt đầy phẫn nộ.

Cho dù “Kha Tăng Cúc” đáng ghê tởm, nhưng đúng như hắn nói, nếu không có sự cho phép của Tần Nhạc, hắn nào dám động đến đệ tử của các trưởng lão khác?

Tất cả mọi việc, không phải do Tần Nhạc âm thầm cho phép mới dẫn tới thảm kịch như thế này sao?

Nếu như lúc trước các trưởng lão bất mãn với Tần Nhạc là bởi vì ông ta dung túng cho Kha Tăng Cúc thì hiện tại ngoài phần bất mãn còn nổi lên nhiều cảm xúc khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 329: Phương thức bế mặt thứ sáu (1)

Mộ Thần và Quân Vô Tà vẫn trầm mặc không nói, âm thầm trao đổi một ánh mắt, thỉnh thoảng đứng lên nói: “Tân tông chủ, không biết có phải những trưởng lão này của bọn ta làm sai chỗ nào không, mới khiến tông chủ có lòng phẫn bị với bọn ta. Cho dù muốn tiêu trừ quyền của trưởng lão, có thể trực tiếp mở miệng, không cần tìm nhiều cớ như vậy. Ngươi là tông chủ của Khuyneh Vân Tông, chỉ cần ngươi lệnh xuống một tiếng, trưởng lão bọn ta đây có thể biến mất bất cứ lúc nào.”

Từng chữ trong lời của Mộ Thần đâm thẳng vào tim gan, trong sáng trong tối đều đang chỉ trích Tần Nhạc muốn mượn chuyện này chèn ép các vị trưởng lão.

Lần này, Tần Nhạc bị chọc tức đến không nói ra thêm lời nào nữa, chỉ có thể hung dữ nhìn Mộ Thần.

Mà các trưởng lão khác cũng đã bị xúi giục giống như chim sợ cành cong, bọn họ vừa mở miệng bắt đầu tập thể công kích Tần Nhạc.

Tần Nhạc là ai? Khuyneh Vân Tông này rơi vào trong tay hắn thế nào? Dù những trưởng lão khác không rõ ràng nhưng cũng đoán đại khái.

Một người vì quyền thế, người ngay cả sư phụ của mình cũng xuống tay. Muốn tiêu trừ những trưởng lão như họ cũng không phải không thể.

Trong lúc nhất thời, cả đại điện loạn lên. Tất cả trưởng lão đều chìa mũi nhọn vào Tần Nhạc!

Tần Nhạc lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Quân Vô Tà yên tĩnh thường thức sự hỗn loạn trước thảm họa. Hắn ý ở đáy mắt càng đậm.

Trong tiếng chỉ trích, Tần Nhạc cũng không thể nhẫn nại, ông ta gào thét một tiếng, chỉ “Kha Tăng Cúc” thờ ơ như bức tường nói: “Kha Tăng Cúc! Ngươi thân là trưởng lão của Tăng Vân Phong! Khiêu khích ta và trưởng lão khác như vậy, rốt cuộc đã bày tâm cơ gì?”

Tần Nhạc quả thực sắp điên rồi, ông ta cảm thấy có phải “Kha Tăng Cúc” ngốc hay không, lại phá đám ông ta lần nữa. Rốt cuộc hắn có biết mình đã làm gì không? Nếu Tần Nhạc đỏ, “Kha Tăng Cúc” hẳn cũng đừng mơ sống những ngày tháng tốt đẹp!

Các trưởng lão khác căn bản sẽ không buông tha cho hắn!

“Kha Tăng Cúc” không nhanh không chậm đứng lên, nhìn Tần Nhạc tức giận nói: “Ta không bày tâm cơ gì, chỉ là tùy việc mà xét thôi.”

Tần Nhạc cắn răng nghiêng lợi nói:

“Gì mà tùy việc mà xét? Vì sao ngươi phải đối đầu với ta? Rốt cuộc vì sao?”

“Kha Tăng Cúc” cười không đáp, mà lúc này Quân Vô Tà bên cạnh lại đứng lên. Đôi mắt lạnh lẽo từ trên mặt tức giận của Tần Nhạc quét qua, miệng nhỏ của nàng hơi giương lên.

“Bởi vì, hắn vốn chính là trưởng lão của Tăng Vân Phong.”

“Cái gì?” Tần Nhạc sững sờ nhìn tiểu thiếu niên khí thế đột nhiên chuyển biến.

“Hoa Dao, để Tân tông chủ xem kĩ ngươi là ai.” Quân Vô Tà hơi mỉm cười, chương nhạc thảm họa này bắt đầu tấu vang ở Khuyneh Vân Tông từ thời khắc này!

Khi giọng nói của Quân Vô Tà thốt ra, một khung cảnh kỳ dị diễn ra trước mắt Tần Nhạc và các vị trưởng lão!

Chỉ thấy “Kha Tăng Cúc” khom lưng đột nhiên đứng thẳng người, vóc người thấp bé trở nên thẳng tắp vô cùng. Gương mặt già nua biến hóa từng chút một, ngũ quan xấu xí biến chất từng tí, càng lúc càng tinh xảo, càng lúc càng đẹp trai.

Một tay Hoa Dao cỡi áo ngoài màu đậm rộng lớn, vóc dáng thon dài bọc dưới y phục màu tím nhạt.

Chi trong nháy mắt, người trung niên xấu xí không chịu nổi lại biến thành thiếu niên xinh đẹp lóa mắt trước mặt mọi người!

Cả bên trong đại điện lộ ra sự vắng vẻ như đã chết, ánh mắt của Tần Nhạc và các trưởng lão đều nhìn chăm chăm trên người Hoa Dao!

Mọi thứ xảy ra trước mắt đã lật đổ hoàn toàn thế giới quan của họ!

"Người... Người không phải Kha Tăng Cúc!" Sắc mặt kinh ngạc trắng bệch, Tần Nhạc run tay chỉ vào Hoa Dao.

"Hắn vốn không phải." Quân Vô Tà khẽ cười một tiếng, nụ cười kia làm cho gương mặt thanh tú trở nên càng sáng lạn lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Phương thức bế mặt thứ sáu (2)

"Rốt cuộc các người là ai?" Nội tâm Tần Nhạc bị nỗi sợ vô hạn thay thế. Kha Tăng Cúc lại bị đánh tráo trong vô thức! Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào? Rốt cuộc Kha Tăng Cúc mà ông ta nhìn thấy bị thiếu niên trước mắt này thay thế từ lúc nào?

Ông ta lại không hề có một chút phát giác nào!

Nỗi sợ bị người lừa gạt này khiến Tần Nhạc cảm thấy nổi da gà.

"Người đến lấy mạng người!" Quân Vô Tà nghiêng đầu, thường thức về mặt sợ hãi của Tần Nhạc.

Thiên hạ đệ nhất đại tông, nỗi sợ của tông chủ Khuyết Vân Tông không phải là bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng năng tin cho đến trước khi Tần Nhạc chết, sự sợ hãi này vẫn sẽ duy trì tiếp tục cho đến khi ông ta mang theo phần sợ hãi này xuống địa ngục!

"Khẩu khí thật là lớn! Trong khoảng thời gian này, luôn là người đóng giả Kha Tăng Cúc? Đề nghị hành hạ đệ tử khác đến chết cũng là người đề ra phải không?" Tần Nhạc cắn răng nói, cùng lúc kinh sợ, trong lòng ông ta lại dâng lên một sự vui mừng!

Nếu như ngay từ đầu Kha Tăng Cúc chính là người khác đóng giả, vậy thì ông ta có thể đẩy mọi tội danh này lên người đó, các trưởng lão sẽ không oán hận ông ta lần nữa!

Ôm tâm trạng như vậy, trong lòng Tần Nhạc lại cảm thấy hơi vui mừng!

"Là ta đề ra đó." Quân Vô Tà như cười như không nhìn Tần Nhạc.

"Các người thật độc ác! Lại muốn mượn điều này để khiêu khích quan hệ nội bộ của Khuyết Vân Tông! Các trưởng lão, các người nghe thấy rồi đấy, mọi thứ xảy ra trước đây đều là hành vi của mấy tên xấu xa này! Chúng ta ly gián các người để nắm quyền Khuyết Vân Tông, để đạt thành bí mật chúng không thể nói với người khác!" Tần Nhạc mau chóng nắm lấy cơ hội cuối cùng, đẩy hết toàn bộ tội danh ra ngoài.

Quả nhiên, sau khi thân phận Hoa Dao được phơi bày, các trưởng lão nhanh chóng hồi tỉnh lại trong sự kinh ngạc. Tất cả những chuyện này lại xảy ra đột nhiên như vậy! Chuyện khó tưởng tượng lại xảy ra trước mắt họ, sau khi ý thức được Kha Tăng Cúc bị người khác giả mạo, ý hận trước kia họ đối với Tần Nhạc đã biến mất không ít.

Các trưởng lão cũng không phải là kẻ ngu, đương nhiên biết trong lúc này, họ nên cùng phe chống lại kẻ thù!

"Ta nói Kha trưởng lão không thể làm ra chuyện điên rồ như vậy! Thì ra là hành vi của các người! Các người thành thực nói rõ, rốt cuộc các người làm gì Kha trưởng lão rồi?" Tần Nhạc thấy nỗi giận của các trưởng lão đã giảm đi không ít, gấp rút muốn di chuyển sự thù hận.

Bất luận những người này có lai lịch gì, hôm nay họ đều đừng mơ rời khỏi Thanh Vân phong này!

Tần Nhạc cười nhạo trong lòng, ba thiếu niên này quả nhiên vẫn quá non nớt. Thì ra họ chỉ cần không lộ ra thân phận, tiếp tục dùng bộ dáng của Kha Tăng Cúc tiến hành khiêu khích. Dưới sự phản nộ của các trưởng lão, Tần Nhạc sẽ khó chịu vô cùng.

Nhưng khi ông ta khó ứng phó nhất, mấy tên ngu này lại công bố đáp án, đánh tan hận ý dâng cao của trưởng lão khác trong chớp mắt!

Tần Nhạc thật là sắp cười chết rồi, ngay cả ông trời cũng đang giúp ông ta!

Quân Vô Tà thu dáng vẻ âm thầm đắc ý của Tần Nhạc vào đáy mắt, ý cười trên mặt càng nồng đậm: "Kha Tăng Cúc? Các người sẽ nhanh chóng được gặp, gặp lại trong địa ngục."

Tần Nhạc hơi kinh ngạc trong lòng: "Các người giết hắn rồi sao?"

Bản lĩnh của Kha Tăng Cúc, Tần Nhạc cực kỳ rõ. Cho dù là cường giả Thanh Linh cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Tuy hắn không có linh lực nhưng thủ đoạn dùng độc lại cực cao!

Ba thiếu niên này sao có thể giết một người toàn thân là độc chứ?

"Đúng vậy." Quân Vô Tà không hề che giấu.

Tần Nhạc hơi hí hửng lại nói: "Các người lại dám giết hại trưởng lão của Khuyết Vân Tông, tra tấn đệ tử của Khuyết Vân Tông đến chết! Còn mưu toan khiêu khích quan hệ giữa ta với các trưởng lão! Hôm nay, tất cả các người đừng mơ sống sót rời khỏi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 331: Phương thức bề mặt thứ sáu (3)

Quân Vô Tà cười khê một tiếng, nói: "Yên tâm, người của Khuynh Vân Tông không chết đâu, bọn ta cũng không định rời khỏi."

Tần Nhạc trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, có thể nào ông ta cũng không ngờ thiếu niên trông bình thường này lại nói ra lời điên cuồng ngang ngược như vậy!

Người của Khuynh Vân Tông không chết, họ lại không định rời khỏi!

Đây không phải là ý bọn họ muốn tiêu diệt toàn bộ khuynh Vân Tông sao?

"Khẩu khí thật là lớn! Muốn tiêu diệt Khuynh Vân Tông, người cũng không nhìn xem người có bản lĩnh như thế không?" Tần Nhạc cười lạnh nói.

Tất cả trưởng lão cũng đứng dậy dưới sự kích động từ lời của Quân Vô Tà. Dù nội bộ Khuynh Vân Tông hỗn loạn thế nào, thì bọn họ cũng biết phải làm như thế nào với kẻ địch trước mắt.

"Tiểu quý, người cũng không sợ gió to đầu đầu lười sao? Dựa vào ba người các người đã muốn tiêu diệt Khuynh Vân Tông? Thật đúng là nực cười." Thái Trắc khinh thường nhìn đám người Quân Vô Tà. Sau sự kinh ngạc ban đầu, ông ta đã bình tĩnh lại.

Trong mắt các trưởng lão, thiếu niên này lại có bản lĩnh giết Kha Tăng Cúc, quả thật có chút bản lĩnh nhưng họ lại dám chơi đùa toàn thể Khuynh Vân Tông trong tiếng vỗ tay. Trò đùa này không phải thứ các trưởng lão cao ngạo này có thể nhẫn nhịn được.

"Nực cười hay không không phải người nói là được." Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

"Hả? Vậy ta phải xem thử rốt cuộc các người có bản lĩnh lớn bao nhiêu lại dám mở miệng nói lời điên cuồng!" Sự sốt ruột trong khoảng thời gian gần đây của Tần Nhạc đều bùng phát trong thời khắc này. Nếu không phải sự dằn vò của mấy thiếu niên này, sao Khuynh Vân Tông lại trở nên hỗn loạn như vậy, sao ông ta lại trải qua cảnh khốn đốn vừa rồi bị các trưởng lão vây kích chứ?

Tần Nhạc cao giọng hét lên một tiếng, các đệ tử Thanh Vân phong thủ ở bên ngoài nhanh chóng tháo chạy vào đại điện. Trên trăm người bao vây Quân Vô Tà, Kiều Sở và Hoa Dao đến không lọt một giọt nước.

"Cho dù các người có ba đầu sáu tay, các người cùng đừng hòng trốn ra khỏi nơi đây." Tia sáng nghiêm trọng của Tần Nhạc lóe lên.

Quân Vô Tà giương mắt quét một vòng qua đệ tử Thanh Vân phong xung quanh, ý cười bên khóe miệng càng lúc càng sâu.

"Trốn? Vì sao bọn ta phải trốn?"

"Tất cả đệ tử nghe lệnh! Bắt ba người này lại cho ta!" Tần Nhạc cao giọng nói.

Trong nháy mắt, tất cả đệ tử Thanh Vân phong, ba người nhào vây xung quanh!

Nhưng trong nháy mắt họ xông lên, hai luồng ánh sáng nổ ra trong đám người!

Một con rắn hai đầu, thân hình to lớn đột nhiên xuất hiện trong đám người, khắp người rắn hai đầu đó chỉ còn lại khung xương màu trắng. Hai đôi mắt màu máu trên hai đầu rắn khiến người nhìn thấy ngứa ngáy da đầu. Đầu của chúng xấp xỉ một người! Rắn hai đầu lắc lư cái đuôi trong đám người, bên ngoài đầu sọc mang rõ giống như thép gai, mở đường như một lưỡi đao! Một khoảng máu thịt tung tóe!

Mà ở bên kia, một con gấu thân hình to lớn phát ra tiếng gầm chấn động cả trời. Lông xen kẽ hai màu đen trắng trông rất nổi bật, nó cao khoảng hai mét, tiện tay đập đệ tử Thanh Vân phong bên cạnh thành tương thối!

Sự xuất hiện của hai con thú thân hình to lớn hệ giới linh trong chớp mắt khiến đại điện vang lên tiếng hét bi ai. Những đệ tử Khuynh Vân Tông đó nhanh chóng kêu gọi giới linh của mình ra. Đáng tiếc cho dù là hình thể hay lực công kích, giới linh của họ đều thua xa hai con thú to lớn đó mười vạn tám nghìn dặm!

Tần Nhạc khó tin trừng mắt nhìn hai con giới linh thân hình to lớn càn quét trong đại điện. Cho dù ông ta kiến thức sâu rộng cũng chưa từng thấy qua hai giới linh này! Thực lực của hai con giới linh này thậm chí vượt qua giới linh của những khách khanh trong Vân Sơn.

"Mau! Mau đi mở cường giả trong núi qua đây!" Mồ hôi lạnh của Tần Nhạc chảy xuống, tuyệt đối không ngờ ba tên thiếu niên lại lịch không rõ này vừa ra tay đã là giới linh có lực công kích đáng sợ như vậy. Tiếp tục như thế, đệ tử trong đại điện căn bản cũng không đủ để chúng giết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 332: Phương thức bề mặt thứ sáu (4)

Trưởng lão bên cạnh sớm đã bị khung cảnh đẫm máu này dọa sợ, nghe thấy Tần Nhạc hét như vậy mới hồi tỉnh lại, hoang mang muốn trốn ra ngoài mời cứu binh.

Nhưng còn chưa đợi ông ta đạp ra khỏi cửa lớn của đại điện, một thân hình đen to lớn trực tiếp xô ông ra!

Một con hắc thú to lớn dùng thân hình che chắn cửa vào của đại điện. Đầu nó hơi cúi xuống, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc bén! Trưởng lão bị xô suýt chút nữa chết ngất, hắc thú vừa gặp đã chắn ở cửa, dọa đến mức chân cũng mềm nhũn.

Máu tươi văng khắp nơi trong đại điện, đệ tử Thanh Vân phong ngã xuống từng người một. Dưới vòng vây của hai con giới linh hình thể to lớn, trên y phục của ba người Quân Vô Tà đứng ở chính giữa lại không hề dính một chút vết máu nào.

Quân Vô Tà đứng ở chính giữa nhất, ngẩng đầu nhìn Tần Nhạc sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn xung quanh, duỗi thẳng ngón tay cái nhẹ nhàng quẹt trên cổ của mình.

Tần Nhạc kinh ngạc trong lòng, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới chân xông thẳng đến đỉnh đầu.

Ông ta căn bản không biết mình chọc phải đám sát thần này ở chỗ nào, rõ ràng ba người đều trẻ tuổi như nhau nhưng giới linh của ba người đã lớn mạnh đến mức này!

Mặc dù Tần Nhạc có linh lực cực cao cũng không có can đảm tiến lên đánh một trận.

Chỉ là dùng mắt nhìn ông ta cũng hiểu rõ, cho dù bản thân dốc hết sức lực cũng không phải đối thủ của ba con giới linh đó!

Cả đời này của Tần Nhạc lần đầu cảm thấy sợ hãi, ông ta dường như cảm thấy bóng dáng chết chóc bao phủ ở đỉnh đầu mình.

Trong đại điện, tất cả đệ tử đều bị tàn sát hầu như không còn một ai. Máu tươi cũng nhuộm đất đá của đại điện thành màu đỏ thẫm. Đệ tử Thanh Vân phong chết đi nằm tứ tung trên đất, duy nhất một khoảng đất sạch sẽ trong điện ở dưới chân ba người Quân Vô Tà.

Trận này gần như là trận chiến đại nạn, không lưu lại chút vết tích nào cho ba người họ.

Bây giờ Tần Nhạc và các vị trưởng lão đã bị dọa sợ đến hai chân như nhũn ra. Họ luôn sống trong nhung lụa được người đời kính ngưỡng, nằm mơ cũng không ngờ có một ngày mình lại bị ba thiếu niên dọa đến tè ra quần.

Cao ngạo gì đó, tôn nghiêm gì đó đều đã bị thực lực tuyệt đối nghiền nát thành bột vụn. Họ cũng không cách nào chống đỡ được sự cao ngạo và đắc ý của mình nữa, chỉ có thể run lẩy bẩy cuộn tròn ở một góc, hận không thể khiến ba thiếu niên bỏ ra từ trong ngực biến mất ở trước mắt.

"Bây giờ còn ai muốn trốn nữa?" Quân Vô Tà cười tít mắt nhìn chư vị trưởng lão và Tần Nhạc đều chen chúc trên vị trí cao.

Trong đại điện chỉ có một trưởng lão ngồi bình tĩnh tại chỗ từ đầu đến cuối. Trong nháy mắt, ánh mắt hắn và Quân Vô Tà chạm nhau, hắn đứng dậy đi đến bên Quân Vô Tà.

"Mộ Thần muốn làm gì?" Thái Trác run cầm cập đôi chân, nhìn Mộ Thần đột nhiên đi về hướng Quân Vô Tà.

Tần Nhạc nheo mắt lại, nhìn chòng chọc vào lưng Mộ Thần.

"Người còn lợi hại hơn trong tưởng tượng của ta, hợp tác với người là sự vinh hạnh của ta." Mộ Thần đáp máu tươi trên đất đi đến trước mặt Quân Vô Tà, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười lần đầu tiên phát ra trong lòng từ hơn mười năm nay.

"Còn chưa kết thúc." Ý cười của Quân Vô Tà lộ ra.

Tần Nhạc khó tin trừng mắt nhìn Mộ Thần, thực sự không dám tin mình những gì nghe thấy. Trái tim ông ta đập điên cuồng, dường như giây tiếp theo sẽ nhảy ra từ cuống họng vậy!

"Mộ Thần! Người lại cấu kết với chúng! Bức hại Khuynh Vân Tông! Người thân là trưởng lão của Khuynh Vân Tông, sao người dám?" Tần Nhạc từng nghĩ đến bất kỳ ai cũng sẽ phản bội Khuynh Vân Tông, nhưng lại không nghĩ đến Mộ Thần.

Phụ thân của Mộ Thần là tông chủ nhiệm kỳ trước của Khuynh Vân Tông, từ nhỏ Mộ Thần đã lớn lên ở Khuynh Vân Tông, bất kỳ ai cũng không thể so sánh được với sự nhiệt tâm của hắn dành cho Khuynh Vân Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 333: Phương thức bề mặt thứ sáu (5)

Nhưng chính người nguyện cả đời cống hiến cho Khuynh Vân Tông như thế lại liên hợp với người ngoài hủy diệt Khuynh Vân Tông!

Việc này quả thực khiến người ta không dám tin!

Đối mặt với sự kêu gào của Tần Nhạc, Mộ Thần chỉ bình tĩnh xoay đầu lại, dùng một giọng điệu gần như chán ghét nói: "Nơi này sớm đã không phải Khuynh Vân Tông ban đầu nữa. Nếu Khuynh Vân Tông muốn tồn tại dưới bộ dạng này, vậy ta thà đồng ý để nó biến mất trên thế gian này."

Nếu như tốt đẹp đã bị cái xấu và sự ô uế thay thế, vậy chỉ bằng hủy nó đi!

Tần Nhạc căn rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Mộ Thần, ông ta căn bản không biết từ lúc nào mà Mộ Thần lại hợp tác với Quân Vô Tà. Trước đây rõ ràng Mộ Thần trúng độc ở Tàng Vân Phong, sao ông lại ở cùng với ba thiếu niên đó?

Nghi vấn liên tục quanh quẩn trong đầu Tần Nhạc, hắn nhanh chóng tìm được đáp án.

Trước đây Mộ Thần trúng độc, chỉ e là diễn khổ nhục kế cho ông ta và các trưởng lão khác xem. Tuy Mộ Thần không mở miệng nhiều nhưng từng chữ lại đâm thẳng vào tim gan!

"Các người tưởng giết ta và các vị trưởng lão, các người có thể sống mà rời khỏi Khuynh Vân Tông sao? Ta nói các người biết, đừng nằm mơ! Đệ tử trên mười hai đỉnh Vân Sơn sẽ không để các người rời khỏi, cường giả trong Vân Sơn sẽ lấy mạng các người!" Dưới sự sợ hãi, Tần Nhạc đứt hơi khản tiếng hét lên, dường như chỉ có như thế mới có thể biểu thị nỗi sợ trong lòng ông ta.

Quân Vô Tà bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười vui vẻ từ trong miệng nàng tràn ra. Nàng vừa cười vừa lắc đầu, dường như sự uy hiếp của Tần Nhạc nực cười như thế, yếu ớt vô lực như thế.

"Đệ tử của mười hai phong? Người yên tâm, trừ Nhiếp Vân phong ra, tất cả đệ tử trong mười một đỉnh núi khác cũng sẽ tuần tảo theo các người. Trừ Nhiếp Vân Phong ra, thắng tay chém giết."

"Không thể nào! Người không thể nào làm được!" Tần Nhạc sợ hãi lắc đầu, không biết vì sao đáy lòng ông ta có một giọng nói đang nói với ông ta rằng, mọi thứ Quân Vô Tà nói.. đều là thật.

Quân Vô Tà mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc được thạch lập bọc lại.

"Trong viên thuốc này đã thả khói độc, chỉ cần đợi nửa giờ, lúc ánh mặt trời mạnh nhất, thạch lập lớp ngoài cùng này sẽ hòa tan. Khí độc cũng sẽ khuếch tán ra, chỉ cần chạm vào một chút, sống sót hít phải một chút cũng sẽ lấy đi mạng người trong chớp mắt."

Quân Vô Tà nhìn viên thuốc kịch độc cất giữ trong tay, khoe miệng hơi giương lên. Khí độc trong này là loại độc mới nàng căn cứ vào Độc Yên Liên của Kha Tăng Cúc, giết người vô hình, không ai có thể tránh. Trừ phi là cường giả Lam Linh trở lên, bằng không chắc chắn phải chết.

"Viên thuốc này, ta đặt rất nhiều ở mười một đỉnh núi ngoài Nhiếp Vân Phong. Người nói chúng có thể đưa tất cả đệ tử nội môn của Khuynh Vân Tông xuống địa ngục không?" Quân Vô Tà cười vô cùng sáng lạn, chỉ là trong đôi mắt lại lóe ra sát ý nồng nặc.

"Người... người ở đó từ lúc nào..." Tần Nhạc mở to hai mắt nhìn, toàn thân không nhận được phát run.

Nếu như điều nàng nói đều là thật... vậy thì Khuynh Vân Tông... thật sự xong rồi!

Quân Vô Tà nói: "Trong lúc người cho phép Kha Tăng Cúc đến các đỉnh núi chọn lựa đệ tử."

Tần Nhạc hít vào một ngụm khí lạnh, đầu óc ông lên một tiếng vang!

Đúng vậy, mỗi đỉnh núi đều có đệ tử canh gác. Muốn tiến vào đặt thuốc độc ở mọi nơi vốn vô cùng khó khăn nhưng nếu có chỉ lệnh của tông chủ, lại thêm thân phận của trưởng lão, vậy thì sẽ trở nên vô cùng đơn giản!

Cho đến giờ Tần Nhạc mới hiểu rõ, thứ Quân Vô Tà thật sự muốn căn bản không phải sự đồ kỵ ghen ghét lẫn nhau giữa các trưởng lão và ông ta. Thứ nàng muốn là dùng chuyện lựa chọn đệ tử để hấp dẫn lực chú ý của mỗi trưởng lão. Vậy mới có thể trong lúc thần không biết quỷ không hay, trồng hạt giống hủy diệt Khuynh Vân Tông trong các phong!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 334: Phương thức bề mặt thứ sáu (6)

Thật đúng là mưu kế thâm sâu! Căn bản khiến người ta không thể phòng bị!

Tần Nhạc chỉ cảm thấy một ngụm máu mắc ở cổ họng. Bị ba thiếu niên hành hạ không còn chút sức lực chống trả, sự si nhục này, thoát cái đánh nát vụn lòng tự trọng của Tần Nhạc.

Sai lầm trí mạng này, vậy mà lại là do ông ta một tay thúc đẩy.

Không cần nói tới ánh mắt quắc đến của các trưởng lão khác hiện giờ kịch liệt đến mức nào, chỉ bản thân Tần Nhạc cũng đã sắp tức chết rồi.

Thông minh một đời hồ đồ một giờ, ngay cả chức tông chủ Khuynh Vân Tông ông ta cũng có thể nắm được, vậy mà lại thua trong tay ba thiếu niên!

Qua nửa canh giờ tiếp theo, tất cả đệ tử trong Khuynh Vân Tông đều đã sắp chết, người duy nhất may mắn sống sót cũng chỉ có Mộ Thần của Nhiếp Vân phong. Hiện giờ trong đại điện, ba con giới linh chắn trước mặt mọi người, họ chắc chắn không có khả năng sống sót rồi đi.

Đến lúc đó, cả Khuynh Vân Tông chỉ còn lại một vị trưởng lão là Mộ Thần, hẳn nói sao thì là vậy, các khách khanh trong Vân Sơn căn bản sẽ không đoán ra được tất cả những gì xảy ra trên đỉnh núi, tất cả chân tướng đều sẽ bị chôn vùi, Khuynh Vân Tông sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian này.

Cái chết chưa bao giờ cận kề như thế!

Một vị trưởng lão đột nhiên đứng dậy, sắc mặt sợ hãi nhìn về phía Quân Vô Tà.

"Ta bằng lòng rời khỏi Khuynh Vân Tông, ta không làm trưởng lão nữa! Cầu xin người, tha cho ta. Ta bảo đảm sẽ không nói bất cứ điều gì!" Vị trưởng lão đó gần như cầu khẩn.

Khuynh Vân Tông chó má gì, trưởng lão chó má gì, ngay cả mạng cũng chẳng còn nữa, những thứ ấy còn có tác dụng gì.

"Ta cũng bằng lòng!"

Càng lúc càng nhiều trưởng lão tỏ ý bằng lòng rời khỏi Khuynh Vân Tông, chỉ cần Quân Vô Tà tha cho họ một mạng.

Sắc mặt Tần Nhạc ngày một khó coi, da thịt trên mặt ông ta đã bắt đầu co rút.

Ông ta giận dữ giờ một chân lên, đá văng vị trưởng lão mở miệng đầu tiên kia, hung hãn nói: "Các người tưởng các người rời khỏi Khuynh Vân Tông thì chúng sẽ bỏ qua cho các người ư! Các người đừng ngây thơ nữa! Lẽ nào các người không nhớ trước đó cô ta đã nói gì sao! Chúng ta không chết thì chúng tuyệt đối sẽ không dùng tay!"

Các trưởng lão bị quát như thế, tất cả đều ném ánh mắt cầu khẩn về phía Quân Vô Tà. Nhưng thứ họ nhìn thấy lại là Quân Vô Tà vẫn mỉm cười cùng với sát ý lóe lên nơi đáy mắt nàng.

Nhất thời, nỗi tuyệt vọng ập vào mặt, các trưởng bối ngồi sụp xuống, không có sức lực gì.

Họ, chết chắc rồi.

“Không sai, hôm nay các ngươi ai cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện sống sót rồi đi, đạo lý diệt cò phải diệt tận gốc, các ngươi đều hiểu cả.” Lời nói của Quân Vô Tà tựa như cọng cỏ cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến các trưởng lão đó rơi vào yên lặng.

Tần Nhạc nhìn Quân Vô Tà, ông ta thề bần thân mình chưa từng thấy khuôn mặt ấy, nhưng vì sao đối phương lại muốn dồn ông ta vào chỗ chết? Thậm chí muốn diệt cả Khuynh Vân Tông?

“Ngươi rốt cuộc là ai? Rốt cuộc Khuynh Vân Tông và ngươi có ân oán gì mà ngươi phải ra tay độc ác như thế!”

Quân Vô Tà thân nhiên nói: “Quân gia, Thích quốc.”

Tựa như một tia chớp bổ xuống đầu Tần Nhạc, ông ta trợn mắt há mồm nhìn Quân Vô Tà, cả người lạnh toát.

“Là các ngươi giết chết con gái ta!” Quân gia, Thích quốc... hung thủ giết chết Tần Ngữ Yên!

Quân Vô Tà khẽ nhún vai: “Nếu Khuynh Vân Tông đã không cho ta đường sống, ta đương nhiên phải ra tay trước để giành lợi thế, có trách thì chỉ trách các ngươi tự tìm đường chết thôi.”

Quân Vô Tà không dây dưa gì với Khuynh Vân Tông, nếu Khuynh Vân Tông không ức hiếp người quá đáng, sao nằng lại rồi bỏ quê hương, đi xa ngàn dặm?

Tất cả những gì nằng làm, chẳng qua chỉ để bảo đảm cho người nhà được vô ưu vô phiền.

Nói đến cùng, nếu Khuynh Vân Tông không rơi vào tay Tần Nhạc, các đệ tử Khuynh Vân Tông không ngang ngược như thế, tất cả những chuyện này căn bản sẽ không xảy ra.

Song, quả ác đã trồng, thứ quả kết từ đó ra cũng chỉ có thể để người trong Khuynh Vân Tông tự mình nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 335: Phương thức bề mặt thứ sáu (7)

Tần Nhạc ngã ngồi trên ghế với vẻ mặt tuyệt vọng, đầu ông ta ong ong.

Ai có thể ngờ rằng, Khuynh Vân Tông lừng lẫy thiên hạ trong chuyện đi đến Thích quốc lại trêu chọc vào một đại sát thần như thế?

Một nước nhỏ ở biên thủy, vậy mà lại sinh ra yêu nghiệt có thể hủy diệt cả Khuynh Vân Tông!

Sớm biết thế này, Tần Nhạc thà từ bỏ ngọc hòn, thà chưa từng gặp Quân Vô Tà!

Đáng tiếc, hết thảy đều không thể nào thay đổi.

“Hoa Dao, huynh vẫn còn nữa canh giờ.” Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu nhìn Hoa Dao ở một bên. Tần Nhạc và Khuynh Vân Tông đã gặp kết cục ắt phải chết, nhưng nằng không quên ước định với Hoa Dao và Kiều Sở.

Hoa Dao khẽ nhướng mày, một tay gờ lên, con rắn hai đầu xông về phía Tần Nhạc như tia chớp, các trưởng lão đứng bên cạnh Tần Nhạc la hét chạy trốn tứ phía. Tần Nhạc lòng đã như tro lạnh từ lâu, đối mặt với con rắn hai đầu không lờ, người đã sớm tuyệt vọng như ông ta thậm chí ngay cả dũng khí chạy trốn cũng đã chẳng còn.

Thật ra với thực lực của Tần Nhạc, nếu liều mạng đánh một trận, dù không thể đồng quy vu tận với Quân Vô Tà thì cũng có thể gây ra chút rắc rối cho đám Quân Vô Tà.

Đáng tiếc, tất cả những gì xảy ra trước đó đã sớm nghiền nát tất cả hi vọng và ý chí chiến đấu trong lòng ông ta.

Sự hỗn loạn của Khuynh Vân Tông, sự bức bách của các trưởng lão, tương lai sắp bị tiêu diệt, bị Quân Vô Tà đùa bỡn trong lòng bàn tay, mọi thứ, đã sớm khiến Tần Nhạc đánh mất tất cả lòng tin.

Đối với Quân Vô Tà chuyện đánh bại kẻ địch rất đơn giản, nhưng một đao giết chết đối phương, chẳng phải đã để họ quá hời hợt hay sao?

Cho nên, lúc trước Quân Vô Tà mới bắt Mộ Thần phối hợp với Hoa Doa diễn một trò vui, khiến Khuynh Vân Tông trong thời khắc cuối cùng cũng không thể tập hợp, ý chí của tất cả mọi người đều đã bị nghiền nát thành bột trong kế hoạch của Quân Vô Tà từ lâu.

Đuôi của con rắn hai đầu quấn quanh Tần Nhạc, xương rắn sắc nhọn găm vào da thịt Tần Nhạc, con đau thấu tim đó khiến Tần Nhạc chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, bị hai cặp mắt đó ngẫu như ngấm máu loãng kia nhìn chăm chăm, Tần Nhạc chỉ cảm thấy như gặp phải ác mộng, máu tươi không ngừng rỉ ra từ vết thương, nhuộm đỏ áo gấm hoa Tần Nhạc mặc. Ông ta bị rắn hai đầu tha tới trước mặt Hoa Dao, tông chủ Khuynh Vân Tông cao xa khó với trước đây hiện giờ không còn vẻ kiêu ngạo và thanh cao nữa, sắc mặt trắng bệch và cả đôi mắt tuyệt vọng kia, đều đã tiết lộ ra sự thê thảm của ông ta hiện giờ.

“Bức tranh Kha Tang Cúc đưa cho ngươi ở đâu?” Hoa Dao mở miệng thẳng thừng.

Lòng Tần Nhạc vốn đã như tro lạnh, sau khi nghe thấy câu hỏi của Hoa Dao, đáy mắt đột nhiên xẹt qua nét kinh hãi, nhưng ông ta mau chóng phục hồi lại đáng vẻ thê thảm như trước: “Ta không biết ngươi đang nói gì.”

Hoa Dao khẽ nhủ mày, một cái chi tay, đuôi rắn quấn trên người Tần Nhạc lập tức siết chặt! Các đốt xương gòn gợn xuyên qua da thịt, không vào quá nửa!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ miệng Tần Nhạc, trên người ông ta gân xanh nổi lên, mặt ông ta đỏ bừng, mồ hôi lạnh tuôn xối xả, chiếc cổ rướn lên phát ra tiếng kêu re re chói tai.

Máu tươi tí tách giọt xuống nền nhà theo chân ông ta, loang đến chỗ những dấu máu đã sắp đông lại trên mặt đất.

“Ồ đâu?” Hoa Dao lại lên tiếng hỏi lần nữa.

Tần Nhạc đã đau đến mức trợn trắng mắt, cả người co giật ôm đầu, căn bản không nói được gì, ông ta chỉ có thể yếu ớt lắc đầu.

Ngay sau đó, tiếng kêu của Tần Nhạc tiếng sau cao hơn tiếng trước, âm thanh the thé đó nện vào tim các trưởng lão, khiến họ vốn đã thấp thỏm kinh hãi hoàn toàn sợ vỡ mật, ai nấy mềm nhũn hai chân co rúc trong góc, e sợ người tiếp theo gặp họa chính là họ.

Nhưng mà, một phần ba thời gian đã trôi qua, hơi thở của Tần Nhạc càng lúc càng yếu, song từ đầu đến cuối ông ta cũng không thể nặn ra nửa chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 336: Phương thức bế mặt thứ sáu (8)

“Này, Hoa ca, cứ tiếp tục thế này, tên này sắp chết rồi đấy.” Kiều Sở ở bên cạnh nhìn đáng vẻ ngày một yếu ớt của Tần Nhạc. Cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, Tần Nhạc cắn răng ngậm miệng như thế, thật sự ngoài dự liệu của họ, Tần Nhạc chết thì cũng chẳng sao, nhưng nếu ông ta chết, họ sẽ không tìm ra được tung tích của bức tranh.

Hoa Dao cau mày, khuôn mặt đẹp để toát lên vẻ ưu phiền.

Khuyên Vân Tông rộng lớn thế này, nếu Tần Nhạc chết cũng không chịu nói rõ, họ phải tự đi tìm thì e là không đến mười bữa nửa tháng cũng chẳng tìm ra.

“Giao cho ta.” Quân Vô Tà đột nhiên lên tiếng.

Hoa Dao kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

“Ta nói rồi, chỉ có nửa canh giờ.” Quân Vô Tà thản nhiên mở miệng, nàng nói muốn Tần Nhạc chết giờ nào thì ông ta phải chết giờ đó, nhiều thêm một khắc cũng không được.

Hoa Dao bảo con rắn hai đầu thả Tần Nhạc xuống đất, Tần Nhạc máu me đầm đìa đã thở ra thì nhiều hít vào thì ít, đừng nói là mở miệng, ngay cả mấp máy khóe miệng cũng vô cùng khó khăn.

Quân Vô Tà ngồi xổm xuống, nhìn Tần Nhạc nửa chết nửa sống, rút kim châm, đâm vào mười hai đại huyệt quanh người Tần Nhạc, thoáng chốc máu từ chỗ các vết thương ngừng chảy, sau đó nàng bừa cổ họng Tần Nhạc, ném ba viên đan dược vào miệng ông ta, bắt ông ta nuốt xuống, rồi nàng đứng dậy.

Hoa Dao khó hiểu nhìn Quân Vô Tà, đã từng thấy thủ đoạn của Quân Vô Tà, hẳn đương nhiên tin Quân Vô Tà đã nói thì tất nhiên có thể làm được.

Nhưng vì sao nàng chỉ cầm máu, đứt đan dược rồi mặc kệ không hỏi nữa?

Kiều Sở thò đầu nhìn Tần Nhạc nằm thẳng đờ trên mặt đất. Với thứ đan dược kì lạ của Quân Vô Tà, hẳn vô cùng tò mò, ngay cả loại độc dược thần khí như “Mỹ Nhân Diện” nàng cũng làm ra được, còn có gì nàng không làm ra được nữa?

Thời gian như ngưng lại vào giờ khắc này. Các trưởng lão run lẩy bẩy trốn ở một bên không dám lên tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Nhạc nằm im không nhúc nhích trên mặt đất.

Quân Vô Tà tựa như người nhàn rỗi, dùng chiếc khăn tay mang theo bên người lau hai tay của mình.

Tất cả mọi người đều không biết, rốt cuộc Quân Vô Tà cho Tần Nhạc uống thứ gì, vì sao bây giờ không có bất cứ động tác nào.

Nhưng rất mau chóng, cảnh tượng xảy ra ngay trước mắt đã khiến tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Chỉ thấy cả người Tần Nhạc đột nhiên cử động, tứ chi bắt đầu gầy theo hình thái vận vẹo, tiếng nứt rắc giòn vỡ cùng vang vọng trong đại điện yên tĩnh! Tứ chi của Tần Nhạc giống như bị một sức mạnh bề gầy, cuối cùng đánh mất dáng vẻ bình thường. Nhưng tất cả mới chỉ là bắt đầu, ngón tay Tần Nhạc đột nhiên trở nên dị dạng, lòng bàn tay toạc thành một vết nứt nhỏ, bột phấn vụn màu trắng hòa lẫn với thịt nát đỏ hồng và máu tươi chảy ra từ kẽ nứt kia, cơ thể Tần Nhạc bắt đầu không ngừng chế được mà co rút kịch liệt, cả người run rẩy giống như bị sét đánh.

“Vỡ xương?” Kiều Sở trợn mắt, nhìn hỗn hợp quý dị chảy ra từ kẽ nứt đó, bột phấn màu trắng kia, căn bản chính là những mảnh xương vỡ vụn thành những hạt bé xíu!

Xương ngón tay Tần Nhạc không rõ vì nguyên nhân gì mà bị nghiền thành bột phấn, róc theo máu thịt, chảy đầy đất.

Tay đứt ruột xót, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đau đớn không ngừng.

Sắc mặt vốn đỏ bừng của Tần Nhạc đã biến thành trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt trợn to của ông ta đầy máu, nước mắt nước mũi lẫn xuống theo gò má ông ta, tiếng răng nghiến ken két đã thể hiện rõ cho mọi người thấy cơn đau đớn của ông ta lúc này.

“Trước là tay, rồi đến chân, bắt đầu từ tứ chi, rồi đến cột sống và xương sườn của người, người yên tâm, đầu người sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ cần có ta ở đây người tuyệt đối sẽ không chết được.” Cuối cùng Quân Vô Tà lên tiếng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 337: Phương thức bề mặt thứ sáu (9)

Đôi mắt đầy máu của Tần Nhạc trừng Quân Vô Tà chăm chăm, dường như muốn bóp chết nàng. Mọi người xung quanh căn bản không thể cảm nhận được sự đau đớn của ông ta lúc này, cơ thể ông ta không thể động đậy, nhưng mỗi giây mỗi phút lại phải cảm nhận cơn đau nhức khiến người ta phát điên.

Ông ta chưa từng biết, trong thiên hạ còn có sự đau đớn như thế.

Xương đầu như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn, gặm từng chút một, da thịt liền róc xuống từng lớp, Tần Nhạc lúc này, hận không thể chết ngay lập tức!

So sánh với cơn đau lúc này, những thương tổn con rắn hai đầu mang đến cho ông ta quả thực giống như gãi ngứa vậy!

Rõ ràng đã đau đớn đến mức sắp hôn mê, nhưng những cây kim châm quanh người lại khiến ý thức ông ta vô cùng tỉnh táo, muốn hôn mê cũng không hôn mê được.

Trong thời gian ngắn ngủi, Tần Nhạc lại cảm thấy mình như đã trải qua thời gian lâu tựa một năm. Trong sự tỉnh táo, cơn đau xé tim này quả thực khiến ông ta sống không được, chết không xong.

Chẳng đến một lát sau, thần kinh của Tần Nhạc đã sụp đổ, miệng ông ta đầy máu, rên rĩ không ngừng, trong tiếng kêu thảm thiết thê lương, cuối cùng ông ta cũng hé miệng.

“Phía sau phiến đá dưới chiếc ghế ngồi trong thư phòng ta!”

Cho ông ta chết!

Hãy cho ông ta chết đi!

Giày vò thể này, ngay cả một giây một khắc ông ta cũng không thể chịu đựng được!

Ông ta sai rồi!

Thật sự sai rồi!

Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, ông ta thà rằng năm đó không mưu đoạt chức tông chủ này, thà rằng mình chỉ là một đệ tử nhỏ trong Khuyên Vân Tông thì cũng vẫn tốt hơn việc gặp phải sự giày vò này!

Quân Vô Tà mỉm cười nhìn Hoa Dao, Hoa Dao ngẩn ra, chấp tay với Quân Vô Tà, nói một tiếng cảm ơn rồi lập tức cùng Kiều Sở đi đến thư phòng của Tần Nhạc lấy đồ.

Trong đại điện, Quân Vô Tà nhìn các trưởng lão đã bị dọa cho sợ mất mật, nhìn Tần Nhạc đã một lòng muốn chết, nàng khẽ cười, quay đầu nhìn Mộ Thần.

“Muốn đích thân làm không?”

Mộ Thần hơi nheo mắt, nhìn Tần Nhạc cực kì thê thảm kia, đáy mắt không có chút thương xót nào.

Bây giờ tuy Tần Nhạc đáng thương, nhưng người đáng thương ắt có chỗ đáng hận!

Hắn mãi mãi cũng không quên được cảnh tượng phụ thân mình phát tác độc mà chết ngay trước mặt Tần Nhạc, mãi mãi cũng không quên được khuôn mặt Tần Nhạc trong ánh lửa ghê tởm đến mức nào, mãi mãi cũng không quên được tình cảnh các trưởng lão tiền nhiệm một lòng với Khuyên Vân Tông bị Tần Nhạc sát hại từng người một.

Tần Nhạc đáng chết!

Nhưng không nên chết dễ dàng như thế!

Một cái mạng của Tần Nhạc, căn bản không đủ để bồi thường cho những tội nghiệt trên người ông ta!

Là Tần Nhạc đã hủy hoại cả cuộc đời hắn, là Tần Nhạc đã hủy hoại Khuyên Vân Tông!

“Không, ta muốn ông ta sống đến cuối cùng, chịu hết mọi giày vò.” Mộ Thần nghiêng răng nói, sự căm hận trong nội tâm đã không cần bất cứ thứ gì che giấu nữa.

Quân Vô Tà không nói gì thêm, chỉ không động vào Tần Nhạc nữa, để lại khoái cảm báo thù lúc này cho Mộ Thần từ từ thưởng thức.

Tần Nhạc vốn tưởng mình nói ra nơi cất bức tranh thì có thể được giải thoát, nhưng không được, chỉ một câu nói của Mộ Thần lại khiến ông ta rơi vào nỗi tuyệt vọng còn lớn hơn. Tông chủ đại tông đứng đầu thiên hạ từng không thể xem thường, ngày hôm nay lại nằm trên mặt đất như con chó chết, cảm nhận nỗi đau cực hạn trên thế gian này.

Trong mắt ông ta, viết đầy khát vọng muốn được chết.

Nhưng, chưa đến lúc, ngay cả chết ông ta cũng không thể được như ý nguyện!

Khi một tiếng chuông ngân vang, mặt trời giữa trưa lên đến đỉnh, dưới con nóng như thiêu như đốt ấy, từng luồng khói độc lạnh lẽo lan tràn trên mười một đỉnh của Vân Sơn, các đệ tử không biết cái chết đang đến gần vẫn còn đang uống rượu ăn thịt, tỉ mỉ tính tiền đồ sang lạn sau này của mình.

Quân Vô Tà khẽ rũ rèm mi, trong thoáng chốc rút sạch chỗ kim châm kéo dài tính mạng Tần Nhạc!

Khoảnh khắc kim châm bị rút sạch toàn bộ, Tần Nhạc trừng mắt nhìn, cơ thể rướn lên, trong nháy mắt, trút hơi thở cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 338: Cường địch (1)

Khi Kiều Sờ và Hoa Dao quay lại, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng Tần Nhạc tắt thở. Nét mặt hai người vô cùng bình tĩnh, tựa như người chết không phải tông chủ của tông đứng đầu thiên hạ mà chỉ là một con kiến qua đường vậy.

“Đã lấy được đồ rồi.” Hoa Doa gật đầu nói với Quân Vô Tà.

“Tiền họ lên đường. Mộ Thần, đến lúc ngươi đưa đệ tử xuống núi rồi.” Quân Vô Tà xoay người không chút lưu luyến, mấy người Hoa Doa cũng vội đi theo.

Trong đại điện, đám người kia đã nhún hai chân ra nhìn đám Quân Vô Tà rời đi, vốn nên thở phào một hơi, song lời Quân Vô Tà nói trước khi rời đi lại khiến họ như rơi vào hầm băng.

Ba con cự thú triển khai màn tàn sát cuối cùng trong đại điện, máu tươi nhuộm đỏ đại điện hoa lệ, dùng máu tươi cọ rửa tội nghiệt và những thứ dơ bẩn của tông môn đứng đầu thiên hạ này.

Trên Thanh Vân phong, khắp nơi đều là các đệ tử nằm la liệt dưới đất, họ đã tắt thở mà chết, đến khi chết cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đỉnh Vân Sơn trước đây vô cùng náo nhiệt, hiện giờ lại quay về về tĩnh mịch, trên con đường từ Thanh Vân phong đến Nhiếp Vân phong, Mộ Thần không nhìn thấy bất cứ sinh vật nào còn sống sót.

Quân Vô Tà đã thực hiện lời hứa lúc trước, khiến cả Khuyneh Vân Tông bị tiêu diệt sạch không còn sót một ai!

“Tiếp theo ngươi có dự tính gì?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, chuyện của Khuyneh Vân Tông đã viết xuống kết cục cuối cùng, từ nay về sau, thế gian sẽ không còn ba chữ “Khuyneh Vân Tông” nữa.

Quân Vô Tà nhìn Khuyneh Vân Tông bị chính mình tự tay tiêu diệt, ánh mắt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ta muốn trở về một chuyến trước đã.”

Xa nhà bấy lâu, nên là lúc nàng trở về rồi.

“Vậy bọn ta về cùng ngươi! Mộ Thần đã nói rồi, hần phải ở lại xử lý chuyện của đệ tử ngoại môn và các khách khanh, hần làm xong thì sẽ giúp chúng ta luyện chế đan dược.” Kiều Sờ cười ha hả nói, lẫn lộn một thời gian cùng Quân Vô Tà, hần càng nhìn Quân Vô Tà càng thuận mắt.

Rõ ràng là một tiểu quý choai choai, nhưng tâm tư và thủ đoạn lại chẳng thua kém bất kì ai.

Khuyneh Vân Tông hồ mura gọi gió ở nơi này, không phải trong thoáng chốc bị nàng tiến vào địa ngục đấy ư? Ở cùng tiểu yêu nghiệt này, cuộc sống thật sự vô cùng kích thích!

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sờ đang tung tăng hí hửng, cân nhắc một thoáng rồi mới gật đầu.

Lần này, có sự tương trợ của Hoa Dao và Kiều Sờ, kế hoạch tiêu diệt Khuyneh Vân Tông của nàng mới thuận lợi như thế, so với thời gian thực hiện những kế hoạch trước đây, kết cục này sớm hơn nửa tháng so với dự tính của nàng.

Nếu là hợp tác, theo lý nên làm tròn lời hứa.

Trong đầu Quân Vô Tà, nàng định vị mối quan hệ giữa mình cùng Hoa Dao và Kiều Sờ là đồng bọn hợp tác tạm thời. Song, nàng lại không dự liệu được, lần hợp tác này sẽ khiến họ mãi mãi gắn bó với nhau.

Ba người xuống núi trước, việc xử lý những thứ cuối cùng của Khuyneh Vân Tông giao cho Mộ Thần.

Đi từ đỉnh Vân Sơn xuống, dọc đường đi chỉ có Kiều Sờ nhảy nhót, ríu rít nói chuyện không ngừng, còn Hoa Dao và Quân Vô Tà căn bản giữ yên lặng.

Nhưng khi họ đi được đến nửa đường thì đỉnh Vân Sơn bỗng nhiên xuất hiện hai bóng dáng.

Hai bóng dáng đó thấy các thi thể la liệt trong núi, trong mắt toát lên chút thích thú.

“Khuyneh Vân Tông này làm sao vậy? Nửa năm không gặp, sao lại biến thành thế này?” Một nam tử khuôn mặt anh tuấn cười ha hả nhìn những đệ tử ngã xuống kia, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng không phù hợp với dung mạo.

Nam tử còn lại khẽ nhíu mày, đột nhiên, chuỗi hạt ngọc hần đeo ở cổ tay lóe lên ánh sáng màu xanh lục, nam tử thoáng ngẩn ra.

“Tam giới này, vậy mà có giới linh hệ thực vật!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 339: Cường địch (2)

“Ngươi chắc chứ?” Nam tử khẽ nhếch khóe môi, không khỏi ngạc nhiên.

“Linh Châu đã phản ứng lại rồi, nàng ta nhất định chưa đi xa được đâu! Bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp đó.” Người đàn ông nhìn chăm chăm vào chuỗi hạt màu ngọc bích đang cầm trên tay, đuôi mắt nheo lại ẩn chứa đầy tia nguy hiểm.

“Hừ! Đúng là tìm mồn gót giày mà không thấy, có được lại chẳng tốn chút sức lực nào. Nếu gặp được rồi, nhất định không được để ả chạy thoát.” Người đàn ông nhoen miệng cười, phớt lờ ý đồ không chút che giấu.

Thế rồi, hình bóng hai người họ đột nhiên lóe lên rồi biến mất ở đỉnh Vân Sơn!

Nơi giữa sườn núi, Quân Vô Tà đang nhìn về phía con gấu khổng lồ ngay sau lưng nàng, bộ lông xen lẫn màu đen và trắng của nó giống như bảo vật quốc gia trước kia vậy, chỉ là vóc dáng này lớn hơn rất nhiều.

“Cồn Cồn nhà ta, có phải là uy vũ hùng tráng lắm không!” Kiều Sở bất giác ánh mắt chăm chú của Quân Vô Tà đang nhìn về phía Cồn Cồn nhà mình, không giấu được sự kiêu ngạo mà vỗ vỗ vào cái bụng to tròn của nó, cảm giác từ lớp lông mềm mại ấy khiến người ta thoát nhìn chỉ muốn được một lần chạm vào.

Chỉ thấy Hắc Miêu bò lên vai của Quân Vô Tà, gió móng vuốt lên che mặt.

Thôi xong!

Chủ nhân của nó phải chăng lại phát bệnh rồi!

Quân Vô Tà nhìn bóng hình “Gấu mèo” to lớn trước mặt, im lặng một lúc rồi nhàn nhạt mở miệng, nói: “Ta có thể chạm vào nó không?”

“Đương nhiên!” Kiều Sở tự nhiên trở nên hào phóng lạ thường.

Quân Vô Tà liền bước đến trước mặt Cồn Cồn, nhìn con gấu khổng lồ với chiều cao khoảng chừng hai mét ở ngay trước mắt, đôi mắt lạnh băng tựa như mặt nước mùa thu, lần đầu tiên nhìn chăm chú đến vậy.

Cồn Cồn nghiêng đầu, nhìn dáng người nhỏ bé đang đứng trước mặt mình, nó hiểu được ý của chủ nhân, biết rõ người này chỉ là bạn bè bình thường, không phải kẻ địch, càng không thể tấn công.

Cứ như thế, Quân Vô Tà và Cồn Cồn nhìn nhau một lúc lâu. Chính vào lúc Kiều Sở cho rằng Quân Vô Tà không hề có ý định chạm vào Cồn Cồn thì Quân Vô Tà bỗng nhiên phù một tiếng, cả người nhào về phía cái bụng to tròn của Cồn Cồn, hai tay dùng hết sức lực ôm chặt lấy cái bụng của nó.

Xúc cảm mềm mại từ bộ lông của con vật mỗi khi chạm vào khiến Quân Vô Tà thoải mái nhắm mắt lại.

Sau lưng nàng, Hắc Miêu có vẻ như sắp khóc đến nơi rồi.

Chủ nhân của nó quả nhiên phát bệnh thật rồi!

Quân Vô Tà không hẳn là yêu thích gì, chỉ là đối với những con vật có lông như thế này thì lại không hề có bất kỳ kháng cự nào. Trước đây nàng cố gắng lấy được giấy phép bác sỹ thú y, thứ nhất là vì mục đích trả thù, thứ hai là bởi vì nàng rất có hứng thú với những loại sinh vật có lông mềm mại.

Có trời mới biết, Quân Vô Tà cả ngày giữ khuôn mặt lạnh lùng ấy, vậy mà sau khi nhìn thấy mèo con chó con, ánh mắt kia lại chăm chú đến vậy, thật là làm cho Hắc Miêu cũng không kiềm chế được mà nhìn thẳng.

Thật không ngờ rằng, Quân Vô Tà sau khi sống lại vẫn không bỏ được thói xấu đó!

Đến cả rắn hai đầu cũng không thể thu hút sự chú ý của nàng, vậy mà loài gấu mèo khổng lồ này lại khiến nàng chăm chú đến thế, đáng về ngưỡng ngưỡng đáng yêu, bỗng chốc làm cho Quân Vô Tà cảm thấy vô cùng hứng thú đối với loài sinh vật có lông này.

Kiều Sở tròn mắt há miệng nhìn Quân Vô Tà vẫn luôn lạnh lùng điềm tĩnh nay lại nhào vào bụng vật cưng nhà mình mà thích thú sờ tới sờ lui, con sóc khiến hắn muốn rút cảm xuống đất đến nơi rồi.

Cái này...

Không phải thay đổi quá nhanh rồi sao!

Ánh mắt Hoa Dao trong phút chốc cũng trở nên âm áp kỳ diệu khó tả.

Sự bình tĩnh và mưu trí của Quân Vô Tà vẫn luôn làm cho mọi người vô thức quên đi tuổi thật của nàng, nhưng thực ra nhìn vào phản ứng ban nãy của Quân Vô Tà đối với Cồn Cồn mới thấy rằng đó mới chính là lúc phản ánh rõ nhất tâm hồn của nàng.

“Cồn Cồn nhà ta... Thật đúng là, khiến ai cũng yêu hết!” Kiều Sở mãi lâu sau mới thốt ra được câu này, bởi lẽ vốn dĩ ban đầu hắn cứ tưởng Quân Vô Tà là ngưỡng mộ sự “uy vũ hùng tráng” của Cồn Cồn, về sau mới phát hiện ra hóa ra không phải như hắn vẫn nghĩ.

Khóe miệng Hoa Dao hơi giật giật, hồi lâu sau cũng không thấy nói gì thêm.

Trong khi đó, Dạ Sát ngay từ đầu vẫn ẩn nấp bên trên một tán cây cao, nhìn thấy cảnh tượng Quân Vô Tà bất ngờ thay đổi như vừa rồi, hắn hoảng sợ đến suýt chút nữa thì lao từ trên cây xuống.

Thật không ngờ rằng, đại tiểu thư ngày thường lúc nào cũng lạnh lùng sắc bén lại có lúc thích những sinh vật có lông như thế kia!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 340: Cường địch (3)

“Việc này tốt hơn là nên bẩm báo cho Tước gia.” Dạ Sát đưa tay xoa xoa cằm, từ trong bóng tối thả Hắc Xà ra.

Nhiệm vụ hàng ngày của Dạ Sát là bí mật bảo vệ Quân Vô Tà, nhần nhện trước một đại tiểu thư thực sự là quá mức hung dữ, ở Khuynh Vân Tông căn bản là không có bất cứ chuyện gì mà cô ta không bất bình, Dạ Sát tự bảo vệ mình được như thế này coi như đã là thành công lắm rồi. Vậy nên mỗi ngày việc mà hắn làm, chính là thăm dò thú vui, sở thích

của đại tiểu thư, và nếu như bắt gặp được cái gì thì đều phải ghi vào giấy và đem cho Hắc Xà chuyển tờ giấy đó đến tận tay Quân Vô Dục.

Nhưng ngay khi Dạ Sát vừa thả Hắc Xà ra thì sắc mặt hắn trong phút chốc đã bắt chợt thay đổi!

Hai luồng gió cực mạnh không biết từ đâu lao đến, rất gần!

Dạ Sát lập tức thu lại thần trí xao nhãng trong chớp mắt, thận trọng quan sát tình hình xung quanh.

Quân Vô Tà vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc thư thái từ bộ lông nhung của Cồn Cồn mang lại, trong lòng đang ngập tràn tình yêu thương thì bất thành linh, một giọng nói xa lạ đã phá vỡ tâm trạng tốt của nàng ngay lúc ấy.

“Hóa ra là người ở đây!”

Giọng nói này ngay lập tức khiến cho ba người đang có mặt ở đó phải quay lại.

Chỉ thấy cách đó không xa có hai người đàn ông tuấn tú, không biết từ đâu tới đang dùng ánh mắt phức tạp tìm kiếm điều gì đó trên người bọn họ, chỉ có điều ánh mắt ấy vô cùng kỳ quái, như thể họ không xem ba người kia là con người, mà là đồ vật.

Ánh mắt chứa đầy sự khinh thường không chút che giấu.

“Là người? Hay là người? Hay là... Đúng rồi, chính là tên này.” Người đàn ông hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Hoa Dao, rồi đến Kiều Sở và cuối cùng ánh nhìn của hắn dừng lại trên người Quân Vô Tà.

Ánh mắt của Quân Vô Tà trở nên lạnh lùng, nàng cũng không rõ tại sao hai người đàn ông này lại đột nhiên có mặt ở đây, trong lòng bỗng dưng xuất hiện một dự cảm chẳng lành.

Hoa Dao và Kiều Sở cũng đã điều chỉnh lại tư thế, Cồn Cồn bước đến đứng gần Kiều Sở, Hắc Xà cũng đã bày ra tư thế phòng ngự.

“Hừ, ta đang nhìn thấy cái gì đây? Dưới tam giới mà lại có người luyện cốt tột. Tiểu quý, hẳn hai đầu kia là giới linh của người phải không?” Người đàn ông neho mắt nhìn Hoa Dao.

Hoa Dao toàn thân cứng đờ, con mắt cũng neho lại lộ rõ vẻ cảnh giác.

“Gấu Âm Dương... Chà chà, những thứ như giới linh này lại có thể xuất hiện ở một nơi như tam giới, thật là khiến cho tại hạ phải mở rộng tầm mắt rồi.” Ánh mắt người đàn ông lại hướng về phía Cồn Cồn, nói.

“Hắn hai đầu, gấu Âm Dương, xem ra hai người không phải là thứ chúng ta muốn tìm rồi...” Nam tử chậm rãi quét mắt về phía Quân Vô Tà, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Tiểu tử kia, trên người người đang có giới linh hệ thực vật phải không?”

Quân Vô Tà cả người chấn động, nàng không hề tha Tiểu Bạch Liên ra, làm thế nào hai người này lại có thể biết được trong cơ thể nàng đang có giới linh hệ thực vật được!

“Các người là ai?” Quân Vô Tà lạnh lùng mở miệng, hai người đàn ông này cho nàng cảm giác khác hẳn so với những người nàng đã từng gặp, bọn họ chỉ đứng đó nhưng lại khiến nàng như có một loại áp lực vô hình đang đè nặng trong lòng, ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Loại cảm giác này đối với Quân Vô Tà mà nói, từ trước đến nay chưa từng có.

“Chúng ta đều là người tốt! Tiểu tử, nói cho ta nghe xem, trong thân thể người rốt cuộc có phải là giới linh hệ thực vật không?” Người đàn ông nhoen miệng cười, đuôi mắt neho lại như đang dụ dỗ.

Quân Vô Tà chau mày, trên mặt lộ rõ vẻ chán ghét.

“Ấy, không cần căng thẳng như thế, chúng ta chẳng qua chỉ là muốn hỏi thăm người một chút thôi mà.” Người đàn ông nhìn Quân Vô Tà trên mặt không có lấy một tia thân thiện, có chút bất lực mà thở dài.

Ngược lại, người đàn ông bên cạnh này giờ vẫn không hề mở miệng, chỉ nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, ánh mắt ẩn chứa đầy tia nguy hiểm.

“Không quen biết thì không có gì để nói cả.” Quân Vô Tà vẫn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hai người đàn ông đang đứng trước mặt.

“Người đã không phối hợp như thế, thì cũng đừng trách ta...” Người đàn ông khẽ nhếch khóe môi, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 341: Cường địch (4)

Người đàn ông còn chưa dứt lời, đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Quân Vô Tà trong lòng cả kinh, bỗng một giây sau đó cảm thấy như có một luồng gió mát lạnh từ ngực truyền đến, ngay sau đó là một bóng đen xuất hiện bất ngờ kéo nàng một phát thật mạnh từ phía sau.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Hoa Dao và Kiều Sở đứng một bên căn bản không kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đến khi bọn họ kịp hiểu ra điều gì thì đã thấy hai người đàn ông vừa nãy biến mất, đồng thời bên phía Quân Vô Tà vừa rồi vẫn còn thấy đứng ở đây thì giờ đã không thấy bóng dáng đâu, mà trên tay hắn lúc này là một miếng vải vừa bị ai đó xé rách.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia, một người đàn ông dung mạo tuấn tú, lạnh lùng, một thân y phục đen thui chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện ở đó, mà ngay sau lưng hắn là Quân Vô Tà khuôn mặt vẫn còn đang tràn ngập kinh hãi, đồng thời trên chiếc áo nàng đang mặc, ở phần ngực đã bị xé rách một mảng.

“Chà chà, thân thù không tòi.” Hắn ta mỉm cười nhìn người đàn ông mặc đồ đen đột nhiên bước ra, ý cười càng đậm, ánh mắt âm lãnh tựa hồ có thể giết người bất cứ lúc nào.

Quân Vô Tà mắt nhìn thẳng vào bóng lưng người đàn ông mặc đồ đen, hai mắt đột nhiên sáng lên, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, người đàn ông áo trắng không rõ lai lịch đó đến gần mình lúc nào, nàng hoàn toàn không cảm nhận được!

Trước ngực áo bị xé rách còn không phải do hắn gây ra sao? Nếu người đàn ông mặc đồ đen kia không xuất hiện kịp lúc, chỉ e là y phục của nàng đã sớm không còn nguyên vẹn rồi!

Mồ hôi lạnh từ sống lưng không ngừng chảy ra, từ trước đến nay, nàng chưa từng có cảm giác gần cái chết đến như vậy!

Người đàn ông neho mắt cười, cú ra tay vừa rồi của hắn ắt hẳn là muốn lấy mạng nàng!

“Xin đại tiểu thư lập tức rời khỏi nơi này!” Dạ Sát đưa lưng về phía Quân Vô Tà, khuôn mặt lạnh lùng không hề có chút khách khí, chỉ đưa ánh mắt đầy cảnh giác nhìn chăm chăm về phía người đàn ông mặc đồ trắng.

Vừa rồi nếu hắn không kịp thời đem đại tiểu thư thoát khỏi đó thì chỉ e là y phục của đại tiểu thư giờ này đã bị người đàn ông kia xé rách rồi!

“Người là ai?” Bởi vì này giờ Dạ Sát vẫn đưa lưng về phía Quân Vô Tà, thế nên nàng căn bản không nhìn thấy được diện mạo của hắn. Tuy vậy nàng vẫn có thể cảm giác được, người này không hề có ác ý đối với mình, thậm chí vẫn một lòng bảo vệ nàng.

Dạ Sát không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nói: “Thuộc hạ phụng chỉ Quân Vô Dục bảo vệ sự an nguy của đại tiểu thư, chỉ có điều danh tính thuộc hạ thấp hèn, chỉ sợ làm ô uế lỗ tai người, vì thế xin đại tiểu thư lập tức rời đi, hai người này không phải hạng người mà đại tiểu thư có thể đối phó.”

Quân Vô Tà nghe xong không khỏi sửng sốt, đã lâu nàng không nghe đến tin tức của Quân Vô Dục, vừa rồi người kia nhắc đến khiến toàn thân nàng không kiềm chế được mà rùn lên một hồi.

Ca ca, vậy mà lại phải người âm thầm bảo vệ mình.

Dạ Sát dừng lại một chút quay sang nhìn Hoa Dao và Kiều Sở cũng đang đứng gần đó: “Làm phiền hai vị đưa đại tiểu thư mau chóng rời khỏi nơi này, hai người này cứ giao cho tại hạ xử lý.”

Hoa Dao và Kiều Sở vẫn còn chưa phản ứng kịp với cách xưng hô “đại tiểu thư” vừa rồi, lúc này nghe Dạ Sát nói xong, một cảm giác chẳng lành bất ngờ dâng lên trong lòng.

“Được!” Dù sao hai người họ cũng chỉ còn biết nghe theo.

Dạ Sát gật đầu.

Người đàn ông toàn thân y phục màu trắng nhìn chăm chăm Dạ Sát, tỏ vẻ không tán thành.

“Người sẽ không cho rằng, chỉ dựa vào một mình người mà có thể ngăn cản được chúng ta đấy chứ?” Người ở Hạ Tam Giới có thể hùng mạnh đến vậy cũng chỉ là tử linh mà thôi.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Dạ Sát cười lạnh một tiếng, sau đó lập tức quát to: “Chạy mau!”

Kiều Sở và Hoa Dao tuân lệnh ngay tức thì, hai người họ lập tức đưa Quân Vô Tà bỏ chạy về phía chân núi, cho dù hai người kia là ai thì cũng không phải là người mà bọn họ có thể đối phó. Rõ ràng thực lực của người đàn ông mặc đồ đen đã cứu Quân Vô Tà đó cao hơn hẳn họ, trận chiến như vậy, nếu bọn họ ở lại thì chỉ càng tạo thêm gánh nặng cho hắn.

“Muốn chạy ư? Đâu có dễ dàng thế!” Người đàn ông mặc đồ trắng neho mắt lại một cái, đang định đuổi theo bọn họ thì Dạ Sát ngay lập tức đã xông lên chặn hắn ta lại!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 342: Cường địch (5)

Dạ Sát trực tiếp xông lên chặn đường xuống núi, không để cho bọn người kia một kẽ hở nào.

Người đàn ông mặc đồ trắng mắt kiên nhẫn tung ra một chiêu, ai ngờ Dạ Sát ngay tức khắc xuất chiêu không chút do dự đỡ lấy!

Hai luồng gió cực mạnh va vào nhau trong không trung tạo thành một sức mạnh khủng khiếp, người đàn ông mặc áo trắng kinh ngạc trừng mắt nhìn Dạ Sát, không ngờ rằng, thực lực của hắn lại không hề thua kém!

“Người tuyệt đối không phải người dưới tam giới! Rốt cuộc nhà ngươi từ đâu đến?” Người đàn ông áo trắng neho mắt lại, nụ cười trên môi hắn hoàn toàn tan biến.

Dạ Sát cười nhạt, cũng không thêm mở miệng.

“Chết tiệt!” Người đàn ông mặc y phục trắng khê nguyên rủa một tiếng, rất nhanh sau khi hắn và Dạ Sát đánh nhau, mỗi khi khí lực từ hai bên va chạm vào nhau, tất thấy cây cỏ xung quanh đều bị bật lên khỏi mặt đất, cuồng phong gào thét, cả một vùng đất như đang rung chuyển!

Người đàn ông áo trắng căn bản là không có cách nào đánh bại được Dạ Sát, trong lòng chỉ biết chửi rủa không ngừng.

Dạ Sát âm thầm ghi nhớ trong lòng mỗi lần đối phương ra tay, nhanh chóng điều tra thân phận hai người này một lượt.

Hai bên đang va chạm quyết liệt chưa phân thắng bại thì bỗng từ đâu xuất hiện một người đàn ông y phục xám không nói lời nào cứ thế xông vào, ngay sau đó một luồng gió cực lớn từ trong tay hắn nhắm thẳng hướng Dạ Sát mà nổ tung, cùng lúc đó hai người đàn ông mặc đồ trắng bao vây chặn lại, Dạ Sát trông thấy chỉ kịp lùi một bước thì một cú đấm đã hung hăng nện xuống ngực hắn, sau đó một ngụm máu tươi từ trong miệng Dạ Sát phun ra.

“Tên này giao cho ta, hai người mau đuổi theo đi, không được để cho nàng ta chạy thoát!” Người đàn ông y phục xám ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía người đàn ông mặc y phục đen nói.

Hắn chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Sát một cái liền lập tức lao xuống núi, Dạ Sát muốn ngăn cản nhưng người mặc y phục xám kia đã xông lên, căn bản không cho hắn có bất kỳ cơ hội nào!

Sau mấy phút giao đấu ngắn ngủi, trong lòng Dạ Sát không khỏi lo lắng, bởi lẽ người đàn ông y phục xám này, công lực lại cao hơn hẳn người đàn ông mặc đồ trắng kia!

Công lực này, ở Hạ Tam Giới hẳn phải nằm trong số những người mạnh nhất!

...

Hoa Dao và Kiều Sở chờ Quân Vô Tà chạy như điên xuống núi, hai người họ đương nhiên chạy nhanh hơn rất nhiều so với Quân Vô Tà, chỉ lát nữa là có thể xuống đến chân núi thì không ngờ một bóng người màu trắng đột nhiên xuất hiện chặn bọn họ lại.

“Các người định chạy đi đâu?” Người đàn ông áo trắng neho mắt lại, ánh mắt lạnh lùng đầy nguy hiểm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không chút thay đổi của Quân Vô Tà!

Tốc độ nhanh thật! Hoa Dao và Kiều Sở thầm kinh hãi, không ai bảo ai kéo Quân Vô Tà nấp phía sau người, hai người cùng nhau tạo thành tấm lá chắn ở đằng trước che chở cho nàng, còn Hắc Xà và gấu Âm Dương thì đứng chắn ở hai bên.

Quân Vô Tà ngẩng ngốc nhìn bóng lưng Hoa Dao và Kiều Sở, chân mày khẽ nhíu lại.

“Thứ hắn muốn là ta, các người đều không liên quan gì cả, mau chạy đi!” Quân Vô Tà hít sâu một hơi, nhìn phản ứng của Hoa Dao và Kiều Sở, đoán chừng cho dù hai người bọn họ có hợp sức lại, chỉ e cũng không phải là đối thủ của người đàn ông y phục trắng kia.

Hắn ta muốn có được Tiểu Bạch Liên trong cơ thể nàng, hai người bọn họ tất không liên quan đến chuyện này.

Hoa Dao và Kiều Sở không đáp lại, chỉ là vẫn đứng chắn ở trước người Quân Vô Tà không một chút dao động.

“Tiểu Tà Từ, người không thể nói như vậy, chúng ta là huynh đệ, làm gì có chuyện trong lúc huynh đệ gặp nạn thì mình lại bỏ chạy thoát thân được chứ!” giọng nói của Kiều Sở mang theo ý cười không chút giả dối.

Hoa Dao cũng nói: “Chúng ta đã hứa với người kia là sẽ đưa người rời khỏi đây an toàn.”

Quân Vô Tà ngăn người, há hốc miệng, nhìn hai người mới quen biết được hơn một tháng đang đứng ở trước mặt, nàng thật không ngờ rằng, bấy lâu nay họ vẫn luôn coi nàng như huynh đệ...

Giờ khắc này, bóng lưng của Hoa Dao và Kiều Sở, cùng với từng mảnh ký ức lại một lần nữa ùa về trong trí nhớ.

Tình thế nguy hiểm như vậy, tên ngốc này, lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao, vì chính nghĩa mà không do dự đứng chắn ở phía trước bảo vệ nàng...

“Đi!” Quân Vô Tà bất ngờ cắn chặt răng, ngay lập tức ở giữa hai người bọn họ, Hắc Miêu trên vai nàng bỗng nhiên biến thành hắc thú!

Bởi nàng không muốn nhìn thấy người khác vì bảo vệ mình mà phải ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 343: Cường địch (6)

Hoa Dao và Kiều Sở kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, phía sau tấm lưng gầy nhỏ kia là một sự quyết tâm không ai sánh được!

“Ta không cần các người bảo vệ, giữa ta và các người chỉ là quan hệ hợp tác, các người không cần thiết phải hy sinh tính mạng vì ta, ta sợ đền đáp không nổi.” Quân Vô Tà nàng đã nợ tên ngốc kia một cái mạng, nàng không muốn lại phải mắc nợ thêm bất kỳ ai nữa.

Hoa Dao và Kiều Sở ngăn cản cả người, chăm chú nhìn Quân Vô Tà thân hình nhỏ bé, trong ánh mắt ẩn chứa vài tia phức tạp.

Lời nói của Quân Vô Tà, lạnh lùng xa cách nghe có vẻ vô tình là vậy, nhưng bọn họ đều hiểu rằng, sở dĩ nàng nói như thế là bởi vì không muốn liên lụy đến bọn họ.

“Không cần người phải báo đáp, đây hoàn toàn là do chúng ta can tâm tình nguyện.” Kiều Sở nhoen miệng cười.

Bóng lưng Quân Vô Tà cứng đờ, không dám quay đầu lại.

Người đàn ông y phục trắng sốt ruột nhìn ba người đang đứng trước mặt nói qua nói lại, không nhịn được đành phải ngắt lời: “Tiểu quý, cái ta cần là giới linh của người, nếu người không muốn nhìn thấy bạn người vì người mà chết thì mau thành thật giao giới linh ra đây cho ta.”

Thành thật mà nói, dù ba người này có hợp sức lại đi chăng nữa thì một tay hắn cũng có thể xử lý cả ba người bọn họ.

“Người bớt nói linh tinh đi! Muốn động đến Tiểu Tà Từ ư, trước hết bước qua xác chúng ta đi đã!” Việc nhân đức Kiều Sở quyết không nhường ai, khí tức trên người hắn bắt đầu tỏa ra, chưa từng nghĩ đến linh lực trên người hắn lại là từ linh!

Linh lực trên người Hoa Dao cũng bắt đầu bộc phát ra bên ngoài, linh khí màu tím đang dần dần tỏa ra khắp người hắn!

Trên người bọn họ, hóa ra lại là từ linh!

Quân Vô Tà kinh ngạc nhìn Hoa Dao và Kiều Sờ, hai người này chỉ lớn hơn nàng mấy tuổi nhưng từ linh trên người họ lại có thể là từ linh đỉnh cao như vậy!

Đã từ hàng trăm năm nay, trong thiên hạ không hề có từ linh xuất hiện, mà hai người này vẫn còn trẻ như thế, sao có thể là từ linh được!

Người đàn ông y phục trắng nhìn Kiều Sờ và Hoa Dao đang không ngừng tỏa ra từ linh khắp người, trong phút chốc ánh mắt không khỏi kinh ngạc nhưng nhanh chóng nở một nụ cười.

“Linh lực bị ép đẩy lên cao như vậy, chỉ sợ là cũng không giúp các ngươi chống đỡ được bao lâu! Từ linh... Hừ, ta đoán đây cũng thứ mạnh nhất mà các ngươi có thể tạo ra ngay lúc này rồi, chỉ tiếc là... từ linh của các ngươi, không đáng để ta cho vào mắt!” Người đàn ông y phục trắng hơi nheo đuôi mắt lại rồi lập tức xông về phía Hoa Dao và Kiều Sờ hòng lấy mạng họ!

Kiều Sờ cùng Hoa Dao đem tất cả linh lực có được hợp sức chống lại khí lực ghê gớm của người đàn ông y phục trắng kia, ngay cả Hắc Xà và gấu Âm Dương sau đó cũng đã bắt ngờ xông lên. Quân Vô Tà thấy thế không khỏi sốt ruột, nhưng lại không thể cứ đứng nhìn như vậy nên không còn cách nào khác đành đem theo hắc thú lao vào trận chiến.

Cuộc chiến một chọi sáu như vậy, vốn dĩ không có gì phải nghi ngờ về kết quả, nhưng ở tình huống này, thực sự khiến người ta khó có thể tự tin về thắng bại cuối cùng.

Người đàn ông y phục trắng dù phải đối phó với sáu lực lượng tấn công cùng một lúc nhưng sức mạnh vẫn giống như trước đó, vô cùng khủng khiếp!

Ngay cả hai cường giả từ linh kia hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của một mình hắn.

Và càng không nên nhắc tới Quân Vô Tà, người vừa rồi bất ngờ phá vỡ tranh linh.

Người đàn ông y phục trắng chỉ cười nhạt đáp lại, một chương đã chặt đứt đuôi Hắc Xà, tung chân một phát liên đá bay gấu Âm Dương. Ngay sau đó thân thể hắn vọt ra giữa không trung, bắt đầu vung tay ngang dọc, một tay siết chặt bả vai Hoa Dao, ngay lập tức con đau nhức lan ra khắp cơ thể, xương cốt toàn thân như muốn nứt gãy, tiếp đến hắn vung tay một cái khiến Hoa Dao ngã văng ra ngoài. Tay còn lại siết chặt thành nắm đấm nhắm gò má Kiều Sờ mà lao tới!

Ngay lập tức!

Máu văng tung tóe khắp nơi!

Chân mày của Kiều Sờ bị đánh nứt, máu từ miệng vết thương ồ ạt chảy xuống, một bên khuôn mặt hắn xuất hiện vết máu đông lớn.

Hắc thú từ phía sau đánh về phía người đàn ông y phục trắng nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị hắn nhắc bổng lên, nói:

“Tiểu quý, nếu còn đánh nữa, bạn bè của ngươi đều sẽ phải chết đấy!” Người đàn ông y phục trắng hơi siết tay vào cổ hắc thú, nụ cười vô cùng hiểm độc.

Toàn thân Quân Vô Tà đã chẳng chột vết thương, tay trái trong lúc chiến đấu cũng đã bị bẻ gãy. Nàng mím chặt môi, lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông đáng sợ đang đứng trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 344: Cường địch (7)

“Hà tất phải chống cự vậy? Một mình ngươi chết, vẫn tốt hơn bọn họ chết cùng ngươi, không phải sao?” Nam tử bạch y cười vô hại, nhưng đôi mắt ấy như ngấm qua chất độc cực độc vậy.

Quân Vô Tà cắn chặt răng, từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên nàng ta cảm nhận được thất bại.

Ở trong tình thế này, kẻ mạnh như mây, độc của nàng đối với bọn họ cơ bản là không có tác dụng.

“Là sống là chết tùy ngươi nói? Có gan thì giết ta đi! Đừng nhiều lời nhảm nhí!” Kiều Sờ gượng thân đứng dậy, trên nửa bên mặt bầm máu, khóe mắt nứt ra, sau đòn tấn công lúc nãy một con mắt mất mất đi thị lực nhưng hắn không hề có chút gì sợ hãi. Thay vào đó kéo rê thân mình đến bên cạnh Quân Vô Tà, hắn đưa tay khoác lên vai của Quân Vô Tà trong hơi thở hỗn hển.

“Ta đã nói, vào Khuynh Vân Tông, ta sẽ bảo kê cho ngươi, lúc này chúng ta vẫn còn trong Vân Sơn.”

Kiều Sờ chỉ về hướng con đường núi phía dưới chân.

Trên gương mặt tràn đầy vết máu nở ra một nụ cười khó coi.

“Đã nói sẽ mang ngươi về luyện chế đan dược, ngươi không đi, chúng ta sẽ không đi.” Hoa Dao cũng gắng gượng đi đến, xương bả vai của hắn đã bị bóp nát, cho dù có thể không chế hình thái xương khớp, hắn cũng không có cách nào làm đầu khớp xương vỡ nát trở về nguyên vị.

Hơi thở của Quân Vô Tà trở nên yếu ớt vào lúc này, có một thứ cảm giác trong tận đáy lòng của nàng phát ra, xa lạ... nhưng lại có chút quen thuộc.

“Nếu như các ngươi đã muốn chết, để ta giúp các ngươi toại nguyện!” Người đàn ông áo trắng cổ dùng sức, bẻ gãy cổ của hắc thú, hắc thú lập tức ngừng chống cự, tứ chi bùn rùn buông xuống.

Kiều Sờ và Hoa Dao muốn tiến lên lần nữa, nhưng lần này, bọn họ lại bị Quân Vô Tà rất cứng rắn nhấn xuống. Quân Vô Tà đặt chân xuống, chạy qua chỗ người đàn ông áo trắng kia.

Có thể nàng không đủ mạnh, hoặc không thể toàn thân trở về, nhưng khả năng đồng quy vu tận, nàng thừa sức!

Gia gia, tiểu thúc... Vô Tà xin lỗi hai người.

Mắt Quân Vô Tà hơi híp lại, đại huyết quanh thân mình bị ngăn chận trong tay phi nhanh đâm vào, hình bóng nhanh nhẹn lướt đến bên cạnh người đàn ông áo trắng, người đàn ông áo trắng ngơ ngảng, không hiểu vì sao Quân Vô Tà đột nhiên chạy đến nhận lấy cái chết, nhưng trong lúc hắn đang thắc mắc, con hắc thú vốn đã bị hắn bẻ cổ lúc nãy, đột ngột sống dậy, hung dữ vô lý sau lưng của hắn, nó cắn vào cổ trong lúc hắn chưa kịp phản ứng.

Người đàn ông áo trắng bị hắc thú cắn thương, trong lòng nổi giận, một tay nhấc đầu con hắc thú ném văng ra ngoài, bỗng nhiên một năng lượng kì lạ chạy khắp cơ thể người đàn ông áo trắng, cảm giác ấy như là trong cơ thể của hắn bất chợt có một linh hồn nhập vào! Làm rối loạn toàn bộ tâm tư của hắn.

“Người muốn giới linh của ta? Được! Ta cho ngươi! Chờ ngươi chết đi! Ta sẽ cho ngươi!” Quân Vô Tà đi đến phía trước người đàn ông, nâng ngược mặt lên, trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy vẻ dứt khoát.

Bị nhìn chăm chăm, người đàn ông áo trắng không cách nào nhúc nhích!

Răng nanh của hắc thú đâm vào da thịt của hắn, mở ra một con đường linh hồn.

Quân Vô Tà và Tiểu Hắc vốn là hai linh hồn trong một thể, khi hai linh hồn này cùng lúc thiêu cháy, thì sẽ mang đến sự hủy diệt linh hồn cho bất cứ người nào.

Người đàn ông áo trắng này mặc dù khỏe mạnh, nhưng sự tấn công trên linh hồn không phải thứ hắn có thể dễ dàng tránh được!

Quân Vô Tà bảo Tiểu Hắc giả chết, chỉ chờ thời cơ này!

Thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành!

Lần này, nàng không để đồng bọn phải vì nàng mà chết lần nữa.

Tất cả những điều này, nàng nguyện một mình gánh hết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 345: Sống sót (1)

Mỗi phần linh thiêu cháy linh hồn, đều đang tiêu hao sinh mệnh của Quân Vô Tà và hắc thú, lấy sinh mệnh để đánh đổi thế tiến công, không ai có thể ngăn cản được.

Đây là chiều cuối cùng của Quân Vô Tà, chỉ dùng một lần trong đời.

Linh hồn của người đàn ông áo trắng cực kì mạnh mẽ, Quân Vô Tà và hắc thú muốn ngăn chặn hành vi của hắn cũng đã tốn rất nhiều sức lực, trong nháy mắt, toàn thân Quân Vô Tà đã bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt tái nhợt không có giọt máu. Lông da con hắc thú không còn bóng mượt, mỗi cọng lông tóc đều trở nên khô héo.

Hoa Dao và Kiều Sở thấy tình hình của Quân Vô Tà rất không đúng, bọn họ muốn tới gần, nhưng bị một năng lượng vô hình văng ra.

Lúc Quân Vô Tà sử dụng linh hồn tấn công, quanh thân nàng tự hình thành một lớp bảo vệ linh hồn, không gì có thể đến gần.

“Tiểu Tà Từ! Ngươi không muốn sống à! Mau dừng tay!” Kiều Sở kinh hoàng hét lên, tuy hắn không hiểu Quân Vô Tà đang làm gì, nhưng từ sắc mặt càng lúc càng tái nhợt của Quân Vô Tà cũng có thể thấy được, nàng đã sử dụng phương pháp hộ mệnh gì đó, mới có thể kiềm nén sự công kích của người đàn ông áo trắng.

Trong mắt hai người họ tràn đầy bất an, Hoa Dao nghiêng nát răng vẫn không thể tới gần được.

Quân Vô Tà không động dậy cũng không di chuyển.

Kiếp trước nàng không thể bảo vệ tốt tên gốc này, kiếp này, nàng không muốn bị kịch tái diễn.

Cái mạng này của nàng là nhặt về, nếu không cơ hội sống sót của nàng rất ngắn, nhưng nàng có được tình thân mà trước đây chưa từng có, tâm hồn lạnh lẽo nhiều năm nay cuối cùng cũng từ từ trở nên ấm áp, nàng không thiết thời!

Tiểu Bạch Liên bị Quân Vô Tà nhốt trong thể xác lúc này lòng như lửa đốt, Kiều Sở bọn họ không kiểm soát được tình huống, nhưng hắn rõ hơn bất cứ ai, mối liên quan giữa linh hồn của hắn và Quân Vô Tà, giúp hắn cảm nhận được rằng linh hồn của Quân Vô Tà đang từng chút từng chút tiêu tan, sự lo sợ này khiến Tiểu Bạch Liên như muốn khóc lên.

Không thể để chủ nhân thiêu cháy linh hồn, nếu không nàng sẽ phải chết!

Thiêu cháy linh hồn, cho đến khi biến mất, không ai có thể giúp Quân Vô Tà hồi sinh!

“Không... không được chết...” Tiểu Bạch Liên khóc rít bên cạnh thân thể Quân Vô Tà, hắn thích chủ nhân, hắn không muốn để chủ nhân phải chết như vậy.

Nén linh hồn mình xuống từng chút một, Tiểu Bạch Liên đột nhiên xuất ra khỏi thân thể của Quân Vô Tà!

Một tia sáng từ đầu ngón tay Quân Vô Tà nổ ra! Mãnh liệt xông tới, đẩy mạnh Quân Vô Tà xông ra từ trước mặt người đàn ông áo trắng, công kích linh hồn cũng tạm thời bị cắt đứt!

Một ngụm máu tươi từ miệng Quân Vô Tà phun ra, linh hồn bị tiêu hao và chấn động, làm lục phủ ngũ tạng của nàng cũng sắp nát!

Một hình dáng thiêu cháy vội vàng mượn Quân Vô Tà!

Quân Vô Tà đau khổ nhắm mắt, nàng không thể khống chế cục diện, Tiểu Bạch Liên xông ra.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, từng đốm đốm ngọn lửa xanh lượn lờ xung quanh cơ thể Tiểu Bạch Liên, ngọn lửa ấy in trên đáy mắt của hắn, khiến một tên tiểu tử vốn nhất gan, trở nên vô cùng kiên định.

“Không được chết, ta không muốn chủ nhân chết.” Tiểu Bạch Liên tuyệt vọng nhìn Quân Vô Tà, lúc này Quân Vô Tà không còn sức lực nói thêm lời nào nữa, nàng chỉ nhú mày lại, nhìn Tiểu Bạch Liên, nhìn về hắn lắc đầu nhẹ.

Thieu chấy linh hồn đã khiến nàng phải chịu nhiều vết thương lớn, mất mát linh hồn, không có đơn dược nào có thể chữa lành.

Nước mắt tràn đầy dưới đáy mắt Tiểu Bạch Liên, hắn giương cái miệng nhỏ nhắn, nhìn cái tay nhỏ của mình đang ôm Quân Vô Tà, đôi mắt bỗng nhiên hép lại, hắn tự cắn vào da thịt ở cánh tay mình một miếng, dứt vào miệng của Quân Vô Tà.

Trong mắt Quân Vô Tà hiện lên vẻ chống cự và không đành lòng, thế nhưng Tiểu Bạch Liên cắn cánh tay mình thành từng miếng, chỉ còn lại đoạn xương trắng.

“Sống sót!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 346: Sống sót (2)

Tiểu Bạch Liên cẩn thận đặt Quân Vô Tà xuống đất, nhìn nàng lần cuối, quay người nhìn người đàn ông áo trắng đã bị con hắc thú cắn gần chết.

Lửa xanh khắp người bỗng nhiên lan ra!

Tiểu Bạch Liên phát ra tiếng hét rung trời trong ngọn lửa.

Trong chốc lát, hình bóng nhỏ nhỏ bước ra từ ngọn lửa!

Về mặt giận dữ của Túy Liên với ánh mắt căm hận, nhìn chòng chọc vào người đàn ông áo trắng.

“Hắc Miêu” Túy Liên thốt ra từ trong miệng.

Hắc thú nhắm nửa mắt, ánh sáng dưới đáy mắt đang từ từ tiêu tan, Quân Vô Tà bị sự xuất hiện của Tiểu Bạch Liên cường chế rồi tấn công linh hồn, nhưng hắc thú không động dậy nửa bước, nếu nó bỏ đi, người đàn ông áo trắng này buộc phải đại khai sát giới, Quân Vô Tà nhất định sẽ chết.

Nếu như mất đi người chỉ dẫn Quân Vô Tà, linh hồn của hắc thú nhiều nhất cũng chỉ áp chế đối thủ trong một thời gian ngắn, không cách nào có thể làm đối thủ bị thương.

“Nợ nần trước đây, kiếp sau chúng ta sẽ tính, trước tiên giết chết tên này!” Cánh tay Túy Liên chỉ còn lại một cái, nắm đấm của hắn vang lên.

Từ hàm rang của hắc thú phát ra một âm thanh nhỏ, như là đang nói với Túy Liên.

Túy Liên không còn do dự gì nữa, xông thẳng đến người đàn ông áo trắng bị hắc thú cắn, thiên linh cảm đối với người kia, đây là một quyền công kích rất mạnh!

Người đàn ông áo trắng phát ra tiếng kêu, xung huyết lên mắt, hắn không ngờ trong tam giới lại bị đám rác rưởi đã thương!

“Người là giới linh hệ thực vật? Thật là quá tốt...” Nụ cười trên miệng trở nên dữ tợn, đột nhiên người đàn ông áo trắng phát ra một luồng linh lực rất lớn, năng lượng đó làm hắc thú vắng ra xa trong nháy mắt! Hắn một bước nhắm thẳng Túy Liên, níu cổ Túy Liên.

“Đợi sau khi ngươi bị nuốt, ta xem ngươi còn có thể kiêu ngạo đến đâu!”

Năng lượng đó quá lớn, khiến cho Túy Liên không cách nào động dậy, nhưng hắn không quan tâm cái cổ bị kẹt, nhấc chân đi về phía người đang đau khổ!

Cổ đập người đàn ông áo trắng kia lùi đi vài bước, nhưng Túy Liên vẫn bị bóp cổ lòi đi.

“Chết tiệt!” Người đàn ông áo trắng giận lên đỉnh điểm, hắn chưa từng nhếch nhác như vậy!

Cái tay bầu vào cổ của Túy Liên ngày càng dùng sức, người đàn ông giận đến như muốn bẻ gãy cổ Túy Liên: “Dù sao ngươi cũng là giới linh, sẽ không chết, ngươi từ từ ở đây chịu đựng cho ta!”

Dứt lời, tay người đàn ông đã đưa về phía đầu của Túy Liên.

Vào lúc này, một tiếng thú gào vang vọng phía chân trời, hắc thú bị đánh bay dừng mãnh chạy về phía người đàn ông áo trắng, cắn một phát vào cánh tay của hắn.

Dưới mắt của người đàn ông áo trắng là sự phẫn nộ cuộn cuộn, hắn không ngờ rằng, dưới tam giới lại có quá nhiều tên không muốn sống và khó đối phó đến vậy!

Mang sức mạnh linh hồn nhét vào trong tay, sức mạnh linh hồn dâng trào xông thẳng đến đầu của hắc thú, trong nháy mắt, con hắc thú đang cắn tay của người đàn ông lập tức nổ tanh bành, nửa bên miệng cũng bị nổ thương, nhưng cái răng nhọn sắc lại vẫn cố níu vào cánh tay của người đàn ông.

Túy Liên bị sức mạnh linh hồn làm cho toàn thân co quắp, nhưng vẫn cố cắn lưỡi giữ mình tỉnh táo, hắn run rẩy đưa tay, níu lại cánh tay của người đàn ông, không để đối phương động dậy.

“Mau ra tay!” Tiểu Liên bỗng nhiên quát lớn một câu.

Hoa Dao và Kiều Sở vẫn đang hồi phục năng lượng, nắm bắt cơ hội cuối cùng này, dùng hết sức lực tấn công người đàn ông áo trắng!

Chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn vang lên, tia ánh sáng chói mắt nổ ra từ người đàn ông áo trắng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Sống sót (3)

Trong nháy mắt, ngoại trừ Túy Liên, mọi người đều bị luồng sáng ấy đẩy ra!

“Dựa vào các người! Chưa đủ bản lĩnh giết ta.” Người đàn ông cười lạnh lùng, đẩy mắt nhóm lên về gần dữ, hấn chưởng vào bụng Túy Liên, mặt của Túy Liên hiện vẻ đau khổ. Chỉ thấy vô số ánh sáng từ cơ thể Túy Liên tỏa ra, trong nháy mắt, Túy Liên không còn động đậy, lửa xanh khắp người đã tiêu tan, thân thể hóa thành những hạt tinh quang, trở thành một đóa Thương Ngự Tuyết Liên trong tay của người đàn ông kia.

Nặng đóa Thương Ngự Tuyết Liên không còn sức sống đó vào người Quân Vô Tà, người đàn ông áo trắng cười lạnh lùng: “Ta sẽ cho các người cái chết đau khổ tột cùng.”

Quân Vô Tà nằm bất động dưới đất, nhìn Thương Ngự Tuyết Liên lăn dài trên mặt, vốn dĩ là đóa hoa trắng không tì vết, xinh tươi thuần khiết, bây giờ đã trở nên khô héo, mất đi hơn nửa số cánh hoa, dường như có thể tàn bất cứ lúc nào.

“Người vẫn chưa kết thúc?” Bỗng nhiên vang lên một cái âm thanh lạnh lùng, người đàn ông áo xám bị Dạ Sát quán lấy bước chân đã xuất hiện trước mắt mọi người, một tay hấn đang túm lấy Dạ Sát máu me đầm đìa.

“Hoạt động một chút thôi, sắp kết thúc rồi.” Người đàn ông áo trắng hé mắt nói.

Người đàn ông áo xám không kiên nhẫn khề hừ một tiếng.

Đột nhiên, Dạ Sát bị ngắt đi đã cử động lại!

Hắn cố gắng thoát khỏi tay người đàn ông áo xám, huyết dịch toàn thân tập trung vào lòng bàn tay hắn, một đường hào quang tạo thành từ huyết dịch đột nhiên tấn công về phía người đàn ông áo trắng, một phát đâm xuyên lồng ngực người đàn ông áo trắng.

Dạ Sát dùng hết sức mạnh còn lại, thả một con rắn khổng lồ màu đen ra, con rắn đó tích tắc bơi đi, dùng đuôi cuốn theo những người đang nằm dưới đất!

“Đại tiểu thụ! Ta đưa các người đi!”

Vừa lúc âm thanh Dạ Sát thốt ra, trong nháy mắt, cơ thể của hắn nổ tung! Sức nổ mạnh mẽ kéo theo người đàn ông áo xám gần đó vào trong vụ nổ!

Trong tích tắc!

Núi đất rung chuyển!

Hắc Xà mang theo Quân Vô Tà và những người khác lao xuống núi với tốc độ nhanh nhất!

Gió loạn tứ phía, xen lẫn mùi máu tanh nồng nặc, vụ nổ của Dạ Sát tạo thành làn sương màu máu bao phủ cả ngọn núi.

Quân Vô Tà được Hắc Xà dùng đuôi quấn lại, trong lòng ôm lấy Thương Ngự Tuyết Liên đã khô héo, nhìn chăm chăm vào làn sương máu của vụ nổ.

Mãi đến lúc Dạ Sát tự nổ, nàng cũng không biết tên của người này, rốt cuộc là cái gì...

Không chống cự nổi linh hồn bị thương nặng, Quân Vô Tà lâm vào tình trạng ngủ mê.

...

Không biết đã ngủ bao lâu, Quân Vô Tà bừng tỉnh trong giấc mơ.

Làn sương máu đó đã in sâu trong đầu nàng, nàng dường như lại trở về với mảnh đất chết chóc đó.

“Cô tỉnh rồi!” Một tiếng gọi mềm dịu thình lình vang bên tai Quân Vô Tà, Quân Vô Tà ngược nhìn, ra là một thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh giường, đang nhìn nàng một cách ngạc nhiên với cặp mắt mờ to long lanh như nước.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, nàng không cảm nhận thấy sự nguy hiểm từ người thiếu nữ này, đôi mắt nàng rú xuống, phát hiện bên cạnh là một bóng dáng nhỏ nhắn, quen thuộc.

Hắc Miêu trầm trầm ngủ, trên người quấn vòng quanh mấy tầng băng vải, thân thể nhỏ nhỏ cuộn thành một cục, tựa ở bên gối Quân Vô Tà.

"Lúc đầu sư phụ muốn mang nó đi trị liệu, nhưng nó lại không muốn rời khỏi cô nữa bước, nhưng cô yên tâm, sư phụ đã ổn định linh hồn của nó, nghỉ ngơi thêm một thời gian sẽ khỏe thôi." Cô gái đáng yêu chú ý tới ánh mắt Quân Vô Tà, cười híp mắt nói lời trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 348: Học viện phượng kê (1)

Quân Vô Tà buông tầm mắt xuống, ôm Hắc Miêu vào lòng, đứng dậy xuống giường.

Phi Yên giật thót lên, vội vàng ngăn lại nói: “Bây giờ cô vẫn không thể xuống giường được!”

Quân Vô Tà cố ý đứng dậy, đôi chân vừa đặt xuống đất, một con say xầm xông lên đầu, thân thể nàng choáng váng, Phi Yên trừng mắt định đến dìu nàng, Quân Vô Tà đã đứng vững, chạy ra ngoài cửa.

Quang cảnh bên ngoài có chút tàn tạ, bên trong sân trống rỗng, phòng ốc đều có chút cũ nát, khe hở của phiến đá lát đường mọc đầy cỏ dại, xem ra cái sân này bị bỏ hoang đã lâu chứ không hề giống học viện.

Quân Vô Tà từng nghe nói tới học viện này, không ít người trong giới linh này vào học viện, bá sư. Ở trong học viện này học tất cả những gì liên quan đến giới linh và linh lực.

Vốn dĩ tuổi của Quân Vô Tà là học tập trong học viện, nhưng vì một số hỗn loạn của Hoàng thân quốc thích làm lỡ dở.

Trong sân, mùi rượu thơm khắp nơi, Quân Vô Tà khẽ ngước mắt, đi theo mùi hương ấy.

Ở một góc sân, bên cạnh ao sen, một người đàn ông râu quai nón đang ngồi trên ghế đá, ôm bình rượu uống, hơn nửa mặt bị râu che lại, sắc mặt hơi đỏ, trong con say nồng mắt hơi híp lại, nhưng điều thật sự khiến Quân Vô Tà chú ý đến là đằng sau lưng hắn mọc đầy bèo trong ao sen, hoa sen khô héo.

“Này! Cô thật sự không thể động dậy lung tung! Vết thương vẫn chưa lành mà!” Phi Yên một mạch chạy đến, nhìn thấy Quân Vô Tà đang dùng chân bên ao sen, Phi Yên nhìn sang người đàn ông râu ria đang uống rượu bên cạnh nhìn Quân Vô Tà, lập tức nói: “Sư phụ, người xem nàng ấy, vết thương chưa lành lại chạy khắp nơi.”

Người đàn ông râu ria được Phi Yên gọi là sư phụ nhìn Quân Vô Tà, quơ quơ tay với Phi Yên: “Đề nàng xem. Dù gì giới linh của nàng cũng đã trở thành bộ dạng này, nàng không khỏi lo lắng là chuyện bình thường.”

Trong ao có duy nhất một bông sen, chính là Thương Ngự Tuyết Liên, sau khi bị người đàn ông áo trắng đã thương, Thương Ngự Tuyết Liên đã mất đi hơn nửa khả năng sống sót, ngay cả hình hài người cũng không biến hóa được, cánh hoa xinh đẹp đã khô héo, co quắp lại với nhau, mép cánh hoa khô vàng cuộn ngược lại, những ngày tươi đẹp còn đâu.

Quân Vô Tà lẳng lặng nhìn Thương Ngự Tuyết Liên, trên mặt không có cảm xúc gì, sau nửa canh giờ, nàng quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông râu ria đang nhìn nàng bằng ánh mắt thú vị.

“Nó còn cứu được không?”

“Chỉ là bị hủy đi nguyên thần, dưỡng sức ở hồ này vẫn có khả năng hồi phục, nếu đi đến chỗ của hắn, không đến nửa tháng, nhất định tan tành mây khói.” Người đàn ông râu ria thẳng thắn nói.

Quân Vô Tà căng mắt rồi rũ xuống, nhìn Tiểu Hắc Miêu yếu ớt trong lòng, không nói thêm gì nữa.

“Thay vì quan tâm nó, chi bằng quan tâm bản thân ngươi một chút, vết thương trên cơ thể ngươi không nặng, nhưng linh hồn đã bị thương nặng, ta nghe Kiều Sở nói, các ngươi đã gặp người của tam giới, có phải ngươi đã dùng phương pháp đặc biệt để công kích đối phương không?” Người đàn ông râu ria ngừng một chút lại nói: “Không cần khẩn trương, ta là sư phụ của Hoa Dao.”

Quân Vô Tà nhìn người đàn ông râu ria, không lên tiếng.

Người đàn ông râu ria đánh nhìn về mặt lạnh lùng của Quân Vô Tà, cười nói: “Mà thôi, nếu ngươi không muốn nói, thì đừng nói, linh hồn đã mất không dễ điều dưỡng, sau này ngươi phải cẩn thận nhiều hơn.”

Quân Vô Tà nhìn sang Thương Ngự Tuyết Liên: “Ông có thể cứu nó không?” Tuy nàng không cảm nhận được linh hồn của Tiểu Bạch Liên và Túy Liên, nhưng vẫn cảm thấy Thương Ngự Tuyết Liên ở trong ao, như rằng có thêm sinh khí so với hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 349: Học viện phượng kê (2)

Người đàn ông râu ria nhíu mày: “Đề ở đây không chết được.”

“Hoa Dao và Kiều Sở đâu?” Quân Vô Tà hỏi.

“Phi Yên, đưa nàng qua đó.” Người đàn ông râu ria khẽ hát cảm với Phi Yên ở bên cạnh.

Đưa mắt nhìn Quân Vô Tà rồi đi, người đàn ông râu ria nhíu chặt đầu mày, cầm bầu rượu lên ngửa đầu dốc xuống, rượu trôi xuống cổ họng, ánh mắt ông ta lại chuyển đến trên Thương Ngự Tuyết Liên.

“Giới linh hệ thực vật, khó trách bị người trong mười hai điện để mất tới. Giới linh đại bộ như thế, nếu để Thượng Tam Giới biết được, e là lại gây ra một trận gió tanh mưa máu.” Ông ta tự lẩm bầm, song lại cảm thấy buồn cười.

Phi Yên đưa Quân Vô Tà về trong viện, bước về phía một căn phòng cửa đóng chặt, đang định gõ cửa thì cửa căn phòng đó lại bị người ta đẩy ra.

Một thiếu niên mặt mũi anh tuấn, khí chất ôn hòa đứng trong cửa, khi đôi mắt vương nụ cười nhìn thấy Phi Yên và Quân Vô Tà ở ngoài cửa thì khẽ ngăn ra, sau đó hắn cười nói: “Yên Nhi đến đây à? Vị này chắc hẳn chính là người bạn mà mấy người Hoa ca đưa về đúng không.”

Phi Yên cười híp mắt chạy đến bên thiếu niên đó, thoạt nhìn, chiều cao của hai người không khác nhau là bao.

“Chính là cô ấy, vừa mới tỉnh thì đã xuống giường, có ngăn cũng không ngăn được, sư phụ bèn bảo muội dẫn cô ấy đi gặp Hoa ca và Nhị Kiều.”

Thiếu niên cười khẽ, nụ cười đó khiến đóa bách hợp cũng mất đi nhan sắc.

Thiếu niên đang định lên tiếng, trong phòng lại vang lên tiếng gọi Quân Vô Tà quen thuộc.

“Tiểu Tà Từ đến đây à? Đợi một chút! Ta còn chưa mặc quần!” Giọng nói của Kiều Sở đầy vẻ nóng vội.

Phi Yên đứng ở cửa cười phì một tiếng: “Nhìn cái điệu bộ ngốc nghếch của huynh kia, ai thèm nhìn huynh chứ.”

Thiếu niên bên cạnh cười nhẹ bất lực, nhìn Quân Vô Tà nói: “Cứ đợi một chút đã, ta tên Dung Nhã, nghe Nhị Kiều gọi cô là Tiểu Tà Từ, ta gọi cô là Tiểu Tà không sao chứ?”

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Dung Nhã nhìn sắc trời, mắt hướng về nơi xa.

“Hôm đó khi Hoa ca và Nhị Kiều dẫn cô về, thật sự dọa bọn ta một trận. Con Hắc Xà giới linh đưa mọi người về vừa đưa mọi người đến đây thì chết, chỉ còn lại một đoạn xương rần, ta chôn nó ở ngọn núi sau học viện.”

Quân Vô Tà không nói chuyện, kí ức của nàng dừng lại ở cảnh nỏ đầy chết chóc trong đêm ấy, tất cả mọi chuyện sau đó nàng căn bản không biết gì.

Con Hắc Xà đó, có lẽ chính là giới linh của người áo đen kia, người chết thì giới linh biến mất, nhưng sẽ không để lại xương cốt, song Dung Nhã lại nói con Hắc Xà đó để lại một đoạn xương, thực sự hơi kì lạ.

Đợi một lát, Kiều Sở trong phòng lại lên tiếng lần nữa.

“Được rồi! Vào đi!”

Dung Nhã làm động tác mời, nho nhã lễ độ, ôn nhuận như ngọc.

Quân Vô Tà bước vào cửa phòng liền nhìn thấy trái phải phòng mỗi bên có một chiếc giường, Hoa Dao và Kiều Sở đang nằm từng bên.

Nửa gương mặt của Kiều Sở vẫn còn quấn băng vải, trên người mặc chiếc áo choàng rộng, cười ngốc nghếch nhìn Quân Vô Tà. Còn Hoa Dao thì yên lặng ngồi dựa ở đó, xem ra đã đỡ hơn nhiều so với Kiều Sở, nhìn thấy Quân Vô Tà, hân cũng khẽ gật đầu với nàng coi như chào hỏi.

“Ôm một lát.” Quân Vô Tà đột nhiên xoay người, đưa Miêu Nhi đang ngủ mê man trong lòng cho Dung Nhã. Trên mặt Dung Nhã toát lên vẻ kinh ngạc, mắt đối mắt với Phi Yên ở bên cạnh, nhìn ra được vẻ nghi hoặc từ trong mắt đối phương.

Con Hắc Miêu này đối với nàng mà nói rất quan trọng phải không, nhưng vì sao nàng lại giao cho Dung Nhã chứ không phải là Phi Yên mà nàng nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại?

Hai người nhất thời nghĩ không thông.

“Tiểu Tà Từ, cô ngủ giỏi thật đấy, ba ngày rồi cô mới tỉnh.” Kiều Sở vô tư nhìn Quân Vô Tà đang đi về phía hân, nụ cười trên nửa bên mặt lộ ra ngoài vô cùng rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 350: Học viện phượng kê (3)

Quân Vô Tà đi đến trước giường của Kiều Sở, không nói hai lời đã xóc chiếc chăn Kiều Sở đang đắp lên.

Kiều Sở lập tức giật mình.

Dưới chân, băng vải nhuộm máu và các bình thuốc to nhỏ nằm lộn xộn ngổn ngang, rất rõ ràng đã bị người ta dứt xuống dưới chân.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh như băng.

Kiều Sở nuốt nước bọt, vội đắp chăn lại, che những thứ kia kín mít.

“Chỗ này đã vứt ở đây tận mấy ngày rồi, không kịp thu dọn, ha ha... ha...” Kiều Sở cười lúng túng.

Quân Vô Tà trực tiếp nhấc tay, kéo chiếc áo choàng rộng của Kiều Sở ra, dưới áo, băng vải nhuộm đỏ quấn quanh người Kiều Sở, máu tươi thấm ra từ dưới băng vải, nhìn thấy mà khiến người ta giật nảy mình.

Kiều Sở hít một ngụm khí lạnh, muốn che lại đã không còn kịp nữa, hân chỉ có thể cứng đờ người nhìn khuôn mặt lạnh tanh trắng bệch của Quân Vô Tà.

“Cái đó... thực ra đã... sắp khỏi rồi.”

Quân Vô Tà mặc kệ hân, ngẩng đầu, nhìn sang Hoa Dao, Hoa Dao thờ dài một hơi đầy bất lực, chỉ có thể chấp nhận số mệnh vén áo mình lên, phơi nửa thân trên quấn đầy băng vải ra trước mắt Quân Vô Tà.

Hân đã nói từ trước rồi, không giấu giếm được.

“Kéo.” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Kiều Sở lập tức lục từ dưới chân ra một chiếc kéo, ngoan ngoãn đưa cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà cầm kéo lên, thuần thục cắt băng vải trên người Kiều Sở, vết thương rướm máu hiện khắp cả người Kiều Sở.

Mắt Quân Vô Tà khẽ nheo lại.

“Thật sự không sao đâu...” Nhìn về mặt hơi bất thường của Quân Vô Tà, Kiều Sở bất giác nói.

“Ta da thô thịt dày, chút vết thương này có đáng là gì.”

Khuôn mặt tuần tú của Kiều Sở xanh tím một mảng, máu tụ bên khuôn mặt vẫn còn chưa tan, vết thương nứt ra trông cực kì gớm ghiếc.

Trong phòng yên lặng như tờ, vết thương của Kiều Sở căn bản không giống như những gì hắn nói.

Dung Nhã và Phi Yên đứng cạnh nhau, có phần bất lực. Hôm hai người này quay về, thương thế không nhẹ hơn Quân Vô Tà, chỉ là Quân Vô Tà bị thương về linh hồn, trị liệu khó khăn, còn hai người này sau khi trở về thì chỉ nói một câu rồi bất tỉnh.

Họ nói...

Cứu Quân Tà.

Hai người không biết Quân Tà là ai, nhưng nhìn thấy Quân Vô Tà được hai người họ đỡ thì liền hiểu rõ.

Không ai ngờ được rằng, chuyến đi tới Khuynh Vân Tông lại khiến Hoa Dao và Kiều Sở bị thương nặng đến thế.

Quân Vô Tà không nói gì, chỉ lấy thuốc mang theo trên người ra, trực tiếp tách miệng Kiều Sở, rót vào trong miệng hắn.

Kiều Sở thiếu chút nữa bị sặc đến phát khóc, đang muốn kháng nghị một chút, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh của Quân Vô Tà thì tất cả lời muốn nói đều nuốt vào trong bụng, không dám hừ hừ nữa.

Đội Kiều Sở nuốt thuốc xuống, Quân Vô Tà bắt đầu trị vết thương cho Kiều Sở.

Phi Yên và Dung Nhã đứng một bên quan sát, ban đầu còn chưa có phản ứng gì, song khi họ nhìn thấy cảnh tượng thương thế của Kiều Sở mau chóng biến chuyển tốt nhờ sự trị liệu của Quân Vô Tà thì hoàn toàn ngây ngẩn.

“Cái này... hơi mạnh nhỉ.” Phi Yên chớp chớp mắt, trong mắt đầy sự sùng bái với Quân Vô Tà.

Y thuật này, còn hung tàn hơn sự phụ họ!

Dung Nhã cũng gật đầu, y thuật này của Quân Vô Tà hóa thứ mực nát thành thần kỳ, thật sự khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Đội khi các vết thương đã được xử lý xong, Quân Vô Tà buộc chắc băng vải cho Kiều Sở một lần nữa, quay đầu đi về phía Hoa Dao ở chiếc giường đối diện.

Hoa Dao thấy lọ thuốc trên tay Quân Vô Tà, vô cùng tự giác nói: “Đề ta tự làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 351: Học viện phượng kê (4)

Nhận đan được từ trong tay Quân Vô Tà, Hoa Dao nuốt một mạch xuống, sau đó tự tay nhanh chóng phá bỏ băng vải, ngồi trên giường, ngoan ngoãn đợi Quân Vô Tà đến xử lý.

Thương thế của Hoa Dao khá đặc biệt, vết thương của hắn đa số là trên xương, cho nên Quân Vô Tà mất nhiều thời gian trị liệu hơn, song vẫn rất nhanh.

Nhờ sự chữa trị của Quân Vô Tà, sắc mặt Hoa Dao và Kiều Sở lập tức tốt hơn rất nhiều.

“Đa tạ.” Hoa Dao nói.

Quân Vô Tà lắc đầu, đi đến bên cạnh Dung Nhã với sắc mặt hơi tái nhợt, lại ôm con Hắc Miêu vào lòng lần nữa.

Thấy trên mặt Quân Vô Tà không có chút huyết sắc nào, Kiều Sở và Hoa Dao đều biết rõ trong lòng, vết thương của bản thân nàng vẫn chưa khỏi liền trị thương cho hai người họ, tuy nàng không nói gì nhưng ý của nàng họ đã hiểu.

Quân Vô Tà dùng phương thức của bản thân hồi báo lại sự hết lòng giúp đỡ của họ lúc trước.

“Này, Tiểu Tà Tử, thời gian này ngại cứ ở lại đây đi, đội khỏe hơn một chút rồi hãy về nhà cũng không muộn.” Kiều Sở nói.

“Không vội.” Quân Vô Tà mở miệng nhàn nhạt, sự phụ của đám Hoa Dao nói nước ao đó có thể cứu Thương Ngự Tuyết Liên, nàng không vội rời đi.

Vì cứu nàng, Tiểu Bạch Liên không chỉ bị hủy một cánh tay, thậm chí còn cổ hóa than thành Túy Liên (*) khi không có bất cứ thứ rượu gì tương trợ, sau đó lại bị kẻ mặc đồ trắng đó hủy đi nguyên thân, Quân Vô Tà căn bản không biết phải cứu nó về như thế nào. Nếu người đàn ông râu ria đó có cách cứu Thương Ngự Tuyết Liên, Quân Vô Tà sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.

Trong lòng Quân Vô Tà chất chứa đầy tâm sự, những khó khăn gặp phải lần này khiến nàng ý thức rõ ràng rằng thế giới này còn xa mới đơn giản như trong tưởng tượng của nàng, thực lực của hai nam tử thần bí đó mạnh hơn tưởng tượng của nàng, trong khoảnh khắc ấy Hoa Dao và Kiều Sở bộc phát ra thực lực từ linh nhưng vẫn không phải là đối thủ của kẻ mặc đồ trắng đó, còn thực lực của kẻ mặc đồ xám kia còn trên kẻ mặc đồ trắng.

Kẻ mạnh trên thế gian này như mây, thậm chí còn có sự tồn tại mạnh hơn từ linh, ở trước mặt những kẻ đó, chất độc của nàng căn bản không thể ứng đối.

Quân Vô Tà nhắm mắt, đáy mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Lần này tuy nàng chạy thoát nhưng lại hi sinh tính mạng của những người bên cạnh, nếu không nhờ người mặc đồ đen đó xuất hiện kịp thời rồi phát nổ để nàng thoát thân thì e rằng nàng đã sớm bỏ mạng rồi.

Nhưng lần sau thì sao?

Mục tiêu của những kẻ đó rõ ràng là Thương Ngự Tuyết Liên, chỉ cần Thương Ngự Tuyết Liên vẫn còn, chỉ cần chạm mặt bọn chúng, nàng sẽ không may mắn như thế nữa!

Quân Vô Tà không biết vì sao những kẻ đó muốn bắt Thương Ngự Tuyết Liên, nàng cũng không muốn ngồi chờ chết.

Nàng muốn trở nên mạnh hơn!

Không muốn để chuyện ngày hôm nay xảy ra một lần nào nữa!

Quân Vô Tà đột ngột đứng phắt dậy, sự trầm mặc vừa rồi của nàng khiến bốn người còn lại trong phòng đều trở nên im lặng, thấy nàng đứng dậy, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào người nàng.

“Đưa ta đến nơi chôn xương rắn.” Quân Vô Tà nhìn Dung Nhã.

Dung Nhã thoáng ngần người, sau đó gật đầu, đưa Quân Vô Tà rời khỏi phòng.

Trong phòng, Kiều Sở và Hoa Dao vẫn luôn cố gắng giả vờ thoải mái lập tức mềm nhũn người sau khi Quân Vô Tà rời đi.

Vết thương trên người họ nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì họ thể hiện ra, lần này họ còn được Quân Vô Tà chữa trị, nếu không có sự chữa trị của Quân Vô Tà, chỉ e vừa rồi họ không cách nào chống đỡ được mà hôn mê mất.

“Mạng chúng ta vẫn lớn thật.” Kiều Sở nằm trên giường, cười khổ nói.

Ngày hôm đó, hẳn thật sự tưởng rằng mình sẽ chết trên Vân Sơn.

“Chúng ta vẫn chưa thể chết.” Hoa Dao nhìn nóc giường, đáy mắt xẹt qua vẻ sắc bén.

Phi Yên thờ dài, nụ cười xán lạn biến mất không thấy tung tích đâu nữa: “Nếu vẫn còn nhớ lời thề chúng ta đã lập thì hãy quý trọng cái mạng của hai huynh cho tốt, có lẽ chúng ta sẽ chết, nhưng không nên ở nơi thế này.”

***

(*) Túy Liên: bông hoa sen say, ở đây ý nói phải có rượu thì mới hóa thành Túy Liên được

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 352: Ta tới rồi (1)

Ngon núi sau học viện Phượng Thê, một tấm bia mộ vô danh đứng sừng sững, dưới nấm mồ không có thi thể, chỉ có một miếng xương rắn vỡ nứt.

Dung Nhã đưa Quân Vô Tà đến trước nấm mồ vô danh đó, Quân Vô Tà đi lên trước, nhìn tấm bia mộ trống không, đáy mắt tĩnh lặng như nước.

Từ lúc trọng sinh tới nay, tay nàng đã nhuộm đầy máu tươi, để bảo đảm cho Quân gia được vô ưu vô phiền, để Lân Vương phủ có thể đứng vững ở Thích quốc, nàng đã giết rất nhiều người.

Nhưng, người mặc đồ đen đó không phải do nàng giết, song lại chết vì nàng.

Thậm chí ngay cả thi thể của hắn cũng đã nổ nát vụn, trong nấm mồ này, chỉ có miếng xương rắn đó.

Quân Vô Tà nợ hắn một mạng, dù rằng hắn tới bảo vệ nàng vì mệnh lệnh của Quân Vô Dục thì Quân Vô Tà cũng nghĩ vậy.

Bảo vệ nàng, thậm chí không tiếc hi sinh bản thân.

Đó cũng là trung thành phải không.

Quân Vô Tà đứng rất lâu trước tấm bia mộ vô danh, cơn gió trong núi hét gầm thổi mái tóc đen nhánh của nàng tung bay, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn cơn mưa phùn lất phất rơi xuống từ trên bầu trời, cảm giác mát lạnh đi kèm những giọt mưa đó thấm khắp toàn thân.

Lạnh thân, cũng lạnh tâm.

“Cứ trở về trước đã.” Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà, có chút không đành lòng, nàng đã vô cùng tiêu tụy nhưng còn muốn đảm mưa, còn nhỏ tuổi thế này thì sao chịu nổi?

Quân Vô Tà không lên tiếng, chỉ nhìn bầu trời, nước mưa nện xuống mặt nằng, nhỏ vào mắt nằng, mát lạnh, băng giá gần đến tận xương.

“Nếu ta không để mắt đến muội, rồi cuộc muội muốn giãy vò mình đến mức nào nữa?” Chất giọng trầm thấp đột ngột vang lên.

Cả người Quân Vô Tà cứng đờ, còn chưa quay đầu đã rơi vào một vòng ôm ấm áp mà quen thuộc.

Dung Nhã khiếp sợ nhìn nam tử sà xuống từ trên trời, hần như thiên thần hạ phàm, lặng lẽ không chút tiếng động, lại khiến người ta không thể làm ngo, cả người nam nhân này đều tràn đầy khí thế khiến người ta e sợ, Dung Nhã căn bản không dám đến gần nửa phần.

“Tiểu Tà Nhi, muội có biết, nhìn thấy muội thế này, ta đau lòng đến mức nào không?” Giọng nói quen thuộc truyền tới từ phía sau, Quân Vô Tà chậm rãi gọi một tiếng: “Ca?”

Xoay cơ thể nhỏ bé của Quân Vô Tà lại, dung mạo anh tuấn vô song của Quân Vô Dục in vào đáy mắt nằng.

Con mưa phùn lất phất thấm ướt mái tóc đen màu mực của Quân Vô Dục, chảy xuống khuôn mặt không thể soi mói của hắn, từng tấc từng tấc, ôm trọn lấy đường nét khuôn mặt hắn.

“Tiểu Tà Nhi đừng sợ, ta tới rồi.” Siết chặt Quân Vô Tà vào lòng, Quân Vô Dục thấp giọng an ủi.

Mấy tháng chia cách, thiếu chút nữa thì âm dương cách biệt, đáy mắt Quân Vô Dục ngoài sự thương xót Quân Vô Tà, phần nhiều là sát ý gần như sắp bùng nổ.

Bất luận là ai, kẻ nào dám động vào Tiểu Tà Nhi đều phải chết.

Có lẽ do quá mệt, có lẽ thương tích trong linh hồn quá nghiêm trọng, Quân Vô Tà không thể thốt được câu nào đã hôn mê.

Quân Vô Dục ôm ngang nằng lên, quanh thân đột nhiên hình thành một luồng khí, luồng khí làm bốc hơi tất cả nước mưa trên người hai người, như tạo thành một khu vực khô ráo, nước mưa trên trời rơi xuống không thể chạm vào hai người một chút nào.

Ôm Quân Vô Tà lên, Quân Vô Dục đạp chân, bay về phía học viện Phụng Hoàng.

Dung Nhã tần ngần tại chỗ, nhìn bóng dáng Quân Vô Dục đi xa thì mới phục hồi lại tinh thần trong thoáng chốc.

“Người này... đừng bảo là tới từ Trung Tam Giới chứ?”

Nghĩ đến đây, lòng Dung Nhã khiếp sợ, về ôn hòa trên mặt hắn rút hết toàn bộ, hắn lập tức vội vã trở về học viện Phụng Hoàng.

Người đàn ông râu ria đang ngồi bên ao hưởng thụ thú phẩm rượu trong mưa phùn, bất chợt cảm nhận được một thứ khí tức mạnh trước nay chưa từng có đang tới gần với tốc độ cực nhanh, về tận mạn và tùy ý trong mắt ông ta lập tức bị sự sắc bén thay thế!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 353: Ta tới rồi (2)

Vọt vào một lạc viện trong học viện Phụng Hoàng, từ đây Quân Vô Dục cảm nhận được khí tức Quân Vô Tà để lại.

Trong viện, một bóng dáng cao lớn đã đứng trong mưa.

Quân Vô Dục hơi nhíu mày, nhìn người đàn ông chắn trên đường đi, khóe miệng nhếch lên nét cười đầy sát ý.

Bây giờ bất cứ ai xuất hiện trước mặt hắn, đều sẽ trở thành người chết!

Nhưng, vào khoảnh khắc nhìn thấy Quân Vô Dục, người đàn ông râu ria đứng trong viện như bị sét đánh, ông ta tròn mắt, cả người không ngừng run rẩy, một giây trước khi Quân Vô Dục ra tay, ông ta đột nhiên quỳ phịch một chân xuống trước mặt Quân Vô Dục!

“Tước giả!”

Mắt Quân Vô Dục khẽ nheo lại: “Người là ai?”

Hạ Tam Giới, vậy mà có người nhận ra được hắn?

“Yến Bất Quy, điện Chúng Sinh.” Người đàn ông râu ria lập tức nói.

Khóe miệng Quân Vô Dục nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, một luồng sương đen bỗng vọt lên từ dưới chân hắn, trực tiếp nâng Yến Bất Quy đang quỳ trên mặt đất lên đến giữa trời!

“Điện Chúng Sinh trong mười hai điện, tốt đấy... Ta còn đang nghĩ, ai trong Hạ Tam Giới có bản lĩnh động vào Tiểu Tà Nhi nữa.”

Sắc mặt Yến Bất Quy thoáng chốc trắng bệch, trên khuôn mặt tái nhợt của ông ta nổi đầy gân xanh.

“Quân Tà... không phải do thuộc hạ đã thương...” Yến Bất Quy nặn ra một câu từ trong cổ họng, nếu muộn thêm một giây nữa chỉ e ông ta sẽ mất mạng ngay tại đây.

Quân Vô Dục khẽ nhướng mày, tiếp đó luồng sương đen ném Yến Bất Quy xuống đất.

“Nói, là kẻ nào.”

Hồn thạch của Dạ Sát đã vỡ nát, chứng tỏ hắn đã chết, hắn được phái đi bảo vệ Quân Vô Tà, đột nhiên lại chết, điều này khiến trong đầu Quân Vô Dục xuất hiện một dự cảm

không tốt, dù chuyện bên đó đã hoàn thành hay chưa, hẳn đều phải chạy đến Khuynh Vân Tông đầu tiên.

Nhưng ở Khuynh Vân Tông, để lại cho hẳn chỉ là một đồng hoang tàn. Hẳn lần theo khí tức của Quân Vô Tà tìm một mạch đến đây thì mới tìm thấy tiểu gia hỏa này.

Trời mới biết, khi nhìn thấy Quân Vô Tà bình yên vô sự, trái tim gần như sắp phát điên của hẳn dường như ngay lập tức bình tĩnh lại. Nhưng khi Quân Vô Tà hôn mê trong lòng hẳn, sát ý chôn vùi trăm năm kia lại bị khơi dậy lần nữa!

“Là người của điện Viêm Ma...” Yên Bất Quy thờ hồn hèn.

“Điện Viêm Ma ư?” Sát ý nơi đáy mắt Quân Vô Dược lan tràn, bỗng một con Hắc Xà bay ra từ ống tay áo hẳn, trực tiếp chui vào não Yên Bất Quy.

Con đầu xé tim nổ tung trong đầu, Yên Bất Quy co rút cả người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chẳng đến một lát sau, con đầu đó biến mất không thấy tăm hơi, Yên Bất Quy phờ phạc đứng dậy, bóng dáng hơi loạng choạng.

“Mười hai điện đúng là càng lúc càng suy thoái, chuyện thế này cũng bắt đầu làm, có thể sống sót trốn ra khỏi điện Chúng Sinh cũng coi như người may mắn.” Con Hắc Xà truyền lại tin tức lấy được từ trong não của Yên Bất Quy cho Quân Vô Dược, hẳn liền hiểu, Yên Bất Quy này không nói dối, ngoài chuyện này ra còn khiến hẳn phát hiện ra một chuyện còn thú vị hơn.

“Đa tạ ơn tha mạng của Tước gia.” Yên Bất Quy căn bản không có chút oán hận nào, trên mặt chỉ đầy vẻ vui mừng hơn hờ.

Nam nhân trước mắt, sinh sát quyết đoán, người có thể giữ lại được mạng sau khi ngài ấy nổi sát ý chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Yên Bất Quy thăm liếc nhìn Quân Vô Tà được Quân Vô Dược ôm trong lòng, lòng thấu tỏ.

Ắt hẳn Quân Vô Dược nể mặt ông ta đã cứu chữa cho Quân Vô Tà nên mới để lại cho ông ta một mạng, nếu không chi e bây giờ mình đã là một thi thể rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Yên Bất Quy cảm thấy đáy lòng ón lạnh...

Vậy mà Tước gia không chết...

Chi e rằng Trung Tam Giới sắp phải đón một trận huyết chiến, tai họa của mười hai điện sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 354: Ta tới rồi (3)

"Quần cái miệng người cho tốt." Quân Vô Dược ném lại lời cảnh cáo, ôm Quân Vô Tà tiến về phía phòng của nàng.

Một lát sau Dung Nhã chạy đến, nhìn thấy sắc mặt Yên Bất Quy tái nhợt đứng trong mưa, trong lòng hẳn giật mình.

"Sur phụ!"

Yên Bất Quy nâng tay lên, lắc lắc đầu: "Hôm nay người nhìn thấy cái gì cũng không được nói, người kia không phải người chúng ta có thể trêu vào."

Tà để chưa chết, nếu Tà Vực biết được, nhất định hẳn sẽ nghênh đón đế vương của họ trở về, chi là... Vì sao Tước gia vẫn còn ở lại tam giới? Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng đã truyền ra tin Tà để đã chết, sao lại xuất hiện ở dưới tam giới?

Yên Bất Quy ôm đầu mờ mịt, đột nhiên nở nụ cười.

"Ha ha ha, lần này mười hai điện chết chắc."

Hắc Xà của Tước gia có khả năng có thể cho hẳn biết mọi thứ của một người, nếu Tước gia biết Yên Bất Quy cũng đã thoát khỏi điện Chúng Sinh, như vậy... Chuyện đó khẳng định hẳn cũng đã biết rồi.

Dung Nhã nhìn thấy Yên Bất Quy bỗng nhiên cười ra tiếng, giật giật môi, cuối cùng cũng không nói gì.

...

Khi Quân Vô Tà tỉnh lại đã nhìn thấy gương mặt ẩn tượng quen thuộc trong tầm mắt, con người lạnh lẽo đang nhìn chăm chú, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

"Lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa." Quân Vô Dược nằm xuống bên giường của Quân Vô Tà, một tay chống đầu, một tay khoác lên lưng Quân Vô Tà, mở miệng cười quỷ quái.

Lúc Quân Vô Tà đang mê man, hẳn do xét tâm hồn của nàng, phát hiện tâm hồn đã từng toàn vẹn lại trở nên vô cùng yếu ớt vào lúc này. Trên người Quân Vô Tà không có tổn thương gì, nhưng cơ thể lại rất yếu, loại yếu ớt này đến từ chính sự thiếu hụt tâm hồn của nàng, tu dưỡng tốt vết thương trên cơ thể, vết thương của tâm hồn...

Ánh mắt của Quân Vô Dược híp lại, chăm chú nhìn Quân Vô Tà, rất nhanh hẳn đã thu cảm xúc ở đáy mắt lại.

"Hắn chết rồi." Quân Vô Tà ngồi dậy: "Mọi còn không biết tên của hẳn."

Từ trên giường xuống dưới đất, Quân Vô Dược ngồi xuống một bên, không biết khi nào trong lòng bàn tay bỗng nhiên có bộ xương rắn lớn.

"Tiểu Tà Nhi hi vọng hẳn sống lại?"

Quân Vô Tà nhìn thấy xương rắn trong tay Quân Vô Dục, ánh mắt trong suốt, Dung Nhã đã nói qua, Hắc Xà đưa họ về, sau đó chỉ để lại một bộ xương rắn. Mặc dù nàng chưa gặp qua, nhưng lại mơ hồ cảm thấy khối xương trong tay Quân Vô Dục chính là nó.

Chú ý tới tầm mắt của Quân Vô Tà, Quân Vô Dục nắm xương rắn trong tay, một đám sương mù màu đen từ từ bao phủ phía trên bộ xương rắn, kéo dài một chút, từ đó phát triển biến hóa thành thân hình của một người.

Ngưng tụ một chút, một nam tử toàn thân mặc đồ đen bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng, hai mắt hấn nhắm chặt, nhưng khuôn mặt giống người áo đen tự phát nở ngày hôm đó!

Quân Vô Tà lẳng lặng nhìn, người áo đen kia bỗng nhiên mở mắt, đồng tử tối đen nhìn thẳng, như mắt rắn vậy.

"Từ hôm nay trở đi, người tên là Dạ Sát." Quân Vô Dục nói với người áo đen kia.

"Vâng." Dạ Sát quỳ một gối xuống đất, trên mặt không thay đổi chút nào.

Quân Vô Dục ngừng đầu lên nhìn về phía Quân Vô Tà, ý cười dạt dào nơi khóe miệng.

"Dạ Sát, đó là tên của hấn."

Quân Vô Tà rũ mắt xuống, ôm Tiểu Hắc Miêu vào lòng.

Hấn không phải..

Ngay cả khi về ngoài và hơi thở giống nhau như đúc, nhưng Dạ Sát trước mắt lại không giống Dạ Sát trong Vân Sơn ngày đó.

Quân Vô Dục thu hết phản ứng của Quân Vô Tà vào đáy mắt, cho dù nàng chưa nói gì, nét mặt cũng không hề lộ ra, nhưng lại giống như cái gì hấn cũng biết.

"Hồn của Dạ Sát ngưng tụ trong bộ xương rắn này, hấn bây giờ là hồi sinh, là hấn, cũng không phải hấn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 355: Ta tới rồi (4)

Dạ Sát mới này không có ký ức gì, chỉ có sự trung thành tuyệt đối với Quân Vô Dục.

Vẫn như trước, Quân Vô Dục để Dạ Sát bảo vệ sự an nguy cho Quân Vô Tà trong bí mật.

"Huynh có biết những người tấn công muội có nguồn gốc thế nào không?" Quân Vô Tà nhìn về phía Quân Vô Dục, dù sao nàng vẫn cảm thấy hấn biết mọi thứ.

Ý cười nơi khóe miệng Quân Vô Dục trở nên lạnh lẽo: "Trung Tam Giới, điện Viêm Ma trong mười hai điện."

"Trung Tam Giới?" Quân Vô Tà nghiêng đầu, trước kia nàng đã nghe nói về "Hạ Tam Giới", bây giờ lại xuất hiện "Trung Tam Giới", rốt cuộc đây là gì.

Quân Vô Dục thấy tên nhóc này hơi mơ màng, kiên nhẫn giải thích: "Thiên hạ này tổng cộng có ba giới, dựa theo thực lực của mỗi giới mà phân thành Thượng Tam giới, Trung Tam Giới và Hạ Tam Giới. Mà vị trí của Tiểu Tà Nhi là Hạ Tam Giới, người tấn công muội là người đến từ Trung Tam Giới. Muội vẫn nhớ rõ đoạt linh ta nói trước kia chứ?"

Quân Vô Tà gật gật đầu.

"Hạ Tam Giới không hề biết có đoạt linh, đây là tin lưu truyền từ Trung Tam Giới ra. Để bồi dưỡng cho giới linh của mình, họ nghĩ mọi cách cướp đi giới linh của người khác. Chiếm đoạt giới linh khác nhau sẽ mang đến cho giới linh của mình những ảnh hưởng khác nhau, mà ở đó, khiến người ta sùng bái nhất chính là giới linh thực vật hệ." Quân Vô Dục hít một hơi, dám có chủ ý tấn công Tiểu Tà Nhi, bọn chúng có bao nhiêu mạng vậy?

"Giới linh hệ thực vật có khả năng tự lành vô cùng mạnh mẽ, mà sau khi chiếm đoạt, tốc độ trưởng thành cũng sẽ tăng cường, vậy nên mới trở thành mục tiêu tranh giành của mọi người ở Trung Tam Giới. Chỉ tiếc, rất ít người có giới linh hệ thực vật trong thiên hạ này, hơn nữa, bình thường giới linh hệ thực vật thức tỉnh cũng không hề có dấu vết gì, rất nhiều người cứ thế mà chết đi, có thể cũng không biết giới linh của mình đã thức tỉnh."

Đối mặt với sự bao vây, truy bắt, chặn đường của mười hai điện, có thể cũng không biết bản thân là giới linh hệ thực vật, mà chết già quá nhiên là điều may mắn.

"Nếu người của điện Viêm Ma đã biết muội là giới linh hệ thực vật, lần này để muội chạy thoát, sau này bọn chúng nhất định sẽ phái người tìm kiếm khắp Hạ Tam Giới." Khóe miệng Quân Vô Dục tràn ngập ý cười muốn giết người, giới linh hệ thực vật quá hấp dẫn với những kẻ đó, bọn chúng sẽ không tiếc mọi giá để tìm được Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dục, biết những điều hấn nói đều là sự thật, ngày hôm đó, hành động của hai người kia với nàng không phải là muốn đuổi tận giết cùng sao?

Nếu Dạ Sát không tự nổ, hôm đó nàng đã mất mạng ở Vân Sơn.

"Thực lực của chúng hơn cả tử linh."

Quân Vô Dục nói: "Tử linh cũng chỉ là đinh của Hạ Tam Giới mà thôi."

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lẽo buồn rầu, bị một đám người theo dõi chăm chăm như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì.

Nếu chúng tìm kiếm khắp nơi, chắc chắn sẽ tìm được mình, thời gian còn lại của nàng cũng không còn nhiều, nàng phải mau chóng nâng cao thực lực của mình.

Mọi việc trong ngày hôm đó, nàng tuyệt đối không muốn xảy ra nữa!

"Nếu điện Viêm Ma không còn, sẽ không có người nào biết Hạ Tam Giới có giới linh hệ thực vật." Quân Vô Tà nâng tầm mắt lên. Nàng tiêu diệt được Khuynh Vân Tông, nàng cũng có thể tiêu diệt điện Viêm Mai giống như vậy!

Nếu giới linh hệ thực vật quý giá như vậy, hai người của điện Viêm Ma kia tuyệt đối sẽ không để cho thế lực khác biết rằng Hạ Tam Giới có sự tồn tại của giới linh hệ thực vật. Chỉ cần tiêu diệt điện Viêm Ma, nàng sẽ an toàn.

Quân Vô Dược bỗng nhiên nở nụ cười.

Tiêu diệt điện Viêm Ma sao? Ham muốn của tiểu tử này cũng không nhỏ đâu.

"Muốn tiêu diệt điện Viêm Ma, điều đầu tiên muội phải làm chính là phá bỏ tử linh. Người của Hạ Tam Giới muốn bước vào Trung Tam Giới, nhất định phải phá bỏ tử linh."

"Tử linh sao?" Quân Vô Tà hí mắt lại, sớm hay muộn thì nàng cũng phải trả mối thù với điện Viêm Ma!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 356: Ta tới rồi (5)

"Tiểu Tà Nhi, trước khi xong chuyện này, muội không thể trở về rồi." Quân Vô Dược bỗng nhiên nói.

Quân Vô Tà giương mắt nhìn về phía Quân Vô Dược, trở về mà Quân Vô Dược nói, chính là trở về Lâm Vương phủ.

Nàng không thể trở về?

Vì sao?

"Linh hồn của muội bị thiếu hụt, tất nhiên muội đã tiêu hao linh hồn khi dùng để công kích, nếu người nào bị muội tấn công mà không chết, hẳn sẽ tìm được muội từ phần linh hồn còn dư đó." Quân Vô Dược nhìn Quân Vô Tà, hẳn không biết Quân Vô Tà lại dám dùng linh hồn để tiến hành công kích, nhưng cái giá phải trả của loại công kích này lại quá lớn.

Đôi mắt nhỏ của Quân Vô Tà mở lớn.

Lúc trước nàng kết hợp với Tiểu Hắc dùng linh hồn để công kích, để giết chết đối phương hoàn toàn. Nếu không có Tiểu Bạch Liên xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ nàng và Tiểu Hắc đã cùng chết với kẻ áo trắng kia, bị ép buộc gián đoạn giữa chừng, trước đó nàng đã thiêu đốt linh hồn để tạo ra sự công kích, rất có thể đã sót lại một phần linh hồn nhỏ trong thân thể kẻ áo trắng kia.

Hắn đã chết rồi mà?

Quân Vô Tà không thể xác định. Mặc dù khi đó Dạ Sát đã cho kẻ áo trắng kia một phát trí mạng, nhưng Trung Tam Giới không biết, Quân Vô Tà lại không dám xem thường đối phương như vậy.

Thực ra lời của Quân Vô Dược mới chỉ nói một nửa, Quân Vô Tà đã hiểu được một nửa khác.

Nếu nàng trở lại Lâm Vương phủ, khi người của điện Viêm Ma đi tìm, Quân Tiển và Quân Khanh nhất định dừng cảm quen mình để bảo vệ cho nàng, đến lúc đó, toàn bộ Lâm Vương phủ hoàn toàn tiêu đời!

Nỗi nhớ nhà vốn giống như mũi tên, bây giờ đang vurun ra lại bị người ta chặt đứt trên đường trở về, thậm chí bây giờ nàng có nhà cũng không về được...

Quân Vô Tà chỉ cảm thấy trái tim mình khó chịu đau đớn, về mặt vốn không được tốt lắm, bây giờ lại càng tái nhợt hơn.

Bóng dáng của Quân Vô Dược bỗng nhiên đến bên cạnh Quân Vô Tà, ôm nàng vào lòng.

"Không phải sợ, một ngày nào đó muội có thể trở về mà, ta sẽ nghĩ cách giúp muội bổ sung toàn bộ linh hồn của mình." Tay của Quân Vô Dược vỗ nhẹ trên lưng Quân Vô Tà, giống như đồ dành trẻ nhỏ đang vui mừng từ trong giấc mơ.

Lần này là hắn tính sai, mặc dù hắn biết Khuynh Vân Tông và một điện trong mười hai điện đó có chút quan hệ, nhưng không hề nghĩ rằng, đối phương lại vừa vận dụng phải Quân Vô Tà.

"Trước mắt, muội có thể ở lại thư viện này, vị trí của nơi này vô cùng đặc biệt, có thể ngăn trở hơi thở của linh hồn." Quân Vô Dược nhẹ giọng trấn an.

Nơi này vốn là chỗ Yên Bất Quy dùng để ẩn thân. Người của mười hai điện lưu lại có hồn bài, một khi trốn tránh, cũng có thể dùng hồn bài tìm khắp chân trời góc biển, muốn giết người, có thể tìm đến nơi này, sợ là Yên Bất Quy tổn không ít sức lực.

"Ồ đây sao?" Quân Vô Tà ngẩng đầu lên.

"Đúng, Thương Ngự Tuyệt Liên không phải cũng cần tĩnh dưỡng ở trong này sao? Coi như muội ở đây với nó đi." Quân Vô Dược biết, Quân Vô Tà có cảm tình nồng nàn với cha con Quân gia thế nào. Lúc trước, mọi thứ nàng làm đều có thể nói là vì bảo vệ cha con Quân gia, trong lòng nàng tất nhiên là muốn sớm ngày trở về, đoàn tụ cùng người thân, nửa đường lại bị điện Viêm Ma xuất hiện đuổi giết, mạnh mẽ chặt đứt hi vọng của nàng.

Quân Vô Tà không nói gì. Có nhà không thể về, loại mùi vị và áp lực này khiến nàng khó thở, nhưng giống như thế, cảm giác như vậy lại luôn luôn không ngừng nhắc nhở nàng mọi chuyện đã xảy ra ở Vân Sơn ngày đó.

Nàng tuyệt đối không thể để chuyện như vậy lại xảy ra ở Lâm Vương phủ!

Trầm mặc gật gật đầu, cuối cùng Quân Vô Tà ra quyết định.

"Có một ngày, ta sẽ tiêu diệt điện Viêm Ma, đường đường chính chính mà trở về." Nàng ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn đầy niềm tin không chút lay động.

Quân Vô Dược cười ngây ngốc, hai tay ôm Quân Vô Tà càng chặt.

Hắn chỉ biết, tiểu tử này sẽ không thất bại dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357: Bái sư (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Quân Vô Tà tỉnh lại, Quân Vô Dược đã biến mất. Nàng bước ra ngoài cửa, Dạ Sát im lặng bước đến.

"Đại tiểu thụ."

Quân Vô Tà nhìn thấy gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia.

"Thiếu gia Vô Dược đi tìm một ít đồ, mong người yên tâm đợi một lúc." Dạ Sát mở miệng nói một cách nề nếp.

Quân Vô Tà hơi sững sốt, không cần nghĩ lâu cũng đoán được Quân Vô Dược muốn tìm gì.

Hôm qua hắn nói sẽ nghĩ cách bổ sung toàn bộ linh hồn mà nàng bị thiếu, nhưng linh hồn sẽ được bổ sung lại như thế nào? Đồ hắn muốn đi tìm, chỉ sợ coi như là có thể bổ sung toàn bộ linh hồn nàng.

Ngực hơi nóng lên, cuối cùng Quân Vô Tà chỉ gật gật đầu, sau đó Dạ Sát biến mất không còn chút tung tích nào, ngay cả hơi thở cũng hoàn toàn che giấu.

Dạ Sát ngày đó e là cũng như vậy, lặng yên không một tiếng động ẩn trốn xung quanh nàng.

Quân Vô Tà thu tầm mắt lại, bước ra bên ngoài. Không thể quay về Lâm Vương phủ, nàng đã có tính toán khác rồi.

Ở hoa viên, Yến Bất Quy đang xách bầu rượu ngồi trên ghế đá, nhìn Phi Yên và Dung Nhã đang đánh nhau, mà ở bên cạnh hắn, Hoa Dao và Kiều Sờ vẫn còn hơi yếu ớt đứng một bên, thương tích của bọn họ vẫn chưa khỏi hẳn, không được luyện tập gì.

Hai bóng dáng non nớt với tốc độ giao chiến nhanh như tia chớp, tốc độ đó khiến người ta không thể nắm giữ.

Khi Quân Vô Tà đi tới thì nhìn thấy Phi Yên và Dung Nhã đang luận bàn, không thể không nói, thực lực của hai người này cũng mạnh, không kém gì Kiều Sờ và Hoa Dao.

Với tuổi của nhóm Kiều Sờ, có thể có được sức mạnh này quả nhiên làm cho người ta hơi giật mình.

"Tiểu Tà Tử?" Kiều Sờ liếc mắt một cái đã thấy bóng dáng của Quân Vô Tà, nhảy như chạy đi qua đó.

"Người tới đúng lúc lắm, Phi Yên và Dung Nhã đang đánh đó, đừng bỏ lỡ trò hay." Nói xong, Kiều Sờ định đưa tay kéo Quân Vô Tà qua, nhưng đang đưa tay ra bỗng nhiên thu tay lại.

Quân Vô Tà gật gật đầu, cùng Kiều Sờ đi qua đó.

Hoa Dao và Quân Vô Tà gật đầu chào hỏi.

Mà Yến Bất Quy lại âm thầm quan sát Quân Vô Tà, kết quả lại phát hiện, ánh mắt của Quân Vô Tà đang nhìn về phía mình, Yến Bất Quy lập tức giật mình một cái.

Quân Vô Tà thu tầm mắt lại, nói với Kiều Sờ đang ở bên cạnh: "Gia nhập vào học viện Phượng Thê như thế nào?"

Kiều Sờ đang theo dõi kịch tính, bị Quân Vô Tà hỏi như vậy, lập tức mở to hai mắt nhìn, nhìn nàng với dáng vẻ khó có thể tin.

"Người... Người nói gì cơ?"

"Ta muốn tu luyện ở trong này." Quân Vô Tà hoàn toàn không kinh ngạc như Kiều Sờ, vẻ mặt vô tư lại lạnh lẽo.

"..." Kiều Sờ kinh ngạc muốn rút cằm.

Hắn nghe được gì vậy?

Quân Vô Tà lại muốn ở lại thư viện Phong Thê?

Lúc này, ngay cả vẻ mặt của Hoa Dao cũng lộ ra kinh ngạc.

"Người chắc chắn?" Kiều Sờ vắt và lăm mới tìm lại được giọng nói của chính mình.

Quân Vô Tà gật đầu.

Trên mặt Kiều Sờ lập tức lộ ra vẻ tươi cười thật đậm!

"Thật tốt quá! Vậy người hãy bái sư phụ chúng ta đi! Ông ấy rất lợi hại đó."

Kiều Sở gần như vội vã đẩy Quân Vô Tà đến trước mặt của Yến Bất Quy, Yến Bất Quy đang uống rượu thì thiếu chút nữa sặc chết vì hành động của đồ đệ ngu đần nhà mình!

Không nói đến việc nha đầu kia rốt cuộc có quan hệ gì với Tước gia, chỉ việc thấy Tước gia bảo vệ nàng như thế nào cũng biết, địa vị của nha đầu này trong suy nghĩ của Tước gia tất nhiên không bình thường rồi.

Nhận nha đầu này làm đồ đệ...

Chỉ suy nghĩ một chút, Yến Bất Quy đã cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Song Quân Vô Tà đã đi tới trước mặt Yến Bất Quy. Từ lúc nhìn thấy thực lực của nhóm Kiều Sở, Quân Vô Tà đã nảy ra ý nghĩ như vậy, muốn trưởng thành, không thể nhắm mắt làm liều.

Không chờ Yến Bất Quy mở miệng, Quân Vô Tà nói thẳng: "Đồ đệ Quân Tà bái kiến sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 358: Bái sư (2)

“Phụt!” Yến Bất Quy quay đầu phun một ngụm rượu vào mặt Kiều Sở.

Kiều Sở thoáng chốc choáng váng.

“Khụ khụ... Người nói cái gì?” Yến Bất Quy mở to hai mắt nhìn, không thể tin được nhìn Quân Vô Tà.

Nàng gọi ông ta là gì?

Sư phụ?

Lông tơ cả người Yến Bất Quy đều dựng lên, quay đầu tìm kiếm khả năng xuất hiện của đại sát thần khắp nơi.

“Sư phụ.” Về mặt Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Yến Bất Quy kinh ngạc.

Tay Yến Bất Quy run lên, gương mặt đỏ bừng, nửa ngày cũng không nói ra một chữ.

Kiều Sở lau khuôn mặt ướt đẫm vì rượu, về mặt buồn bực nhìn sư phụ nhà mình.

“Sư phụ, tuy là tuổi của Tiểu Tà Tử còn khá nhỏ, nhưng hẳn thực sự rất lợi hại, người cũng đừng cự tuyệt nữa!” Ánh mắt Kiều Sở lóe lên, Yến Bất Quy chỉ có bốn đệ tử, mà lại lịch bốn người bọn họ thật không tầm thường, có thể nhận Quân Vô Tà hay không vẫn là một ẩn số.

Nếu như là người ngoài, Kiều Sở cũng không quan tâm, nhưng hẳn xem Quân Vô Tà như huynh đệ, đương nhiên hy vọng Quân Vô Tà có thể bái sư môn hạ của mình.

Yến Bất Quy càng run hơn.

Thu nhận Quân Vô Tà làm đệ tử? Ông ta chán sống rồi chắc?

Nhưng bảo ông ta cự tuyệt, ông ta lại càng không dám.

Nếu để Tà đệ biết mình dám cự tuyệt tiểu nha đầu của hắn ta, tất nhiên là tự mình tìm đường chết.

Thế nhưng nếu thật sự thu nhận Quân Vô Tà làm đệ tử của mình...

Yến Bất Quy cảm thấy, mình cũng sẽ chết.

Do dự hồi lâu, Yến Bất Quy đứng dậy, Phi Yên và Dung Nhã bên cạnh cũng dừng động tác lại, nhìn bên này.

“Đề ta suy nghĩ.” Dường như Yến Bất Quy một khắc cũng không muốn dừng ý định chạy trốn lại.

Rất sợ chạm vài giây, mình sẽ máu tươi tại chỗ.

Không thu nhận, cũng không cự tuyệt, tình huống này làm Kiều Sở có chút buồn bực, theo hắn thấy Quân Vô Tà đúng thật là một đệ tử tốt, ngoại trừ tính tình hơi cổ quái, không có khuyết điểm gì.

“Tiểu Tà Tử, người đừng lo lắng, đồ sư phụ suy nghĩ một chút sẽ ổn thôi, sư phụ người... rất cẩn thận trong việc thu nhận đệ tử.” Kiều Sở sợ lòng tự trọng của Quân Vô Tà bị tổn thương, trấn an nói.

Về mặt Quân Vô Tà lại rất bình tĩnh, chuyện nàng đã quyết định, không dễ dàng thay đổi như vậy, theo nàng thấy, một người sư phụ có thể dạy dỗ đám đệ tử Kiều Sở bọn họ như vậy, chắc chắn có bản lĩnh nhất định, người như vậy hơi cả tính cũng rất bình thường.

Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà, khoe miệng giật giật cũng không nói gì, người bên ngoài không biết chuyện gì, nhưng hẳn hiểu rất rõ.

Ngày đó, nam tử dẫn Quân Vô Tà trở về học viện, ngay cả Yến Bất Quy cũng phải sợ hãi ba phần, chỉ sợ vương mặc của Yến Bất Quy cũng là bởi vì từ nam tử kia.

Trong hoa viên hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên truyền đến tiếng âm ỉ, trên mặt đám người Kiều Sở lập tức biểu hiện sự chán chường.

“Lại nữa rồi! Bọn họ rốt cuộc có thôi hay không!” Kiều Sở rên rỉ xoay xoay vai.

Lời nói của hắn vừa dứt, một đám thiếu niên ăn mặc giống nhau gào thét đòi giết tiến vào.

“Kiều Sở! Đã mấy ngày rồi? Rốt cuộc tên tiểu quỷ các ngươi dẫn về đó muốn ở lại học viện của chúng ta bao lâu nữa?” Vóc dáng thiếu niên cầm đầu không cao, khuôn mặt bắt năn, đứng trùng mắt với Quân Vô Tà bên cạnh Kiều Sở, vẻ mặt rất là xem thường.

Ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn những thiếu niên ngạo mạn này, tính cách của các thiếu niên ở phía sau hắn cũng giống hắn, đều là bộ mặt cao ngạo.

“Sắc, cũng đã được mấy ngày đâu, phải thúc dục như vậy sao?” Kiều Sở buồn bực mở miệng.

Thiếu niên cầm đầu lập tức trùng mắt lên, chỉ vào mũi Kiều Sở mắng: “Chưa được mấy ngày? Ngươi cũng biết chỗ này có thêm một người, mỗi ngày phải chi tiêu thêm bao nhiêu? Chi phí ăn mặc chả lẽ không cần tiền? Chi phí sinh hoạt của Đông viện các ngươi vẫn luôn khát nợ đủ một năm rồi! Bây giờ lại mang đũa ắt ơ này về, thật sự không biết xấu hổ sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 359: Ta đánh đấy, thế nào (1)

Vốn dĩ diện tích của học viện Phượng Thế cũng không lớn, mấy chục năm trước, nơi đây từng là một học viện phồn vinh, nhưng cũng vào lúc đấy, nơi đây đã phải gánh chịu một vụ hỏa hoạn, các đệ tử và người hướng dẫn trong thư viện đều chết cháy, trong một đêm ngắn ngủi, học viện từng khiến đông đảo thiếu niên tranh nhau vào học biến thành một đồng phế tích, sau này tuy có người cung cấp tài lực, trùng tu lại học viện, nhưng những năm cực thịnh đó cũng không quay về được.

Học viện Phượng Thế ngày nay, học sinh của bốn phân viện cộng lại cũng chưa tới một trăm người, so với những trường khác, số người ở nơi này thật sự quá ít ỏi.

Sau khi học viện Phượng Thế được xây dựng lại đã có thời gian xấp xỉ ba năm không thu nhận nổi đến một học trò, thời gian dài như vậy, làm cho những đạo sư vốn dĩ vì danh mà đến nhanh chóng rời khỏi, đầu quân vào học viện khác, mà để bảo đảm sự sinh tồn của học viện Phượng Thế, viện trưởng của học viện không thể không lần nữa giảm thiểu yêu cầu với những người đến học.

Từ anh tài thiên hạ, cho tới bây giờ, chỉ cần trả được học phí là được gia nhập vào học viện Phượng Thế.

Học viện Phượng Thế hiện chỉ có bốn lão sư, chia ra bốn hướng, viện trưởng là người tham tiền nhất gan, chỉ phụ trách thu tiền, những người khác thế nào đều mặc kệ.

Rất nhiều người gia cảnh thông thường hoặc là con nhà giàu tư chất không cao, không trèo lên được trường có đẳng cấp cao liền dùng tiền để trà trộn vào học viện Phượng Tây.

Yến Bất Quy là đạo sư của học viện Phượng Thế, phụ trách học sinh Đông viện, mà tổng cộng Đông viện cũng chỉ có bốn người Kiều Sở, Hoa Dao, Phi Yên và Nhược Phi, nếu không phải vốn dĩ đệ tử của học viện Phượng Thế quá ít, cũng không tới phiên thầy trò bọn họ dắt nhau chiếm đóng Đông viện.

Nhưng chiếm đóng thì chiếm đóng, học phí phải đóng thì một đồng cũng không thể thiếu.

Nhưng mà...

Ánh mắt Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở bốn người bọn họ, hai lần nhìn Kiều Sở, bộ dạng của hắn đúng là rách nát đến không chịu được, không có được một bộ y phục đàng hoàng, tuy Hoa Dao bọn họ mặc dù sạch sẽ tinh tươm hơn, nhưng có thể thấy được ống tay áo giặt đến trắng bệch, tình hình kinh tế của bọn hắn cũng không lạc quan hơn bao nhiêu.

Từ trong miệng những đệ tử khí thế hung hăng này, Quân Vô Tà biết được, Hoa Dao bọn họ đã hơn một năm không nộp học phí gì cho học viện rồi, trong khoảng thời gian này, viện trưởng lần nữa phái người đến đây thúc giục, đều bị Yến Bất Quy chen ép.

Nhưng bây giờ xem ra sợ là hôm nay không chen ép được.

“Viện trưởng đã lên tiếng, nếu như các ngươi còn không nộp tiền, lập tức cuốn gói cút đi! Đừng hy vọng Yến Bất Quy có thể bảo kê các ngươi! Viện trưởng đã có rất nhiều bất mãn với ông ta, bản thân ông ta cũng không lo liệu được nữa rồi!” Sau một hồi oanh tạc, thiếu niên cầm đầu mắng té tát bốn người này.

Quân Vô Tà đứng một bên lẳng lặng nhìn, thực lực của thiếu niên này chỉ sợ chưa qua được xích lĩnh, lại có thể quở trách Kiều Sở bọn họ như vậy.

Mặc dù năng không rõ thực lực của Phi Yên và Dung Nhã lắm, nhưng cũng biết đại khái tuyệt đối không kém Kiều Sở và Hoa Dao.

Với thân thù bốn người bọn họ, xử lý đẹp những thiếu niên trước mắt này chỉ là trông chớp mắt, nhưng vì sao bọn họ lại bất động?

Quân Vô Tà cũng không có cách nào lý giải những điều này, trong ý thức của nàng, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta tất phải trả lại gấp trăm lần.

Sự kiêu ngạo và cuồng vọng của đám thiếu niên trước mắt này đã chạm đến giới hạn.

“Thật là một đám không cần mặt mũi, tiền mình thì không nộp, cả ngày ăn cơm chùa không nói, lại còn dám không biết sĩ diện mang về một tên rác rưởi, thật sự cho rằng nơi này là ổ ăn mày sao?” Thiếu niên nhứ mày nhìn chằm chằm Quân Vô Tà, thấy đối phương gầy tong teo, hoàn toàn xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 360: Ta đánh đấy, thế nào (2)

Sắc mặt đám người Kiều Sở đều trắng bệch, lại âm thầm nắm chặt hai tay, không nói một lời.

Nhục mọ như vậy, không phải lần đầu tiên bọn họ nghe thấy, nhưng mỗi lần, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Cho thêm vài ngày nữa!” Cuối cùng, Dung Nhã nhìn không được, đành mở miệng nói năng lịch sự.

Ai ngờ được thiếu niên cầm đầu đó, phun nước miếng vào mặt Dung Nhã: “Cho các ngươi thêm vài ngày nữa, các ngươi vẫn không có tiền giao ra! Cút ra khỏi học viện Phurong Thê! Nơi đây không thu nhận những kẻ ăn mỳ như các ngươi!”

Trong nháy mắt, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, thân thể Kiều Sở căng thẳng, định bước về phía trước, nhưng mới được nửa bước, lại bị Dung Nhã bấm bả vai, lắc đầu với hắn.

“Hừ, sao hả? Ngươi còn muốn ra tay với ta?” Thiếu niên kia trừng mắt nhìn Kiều Sở, biểu cảm khó hiểu trên gương mặt.

Hiển nhiên, không phải lần đầu tiên hắn làm chuyện thế này, mà lần nào mấy “kẻ ăn xin” ở Đông viện này cũng chỉ có thể chịu đựng.

Kiều Sở gần như cắn nát hàm răng, nếu không phải có lời dặn của Yến Bất Quy, từ lâu hắn đã xé xát bọn khốn kiếp đó.

Nhưng mà, thiếu niên kia đặc ý chưa được bao lâu, một quyền nặng nề vậy mà lại trực tiếp nện vào mặt hắn, trong tích tắc, cả đám người bọn họ đều bay ra ngoài!

Mọi người đều tròn mắt hốc mồm nhìn người ra tay.

Quân Vô Tà một tay ôm Hắc Miêu đang ngủ mê man, một tay dùng tay giữa không trung, khuôn mặt lạnh như tiền không hề có biểu cảm, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo kia lóe ra một tia sát ý.

“Tiểu Tà từ...” Tất cả tức giận của Kiều Sở trong khoảnh khắc tiêu tan thành mây khói, hắn ngỡ ngác nhìn Quân Vô Tà, trong nhất thời không biết phải nói cái gì.

Trong tiếng kêu gào của thiếu niên bị đánh bay, những thiếu niên khác tay chân luống cuống đến nâng dậy, hắn ôm gò má sưng, hung tợn trừng mắt với Quân Vô Tà.

“Tên ăn mỳ ngươi lại dám đánh ta! Ngươi chán sống rồi! Đánh hắn cho ta!” Thiếu niên giận dữ gào thét, những thiếu niên ở bên cạnh hắn lập tức nhào về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi nheo mắt lại, tay ôm Hắc Miêu trong ngực nhét vào trong lòng Hoa Dao, thân thể nhanh nhẹn bỗng nhiên hóa thành một vệt ánh sáng màu cam, xông về phía những thiếu niên đó!

Vốn dĩ còn tưởng đối phương chẳng qua là một tên tiểu quý, không có gì phải sợ hãi, nhưng lúc đám thiếu niên kia chứng kiến một màn tia sáng màu cam, hoàn toàn phát điên lên!

Tiểu quý này lại là tranh linh!

Muốn rút lại cũng đã muộn rồi, ánh sáng màu cam như cuồng phong vậy, tất cả thiếu niên đều bị đánh đầu rơi máu chảy!

Chỉ trong nháy mắt, một đám thiếu niên vốn dĩ hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng đều nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ. Thiếu niên cầm đầu trước đó còn đặc ý phách lối, mở to hai mắt nhìn, Quân Vô Tà đang từng bước đi về phía hắn.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì! Ta chính là... là đệ tử chính thức của Nam viện... nếu ngươi dám đánh ta...”

Àm!

Thiếu niên kia còn chưa nói hết lời, Quân Vô Tà đã một quyền đánh vào mặt hắn, tay kia nắm lấy áo thiếu niên, kéo hắn lại không cho bay ra ngoài!

Ngay sau đó, thiếu niên bị đánh một quyền choáng váng đã bị Quân Vô Tà kéo vạt áo lôi trở về, không đợi hắn mở miệng, nắm đấm của Quân Vô Tà đã oanh tạc dày đặc như nước mưa trên khuôn mặt vốn đã không dễ nhìn của hắn.

Những thiếu niên khác bị Quân Vô Tà đánh choáng váng, ngồi ngây ngốc tại chỗ, chưa tỉnh hồn nhìn Quân Vô Tà đã đuổi bắt thiếu niên cầm đầu mà đánh điên cuồng, miệng mồm há to gần như có thể nuốt vào một quả trứng gà.

Quá hung tàn! Quá hung tàn!

Đánh tiếp nữa! Sẽ xảy ra án mạng mất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 361: Ta đánh đấy, thế nào (3)

Thiếu niên kia bị đánh đến không rên rỉ nổi thành tiếng, nói chi đến đám thiếu niên đồng hành cùng hắn.

Ngay cả Kiều Sở bọn họ ở một bên cũng thấy hoa mắt.

Thật là... quả là thô bạo!

Dung Nhã phục hồi tinh thần lại từ sự khiếp sợ, hắn vội vàng nói với Kiều Sở bên cạnh: “Không thể để Quân Tà cứ đánh như vậy được, nếu không sẽ có chuyện.”

Lúc này Kiều Sờ mới chợt ngộ ra, lấy lại tinh thần, liền vội vàng xông tới, một tay chặn ngang giữa Quân Vô Tà và thiếu niên đó: “Tiểu Tà Tử, được rồi.” Kiều Sờ nhìn Quân Vô Tà, ánh mắt cực kỳ phức tạp, Quân Vô Tà chỉ muốn bảo vệ mấy người bạn hân.

Bọn hân không thể ra tay, nằng lền giúp bọn hân đánh.

Cảm động đến không thể diễn tả thành lời, Kiều Sờ chỉ cảm thấy mũi hơi chua xót.

Nắm đấm Quân Vô Tà vẫn lơ lửng trên trời, linh khí màu cam lượn lờ vây quanh, quả đấm của nàng đã đẩy máu tươi, nàng ngẩng đầu nhìn Kiều Sờ, một lát sau mới ném những thiếu niên bị đánh toi tã xuống đất, nói với đám thiếu niên bị dọa đến hai chân như nhũn ra: “Cút!”

Đám thiếu niên kia lập tức đổ đồng bọn bị đánh bất tỉnh, cụp đuôi chạy tán loạn.

Ai mà ngờ được, trong Đông viện ngày thường bị ức hiếp không hề dám phản kháng như thế đột nhiên xuất hiện một tiểu yêu nghiệt không nói lý lẽ như vậy, xông lên đánh người tàn bạo, đánh đến nỗi ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Đội đám thiếu niên đó rời đi, trong viện ngoài mùi máu tươi nhàn nhạt ra thì không còn âm thanh nào khác.

Kiều Sờ hít một hơi, đè nén sự chua xót ở chớp mũi, kéo vạt áo cũ nát của mình cố gắng lau sạch bàn tay đầy mùi máu tanh của Quân Vô Tà.

“Đánh bọn họ làm gì, làm ô uế tay mình.”

“Muốn đánh.” Quân Vô Tà bình tĩnh nói, sát ý dồn vào đáy mắt.

Mũi Kiều Sờ hít một cái, không nói gì cả, lau sạch bàn tay nhỏ bé của Quân Vô Tà xong hân mới ngẩng đầu lên, đưa tay vò vò đầu của Quân Vô Tà, cũng không nói gì.

Quân Vô Tà xoa người, đi về phía Dung Nhã, lấy khăn tay trên người đưa cho Dung Nhã.

Dung Nhã hơi sững sốt, sau đó tiếp nhận, thấp giọng nói một câu cảm tạ, lau sạch nước bọt trên mặt.

“Rất sáng khoái.” Hoa Dao ôm Hắc Miêu đi tới trước mặt Quân Vô Tà, trả Hắc Miêu về cho chủ cũ.

Quân Vô Tà ôm Hắc Miêu, đôi mắt rũ xuống, tĩnh lặng như nước, hoàn toàn không ngang ngược tàn nhẫn giống ban nãy.

“Ta dám thề, nếu như không phải vừa rồi Nhị Kiều ngăn cản, Quân Tà tuyệt đối sẽ đánh chết tên Lưu Thiên đó.” Phi Yên lẩm bẩm một câu bên tai Dung Nhã.

Thoạt nhìn Quân Vô Tà gầy tong teo, cũng không thấy nói chuyện, nhưng tính tình này thật là hợp khẩu vị, trực tiếp dung nắm đấm, thật là đơn giản thô bạo!

Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà như có điều suy nghĩ, khóe miệng hơi mỉm cười.

Thực sự, rất tốt.

“Này! Các người lại đang âm ỉ cái gì?” Yến Bất Quy vừa mới đi không bao lâu, bị tiếng ồn ào ở đây thu hút, nhìn Quân Vô Tà đứng giữa bốn người, bước chân ông ta hơi dừng lại một chút, mùi máu tanh tràn ngập trong không khí không thể qua mắt được ông ta, ánh mắt ông ta đảo qua, phát hiện mấy vết máu tại lối ra vào.

“Sư phụ, Lưu Thiên dẫn người của Nam viện đến.” Kiều Sờ vừa thấy Yến Bất Quy liền thật thà báo cáo.

Yến Bất Quy khẽ nhíu mày, râu tóc bao phủ hơn nửa khuôn mặt, khiến người khác không thể thấy rõ tâm tình của ông.

“Các người đã ra tay?” Giọng Yến Bất Quy đột nhiên lạnh lẽo.

Kiều Sờ định mở miệng, cuối cùng cúi đầu, buồn bực nói: “Bọn họ vô lý với Tiểu Nhã, con không nhịn được.”

Kiều Sờ ý muốn gánh hết tất cả lên mình.

Ánh mắt Yến Bất Quy càng lạnh lẽo, một tia sáng bay ra từ lòng bàn tay ông ta, trực tiếp đánh vào ngực Kiều Sờ, chớp mắt ném Kiều Sờ bay ra ngoài.

“Ta đã cảnh cáo các người rất nhiều lần! Không được ra tay với đệ tử của học viện Phượng Thê, lời của ta các người xem như gió thoảng qua tai thôi sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 362: Bái sư (1)

Yến Bất Quy bước nhanh tới, đứng trước mặt Kiều Sờ, tay đã giờ cao.

Trong viện, đám người Hoa Dao buông ánh mắt xuống, không đành lòng nhìn nữa.

Nhưng Yến Bất Quy giờ tay lên thật cao, cuối cùng cũng không thể hạ xuống.

Một tay Quân Vô Tà chống lại một chương của Yến Bất Quy chuẩn bị rơi xuống, khuôn mặt lạnh tanh nhỏ nhắn khẽ nâng lên, ánh mắt ngang ngạnh lạnh lùng.

“Người là do ta đánh.” Nàng lạnh lùng nói.

Yến Bất Quy ngăn cả người.

“Nếu người muốn phạt, hãy phạt ta.” Quân Vô Tà híp mắt.

Yến Bất Quy nhìn Quân Vô Tà, sự phẫn nộ biến mất trong chớp mắt, ông ta thu tay về, lui về phía sau hai bước nhìn Quân Vô Tà, dường như có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra.

Nhưng Quân Vô Tà đã từng nói với ông ta.

“Ta thu hồi lời nói khi trước.” Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Yến Bất Quy đợi câu nói kế tiếp của nàng.

“Sư phụ như người, không cần bái cũng được.” Quân Vô Tà lạnh lùng mở miệng, cảm nhận của Kiều Sở bọn họ là, sao giống như mình bị làm nhục vậy, nàng nhìn thấy rõ ràng, mặc dù nàng chưa bao giờ có sư phụ nhưng cũng biết người làm sư phụ nếu không thể bảo vệ đệ tử của mình, ngược lại còn để đệ tử của mình chịu đựng vô vàn phẫn nộ, chịu đủ các loại uất ức mà không thể đánh trả.

Đây là người thầy vô năng!

Sư phụ như vậy, đâu có mạnh hơn nữa nàng cũng không muốn bái!

Yến Bất Quy ngậy ngậy cả người, ông ta nhìn Quân Vô Tà, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn ngập sự lạnh lẽo, trong đôi mắt ấy không hề có cảm xúc, lúc nhìn ông ta khiến ông ta cảm thấy như bước vào hầm băng vậy, sự lạnh lẽo tiến vào cơ thể.

Mấy người Kiều Sở cũng tròn tròn mắt.

Quân Vô Tà xoay người định rời đi, nhưng Yến Bất Quy lại đột nhiên lên tiếng: “Sư phụ như ta? Ý của người là gì?”

Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu, mắt lạnh lùng nhìn Yến Bất Quy: “Làm thầy, nếu không thể bảo vệ đệ tử chu toàn, ngược lại làm cho đệ tử nhịn nhục chịu ức hiếp, mặc cho người ta khi dễ, loại sư phụ này không có còn hơn.”

Giọng Quân Vô Tà không lớn, nhưng từng chữ ghi vào lòng người.

Yến Bất Quy neho mắt lại, không biết vui giận thế nào.

Kiều Sở hoàn hồn trở lại, vội vàng ngăn Quân Vô Tà: “Tiểu Tà Tử, người hiểu lầm rồi! Chuyện không phải như người nghĩ đâu! Sư phụ ông ấy... Ông ấy làm như vậy là vì bảo vệ chúng ta.”

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở, lạnh lùng nói: “Nếu bị người khác tùy tiện ức hiếp như vậy, cố nhẫn nhịn, cho dù sau này đạt được ước muốn, nhưng còn có ý nghĩa gì? Nếu muốn sống, phải sống ngay thẳng, cho dù trời có sập, cũng không thể khom lưng! Không được kiêu ngạo, phải sống một cách tự hào!” Nhẫn nhịn không có nghĩa là phải chịu đựng ức hiếp, gấu tãi, cũng không thể chịu đòn.

Trong vài chục năm này, mặc dù Quân Vô Tà bị nhốt trong phòng, không có tự do, mặc dù bị ác ma kia gặm nhấm tư duy suy nghĩ, nhưng Quân Vô Tà chưa bao giờ cúi đầu, khiến người ta nhục một phần trước nàng.

Dù cho tan xương nát thịt cũng không thể vứt bỏ sự kiêu ngạo!

Lời nói của Quân Vô Tà làm Kiều Sở rất khiếp sợ, cũng khiến cho Yến Bất Quy bên cạnh phải suy nghĩ sâu xa.

Giống như một chú chó vậy, một người tùy tiện có thể thóa mạ không ngớt với chúng nó, đây là sự nhẫn nhịn bọn hần nói đến sao?

Có thể, tiểu nha đầu này nói đúng.

Sống như vậy, không bằng chết.

“Người là Quân Tà đúng không?” Yến Bất Quy đột nhiên ngược mắt lên, ánh mắt đã thay đổi.

Mắt Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn ông ta.

“Nếu người cảm thấy chúng ta có thể sống đường đường chính chính, vậy người không cần phải rút lại lời nói trước đây, để ta xem người có thể sử dụng cách của người xoay vận mạng Kiều Sở bọn họ ra sao.” Yến Bất Quy cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 363: Bản đồ da người (1)

Nói đến thú vị, lúc trước tiểu nha đầu này muốn bái sư, Yến Bất Quy sống chết không đồng ý, bây giờ nha đầu này không muốn bái sư, ông ta lại muốn nhận nàng làm đệ tử.

Có điều...

Cái này cũng phải xem Quân Vô Tà có đồng ý hay không.

Quân Vô Tà không hề trả lời, Kiều Sở bên cạnh lại gấp, hần kéo cổ tay Quân Vô Tà, đi vào trong phòng.

Những người khác thì đứng nguyên tại chỗ bất động, bọn họ hiểu rất rõ, Kiều sở muốn làm gì, nhưng không ai ngăn cản.

Quân Vô Tà bị Kiều Sờ kéo vào phòng. Kiều Sờ lục lọi tùm lum tìm ra một cái hộp gấm, hộp gấm đó trước kia Quân Vô Tà có thấy qua, là lấy lại từ Khuyên Vân Tông.

“Ta và Hoa ca đến Khuyên Vân Tông chính là vì cái này.” Kiều Sờ cầm hộp gấm đến trước mặt Quân Vô Tà, ý bảo nàng mở ra.

Quân Vô Tà mở hộp gấm ra, một tấm bản đồ đang nằm ở trong đó, mà chất liệu của tấm bản đồ kia chính là một miếng da người!

“Tấm da người này là cắt từ lưng của cha ta.” Giọng của Kiều Sờ trở nên vô cùng kiềm nén.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, tấm bản đồ vẽ trên da đó cũng không hoàn chỉnh, có thể thấy rằng đó chỉ là một phần nhỏ.

“Ta, Hoa ca, Yên Nhi và Tiểu Nhã cùng với sư phụ, đều là người của Trung Tam Giới. Ở Trung Tam Giới, có nhất vực, tứ phương, cửu cung, thập nhị điện, trong đó vực được nói đến chính là Tà vực, Tà vực do Tà đế kiểm soát, thế lực mạnh nhất ở Trung Tam Giới, mà trước đây đã công kích chúng ta, đó là hai người của Viêm Ma Điện trong Thập Nhị Điện, mấy trăm năm trước, Tà vực kiểm soát Trung Tam Giới, tứ phương, cửu cung và mười hai điện đều cúi đầu xưng thần, dâng tất cả bảo bối cho Tà đế, nhưng Tà đế lại đột nhiên qua đời, tất cả bảo vật của Trung Tam Giới vây quanh chỗ ngồi của Tà đế, đều được đưa vào lăng tẩm cùng với di thể của Tà đế.

Kiều Sờ chậm rãi nói: "Trong lăng mộ của Tà đế, có một khối của cải và bảo bối cực mạnh của Trung Tam Giới, đó là kho báu mà đám người của Trung Tam Giới mơ ước có được, nhưng ngoài những người chôn theo Tà đế ra, căn bản không ai biết lăng mộ của Tà đế ở nơi nào. Tà vực mặc dù không có Tà đế, thế lực không như mọi khi, nhưng Tà đế từng được xem như bá chủ của Trung Tam Giới, cho dù đã chết đi, sự uy hiếp ở Trung Tam Giới vẫn như vậy. Nếu như có người dám cả gan động thủ với lăng mộ của Tà đế, Tà vực sẽ dốc toàn bộ lực lượng, sẽ hủy diệt nó.

Nhưng lòng người mãi mãi cũng sẽ không thỏa mãn, mười hai điện vẫn dòm ngó như vậy đối với kho báu của Tà đế, trải qua cuộc điều tra trong thời gian dài, bọn họ rốt cuộc cũng đã biết được tin tức, lăng tẩm của Tà đế đang ở Hạ Tam Giới. Vì để che giấu tai mắt người khác, cũng vì để ôm chỗ kho báu đó trong tay, mười hai điện đã phái ra một nhóm người tiến đến Hạ Tam Giới, tìm kiếm lăng mộ của Tà đế, lần tìm kiếm này chính là mấy trăm năm. Trải qua vô số người tìm kiếm, trong những người này, cuối cùng có bảy người tìm được vị trí lăng mộ của Tà đế, bọn họ đến từ những thế lực khác nhau, vì kiếm chắt lẫn nhau, bọn họ đem vị trí lăng mộ của Tà đế khắc riêng lên lưng của mỗi người.”

Nói đến đây, ánh mắt Kiều Sờ tối sầm lại “Những người biết được địa điểm lăng mộ đều trở về Trung Tam Giới, đem phần bản đồ họ có đưa cho thế lực của mình, bọn họ vốn tưởng rằng nhiều lần trải qua trăm cay vạn đắng ở Hạ Tam Giới, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, có thể là lúc trở về tu dưỡng, nhưng chờ đợi bọn họ lại là một trận sát hại!”

“Mười hai điện sợ người của Tà vực tiến hành trả thù họ, cho nên đã đem tội danh xâm phạm lăng mộ Tà đế đổ lên đầu bọn họ, cuối cùng bảy người không một ai sống sót, phần da có vẽ bản đồ của bọn họ bị cắt sống, chia thành bảy bản khác nhau cho bảy điện nắm giữ, bởi vì bản đồ không hoàn chỉnh, các điện đều muốn độc chiếm, cho nên bọn họ từ đầu đến cuối cũng không thể tìm được địa điểm thật sự.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 364: Bản đồ da người (2)

“Mà những người kia vì tìm thấy lăng tẩm của Tà đế, phải mang theo cái tên bị nguyên rủa, sau khi chết cũng không thể an nghỉ, bọn họ bị xử tử lăng trì, linh hồn bị đập tan triệt để, người nhà của bọn họ cũng vì chuyện này mà bị giết chết, không một ai may mắn tránh khỏi.” Kiều Sờ đang nói bỗng nhiên bật cười, hần cười ra nước mắt, nhìn Quân Vô Tà.

“Người nói xem, những người đó sao lại ngu xuẩn như vậy, biết rõ lăng mộ không thể đụng được, nhưng bởi vì ngu xuẩn đã hại chết chính mình, cũng hại chết người thân của mình. Mười hai điện muốn có kho báu của Tà đế mà lại không muốn mang tiếng xấu, liền tìm mấy người bọn họ đến chịu tội thay. Sao bọn họ lại ngu ngốc như vậy.”

Quân Vô Tà lắng lắng nghe, Kiều Sờ vừa cười, những giọt nước mắt trong khóe mắt lăn xuống.

“Nếu năm đó không có sư phụ ra tay, cứu lấy mấy người chúng ta, chỉ sợ chúng ta cũng sống không nổi nữa, sư phụ dẫn theo chúng ta chạy trốn đến Hạ Tam Giới này, người dạy chúng ta tu luyện linh lực, bảo chúng ta giấu tài, thực ra từ giây phút người thân chúng ta bị diệt đó, mấy người chúng ta cũng đã sinh vô khả luyện, điều duy nhất khiến chúng ta cố gắng tiếp tục chính là để trả thù mười hai điện! Sờ dĩ sư phụ không để chúng ta ra tay với những học trò của học viện Phụng Thọ là vì không muốn chúng ta khiến người khác quá chú ý, để tránh dẫn đến họa sát sinh, cho nên Tiểu Tà Tử, người đứng trách ông ấy, nếu như không có ông ấy, chúng ta đã sớm chết rồi.” Kiều Sờ lau mặt, nên nỗi buồn trong lòng xuống.

Hắn mở vết thương của mình ra cho Quân Vô Tà xem, chính là không hy vọng nàng có thành kiến gì đối với Yên Bất Quy.

Mỗi hờ rãnh lạnh, hắn hy vọng bọn họ có thể tốt hơn.

Quân Vô Tà hơi híp mắt lại, đột nhiên, nàng đi ra phía ngoài cửa.

Yên Bất Quy trông thấy Quân Vô Tà tự ý đi về phía ông ta, nở một nụ cười dưới đáy mắt.

Quân Vô Tà đứng trước mặt Yên Bất Quy, giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

“Sư phụ.”

“Ồi.”

Yên Bất Quy không hèn nhát, mà là đang bảo toàn tính mạng cho Kiều Sờ bọn họ, mặc dù cách của ông ta có chút cực đoan, nhưng cũng là thật tâm thật ý.

Năm đó Yên Bất Quy dẫn theo bốn đứa trẻ còn sống sót, một mạch chạy trốn đến Hạ Tam Giới, trong thời gian đó tinh lực đã trải qua bao nhiêu sự truy sát và gặp đau khổ, Quân Vô Tà không cần nghĩ cũng biết.

Tiếng gọi “sư phụ” này khiến cho tâm trạng đám người Hoa Dao vốn đang căng thẳng cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi Quân Vô Tà vì để bảo vệ Dung Nhã mà ra tay, tình nghĩa này, sớm đã làm cho nội tâm của những thiếu niên luôn nhẫn nhục sống tạm bợ kia lay động.

“Ồi, đã gọi là sư phụ, như vậy sau này người cần phải nghe lời của sư phụ? Chuyện như hôm nay...” Trong lòng Yên Bất Quy rất vui, đang định dặn dò tiểu đồ đệ một chút về “đạo

sinh tồn” ở học viện Phượng Thê, vậy mà Quân Vô Tà đã mở miệng nói.

“Sau này còn xảy ra chuyện như vậy, ta vẫn sẽ động thủ như thế.”

Yến Bất Quy cũng sờ một hồi.

“Tâm lòng khổ cực của sư phụ, đệ tử hiểu rõ, nhưng...” Ánh mắt kiên định của Quân Vô Tà, dù cho chấp nhận nhân phẩm của Yến Bất Quy, nhưng nàng xử lý những việc này, quả thực có hơi quá khích.

“Sau này những chuyện này, xin giao cho đệ tử xử lý.” Quân Vô Tà nói.

Có qua có lại, đã bãi sư rồi, suốt đời nàng không cho phép sư phụ và các sư huynh đệ của mình bị người khác làm nhục.

Yến Bất Quy đã mở miệng rồi, nhưng không thể nói được gì.

Trái lại trên mặt đám người họ Kiều đã sớm kìm nén nụ cười đến tức ruột, chỉ mong sao Quân Vô Tà có thể trừng trị những đứa trẻ không biết sống chết đó tốt một chút.

Vốn dĩ mấy thiếu niên đối với Yến Bất Quy là nói gì nghe nấy vẫn chưa ý thức được, sau khi thêm Quân Vô Tà vào, tác phong hành sự của bọn họ sẽ thay đổi bao nhiêu, mà trong sáu người của Phong Vân Tam Giới trong tương lai không lâu sau đó giờ đã tụ năm người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 365: Bản đồ da người (3)

Đối mặt với sự “thăng thân” của Quân Vô Tà, Yến Bất Quy không còn cách nào khác, để cho nàng tự quyết, chỉ biết căn dặn đám người Kiều Sở chăm sóc tốt cho nàng.

Vì giới linh của Quân Vô Tà hơi đặc biệt nên Yến Bất Quy không dạy nàng những tu luyện thông thường mà bắt nàng hàng ngày ở bên hồ sen chăm sóc Thượng Ngự Tuyệt Liên đang dưỡng thương.

Bây giờ đám người Kiều Sở chính là muốn tìm ra những mảnh bản đồ da người đang lưu lạc, tuy mười hai đỉnh có được nhưng cũng không dám giữ thứ khó giải quyết này trong tay, vì vậy âm thầm phái người cầu kết với một vài thế lực ở Hạ Tam Giới, giao cho những người đó, để họ chết thay.

Cách làm như thế, mười hai đỉnh đúng là rất thuận thực.

Thứ ở trong lăng tẩm của Tà để đủ để huỷ diệt mười hai đỉnh.

Kiều Sở bọn họ muốn báo thù, mục đích của Quân Vô Tà cũng vô tình trùng hợp, nàng cũng muốn cho điện Viêm Ma biến mất khỏi thế gian.

Có điều, sau khi bãi sư, Quân Vô Tà nhanh chóng phát hiện ra khó khăn của đám người Yến Bất Quy.

Thực lực của đám người Kiều Sở rất mạnh, nhưng không thể thể hiện được trước mặt người ngoài, mà mục đích mỗi lần ra ngoài của bọn họ đều hết sức rõ ràng, chỉ mong tìm được chút manh mối của những tấm bản đồ kia.

Có thể nói, năm người của Đông viện không có lấy một người có khả năng sinh tồn, ít nhất là về mặt kiếm tiền, tư chất tự nhiên của bọn họ bằng không.

Một vài năm trước còn tạm, Yến Bất Quy cảm cố chút của cái của mình mang từ Trung Tam Giới về, nhưng cũng không được bao lâu số tiền đó đã bị tiêu hết sạch. Trong tay Yến Bất Quy đã không còn thứ gì có thể đổi lấy tiền nữa rồi, vì thế mấy năm gần đây cuộc sống của năm người vô cùng túng quẫn.

Mấy người bọn họ đã hơn hai năm không có quần áo mới để mặc.

Quân Vô Tà kiếp trước đến kiếp này chưa từng vì tiền mà phải chịu khổ, kiếp trước nàng rời khỏi hang ma tuy tuổi còn nhỏ nhưng dựa vào y thuật của mình mà sống cũng rất thoải mái. Sau khi tái sinh, tuy Lân Vương phủ cũng gặp bước lâm nguy nhưng tiền lại không hề thiếu.

Thế cho nên, sau khi Quân Vô Tà thấy cảnh sư phụ và các huynh đệ ngồi không trong học viện bàn bạc cách kiếm tiền trả viện trường, đầu óc nàng trong phút chốc trống rỗng.

“Chỉ bằng ta và Yên Nhi ra ngoài cướp một chuyến.” Kiều Sở đưa ra một ý nghĩ viển vông.

Kết quả Yến Bất Quy không nói một lời đánh vào đầu hấn một cái!

Kiều Sở lập tức nhún vai biểu thị mình chỉ đùa chút thôi.

“Rắn hai đầu vẫn đang hồi phục, bằng không ta đã có thể kiếm một ít lâm sản.” Hoa Dao khẽ nhún mày, nghĩ đến những ngày tháng bọn họ túng quẫn, đều là Hoa Dao nhân lúc trời tối dùng rắn hai đầu đào thảo được trên núi đem bán.

Nhưng bây giờ rắn hai đầu đang bị thương còn chưa khỏi hẳn, Hoa Dao cũng không đành lòng để nó phải chịu khổ.

“Đúng là nghèo rớt mòng toi...” Phi Yên như muốn khóc vậy.

Dung Nhã lại bình tĩnh nhất, nhưng lông mày cũng không ngừng nhíu lại.

“Ôi, bỏ đi, cùng lắm thì ta lại đến xin viện trường cho thư thả vài ngày.” Yến Bất Quy không đành lòng nhìn dáng vẻ mặt mày ủ rũ của các đồ đệ, khoát khoát tay, thể hiện ông ta là sư phụ, mấy vấn đề này vẫn nên để ông ta giải quyết.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Yến Bất Quy còn chưa đi tìm viện trường nói rõ thì Hà Thu Sinh phụ trách Nam viện lại ôm bộ mặt cau có đến Đông viện.

Hà Thu Sinh là lão sư của Đông viện, chàng trai mấy ngày trước bị Quân Vô Tà đánh cho máu me đầy mặt chính là đệ tử của ông ta, ngày xưa đệ tử của ông ta cũng hay đến Đông viện “đòi nợ”. Nhưng không ngờ lần này lại bị người ta đánh cho phải quay về, hơn nữa đến nay vẫn không thể bò xuống giường!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 366: Đông viện! quật khởi! (1)

Gương mặt Hà Thu Sinh có chút tức giận, ánh mắt nhìn Yến Bất Quy và Kiều Sở bọn họ suýt chút nữa phun ra lửa.

“Yến Bất Quy! Người khát nợ tiền học viện không nói, còn dung túng đệ tử của mình hành hung! Bây giờ còn có tâm trạng ngồi đây uống rượu!”

Yến Bất Quy về mặt bị mắng nhìn xuống bầu rượu treo ở trên tay, cười khô. Uống rượu? Ông ta lại có tiền uống rượu, trong bầu rượu này toàn là nước, mùi rượu này chẳng qua là mùi vốn có của bầu rượu.

Chỉ là chuyện nhỏ Yến Bất Quy cũng không định giải thích.

“Thì ra là Thu Sinh, hôm nay sao lại có hứng thú tới Đông viện của ta vậy? Có muốn vào ngồi một chút không?” Yến Bất Quy cười nói.

Bộ dạng kia thoạt nhìn cực kỳ tăng bốc, nhưng đám Kiều Sở biết rõ vì sao ông ta lại từ bỏ tôn nghiêm như vậy thì lại cảm thấy trong lòng chua xót.

Nếu không có đám con ghê bọn họ vương chân Yến Bất Quy, với bản lĩnh của ông ta ở Hạ Tam Giới có nơi nào là không thể sống thoải mái?

“Nếu người đã có tâm trạng, ta cho người biết, Yến Bất Quy! Chuyện này nếu người không giải quyết rõ ràng cho ta, dù viện trưởng có tha cho người, ta cũng không đội trời chung với người! Người cho rằng ta thích tới cái chỗ chết tiệt này của người? Nếu không phải viện trưởng có lệnh gọi người qua đó, ta thực sự không muốn làm bẩn đế giày của ta!” Thái độ của Hà Thu Sinh không khác gì đệ tử ông ta, trong mắt bọn họ, ở Đông viện chỉ toàn một đám ăn mày, nương nhờ học viện Phượng Thê, hết ăn lại uống, không có một chút bản lĩnh, chỉ có thể giả ngu lừa người.

Yến Bất Quy có chút nhử đầu, chuyện khác còn dễ nói, nhưng chuyện đánh học sinh của Hà Thu Sinh thì hơi khó giải quyết rồi, nếu như ông ta nhớ không lầm, đệ tử dưới tay Hà Thu Sinh tuy tư chất đều cực kì thối nát, nhưng lại là một đám có “hàm lượng vàng” cao nhất trong các đệ tử của học viện Phượng Thê, có thể nói một nửa tài chính của học viện Phượng Thê đều do nhà các đệ tử Nam viện mang tới.

“Nếu đã không muốn ở, vậy thì rút.” Bất thình lình một giọng nói lạnh tanh cắt đứt lời nói bèn nhẹn của Hà Thu Sinh.

Ánh mắt Hà Thu Sinh chấn động, nhìn sang người lên tiếng.

Đã thấy một tiểu thiếu niên vóc dáng nhỏ nhắn đang lạnh lùng nhìn ông ta.

“Người là cái thá gì! Lại nói chuyện với ta như vậy!” Hà Thu Sinh giận run người, không ngờ đệ tử Đông viện lại dám nhục mạ ông ta như vậy.

Quân Vô Tà hơi ngược cảm, lạnh lùng nhìn Hà Thu Sinh.

“Đệ tử Đông viện - Quân Tà.”

“Được lắm! Người chính tên ăn mày được nhặt về đó! Người ở học viện Phượng Thê hết ăn lại uống lâu như vậy, khoản này chưa tính với người! Người lại còn dám động thủ với đệ tử của ta!” Hà Thu Sinh vừa nghe tên đối phương liền biết, đây chính là tên đệ tử mới của Đông viện đã đánh đệ tử của mình không bước nổi xuống giường, chớp mắt đã lao tới chỗ Quân Vô Tà, giờ tay định dạy dỗ tên tiểu tử này một trận.

Nhưng cái tát này còn chưa giáng xuống, đã bị Yến Bất Quy nắm lấy cổ tay.

“Hà Thu Sinh, đệ tử của ta, không phải người muốn đánh thì đánh.” Ánh mắt Yến Bất Quy thay đổi đến mức mạnh mẽ khác thường, lời nói hôm đó của Quân Vô Tà khuấy động trong lòng ông ta, mấy ngày không thể chớp mắt, trong tâm ông ta đã nảy sinh chút biến đổi.

Ông ta có thể nhịn, có thể nhường, có thể mặc cho người khác ức hiếp, cũng không cho phép người bên ngoài động đến một sợi tóc của đệ tử ông ta!

Hà Thu Sinh đứng là lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Yến Bất Quy như thế, chốc lát đã sợ xanh mặt.

Ngày thường, tên sâu rượu không đánh lại, không mắng lại mà lại có ánh mắt dọa người như vậy, chớp mắt đã đánh tan cái sự cáo mượn oai hùm của Hà Thu Sinh.

“Người! Được lắm! Yến Bất Quy người được lắm! Nếu người đã bao che cho tên lưu manh này đến như vậy thì hãy dẫn hắn cùng đi gặp viện trưởng, để viện trưởng xem xem cái ổ ăn mày của người bây giờ thu nhận toàn là loại gì!” Tức giận như bị ai đánh vào mặt, Hà Thu Sinh thu tay lại, hung dữ mắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 367: Đông viện! quật khởi! (2)

Yến Bất Quy chau mày, càng không muốn làm Quân Vô Tà liên lụy.

Nhưng Quân Vô Tà lại lên tiếng nói: “Đi thì đi.”

Khuyên Vân Tông nàng còn dám lên, huống hồ là đi gặp viện trưởng của một học viện lại bại?

“Được! Ta đợi các ngươi ở thư phòng của viện trưởng!” Hà Thu Sinh buông những lời khó nghe rồi nhanh chóng rời đi.

Đội Hà Thu Sinh đi rồi, lúc này Yến Bất Quy mới thu hồi ánh mắt sắc bén, bắt đầu nhìn về phía Quân Vô Tà.

“Quân Tà, thực ra ngươi không cần...”

“Ta đi.” Quân Vô Tà nói chắc như đinh đóng cột, hai chữ sư phụ này đối với nàng mà nói rất xa lạ, nhưng khi nhìn quan hệ giữa Kiều Sở bọn họ và Yến Bất Quy nàng cũng hiểu ra chút gì đó.

Yến Bất Quy thờ dài, tuy Quân Vô Tà không nói nhiều, nhưng ông ta cũng hiểu, tên tiểu đồ đệ này của mình từ trước đến nay nói một là một, lời nàng nói ra chắc như đinh đóng cột, ai cũng không thể thay đổi.

Quân Vô Tà giao Hắc Miêu cho Dung Nhã chăm sóc rồi mới cùng Yến Bất Quy tới thư phòng của viện trưởng.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng gặp phải đệ tử học viện Phượng Thê, những thiếu niên kia nhìn thấy Quân Vô Tà và Yến Bất Quy đều chỉ trỏ, xì xào bàn tán, không một chút tôn kính người làm lão sư như Yến Bất Quy.

Yến Bất Quy đã quen với tất cả thứ này, chưa từng cảm thấy có bất kỳ áp lực nào, có điều lần này ông ta nhìn Quân Vô Tà đi bên cạnh, thật lòng thấy áp lực thay tiểu đệ tử của mình.

Nhất cử nhất động của Quân Vô Tà Yến Bất Quy đều nhìn ra được, nha đầu này vốn ngông nghênh, dù đầu lia khỏi cổ cũng không chịu thiệt nửa phần.

Chỉ sợ nàng chưa từng chịu đựng những ánh mắt khinh miệt như này.

Thực tế thì Yến Bất Quy thật sự đã đoán sai!

Lúc Quân Vô Tà còn chưa bị ép thoái vị, tiếng tăm của nàng khi ở Thích quốc phải gọi là thể thảm, những ánh mắt còn quá đáng hơn thế này cũng không phải chưa từng thấy, có điều...

Nàng chưa từng để ý, bởi vì nàng căn bản không thèm nhìn những người đó.

Ban đầu học viện Phượng Thê rất lớn, thế nhưng sau khi phá đi xây lại kết cấu đã nhỏ đi rất nhiều, nguyên nhân do kinh tế, phòng ốc ở học viện đã nhiều năm không tu sửa, những chỗ tối tăm nhìn thấy được đều đã thể hiện rõ cảnh ngộ khó khăn như hiện nay của học viện.

Thư phòng của viện trưởng cũng không lớn, nước sơn trên cửa đã bong ra rất nhiều, cỏ dại mọc đầy trên bậc thang, có vẻ vô cùng rách nát.

Đẩy cửa bước vào, một ông lão râu bạc phơ tàn tật đang ngồi ở trước bàn đọc sách trong phòng, trên gương mặt già nua, cặp mắt kia khép hờ, bên cạnh là Hà Thu Sinh đang kể tội Yến Bất Quy và Quân Vô Tà.

Thấy Yến Bất Quy và Quân Vô Tà đến, Hà Thu Sinh không hề ngừng nói, ngược lại càng nói càng hăng say.

Sắc mặt Yến Bất Quy có chút khó coi, nhưng biểu cảm của Quân Vô Tà không chút thay đổi, dường như những lời nhục mạ của Hà Thu Sinh căn bản không lọt lỗ tai của nàng.

“Viện trưởng, người xem xem, hai người này một chút phép tắc cũng không có! Hôm nay ta phải tính toán rõ ràng, mấy ngày này khoản nợ của Đông viện lại hao hụt thêm mười mấy lượng! Nếu lại bỏ qua việc này lần nữa thì cả học viện Phượng Thê đều bị bọn họ làm liên lụy.” Hà Thu Sinh lâm lâm.

Vừa nhắc tới tiền, biểu cảm tệ đại của viện trưởng lập tức có phản ứng, ông ta ngẩng đầu nhìn về phía Yến Bất Quy và Quân Vô Tà.

“Bất Quy à, rốt cuộc thì bao giờ ngươi mới trả số tiền này vậy? Kéo dài, cũng không phải là cách. Ngươi dung túng tiểu đệ tử của ngươi đánh bị thương đệ tử Nam viện, việc này đã đến tai người nhà người ta rồi, người ta muốn tìm ngươi tính sổ đấy! Nếu đón học viên kia về, chỗ học phí này chẳng phải là lại ít đi một phần hay sao?” Lão viện trưởng tận tình khuyên bảo Yến Bất Quy, gương mặt vô cùng đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 368: Đông viện! quật khởi! (3)

Sắc mặt của Yến Bất Quy khi bị lão viện trưởng nhắc tới ngày càng khó coi, còn Hà Thu Sinh lại dương dương tự đắc.

“Ta nói này viện trưởng, ta thấy Đông viện này nên sớm đổi người cai quản đi, người xem Yến Bất Quy đã làm gì? Mấy năm nay, tổng cộng chỉ có vài tên đệ tử thế này, ngoại trừ mấy tên ăn mày, ai muốn bái ông ta ta làm thầy? Bây giờ lại càng ngày càng kỳ cục, đi nhặt một tên ăn mày ở bên ngoài về, lừa ăn lừa uống lại còn dám đánh đệ tử của Nam viện. Nếu cứ tiếp tục mặc kệ như vậy, chẳng phải là muốn tạo phản ư?” Hà Thu Sinh sợ thiên hạ không loạn, nói chuyện gắt gỏng.

“Việc này...” Viện trưởng hơi nhíu mày.

Quân Vô Tà lặng lẽ nhìn toàn bộ thư phòng, vẻ lạnh lẽo nơi đáy mắt càng ngày càng đậm.

“Viện trưởng, người đừng do dự nữa, chẳng lẽ người muốn chứng kiến đệ tử của Đông viện dồn ép đệ tử của các viện khác hay sao, đó đều là...” Hà Thu Sinh còn chưa nói xong.

Quân Vô Tà đập vào bàn sách của viện trưởng, âm thanh vang dội, bàn tay nhỏ bé của nàng đè lên một tờ ngân phiếu.

“Đủ chưa?” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt, ba người còn lại trong thư phòng đều sửng sốt.

Mắt lão viện trưởng gắt gao nhìn vào tờ ngân phiếu, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Ngân phiếu.

Đã bao nhiêu năm ông ta chưa nhìn thấy rồi?

Hà Thu Sinh bị Quân Vô Tà cắt đứt cảm xúc mãnh liệt, nhìn Quân Vô Tà ném ra một tờ ngân phiếu, sắc mặt lập tức tái đi.

Khóe miệng ông ta giật giật nói: “Tiền Đông viện mắc nợ mấy năm, đừng tưởng chỉ cần lấy ra vài trăm lượng là có thể xóa sạch. Của cái đồ đệ ta không thiếu, nó có thể tùy tiện lấy ra vài trăm lượng, không phải tên ăn mày như ngươi...”

Hà Thu Sinh mới nói được một nửa, ngang nhiên ngừng lại.

Trong lúc Hà Thu Sinh nói chuyện, lão viện trưởng đã cầm lấy tờ ngân phiếu, vừa thấy con số trên đó liền hít vào một hơi.

Hà Thu Sinh liếc mắt một cái, vẻ mặt vô cùng khinh bỉ, nhưng khi ông ta thấy rõ những con số trên đó, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, vẻ mặt khó coi như bị người ta đánh mấy cái vào miệng.

Trên tờ ngân phiếu trắng đó, một con số khiến người ta kinh ngạc được viết nghênh ngang.

Mười vạn lượng!

Bàn tay đang cầm tờ ngân phiếu của lão viện trưởng bắt đầu run lên, bộ râu rung rung.

Toàn bộ thu nhập một năm đã trừ đi chi phí của thư viện Phượng Thê cũng lắm cũng chỉ được ba bốn vạn lượng, nhưng Quân Vô Tà vừa ra tay đã rút ra mười vạn lượng.

Số tiền này ngang bằng với doanh thu hai, ba năm của thư viện Phượng Thê.

Thảo nào vẻ mặt của lão viện trưởng lại kích động như điên như thế!

Vẻ mặt của Hà Thu Sinh giống như ăn phải phân, ngọt ngat đến mức tái mét.

Đệ tử của ông ta có thể tùy tiện lấy ra mấy trăm lượng, nhưng tên tiểu quỷ này vừa ra tay đã là mười vạn lượng.

Hà Thu Sinh hoài nghi rằng có phải mình bị ảo giác hay không?

“Ngân... ngân phiếu này nhất định là giả!” Hà Thu Sinh không tin quát, quần áo tên tiểu tử này giản dị thế kia, sao có thể lấy ra một số tiền lớn như vậy.

Quân Vô Tà hơi nheo mắt, nhìn về phía Hà Thu Sinh đang thẹn quá hóa giận, không buồn nói với ông ta.

Lão viện trưởng nghe Hà Thu Sinh nhắc vậy, lập tức nheo mắt lại cẩn thận quan sát con dấu trên tờ ngân phiếu.

Một lát sau, ông ta vui mừng hớn hờ nói: “Tờ ngân phiếu này là thật! Đây là con dấu của ngân hàng Linh Nguyệt! Chắc chắn không sai.”

Lúc này Hà Thu Sinh không nói được một lời, ngân hàng Linh Nguyệt là ngân hàng tư nhân lớn nhất, ở Chư quốc đâu đâu cũng có dấu vết của bọn họ, hơn nữa con dấu của ngân hàng Linh Nguyệt đều là dùng linh lực đóng lên, người bình thường không thể bắt chước được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 369: Người còn cần không (1)

Về mặt Hà Thu Sinh tái mét, khóe miệng mím chặt đến tím bầm, bị người khác đánh trực tiếp vào miệng như thế, quả thật ông ta mất mặt xuống tận nhà bà nội rồi.

Lão viện trưởng nhìn về phía Quân Vô Tà một lần nữa, ánh mắt đã trở nên niềm nở lạ thường, nhìn nàng như nhìn một khối vàng nguyên chất.

“Ngươi tên là Quân Tà phải không? Về sau hãy cố gắng ở Đông viện, nếu như có gì không hài lòng, cứ việc nói ra.” Lão viện trưởng nói một cách ân cần khác thường, sao trước đây ông ta chưa từng gặp kiểu thiếu niên ra tay hào phóng như vậy, hận không thể ở lại học viện Phượng Thê cả đời.

Quân Vô Tà không đáp lại điều gì.

Lão viện trưởng lại háng giọng một cái, nói với Hà Thu Sinh bên cạnh: “Chuyện lúc trước đã là quá khứ rồi, đừng nhắc lại nữa. Quân Tà vừa mới đến học viện Phượng Thê, ngươi cũng quản đệ tử của ngươi đừng đi gây thêm phiền phức cho người ta, nếu để ta biết được đệ tử của ngươi ức hiếp người ta, ta sẽ không khách khí đâu đấy.”

Dưới sự cân nhắc về tiền bạc, ai khinh ai trọng, lão viện trưởng biết rõ.

Khóe miệng Hà Thu Sinh run rẩy, há miệng hít một hơi, nửa ngày cũng không nói được một chữ.

Tiểu tử này đứng êm đẹp ở đây. Đệ tử của ông ta vẫn còn nằm trên giường.

Rốt cuộc ai ức hiếp ai?

Tuy nhiên Hà Thu Sinh hiểu rõ, trong mắt lão viện trưởng, người nào nhiều tiền người đó là ông lớn. Sở dĩ Nam viện có thể làm mưa làm gió ở học viện Phụng Thế, còn không phải bởi vì đệ tử của bọn họ nhiều tiền? Nhưng bây giờ đảo ngược rồi, cái ô ăn mày tự nhiên lại xuất hiện một tên thô hào, bây giờ Hà Thu Sinh không thể lấy chuyện tiền bạc ra điều vô dương oai được nữa.

Tất cả học sinh của Nam viện có cộng gộp lại mấy năm cũng không đủ mười vạn, làm sao so bì được với người ta?

Quở trách xong Hà Thu Sinh, lão viện trưởng nở nụ cười hòa nhã như đang đắm mình trong gió xuân, nhìn về phía Quân Vô Tà: “Nếu ngươi không hài lòng về Yến Bất Quy, ngươi cứ nói thẳng, trong các lão sư còn lại của viện, ngươi muốn theo ai cũng được.”

Quân Vô Tà lãnh đạm nói: “Đồng viện rất tốt.”

“Đúng, đúng, đúng, Yến Bất Quy có thể tìm thấy đệ tử như ngươi quả là phúc phận đã tu từ kiếp trước của hắn.” Lão viện trưởng cười vô cùng rạng rỡ.

“Nếu không có chuyện gì, ta đi trước đây.” Quân Vô Tà không có hứng thú gì với vẻ mặt nịnh hót của lão viện trưởng.

“Không có việc gì, không có việc gì, ngươi về đi, Bất Quy, nhanh tiễn đệ tử của ngươi về, gió lớn đừng thổi nữa, thấy tiểu tử gầy yếu, ta sẽ nói nhà bếp làm thêm món cho Nam viện các ngươi.” Lão viện trưởng mấy khi hào phóng một lần.

Yến Bất Quy đưa Quân Vô Tà rời đi với vẻ mặt căng thẳng, mãi đến khi đi ra phía sau thư phòng của viện trưởng, vẻ mặt của ông ta vẫn đờ đẫn.

“Tiểu tử, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Yến Bất Quy nhìn Quân Vô Tà, ném ra tờ ngân phiếu ấy, đừng nói sáng mà mắt Hà Thu Sinh và viện trưởng, ngay cả Yến Bất Quy cũng cảm thấy thế giới này thật huyền ảo.

Cái tên này thường ngày ăn mặc vô cùng đơn giản, thoát nhìn tựa như là con cái của một nhà bình thường, nhưng vừa mới ra tay đã là mười vạn lượng.

Yến Bất Quy đến Hạ Tam Giới nhiều năm như vậy mà vẫn chưa từng sờ qua số tiền trên một trăm lượng bạc.

“Nhiều?” Quân Vô Tà nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Yến Bất Quy, ánh mắt hơi nghi hoặc.

Sau khi sống lại, nàng chưa bao giờ mua bất kỳ vật gì, cần cái gì, Quân Tiên đều chuẩn bị cho nàng, nàng hầu như chẳng bao giờ dùng đến tiền bạc, mà những ngân phiếu mang theo trên người cũng là Quân Tiên kín đáo đưa cho nàng lúc nàng đi ra ngoài, đối với nàng mà nói nó chẳng khác gì tờ giấy vụn.

“Ngươi còn muốn không? Ta vẫn còn.” Quân Vô Tà thấy Yến Bất Quy hình như rất đề ý tới ngân phiếu, nàng phẩy tay lấy từ trong ống áo ra... một mớ ngân phiếu.

Mức tiền của mỗi tờ đều không dưới năm vạn lượng!

Ngoài Quân Tiên ra, lúc Quân Vô Tà rời đi Mặc Thiên Uyên cũng nhét vào không ít tiền.

Một người là vương gia, một người là hoàng đế, ngân phiếu được lấy ra chắc chắn không có tờ nào không mang theo chữ vạn.

...

Quân Tà vứt ngân phiếu như vứt giấy vệ sinh, ta yên lặng nhìn bát súp cay, hào khí ngất trời nói với người phục vụ: “Cho ta thêm phần khoai tây năm đồng!” Có tiền là phải phóng khoáng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 370: Người còn muốn không (2)

Đôi mắt Yến Bất Quy suýt chút nữa rơi ra ngoài, vẻ mặt ông ta sợ hãi nhìn mớ ngân phiếu được Quân Vô Tà nhét vào trong ngực mình, quét mắt đếm một chút đã đến vài trăm vạn lượng rồi.

Toàn thân giật mình một cái, Yến Bất Quy lập tức trả lại cho Quân Vô Tà mớ ngân phiếu đó.

“Không cần đâu, ngươi giữ lại đi.” Lúc nói chuyện, trong lòng Yến Bất Quy đang cháy máu.

Tên tiểu tử xấu xa này lại có thể có nhiều tiền như vậy!

Điều này khiến một người khỏe mạnh cường tráng như ông ta làm sao chịu nổi?

Quân Vô Tà thu lại tiền, hoàn toàn không cảm giác được nội tâm Yến Bất Quy đang sụp đổ.

Lúc trở lại Đồng viện, đám Kiều Sở đều chờ trong sân, không ai rời đi, thấy Quân Vô Tà bọn họ nhanh chóng đi tới, bốn người vội vàng nghênh đón.

“Thế nào? Viện trưởng nói gì rồi?” Kiều Sở không kịp chờ đợi hỏi.

Yến Bất Quy đột nhiên thở dài, vẻ mặt đau thương căm giận làm cho tim của đám Kiều Sở lập tức treo ở cổ họng.

“Sau này...”

Mắt của bọn Kiều Sở nhìn chằm chằm không rời.

“Cái tên Hà Thu Sinh kia sẽ không dám gây phiền toái cho chúng ta nữa!” Trong chớp mắt, vẻ mặt bi tráng của Yến Bất Quy liền được thay thế bởi ý cười.

“Hà?” Đám người Kiều Sở hơi há hốc mồm.

Kiều Sở gần như ngay lập tức nhìn về phía Quân Vô Tà, vẻ mặt sợ hãi nói: “Tiểu Tà Tử, người không phải là... đã đánh cả Hà Thu Sinh và viện trưởng đấy chứ?”

Dựa vào tính khí của người này thì mười phần đã có tám chín phần rồi!

“Không có.” Quân Vô Tà nói.

“Người... Người cũng đừng để cho mình oan ức, nếu bọn họ làm khó người, cùng lắm ta và Yên Nhi sẽ đi cướp một phiếu, lén lút không nói cho sư phụ biết.” Kiều Sở có chút không yên lòng mở miệng nói.

Yến Bất Quy đứng một bên liền tát cho Kiều Sở một cái, “Coi lão tử chết rồi hả?” Nói ngay trước mặt ông ta lại còn dám bảo là lén lút không nói cho ông ta biết?

Nghe Kiều Sở nói, Quân Vô Tà hơi sững sờ, sự việc vốn rất đơn giản, chẳng biết tại sao ở trong mắt bọn họ lại trở nên phức tạp như vậy.

“Được rồi, được rồi, không sao rồi, các người nhanh đi tu luyện đi, đừng có làm biếng mà ngồi ở đây nữa.” Yến Bất Quy đuổi bọn họ đi, khóe miệng bị râu che lấp nhếch lên một ý cười đậm.

Tên tiểu đệ tử này, thu nhận nó thật là không thiệt!

Yến Bất Quy không định giải thích, Quân Vô Tà lại càng không có ý giải thích, đám Kiều Sở chỉ có thể yên lặng rồi đi, tiếp tục tu luyện, nhưng trong lòng lại có rất nhiều vướng bận, bất kì lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng, một khi viện trưởng và Hà Thu Sinh đến trừu chọc, nhất định sẽ bảo vệ Quân Vô Tà thật tốt.

Quân Vô Tà về đến phòng, ôm Hắc Miêu ngồi xuống một bên, nàng nhẹ giọng gọi một tiếng, trong nháy mắt Dạ Sát từ ngoài cửa vọt vào.

“Đại tiểu thư có gì dặn dò?” Dạ Sát quỳ một chân trên đất, nói.

Quân Vô Tà lấy ra một xấp ngân phiếu để lên bàn, nói nhỏ với Dạ Sát vài tiếng, một lát sau, Dạ Sát lần lượt cất hết những tờ ngân phiếu kia, trong chớp mắt hình bóng liền biến mất tại chỗ.

Quân Vô Tà ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn Hắc Miêu đang ngủ say trong lòng.

Nếu như nó tỉnh, có lẽ sẽ nói cho nàng biết nên xử lý vấn đề trước mắt như thế nào?

Sáng sớm hôm sau, đám Kiều Sở mang cặp mắt gấu trúc từ trong phòng đi ra, một đêm lo lắng đến không chợp mắt nhưng lại không nghe thấy bất kì âm thanh gì, điều này khiến bọn họ rất tò mò, bốn người đặt dẹo từ trong phòng đi ra, nhìn qua sắc mặt của nhau lập tức lộ ra vẻ cười khổ.

“Xem ra viện trưởng bọn họ quả thật là không định đến tìm chuyện, nhưng rốt cuộc là sư phụ và Tiểu Tà Tử làm sao làm được?” Kiều Sở vò tóc, nghĩ trăm đường cũng không giải thích được.

Đáy mắt Hoa Dao mang theo vẻ lắng đọng, khẽ lắc đầu một cái, cũng không biết gì.

“Không đến là tốt rồi, mọi người cũng đừng lo lắng vớ vẩn nữa.” Phi Yên đuổi người một cái, khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào mang theo chút tinh thần mệt mỏi.

Dung Nhã chỉ sửa sang lại y phục của mình, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 371: Người còn muốn không (3)

Bốn người bọn họ thật ra không phản ứng gì nhiều, nhưng học viện Phượng Thê lại toán loạn rồi!

Bên ngoài có một đám người đang ầm ĩ, ngang nhiên thu hút bốn người vừa mới tỉnh ngủ đi qua, nhưng vừa đi qua liền khiến bọn họ đều sững sờ.

Chỉ thấy vài chục nam giới mặc áo xám đang khiêng thang dài, mang theo búa, ôm gối, từng bước từng bước từ học viện Phượng Thê đi vào Đông viện, theo sau những người đó còn có vài tên đang gánh thùng, bọn họ vừa nhìn thấy đám Kiều Sở đi ra từ Đông viện lập tức buông thùng xuống nghênh đón.

“Xem như tìm được người rồi, làm phiền ký nhận một cái, đây là tám rương y phục của Chức Nguyệt Các, trong đó bảy rương là đồ cho nam, một rương là đồ cho nữ, bên trong còn có giày, tất và một số đồ dùng khác, xem như là đồ thưởng quý nhà ta tặng các vị, phiền các vị kiểm tra một chút, đồ đặc đầy đủ bọn ta trở về cũng dễ dàng khai báo.” Nam tử dẫn đầu mặc bộ y phục có chất vải tốt, nụ cười rạng rỡ, để một tập hóa đơn trước mặt Kiều Sở.

Cả người Kiều Sở đều hỗn độn, tròn mắt nhìn tám rương đồ lớn, nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Đệ tử của các viện khác thấy ồn ào mà kéo theo tới đây, lúc nam tử đó vừa cất lời liền hít vào một luồng khí lạnh.

Chức Nguyệt Các!

Đó là cửa tiệm y phục và trang sức nổi tiếng thiên hạ.

Một cái khăn tay thôi cũng phải đến mười mấy lượng bạc địa phương.

Bọn họ có phải nghe nhầm không?

Cái nơi như hang ổ của bọn ăn mày này lại có thể mua tám rương... tám rương liền một lúc.

Chỗ này mất bao nhiêu tiền nhỉ? Một đám thiếu niên tính đến khô cả miệng cũng không thể tính được hết.

Tất cả mọi người đều bị chuyện xảy ra trước mắt làm cho kinh ngạc đến nỗi muốn rơi cả con mắt ra ngoài, khó có thể tin được tất cả những gì bọn họ vừa nghe thấy.

Kiều Sở hoàn toàn choáng váng, hần cảm thấy những lời mà nam tử này nói ra hần đều không hiểu, kết hợp lại sao nghe thế nào cũng không hiểu?

Ngay cả tiền của học viện còn đóng không nổi, bọn họ lấy tiền đâu mà mua y phục của Chức Nguyệt Các?

Người đó thấy Kiêu Sở cả buổi vẫn chưa nhận đồ, xoay đầu đưa hoá đơn đến trước mặt Hoa Dao.

Hoa Dao sững sờ một hồi lâu mới nhận lấy những thứ đó, đôi lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, hần nói: “Có phải ngươi nhầm rồi không, bọn ta không mua cái gì cả, hay là các ngươi đưa những thứ này về đi.”

Đừng nói là tám rương, cho dù là tùy ý lấy ra một bộ trong một rương thôi, bọn họ cũng trả không nổi rồi.

Nam tử kia cười nói: “Không sai, chính là Đông viện của học viện Phượng Thê. Mấy thứ này đã được trả tiền rồi, các ngươi chỉ cần ký tên là được.”

“Đã trả tiền?” Hoa Dao nhìn Dung Nhã ở bên cạnh một cái.

Về mặt Dung Nhã cũng vô cùng kinh ngạc.

Người đàn ông đó liền cười cười chỉ tay vào dòng chữ ghi tên người trả trên hóa đơn.

“Đúng vậy, là một vị khách tên là Quân Tà mua.”

“Quân Tà!”

Dường như trong cùng một lúc bốn người đều hét lên, những tia chớp liên tiếp nổ đùng đùng trong đầu.

Đám thiếu niên đang vây xem bên ngoài cũng không hiểu ra sao, bọn họ chưa bao giờ biết Đông viện lại có người tên là Quân Tà? Nghĩ đi nghĩ lại, không chừng những người này đưa nhầm rồi, đám ăn mày của Đông viện làm sao mua được đồ của Chức Nguyệt Các?

Nhưng không đợi đám Kiêu Sở lấy lại tinh thần, một tên cường tráng khiêng bó củi bên cạnh chạy tới, trong tay cũng cầm một xấp hoá đơn.

“Trùng hợp quá, cũng là vị khách tên Quân Tà thuê bọn ta tới đây để tu sửa lại toàn bộ Đông viện của học viện Phượng Thê, làm phiền các ngươi kí vào tờ đơn giúp ta để các huynh đệ đây còn bắt đầu làm việc.”

“...” Về mặt của Kiêu Sở hết như đang nuốt một quả trứng gà, hai mắt mở to nhìn.

Khuôn mặt Hoa Dao lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, ánh mắt lóe lên.

Dung Nhã và Phi Yên liếc nhau một cái, trong lòng đã sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 372: Người còn muốn không (4)

“Là Tiểu Tà Từ...” Cuối cùng Kiêu Sở cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn những cái rương ở phía trước, cảm giác không thể nói ra lời trong lòng.

Hoa Dao khẽ gật đầu: “Chi sợ bên phía viện trưởng cũng đã giải quyết như vậy.”

Hôm qua Yên Bất Quy trở về nói sự việc đã được giải quyết, bọn họ không nghĩ ra được nguyên do, dù sao tên viện trưởng thấy tiền là sáng mắt kia, ngoại trừ lúc thấy tiền là dễ nói chuyện ra, những lúc khác đều mang dáng vẻ như bị đòi nợ.

Tuy nhiên, những chuyện bất ngờ hôm nay lại nói cho bọn họ biết một cách rất rõ ràng.

Quân Vô Tà quả thực đã giải quyết xong vụ viện trưởng, hơn nữa còn dùng tiền – thứ mà viện trưởng thích nhất để giải quyết.

“Thật không ngờ, tiểu sư đệ của chúng ta lại là một tiểu thổ hào.” Phi Yên cười đến híp cả mắt, nhìn qua một trong những cái rương nói: “Ừầy... Cái rương đựng đồ nữ trang kia không phải là nàng chuẩn bị cho ta đấy chứ?”

Kiều Sở nhìn từ trên xuống dưới, Phi Yên mặc một chiếc váy tinh tế, liền lộ ra một nụ cười vô cùng ác ý.

“Ta đoán là vậy.”

Khuôn mặt Phi Yên cũng tái đi.

Phi Yên mang theo vẻ đẹp ngọt ngào của thiếu nữ, âm thầm ngồi xuống một góc, không còn từ nào để diễn tả vui mừng.

“Khụ, dễ ta vậy!” Sau khi biết được nguồn gốc, Hoa Dao liền giơ tay lên cầm lấy bút than mà người đàn ông kia mang tới, viết hai chữ “Hoa Dao” lên hai sấp hóa đơn.

Sau khi ký nhận, nam tử của Chức Nguyệt Các cười khanh khách, cho người khiêng các rương y phục vào, còn cái tên khỏe mạnh cường tráng kia thì hô hào các huynh đệ của

mình, bắt đầu trùng tu lại Đông viện.

Lúc Yến Bất Quy đi ra liền thấy hình ảnh một đám người lạ đang xây dựng rầm rộ ở Đông viện, dọa ông ta thiếu chút nữa làm rơi cả bình rượu xuống đất.

Vừa định mở miệng thì lại nghĩ thấy một mùi hương thơm của rượu bay tới, mắt Yến Bất Quy lập tức sáng lên.

Hoa Dao đang ký nhận hoá đơn bỗng nhiên bị ai đó vỗ vào sau lưng một cái, quay đầu lại nhìn thì ra là Yến Bất Quy.

“Những vò rượu này ở đâu ra thế?” Yến Bất Quy híп mắt, nhìn những vò rượu ngon đang được đặt trước mặt Hoa Dao, mắt nhìn thẳng.

“Tiểu Tà mua đấy.” Hoa Dao ký xong liền cất đồ vào.

Từ sáng sớm, hắn đã ký không biết bao nhiêu hoá đơn, toàn bộ Đông viện cũng bị chất đầy rồi.

Yến Bất Quy vừa nghe là Quân Vô Tà mua, lập tức cười ha ha mang thẳng về phòng hưởng dụng vài ngày, không hỏi thêm bất cứ điều gì.

Hoa Dao hơi nhúc nhủ đầu thờ dài một cái, từ sáng tới giờ, đồ liên tiếp được gửi vào Đông viện, nhiều không kể xiết, ăn, mặc, ở, đi lại đều đủ cả.

Hon nữa mọi thứ đều là đồ tốt, có giá trị không nhỏ, nói gì những kẻ nghèo lâu năm như bọn họ, những thiếu niên đang đứng xem ở bên ngoài cũng hoàn toàn phát điên.

Đã gặp qua thổ hào nhưng chưa thấy thổ hào nào như thế.

Chỉ trong một buổi sáng, trên dưới học viện Phụng Thê ai cũng biết Đông viện xuất hiện một đại kim chủ tên là Quân Tà.

Hầu như không ai biết nàng đến Đông viện khi nào, lai lịch ra sao, tuy người vẫn chưa lộ diện nhưng mớ lễ vật này đã làm mù mắt cả một đám người.

Có người tính toán đại khái rằng chỉ riêng đồ vật được đưa đến Đông viện sáng nay thôi cũng đã hon trăm vạn lượng.

Tính thế thôi cũng đã khiến bao nhiêu người thèm muốn rồi?

Đám đệ tử cả ngày vẫn luôn miệng ồ ăn mày, ồ ăn mày liên triệт để ngậm miệng.

Nếu như cái nơi tiêu tốn gần trăm vạn như Đông viện mà là nơi chứa ăn mày, vậy nơi bọn họ ở gọi là gì, chuồng heo sao?

Những người vốn chỉ có ý định xem náo nhiệt, sau khi nhìn thấy được màn tiêu xài xa xỉ như thế đều cụp đuôi chạy mất, từ nay về sau, Đông viện đã bỏ đi hoàn toàn ba chữ “ồ ăn mày”, còn người chưa từng lộ diện – Quân Vô Tà lại bị đội lên bốn chữ “Kẻ ngốc lắm tiền”.

Vì sao?

Có nhiều tiền như vậy đến Đông viện này làm gì? Ai mà chả biết Yến Bất Quy của Đông viện là một tên ma rượu, tổng cộng chỉ có bốn đệ tử không ra hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 373: Ngược rồi (1)

Quân Vô Tà từ trong mộng tỉnh lại, ra khỏi viện nhìn thấy một đám nam nhân cường tráng sửa sang mọi nơi của Đông viện. Ánh mắt nàng chưa từng dừng lại, mà tự ý đi đến nơi Thương Ngự Tuyệt Liên tu dưỡng.

Mấy ngày này nàng cứ tỉnh lại đến nơi đó trông coi. Vốn chỉ là theo lời Yến Bất Quy ở đó chăm sóc Thương Ngự Tuyệt Liên nhưng vào thời gian này, nàng lại cảm thấy rõ ràng được một linh lực nồng đậm đang không ngừng tuôn vào thân thể nàng. Sự cuộn trào của linh lực đó lại dồi dào hơn lúc nàng dùng ngọc dịch Quỳnh Tương để dưỡng dục cánh sen của Thương Ngự Tuyệt Liên!

Thời gian mấy ngày ngắn ngủi, linh lực trong thân thể nàng đã đạt được sự thăng cấp trong phạm vi lớn. Tình huống này khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Ngồi bên ao, trong lòng ôm Hắc Miêu ngủ say, ánh mắt Quân Vô Tà ngưng tụ lại trên đóa Thương Ngự Tuyệt Liên dần tàn ra sức sống đó.

Đóa hoa sen khô héo đó đã xuất hiện sự sống lần nữa, lá sen khô héo rơi rụng từng mảnh lại vươn dài ra cánh hoa nhỏ mới.

"Tiểu Tà Từ." Một tiếng gọi từ sau lưng Quân Vô Tà truyền đến.

Quân Vô Tà quay đầu nhìn lại, bốn thân hình lấp lánh đang ở nơi đó chờ đợi.

Y phục cũ từng giặt đến bạc màu đã được thay, bây giờ bốn người đều mặc y phục đẹp đẽ. Tuy kiểu dáng đơn giản nhưng chất liệu tương đối khá.

Cái gọi là Phật dựa kim trang, người dựa ăn mặc chính là như thế.

Bốn người vốn là dung mạo đỉnh đỉnh, không biết làm sao bộ y phục rách đó lại kéo xuống mấy cấp bậc của họ. Đôi y phục mới như vậy nào còn chút quê mùa gì, từng người giống như quý công tử, thanh thoát anh tuấn khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Phi Yên mặc váy dài toàn thân màu hồ lam, có chút ngại ngùng kéo vạt váy, sánh cùng nụ cười tuấn mỹ của ba người còn lại. Về mặt Phi Yên hơi bối rối.

Ba chiếc lá xanh hững bông hoa đỏ in trên y phục khiến Phi Yên vô cùng yêu kiều, đôi mắt hạnh hơi híп lại, mang theo chút xấu hổ.

"Đẹp không?" Kiều Sở kéo áo khoác, bên hông còn treo một tấm ngọc bội.

Ánh mắt Quân Vô Tà dừng lại trên người hai người Phi Yên và Dung Nhã trong chốc lát: "Ngược rồi."

"Cái gì?" Kiều Sở chợt sững sờ.

"Hay là hai người thích mặc như thế?" Quân Vô Tà nghiêng đầu nhìn Phi Yên và Dung Nhã.

Phi Yên và Dung Nhã hoàn toàn sững sờ, hồi lâu trong đầu họ mới phản ứng lại Quân Vô Tà đang nói cái gì.

"Người biết?" Phi Yên trừng to mắt nhìn Quân Vô Tà.

"Biết cái gì?" Quân Vô Tà bình tĩnh nhìn Phi Yên.

"Ta... Ta là nam đó, Tiểu Nhã mới là nữ..." Phi Yên chỉ vào mình, lại chỉ Dung Nhã.

Trên mặt Dung Nhã mang theo nụ cười tuấn mỹ phi phàm.

Quân Vô Tà gật đầu.

"Này! Nhị Kiều! Tên gốc người! Lại còn lừa gạt ta nói Tiểu Tà Từ không biết giới tính của bọn ta!" Phi Yên gào một tiếng, xông đến Kiều Sở, đối với Kiều Sở chính là một trận no đòn.

Trước đây lúc họ được Yến Bất Quy dẫn đến, đáng vớ Phi Yên nhỏ nhất. Y phục của họ đều là y phục cũ mà Yến Bất Quy xin được từ bên viện trưởng. Một bộ trong đó là trang phục nữ, Phi Yên của lúc đó thân hình nhỏ nhất. Dung Nhã căn bản không mặc vừa bộ trang phục nữ nên rút xuống đầu Phi Yên. Còn sau này mỗi lần Yến Bất Quy mang y phục đến, trang phục nữ mang về đều ném cho Phi Yên đầu tiên. Thêm vào Phi Yên vốn là nam sinh nữ tướng trông đẹp ngọt ngào dị thường, giống đến mức đệ tử của cả học viện Phụng Thánh đều tưởng hần là một thiếu nữ. Còn Dung Nhã khí chất bông bênh, tướng mạo tuấn mỹ, vóc dáng cao gầy lại trở thành công tử nhanh nhẹn trong mắt mọi người...

...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 374: Ngược rồi (2)

Phi Yên vốn cho là Quân Vô Tà không biết, còn mua cho hần (*) một hòm trang phục nữ. Lúc này mặc trang phục nữ dưới sự xúi giục của Kiều Sở đến gặp Quân Vô Tà.

Nào biết Quân Vô Tà sớm đã rõ giới tính của hần!

Bây giờ nhắm nghiền ngày đầu tiên Quân Vô Tà tỉnh lại giao Hắc Miêu cho Dung Nhã mà không phải người đầu tiên nâng gập được là hần. Hóa ra là có nguyên do!

Chỉ sợ lúc bắt đầu đó, Quân Vô Tà đã rõ giới tính của hần và Dung Nhã rồi.

Vì vậy, thái độ đối với Dung Nhã cũng hơi khác biệt.

Về mặt Phi Yên ngại ngùng miễn bàn rồi, còn Dung Nhã tràn trề ý cười lại bị Phi Yên kéo đầu bỏ chạy. Chưa đến phút chốc, hai người đổi y phục lại.

Chỉ là...

Phi Yên nhìn thế nào cũng giống như mỹ nữ giả nam trang, mà đồ Dung Nhã mặc ngắn đu đưa lại khiến Kiều Sở vẫn quen nhìn nàng mặc nam trang nổi da gà lên cả người.

Cuối cùng hai người họ đều cảm thấy không thể chịu nổi, lúc này mới buồn phiền đổi lại y phục của bản thân.

Nhìn Phi Yên mặc lại trang phục nữ, Kiều Sở cười vỡ bụng, kết quả lại gây ra một trận đòn đứ dới.

Tuy vóc người Phi Yên nhỏ nhất nhưng lực khí lại mạnh nhất trong bốn người. Một tay đã có thể xách Kiều Sở lên đánh năm bò. Nếu bỏ qua giới tính vốn dĩ của hần thì thật sự xứng đáng ba chữ: "Lolita bạo lực" này.

Thừa dịp Kiều Sở bị Phi Yên đuổi chạy tán loạn khắp viện, Dung Nhã ngồi xuống bên cạnh Quân Vô Tà cười nói: "Đa tạ."

Làm nhiều như vậy, Quân Vô Tà cũng chưa từng nói qua.

"Không cần." Quân Vô Tà thản nhiên mở miệng, theo nàng thấy thì số tiền đó giữ lại cũng vô dụng.

Hoa Dao nhìn đôi "tỷ muội hoa" nữ giả nam trang này thì trong lòng cảm thấy rất buồn cười: "Tuy không phải lúc nhưng Tiểu Tà Từ, có chuyện hy vọng người có thể giúp một chút."

"Luyện được?" Quân Vô Tà hơi nheo mắt.

Hoa Dao gật đầu.

"Phương thuốc." Quân Vô Tà không hề do dự.

Hoa Dao lấy ra một bản phương thuốc từ trong ngực giao vào tay Quân Vô Tà, Quân Vô Tà lập tức đảo mắt.

"Thuốc này là ai dùng?" Quân Vô Tà ngẩng đầu hỏi.

"Sự phụ. Trước đây vì cứu bọn ta mà ông ấy chịu trọng thương. Ngày thường chỉ có thể uống rượu áp chế." Ánh mắt Hoa Dao u ám, bởi vì lo lắng khoảng thời gian này Yến Bất Quy không mua nổi rượu, còn vết thương trong thân thể ông ta càng ngày càng nặng.

Phương thuốc này là bọn hắn mang ra được từ Trung Tam Giới, có thể trị liệu tình trạng vết thương của Yến Bất Quy. Ngày đó Kiều Sở đến trước Quý thị, đòi lấy Đông Châu là một vị thuốc cần thiết trong phương thuốc. Chỉ là thuốc này vô cùng khó luyện, cho dù trong tam giới cũng không mấy ai luyện ra được.

Tìm thấy Quân Vô Tà, họ vốn cũng không ôm nhiều hy vọng lớn. Chỉ là hễ có chút hy vọng thì họ cũng không muốn bỏ cuộc.

Quân Vô Tà rũ tầm mắt xuống, lại nhìn kĩ phương thuốc đó một lượt.

Một khoảng trăm mạch, tâm trạng Hoa Dao hơi khẩn trương. Ánh mắt Dung Nhã cũng có chút trở nên dè dặt.

"Được liệu." Quân Vô Tà đột nhiên lên tiếng nói.

"Cái gì?"

"Cho ta được liệu." Quân Vô Tà nhìn Hoa Dao.

Bây giờ Hoa Dao mới hiểu rõ ý của Quân Vô Tà, dù lạnh lùng như hắn cũng có chút kích động.

"Người có thể luyện?"

Quân Vô Tà gật đầu, tuy phương thuốc phức tạp hơn phương thuốc bình thường nhưng cũng không làm khó được nàng. Điều duy nhất khá hóc búa là dược liệu vô cùng hiếm có. Cho dù là Quân Vô Tà, cũng có rất nhiều thứ chưa từng thấy qua.

"Thật sự quá tốt rồi! Bọn ta sẽ nghĩ cách tìm những dược liệu này." Trên mặt Hoa Dao gọi lên ý cười, cho dù gian nan thế nào đi nữa, chỉ ít họ đã có hy vọng!

***

(*) Vì thân phận của Phi Yên và Dung Nhã đã được phơi bày, cho nên nhóm dịch giả để đúng xưng hô của nhân vật

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 375: Nước suối trời (1)

Từ lúc có người có địa vị như Quân Vô Tà, Đông viện có thể nói là có cải thiện rất lớn. Từ trên xuống dưới rực rỡ hẳn lên. Chưa đến thời gian một tháng, Đông viện vốn dĩ đổ nát đã sửa sang hoàn tất. Hòn non bộ trong viện bầu bạn với nước ao, tường đỏ ngói xanh, mặt đất đổi thành đá hoa màu xanh...

Phóng tầm mắt nhìn, trong Phương Thê học viện lại bại, Đông viện chính là một đóa hoa hướng dương lấp lánh ánh sáng rực rỡ, vô cùng khiến người ta chú ý.

Linh lực của Quân Vô Tà tăng lên nhanh chóng trong một tháng ngắn ngủi, đã đạt đến đỉnh cao của tranh linh!

Nhưng mà đến đây, nàng lại không cách nào đột phá lần nữa.

Điều duy nhất có thể phá vỡ tầng giam cầm này chỉ có chiếm đoạt giới linh của người khác!

Quân Vô Tà nắm trong tay hộp tụ linh Quân Vô Dược cho nàng, đôi mắt hơi nheo lại.

Nàng cần sức mạnh.

Muốn nâng cao chính mình thì phải đi chiếm đoạt giới linh của người khác, điều này đánh đồng với giết người.

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, giết người nàng không sợ nhưng vì sao nàng phải giết người vô tội?

Lúc này Yến Bất Quy gõ vang cửa phòng của Quân Vô Tà, Quân Vô Tà đứng dậy mở cửa.

Trong một tháng này, Yến Bất Quy rất ít khi xuất hiện, chỉ là thỉnh thoảng sẽ đến bên ao hoa sen ngắm nhìn Thương Ngự Tuyết Liên.

"Giới linh hệ thực vật, tốc độ trưởng thành rất nhanh nhưng muốn đột phá thì hơi khó khăn. Khoảng thời gian này linh lực của ngươi có tình trạng lộ ra bên ngoài, có phải ngươi muốn đột phá không?" Sau khi Yến Bất Quy ngồi xuống, hiếm khi không uống rượu mà trịnh trọng nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà gật đầu.

"Ngươi muốn đột phá, chiếm đoạt giới linh cũng cần chú ý. Giới linh càng cao càng tốt cho hiệu quả đột phá của ngươi." Yến Bất Quy nói, sau đó ông ta từ bên hông lấy ra một túi gấm lớn bằng bàn tay đặt lên bàn.

"Mở ra xem thử."

Quân Vô Tà theo lời mở ra nhưng trong chớp mắt, đôi mắt nàng hơi sáng lên.

Túi gấm thoát nhìn chỉ lớn bằng bàn tay, sau khi mở ra lại có cảnh vật ngoạn mục. Trong không gian lớn hơn nhiều so với vẻ bên ngoài!

"Đây gọi là túi Càn Khôn, là đồ của Trung Tam Giới. Hễ thả đồ vào thì có thể bảo tồn dài lâu, sẽ không tổn hao chút nào." Túi Càn Khôn này là một thứ từ Trung Tam Giới mang đến chỉ tồn tại trên người Yến Bất Quy. Cho dù buồn chán thế nào đi nữa, ông ta cũng không cảm cố nó. Bởi vì không có ông ta, thứ này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở Hạ Tam

Giới. Một khi ông ta cầm ở tay, nói không chừng sẽ gây nên sự chú ý của thượng son giới.

Mà ở trong túi Càn Khôn còn có một bình rượu tinh xảo do ngọc bích mài giữa mà thành, rất đẹp.

"Lấy bình rượu đó ra."

Quân Vô Tà lấy bình rượu ra.

Yến Bất Quy lấy ly để trước mặt Quân Vô Tà: "Rót một ly."

Quân Vô Tà giờ tay rót chất lỏng trong bình vào, lại thấy chất lỏng trong suốt lấp lánh điểm ánh sao đỏ từ từ chảy vào trong ly, dập dờn hương vị thấm vào ruột gan.

Mùi vị đó, Quân Vô Tà dường như đã nếm được ở đâu, lại có chút mơ hồ.

"Đây là thiên hồ, bên trong chứa nước suối trời, lấy không hết, dùng không cạn. Tuy suối trời không cách nào hồi phục linh hồn của người nhưng có thể tạm bợ nó không tiếp tục hao tổn nữa. Ta biết người bị người của điện Viêm Ma đã thương. Nước suối trời này sẽ tạm bợ cho linh hồn của người. Mỗi ngày người chỉ cần uống một ly thì có thể duy trì một ngày." Yến Bất Quy nhìn Quân Vô Tà, nàng và Kiều Sờ bọn họ khác biệt, không nên bị cầm cố ở học viện Phụng Thê nhỏ bé này.

Trên mặt Quân Vô Tà lộ ra vẻ vô cùng ngạc nhiên, nước suối trời?

Đây chẳng phải là thứ thích hợp dưỡng dục Thương Ngự Tuyết Liên ghi chép trong quyển sách đó sao?

Trong lúc bình tĩnh, cuối cùng nàng nhớ ra mùi vị này mình đã nếm được ở đâu rồi.

"Người rót nước này vào trong ao?" Quân Vô Tà giương mắt nhìn Yến Bất Quy.

Yến Bất Quy cười nói: "Đừng quên, sách tu luyện đó của người chính là thứ ta bảo tiểu tử Nhị Kiều đó lấy đi bán."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 376: Nước suối trời (2)

"Ta đã lật qua mấy quyển sách đó, đáng tiếc ta không có giới linh hệ thực vật nên không thể luyện, đến tay người thì người chính là người có duyên với chúng." Yến Bất Quy sờ sờ râu.

"Người không nên ở lại học viện Phụng Thê, người nên làm chuyện người cần làm."

Quân Vô Tà rũ tầm mắt, nhìn thiên hồ (*) trong tay mình, đồ đã từng phải có được bằng mọi giá, bây giờ lại được Yến Bất Quy đưa đến trước mắt của nàng.

Có thiên hồ, nàng có thể an tâm trở lại Lân Vương phủ, không cần sợ điện Viêm Ma truy sát nữa.

Nhưng..

Đây là chuyện nàng muốn làm sao?

Tham sống sợ chết, dùng nước suối trời để trốn tránh truy sát. Kẻ thù vẫn tùy ý sống sót mà nàng chỉ có thể dựa vào nước suối trời ẩn nấp cẩn thận.

"Sư phụ." Quân Vô Tà bất chợt ngắt đầu: "Lăng tâm của Tà đế, ta phải đến."

Nắm chặt thiên hồ, đáy mắt Quân Vô Tà hiện lên vẻ kiên định không thể nghi ngờ. Sống tạm bợ không phải điều nàng muốn. Nếu đã có người muốn mạng của nàng thì càng phải tiêu diệt đối phương, vĩnh viễn hậu hoạn!

Yến Bất Quy hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

"Rồi sẽ có một ngày ta sẽ tiêu diệt điện Viêm Ma." Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Yến Bất Quy sững sờ một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười.

"Được được được, tên tiểu gia hỏa người cũng có chí khí đấy! Không then là... Khụ, nếu người lựa chọn như vậy, vậy thì ta cũng không làm khó người. Thiên hồ và túi Càn Khôn này người tạm nhận lấy, ghi nhớ thiên hồ tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt người khác. Có thứ này cho dù người không có giới linh hệ thực vật, người mười hai điện cũng sẽ không bỏ qua người."

Quân Vô Tà hít một hơi, lại lịch của thiên hồ này chỉ sợ không đơn giản như Yến Bất Quy nói.

Kỷ thực lúc trước Quân Vô Tà hơi nghi ngờ, Tiểu Bạch Liên từng nói Trần Hồn ngọc là một trong thất bảo của U Linh giới. Sau đó lại vô tội từ đầu đến cuối, mà Yến Bất Quy bọn họ cũng nói tất cả bảo vật của Trung Tam Giới đều trong lăng tâm của Tà đế, mà Trần Hồn ngọc ấy rất có thể cũng ở đó.

Nhưng Trần Hồn ngọc vốn nên ở lăng tâm Tà đế sao lại rơi vào tay người khác?

Mà thiên hồ, tại sao lại dẫn tới họa sát sinh?

"Đa tạ sư phụ." Quân Vô Tà không nghĩ tiếp. Cho dù là nguyên do gì, chuyện nàng muốn điện Viêm Ma bị tiêu diệt này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

"Gọi một tiếng sư phụ, vậy là đủ rồi." Yến Bất Quy cười lớn đi ra từ trong phòng.

Quân Vô Tà cầm cốc nước suối trời trên bàn đó cạn sạch một hơi!

Đến đây, nàng sẽ không bị quản chế từ học viện Phụng Thê nhỏ bé này nữa!

Ông trời dường như cảm ứng được sát ý tràn đầy trong lòng của Quân Vô Tà. Sau nửa tháng, Phi Yên mang về một tin tức từ bên ngoài.

Tám bản đồ da người thứ hai đã có manh mối.

Mà nơi ở của tám bản đồ da người lại là một học viện!

Học viện Phong Hoa!

Một trong ba đại học nổi danh khắp thiên hạ!

Bọn người Kiều Sở chờ xuất phát, chuyến đi lần này không chỉ là Sở Kiều và Hoa Dao xuất động, đến Phi Yên và Dung Nhã cũng phải theo qua đó. Trước lúc sắp đi, bọn họ lại có được một tin tức khiến họ kinh ngạc!

Quân Vô Tà cũng muốn cùng đi với họ!

"Tiểu Tà Tử, người... thật sự muốn đi?" Kiều Sở nhìn Quân Vô Tà nuốt nước bọt nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở.

"Không có ta, các người không thể tiến vào học viện Phong Hoa."

Học viện Phong Hoa không chỉ yêu cầu cực cao với đệ tử thu nhận, mà học phí còn cao đến mức khiến người ta kinh ngạc!

Lời này của Quân Vô Tà vừa thốt ra đã chấn chặt miệng đám người Kiều Sở.

Kim chủ không đi, họ cũng không thể nộp học phí!

Trong nháy mắt, Kiều Sở bỏ nhào bên chân Quân Vô Tà, khóc nói: "Tiểu Tà Tử! Người thật sự quá hiểu ý người khác rồi!"

***

(*) Thiên hồ: giếng nước trời

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 377: Học viện phong hoa (1)

Học viện Phong Hoa tọa lạc ở bên phía bắc Đại Đô quốc, địa thế bằng phẳng, diện tích bao la.

Nghe đồn đứng ở cửa trước học viện Phong Hoa, liếc mắt nhìn không đến bờ.

Là một trong ba đại học phủ của thế gian, thời gian học viện Phong Hoa chiêu sinh tháng chín mỗi năm luôn sẽ xuất hiện cảnh tượng người đông nghịt.

Xe ngựa mang theo gia quyến cuộn cuộn đến, thiếu niên và thiếu nữ vừa đúng tuổi từ bốn phương tám phía đến học viện Phong Hoa dưới sự hộ tống của người nhà. Trong khoảng thời gian trung tuần tháng tám đến đầu tháng chín, đừng nói phần trung tâm của học viện Phong Hoa, đến nhà trọ tứ lâu trên thị trấn xung quanh cũng đã tề tựu đầy ắp.

Học viện giữa thiên hạ đông đúc như sao trên trời nhưng đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp chỉ có ba nơi, học viện Phong Hoa đã chiếm cứ một chỗ.

Điều kiện chiêu nhận đệ tử trình độ cao nhất của học phủ cũng vô cùng hà khắc, chỉ nhận thiếu niên giữa mười bốn tuổi đến mười sáu tuổi, ra khỏi hạn định hai tuổi này thì ai cũng đừng hòng tiến vào.

Mà học viện Phong Hoa có chia làm bản bộ và phân bộ (*). Trong bản bộ không phải người ưu tú của giới linh mà là người có linh lực tăng trưởng nhanh chóng, người có tư chất bình thường muốn vào bản bộ khó như lên trời.

Mà điều kiện của phân bộ lại tương đối dễ. Trên căn bản chỉ cần nộp tiền thì có thể tiến vào phân bộ học tập. Nếu có người tư chất ưu tú, biểu hiện xuất sắc ở phân bộ cũng có thể trực tiếp thăng chức đến bản bộ, mà những người tư chất bình thường đó nhiều nhất chỉ có thể ở phân bộ trong thời gian một năm. Nếu không có cơ hội tiến vào bản bộ, vậy thì sang xuân năm thứ hai sẽ bị tập thể đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa.

Mà lúc họ đang nhập học, mọi chỉ tiêu lại là phần của ba năm. Cho dù thực lực không đủ bị đá ra trước thời hạn cũng đừng mong đòi lại tiền.

Trên cơ bản, tối đa cũng chỉ có mấy chục người tới nhập học năm thứ nhất. Trên nghìn người có thể trực tiếp tiến vào bản bộ mà những người còn lại chỉ có thể thành thực ở phân bộ.

Mười bốn tuổi, giới linh của người ta mới thức tỉnh, mà tuổi cao nhất học viện Phong Hoa nhận người lại là mười sáu tuổi. Hay nói là cho dù lọt vào thời gian này, nhiều nhất chỉ có thời gian tu luyện hai năm, muốn có đột phá về mặt linh lực trong thời gian này thì điều ấy dường như là không thể.

Những người trực tiếp vào bản bộ đó trên cơ bản đều là giới linh tương đối đặc thù.

Sở dĩ học viện Phong Hoa có thể thắng làm một trong ba học phủ trình độ cao nhất là vì, trừ sức mạnh giáo sư hùng hậu ra thì điều càng quan trọng là phương hướng duy nhất của

nó... phục linh sư!

Toàn bộ học viện chia làm ba phương hướng tu luyện: thú linh, khí linh, phục linh.

Thú linh là giới linh hệ thú, khí linh là giới linh hệ vũ khí còn phục linh này không phân ra bất kỳ giới linh nào cũng không thuộc về tu luyện hệ chiến đấu mà là một phương hướng tu luyện thiên về trị bệnh.

Giới linh và linh hồn của con người vốn là một thể, tuy giới linh không chảy máu giống người nhưng chiến đấu trong thời gian dài hoặc xảy ra chuyện bất ngờ cũng sẽ tạo thành thương tích cho giới linh, mà phục linh sư là một đám người vì trị bệnh cho những giới linh bị thương đó mà tồn tại.

Phục linh sư là một phương hướng tu luyện hừng khởi. Duy chỉ có một học phủ học viện Phong Hoa này biết bồi dưỡng phục linh sư ra sao.

Có thể nói phục linh sư quý hiếm hơn cả luyện dược sư!

Dù sao người hiểu được luyện dược rất nhiều nhưng người hiểu được phục linh lại vô cùng ít ỏi, mà tính quan trọng của giới linh đối với mọi người mà nói là không thể thay thế.

Muốn trở thành một phục linh sư, điều cần thiết không phải linh lực của người lớn mạnh đến đâu, mà là xem linh lực của người có năng lực dung hợp với giới linh hay không. Nói trắng ra phục linh sư chính là dùng linh lực tự thân để tu bổ sức mạnh phần lực lượng mà giới linh thiếu sót đó.

***

(*) Bản bộ: trụ sở chính; phân bộ: phân hiệu, chi nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 378: Học viện phong hoa (2)

Dung hợp với giới linh là một kiểu mơ hồ, chưa từng có người thử nghiệm qua, càng không biết phải làm thế nào, cho nên học viện Phong Hoa trở thành nơi bồi dưỡng duy nhất của phục linh sư.

Cho dù một nhà chỉ có một phục linh sư, cũng đủ để bọn họ ăn uống cả đời không lo âu.

Nhóm thiếu niên bây giờ đến học viện Phong Hoa, tám chín phần mười đều có mục đích làm phục linh sư rồi.

Trong biển người đông nghịt trước cửa chính của học viện Phong Hoa, đa số là thiếu niên.

Họ ngẩng dài cổ nhìn xung quanh, tóp năm tóp ba tụ tập lại một chỗ thì thầm với nhau, trên mặt mỗi người đều tràn đầy đáng vẻ tươi cười mà chờ đợi.

Một bóng dáng đi lại rất nhanh trong đám người đó, sau khi chen chúc qua đám đông mới chạy tới chỗ mấy người dưới tầng cây. Dưới tầng cây, bốn bóng dáng chờ đã lâu rồi.

Kiều Sở nắm một tờ giấy trong tay, vẻ mặt buồn bực đi đến chỗ đồng bọn: "Rốt cuộc đây là học viện hay là lò mổ vậy? Giết người như vậy thật không lưu tình chút nào."

"Sao vậy?" Phi Yên chớp mắt nhìn Kiều Sở.

Kiều Sở đưa tờ giấy trong tay ra, đám người Phi Yên cầm lên xem qua.

Trong nháy mắt, sắc mặt đen lại như đáy nồi.

"Học phí ba năm... Ba mươi vạn... Còn chưa tính chỗ ăn chỗ ngủ? Thế này... Thế này rõ ràng là cướp tiền mà!" Phi Yên trừng mắt nhìn con số viết trên tờ giấy kia, tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

Đối với đám người nghèo bọn họ, một hai lượng bạc cũng phải chia thành ba phần để tiêu, ba mươi vạn... Đây là khái niệm gì vậy?

Bán họ đi cũng không đủ số tiền đó.

Lúc này, tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về phía đáng người nhỏ xinh nhất - Quân Vô Tà, kim chủ của bọn họ!

"Tiểu Tà Từ... Số tiền này..." Ánh mắt Kiều Sở nhìn về phía Quân Vô Tà như sắp khóc rồi.

Năm người bọn họ là một trăm năm mươi vạn, số tiền này chỉ là tiền để vào tiểu khu, vẫn chưa tính đến chi phí ngủ nghỉ và ăn uống. Dựa theo tiêu chuẩn thu phí này của học viện Phong Hoa, năm người bọn họ không có hai trăm vạn lượng cũng đừng mong vào được.

Trong ánh mắt chờ đợi của bốn người, Quân Vô Tà ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình thản nói: "Không đủ."

"..."

Sấm sét giữa trời quang đánh vào đỉnh đầu của bốn người, quả nhiên tiền nhiều như vậy, ngay cả kim chủ cũng không đủ tiền.

Khi ra ngoài, trên người Quân Vô Tà tổng cộng có hơn một trăm vạn lượng. Ngày đó, đồ vỡ ở thư viện Phụng Thế đã tiêu phí phần lớn tiền bạc của nàng, hiện tại trên người nàng chỉ có chưa đến tám mươi vạn lượng, thế nào cũng không đủ học phí cho năm người.

"Sức sinh! Chi phí cao vậy, sao còn có nhiều người đến như vậy? Tiền đều là vớt từ nước ra à?" Kiều Sở nhìn thấy cảnh tượng của biển người kia, tim đang rò máu. Chi phí hung tàn như vậy, vẫn có hơn một nghìn người đến học viện Phong Hoa, mà cuối cùng có thể bước vào tiểu khu chỉ có một phần mười cũng chẳng sai đâu, chín phần mười khác cơ bản là không có tiền.

Ba mươi vạn lượng, cũng đủ cho một nhà tiểu phú tiêu dùng cả đời, đánh một phen như đánh canh bạc vậy, quả nhiên là đập vỡ trái tim mong manh của người nghèo.

"Nếu chi phí không cao như vậy, cho dù học viện Phong Hoa mở rộng thêm mười lần cũng không đủ đâu." Hoa Dao thân nhiên mở miệng nói.

Cái nô phục linh sư duy nhất chỉ là nơi để làm hài lòng một đám người chen nhau muốn vỡ đầu.

"Nhưng mà... Chúng ta không có nhiều tiền như vậy..." Kiều Sở lập tức sụp hai vai xuống.

Quân Vô Tà hít mắt lại, bỗng nhiên nằng mở miệng nói: "Vùng lân cận có bán đầu giá không?"

Kiều Sở sùng sốt.

"Tiểu Tà Tử, người đi bán đầu giá làm gì? Trên người chúng ta... Không có gì có thể bán đâu!" Trên người bọn họ, đáng giá nhất là quần áo của Chức Nguyệt Các, cho dù bán cũng không gom đủ tiền.

"Huynh chỉ việc nói là được." Quân Vô Tà nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 379: Học viện phong hoa (3)

"Có thì có, chẳng qua chỗ đó chúng ta vẫn chưa đến bao giờ." Kiều Sở gãi gãi đầu, tiêm cảm đồ bọn họ còn thường xuyên đến, chỗ bán đầu giá thì... Thật đúng là chưa bao giờ đến đó.

Hơn một trăm vạn lượng cũng sẽ không dễ dàng gom như vậy, bọn họ vội vàng đến đây vào tháng chín, thời gian học viện Phong Hoa nhận người tổng cộng lại chỉ có ba ngày, bỏ lỡ rồi chỉ có thể đợi một năm nữa.

Cao thủ trong học viện Phong Hoa nhiều như mây, vậy nên nhóm Kiều Sở cũng không dám xông vào.

Năm người đang thảo luận nên gom hơn một trăm vạn kia từ đâu, đúng lúc có vài thiếu niên đi ngang qua tầng cây, sau khi nghe thấy cuộc nói chuyện của họ thì lập tức lộ vẻ mặt khinh thường.

"Nếu không có tiền thì đừng tới học viện Phong Hoa nữa, chút học phí như vậy cũng không nộp được, còn muốn bán đầu giá cái gì, một đám nhà quê! Nói cho các ngươi biết, cho dù các ngươi đi bán đầu giá cũng vô ích. Vùng lân cận này có duy nhất một nhà bán đầu giá, ba ngày sau mới tổ chức đầu giá, bây giờ các ngươi đi cũng vô dụng mà thôi." Một thiếu niên nạm đầy vàng ngọc trên người mở miệng khinh miệt, mấy thiếu niên đi bên cạnh hắn lập tức cười ồ lên.

Hễ là người dám đến học viện Phong Hoa, có ai là không đi nghe ngóng chi phí từ trước. Bây giờ đều mang đủ ngân lượng, nào có chuyện đến nơi rồi mới phát hiện ngân lượng không đủ chứ?

"Người không có tiền không nên nằm mơ, học viện Phong Hoa này là gì há, đầu phải ai cũng vào được chứ?" Dứt lời, đám thiếu niên kia cười đùa rồi rời đi.

Sắc mặt Kiều Sở trở nên hơi u ám, Hoa Dao lập tức ấn vào vai hắn, lắc lắc đầu.

"Tuy lời họ nói khó nghe, nhưng mới hiểu được chúng ta đã đi một chuyến không công rồi, bán đầu giá chỉ sợ cũng không hy vọng gì." Dung Nhã thờ dãi, so sánh với học viện Phong Hoa, học viện Phượng Thê quả nhiên là hình ảnh của sự nghèo khổ.

"Bây giờ chúng ta làm sao đây?" Phi Yên hỏi.

Quân Vô Tà hít mắt lại, thỉnh linh nói với Phi Yên: "Trong khoảng thời gian này, Mộ Thần đang ở đâu?"

Sau khi Khuyên Vân Tông bị giết, nàng vẫn ở thư viện Phượng Thê, không hiểu biết nhiều về chuyện bên ngoài. Hơn một tháng này, Quân Vô Tà đã chú ý đến, tin tức của nhóm Kiều Sở cơ bản đều do Phi Yên cung cấp.

Phi Yên sùng sốt một chút, nói: "Năm tháng trước, Mộ Thần tuyên bố Khuyên Vân Tông giải tán, làm rối loạn không nhỏ. Hắn giải tán đồ đệ ngoại môn, đưa những người của Nhiếp Vân phong rời khỏi Vân Sơn, nhưng đi đến nơi nào thì không ai biết."

Áy mắt của Quân Vô Tà hiện lên một tia sáng, nàng vẫy tay với Hoa Dao, nói nhỏ vài câu ở bên tai Hoa Dao, trên mặt Hoa Dao lập tức lộ ra kinh ngạc, sau đó thì mỉm cười.

"Cách này tốt lắm, nhưng nếu nơi này không có ai từng gặp Mộ Thần thì sẽ không dễ làm đâu." Hoa Dao ngẫm nghĩ lại đề nghị của Quân Vô Tà, cẩn thận nói.

Quân Vô Tà đưa cho Hoa Dao một chiếc thắt lưng có khắc chữ "Vân", Hoa Dao hơi sùng sốt, hắn rất quen với lưng bài này, đúng là thắt lưng của Khuyên Vân Tông.

"Tiểu Tà Tử, sao trên người người lại có thứ này?" Kiều Sở kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà. Ngày đó, bọn họ ở Tầng Vân phong mỗi người có một chiếc, nhưng trước khi rời khỏi Vân Sơn, Kiều Sở ném chiếc thắt lưng kia đi.

"Vẫn chưa ném đi." Quân Vô Tà thân nhiên mở miệng. Mọi thứ xảy ra ở Vân Sơn ngày đó rất bất ngờ, cơ bản là nàng chưa kịp làm bất cứ chuyện gì, khi tỉnh lại thì đến học viện Phượng Thê rồi. Chiếc thắt lưng này vẫn ở bên người nàng, chưa kịp vứt đi.

Không nghĩ đến hôm nay lại có chỗ để dừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 380: Trưởng lão hiện thân (1)

Mặt trời lên cao, dòng người bắt đầu di chuyển, ngày đầu tiên nhận người của học viện Phong Hoa đã kín người hết chỗ. Mặt trời chói chang chiếu vào đầu, hơi nóng cuộn cuộn làm cho nhóm tiểu thư thiếu gia thường ngày sống an nhàn sung sướng ở nhà luôn miệng kêu khô, mồ hôi trên người rơi như mưa, nhưng vì muốn duy trì hình tượng mà cố chịu đựng ánh mặt trời gay gắt, không ít nhóm thiếu niên trong hàng dựa vào nhau. Bởi vì thời gian còn lâu, nhưng cũng không muốn rời đi, lại có một đám tùy tùng bên người, bụng dù rồi bụng dù, quạt rồi quạt. Cũng có người nào đó đã sớm ngồi ở trong xe ngựa có khối băng, mang nước ô mai ướp lạnh đến giải khát.

Mặc dù tháng chín không có nhiệt độ cao nhất, nhưng mặt trời giữa trưa vẫn chiếu vào làm người ta hoa mắt choáng đầu.

Thiếu nữ nào sức khỏe không tốt, không chịu được nữa thì bị cảm nắng rồi té xỉu, được người hầu khiêng vào trong xe tránh nắng.

Hơi nóng làm cho đám người đang nóng nảy im lặng lại, vốn chỉ còn lại vài thiếu niên hăng hái ba hoa khoác lác. Nhưng bây giờ, đầu óc sớm bị hơi nóng thổi đến căng ra, chỉ chú ý đến việc hạ nhân đang quạt cho, làm gì còn hứng thú nói nói cười cười với người khác.

Ngay lúc im lặng vì sự nóng bức này, một tiếng thét kinh hãi ập vào não mỗi người.

Nhóm thiếu niên không chịu nổi nắng nóng khó chịu đều nhủu mày nhìn thì thấy một người mặc áo trắng ở dưới cây đại thụ cách đó không xa, một nam tử khí chất như tiên đang đứng thẳng dưới bóng râm, tay chấp sau lưng. Mà đối diện với hắn có một thiếu niên với vẻ mặt kích động đang che miệng, âm thanh kinh sợ phát ra từ miệng của thiếu niên đó.

Nhóm thiếu niên nhìn lướt qua, không kiên nhẫn mà nhủu mày, nhưng lời nói kế tiếp lại kéo tất cả lực chú ý của bọn họ lại.

"Mộ Thần! Người chính là Mộ trưởng lão của Khuynh Vân Tông phải không! Mộ trưởng lão, rốt cuộc ta cũng tìm thấy người rồi! Mong người bán cho ta một phần đan dược lúc trước, sau khi ca của ta uống xong, thật sự linh lực tăng nhanh hơn rất nhiều! Cầu xin người! Bán cho ta một phần nữa!" Thiếu niên kia nhìn nam tử áo trắng mà thỉnh cầu.

Nhóm thiếu niên trừng mắt nhìn, cảnh tượng dưới bóng râm khó có thể tin được.

Cái khác bọn họ không biết, nhưng ba chữ "Khuynh Vân Tông" lại như sấm bên tai!

Ai chẳng biết Khuynh Vân Tông là đại tông đứng đầu thiên hạ, mà đại tông đứng đầu thiên hạ này trước đó lại xảy ra chuyện lớn! Mộ Thần thân là trưởng lão của Nhiếp Vân phong đột nhiên tuyên bố giải tán Khuynh Vân Tông, tông chủ và các vị trưởng lão đã rời đi trước một bước, hắn ở lại Khuynh Vân Tông tuyên bố tin đó rồi cũng biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Đại tông đứng đầu bỗng nhiên tuyên bố giải tán, chắc chắn khiến thiên hạ rối loạn. Trong lúc nhất thời, khắp nơi đều bàn tán, tất cả mọi người đều không đoán được nguyên nhân tại sao Khuynh Vân Tông làm vậy.

Khuynh Vân Tông vừa biến mất, nhưng lại khiến bao nhiêu người trong thiên hạ chờ đợi chữa bệnh mà khóc đến mù mắt, không chỉ y thuật của Khuynh Vân Tông nổi tiếng, mà còn cả đan dược quý giá khó có được!

Lúc này thiếu niên kia gọi nam tử áo trắng là "Mộ Thần"?

Đây chẳng phải là tên hý của trưởng lão Nhiếp Vân phong đã ở lại đến cùng đó sao?

Nghe thấy người nọ rất có thể chính là trưởng lão của Khuynh Vân Tông, lỗ tai của mọi người đều dựng thẳng lên.

Nhiếp Vân phong coi việc bồi dưỡng gân mạch là chính, người từng gặp Mộ Thần không nhiều lắm, cũng có nhiều người không tin đó là Mộ Thần. Nhưng khi họ chú ý tới thất lung ở bên hông của nam tử áo trắng thì hoài nghi trong phút chốc đã tan thành mây khói!

Có thất lung khác chữ "Vân", không phải chính là biểu tượng của Khuynh Vân Tông sao?

Kiểu thất lung này chỉ có trưởng lão, tông chủ và đồ đệ nội môn mới có thể có, đồ đệ ngoại môn cơ bản là chạm cũng không được chạm vào.

Trưởng lão và tông chủ của Khuynh Vân Tông gần như bốc hơi trong một đêm, xuất hiện trước mặt người khác duy nhất chỉ có người của Nhiếp Vân phong!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 381: Trưởng lão hiện thân (2)

Ai dám giả mạo người của Khuynh Vân Tông chứ? Trong thiên hạ gần như không có ai dám làm như vậy.

Huống chi người kia thực sự đeo thất lung của Khuynh Vân Tông, trong lòng những người vây xem đã tin bảy phần rồi.

Dựa theo sự biến mất của Khuynh Vân Tông, ba chữ có độ hấp dẫn mọi người này lập tức theo kiểu nước lên thì thuyền lên.

Nam tử áo trắng kia nhìn thấy thiếu niên đau khổ cầu xin, bèn nói: "Khuynh Vân Tông đã giải tán, ta đã không phải là trưởng lão của Khuynh Vân Tông nữa rồi. Người gặp được ta, đó là có duyên, mặc dù ta vẫn còn đan dược kia, tuy không nhiều, nhưng nếu người thực sự cần nó, vậy trả ngân lượng như bình thường cho ta là được rồi."

Thiếu niên kia rất vui mừng mà khóc, chỉ không ngừng gật đầu nói cảm ơn, lấy ba tờ giấy có ngân phiếu mười vạn lượng từ trong tay áo ra, chuyển tới tay "Mộ Thần".

Nhóm thiếu niên bên cạnh thực sự là mờ to hai mắt nhìn, ba mươi vạn lượng một viên đan dược?

Đây là giá gì vậy!

Ngoài đan dược của Khuyneh Vân Tông ra, còn ai có được đan dược có giá tiền như thế này!

Thiếu niên có thể đến học viện Phong Hoa, không giàu thì có địa vị cao quý, học phí mấy chục vạn lượng cũng không nói đến, bây giờ nhìn thấy một trong những trưởng lão của Khuyneh Vân Tông đã biến mất lại xuất hiện ở nơi này, mà còn bán đan dược của Khuyneh Vân Tông đi!

Đây là người có thể trở mình thành trời!

Một đám thiếu niên xếp lại thành hàng nhưng tâm tư vẫn chưa sắp xếp xong, trực tiếp xông đến chỗ bóng râm

Mộ Thần bên kia vừa mới giao dịch xong với thiếu niên, đã nhìn thấy mấy thiếu niên đồ mồ hôi đầm đìa đang ra sức chạy lại đây, trực tiếp quỳ gối bên chân "Mộ Thần".

"Mộ trưởng lão! Xin hỏi một câu, đan dược người vừa bán ra là gì vậy?" Thiếu niên có can đảm lại thận trọng, không trực tiếp nói rõ ý đồ của mình, mà lại hỏi tác dụng của đan dược kia.

Ba mươi vạn lượng không phải là số lượng nhỏ, trong thiên hạ, đan dược có thể bán với giá trên trời này có thể đếm trên đầu ngón tay!

Nếu bỏ tiền ra mua về loại đan dược không dùng được, chẳng phải là công dã tràng, mua đồ vô ích sao.

"Mộ Thần" nhìn một đám thiếu niên bỗng nhiên vây quanh mình, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó lại hóa thành bình tĩnh, nhàn nhả nói: "Chẳng qua là một chút đan dược mở rộng gân mạch mà thôi, ngoài việc khiến tu luyện linh lực nhanh hơn ra, cũng không có gì đặc biệt."

Giọng nói của "Mộ Thần" rất tùy ý, nhưng những lời này rơi vào trong tai thiếu niên khác, lại không tùy ý như vậy!

Mở rộng gân mạch!

Đây là khái niệm gì vậy!

Điều này ám chỉ, sau này bọn họ sẽ có tốc độ tu luyện nhanh hơn so với người khác! Mà loại này, ăn vào càng sớm thì hiệu quả càng tốt, những thiếu niên này lớn nhất cũng không quá mười sáu tuổi, đúng là thời cơ tốt để dùng thuốc!

Với lại, trước đó chưa bao giờ nghe nói trong thiên hạ có đan dược mở rộng gân mạch!

Thử hỏi, ngoài Khuyneh Vân Tông ra, còn ai có loại thực lực này, luyện chế ra loại đan dược đi ngược ý trời!

Bây giờ, Khuyneh Vân Tông đã không còn, có quý mới biết sau này còn có thể gặp người của Khuyneh Vân Tông ở đâu, đan dược đó, chi sợ là bỏ qua rồi thì thôn xóm này sẽ không còn cửa hàng nữa!

"Mộ trưởng lão! Xin người hãy bỏ thí cho ta một viên đan dược! Ta sẽ trả tiền! Bao nhiêu tiền cũng được!" Thiếu niên nhanh chóng động não rồi lập tức mở miệng, trong tay còn nắm một nắm ngân phiếu!

Sự mạnh yếu của gân mạch liên quan đến việc tu luyện linh lực sau này của bọn họ, ai có thể trụ lại được?

"Mộ trưởng lão! Cũng xin người bán cho ta một phần!"

"Còn ta nữa! Mộ trưởng lão! Bao nhiêu tiền cũng được!"

Có người thứ nhất, sẽ có người thứ hai, người thứ ba...

Người vây quanh "Mộ Thần" càng đến càng nhiều, đến mức thiếu niên xin mua đan dược lúc đầu phải chen ra ngoài.

Một đám thiếu niên giống như dê béo bị chặt đứt chân, quỳ gối bên chân "Mộ Thần", vung ngân phiếu trong tay nhưng chỉ cầu xin một vị thuốc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 382: Trưởng lão hiện thân (3)

Thiếu niên bị mọi người gất gao vây quanh nhìn chằm chằm vào tờ ngân phiếu đang vung vẩy, âm thầm giờ ngón tay cái lên với ba người đứng sau bóng cây.

Chen chúc bên kia không còn nhiều nữa, náo nhiệt bên này hấp dẫn càng nhiều thiếu niên hơn, trong lúc nhất thời, hàng ngũ chỉnh tề bị tán ra, rất nhiều thiếu niên đều chạy vội đến tầng cây.

"Mộ Thần" tò ý có quá nhiều người muốn mua, mà trên tay hắn chỉ còn lại có bốn viên đan dược.

Lần này đám thiếu niên nhốn nháo rồi!

Đan dược quý như vậy, theo lý thì số lượng đan dược đã rất ít rồi, khó lắm bọn họ mới gặp được, bọn họ sẽ không tính đến chuyện bỏ qua!

Đan dược vốn được định giá là ba mươi vạn lượng, cuối cùng bị tranh giành điên cuồng quá nên lấy giá năm mươi vạn.

Đội cho bốn viên đan dược kia bị càn quét hết, những thiếu niên không giành được chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi còn có đan dược khác nữa không, xin hãy bỏ thí cho bọn họ một ít?

Không sai, chính là bố thí..

Mấy chục vạn bạc đưa ra, bọn họ cũng cảm thấy đây là "Mộ Thần" bố thí cho bọn họ.

Loại đan dược này có thể thay đổi một đời của bọn họ, giống như của cải dư thừa của họ vậy, vốn không bận tâm một chút nào.

Nhưng sau đó, "Mộ Thần" trưởng lão tỏ ý đan dược của mình đã hết, bèn phất ống tay áo rồi cười mây rồi đi trong tiếng kêu rên của đám thiếu niên...

Khi mọi người nhìn theo bóng "Mộ Thần" rồi đi, bao nhiêu người thương tiếc không dứt.

Nhưng không ai biết, bốn thiếu niên sau bóng cây đã cười vì đảo ngược được tình thế rồi.

"Tiểu Tà Tử! Chiều này của ngươi thật lợi hại! Một viên đan dược bắt chẹt được năm mươi vạn lượng của bọn họ! Bốn viên đã thu được ngân phiếu hai trăm vạn lượng! Đây quả thực là buồn một lái mười!" Kiều Sở cười ha ha nhìn đám thiếu niên vẫn lưu luyến không rời bóng dáng "Mộ Thần". Nếu bọn họ biết "Mộ trưởng lão" trong mắt họ thực ra chính là Hoa Dao đóng giả, không biết sẽ có cảm nghĩ thế nào.

Hoa Dao có khả năng điều khiển xương cốt, lại thêm khả năng dịch dung của Quân Vô Tà, hễ là người bọn họ từng gặp thì đều có thể bắt chước giống như đúc, huống chi là Mộ Thần tiếp xúc rất thường xuyên với bọn họ ở Khuynh Vân Tông!

"Ta thấy tiểu tử lúc trước đã cười nhạo chúng ta cũng giành được một viên, ha ha... Nếu hắn biết, năm mươi vạn lượng của hắn chẳng qua là mua được một viên đan dược bình thường, không biết có học máu không!" Kiều Sở càng nghĩ càng hả giận, Quân Vô Tà đưa ra chủ ý này rất tuyệt! Nếu người khác đưa ra loại đan dược nghịch thiên này, chỉ sợ không có ai tin, nhưng đan dược này lại là Mộ Thần am hiểu gần mạch nhất của Khuynh Vân Tông đưa ra, hiệu quả hoàn toàn khác rồi.

Không quan tâm đến thực tế Khuynh Vân Tông có bao nhiêu vết ô uế không thể chịu được, ít nhất trong mắt người trên đời, nó lại chính là một bảng hiệu chữ vàng lóe sáng!

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sở mặt mày rạng rỡ, lạnh lùng nói: "Đó không phải là đan dược bình thường."

"Hả?" Kiều Sở ngây ngẩn cả người.

Phi Yên đứng một bên động não cực nhanh, hần kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, nói: "Tiểu Tà Tử, đan dược kia thực sự có thể thay đổi gân mạch sao?"

Quân Vô Tà bình tĩnh gạt đầu.

Nhóm Kiều Sở hít lấy một ngụm khí lạnh!

Không nói đến những thiếu niên đó của Hạ Tam Giới, ngay cả bọn họ, những người đến từ Trung Tam Giới này cũng chưa bao giờ nghe qua, thế gian thực sự có đan dược thay đổi gân mạch đó!

"Ngươi... Ngươi nói thật sao?" Kiều Sở tròn tròn mắt, vốn đang nghĩ là bán đan dược bình thường ra ngoài dưới mác đan dược nghịch thiên, không biết đan dược này lại là đồ thật!

Quân Vô Tà lạnh nhạt gạt đầu.

"Ngươi nói gì chứ!" Kiều Sở khó có thể tin mà quát lên, tiếng hét kia trực tiếp khiến Hoa Dao vừa mới khôi phục dung mạo, đang chạy đến thì hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 383: Trưởng lão hiện thân (4)

“Sao vậy?” Hoa Dao mơ hồ nhìn gương mặt sợ hãi của Kiều Sở, lại nhìn biểu cảm bối rối của Phi Yên và Dung Nhã

Sở Kiều hoảng sợ đến nỗi không nói nên lời, giờ tay chỉ vào Quân Vô Tà, tay còn run rất mạnh.

Dung Nhã háng giọng nói với Hoa Dao: “Tiểu Tà nói... đan dược kia là thật.”

Đến người bình tĩnh như Hoa Dao nghe xong cũng sửng sờ.

“Quân Tà, đan dược kia là ngươi luyện ra sao?” Hoa Dao nhìn Quân Vô Tà, trong lòng xúc động khó nói thành lời, lúc đầu Quân Vô Tà nói muốn cải trang thành Mộ Thần, lấy danh nghĩa Khuynh Vân Tông đi rao bán đan dược, hẳn cũng có cùng suy nghĩ với những người khác, cho rằng Quân Vô Tà chỉ dự định vàng thau lẫn lộn, thật không ngờ...

Thứ mà tiểu nha đầu này lấy ra đúng là châu (*)... lại còn là đồng châu quý giá nhất!

Quân Vô Tà ừ một tiếng, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, năng vẫn không hiểu tại sao vài viên đan dược lại có thể khiến Kiều Sở bọn họ phản ứng dữ dội đến vậy.

Dù Hoa Dao đã chuẩn bị sẵn tâm lý cũng vẫn sửng sốt trước sự đáp lại thẳng thừng của Quân Vô Tà.

Ánh mắt bốn người bọn họ nhìn Quân Vô Tà đều rất kỳ lạ, tiểu nha đầu này đến từ Hạ Tam Giới ư? Bọn họ mới là người đến từ Trung Tam Giới mà, nhưng tại sao lại chưa từng nhìn thấy đan dược tiểu nha đầu này đưa ra chứ?

Quân Vô Tà thản nhiên nhìn ánh mắt thất thần của bốn người bọn họ, yên lặng một lúc, lấy ra một chiếc bình ngọc trắng từ túi Càn Khôn.

“Mọi người cần?”

Trong phút chốc, ánh mắt bốn người đều sáng lên.

Chiếc bình này nhìn rất quen, ban nãy Quân Vô Tà cũng đưa cho Hoa Dao một chiếc giống như vậy.

Thứ trong đó đương nhiên không cần nói cũng biết.

“Cái... cái này thực sự cho bọn ta sao?” Kiều Sở cố nuốt nước miếng, mắt chăm chăm nhìn vào chiếc bình ngọc trắng trên tay Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà trực tiếp nhét thẳng chiếc bình thực sự có đan dược vào tay Kiều Sở.

Đây chẳng qua chỉ là số đan dược nàng luyện cho Thụy Lâm quân bị thừa ra, vốn chẳng đáng là gì.

Nghĩ lại lúc đó, chẳng phải Quân Vô Tà đã luyện hẳn mười vạn viên hay sao!

Chính nàng cũng không ngờ là lại có thể dễ dàng bán đan dược như thế này, từ một Quân Vô Tà khổ sở vì không có tiền, xem chút không biết đan dược của mình rốt cuộc có giá bao nhiêu, số tiền lúc trước đòi Hoa Dao đưa ra chẳng qua là nàng dựa vào số tiền bọn họ tạm thời cần đến, còn về việc có đáng được nhiều như vậy hay không nàng cũng không biết nữa.

Mà thực tế đã chứng minh.

Đáng!

Mặc dù Quân Vô Tà đã mạo danh Mộ Thần nhưng lại không mấy hứng thú đi bởi họ hấn, dù gì thì điều duy nhất Mộ Thần lo lắng lúc này là hoàng đế Thích quốc.

Nghĩ đến đây, Quân Vô Tà khẽ nhủ mày, nàng cho Dạ Sát báo tin cho Quân Vô Dược, bảo Quân Vô Dược báo lại cho cha con Quân gia, nàng cùng sư phụ của mình ra ngoài tu luyện, không cần lo lắng.

Nhưng Quân Vô Tà vô tình thu tiền lần này đã làm ảnh hưởng không nhỏ đến Mộ Thần.

Thế là rất lâu sau này, người của Hạ Tam Giới vẫn truyền tai nhau Mộ Thần có bản lĩnh luyện ra đan dược chống lại trời, còn những người coi trọng nhân tài sau khi biết được Mộ Thần ở Lâm Vương phủ càng đến tụy tiện hơn, đột ngột dọa Mộ Thần vốn đã mong manh yếu đuối càng không dám rời Lâm Vương phủ nữa bước.

Việc này để sau này hãy nói, tạm thời không nhắc đến.

Lúc này có tiền rồi, năm người cũng sẽ không phải lo không trả nổi học phí nữa, một người hào phóng như Quân Vô Tà đã chi ngân phiếu năm mươi vạn để bọn họ tự do lo liệu, từng người một xếp hàng.

Sau khi lần sóng Mộ Thần lắng xuống, hàng ngũ bên ngoài của học viện Phong Hóa lại ngay ngắn trở lại.

***

(*) Châu ý chỉ thứ quý giá

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 384: Trưởng lão hiện thân (5)

Thế nhưng..

Xếp hàng cả một ngày, năm người cũng chưa chạm được đến cửa học viện Phong Hoa kia, giữa đội quân hùng dũng đó Quân Vô Tà quả quyết rời đi, lui sang một bên. Khi trời tối học viện Phong Hoa sẽ tạm dừng việc nhận học viên, đợi sáng hôm sau mới lại tiếp tục. Thấy mặt trời đang dần xuống núi Quân Vô Tà hiểu ra bọn họ đã chẳng còn chút hi vọng nào rồi.

Chính vào lúc màn đêm đang buông xuống ấy, một đám người mặc áo trắng viền xanh từ học viện Phong Hoa đi ra, đi đầu là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi dung mạo chính trực, hai mắt sáng ngời, theo sau đều là những thiếu niên mười tám mười chín tuổi, người nào cũng đeo một miếng ngọc có khắc hình ngôi sao trước ngực.

Thấy đám người bước ra từ học viện Phong Hoa, những thiếu niên xếp hàng cả một ngày lập tức sốc lại tinh thần.

“Khuyên Vân Tông, Mộ Thần trưởng lão đang ở đâu?” Người đàn ông dẫn đầu hỏi thị vệ đang canh gác trước cửa học viện Phong Hoa.

Tên thị vệ nói thăm vài câu với người đàn ông sau đó chỉ thấy vị đó khẽ nhủ đôi lông mày lười mác, mặt lộ rõ vẻ thất vọng, thờ dài một tiếng rồi dẫn người quay trở vào học viện Phong Hoa.

Phi Yên mang gương mặt bất phân nam nữ đó lặng lẽ theo dõi tình hình, hẩn nhìn quanh một vòng đám người kia rồi đi vội đi đến gốc cây đợi người cùng Quân Vô Tà.

“Xem ra sợi dây dài mà Tiểu Tà Tử để lại không chỉ là ngân lượng, mà còn là một vụ hời lớn.” Phi Yên dựa vào thân cây cười tít mắt.

“Nghe ngóng được gì không?” Kiều Sở vội vã hỏi.

Phi Yên không thừa nước đục thả câu, thẳng thừng trả lời: “Người vừa đi ra là thầy hướng dẫn của khoa khí linh. Viện trưởng của học viện Phong Hoa có một người con trai, từ nhỏ cơ thể đã yếu đuối nhiều bệnh tật, mỗi ngày đều ngâm mình trong thùng thuốc, viện trưởng đã tốn không ít ngân lượng mới có thể duy trì mạng sống cho hắn đến tận bây giờ. Bởi vì trước đây vị công tử đó cơ thể rất yếu, không đi được đường xa nên viện trưởng chỉ có thể để vị đó ở nhà dưỡng bệnh. Đến nay thân thể mới được điều dưỡng khỏe lên một chút, đang chuẩn bị đến Khuyên Vân Tông tìm Tần Nhạc chữa trị, nhưng thật không ngờ Khuyên Vân Tông lại biến mất! Vừa rồi chắc người đó nghe nói Mộ Thần của Khuyên Vân Tông xuất hiện mới vội vàng vàng đi ra, tiếc là...”

Phi Yên cười rất tươi, chỉ cần ở trong đám đông thôi hẳn cũng có thể moi ra thông tin mà bản thân muốn biết.

“Người nói xem, lẽ như viện trưởng của học viện Phong Hoa biết thủ phạm phá hủy Khuynh Vân Tông hôm nay đang định vào học viện của ông ta, có phải sẽ sai người đánh chết chúng ta không?” Kiều Sở - người chỉ muốn thiên hạ đại loạn - cười nói.

Khuynh Vân Tông cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, nếu như muốn Tần Nhạc ra tay, cũng phải để ông ta lột một lớp da đã.

“Ta đoán là có, có điều ta và Tiểu Nhã chắc chắn sẽ không sao, các người thì...” Phi Yên cười vô cùng xấu xa.

Kể ra thì vị công tử nhà viện trưởng số cũng đen, sống gần ấy năm cơ thể phát triển cũng không được tốt, thôi thì cứ ở chỗ Khuynh Vân Tông vừa mới bị Quân Vô Tà phá hỏng mà dưỡng bệnh là được rồi.

Tiểu là cũng muộn rồi.

“Nghe nói hôm nay viện trưởng mời thần y thiên hạ đến học viện Phong Hoa chữa trị cho con trai ông ta, cũng không biết có mời được không.” Phi Yên gãi gãi cằm.

Phi Yên vừa dứt lời, ba người kia cũng gần như cùng lúc nhìn sang Quân Vô Tà.

Thần y?

Người bên cạnh bọn họ chẳng phải chính là thần y giấu tài hay sao?

Sau khi tận mắt nhìn thấy Quân Vô Tà chữa trị cho Kiều Sở và Hoa Dao, bọn họ đã phục sát đất y thuật của Quân Vô Tà rồi.

Quân Vô Tà ngẩng cao đầu, gần như không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, quay đầu đi về phía nhà trọ nơi bọn họ đặt lúc mới đến.

“Về thôi.”

Được thôi, coi như chưa từng có ý nghĩ này đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 385: Nhập học (1)

Sau khi về đến nhà trọ, Phi Yên đưa cho Quân Vô Tà một viên thạch anh trong suốt.

“Học viện Phong Hoa nhập học đầu tiên phải tiến hành kiểm tra giới linh, không cần phải gọi, chỉ cần để tay lên chỗ này là có thể hiển thị giới linh và cấp bậc của người. Tốt nhất là người nên dùng Hắc Miêu thay cho đóa liên hoa kia.” Phi Yên nói rõ hết thủ tục nhập học trong nửa ngày. Những người khác không đáng lo, duy chỉ có giới linh của Quân Vô Tà là không thể hiển thị trước mặt người khác.

“Nhị Kiều từng nói với ta Hắc Miêu đó của người cũng là một thể linh hồn, người thử xem sao.” Hắc Miêu của Quân Vô Tà lại lịch không rõ ràng, đám người Phi Yên cũng không tiện hỏi nhiều.

Quân Vô Tà gật gật đầu, Phi Yên đi rồi nàng mới đặt tay lên viên thạch anh đó, ở giữa bỗng nhiên hiện lên ảo ảnh của một đóa liên hoa, ảo ảnh đó rất mờ, gần như không thể phát hiện ra.

Quân Vô Tà neho neho mắt, mở một quả cầu to đã bị phong bế trong túi Càn Khôn ra, phân nửa quả cầu dập dềnh nước suối trời, bên trong là một đóa Thương Ngự Tuyết Liên lặng lẽ nổi lên.

Rời khỏi học viện Phượng Thê, Quân Vô Tà đem cả Thương Ngự Tuyết Liên theo, có bình đựng nước trời rồi nàng không còn phải lo trường hợp nước trời không đủ dùng nữa.

Vì Thương Ngự Tuyết Liên không ở trong cơ thể Quân Vô Tà nên hình ảnh xuất hiện trên thạch anh kia mới hoàn toàn mờ nhạt, nhưng còn may có thể thấy hình dạng của liên hoa.

Sự xuất hiện của giới linh hệ thực vật sẽ có những ảnh hưởng đáng sợ nhường nào Quân Vô Tà đã đích thân trải qua, bản đồ lăng tẩm của Quân để có cả thấy là bày trong mười hai điện, nếu đã xuất hiện ở học viện Phong Hoa chắc chắn là mười hai điện âm thầm giao phó. Ánh mắt Quân Vô Tà tỏa ra một tia nhìn sắc bén, học viện Phong Hoa này ắt hẳn phải có liên quan đến một trong mười hai điện kia.

Phi Yên hẳn cũng hiểu rõ sự nguy hiểm trong đó nên đêm qua mới chuẩn bị những thứ này cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà trước nay chưa từng thử dùng Hắc Miêu thay cho giới linh thực sự, nàng chỉ có thể lần mò từng chút một để sức mạnh linh hồn chuyển dần lên tay của mình. Nàng đặt tay lên thạch anh lần nữa, ảo ảnh mờ nhạt của liên hoa hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một hình ảnh nhỏ mờ đục của Miêu Nhi.

Chỉ một lát sau Quân Vô Tà đã thờ hồn hên.

Hắc Miêu vẫn còn hôn mê, sinh lực gần như kiệt quệ, Quân Vô Tà không dám động dấy, chỉ có thể liên lạc ngầm với Hắc Miêu thông qua linh hồn. Thế nhưng linh hồn nàng cũng bị thương nặng, trong nháy mắt lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Quân Vô Tà lấy trong túi Càn Khôn ra một chiếc vòng ngọc trang đeo lên tay, điều hòa nhịp thở rồi dựa vào cây nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Vô Tà đợi người cùng đến học viện Phong Hoa, vì lượng người đi lại rất nhiều, năm người phải tách ra đi kiểm tra.

Vì còn sớm nên trước của học viện Phong Hoa mới có một vài người, năm người đã nhanh chóng tìm nơi để kiểm tra. Quân Vô Tà đến chỗ sát vách nhất, người đàn ông phụ trách kiểm tra nhìn nàng từ đầu đến chân, mắt kiên nhẫn chia tay dơ tấm thạch anh trước mắt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lặng lẽ nắm lấy thạch anh, dồn toàn lực linh hồn vào đó, trên mặt thạch anh lập tức xuất hiện ảo ảnh của Miêu Nhi, người đàn ông nhìn thoáng qua nói: “Linh thú... đội đã!”

Người đàn ông dường như phát hiện ra gì đó, sự mất tập trung trên mặt bỗng chốc được loại bỏ, hần ngạc nhiên nhìn hình ảnh hư ảo trên thạch anh, lúc ngừng đầu nhìn Quân Vô Tà ánh mắt có chút thăm dò.

“Dồn toàn lực linh hồn ngươi vào viên thạch anh này.” Người đàn ông kia lại lấy ra một viên thạch anh khác dơ ra trước mặt Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 386: Nhập học (2)

Quân Vô Tà âm thầm rũ mắt, rót linh lực lên trên viên thủy tinh!

Một thứ ánh sắc nhức mắt màu cam ngay lập tức phụt ra, ánh sáng đó thoáng chốc thu hút tất cả các thiếu niên trong ngoài học viện Phong Hoa đến đây kiểm tra!

Mà sau khi nhìn thấy luồng sáng màu cam đó, đám người Kiều Sở vừa qua cuộc kiểm tra đang chuẩn bị đến tìm Quân Vô Tà cũng kinh sợ trong lòng!

Luồng ánh sáng đó thu hút tầm mắt của tất cả mọi người, rất nhiều ánh mắt rơi lên cơ thể nhỏ bé đáng yêu của Quân Vô Tà.

Ánh sáng cam!

Đá nghiệm linh lại phát ra ánh sáng cam!

Điều này chẳng phải có nghĩa là linh lực của tiểu quỷ đó đã đột phá đến tranh linh (*) rồi ư?

Trong cả đội ngũ không tìm ra được thiếu niên nào nhỏ bé hơn Quân Vô Tà, khuôn mặt nàng non nớt, đáng người nhỏ gầy, vừa nhìn đã thấy là một đứa bé đang lớn. Nếu giới linh đã được đánh thức thì nhất thiết phải mười bốn tuổi mới được, nhìn đáng vẻ của nàng thì dù nói nàng mười hai mười ba tuổi cũng có người tin.

Nhưng thiếu niên mới nhỏ bằng này tuổi đã đột phá đến tranh linh rồi!

Tất cả mọi người đều không khỏi bắt đầu suy đoán xem rốt cuộc Quân Vô Tà bao nhiêu tuổi.

Phi Yên đuổi đến nửa đường vừa thấy ánh sáng cam đó thì trong đầu nổ ầm một tiếng.

“Tiêu rồi! Lần này thật sự tiêu rồi!”

Nhập môn thì cơ bản học viện Phong Hoa sẽ chỉ kiểm tra giới linh, trừ phi bản thân tự cho thấy linh lực có đột phá thì mới kiểm tra riêng, dẫu sao thì những người từ mười bốn đến mười sáu tuổi có thể thăng cấp từ xích linh (**) đến tranh linh chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mặc dù có người đột phá thì cũng sẽ không ản giầu.

Ban đầu đám Kiều Sở dự định tìm từ phân bộ trước, với năng lực của họ muốn vào được bản bộ vô cùng đơn giản, cho nên họ cũng không nóng vội.

Nhưng họ không ngờ rằng, bên phía Quân Vô Tà lại xuất hiện điều ngoài ý muốn như thế.

Sao mà đang yên đang lành, người trong học viện Phong Hoa lại cho Quân Vô Tà kiểm tra mức độ linh lực?

Người mười bốn tuổi đã đột phá đến tranh linh, không cần nói cũng biết, nhất định sẽ vào thẳng bản bộ!

Tức rằng bốn người đã kết thúc phần kiểm tra, ngay cả thứ hạng phân chia cũng đã nhận được, căn bản không thể thay đổi!

Bên kia, trong mắt người đàn ông tiến hành kiểm tra Quân Vô Tà đã lộ ra vẻ kinh ngạc. Hần nhìn Quân Vô Tà, mấp máy môi, thầm thì mấy tiếng với bạn đồng hành bên cạnh, bạn đồng hành của hắn lập tức chạy đi.

Không bao lâu, một nam tử tuấn tú mặc bộ cẩm y màu lam chậm rãi đi đến cổng lớn, tiếp đó nhận được phương hướng ánh sáng cam koe lên, hắn đi về phía Quân Vô Tà.

Về mặt Quân Vô Tà tự nhiên, ánh mắt lạnh lẽo.

Nam tử áo lam hơi nhướng mày, nhìn Quân Vô Tà, đột nhiên hắn vươn tay ra, kéo cánh tay Quân Vô Tà đang gác lên trên phiến đá nghiệm linh kia.

Đám người Kiều Sở âm thầm chú ý đến mọi chuyện lập tức đề phòng.

Quân Vô Tà neho mắt, không có bất cứ phản ứng gì.

Nam tử đó chỉ tóm cổ tay Quân Vô Tà, không có động tác nào khác, sau một lát, hắn bỗng cười: “Tranh linh mười bốn tuổi, thật sự là một mầm non tốt.”

Nam tử vừa nói vậy, lập tức gây ra một trận nhốn nháo!

Dù tranh linh mười sáu tuổi không thấy nhiều nhưng cũng không đến mức khiến người ta quá kinh ngạc, song tranh linh mười bốn tuổi...

Quả thực khiến người ta khó lòng tin được!

Lúc mười bốn tuổi, phần lớn mọi người đang làm gì?

Giới linh vừa được đánh thức, chỉ học tu luyện linh lực và đặc tính của giới linh thôi đã cần thời gian nửa năm, đợi đến lúc thực sự bắt đầu tu luyện còn phải trải qua thời gian cọ xát

để thích nghi rất dài nữa.

Mà yêu nghiệt có thể đột phá tranh linh lúc mười bốn tuổi...

Họ thật sự chưa từng gặp bao giờ!

Ai có thể ngờ được, tiểu quý diện mạo xấu xí đó linh lực tu luyện lại nghịch thiên như thế!

***

(*) Tranh linh (橙灵): linh lực phát ra ánh sáng màu cam.

(**) Xích linh (赤灵): linh lực phát ra ánh sáng màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 387: Nhập học (3)

Đối mặt với sự thán phục của mọi người, nét mặt Quân Vô Tà vẫn không có bất kì phản ứng nào. Nàng có thể cảm nhận được thực lực của nam tử áo lam trước mắt không yếu, từ thái độ của những người trong học viện Phong Hoa với hắn, không khó để nhận ra thân phận của hắn e là không đơn giản.

“Thiên tư (*) đến mức này, có thể trực tiếp vào bản bộ rồi.” Nam tử áo lam cười sang sảng, phân thẳng Quân Vô Tà đến bản bộ.

Chỉ một câu nói, không biết đã khiến bao nhiêu thiếu niên ngơ ngác.

Hàng năm những người có thể trực tiếp vào được bản bộ đã ít lại càng ít, nhưng hâm mộ thì cũng chỉ là hâm mộ, họ không có thực lực tranh linh, lời phân phó của nam tử áo lam không có bất cứ sự thiên vị nào, tranh linh mười bốn tuổi vào thẳng bản bộ, đây vốn là chuyện đương nhiên.

Có người vui có người buồn, mấy người Kiêu Sờ thiếu chút nữa thì phụt máu, nam tử áo lam này vừa mở miệng đã phân Quân Vô Tà đến bản bộ, thế thì bảo mấy người họ phải làm thế nào mới tốt đây?

Bây giờ họ đã kiểm tra xong, dù sao cũng không thể chạy về nói với người ta họ cũng muốn kiểm tra linh lực lại đúng chứ?

Nam tử áo lam vốn tưởng rằng tên tiểu tử trước mặt nghe thấy vậy sẽ để lộ ra vẻ vui mừng, nhưng không ngờ rằng khuôn mặt nhỏ lạnh như băng đó vẫn không có bất cứ phản ứng nào, điều này không khỏi khiến hắn có cái nhìn khác với Quân Vô Tà.

Thiên tư tuy khó có được, nhưng tâm tính quá kiêu ngạo và tự mãn sẽ trở thành trở ngại trên con đường tu luyện. Hắn đã từng thấy không ít thiếu niên có thiên tư rất cao, ban đầu bộc lộ tài năng, song trong quá trình tu luyện sau này lại thường gặp chướng ngại, việc tu luyện ban đầu cũng đơn giản nhất, chỉ cần đủ thiên tư thì có thể có đột phá, nhưng càng về sau thì yêu cầu với tâm tính càng cao, việc tu luyện linh lực vô cùng đơn điệu, nếu không chịu đựng được mà chán nản, bị thế tục phồn hoa như gắm vây quanh, dù thiên tư có cao hơn nữa cũng sẽ đình trệ không tiến lên.

Cuối cùng, chỉ có thể là trò cười, ngày còn nhỏ tài giỏi nhưng chưa chắc lớn lên nhất định sẽ có tiền đồ.

“Tiểu gia hòa, người tên gì?” Nam tử áo lam cười hỏi.

“Quân Tà.” Quân Vô Tà nói với vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nam tử áo lam cười khẽ một tiếng.

Khoảnh khắc tiếng cười của hắn tràn ra, Quân Vô Tà đột nhiên cảm nhận được luồng ám truyền tới từ chỗ cổ tay nàng bị nam tử này nắm lấy, không ngừng ủa ồ ạt vào cơ thể nàng, cả người nàng bỗng cứng đờ.

“Đừng căng thẳng, thiên phú tốt như thế, nếu giới linh hư hại thì mất sẽ nhiều hơn được.” Tiếng cười hàm ý của nam tử vang lên bên tai Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, đôi mắt lạnh tanh, phản chiếu dung mạo tuấn tú của nam tử.

Luồng ám đó như có như không, hòa vào trong linh hồn nàng, đang không ngừng lan ra chỗ linh hồn Hắc Miêu.

Đáy mắt Quân Vô Tà bất chợt xẹt qua chút kinh ngạc, nàng có thể cảm nhận rõ ràng rằng linh hồn hết mức khô kiệt của Hắc Miêu đang dần phục hồi nhờ luồng ám đó, khôi phục lại sức sống trước kia từng chút từng chút một!

Phục linh sư!

Trong đầu Quân Vô Tà đột nhiên hiện lên ba chữ.

Tuy Tiểu Hắc khác với giới linh, nhưng bản chất lại cùng là thể linh hồn, nếu phục linh sư có thể hồi phục giới linh, vậy thì đương nhiên cũng có thể hồi phục linh hồn của Tiểu Hắc!

Lúc này, Thương Ngự Tuyết Liên không ở trong cơ thể Quân Vô Tà, linh hồn sống nhờ trong cơ thể nàng chỉ có một mình Hắc Miêu!

Sức mạnh này liên tục làm dịu linh hồn Hắc Miêu!

Đây là sức mạnh của phục linh sư? Đáy mắt Quân Vô Tà đầy sự kinh ngạc, khó trách phục linh sư của học viện Phong Hoa lại trở thành sự tồn tại còn quý hiếm hơn bất kì ai, nếu có phục linh sư trấn thủ, vậy thì trong chiến đấu, mọi người không cần bó buộc chân tay, giới linh bị thương sẽ được chữa trị, thế thì cũng sẽ kéo dài thời gian chiến đấu của chúng!

***

(*) Thiên tư: tư chất trời phú

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 388: Nhập học (4)

Qua rất lâu, nam tử áo lam mới buông tay Quân Vô Tà, khuôn mặt tuần tú hơi tái nhợt, lớp mỡ hôi mỏng lấm tấm bám vào sườn mặt hần.

Mấy người trong học viện Phong Hoa ở bên cạnh vừa thấy nam tử áo lam để lộ ra vẻ mệt mỏi, lập tức qua đỡ.

Nam tử áo lam phát tay, bảo họ lui xuống.

Sức mạnh tiêu hao khi chữa trị cho giới linh của tiểu tử này vượt xa tưởng tượng của nam tử áo lam, đã rất lâu hần chưa từng trải qua sự tiêu hao mãnh liệt như thế, cảm giác đó không giống như khi chữa trị cho một giới linh bị thương mà giống như làm giới linh đã chết sống lại một lần nữa vậy.

Nam tử thâm cười khổ, hiếm khi tốt bụng một lần, vậy mà lại gặp phải chuyện thế này. Hần vốn có thể thu tay khi phát hiện điều bất thường giữa chừng, nhưng không rõ tại sao khi nhìn thấy Quân Vô Tà với khuôn mặt nhỏ lạnh tanh đó gọn lên cảm xúc nơi đáy mắt, hần không nhịn được mà tiếp tục.

Vì thế đến cuối cùng, ngay cả bản thân hần cũng cảm thấy hơi vất vả.

“Ta mệt rồi, các người tiếp tục đi.” Nam tử áo lam từ chối để những người bên cạnh đỡ, nhìn Quân Vô Tà rồi xoay người rời đi.

Quân Vô Tà cảm nhận được linh hồn trong cơ thể đang dần trở nên mạnh hơn, đột nhiên ngừng đầu, khẽ nói với bóng lưng nam tử áo lam đang rời đi: “Đa tạ.”

Bước chân của nam tử áo lam thoáng khựng lại, hần xoay người qua, nhìn khuôn mặt nhỏ lạnh nhạt của Quân Vô Tà, cười nói: “Không cần, nếu người đã là đệ tử của học viện Phong Hoa ta, người làm sư phụ như ta đương nhiên phải chiều cố một chút, Quân Tà phải không? Nếu người có hứng thú, sau khi nhập học có thể đến phân viện Phục Linh tìm ta. Ta tên Cố Ly Sinh.”

Dứt lời, Cố Ly Sinh không dừng lại bất kì lần nào nữa, nhanh nhẹn rời đi.

Cố Ly Sinh? Phân viện Phục Linh? Quân Vô Tà vẫn còn đang trầm suy nghĩ về tin tức Cố Ly Sinh nói lúc rời đi, cổng học viện Phong Hoa đã nhao nhao cả lên!

Nếu lúc trước các thiếu niên ở cổng chỉ hâm mộ Quân Vô Tà thì sau khi Cố Ly Sinh nói xong câu cuối cùng, trong lòng họ nóng rực, chỉ có ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt!

Cố Ly Sinh! Đó chính là người sáng lập phân viện Phục Linh!

Nghe nói tất cả phục linh sư trong thiên hạ bây giờ đều do Cố Ly Sinh dạy bảo!

Trước Cố Ly Sinh, chưa từng có phục linh sư gì cả!

Nhờ Cố Ly Sinh mà học viện Phong Hoa mới có phân viện Phục Linh độc nhất vô nhị!

Tiểu tử tên Quân Tà này, rốt cuộc vận số tốt đến mức nào chứ! Cho dù là tranh linh mười bốn tuổi thì cũng không nên mời đại phạt tôn quý Cố Ly Sinh này đến! Đến thì cũng thôi đi, vậy mà Cố Ly Sinh còn đích thân mời Quân Vô Tà gia nhập phân viện Phục Linh nữa!

Chớp mắt, tất cả các thiếu niên đều sôi sùng sục! Ánh mắt họ nhìn Quân Vô Tà như hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng.

Tất cả mọi người tranh nhau muốn chen chân vào phân viện Phục Linh, tiểu tử này cứ thần thơ ngơ ngẩn như thế mà được nhận rồi!

Còn để lại ấn tượng trong đáy mắt Cố Ly Sinh, thế chẳng phải là tiểu tử này còn chưa vào học viện Phong Hoa đã tỏa sáng rực rỡ rồi hay sao!

Nghĩ đến đây, các thiếu niên tức giận bất bình bèn liếc ánh mắt hâm mộ đổ kị đến hai nam tử mời Cố Ly Sinh đến, cùng là kiểm tra nhập học, vì sao họ lại có thể mời Cố Ly Sinh tới?

Hai người đó cũng rất vô tội, chẳng qua họ cảm thấy linh lực của Quân Vô Tà có thiên phú cực cao, nhưng giới linh lại vô cùng yếu, vì thế mới về mời đạo sư giúp kiểm tra một chút thôi, đâu biết lại mời được Cố Ly Sinh rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người đến chứ? Hơn nữa Cố Ly Sinh còn thấy tiểu tử này thuận mắt còn tiện tay thu nhận nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 389: Nhập học (5)

Được gia nhập vào phân viện Phục Linh, việc này đừng nói là người ngoài, ngay cả Quân Vô Tà cũng chưa từng dám nghĩ đến.

Mục đích chuyến đi này của nàng chẳng qua là vì muốn cùng Kiều Sở tìm ra nơi cất giấu tấm bản đồ da người thứ hai, không ngờ rằng... Quân Vô Tà thế nào cũng không ngờ mình lại được người sáng lập phân viện Phục Linh đề mắt tới.

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn vài tia đổ kị, ganh ghét của những người xung quanh, Quân Vô Tà và mặt bình tĩnh rồi đi, còn đám người Kiều Sở đã sớm biết trước mà đi đến dưới gốc cây lớn tụ tập một chỗ.

Chỉ có điều...

Ánh mắt bốn người họ nhìn về phía Quân Vô Tà vô cùng kỳ quái.

“Tiểu Tà Từ... Trước đây người quen biết Cổ Ly Sinh phải không?” Kiều Sở nhìn Quân Vô Tà, ngập ngừng hỏi về vấn đề mà bấy lâu nay hấn vẫn canh cánh trong lòng.

“Chưa từng gặp qua.” Quân Vô Tà thản nhiên nói.

“Chưa từng gặp ư?” Kiều Sở mở to hai mắt tò vò ngạc nhiên.

“Hắn ta có làm gì người không?” Dung Nhã nhìn Quân Vô Tà một lượt từ trên xuống dưới, thấy nàng vẫn bình yên vô sự thì thở phào nhẹ nhõm.

“Phục linh.” Quân Vô Tà nói.

Bốn người không khỏi sững sờ.

Dung Nhã lại nói: “Cụ thể thế nào?”

Quân Vô Tà không trả lời, chỉ thấy hai tay nàng khẽ nâng lên, sau đó một làn khói đen từ bên trong cơ thể nàng tỏa ra, rồi từ trong tay nàng hiện lên một chú Hắc Miêu xinh xắn.

“Meo meo?”

Có phải ta đã ngủ rất lâu rồi không?

Hắc Miêu nằm trong lòng Quân Vô Tà, thoải mái nhắm mắt lại, cái đuôi dài nhẹ nhàng ngoe nguẩy lên cánh tay nàng.

Quân Vô Tà cúi đầu, trong đáy mắt giờ chỉ có hình bóng Hắc Miêu phản chiếu, mọi sự lạnh lùng ban nãy dường như đều tan biến hết.

Đám người Kiều Sở đã từng nhìn thấy chú Hắc Miêu này, nhưng ngoài Kiều Sở và Hoa Dao, Phi Yên và Dung Nhã bình thường chỉ có thể nhìn thấy nó lúc đang ngủ. Đây chính là lần đầu tiên họ thấy Hắc Miêu tỉnh lại.

Hắc Miêu sau khi được đưa về học viện Phượng Thê, ngay đến Yến Bất Quy còn nói vết thương trên cơ thể Hắc Miêu còn nghiêm trọng hơn so với Quân Vô Tà, gần như không có khả năng tỉnh lại. Thế nhưng lúc này đây trông nó lại vô cùng thoải mái nằm chui rúc vào lòng Quân Vô Tà, điều này có nghĩa là gì?

“Trên thế giới này, ai là người có thể chữa trị cho giới linh được chứ?” Mắt Hoa Dao hơi nheo lại, dừng nói là Hạ Tam Giới, cho dù là Trung Tam Giới, năng lực cao đến mức này thực sự là chưa từng nghe thấy.

Ban đầu bọn họ cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những tin tức liên quan đến phục linh sư mà mình nghe được. Nhưng khi nhìn thấy Hắc Miêu được chữa trị đang sống sờ sờ ngay trước mắt, bọn họ không muốn tin cũng không được.

“Bây giờ cả bốn người chúng ta đều bị phân ra mỗi người đi một nơi, một mình Tiểu Tà Từ ở lại bản bộ không cần phải làm gì, chỉ cần đợi chúng ta đi qua là được... Ấy, không phải cái tên Cổ Ly Sinh kia bảo người đến phân viện Phục Linh tìm hấn sao? Nếu như thực sự có thể học được một chút thuật phục linh cũng là chuyện tốt.” Phi Yên cười ha hả nói.

Quân Vô Tà khẽ gạt đầu, nhân cơ hội này, nàng cũng muốn tìm hiểu thêm các hình thức tu luyện linh lực khác, bởi linh lực mà nàng đang sử dụng bây giờ hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng.

Việc phân bố được đánh giá ba tháng một lần, nếu như linh lực có thể cải thiện rõ rệt thì lúc đó sẽ có cơ hội để gia nhập bản bộ. Đám người Hoa Dao muốn gia nhập vào học viện Phong Hoa tại bản bộ thì nhanh nhất cũng phải đợi sau khi nhập học ba tháng.

Năm người lúc đó coi như đã thương lượng xong.

Các đệ tử sau khi vượt qua kỳ thi sát hạch sau ba ngày liền được cho phép gia nhập vào học viện.

Quân Vô Tà trở lại nhà trọ, đặt Hắc Miêu lên bàn, mở túi Càn Khôn ra để dưỡng dục Thương Ngự Tuyết Liên.

“Vết thương của tên nghiệt này... có vẻ như không nhẹ hơn ta chút nào cả”. Hắc Miêu đứng ở trên bàn, hai mắt nó lim dim, nhìn vào hình dáng Thương Ngự Tuyết Liên hôm nay, ký ức cuối cùng của nó chính là trận chiến đẫm máu ở Vân Sơn. Trận chiến đó sẽ in sâu trong tâm trí nó mãi mãi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 390: Nhập học (6)

Ta sẽ chữa khỏi cho nó.” Quân Vô Tà hé mắt. Trước khi tới học viện Phong Hoa, nàng vẫn chưa hoàn toàn nghĩ ra cách, chỉ có thể dựa vào nước suối trời, nhưng lại được tận mắt chứng kiến thuật phục linh của Cổ Ly Sinh, Quân Vô Tà phần nào đã có ý thức ghi nhớ thuật phục linh trong đầu.

Hắc Miêu chỉ cọ cọ vào lòng bàn tay Quân Vô Tà.

...

Ngày sát hạch cuối cùng ở học viện Phong Hoa cũng đã kết thúc. Phần lớn thanh niên ở đây được trúng tuyển vào phân bộ, chỉ có một số người được gia nhập bản bộ.

Quân Vô Tà và với mười mấy người cùng nhau gia nhập bản bộ, chỉ là từ đầu đến cuối, nàng bị mọi người xung quanh xa lánh, lúc nào cũng đi ở cuối hàng.

Trước hóm Quân Vô Tà được Cố Ly Sinh để mắt tới, những thanh niên ở đây đã sớm lan truyền ra, có thể gia nhập được vào bản bộ đều phải là những người vô cùng tài năng. Bọn họ ngay từ khi còn nhỏ đã rất tự lập, vào được học viện Phong Hoa, ai nấy đều có suy nghĩ trong đầu là phải gia nhập được phân viện Phục Linh. Nhưng không ngờ rằng, vị trí ấy lại bị một tên tiểu quý tử thường tước mất, đương nhiên có chút không cam lòng.

Dẫn đầu đoàn học sinh vào học viện là một thiếu niên khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, trước ngực có đeo miếng ngọc bội khắc hình ba ngôi sao, dọc đường đi không hề mở miệng lấy một lần, ngay cả khi có một thiếu niên khác đến bắt chuyện thì cũng bị ánh mắt lạnh băng của hắn ta dọa cho phát sợ.

Học viện Phong Hoa không hổ danh là một trong ba học viện hàng đầu, kiến trúc ở mỗi nơi trong trường đều xa hoa lộng lẫy đến mức khó tin, nhưng cái sự xa hoa ấy lại không hề có vẻ gì là phàm tục, mà ngược lại bầu không khí ở đây rất trong lành. Mỗi nơi đi qua, ánh mắt mỗi tân sinh đều chưa từng nhàn rời mà nhìn ngắm tất cả mọi thứ xung quanh, hận không thể ngay lập tức thu hết những gì vừa nhìn thấy ở học viện vào trong trí nhớ.

Sau khi dẫn mọi người đến một điện, thiếu niên dẫn đường bỗng nhiên dừng lại, hắn quay lại và nhìn vào đám đông thiếu niên đang đứng đằng sau, mặt không chút thay đổi nói: "Những tân sinh vào trường, sẽ có sư huynh sư tỷ đến chỉ dẫn các ngươi".

Thiếu niên kia vừa nói xong, từ phía đại điện đằng sau bỗng xuất hiện hơn mười thiếu niên diện mạo tuấn tú, trước ngực ai nấy đều đeo ngọc bội. Bọn họ cũng chỉ khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, trên mỗi miếng ngọc bội đeo ở trước ngực đều có khắc hình ba ngôi sao.

Học viện Phong Hoa trước nay luôn rất quy củ, đều là giao tân sinh cho các học sinh cũ làm quen một lượt, đương nhiên điều này chỉ là giới hạn đối với các đệ tử có thể dễ dàng vượt qua kỳ sát hạch đầu tiên, được gia nhập vào bản bộ, còn đối với những người từ phân bộ thăng lên thì sẽ không có đặc quyền này.

Ai nấy đều hiểu rằng, sau này phần lớn thời gian đều sẽ phải dựa vào các sư huynh, nên không khỏi hưng phấn mà ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt đầy hy vọng hướng về phía các thiếu niên đang đứng trước mặt.

“Đây chính là những tân sinh của năm nay sao? Chẳng có gì đặc biệt!” một thiếu niên trước ngực đeo ngọc bội uể oải ngáp một cái, nhìn những tân sinh trước mặt này, hắn chỉ thấy vô cùng phiền phức.

Chỉ dẫn tân sinh, nghe thì có vẻ hấp dẫn nhưng trên thực tế lại là việc mà các đệ tử như hắn không muốn làm nhất.

Những tân sinh bước vào học viện Phong Hoa, về cơ bản là không biết gì về quy tắc trong trường. Thế nên bọn họ không chỉ sẽ phải giải thích từng thứ một mà còn phải phân chia thời gian tu luyện của bản thân để chỉ dẫn cho những tân sinh. Việc này đối với họ mà nói vừa nhàm chán lại vừa lãng phí thời gian, mà một khi họ đã nhận trách nhiệm tiếp quản thì sẽ phải mất ít nhất hai năm để có thể đá thứ phiền phức ấy đi.

Nếu như không bị chọn trúng, bọn họ chắc chắn sẽ không nguyện ý mà đi tiếp nhận mớ phiền phức này.

Bởi, vì những lí do đó mà tất cả đệ tử ở học viện Phong Hoa không có một chút cảm tình nào dành cho tân sinh, trên mặt càng không nên nhắc tới cái gì mà thân sắc tốt.

Trong đầu luôn luôn tâm niệm chết sớm đầu thai sớm nên các đệ tử của học viện Phong Hoa này đành tiện tay chỉ một tên đệ tử mới mà mình thấy có vẻ vừa mắt.

Phương thức lựa chọn của bọn họ thực ra rất đơn giản, lấy độ tuổi làm chuẩn, tuổi càng lớn thì họ càng bớt lo, còn nếu như quá nhỏ thì chỉ càng gây thêm phiền phức cho họ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 391: Nhập học (7)

Chẳng mấy chốc, những thiếu niên kia đã lựa chọn xong cho mình những tân sinh, đến cuối cùng, chỉ còn sót lại người nhỏ tuổi nhất trong đám tân sinh chính là Quân Vô Tà.

Một thiếu niên không kịp tranh cướp tân sinh về phía mình, nhú mày nhìn Quân Vô Tà, về mặt đánh giá nhìn Quân Vô Tà vóc dáng gầy nhỏ một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt chán ghét, thái độ hết sức miệt thị.

“Ngươi mới có mười bốn tuổi?” Thiếu niên nhú mày đi tới trước mặt Quân Vô Tà, về mặt sőt sáng.

Quân Vô Tà chỉ lạnh nhạt gật đầu đáp lại, không thèm để ý đến thái độ khó chịu của thiếu niên kia.

“Giới linh hệ gì?” Thiếu niên kia lại hỏi.

“Hệ thú”.

“Hừ!” thiếu niên khề chữi rủa một tiếng, quay đầu lại nói với thiếu niên dẫn đầu đám tân sinh, nói: “Ta là khí linh, tên nhóc này ta gánh không nổi”.

Thiếu niên dẫn đầu có chút không kiên nhẫn cau mày, thông thường người hướng dẫn tân sinh phải có cùng hệ giới linh với tân sinh, không cùng hệ giới linh hay không cùng phương pháp tu luyện, dù có mang danh là hướng dẫn đi chẳng nữa thì cũng không thể chỉ dạy được bất cứ thứ gì về phương pháp tu luyện linh lực.

Những tân sinh đã chọn được nhóm đều không có ý tốt mà mỉm cười chế giễu Quân Vô Tà bị bỏ lại còn mỗi một mình.

Trong lòng bọn họ ban đầu vốn còn có đôi chút ngưỡng mộ xen lẫn đố kỵ với Quân Vô Tà, nhưng giờ phút này tất cả đều hóa thành cười nhạo.

Cho dù tên nhóc này may mắn được Cố Ly Sinh nhìn trúng thì đã sao? Lúc này không phải đang bị các sư huynh ghét bỏ hay sao.

Một đám thiếu niên đang hả hê cười thầm trong bụng.

Trước sự chế cười của đám tân sinh và sự ghét bỏ của thiếu niên kia, Quân Vô Tà không hề nhúc nhích, chỉ đưa ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía họ, đáy mắt không có bất kỳ

sự dao động nào.

“Thú linh? Vậy thì giống với hệ giới linh của ta rồi!” Một giọng nói sang sảng từ trong đại điện vang lên, chỉ thấy ngay sau đó là một thiếu niên khí chất vô cùng hiên ngang, khuôn mặt anh tuấn, vóc dáng cao lớn, ánh nắng xuyên qua từng bước chân tiến vào đại điện, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân, vừa nhìn thấy liền khiến người ta có cảm giác thân thiết bội phần.

Đám đệ từ ở trong đại điện vừa nhìn thấy thiếu niên kia xuất hiện, trên mặt đồng loạt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Còn đám tân sinh thì không biết thiếu niên kia là ai, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng cạnh sư huynh của mình, im lặng không hề răng nửa lời, chỉ dám nhìn theo người kia đang bước nhanh về phía họ, một thiếu niên với nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

“Phạm sư huynh! Sao huynh lại ở đây?” Thiếu niên kia còn đang mải nghĩ lý do từ chối việc tiếp quản Quân Vô Tà, vừa nhìn thấy thiếu niên cao lớn liền ngẩng cả người, đáy mắt lộ rõ vẻ bối rối.

Phạm Cẩm khẽ cười một tiếng, giọng lên vỗ vỗ bả vai của thiếu niên kia, nói: “Các người đến tiếp đón các sư đệ sư muội, đương nhiên ta cũng muốn đến xem.”

Nói xong, ánh mắt Phạm Cẩm liền hướng về phía Quân Vô Tà đang bị bỏ lại một bên, ánh mắt của hắn không hề có chút gì khinh thường, chỉ nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: “Người vẫn chưa được sư huynh nào thu nhận sao?”

Quân Vô Tà thoáng nhìn qua Phạm Cẩm, không hề có ý định mở miệng đáp lại.

Mà trong cơ thể nàng, Hắc Miêu đang không ngừng giờ móng vuốt cào cào.

Thu nhận cái gì chứ!

Chủ nhân của ta lại cần người khác phải thu nhận sao!

Thiếu niên vừa từ chối nàng thì ho khan một tiếng, nói: “Phạm sư huynh, không phải ta không muốn thu nhận hắn, mà là... Thực ra hệ giới linh của ta và hắn không giống nhau, có thu nhận thì cũng chỉ là dạy hư học sinh thôi!” Vốn dĩ thái độ vừa rồi của hắn là cao ngạo và ghét bỏ, vậy mà trước mặt Phạm Cẩm đều hóa thành ý tốt.

Phạm Cẩm cười khoát tay một cái, nói: “Việc này người không cần phải bận tâm nữa, nếu như hệ giới linh của người và hắn đã khác nhau như thế, vậy giao tiểu tử này cho ta chỉ dẫn là được rồi, lâu rồi ta cũng chưa thu nhận sư đệ.”

Phạm Cẩm nói xong, liền quay về phía Quân Vô Tà, đáy mắt ẩn chứa nụ cười thân thiện.

“Cái gì? Phạm sư huynh... Huynh... Huynh định thu nhận hắn sao?” Thiếu niên kia kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm, nghi ngờ không biết có phải lúc này mình đã nghe nhầm rồi không.

“Đúng vậy! Ta thấy tiểu tử này rất vừa mắt, tự nhiên muốn thu nhận thôi!” Phạm Cẩm nở nụ cười ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 392: Nhập học (8)

Phút chốc, trong đại điện vang lên những tiếng hít vào kinh ngạc, sắc mặt ai nấy đều trở nên trắng bệch hết sức khó coi.

“Thời gian không còn sớm nữa, mọi người dẫn các sư đệ đi làm quen một chút đi, tiểu tử này, tạm thời sẽ do ta chỉ dạy.” Dứt lời, Phạm Cẩm mặc kệ biểu tình trên mặt đám đệ tử kia đang hết sức kinh hãi, vỗ một cái lên bả vai của Quân Vô Tà, ý là muốn nàng đi theo mình, sau đó quay người rời khỏi đại điện.

Quân Vô Tà mặc dù không biết vị “Phạm sư huynh” này rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng so với đám thiếu niên khó ưa kia thì dù sao hắn vẫn là sự lựa chọn tốt nhất lúc này rồi.

Mãi đến tận khi Phạm Cẩm đưa Quân Vô Tà từ trong đại điện đi ra, biểu tình trên mặt đám đệ tử kia vẫn chưa có cách nào khôi phục lại như bình thường.

Có tên đệ tử mới đến lấy hết can đảm, quay sang sư huynh đứng cạnh mình hỏi: “Sư huynh, vị Phạm sư huynh kia có vấn đề gì sao?” Tại sao nét mặt của các người lại có vẻ sợ hãi như thế...

Tên sư huynh kia thờ dài, xoa xoa chân mày nói: “Người đó là Phạm Cẩm! Con nuôi của viện trưởng, đứng thứ tư tại đại hội Đấu Linh của học viện Phong Hoa, tên tiểu tử kia rốt cuộc là may mắn đến mức nào mà lại có thể được Phạm Cẩm thu nhận cơ chứ!”

Phạm Cẩm có thân phận vô cùng đặc biệt, chẳng những được thừa hưởng ánh hào quang từ thân phận con nuôi của viện trưởng, mà bản thân giới linh của hắn cũng rất mạnh mẽ, linh lực mà hắn tu luyện được so với nhóm đệ tử của học viện Phong Hoa thì phải nói là bỏ lại xa.

“Sao cơ?” Tên đệ tử mới tròn tròn mắt, không dám tin vào những gì mà hắn vừa nghe.

Vị sư huynh kia trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận quay người bỏ đi. Tên đệ tử mới dù trong lòng vẫn còn tràn ngập kinh hãi cũng chỉ còn cách nhanh chóng đuổi theo sư huynh của hắn.

Những tân sinh còn lại nghe được tin tức đó cũng khiếp sợ không kém là bao, giống như sét đánh ngang tai vậy, toàn thân cứng đờ chỉ còn biết đứng chôn chân tại chỗ.

Con nuôi của viện trưởng... Đứng thứ tư đại hội Đấu Linh...

Vốn dĩ đám đệ tử kia còn đang cười nhạo Quân Vô Tà không có ai thèm thu nhận, nhưng đến bây giờ bọn họ nửa lời cũng không dám hé răng, cứ cho là bọn họ chưa biết chuyện gì bên trong học viện Phong Hoa thì ít nhất cũng phải biết hai danh hiệu kia của Phạm Cẩm là như thế nào chứ.

Từ thái độ của các đệ tử đối với Phạm Cẩm lúc này có thể thấy rằng, các sư huynh ở đây không một ai có thể sánh được với hắn.

Đầu tiên là được Cổ Ly Sinh nhìn trúng, giờ lại được Phạm Cẩm thu nhận...

Việc Quân Vô Tà bất ngờ may mắn như thế khiến cho tất cả đệ tử trong học viện hận sôi máu, hận không thể lập tức thế chỗ của nàng.

...

Quân Vô Tà đi phía sau Phạm Cẩm, một mạch ra khỏi đại điện, đi trên đường lớn của học viện Phong Hoa, bóng dáng của hai người một trước một sau thu hút ánh nhìn của các đệ tử khác trong trường.

“Người là Quân Vô Tà đúng không?” Phạm Cẩm vừa đi vừa quay sang Quân Vô Tà đang theo ở phía sau nói.

“Phải”.

“Haha, không cần căng thẳng như vậy, tính ta cũng tương đối thoải mái, chính là Cổ thúc thúc kêu ta tới tìm người, người miêu tả quả thật không sai, nhỏ tuổi nhất hẳn là người rồi” Phạm Cẩm tỉnh tỉnh khoáng đạt, môi cười nói ra đều mang theo ý cười.

Quân Vô Tà đang đi bỗng dừng lại một chút, nhìn vào bóng lưng Phạm Cẩm, tỏ vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

“Sao vậy?” Bước chân Phạm Cẩm cũng đột ngột dừng theo.

“Không có gì!” Quân Vô Tà rũ tầm mắt xuống, đáy mắt thu lại chút tâm tư vừa mới chớp nỡ.

Cổ Ly Sinh sắp xếp người đến chỉ dạy nàng như thế, chắc hẳn sáng sớm ngày kia sẽ thông báo trước mặt tất cả mọi người, như vậy có thể sẽ mang tới cho nàng khá nhiều phiền toái. Hắn sắp xếp như vậy, hẳn là muốn thu nhận nàng vào phân viện Phục Linh rồi, dù sao đây cũng là ý định của nàng.

Học viện Phong Hoa ở bản bộ tổng cộng có tất cả ba phân viện, phân viện Phục Linh, phân viện Khí Linh và phân viện Thú Linh. Mặc dù bên ngoài Quân Vô Tà là thú linh, nhưng giới linh chân chính của nàng lại là Thương Ngự Tuyệt Liên, dù cho có vào phân viện khác đi chăng nữa cũng chỉ là tốn công vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 393: Bạn cùng phòng không hòa hợp (1)

Hai người dừng chân trước một gian phòng tại học viện Phong Hoa, Phạm Cẩm sau khi đưa cho Quân Vô Tà y phục liền đưa nàng tới gian phòng của mình.

Bên trong gian phòng, một thiếu niên lùn da tái nhợt, âm trầm, đang ngồi đọc sách bên bệ của sổ. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt âm trầm lướt qua. Ánh mắt đó khiến người ta nhìn vào có cảm giác không thoải mái. Lúc đầu, ánh mắt hắn thoáng dừng lại trên người Quân Vô Tà một chút rồi khẽ nhủ mảy, nhưng khi nhìn thấy Phạm Cẩm đứng đằng sau thì đôi mắt ấy chợt sáng lên, ẩn chứa suy nghĩ gì đó nhưng rất nhanh liền thu tầm mắt lại, tiếp tục đọc cuốn sách đang cầm trên tay.

“Sau này người sẽ sống ở đây, ta ở lầu bảy, phòng ngoài cùng phía bên phải, nếu có bất cứ việc gì thì cứ đến tìm ta.” Phạm Cẩm nở nụ cười, dứt lời liền vỗ vỗ vai Quân Vô Tà động viên nàng.

Quân Vô Tà gật đầu. Phạm Cẩm cáo từ xong liền quay lưng đi.

Quân Vô Tà nhìn cách bài trí trong phòng, cũng không có ý kiến gì.

Chỗ ở của nam và nữ trong học viện Phong Hoa tách biệt nhau, số lượng toàn bộ đệ tử nữ so với đệ tử nam không đến một phần mười.

Giường của Quân Vô Tà nằm ở phía bên phải, đối diện là giường của một thiếu niên âm trầm, nàng cũng không có hứng thú muốn quen người khác như thế nào, chỉ chăm chú sửa sang lại đồ đạc của mình.

Ngoại trừ quần áo và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, Phạm Cẩm còn chuẩn bị cho nàng một ít đồ dùng thiết yếu thường ngày, vô cùng chu đáo.

Từ lúc Quân Vô Tà bước vào phòng đến tận khi nàng đã sắp xếp xong tất cả, bạn cùng phòng của nàng cũng không hề hé răng nửa lời, cả phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh sột soạt của sách.

Một lát sau, một thiếu niên đeo ngọc bài trước ngực bước vào cửa, khi nhìn thấy Quân Vô Tà đang ngồi trong phòng, lúc đầu hắn ta hơi sững sờ một chút, ngay sau đó liền bước đến phía mép giường thiếu niên âm trầm kia.

“Doãn Ngôn, tiểu tử này là bạn cùng phòng mới của người hả?” Người đó nhìn thiếu niên đang cúi đầu đọc sách kia, nói.

Doãn Ngôn ngẩng đầu, khẽ gạt một cái, thần sắc có chút không kiên nhẫn.

“VẬY sau này người phải chịu khổ rồi, cái bọn tân binh vừa mới nhập học này, đều là một lũ phiền phức. Không biết viện trưởng nghĩ gì trong đầu nữa, loại tay mơ như vậy đáng lẽ phải lập tức cho xuống phân viện để tu luyện cho tốt đã chứ, lại đem tới bản bộ làm cái gì không biết.” Thiếu niên không một chút e ngại mở miệng, hoàn toàn không để ý đến Quân Vô Tà đang ở ngay bên cạnh.

Doãn Ngôn nhếch mép nói: “Nếu thực sự phiền phức, thì tốt hơn hết là nên thành thật một chút.” Lời này, vừa giống như đang nói với thiếu niên kia, vừa giống như đang cảnh cáo Quân Vô Tà.

“Thôi được rồi, hôm nay ta nghe nói, Phạm Cẩm vậy mà lại dẫn một tên tay mơ trở về, người nói xem hắn ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Sắp phải cử hành hôn lễ rồi, hắn lại đưa bình đầu (*) này về để làm cái gì?”

Doãn Ngôn nghe xong, ánh mắt đột nhiên trở nên âm u, hai mắt hướng về phía Quân Vô Tà đang yên lặng ngồi ở trên giường lúc này vừa gọi Hắc Miêu đi ra. Nàng ngồi dựa vào giường, trong khi Hắc Miêu thì đang cố chui rúc vào giữa hai chân nàng. Khung cảnh hòa hợp ấy khiến người ta không thể nói ra được bằng lời.

Doãn Ngôn bất ngờ đứng dậy, đi về phía Quân Vô Tà.

Một bóng đen bỗng nhiên bao phủ ở phía đuôi giường, Quân Vô Tà chậm rãi ngược mắt lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào ánh mắt âm đậm tĩnh mịch kia.

“Học viện Phong Hoa không cho phép tùy ý triệu hồi giới linh, ngươi không nhìn thấy sao? Không nhìn thấy quy tắc viết trên bảng nội quy à?” Giọng nói âm trầm của Doãn Ngôn khiến người ta không khỏi cảm thấy run sợ.

Vậy mà trong mắt Quân Vô Tà không hề có một chút sợ hãi nào, chỉ là nàng không có một chút cảm xúc nào khi nhìn ánh mắt tràn đầy địch ý của “bạn cùng phòng”.

Thiếu niên vừa nẩy bước vào phòng cũng không khỏi sững sốt, trong giọng nói của Doãn Ngôn chứa đầy hàm ý đối địch, điều này đến kẻ ngu cũng nhận ra.

Mặc dù bọn hắn vốn dĩ không ưa đám học sinh mới vào trường, nhưng lời nói vừa rồi của Doãn Ngôn cũng có phần hơi quá rồi.

Quân Vô Tà chỉ lạnh lùng nói: “Trong vòng ba thước.”.

Dứt lời liền rũ mắt xuống, thậm chí nàng còn không thèm liếc Doãn Ngôn lấy một cái.

***

(*) Bình đầu: ý chỉ người thừa thãi, người bị ghét bỏ, con ghê.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 394: Bạn cùng phòng không hòa hợp (2)

Doãn Ngôn đột nhiên nhủ mảy, học viện Phong Hoa có quy định đệ tử không được tùy ý triệu hồi giới linh, nhưng trong quy định này vẫn còn một điều kiện đó là giới linh ba thước trở lên không được tùy ý triệu hồi, ba thước trở xuống không bị cấm.

Quân Vô Tà chẳng qua mới nhập học hôm nay, quyền nội quy đây của học viện mới lật qua vài lần, Doãn Ngôn cho rằng nàng không biết đến điều kiện này. Không ngờ nàng không những biết mà còn không hề do dự dùng chính điều này chặn họng hắn, hơn nữa thái độ rất xác xược!

Quân Vô Tà mới chỉ xem qua vài trang của quyền nội quy, có điều Doãn Ngôn không biết trời sinh nàng có bản lĩnh nhìn thoáng qua đã nhớ ngay, sau khi vào trong phòng nàng đã lật qua lật lại quyền nội quy ba lần, mọi quy định bên trong nàng đã thuộc nằm lòng.

Doãn Ngôn muốn dựa vào quy định nàng không biết để gây sự, e là tính nhầm rồi.

“Ngươi còn dám cãi?” Đôi mắt u ám của Doãn Ngôn ngăn ngăn nước, nhưng phàm là học viên mới vào học viện Phong Hoa nhìn thấy bề trên có người nào là không nom nớp lo sợ. Không muốn nói là Doãn Ngôn mượn cớ dạy dỗ Quân Vô Tà, cho dù là không mượn cớ, Doãn Ngôn nhất nhất muốn răn dạy Quân Vô Tà thì nàng chỉ có thể thành khẩn chấp nhận, đâu có chỗ cho nàng cãi lại!

Doãn Ngôn đúng là lần đầu tiên gặp kiểu học viên mới này.

“Ngươi thật Ồn.” Quân Vô Tà liếc nhìn Doãn Ngôn.

Mặt Doãn Ngôn biến sắc trắng bệch.

Thiếu niên bên cạnh thấy tình hình bất thường, lập tức đi lên trước kéo cổ tay Doãn Ngôn nói: “Ninh sư tỷ tìm huynh có việc, đừng chấp nhặt với loại lính mới.”

Nghe đến ba chữ “Ninh sư tỷ”, vẻ mặt u ám của Doãn Ngôn liền biến mất, hắn tròn mắt nhìn Quân Vô Tà rất hung dữ, rồi đi cùng thiếu niên kia.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Hắc Miêu chà chà mu bàn tay Quân Vô Tà: “Tên đàn kia hình như cố ý gây sự với chủ nhân, có phải người nhân lúc ta ngủ lại chọc giận ai rồi không?” Hắc Miêu hiểu rõ môn một tính cách của chủ nhân, nàng trước nay không phải người nhiều chuyện, cũng không ưa gây chuyện thị phi, nhưng hành động lạng lè cô độc kia lại thường khiến một số người không vừa ý.

Giống như khi nãy, cái người tên Doãn Ngôn kia tuy trong lòng có ý nghĩ xấu với Quân Vô Tà, nhưng có thể hét một câu “Ngươi thật Ồn” vào mặt sư huynh, e là chỉ có chủ nhân của hắn mà thôi.

Khả năng xử lý khéo léo sự việc, cả đời này Quân Vô Tà cũng không thể có.

“Chưa từng thấy.” Quân Vô Tà thuận miệng trả lời.

Hắc Miêu thở dài, quả nhiên tính cách của chủ nhân hắn không được người khác hoan nghênh đến vậy, rõ ràng là lần đầu gặp mặt, đối phương lại nảy sinh lòng thù hận với nàng.

Hắc Miêu đang cảm thán về bộ dạng châm biếm của chủ nhân thì người vừa bước vào phòng cùng Doãn Ngôn không kìm được mới hỏi.

“Hôm nay huynh làm sao vậy? Lại tích cực với một tên lính mới mới nhập học đến vậy, nếu như đúng là không thuận mắt, xử lý riêng là được rồi, hà tất phải hạ mình.” Người đó cứ nghĩ ở học viện Phong Hoa thường không có chuyện mở lời dạy dỗ lính mới.

Doãn Ngôn nhủ mảy nói: “Hắn do Phạm Cẩm dẫn đến.”

Thiếu niên kia hơi sững người, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

“Nếu đã như vậy huynh tự mình xử lý là phải rồi, một tên lính mới cho dù có Phạm Cầm chống lưng, huynh muốn đùa giỡn với hắn chẳng phải chuyện dễ như trò bàn tay hay sao. Đừng quên huynh là đệ tử của phân viện Phục Linh, dù có gây ra chút chuyện cũng chẳng ai dám làm gì.”

Lông mày Doãn Ngôn cuối cùng cũng dần ra, khóe miệng khẽ cười mỉa mai: “Dẫu không có Phạm Cầm, chỉ dựa vào cái khẩu khí ban nãy tiểu tử đó nói với ta, ta cũng không định bỏ qua cho hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 395: Bạn cùng phòng không hoà hợp (3)

Thiếu niên kia gạt đầu lia lịa, toát mồ hôi lạnh, Doãn Ngôn nhìn thì rất nhỏ nhả tử tế, nhưng tính cách nham hiểm lại khiến người ta sợ hãi.

“Ninh sư tỷ tìm ta có việc gì?” Doãn Ngôn đẹp chuyện của Quân Vô Tà sang một bên, hỏi.

Thiếu niên lắc lắc đầu: “Ninh sư tỷ không nói gì, chỉ kêu đệ bảo huynh qua đó.”

Doãn Ngôn không hỏi thêm nữa.

Lát sau hai người đã đến tầng hai Tầng Thụ Các của phân viện Thủ Linh, một thiếu nữ vận trang phục của đệ tử học viện Phong Hoa đang đứng dựa vào cửa sổ. Ánh nắng từ cửa sổ chiếu rọi lên người nàng, toàn thân tỏa ra vàng hào quang mê đắm lòng người.

Thiếu nữ khẽ cúi đầu, xem quyển sách trên tay, ánh mắt chăm chú.

Doãn Ngôn nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của nàng hắng giọng nói: “Ninh sư tỷ.”

Thiếu nữ ngẩng đầu, ngũ quan tuyệt mỹ khí chất hơn người cùng ánh mắt cao ngạo ấy thật khiến người khác không thờ nổi.

Bắt gặp ánh nhìn chăm chú của nàng, Doãn Ngôn vội cúi đầu.

Thiếu nữ nhìn sang thiếu niên đứng bên cạnh, hắn biết điều lui xuống.

Lúc này nàng mới từ từ nói: “Tên đệ tử mới Phạm Cầm đưa tới ở cùng với người?”

Doãn Ngôn trả lời: “Đúng vậy, đệ cũng vừa mới biết.”

Thiếu nữ tiếp tục nói: “Người đã gặp tân sinh đó rồi?”

“Phải.”

“Thấy thế nào?”

“Rất ít tuổi, nhiều nhất có lẽ là mười bốn mười lăm tuổi, có điều cơ thể ốm yếu ấy đúng là không nhìn nổi.” Doãn Ngôn thành thật trả lời, nếu Phạm Cầm không đích thân đưa Quân Vô Tà vào tận phòng, hắn căn bản không thêm để ý đến bạn cùng phòng mới đó.

Thiếu nữ khẽ nheo mắt: “Người không đáng để mắt đến lại khiến Phạm Cầm cất công đưa tới?”

Học viên cũ của học viện Phong Hoa tuy có trách nhiệm đón tân sinh, nhưng việc này cũng có điều lệ riêng, mỗi năm người đón tân sinh sẽ được chọn ngẫu nhiên, nói ai người đó sẽ bị chọn.

Thế nhưng, trong cái ngẫu nhiên này lại có hai trường hợp đặc biệt.

Trong đó đệ tử phân viện Phục Linh không cần tham gia, người của phân viện Phục Linh luôn rất ít, cũng không biết phân viện trưởng Cổ Ly Sinh lấy tiêu chuẩn gì để chọn đệ tử mà mỗi năm số người vào được phân viện Phục Linh nhiều nhất cũng chỉ có hai ba người. Hơn nữa không phải nói vào được phân viện Phục Linh là có thể yên tâm, lẽ như trong lúc tu luyện bị Cổ Ly Sinh phát hiện đệ tử của mình không hề thích hợp để tiếp tục, hắn sẽ không khách khí mà đuổi khỏi phân viện. Tóm lại trong số hai ba người được tuyển vào phân viện mỗi năm đến cuối cùng cũng chỉ còn lại một người.

Hiện tại số lượng đệ tử phân viện Phục Linh cũng chỉ có tám chín người mà thôi.

Thế nhưng tám chín người này lại là những người mà đệ tử của cả học viện ghen tỵ! Có thể nói người trong học viện ngoài tu luyện ra không cho phép làm bất cứ chuyện gì khác, biến họ trở thành những phục linh sư xuất sắc nhất cũng chính là mục đích của học viện Phong Hoa.

Tuy nhiên ngoài đệ tử phân viện Phục Linh ra vẫn còn một số người không cần đón tân sinh.

Đó chính là mười người đứng đầu đại hội Đấu Linh!

Cuối mỗi năm, học viện Phong Hoa sẽ tổ chức đại hội Đấu Linh, không phân biệt chủng loại giới linh, họp lại cùng thi đấu, cuối cùng chọn ra mười người xuất sắc nhất.

Mà mười người này sẽ được hưởng những đãi ngộ cao nhất của học viện Phong Hoa, cho dù là trong chuyện tu luyện hay những phương diện khác đều được đối đãi cao hơn bất kỳ đệ tử nào. Có thể nói đại hội Đấu Linh hàng năm này chính là lúc học viện Phong Hoa đấu tranh kịch liệt nhất.

Trong đại hội Đấu Linh năm ngoái, Phạm Cầm đã đứng thứ tư, vì thế hắn hoàn toàn không cần đón tân sinh, suy cho cùng cũng chỉ là việc lãng phí thời gian công sức.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 396: Bạn cùng phòng không hòa hợp (4)

Doãn Ngôn khẽ gật đầu, câu nói của Ninh sư tỷ không khỏi khiến hắn thêm nghĩ ngợi.

“Nhưng đệ cũng từng thấy giới lĩnh của người đó, chỉ là một con mèo đen bình thường... xem ra chẳng có chút gì là đặc biệt.”

“Một con mèo đen bình thường?” Ninh sư tỷ cười nhạt, nàng ta nhìn Doãn Ngôn bằng ánh mắt đầy đáng tiếc: “Người cho rằng không một chút bản lĩnh mà chỉ dựa vào con mèo đen đó lại có thể đường đường chính chính bước vào nơi quan trọng nhất học viện Phong Hoa này sao? Tiểu Ngôn à, người quả là quá ngây thơ rồi.”

Lời của Ninh sư tỷ như gáo nước lạnh khiến Doãn Ngôn đang mơ màng sự tỉnh.

Hắn chỉ nhìn thấy tuổi của Quân Vô Tà và con mèo đen nhìn có vẻ bình thường kia mà lại xem nhẹ ẩn ý bên trong. Quân Vô Tà là một trong số ít người trong kì sát hạch có thể trực tiếp vào được ban bộ học viện Phong Hoa.

Doãn Ngôn là người trực tiếp được nhận vào bộ phận này, tự hắn cũng biết muốn vào được đây không hề dễ.

Nghĩ đến đây, ý nghĩ xem thường Quân Vô Tà trước đây đột nhiên biến mất.

“Ninh sư tỷ nói có lý, sư đệ xin được lĩnh giáo.” Doãn Ngôn khiêm nhường thán phục.

Ninh sư tỷ cười khẽ không thêm đề ý, nàng ta nhìn xuống, sự chú ý lại tập trung vào cuốn sách trên tay. Thế nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên: “Phạm Cẩm hôm nay đích thân chạy đi đón tên đệ tử mới này, trong lòng người hắn cũng không hề dễ chịu đúng không? Vốn đã xem thường người, hôm nay lại đối với tên học viên mới đó tốt như vậy, đúng là khác một trời một vực. Ta cũng thấy không đáng thay cho người.”

Lời của Ninh sư tỷ như nhát dao cắt thẳng vào tim Doãn Ngôn, nỗi ô nhục ấy lại nổi lên trong lòng, vẻ mặt lúng nhúng ấy cả đời này hắn cũng không quên. Trong phút chốc mặt Doãn Ngôn tối sầm, tay nắm chặt thành nắm đấm, chết lặng đứng bên cạnh, gân xanh nổi lên lộ rõ vẻ tức giận lúc này.

Ninh sư tỷ cười đầy ẩn ý thật không thể đoán được, nụ cười đó nhanh chóng biến mất.

“Có điều đều là chuyện đã qua, nghĩ lại thì bây giờ Phạm Cẩm chắc cũng đã hối hận, người lại càng không phải là tên tân sinh không biết gì kia. Người giờ là đệ tử của phân viện Phục Linh, so với những đệ tử khác không biết cao thấp ra sao nhưng cũng không cần phải tự ti.” Sự tức giận của Doãn Ngôn cũng dần dịu xuống.

Doãn Ngôn hoàn toàn không đề ý rằng cảm xúc của mình không ngừng lên xuống theo vài ba câu của thiếu nữ, giống như đang bị người ta chèn ép.

“Vâng, đa tạ Ninh sư tỷ nhắc nhở! Đệ tuyệt đối không quên nỗi sỉ nhục ngày hôm đó, cũng sẽ không quên tất cả những gì đệ có ngày hôm nay đều là nhờ Ninh sư tỷ.” Doãn Ngôn nheo nheo mắt, cười nhạt trong lòng.

Đúng vậy, Doãn Ngôn hẳn giờ đã thành học viên của phân viện Phục Linh, điều này biết bao đệ tử muốn ngưỡng mộ không được, hắn đã không còn là đồ bỏ đi bị người khác dè bĩu!

Phạm Cẩm, ta sẽ cho người thấy tên đệ tử mới người chọn ấy trước mặt ta cũng chỉ là đồng rác rưởi.

Ánh mắt Doãn Ngôn càng ngày càng nham hiểm, Ninh sư tỷ cũng nhìn thấy hết phản ứng của hắn, nụ cười nơi khóe miệng càng ngày càng đầy ẩn ý.

“Ta cho người cơ hội này không phải là thương hại, mà là tin tưởng người có khả năng, đáng để cho ta trải đường, người không nên lãng phí sự chuẩn bị của ta mới phải.” Tiếng của Ninh sư tỷ rất trấn tĩnh nhưng biểu cảm lại khiến người ta không dám phản kháng.

“Xin Ninh sư tỷ yên tâm, tâm nguyện của tỷ cũng là tâm nguyện của sư đệ, đệ tuyệt đối không khiến tỷ thất vọng.” Doãn Ngôn nheo nheo mắt đáp.

Ninh sư tỷ mỉm cười, ngẩng cao đầu: “Vậy thì người đi tìm hiểu xem tân sinh mà Phạm Cẩm đưa tới kia rốt cuộc lai lịch thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 397: Hâm mộ và ghen ghét (1)

“Vâng.” Doãn Ngôn gật đầu.

Ninh sư tỷ hài lòng khoát tay, ý bảo Doãn Ngôn rời đi, Doãn Ngôn không dám trái lời liền ngoan ngoãn rời khỏi tầng thư các của phân viện Thú Linh.

Quân Vô Tà đang ở trong nhà trọ vẫn chưa biết, Cố Ly Sinh tốt bụng sắp xếp lại liên tiếp rước lấy phiền phức cho nàng.

Thừa dịp Doãn Ngôn chưa trở về, Quân Vô Tà thay bộ đồng phục của Học viện Phong Hoa, không thể không nói, học viện Phong Hoa thu lệ phí cao ngất nên quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhất nhất, ngay cả đồng phục các đệ tử mặc cũng là chất vải thượng đẳng nhất, đúng là lông cừu mọc trên thân cừu, xứng đáng là được.

Tân sinh nhập học, phải một ngày sau mới có thể chuyển vào tam đại phân viện, buổi tối ngày nhập học đầu tiên bọn họ phải tập trung đi nghe bài giảng của học viện Phong Hoa.

Trước bữa cơm tối, hơn mấy chục học sinh mới nhập học liền tụ ba tụ năm đi về phía vị trí bài giảng, thay đồng phục học viện Phong Hoa, những đệ tử trẻ tuổi chính trực này, trên mặt từng người đều tràn đầy tâm tình vui sướng.

Quân Vô Tà một thân một mình vào trong phòng, phòng lớn như thế, tất cả tân sinh đều đã tìm được chỗ ngồi, sự xuất hiện của Quân Vô Tà dẫn đến không ít bàn tán xôn xao.

Nhưng chỉ cần là những người nhập học Học viện Phong Hoa cùng lúc với Quân Vô Tà, đều cảm thấy vô cùng chú ý với cái tên có số mệnh tốt này, ai cũng biết hàng năm Phục Linh phân viện chỉ thu nhận vài ba đệ tử, nhưng nay Quân Vô Tà mới vừa vào học viện, liền đoạt được một chỗ, chuyện này cũng có ý nghĩa là sự cạnh tranh của các thiếu niên khác càng thêm kịch liệt.

“Thật nhìn không ra, tiểu tử này có điểm nào đặc biệt, ngoại trừ linh lực, mọi thứ hẳn đều không bằng chúng ta, dựa vào cái gì mà hắn lại may mắn như vậy.” Thiếu niên sinh lòng bất mãn quay đầu liếc mắt nhìn Quân Vô Tà ngồi một mình ở một góc, nhìn không được xi xào cùng đồng bọn của mình.

Tuổi của Quân Vô Tà nhỏ nhất trong nhóm này, nhóm này là những đệ tử chủ chốt được tuyển trực tiếp, người nhỏ nhất cũng đã hơn mười lăm tuổi, linh lực của bọn họ thấp nhất cũng phải ở giai đoạn xích linh, có thể gia nhập hoàn toàn là bởi vì giới linh của bọn họ khá mạnh mẽ.

Kỷ thực lúc đầu, tác dụng của linh lực vô cùng nhỏ bé, đa số mọi người chủ yếu dựa vào sức mạnh của giới linh, giới linh càng mạnh càng sớm hiện ra, sự áp đảo trong cùng đẳng cấp là rõ ràng nhất, ngược lại, chút xíu linh lực tất cả người của giới linh cũng không quan trọng đến như thế.

Trừ phi đạt tới lực linh, tác dụng của linh lực mới có thể ngày càng hiện rõ ra, người dưới lực linh, nếu dụng phải giới linh mạnh mẽ cũng phải bó tay như cũ.

Cái này giống như là xích linh nắm giữ ba bậc giới linh, như vậy hẳn hoàn toàn có thể là một tranh linh giết người trong chớp mắt.

Cho nên, cho dù Quân Vô Tà mười bốn tuổi đã luyện thành tranh linh, làm thay đổi cách nhìn của rất nhiều người, nhưng có thể gia nhập nhóm thiếu niên chủ chốt, ít nhất cũng phải nắm trong tay giới linh cấp ba, nếu đấu với nhau, bọn họ lại càng không thua một tên tranh linh.

“Vận may sẽ không theo vĩnh viễn, người cho rằng vào phân viện Phục Linh là có thể trở thành phục linh sư? Hàng năm người vào phân viện Phục Linh nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ lại một người, với bộ dạng kia của ngươi, cũng không ở lại phân viện Phục Linh được bao lâu.” Nhóm thiếu niên hoàn toàn không xem trọng Quân Vô Tà phát ra một tràng cười xi xầm.

Lòng ghen tỵ làm bọn họ vô cùng chờ mong lúc Quân Vô Tà từ đám mây rơi xuống vùng này.

Phải biết rằng, một khi bị phân viện Phục Linh trực xuất thì xem như ngay cả học viện Phong Hoa cũng không ở nổi nữa, lập tức bị ném ra khỏi học viện.

Ánh mắt tốt xấu từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến, Quân Vô Tà ngồi trong góc lại không hề nhúc nhích chút nào, nàng chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, ôm Hắc Miêu đang nằm trong lòng, kiên nhẫn vuốt lông.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 398: Hâm mộ và ghen ghét (2)

Huyền não nhanh chóng dừng lại, một nam nhân mặc y phục đạo sư học viện Phong Hoa đi lên trước đài, sờ gương mặt, bắt đầu giảng giải cho nhóm học sinh mới này về tình hình của tam đại phân viện.

Các đệ tử chọn phân viện vô cùng đơn giản, chính là dựa vào thuộc tính giới linh của mình mà chọn thôi, duy chỉ có yêu cầu chiêu mộ đệ tử của phân viện Phục Linh có chút đặc thù, lúc nam nhân kia nói bốn chữ phân viện Phục Linh, đôi mắt của tất cả thiếu niên đều sáng lên.

Từ lúc mới tới, bọn họ đã nghe từ miệng các sư huynh sư tỷ biết được, hàng năm phân viện Phục Linh tuyển chọn đệ tử mới đều là sau đêm đại hội nhập học, do chính Cố Ly Sinh tự mình tuyển chọn tân sinh.

Đây cũng là lý do, mọi người đã hiểu rõ về thú linh và khí linh như vậy mà vẫn chịu nghe hết một chuỗi dài như thế!

Bởi vì cái mà bọn họ chờ đợi! Chính là thời khắc này!

Cố Ly Sinh!

Người sáng lập của phân viện Phục Linh, cũng là người sáng lập phục linh sư, vị nam tử đứng ở đỉnh kim tự tháp kia, nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi tuổi.

Ai cũng không thể tưởng tượng được, phục linh sư độc nhất vô nhị lại là do một nam tử trẻ tuổi thoát nhìn chừng hai mươi tuổi sáng chế ra.

Nhưng cũng không ai nghĩ cho rằng, Cố Ly Sinh thực sự chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Cố Ly Sinh trong mắt thế nhân, tin tức duy nhất chính là thân phận người sáng lập phục linh sư của hắn, mọi người chỉ biết là hắn bây giờ đang ở học viện Phong Hoa.

Mà lai lịch của hắn, bối cảnh của hắn, tuổi và thực lực của hắn đều là một điều bí ẩn, không ai biết được.

Thời gian tổng cộng Cố Ly Sinh đến học viện Phong Hoa chưa đến năm năm, trên thực tế, phục linh sư chân chính duy nhất trên thế gian bây giờ chỉ có mỗi Cố Ly Sinh, những kẻ tự nhận mình là phục linh sư còn lại, chẳng qua chỉ là thú hạ của Cố Ly Sinh, là những đệ tử từ còn đang học.

Phục Linh sư vốn vô danh, sau này sau khi Cố Ly Sinh ra tay cứu chữa bá chủ giới linh một phương, trong một đêm liền nổi tiếng, trở thành người hot nhất trong nghề hiện nay.

Phân viện Phục Linh vốn dĩ chưa bao giờ có người nghe nói đến, cũng trở thành nơi mà tất cả các đệ tử muốn hướng tới nhất ở học viện Phong Hoa.

Trên danh nghĩa ở phân viện Phục Linh học thuật phục linh, các thiếu niên còn chưa thực sự trở thành phục linh sư, tháng vừa mới tiến vào phân viện Phục Linh đã nhận được những

lời mời từ những nơi có thể lực lớn.

Cổ Ly Sinh rất ít quan thức đệ tử của mình, ngoại trừ giáo dục bọn họ thuật phục linh cũng không hạn chế bất cứ hành vi gì của bọn họ, cho nên các đệ tử bây giờ học tập ở phân viện Phục Linh, hoặc là bắt đầu cống hiến cho gia tộc của mình, hoặc là đón nhận thể lực khác, vẫn chưa thật sự bước ra ngoài cũng đã làm rạng danh mình!

Phục linh sư đại diện cho cái gì, tất cả mọi người đều biết rõ, nếu có thể trở thành một phục linh sư, bọn họ sẽ có được tất cả, quả thực không thể ước lượng được.

Tất cả các thiếu niên đều mờ toai mất nhìn, đợi đến thời khắc kích động nhất, mặc dù Quân Vô Tà đã đi trước một bước chiếm một chỗ, nhưng chỉ ít trong bọn họ còn có một hai người có thể gia nhập vào phân viện Phục Linh, cuối cùng có thể thực sự trở thành phục linh sư hay không thì phải dựa vào thực lực của chính bọn họ rồi!

Nam tử đứng ngay ngắn ở trước, nghiêm trang dặn dò giao phó xong theo thông lệ, hần đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía các thiếu niên mắt sáng như đuốc, chân mày hơi nhíu lại.

Mỗi thời khắc này, hần đều biết trong lòng nhóm tiểu tử này đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ là...

Lần này e là để bọn họ thất vọng rồi.

Nam tử trầm mặc trong khoảng khắc đột nhiên thờ dài nói: “Ta biết, mọi người đều đang đợi Cổ tiền bối đến, nhưng thật lấy làm tiếc, hôm nay hần sẽ không tới.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 399: Hâm mộ và ghen ghét (3)

Lời nói của nam tử vừa dứt, xung quanh liền vang lên một hồi xôn xao!

Các thiếu niên trong lòng tràn đầy mong đợi, về mặt kinh ngạc nhìn nam tử phía trước, quả thực không thể tin vào tai của mình.

Cổ Ly Sinh không tới?

Tại sao?

Lẽ nào thời gian và phương thức chiêu mộ đệ tử của phân viện Phục Linh đã thay đổi hay sao? Các thiếu niên đầu óc mơ hồ, chỉ có thể trơ mắt nhìn nam tử kia, đợi hần nói tiếp.

Về mặt nam tử bắt đầu nói: “Cổ tiền bối chuyển lời, đệ tử năm nay của phân viện Phục Linh, hần đã chọn xong.”

Chọn xong?

Cả đám thiếu niên tròn tròn mắt.

Chọn vào lúc nào làm sao bọn họ lại không biết?

Các thiếu niên nghĩ không thông bắt đầu xì xào bàn tán, không ít người suy đoán, có phải Cổ Ly Sinh năm nay thay đổi cách chiêu mộ đệ tử không, đổi thành bí mật quan sát nhất cử nhất động của bọn họ?

Dù sao không ai biết, rốt cuộc hằng năm Cổ Ly Sinh thu nhận đệ tử dựa trên điều kiện gì, bây giờ nghe nói đệ tử đã được định, bọn họ đương nhiên sẽ đoán mò, rất có thể Cổ Ly Sinh đã tới đây từ sớm, chỉ là đang ẩn náu ở nơi nào đó âm thầm quan sát tình hình những học sinh mới này.

Kết luận này làm cho rất nhiều thiếu niên bắt đầu khản trương, bọn họ không ngừng hồi tưởng lại bản thân thời điểm mới vừa rồi nghe giảng có thất thần hay không, ánh mắt có thật sự chuyên chú hay không, có để lại ấn tượng tốt cho Cổ Ly Sinh hay không.

Nhìn thấy một đám thiếu niên rối ren cả lên, nam tử bắt đầu đi lại thờ dài, hần háng giọng một cái nói: “Đệ tử được chọn vào phân viện Phục Linh, Cổ tiền bối đã thông báo với người đó, không nhận được tin thì không phải người được lựa chọn, các người không nên suy nghĩ lung tung nữa.”

Các thiếu niên ngơ ngác nhìn nam tử, trong đầu đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Mới vừa rồi vị đạo sư này nói: “Cổ tiền bối đã thông báo cho người đó”, hần dùng là “người đó”, mà không phải “bọn họ”...

“Tiền bối, Cổ tiền bối hần... Năm nay thu nhận bao nhiêu đệ tử vậy?” Thiếu niên có tâm tư lung lay, rất nhanh đã chú ý tới điểm quan trọng này.

Nam tử nói: “Chỉ có một vị.”

Như một chậu nước lạnh dội thẳng vào lòng tất cả những thiếu niên này, trong khoảnh khắc như dập tắt hy vọng trong lòng bọn họ!

Một người!

Năm nay phân viện Phục Linh lại chỉ tuyển nhận một người đệ tử!

Điều này sao có thể!

Tất cả thiếu niên đều điên rồi!

“Là ai? Rốt cuộc là người nào lại tốt số như vậy!” Chỉ duy nhất một suất, làm cho một đám thiếu niên sôi trào triết để, bọn họ bắt đầu nhìn chung quanh, ý đồ kéo người may mắn đó ra.

Nhưng khi bọn họ nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt đảo qua tên ngồi trong góc kia, một thân hình nhỏ nhắn đến cuối cùng ngay cả ngẩng đầu cũng chưa từng, ai nấy đều như bị sét đánh, sững sờ ngay tại chỗ.

Người nào?

Còn có thể là ai!

Cái quái gì vậy, tiểu tử này còn chưa vào học viện Phong Hoa đã được Cố Ly Sinh điểm danh mời tới học viện Phong Hoa, ngoại trừ nàng còn có thể là ai!

Vốn dĩ nhóm thiếu niên chỉ là ước ao ghen tỵ với Quân Vô Tà, khi biết được đối phương từ đã sớm đoạt đi vị trí duy nhất này rồi, chớp mắt đã chuyển thành thù hận sâu sắc!

Bọn họ, những người có thể trực tiếp gia nhập vào nhóm chủ chốt, không có ai trong đó không phải là nhân tài kiệt xuất, tùy tiện gọi một người cũng là cấp bậc thiên tài, nhưng bọn họ nhiều người như vậy, hiển nhiên lại bị một tên tiểu hài tử xấu xa tính cách âm trầm, nhỏ hơn bọn họ rất nhiều đoạt đi mất! Bọn họ làm sao có thể không hận!

Cho dù phân viện khác của học viện Phong Hoa cũng rất lớn mạnh, nhưng trong lòng bọn họ, lựa chọn đầu tiên vẫn là phân viện Phục Linh!

Hơn mười cặp mắt nóng hừng hực, đồng loạt hướng về phía Quân Vô Tà, từng đôi mắt như phóng ra tia lửa, hận không thể đốt Quân Vô Tà thành tro bụi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 400: Hâm mộ và ghen ghét (4)

Tiểu Hắc Miêu đang nằm trên đùi Quân Vô Tà cũng cảm giác được ánh mắt tràn đầy ác ý nồng đậm, nó mờ mắt nhìn chủ nhân nhà mình vẫn đang bình tĩnh như lúc đầu.

Trên mặt Quân Vô Tà không có bất kỳ biểu hiện gì, bình tĩnh giống như một bức tượng điêu khắc.

Hắc Miêu yên lặng che mặt, từ phương diện nào đó mà nói, chủ nhân nhà hắn quả thực không khác gì người bị bệnh tự kỷ.

Còn không đợi Hắc Miêu mặc niệm xong vì sự thiếu nhạy bén của chủ nhân nhà mình, trong những thiếu niên kia đã có người đi về phía Quân Vô Tà.

“Người được Cố tiên bồi chọn, có phải là ngươi không!” Thiếu niên chưa từ bỏ ý định, nhìn không được đến chất vấn.

Quân Vô Tà chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu niên đi đến trước mắt mình, chỉ liếc qua một cái, nàng lại cúi đầu.

Trong lòng thiếu niên hoàn toàn cháy lên một ngọn lửa vô danh, tiểu tử này cũng thật kiêu ngạo! Thậm chí ngay cả nói cũng không mở miệng một câu! Ánh mắt khinh miệt như vậy, quả thật làm cho người ta không thể chịu được!

Nếu như bây giờ Tiểu Hắc Miêu có thể mở miệng, nó nhất định sẽ nói cho thiếu niên như sắp bùng nổ này biết:

Thiếu niên, ngươi hiểu sai rồi... Chủ nhân nhà ta không phải kiêu ngạo, nàng chỉ là bị ngôn ngữ cản trở!

Quân Vô Tà từ trước đến nay chưa từng sống tập thể như thế này, mặc dù là gia nhập vào tổ chức cũng là độc lai độc vãng, ở chỗ sống quần cư giống như học viện này, thật sự là lần đầu tiên nàng đến.

Trước đây, tại học viện Phụng Tây, toàn bộ Đông viện cũng chỉ có mấy người như vậy, cho nên không cảm thấy đột ngột, nhưng đến học viện Phong Hoa rồi, trong đôi mắt toàn là những người xa lạ, cũng không có thiện chí đối với mình, kỹ năng bức bình phong của Quân Vô Tà lại một lần nữa tự động triển khai.

Hiệu quả của bức bình phong này liền dẫn tới Quân Vô Tà bị người ta xem là người cuồng vọng tự đại, trong mắt không xem ai ra gì!

Thấy thiếu niên kia giống như muốn ra tay với Quân Vô Tà, may mà tên nam tử kia mở miệng ngăn chặn khả năng xảy ra bi kịch, hắn nghiêm nghị cảnh cáo mọi người, cấm bọn họ nội đấu tại học viện Phong Hoa, hắn vừa răn dạy, vừa quét ánh mắt qua phía tiểu tử ngồi ở trong góc kia, không để lại dấu vết.

Bên kia là đệ tử Cố Ly Sinh lựa chọn?

Tính tình này, không thể không nói có chút cổ quái.

Trước khi nam tử tới đây cũng đã gặp mặt Cố Ly Sinh, biết đệ tử Cố Ly Sinh lựa chọn cũng ở trong đó liền có lòng hiếu kỳ muốn xem thử, nhưng từ đầu đến cuối hắn cũng không phát hiện trên người Quân Vô Tà có đặc thù gì, điểm duy nhất được xem là đặc biệt chính là tính nết này, từ lúc hắn xuất hiện đến vừa rồi, tiểu tử này thậm chí chưa hề ngẩng đầu, chỉ là tự mình chơi đùa với giới lĩnh của mình, điều này thật sự khiến người ta không thể hiểu được.

Nam tử vốn tưởng rằng, năm nay Cố Ly Sinh chỉ thu nhận một tên đệ tử, đối phương nhất định cực kỳ ưu tú, nhưng mà bây giờ xem ra e rằng không phải như vậy.

Tuy nam tử mở miệng ngăn cản người bên ngoài ra tay với Quân Vô Tà, nhưng hắn thật sự không thể cảm thông đối với tính cách này của Quân Vô Tà.

Thiếu niên cô lập như vậy, chỉ sợ rằng những ngày tháng sau này sẽ không dễ dàng sống tại học viện Phong Hoa.

Trước bữa cơm tối, cuối cùng nam tử kia bảo các thiếu niên trở về.

Những thiếu niên kia không dám ra tay với Quân Vô Tà ở trước mặt nam tử, vốn định sau khi rời khỏi đây tìm một chốn không người dạy dỗ thật tốt tên tiểu quỷ phách lối này, nhưng chờ đến sau khi bọn họ đi tới cửa, từng người đều ngăn ra.

Phạm Cẩm mang theo vẻ mặt vui vẻ nụ cười sang sảng đang đứng trước cửa lớn, thân hình cao lớn ngạo thị quần hùng, cặp mắt cười cong cong nhanh tìm được Quân Vô Tà một thân một mình chống trong đoàn người cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của những thiếu niên khác, hắn sải bước đi về phía Quân Vô Tà.

Tình huống gì vậy...

Phật sư huỳnh lại đích thân đến đón tiểu quý này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 401: Phục linh sư (1)

Vào lúc mọi người ngoác mồm kinh ngạc, Quân Vô Tà cũng không có bất kỳ phản ứng nào, Phạm Cẩm tìm nàng chẳng qua là nói với nàng chuyện sáng sớm ngày mai đến phân viện Phục Linh điểm danh, bản thân Phạm Cẩm là đệ tử phân viện Thủ Linh, cũng không hiểu rõ lắm đối với tình trạng của phục linh sư.

Quân Vô Tà yên lặng nghe xong liền cùng Phạm Cẩm mỗi người đi một ngã.

Nhưng chỉ một buổi tối, ba chữ Quân Vô Tà này đồn đại khắp nơi trong học viện Phong Hoa, người người đều biết.

Chỉ vì nàng là đệ tử duy nhất gia nhập phân viện Phục Linh năm nay, giống như hào quang mà cùng nhau hội tụ lại, trừ hiểu kỳ, nhiều hơn là những tin đồn tạp nham và ánh mắt bài xích.

Bộc lộ tài năng đôi khi cũng không phải là một chuyện tốt, trên đường Quân Vô Tà trở lại ký túc xá, ánh mắt phức tạp từ bốn phương tám hướng dường như có thể nhìn người ta đến thũng nẩy lỗ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Vô Tà liền đến phân viện Phục Linh điểm danh.

Nhân số phân viện Phục Linh tuy ít nhưng diện tích lại vô cùng mênh mông, tất cả phương tiện không hề kém hơn hai phân viện còn lại, bởi vậy có thể thấy được địa vị quan trọng của phân viện Phục Linh tại học viện Phong Hoa.

Trong lầu các lớn như vậy chỉ có mấy hình bóng linh tinh, bọn họ mặc đồng phục học viện thống nhất, đeo ngọc bài trước ngực.

Tại lối vào, Quân Vô Tà lại gặp người quen.

Doãn Ngôn đang cùng với một vài đệ tử khác nói gì đó, đột nhiên nhìn thấy một thân hình mỏng manh, hần ngừng đầu lên, lúc hình bóng của Quân Vô Tà in vào mí mắt của hắn, trên mặt tái nhợt của hắn xuất hiện vẻ kinh ngạc, hôm qua hắn ở bên trong phân viện Phục Linh bận bịu cả đêm, chưa trở về ký túc xá, nhưng không ngờ, lại gặp Quân Vô Tà ở nơi này!

“Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Doãn Ngôn cau mày nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày: “Điểm danh.”

Về kinh ngạc trên mặt Doãn Ngôn trong nháy mắt chuyển thành khiếp sợ, còn chưa chờ hắn mở miệng, Quân Vô Tà đã đi thẳng vào trong lầu các, mà tên đệ tử phân viện Phục Linh lúc này đang nói chuyện cùng Doãn Ngôn, nhìn thấy sắc mặt Doãn Ngôn có chút khó coi lại nhìn bóng lưng của Quân Vô Tà, nhẹ giọng nói: “Người quen hân?”

“Ài?”

“Quân Tà, chính là người mới vừa đi qua. Hôm qua ngươi ở phân viện bận bịu cả đêm, chắc là không biết tiểu tử này vừa mới nhập học một ngày, tên tuổi của hắn đã lan truyền khắp học viện rồi.” Tên đệ tử kia cười nói.

“Là sao?” Doãn Ngôn khẽ nhíu mày.

“Phân viện Phục Linh của chúng ta năm nay chỉ thu nhận một đệ tử, còn là do sự phụ trợ mình ra tay chọn lựa trước khi nhập học, chính là người đó, tên gọi Quân Tà.”

Trong thoáng chốc, đôi mắt của Doãn Ngôn tròn chửng lên, quả thực hắn không thể tin vào tai mình.

“Người nói cái gì? Tiểu tử kia là một thành viên của phân viện Phục Linh?”

“Đúng vậy... Sau này sẽ là sư đệ của chúng ta đó.” Thiếu niên kia hoàn toàn không chú ý tới sự kinh ngạc trong mắt Doãn Ngôn.

Doãn Ngôn cắn chặt răng xoay người về phía bên trong lầu các.

Suy đoán của Ninh sư tỷ thật không sai, Phạm Cẩm sẽ thu nhận tiểu tử này, quả nhiên không hề đơn giản như vậy.

Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng Doãn Ngôn nhếch lên một nụ cười lạnh, thảo nào Phạm Cẩm lại tích cực cửu mang tiểu quý này như vậy, e là từ lúc mới bắt đầu hắn đã biết, sau khi tiểu quý này nhập học sẽ lập tức được gia nhập vào phân viện Phục Linh, một gã thiếu niên có hi vọng trở thành phục linh sư... Phạm Cẩm thật biết dựa hơi!

Có điều...

Phục linh sư cũng không dễ làm như vậy.

Ngược lại, hắn muốn xem cái nhìn của Phạm Cẩm rốt cuộc tốt đến thế nào!

Sự tức tối tràn ngập trong ánh mắt Doãn Ngôn, lúc hắn thấy bóng lưng Quân Vô Tà đang đi lên bậc thang, không hề che dấu ánh mắt độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 402: Phục linh sư (2)

Quân Vô Tà vẫn chưa biết mình bị một con rắn độc hiểm ác đẻ mất tới, ánh mắt nàng quét qua tất cả mọi thứ trong lầu các, ghi nhớ mọi thứ vào trong lòng.

Từ lúc đến học viện Phong Hoa tới giờ nàng đều không có mục đích đến để học, càng không có hứng thú tranh đoạt thứ gì với người khác, nếu không phải vì thuật phục linh có chút tác dụng với nàng, có lẽ nàng sẽ chọn đại phân viện Thủ Linh mà sống qua ngày, đợi đám Kiều Sở tới.

Chỉ là một Quân Vô Tà được chẳng hay chớ, không làm việc đàng hoàng như thế nhất thời lại trở thành một nhân vật phong vân sau một ngày nhập học, điểm này ngay cả bản thân nàng cũng không ngờ tới.

Việc dạy học của phân viện Phục Linh chủ yếu hoàn thành ở tòa lầu các này, cả tòa lầu các chia thành năm tầng, Quân Vô Tà trực tiếp lên tầng năm theo lời nhắc của Phạm Cẩm ngày hôm qua, nàng đi về thư phòng của Cổ Ly Sinh.

“Đã quen chưa?” Cổ Ly Sinh đã đợi khá lâu, hắn ngồi sau bàn, cười híp mắt nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Quen? Nàng không biết nơi này có thứ gì gây trở ngại được cho nàng.

Trước đây, bất luận ở đâu, đối với nàng mà nói cũng chẳng khác biệt gì, bây giờ lại có thêm phụ tử Quân gia, ngoài Lâm Vương phủ, nàng ở đâu cũng có cảm giác giống nhau.

“Bảo ngươi đến phân viện Phục Linh không khiến ngươi ám ức chứ?” Cổ Ly Sinh cười.

Quân Vô Tà suy tư một lát, “Thuật phục linh có tác dụng với ta.”

“Phi.” Cổ Ly Sinh không nhịn được mà cười thành tiếng, câu hỏi đó của hắn vốn là muốn trừu tiểu thiếu niên cả ngày mặt lạnh tanh này, không ngờ rằng lại nghe được câu trả lời nghiêm túc đó của nàng.

Làm ơn, nếu không có tác dụng với nàng, nàng còn cảm thấy ám ức hay sao?

Phân viện Phục Linh của mình lần đầu tiên bị người ta chê như thế, Cổ Ly Sinh lập tức hơi dờ khóc dờ cười.

“Nếu đã có tác dụng thì hãy học hành cho tốt, ngươi hiểu biết bao nhiêu về phục linh sư, nói ta nghe xem.” Cổ Ly Sinh khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn Quân Vô Tà. Đây là đệ tử đầu tiên được hắn nhận sau bao nhiêu năm nay, hơn nửa năm nay hắn cũng chỉ nhận một đệ tử này, với cách làm này của hắn, ngày hôm qua viện trưởng và viện phó học viện Phong Hoa đã chia nhau tìm hắn nói chuyện, nhưng vẫn không xoay chuyển được tâm ý của hắn.

Đồ tốt quý ở chất lượng chứ không quý ở số lượng, hắn tin tưởng mắt nhìn người của mình.

Quân Vô Tà nhìn Cổ Ly Sinh đang đợi nàng bàn luận viển vông, ánh mắt bình tĩnh, nàng nói: “Không biết gì cả.”

“...” Nụ cười trên mặt Cổ Ly Sinh đóng băng bên khóe miệng, dường như không dám tin những gì mình nghe thấy.

“Không... không biết gì cả?” Cổ Ly Sinh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà, câu trả lời này thật sự... vô cùng thanh lệ thoát tục!

Học sinh đến học viện Phong Hoa, vậy mà không biết chút gì về phục linh sư? Tiểu tử này rốt cuộc chui ra từ tảng đá nào vậy?

Quân Vô Tà vô cùng thẳng thắn gật đầu.

Cổ Ly Sinh dờ trán, lần đầu tiên nghi ngờ liệu có phải mắt nhìn người của mình đã có vấn đề hay không.

“Thôi được.” Khó khăn lắm Cổ Ly Sinh mới bình ổn lại được cảm xúc của mình, cố gắng duy trì hình tượng sư phụ thân thiện mà lại cao nhã, sau đó ném một cuốn sách đến trước mặt Quân Vô Tà.

“Đây là những thứ cơ bản của thuật phục linh, ngươi phải dùng đến.”

Quân Vô Tà vươn tay nhận, cúi đầu bắt đầu lật sách.

Cuốn sách này không dày, Quân Vô Tà chỉ lật mấy lượt thì đã ghi nhớ tất cả những gì viết trong sách, sau đó đặt lại cuốn sách lên mặt bàn.

Cổ Ly Sinh nhìn nàng lật qua vài lần rồi đặt sách về, nào nhất thời có chút không hoạt động được.

Hắn nhìn cuốn sách, rồi lại nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không có phản ứng nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 403: Phục linh sư (3)

“Ta bảo ngươi cảm về từ từ xem” Cố Ly Sinh bắt lực nói.

“Xem xong rồi.”

“Cái gì?” Cố Ly Sinh kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nói: “Ta xem xong rồi.”

Độ dày của cuốn sách này không bằng quy định của học viện Phong Hoa, ghi nhớ không hề khó khăn.

“...” Cố Ly Sinh trừng mắt nhìn Quân Vô Tà, sau hồi lâu mới nói: “Xem xong rồi? Thế ngươi đọc thuộc đoạn thứ hai trang thứ tám cho ta nghe.”

Quân Vô Tà nhìn Cố Ly Sinh, chậm rãi đọc, đọc thuộc chuẩn xác không sai chút nào, từng chữ rõ ràng...

Về mặt của Cố Ly Sinh có chút hãi hùng.

Hắn không tin, lại ném mấy cuốn sách đến trước mặt Quân Vô Tà, “Ngươi xem tiếp đi.”

Quân Vô Tà liếc nhìn Cố Ly Sinh, gạt đầu bắt đầu đi, lật chỗ sách đó từ đầu đến cuối một lượt.

Không cần Cố Ly Sinh nói, Quân Vô Tà đã tự lựa chọn mấy đoạn trong mỗi cuốn sách rồi đọc ra.

Sau đó...

Cố Ly Sinh lẳng lặng đặt tất cả chỗ sách về giá sách.

Hắn thề, hắn sẽ không đưa chỗ sách này cho bất cứ đệ tử nào xem nữa!

Thật sự quá mất mặt!

Nghĩ đến hồi đó, hắn chỉ học thuộc mấy cuốn sách mà đã tốn thời gian nửa năm, không ngờ rằng, đệ tử hắn thuận tay thu nhận ngày hôm đó lại dùng thời gian không đến một nén nhang học thuộc lâu cả hàng sách...

Đột nhiên cảm thấy thật mất mặt...

“E hèm, học thuộc thực ra không hề khó, khả năng ghi nhớ của ngươi không tệ, những thứ này ấy à... chủ yếu nhất là thấu hiểu chúng.” Từ trước đến nay Cố Ly Sinh chưa từng xấu hổ như vậy trước mặt đệ tử, nhớ đến khí chất cao nhã thần bí của mình ở trước mặt đệ tử ngày trước, hắn lập tức cảm thấy mình phải giữ gìn mặt mũi của mình một chút.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy: “Thuật phục linh lấy linh lực của bản thân con người làm nền tảng, tiến hành chuyển hóa linh lực lấp đầy vào linh hồn khuyết tổn, nhưng phương pháp chuyển hóa này không thể dùng, linh lực tiêu hao và linh hồn được chữa khỏi không cùng mức, sức mạnh dư thừa bị trôi mất chỉ có thể là vì phương thức sai lầm.”

Trong các cuốn sách đó ghi chép cặn kẽ tất cả nội dung về thuật phục linh, nhìn thì trúc trắc khó hiểu, nhưng với thánh học y thuật ngay cả AND cũng có thể học và hiểu rõ như Quân Vô Tà, trình tự chuyển hoá năng lượng này không khó hiểu, chỉ cần xây dựng nền tảng là có thể tiến hành suy luận vô hạn.

Trong mắt nàng, thuật phục linh quả thật là một sáng kiến to gan, nhưng sự tiêu hao và những gì đạt được từ thứ thuật phục hồi này không tỷ lệ thuận với nhau.

Thứ này có thể dùng, nhưng vẫn phải nghiên cứu và cải thiện thêm.

Mà mấy cuốn sách này cũng khiến Quân Vô Tà hiểu ra được thứ mà nàng luôn nghi hoặc.

Thì ra linh hồn vốn cũng có thể chuyển thành một loại năng lượng có thể sử dụng được, hắc thủ nuốt Hoàng Kim Cự Sư thì có thể coi như nuốt một loại năng lượng, qua sự chuyển hóa linh hồn, từ bản thân hắc thủ có thể hóa linh hồn Hoàng Kim Cự Sư thành một loại dinh dưỡng, khiến hắc thủ có thể trưởng thành nhanh chóng.

Cái gọi là phục linh sư, chính là chuyển hoá linh lực của mình thành một loại lực linh hồn khác, tuy không thuần khiết bằng linh hồn thực sự nhưng trong điều kiện nhất định lại có thể đạt được hiệu quả tương đồng.

Phục linh sư nghe thì có vẻ rất thần bí, nhưng sau khi Quân Vô Tà đọc mấy cuốn sách này thì nàng đột nhiên cảm thấy...

Hình như... không có gì phức tạp cả.

Là do nàng nghĩ về giới linh của thế giới này quá phức tạp, từ đó mới giam giữ lối tư duy của bản thân.

Quân Vô Tà trầm tĩnh trong suy nghĩ của mình, miệng thì thoảng giải thích những chỗ thiếu sót và không đủ của thuật phục linh cùng với những chỗ mà mình muốn cải tiến cho Cố Ly Sinh.

Mà Quân Vô Tà hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý đến miệng của Cố Ly Sinh ngời đối diện nàng há ra đến mức gần như có thể nhét vào được một quả trứng gà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 404: Phục Linh Sư (4)

“Đợi đã!” Cố Ly Sinh bị mấy danh từ chưa từng nghe đến như “năng lượng”, “trình tự”, “trao đổi ngang giá”,... nhồi đầy não, cả người kinh hãi đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn vội vã đứng dậy, ngăn cản màn diễn thuyết liên miên của Quân Vô Tà.

Còn để tiểu tử này nói tiếp thì hấn cũng sắp bắt đầu hoài nghi liệu thuật phục linh của mình có bất thường hay không rồi.

“Sao vậy?” Quân Vô Tà hơi ngẩng đầu nhìn Cố Ly Sinh, bình thường nàng không nói nhiều, nhưng chỉ có trong lĩnh vực học thuật chuyên nghiệp nàng mới đỉnh đạc nói, cũng chỉ có thứ ngôn ngữ và sự miêu tả cô định này mới khiến nàng cảm thấy không quá khó để ứng đối.

“Xin lỗi, ta nghe không... hiểu.” Lúc nói lời này, Cố Ly Sinh cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Rốt cuộc ai mới là sư phụ, ai mới là đệ tử đây!

Vì sao lời mà đệ tử hấn mới thu nhận nói, hấn nghe không hiểu một câu nào cả!

Nét mặt của Quân Vô Tà khề cứng lại.

“Thứ ta nói, chính là thuật phục linh của người.”

Cố Ly Sinh bị ánh mắt “thứ của người, sao người lại nghe không hiểu” của Quân Vô Tà nhìn mà mồ hôi lạnh tuôn rơi liên tục.

Trái tim tôn nghiêm của sư phụ, thoáng chốc vỡ tan thành mảnh vụn.

Xin lỗi, hấn thật sự nghe không hiểu.

Quân Vô Tà nhìn Cố Ly Sinh một hồi, sắc mặt Cố Ly Sinh càng lúc càng trắng bệch, còn Hắc Miêu bò trên vai nàng lại không thể nào chịu đựng được nữa!

“Meo.”

Chủ nhân, xin người đừng dùng lý luận của kiếp trước giảng giải cho người của thế giới này về vấn đề cao thâm như chuyển hoá năng lượng.

Bây giờ Quân Vô Tà mới ý thức được rất nhiều thứ nàng nói đều xây dựng trên nền tảng ở kiếp trước.

“Ý của ta là, thuật phục linh còn có chỗ cần cải thiện.” Quân Vô Tà dùng lời ngắn gọn nhất khái quát lời mình muốn nói.

Nhưng lời nói súc tích như thế không hề khiến sắc mặt Cố Ly Sinh trông tốt lên tí nào, ngược lại còn tái nhợt hơn.

“Người... biết cải thiện thế nào?” Khóe miệng Cố Ly Sinh giật giật.

Thuật phục linh quả thực có chỗ thiếu sót, nhưng bản thân Cố Ly Sinh vẫn luôn không nghiên cứu ra được rốt cuộc cần dùng phương pháp nào để cải thiện, mà những đệ tử dưới tay hấn trước giờ đều tiến hành tu luyện theo sự chỉ đạo của hấn, chưa từng có ai nói ra nghi hoặc cả.

Hấn không ngờ rằng, nhóc con vừa mới tiếp xúc với thuật phục linh chưa đến một nén nhang này lại chỉ liếc thoáng qua đã nhìn ra chỗ thiếu sót của thuật phục linh.

Quân Vô Tà nhú mày, lưỡng lự một thoáng, nói: “Có thể thử xem.”

“Thật ư?” Cố Ly Sinh bán tín bán nghi nhìn Quân Vô Tà.

“Dạ.”

Cố Ly Sinh bỗng đứng bật dậy khỏi ghế, hấn đi lòng vòng quanh Quân Vô Tà một lúc lâu, quan sát đáng người nhỏ bé này từ trên xuống dưới tận mấy lần.

“Nhóc con, người muốn cuộc một lần không?”

“Nói đi.” Quân Vô Tà trả lời.

“Nếu người đã hiểu toàn bộ về thuật phục linh, cũng cảm thấy nó cần cải thiện, vậy thì chỉ e ở chỗ ta người cũng chẳng học thêm được nhiều thứ, nếu đã vậy, thay vì người lãng phí thời gian ở phân viện Phục Linh chỉ bằng dùng thời gian vào việc khác. Thứ đi hoàn thiện thuật phục linh thì sao?” Cố Ly Sinh đột nhiên này ra suy nghĩ này, hấn vốn không nên ký thác hi vọng này lên người Quân Vô Tà, song bản thân hấn đã không còn cách nào với thuật phục linh nữa rồi.

Nếu Quân Vô Tà vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra thiếu sót của thuật phục linh, có lẽ...

Nàng thật sự có thể tạo ra kỳ tích cũng không biết chừng.

Quân Vô Tà nhìn Cố Ly Sinh, ý cười trong mắt Cố Ly Sinh đã bị vẻ nghiêm túc thay thế, nàng im lặng một thoáng, rồi chậm rãi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 405: Phục linh sư (5)

Cố Ly Sinh cười, lần đầu tiên hấn nhìn thấy nhóc con này thì đã cảm thấy nàng vô cùng thú vị, rõ ràng nhỏ tuổi như vậy nhưng lại đột phá được tranh lĩnh, song kỳ lạ ở chỗ giới lĩnh của nàng lại vô cùng yếu ớt, kiểu yếu ớt đó không phải trời sinh đã vậy mà là do sau này bị thương nặng.

Phải biết rằng, có thể tạo ra thương tích như thế với giới lĩnh, cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Hấn rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nhóc con này, cho nên mới tiện đường mang nàng về phân viện Phục Linh. Không ngờ rằng, nàng lại mang đến cho mình một sự kinh ngạc lớn như thế.

“Trước tiên đừng đồng ý nhanh như vậy, ta còn chưa nói hết, ngươi không ở lại phân viện Phục Linh là vì ta không muốn để người ta biết ngươi đang cải thiện thuật phục linh, ngươi phải biết rằng, sự mê hoặc của thuật phục linh với người đời lớn đến mức nào, nếu người khác biết ngươi đang âm thầm nghiên cứu những thứ này, chỉ e sự an toàn của bản thân ngươi sẽ không thể đảm bảo. Nhưng nếu ta trực xuất ngươi khỏi phân viện Phục Linh, dù ta có thể nói với viện trưởng để ngươi tiếp tục ở lại học viện Phong Hoa, song cho dù ngươi được phân đến phân viện nào thì hoàn cảnh ngươi được sử dụng e là đều không tốt lắm.” Cổ Ly Sinh nheo mắt, bởi vì chuyện hắn thu nhận Quân Vô Tà vào phân viện Phục Linh đây phò trương, bây giờ Quân Vô Tà đã trở thành “người nổi tiếng” của học viện Phong Hoa, nếu ngày đầu tiên đã đuổi nàng ra ngoài, nhét vào phân viện khác, e rằng các thiếu niên vốn đồ kị với Quân Vô Tà sẽ không đối xử tốt với Quân Vô Tà.

“Chuyện này có liên quan đến thuật phục linh không?” Quân Vô Tà nghiêng đầu, thân nhiên nhìn Cổ Ly Sinh.

Cổ Ly Sinh thoáng ngần ra.

“Ta chỉ cần biết, ta phải làm gì.” Quân Vô Tà thân nhiên nói, những người nàng không để ý tới, nói gì, làm gì, liên quan gì đến nàng? Nàng chỉ cần đạt mục đích của mình là được.

Cổ Ly Sinh bỗng nhiên cười, hắn nhìn Quân Vô Tà rồi bật cười nói: “Ngươi thật sự là thiếu niên thú vị nhất mà ta từng gặp.”

Tâm trí này, tính cách này, trong thiên hạ e rằng cũng không tìm ra được người thứ hai.

Thứ hỏi, có ai vừa mới vào học trong học viện đã có thể đỉnh đạc nói chuyện với sư phụ mình, không chỉ vạch ra chỗ thiếu sót mà nét mặt còn luôn duy trì vẻ lạnh nhạt như thế chứ?

Quân Vô Tà không có phản ứng gì.

“Nếu ngươi cảm thấy không có vấn đề, vậy thì chuyện này ta sẽ đi giải quyết, nếu ngươi có bất cứ điều gì cần giúp đỡ thì có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.” Cổ Ly Sinh thờ dài một hơi, bỗng nhiên cảm thấy giao chuyện phức tạp như thế cho một thiếu niên có chút không phức tạp.

Quân Vô Tà không từ chối ý tốt của Cổ Ly Sinh, trên thực tế, sau khi xem xong mấy cuốn sách đó, đối với Quân Vô Tà mà nói Cổ Ly Sinh đã không có tác dụng gì nữa...

“Hừm, tiếp theo, ta sẽ nói với viện trưởng một tiếng, thế thì bây giờ ngươi xem xét xung quanh đây, hay là...” Cổ Ly Sinh tò ý ở trước mặt Quân Vô Tà mình đã không giữ được dáng dấp của một sư phụ nữa, tiểu tử này có vẻ còn mạnh hơn hắn.

“Chỗ sách này, ta có thể xem không?” Quân Vô Tà chỉ vào chỗ sách xếp kín trên giá sách của Cổ Ly Sinh rồi nói.

Khóe miệng Cổ Ly Sinh giật giật: “Cứ tự nhiên.”

Sau đó Quân Vô Tà bèn tự xem, Cổ Ly Sinh chỉ có thể quyết tâm đi giải thích với viện trưởng, xử lý chuyện “trực xuất” Quân Vô Tà khỏi phân viện Phục Linh.

Mất thấy sắp phải “đuối” một đệ tử kiểu yêu nghiệt đi, nội tâm Cổ Ly Sinh gần như sụp đổ, nhưng không nghi ngờ gì, đối với Quân Vô Tà mà nói đó là một kiểu bảo vệ.

Một đệ tử còn trẻ, nếu nắm chắc thuật phục linh mà ngay cả Cổ Ly Sinh cũng không thể nắm chắc, vậy thì đối với nàng mà nói cũng là một tai ương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 406: Thần chuyển ngoặt (1)

Doãn Ngôn do dự bất an trong tòa lầu các, sau khi Quân Vô Tà vào thư phòng của Cổ Ly Sinh, hắn càng thêm nôn nóng. Thời gian nửa nén nhang qua đi, vẫn không thấy hai người xuất hiện, sự lo âu trong lòng Doãn Ngôn càng lúc càng đậm.

Có thể khiến Cổ Ly Sinh phá lệ, lập tức thu nhận Quân Vô Tà đến phân viện Phục Linh, hơn nữa chỉ nhận một mình nàng, chỉ mỗi điểm này nghĩ thế nào cũng khiến Ngôn Doãn thấy căng thẳng.

Đang lúc Doãn Ngôn lo lắng, cánh cửa thư phòng đóng chặt bị người ta đẩy ra, Doãn Ngôn lập tức trốn vào một góc.

Chỉ thấy một mình Cổ Ly Sinh vội vội vàng vàng đi ra khỏi thư phòng, cánh cửa đóng ầm một tiếng, âm thanh đó vô cùng vang dội.

Doãn Ngôn khẽ chau mày, nhìn từ phản ứng vừa rồi lúc Cổ Ly Sinh rời đi, hắn mơ hồ cảm thấy sự tình có thể không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của mình.

Bình thường Cổ Ly Sinh cực kỳ khiêm tốn hòa nhã, cho dù là đối với đệ tử phân viện Phục Linh hay là với đệ tử các phân viện khác đều vô cùng hiền từ, hơn nữa tác phong hành sự cũng không nhanh không chậm, cực kì ôn hòa, chưa từng thấy tình trạng nóng vội như hôm nay bao giờ.

“Lẽ nào là do tiểu tử Quân Tà chọc giận khiến sư phụ không vui?” Doãn Ngôn không khỏi lẩm bẩm.

Nhưng chẳng mấy chốc, suy đoán của Doãn Ngôn đã được kiểm chứng.

Sau khi Cổ Ly Sinh rời đi không quá một canh giờ thì vội quay lại, sau khi quay lại thì vào thư phòng, một lát sau, Quân Vô Tà một mình đi ra khỏi thư phòng, mà Doãn Ngôn chú ý đến lúc Quân Vô Tà đi ra, ngực bài tượng trưng cho phân viện Phục Linh nàng đeo trước ngực đã bị tháo xuống.

Vừa nhìn vậy, trái tim Doãn Ngôn đã đập thịch một cái.

Sau khi Quân Vô Tà ra khỏi thư phòng của Cổ Ly Sinh thì trực tiếp rời khỏi phân viện Phục Linh, không nán lại một chút nào.

Mà một loạt hành động này đều giống như đang nói cho Doãn Ngôn biết: Quân Vô Tà đã bị trực xuất ra khỏi phân viện Phục Linh!

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tin tức Quân Vô Tà bị trực xuất khỏi phân viện Phục Linh đã truyền khắp cả học viện Phong Hoa.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ chẳng thu hút sự chú ý của nhiều người như thế. Nhưng động tĩnh trước và sau khi nhập học của Quân Vô Tà đã kinh động tất cả mọi người, bây giờ cả học viện Phong Hoa không còn ai không biết hai chữ “Quân Tà” nữa.

Vốn tướng là thiếu niên tiền đồ vô hạn, vận may theo người, vậy mà vừa vào phân viện Phục Linh mấy canh giờ đã bị trục xuất khỏi phân viện Phục Linh, sự cách biệt cực lớn giữa trước và sau này quả thực khiến tất cả mọi người đều kinh hãi!

Phải biết rằng, tuy phân viện Phục Linh sẽ trục xuất một vài đệ tử không đạt yêu cầu nhưng sau khi quan sát một năm họ mới quyết định, song kiểu của Quân Vô Tà là ngày đầu tiên đến báo danh ở phân viện Phục Linh thì đã bị đuổi, thật sự là người đầu tiên đấy!

Tin tức này lan truyền như lửa cháy lan khắp đồng, những thiếu niên vốn thâm hăm mộ và đổ kỵ với vận may của Quân Vô Tà lập tức nở nụ cười hả hê sau khi biết tin tức này.

Một ngày trước còn là người may mắn bị mọi người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ đã gây ra trò cười lớn như thế rồi!

Từ trên mây rơi xuống bùn chẳng qua chỉ trong nháy mắt!

Chỉ một ngày, Quân Vô Tà từ đối tượng được người người hăm mộ đã biến thành trò cười mà người người cười nhạo.

Mà tất cả những chuyện này, Quân Vô Tà không hề biết. Sau khi rời khỏi phân viện Phục Linh, Quân Vô Tà một mình về ký túc, đang là thời gian tu luyện, ký túc vắng tanh, trong cả tòa lầu chỉ có một mình nàng.

Sau khi ngồi xuống bên giường, Quân Vô Tà lấy miếng ngọc bài khắc biểu tượng của phân viện Thú Linh từ trong tay áo ra.

Đây là thứ Cổ Ly Sinh đích thân đưa cho nàng trước lúc nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 407: Thần chuyển ngoặt (2)

Ngọc bài của mỗi học viện không giống nhau, của phân viện Thú Linh là thanh ngọc, phân viện Khí Linh là hắc ngọc còn của phân viện Phục Linh là bạch ngọc.

Trong tay Quân Vô Tà là một miếng thanh ngọc, chính là tượng trưng cho phân viện Thú Linh.

Hôm nay những học sinh mới của phân viện Thú Linh đã vào đưa tin, Quân Vô Tà giữa chừng không đến nhập học cùng đám học sinh và cũng không hề đến lớp sau đó.

Giới lĩnh của nàng là hệ thực vật, cho nên nội dung của thú linh và khí linh căn bản không liên quan đến nàng. Điều duy nhất nàng muốn biết đó là cách sử dụng linh lực bên trong cơ thể mình.

Cũng chính vì suy nghĩ này nên Quân Vô Tà không lập tức chạy tới học viện Phong Hoa, do đó nhất thời đã bỏ lỡ thời khắc đỉnh điểm mà ở đó nàng đã bị “bôi nhọ danh tính”.

Vào buổi trưa, khi các đệ tử đang ngồi dùng bữa trưa, Quân Vô Tà vừa mới thân nhiên bước vào liền có một đám người nhìn về phía nàng, ánh mắt chế giễu đồng loạt hướng về phía Quân Vô Tà, chỉ trừ cười nhạo nàng. Nhưng Quân Vô Tà chỉ lẳng lặng ôm Hắc Miêu, về mặt không chút cảm xúc bước vào. Lấy đồ ăn xong liền chọn một góc ngồi xuống, cứ thế cúi đầu chăm chú ăn, ngoảnh mặt làm ngơ với ánh mắt từ bốn phía đang chăm chăm nhìn mình.

“Người kia chính là Quân Vô Tà? Người mới ngày đầu tiên đã bị đuổi ra ngoài?” Có mấy sư huynh chưa từng nhìn thấy Quân Vô Tà nghiêng cổ nhìn về phía thân hình nhỏ bé kia. Có thể nói, bọn họ không có lấy một chút hứng thú đối với kiểu người thiên tài, thế nhưng đối với loại chuyện “đánh rắm giập đầu”, dìm người ta xuống nước thì bọn họ lại vô cùng hứng thú.

“Còn không phải sao, vừa mới ngày đầu nhập học đã bị đuổi ra ngoài, thật là nhục cười.” Một gã tên niên cười nhạo, nói.

“Nhưng bị đuổi như vậy, phân viện Phục Linh không phải nên trực tiếp đuổi khỏi học viện Phong Hoa hay sao? Sao hắn vẫn còn ở đây?”

“Ai mà biết”.

Tất cả đề tài bàn tán trong nhà ăn đều xoay quanh việc này, chỉ trong vòng một ngày, Quân Vô Tà từ một “kẻ may mắn” biến thành “tân sinh bị đuổi học”.

Tại lầu hai, Ninh sư tỷ đang đứng từ lan can bên trên nhìn xuống dưới, thấy Quân Vô Tà đang ngồi lủi thủi một mình một góc, lông mày nàng ta khẽ nhướn lên.

“Đó chính là người được Phạm Cẩm nhìn trúng sao?” Ninh sư tỷ hơi nheo mắt lại, rồi quay sang nhìn một bên Doãn Ngôn, nói.

Doãn Ngôn sau khi biết Quân Vô Tà bị Cổ Ly Sinh đuổi khỏi phân viện Phục Linh, ngay lập tức đã báo tin cho Ninh sư tỷ biết. Hai người họ lúc này đang cao cao tại thượng, đắc ý ngăm nhìn về quần bách của Quân Vô Tà.

“Đúng vậy”.

“Hắn thực sự đã bị đuổi ra khỏi phân viện Phục Linh rồi sao?” Ninh sư tỷ dè dặt mở miệng, nói: “Mới ngày đầu tiên nhập học đã bị đuổi, loại chuyện như vậy trong phân viện này chưa từng thấy xuất hiện. Cổ Ly Sinh tính tình ôn hòa, trông không có vẻ là người sẽ làm ra chuyện cực đoan như vậy.”

Doãn Ngôn vội hỏi ngay: “Ta cũng nghĩ vậy, lúc Quân Vô Tà đi rồi, ta còn cố ý dò hỏi sư phụ là vì sao sư đệ vừa mới nhập học lại để hắn cứ thế mà đi dễ dàng như vậy, sư phụ chỉ nói hắn không phải người của phân viện Phục Linh thì ở lại làm gì”.

Nghĩ đến vẻ mặt của Cổ Ly Sinh lúc nói những lời này, Doãn Ngôn cảm thấy hết sức nhẹ nhõm.

“Hả? Không phải đấy chứ? Ta nghe nói, lúc sát hạch tiểu tử này tình cờ gặp Cổ Ly Sinh, lúc đó hình như sư phụ rất có hứng thú với hắn, thậm chí trước mặt mọi người còn hỏi hắn có muốn vào phân viện Phục Linh không cơ mà. Làm sao có thể mới qua vài ngày, lại nói bỏ là bỏ được?” Ninh sư tỷ hơi nheo mắt lại, cứ cảm thấy việc này vô cùng kỳ lạ, và lại

cũng không phù hợp lắm với tác phong làm việc của Cô Ly Sinh.

Doãn Ngôn lại có vẻ xem thường, nói: “Đó chẳng qua là người thuận miệng nói vậy thôi, đâu nhất thiết phải giữ lời? Mà thực ra tên Quân Vô Tà đó bản thân không biết xấu hổ, cho rằng lọt vào mắt xanh của sư phụ là có thể gia nhập vào phân viện Phục Linh, thế nên giờ mới để cho người ta chê cười”.

“Nhưng không phải chính sư phụ đã nói là năm nay chỉ thu nhận duy nhất một đệ tử thôi sao? Mà không phải đã thông báo rồi sao?” Ninh sư tỷ càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 408: Thần chuyển ngoặt (3)

Doãn Ngôn hơi sững sờ, hẳn cũng cảm thấy việc này hơi khó hiểu.

Tuy nhiên, trong lúc hai người vẫn đang mãi nói chuyện thì bỗng xuất hiện những tiếng ồn ào truyền đến từ phòng ăn dưới lầu một.

Chỉ thấy một thiếu niên da trắng đang bước vào phòng ăn, xung quanh hắn là một đám người đang vây quanh. Từ dung mạo của hắn có thể thấy được có lẽ hắn còn rất trẻ, nhiều nhất cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi.

“Từ Mộ, nghỉ đi nghỉ lại, hóa ra người mới là đệ tử của phân viện Phục Linh à? Thế mà sáng sớm lại vẫn cùng chúng ta đến phân viện Thú Linh, lúc đầu ta cứ nghĩ sau này chúng ta có thể cùng nhau tu luyện, ai mà biết người lại chẳng có một chút hứng thú, cứ thế phui mông một cái mà gia nhập vào phân viện Phục Linh chứ.” Đám người vây quanh thiếu niên vừa nói vừa cười đùa rôm rả.

Thiếu niên kia bị mọi người vây quanh tò ra ngượng ngùng, khoe môi hắn khẽ nhếch có vẻ đắc ý lắm.

“Ta cũng không biết, lần trước tình cờ gặp sư phụ, không ngờ sư phụ lại nhìn trúng biểu hiện của ta, nhưng thực ra chỉ đáng làm trò cười mà thôi.” Lý Từ Mộ giả vờ cảm thán lắc đầu, đáy mắt tràn đầy đắc ý.

“Làm trò cười cũng không đến lượt người, mà chính là cái đồ hàng giả kia làm rùm beng lên thì có!” Thiếu niên phụ họa cố ý liếc nhìn Quân Vô Tà đang ngồi yên lặng một góc, thấy nàng vẫn không hé răng nửa lời, hẳn cố ý cao giọng, hận không thể khiến cho tất cả mọi người nghe được những gì hắn nói.

“Một số người không có bản lĩnh thì tốt nhất đừng nên ảo tưởng, chẳng qua là gặp may đúng vào thời điểm sát hạch thi được Cổ tiên bối nhìn trúng, liền cho là mình thực sự có thể vào được phân viện Phục Linh, cũng không biết nhìn vào gương tự soi lại mình đi. Kết quả thì sao, không biết xấu hổ mà chạy đến phân viện Phục Linh, còn bị Cổ tiên bối đuổi ra ngoài, để cho Cổ tiên bối phải “điều động binh lực” bảo Từ Mộ trở lại phân viện Phục Linh, đây mới thực sự là điều đáng chê cười.”

Giọng nói của hắn ta lớn đến mức gần như tất cả mọi người trong phòng đều có thể nghe thấy được.

Trước khi nghe những lời này, các đệ tử vẫn còn hiếu kỳ, không hiểu tại sao Quân Vô Tà mới ngày đầu tiên nhập học đã bị đuổi khỏi phân viện Phục Linh, nhưng giờ thì ai cũng đã hiểu rõ chân tướng.

Bọn họ cảm giác ngay từ đầu căn bản Cô Ly Sinh không phải là coi trọng Quân Vô Tà, người mà hắn coi trọng vốn dĩ là người khác, mà nàng ấy lại tự cho là đúng, nghĩ mình được nhìn trúng, không biết tốt xấu mà chạy đến phân viện Phục Linh, chắc hẳn là muốn cướp vị trí của Từ Mộ. Kết quả Cô Ly Sinh vừa gặp đã biết không phải người cần tìm, nên mới ngay lập tức đuổi Quân Vô Tà ra khỏi phân viện Phục Linh như vậy.

Trong nháy mắt, cảm giác hả hê đối với việc Quân Vô Tà bị đuổi đã biến thành sự khinh bỉ sâu sắc, còn trẻ như vậy đã trăm phương ngàn kế muốn “đục nước béo cò”, thật là làm cho người khác phải hổ thẹn thay.

Không ít người đang âm thầm nhổ nước bọt vào Quân Vô Tà, trong bụng không ngừng chửi rủa nàng, cho rằng nhân phẩm kém như vậy không xứng đáng được ở lại học viện Phong Hoa, nên rút đi càng sớm càng tốt.

Từ Mộ được đám đông xung quanh nhìn hót thì tỏ ra vô cùng đắc ý, ban đầu hắn còn định ngăn cản bọn họ tăng bốc mình, nhưng khi thấy mọi người nhìn về phía mình với ánh mắt đầy ngưỡng mộ thì hắn ngay lập tức đã từ bỏ ý định trong đầu.

Tuy nhiên, trên thực tế, mọi việc không hề giống như những gì mà mọi người vẫn đang bàn tán. Cô Ly Sinh lúc này vẫn đang đi tìm Từ Mộ, với cả cũng đã nói rõ ràng với hắn đó là sai lầm của mình, ngay ngày đầu tiên vị đạo sư kia đã miêu tả nhầm người nên mới gây ra lầm hiểu nhầm như thế này, Quân Vô Tà ầu cũng là vô tội.

Nhưng việc này có giải thích thì chỉ có một mình Từ Mộ biết được, bởi ngay từ đêm hôm đó đạo sư đã tỏ rõ thái độ chỉ có Quân Vô Tà mới là người duy nhất có tư cách trở thành đệ tử của phân viện Phục Linh, mà Từ Mộ biết chuyện liền đó kỳ không ngớt. Bây giờ tự nhiên có chuyện tốt như thế này rơi xuống đầu hắn, nên cho dù Quân Vô Tà có vô tội hay không thì việc nàng bị mọi người hiểu lầm như vậy căn bản cũng là vì nàng không tự biết mình.

Cũng bởi vì phần tình cảm này nên trong lúc Từ Mộ nói nguyên nhân kết quả chuyện này với người khác cũng không nhịn được mà thêm mắm thêm muối một phen.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 409: Bôi nhọ (1)

Lý do thoái thác lần này đã trực tiếp đẩy Quân Vô Tà vào tình cảnh “đứng mũi chịu sào”.

“Thôi bỏ đi, chuyện này không cần nói nhiều nữa, ta cũng không muốn so đo làm gì.” Từ Mộ giả vờ độ lượng nói, nhưng trên mặt lại không có vẻ gì là muốn để mọi chuyện kết thúc

trong hòa bình như vậy.

“Từ Mộ, người chính vì dễ dàng bỏ qua như thế nên mới để cho người ta nuốt chút nữa đã cướp mất vị trí của người đó!” Đám thiếu niên đứng bên cạnh vẫn đang bận rộn ca tụng Từ Mộ, mặc dù trong lòng tràn đầy ghen tị với hắn nhưng bọn họ cũng hiểu thế nào là vì một tương lai quan hệ tốt đẹp với phục linh sư, càng không nên làm gì ngu ngốc mà tự hủy hoại mình sau này.

Lý Từ Mộ đối với người khác khá cởi mở, nên dù mới nhập học đã có quan hệ khá tốt với các đệ tử ở đây. Nhưng thực ra là do tính tình của Quân Vô Tà quá mức trầm lặng, nên dù người khác có muốn tỏ ra thân thiết với nàng thì vốn dĩ cũng không có cơ hội.

“Ôi, ta cũng thật không ngờ là có một người như vậy trong cùng một thời gian, nếu không phải sư phụ tìm được ta, chỉ e là giờ này ta với các huynh đệ đang cùng nhau đứng ở phân viện Thú Linh rồi.” Từ Mộ thờ dài nói.

Lời này nghe có vẻ là tùy ý nhưng lại càng khiến người ta phải đa nghi.

Nếu như không phải Cố Ly Sinh “nhìn thấu sự việc”, Quân Vô Tà chẳng phải đã có thể công khai chiếm đoạt cơ hội của Từ Mộ hay sao? Nhiều người tới học viện Phong Hoa chủ yếu là để tranh thủ thời cơ tiến vào phân viện Phục Linh, nếu như bị người khác mạo danh để thế thân thì thật không khỏi khiến người ta phải phẫn nộ.

Đám thiếu niên càng trở nên tức giận, khí huyết sôi trào, càng nghĩ càng thấy rõ sự hèn hạ vô liêm sỉ của Quân Vô Tà, mượn cơ tâm trạng oan ức của Từ Mộ, hành xử của bọn họ càng ngày càng quá đáng không biết chừng mực.

“Từ Mộ, người tính tình độ lượng, nhưng huynh đệ bọn ta không thể chỉ giương mắt nhìn người bị khi dễ như thế!” Nói xong đám thiếu niên liếc nhau một cái rồi bắt đầu đi về phía phòng ăn.

Quân Vô Tà vẫn đang cúi đầu dùng bữa, đột nhiên nhận thấy có người đang đến gần, nàng ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nhìn rõ người vừa tới là ai thì bàn ăn trước mặt nàng đã bị ném phẳng đi, thức ăn vừa nảy rơi vãi đầy trên mặt đất, bát đĩa rơi xuống phát ra âm thanh loảng xoảng đinh tai nhức óc.

“Cái đồ tiểu tử vô liêm sỉ nhà người, vẫn còn tâm trạng ngồi ăn ở đây sao? Chẳng lẽ người không biết sau khi bị phân viện Phục Linh đuổi đi sẽ không có tư cách ở lại học viện Phong Hoa nữa hay sao?” Một thiếu niên cao lớn giẫm chân lên chiếc bàn vừa bị ném đi, ý lại vào vóc đáng cao to từ trên cao nhìn xuống Quân Vô Tà đang ngồi trên ghế, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiếu niên vừa đến gây chuyện kia.

“Tất cả những chuyện người làm mọi người ở đây đã sớm biết cả rồi, không hiểu vì sao học viện Phong Hoa lại có loại đệ tử suy đồi nhân phẩm như người nữa. Người cần bản không có tư cách ở lại nơi này, có điều trước khi rút khỏi học viện Phong Hoa thì người phải xin lỗi Từ Mộ cái đã.” Mấy tên thiếu niên đứng bao vây Quân Vô Tà, hiển nhiên hôm nay bọn họ không có ý định bỏ qua cho nàng một cách dễ dàng.

Từ Mộ nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng vô cùng đặc ý, tuy nhiên trên mặt lại tỏ vẻ không tán thành, còn dùng lời hay ý đẹp ra vẻ khuyên nhủ đám người kia: “Mọi người đều là huynh đệ với nhau, cứ coi như Quân Tà nuốt chút nữa đoạt mất vị trí của ta ở phân viện Phục Linh, thì ta nghĩ cũng không phải do hắn cố ý đâu.”

“Không có ý? Làm ra loại chuyện như vậy sao có thể là không cố ý? Cổ tiền bối có nhìn trúng hắn hay không chẳng lẽ hắn không biết sao? Chẳng qua là hắn cố tình không hiểu, muốn mượn cơ hội để trèo cao mà thôi. Từ Mộ, chuyện này tốt nhất là người đừng xen vào, nếu hôm nay hắn không xin lỗi người thì đừng hòng chúng ta tha cho!” Đám thiếu niên kia tràn đầy căm phẫn nói.

Động thái này đã khiến cho tất cả đệ tử đang có mặt trong nhà ăn phải chú ý, các sư huynh sư tỷ đã sớm tò mò về mấy lời đồn đại về các tân sinh mới nhập học, tự nhiên thấy đám tân sinh này gây chuyện ở đây lập tức dãi cổ ngồi đợi trò hay sắp diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 410: Bôi Nhọ (2)

Quân Vô Tà ánh mắt lạnh lùng nhìn trờ bề trước mặt, tên Từ Mộ kia thật đúng là giỏi diễn kịch, người ngoài không biết thì tưởng hắn đang tìm mọi cách hòa giải, nhưng thực ra mỗi một câu hắn nói đều là nhằm bôi nhọ hình tượng Quân Vô Tà hết mức có thể.

Ba câu vừa rồi đều không ngừng ám chỉ việc Quân Vô Tà có ý đồ muốn “cướp đoạt” vị trí của hắn.

Bởi lẽ việc hắn tỏ vẻ “khuyên bảo” như vậy căn bản không có bất cứ tác dụng gì cả, mà ngược lại không những có thể bôi nhọ danh tiếng của Quân Vô Tà lại còn giúp hắn khoác lên người cái mác “hào phóng và độ lượng”.

Và lại lúc này, Quân Vô Tà đang bị đám thiếu niên bao vây tứ phía, trong nhà ăn, các sư huynh sư tỷ cũng đều đang dãi cổ đợi trò hay để xem, căn bản sẽ không có ai muốn đứng ra đòi lại công bằng cho nàng.

Ngày cả những lời thiếu niên kia vừa nói có phải là sự thật hay không thì cũng chẳng ai quan tâm.

“Tránh ra.” Quân Vô Tà đột nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn một lượt đám thiếu niên đang vây quanh mình.

Ánh mắt đó khiến cho đám người kia không khỏi sững sờ, bởi lẽ bọn họ chưa từng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo đến như vậy. Trong nháy mắt bọn họ có cảm giác bản thân đang rơi xuống hố băng lạnh đến thấu xương.

Thế nhưng chỉ ngay sau đó, bọn họ liền khôi phục lại dáng vẻ kiêu ngạo lúc nãy.

Đối phương dù sao cũng chỉ là một thiếu niên vóc dáng nhỏ bé, bọn họ đồng như vậy việc gì phải sợ cơ chứ?

“Quân Tà người đừng có mà quá đáng! Người làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ không xin lỗi Từ Mộ lấy một tiếng hay sao? Người có biết là vì người mà Từ Mộ nuốt chút nữa cả đời này đã không thể làm phục linh sư rồi không!” Một thiếu niên nhìn thấy Quân Vô Tà chẳng những không xin lỗi mà còn có ý định bỏ đi liền cảm thấy rất không hài lòng.

“Xin lỗi?” Lòng mày Quân Vô Tà khẽ nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo tựa như nước mùa thu nhìn về phía Từ Mộ đang đứng gần đó.

Từ Mộ cả người nhất thời run sợ, nếu hắn biết được chân tướng chuyện này thì Quân Vô Tà chắc chắn cũng đã biết chuyện. Nếu chẳng may nàng ấy ngay trước mặt tất cả mọi người vạch trần lời nói dối của hắn thì...

Thế nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cho dù Quân Vô Tà nói ra thì đã sao? Mọi người ở đây trước giờ đã không ưa nàng, đã thế trong lòng còn đang hoài nghi nhân phẩm của nàng, kể cả nàng có nói thì mọi người sẽ chỉ cho đó là hiểu lầm, mà cũng sẽ chẳng có ai tin, người ta sẽ chỉ cảm thấy Quân Vô Tà đang cố tìm cách giải vây mà thôi!

Nghĩ đến đây, Từ Mộ lại ưỡn ngực lên.

“Đúng vậy! Người nhất định phải xin lỗi!” Đám thiếu niên xung quanh kích động la lớn.

Quân Vô Tà bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nàng cảm thấy quá mức chán ghét cái đám người không những ngu ngốc còn hết sức phiền toái này.

“Ta lặp lại lần nữa, dứt ngay!” Ánh mắt Quân Vô Tà trở nên tối sẫm.

“Người... Người vừa nói gì!” Đám thiếu niên bị những lời Quân Vô Tà vừa nói dọa cho khiếp sợ, hai mắt mở to kinh ngạc!

Nàng vừa bảo bọn họ dứt đi sao?

Không thể tin được trên đời này lại có người không biết xấu hổ như vậy!

“Người được lắm! Rượu mời không thích uống lại muốn uống rượu phạt phải không! Đã vậy ta muốn xem xem, hôm nay rốt cuộc người có bản lĩnh mà rời khỏi đây hay không!”

Quân Vô Tà nheo đuôi mắt lại, tranh lĩnh từ cơ thể nàng bắt đầu tỏa ra xung quanh, Hắc Miêu vừa rồi còn nằm trong lòng Quân Vô Tà lập tức nhảy lên vai nàng, hai mắt mở to nhìn đám thiếu niên chán sống này.

Tranh lĩnh đang phát ra từ người Quân Vô Tà khiến cho đám thiếu niên kia không khỏi kinh hãi, bọn họ chỉ nhớ Quân Vô Tà là người nhỏ tuổi nhất mà quên mất rằng, lĩnh lực của nàng trong lại là mạnh nhất số mấy chục người bọn họ!

Đám người kia theo bản năng lùi lại một bước, nhưng khi họ nhìn thấy trên vai nàng không còn Hắc Miêu đáng sợ như lúc nãy nữa, thì nỗi sợ hãi trong người họ đã bắt đầu lắng xuống.

Dù sao dù cũng chỉ là tranh lĩnh, mà giới lĩnh của nàng lại yếu như vậy, nếu thực sự muốn đấu với nhiều người bọn họ như vậy, chưa hẳn đã không phải là đối thủ của nàng!

Từ Mộ đứng sau đám người kia nãy giờ vẫn quan sát nhất cử nhất động của Quân Vô Tà, trong phút chốc đáy mắt lộ rõ ý cười càng đậm.

Chỉ cần Quân Vô Tà dám ở chỗ này ra tay với đám đệ tử kia, thì chính là làm trái với nội quy của học viện!

Và tất nhiên sẽ bị đuổi khỏi học viện Phong Hoa ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 411: Bôi Nhọ (3)

Chỉ cần Quân Vô Tà bị đuổi khỏi đây, Từ Mộ sẽ không cần phải lo lắng lời nói dối của hắn sẽ bị vạch trần, bởi hắn tin rằng Cổ Ly Sinh sẽ không hỏi đầu mà quan tâm đến mấy chuyện riêng tư của một đệ tử bình thường.

Cho nên chỉ cần khiến cho Quân Vô Tà bị đuổi đi thì hắn vĩnh viễn chính là người bị hại!

Trong nhà ăn, cuộc chiến bắt đầu trở nên vô cùng căng thẳng, trên người Hắc Miêu đã mơ hồ lộ ra một màn sương mù màu đen.

Sát khí trong mắt Quân Vô Tà càng ngày càng rõ, tính tình nàng bình thường tuy có đôi chút lạnh lùng nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ cam tâm nhẫn nhục người ngoài.

“Các người làm gì ở đây!” Đột nhiên, một âm thanh chói tai vang lên trong nhà ăn, giọng nói ấy như sét đánh ngang tai khiến màng nhĩ những người đang có mặt ở đó đều không khỏi đau nhức!

Ngay sau đó là một bóng người bất ngờ lao đến bên cạnh Quân Vô Tà, thân hình cao lớn trực tiếp đứng chắn trước mặt nàng, ngăn cản những ánh mắt không hề có thiện chí kia.

“Phạm... Phạm sư huynh?” Đám người đang có ý định dạy cho Quân Vô Tà một bài học, sau khi nhìn rõ tướng mạo người vừa tới thì lập tức co người lại, dáng vẻ kiêu ngạo lúc nãy cũng hoàn toàn biến mất.

Người đang đứng chắn trước mặt Quân Vô Tà kia, không ai khác chính là Phạm Cẩm!

Nụ cười trên mặt Phạm Cẩm lúc trước đã không còn nữa, mà lúc này đây khuôn mặt ấy đang đánh lại nhìn thẳng vào đám thiếu niên nãy giờ luôn đứng bao vây Quân Vô Tà.

Hắn vừa rồi đang định bước vào phòng ăn thì nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn kia đang bị một đám người vây quanh, vậy mà nàng lại chỉ im lặng, một thân một mình đứng đó không làm gì cả. Hình ảnh đó khiến Phạm Cẩm nổi lên ý muốn bảo vệ, vì thế hắn đã không chút do dự ngay lập tức lao về phía nàng!

“Các người tìm Quân Tà có chuyện gì?” Phạm Cẩm cau mày nhìn đám thiếu niên “lại già bất thiện” (*) kia.

Bị Phạm Cẩm trừng mắt nhìn như vậy, những học sinh vừa mới bước chân vào học viện Phong Hoa này sợ đến mức hai chân không ngừng run rẩy bầy.

Phạm Cẩm là ai? Hắn chính là người đứng thứ tư trong đại hội Đấu Linh! Nhìn trong toàn bộ học viện Phong Hoa, có thể đấu lại hắn tổng cộng chỉ có ba người!

Hơn nữa hắn còn là con nuôi của viện trưởng học viện Phong Hoa, dù không phải ruột thịt nhưng thân phận này cũng đủ để đè chết rất nhiều người.

Đừng nói tân sinh, ngay cả đám học sinh cũ của học viện Phong Hoa cũng không mấy ai dám nói chuyện cùng Phạm Cẩm.

“Ta... Chúng ta chỉ tìm Quân Vô Tà để bảo hắn nói lời xin lỗi đến Từ Mộ mà thôi...” Dáng vẻ phách lối kiêu ngạo vừa nãy đã bị khí thế của Phạm Cẩm làm cho rơi rụng, một thiếu niên theo bản năng rụt cổ lại, mãi lâu sau mới dám lên tiếng.

“Xin lỗi?” Phạm Cẩm nhú mồm một cái.

“Đúng vậy, Quân Tà suýt chút nữa đã cướp mất vị trí gia nhập vào phân viện Phục Linh của Từ Mộ, hại Từ Mộ suýt nữa thì không có cơ hội để trở thành phục linh sư... Hắn vốn dĩ nên xin lỗi, chỉ xin lỗi thôi... cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn lắm...” Đám thiếu niên không còn cách nào khác đành phải tự biện minh cho mình.

Chỉ xin lỗi thôi? Phạm Cẩm neho mắt, đáy mắt nhanh chóng lướt qua bàn ăn và đồng bát đĩa bị ném xuống đất, trong lòng không khỏi cảm thấy nực cười.

Cả một đám người bao vây Quân Vô Tà, còn ném thức ăn bát đĩa xuống đất, vậy mà lại nói là chỉ yêu cầu nàng xin lỗi? E là bọn họ chỉ hận không thể khiến cho mọi chuyện trở nên xấu hơn thì có...

Có điều...

“Cái gì gọi là Quân Tà cướp mất vị trí của người khác? Hắn vốn dĩ là đệ tử do chính Cố tiền bối bỏ nhiệm, các ngươi chó có ăn nói xằng bậy.” Phạm Cẩm nhú mồm một cái.

“Phạm sư huynh, huynh vẫn chưa biết sao?” Đám thiếu niên nghe Phạm Cẩm nói xong, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Bọn họ nói rồi, Phạm sư huynh là người công chính khoan dung sao có thể bao che cho loại tiểu nhân bỉ ổi kia được, hóa ra là do hắn vẫn chưa biết gì!

“Biết cái gì?” Phạm Cẩm tức giận hỏi, hắn ở phân viện Thú Linh tu luyện đến tận trưa, vừa mới dừng lại, căn bản cũng không biết rốt cuộc học viện Phong Hoa đã xảy ra chuyện lớn gì.

***

(*) Nguyên văn phải là “Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai”, ám chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 412: Bôi Nhọ (4)

“Sáng nay Quân Tà bị Cố tiền bối đuổi ra khỏi phân viện Phục Linh, bảo hắn cơ bản không phải là đệ tử mới của phân viện Phục Linh, đệ tử thật sự mà Cố tiền bối để ý đến là Từ Mộ, Phạm sư huynh xem, Từ Mộ đã đeo thẻ ngọc của phân viện Phục Linh trước ngực, cái này là chính tay Cố tiền bối đeo lên cho hắn.” Mấy tên thiếu niên liền kéo Lý Từ Mộ, trốn ngay đằng sau lưng Phạm Cẩm.

Lý Từ Mộ thân thể yếu ớt, lập tức phát run khi đứng trước mặt Phạm Cẩm.

Tuy rằng hắn là thành viên của phân viện Phục Linh, nhưng cũng không dám làm liều với Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm nhú mồm, nhìn tên Lý Từ Mộ nhát gan trước mặt, chả muốn nhìn, nhưng hắn có thể chắc chắn thẻ ngọc đeo trước ngực Lý Từ Mộ đích thực là của phân viện Phục Linh.

Đây là chuyện gì?

Phạm Cẩm nhớ rất rõ ràng, buổi tối trước hôm tân sinh nhập học, Cố Ly Sinh gọi hắn đến phân viện Phục Linh nói với hắn vài ngày trước mình nhắm được một học sinh đến dự thi, đợi người đó nhập học rồi chuyển vào phân viện Phục Linh, nhưng Cố Ly Sinh nói rõ ràng hai chữ “Quân Tà”, cơ bản là không có Lý Từ Mộ.

Ngay cả bộ y phục của Quân Vô Tà cũng là Phạm Cẩm tự tay lấy, lấy cả thẻ ngọc của phân viện Phục Linh cho Quân Vô Tà.

Nhưng làm sao chỉ qua nửa ngày, sự việc lại biến thành bộ dạng này?

“Ngươi tên gì?” Phạm Cẩm nhìn Lý Từ Mộ rồi hỏi.

“Lý... Lý Từ Mộ.” Lý Từ Mộ bị Phạm Cẩm nhìn đến phát run.

“Thẻ ngọc của ngươi là Cố tiền bối cho ngươi phải không?” Phạm Cẩm hỏi tiếp.

Lý Từ Mộ run rẩy gật đầu, lắp bắp nói: “Là... là sư phụ cho... cho... chính tay sư phụ đeo lên cho ta.”

Phạm Cẩm nhú mồm hơn.

Hắn không nhớ sai, nhưng mọi việc đã rồi tung lên, trước mắt không có gì hết, trước mắt hắn là tên vô dụng đứng cũng không vững, lẽ nào là đệ tử của Cố thúc thúc dốc tâm đào tạo? Điều này sao có thể!

Lần đầu tiên, Phạm Cẩm bắt đầu hoài nghi có phải cách quan sát của Cố Ly Sinh có vấn đề hay không.

“Chắc có hiểu lầm gì đó trong này, Quân Tà không có hứng thú giành vị trí của ngươi, sau này đừng lấy những việc này làm phiền hắn, nếu như để ta biết, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các ngươi.” Không hiểu chuyện kỳ quái gì trong đó, Phạm Cẩm giải quyết mọi chuyện nhanh hơn một bước.

Cho dù Quân Vô Tà có phải là đệ tử của Cổ Ly Sinh hay không, dù gì Phạm Cẩm cũng có cái nhìn thiện cảm với Quân Vô Tà, sự đệ trảm tính khôn khéo thế này, sao hắn không để tâm được.

Bị Phạm Cẩm hù dọa, đám thiếu niên chỉ gật đầu lia lịa, không dám nói nửa lời.

Phạm Cẩm nhìn bọn họ trung thực, rồi lại quay nhìn Quân Vô Tà, phát hiện tranh lĩnh toàn thân của nàng vẫn chưa tiêu tan, hắn liền nhẹ giọng nói: “Ta biết ngươi không phải là dạng người đó, đừng tức giận, nếu như động tay ở nơi này, chỉ sợ phiền phức không ngừng.”

Mặc dù tiếp xúc với Quân Vô Tà không nhiều, nhưng Phạm Cẩm có thể thấy rõ trong mắt của Quân Vô Tà tràn đầy sát ý.

Sát ý lạnh lùng, ngay cả Phạm Cẩm cũng giật thót lên, hắn hốt hoảng cảm thấy, nếu không phải hắn kịp thời xuất hiện chỉ sợ người gặp họa không phải Quân Vô Tà, mà là những tên thiếu niên không biết sống chết kia.

Dưới sự trấn an của Phạm Cẩm, sát ý trong mắt Quân Vô Tà từ từ biến mất, trong đôi mắt ấy hiện lên những ngày tháng yên tĩnh và lãnh đạm trước đây.

Chẳng hiểu tại sao, Phạm Cẩm lại có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 413: Bôi Nhọ (5)

Có cảnh cáo của Phạm Cẩm, đám thiếu niên không dám ăn nói linh tinh nữa, chỉ có ánh nhìn là không phục.

Ninh sư tỷ ở lầu hai quan sát toàn bộ câu chuyện, khóe môi xinh hơi nhếch lên, giờ tay chỉ vào Phạm Cẩm đang nói chuyện với Quân Vô Tà rồi nói: “Phạm Cẩm lần này đặt cược sai rồi, xem ra tên tiểu quỷ Quân Tà thật sự biết diễn trò, ngay cả Phạm Cẩm cũng lừa được. Nghĩ đến, nếu hắn không như Phạm Cẩm tiết lộ trước đây, tự mình vào được phân viện Phục Linh, Phạm Cẩm sẽ không hăng hái dẫn dắt hắn như vậy, chỉ không biết, bây giờ như giờ tre mức nước không được gì lại trắng tay, có để chịu không. Ngươi nói xem? Tiểu Ngôn?”

Sắc mặt Doãn Ngôn để lộ nụ cười u ám, thấy Phạm Cẩm đặt cược sai, hắn vui sướng hơn ai hết.

“Còn nhớ năm ấy lúc ngươi vừa nhập học không? Ngươi vốn do Phạm Cẩm dẫn dắt, nhưng hắn nhất quyết không nghe lời dẫn của phó viện trưởng, từ chối dẫn dắt ngươi học trước mặt mọi người. Còn nhớ tình cảnh lúc ấy ngươi bị mọi người chế nhạo không?” Ninh sư tỷ chăm chú nhìn Doãn Ngôn.

Doãn Ngôn hít một hơi rồi nói: “Suốt đời này ta sẽ không quên, sự sỉ nhục Phạm Cẩm đem lại cho ta.”

Năm ấy, Doãn Ngôn vừa mới bước vào học viện Phong Hoa, Phạm Cẩm chưa từng tham gia đại hội Đấu Linh, Phạm Cẩm không có tên trong danh sách được sắp xếp hướng dẫn tân sinh, được phó viện trưởng xem trọng, nhắc nhở Phạm Cẩm chiều cô các sư đệ, không ngờ Phạm Cẩm trở mặt ngay lúc ấy, không những từ chối yêu cầu của phó viện trưởng mà còn bỏ đi tức thì, ngay cả nhìn cũng không nhìn Doãn Ngôn.

Từ ngày hôm đó, Doãn Ngô trở thành trò cười trong mắt các đệ tử. Bị Phạm Cẩm từ chối chỉ có thể cho thấy hắn không có đủ thực lực, sau này nếu không phải Ninh sư tỷ ra tay giúp đỡ hắn, đồng ý cho hắn nhập học, chỉ sợ rằng hắn sớm muộn cũng sẽ bị đệ tử học viện Phong Hoa cười nhạo mà bỏ đi.

Sau này, Doãn Ngôn may mắn được chọn vào phân viện Phục Linh, gạt rửa toàn bộ sỉ nhục ngày đó, nhưng Phạm Cẩm để lại cho hắn nỗi ám ảnh không cách nào có thể xóa bỏ.

“Bây giờ không phải cơ hội tốt sao? Để Phạm Cẩm thấy rõ, mình từ chối ngươi ngày ấy, bây giờ ngươi đã ưu tú như thế nào. Còn Quân Tà - người được hắn chọn lại yếu đuối như thế nào.” Ninh sư tỷ cười tươi như hoa.

Doãn Ngôn mỉm cười, gật đầu nói: “Lời dạy của sư tỷ, sư đệ đã hiểu.”

Dứt lời, Doãn Ngôn đi xuống lầu một.

Trong phòng ăn lầu một, Phạm Cẩm xuất hiện khiến nơi vốn dĩ ồn ào trở nên yên lặng.

“Ngươi đừng lo lắng, lát nữa ta đi hỏi Cổ thúc thúc xem rốt cuộc là có chuyện gì.” Phạm Cẩm nhìn gương mặt lạnh lùng của Quân Vô Tà, trong lòng có chút bất lực, không nói gì, Quân Vô Tà mới mười bốn tuổi đã có năng lực phá vỡ xích lĩnh khiến nhiều người không bắt kịp, thêm vào nàng tuổi nhỏ nhưng rất khôn ngoan hiểu chuyện thì làm sao Cổ Ly Sinh không để mắt đến được?

Cổ Ly Sinh tha chọn tên gốc Lý Tử Mộ cũng không chọn Quân Vô Tà, rõ ràng là không cân xứng.

Quân Vô Tà lắc đầu: “Không cần.”

Phạm Cẩm thở dài, vỗ vai trấn an Quân Vô Tà: “Bỏ đi, đừng ăn cơm ở nơi này, ta dẫn ngươi đến chỗ tốt hơn, đảm bảo thức ăn ngon hơn nơi này.”

Quân Vô Tà gật đầu khe khẽ, nàng không đói nhưng không nỡ từ chối hảo ý của Phạm Cẩm.

Sau lần chết đi sống lại, Quân Vô Tà đang từ từ cảm nhận thấy cái tốt của mọi người và cũng bắt đầu học chấp nhận đền đáp.

Ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi, một âm thanh đột nhiên vang lên.

“Phạm sư huynh bao che Quân Tà là có nguyên do, nhưng việc làm này là sai mà đến cả lời xin lỗi cũng không nói, sợ rằng là không đúng lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 414: Bôi Nhọ (6)

Mọi người đều nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Doãn Ngôn mặt tươi cười nhìn Phạm Cẩm và Quân Vô Tà chuẩn bị rời đi.

Nhìn Doãn Ngôn đeo thẻ bạch ngọc trước ngực, mọi người đã hiểu được thân phận của hắn.

Là đệ tử của phân viện Phục Linh!

Phạm Cẩm vừa mở lời, nói rằng bên trong có sự hiểu lầm, vì danh tiếng và địa vị của hắn, không ít người bắt đầu hoài nghi mọi chuyện có đúng như Lý Tử Mộ nói không. Nhưng đệ tử của phân viện Phục Linh vừa xuất hiện đã thẳng mặt trách hành vi không tạ lỗi của Quân Vô Tà.

Điều này có ý nghĩa gì?

Ý là, đệ tử của phân viện PL đều đã biết được chân tướng mới làm khó Quân Vô Tà như vậy.

Cục diện vừa mới khôi phục cân bằng, lúc Doãn Ngôn xuất hiện lại trở thành một cục diện khác.

Phạm Cẩm nhìn Doãn Ngôn nhú mày.

Quân Vô Tà dừng lại nhìn người bạn cùng phòng thấy người khác gặp nạn còn ném thêm đá.

Nàng và Doãn Ngôn có duyên gặp nhau vài lần, nhưng nàng thấy được địch ý của Doãn Ngôn đối với nàng.

Doãn Ngôn từ từ đi tới, lúc hắn ý thức được mọi người đều vì lời nói của hắn mà nhìn qua, hắn âm thầm mỉm cười.

Trò hay bắt đầu rồi.

“Phạm sư huynh có ý bảo vệ Quân Tà, đương nhiên là bảo vệ sư đệ, nhưng nếu vì như vậy mà để việc này cứ như thế qua đi. Chỉ sợ người khác không phục. Phạm sai lầm vốn phải bị phạt, việc thế Lý Tử Mộ vào phân viện Phục Linh là do Quân Tà có lỗi trước, tất nhiên không cần phạt nhưng cũng cần phải có một lời xin lỗi, nếu không sẽ nghĩ rằng học viện Phong Hoa của chúng ta bất phân thị phi? Chỉ vì Phạm sư huynh bao che khiến đệ tử làm sai mà không biết sợ, các đệ tử phải nhận chịu nhục nhã oan ức.”

Giọng của Doãn Ngôn không nhanh không chậm, nhưng từng câu từng chữ đều tạo nên vết thương.

Mỗi một câu nói đều ám chỉ Phạm Cẩm dựa vào danh tiếng của bản thân ở học viện Phong Hoa bao che lỗi lầm của Quân Vô Tà, vừa dựa thế gây hiềm khích với Lý Tử Mộ.

Lời nói cay độc chẳng những khiến Quân Vô Tà mạnh mẽ đạp một chân, còn lôi Phạm Cẩm theo vào.

Quả nhiên, sau lời nói của Doãn Ngôn, bên trong phòng ăn liền vang lên những tiếng nghi ngờ.

Sắc mặt Phạm Cẩm trầm xuống. Tuy hắn là con nuôi của viện trưởng nhưng chưa bao giờ mượn thân phận này để làm việc gì. Thậm chí vì lý do thân phận này, hắn cần phải cố gắng hơn người khác, xuất sắc hơn để được mọi người nhìn nhận.

Nhưng lời nói của Doãn Ngôn đã một tay lật đổ mọi cố gắng của Phạm Cẩm nhiều năm nay.

“Doãn Ngôn, ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Ai có chứng cứ nói việc này là do Quân Tà cố ý? Hiểu lầm trên thế gian chưa từng giảm đi, sao các ngươi biết đây không phải là hiểu lầm?” Phạm Cẩm hít một hơi, cổ kiễng lên sự phẫn nộ trong lòng.

“À? Phạm sư huynh nói như thế có phải có ý gì, Phạm sư huynh biết sự thật? Ta muốn nghe thử, nếu như là do ta hiểu lầm Quân Tà, ta sẽ xin lỗi hắn, nếu không có hiểu lầm thì hy vọng Phạm sư huynh đừng quá bao che, biết sai biết sửa mới là tốt, nếu như sau này Quân Tà làm ra việc tai họa sẽ nghĩ rằng Phật sư huynh ra mặt thay hắn chẳng phải là yên tâm có chỗ dựa?” Doãn Ngôn cười nói, nhìn thấy Phạm Cẩm nhú mày lại, hắn liền cảm thấy tâm tình sung sướng.

Phạm Cẩm càng nhú mày hơn, nếu như hắn biết chuyện thì đã sớm nói ra, đâu để những người này phi báng Quân Vô Tà.

Nhưng hắn cũng vừa mới biết mọi việc, rốt cuộc là tại sao, hắn vẫn chưa có thời gian đi hỏi.

Doãn Ngôn từng bước ép tới, nhưng đáng về lại là không có ý định từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 415: Bôi Nhọ (7)

“Hành hiệp trọng nghĩa” của Doãn Ngôn khiến người không dám hé răng như Lý Tử Mộ một phen hú vía. Hôm nay khi hắn đến phân viện Phục Linh tuy đã gặp Doãn Ngôn một lần, nhưng sắc mặt vị sư huynh này đối với hắn không được tốt, có nằm mơ cũng không ngờ thân là Doãn Ngôn của phân viện Phục Linh lại ra mặt đá kích Quân Vô Tà.

Có điều dựa vào lời lẽ của Doãn Ngôn rõ ràng là tin lý do thoái thác của mình, Lý Tử Mộ liền cảm thấy tràn đầy tự tin.

Nhân lúc còn can đảm, hắn hòa theo: “Thực ra chuyện này đệ cũng không muốn tìm Quân Tà gây phiền phức, đệ chỉ muốn hắn xin lỗi đệ, chỉ là xin lỗi mà thôi. Nếu hắn biết lỗi bọn đệ sau này vẫn là sư huynh đệ, chuyện này cũng cho qua.”

Lý Tử Mộ và Doãn Ngôn kẻ xướng người hát, nhanh chóng khiến Quân Vô Tà lún sâu vào vũng lầy không biết ăn năn, đáng khinh.

Phạm Cẩm như muốn nổ tung.

Thế nhưng Quân Vô Tà lại lạnh lùng nhìn Doãn Ngôn và Lý Tử Mộ.

“Meo.”

Chủ nhân, hai người họ cấu kết với nhau tổn hại thanh danh của người, để ta cắn chết bọn chúng!

Vừa mới tỉnh lại Hắc Miêu còn chưa kịp dân gân cốt, liếm liếm hàm răng nanh sắc nhọn. Vừa rồi nếu không phải vì Phạm Cẩm xuất hiện, hắn và Quân Vô Tà đã tiễn mấy tên đàn kia sang Tây Thiên rồi, làm gì có chỗ cho bọn chúng đứng đây nói lời xằng bậy.

“Không vội.” Quân Vô Tà nheo nheo mắt.

Bọn họ muốn chơi, vậy thì nàg chơi với bọn họ đến cùng.

Tương lai còn dài, nàg sẽ đem những gì ngày hôm nay hoàn trả lại gấp trăm lần!

Lúc mà không khí trong phòng ăn đang kìm nén đến nghẹn thở, Quân Vô Tà nãy giờ yên lặng bỗng nhiên lên tiếng: “Phạm sư huynh, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Âm thanh lạnh lẽo khiến mọi người bồn chồn ấy vang vọng trong phòng ăn, mọi người bỗng chốc yên lặng.

Phạm Cẩm hơi ngáy người, vô cùng kinh ngạc nhìn về mặt bình thường của Quân Vô Tà.

Nha đầu này chẳng lẽ không biết giờ đang là lúc nào? Nàg còn có tâm trạng ăn cơm?

Chuyện hôm nay nếu như xử lý không tốt, dù Quân Vô Tà có được ở lại học viện Phong Hoa thì ngày tháng sau này e là cũng khó sống.

Chộp lên đầu Quân Vô Tà tội mạo danh người khác vào phân viện Phục Linh kiểu này, cho dù sau này nàg có đến phân viện nào đi nữa, dù là đạo sư hay đệ tử cũng sẽ có những cái nhìn không tốt đối với nàg.

Tuy nhiên Quân Vô Tà lại không mấy quan tâm những điều này, nói xong nàg quay người rời đi.

Trước khi chưa tìm ra cách cải thiện thuật phục linh, nàg không thể dễ thân phận bị bại lộ, nhưng đợi nàg tìm ra cách rồi...

Trong đôi mắt lạnh lùng của Quân Vô Tà lóe lên một tia sát ý.

Phạm Cẩm ngăn người nhìn theo bóng lưng của Quân Vô Tà, trong phút chốc xốc lại tinh thần vội đuổi theo, lúc này hắn thực không dám để Quân Vô Tà đi lại một mình trong học viện Phong Hoa.

Những tường sẽ nổ ra một trận ác chiến, tên tiểu quỷ biết rõ ngọn ngành lại quay lưng đi mất, không có bất kỳ lời giải thích nào, cũng không có ý muốn xin lỗi. Thái độ tùy tiện, dường như coi mọi thứ chẳng liên quan gì đến nàg, nàg chỉ là người ngoài cuộc.

Không muốn nói những đệ tử khác trong phòng ăn đều chết sững người, ngay đến Doãn Ngôn cũng bị hành động của Quân Vô Tà làm cho bối rối. Hắn chuẩn bị một tá những câu đáp trả Phạm Cẩm, đợi để phá hủy hoàn toàn danh tiếng của Phạm Cẩm trong học viện này, đáng tiếc... Quân Vô Tà lại không hề cho hắn cơ hội làm điều đó.

Trước khi nắm chắc quyền tất sát, Quân Vô Tà nhất định không vội hướng mũi nhọn vào đối thủ.

Nhìn bóng lưng của Phạm Cẩm và Quân Vô Tà dần biến mất sau cánh cửa phòng ăn, Lý Tử Mộ vội tới bên cạnh Doãn Ngôn, cúi đầu ân cần nói: “Đa tạ sư huynh nói giúp.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 416: Bôi Nhọ (8)

Doãn Ngôn không đạt được mục đích, trong lòng có chút không vui, nghe thấy giọng nói nịnh bợ của Lý Tử Mộ, hắn quay đầu tròn mắt lờm.

Bênh vực lẽ phải?

Ai có hứng thú đi giúp cái loại rác rưởi như hắn!

Chính lúc Doãn Ngôn định bước ra, một bóng dáng hoạt bát bỗng chạy lại bên cạnh hắn.

“Ngươi và Tiểu Ngôn đã cùng là đệ tử của phân viện Phục Linh, hắn đương niên phải bảo vệ ngươi, không để ngươi chịu áy ức.” Một thiếu nữ đẹp tựa tiên nữ nhanh nhẹn đi tới, nụ cười tuyệt mỹ trên gương mặt vừa hé nở đã khiến Lý Tử Mộ trông như một tên ngốc.

Lý Tử Mộ ngây ngốc nhìn thiếu nữ đẹp tuyệt trần trước mặt.

“Ninh sư tỷ?” Doãn Ngôn nhần nhục nói, trước mặt Ninh sư tỷ mọi thứ đều phải kìm xuống.

Ninh sư tỷ cười dịu dàng, quay người nhìn Lý Tử Mộ đang ngáy người, nói: “Có thể vào phân viện Phục Linh là số mệnh của ngươi, sau này phải chung sống hòa hợp với nhau.”

“Và... vâng... Ninh... Ninh sư tỷ.” Bị mỹ nhân trước mặt mê hoặc, Lý Tử Mộ như đánh rơi mất não, chỉ có thể nói theo Doãn Ngôn.

Ninh sư tỷ cười ôn nhu, ném ánh nhìn về phía Doãn Ngôn, sau đó rời khỏi phòng ăn.

Mãi đến khi bọn họ đi rồi, Lý Tử Mộ vẫn chưa thể định thần sau vẻ đẹp của thiếu nữ.

Sau khi rời phòng ăn, Doãn Ngôn có vẻ bất mãn.

“Ninh sư tỷ hà tất phí lời với loại rác rưởi đó, tuy sư phụ đã nhận hấn nhưng cũng không chi bảo hấn bất cứ điều gì.” Nhìn Ninh sư tỷ cười với hấn, Doãn Ngôn nghèn nghẹn trong lòng.

Lý Tử Mộ bán tính nhát gan, Doãn Ngôn khinh thường ra mặt.

Ninh sư tỷ nhìn vào mắt Doãn Ngôn, dần dần mỉm cười: “Tiểu Ngôn, người cho rằng tên đệ tử Cố tiền bối đặc cách thu nhận chỉ là một nhân vật bình thường thôi sao? Lý Tử Mộ nhìn có vẻ ngốc nghếch kia có thể khiến Cố tiền bối chiều cố, ắt hẳn phải có nguyên nhân, người nên nhớ ngoài mặt có thể kết bạn với hấn, nếu có thể dùng không chừng sẽ là người hữu dụng nhất đối với chúng ta.”

Doãn Ngôn hơi sững sờ, vội vã thu lại vẻ mặt bất mãn, cúi đầu hành lễ: “Ninh sư thư dạy phải, là đệ ngu dốt.”

“Phục linh sư vốn đã hiếm, thêm một người cũng là thêm một phần sức mạnh, mặc dù Lý Tử Mộ có chút vụng về nhưng cũng là người dễ khống chế nhất, hơn nữa mâu thuẫn giữa hấn với Quân Tà là điểm yếu rất tốt. Lẽ nào người không nhìn ra sự bảo vệ của Phạm Cẩm đối với Quân Tà ngày hôm nay, có phải Phạm Cẩm rất xem trọng nha đầu đó không? Nếu người đã muốn thấy Phạm Cẩm không vui vẻ đến thế vậy thì dĩ nhiên có thể ra tay với tên tiểu sư đệ của hấn. Phạm Cẩm vốn làm việc cẩn trọng, muốn nắm thóp hấn cũng khó, tuy nhiên muốn bắt thóp Quân Tà lại vô cùng đơn giản.” Ninh sư tỷ khẽ cười, người có điểm yếu là người dễ đánh bại nhất.

Mắt Doãn Ngôn sáng ngời, lập tức hiểu ra ý của Ninh sư tỷ.

“Xin Ninh sư tỷ yên tâm, đệ sẽ chung sống hòa hợp với tên Lý Tử Mộ đó, đệ nhất định không để Quân Tà và Phạm Cẩm sống yên ổn.”

Ninh sư tỷ gật đầu hài lòng.

“Nếu như sau này Quân Tà không được ở lại học viện Phong Hoa thì thôi, lỡ được ở lại thì khéo mà lợi dụng Lý Tử Mộ, ngày tháng khổ sở của hấn chỉ mới bắt đầu thôi. Làm việc sạch sẽ một chút, đừng để người khác nhìn ra sơ hở, nếu có thể khiến Quân Tà gặp đại họa tự khắc sẽ kéo theo cả Phạm Cẩm của hấn, dù cho không liên lụy đi nữa cũng khó tránh khỏi bị viện trưởng khiển trách.”

“Vâng!”

Trong lúc Ninh sư tỷ và Doãn Ngôn đang bàn bạc làm cách nào để lợi dụng Quân Vô Tà hãm hại Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm đã ném những phiền nào kia sang một bên, dẫn Quân Vô Tà đi hết quá nửa học viện Phong Hoa, đến khuôn viên khác ở một góc học viện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 417: Huynh Đệ Phạm Gia (1)

Từ đường lớn đi xuyên qua khu rừng, con đường đá quanh co, cỏ non kéo dài mãi đến rừng trúc cách đó không xa.

Người nào không hiểu rõ nơi này chắc chắn không thể biết được trong học viện Phong Hoa lại có một rừng trúc như này.

Lúc Phạm Cẩm dẫn Quân Vô Tà đến đây, thiếu niên đang quét lá trên đường đá phía ngoài sân ngang đầu nhìn thấy hai người bọn họ, vội ra nghênh đón.

“Đại thiếu gia, người đến rồi ạ?” Đứa bé kia nhìn Phạm Cẩm đầy tôn kính, ánh mắt lúc nhìn sang Quân Vô Tà có chút nghi hoặc.

“À, ta dẫn tiểu tử này đến đây ăn cơm, Tiểu Trác chắc đang ăn cơm phải không?” Phạm Cẩm thân nhiên cho hay ý muốn của mình, làm cho thiếu niên kia cười khúc khích, kiểu thẳng thắn này ngược lại lại khiến người khác không thể có ác cảm.

“Đại thiếu gia xin mời.” Thiếu niên vừa cười vừa mở cửa, thể hiện khuôn mặt thân thiện đối với Quân Vô Tà.

Cửa chính làm bằng trúc mở ra lướt qua chuông gió treo trên góc cửa, phát ra chuỗi những âm thanh trong trẻo êm tai trong không gian rừng trúc thanh nhã.

Phạm Cẩm gật đầu, dẫn theo Quân Vô Tà vào khuôn viên.

Khuôn viên này không lớn lắm, kích thước cực nhỏ, nhà ở đây không hề xa hoa, ngược lại rất giản dị, chỉ có ba gian chính, không tính là quá lớn. Có một dòng suối nhỏ chảy vào trong hồ, nước hồ trong vắt nhìn thấy cả đáy, những chú cá chép đỏ tung tăng bơi dưới đáy hồ tạo nên tầng tầng lớp lớp.

Phút chốc, Quân Vô Tà đã yêu thích khung cảnh nơi đây, thanh tịnh an nhàn như thế.

Hai người đi tới, một cái bóng nhỏ bé yếu ớt xuất hiện ngay trước cửa đối diện với gian phòng trúc.

Đó là một thiếu niên gầy yếu, bộ y phục màu xanh đáng ra vừa vặn với hấn nhìn lại vô cùng rộng, gương mặt thanh tú nhưng nhợt nhạt, đến môi cũng một màu nhợt nhạt. Hấn nhẹ nhàng đứng trước gian phòng trúc, rõ ràng là một thiếu niên hai mươi tuổi, dựa cả thân người vào cây gậy trúc trong tay. Bộ dạng của hấn thoạt nhìn khiến người khác hơi kinh ngạc, nhưng lại có một đôi mắt sáng ngời, ý cười trong đôi mắt đẹp để ấy vô tình làm người ta quên mất cơ thể ốm yếu của hấn.

Nhìn thấy hấn, Phạm Cẩm lập tức bước vội lên trước đỡ lấy thân hình lung lay như sắp đổ ấy.

“Giữa trưa nắng gắt như vậy đệ không ngoan ngoãn ở trong phòng, đứng đây làm gì?” Phạm Cẩm nhíu mày có chút không vừa ý diu thiếu niên vào phòng trúc, không quên quay

đầu nói với Quân Vô Tà: “Quân Tà, người cũng vào đây đi.”

Thiếu niên kia quay đầu nhìn Quân Vô Tà, đôi mắt trong veo đầy thiện chí, tuy là đang thăm dò nhưng lại rất thân thiện, không hề có chút mạo phạm người khác.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu với hắn rồi liền theo vào.

Căn phòng bài trí cũng đơn giản như trong khuôn viên, không có quá nhiều đồ. Phạm Cẩm diu thiếu niên đến ghế ngồi trước bàn, vừa chào hỏi Quân Vô Tà vừa ngồi xuống bên cạnh thiếu niên.

“Đại ca không giới thiệu với đệ sao?” Thiếu niên cười híp mắt nhìn Quân Vô Tà.

Phạm Cẩm nói: “Đây là Quân Tà, mấy ngày trước ta có nói với đệ, tân sinh mà năm nay ta dẫn dắt. Quân Tà, đây là đệ đệ ta, Phạm Trác.”

Phạm Trác nhìn Quân Vô Tà, mắt cười híp tít: “Thì ra người chính là Quân Tà? Nếu đại ca không nói người đã mười bốn tuổi, nhìn thân hình của người e là chưa được mười hai mười ba tuổi, hàng ngày chú ý ăn uống nhiều một chút nếu không muốn phá hủy cơ thể.”

Phạm Trác trời sinh cơ thể yếu ớt, tâm sáng như gương, thể nhưng thân thể lại trở thành gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 418: Huỳnh Đệ Phạm Gia (2)

Quân Vô Tà nhìn Phạm Trác trước mặt, trong đầu lập tức hiểu được thân phận của đối phương.

Viện trưởng của học viện Phong Hoa tổng cộng có hai người con, một người con nuôi là Phạm Cẩm, còn một người khác chính là thiếu niên ở trước mặt - Phạm Trác.

Phạm Trác là con ruột của viện trưởng, thể nhưng thân thể trời sinh lại yếu hơn nhiều so với những thiếu niên bình thường, tuổi chừng mười sáu lại rất ít đi ra ngoài, vì thân thể của Phạm Trác, viện trưởng có thể nói là đã hao tổn vô số tinh lực cùng tài lực, sau khi dùng rất nhiều loại thuốc bổ và đan dược mới giữ lại được tính mạng của Phạm Trác.

Bên ngoài có rất ít người biết dáng dấp của Phạm Trác ra sao, chỉ biết là thân thể hắn cực kém.

Quân Vô Tà âm thầm quan sát thần sắc của Phạm Trác.

Dưới lớp y phục rộng thùng thình là một thân thể gầy gò chỉ có da bọc xương, nhìn vào khiến người ta cực kỳ lo lắng, nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, dưới làn da trắng nõn có thể thấy các mạch máu một cách rõ ràng, thiết nghĩ bệnh tật trên người không phải người thường nào cũng có khả năng lĩnh hội, hiếm thấy chính là, bị gầy vò như vậy mà Phạm Trác vẫn có thể giữ được một trái tim hồn nhiên, nụ cười của hắn rất khó khiến người ta nghĩ rằng đây là một thiếu niên có thể chết đi bất cứ lúc nào.

Ấn tượng của Quân Vô Tà đối với huỳnh đệ Phạm gia quả thật không sai, Phạm Cẩm năm lần bảy lượt bảo vệ khiến nàng vô cùng cảm động, liền yêu ai yêu cả đường đi, nảy sinh một loại quan tâm đối với Phạm Trác.

“Ha ha, Tiểu Trác, lời này của đệ đã nói đến đúng mấu chốt rồi, nói thật, hôm nay ta đến đây chính là đưa Tiểu Tà tới ăn chùa một bữa, đồ ăn trong nhà ăn của học viện thực sự rất khó nuốt, ta biết nơi này của đệ chắc chắn có đồ ăn ngon, nhanh báo A Tĩnh làm cho bọn ta chút đồ để nếm thử.” Phạm Cẩm mở miệng cười, hắn nói đưa Quân Vô Tà đi ăn đồ ngon chính là lừa gạt huỳnh đệ nhà mình.

Phạm Trác cười khẽ một tiếng, đã quen với hành vi lừa gạt trắng trợn của Phạm Cẩm, hắn gio tay lắc lắc chiếc chuông đồng đặt ở trên bàn, chỉ một lát sau, thiếu niên A Tĩnh liền vội vã cầm cái chổi chạy tới.

“Thiếu gia, có chuyện gì ạ?”

“Đi chuẩn bị một ít thức ăn.”

“Dạ.”

A Tĩnh chạy đi chuẩn bị như một lần khác.

Phạm Cẩm nở nụ cười hài lòng, nháy nháy mắt với Quân Vô Tà: “Tiểu Trác thân thể không tốt, khẩu vị cũng rất kém, đồ ăn bình thường rất khó có thể vừa miệng đệ ấy, phụ thân liền chuẩn bị rất nhiều đồ ngon đưa đến đây, ta nói người biết, sau này muốn ăn đồ ngon thì đến nơi này của Tiểu Trác, bảo đảm không sai.”

Phạm Trác không giận ngược lại còn cười nói với Quân Vô Tà: “Người đừng nghe đại ca ta nói bậy, đồ ăn ở đây thực ra cũng rất thông thường, chỉ là thức ăn bình thường ta khó có thể tiêu hóa, cho nên phụ thân cũng đã hao tổn nhiều tâm tư, sau này nếu người ăn không quen đồ ăn ở nhà ăn thì đến nơi này của ta, thêm một người ăn cũng náo nhiệt thêm một chút, quyền đương nhiên là theo ta rồi.”

Hai huỳnh đệ này kẻ xướng người hoạ, nhìn tựa như tùy ý nhưng câu nào cũng đều là chân tình.

Tiếp xúc với những người như vậy, Quân Vô Tà cảm thấy trái tim lạnh lẽo của mình ngày càng trở nên ấm áp.

“Lâm phiền rồi.” Quân Vô Tà nói.

Phạm Trác chỉ cười, mắt thoáng nhìn Hắc Miêu đang đứng thẳng trên vai Quân Vô Tà, con người trong suốt lóe lên một tia kinh ngạc: “Miêu Nhi này...”

“Đây là giới linh của Tiểu Tà.” Phạm Cẩm nói.

“Có thể cho ta mượn xem một chút không?” Phạm Trác chớp chớp mắt, lộ ra một tia ao ước.

Phạm Cẩm nhìn Phạm Trác một cái, lại nhìn Quân Vô Tà một cái, lẩm bẩm: “Nếu là giới linh thì không phải là động vật bình thường, chắc không có vấn đề gì?”

Quân Vô Tà có chút không hiểu nhìn Phạm Cẩm, Phạm Cẩm cười cười.

Hắc Miêu nhận thấy được rằng chủ nhân của mình có ấn tượng tốt với hai huynh đệ này, hơn nữa hai người này cũng rất tốt với Quân Vô Tà, liền miễn cưỡng nhảy từ vai Quân Vô Tà xuống mặt bàn, chậm rãi đi tới trước mặt Phạm Trác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 419: Huynh Đệ Phạm Gia (3)

Hắc Miêu từng bước một đi tới trước mặt Phạm Trác, Phạm Trác nhìn chăm chăm vào Hắc Miêu, hô hấp chậm lại rất nhiều, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ khấn trương.

Hắc Miêu nghiêng đầu, thấy Phạm Trác dường như khấn trương đến mức ngay cả khả năng sờ một cái cũng không có, liền chia ra bàn chân mềm mại đặt lên bàn tay của Phạm Trác đang để ở trên bàn.

“Meo!”

Chủ nhân, vì để cho người hòa hợp với xã hội, ta đã hy sinh thân thể của mình. Ta đối với người là chân ái đấy!

Quân Vô Tà nghe hiểu được ý nghĩ của Hắc Miêu, khóe miệng hơi kéo ra.

Tuy nhiên, về mặt Phạm Trác đột nhiên cứng đờ, đôi mắt trong veo tràn đầy kinh ngạc và kích động.

Khuôn mặt vốn tái nhợt cũng vì vậy mà từ từ xuất hiện hai đám mây hồng.

“...” Hắc Miêu im lặng nhìn về mặt Phạm Trác như một nàng dâu nhỏ.

Nói muốn sờ nó rõ ràng là hấn, nó cũng tự mình hy sinh rồi, sao cuối cùng về mặt Phạm Trác ngược lại lại như bị người khác ăn đậu hũ vậy?

Phạm Cẩm nhìn nét mặt đệ đệ nhà mình, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, có chút lúng túng nhìn về phía Quân Vô Tà, nói: “Tiểu Trác rất thích những động vật nhỏ có lông mềm mượt, nhưng duyên của hấn với động vật không được tốt, động vật nhỏ thông thường không thích tiếp xúc với hấn.”

Tuy Hắc Miêu là giới linh, nhưng lại là động vật nhỏ đầu tiên chủ động tiếp xúc với Phạm Trác, trái tim Phạm Trác trong nháy mắt liền tan chảy.

Nghe Phạm Cẩm giải thích, Quân Vô Tà lần đầu tiên gật đầu, bắt đầu phụ họa nói: “Lông mềm mượt... sờ rất thích.”

Hắc Miêu quả thực muốn che mặt.

Thật sao?

Chủ nhân nhà mình tìm được đồng chí có cùng chung sở thích rồi phải không?

Quả nhiên, vừa nghe thấy lời nói của Quân Vô Tà, Phạm Trác ngay lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh nhìn Quân Vô Tà.

“Người cũng thích ư?”

Quân Vô Tà nghiêm túc gật đầu.

“Vây... sau này mỗi ngày người đều có thể tới đây ăn cơm không? Ta... Ta sẽ bảo A Tĩnh chuẩn bị đồ ăn ngon.” Khuôn mặt Phạm Trác ngày càng đỏ ửng lên, ánh mắt trong veo phát sáng, ngưng kết tại nơi mà Hắc Miêu đặt bàn chân lên tay hấn.

“Được.” Quân Vô Tà gật đầu, tất cả những gì xảy ra trong nhà ăn hôm nay thực sự khiến nàng bức bối, sau này không đến đó nữa cũng đỡ làm dơ con mắt và lỗ tai.

Trên mặt Phạm Trác liền nở ra nụ cười rạng rỡ như trăm hoa đua nở, tràn đầy phấn chấn.

Trong khoảng thời gian ba người trò chuyện, A Tĩnh đã làm xong một bàn thức ăn đẹp mắt, từng món từng món được bung lên, ở trong nhà ăn Phạm Cẩm tức sôi ruột, vừa nhìn thấy thức ăn ngon lập tức hết giận, vừa nói đệ đệ nhà mình và Quân Vô Tà động đũa, vừa dùng tốc độ cuồng phong quét sạch mấy món ăn vừa ngon vừa đẹp mắt ở trên bàn.

Tốc độ cực nhanh đó hoàn toàn không cho Quân Vô Tà và Phạm Trác có cơ hội ăn, đến lúc hai người cầm đũa lên, mấy cái đĩa chỉ còn sót lại một ít nước canh và rau.

“Ôi, để ta báo A Tĩnh làm tiếp vài món.” Phạm Trác có chút lúng túng nhìn Quân Vô Tà, sức ăn của đại ca nhà mình tỷ lệ thuận với thể tích của hấn, một mình hấn tương đương với mười người như Phạm Trác.

Phạm Cẩm cơm nước no nê xong vỗ bụng một cái, thấy Phạm Trác và Quân Vô Tà còn chưa động đũa, lúc này mới ý thức được bản thân mình dường như đã ăn quá nhanh.

“Khụ, như thế này vậy, các người ăn trước, vừa lúc ta đang có việc nên đi ra ngoài trước, Tiểu Tà, người ăn xong ở đây cùng Tiểu Trác, bình thường, ngoài ta và A Tĩnh, đệ ấy không tiếp xúc với bạn bè cùng trang lứa, ta sẽ đến đón người muộn một chút.” Dứt lời, Phạm Cẩm vọt ra ngoài nhanh như một con gió.

Hắc Miêu nằm trên vai Quân Vô Tà, nhìn Phạm Cẩm biến mất nhanh như chớp, chòm râu run lên.

Đề chủ nhân nhà nó ngồi trò chuyện? Đầu óc Phạm Cẩm có phải bị úng nước rồi không?

Bản thân Quân Vô Tà đã như người mắc bệnh tự kỷ, làm sao cứu rồi được một người chưa lần lộn nhiều như Phạm Trác!

Chương 420: Sự Phẫn Nộ Của Cố Ly Sinh (1)

Sau khi Phạm Cẩm rời khỏi vườn trúc, lập tức đến phân viện Phục Linh, trước mặt Phạm Trác và Quân Vô Tà hần tỏ vẻ như không có chuyện gì, nhưng tất cả những gì trong nhà ăn lại làm cho hần cực kỳ nghi hoặc.

Sao Quân Vô Tà lại bị phân viện Phục Linh đuổi ra ngoài?

Cái tên Lý Tử Mộ là củ hành nào?

Bên trong phân viện Phục Linh, Cố Ly Sinh đang kiểm tra thành quả tu luyện của các đệ tử trong khoảng thời gian gần đây, cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, hần hơi sững sốt, thấy Phạm Cẩm đứng trước cửa thở hổn hển, hần liền nở nụ cười.

“Sao hôm nay ngươi lại chạy đến chỗ ta vậy?”

Phạm Cẩm tiến vào thư phòng, đóng cửa lại, nói thẳng: “Chuyện của Quân Tà rốt cuộc sao lại như vậy? Cái tên Lý Tử Mộ ở nơi nào chui ra thế? Cố thúc thúc, không phải thúc nhằm đây chứ?”

Suốt đường đi, trong lòng Phạm Cẩm đã so sánh Lý Tử Mộ với Quân Vô Tà hơn trăm lần, nhìn ngang nhìn dọc, tiểu tử kia cũng chỉ là một kẻ gà mờ ý vào giới linh có cấp bậc cao của mình mà chui thẳng vào học viện Phong Hoa, trí lực của bản thân hần quả thực vô cùng thê thảm, một kẻ như vậy làm sao lại có thể gạt bỏ Quân Vô Tà ra khỏi phân viện Phục Linh?

Cố Ly Sinh hơi sững sờ, căn bản không ngờ Phạm Cẩm tìm mình là vì việc này.

“Là nhằm đây, không phải ta đã nói tất cả rồi sao?” Cố Ly Sinh nói.

“Cố thúc thúc, tên Lý Tử Mộ đó có điểm nào tốt? Nếu như thúc không có ý muốn thu nhận Quân Tà làm đệ tử, sao lại cho hần hy vọng, thúc có biết hiện tại ở trong học viện mọi người mắng chửi hần thành dạng gì không?” Phạm Cẩm luôn luôn tôn kính Cố Ly Sinh, cũng thích vị trưởng bối chưa bao giờ tự cao tự đại này, nhưng chuyện Cố Ly Sinh làm lần này là một khiếm khuyết cần suy nghĩ.

Đối với Cố Ly Sinh mà nói, đây có thể chỉ là một việc nhỏ không đáng bận tâm, nhưng đối với một đệ tử vừa mới vừa nhập học mà nói lại là một trận tai họa.

Hôm nay, nếu hần không kịp đến đúng lúc, không biết Quân Vô Tà đã bị làm khó dễ đến mức nào?

Bị Phạm Cẩm chỉ trích một phen, Cố Ly Sinh tròn tròn mắt.

“Ngươi nói cái gì? Bị chửi? Chuyện này là như thế nào?” Cố Ly Sinh nghe như vậy liền cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc, vội vàng hỏi.

“Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Còn không phải là đệ tử tốt mà thúc vừa thu nhận – Lý Tử Mộ, dắt theo một đám người đến gây khó dễ cho Quân Tà, nói cậu ta trăm phương ngàn kế muốn đoạt vị trí của hần, nói thúc căn bản không coi trọng Quân Tà, chính cậu ta tự đi tới, kết quả còn bị thúc đuổi ra ngoài?” Phạm Cẩm uất ức nói.

Sắc mặt Cố Ly Sinh tái nhợt: “Nói vậy! Ta nói như thế lúc nào?”

Không coi trọng Quân Vô Tà? Sao có thể như thế?

Quả thực hần liếc mắt một cái đã chọn trúng trên tiểu tử này rồi, mà sự thực chứng minh rằng con mắt hần quả thực rất chuẩn xác, trong thời gian một nén nhang Quân Vô Tà đã có thể nhìn rõ thuật phục linh, không những học hỏi được tinh hoa mà còn phát hiện ra khiếm khuyết. Nhưng cũng chính vì thế mà Cố Ly Sinh mới sợ Quân Vô Tà ở phân viện Phục Linh sẽ lãng phí thời gian, có lòng tốt để nàng đến phân viện Thú Linh học một chút về phương pháp tu luyện giới linh của hệ thú, hơn nữa tìm chút thời gian nghiên cứu một chút về sự cải tiến của thuật phục linh.

Điều này thứ nhất có thể để cho Quân Vô Tà học được nhiều hơn, thứ hai có thể bảo vệ Quân Vô Tà trước khi nghĩ ra phương pháp cải tiến thuật phục linh.

Tuy nhiên, tấm lòng tốt này lại gây ra nhiều sóng gió như vậy, điều này Cố Ly Sinh quả thực hoàn toàn không ngờ tới.

Phạm Cẩm cũng nghe ra được một số điểm bất thường, hần tĩnh tâm lại, nói cho Cố Ly Sinh biết tất cả những gì xảy ra trong nhà ăn hôm nay từ đầu chí cuối.

Trong nháy mắt, trềm mặt Cố Ly Sinh nổi lên một chút tức giận.

“Những lời này là do Lý Tử Mộ nói ra?” Hần sầm mặt lại, buồn bực hỏi.

Phạm Cẩm gật đầu.

Khuôn mặt Cố Ly Sinh không mang theo nửa ý cười.

Chương 421: Sự Phẫn Nộ Của Cổ Ly Sinh (2)

Được lắm Lý Tử Mộ! Cổ Ly Sinh sắp tức chết.

Hắn tìm Lý Tử Mộ tới phân viện Phục Linh hoàn toàn là vì muốn làm tròn lời nói trước đó của mình, Quân Vô Tà phải núp trong bóng tối để được bảo toàn, hắn không thể không ở ngoài sáng bố trí đệ tử vào phân viện Phục Linh, vừa hay vào ngày nhập học lại gặp được Lý Tử Mộ liền nhân tiện xách đến phân viện Phục Linh cho đủ quân số.

Nhưng chuyện của Quân Vô Tà, Cổ Ly Sinh cũng đã giải thích qua với viện trưởng và Lý Tử Mộ, nói chính mình làm sai, không có liên quan gì đến Quân Vô Tà.

Hắn giải thích lần này chính là sợ Quân Vô Tà sau khi rời khỏi phân viện Phục Linh bị làm khó dễ, tuy hắn biết những lời nói của mình có ảnh hưởng rất nhỏ nhưng không ngờ rằng ngay cả lời nói của hắn mà Lý Tử Mộ cũng xem như gió thoảng bên tai, rõ ràng đã nói ra chân tướng sự thật nhưng truyền đi lại là một lời nói khác.

Bị một tên hàng giả phản tán lời đồn khắp nơi, làm tổn hại đến đệ tử mà mình tâm đắc nhất, trong lòng Cổ Ly Sinh muốn cào xé tên Lý Tử Mộ.

Cổ Ly Sinh nhìn Phạm Cẩm, hắn biết hiện tại trong tình huống này, cho dù hắn có lại ra mặt giải thích thì cũng là vô ích, những lời đồn đại vô căn cứ kia đã được truyền khắp học viện Phong Hoa rồi.

Bây giờ xem ra, những ngày tháng sau này của Quân Vô Tà ở học viện Phong Hoa sẽ cực kỳ gian nan.

“Phạm Cẩm, ta luôn luôn tín nhiệm ngươi, cũng biết ngươi là một người có nghĩa khí, ta muốn nhờ ngươi chăm sóc tốt cho Quân Tà, thực ra...”

Cổ Ly Sinh kể đầu đuôi chân tướng cho Phạm Cẩm, không phải vì bất cứ thứ gì khác, thứ nhất là hắn tin tưởng nhân cách của Phạm Cẩm, Phạm Cẩm có thể vì Quân Vô Tà chạy tới đây tranh luận với hắn, cái này đủ để nhìn thấy Phạm Cẩm đã xem Quân Vô Tà như là huynh đệ của mình, thứ hai, Quân Vô Tà ở học viện Phong Hoa đã chịu những lời đồn đại như vậy, cho dù sau này vào phân viện Thú Linh, chỉ sợ cũng không được thoải mái mà sống qua ngày, nếu như không có Phạm Cẩm bảo vệ, Cổ Ly Sinh thật sự không biết Quân Vô Tà phải làm sao.

Cho nên Cổ Ly Sinh nói tất cả những chuyện này với Phạm Cẩm.

Lúc mới bắt đầu Phạm Cẩm rất bình tĩnh nhưng đến sau cùng thì khiếp sợ, hắn trừng hai mắt khó tin nhìn Cổ Ly Sinh: “Thức... thức nói... Tiểu Tà hắn... có khả năng cải tiến... thuật phục linh.”

Trời ạ! Rốt cuộc là hắn nghe được cái gì vậy?

Thuật phục linh quý giá cỡ nào, Phạm Cẩm đương nhiên là biết, nhưng..

Cổ Ly Sinh lại nói, Quân Vô Tà chỉ trong thời gian một nén nhang liền giải được toàn bộ thuật phục linh, quả thực là làm cho người ta khó có thể tin nổi.

“Đúng vậy, chuyện này nói ra khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi nhưng lại là sự thật. Sự việc quan trọng, trước khi Quân Tà thành công, chỉ sợ cậu ta phải tiếp tục chịu đựng những lời nói bôi nhọ này, ta hy vọng sau này ngươi có thể chiếu cố đến cậu ta nhiều hơn, để cậu ta trải qua khoảng thời gian ở học viện khá hơn một chút!” Cổ Ly Sinh thở dài.

“Cổ thức thức, thức cứ yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho bất cứ ai ức hiếp Tiểu Tà.” Phạm Cẩm lập tức vỗ ngực cam đoan, cái khác thì hắn có thể không dám nói nhưng việc bảo vệ Quân Vô Tà thì hắn có thể làm được.

“Có câu nói này của ngươi, ta cũng yên tâm.” Cổ Ly Sinh cười cười, may mà có Phạm Cẩm, hắn mới có thể biết cảnh ngộ bây giờ của Quân Vô Tà ở học viện Phong Hoa.

Điều khiến Cổ Ly Sinh không nghĩ đến là tên Lý Tiểu Mộ mà mình tiện tay xách về lại chính là người khởi xướng ra những chuyện này.

Hiểu được nguyên do của sự việc, Phạm Cẩm liền không cảm thấy phiền não nữa, sau khi biết Cổ Ly Sinh có tình đề cho Quân Vô Tà vào phân viện Thú Linh, hắn càng tỏ ra rằng mình nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Quân Vô Tà, hai người nói xong, Phạm Cẩm liền rời khỏi phân viện Phục Linh.

Cổ Ly Sinh lại rơi vào trầm tư, song cái tên đang còn đặc ý - Lý Tiểu Mộ vẫn chưa biết rằng mình đã trêu chọc người không thể trêu chọc nhất trong phân viện Phục Linh, điều chờ đợi hắn sau này không phải là lên như điều gặp gió mà là thất bại thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 422: Phân Viện Thú Linh (1)

Chiều hôm ấy, Quân Vô Tà liền mang theo ngọc bài của phân viện Thú Linh, cùng Phạm Cẩm tiến về phía phân viện Thú Linh, bởi vì có Phạm Cẩm ở đây, đệ tử phân viện Thú Linh cũng không dám làm gì trắng trợn, bọn họ chỉ tập trung một chỗ, chỉ trỏ vào Quân Vô Tà bên cạnh Phạm Cẩm, xì xào bàn tán, trong những lời xì xào ấy có bao nhiêu lời khó nghe, bên kia không thể biết được.

Học sinh mới và cũ của phân viện Thú Linh được giáo dục tách biệt, Phạm Cẩm đưa Quân Vô Tà đi nhận phòng học cho học sinh mới xong, sắc mặt có chút lo lắng.

“Tiểu Tà, giờ ta phải đi rồi, nếu có người nào nói khó nghe, ngươi đừng nghe, nếu người nào dám ức hiếp ngươi, hãy nói với ta, ta sẽ đi cho hắn một bài học.” Phạm Cẩm khua khua nắm đấm, từ trước đến nay hắn thường rất thân thiện, nhưng lần này vì Quân Vô Tà, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị tổn thương danh tiếng.

Chỉ chờ đến ngày Quân Vô Tà mã đáo thành công, tất cả những oan ức đều có thể được rửa sạch.

Quân Vô Tà nhìn Phạm Cẩm, chợt cảm thấy hắn và Kiều Sở có chút giống nhau, nàng khẽ gật đầu.

Phạm Cẩm dặn dò một hồi lâu, lúc này mới có chút không yên lòng mà rời đi.

Phạm Cẩm vừa rời khỏi, trong phòng học, những thiếu niên lúc nãy còn vương bận vì sự có mặt của Phạm Cẩm mà không dám lên tiếng liền lập tức mở miệng.

“Ta tưởng là ai, hóa ra là tên có tư chất vô liêm sỉ số một. Sao thế? Không bầu víu được phân viện Phục Linh liền chạy tới phân viện Thú Linh bọn ta? Ta cho rằng kẻ bị phân viện Phục Linh đuổi ra ngoài đều nên cút thẳng ra khỏi học viện Phong Hoa, vậy mà là ta lại nghĩ lầm rồi.” Một tên thiếu niên ngoài mặt giả vờ tươi cười nhìn Quân Vô Tà, đó là một trong những người đã va chạm với Quân Vô Tà lúc trưa ở nhà ăn.

“Vậy cũng phải xem là ai đã, nếu như tìm được chỗ dựa vững chắc, thì không có gì là không thể. Đó chính là con trai của viện trưởng, mở miệng thỉnh cầu một việc cho người nào đó ở lại còn không phải chuyện dễ dàng? Người không nghe thấy sao, Phạm sư huynh nói, nếu có người dám ức hiếp Quân Tà, hần quả thực sẽ động thủ.” Một tên thiếu niên khác mở miệng phụ họa, tuy lần này bọn họ không còn ý định ra tay nữa, nhưng không hề giấu giếm ánh mắt như lưỡi dao tỏ vẻ khinh thường.

Hoàn toàn không lo lắng bị Quân Vô Tà nghe thấy.

“Ta khuyên các người bớt nói vài câu, người ta có chỗ dựa to lớn vững chắc. Nếu có thể giữ lại kẻ vốn dĩ nên cút ra khỏi học viện Phong Hoa như hần, không chừng chỉ cần nói một câu là có thể đuổi chúng ta ra ngoài, nói ít một chút vẫn là tốt nhất.”

Một đám thiếu niên mở miệng cười vang, bầu không khí trong phòng học trở nên vô cùng quý dị.

Đám học sinh mới nhập học tổng cộng có mấy chục người mà vào phân viện Thú Linh và phân viện Khí Linh đã chiếm mất một nửa, hơn ba mươi người trong phòng học này chính là cùng nhóm đi vào với Quân Vô Tà.

Mà trong hơn ba mươi người này lại không có một ai đối xử có thiện ý với Quân Vô Tà.

Hắc Miêu nằm trên vai Quân Vô, lười biếng quét mắt nhìn đám thiếu niên không có tri thức này một cái.

Thật là ấu trĩ.

Quân Vô Tà lâm lo trước những lời châm biếm của bọn họ, đi thẳng đến trong góc lớp ngồi xuống, chờ đạo sư (*) đến.

Mà đám thiếu niên kia thấy Quân Vô Tà không có ý tranh chấp với bọn họ liền cảm thấy hết sức vô vị, vì ngại uy danh của Phạm Cẩm, bọn họ không dám động thủ với Quân Vô Tà, chỉ có thể âm thầm loại trừ nòng.

Đạo sư của những học sinh mới trong phân viện Thú Linh chậm rãi đi vào phòng học, trong nháy mắt, âm thanh ầm ĩ liền im bật, tất cả những học sinh mới đều dâng hoàng ngồi xuống, không dám có nửa điểm ồn ào.

Tiền Nguyên Hà dùng ánh mắt nghiêm nghị quét qua phòng học một vòng, bỗng nhiên thoáng thấy một thân hình xinh xắn ngồi ở dưới góc bị tất cả mọi người gạt ra, chân mày ông ta hơi nhíu lại.

***

(*) Đạo sư: Giáo viên hướng dẫn

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 423: Phân Viện Thú Linh (2)

“Có mấy lời hồi sáng vốn nói xong rồi nhưng chiều lại có tân sinh gia nhập nên ta buộc phải nói lại. Ở phân viện Thú Linh phải giữ phép tắc, thân làm đệ tử phải cố gắng vì danh dự của phân viện, không được ra ngoài gây chuyện thị phi bằng không ta chắc chắn sẽ không khách khí với các ngươi. Còn nữa, ta chỉ là thầy hướng dẫn không phải sư phụ của các ngươi, ở học viện Phong Hoa, chỉ có người dẫn dắt các ngươi từ đầu tới khi rời khỏi học viện mới được gọi là sư phụ.” Tiền Nguyên Hà vừa nói vừa nhìn Quân Vô Tà.

Thấy Quân Vô Tà không chút phản ứng, ông ta nhíu mày càng sâu hơn.

“Ta không cần biết đệ tử của chúng ta có hay không có quan hệ với các thầy hướng dẫn khác trong học viện, nếu đã vào phân viện Thú Linh rồi cũng chính là đệ tử của người đứng đầu của phân viện, nếu có bất kỳ ý nghĩ nào khác thì cút đi càng sớm càng tốt, chớ có ở đây dây dưa, phân viện Thú Linh không thiếu một hai cọng hành. Nếu có người muốn dựa vào cái gì đó để kiếm lợi vậy thì tồn công vô ích rồi.”

Tuy Tiền Nguyên Hà không chỉ đích danh ai nhưng từng câu từng chữ đều như nhắm vào Quân Vô Tà.

Những chàng trai kia nghe xong những lời này, cười thầm trong lòng.

Người thầy này của bọn họ luôn luôn thẳng thắn, không bao giờ chấp nhận việc đi cửa sau.

Bây giờ xem ra Quân Vô Tà đã nằm trong sổ đen của Tiền Nguyên Hà rồi.

Bị những người khác xa lánh, lại không được thầy hướng dẫn thích, cuộc sống của Quân Vô Tà trong học viện này xem ra là không xong rồi, nếu như đổi thành người khác chỉ e đã sớm không chịu được lời ra tiếng vào mà rời khỏi chốn thị phi này, vậy mà Quân Vô Tà lại không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn cứ yên lặng ngồi đó.

Điều mà những người này nói không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với nàng, thậm chí ngoại trừ lúc buộc phải nghe những thứ cần thiết ra, Quân Vô Tà vốn không hề nghe lọt những lời bọn họ nói.

Cả một cái thế giới bé nhỏ bị đóng kín.

Tiền Nguyên Hà đánh cho Quân Vô Tà đòn phủ đầu xong liền bắt đầu chính thức giảng giải phương thức tu luyện thú linh.

Là người sở hữu giới linh hệ thực vật, phương thức tu luyện thú linh quả thực không phù hợp với Quân Vô Tà, nàng ngồi một góc cả buổi chiều, nghe giọng giảng bài đều đều của

Tiền Nguyên Hà xong cuối cùng cũng hiểu ra.

Giữa những giới linh không cùng thuộc tính không hề có một chỗ giống nhau, năng vốn định học một chút kiến thức về giới linh và linh lực ở học viện Phong Hoa thế nhưng kết quả lại khiến nàng vô cùng thất vọng.

Đối với nàng mà nói mấy thứ này không hề có chút tác dụng.

Chịu đựng hết một buổi chiều, Quân Vô Tà lập tức đứng dậy rời đi, hoàn toàn không thấy sắc mặt tối sầm của Tiền Nguyên Hà.

Nhìn đệ tử mà mình không thích đi khỏi không một chút tôn kính, Tiền Nguyên Hà nén bộ mặt tức giận rời đi, trong lòng có sẵn dự tính, hiểu ra phải dạy dỗ lại tên đệ tử không biết tôn sư trọng đạo này.

Nhưng mà...

Ngoại trừ ngày đầu tiên, Quân Vô Tà một bước cũng không đến phân viện Thú Linh!

Tối đó Quân Vô Tà đến tìm Phạm Cẩm và Phạm Trác mượn hai vị sư huynh đó một gian phòng chính của tiểu viện Trúc Lâm, dọn thẳng ký túc của mình qua đó ở hẳn.

Hành động im hơi lặng tiếng nhưng dứt khoát của Quân Vô Tà quả thực khiến rất nhiều người kinh ngạc, chưa kể đến ánh mắt choáng váng của những đệ tử và thầy hướng dẫn đang đợi “ngày tháng khó sống” của Quân Vô Tà, ngay đến Doãn Ngôn thấy cảnh giường chiếu trống rỗng cũng im lặng hồi lâu.

Kế hoạch quỷ nhiễu Quân Vô Tà mà đám người đó sắp tâm chuẩn bị đều bị cảnh tượng này phá hủy hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 424: Phân Viện Thú Linh (3)

Tiền Nguyên Hà rất nhiều lần khiển nài với viện trưởng việc Quân Vô Tà mất tích, tuy nhiên tất cả đều bị Cổ Ly Sinh dìm xuống, biết Quân Vô Tà không chỉ rời khỏi phân viện Thú Linh mà đến ký túc cũng rời đi, Cổ Ly Sinh lại thờ phào nhẹ nhõm.

Quân Vô Tà ở tiểu viện Trúc Lâm (*) chuyên tâm nghiên cứu thuật phục linh.

Sau khi hiểu ra việc tu luyện giới linh khác thuộc tính không hề có tác dụng đối với nàng, nàng muốn tìm hiểu thuật phục linh đến cùng, nàng chỉ muốn sớm ngày hoàn thành tất cả những điều này để Thương Ngư Tuyệt Liên mau sớm khôi phục.

Cuộc sống đóng cửa ở trong phòng dường như khiến Quân Vô Tà quay lại ngày tháng còn ở Lân Vương phủ, khi ấy cả ngày nàng chỉ ở lỳ trong phòng thuốc luyện đan được.

Tuy Quân Vô Tà đã “mất tích” nhưng những lời đàm tiếu sau lưng nàng không theo đó mà mất đi.

Học viện Phong Hoa có những quy tắc nhất định, đệ tử không được vắng mặt không phép, vậy mà mười mười lăm ngày rồi Quân Vô Tà không lên lớp. Số lần Tiền Nguyên Hà đến chỗ viện trưởng khiển nài cũng càng ngày càng nhiều, tuy không lần nào có hiệu quả, nhưng không hiểu sao chuyện này lại đồn tới tai các đệ tử.

Đầu tiên là mạo danh người khác vào phân viện Phục Linh, sau là coi thường thầy hướng dẫn của phân viện Thú Linh, lại thêm vi phạm quy định của học viện, vậy mà vẫn không bị đuổi khỏi học viện Phong Hoa.

Chuyện Quân Vô Tà gây ra, cái sau lại kinh thiên động địa hơn cái trước, chính nàng không biết được trong học viện Phong Hoa nàng đã trở thành “người nổi tiếng” đích thực.

Theo đó Phạm Cẩm cũng bị liên lụy.

Bởi vì trước đây Phạm Cẩm bảo vệ Quân Vô Tà thành ra tất cả mọi người đều đem chuyện nàng vi phạm quy định nhưng không bị đuổi đổ lên đầu Phạm Cẩm. Nói hấn lợi dụng thân phận của mình tạo áp lực đối với các đạo sư trong học viện, miễn cưỡng giữ Quân Vô Tà ở lại. Mặc dù các đệ tử không dám đứng trước mặt mắng nhiếc Phạm Cẩm nhưng sau lưng lại từ sự ngưỡng mộ trước đây biến thành hắt nhếch đến Phạm Cẩm là bêu mòi phản đối.

Đối với lần này Phạm Cẩm sẽ không nói gì nhiều, hấn vẫn như trước, thường chạy đến tiểu viện Trúc Lâm ăn cơm, thỉnh thoảng sẽ cùng Quân Vô Tà và Phạm Trác nói về những chuyện thú vị trong học viện, nhưng lại không bao giờ nói về chính mình, ngầm tự mình gánh chịu tất cả áp lực.

Ngày hôm đó, Phạm Cẩm tu luyện xong liền ném những ánh nhìn khác thường ra sau, mỉm cười rời đi.

Cách đó không xa Ninh sư tỷ chậm rãi từ phía sau cây đi ra, bên cạnh nàng ta còn có Doãn Ngôn.

“Người chắc hẳn biết được rốt cuộc Quân Tà kia đã đi đâu?” Ninh sư tỷ cau mày tra hỏi, năng vốn định mượn Quân Vô Tà đàn áp Phạm Cẩm, thật không ngờ Quân Vô Tà lại chỉ xuất hiện ở phân viện Thú Linh có nửa ngày rồi mất dạng, làm lỡ hết kế hoạch của nàng.

Doãn Ngôn gật đầu đau khổ.

Ninh sư tỷ có chút không vui nói: “Lý Từ Mộ kia gần đây có động tĩnh gì không?”

Doãn Ngôn nói: “Lý Từ Mộ hẳn... ở phân viện Phục Linh cũng không được như ý.”

“Sao có thể như vậy?” Ninh sư tỷ hơi sững sờ, Lý Từ Mộ chẳng phải là đệ tử duy nhất Cổ Ly Sinh thu nhận năm nay ư, sao không như ý?

“Chẳng phải do sư phụ đối với hấn không tốt, sư phụ đối với hấn cực kỳ kiên nhẫn, lại hay dạy riêng cho hấn, thậm chí còn đưa cho hấn ôn tập những quyển sách chúng ta chưa từng thấy bao giờ. Nhưng tư chất của hấn có vẻ không thích hợp với thuật phục linh, nửa tháng rồi mà ngay cả chuyển hóa linh lực như thế nào hấn cũng không làm được.” Ánh mắt Doãn Ngôn lúc nói những lời này cực kỳ phức tạp.

***

(*) Tiểu viện Trúc Lâm nơi ở của Phạm Trác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 425: Tín Nhiệm (1)

Ninh sư tỷ và Cố Ly Sinh rất coi trọng Lý Tử Mộ, điều này làm Doãn Ngôn rất đố kỵ, nhưng sau khi chứng kiến đáng vẻ suốt ngày vụng về của Lý Tử Mộ, hần cười nhạt trong lòng.

Rốt cuộc chỉ là phế vật, căn bản không thành tài được.

“Tại sao có thể như vậy?” Ninh sư tỷ nhủ mảy, điều này rõ ràng không giống như dự tính của nàng.

Nửa tháng này nàng đối với Lý Tử Mộ khá lịch sự, ban đầu có ý muốn lôi kéo, nhưng nếu năng lực của đối phương hoàn toàn không giống những gì nàng nghĩ, chẳng phải là tổn công vô ích?

“Người tiếp tục quan sát thêm nửa tháng, nếu như vẫn không khỏi sắc, lập tức nói với ta, ta vốn định bảo phụ thân giao cho ta dẫn dắt Lý Tử Mộ, nếu hần đúng là một phế vật vậy thì không cần nữa rồi.” Ninh sư tỷ có chút không vừa ý nói, mỗi học viên cũ có thể dẫn dắt tối đa hai học viên mới, người thứ nhất nàng chọn Doãn Ngôn, người thứ hai nàng vốn định lôi kéo Lý Tử Mộ, nhưng bây giờ nàng không thể không suy nghĩ lại.

“Vâng, Ninh sư tỷ yên tâm, đệ sẽ chú ý hơn đến Lý Tử Mộ.” Doãn Ngôn cúi đầu trả lời, thu lại ý cười của mình.

Ninh sư tỷ khoát khoát tay, có chút không kiên nhẫn.

...

Thời gian cứ thế trôi đi, Quân Vô Tà ở tiểu viện Trúc Lâm đã được một tháng, trong một tháng này tin tức ở học viện Phong Hoa không hề truyền giảm, nàng lại không hề hay biết.

Qua một tháng nghiên cứu Quân Vô Tà cũng phần nào hiểu được chỗ thiếu sót trong hoán đổi linh lực của thuật phục linh, thuật phục linh của Cố Ly Sinh chỉ khiến linh lực chuyển hóa thành lực linh hồn, sau đó tu bổ linh hồn. Mà Quân Vô Tà phát hiện ra cho dù không dùng hoán đổi cũng có thể trực tiếp tu bổ, có điều tốc độ sẽ hơi chậm, nhưng sẽ không có chuyện hao tổn một lượng lớn linh lực.

Quân Vô Tà đã thử nghiệm nhiều lần trên thân của Thương Ngự Tuyết Liên, phát hiện mấy ngày nay lực sinh mệnh của Thương Ngự Tuyết Liên càng ngày càng dồi dào, cánh hoa vốn dĩ khô héo giờ đã trở lại tươi tắn như trước đây, Quân Vô Tà cũng từ đó cảm nhận được lực linh hồn quen thuộc của Thương Ngự Tuyết Liên.

Tin rằng qua nửa tháng nữa Thương Ngự Tuyết Liên có thể hồi phục hoàn toàn.

Một ngày, Quân Vô Tà chữa trị cho Thương Ngự Tuyết Liên xong liền rời khỏi gian phòng nhỏ. Phạm Trác ưa yên tĩnh, cái tên A Tĩnh cũng từ đó mà ra. Thường ngày tiểu viện Trúc Lâm rất yên tĩnh, chỉ có lúc Phạm Cẩm đến mới có vẻ náo nhiệt hơn chút.

Sau khi thuật phục linh được cải thiện, Quân Vô Tà nảy ra một ý khác, một tháng này nàng ở rừng trúc tuy không ra khỏi phòng nhưng nàng lại âm thầm quan sát tình hình sức khỏe của Phạm Trác. Đúng như người ta đồn đại, cơ thể của hần gần như sắp kiệt quệ, lượng đơn được uống mỗi ngày còn nhiều hơn lượng cơm ăn. Tuy có thể kéo dài chút hơi thở cho hần nhưng là ba phần thuốc một phần độc, chỗ đan được đó cũng sẽ có tác hại đối với sức khỏe của Phạm Trác.

Những tổn hại này mới đầu không nhìn ra, nhưng lâu dần lại ăn mòn hết sức khỏe của Phạm Trác.

Quân Vô Tà đi đến phòng của Phạm Trác, đứng trước cửa phòng khóa chặt đó, nàng vừa định gõ tay lên gỗ cửa, bên trong lại vọng ra tiếng của A Tĩnh.

“Thiếu gia, người đứng bên ngoài có phải Quân thiếu gia đang ở chỗ chúng ta không? Người không biết ở ngoài kia vì hần mà đại thiếu gia bị người ta mắng thành bộ dạng gì...”

“A Tĩnh, rốt cuộc là có chuyện gì?” Phạm Trác nói.

A Tĩnh đem toàn bộ chuyện ở học viện Phong Hoa sau khi Quân Vô Tà nhập học nói cho Phạm Trác, giọng nói có chút oán trách.

“Sao lại có chuyện đại thiếu gia thiên vị? Đại thiếu gia là người tốt nhất trên đời. Thuộc hạ không nhìn ra được Quân thiếu gia lại làm ra những chuyện như vậy, chẳng trách hần cả ngày không đến học viện, cảm tưởng như hần gây ra bao nhiêu thị phi như thế, không ở nổi trong học viện nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 426: Là Bệnh Hay Là Độc (1)

A Tĩnh còn muốn nói tiếp, nhưng không ngờ Phạm Trác lại nói.

“A Tĩnh! Những lời này sau này không được nói nữa, ta tin đại ca, cũng tin Tiểu Tà, miệng lưỡi thế gian đầy rẫy thị phi làm sao so được với những gì mình tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được? Trong khoảng thời gian Tiểu Tà ở đây có chút sai sót nào sao? Người đừng nói người không biết, những thứ thức bổ kỳ diệu trong nhà bếp là từ đâu mà ra.” Phạm

Trác nhìn A Tĩnh, gương mặt đầm đìa có chút không hài lòng.

Quân Vô Tà không thích nói chuyện, là không giỏi nói chuyện với người khác, nhưng điều này không có nghĩa là nàng nhất định sắp tâm hại người.

Sau khi Quân Vô Tà đến ở trong tiểu viện Trúc Lâm, A Tĩnh thường phát hiện một số thức đồ quý giá trong nhà bếp, những thứ vô giá đó cũng như củ cải xanh bị giấu tùy ý trong lầu trù, lúc đầu A Tĩnh còn tưởng là viện trưởng sai người đưa tới, nhưng hỏi những thị vệ thường ngày mang đồ cho bọn họ mới biết được bọn họ căn bản chưa từng thấy mấy đồ đó.

A Tĩnh nói với Phạm Trác việc này, Phạm Trác lập tức hiểu ra nguyên do.

Mấy thứ này có lẽ là Quân Vô Tà âm thầm để ở đó, tuy thường ngày nàng luôn lạnh lùng, nhưng trong lòng lại không hề lạnh đến vậy.

Bị Phạm Trác nói như vậy, A Tĩnh lập tức á khẩu không nói được gì, nếu không nghe được những lời đồn đại kia, A Tĩnh cũng cực kỳ thích vị tiểu thiếu gia kia, nhưng nghe tin đồn này quá nhiều, giả cũng biến thành thật. Hề cứ nghĩ tới đại thiếu gia nhà mình vì Quân Vô Tà mà chịu nhiều phi báng và âm ức như vậy, A Tĩnh liền có chút oán trách Quân Vô Tà.

“Lời này của người ta coi như chưa từng nghe qua, chớ để Tiểu Tà nghe được.” Hiếm khi thấy Phạm Trác nhăn mặt.

A Tĩnh cúi đầu nói lí nhí: “Thế nhưng đại thiếu gia người...”

“Đại ca ta không để ý, ta càng không để ý, cơ thể vô dụng của ta sớm đã thành chuyện phiến toái trong miệng người khác, nếu như những lời đồn đại kia có thể tin, phụ thân và đại ca có phải nên sớm đuổi ta đi, mặc ta tự sinh tự diệt hay không?” Phạm Trác nói.

A Tĩnh hoảng loạn lắc lắc đầu.

Phạm Trác thở dài, vừa mới định căn dặn A Tĩnh mấy câu mà trong nháy mắt mặt hắn đã toát mồ hôi lạnh, sắc mặt vốn nhợt nhạt lại tái xanh lại, hắn đau đớn nắm chặt ngực áo, ngã nhào ra trước bàn.

“Thiếu gia! Thiếu gia!” A Tĩnh hoàn toàn hoảng sợ.

Âm thanh va chạm vang lên!

Cửa phòng khóa chặt bị người ta đập văng ra, A Tĩnh chưa kịp định thần đã thấy bóng Quân Vô Tà lao tới như một con sóc, bẻ Phạm Trác đang rơi vào trạng thái hôn mê lên giường.

Phạm Trác nằm ở trên giường, tay chân không ngừng co giật, miệng nhếch lên, môi tím tái mặt xanh lét, hàng lông mày đẹp để ý nhấn lại, A Tĩnh bên cạnh gấp gáp như muốn khóc.

Quân Vô Tà lập tức bắt mạch cho Phạm Trác, sau khi kiểm tra mạch cho hắn lông mày nàng nhíu ngay lại.

Mấy ngày này nàng đã từng vô tình tiếp xúc với Phạm Trác, lặng lẽ xem xét mạch Phạm Trác, tuy mạch tượng của hắn rất yếu nhưng chưa từng hỗn loạn như hôm nay, kiểu hỗn loạn này thoát nhìn rất giống như hắn phát bệnh, nhưng nếu như xem xét kỹ càng sẽ phát hiện kiểu hỗn loạn này giống như là bị ngoại lực đột ngột tác động vào.

Đây không phải là phát bệnh, mà là kết quả của việc kích thích độc tố!

Quân Vô Tà thành linh nhớ ra Mặc Thiên Uyên, mạch tượng hôm nay của Phạm Trác giống hệt với Mặc Thiên Uyên lúc đầu, mà tuy Mặc Thiên Uyên trúng độc nhưng sức khỏe của hắn tốt hơn nhiều so với Phạm Trác, thân thể Phạm Trác yếu ớt như vậy làm sao chống lại được sự dày vò của độc được nhiều lần như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 427: Là Bệnh Hay Là Độc (2)

“Quân thiếu gia! Làm phiền người đi tìm đại thiếu gia giúp, nói thiếu gia nhà ta phát bệnh rồi, xin người.” A Tĩnh vẻ mặt cầu xin, cầu khẩn nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lắc đầu, giơ tay lên lấy ra kim châm cứu mang theo người, lạnh lùng nói với A Tĩnh: “Đi chuẩn bị nước nóng và hãm rượu.”

“Cái gì?” A Tĩnh ngây tại chỗ, hắn vội định thần lại, phát hiện ngón châm còn dài hơn ngón tay trên tay Quân Vô Tà, muốn đâm Phạm Trác, hắn giật mình, trực tiếp nhào về phía Quân Vô Tà, kéo tay Quân Vô Tà chuẩn bị đâm xuống.

“Người định làm gì thiếu gia nhà ta!”

Lúc này, Quân Vô Tà đã không mời Phạm Cẩm đến giúp mà còn muốn đâm Phạm Trác! Những lời đồn đại trước đó A Tĩnh nghe được chạy qua trong đầu, ánh mắt hắn nhìn Quân Vô Tà đột ngột thay đổi.

“Nếu người dám làm điều xằng bậy đối với thiếu gia nhà ta, ta nhất định không tha cho người!”

Quân Vô Tà nhíu mày nhìn A Tĩnh ánh mắt có vẻ căm phẫn, thấp giọng nói: “Tiểu Hắc.”

Quân Vô Tà vừa dứt lời Hắc Miêu vẫn bám trên vai nàng lập tức nhào tới chỗ A Tĩnh, bóng dáng nhỏ nhắn dần ra trên không trung, đột nhiên biến thành một con hắc thú vừa to vừa hung hãn.

“Á!” A Tĩnh bị hắc thú làm ngã nhào xuống đất, kêu gào thảm thiết.

“Ồn.” Quân Vô Tà cau mày nói.

Hắc thú thình lình mở to miệng cắn vào cổ A Tĩnh, A Tĩnh bị dọa sợ cũng không dám nói lung tung nửa chữ.

Căn phòng rớt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, lúc này Quân Vô Tà chăm cứu cho Phạm Trác.

A Tĩnh trợn trừng hai mắt, nhìn Quân Vô Tà chọc cây kim kia vào người Phạm Trác, nhìn cây kim dài như thể còn chưa đâm vào người Phạm Trác, mắt A Tĩnh đỏ ngầu. Những lời đàm tiếu về Quân Vô Tà nổi lên trong đầu hắn, hắn bắt đầu sợ hãi, chẳng lẽ bọn họ đúng là dẫn sói vào nhà?

Quân Vô Tà hoàn toàn không có thời gian đi để ý xem A Tĩnh đang nghĩ cái gì, Phạm Trác sắp không xong rồi, nằng nghi trong người hắn không chỉ có bệnh mà còn có độc tố.

Chỉ là nằng cảm thấy có chút kỳ quái, lúc trước nằng bắt mạch cho Phạm Trác cũng không phát hiện hắn có bất kỳ dấu hiệu trúng độc, nhưng hôm nay độc trong người hắn phát tác ra lại mạnh đến vậy, là ngẫu nhiên hay là cố ý?

Quân Vô Tà chăm chú quan sát gân mạch Phạm Trác thử dẫn độc tố theo kim ra ngoài, thể nhưng màu máu từ cơ thể hắn chảy ra lại khiến nằng vô cùng kinh ngạc.

Máu Phạm Trác vô cùng nhạt, không hề đỏ tươi như người thường, hơn nữa mùi máu tươi cũng không nặng, vết máu bị kim dẫn ra ngoài lại có vẻ như không nhiễm bất kỳ độc tố nào, điều này không hề giống với phán đoán trước đó của Quân Vô Tà

Chẳng lẽ không phải độc?

Quân Vô Tà khẽ nhíu mày, tay lại không ngừng nghỉ, cơ thể Phạm Trác vốn yếu ớt, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là một kỳ tích. Họa hôm nay gặp phải gần như vật kiệt thân thể vốn đã yếu đuối của hắn, dựa vào cách lực sinh mệnh đang nhanh chóng mất dần đi này, nếu để mặc hắn không quản thì không đến một canh giờ chắc chắn hắn sẽ chết!

Giờ không phải lúc lo lắng điểm khác thường của Phạm Trác mà là phải làm thế nào giữ cho hắn một con đường sống.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh tanh, cuộc đua sinh tử với thời gian kiểu này là thời khắc duy nhất khiến máu nằng sôi sùng sục.

Lấy mười hai cây kim làm cơ sở giữ tâm mạch Phạm Trác, lại lấy bảy cây khác bịt kín huyết đạo, giữ lại chút hơi thở cuối cùng của hắn. Kim trong tay Quân Vô Tà bay lượn, sau khi tình hình Phạm Trác đã ổn định nằng bắt đầu cướp người từ tay Diêm Vương!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 428: Là Bệnh Hay Là Độc (3)

Cơ thể của Phạm Trác vô cùng yếu ớt, không chịu được phương pháp trị liệu quá mạnh, nhưng bệnh trong cơ thể hắn lại vô cùng nhanh, nếu được mạnh không áp bệnh xuống, không bao lâu hắn sẽ đi đời nhà ma, Quân Vô Tà bèn dùng châm pháp Tà Tâm Hộ Mệnh của mình để bảo vệ hơi thở này của hắn.

Khoảng mười mấy năm trước, trong lúc tỉnh mạch, nằng đã nghiên cứu ra kiểu châm cứu này, cực kỳ khốc liệt, nhưng lại rất hiệu quả. Kiểu châm cứu này chẳng qua là ép buộc năng lực tính mạng của con người phải kích động, mặc dù có thể giữ được tính mạng, nhưng trong cuộc đời của một người chỉ có thể dùng ba lần là nhiều nhất, mỗi lần dùng, tuổi thọ sẽ giảm mười năm, nếu vượt quá nhiều lần, cho dù là thiên thần giáng trần cũng cứu không được.

Quân Vô Tà rất ít khi sử dụng cách châm cứu mạnh mẽ này, nhưng với Phạm Trác mà nói, ngoài việc sử dụng Tà Tâm châm pháp để kéo mạng lại thì thực sự không còn cách nào nữa.

Ngăn châm thứ mười chín được ấn xuống, mạng chính của Phạm Trác đã được bảo vệ, Quân Vô Tà có thể coi là phát huy tài năng kéo hắn từ Quý Môn Quan về.

Nhét mật rắn ngâm nọc độc vào trong miệng Phạm Trác, loại mật rắn này chứa kịch độc, nếu không có Tà Tâm châm pháp bảo vệ cơ thể, trong nháy mắt Phạm Trác nuốt vào sẽ chết bất đắc kỳ tử. Nhưng bây giờ, mật rắn này có thể làm cho đau yếu trong cơ thể Phạm Trác bị kích thích điên cuồng nhất, mà bị kích thích kiểu này, cả người Phạm Trác bắt đầu run rẩy điên cuồng, máu chảy ra từ lỗ chân lông của hắn, trong chớp mắt, Phạm Trác đã biến thành một người máu! Thân hình hắn vận vẹo run rẩy, cong người lên giống như dây cung bị kéo ra căng nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

A Tĩnh gắt gao nhìn bộ dáng của Phạm Trác, tìm nghiệm lại, rớt cuộc hắn bắt chấp mình bị hắc thủ áp chế, gầy dựa hét: "Quân Tà! Người không được chết từ tế đâu! Thiếu gia nhà chúng ta tin tưởng người như vậy! Nhưng người lại muốn hại người! Nếu không may thiếu gia xảy ra chuyện gì, ta biến thành quỷ cũng không tha cho người!"

Hai mắt A Tĩnh đầy máu, hung hãn nhìn chằm chằm Quân Vô Tà, hận không thể ăn sống nuốt tươi nằng luôn.

Răng nanh của hắc thủ lướt qua cổ của A Tĩnh, máu tươi chảy từ cổ của A Tĩnh xuống, hắn lại không hề có cảm giác, vẫn tiếp tục gào thét.

"Ồn." Quân Vô Tà lạnh lùng nói, trong tình huống hiện tại của Phạm Trác, cho dù là nằng cũng phải cẩn thận xử lý.

Hắc thủ giống như cảm ứng được Quân Vô Tà không kiên nhẫn, nó bỗng nhiên nâng cái chân cường tráng lên, vỗ mạnh vào đầu A Tĩnh.

Trong nháy mắt, A Tĩnh hét lên rồi hoàn toàn hôn mê.

Cả căn phòng trở nên im lặng vô cùng.

Hắc thủ hóa thành Hắc Miêu, nhảy đến bên giường, nhìn Quân Vô Tà chuyên tâm điều trị cho cơ thể Phạm Trác.

Trên thế gian, khó trừ tận gốc nhất là loại bệnh bắt đầu từ trong bụng mẹ, loại bệnh này trời sinh không hoàn chỉnh là không có mấy phương pháp để bổ sung toàn bộ được. Vốn sức khỏe của Phạm Trác đã yếu ớt, thân thể quanh năm suốt tháng được bổ sung bằng đan dược, tác dụng phụ này đã ẩn ở trong xương cốt của hắn. Bây giờ đột nhiên phát bệnh, mà lại giống như tác dụng phụ của độc dược, tác dụng phụ này đã bị ẩn đi, nhưng bây giờ lại bùng lên âm ỉ, luân phiên tra tấn hắn, cho dù là người bình thường chỉ sợ cũng không sống nổi, huống chi là Phạm Trác?

"Quân Tà! Người đang làm gì vậy!" Phạm Cẩm vừa tu luyện xong, trước khi ăn cơm bèn đến tiểu viện Trúc Lâm thì người thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, lo lắng dè dè phát bệnh, hắn vội vàng xông qua đây, nhưng chẳng ngờ vừa vào cửa, hắn nhìn thấy A Tĩnh nằm trong vũng máu không nhúc nhích gì, mà đệ đệ Phạm Trác của hắn, cả người toàn máu không ngừng run rẩy trên giường, Quân Vô Tà lạnh lẽo đứng ở một bên.

Trong nháy mắt, đầu óc của Phạm Cẩm choáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 429: Là Bệnh Hay Là Độc (4)

Hồ đồ một lúc, Quân Vô Tà đặt ngón tay lên gân xanh nổi trên tay của Phạm Trác để xem mạch đập của hắn.

"Nếu ngươi không muốn hắn chết thì làm theo ta nói." Quân Vô Tà không có thời gian giải thích nhiều với Phạm Cẩm nữa, nàng phải đánh cược, cược xem Phạm Cẩm có thật sự tin tưởng nàng không.

"Ngươi..." Phạm Cẩm nhìn A Tĩnh đang hôn mê, lại nhìn Phạm Trác đang run rẩy, trong ánh mắt tràn ngập sự đấu tranh.

Hắn chứng kiến mọi thứ trước mắt, chắc chắn là tín hiệu nguy hiểm với hắn, bất luận ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng cảm thấy Quân Vô Tà đang tạo bất lợi cho Phạm Trác.

Nhưng...

"Ngươi nói đi, ta làm." Đáy lòng của Phạm Cẩm có một âm thanh nói cho hắn biết, nghe theo Quân Vô Tà sẽ không sai.

"Nước ấm, rượu ấm." Quân Vô Tà không thể phân thân, lúc này nàng không thể rời khỏi Phạm Trác nửa bước.

Phạm Cẩm không nói hai lời, xoay người đi chuẩn bị.

Hắc Miêu ngồi ở một bên, nhìn thấy hành động lưu loát của Phạm Cẩm thì hơi động đưa cái đuôi.

Coi như người thức thời, không ủng hộ chủ nhân của ta chịu bao nhiêu phiền phức để cứu đệ đệ của ngươi.

Chỉ một lát sau, Phạm Cẩm đã chuẩn bị xong những thứ Quân Vô Tà muốn, đưa qua, nhưng Quân Vô Tà cũng không để ý đến hắn, hết sức chuyên chú điều trị cho Phạm Trác.

Phạm Cẩm đặt đồ xuống, sự yên tĩnh trong phòng khiến hắn có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, hắn ngồi xổm xuống, kiểm tra tình trạng vết thương của A Tĩnh, phát hiện chỉ là vùng cổ của A Tĩnh bị rách chút da, chảy chút máu rồi ngất đi, cũng không ảnh hưởng gì đến tính mạng. Khiêng A Tĩnh đến một gian phòng khác được thu xếp tốt, Phạm Cẩm ngoan ngoan đứng bên giường, lẳng lặng nhìn Quân Vô Tà điều trị cho Phạm Trác.

Nhưng mà vừa nhìn thấy đã làm cho Phạm Cẩm vô cùng sợ hãi. Lúc trước hắn không hề nghĩ cần thận xem Quân Vô Tà muốn làm gì, nhưng nhìn thấy Quân Vô Tà không ngừng cho Phạm Trác uống đan dược, lại liên tục bôi thuốc mỡ lên huyết vị của hắn, thần sắc trở nên vô cùng sợ hãi.

"Tiểu Tà... Ngươi đang điều trị cho Tiểu Trác sao?" Phạm Cẩm kinh ngạc mở miệng.

"Câm miệng." Quân Vô Tà bồng dựng liếc hắn một cái, Phạm Cẩm lập tức che miệng mình lại.

Nhiều năm sau, mỗi khi Phạm Cẩm nhớ đến mọi việc của hôm nay, lại có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, lúc đó mình lại giao đệ đệ đang mang bệnh nặng cho một tiểu thiếu niên mười bốn tuổi điều trị, rất cuộc là hắn thần kinh cỡ nào há.

Sau một hồi run rẩy, cuối cùng Phạm Trác cũng yên ổn lại, hai mắt hắn nhắm nghiền, trên gương mặt trắng nõn tràn ngập vẻ đau khổ, Quân Vô Tà mang nước ấm đến lau sạch sẽ vết máu loãng trên người Phạm Trác, lại đổ rượu ấm vào trong miệng hắn.

Sau một lát, Phạm Trác lại run rẩy lần nữa!

"Ấn hắn xuống." Quân Vô Tà lùi từng bước ra phía sau, nói với Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm vội vàng đi đến bên giường, về mặt đau khổ khi nhìn thấy đệ đệ của mình, đưa tay ấn vai của hắn xuống, không cho hắn vùng vẫy quá mức.

"Phụt!"

Phạm Trác bất ngờ hé miệng, một chất lỏng màu đen phun từ trong miệng hắn ra, bắn lên khuôn mặt của Phạm Cẩm.

Chất lỏng kia bốc mùi tanh hôi, thiếu chút nữa xông cho Phạm Cẩm ngất xỉu, nhưng Phạm Cẩm lại không dám lộn xộn, chỉ có thể khấn trương nhìn Phạm Trác liên tục phun chất lỏng màu đen ra ngoài.

"Nghiêng người đi." Âm thanh của Quân Vô Tà lại vang lên.

Phạm Cẩm lập tức hiểu được ý của nàng, lật người Phạm Trác một chút, để hắn nằm nghiêng ở bên giường.

Phạm Trác nôn mửa không ngừng, nhưng cơ thể run rẩy đã từ từ yếu đi, vật dơ bẩn vừa phun ra cũng càng ngày càng ít hơn, cuối cùng, sau khi không còn gì để nôn ra nữa, Quân Vô Tà mới khoát tay áo, nói: "Đề hắn nằm xuống."

Phạm Cẩm lập tức làm theo, hắn phát hiện sắc mặt của Phạm Trác lúc này đã tốt hơn rất nhiều, những vết xanh tím trên mặt đã rút đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 430: Là Bệnh Hay Là Độc (5)

"Tiểu Tà! Tiểu Trác, khí sắc của đệ ấy..." Phạm Cẩm kinh hỷ quay đầu nhìn về phía Quân Vô Tà, nhưng lại thấy Quân Vô Tà đang nhìn hắn với ánh mắt vô cùng ghét bỏ.

Phạm Cẩm nghi ngờ nhìn Quân Vô Tà, vừa mới tiến lên một bước, Quân Vô Tà lại lùi về phía sau một bước.

"Đừng tới đây." Ánh mắt của Quân Vô Tà lạnh như băng.

Trong lòng Phạm Cẩm căng thẳng, bất ngờ nhớ tới lúc vừa bước vào cửa hắn đã nghi ngờ Quân Vô Tà, ngay lập tức thấy áy náy trong lòng.

Nhìn thấy khí sắc của Phạm Trác chuyển biến tốt đẹp, Phạm Cẩm không am hiểu y lý cũng hiểu được, tất cả những gì Quân Vô Tà làm lúc này đều là đang cứu mạng của Phạm Trác, mà hắn lại còn hoài nghi ý định của nàng.

"Tiểu Tà, thật có lỗi quá, ta không phải cố ý nghi ngờ ngươi, chỉ là ta vừa mới nhìn thấy một màn như vậy, không phản ứng kịp, thật sự là có lỗi." Phạm Cẩm thành khẩn mở miệng, hắn không hy vọng Quân Vô Tà nhìn hắn với ánh mắt ghét bỏ như vậy.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, hoàn toàn không hiểu Phạm Cẩm đang nói xin lỗi cái gì, hắn vừa mới nói gì, nàng cũng không chú ý chút nào.

"Bần." Quân Vô Tà không thể hiểu Phạm Cẩm áy náy gì, chỉ bụng mủi chỉ chỉ khuôn mặt của Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm giật mình phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn vạt áo trước của mình, lúc này mới chú ý tới, vừa rồi Phạm Trác làm bắn vào hắn một ngụm bắn, bắn đầy lên người và mặt hắn. Chỉ là, mọi thứ vừa xảy ra đều khiến hắn quá khiếp sợ, hắn mới xem nhẹ mùi thối buồn nôn của người khác, bây giờ được Quân Vô Tà nhắc nhở như vậy, khứu giác chết lặng được sống lại một lần nữa, mùi tanh hôi hòa vào hơi thở khiến Phạm Cẩm thiếu chút nữa nôn ngay tại chỗ.

Hắn vội vàng che miệng, khoát tay với Quân Vô Tà rồi bước dài lao ra khỏi phòng.

Một lát sau, ngoài phòng vang lên tiếng nôn mửa, theo sau đó là tiếng nước ào ào.

Quân Vô Tà nhủ mảy nhìn Phạm Trác, bên giường tràn đầy dơ bẩn mà Phạm Trác nôn ra, cuối cùng vẫn tiến lên xem xét tình hình của Phạm Trác.

Hỗn loạn trong cơ thể đã ổn định lại, nhưng thân thể của Phạm Trác vẫn yếu đến đáng sợ, mặc dù hôm nay hắn vượt qua, nhưng kéo được thân xác này lại, chỉ sợ hắn cũng không sống được bao lâu nữa.

Muốn thân thể của Phạm Trác hoàn toàn tốt lên, chỉ có thể điều dưỡng từ chính tình hình sức khỏe hắn mà thôi, không phải là một sớm một chiều mà có thể hoàn thành.

Sau khi Phạm Cẩm đã rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo, bước vào phòng thì nhìn thấy Quân Vô Tà ở bên giường đang bắt mạch cho Phạm Trác, trong chớp mắt, ánh mắt của hắn trở nên dịu dàng hơn.

Lúc này còn chệch hắn bắn, bây giờ lại ở bên giường của Tiểu Trác, dơ bẩn ở bên giường Tiểu Trác còn nhiều hơn so với trên người hắn.

"Cảm ơn." Trong thâm tâm, Phạm Cẩm phát ra tiếng cảm ơn với Quân Vô Tà.

"Không cần." Quân Vô Tà quay đầu lại nhìn thoáng qua Phạm Cẩm, nàng chỉ giúp Phạm Trác sống sót qua hôm nay, cơ thể hiện tại của Phạm Trác rất yếu ớt, cho dù Quân Vô Tà có ý điều trị cho hắn cũng không thể lựa chọn lúc này, cơ thể vừa mới trải qua đau khổ đã không chịu được gánh nặng rồi.

"Tiểu Trác đệ ấy sao rồi?" Phạm Cẩm nói.

"Tạm thời không có trở ngại gì, nhưng nếu tiếp tục như vậy hắn sẽ sống không quá một năm." Quân Vô Tà chậm rãi mở miệng, cuối cùng nàng còn nói thêm một câu: "Bây giờ cho hắn uống đan dược gì, thì chính là đòi mạng hắn."

Phạm Cẩm mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin mà nhìn Quân Vô Tà.

"Cái... Cái gì?" Uống đan dược là đòi mạng?

"Thân thể của hắn không chịu nổi đâu." Quân Vô Tà liếc Phạm Cẩm một cái, nàng thật sự lười giải thích cho kẻ ngu ngốc về y lý rằng thuốc có ba phần căn bản là độc.

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ, phụ thân vốn muốn đưa Tiểu Trác đến Khuyên Vân Tông, nhưng Khuyên Vân Tông lại biến mất rồi." Phạm Cẩm cúi đầu, đáy mắt tràn đầy âu lo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 431: Là Bệnh Hay Là Độc (6)

Quân Vô Tà nhìn Phạm Cẩm, lãnh đạm nói: "Không biến mất thì cũng là kết quả như vậy thôi."

Nếu nàng cảm thấy phiền phức, Khuyên Vân Tông muốn hòa bình cũng không hòa được.

Chút công phu mèo cào của Khuyên Vân Tông, một chút Quân Vô Tà cũng thấy chương mắt.

"Hả?" Phạm Cẩm sững sờ.

"Nếu ngươi tin ta thì giao đệ đệ ngươi cho ta điều trị." Quân Vô Tà bỗng nhiên mở miệng.

Phạm Cẩm gần như không hề do dự đến một giây: "Được được! Chẳng qua..." Phạm Cẩm lại hơi do dự.

"Thân thể của Tiểu Trác vẫn do phụ thân bận bịu chăm sóc, chuyện này chỉ sợ là phải nói với ông một tiếng mới được."

Quân Vô Tà gật đầu.

Phạm Cẩm lập tức nở nụ cười: "Không nghĩ rằng ngươi lại có tài như thế, ngươi giúp Tiểu Trác như vậy, ta thật sự không biết cảm ơn ngươi như thế nào mới được."

Ngay từ đầu đồng ý mang theo Quân Vô Tà, chẳng qua là bởi vì Cổ Ly Sanh dặn, sau đó bảo vệ nàng cũng là thật tình thích tính tình thành tâm của nàng. Tuy rằng thái độ của Quân Vô Tà làm người khác quanh quệ một chút, nhưng không khó chung sống, có cái gì thì là cái đó, cũng không giờ thù đoạn với người khác, cách chơi đùa, tâm tư của thiếu niên đơn thuần như vậy, Phạm Cẩm rất thích.

Bây giờ, Quân Vô Tà cứu Phạm Trác, Phạm Cẩm lại cảm kích nàng không dứt.

"Tiền thuê nhà." Quân Vô Tà thỉnh linh mở miệng.

Phạm Cẩm sững sốt một chút, hơn nửa ngày mới hiểu được ý của Quân Vô Tà.

"Ý ngươi là, ngươi cứu Tiểu Trác là bởi vì ngươi ở nơi này?"

Tính mạng của đệ đệ nhà mình lại là tiền thuê nhà...

Quả nhiên, Phạm Cẩm bị tư duy của Quân Vô Tà làm cho dở khóc dở cười, rõ ràng thiếu niên rất trí tuệ, lại ngẫu nhiên để lộ sự ngây thơ khiến người ta buồn cười.

Quân Vô Tà vô cùng ngay thẳng mà gật đầu.

Phạm Cẩm đang cười đến đau hai bên sườn người, hần nâng tay vỗ vỗ vai của Quân Vô Tà, cười đến mức nước mắt trào ra khóe mắt.

"Tiểu Tà, ngươi thật sự rất thú vị, nơi này bản như vậy, giao cho ta thu dọn đi, ngươi đi nghỉ ngơi trước một chút đã." Nhận ra Quân Vô Tà rất không thích dơ bẩn và mùi hôi của nơi này, Phạm Cẩm bèn nói nàng đi nghỉ ngơi.

Quân Vô Tà cũng không nói nhiều, ôm Hắc Miêu trở về phòng của mình.

Thân là con trai trưởng của viện trưởng, từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Phạm Cẩm tự quét dọn vệ sinh, còn gặp phải tình huống bản mà loạn đến mức không chịu nổi như vậy, quả nhiên là hơi mệt mỏi.

Đợi đến lúc dọn dẹp tạm tạm, Phạm Cẩm đã rất mệt mỏi, vừa mới nén một nhọc mà ngồi xuống ghế, chuẩn bị uống nước thì nghe được một tiếng hét rõ ràng truyền từ căn phòng phía sau hần, trực tiếp dọa hần từ trên ghế nhảy dựng lên.

Quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là A Tĩnh cầm dao phay đằng đằng sát khí đứng ở cửa.

Hai người đối mặt, đều ngây ngốc nhìn nhau.

"A Tĩnh, ngươi làm gì vậy?" Phạm Cẩm nhìn A Tĩnh hơi sững sờ, ngày thường tiểu tử này bình ổn như thế, vậy mà còn có lúc điên cuồng như vậy.

"Đại... Đại thiếu gia..." A Tĩnh vừa thấy Phạm Cẩm, dừng khí vừa không dễ dàng gì mới khua lên, nháy mắt trút một hơi, hai chân đã mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, dao trong tay cũng loảng xoảng rơi xuống đất.

"Đại thiếu gia, người đã về rồi, Quân Tà kia... Quân Tà, hần muốn hại thiếu gia đó! Đại thiếu gia, người mau cứu thiếu gia đi!" A Tĩnh đầy nước mũi nước mắt nhào đến chân Phạm Cẩm, thút tha thút thít nói.

Phạm Cẩm sững sốt một chút, không đợi hần mở miệng, một bóng dáng nhỏ xinh đã xuất hiện trước cửa.

Quân Vô Tà lười biếng đứng dựa vào khung cửa, khoanh hai tay trước ngực, trầm tĩnh nhìn A Tĩnh ôm đùi Phạm Cẩm khóc lóc kể lể.

"Tiểu Tà, sao ngươi không đi nghỉ ngơi vậy?" Phạm Cẩm nhìn Quân Vô Tà mà nói.

Quân Vô Tà mím môi.

"Ồn ào."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 432: Là Bệnh Hay Là Độc (7)

Hai từ "Ồn ào", nháy mắt làm cho cả người A Tĩnh run lên, hần quay đầu nhìn về phía cửa, nhìn thấy cái nháy mắt của Quân Vô Tà, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Đại thiếu gia! Đại thiếu gia!" Run run ngay cả nói cũng không rõ.

"A Tĩnh!" Phạm Cẩm day day lông mày, một tay diu A Tĩnh lên, đưa hần tới trước giường của Phạm Trác.

A Tĩnh vẫn đang phát run, gạt mình nhìn Phạm Trác đang lẳng lặng nằm trên giường, phát hiện khí sắc của Phạm Trác đã trở nên bình thường như mọi ngày, không có gì là không khỏe, ngủ yên tĩnh mà hài hòa như vậy, A Tĩnh chỉ chỉ Phạm Trác, nói với Phạm Cẩm: "Ta thấy... thấy Quân Tà, dùng... dùng ngón châm to như vậy đâm lên toàn thân của thiếu gia."

"A Tĩnh, bây giờ Tiểu Trác tốt lắm. Lúc trước Tiểu Tà chỉ là chữa trị cho đệ ấy, người hiểu lắm rồi." Phạm Cẩm thở dài, A Tĩnh vô cùng trung thành với Phạm Trác, chỉ là đầu óc không tốt lắm, là một bộ thịt.

A Tĩnh sừng sốt một chút, vẫn chưa bình tĩnh lại mà hoảng hốt nhìn Quân Vô Tà, lại nhìn Phạm Cẩm, cuối cùng chạy đến bên giường sờ vào cổ của Phạm Trác, sau khi xác định Phạm Trác bình an, hẳn mới hơi bán tín bán nghi nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà vẫn lộ ra bộ mặt lạnh băng, đáng vẻ lạnh như băng, không hề giận, cũng không có chút ý cười nào.

"Đại thiếu gia, Quân thiếu gia mới bao nhiêu tuổi, làm sao hẳn chữa được bệnh." A Tĩnh nói thầm.

Lông mày của Phạm Cẩm hơi nhíu lại.

"Im lặng đi, ta muốn đi ngủ." Quân Vô Tà không có lòng dạ nào âm ỉ với A Tĩnh ở đây, để lại một câu cảnh cáo rồi xoay người trở về nghỉ ngơi.

Sau một hồi điều trị, năng tiêu hao không ít sinh lực, cần điều hòa một lúc mới có thể tự sắp xếp lại vài manh mối khả nghi từ trên người Phạm Trác.

Đợi đến khi Quân Vô Tà đi rồi, Phạm Cẩm mới nhìn về phía A Tĩnh có ý không tán thành.

"A Tĩnh, người nói gì vậy hà, ta tận mắt nhìn Tiểu Tà cứu Tiểu Trác, mắt ta còn có thể có vấn đề gì sao?" Phạm Cẩm nghiêm khắc nói.

A Tĩnh hơi cúi đầu nhìn Phạm Cẩm.

"Nếu bệnh của thiếu gia dễ dàng khá lên như vậy, sẽ không kéo dài tới bây giờ. Ta biết đại thiếu gia thích Quân thiếu gia, nhưng thiếu gia mới là đệ đệ của người mà! Mấy năm nay thiếu gia chịu khổ nhiều như vậy, tìm nhiều thần y cũng không thấy khá hơn gì, Quân Tà kia mới bao nhiêu tuổi, sao nàng lại có thể trị bệnh được cho thiếu gia. Ta đều nghe nói, đánh giá trong học viện của Quân Tà kia cực kém, còn làm phiền đại thiếu gia. Đại thiếu gia, người không thân chẳng quen Quân Tà kia, cần gì phải bảo vệ cho hẳn?"

Một thiếu niên mười bốn tuổi, có thể trị được bệnh mà nhiều thần y đều không trị được, đây quả thực là chuyện cười.

Phạm Cẩm không giận, nói: "Những lời này, ta không hy vọng lại nghe từ miệng người lần nữa, Tiểu Tà là ai, tự ta sẽ lo, không cần người khác nói linh tinh. Nếu người cảm thấy ở đây rất nhàn rồi, ta sẽ nói với phụ thân đưa người về học viện, người nghe có hiểu được những lời này không."

A Tĩnh vừa nghe xong, lập tức luống cuống.

"Đại thiếu gia, ta không đi! Ta phải chăm sóc thiếu gia! Thiếu gia là ân nhân cứu mạng của ta! Tính mạng này của ta đều là của thiếu gia!"

Nói xong lại muốn khóc.

"Được rồi, nơi này không còn chuyện của người nữa, người về nghỉ ngơi trước đi." Sợ A Tĩnh tiếp tục âm ỉ làm phiền Quân Vô Tà nghỉ ngơi, Phạm Cẩm nhíu mày đuổi người.

A Tĩnh lưu luyến rồi đi, trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm.

Đại thiếu gia đối xử rất tốt với Quân Tà kia, lại không đối xử với thiếu gia được như trước, nếu tiếp tục, ai biết Quân Tà kia có thể làm hại hai vị thiếu gia hay không. Tất nhiên, hẳn muốn đi tìm viện trưởng, nói cho viện trưởng biết mọi chuyện, để viện trưởng sớm đuổi Quân Tà tâm thuật bất chính ra khỏi tiểu viện Trúc Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 433: Thành Sự Không Đủ Bại Sự Có Thừa (1)

Nhìn Phạm Trác yên lặng ngủ nhưng não Phạm Cẩm không lúc nào ngưng trệ, Khuynh Vân Tông đã không còn nữa, bệnh của Phạm Trác thì ngày một nặng, phụ thân mời thần y trên thế gian cũng không thể trị tận gốc, nếu cứ tiếp tục thế này...

Phạm Cẩm siết tay lại thành nắm, sau khi kiểm tra thấy Phạm Trác đã ngủ say giấc, Phạm Cẩm đột ngột đứng dậy, đi về phía phòng của viện trưởng học viện Phong Hoa.

Đứng trước cửa phòng, Phạm Cẩm vừa mới định gõ cửa, từ bên trong cánh cửa đã vang lên giọng của A Tĩnh.

"Viện trưởng đại nhân, xin ngài hãy đi xem thiếu gia. Để Quân Tà đó tiếp tục gầy vò, con e thiếu gia..."

Phạm Cẩm bàng hoàng, đá tung cánh cửa ra.

"A Tĩnh! Ai cho phép người đến đây nói xằng nói bậy!" Phạm Cẩm trừng mắt nhìn A Tĩnh đang đỏ hoe mắt đứng trong phòng với vẻ khó lòng tin được, hẳn không thể ngờ được rằng chỉ mới một khắc, A Tĩnh đã đến tìm phụ thân hẳn báo cáo rồi.

"Đại... đại thiếu gia..." A Tĩnh không ngờ rằng Phạm Cẩm lại xuất hiện ở đây, mặt thoáng chốc hiện lên nét căng thẳng.

Ông lão tóc đã điểm bạc ngồi trong phòng, mặt mũi hiền từ, nhìn thấy Phạm Cẩm xuất hiện, trên mặt ông ta thoáng kinh ngạc.

"Cầm Nhi, sao con lại đến đây?" Viện trưởng học viện Phong Hoa là Phạm Khải nói, ông là phụ thân của Phạm Cẩm và Phạm Trác, nắm toàn bộ quyền hạn của học viện Phong Hoa.

"Phụ thân, xin cha đừng tin những lời A Tĩnh nói, con hiểu Quân Tà hơn A Tĩnh, hẳn tuyệt đối không phải loại người như A Tĩnh nói đâu." Lòng Phạm Cẩm rối như tơ vò, thầm trách A Tĩnh gây phiền, hẳn vừa mới chuẩn bị thương lượng với Phạm Khải để giao Phạm Trác cho Quân Vô Tà chữa trị, kết quả là bất gặp cảnh tượng A Tĩnh đang bêu xấu Quân Vô Tà ở đây.

Nếu không phải vì A Tĩnh vẫn luôn trung thành với Phạm Trác, Phạm Cẩm thật sự hận không thể bỏ đôi cái tên đầu gối thành sự không đủ bại sự có thừa này.

“Đại thiếu gia! Người đừng bị Quân Tà mê hoặc nữa! Lê nào người không biết, thời gian này, vì hấn mà trong học viện đã lan truyền rất nhiều tin đồn về người rồi hay sao? Quân Tà cùng hai vị thiếu gia vốn không có quan hệ gì, là đại thiếu gia tốt bụng đưa hấn vào học viện, nhưng hấn lại làm hại đến danh tiếng của đại thiếu gia trong học viện, nếu hấn thật sự rất tốt thì sẽ không dây dưa không đến phân viện Thú Linh, rõ ràng hấn biết như thế sẽ khiến danh tiếng của đại thiếu gia bị người ta nghi ngờ, nhưng vẫn còn mặt dày nương nhờ ở chỗ thiếu gia. Chẳng qua hấn ý vào lòng nhân hậu của hai thiếu gia thôi!” A Tĩnh bắt chợt nói, hấn muốn làm Phạm Cẩm tỉnh táo lại.

Bản thân Phạm Cẩm bị liên lụy thì thôi, bây giờ Quân Vô Tà còn nhắm đến Phạm Trác, A Tĩnh không thể chịu đựng được nữa.

“Người đang nói vớ vẩn gì đấy! Sao Tiểu Tà lại là loại người như người nói được! Hấn đến phân viện Thú Linh làm gì? Để cả ngày bị mấy tên đệ tử đó bắt nạt hay sao!” Phạm Cẩm trừng mắt nhìn A Tĩnh.

A Tĩnh rụt cổ, nhưng vừa nghĩ đến chuyện sau này Quân Vô Tà vẫn còn ở lại tiểu viện Trúc Lâm, hấn bèn cố lấy dũng khí.

“Vì sao người ta phải bắt nạt hấn? Không phải vì bản thân hấn đã làm ra chuyện khuất tất hay sao! Nếu hấn biết sai thì vốn nên ra mặt xin lỗi, bây giờ mượn danh tiếng của đại thiếu gia, không nhắc nữa chữ về lỗi lầm của mình, rõ ràng lòng dạ hấn không ngay thẳng!”

Phạm Cẩm thiếu chút nữa bị A Tĩnh làm cho tức chết, trước đây hấn chỉ cảm thấy A Tĩnh tuy có ngốc nhưng chỉ ngốc một chút, cũng không có vấn đề gì, nhưng bây giờ căn bệnh nghe sao tin vậy này của A Tĩnh khiến Phạm Cẩm hận không thể bỏ một phát chết hấn luôn.

“Lòng dạ hấn không ngay thẳng? Nếu lòng dạ hấn không ngay thẳng thì sao lại cứu mạng Tiểu Trác chứ hả!” Phạm Cẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 434: Thành Sự Không Đủ Bại Sự Có Thừa (2)

“Đó căn bản không phải bản lĩnh của hấn, thi thoảng thiếu gia cũng sẽ bị bệnh, cũng từng phục hồi như thường dù không nhận được bất cứ sự điều trị nào, chẳng qua hấn vừa khéo gặp may thôi. Hấn mới lớn bằng ngần ấy, sao có thể trị khỏi cho thiếu gia được! Thiếu gia khỏe hay không cũng không liên quan gì đến hấn, hấn lại không biết xấu hổ mà nhận công lao đó về mình, đúng là tro tráo!” A Tĩnh gào lên.

Một tiếng “bốp” giòn tan!

Phạm Cẩm tức giận cho A Tĩnh một bạt tai. Mặt A Tĩnh thoáng chốc sưng vù, hấn ôm khuôn mặt nóng rực, sợ hãi nhìn Phạm Cẩm đang trong cơn thịnh nộ.

Phạm Khải vẫn một mực im lặng thờ dài, nói với A Tĩnh: “A Tĩnh, người ra ngoài trước đi, ta nói chuyện với Cẩm Nhi.”

A Tĩnh ôm mặt, cắn môi lặng lẽ lui xuống.

Phạm Cẩm nhìn A Tĩnh rồi đi, đóng cửa cái rầm, chuyển gót chân, ngồi phịch xuống ghế thờ phì phò.

“Tính cách của A Tĩnh không phải con không biết, hà tất phải so đo với nó.” Phạm Khải nhìn con trai đang nổi cáu, bật cười lắc đầu.

Phạm Cẩm nói: “Bình thường không cảm thấy có gì không tốt, lần này nó thật sự quá đáng quá rồi, nhân phẩm của Quân Tà đó thế nào, con đương nhiên hiểu rõ, tiểu tử đó tuy không nhiều lời nhưng trước giờ chưa từng chủ động gây bất cứ phiền toái gì cho người khác, lần này Tiểu Trác bị bệnh, nếu không có hấn xử lý thì không biết Tiểu Trác sẽ bị giày vò thành thế nào nữa. A Tĩnh chỉ nghe một vài tin đồn vớ vẩn trong học viện bèn nhận định Tiểu Tà không phải người tốt, không khỏi quá vô đoán rồi.”

“Hôm nay con tìm ta, e rằng không chỉ để nói những điều này chứ?” Phạm Khải nhìn con trai mình rồi nói.

Phạm Cẩm háng giọng, ho một tiếng.

“Con đến vì chuyện của Tiểu Trác.”

“Tiểu Trác bây giờ thế nào rồi?” Phạm Khải nghe tin Phạm Trác lại phát bệnh một lần nữa mà lòng thất lại, nhưng thấy Phạm Cẩm xuất hiện thì cũng yên lòng.

Phạm Cẩm có thể chạy đến đây, hấn là bệnh tình của Phạm Trác không quá nghiêm trọng.

“Đã ngủ rồi à, lần này nhờ cả vào Tiểu Tà, con thật sự không ngờ rằng cậu ấy còn nhỏ tuổi thế mà đã có y thuật như vậy...” Vừa nói đến y thuật của Quân Vô Tà, nét u ám trên mặt Phạm Cẩm cũng biến mất tạm, hấn hí hửng thao thao bất tuyệt kể cho Phạm Khải nghe quá trình Quân Vô Tà chữa trị cho Phạm Trác sinh động như thật.

Ban đầu Phạm Khải vẫn bình tĩnh, nhưng nhờ sự miêu tả càng lúc càng cận kề của Phạm Cẩm, ông ta hơi trợn tròn mắt, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Những gì con nói là thật?” Phạm Khải nghe Phạm Cẩm thuật lại xong, nói đầy cảm khái.

Tính tình của Phạm Cẩm ông ta biết rất rõ, dù không có quan hệ máu mủ với Phạm Trác nhưng hai người là huynh đệ cùng nhau lớn lên, từ nhỏ Phạm Cẩm đã bảo vệ đệ đệ yếu đuối nhiều bệnh này, nếu có ai muốn làm chuyện bất lợi với Phạm Trác, Phạm Cẩm là người không đồng ý đầu tiên.

Cho nên Phạm Khải tin rằng tất cả những gì Phạm Cẩm nói tuyệt đối không giả.

“Thật à, phụ thân, hôm nay con đến là muốn xin cha cho phép giao Tiểu Trác cho Quân Tà chữa trị.” Phạm Cẩm bắt chợt nói.

“Chuyện này...” Phạm Khải không khỏi thoáng do dự, cho dù có tin con trai lớn của mình hơn nữa thì Quân Vô Tà đó cũng mới chỉ mười bốn tuổi, có thần thông quảng đại thế nào thì rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhóc choai choai, sao có thể chữa được bệnh của Phạm Trác?

“Phụ thân, chúng ta đã không còn con đường nào để chọn nữa rồi, Khuynh Vân Tông đã bị diệt, tất cả đại phu đều đã hết cách với bệnh tình của Tiểu Trác, cứ tiếp tục đợi trong vô

vọng như vậy chẳng bằng đánh cược một ván.” Phạm Cẩm kiên định nói: “Nếu cha vì những tin đồn linh tinh trong viện mà không tin Quân Tà, con có thể đứng ra làm bảo đảm cho hắn, nhân phẩm của hắn tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 435: Thành Sự Không Đủ Bại Sự Có Thừa (3)

Phạm Khải lại lắc đầu nói: “Người mà Cố Ly Sinh chọn, ta đương nhiên tin tưởng.”

Phạm Cẩm thoáng ngần ra.

“Phụ thân! Người biết?”

Phạm Khải liếc nhìn con trai rồi nói: “Tuy ta đã già nhưng không phải kẻ ngốc, con tưởng không được sự cho phép của ta, Cố Ly Sinh có thể diễn được màn trốn rỗng dối phượng ư? Không nói đến việc ta biết Quân Tà mới là đệ tử thực sự của Cố Ly Sinh, ngay cả những tin đồn thất thiệt trong học viện ta cũng biết. Ngọc bài của phân viện Thú Linh cho phép Quân Tà vào đó chính là thứ ta đích thân phê chuẩn.”

Phạm Cẩm vừa nghe vậy, lập tức bật cười.

“Nếu phụ thân đã tin vào nhân phẩm của Tiểu Tà, vậy tất cả đều dễ xử lý rồi! Ánh mắt của Cố thúc thúc rất độc, vậy mà Quân Tà có thể vượt qua thúc ấy về thuật phục linh, vậy thì điều này đã đủ chứng minh Tiểu Tà không thể so sánh với tiêu chuẩn của những thiếu niên bình thường, phụ thân cứ buông tay thử xem sao!”

Nhờ sự kiên trì bền bỉ khuyên bảo của Phạm Cẩm, cuối cùng Phạm Khải cũng gật đầu đồng ý cho Quân Vô Tà tạm thời chữa trị cho sức khỏe của Phạm Trác, nhưng một khi xuất hiện tình huống ngoài khả năng của nàng, nàng nhất thiết phải lập tức nói với Phạm Cẩm và Phạm Khải, không thể giấu giếm bệnh tình.

Có được câu trả lời như vậy, Phạm Cẩm hí hửng rời khỏi phòng của viện trưởng.

Còn A Tĩnh vẫn núp ở thư phòng cách đó không xa đang ôm khuôn mặt đỏ bừng, uất ức trông theo Phạm Cẩm đang dần rời đi.

Thấy vẻ mặt mừng rỡ của Phạm Cẩm, lòng A Tĩnh lập tức trùng xuống. Nhìn dáng vẻ đó, e rằng cuối cùng viện trưởng đã tin lời của đại thiếu gia, chỉ sợ Quân Vô Tà đó sau này vẫn sẽ ở lại trong tiểu viện Trúc Lâm.

Vừa nghĩ đến đây, mặt A Tĩnh đầy tuyệt vọng.

Ngay cả viện trưởng cũng tin Quân Vô Tà, còn có ai có thể cứu được thiếu gia nhà hắn nữa?

“A Tĩnh? Sao người lại ở đây?”

Đột nhiên, một giọng nói mang theo vẻ ngờ vực bất chợt vang lên phía sau A Tĩnh.

A Tĩnh giật nảy mình, cuống quýt quay đầu, chỉ thấy một ông lão tuổi tác tương đương với Phạm Khải đang nhìn mình với vẻ hòa ái.

“Viện phó Ninh!” A Tĩnh vừa nhìn rõ vội hành lễ.

Viện phó Ninh khoát tay, ánh mắt quét qua gò má sưng đỏ của A Tĩnh, thoáng kinh ngạc hỏi: “Làm sao thế này?”

Khóe mắt A Tĩnh thoáng chớp đỏ hoe, hần ngừng đầu nhìn viện phó Ninh mặt mày hiền từ.

Viện phó Ninh, vốn tên là Ninh Nhuệ, là phó viện trưởng của học viện Phong Hoa, là huynh đệ đồng môn của viện trưởng Phạm Khải, tính tình hiền lành, xử sự công bằng.

Nghĩ đến tình cảnh bây giờ của Phạm Trác, A Tĩnh nói: “Viện phó Ninh, người hãy cứu lấy thiếu gia nhà con với!”

“Tiểu Trác lại mắc bệnh à?” Đôi mày của Ninh Nhuệ khẽ nhíu lên, hơi nhíu lại.

A Tĩnh nước mắt nước mũi chảy ròng ròng kể lại toàn bộ tình hình thời gian gần đây cho Ninh Nhuệ, tuy Ninh Nhuệ là viện phó nhưng cũng là thân tín được Phạm Khải tin nhiệm, bây giờ A Tĩnh chỉ có thể trông cậy vào Ninh Nhuệ có thể giúp nói mấy câu bên phía Phạm Khải, đuổi Quân Vô Tà ra khỏi tiểu viện Trúc Lâm.

Ninh Nhuệ nghe xong lời A Tĩnh nói, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Giao Tiểu Trác cho một thiếu niên mười bốn tuổi, không khỏi quá khinh suất rồi.” Ninh Nhuệ nhíu mày nói.

“Không chỉ thế mà danh tiếng của Quân Tà đó trong học viện còn cực kỳ kém, sao có thể giao thiếu gia vào tay kẻ như thế được? Viện trưởng đại nhân thật hồ đồ.” A Tĩnh ghen ngào nói.

Ninh Nhuệ an ủi A Tĩnh mấy câu, bày tỏ rằng mình sẽ đề cập chuyện này với Phạm Khải, hy vọng Phạm Khải có thể hồi tâm chuyển ý.

Có được câu này của Ninh Nhuệ, bây giờ A Tĩnh mới thở phào một hơi, nói cảm ơn Ninh Nhuệ liên hồi rồi mới lau nước mắt rời khỏi viện dưới sự thúc giục của Ninh Nhuệ.

Nhìn bóng dáng A Tĩnh đi xa, vẻ thương xót dưới đáy mắt Ninh Nhuệ thoáng chớp biến mất không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 436: Thành Sự Không Đủ Bại Sự Có Thừa (4)

“Quân Tà?” Ninh Nhuệ lăm bắm cái tên đã bị A Tĩnh nhắc tới hết lần này đến lần khác, ông ta hơi nheo mắt, xoay người nói với một đệ tử ở phía sau: “Đi mời tiểu thư đến thư phòng của ta.”

Dứt lời, Ninh Nhuệ bèn đi về phía ngược với hướng đến phòng của viện trưởng.

Ninh Nhuệ ngồi trong thư phòng, khuôn mặt hiền hòa giờ lại nổi lên một tầng suy tư, chẳng bao lâu, cửa phòng bị gõ, Ninh Nhuệ lên tiếng cho người vào.

Cửa phòng bị đẩy ra, thiếu nữ thướt tha bước chầm chậm vào phòng, sau khi thấy Ninh Nhuệ thì khẽ hành lễ rồi nói: “Cha gấp gấp tìm con gái đến, vì chuyện gì ạ?”

Thiếu nữ bước vào, mềm mại như rồng bay, uyển chuyển như ngỗng trời, nghiêm nhiên chính là Ninh sư tỷ mà các đệ tử thường nhắc đến – Ninh Hinh.

Ninh Nhuệ hài lòng nhìn cô con gái dung mạo như hoa của mình, giờ tay bảo nàng ta ngồi xuống rồi mới nói: “Hôm nay ta gặp A Tĩnh.”

“A Tĩnh? Chính là tiểu tử gốc hầu hạ ở viện của Phạm Trác?” Ninh Hinh mở miệng hỏi.

Ninh Nhuệ gật đầu: “Chính nó, tiểu tử đó vẫn không có đầu óc như thế, vài ba câu đã khiến nó dốc hết ruột gan ra nói, gần một tháng nay tiểu viện Trúc Lâm của Phạm Trác có một vị khách tới, người đó đến do lệnh của Phạm Cẩm.”

“Dạ? Phạm Cẩm mà lại để người ta ở cùng hấn, chuyện này đúng là kỳ lạ.” Ninh Hinh khẽ nhướn mày.

“Người sống ở đó, con cũng biết.”

“Ai ạ?”

“Quân Tà.”

Trên mặt Ninh Hinh xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng phục hồi lại thái độ bình thường.

“Phạm Cẩm đưa cậu ta đến chỗ Phạm Trác? Rốt cuộc hấn muốn làm gì?” Một đệ tử bị phân viện Phục Linh vứt bỏ, Phạm Cẩm hà tất phải phí sức như thế.

Ninh Nhuệ nói: “Lúc trước con bảo ta giúp con tìm Quân Tà đó để đối phó Phạm Cẩm, bây giờ con cũng biết người ở đâu rồi, nhưng nếu nó vẫn cứ ở mãi trong viện của Phạm Trác, chỉ e con cũng không thể động vào nó được.”

Ninh Hinh nhú mày, Quân Vô Tà sống hay chết nàng ta không bận tâm, điều duy nhất nàng ta muốn là lợi dụng Quân Vô Tà để đàn áp Phạm Cẩm, danh tiếng của Phạm Cẩm ở học viện Phong Hoa quá cao, căn bản không phải mức người thường có thể lật đổ, nhưng lần này Phạm Cẩm lại dùng sai bảo bối, vậy mà lại giữ Quân Vô Tà gây họa không ngừng đó, cho Ninh Hinh cơ hội tốt nhất để đàn áp hấn.

Thời gian này, nhờ chuyện của Quân Vô Tà, Ninh Hinh cho người tung rất nhiều tin đồn bắt lợi với Phạm Cẩm khắp mọi nơi trong học viện Phong Hoa, vì thế hình tượng của Phạm Cẩm trong lòng các đệ tử học viện Phong Hoa cũng tụt dốc không phanh.

“Không vội, chỉ cần biết hấn ở đâu, con đương nhiên sẽ có cách bức hấn vào khuôn khổ.” Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Ninh Hinh xẹt qua vẻ thâm độc.

Ninh Nhuệ nhìn Ninh Hinh, bất chợt nói: “Luận năng lực, Phạm Cẩm mạnh hơn Phạm Trác nhiều, trong học viện Phong Hoa, danh tiếng của Phạm Cẩm vẫn luôn trên con một bậc.”

Ninh Hinh nheo mắt, dựa vào khuôn mặt và cổ tay của nàng ta, bây giờ nàng ta đã trở thành Ninh sư tỷ được tôn kính nhất học viện Phong Hoa, nhưng cho dù nàng ta cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua được địa vị của Phạm Cẩm trong mắt, trong lòng các đệ tử.

Ninh Nhuệ nói tiếp: “A Tĩnh nói, bệnh của Phạm Trác có vẻ nặng hơn rồi, với cơ thể và xương cốt của Phạm Trác, nhiều nhất không cầm cự được qua năm nay, không có Phạm Trác, Phạm Khải sẽ không có cốt nhục thân sinh nữa, Phạm Cẩm chỉ là con nuôi, danh tiếng bây giờ cũng chịu tổn hại cực lớn, nhưng vậy còn lâu mới đủ, Ninh Hinh, trước giờ con chưa từng khiến cha thất vọng, hy vọng lần này con có thể nghĩ được đủ mọi cách hay, xử lý ổn thỏa mọi chuyện.”

Ninh Hinh gật đầu, đương nhiên hiểu “xử lý” mà Ninh Nhuệ nói nghĩa là gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 437: Thành Sự Không Đủ Bại Sự Có Thừa (5)

Chức viện trưởng học viện Phong Hoa vẫn luôn là cha truyền con nối.

Viện trưởng tiền nhiệm của học viện Phong Hoa - cũng là sư phụ của Phạm Khải và Ninh Nhuệ, sư phụ cả đời không có con, để lại chức viện trưởng này cho đệ tử Phạm Khải.

Theo truyền thống, nếu Phạm Trác chưa chết, Phạm Khải có thể nhường chức viện trưởng này cho Phạm Trác, nếu Phạm Trác chết, Phạm Cẩm là con nuôi, nhưng danh tiếng của hấn trong học viện Phong Hoa có thể đủ để đẩy hấn lên vị trí người thừa kế.

Ninh Nhuệ muốn lên vị trí đó, chỉ có loại trừ hai cha con Phạm Khải thì mới có khả năng.

Hiểu rõ tâm tư của phụ thân mình, Ninh Hinh đương nhiên vui vẻ giúp sức.

“Qua nửa tháng nữa chính là ngày săn linh, đến lúc đó, tất cả đệ tử có dẫn dắt tân sinh đều phải đưa tân sinh cùng đến rừng Linh Vũ, Quân Tà đó do Phạm Cẩm hướng dẫn, đương nhiên hẳn cũng phải đi cùng. Tuy Phạm Cẩm tài giỏi nhưng nếu bên cạnh có thêm một tiểu tử ngu ngốc mù mờ về mọi thứ, liệu hẳn có thể triển khai chiêu thức được không?” Ninh Hinh che miệng cười nhẹ.

Có trách cũng chỉ trách Phạm Cẩm quá ngu xuẩn lại đi lựa chọn Quân Vô Tà.

“Tiểu tử tên Quân Tà đó, con hiểu hẳn được bao nhiêu? Xác định hẳn sẽ trở thành gánh nặng chứ không phải trợ lực ư?” Ninh Nhuệ cẩn thận hỏi.

“Tiểu tử đó vốn cùng phòng với Doãn Ngôn, sau đó mới chuyển ra ngoài, con từng điều tra về hắn, bây giờ hắn là tranh linh, giới linh hệ thứ, tuy linh lực cũng được nhưng giới linh lại vô cùng thấp, chỉ là một con Hắc Miêu bình thường, gần như chính là phế linh.” Ninh Hinh khinh thường nói, tranh linh ở tuổi mười bốn có vẻ vô cùng lợi hại, nhưng trong học viện Phong Hoa, tranh linh mười sáu mười bảy tuổi cũng không phải không có, tuy số người rất ít nhưng giới linh mà họ có lại không phải thứ mà một con Hắc Miêu có thể so bì được.

Nếu đánh nhau thật, bây giờ chủ yếu vẫn dựa vào giới linh.

“Nếu thế thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng Quân Tà đó không phải đệ tử bình thường, ngay cả phân viện cũng có thể không đến, con muốn bức hắn cùng Phạm Cẩm tham gia săn linh chi e cần tốn chút sức lực. Ngược lại ta có thể chỉ cho con một con đường sang hơn.” Ninh Nhuệ nói.

“Xin cha chỉ điểm cho con một chút.”

“Tuy Quân Tà đó sống ở tiểu viện Trúc Lâm nhưng lại không hòa hợp với A Tĩnh, A Tĩnh dễ dao động, nghe nhiều tin đồn linh tinh trong học viện thì có điều cổ kị với Quân Tà, nó đang nghĩ cách đuổi Quân Tà ra khỏi tiểu viện Trúc Lâm, nếu con nói với nó có thể giúp nó được như ý nguyện, có lẽ sẽ giúp cho hành động của con thuận tiện hơn.” Ninh Nhuệ cười nói.

Mắt Ninh Hinh lóe sáng, tiểu viện Trúc Lâm là nơi Phạm Khải thu xếp cho Phạm Trác tĩnh dưỡng, ngoài người nhà họ Phạm, những người khác nếu không được cho phép thì không thể ra vào thoải mái, nếu có A Tĩnh giúp đỡ, vậy thì việc sẽ trở nên cực kỳ đơn giản.

“Vậy con phải đi bảo Doãn Ngôn tiếp xúc với A Tĩnh.” Trong lòng Ninh Hinh đã có chủ ý, nàng ta luôn ngồi phía sau, tất cả mọi chuyện đều bảo Doãn Ngôn đi làm, cho nên cho dù sau này những âm mưu đó có bị phát hiện hay không đều không liên quan đến nàng ta.

“Doãn Ngôn là người rất thích hợp để lợi dụng, hắn vô cùng vâng lời con, không uống công năm đó ta nghĩ cách điều Phạm Cẩm đi.” Đáy mắt Ninh Nhuệ đầy vẻ đắc ý.

Với tính cách của Phạm Cẩm, căn bản sẽ không vô duyên vô cớ từ chối một đệ tử mới, mà mọi chuyện năm đó, tất cả đều do Ninh Nhuệ một tay sắp xếp phía sau, chỉ vì ông ta biết, khi nhập học Cổ Ly Sinh sẽ âm thầm quan sát các tân sinh, mà hôm đó ở phía sau đại sảnh lúc quan sát Doãn Ngôn, Cổ Ly Sinh khẽ gật đầu, Ninh Nhuệ bèn hiểu ý của Cổ Ly Sinh là muốn thu nhận Doãn Ngôn vào phân viện Phục Linh, thế nên ông ta mới âm thầm dùng thủ đoạn, khiến Doãn Ngôn cảm hận Phạm Cẩm, đồng thời khẳng khái một lòng trung thành với Ninh Hinh đã cứu hắn trong cảnh “nước sôi lửa bỏng”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 438: Thành Sự Không Đủ Bại Sự Có Thừa (6)

Lúc Phạm Cẩm trở lại tiểu viện Trúc Lâm, Phạm Trác còn đang trong giấc mộng, hắn ngồi ngoài phòng trong rừng trúc một hồi lâu, mãi đến khi Quân Vô Tà từ trong phòng đi ra mới vội vã chạy tới, nói với Quân Vô Tà chuyện Phạm Khải đồng ý để Quân Vô Tà chữa bệnh cho Phạm Trác.

Nhưng lời nói này đúng lúc lọt vào tai A Tĩnh vừa mới trở về, trong nháy mắt khiến cho A Tĩnh rơi vào tuyệt vọng.

Tiếp nhận việc chữa bệnh cho Phạm Trác, Quân Vô Tà cũng không lên tiếng, đầu tiên nâng bỏ củ thay mới đồ ăn hàng ngày của Phạm Trác, thay thế những món ăn thông thường bằng những món ăn bài thuốc, sau đó liến vung tay nhỏ lên một cái, ném hết đan dược trong phòng Phạm Trác ra ngoài.

Động tác dừng cầm đó làm mí mắt của Phạm Cẩm đang nhìn cứ giật giật, âm thầm quyết định lúc gần đi nhớ ra ngoài lên nhặt những đan dược kia về, đề phòng lúc cần đến.

Thân thể Phạm Trác không chịu nổi những chấn động cực lớn, bất luận là ốm đau hay là bồi bổ, lúc thân thể hắn cực kỳ yếu ớt, bất kỳ sự bồi bổ nào cũng đều sẽ tạo thành gánh nặng cho hắn.

Mà còn một chuyện Quân Vô Tà khá để ý tới nữa chính là tình hình phát bệnh lúc này của Phạm Trác.

Theo kinh nghiệm của nàng, đây hoàn toàn không phải là mắc bệnh đơn thuần, lấy tình hình an dưỡng thân thể của Phạm Trác ra mà nói, mặc dù không cách nào chữa trị thì chí ít có thể để cho hắn duy trì trạng thái như thế này trong thời gian lâu hơn, nhưng nếu bệnh tình đột nhiên xấu đi thì lại không hợp với điều này.

Quân Vô Tà xem xét nhu cầu hàng ngày của Phạm Trác, cũng xem xét những loại đan dược và thuốc bổ mà thường ngày Phạm Trác dùng, chẳng có vấn đề gì lớn.

Để hiểu rõ hơn nữa, Quân Vô Tà tìm A Tĩnh tới, Phạm Cẩm theo sát ở bên, dùng ánh mắt cảnh cáo A Tĩnh ngoan ngoãn phối hợp.

A Tĩnh chỉ có thể đành hoàng mà khai báo hết những đồ ăn mấy ngày gần đây của Phạm Trác, đồng thời còn dẫn Quân Vô Tà và Phạm Cẩm tra xét những nguyên liệu trong phòng bếp, hai ngày nay cũng không có gì khác với ngày thường.

Quân Vô Tà lại hỏi thăm xem Phạm Trác bao lâu phát bệnh một lần, kết quả nhận được đáp án hết sức bình thường.

Thời gian phát bệnh của Phạm Trác không có quy luật, có lúc một tháng một lần, có lúc một tuần một lần, không theo bất kỳ quy luật nào cả.

Nhìn những manh mối dường như sắp bị đứt đoạn, Quân Vô Tà cũng không có hỏi nhiều nữa, chỉ bắt tay vào chuẩn bị đồ để an dưỡng cho Phạm Trác.

Đối với tình hình của Phạm Trác, Quân Vô Tà lấy món ăn bài thuốc điều hòa bên trong, lại lấy vị thuốc phụ trợ, mỗi ngày đều sẽ chăm sóc cho Phạm Trác.

Lúc đầu, Phạm Trác vô cùng ngạc nhiên trước sự sắp đặt của Phạm Cẩm, rõ ràng có chút khó có thể tiêu hóa, Quân Vô Tà vậy mà lại muốn chữa bệnh cho mình, thế nhưng dưới

sự giải thích của Phạm Cẩm, Phạm Trác lập tức hiểu được nguyên do trong đó, không những xin lỗi Quân Vô Tà lại còn tích cực phối hợp với sự sắp xếp của Quân Vô Tà.

Năm ngày chớp mắt trôi qua, Phạm Trác chỉ cảm thấy năm ngày này trong cuộc đời hắn là thời gian thoải mái nhất, những đau đớn âm ỉ trong thân thể đã dần dần biến mất, khuôn mặt tái nhợt cũng dần có huyết sắc, tuy rằng không so sánh được với những thiếu niên bình thường nhưng cũng là có khí sắc hơn so với trước đây.

A Tĩnh thường xuyên muốn dẫn Phạm Trác cái gì đó, nhưng lời nói của hắn, Phạm Trác tuyệt nhiên không có ý định nghe.

Nhìn thấy Phạm Trác và Quân Vô Tà càng ngày càng thân thiết, A Tĩnh âm thầm nắm thành quả đấm, đưa một tờ giấy cho giới linh của mình mang ra ngoài.

Ở một nơi khác của học viện, Doãn Ngôn đứng trước cửa sổ ký túc xá nhìn tờ giấy vừa nhận được trong tay mình, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, hắn bước nhanh ra khỏi ký túc xá, âm thầm gọi mấy tên đệ tử của học viện Phong Hoa tới góc tối, nhỏ giọng tính kế gì đó.

Một trận phong ba sắp xảy ra, tiểu viện Trúc Lâm yên bình sẽ rất mau mất đi những ngày yên tĩnh như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 439: Bùa Đòi Mạng Của Mỹ Vị (1)

Buổi trưa hôm đó, Phạm Cẩm lại đứng giờ đến tiểu viện Trúc Lâm ăn chùa, thấy sắc mặt đệ đệ nhà mình càng ngày càng hồng hào, hắn quả thật mừng đến tít mắt.

Toàn bộ đồ ăn của Phạm Trác trong khoảng thời gian này đã đổi thành các bài thuốc, mặc dù mùi vị không ngon miệng bằng đồ ăn thông thường nhưng cũng đặc biệt.

Sau khi A Tĩnh xì mặt bụng mấy món ăn lên bàn, Phạm Trác liền vô cùng tự giác cảm lấy món thuốc của mình lên bắt đầu ăn, làm như không thấy những cao lương mỹ vị đang tỏa mùi hương khắp nơi.

Khẩu vị của hắn vốn kém, giờ đây, sau khi uống thuốc của Quân Vô Tà, khí sắc và tinh thần đều cải thiện rất nhiều, hắn càng phát hiện cuộc sống như thế này xem như là có hy vọng, hy sinh chút ham muốn ăn uống hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Trái lại, Phạm Cẩm lại không khách khí, cuốn sạch toàn bộ bàn ăn với tốc độ cuồng phong, cũng may Phạm Trác nhanh tay nhanh mắt chuẩn bị riêng cho Quân Vô Tà một cái đĩa nhỏ, gấp sẵn cho nàng mỗi món một ít, bằng không với tốc độ ăn của Quân Vô Tà, gấp phải Phạm Cẩm chỉ sợ chỉ có húp canh thôi.

Trên bàn cơm, ngoại trừ Quân Vô Tà và huynh đệ Phạm gia, còn có thêm một hình dáng nho nhỏ.

Từ lúc Phạm Trác phát hiện giới linh của Quân Vô Tà không sợ hãi mình, hắn thường để Tiểu Hắc Miêu lên bàn ăn cơm.

Giới linh mặc dù không cách nào tìm được sức mạnh trong những đồ ăn bình thường, nhưng nếm thử mùi vị thì cũng không có gì không thể.

Mà Hắc Miêu cũng thế, cho nên mỗi lần Phạm Trác vì nó mà chuẩn bị cao lương mỹ vị nó đều không cự tuyệt, ăn một cách vô cùng yên tâm thoải mái, vừa ăn vừa dùng đuôi quét một vòng cánh tay của Phạm Trác, khiến mặt Phạm Trác đỏ lên một hồi.

Phạm Cẩm ăn rất hứng thú, Quân Vô Tà ăn một cách ung dung thong thả, nhưng mới vừa ăn được một chút, nàng liền ngừng đĩa.

“Sao vậy?” Phạm Cẩm bùng bát nhìn Quân Vô Tà, thấy phần đồ ăn trong đĩa nàng hoàn toàn không thay đổi, cơm cũng không thấy ít đi, không khỏi tò mò hỏi.

“Ăn không quen?” Phạm Trác cũng buông thuốc của mình xuống, ánh mắt thành khẩn nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà cau mày, đôi môi đỏ hơi mím lại, khoảnh khắc nhìn chăm chăm vào một bàn thức ăn ngon, nàng bỗng nhiên đứng dậy, một phát cướp lấy đôi đũa trong tay Phạm Cẩm ném xuống đất.

“Này... Ta còn chưa ăn no...” Phạm Cẩm chớp chớp mắt nhìn Quân Vô Tà.

“Không thể ăn.” Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Phạm Cẩm hơi sững sờ, thần sắc nhẹ nhõm trên mặt bỗng chốc thay đổi, hắn lập tức lấy ra chiếc đĩa bạc mang theo bên người thử từng món thức ăn nhưng lại phát hiện không có bất kỳ dị thường nào, đĩa bạc cũng không đổi sang vết đen.

“Không có độc mà.” Phạm Cẩm nói.

“Không phải độc, là thuốc bổ.” Quân Vô Tà hé mắt, cả căn phòng đều tràn ngập một mùi thơm của thức ăn, nhưng trong mùi thơm này, Quân Vô Tà lại mơ hồ ngửi thấy mùi được thảo.

Mùi vị đó không rõ ràng, Quân Vô Tà chỉ có thể xác định được thuốc kia không phải độc được mà là thuốc bổ.

“Thuốc bổ?” Phạm Cẩm càng mơ hồ.

Mí mắt Quân Vô Tà rũ xuống, nghi hoặc trong thời gian dài bỗng nhiên được giải đáp.

“Phạm Trác phát bệnh, không phải tự nhiên mà là do có người làm.” Quân Vô Tà nói ra suy đoán của chính mình.

“Cái gì!” Phạm Cẩm liền lập tức đứng lên, vẻ mặt khó tin nhìn Quân Vô Tà: “Tiểu Tà, ý ngươi là... những món ăn này bị người khác hạ độc?”

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

“Ban đầu, lúc ta bắt mạch cho Phạm Trác đã cảm thấy có chút kỳ lạ, dựa vào tình hình cơ thể của Phạm Trác, không thể xuất hiện mạnh đập hỗn loạn như vậy”

Chương 440: Bùa Đòi Mạng Của Mỹ Vị (2)

“Là ý gì vậy?” Sắc mặt Phạm Trác cũng thay đổi.

“Thân thể của người tuy yếu ớt nhưng cũng bởi vì yếu ớt nên không thể xuất hiện phản ứng kịch liệt được, tuy nhiên tình huống này lại cứ năm lần bảy lượt xuất hiện trên cơ thể của người. Chuyện này chỉ có thể nói rõ rằng có người đang dùng phương pháp nào đó dẫn đến sự phát bệnh của người.” Quân Vô Tà sờ sờ cằm, nâng nói trước đây nâng tim như thế nào cũng không tìm ra sự tồn tại của độc tố trong cơ thể của Phạm Trác.

Thì ra từ lúc mới bắt đầu, đối phương đã không có ý định dùng độc mà là lựa chọn một loại phương pháp khác thông minh hơn.

“Phạm Trác thuờ nhỏ nhiều bệnh, lực phủ ngũ tạng và gân mạch của hắn đều yếu ớt hơn nhiều so với người bình thường, mặc dù là bồi bổ cũng chỉ có thể áp dụng một số phương pháp bồi bổ, tuyệt đối không thể sử dụng những loại thuốc có công dụng cực mạnh, bằng không không cần người bên ngoài động thủ, sức mạnh của những loại thuốc kia sẽ làm cho thân thể người không thể chịu đựng, do đó khiến cho bệnh tật vốn luôn bị áp chế bất chợt bạo phát.” Quân Vô Tà hé mắt, người làm loại chuyện như thế này lại có vài phần thông minh.

Độc được bình thường cho dù cẩn thận đến đâu cũng sẽ có người phát hiện ra, thế nhưng thuốc bỏ lại không như vậy.

Hơn nữa trong quá khứ, Phạm Trác thường được bồi bổ, thỉnh thoảng lẫn vào chút thuốc bỏ mà hắn không chịu đựng được cũng không có người nào biết.

Ngay từ đầu Quân Vô Tà đã nghi ngờ Phạm Trác trúng độc, nhưng qua sinh hoạt hàng ngày của hắn lại không phát hiện hắn có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào, mãi đến khi phát bệnh lần này mới khiến Quân Vô Tà cảm thấy hoài nghi trong lòng ngày càng sâu sắc.

Đối với Phạm Trác mà nói, thuốc bỏ cũng có thể trở thành độc được.

“Là ở trong những món ăn này?” Về mặt Phạm Cẩm có chút méo mó.

“Đúng. Có điều người hạ thủ rất thông minh, những món ngày thường chúng ta ăn hắn ta không bỏ vào, chỉ khi hắn ta muốn Phạm Trác phát bệnh hắn ta mới làm như vậy, hơn nữa loại thủ pháp này có thể bảo đảm được tính ổn định, chuẩn xác và tàn nhẫn, càng không dễ bị người khác phát hiện. Phạm Trác uống thuốc bỏ nhiều vô kể, cho dù tìm người tới kiểm tra cũng không có ai chú ý tới nguyên nhân thuốc bỏ làm cho hắn phát bệnh. Người bỏ thuốc cũng không định hạ độc chết Phạm Trác, mà là định dùng loại phương pháp này làm cho Phạm Trác bị bệnh tật trên người hành hạ đến chết.”

Thủ đoạn không tồi, Quân Vô Tà nhủ thầm.

Nếu không có năng hết sức chú ý đến thức ăn này ngày hôm nay, chỉ sợ cũng sẽ không phát hiện nhanh như thế.

Sau khi Quân Vô Tà nói xong, sắc mặt Phạm Trác đã trở nên trắng bệch, Phạm Cẩm cũng gắt gao nắm thành quả đấm.

“Rốt cuộc là người nào? Muốn dồn Tiểu Trác vào chỗ chết?” Phạm Cẩm đập nát cái bàn, một đồng chén đĩa rơi xuống đất phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Phạm Trác đã yếu ớt như vậy, rốt cuộc là người nào lại thâm độc như thế, còn muốn đẩy hắn vào vực thẳm của cái chết.

Quân Vô Tà hé mắt: “Muốn tra rõ thân phận của đối phương cũng không khó, chỉ cần án binh bất động.”

Trong tiểu viện Trúc Lâm, trước chỉ có hai người Phạm Trác và A Tĩnh, cho dù A Tĩnh đối với Quân Vô Tà không vừa mắt đủ thứ, Quân Vô Tà cũng không cảm thấy thuốc này là do A Tĩnh bỏ vào. Rau và hoa quả mỗi ngày của tiểu viện này đều là do đệ tử của Phạm Khải tự mình đưa tới, đương nhiên là người đáng tin cậy, nếu như vấn đề không phải nằm ở người tiếp nhận, chỉ sợ là nằm ở bản thân của những thức ăn này.

Muốn tra ra tất cả những điều này, chỉ có thể để cho đối phương tiếp tục đưa manh mối đến tay bọn họ.

“Án binh bất động?” Phạm Cẩm có chút mơ hồ.

Quân Vô Tà lại nhìn về phía Phạm Trác nói: “Người không phát hiện ra những dị thường trong thức ăn, người vẫn cứ nuốt chúng vào như thế, hôm nay người sẽ phát bệnh.”

Phạm Trác hơi sững sờ, lập tức ngẩng đầu nhìn Quân Vô Tà: “Ta nghe lời người.”

“Tiểu Tà, ý người là muốn Tiểu Trác giả bộ bệnh? Nhưng... Tiểu Trác đệ ấy không biết đâu.” Phạm Cẩm rất hiểu rõ huynh đệ nhà mình, để Phạm Trác nguy trạng, đây dường như là điều không thể.

Quân Vô Tà hơi hất cằm lên, thần nhiên nói: “Có ta ở đây, hắn không cần phải biết.”

Chương 441: Bùa Đòi Mạng Của Mỹ Vị (3)

Chiều hôm ấy, Phạm Trác lại một lần nữa phát bệnh, cơn phát bệnh lần này rất hung dữ khiến chân A Tĩnh mềm nhũn, lúc A Tĩnh muốn đi tìm đại phu chữa trị cho Phạm Trác,

Phạm Trác lại khòe lên như kỳ tích, trấn an A Tĩnh đang hoảng sợ vài câu, sự việc liền kết thúc.

Ngày thứ hai, sau khi người đem rau quả đưa đồ vào phòng bếp, Quân Vô Tà liền báo Phạm Cẩm lấy về một ít, kiểm tra cẩn thận một hồi nhưng lại không phát hiện ra có bất ổn gì.

“Đối phương rất cẩn thận, thức ăn thường ngày không bị bỏ thuốc.” Quân Vô Tà nhìn củ cải đang cầm trong tay ném cho Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm nhận lấy, lật qua lật lại nhìn một chút, cắn một cái, rất giòn.

“Xem ra bọn họ muốn thỉnh thoảng làm cho Tiểu Trác phát bệnh, sau đó để loại giày vò này liên tục không ngừng, dần dần làm tiêu hao hết sức sống của Tiểu Trác, thực sự quá nam hiểm.” Phạm Cẩm hé mắt, xem củ cải cầm trong tay là người bỏ thuốc mà ra sức cắn.

“Chỉ có chờ bọn chúng hạ thủ một lần nữa.” Phạm Trác thờ dài.

Lúc ba người đang nói chuyện, một trận ồn ào từ bên ngoài truyền đến.

“Quân Tà người là đồ tiểu nhân vô liêm sỉ! Làm ra những việc vô liêm sỉ liên trốn ở chỗ này? Mau rút về học viện Phong Hoa cho ta.”

“Quân Tà! Đừng tưởng rằng người dựa vào Phạm Cẩm và Phạm Trác là có thể dấn xếp ổn thỏa. Những chuyện người làm, trên dưới học viện đều đã biết rõ.”

Tiếng mắng chửi liên tiếp khiến cho thần sắc trên mặt của huynh đệ Phạm gia bỗng nhiên thay đổi.

Ba người trong phòng lập tức đi ra ngoài.

Chỉ thấy trong tiểu viện Trúc Lâm, vài tên đệ tử của học viện Phong Hoa đang đứng ở sân không ngừng mắng chửi.

Phạm Trác trừng mắt nhìn mấy tên thiếu niên xông vào tiểu viện của hắn.

Tiểu viện Trúc Lâm là nơi Phạm Khải chuẩn bị riêng cho hắn an dưỡng, nơi đây thường ngày không cho phép bất cứ ai tiến vào, đừng nói là đệ tử, cho dù là đạo sư không có sự cho phép của Phạm Khải cũng không thể đặt chân đến đây nửa bước. Nhưng hôm nay lại có đệ tử chạy đến tiểu viện chửi ầm lên.

Cửa chính của tiểu viện Trúc Lâm mở rộng, những người này chính là đường hoàng từ cửa chính xông vào.

“A Tĩnh!” Phạm Cẩm vừa nhìn thấy điệu bộ này, lập tức hiểu nguyên do.

Nếu không có người mở cửa ra, làm sao những người này có thể đi vào đây?

A Tĩnh vội vàng từ trong phòng bếp chạy ra, khuôn mặt trắng nõn mang theo vẻ kinh hoàng.

“Những người này là thế nào? Lê nào người đã quên lời dặn dò của viện trưởng?” Phạm Cẩm trừng mắt nhìn A Tĩnh, trong khoảng thời gian này A Tĩnh vẫn được coi là thành thật, ngoại trừ cả ngày xỉ mặt ra thì cũng không làm ra chuyện gì quá giới hạn, nhưng hôm nay việc này lại rất quá đáng.

Về mặt A Tĩnh kinh ngạc, nhìn mấy tên đệ tử trong sân lại nhìn cửa chính đang rộng mở, lúc này mới nói: “Đại thiếu gia, người hiểu lầm rồi, vừa rồi ta đang quét đường đá phía ngoài, nhưng nhớ ra còn đang ninh đồ trong bếp, lúc này mới chạy gấp về nên đã quên đóng cửa, ta không biết những người này vào bằng cách nào.”

Đang nói, A Tĩnh liền đi về phía những người đó đuổi bọn họ ra ngoài, lúc rời đi những thiếu niên kia vẫn hùng hùng hổ hổ trong miệng, chỉ thẳng vào những việc xấu của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà mặt không cảm xúc nhìn trò khôi hài trước mắt, năng không để sót sự chột dạ nơi đáy mắt của A Tĩnh lúc đang giải thích.

Xem ra, người này quả thật rất ghét mình.

“Quân Tà, nếu như người cảm thấy mình không sai, cần gì phải ần núp ở chỗ này như rùa rút cổ? Người có bản lĩnh thì đi ra ngoài.” Lúc gần đi, những thiếu niên kia vẫn không ngại gào thét.

Sắc mặt Phạm Cẩm đen tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 442: Đến Lúc Rồi (1)

Vốn tưởng rằng tiểu viện Trúc Lâm có thể yên tĩnh một chút, nhưng không ngờ rằng những người này lại cả gan tìm đến nơi này làm loạn.

Phạm Trác không đồng ý nhìn A Tĩnh, trong lòng đã rõ ràng.

“A Tĩnh, nếu sau này còn xảy ra chuyện như vậy thì người trở về học viện đi.” Phạm Trác thờ dài, có thể nói A Tĩnh và hắn cùng nhau lớn lên, từ nhỏ mọi chuyện đều lấy hắn làm chủ, mặc dù trung thành nhưng đầu óc lại không được tốt, Quân Vô Tà trị liệu cho hắn lâu như vậy, hắn rõ ràng đã dần chuyển biến tốt nhưng A Tĩnh vẫn tin vào những lời đồn đại nhảm nhí ở trong học viện, điều này khiến Phạm Trác không biết làm thế nào.

A Tĩnh ngây người đứng ở trong sân, nhìn về mặt lạnh nhạt của Phạm Trác, như bị ngũ lôi đánh trúng, hắn âm thầm nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn lướt qua A Tĩnh một cái, giơ tay lên bẻ chiếc lá trúc bên cạnh, che lên một mắt của mình, sau đó xoay người, không nhiều lời nữa.

Huynh đệ Phạm gia theo Quân Vô Tà về phòng, sau khi trở về, Phạm Cẩm thận trọng nhìn phản ứng của Quân Vô Tà, lại thấy thần sắc nàng vẫn như thường không có gì tức giận.

“Tiểu Tà, vừa rồi ngươi có ý gì?” Trước đó Phạm Cẩm thấy Quân Vô Tà đã lấy lá trúc che lên mắt, có chút ngạc nhiên nói.

“Bị lá che mắt, không thấy Thái Sơn.” Quân Vô Tà lấy nước trà, chậm rãi uống.

Huỳnh đệ Phạm gia nhìn nhau, đều đã biết rõ.

Chỉ sợ Quân Vô Tà từ lúc mới bắt đầu đã biết A Tinh có lòng thù địch với nàng, chuyện hôm nay rốt cuộc là như thế nào nàng cũng rất rõ, nàng không nói, chỉ lấy ẩn ý nhắc nhở A Tinh.

“Khụ, việc này ngươi đừng để trong lòng, ta cam đoan về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Phạm Cẩm lúng túng hắng giọng một cái, nếu là người khác thì hẳn đã sớm đi đánh cho người đó một trận rồi, nhưng suy cho cùng A Tinh cũng trung thành và tận tâm với Phạm Trác nhiều năm, quả đấm này trong khoảng thời gian ngắn thật sự không thể hạ xuống.

Quân Vô Tà nhìn Phạm Cẩm một cái, không nói cái gì.

Cam đoan về sau không xảy ra chuyện như vậy nữa sao?

Khóe môi Quân Vô Tà hơi nhếch lên, không có chút ám áp nào.

Quả nhiên không đến hai ngày, trò khôi hài như vậy lại một lần nữa được trình diễn ở tiểu viện Trúc Lâm, lần này lại là một đám thiếu niên khác tới, vẫn hùng hùng hổ hổ như cũ.

A Tinh lần này càng thẳng thắn, ngay cả bóng dáng cũng không xuất hiện, để mặc những người kia ở đó chửi bậy.

Đúng lúc Phạm Cẩm đi vắng, trong viện cũng chỉ có hai người là Phạm Trác và Quân Vô Tà, đối mặt với tiếng chửi bới của những thiếu niên kia, Phạm Trác vừa mới muốn đi ra quát lại bị Quân Vô Tà ngăn lại.

“Để cho bọn họ chửi.” Ở trong phòng, về mặt Quân Vô Tà đứng đưng.

“Ngươi không tức?” Phạm Trác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Quân Vô Tà, thật là khâm phục sát đất đối với sự bình tĩnh của nàng.

“Ta đang nghe.” Quân Vô Tà nói.

“Nghe cái gì?”

“Người sau lưng bọn họ muốn làm cái gì?” Quân Vô Tà cúi mắt xuống nhìn nước trà trong chén, một mảnh lá trà màu xanh nhạt nổi trong nước trà trong vắt, theo đầu ngón tay của Quân Vô Tà khẽ động, ở bề mặt nước trà dập dờn những gợn sóng.

Phạm Trác hơi sững sờ, không hiểu ý của Quân Vô Tà.

“Ngày săn linh sắp tới rồi.” Quân Vô Tà ngước mắt lên, xuyên qua cửa sổ, nhìn rừng trúc màu xanh biếc ngoài cửa sổ.

“Đúng vậy.” Phạm Trác có chút không hiểu Quân Vô Tà đang suy nghĩ cái gì.

“Cũng nên đến lúc rồi.” Quân Vô Tà thu lại tầm mắt, lá trúc đã nhon, thuật phục linh đã sửa đổi xong xuôi, nên đến lúc rồi.

“Tiểu Tà?” Phạm Trác nhìn Quân Vô Tà, đột nhiên hẳn cảm thấy Quân Vô Tà bây giờ và ngày trước có chút không giống nhau, ánh mắt đưng đưng kia từ từ rút khỏi đáy mắt nàng, thay vào đó là sự sắc bén khiến người ta kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 443: Đến Lúc Rồi (2)

Quân Vô Tà đứng dậy đi ra khỏi phòng, Phạm Trác thấy vậy cũng vội vã đứng lên đuổi theo.

Người trong học viện luôn không ngừng chửi rủa Quân Vô Tà, chỉ cần thấy nàng xuất hiện thì cái miệng của họ càng không thể kiềm chế nổi.

“Trở về nói lại với những con chó kia, săn linh... ta sẽ đi, nếu đã muốn ép ta đi vậy thì sau khi ta đi, bọn chúng đừng có hối hận!” Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn những thiếu niên trước mặt, giọng nói lạnh tanh như một thanh đao sắc bén, chọc thủng bầu không khí huyền ảo kia.

Đám thiếu niên nghe Quân Vô Tà nói xong lại càng hoảng sợ, vừa nãy còn muốn phản bác lại thì bất chợt phát hiện ra, ẩn dưới hàng mi kia là ánh mắt lạnh như băng, ẩn chứa tia nhìn xuyên thấu tâm can. Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đó làm cho đám thiếu niên kia co rụt toàn thân lại, trong nháy mắt dừng khí của bọn họ đã hoàn toàn bị thiếu rụi, chỉ dám âm thầm chửi rủa vài câu rồi mau chóng chuẩn bị.

Đợi cho đám thiếu niên kia đi hết rồi, Phạm Trác lúc này mới mở miệng nói: “Tiểu Tà, ngươi muốn tham gia săn linh thật sao? Những lời ngươi vừa nói lúc nãy là có ý gì?”

Ngày săn linh là sự kiện nửa năm một lần của học viện Phong Hoa, mỗi khi đến ngày săn linh, các học sinh của học viện Phong Hoa sẽ được cử vào rừng Linh Vũ để săn lùng linh thú, sau khi giết linh thú có thể lấy được linh thạch, đồng thời có thể rèn luyện cho các đệ tử về năng lực thực chiến. Chỉ có điều, diện tích của rừng Linh Vũ vô cùng rộng lớn, hơn một ngàn đệ tử vào rừng cũng chỉ giống như kim rơi đáy biển. Và lại các linh thú trong rừng, cấp độ từ thấp đến cao đều có, chỉ cần không cẩn thận chọc tới mảnh thú thì ngay lập tức có thể biến thành thức ăn trong bụng nó. Bình thường vào ngày săn linh đều sẽ có đám tang của đệ tử học viện Phong Hoa ngay trong rừng Linh Vũ này.

Ngoài bản bộ học viện Phong Hoa ra thì phân bộ cũng sẽ tham gia vào ngày săn linh, mà lần nào thương tích của phân bộ cũng là nghiêm trọng nhất.

Trong ngày săn linh, phải đem tân sinh theo, đồng thời trong toàn bộ quá trình săn linh phải mang theo các tân sinh để cùng tiến hành. Đây cũng là lý do đầu tiên mà các đệ tử không

muốn đem các tân sinh theo.

Bởi vì vốn dĩ rừng Linh Vũ đã cực kỳ nguy hiểm, bản thân có thể bình yên vượt qua bảy ngày hay không vẫn còn là một ẩn số, đằng này còn phải đem theo một tên đệ tử vừa mới nhập học, thật không mấy người có thể lạc quan nổi.

Linh lực của Quân Vô Tà tuy đã có tranh lĩnh, nhưng giới lĩnh của nàng...

Ánh mắt Phạm Trác không tự chủ được mà nhìn về phía Hắc Miêu đang nằm trên vai Quân Vô Tà kia.

Tiểu Hắc rất đáng yêu, nhưng năng lực chiến đấu thì...

“Ồ lại đây hơi lâu rồi, có lẽ ta nên quay về học viện thôi.” Quân Vô Tà khẽ nheo mắt, nhiều người “mong” nàng trở về như vậy, nàng vẫn là nên để bọn họ thỏa mãn mong đợi mới phải.

Về mặt Phạm Trác không khỏi sùng sốt, sốt ruột nói: “Tiểu Tà, ngươi không cần phải để ý đến những người đó, ta và đại ca đều biết ngươi không phải là người như vậy, ngươi thực sự không cần bởi vì họ mà thay đổi phương pháp của ngươi đâu. Ngươi ở đây không phải rất tốt sao, ngươi đã cứu mạng ta, là ân nhân của ta. Ta biết tất cả những điều này đều là do A Tĩnh, ngày mai ta sẽ lập tức bảo hắn quay trở về học viện, ngươi... đừng đi nữa.” Giọng nói Phạm Trác tràn đầy vẻ cầu khẩn, khuôn mặt tái nhợt vì lo âu của hắn càng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Quân Vô Tà lại lắc đầu.

“Ta trở về không liên quan gì đến những người đó, đây chỉ là do ngươi nghĩ thôi.”

A Tĩnh cùng lắm chỉ là một con cò, Quân Vô Tà không có tâm tư mà đi so đo với loại người vừa ngu ngốc vừa không biết suy nghĩ đó. Hai ngày vừa qua, tất cả đám đệ tử trong tiểu viện này nhục mị nàng như thế nào nàng đều nghe thấy rất rõ. Bọn họ không những chăm chọc nhục mị nàng mà ngay cả những người không xuất đầu lộ diện cũng không ngừng dă kích nàng rồi khỏi tiểu viện Trúc Lâm.

Nếu như lúc này nàng quay trở về học viện, thì tất nhiên đó là bởi vì muốn tham gia ngày săn lĩnh.

Mà mục đích của những người đó, không phải cũng như vậy sao?

Chỉ là...

Nếu nàng thật sự trở về, bọn họ tốt nhất đừng nên hối hận, mà dù có hối hận thì...

Cũng muộn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 444: Đến Lúc Rồi (3)

Quân Vô Tà có ý muốn tham gia ngày săn lĩnh như vậy, Phạm Trác cũng không cách nào ngăn cản nổi, dù có lôi kéo cả Phạt Cẩm cùng khuyên nhủ nàng cũng đều vô ích.

Cũng may Quân Vô Tà tham gia ngày săn lĩnh nhưng là do đích thân Phạt Cẩm dẫn theo, Phạm Trác cũng vì vô cùng tin tưởng vào thân thủ của đại ca mình nên lúc này mới yên tâm nhẹ nhõm hơn một chút.

Còn A Tĩnh ngay lúc nửa đêm lại bị Phạm Trác đuổi khỏi tiểu viện Trúc Lâm, hắn ở tiểu viện khóc sụt mướt không ngớt khiến Phạm Cẩm vô cùng phiền lòng, một chương trực tiếp đánh hắn bất tỉnh rồi vứt xuống thư phòng của viện trưởng, để Phạm Khải đem đi xử lý.

Thời gian của một chuyến săn lĩnh không quá dài, chuyến đi lần này vẫn là bảy ngày, vì Phạm Trác đã chuẩn bị xong đồ đạc điều dưỡng thân thể nên trong lúc sắp sửa rời đi, Quân Vô Tà quyết định để Hắc Miêu ở lại tiểu viện Trúc Lâm.

Huynh đệ Phạm gia vừa nghe xong liền không đồng ý.

Theo như họ thấy, Hắc Miêu là giới lĩnh của Quân Vô Tà, tuy năng lực kém hơn một chút nhưng mang theo bên người dù sao vẫn có thể an tâm hơn phần nào.

Quân Vô Tà vốn định để Hắc Miêu ở lại, sau đó tìm người đưa thuốc cho Phạm Trác. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu như nàng không ở đây, bản thân Phạm Trác cũng khó mà nguy trang được đáng về của người bệnh, lúc này mới thôi.

Vài ngày trước khi bắt đầu ngày săn lĩnh, Quân Vô Tà liền khóa cửa nhốt mình trong phòng, thấy Thương Ngự Tuyết Liên ngày càng có chuyển biến tốt, những ngày cuối cùng này nàng cần gia tăng lực độ điều trị cho Thương Ngự Tuyết Liên mới có thể làm nó kịp hồi phục trước ngày săn lĩnh.

Linh thuật của Thương Ngự Tuyết Liên sau khi được điều trị đã bình phục trở lại từng chút một, dần dần trở lại quá khứ tươi đẹp của nó.

“Người muốn tham gia ngày săn lĩnh đến vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” Tiểu Hắc Miêu ghé vào trên bàn, dùng đuôi đùa giỡn cánh hoa Thương Ngự Tuyết Liên.

Nó không tin chủ nhân của mình lại có thể dễ dàng bị lung lay bởi mấy lời khích tướng của đám người kia.

Quân Vô Tà đưa tay ôm trọn phía trên Thương Ngự Tuyết Liên, từng tia tinh lực từ lòng bàn tay của nàng rơi xuống, phủ lên cả đóa hoa sen bên trên.

“Ta đã dừng lại ở tranh lĩnh rất lâu rồi.” Quân Vô Tà thản nhiên mở miệng.

Hai mắt Hắc Miêu đột nhiên sáng ngời.

“Ha! Thế người đã tìm ra cái đồ xui xẻo kia là ai chưa?”.

Quân Vô Tà muốn đột phá linh lực, bắt buộc phải thôn tính (*) giới linh của người khác, hơn nữa nàng đã ở đỉnh cao của tranh linh từ rất lâu rồi, vậy mà mãi vẫn chưa tìm được giới linh thích hợp để thôn tính, một câu nàng vừa nói ra này, Hắc Miêu sao có thể không hiểu được tâm tư của nàng.

“Vẫn chưa.” Quân Vô Tà nói.

Hắc Miêu chớp chớp mắt, dựa vào hiểu biết của nó đối với Quân Vô Tà, suy đoán nói: “Người thù nghĩ kỹ xem, rốt cuộc là kẻ nào có thể tự động dâng tới cửa để bị người nuốt chứ?”

Quân Vô Tà khẽ gật đầu: “Có người muốn ta tham gia ngày săn linh lần này, đối với ta hành động ấy rất cần thiết, nên cho dù là ai đi chăng nữa ta đều phải cảm ơn hân.”

Tự nhiên dâng giới linh cho nàng đột phá, thật là “người tốt” mà.

“Còn nữa, đám Hoa Dao cũng sẽ tham gia, đã đến lúc gặp lại bọn họ rồi.” Lúc trước, khi còn ở Vân Sơn, Hắc Xà và gấu Âm Dương đều bị thương hết sức nghiêm trọng, hiện tại nếu như Quân Vô Tà đã biết thuật phục linh, đương nhiên sẽ không thể quên được bọn họ.

“Tên ngốc này mấy ngày tới có thể bình phục chứ?” Hắc Miêu nhìn Thương Ngự Tuyết Liên, nói.

“Có thể.” Quân Vô Tà khẽ rù mắt xuống, trong đáy mắt tràn đầy sự kiên định.

Thời gian từng ngày trôi qua, ngày săn linh của học viện Phong Hoa rốt cuộc cũng đến.

Sáng sớm hôm đó, các đệ tử của học viện Phong Hoa đều đã sẵn sàng chờ đợi xuất phát, trước mắt bọn họ sẽ đến rừng Linh Vũ thực hiện bài kiểm tra hai lần một năm này.

Ở nơi đó, một số người trong số họ có thể sẽ đạt được cảm ngộ đột phá, trong khi một số người có thể sẽ phải bỏ tính mạng của họ ở nơi rừng rậm kia mãi mãi.

Mấy trăm chiếc xe ngựa đã xếp thành hàng ngay ngắn, lần lượt đi ra từ cổng lớn học viện Phong Hoa.

***

(*) Thôn tính: tức chiếm đoạt, ở đây có nghĩa là ăn (hoặc nuốt).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 445: Ngày Săn Linh (1)

Ninh Hình và Doãn Ngôn cùng ngồi trong một chiếc xe ngựa, bánh xe cuộn cuộn, Ninh Hình liếc nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thờ ơ nói: “Người chắc chắn đã nhìn thấy Quân Tà đến đây chứ?”.

Doãn Ngôn gật đầu nói: “Chắc chắn, ta có ý sai người để ý hướng đi của Phật Cầm, tuy Quân Vô Tà tới sau một chút nhưng sau đó đã cùng Phật Cầm ngồi lên chiếc xe ngựa kia.”.

“Ồ?” Ninh Hình xoay đầu lại, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một tia thú vị: “Hắn vậy mà lại thực sự dám tới đây, có vẻ như việc trước đó người đã làm rất tốt, lại có thể khiêu khích thành công hắn đến đây.”

Doãn Ngôn không đáp chỉ khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng hắn đang chất chứa tia lửa giận bùng bùng.

Hắn vẫn chưa quên được, ngày đó khi đám thiếu niên kia trở về kẻ lại những gì Quân Vô Tà bảo họ nói lại với hắn.

Tên Quân Vô Tà đó thế mà lại dám gọi hắn là chó!

Hai tay giấu sau áo siết chặt thành nắm đấm, trong đáy mắt Doãn Ngôn hiện lên những tia tàn nhẫn, viên mắt hắn bắt đầu nóng lên.

Cứ để cho Quân Vô Tà đắc ý nốt mấy ngày, đợi đến khi vào rừng Linh Vũ rồi sẽ cho hắn biết thế nào là cả đời này phải chôn xác ở nơi rừng rậm hoang vu kia, vĩnh viễn không thể quay về được nữa!

“Mặc dù bị Quân Tà cản trở, nhưng lại có thực lực của Phạm Cầm đặt ở đó, trước tiên cứ cho người đi thăm dò xem thế nào.” Ninh Hình thận trọng mở miệng, sau đó hơi ngừng một chút nói: “Tên phế vật Từ Mộ kia, lần trước để hắn đắc ý như vậy, lần này sẽ để hắn đi đánh trận đầu, mặc dù chỉ là tên phế vật nhưng dù sao giới linh của hắn cũng không tồi, cũng là giới linh cấp năm. . . Ha, thực lực như vậy lại ở trên người tên rác rưởi đó, thật quá lãng phí mà!”

“Vâng! Để sẽ nói với hắn, trong khoảng thời gian này, Ninh sư tỷ vẫn chưa gặp hắn, tiểu tử kia bắt đầu có vẻ sốt ruột rồi.” Doãn Ngôn âm thầm che giấu sự hả hê của hắn trong đáy mắt, hắn vốn dĩ đã không vừa mắt tên Từ Mộ ngu ngốc kia. Hắn ở trong phân viện Phục Linh lâu như vậy, thế mà ngay cả những thứ cơ bản nhất cũng không nắm vững, thật đúng là phế vật.

Loại rác rưởi như vậy, rơi vào tay Ninh sư tỷ thì đã bị vứt đi từ lâu rồi.

Ninh Hình cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ là một tên phế vật, vậy mà đòi gặp ta sao?”

“Thôi được rồi, chuyển đi vào rừng Linh Vũ lần này, bảo bọn chúng hỏi thăm Quân Tà cho từ tế, tốt nhất là làm cho Phạm Cầm phải đứng ra bảo vệ, đến lúc đó sẽ có thể khiến cho thanh danh của hắn rơi xuống đáy vực!” Ninh Hình độc ác dặn dò.

“Vâng!”.

...

Đoàn xe của học viện Phong Hoa đi đúng một ngày, đến khi hoàng hôn buông xuống mới dừng lại một chút. Quãng đường đến rừng Linh Vũ trước mắt bọn họ mới chỉ đi được nửa đường, muốn đến được đó, còn phải mất thêm ít nhất là một ngày nữa.

Tất cả thiếu niên đều xuống xe, lắc lư suốt cả một ngày, bọn họ ai nấy đều cảm thấy lưng eo vô cùng đau nhức.

Trong phút chốc, lửa đã được nhóm lên, đám thiếu niên mệt mỏi ngồi xuống bên đồng lửa, ăn thức ăn nóng hổi, uống nước ấm, sau đó vui vẻ quây quần một chỗ nói chuyện phiếm với nhau.

Tuy nhiên, khi chiếc xe ngựa cuối cùng dừng lại để nghỉ ngơi, lúc trông thấy hai bóng hình một trước một sau từ trong xe ngựa bước ra, đám thiếu niên ngồi gần đó đồng loạt ngừng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào đáng người nhỏ nhắn kia.

“Phi! Loại người này không thấy xấu hổ hay sao mà vẫn dám ở lại học viện Phong Hoa, mấy bữa nay không nhìn thấy hấn, còn tưởng hấn đã sớm cút xéo khỏi đây rồi chứ!” Một thiếu niên khẽ nguyền rủa một tiếng.

“Hấn tới đây làm cái gì? Chẳng lẽ không biết ngày săn linh nguy hiểm thế nào sao?”

“Nguy hiểm? Đó là đối với người khác, không phải hấn! Vừa nãy người không nhìn thấy hấn xuống xe cùng ai sao? Chính là Phạm Cẩm đó! Đúng thứ tư tại đại hội Đấu Linh, mang theo cái thứ phế vật này ở lại rừng Linh Vũ mấy ngày còn sợ chơi phát chán ấy chứ. Và lại giết được linh thú là có thể thu được linh thạch rồi, đã có Phạm Cẩm ở phía trước chống đỡ, tên tiểu tử đó chỉ cần ngồi sau lưng chiếm tiện nghi là đủ, sao có thể không đến được?”

“Sao Phạm sư huynh có thể vừa mất cái tên tiểu tử như hấn chứ, rõ ràng chỉ là loại tiểu nhân vô sỉ, lại vẫn bảo vệ hấn.”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 446: Ngày Săn Linh (2)

“Ai mà biết!” Đám thiếu niên xung quanh làm ra vẻ khinh thường, nhưng thực chất bên trong ai nấy đều vô cùng ghen tị với Quân Vô Tà có thể dựa dẫm vào Phạm Cẩm.

Vừa bước xuống xe, bốn phía xung quanh đều nhìn bằng ánh mắt không có lấy một tia thiện cảm, thế nhưng Quân Vô Tà căn bản không thèm để ý đến họ, chỉ im lặng đi theo Phạm Cẩm bước về phía đồng lửa ngồi xuống.

Đám thiếu niên ngồi gần đồng lửa vừa nhìn thấy Quân Vô Tà đã lập tức bĩu môi, ánh mắt tràn đầy sự căm ghét.

Phạm Cẩm cố nén cơn tức giận, thiếu chút nữa đã dạy cho đám thiếu niên kia một bài học rồi.

“Đi đường cả ngày rồi, người ăn chút gì đi!” Phạm Cẩm đưa cho Quân Vô Tà một túi thịt khô, nàng từ nãy vẫn im lặng không hề lên tiếng, mặc cho bên tai không ngừng truyền đến tiếng lảng mạp từ đám người kia.

“Meo...”

Đám người này, thật quá đáng ghét mà!

Quân Vô Tà không hề rầy rầy nửa lời, chỉ lặng lẽ ngồi ăn hết đồng thức ăn của mình, uống một ngụm nước xong liền đứng dậy đi về phía xe ngựa để nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Quân Vô Tà bỏ đi, những tiếng bình phẩm của đám người kia càng to hơn.

Sắc mặt Phạm Cẩm tối sầm, những tin đồn đó ngay cả một người ngoài cuộc như hấn cũng không thể nghe nổi, hấn tự hỏi không biết làm sao Quân Vô Tà có thể chịu được cho đến giờ phút này. Không muốn ở lại đây lâu hơn nữa, Phạm Cẩm tùy tiện ăn thêm chút thức ăn sau đó cũng đứng dậy trở về trong xe ngựa.

Vừa định mở miệng trấn an Quân Vô Tà một chút thì đã thấy nàng dựa vào trong xe ngựa say từ lúc nào. Phạm Cẩm khẽ thở dài một tiếng, cỡi áo khoác ngoài của mình đắp lên cơ thể nhỏ bé của Quân Vô Tà, ngồi đối diện với nàng, lắc đầu, lặng lẽ quan sát tiểu tử vừa mới thiếp đi trước mặt.

Thành thật mà nói, ngũ quan của Quân Vô Tà không tính là quá trường thành, nhưng không biết tại sao, Phạm Cẩm lại cảm thấy gương mặt của nàng càng nhìn càng thấy đẹp, chiếc mũi cao nhỏ nhắn, đôi môi phiếm hồng, còn có hàng mi dài cong vút phía trên đôi mắt đang khép chặt ấy.

Đang mãi nhìn ngắm, Phạm Cẩm bỗng nhiên cảm thấy cơ thể mình bắt đầu nóng lên, hấn nuốt nước bọt một cái rồi vội vã bước xuống xe ngựa, để cho gió đêm thổi bay đi cơn nóng đang xâm chiếm khắp người mình.

Hắc Miêu đang nằm trong lòng Quân Vô Tà, nheo mắt nhìn Phạm Cẩm vừa rồi không khỏi chật vật rồi đi.

Nếu như đại ma vương biết có người nổi lên cảm giác với chủ nhân của nó, có khi nào sẽ trực tiếp bấm vào Phạm Cẩm ra thành từng mảnh không?

Sau một đêm nghỉ ngơi, đoàn xe ngựa của học viện Phong Hoa lại tiếp tục lên đường, lắc lư suốt hai ngày, rốt cuộc đến nửa đêm ngày thứ hai mới tới được rừng rậm Linh Vũ.

Diện tích rừng Linh Vũ rất rộng lớn, chớp mắt liền không thấy bến, lại tiếp giáp với biên giới các nước, linh thú được đưa tới khiến không ít người lên dòm ngó, bình thường có không ít thể lực tới đây để lùng sát linh thú, thu hoạch được không ít linh thạch.

Linh thạch phẩm chất ưu tú có thể giúp tăng cường sức mạnh giới linh, sở dĩ được mọi người hoan nghênh như vậy là vì linh thú thông thường sau khi chết chỉ có khả năng tạo ra một lượng giới linh nhỏ bằng hạt gạo mà thôi, căn bản không thể khắc được hình nhấn trên giới linh, chỉ có liên sát (*) ở đẳng cấp cao hơn mới có thể thu hoạch đủ giới linh để tạo ra linh thạch.

Mặc dù đã là nửa đêm nhưng bên ngoài rừng rậm Linh Vũ vẫn là ánh đèn đuốc sáng rực.

Những căn lều lớn nhỏ đã được dựng xung quanh rừng Linh Vũ, chúng đến từ các đoàn săn linh đang tập trung ở đây, chuẩn bị sẵn sàng cho sáng sớm ngày mai, rất gần rừng Linh Vũ này.

Ngay khi đoàn xe ngựa của học viện Phong Hoa tới sát biên giới rừng rậm Linh Vũ đã thu hút không ít sự chú ý từ các đoàn săn linh khác, lá cờ màu ngân bạch này hầu như không ai là không biết đến, học viện Phong Hoa chính là một trong ba học viện sáng giá nhất, từ lâu đã trở thành mảnh đất bồi dưỡng nên những học viên ưu tú nhất. Hơn nữa điều khiến cho tất cả mọi người càng thêm chú ý chính là phân viện Phục Linh có một không hai của học viện Phong Hoa!

Cho dù là thế lực nào đi nữa, đều muốn có thể dựa hơi các đệ tử đến từ phân viện Phục Linh của học viện Phong Hoa này ngay tại đây!

***

(*) Liệp sát: săn bắt rồi giết (thú dữ)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 447: Ngày Săn Linh (3)

Đêm khuya, các đệ tử của học viện Phong Hoa đều đã thấm mệt, uể oải nằm trong xe ngựa, tùy tiện ăn một chút rồi không động dậy nữa.

Rạng sáng ngày thứ hai, khi mặt trời vừa lên, các thiếu niên trong người tràn đầy năng lượng, từ trong xe ngựa nhảy xuống một cách đầy hưng phấn. Đám học sinh cũ vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đắm chiều nhìn vào khu rừng gần đây đã không ít lần khiến cho bọn họ gặp phải ác mộng, trong khi đó phản ứng của đám tân sinh lại hoàn toàn trái ngược. Người thì nóng lòng muốn được trải nghiệm, người thì lại đắm chiều ỉu dột, căn bản vì đám tân sinh đều được sư huynh dẫn theo, cho nên mới không quá căng thẳng, bồn chồn như bọn họ.

Các đạo sư dẫn đầu đám tân sinh giảng giải các công việc liên quan đến ngày săn linh.

Toàn bộ thời gian của ngày săn linh gồm có bảy ngày, mà các đệ tử của học viện Phong Hoa chủ yếu hoạt động ở khu vực đông nam của khu rừng, khu vực này có bản đồ rất cụ thể, ít khi xảy ra vấn đề lớn gì, cấp độ của linh thú cũng không cao, nói chung là tương đối an toàn.

Các đạo sư không quên dặn dò các tân sinh, tuyệt đối không được tùy tiện xông vào khu vực không có bản đồ, bởi vì những nơi đó có rất nhiều linh thú cấp cao, địa hình lại vô cùng phức tạp, bất cẩn một chút là có thể bị lạc đường.

Trên người mỗi thiếu niên đều được trang bị hai quả đạn tín hiệu, nếu như gặp nguy hiểm hoặc là bị chấn thương đều có thể châm ngòi đạn tín hiệu, khi đó các đạo sư canh giữ bên ngoài rừng rậm phải mau chóng đưa người ra khỏi đó càng sớm càng tốt. Chỉ có điều, nếu rút lui trước thời hạn, cũng chỉ ra rằng ngày săn linh đó, điểm số của người đó vô cùng thấp!

Đạn tín hiệu đều đã phát tận tay tất cả mọi người, còn thức ăn nước uống đều là do bọn họ tự chuẩn bị.

Không cần biết người mang bao nhiêu, chỉ cần có thể đem nó theo bên người mà vẫn di chuyển tốt được, sẽ không có ai ngăn cản cả.

Trong ngày săn linh, học viện Phong Hoa cũng cho phép các đệ tử tự tập hợp thành nhóm với nhau để giúp đỡ lẫn nhau.

Mà trong số đó, được hoan nghênh nhất chính là đệ tử của phân viện Phục Linh.

Mặc dù sức chiến đấu của đệ tử phân viện Phục Linh có thể kém xa hai phân viện đứng mũi kia, nhưng đệ tử của hai phân viện đó đâu có ngốc, hiếm có cơ hội tốt như vậy để dựa hơi đệ tử của phân viện Phục Linh, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện mà phấn đấu hết sức mình.

Cho nên trước khi ngày săn linh bắt đầu, mấy đệ tử của phân viện Phục Linh đều bị phân chia không thừa một ai.

Thế nên đội mạnh ở đây cũng không phải là hiếm gặp.

Mà trong đó, đội mạnh nhất chính là gồm người đứng vị trí thứ hai của đại hội Đấu Linh – Lộ Uy Kiệt và người đứng thứ ba – Ninh Hình, ngoài ra còn có Doãn Ngôn của phân viện Phục Linh cùng rất nhiều đệ tử tinh nhuệ, tổng cộng hơn hai mươi người, có thể nói đó là đội hình xa hoa nhất của học viện Phong Hoa.

Đến mức, tìm không ra một đội nào như thế nữa, hầu như rất ít.

Dù sao để có thể sinh tồn được ở khu rừng này trong vòng bảy ngày là một việc không hề dễ dàng, cho dù thực lực không phải là đỉnh cao thì cũng phải biết câu chuyện về những người có sức mạnh là như thế nào.

Chỉ là...

Vẫn còn một hoặc hai người không thể tìm được người để lập đội.

Ví dụ như...

Người đứng thứ tư đại hội Đấu Linh, cùng với Quân Vô Tà...

Về thân thù của Phạm Cẩm, đương nhiên có rất nhiều người muốn dựa hơi hấn, chỉ là bây giờ người bên cạnh Phạm Cẩm chính là Quân Vô Tà, chỉ nhiều đó đã đủ để dập tan ý định của những ai muốn lôi kéo hấn về đội mình.

Danh tiếng của Quân Vô Tà ở học viện Phong Hoa tột đến mức thảm hại, cho dù có Phạm Cẩm làm chỗ dựa cũng không có ai muốn kéo nàng về đội mình, cuối cùng, sau khi các đệ tử của học viện Phong Hoa đều đã chia xong đội, mấy chục người xúm lại với nhau, chỉ còn lại Quân Vô Tà và Phạm Cẩm đứng trơ trọi một bên.

“Ha, không có ai cũng không sao cả, Tiểu Tà phải tin tưởng năng lực của ta, ta đảm bảo có thể bảo vệ ngươi an toàn.” Phạm Cẩm nhìn sang không khí huyền ảo bên cạnh, nhìn lại hấn và Quân Vô Tà trơ trọi đứng bên này, vội vã khích lệ tinh thần Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 448: Đội Yếu Nhất Hay Đội Mạnh Nhất (1)

Quân Vô Tà nhìn về mặt tươi cười đang gắng gượng chống đỡ của Phạm Cẩm, đột nhiên quay đầu đi về một hướng.

Phạm Cẩm đâu dám để nàng đi một mình ở nơi nguy hiểm như thế này liền vội vã đuổi theo.

Ninh Hình và Doãn Ngôn đứng trong đoàn người, nãy giờ vẫn âm thầm theo dõi Quân Vô Tà và Phạm Cẩm, sau khi chứng kiến cảnh tượng hai người họ bị cô lập, lúc này mới hài lòng nở nụ cười.

“Bọn chúng định đi đâu vậy?” Ninh Hình bỗng nhiên nhìn thấy Quân Vô Tà đi sang hướng khác, chỗ đó đang có một đám thiếu niên tụ tập lại với nhau.

“Một lũ rác rưởi ở phân bộ ý mà.” Doãn Ngôn cay độc nói.

Phân bộ và bản bộ giống nhau, đều muốn tham gia ngày săn linh, nhưng trái ngược hoàn toàn với phản ứng của bản bộ, phân bộ đứng bên này dường như đang ở trong tình cảnh hết sức bị thảm, bởi lẽ giới linh và linh lực của bọn họ vốn dĩ không thể so sánh được với đệ tử của bản bộ. Vậy mà lại phải đến rừng rậm Linh Vũ bảy ngày để tối luyện, bọn họ chỉ có thể khóc không thành tiếng.

Đám thiếu niên phân bộ đang tỏ ra hết sức bị thảm, bỗng nhiên nhìn thấy hai bóng người từ bản bộ đi về phía họ, ai nấy đều tròn mắt há hốc mồm, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Người trong bản bộ vẫn luôn khinh thường đệ tử của phân bộ, đừng nói đến tiếp xúc mà ngay cả liếc mắt nhìn thôi bọn họ cũng cảm thấy lãng phí thời gian.

Bây giờ lại có hai đệ tử từ phân bộ đi tới, điều này quả thật khiến tất cả mọi người ở đây phải chú ý.

Các thiếu niên ở phân bộ đều chăm chú nhìn theo bóng dáng Phạm Cẩm và Quân Vô Tà từ xa bước tới, suy đoán xem rốt cuộc hai người đó đến đây để làm gì.

“Meo!” Hắc Miêu ngồi trên đôi vai nhỏ bé của Quân Vô Tà, cái đuôi lông vờn sau cổ nàng, đột nhiên chỉ về một phía, ngay lập tức Quân Vô Tà bước nhanh về phía đó.

Ở đó, dưới gốc cây đại thụ, bốn thiếu niên đang ngồi tụ tập một chỗ trò chuyện với nhau.

Đột nhiên một vóc dáng nhỏ bé xinh xắn đi tới trước mặt bọn họ, bốn thiếu niên đang trò chuyện hăng say bỗng giật mình ngẩng đầu lên, sau khi nhìn rõ dung mạo người vừa tới thì ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Tà Tử?” Kiều Sở vẫn đang ngậm một nhánh cỏ xanh trong miệng, vừa nhìn thấy Quân Vô Tà lập tức hét lên một tiếng rồi nhảy dựng lên, như một con hổ đói lao về phía Quân Vô Tà, chuẩn bị ôm lấy.

Chỉ là chưa kịp ôm thì đã bị một người đưa tay ra cản lại.

Phạm Cẩm cau mày, giờ tay ra ngăn cản thiếu niên tướng mạo tuấn tú đang có ý định ra tay với Quân Vô Tà kia.

“Người là ai? Người định làm gì Quân Tà?”

“Thế người là ai?” Kiều Sở chau mày nhìn Phạm Cẩm đột nhiên xông ra, khó khăn lắm mới được gặp lại Tiểu Tà Tử, không biết tên này ở đâu chui ra nữa.

“Ta là Phạm Cẩm, đệ tử của phân viện Thú Linh ở bản bộ.” Phạm Cẩm khẽ nhướn mày nói.

Kiều Sở nhú mày, cả lờ phất phơ phun nhánh cỏ xanh ở trong miệng ra, nói: “Kiều Sở.”

Hai thiếu niên thẳng tính vừa gặp nhau đã khiến không khí tràn ngập một mùi thuốc súng, như thể sắp đánh nhau đến nơi.

Phi Yên lúc này mới đứng lên, bước đến bên cạnh Quân Vô Tà, cười nói: “Hóa ra người vẫn còn nhớ đến tìm bọn ta, ta cứ tưởng người đã quên bọn ta rồi chứ.”

Phạm Cẩm vốn dĩ muốn hỏi rõ lai lịch của đám người này, không muốn để cho bọn họ tiếp xúc với Quân Vô Tà, vì dù sao trong khoảng thời gian này thực sự rất nhiều người có ác ý với nàng. Nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Phi Yên chào hỏi Quân Vô Tà vừa rồi, lần này hắn quyết định không đưa tay ra ngăn cản họ nữa.

Dù sao đối với “phụ nữ”...

Cũng không nên quá thô lỗ như vậy.

“Các người quen biết nhau sao?” Phạm Cẩm nghe Phi Yên nói xong liền hỏi ngay.

“Chúng ta từng cùng nhau đi báo danh.” Dung Nhã cũng đứng lên, tươi cười nói.

Phạm Cẩm nhìn về phía Quân Vô Tà, thấy nàng khẽ gật đầu một cái mới tin lời bọn họ, thu lại tư thế phòng bị ban nãy.

“Xin lỗi vì đã thất lễ.” Biết đối phương không phải là kẻ địch, gương mặt Phạm Cẩm lập tức trở nên ôn hòa, khóe miệng tươi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 449: Đội Yếu Nhất Hay Đội Mạnh Nhất (2)

Quân Vô Tà giới thiệu sơ qua Phạm Cẩm, trên mặt Kiều Sở lập tức lộ ra nụ cười.

“Ha ha, thực sự rất đa tạ, có người chăm sóc Tiểu Tà từ, chúng ta cũng yên tâm.”

“Đầu có đầu có.”

Lại là một màn khách sáo, Quân Vô Tà liếc bọn họ một cái rồi nói: “Theo ta cùng vào rừng rậm.”

“Được thôi, chúng ta đang định đi tìm người.” Kiều Sở cười ha ha một tiếng.

Rất nhanh bọn họ liền quyết định cùng nhau tiến vào rừng Linh Vũ, đệ tử của phân bộ xa xa đứng nhìn Kiều Sở và đám người theo Quân Vô Tà rời khỏi bóng cây, đi tới nơi của bản bộ, trong ánh mắt ngưỡng mộ của từng người đều lóe ra lục quang.

Mà người của bản bộ thấy Phạm Cẩm tìm vài người của phân bộ đến để góp đủ quân số, bất chợt cười rộ lên.

“Phạm Cẩm thật là tài trí kém cỏi, vậy mà chạy đi tìm bọn rác rưởi của phân bộ, hẳn cho rằng mấy mặt hàng đó của phân bộ có thể làm được gì trong cái rừng Linh Vũ này?” Doãn Ngôn đứng xa xa nhìn Phạm Cẩm, cười nhạt không ngớt.

Ninh Hình liếc nhìn một lát liền thu hồi ánh mắt lại, sự đắc ý dưới ánh mắt đương nhiên không cần nói cũng biết.

“Mặc hắn đi lẫn lộn được rồi, dù sao thì kết cục sau cùng cũng như nhau thôi.”

Doãn Ngôn cười thầm không ngớt.

Ngày săn linh, đệ tử của bản bộ tìm người của phân bộ để lập đội, đây là chuyện trước đó chưa từng có, đối với tiểu đội Quân Vô Tà, đa số các đệ tử của bản bộ đều chế giễu, thậm chí còn âm thầm gán cho danh hiệu “yếu nhất”.

Sau một hồi xì xào bàn tán, Kiều Sở sờ sờ mũi, cho dù thần kinh của hắn có lớn nữa cũng không phát giác đã nhận bao nhiêu ánh mắt ác ý đến từ những người bản bộ.

“Phân bộ không được chào đón vậy sao?” Kiều Sở nói.

“Không liên quan đến các người.” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Kiều Sở muốn nói gì đó nhưng Hoa Dao lại cho hắn một ánh mắt, bảo hắn ngậm miệng.

Người của bản bộ đã nói những gì, bọn họ ít nhiều cũng đã hiểu rõ, chỉ có Nhị Kiều ngốc nghếch cho rằng những người kia nhắm vào bọn họ, những người đến từ phân bộ này, trên thực tế nếu như tỉ mỉ lắng nghe thì sẽ hiểu rõ, đối tượng mà bọn họ muốn nhắm đến chính là Quân Vô Tà.

“Ta nói này Tiểu Tà từ, người mới ở bản bộ được bao lâu, sao lại trở thành kẻ thù của toàn viện rồi?” Phi Yên, người có sở trường thu thập thông tin đã lượn một vòng trong đám người, có thể xem như mọi việc đã rõ ràng.

Làm ơn, trong lòng những người này Quân Vô Tà đã trở thành kẻ ác ôn tày trời!

Quân Vô Tà vẻ mặt bình tĩnh, nhưng nét mặt của Phạm Cẩm đứng bên cạnh có chút xấu hổ.

“Nghe bọn hắn nói, hình như người không mấy lộ diện ở học viện, lần này sao lại nghĩ đến việc tới tham gia ngày săn linh?” Phi Yên nhìn Quân Vô Tà một cách ngây thơ, căn bản không để những lời bình luận tiêu cực này trong lòng.

Quân Vô Tà thân nhiên nói: “Giết người.”

...

Năm người ngoại trừ Quân Vô Tà ra đều mở to mắt nhìn Quân Vô Tà một cách khó tin, một vẻ mặt như là gặp ma.

Kiều Sở lau vệt mồ hôi lạnh nói: “Ta nói này Tiểu Tà từ... lý do này của người, có phải quá... thô bạo không?”

Giết người...

Đại tiểu thư, người dám nói uyển chuyển chút không?

“Người... Người đang nói đùa?” Phạm Cẩm thật sự bị Quân Vô Tà làm kinh ngạc, tên tiểu tử thường ngày ủ rũ, khó có dịp được một lần tham gia hoạt động của học viện, không ngờ mục đích lại... điên rồ như vậy. Hẳn thực sự rất khó tưởng tượng, Quân Vô Tà thật sự đây để giết người.

Quân Vô Tà lướt mắt nhìn Phạm Cẩm mặt không có chút máu, trầm mặc chốc lát nói: “Ừ.”

Phạm Cẩm mới thờ phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 450: Đội Yếu Nhất Hay Đội Mạnh Nhất (3)

Phạm Cẩm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng Kiều Sờ lại không dễ tin.

Quân Vô Tà biết nói đùa à?

Đừng quậy nữa!

Nha đầu này nói một là một, nói hai là hai, nói giết người, nhất định sẽ giết người!

Phạm Cẩm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng Kiều Sờ còn lâu mới tin.

Nàng đến tham gia ngày săn linh là đến để... giết người.

Đối với dự định của Quân Vô Tà, Hoa Dao hiểu nhưng không nói thành lời, chỉ vì không muốn Phạm Cẩm hoảng sợ quá độ mới im lặng không nói.

Hoa Dao đưa mắt nhìn Dung Nhã, Dung Nhã lập tức hiểu ý của Hoa Dao, nàng chạy đến trước mặt Phạm Cẩm nói: “Phạm đại ca, chúng ta còn để lại một vài thứ ở phân bộ, có thể làm phiền huynh đi lấy với ta không, huynh xem người của bản bộ...” Gương mặt tuấn tú của Dung Nhã mang chút vẻ quấy nhiễu, ánh mắt không chút thiện ý dồn về bốn phương tám hướng.

Phạm Cẩm lập tức vỗ ngực rồi dẫn Dung Nhã đi lấy đồ.

Sau khi Phạm Cẩm đi, Kiều Sờ trực tiếp chạy đến trước mặt Quân Vô Tà: “Tiểu Tà Tử, ngươi muốn giết ai?”

Trong mắt Kiều Sờ mang chút vẻ kích động, từ sau khi đánh một trận oanh liệt tại Khuynh Vân Tông cùng với Quân Vô Tà, Kiều Sờ có vẻ thích cảm giác khiêu khích ấy.

Lúc này Phạm Cẩm ở đây, bọn họ không tiện nói thẳng, rất rõ ràng, Phạm Cẩm xem Quân Vô Tà như một con thú vô hại, nhưng không biết con thú này ăn người không nhả xương, không biết có bao nhiêu người đã bị gương mặt nhỏ nhắn này lừa gạt, đến cuối cùng cũng không biết tại sao chết.

“Không biết.” Quân Vô Tà nói.

“Hả?” Không biết... đây là đáp án gì.

Quân Vô Tà giờ tay nắn nắn ngón tay phải của mình: “Ai đến, giết người đó.”

Trong học viện Phong Hoa không tiện xuống tay, nhưng vào rừng Linh Vũ này không có gì phải kiêng nể, đáy mắt Quân Vô Tà hiện lên sát ý, nàng đã nói rồi, dám kích nàng, những người này đừng hòng hận.

Nàng không suy tính rốt cuộc ai đứng sau thêm dầu vào lửa, nàng chỉ biết, bất kể là ai, dám đến trêu chọc nàng thì đừng trách nàng thủ đoạn độc ác!

Trên mặt Kiều Sờ và Hoa Dao lộ ý cười, Quân Vô Tà bất chính như lúc đầu, là tiểu yêu nghiệt trở tay tiêu diệt toàn bộ Khuynh Vân Tông.

“Không sao cả, ai dám đến tìm cái chết, chúng ta sẽ giúp họ toại nguyện.” Kiều Sờ cười rồi nói.

Thông tin Phi Yên thu thập về, khiến mấy người bọn họ nghe xong đều cảm thấy vô cùng tức giận trong lòng. Quân Vô Tà là người như thế nào? Dựa vào bản lĩnh của nàng ấy, trong thiên hạ có gì hiếm có như nàng? Những người đó vậy mà lại nói nàng độc tâm cơ để đánh lấy thứ hạng, thật là chết cười mà.

Nếu nhiều người đến tìm cái chết, bọn họ đương nhiên sẽ khiến chúng “thỏa mãn.”

Dù sao Quân Vô Tà muốn giết, bọn họ chỉ cần giết là được.

Quân Vô Tà nhìn Kiều Sờ, khẽ gật đầu.

Lúc Phạm Cẩm và Dung Nhã quay lại, Kiều Sờ bọn họ khôi phục lại bình thường, mọi người nói vài câu xong, âm thanh đỉnh tai như óc liền vang lên, các đệ tử học viện Phong Hoa, đi về rừng Linh Vũ.

Các đội liên kết nhau tập hợp lại với nhau, bọn họ lắng nghe trận trống vang lên, nhìn lá cờ của học viện Phong Hoa bay phấp phới.

Đội bản bộ ngừng đầu ưỡn ngực, đội phân bộ lại yên ắng.

Sau cùng tiếng trống vang lên, cả đội xoay mình đi vào rừng Linh Vũ.

Bọn họ giờ cao cây đuốc, bóng hình trong đêm hòa vào với khu rừng.

Một khúc hát vang mạnh mẽ, nhưng không biết sẽ có bao nhiêu người chôn vùi trong rừng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 451: Rừng Rậm Linh Vũ (1)

Đêm khuya, rừng Linh Vũ đen kịt, đám người Quân Vô Tà dùng cây đuốc để dẫn đường đi trong rừng, mượn ánh lửa soi sáng con đường phía trước.

Tiếng hú của linh thú thỉnh thoảng vang lên trong bóng đêm, màn đêm yên tĩnh, những âm thanh kia khiến người ta cảm thấy sờn tai gai óc.

Cây đuốc cháy hừng hực trên tay Kiều Sở, thỉnh thoảng hần dùng cây đuốc soi cây cối xung quanh, soi nhìn rất lâu tấm bản đồ trên tay, cuối cùng hần từ bỏ.

“Cái này cũng gọi là bản đồ sao? Có quý độc mới hiểu.” Kiều Sở buồn rầu cất tấm bản đồ đi.

Phạm Cẩm đã đến rừng Vũ Lâm mấy lần, nghe Kiều Sở nói vậy liền cười nói: “Tấm bản đồ này chỉ cho chúng ta phương hướng cơ bản, bây giờ trời lại tối, tầm nhìn không tốt, cho dù có bản đồ cũng không nhìn rõ đường, hay là chúng ta kiếm nơi nghỉ ngơi, đợi đến sáng mai mặt trời lên rồi đi săn tiếp vẫn chưa muộn.”

Phạm Cẩm lớn hơn bọn họ một chút, lại là người quen thuộc rừng Vũ Lâm, dẫn hướng một cách tự nhiên.

“Ta thấy được đấy.” Kiều Sở gật đầu hòa theo.

“Ban đêm rừng rậm tương đối nguy hiểm, có một số linh thú hoạt động kiếm mồi về đêm, nếu không muốn trở thành món ăn tối của bọn chúng, ta kiến nghị nghỉ ngơi trên cây.” Phạm Cẩm nói.

Đoàn người theo nhau gật đầu, kiếm một cây cổ thụ quanh đó, thân cây vô cùng to, cành lá rậm rạp, vô cùng thích hợp nghỉ ngơi.

Phạm Cẩm lấy sợi dây bên hông ra, buộc lên đầu dây một cái móc, đang chuẩn bị leo lên cây thì thấy Kiều Sở bọn họ đã leo lên cây nhanh như chớp rồi!

Hành động của bọn họ nhẹ nhàng, nhảy một phát là lên, mượn hai bên thân cây, trái phải nhảy vọt lên cành cây cao dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt Phạm Cẩm lóe lên, đáy mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Hần vốn cho rằng Quân Vô Tà gọi đám thiếu niên này lên bởi vì bọn họ là bạn, hần cũng đã chuẩn bị xong, mặc dù thực lực của đám thiếu niên này không đủ, hần vẫn chăm sóc an toàn cho bọn họ trong rừng, nhưng bây giờ xem ra khả năng của đám thiếu niên này e rằng không hề yếu kém.

Trong đêm, giữa tình trạng tầm nhìn có hạn, bọn họ vẫn tìm kiếm thứ gì có thể sử dụng trong thời gian ngắn, đồng thời hành động nhanh lẹ.

Phạm Cẩm cảm thấy, dù là bản bộ học viện Phong Hoa e là cũng không tìm được mấy ai có thể làm được như vậy.

“Ném dây lên đây, bọn ta kéo hai người lên.” Kiều Sở không chút để ý rằng hành động nhanh nhẹn của bọn họ vượt ra khỏi tiêu chuẩn cần có của đệ tử “phân bộ”.

Phạm Cẩm lấy cái móc trên đầu dây xuống, trực tiếp ném cộng dây vào tay Kiều Sở: “Ta không cần, người kéo Tiểu Tà lên đi.” Phạm Cẩm đưa Quân Vô Tà một đầu dây còn lại, Quân Vô Tà quấn quanh hông, thuận theo chiều lực của Kiều Sở kéo lên cây, còn Phạm Cẩm thì học theo động tác của Kiều Sở, thoát lên cây.

Nằm trên cành cây cao chót vót, mọi người đều tĩnh lặng. Ánh trăng xuyên qua cành lá rậm rạp lác đác soi trên thân của mấy tên thiếu niên.

“Ê, lâu rồi chưa ngủ như vậy, rất nhiều hoài niệm.” Kiều Sở bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, cười thì thầm một tiếng, hần quay đầu sang một bên, Quân Vô Tà ngủ ngay cạnh cây bên cạnh, vừa nhìn một cái hần ngán ra một hồi.

Quân Vô Tà không nghỉ ngơi, từ trong người lấy ra một cái bình sứ, đổ ra tay một thứ bột màu trắng, thuận tay bôi lên cành cây, sau khi bôi xong, nằng ném cái bình sứ cho Kiều Sở rồi nói: “Nhiều côn trùng, bôi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 452: Rừng Rậm Linh Vũ (2)

Kiều Sở dựa theo sự dẫn dò của Quân Vô Tà, sau khi bôi xong truyền bình đó một vòng, mỗi người đều làm theo một lượt.

Sau khi Quân Vô Tà làm xong thì nằm trên chạc cây, Hắc Miêu ngủ trên đỉnh đầu nàng, đuôi lông xù từ trên cành cây rũ xuống, đưa qua đưa lại.

"Meo."

Rừng rậm này hơi giống nơi đó.

Quân Vô Tà hít đôi mắt lại, mười mấy năm đầu của kiếp trước, ma quái đó ở trong một khoảng rừng rậm um tùm, xung quanh không người, vắng vẻ khép kín.

Không muốn hồi tưởng mọi thứ của quá khứ nữa, Quân Vô Tà chậm rãi nhắm mắt lại.

Khi tia nắng đầu tiên của sáng sớm rơi trên mặt đất, một trận tiếng rú vang lên đánh thức mọi người đang ngủ trên cây.

Theo tiếng rít chói tai ấy càng ngày càng gần, lá trên cây cũng bắt đầu run rẩy bầy.

"Linh thú?" Phi Yên kinh hãi ngồi dậy, tiếng thú gầm động trời đó thực sự chói tai.

Phạm Cẩm cũng đã ngồi dậy, hần khẽ chau mày: "Bây giờ chúng ta đang ở biên giới của rừng rậm Linh Vũ, nơi này không thể xuất hiện linh thú cấp cao cho lắm."

Theo giọng của Phạm Cẩm, mấy bóng hình tán loạn hoang mang từ trong rừng rậm chạy ra. Tổng cộng 17 người, trên người họ mặc phục sức của đệ tử học viện Phong Hoa nhưng bây giờ, họ sớm đã không còn sự vinh quang sáng sủa như trong học viện những ngày trước. Ai nấy người đầy bụi đất không nói, y phục trên người cũng đã tả tơi không chịu được. Trên người mấy tên thiếu niên trong đó đều bị thương, máu tươi nhuộm đỏ y phục của họ. Họ lại điên cuồng chạy thoát thân với gương mặt kinh sợ, không thể kiêu dè tình trạng vết thương.

Thiếu niên cả đường chạy như điên đã thờ dốc, bọn họ dựa lưng vào mấy cây cổ thụ cứng cáp, không hề có sức lực chạy thoát mạng nữa.

Một đám hồ lang từ trong rừng tìm mùi máu tanh đuổi tới rất nhanh, số lượng khoảng hơn ba mươi, bốn mươi con!

Hồ lang chỉ là linh thú bình thường, thể tích của chúng nhỏ hơn sói rất nhiều, lực công kích cũng không mạnh. Nếu gặp phải hồ lang, người chỉ cần thức tỉnh giới linh căn bản cũng có thể ứng phó. Chỉ là những hồ lang này là linh thú tính quần cư, ít là mấy con, nhiều thì hàng trăm, do một con thủ lĩnh lãnh đạo bắt mồi.

Một con hồ lang không hề khó đối phó nhưng lực công kích của mấy chục con hồ lang thì tăng thành gấp bội rồi.

Tuy thân hình hồ lang nhỏ nhưng cực linh hoạt, bản tính của chúng xảo trá, sẽ phối hợp với nhau để tiến hành săn mồi.

Đội đó trốn đến nơi đây thật sự là vận may kém đến cực điểm. Các thiếu niên mò đường cả đêm trong rừng rậm Linh Vũ, kết quả lại vì tầm nhìn quá yếu nên lạc đường, quanh quẩn một nơi cả đêm, lại không cẩn thận gặp phải một đám hồ lang như vậy, chập vạt cả đêm, sớm đã sức cùng lực kiệt, lập tức luống cuống tay chân. May là có mấy học sinh cũ trấn thủ, họ mới có thể trốn chạy đến bây giờ.

Nhưng những học sinh cũ đó đã sớm bị thương, hồ lang lại truy đuổi cấp bách không tha, hoàn toàn không có ý bỏ qua cho bọn họ.

"Đáng chết, lại bị một đám hồ lang như vậy bức đến nơi này." Cánh tay một học sinh cũ bị hồ lang cắn xuyên, bốn vết thương máu không ngừng chảy máu tươi, chỉ có thể xé áo quần lên sơ cứu.

"Ta... Ta chạy hết nổi rồi." Một thiếu niên thờ hồn hèn dựa trên cây khô, trên khuôn mặt nhợt nhạt rải đầy mồ hôi, cánh môi cũng mơ hồ tái xanh.

"Từ Mộ, chúng ta không thể ngừng!" Học sinh cũ bị thương nhìn nỗi đau đớn kịch liệt thét với thiếu niên đó.

Trong đầu Lý Từ Mộ trống rỗng một khoảng, tay chân vì điên cuồng chạy nhanh đã bắt đầu không ngừng co giật, trên mặt viết đầy vẻ khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 453: Rừng Rậm Linh Vũ (3)

"Ta... Ta thật sự chạy hết nổi rồi." Lý Từ Mộ khóc than trên mặt, hai chân hần cũng chạy đến sắp đứt rồi.

Những thiếu niên khác cũng đã bội chi thể lực, đám hồ lang này đuổi họ cả nửa đêm. Trong rừng rậm tối đen, họ không những phải tìm đường có thể chạy thoát thân mà còn phòng bị hồ lang mai phục ven đường. Bất luận là thân thể hay tinh thần cũng đã đạt đến ranh giới sụp đổ.

"Gào!" Một con hồ lang chọt lùi đến chỗ Lý Từ Mộ đang không ngừng thờ gập. Lý Từ Mộ kinh hãi thất sắc, móng ngã trên đất, thuận tay tóm tạp vật như đá ở bên cạnh ném qua phía hồ lang đó.

Hồ lang hành động nhanh nhẹn, thứ Lý Từ Mộ ném đến nó đều tránh né được, thấy nó sắp xông đến Lý Từ Mộ.

Trong miệng Lý Từ Mộ phát ra tiếng rít chói tai, vung tay từ trên đất mò được một thứ lạnh buốt ném đến hồ lang đó!

Hồ lang tránh ra lần nữa nhưng vật thể màu trắng không rõ bị né tránh đó rơi trên đất, tất cả vỡ ra, một khoảng bột trắng thuần gió lan ra!

Hồ lang vốn còn khí thế mạnh mẽ nhưng sau khi ngửi thấy mùi của bột đó lại phát ra tiếng gào thét chói tai. Nó cũng không tiến lên phía trước một bước nữa, mà cụp đuôi xoay người chạy về. Những con hồ lang khác không tiến lên một bước, mà bị bột theo hướng gió thổi chạy bật vô âm tín.

Một giây trước còn suýt chút nữa mất mạng vào miệng hồ lang, một giây sau những hồ lang đó lại không đánh mà chạy!

Cảnh trước mắt này khiến các thiếu niên sức cùng lực kiệt đó giương mắt mà nhìn, cũng khiến Lý Từ Mộ ngây ngẩn cả người.

"Từ Mộ, vừa rồi ngươi ném thứ gì ra vậy?" Nam sinh cũ phụ trách dẫn dắt Lý Từ Mộ kinh ngạc hỏi.

"Ta..." Lý Từ Mộ mở miệng, ánh mắt rơi trên vật thể không rõ mà cuối cùng hần ném ra đó.

Mảnh sứ màu trắng vỡ trên đất, một nắm bột màu trắng vẩy trên bùn đất.

Lý Từ Mộ nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn những thiếu niên trông nhìn hần.

Thực ra, người cuối cùng dẫn những hồ lang này đến là hần. Là hần không cẩn thận lạc đường, xông vào lãnh địa hồ lang. Vì vậy mới gây nên họa sát thân cho đội ngũ của họ, mà tên học trưởng dẫn dắt hần đó cũng vì cứu hần mà bị hồ lang cắn bị thương. Lúc bị hồ lang công kích, tất cả thiếu niên cũng kêu gọi giới linh của mình ra đối kháng. Họ cũng bảo Lý Từ Mộ kêu gọi giới linh ra nhưng Lý Từ Mộ sớm đã bị hồ lang dọa vỡ gan, thấy nhiều hồ lang đến thế, hần nào chịu để giới linh của mình ra đây? Chỉ có thể giả vờ không nghe thấy.

Cả đường chạy thoát thân, Lý Từ Mộ thực sự trở thành sự phiền toái trong đội này. Nếu không phải vì hần là đệ tử của phân viện Phục Linh, chỉ e sớm đã bị thiếu niên khác của đội này vứt bỏ.

Lý Từ Mộ biết lúc này bao gồm tên học trưởng dẫn dắt hần cũng đã bắt mất với hần. Hần cần làm gấp gì đó để xoay chuyển hình tượng trong đội ngũ. Dù sao sau này còn có thời gian hơn sáu ngày, hần cần dựa vào đội này.

"Đó là... Đó là đồ phụ thân ta cho ta, có thể xua đuổi linh thú. Trước đây ta vẫn không kịp dùng, thật sự xin lỗi, hại các sư huynh bị thương rồi." Mặt Lý Từ Mộ áy náy nhìn mọi người, mở miệng tiện tay nhặt thuốc bột bảo bối của mình cất vào người.

Các thiếu niên vốn dĩ hơi bất mãn với Lý Từ Mộ, vừa nghe Lý Từ Mộ nói vậy, tuy vẫn hơi không vui nhưng không thể chịu nổi thân phận đệ tử phân viện Phục Linh của Lý Từ Mộ, tốt xấu gì hồ lang này cũng do hần đuổi đi.

Không muốn xích mích với đệ tử phân viện Phục Linh, những thiếu niên đó chỉ có thể nhận sự xin lỗi của Lý Từ Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 454: Bể Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Nhất (1)

Dưới bóng cây, Lý Từ Mộ đang nỗ lực vận hồi hình tượng của mình, lại không biết mọi thứ hắn làm sớm đã bị mấy vị trên cây nhìn thấy rõ.

"Nhị Kiều! Vừa rồi thứ tiểu tử kia ném ra có phải thuốc bột Tiểu Tà Từ bảo chúng ta bôi đêm qua không?" Mắt sắc của Phi Yên nhìn mảnh sứ trên đất đó, xoay đầu nói với Kiều Sở.

Kiều Sở nháy mắt nói: "Hôm qua chúng ta dùng xong, ta hỏi Tiểu Tà Từ cần không, hắn nói không cần. Ta đây liền thuận tay giấu trong túi. Có lẽ là lúc ban đêm ngủ rơi từ trong túi xuống rồi."

"Ha ha, ta làm đệ tử của học viện Phong Hoa cao thượng biết bao, vậy mà làm nên chuyện cướp công lao này lại không hề chùn tay. Đồ của Tiểu Tà Từ chúng ta thành của hắn từ khi nào vậy?" Phi Yên hí hóp mắt, vô cùng khó chịu đối với chuyện Lý Từ Mộ thăm vợ thuốc bột của Quân Vô Tà lên người mình, nói rồi hắn nhìn qua Quân Vô Tà.

Lúc này Quân Vô Tà đang nhìn chăm chú Lý Từ Mộ đứng dưới cây giành công cùng thiếu niên khác.

"Tiểu Tà Từ? Người quen hắn?" Thấy Quân Vô Tà nhìn chăm chăm Lý Từ Mộ, Phi Yên đã nhảy bén nhận ra gì đó.

Quân Vô Tà không lên tiếng, lại là Phạm Cẩm bên cạnh lên tiếng nói: "Tiểu tử dưới cây đó tên Lý Từ Mộ, trong học viện đối xử với Tiểu Tà không tốt lắm."

Điều Phạm Cẩm nói rất hàm súc, Lý Từ Mộ đối xử với Quân Vô Tà rất không tốt?

Có thể nói nguyên do Quân Vô Tà lại bị nhục mạ nhiều như vậy trong học viện Phong Hoa đều vì ngày đó Lý Từ Mộ bịa đặt sinh sự trong phòng ăn.

Nếu như Lý Từ Mộ có thể nói ra chân tướng vào ban đầu, vậy thì Quân Vô Tà cũng sẽ không rơi vào cảnh làm tiểu nhân bị ối trong miệng đệ tử khác.

"Ồ?" Phi Yên hí hóp mắt lại.

Hoa Dao đã đứng dậy từ trên cành cây, hắn ngừng đầu nhìn Quân Vô Tà, mở miệng nói: "Hắn sao?"

Quân Vô Tà trầm mặc trong chốc lát, từ giữa răng môi phun ra một câu nói:

"Bắt đầu từ hắn đi."

Đáy mắt của đám người Hoa Dao tùy cơ nổi lên một trận sát ý, mà Phạm Cẩm còn không hiểu Quân Vô Tà muốn làm những gì lại hơi mơ hồ. Còn chưa kịp dò hỏi họ rốt cuộc là thế nào, bọn người Hoa Dao đã trực tiếp từ trên cây nhảy xuống!

Lý Từ Mộ còn đang xoa dịu quan hệ cùng những sư huynh bị thương đó. Giới linh của mấy vị sư huynh đó đều bị thương, họ yêu cầu Lý Từ Mộ dùng thuật phục linh trị liệu cho giới linh của họ.

Nhưng Lý Từ Mộ lại cứ chối từ, bộ dáng vô cùng miễn cưỡng.

"Lý Từ Mộ! Rốt cuộc ngươi có ý gì? Giới linh của bọn ta là vì cứu ngươi mới bị thương. Bây giờ bảo ngươi trị liệu một chút ngươi lại cứ chối từ mãi. Rốt cuộc ngươi có ý gì?" Một thiếu niên tính cách nóng nảy không nhịn được nổi giận.

Sắc mặt Lý Từ Mộ trắng bệch, co vai không dám lên tiếng.

Hắn vào phân viện Phục Linh đã được một thời gian, Cố Ly Sinh chăm sóc mọi cách với hắn. Điều này khiến Lý Từ Mộ vô cùng đặc ý vào lúc ban đầu nhưng rất nhanh thì hắn không thể đặc ý nữa. Bởi vì cho dù hắn nỗ lực thế nào cũng không thể lý giải ý nghĩa sâu xa của thuật phục linh. Ở phân viện Phục Linh lâu như vậy, hắn không muốn nói đến giới linh nữa. Chính là thế nào cũng không chuyển đổi linh lực thành lực linh hồn được. Bởi vì sự chăm sóc của Cố Ly Sinh đối với hắn, sắc mặt các sư huynh khác của phân viện Phục Linh cũng không được tốt. Trong ngày thường Lý Từ Mộ cũng chỉ có thể đặc ý một chút ở trước mặt đệ tử hai phân viện khác ngoài phân viện Phục Linh mà thôi.

Nhưng phạm là người biết nội tình của hắn đều sẽ vô cùng khinh thường hắn.

Hiện nay, những người này muốn hắn sử dụng thuật phục linh trị liệu cho giới linh của họ, hắn nào dùng được? Nếu để đám người này biết mình là một phế vật chẳng biết gì cả, hắn tuyệt đối sẽ bị một cước đạp ra khỏi đội ngũ này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 455: Bể Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Nhất (2)

Lý Từ Mộ cắn chặt răng, nhưng vào lúc này mấy bóng hình từ trên trời giáng xuống, vững vàng đứng trên mặt đất!

Mấy bóng người bỗng nhiên xuất hiện, lập tức làm kinh ngạc đám thiếu niên mặt không chịu nổi.

Nhưng sau khi bọn họ thấy rõ thân phận của đối phương thì sự kinh ngạc liền an định lại trong chớp mắt.

Mấy tên thiếu niên đó đều mặc phục sức của phân viện, vừa nhìn liền biết là đệ tử của phân viện học viện Phong Hoa. Một đám thiếu niên luôn khinh thường phân bộ lập tức nhủu mày lại.

Nhưng sau đó hai bóng hình roi xuống đất lại khiến đám thiếu niên này rất bất ngờ.

Khi Quân Vô Tà và Phạm Cẩm roi xuống đất, Lý Từ Mộ vốn ngồi trên đất đứng dậy vụt một tiếng. Hắn đánh giá toàn thể y phục gọn gàng sạch sẽ của Quân Vô Tà, lại nhìn Phạm Cẩm bên cạnh nàng, trong lòng dâng lên chút đồ kỵ.

Rõ ràng hắn mới là người đáng được bảo vệ nhất, vì sao Phạm Cẩm thân là người đứng thứ tư của đại hội Đấu Linh lại cứ bảo vệ Quân Vô Tà?

Lúc trước đây Lý Từ Mộ cũng không có cảm giác này, nhưng thấy hôm nay hắn và đám đệ tử bị hồ lang truy đuổi đến toàn thân nhếch nhác, hắn cũng phải ăn nói khép nép để giữ gìn quan hệ với những người trong đội kia, còn Quân Vô Tà? Nàng bình an vô sự dưới sự bảo vệ của Phạm Cẩm, đến y phục cũng không hề nhăn nhúm!

Nếu như ngay từ đầu không có vụ bôi nhọ Quân Vô Tà chiếm danh ngạch, có phải người Phạm Cẩm dẫn dắt sẽ là hắn không?

Nếu có Phạm Cẩm dẫn dắt, ở trong rừng rậm Linh Vũ há không phải hắn sẽ vô cùng an toàn sao? Nhìn Phạm Cẩm không những dẫn dắt Quân Vô Tà, thậm chí còn dẫn dắt mấy tên đệ tử của phân viện vẫn có thể bình an vô sự như vậy, Lý Từ Mộ đồ kỵ đến thực sự sắp nổi điên rồi.

Ý niệm này không ngừng tuôn ra trong đầu Lý Từ Mộ, ánh mắt hắn nhìn Quân Vô Tà trở nên ác độc.

"Phạm sư huynh! Có thể gặp được huynh ở đây, thật sự quá tốt rồi!" Lý Từ Mộ thu vẻ độc ác vào đáy mắt, khuôn mặt mong mỏi nhìn Phạm Cẩm.

"..." Phạm Cẩm bỗng nhiên bị hắn gọi như vậy, có chút không phản ứng kịp.

"Phạm sư huynh, lần đầu tiên ta tới rừng rậm Linh Vũ, không quen thuộc đối với nơi đây, ta có thể đi cùng huynh không? Tuy linh lực của ta không cao nhưng giới lĩnh và thuật phục linh của ta cũng có chút tác dụng, huynh có thể để ta đi cùng huynh không?" Quyết định ôm lấy đuôi của Phạm Cẩm, Lý Từ Mộ không hề để ý bản thân nói những lời này trước mặt sư huynh của mình. Hắn tin, chỉ cần lần lộn với Phạm Cẩm lâu rồi, Phạm Cẩm nhất định sẽ hiểu rõ đệ tử phân viện Phục Linh như hắn tốt hơn Quân Vô Tà nhiều!

Lý Từ Mộ vừa thốt ra lời này, Phạm Cẩm còn chưa phản ứng, học sinh cũ dẫn dắt Lý Từ Mộ đã tái xanh cả mặt!

"Lý Từ Mộ! Ngươi là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!" Hắn vì cứu Lý Từ Mộ mà cánh tay cũng suýt bị phế, nhưng Lý Từ Mộ vừa gặp được Phạm Cẩm đã xoay đầu quên hắn. Thế lực này thật sự khiến người ta không thể khai thông.

Lý Từ Mộ cắn răng, không dám quay đầu liếc mắt nhìn, hắn chỉ khẩn cầu nhìn Phạm Cẩm.

Hắn tin tưởng Phạm Cẩm sẽ thu nhận hắn, dù sao hắn cũng tốt hơn Quân Vô Tà và mấy đệ tử của phân viện đó nhiều. Dù hắn không thể sử dụng thuật phục linh, người khác cũng không biết, trong mắt người khác hắn vẫn là phục linh sư tương lai cần lôi kéo đó!

Phạm Cẩm chau mày nhìn Lý Từ Mộ, vẻ mặt ghét bỏ, hắn hận nhất là thứ khốn kiếp vong ân phụ nghĩa. Vừa rồi hắn chú ý thấy, tuy đội này bị hồ lang truy đuổi thảm thương nhưng toàn thân Lý Từ Mộ lại không hề có thương tích nào, còn người khác nhiều ít cũng bị thương. Rất rõ ràng, đội ngũ này luôn bảo vệ cho an nguy của hắn. Kết quả hắn lại xoay đầu đến tìm mình, thực sự khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 456: Bề Mặt Liên Hoàn Kiểu Thứ Nhất (3)

Phạm Cẩm còn chưa kịp mở miệng, Quân Vô Tà lại chột lên tiếng nói: "Mang hắn theo."

Câu nói này của Quân Vô Tà thực sự khiến mọi người ở đây đều ngẩn ra.

Phạm Cẩm thực sự không dám tin lỗ tai của mình, Quân Vô Tà lại bảo hắn mang theo Lý Từ Mộ? Thứ khốn kiếp hại Quân Vô Tà không có chỗ đứng ở học viện Phong Hoa này, nàng lại bảo hắn mang theo?

Khuôn mặt Lý Từ Mộ cũng rất ngạc nhiên nhìn Quân Vô Tà. Hắn đoán Phạm Cẩm sẽ tiếp nạp mình, Quân Vô Tà chắc chắn sẽ phản đối, lại không ngờ người mở miệng trước tiên lại là Quân Vô Tà!

Ngay cả thiếu niên trong đội ngũ đó của Lý Từ Mộ cũng kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà.

"Ân oán" giữa Quân Vô Tà và Lý Từ Mộ họ đều vô cùng rõ. Khoảng thời gian này Quân Vô Tà trốn ở tiểu viện Trúc Lâm không ra mặt, mà Lý Từ Mộ lại không bớt mượn chủ đề của Quân Vô Tà ra bên ngoài giành sự đồng tình. Hai người này căn bản chính là tử địch.

Sao Quân Vô Tà này lại bảo Phạm Cẩm tiếp nhận Lý Từ Mộ?

Cả đám thiếu niên thực sự nghĩ không thông.

Quân Vô Tà liếc nhìn Phạm Cẩm, sự cự tuyệt vừa rồi đến miệng Phạm Cẩm lại nuốt xuống. Hắn chau mày nhìn Lý Từ Mộ nói: "Theo ta cũng được nhưng tốt nhất ngươi thành thật một chút cho ta. Nếu không ta sẽ ném ngươi ở đây cho linh thú ăn bất kỳ lúc nào!" Hắn không hề muốn dẫn theo một tên khốn kiếp vong ân phụ nghĩa như thế, lại không nhịn được ánh mắt của Quân Vô Tà nên chỉ có thể thu nhận.

Lý Từ Mộ tức khắc nở nụ cười, cảm động một trận với Phạm Cẩm. Ngược lại như không nhìn thấy Quân Vô Tà đã mở miệng giữ lại hắn.

Quân Vô Tà chỉ rừ tầm mắt xuống, không nói đến việc ấy.

Các đệ tử bị Lý Tử Mộ "phản bội" giận dữ muốn bỏ đi nhưng Quân Vô Tà lại chột mở miệng, vung tay ném mấy bình thuốc cho họ.

"Trị thương." Quân Vô Tà hồ hững mở miệng.

Các thiếu niên nhận bình thuốc ngỡ ngàng nhìn Quân Vô Tà, dường như hoàn toàn không hiểu tại sao nàng làm thế. Phải biết trước đây họ không hề ngưng mắt Quân Vô Tà sau lưng, nhưng bây giờ người trong đội ngũ của mình vứt bỏ họ, mà Quân Vô Tà ngày thường họ luôn nể lại vươn tay cứu trợ họ...

"Lý Tử Mộ không phải thứ tốt đẹp gì, người... tự mà cẩn thận." Nam sinh cũ vốn dẫn dắt Lý Tử Mộ nắm chặt được phẩm trong tay, liếc nhìn Quân Vô Tà dãn dò một chút rồi rời đi với những người còn lại.

Mà sự tiếp xúc ngắn ngủi này lại gieo một hạt giống tình xảo trong đầu những người này.

"Hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, Phạm sư huynh mạnh như vậy, ta đương nhiên là phải học cách chìm thú tìm cây tốt mà đậu rồi." Lời của Lý Tử Mộ hoàn toàn không tác động gì đến họ, chỉ là một động tác cô tiếp cận bên cạnh Phạm Cẩm.

Sắc mặt Phạm Cẩm càng ngày càng u ám, hẳn thật sự nghĩ không thông rồi cuộc Quân Vô Tà muốn làm gì.

"Ha, cũng thật là ngu xuẩn mà." Một tiếng cười tràn đầy giễu cợt đột nhiên truyền đến.

Lý Tử Mộ quay đầu nhìn lại.

Khóe miệng Phi Yên mang theo ý cười, thương xót nhìn Lý Tử Mộ.

Lý Tử Mộ hơi chau mày, một đệ tử của phân viện lại dám phách lối với hắn như vậy!

"Nhị Kiều, Hoa ca." Sau khi Quân Vô Tà xác định đội thiếu niên đó đã rời khỏi, hơi nghiêng đầu nói với Hoa Dao và Kiều Sở.

Hoa Dao hơi giương khóe miệng, Kiều Sở bẽ bẽ hai tay: "Hiểu rồi!"

Phạm Cẩm chưa hiểu rõ rốt cuộc Quân Vô Tà muốn làm gì, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết chột vang lên từ bên cạnh hắn!

Vừa rồi Lý Tử Mộ còn đang nỗ lực ôm đuôi lại bị Hoa Dao và Kiều Sở chia ra chụp hai vai trong chớp mắt, ấn mạnh lưng hắn lên thân cây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 457: Bế Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Nhất (4)

Lý Tử Mộ bị hai người dồn sức ấn lên thân cây, sống lưng yếu ớt dựa vào thân cây gồ ghề, suýt nữa khiến hắn nôn ra.

"A a a! Các người muốn làm gì! Người buông ta ra! Ta chính là đệ tử của phân viện Phục Linh! Các người dám vô lễ với ta vậy sao! Khi ta trở lại học viện nhất định sẽ khiến đám rác rưởi các người đẹp mặt!" Lý Tử Mộ mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin mà trừng mắt nhìn Hoa Dao và Kiều Sở lại ra tay với hắn.

Biến cố xảy ra bất ngờ khiến Phạm Cẩm sững sờ tại chỗ, theo bản năng hắn nhìn về phía Quân Vô Tà, đáy mắt tràn ngập kinh ngạc và nghi hoặc.

"Nếu không nhìn tiếp được, người có thể đến chỗ khác trước." Quân Vô Tà nhìn thoáng qua Phạm Cẩm, sau đó chậm rãi đi đến chỗ Lý Tử Mộ.

Tim Phạm Cẩm chột đập loạn, đáy lòng hắn có một bóng dáng đang nói cho hắn biết, khi Quân Vô Tà nói câu nói kia ở trong rừng Linh Vũ vốn không phải là nói đùa!

Bây giờ nàng muốn làm, là làm như lời nàng nói!

"Tiểu Tà!" Phạm Cẩm theo bản năng nắm lấy cổ tay của Quân Vô Tà, nhìn nàng với vẻ mặt kinh hoàng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt khác thường, lạnh như băng của Quân Vô Tà, hai tay lại chậm rãi buông ra.

Lý Tử Mộ bên kia vẫn đang thét chói tai liên tục, Phi Yên chậm rãi đi qua, nâng tay tát vài cái lên mặt Lý Tử Mộ.

"Kêu la cái gì, dù sao cũng chết, tiết kiệm sức lực đi."

Lý Tử Mộ bị đánh, ngón tay hắn trên mặt hắn, hắn run rẩy nhìn Phi Yên: "Các người... Rốt cuộc các người muốn làm gì..."

Phi Yên nhún vai, lui từng bước ra phía sau, để Quân Vô Tà đứng lúc có thể đứng trước mặt Lý Tử Mộ.

Trong nháy mắt Lý Tử Mộ nhìn thấy Quân Vô Tà, hai chân lập tức mềm nhũn, trong con mắt lạnh như băng kia lộ ra sát ý không che giấu chút nào, cho dù là kẻ ngu si cũng nhìn ra Quân Vô Tà nổi lên ý giết hắn.

"Quân... Quân Tà... Người muốn làm gì..." Cả người Lý Tử Mộ đổ mồ hôi lạnh không ngừng, bị ánh mắt kia nhìn chăm chăm, hắn cảm thấy hô hấp đang trở nên vô cùng khó khăn.

"Ta cướp báo danh của người?" Quân Vô Tà hơi nhíu mi.

Lý Tử Mộ vội vàng lắc đầu, "Không phải... Không phải... Sư phụ đã giải thích rồi, không phải người cố ý, là tự ông ấy hiểu lầm, không liên quan đến người..."

"Nhưng hình như người không nói với bên ngoài như vậy." Quân Vô Tà hơi nghiêng đầu, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Tử Mộ.

Lý Tử Mộ luống cuống, vì hắn muốn khiến mình được càng nhiều người chú ý nên mới không ngừng gieo rắc lời đồn cho Quân Vô Tà. Nhưng nếu hắn biết có một ngày mình rơi

vào tay Quân Vô Tà, hắn sẽ không dám nói bậy một chữ!

"Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi... Xin người hãy tha ta ra, ta bảo đảm sau này tuyệt đối sẽ không nói lung tung! Quay về ta sẽ nói rõ với mọi người, là ta đang nói bậy, người hoàn toàn trong sạch! Ta bảo đảm! Ta thề! Ta tuyệt đối sẽ nói cho mọi người biết đầu đuôi mọi chuyện! Ta nhận lỗi với người! Xin thứ lỗi!" Lý Tử Mộ nước mắt nước mũi cầu xin, hắn cầu nguyện Phạm Cẩm có thể cứu hắn, nhưng Phạm Cẩm lại lặng lẽ đứng ở một bên, cúi đầu không nói lời nào, không hề có ý nhúng tay vào.

Mà nhóm thiếu niên bên cạnh đây rõ ràng là một phe với Quân Vô Tà, nếu không cũng sẽ không trực tiếp bắt hắn chỉ vì một tiếng ra lệnh của Quân Vô Tà.

"Xin người, tha ta..."

Quân Vô Tà thờ ơ nhìn Lý Tử Mộ cầu xin, đầy mắt không hề có chút thông cảm nào.

"Người tha ta ra, ta... Sau này, ta bằng lòng mọi điều đều nghe theo lời người, ta là đệ tử của phân viện Phục Linh, ta biết thuật phục linh, ta có thể cống hiến sức lực cho người..." Lý Tử Mộ lại nhắc đến phân viện Phục Linh, mưu tính muốn cứu một mạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 458: Bề Mặt Liên Hoàn Kiểu Thứ Nhất (5)

"Sự phụ rất quan tâm ta, ta... Ta có thể xin người để người vào phân viện Phục Linh, người tha ta ra được không?" Lý Tử Mộ bị dọa đến cả người phát run.

Quân Vô Tà hơi nhíu mi.

"Người xin ông ta sao?"

Lý Tử Mộ thấy Quân Vô Tà hỏi như vậy, cho rằng có đường sống rồi, vội vàng gật đầu nói: "Ta xin người được! Sự phụ hiểu ta nhất! Ta xin người, người nhất định sẽ đồng ý với ta!"

Quân Vô Tà không hề để ý đến hắn, mà nhìn về phía Kiều Sở: "Gọi gấu Âm Dương đến."

Kiều Sở hơi sững sốt, vết thương lúc trước của gấu Âm Dương còn chưa khỏi, bây giờ vô cùng yếu ớt, hắn không biết Quân Vô Tà muốn làm gì, nhưng vẫn gọi gấu Âm Dương ra theo như nàng nói.

Khi lông xù của gấu Âm Dương lộ ra, tinh thần của nó hơi uể oải, thân thể cao lớn nằm bò sang một bên bụi cây, đè một nhúm cây dưới thân.

"Gừ gừ." Cảm giác có người tới gần, gấu Âm Dương cố hết sức nâng mắt lên, nhìn thấy đó là tiểu thiếu niên thích ôm nó, gãi bụng nó, lúc này mới yên tâm tiếp tục ngủ.

Quân Vô Tà nâng tay lên, bàn tay hiện ra vàng sáng nhàn nhạt bao trùm lên đầu của gấu Âm Dương, chỉ thấy vàng sáng kia dần dần khuếch tán từ bàn tay của Quân Vô Tà xuống toàn thân của gấu Âm Dương, chậm rãi bao phủ quanh thân nó.

Kiều Sở không hiểu vì sao Quân Vô Tà làm vậy, mà Lý Tử Mộ lại mở to mắt nhìn, vẻ mặt khó có thể tin được mà nhìn hình ảnh trước mắt.

Hắn không nhớ rõ mình đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy bao nhiêu lần rồi, mỗi một lần Cổ Ly Sinh dạy hắn thuật phục linh đều dùng giới linh khác nhau để làm mẫu, mà hình ảnh kia lại giống y như hình ảnh lúc này!

Thấy Quân Vô Tà chữa khỏi cho gấu Âm Dương, da lông trở nên càng ngày càng nhẵn bóng, thân hình đang cuộn mình cũng từ từ trở nên rắn rỏi, sự hoảng sợ trong đáy mắt Lý Tử Mộ đã tăng đến mức tối đa!

"Thuật phục linh... Thuật phục linh... Người cũng biết phục linh... Sao có thể... Sao lại có thể..." Trên mặt Lý Tử Mộ tái nhợt không còn một tia máu, cho dù hắn không học nổi thuật phục linh nhưng cũng biết phân biệt được.

Rõ ràng Quân Vô Tà bị Cổ Ly Sinh đuổi ra khỏi phân viện Phục Linh, rõ ràng nàng chỉ ở phân viện Phục Linh mấy canh giờ, sao nàng có thể biết thuật Phục Linh?

Cổ Ly Sinh từng nói, dựa vào những đệ tử vừa mới tiếp xúc với thuật phục linh mấy năm, nhiều nhất cũng chỉ có thể chữa khỏi giới linh dưới ba cấp, nếu vượt qua cấp bậc này, linh lực trong thân thể bọn họ sẽ không đủ để đốc sức chữa trị cho giới linh, sẽ xuất hiện sự tiêu hao.

Con gấu to lớn xen lẫn lông đen trắng, cấp bậc cụ thể là gì, Lý Tử Mộ cũng không biết được, nhưng hắn lại cảm giác rõ ràng thời điểm con gấu Âm Dương này xuất hiện, giới linh trong thân thể hắn dường như sinh ra một chút kính sợ.

Có thể khiến giới linh cấp năm cảm thấy kính sợ, cấp bậc tuyệt đối sẽ không ở dưới cấp năm.

Chỉ là, Quân Vô Tà có thể sắc mặt như thường chữa khỏi một giới linh trên cấp năm, thực lực cỡ này đừng nói đến đồ ăn hại Lý Tử Mộ này không biết thuật phục linh, cho dù là đệ tử cực mạnh của phân viện Phục Linh cũng không so được!

"Không thể nào... Không thể nào... Sao người lại biết thuật phục linh... Tuyệt đối không thể nào." Sắc mặt của Lý Tử Mộ chuyển từ trắng sang xanh, một dự cảm xấu nảy ra trong lòng hắn.

Nếu Quân Vô Tà thật sự biết thuật phục linh, vậy những lời nói xấu lúc trước hắn gieo cho nàng sẽ biến thành chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ rồi!

Gấu Âm Dương được Quân Vô Tà chữa khỏi thì dần dần hồi phục, chậm rãi ngồi dậy trên mặt đất, lúc này Quân Vô Tà mới thu tay lại, quay đầu nhìn về phía Lý Tử Mộ mặt không còn chút máu, hơi nhếch môi nói: "Người cho rằng ta rất hiếm?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 459: Bể Mặt Liên Hoàn Kiểu Thứ Nhất (6)

Lý Từ Mộ bị Quân Vô Tà nhìn đến mức răng nanh run lên.

Quân Vô Tà biết thuật phục linh hiếm hoi? Đây thực sự chính là sự chê cười.

Lúc này Lý Từ Mộ mới ý thức được, vừa rồi mình mới cầu xin tha thứ là đáng buồn cười cỡ nào. Theo như thuật phục linh của Quân Vô Tà, thậm chí nàng không hề kém cỏi so với Cổ Ly Sinh, mọi thứ nàng muốn, cần hẳn đi cầu xin với Cổ Ly Sinh sao?

Sức lực toàn thân Lý Từ Mộ giống như bị tháo sạch, hần chán nản, tùy ý để Hoa Dao và Kiều Sở xách đi, đáy mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Thứ hần luôn theo đuổi, thứ hần hao tổn tâm sức muốn đạt được, Quân Vô Tà đã sớm có được. Buồn cười chính là người mà hần dùng mọi thủ đoạn để bôi nhọ, lại mạnh hơn hần không biết bao nhiêu lần, hần bám chặt lấy phân viện Phục Linh rồi có năng lực thế nào? Mặc dù vào được rồi, thì đã làm sao? Hần còn không bằng một phế vật, ngay cả thuật phục linh cũng không biết?

Âm thanh nịnh hót qua lại giống như còn đang quanh quẩn bên tai hần, âm thanh từng khiến Lý Từ Mộ cảm thấy vô cùng hưng vinh, bây giờ lại khiến hần cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Thuật phục linh mà Quân Vô Tà phát huy giống như một cái tát, hung hăng đánh nát vẻ kiêu ngạo của Lý Từ Mộ.

Cái gì hần cũng không biết, chỉ vì vào được phân viện Phục Linh, được mọi người nâng lên cao, cho dù được Cổ Ly Sinh cẩn thận dạy bảo nhưng vẫn là kẻ vô tích sự.

Mà rõ ràng Quân Vô Tà đã nắm giữ thuật phục linh mạnh mẽ như vậy, nhập học lại vì hiểu lầm kia rồi trở thành tiểu nhân hèn hạ bị người người nói.

Lý Từ Mộ nghĩ mình mạnh hơn Quân Vô Tà, trên thực tế lại hoàn toàn tương phản, lúc hần đắc ý, chỉ sợ Quân Vô Tà đã sớm chê cười hần rồi.

Quân Vô Tà đi về phía Lý Từ Mộ, cả người Lý Từ Mộ run rẩy như tơ liễu trong gió, trên mặt lộ ra một mảng xanh trắng, mở to hai mắt nhìn chằm chằm từ phía Quân Vô Tà đang đi vào.

"Người... Người... Đứng qua đây..." Âm thanh của Lý Từ Mộ run rẩy, nỗi sợ hãi vô cùng bao phủ toàn thân hần, rõ ràng hần ngẩng đầu lên, hồ vể phía Phạm Cẩm đang ở một bên: "Phạm sư huynh cứu ta! Phạm sư huynh, người cứu ta! Quân Tà muốn giết ta! Nàng muốn giết ta! Dù sao ta cũng là đệ tử của phân viện Phục Linh! Nếu ta chết rồi, sư phụ sẽ không chịu ngồi yên đâu!"

Sát ý trong đáy mắt của Quân Vô Tà không hề giấu giếm, Lý Từ Mộ tuyệt vọng chỉ có thể cầu cứu Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Từ Mộ.

"Thực ra, lựa chọn ban đầu của Cổ Ly Sinh là Quân Tà, chỉ vì một chút nguyên do nên không thể để hần xuất hiện quá sớm ở phân viện Phục Linh. Người chi là người dùng để che giấu lời nói lúc trước của Cổ Ly Sinh rồi tùy tiện tìm tới, nếu người không gieo rắc lời đồn cho Quân Tà thì người ở phân viện Phục Linh như thế nào cũng được, nhưng người cũng không nên vì tâm tư hưng vinh của mình mà hăm hại người khác."

Phạm Cẩm nghĩ đến việc đồng cảm với Lý Từ Mộ, nhưng nhớ lại mọi việc Lý Từ Mộ làm, quả nhiên hần không thông cảm được.

Mặc dù tính tình của Quân Vô Tà lạnh lùng nhưng cũng rất có ý thức tự chủ, người bên ngoài vốn không thể chi phối được quyết định của nàng, nàng đủ kiên cường, cũng đủ độc lập.

Nhưng nếu chuyện như vậy xảy ra với đệ tử khác, chỉ sợ người đó đã sớm không ở lại học viện Phong Hoa nữa.

Rời khỏi học viện Phong Hoa chính là chặt đứt con đường tương lai phía trước, Lý Từ Mộ không ngừng gieo rắc lời đồn ở mọi nơi như vậy, có từng nghĩ tới sẽ đẩy người ta vào chỗ chết không?

Nói nhiều sẽ thành sự thật, từ xưa đến nay, người bị lời đồn vô căn cứ hại chết không phải là ít!

"Cái... Cái gì..." Lý Từ Mộ hoàn toàn tròn tròn mắt, có nằm mơ hần cũng không nghĩ đến sự thật này, thế nhưng chính là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 460: Bể Mặt Liên Hoàn Kiểu Thứ Nhất (7)

"Bây giờ người đã biết rồi đó, Quân Tà cho người một cơ hội như vậy, người vốn dĩ không vào được phân viện Phục Linh." Phạm Cẩm nhìn Lý Từ Mộ, trong mắt chứa nỗi xót xa.

Lý Từ Mộ mở miệng lớn, nửa ngày cũng không phát ra được một chữ.

Nhờ Quân Vô Tà hần mới có thể vào được phân viện Phục Linh, lại đi khắp nơi hăm hại Quân Vô Tà...

"Tiện đây cũng nói luôn, chiếc bình người vừa mới ném đi cũng là của Tiểu Tà Từ." Kiều Sở cười tủm tỉm bỏ sung.

Lý Từ Mộ đã cứng ngắc.

"Chuyện hạ thấp thương vị của người khác, tiểu tử ngươi thật đúng là thông thạo đó." Phi Yên liếc mắt một cái, dọa Lý Từ Mộ sợ muốn tè ra quần.

"Ta sai rồi... Ta sai rồi... Ta thực sự biết sai rồi... Cầu xin các người, đừng giết ta... Sau này các người nói gì, ta đều sẽ làm theo..." Tất cả tôn nghiêm và chỗ dựa đều bị tróc ra từng mảng. Lý Từ Mộ cảm giác giống như đang ngấm mình ở trong hồ lạnh lẽo, mỗi lỗ chân lông đều đang kêu gào sợ hãi.

Nhưng mà...

Quân Vô Tà lại không hề có ý định nghe hẳn giải thích, nằng nạnh nhìn Lý Từ Mộ giống như đang nhìn một người chết.

"Gọi giới linh của ngươi đến." Quân Vô Tà nói.

"Ta sai rồi, ta sai rồi..." Lý Từ Mộ sợ hãi, không ngừng giải thích.

Phi Yên nghe đến phát phiền, giáng một quyền nặng vào bụng Lý Từ Mộ!

"Phụt!"

Trong nháy mắt, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Lý Từ Mộ! Trong máu như kèm theo ít thịt nát.

Kiều Sở âm thầm nuốt nước miếng, từ nhỏ, toàn thân Phi Yên đã vô cùng có sức mạnh, một quyền này chẳng qua mới dùng ba phần lực mà đã làm mất nửa mạng của Lý Từ Mộ.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta gọi mà, ta gọi là được mà." Bị đánh đến lục phủ ngũ tạng sắp nứt, gương mặt Lý Từ Mộ đầy nước mắt nước mũi, trong nháy mắt bèn gọi giới linh của mình ra.

Tuy Lý Từ Mộ vô dụng, nhưng giới linh của hắn lại có cấp bậc không tồi.

Giới linh là một con sói màu trắng bạc xuất hiện trước mắt mọi người, trong nháy mắt Ngân Lang (*) được gọi ra, đáy mắt Lý Từ Mộ hiện lên một tia ác độc, Ngân Lang mạnh mẽ đi về phía Quân Vô Tà, mở miệng đầy máu ra, lập tức muốn cắn đứt yết hầu của Quân Vô Tà!

Nhưng trong khoảnh khắc đó, một tia sáng màu trắng trong tay Quân Vô Tà nổ tung ra, hào quang kia giống như một tia chớp trực tiếp nhắm về phía Ngân Lang!

"Hú ừ ừ!" Tiếng kêu thảm thiết của Ngân Lang vang lên rõ ràng.

Chỉ thấy một thiếu niên tuấn mỹ với sắc mặt ửng đỏ, một tay mang theo bầu rượu, một tay xách cổ Ngân Lang ở giữa không trung, trong đôi mắt mang theo men say, tràn ngập khinh thường.

"Hừ, nghĩ ta là gì vậy, chẳng qua là một con Ngân Lang cấp năm mà muốn đụng đến chủ nhân của ta, quả nhiên là chán sống rồi." Túy Liên hơi nhếch khóe miệng lên, trong đôi mắt khép hờ lộ ra sát ý lạnh lùng, hắn thu lấy năm ngón tay mạnh mẽ của Ngân Lang, Ngân Lang bèn điên cuồng giãy giụa lên, ngay cả gào cũng không gào được.

Thiếu niên áo trắng xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện khiến sắc mặt của Lý Từ Mộ thay đổi, hắn vốn trông chờ vào giới linh của mình để đấu lần cuối, nhưng không hề nghĩ đến Ngân Lang cấp năm của mình lại bị thiếu niên kia dùng một tay giữ chặt!

Hì vọng cuối cùng bị dập tắt, Lý Từ Mộ run rẩy nhìn Túy Liên, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"Tuyệt vọng rồi?" Quân Vô Tà giương mắt nhìn Lý Từ Mộ.

"Ta... Ta... Ta sai rồi... Ta không dám làm vậy nữa..." Bỏ mặc Ngân Lang của mình bị Túy Liên giữ, Lý Từ Mộ chỉ cảm thấy tai ương sắp kéo đến ngập đầu.

"Tiểu Hắc." Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

"Giết hắn."

Âm thanh của Quân Vô Tà cất lên, Hắc Miêu đang ghé vào vai nàng bỗng nhiên nhảy xuống, hóa thân thành hắc thú to lớn, mạnh mẽ tấn công về phía Lý Từ Mộ đang hét chói tai!

***

(*) Ngân Lang: sói bạc

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 461: Bể Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Nhất (8)

Trong nháy mắt hắc thú nhào tới, Hoa Dao và Kiều Sở bèn nhảy sang một bên, Lý Từ Mộ đang kêu rên, chưa nhìn rõ toàn bộ hắc thú thì đã trực tiếp gục trên mặt đất, miệng lớn đầy máu của hắc thú cắn lên cổ Lý Từ Mộ, chỉ nghe một tiếng "răng rắc" giòn vang, tiếng thét chói tai trở nên im lặng!

Máu tươi từ miệng hắc thú rơi xuống mặt đất, từng giọt từng giọt làm ẩm đất.

"Chỉ như vậy thôi sao?" Túy Liên dắt theo Ngân Lang, xoay người nhìn về phía Quân Vô Tà. Lý Từ Mộ đã chết, không bao lâu nữa thì Ngân Lang sẽ trở về giới u linh, nếu Quân Vô Tà muốn dùng Ngân Lang để phá bỏ linh lực thì phải nhanh chóng làm luôn.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, Túy Liên treo bầu rượu bên hông, một tay vòng qua eo của Quân Vô Tà, đi vài bước rồi nhảy lên trên cái cây cao nhất, rất nhanh đã biến mất trong những cành lá rậm rạp.

Hắc thú thả cổ của Lý Từ Mộ ra, ngồi dưới tàng cây, đầu lưỡi nhiễm máu tươi chậm rãi liếm chân trước của mình.

Mọi thứ xảy ra quá bất ngờ, Phạm Cẩm hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắc thú ngồi dưới tàng cây.

Hắn vẫn luôn nghĩ, giới linh của Quân Vô Tà chỉ là một con Hắc Miêu bình thường, không có năng lực chiến đấu gì, nhưng khi Hắc Miêu hóa thân thành con hắc thú, hắn lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người!

Giới Linh có thể tự do thay đổi hình dạng thuộc cấp mấy vậy? Hắn cũng không dám nghĩ.

Lúc này Phạm Cẩm mới ý thức được, hắn hoàn toàn không biết gì về Quân Vô Tà, sự mạnh mẽ của nàng, giới linh của nàng, y thuật bí hiểm của nàng...

"Tiểu Tà Từ muốn làm gì?" Kiều Sở ngẩng đầu nhìn lên cây, nhưng cũng không biết có phải Túy Liên cố ý hay không lại giấu Quân Vô Tà giỏi như vậy, không nhìn thấy chút bóng dáng nào.

Những người khác nhún vai, Quân Vô Tà làm gì họ cũng chẳng để ý.

"Sợ rồi sao?" Hoa Dao bước đến bên Phạm Cẩm, nhìn sắc mặt hơi trắng bệch của Phạm Cẩm bèn vỗ lên vai hắn.

Phạm Cẩm lắc đầu, ngồi một bên chẳng nói câu nào. Thi thể của Lý Từ Mộ gục dưới tàng cây, cổ đã bị hắc thú cắn đứt, một mảng máu và thịt không rõ, máu tươi chảy từ thi thể hắn xuống nhuộm đỏ đất dưới thân hắn.

"Thật sự sợ rồi à?" Kiều Sở ngậm bước đến bên cạnh chọc chọc Dung Nhã, âm thầm nhìn Phạm Cẩm mà nói thầm.

Dung Nhã cười nhạt, nói: "Nhìn thấy thỏ trắng bé nhỏ biến thân thành sói lớn, có lẽ trong lúc nhất thời không tiêu hóa được."

Tuổi của Quân Vô Tà và dáng người nhỏ xinh sẽ khiến người ta hiểu lầm nàng vô hại, nhưng trên thực tế, con thỏ bé nhỏ này lại ăn thịt người, ngay cả thú dữ cũng kém nàng.

Phản ứng của Phạm Cẩm quả thực là như vậy, hắn vẫn tự nghĩ mình có thân phận phải bảo vệ người khác, cũng nghĩ phải chăm sóc thật tốt cho Quân Vô Tà khi ở rừng Linh Vũ, nhưng... người được chăm sóc này dường như lại có bộ dáng mạnh mẽ hơn hắn.

Không nói đến tranh lĩnh của Quân Vô Tà, chỉ cần con hắc thú kia cũng đủ khiến người ta thét gào rồi, còn cả thiếu niên áo trắng xinh đẹp...

Lòng tự trọng của người bảo vệ - Phạm Cẩm đã bị thương chút ít rồi...

Đã nói rồi, để ta bảo vệ!

Trên cây, Túy Liên thả Quân Vô Tà trên hai chạc cây thô chắc, để Quân Vô Tà khoanh chân ngồi xuống, bản thân lại dắt Ngân Lang đang run rẩy đứng sang một bên.

Hôm qua, Quân Vô Tà đã chữa khỏi hoàn toàn Thương Ngự Tuyệt Liên, hôm nay mới có chỗ để Túy Liên trở tài.

"Cái này phải dùng thế nào?" Túy Liên lắc lắc Ngân Lang đang tròn trĩnh mắt ở trong tay, tuy hắn biết Quân Vô Tà muốn phá bỏ lĩnh lực phải chiếm đoạt giới linh, nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Quân Vô Tà lấy hộp Tụ Linh từ trong túi Càn Khôn ra, nhẹ nhàng xoay. Ngân Lang đang được Túy Liên giữ giống như bị một loại sức hút dẫn dắt, từ từ bị hấp thu vào trong quả cầu thủy tinh trong suốt sáng long lanh kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 462: Bể Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Nhất (9)

Quân Vô Tà lần đầu tiên đột phá đã hấp thụ được đẳng xà, nhưng lần hấp thụ này vô cùng khó khăn, lần này Quân Vô Tà đã chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa còn kêu Túy Liên bảo vệ bên cạnh.

Sau khi đóng hộp Tụ Linh lại Quân Vô Tà hít một hơi dài, giống như lần trước, chậm rãi quay chóp hộp Tụ Linh, nàng nhắm mắt lại, để hơi thở được lan rộng ra hấp thụ từng chút vào cơ thể.

Tuy nhiên lần hấp thụ này lại thuận lợi hơn rất nhiều so với lần trước, gần như không có bất kỳ sự khó chịu nào. Quân Vô Tà cảm nhận được toàn bộ sức mạnh Ngân Lang hấp thụ được đang dần lan tỏa trong người nàng, kiểu chưa xốt vì điều đó lại khiến người ta hưng phấn lạ thường.

Tất cả thuận lợi làm cho Quân Vô Tà trong quá trình hấp thụ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nàng lại không biết, Ngân Lang cấp năm này hoàn toàn không đẹp bằng con đẳng xà kia.

Lần hấp thụ đầu tiên chính là đẳng xà, nếu như không có Quân Vô Dược giúp đỡ bên cạnh, Quân Vô Tà tuyệt đối không thể hấp thụ hoàn toàn đẳng xà. Mà Quân Vô Tà đã hấp thụ đẳng xà rồi lại đi nạp thêm một con giới linh cấp năm thì đã là chuyện khá nhẹ nhàng.

Chỉ trong một canh giờ, Quân Vô Tà đã hấp thụ hoàn toàn con Ngân Lang kia, mà theo đó, một luồng sáng màu vàng đột nhiên phát ra từ trong người của nàng, luồng sáng mạnh phát ra đó xuyên qua cành lá rậm rạp, bắn ra!

Đám người Kiều Sở đang chờ dưới gốc cây đột nhiên cảm nhận được một nguồn lĩnh lực đập chồm, lúc này bọn họ ngẩng đầu lên thì thấy một tia sáng màu vàng xuyên qua lá cây, ai nấy đều ngây ngẩn cả người.

"Hoàng linh... Tiểu Tà Từ đã đột phá được hoàng linh nhanh như vậy!" Kiều Sở tròn tròn hai mắt nhìn, nếu hắn nhớ không lầm năm nay Quân Vô Tà chưa đến mười bốn tuổi, giới linh này mới tỉnh lại chưa lâu đã có thể đột phá hoàng linh?

Tuy bọn người Kiều Sở có thể sở hữu sức mạnh của từ linh nhưng chẳng qua chỉ là tạm thời, bọn họ dùng cách nào đó của Trung Tam Giới mới có thể thu được sức mạnh từ linh trong thời gian ngắn, mà tốc độ thăng cấp trong trạng thái biến đổi kiểu này của Quân Vô Tà thực sự khiến người ta được mở mang tầm mắt.

Tranh linh mười bốn tuổi đã khiến người ta trở mắt đứng nhìn, nếu để cho người ta biết Quân Vô Tà đã đạt tới hoàng linh..

Kiều Sở âm thầm nuốt nước miếng, vô thức nhìn về phía “người bình thường” Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm kinh ngạc miệng hơi mở, đứng như trời trồng, ngẩng đầu nhìn lên cây đại thụ, ánh mắt vô cùng sùng sốt.

Tư chất của Phạm Cẩm không tệ, mười bảy tuổi đột phá được hoàng linh đã coi như là bán linh khó có được. Vậy mà Quân Vô Tà nhỏ hơn hẳn mấy tuổi lại có linh lực ngang ngửa với hắn, trong khi giới linh vừa mới tỉnh lại chưa lâu, đây nào phải thiên tài? Đúng là yêu quái mà!

Phạm Cẩm tự cảm thấy lòng tự tin của mình bị một trận đá kích lớn!

Một lát sau, Túy Liên ôm Quân Vô Tà nhảy từ trên cây xuống, tà áo trắng tung bay như một vị thần.

Tuy Túy Liên và Quân Vô Tà đã quay lại nhưng không thấy tấm hơi Ngân Lang bị Túy Liên xách lên đâu, bọn người Kiêu Sở tính toán thời gian, nghi ngờ có phải con Ngân Lang kia đã quay về nơi nó đến hay không, cũng không suy nghĩ nhiều.

“Chuyện này nên xử lý như thế nào?” Kiêu Sở đã đá thi thể Lý Từ Mộ, đám thiếu niên kia đã thấy Lý Từ Mộ đi cùng Phạm Cẩm và Quân Vô Tà, nếu để người ta phát hiện hắn chết ở đây e là không dễ trả lời.

“Không cần lo.” Quân Vô Tà thân nhiên nhìn lướt qua khuôn mặt chết không nhắm mắt của Lý Từ Mộ, bình tĩnh nói: “Đến săn bắt linh thú sẽ luôn có vài người bị linh thú giết ngược.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 463: Tầm Quan Trọng Của Việc Tổ Vẽ Đáng Yêu (1)

Kiều Sở bỗng nhiên tỉnh ngộ, vì sao Quân Vô Tà lại muốn để hắc thú cắn chết Lý Từ Mộ, thì ra ngay từ đầu nàng đã có ý định như vậy.

Quả thực, trong rừng rậm Linh Vũ thường có đệ tử bị linh thú tập kích, nếu như tránh không kịp, nơi nào cũng có người bỏ mạng.

Xem ra trong mắt người khác đội bọn họ quả thực vô cùng yếu đuối, người duy nhất có thể coi là mạnh cũng chỉ có một người là Phạm Cẩm, tuy nhiên một mình Phạm Cẩm lại không thể nào bảo vệ để không ai bị thương.

Vậy thì việc Lý Từ Mộ chết cũng là lẽ đương nhiên rồi.

“Thâm độc, quá thâm độc.” Kiêu Sở quỳ lạy hoàn toàn trước tâm kế của Quân Vô Tà, chỉ e từ lúc nàng bắt đầu thu nhận Lý Từ Mộ, trong đầu nàng cũng đã có hết thảy những an bài này.

Quân Vô Tà thân nhiên liếc nhìn Kiêu Sở, không nói một lời.

Điều mà nàng quan tâm hơn cả chính là việc đột phá linh lực của mình, trước lúc hấp thụ con Ngân Lang kia nàng đã dừng lại trên đỉnh của tranh linh hồi lâu, trong khoảng thời gian này nàng vẫn không ngừng hấp thụ linh lực, nhưng cấp bậc lại không hề tăng lên. Mà lần đột phá này lại khiến linh lực nàng kìm nén trước đây hoàn toàn bộc phát, cùng lúc đột phá hoàng linh thậm chí nàng còn cảm nhận được bản thân cách lực linh không còn xa.

Tốc độ tu luyện kiêu này đúng là có chút lạ thường.

Quân Vô Tà thầm nắm chặt hộp Tụ Linh trong tay mình, nếu có thể nàng không ngại cướp đoạt thêm một con giới linh trong ngày săn bắt giới linh lần này.

Mọi người không biết suy nghĩ của Quân Vô Tà, nói một lúc liền bắt đầu lên đường.

Ban ngày rừng rậm Linh Vũ khá giống buổi tối, nên đi đứng cẩn thận, phần lớn biểu thị trên bản đồ có thể tìm được, mấy người đi phía trước ung dung lạ thường, thỉnh thoảng xuất hiện mấy con linh thú cấp thấp cũng bị đám người Kiêu Sở oanh tạc mà chết không toàn thây.

Phạm Cẩm đứng là hết cách với cái đội này, lúc đầu hắn cho rằng có tên tiểu biến thái Quân Vô Tà này trong đội cũng đã vô cùng ghê gớm rồi, nhưng đi chưa được bao lâu hắn liền thấy được thực lực của đám người Kiêu Sở, hắn dám khẳng định mấy tên thiếu niên này không có người nào ở dưới thực lực của hắn.

Đường đường xếp thứ tư ở đại hội Đấu Linh của học viện Phong Hoa lại không ngừng kinh ngạc trước mặt vài tên đệ tử của phân bộ, quả thật khiến chính Phạm Cẩm cũng dờ khóc dờ cười.

Trên đường truy sát linh thú, hành động của mấy người hết sức nhanh chóng, bọn họ đã nghỉ chân ở bên hồ trước buổi trưa.

“Gọi gấu Âm Dương với rắn hai đầu ra đây.” Vừa mới đặt chân, Quân Vô Tà liền nói với Hoa Dao và Kiêu Sở.

Trong lúc Quân Vô Tà làm Lý Từ Mộ kinh hãi, đám người Kiêu Sở đã để ý thấy nàng có thể chữa trị vết thương của gấu Âm Dương. Quân Vô Tà vừa nói xong, hai người liền lập tức triệu hồi giới linh của mình.

Gấu Âm Dương vì đã từng tiếp nhận một lần trị liệu của Quân Vô Tà nên đã khá hơn rất nhiều so với rắn hai đầu về mặt tinh thần. Không biết có phải lần chữa trị trước của nàng đã ảnh hưởng đến gấu Âm Dương hay không mà vừa mới được gọi ra, gấu Âm Dương đã vung về đi đến trước mặt Quân Vô Tà, thân thể cao lớn như một quả núi nhỏ gầm lên một tiếng rồi ngồi phịch xuống đất, giọng móng vuốt lông lá chắn trước mặt Quân Vô Tà.

Chỉ trong nháy mắt, mặt Kiêu Sở đã ửng đỏ.

“Chết tiệt! Tên mập chết bầm này không biết xấu hổ một chút sao! Lại có thể chủ động đi lấy lòng người khác ngoài ta ra! Đúng là quá xấu hổ!” Người ngoài không biết nhưng Kiều Sở lại hiểu rất rõ cảm xúc của gấu Âm Dương, rõ ràng là gấu Âm Dương đang xin Quân Vô Tà trị liệu, móng vuốt đưa ra kia rõ ràng là đang làm trao đổi với nàng!

Ta cho ngươi sờ, ngươi làm cho ta nhanh khỏi lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 464: Tầm Quan Trọng Của Việc Tỏ Vẻ Đáng Yêu (2)

Đúng là Kiều Sở không còn mặt mũi nào nhìn Quân Vô Tà nữa, giới linh của mình lại có thể làm ra những hành động “nhục mắt nước” đến như vậy, cũng may gấu Âm Dương không biết nói, bằng không nếu như nói ra hoạt động tâm lý của nó, Kiều Sở chỉ còn nước đập đầu tự tử ở bên hồ.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, nhìn gấu Âm Dương đang cúi đầu giờ móng vuốt nhìn nàng, đôi mắt lạnh tanh neho neho lại, vươn tay đẩy móng vuốt gấu Âm Dương ra.

“Ồ.” Gấu Âm Dương to lớn phát ra tiếng gầm nhẹ tội nghiệp, ôm móng vuốt bị đẩy ra về mặt âm ức nhìn Quân Vô Tà.

“Rắn hai đầu nghiêm trọng hơn ngươi, nó trước.” Quân Vô Tà nghiêm mặt nói với gấu Âm Dương.

Gấu Âm Dương quay đầu nhìn rắn hai đầu vẫn không nhúc nhích bò rạp trên đất, tinh thần uể oải, lại quay ra nhìn nhìn Quân Vô Tà, rồi mới cố gắng nhúc nhích móng vuốt trên mặt đất. Nó vạch đất vươn hai cái móng vuốt to mập kéo rắn hai đầu tới trước mặt Quân Vô Tà, lắc móng một cái rồi ngồi phía sau Quân Vô Tà, dang hai cái chân sang hai bên Quân Vô Tà.

May mà thể tích của gấu Âm Dương khá lớn, khoảng cách giữa hai móng vuốt của nó cũng đủ thừa ra.

Kiều Sở đã không đành lòng thấy bộ dạng ngu xuẩn của giới linh của mình, hấn che ngực quay đầu lại, tựa vào vai Phi Yên, vô cùng đau đớn.

“Ta có thể yêu cầu đổi giới linh không? Thực sự là quá ngu rồi... Nhà ta không thể cứ mất mặt như thế được!”

Còn nhớ rõ khi phách uy vũ của gấu Âm Dương “hùng bá một phương” nhà hấn, hấn làm thế nào cũng không liên hệ được con gấu mập đang tỏ vẻ đáng yêu ngồi đằng sau với giới linh khi phách của mình.

Giới linh là thể linh hồn, sau khi bị thương tuy không đau nhức xương cốt giống người, nhưng sau khi bị thương nặng chúng sẽ cảm thấy vô cùng suy yếu và khó chịu, loại đau đớn linh hồn này thì không tài nào nói bằng lời được, kể từ khi biết Quân Vô Tà sờ sờ nó sẽ làm nó cảm thấy rất thoải mái, sau khi linh hồn dần dần hồi phục liền nhớ đến tiêu nha đầu có thể khiến nó nhanh chóng khỏe lại.

Quân Vô Tà không thêm đề ý đến con gấu tròn xoe đang tỏ vẻ đáng yêu kia mà giờ tay để linh lực dòn vào bàn tay, từng chút một đi vào người của rắn hai đầu, khiến cho linh hồn thiếu hụt của nó từ từ được hồi phục.

Hồi phục linh hồn nói thì đơn giản nhưng cũng hết sức phức tạp, chính xác mà nói, linh hồn là một mảnh hư vô, sau khi bị thương sẽ trở nên suy yếu, muốn từ từ lấp đầy những phần thiếu hụt bắt buộc phải có sức chịu đựng và tinh thần nhất định, linh lực dòn vào trong cơ thể giới linh không được quá yếu, bằng không sẽ không thể chữa trị bất kỳ thương tổn nào, sẽ chỉ tạo thành dòng chảy không có gì đáng kể, cũng không thể quá mạnh, nếu không linh lực sẽ trực tiếp tổn thương linh hồn của giới linh.

Trong thời gian dài chữa trị, Quân Vô Tà phải đảm bảo cho linh lực liên tục không ngừng vận chuyển, mà phải là tốc độ đều đặn không gián đoạn.

Công phu tinh tế tầm này, đối với Quân Vô Tà mà nói rất thành thạo, mà nàng phát hiện từ sau khi nàng đột phá linh lực, linh lực có thể sử dụng cũng trở lên mạnh mẽ hơn nhiều, mặc dù không có cách nào chữa trị cho rắn hai đầu và gấu Âm Dương bằng một lần duy nhất, nhưng cũng có thể rút ngắn tốc độ trị liệu toàn thân. Vết thương của rắn hai đầu và gấu Âm Dương nhẹ hơn Thương Ngự Tuyệt Liên một chút, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, lúc kết thúc ngày săn bắt giới linh Quân Vô Tà sẽ có thể làm cho hai con giới linh này khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Quân Vô Tà lặng lẽ trị liệu cho rắn hai đầu, mà những người khác thì yên tĩnh ngồi một bên, không dám lên trước làm phiền, ngay cả Kiều Sở vô cùng xấu hổ đối với hành vi tỏ ra đáng yêu của giới linh nhà mình cũng yên lặng nuốt chửng một bụng nước miếng, ngoan ngoãn ngồi xồm ở một bên, vừa gặm lương khô vừa chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 465: Tầm Quan Trọng Của Việc Tỏ Vẻ Đáng Yêu (3)

Sau khi Quân Vô Tà trị liệu cho rắn hai đầu xong, tình trạng của nó rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp, hai cái đầu rũ xuống cuối cùng cũng có sức ngẩng lên.

Làm xong tất cả, Quân Vô Tà ngã thẳng về phía sau.

Nhìn nàng ngã xuống, đám người Kiều Sở đang ngồi bên cạnh vội giật mình lao về phía Quân Vô Tà, sợ nàng liên tiếp chữa trị cho hai con giới linh kia mà tiêu hao quá nhiều.

Nhưng bọn họ chưa kịp đụng tới người nàng.

Quân Vô Tà đã phủ một tiếng, tựa lên cái bụng đầy lông lá, thân thể nhỏ nhắn được Cồn Cồn đầy lông đỡ lấy, Quân Vô Tà thỏa mãn thờ dài.

Đám người đang xông tới chỉ có thể co quắp thu chân lại.

Cảm tưởng Quân Vô Tà không phải tiêu hao linh lực, mà là đang hưởng thụ cái bụng mềm mại của Côn Côn..

Nhận thức này khiến đám người vừa rồi nhìn thấy đáng về sát phạt quyết đoán của Quân Vô Tà có một cảm giác nhầm lẫn kì diệu.

“Ô?” Côn Côn cúi đầu, nhìn Quân Vô Tà đang nằm úp cọ cọ vào bụng mình, lơ mơ nghiêng cái đầu to sang một bên

“Đợi lát nữa lại chữa.” Quân Vô Tà vỗ bụng Côn Côn, dụi cả người vào bộ lông lòa xòa kia, tuy nhiên nàng cũng lại đứng lên rất nhanh, nhìn chăm chăm đám lông trên bụng Côn Côn, khẽ nhú mảy.

“Sờ không thích nữa rồi.” Quân Vô Tà nhú mảy lấm bầm.

“Ô...” Dường như cảm nhận được mình bị chê, Côn Côn buồn bã vò vò đám lông trên bụng mình, ý là muốn chúng mềm mại hơn một chút.

Quân Vô Tà hé mắt, giờ tay lên dồn linh lực vào tay, đặt lên bụng Côn Côn, chỗ da còn hơi nhăn nheo lập tức trở nên trơn tru mềm mịn. Quân Vô Tà lúc này mới hài lòng thu tay về, phủ một cái rồi lại nhào tới đồng lông mềm mại vừa mới hồi phục bình thường kia.

Hắc Miêu đã sớm quen với thói quen cuồn lông của chủ nhân, thân nhiên nhảy lên vai của Côn Côn, dùng móng vuốt xoa xao đám lông trên đỉnh đầu của nó, tìm một chỗ thoải mái rồi ngủ.

Phi Yên quay lại ngồi bên hồ cười mỉm, quay đầu nhìn về phía Kiều Sớ nói: “Ta thấy Côn Côn nhà huynh lại có thêm một loại kỹ năng rồi.”

“Cái gì?” Kiều Sớ hỏi.

“Làm cho Tiểu Tà Từ hài lòng.” Phi Yên cười lớn.

Tiểu nha đầu Quân Vô Tà này suốt ngày ôm khuôn mặt lạnh như băng, khó mà thấy được bộ dạng giống thiếu nữ bình thường của nàng, thật là may, Côn Côn đã “hy sinh nhan sắc” mới khiến bọn họ tận mắt thấy tất cả những điều này.

Mặt Kiều Sớ xoẹt một cái đã đỏ ửng lườm Phi Yên, lén bò lên ngồi xuống bên Phạm Cẩm.

“Mấy tên khốn kiếp này, chả ai bình thường, ta thấy nguoi là bình thường nhất đấy.” Kiều Sớ bị đám bạn tốt đã kích một trận, đến chỗ Phạm Cẩm tìm kiếm sự an ủi.

Khóe miệng Phạm Cẩm hơi giật giật, trong lòng nghĩ: Thực ra nguoi cũng không bình thường giống vậy được không!

Tuy Côn Côn và rắn hai đầu vẫn còn có thương tích nhưng xem thể tích và khí thở ra của chúng có thể chắc chắn, cấp bậc giới linh của hai con này tuyệt đối rất cao! Thậm chí còn cao hơn bất kỳ một con giới linh nào mà Phạm Cẩm đã từng gặp trước đó.

Một đám thiếu niên của phân bộ, thực lực hoàn toàn đánh thắng người xếp thứ tư bản bộ chính là hần, giới linh còn mạnh hơn làm cho giới linh của chính hần cũng nổi lên một lòng kính nể.

Mấy thiếu niên Quân Vô Tà tìm đến này rốt cuộc là quái vật nhảy ra từ tảng đá nào?

Tại sao lại giống nàng, đều biến thái như vậy!

Lòng tự tin mạnh mẽ của Phạm Cẩm từ lâu đã vỡ vụn trước đám người Kiều Sớ, hần đột nhiên cảm thấy bọn thiếu niên trước kia cười nhạo khi hần vào rừng rậm đáng thương biết bao, không phải hần dẫn theo vài đứa con ghê mà là dẫn theo mấy quái vật có sức chiến đấu bùng nổ, có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 466: Tầm Quan Trọng Của Việc Tỏ Vẻ Đáng Yêu (4)

Mấy ngày liền đám người Quân Vô Tà càn quét khắp nơi trong rừng Linh Vũ, linh thạch tích lũy trong túi càn khôn càng ngày càng nhiều, tuy đều là tiểu linh thạch đào trên thân linh thú cấp thấp nhưng vẫn tích tiểu thành đại.

Trong vài ngày này, bọn họ cũng gặp thoáng qua mấy tiểu đội khác trong rừng rậm, thế nhưng phần lớn đều là đội của phân bộ, lúc nhìn thấy bọn người Quân Vô Tà, những thiếu niên trong đội đó ít nhiều đều có ánh mắt lo lắng.

Mục đích sát hạch chính trong ngày săn linh chính là số lượng linh thạch mỗi người nắm trong tay khi kết thúc. Một vài đội mạnh ngoại trừ tự mình truy sát linh thú còn quay ra cướp đoạt một số linh thạch trong tay đội yếu, mà trong đó thường bị chiếm có nhất chính là mấy đội của phân bộ kia. Thực lực bọn hần còn kém rất rất xa thực lực của đội ở bản bộ, chỉ có thể y vào số người đi vây bắt một vài linh thú cấp thấp. Thường thì linh thạch lấy được sau khi truy sát linh thú vẫn không đủ chia cho người trong chính đội bọn họ. Thế nhưng chỉ cần vô tình gặp đội của bản bộ dường như không kịp suy nghĩ đã bị cướp đi.

Thế cho nên, những đệ tử của phân bộ lúc nhìn thấy đội của bản bộ còn chạy thoát nhanh hơn so với thấy linh thú.

Nhưng thật ra những đội của bản bộ sau khi nhìn thấy Phạm Cẩm liền vội vã rời đi, mặc dù muốn hạ thủ cướp đoạt của đội thoát nhìn là “đội yếu nhất”, nhưng cũng bởi vì Phạm Cẩm ở đó nên không dám tùy ý hạ thủ.

“Ai cũng bảo rừng Linh Vũ này đâu đâu cũng là nguy hiểm, sao ta lại thấy có chút buồn chán nhỉ?” Kiều Sớ gác hai tay ở sau gáy, quen miệng ngậm một cọng cỏ xanh, vật vờ lác lác đi sau cùng của đội.

Mấy ngày liền không có việc gì làm, ngoại trừ việc bắt nạt những linh thú sức chiến đấu chỉ ở cấp năm thì chẳng có bất kỳ việc gì có thể làm.

Phạm Cẩm quay đầu nhìn thoáng qua Kiều Sờ, trải qua mấy ngày ở chung này, nội tâm hắn đã vỡ tan chết lặng rồi.

Sau khi tận mắt chứng kiến sức chiến đấu của đám người Kiều Sờ, hắn giật mình cảm thấy cho dù là để mười người đứng đầu đại hội Đấu Linh ở học viện Phong Hoa vào trong đội, chỉ sợ sức chiến đấu cũng không hơn gì thế này.

Những điều đó làm cho các đệ tử khác nghe tin đã sợ mất mặt, linh thú không ngừng chiến đấu đứng trước mặt mấy này vị cũng thành cừu con đội làm thịt.

Chứ đừng nhắc tới...

Phạm Cẩm yên lặng lướt mắt sang gấu Âm Dương thân hình khổng lồ - Cồn Cồn.

Từ sau khi Quân Vô Tà chữa trị cho Cồn Cồn, Kiều Sờ cũng không còn có cơ hội gọi Cồn Cồn đi nữa rồi, chỉ cần hắn có ý đồ như vậy, việc đầu tiên Cồn Cồn làm sẽ là chạy một mạch như điên đến trước mặt Quân Vô Tà, cuộn tròn thân hình đầy lông lá lại, nằm ngửa trước mặt Quân Vô Tà, để nàng sờ sờ...

Sau đó...

Chỉ cần một ánh mắt của Quân Vô Tà, Kiều Sờ cũng chỉ có thể gạt lệ tiếp tục để giới linh của mình ở ngoài mặt mặt mà thôi.

Bây giờ thì tốt rồi, Cồn Cồn dứt khoát biến thành phương tiện thay thế đi bộ của Quân Vô Tà, cứ thế công Quân Vô Tà trên vai của nó, bước hai cái chân ngắn hỏn hỏn đi theo mọi người phía trước.

Có một con giới linh khổng lồ như Cồn Cồn trấn giữ, linh thú cấp thấp bên trong khu vực rừng Linh Vũ này chưa kịp thấy đội của bọn Quân Vô Tà cũng đã bị khí phách của Cồn Cồn làm cho sợ tè ra quần, chạy thoát như thỏ để không còn thấy bóng.

Cả ngày hôm nay, bọn họ không tài nào nhìn thấy một con linh thú cấp thấp ở đây, Kiều Sờ cảm thấy mình quả thực phải buồn rầu đi gặm móng vuốt của linh thú nhà mình rồi.

Quân Vô Tà ngồi trên vai Cồn Cồn hưởng thụ cảm giác được đám lông rối bù bao quanh, đột nhiên mắt nàng hơi nheo lại, một mùi máu tươi khiến nàng cảm ghét xen lẫn trong gió mát xẹt qua!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 467: Bề Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Hai (1)

Quân Vô Tà ngồi trên bả vai Cồn Cồn đang mê man chìm đắm trong cảm giác được lớp lông nhung bao bọc thì đột nhiên đuôi mắt của nàng khẽ nheo lại, một mùi máu tươi xen lẫn với luồng gió mát khiến nàng cảm ghét!

“Dừng lại!” Quân Vô Tà đột nhiên lên tiếng.

Đội ngũ lập tức dừng lại.

“Sao vậy?” Phạm Cẩm ngẩng mặt lên nhìn Cồn Cồn đang ngồi trên vai Quân Vô Tà.

“Có mùi máu!” Quân Vô Tà khẽ nhíu mày.

“Là linh thú à?” Kiều Sờ hít ngửi xung quanh nhưng cũng không phát hiện được mùi máu đến từ đâu, đành phải bỏ cuộc.

“Là người.” Quân Vô Tà nheo mắt, mùi rất nhẹ, nếu không phải bọn họ cứ theo hướng gió mà chạy thì mùi vị này tuyệt đối sẽ không chỉ bay về phía người nàng như vậy, bởi nếu xuôi theo mùi hương gió thổi tới thì giữa nàng với bọn họ hẳn phải có một chút khoảng cách. Quân Vô Tà ngẩng đầu lên, hướng về phía phát ra mùi máu kia, lúc này bọn họ đã chạy đến sát khu vực biên giới về trên bản đồ, nếu như tiếp tục đi nữa thì sẽ vượt ra khỏi phạm vi an toàn mà học viện Phong Hoa quy định.

Kiều Sờ và những người kia nhìn theo hướng Quân Vô Tà đang nhìn, chỗ đó cây cối rậm rạp hơn nhiều những nơi bọn họ vừa đi qua, mỗi một thân cây hầu như phải cao đến hơn mười thước, như muốn che chở cho toàn bộ khu vực ở bên trong. Bọn họ đứng ở bên ngoài căn bản không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì, hoàn toàn bị đám cây cối rậm rạp kia che khuất.

“Từ phía đó tới à?” Kiều Sờ hỏi.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

“Đi xem thử không?” Kiều Sờ có chút nóng lòng muốn đi xem, những khu vực mà học viện Phong Hoa vẽ trên bản đồ này toàn là linh thú cấp thấp, đối với bọn họ mà nói căn bản không có bất cứ tính khiêu chiến nào, cũng không mang lại cho họ bất kỳ thách thức nào. Bây giờ, vì lý do của Cồn Cồn mà ngay cả mặt mũi linh thú cấp thấp thế nào cũng không thấy, cứ như vậy mà đi nữa, Kiều Sờ cảm thấy như muốn phát điên rồi.

Quân Vô Tà nhìn sang Phạm Cẩm, thực ra nàng không nhất thiết phải đến rừng Linh Vũ này, chẳng qua là muốn chủ động đi liệt sát linh thú để đạt được mục đích mà thôi.

Phạm Cẩm trầm mặc một lát, nói: “Khu vực kia là trung tâm của rừng Linh Vũ này, bên trong không chỉ có linh thú bậc trung hay linh thú cao cấp mà ngay cả linh thú cấp linh chủ (*) cũng có, các ngươi nhất định phải vào đó sao?”

“Linh thú cấp linh chủ?”

“Nghe nói thực lực của linh thú cấp linh chủ cực kỳ mạnh, ngay cả khi nó chỉ có từ linh để đấu lại thì cũng khiến con người chỉ có nước mà tháo chạy, thế nên cho đến nay vẫn chưa ai có thể liệt sát thành công linh thú cấp linh chủ!” Lúc Phạm Cẩm nói đến linh thú cấp linh chủ, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác sợ hãi và kính phục.

Linh thú cấp linh chủ, đây chính là cấp bậc mà không ai có gan động vào.

Kiều Sở vốn dĩ có chút nóng lòng muốn thử, nghe Phạm Cẩm nói xong liền lập tức trở về thực tại.

Mấy người bọn họ tuy rằng có thể lợi dụng một ít phương pháp đặc biệt, tăng cường linh lực tự thân để đạt được tử linh, nhưng có rất nhiều thứ bọn họ phải làm mà thời gian lại chỉ vùn vụt có mấy ngày, bọn họ sẽ phải tiêu hao thể lực rất nhiều, nếu ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn được thì bọn họ kiên quyết sẽ không làm.

“Ài, hay là chúng ta đến chỗ khác xem đi.” Kiều Sở thức thời mở miệng, mặc dù không biết linh thú cấp linh chủ có thực sự ghê gớm như những gì Phạm Cẩm vừa nói hay không, nhưng dù sao hắn cũng không muốn ở lại đây lãng phí thêm một chút sức lực nào nữa.

Quân Vô Tà chăm chú nhìn vào khu rừng trước mặt, nhưng đúng lúc nàng định thu tầm mắt quay người bỏ đi thì một bóng người toàn thân đầy máu chạt vạt lao ra khỏi vùng rừng rậm kia, nhìn kỹ trang phục máu me khắp người hắn mới biết hóa ra đó là đệ tử của học viện Phong Hoa!

Người kia vẻ mặt hoảng sợ chạy trốn, miệng hắn không ngừng gào thét, ngay sau đó hắn lao một vòng về phía đám người Phạm Cẩm đang đứng.

Có lẽ là do quá sức kinh hãi nên thiếu niên kia vừa nhìn thấy đám Phạm Cẩm mặc đồng phục của học viện Phong Hoa liền lao ngay đến, ra sức kêu gào.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Giống như bắt được cọng rơm cuối cùng, thiếu niên kia quỳ sụp xuống đất, nắm chặt vạt áo của Phạm Cẩm gào khóc kêu cứu.

***

(*) Linh chủ: tức lãnh chúa, ý nói cấp bậc cao nhất

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 468: Bề Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Hai (2)

Thiếu niên kia toàn thân rách tươm, ở lưng hắn có một vết thương sâu hoắm đến mức nhìn thấy cả xương khiến người khác nhìn thôi cũng phải giật mình. Khắp người hắn là những vết thương chằng chịt không đếm xuể, gương mặt thì nhợt nhạt khiến người ta nhìn vào thôi cũng đủ sợ khiếp vía.

Hướng mà thiếu niên kia chạy ra cũng không nằm trong phạm vi bản đồ của học viện Phong Hoa, về lý mà nói, chắc hắn sẽ không có nhóm học sinh nào đến đó.

“Tại sao lại thế này?” Phạm Cẩm nhắc một tay hắn lên, thiếu niên kia sợ mất mặt, toàn thân không ngừng run rẩy bầy, lắp bắp nói: “Linh thú... là linh thú... Chỗ đó có linh thú! To lắm! To lắm!” Thiếu niên kia này giờ vẫn khóc lóc thảm thiết, bây giờ mới kịp nhận ra người đang ở trước mắt hắn chính là Phạm Cẩm, trong phút chốc hắn bình tĩnh lại, tỏ vẻ cầu khẩn nói: “Phạm sư huynh, cứu ta, mau cứu ta với!”

“Còn có ai khác ở trong đó không?” Phạm Cẩm chau mày, vùng đất trong rừng rậm này luôn là nơi mà người ngoài không dám đặt chân tới, thiếu niên này rốt cuộc là vì cái gì mà dám xông vào?

“Có... Còn có... còn có rất nhiều người... Phạm sư huynh người phải mau đi cứu bọn họ.” Thiếu niên kia vừa khóc vừa nói.

Quân Vô Tà lăng lẳng nhìn thiếu niên đang quỳ sụp xuống đất, vẻ mặt không chút dao động.

Phạm Cẩm quay đầu nhìn về phía Quân Vô Tà, lúc này hắn mới theo bản năng bắt đầu hỏi ý kiến của nàng, bởi lẽ rốt cuộc những thiếu niên kia đã gặp phải loại linh thú gì bọn họ không thể biết được, mà bên trong khu vực kia lại có thể ẩn chứa cả linh thú cấp linh chủ cực kỳ mạnh, ngay cả bọn họ có thể chống lại được hay không còn chưa dám chắc chứ đừng nói đến có thể cứu được người ra khỏi đó hay không.

Có nên cứu hay không đây?

“Phạm sư huynh muốn cứu bọn họ?” Quân Vô Tà đột nhiên mở miệng hỏi.

Phạm Cẩm do dự một lúc rồi khẽ gật đầu: “Dù sao họ cũng là người của học viện.” Bàn tay nhuộm đầy máu của thiếu niên kia vẫn còn gắt gao bám chặt trên người hắn, vết máu nóng hổi đó xuyên qua quần áo, truyền đến cảm giác vô cùng rõ rệt.

Quân Vô Tà không lập tức mở miệng, chỉ là từ trên cao nhìn xuống thiếu niên đang cầu cứu kia, một lát sau mới chậm rãi nói: “Nếu gặp phải nguy hiểm, vì sao không phát tín hiệu?”

Trước khi đi vào rừng rậm Linh Vũ, trên người mỗi đệ tử đều đã được trang bị hai quả tín hiệu cầu cứu, chính là để phòng khi bất trắc.

Thiếu niên kia lúc này mới dám ngẩng đầu lên, nhìn gấu Âm Dương to lớn trước mắt, cả người hắn ngẩn ra, đáy mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, thế nhưng rất nhanh liền khôi phục lại sự bình tĩnh, nói: “Bởi vì trong đó cây cối quá rậm rạp, chúng ta căn bản không thể phát ra tín hiệu cầu cứu.” Dứt lời thiếu niên kia lấy từ trong ngực ra hai quả đạn tín hiệu đã được sử dụng.”

Ở những khu vực cây cối cao lớn và dày đặc như vậy, đạn tín hiệu đều bị che lấp, bởi đạn tín hiệu mà học viện Phong Hoa chuẩn bị cho các đệ tử đều là để dùng ở các khu vực có trên bản đồ, những nơi đó cây tuy rậm rạp nhưng lại thấp, sẽ không xảy ra tình huống bị vật chắn. Nhưng nếu đến gần trung tâm của khu rừng thì tình huống như vậy xuất hiện cũng không có gì bất ngờ.

Quân Vô Tà do dự nhìn vào ánh mắt yếu ớt của thiếu niên kia, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào những vết máu trên người hắn, sau đó thu lại tầm mắt, thản nhiên mở miệng nói: “Vậy thì đi thôi.”

Những lời vừa rồi của Quân Vô Tà khiến cho Phạm Cẩm thở phào nhẹ nhõm, nhưng thực ra đám người Kiều Sở đang ngồi một bên nhìn nhau, tựa như đang muốn nói điều gì đó nhưng tuyệt nhiên không thấy bọn họ hề răng nửa lời.

“Đây là đạn tín hiệu của ta, bây giờ bọn ta sẽ vào trong cứu người, đợi khi nào cần người chỉ cần kéo nó ra, các đạo sư nghe thấy sẽ chạy đến đây rất nhanh thôi.” Phạm Cẩm giao lại được phẩm và đạn tín hiệu trên người cho thiếu niên kia, cẩn thận dặn dò.

Thiếu niên kia lập tức cảm kích gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 469: Bể Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Hai (3)

Cứu người như chữa cháy, Phạm Cẩm không dám chậm trễ một chút nào, ngay lập tức cùng Quân Vô Tà và đám Kiều Sở chạy vào bên trong khu vực đầy nguy hiểm lần chết chóc kia.

Trong lúc Phi Yên đi ngang qua tên đệ tử bị thương kia, hần thoáng dừng lại một chút, quay đầu nhìn hần ta đang ngồi bên gốc cây thờ hồn hèn, thấy Phi Yên nhìn mình chăm chăm, mặt tên thiếu niên trong phút chốc cứng đờ.

“Thật may, người cũng là người của phân bộ.” Phi Yên cười híp mắt chỉ vào ngọc bài đại diện cho phân bộ ở trước ngực hần. Thiếu niên kia khẽ thờ phào nhẹ nhõm, yếu ớt gật đầu cười.

Phi Yên không nói thêm gì nữa, lập tức lao nhanh về phía đám người Hoa Dao đang đi ở phía trước.

“Tiểu Tà Từ lần này lại định chơi trò gì nữa đây?” Phi Yên lặng lẽ chạy đến bên cạnh Dung Nhã, Dung Nhã liếc nhìn sang Phi Yên, đưa ngón tay đặt lên môi ý bảo hần im lặng, trong đáy mắt ý cười càng đậm.

Đợi đến khi Quân Vô Tà và đám người đã vào trong khu rừng, vẻ sợ hãi trên mặt thiếu niên ngồi bên gốc cây kia trong nháy mắt liền biến mất, hần đỡ thân cây đứng dậy, để lại hai quả đạn tín hiệu mà Phạm Cẩm vừa đưa cho ở trên thảm cỏ.

Sau khi tiến vào cánh rừng kia, mùi máu tươi từ bốn phía liền trở nên nồng nặc hơn, trên mặt Phạm Cẩm cũng bắt đầu lộ rõ vẻ căng thẳng.

Những con đường ở trước mặt bọn họ đều không thể đi qua, cây cối ở khu vực này vô cùng rậm rạp, vốn dĩ chỉ có mỗi bọn họ đi cũng đã rất khó khăn, giờ còn có thêm Côn Côn to lớn như vậy cùng đi đương nhiên không hề dễ dàng. Cuối cùng, Quân Vô Tà đành phải từ trên vai Côn Côn xuống đất để Kiều Sở đang đi đằng trước thu về.

Đi theo mùi máu tanh nồng nặc, bọn họ càng ngày càng tiến sâu vào bên trong rừng Linh Vũ, bốn phía xung quanh thỉnh thoảng truyền đến tiếng linh thú gào thét, cây cối rậm rạp chắn hết cả ánh nắng mặt trời, mặc dù đang là ban ngày, nhưng bên trong cánh rừng này lại có vẻ hết sức âm u. Chặt đứt đám dây leo chằng chịt che chắn suốt dọc đường đi, Phạm Cẩm dùng đoản kiếm mang theo người vượt mọi chông gai, mở đường tiến về phía trước.

Quân Vô Tà và đám người theo sát ở phía sau.

Sau khi vượt qua các lớp rừng rậm, rốt cuộc bọn họ đã tới được khu vực tương đối rộng lớn, cây cối nghiêng ngả, cành cây bị bẻ gãy khắp nơi nằm la liệt trên mặt đất, những thân cây lớn bị đổ xuống hết cả, cả khu rừng hoang vu xơ xác chỉ có vài tia nắng len lỏi chiếu xuống. Trên mặt đất tràn ngập lá khô và cỏ dại, mơ hồ có thể nhìn thấy được vết máu còn sót lại. Hơn hai mươi thiếu niên mặc y phục học viện Phong Hoa đang nhón nháo nằm trên mặt đất kêu rên, trên người ai này đều chằng chịt các vết thương lớn nhỏ và cả những vết máu dính khắp người họ.

Phạm Cẩm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi giật mình, vội vàng lao tới.

Đám người Kiều Sở lúc này mới đuổi kịp, đột nhiên Quân Vô Tà đưa tay lên chặn bọn họ lại.

“Quan sát trước đã.” Quân Vô Tà ánh mắt lạnh lùng đảo qua những thiếu niên đang nằm trên mặt đất, hít một hơi thật sâu, cảm nhận mùi máu tươi trong không khí, sau đó ánh mắt tối sầm lại, một tia lạnh lẽo hiện lên nơi khóe mắt.

Đám người Kiều Sở lập tức dừng lại đứng bên cạnh Quân Vô Tà, nhìn Phạm Cẩm chạy về phía đám thiếu niên kia.

Phạm Cẩm bước tới bên cạnh một thiếu niên máu me khắp người, một tay đỡ hần dậy, trên mặt thiếu niên kia toàn là máu, căn bản không nhìn rõ được diện mạo.

“Rốt cuộc là các người gặp phải linh thú gì vậy? Tại sao lại thế này?” Phạm Cẩm kinh ngạc nhìn thiếu niên kia, rồi lại lướt qua hơn hai mươi người ai nấy đều bị thương, không hiểu rốt cuộc là bọn họ đã gặp phải linh thú ghê gớm đến mức nào mà có thể khiến cho họ bị thương nghiêm trọng đến mức này.

“Ta... Ta cũng không biết... Vật kia tới quá nhanh, chúng ta căn bản không kịp phản ứng đã bị nó tấn công rồi. Phạm sư huynh, huynh nhất định phải cứu lấy bọn ta.” Thiếu niên kia nắm chặt tay Phạm Cẩm, khó nhọc mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 470: Bể Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Hai (4)

Phạm Cẩm gật đầu, vội vàng kiểm tra vết thương trên người thiếu niên kia. Có lẽ là do vết thương quá nặng nên khi cầm lấy tay người kia hần dùng lực hơi mạnh khiến cho thiếu niên có chút đau đớn.

Tuy nhiên, ngay khi Phạm Cẩm cúi đầu kiểm tra vết thương trên người thiếu niên kia thì đột nhiên trong đáy mắt tên thiếu niên lóe lên vẻ sát ý, những thiếu niên đang giả vờ ngã trên mặt đất bắt ngờ đứng dậy, nắm chặt dao găm giấu ở trong áo rồi lao về phía Phạm Cẩm định đâm xuống!

Phạm Cẩm bất chợt nhận ra một tia nguy hiểm, đang định quay người lại thì phát hiện hai tay của mình đang bị thiếu niên kia giữ chặt, khi hần ngẩng đầu lên đã không còn là ánh mắt sợ hãi như vừa nãy mà là một ánh mắt tràn đầy tia hiểm độc.

“Phạm sư huynh, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của người đó, người hãy ngoan ngoãn yên ngủ đi!” Thiếu niên kia bất thành linh cười phá lên, cơ thể hơi ngã về phía sau, vết máu ở hai bàn tay lúc này mới lộ ra, trên tay hắn đeo một đôi găng tay nửa ngón, mơ hồ tản ra linh khí.

Phạm Cẩm hít vào một ngụm khí lạnh, giới linh hệ của tên thiếu niên này rõ ràng chỉ là giả, găng tay của hắn ta mới là giới linh thật, cũng tại hắn không phòng bị nên mới để cho thiếu niên kia chế trụ, nhưng dù có là Phạm Cẩm hắn thì cũng không thể lập tức mà thoát ra được!

Người từ bốn phương tám hướng đang lao về phía hắn ngày càng gần, trong nháy mắt, dao găm trong tay bọn họ đã gần đâm trúng Phạm Cẩm.

Bỗng một tia sáng lóe lên trước mặt mọi người, nhanh như chớp, hai tay thiếu niên vốn dĩ đang gắt gao nắm chặt tay Phạm Cẩm đã không còn, đến khi hắn kịp khôi phục lại tinh thần thì đã không thấy đôi tay vừa nắm chặt tay mình đâu, chỉ thấy mười đầu ngón tay thiếu niên kia đã bị chém đứt triệt để! Tiếp theo đó là máu từ vết thương của hắn ta ào ào tuá ra!

“Á á á...!” Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng thiếu niên kia, hắn giờ hai tay quỳ sụp xuống mặt đất.

Tia sáng kia ngay sau đó lao tới bên cạnh Quân Vô Tà, trong nháy mắt hiện ra Phi Yên khuôn mặt tươi cười, trên tay hắn là Phạm Cẩm về mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Ta bảo này, có tính thần trọng nghĩa không phải là chuyện xấu, nhưng trước khi làm việc gì, lão huynh người có phải nên động não chút không?” Phi Yên buông hắn ra, bắt lực liếc nhìn Phạm Cẩm trước mặt.

Đáy mắt Phạm Cẩm vẫn chưa hết khiếp sợ, đến bây giờ hắn vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Thiếu niên kia bị chặt đứt mười ngón tay vẫn đang gào khóc, những người còn lại vừa nãy định công kích Phạm Cẩm giờ đứng đờ một chỗ không nhúc nhích nổi. Hơn hai mươi thanh niên này ban đầu còn tỏ ra đau khổ giãy giụa trên mặt đất, lúc này tất cả đều đã đứng lên, về mặt kinh hãi nhìn về phía Quân Vô Tà đứng sau lưng Phạm Cẩm.

“Rốt cuộc... Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Phạm Cẩm đưa mắt nhìn đám thiếu niên đang khỏe mạnh bình thường, dù hắn có ngu ngốc cũng nhìn ra được bọn họ căn bản không bị thương, máu trên người cũng chỉ là do bọn họ cố ý bôi lên mà thôi.

“Rõ ràng, đây chỉ là một cái bẫy!” Kiều Sở thông thả đi tới bên cạnh Phạm Cẩm, vỗ vỗ vào bả vai hắn: “Ta còn tưởng người đã phát hiện ra, là đang cố ý phối hợp, hóa ra người thực sự không biết gì sao?”

“Ta... Biết cái gì?” Đầu óc Phạm Cẩm hiện giờ đang rối tung cả lên, căn bản không thể nghĩ ra được gì.

“Những người này căn bản không cần người phải cứu, sở dĩ bọn họ xuất hiện ở nơi này chính là để lấy mạng người đó!” Kiều Sở có ý tốt mà mở miệng.

“Cái gì?” Sắc mặt Phạm Cẩm trở nên trắng bệch, trong nháy mắt hắn đã phát hiện ra, hơn hai mươi người kia đang tụ tập về phía bọn họ, các con giới linh hệ thú vừa bị bọn chúng triệu hồi ra, để lộ hàm răng nanh sắc bén hướng về phía họ.

“Phạm Cẩm, hôm nay người đừng nghĩ đến việc sống sót mà rời khỏi khu rừng này. Nếu người không muốn liên lụy đến những người khác, tốt nhất thắt dây chịu trời đi!” Người dẫn đầu đám thiếu niên kia ánh mắt ác độc nhìn về phía Phạm Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 471: Bề Mặt Liên Hoàn Kiều Thứ Hai (5)

“Rốt cuộc các người là ai?” Sự việc đã đến nước này, nếu như Phạm Cẩm không làm rõ ý đồ của đám người kia thì mười mấy năm qua quả thật hắn đã sống uổng phí.

Chỉ là hắn không thể ngờ được lại có người muốn lấy mạng hắn!

“Là người muốn lấy mạng người!” Thiếu niên cầm đầu nhếch miệng cười, ánh mắt độc ác quét về phía Phạm Cẩm và đám người Quân Vô Tà đứng bên cạnh.

“Người của phân bộ nếu không muốn chết thì mau rút ngay khỏi đây cho ta. Còn nữa, chuyện ngày hôm nay nếu như dám hé răng nửa lời, ta sẽ lập tức lấy mạng các người!”

Đám Kiều Sở ai nấy nhìn nhau như đang chứng kiến trò cười trước mặt, không khỏi khinh thường nhếch mép cười. Kiều Sở quay sang nhìn Quân Vô Tà, nói: “Đám người này?”

Quân Vô Tà nheo mắt, khẽ gằn giọng nói: “Giết!”

“Đã rồi!”

Ngay lập tức, Kiều Sở dẫn đầu cùng Hoa Dao, Phi Yên, Dung Nhã xông về phía trước.

Hai tay Kiều Sở siết chặt thành nắm đấm kêu răng rắc, cổ lác sang hai bên rồi nhìn chăm chăm đám người kia, nói: “Thứ lỗi nhé, bọn này không định rút, cũng không định giao mạng cho các người. Ngược lại, nếu các người giao nộp mạng ra đây, bọn ta có thể cân nhắc để cho các người được chết toàn thây.”

Thiếu niên cầm đầu đương nhiên không khỏi bất ngờ, chỉ là vài tên phân bộ rác rưởi mà cũng dám ăn nói ngông cuồng như vậy, hắn từng sớt một chút rồi không nhịn được cười phá lên.

“Đúng là một đám rác rưởi không biết tự lượng sức mình!”

Lúc này tia sáng kia vọt đến quá nhanh khiến cho đám người này căn bản không kịp chú ý là từ đâu đến, Phạm Cẩm sau đó thoát được và thiếu niên kia bị chặt đứt mười ngón tay khiến cho đám người này cứ nghĩ rằng tia sáng đó là của Phạm Cẩm, bởi dù sao thân thủ của Phạm Cẩm vốn dĩ không tồi. Chỉ có điều suy nghĩ sai lầm này lại vô tình trở thành nắm mồi mà đám người ngu ngốc kia tự đào tự chôn mình.

“Tiểu Tà Tử, có cần giữ lại tên nào không?” Kiều Sở ngoáy lỗ tai, hoàn toàn không có hứng thú nghe đám người sắp chết kia nói nhảm.

“Một tên!” Quân Vô Tà thần nhiên nói.

“Không thành vấn đề!” Kiều Sở mỉm cười, không đợi cho đám người kia kịp phản ứng, hắn bỗng nhiên biến thành một tia chớp thoát một cái liền biến mất, đám người Hoa Dao thì theo sát phía sau, tốc độ rất nhanh, căn bản khiến người ta không thể nắm bắt được.

Đám thiếu niên kia vừa rồi còn ra vẻ hung hăng, đột nhiên thấy bốn người trước mặt thân thủ nhanh như chớp, sự tự tin cùng đắc ý ban đầu trong nháy mắt đã tiêu tan. Bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì Phi Yên thoát một cái đã nghiêng mình lao đến đứng bên cạnh thiếu niên cầm đầu, bàn tay nắm chặt nhằm thẳng thất lưng của hắn đám mạnh xuống!

Chỉ nghe thấy một tiếng nứt vang lên răng rắc!

Thiếu niên cầm đầu kia bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn bộ phần xương sống ở thất lưng hắn đã bị chặt đứt. Hắn nằm gục trên mặt đất, máu tươi từ trong miệng phun ra tung tóe khắp nơi.

“Giữ lại cho người cái mạng vậy.” Phi Yên cười híp mắt nhìn thiếu niên đang lăn lộn trên đất một cách đau đớn, sau đó lập tức xoay người nhảy lên một cái, đập xuống người một tên thiếu niên khác đang có ý định trợ giúp đồng bọn của hắn.

Tiếng xương gãy rõ mồn một vang vọng hòa lẫn trong không khí, tựa như một vũ khúc hoa lệ được tô điểm bởi màu đỏ của máu! Bóng dáng bốn người bọn họ không ngừng thoát ẩn thoát hiện, trong nháy mắt khiến cho hơn hai mươi thiếu niên đang đứng trên mặt đất đồng loạt ngã gục.

Ai nấy đều không thể ngờ rằng, bốn thiếu niên phân bộ kia vốn dĩ không đáng để bọn họ cho vào mắt lại có sức mạnh ghê gớm đến vậy. Dưới sự công kích của đám người Kiều Sở, hơn hai mươi người bọn họ vậy mà lại không có nổi một phút để chống trả lại.

Thiếu niên dẫn đầu bị Phi Yên chặt đứt cột sống nằm co quắp trên mặt đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn khung cảnh đầm máu trước mặt, trơ mắt nhìn đồng bọn của mình từng người một bị giết dã man. Cái chết đến với họ chưa bao giờ nhanh chóng và dễ dàng đến thế, giống như là bị lưỡi hái của tử thần một đao chặt đứt yết hầu, một nhát nhẹ nhàng đã không còn đường sống!

Bốn thiếu niên phân bộ này rốt cuộc là yêu quái phương nào!

Tại sao bọn họ lại có sức mạnh khủng khiếp đến thế!

Trong thâm tâm hắn lúc đầu tràn trề niềm tin rằng, trong đội của Quân Vô Tà, người duy nhất được cho là đối thủ của bọn họ chỉ có một mình Phạm Cẩm, nhưng sự thực đầm máu đang diễn ra trước mắt này lại như một cái tát đau đớn làm sụp đổ hoàn toàn hy vọng của tên thiếu niên cầm đầu kia!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 472: Bể Máu Liên Hoàn Kiều Thứ Hai (6)

Đúng là chuyện nực cười!

Phạm Cẩm ư?

So với bốn người cuồng sát này thì thực lực của Phạm Cẩm căn bản không đáng nhắc đến!

Thiếu niên vừa ngã xuống chỉ có thể trơ mắt nhìn từng tên đồng bọn của mình cũng lần lượt ngã xuống theo, máu của bọn họ bắn khắp người hắn. Lúc này, đó không còn là thứ máu như bọn chúng vừa nguy trang ban nãy nữa, mà là thứ máu chân thật, ấm nóng và tươi mới...

Cảm giác sợ hãi đã bắt đầu lan ra khắp cơ thể hắn, giờ khắc này, khi đã cận kề cái chết, hắn mới ý thức rõ ràng một điều, rằng ngay từ đầu bọn chúng đã suy tính sai về sức chiến đấu của đám người này.

Bọn chúng cho rằng, chỉ có Phạm Cẩm mới là sức chiến đấu duy nhất của toàn đội, chỉ cần có thể loại bỏ được Phạm Cẩm thì việc tiêu diệt những người còn lại sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Nhưng lúc này đây, người bị tiêu diệt lại chính là bọn họ...

Sau khi thiếu niên cuối cùng ngã xuống trong vũng máu, nỗi khiếp sợ trong lòng tên thiếu niên cầm đầu đã lên đến cực điểm.

Đột nhiên, tầm mắt của hắn bị một bóng đen che phủ, hắn ngẩng đầu lên, đáy mắt trong phút chốc phản chiếu một khuôn mặt bình thản đến lạnh lùng.

“Ăn hại!” Quân Vô Tà lạnh tanh nhìn thiếu niên đang nằm co rúm trên mặt đất.

Thiếu niên kia khó khăn ngẩng đầu, nhìn ánh mắt lạnh như băng của Quân Vô Tà, nỗi sợ hãi trong lòng hắn càng dâng lên không thể kiềm chế.

Đây là kẻ hèn nhát mà người ta vẫn luôn đồn đại đó sao? Là Quân Vô Tà cả ngày chỉ biết dựa dẫm ôm đùi huynh đệ Phạm gia chiếm tiện nghi đó sao?

Có đánh chết hắn cũng không thể tin một Quân Vô Tà nhát gan với một Quân Vô Tà khiến người khác phải khiếp sợ đang đứng trước mặt hắn này là cùng một người.

Sau khi tàn sát đầm máu xong, Kiều Sở phui tay đi tới, xách thiếu niên đang co quắp trên mặt đất lên.

Động tác thô bạo khiến cho phần xương đã nứt gãy của tên thiếu niên đâm vào da thịt, hắn đau đớn kêu lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt.

Cổ hắn bị xách lên, đối diện trực tiếp với khuôn mặt lạnh như băng của Quân Vô Tà, nỗi sợ ấy cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên thân hình bé nhỏ, nhưng ánh mắt lại khiến cho người ta có cảm giác như đang đứng ở nơi trời băng đất tuyết, ngay cả các khớp xương cũng như đang bị đóng băng đau đến tê tái.

Quân Vô Tà nhìn về phía Phạm Cầm, nói: “Người hời đi?” Mục tiêu của trận liệt sát lần này rõ ràng chính là Phạm Cầm.

Phạm Cầm cắn chặt môi, nhìn mặt tên thiếu niên giờ phút này đã trắng bệch không còn chút máu, khó nhọc mở miệng: “Tại sao?”

Phía dưới đau nhức khiến cho khắp người thiếu niên kia đều là mồ hôi lạnh, hắn không hề nghĩ tới bọn hắn sẽ thất bại, sau đó lại tận mắt chứng kiến đồng bọn của mình lần lượt từng người bị chém giết hết cả, sự tự tin vốn có trong nháy mắt đều đã tan biến, giờ hắn chỉ muốn được tiếp tục sống, không dám nói dối nửa lời.

“Là Doãn Ngôn... Doãn Ngôn bảo chúng ta làm vậy... Cầu xin các người hãy tha cho ta... Các người muốn biết cái gì, ta sẽ nói hết...” Thiếu niên kia vừa nãy còn kiêu ngạo đắc ý, lúc này chỉ còn lại sự đau đớn, sợ hãi và cả thống khổ đang không ngừng khóc lóc van xin.

“Doãn Ngôn? Hắn muốn giết ta?” Phạm Cầm hết sức kinh ngạc, hắn thực sự không thể tin nổi đây lại là đáp án mà hắn muốn biết, bởi lẽ hắn và Doãn Ngôn rất ít khi tiếp xúc với nhau, không hiểu vì lý do gì mà Doãn Ngôn lại tràn đầy địch ý đối với hắn như vậy.

Trước đây khi ở phòng ăn cũng đã từng như thế này, trước mặt mọi người Doãn Ngôn vô duyên vô cớ gây khó dễ cho hắn, nhưng Phạm Cầm nghĩ mãi cũng không hiểu nổi rốt cuộc vì sao hắn ta lại làm như vậy.

“Đúng vậy, là hắn, chính hắn đã bảo ta dẫn người đến chỗ này, còn bảo ta nguy trang giả vờ bị thương để dụ các người đến đây, sau đó bao vây trừ khử người.” Thiếu niên kia vừa nói vừa nhìn về phía đám người Quân Vô Tà.

Kế hoạch này ban đầu vô cùng hoàn mỹ, trước tiên một thiếu niên đi ra ngoài khu rừng diễn một màn khổ nhục kế, thành công lừa được tinh thần trọng nghĩa của Phạm Cầm. Mà thực ra mọi việc vốn dĩ đã diễn ra theo đúng kế hoạch, việc duy nhất ngoài ý muốn chính là sai lầm của bọn họ khi đã đánh giá quá thấp các đệ tử của phân bộ bên cạnh Phạm Cầm.

“Hắn cũng nói, chỉ cần có thể giết được người, sau này sẽ cho chúng ta nhiều cơ hội tốt, hơn nữa bất kể lúc nào giới lính của chúng ta bị thương, hắn đều sẽ chữa trị cho chúng ta vô điều kiện!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 473: Bế Mặt Liên Hoàn Kiểu Thứ Hai (7)

Vì muốn bảo vệ mạng sống của chính mình, trong một khắc thiếu niên kia đã nói ra hết toàn bộ chân tướng.

Từ trước khi ngày săn linh bắt đầu, Doãn Ngôn đã tìm tới bọn họ, đám người bọn họ đều là các đệ tử của phân viện Khí Linh và phân viện Thủ Linh, thực lực mỗi người bọn họ tuy không có gì nổi trội nhưng giới lính lại có tính đặc thù nhất định. Giống như khí linh của thiếu niên đầu tiên, nếu như không phải Phi Yên bắt ngờ ra tay với hắn, bọn họ ngay lập tức có thể chế trụ được Phạm Cầm, mọi việc cũng sẽ diễn ra thuận lợi trong thời gian ngắn nhất.

Doãn Ngôn lấy thân phận đệ tử của phân viện Phục Linh, hứa hẹn sẽ cho tất cả bọn họ thật nhiều lợi ích, đồng thời cũng ám chỉ họ rằng, chỉ cần tiêu diệt được Phạm Cầm, sau này vị trí của họ ở học viện Phong Hoa sẽ càng thêm vững chắc.

“Ai cũng biết Doãn Ngôn và Ninh sư tỷ quan hệ rất tốt, Ninh sư tỷ lại là con gái của phó viện trưởng, ý của Doãn Ngôn cũng chính là ý của Ninh sư tỷ, chúng ta... Chúng ta là bị ma quỷ ám ảnh, cầu xin Phạm sư huynh từ bi tha cho ta lần này. Từ nay về sau ta không dám nữa!” Thiếu niên vừa nói vừa khóc lóc van xin, nếu không phải có Ninh Hinh đứng đằng sau làm chỗ dựa, bọn họ sao có thể tùy tiện chấp nhận lời đề nghị của Doãn Ngôn được chứ.

Dù gì Phạm Cầm cũng là con nuôi của viện trưởng đó!

“Ninh Hinh... Sao có thể... Sao có thể là muội ấy?” Phạm Cầm lúc nghe tới cái tên Ninh Hinh, sắc mặt đã trở nên trắng bệch không còn giọt máu, hắn kinh hãi lùi về phía sau một bước, hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận được những gì thiếu niên kia vừa nói.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn Phạm Cầm rồi lại quay sang nói với thiếu niên kia: “Trừ các người ra, còn có ai khác không?”

Thiếu niên kia vội vàng lắc đầu: “Hết rồi! Không còn ai nữa! Doãn Ngôn nói với chúng ta, hắn sẽ có cách buộc người và Phạm sư huynh phải cùng nhau tham gia ngày săn linh, đến lúc đó bên cạnh Phạm sư huynh sẽ phải kéo theo cả người, như vậy chúng ta ra tay sẽ càng thuận lợi.” Thiếu niên kia liếc mắt nhìn Quân Vô Tà, khiếp đảm nói.

“Cái gì?” Phạm Cầm đột nhiên mở to hai mắt nhìn về phía thiếu niên kia.

Nếu như nói việc Quân Vô Tà tham gia săn linh chính là mục đích của Doãn Ngôn, như vậy lúc trước, những người chạy đến tiểu viện Trúc Lâm ăn nói xằng bậy nhục mạ Quân Vô Tà, chẳng phải đều là do Doãn Ngôn sắp xếp hay sao?

Ý nghĩ đó chợt hiện lên trong đầu Phạm Cầm, hắn ôm mặt, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Nếu như nói những lời đồn đại vô căn cứ về Quân Vô Tà đều là bởi vì muốn ép Quân Vô Tà phải xuất hiện, đám người đó nhằm vào Quân Vô Tà chỉ để ép hắn...

Như vậy chẳng phải là từ trước tới giờ, người bị liên lụy căn bản không phải là hắn! Mà chính là Quân Vô Tà!

Suy nghĩ này khiến cho Phạm Cầm không khỏi hốt hoảng, suýt chút nữa thì đứng không vững.

Phạm Cầm không thể thốt lên một lời nào, Quân Vô Tà lại hỏi thiếu niên kia vài câu, sau khi xác nhận rằng không còn bất kỳ thông tin gì liên quan nữa, nàng nhìn về phía Kiều Sở.

Nếu như không phải thiếu niên kia kịp cầu xin tha mạng, có lẽ Kiều Sở đã chém đứt cổ hắn.

Nhìn thiếu niên toàn thân mềm nhũn nằm tệt liệt trên mặt đất, đáy mắt Phạm Cầm ẩn chứa tia nhìn phức tạp, sau đó hắn bắt chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Quân Vô Tà mở miệng nói: “Tiểu Tà Tử, người đã sớm biết đây chỉ là một cái bẫy?”

Quân Vô Tà gật đầu thừa nhận.

“Ngay từ lúc thiếu niên bị thương kia xuất hiện ngươi đã biết?” Phạm Cẩm nhìn chăm chăm Quân Vô Tà.

“Phân bộ không thể xuất hiện những đệ tử mười bảy mười tám tuổi như vậy.” Quân Vô Tà nhún nhật mở miệng đáp, kỹ xảo của tên đệ tử bị thương kia coi như cho qua, chỉ là tuổi của hắn không hề giống với đáng về có thể gia nhập được vào phân bộ. Hơn nữa một đệ tử của phân bộ mà vừa mới nhìn đã nhận ra Phạm Cẩm, điều này quả thực không logic chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 474: Nữ Tử Ác Độc (1)

Nếu thật sự có nhiều người bị thương như vậy, mùi máu tươi trong không khí sẽ không chỉ có như thế, chỉ cần khẽ ngửi Quân Vô Tà đã biết được điều mờ ám trong đó.

Phạm Cẩm chớp mắt nói: “Ngươi cố ý đến đây là để bắt được người giật dây phía sau phải không?”

Quân Vô Tà gật đầu.

Phạm Cẩm lại yên lặng, nhìn phản ứng của bọn người Kiều Sở chắc là đã sớm biết tất cả những điều này nhưng bọn họ lại giả vờ không biết, đi vào bẫy mà quân địch bày sẵn, mà người bị cái bẫy nhắm vào lại là hắn.

Trước giờ toàn tự xưng là người bảo vệ Quân Vô Tà, giờ đây Phạm Cẩm mới nhận thức được rằng những công kích mà Quân Vô Tà phải chịu hầu như đều là vì hắn mà ra. Những áy náy trong lòng gần như khiến Phạm Cẩm nghẹt thở.

“Tiếp theo phải làm gì?” Kiều Sở thấy gương mặt phiền muộn của Phạm Cẩm, hắng giọng nói sang chuyện khác, trong lòng mặc niệm vì Phạm Cẩm.

Quân Vô Tà hé mắt, thỉnh thoảng nói: “Dạ Sát.”

Quân Vô Tà vừa dứt lời, một cái bóng màu đen lặng lẽ xuất hiện ở phía sau nàng.

Tốc độ người đó cực nhanh làm cho đám người Hoa Dao đứng bên cạnh Quân Vô Tà hơi sững sờ, mà sau khi Hoa Dao và Kiều Sở nhìn thấy dung mạo Dạ Sát lại ngỡ ngàng cả người.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi không phải là...” Cả đời này Kiều Sở cũng không thể quên gương mặt ấy, lúc đầu nếu không phải người đó lộ diện ở Vân Sơn không chế hai người kia, chỉ sợ bọn họ đã sớm chết không có chỗ chôn. Nhưng ngày ấy ở Vân Sơn rõ ràng bọn họ tận mắt thấy hắn tự nổ, bây giờ đang yên đang lành sao hắn lại xuất hiện ở nơi này?

Dạ Sát không đổi sắc mặt nhìn chăm chăm Quân Vô Tà, một ánh mắt cũng không bỏ thí cho Kiều Sở.

“Đó không phải là hắn.” Quân Vô Tà bỗng nhiên lên tiếng.

Kiều Sở há to miệng, bối rối nhìn Dạ Sát, cuối cùng cũng không nói gì.

“Tìm cho ra vị trí của Ninh Hinh.” Quân Vô Tà quay đầu dặn dò Dạ Sát.

“Vâng!” Bóng Dạ Sát hơi lóe lên rồi biến mất trước mặt mọi người.

Phạm Cẩm bị đá kích luôn miệng không muốn không muốn gần như không thể hiện được bất kì sự kinh ngạc nào rồi.

“Tiểu Tà Tử, ngươi sẽ hạ thủ với Ninh Hinh và Doãn Ngõn gì đó hay sao? ” Phi Yên cười híp mắt nhìn Quân Vô Tà, từ khai báo vừa rồi của người kia bọn họ đã hiểu toàn bộ, đương nhiên biết được trận ám sát này là do người nào khơi mào.

“Trước tiên không vội.” Quân Vô Tà khẽ lắc đầu.

Ninh Hinh nhắm vào chuyện Phạm Cẩm làm, tựa như một cái mồi dẫn lửa, làm cho những bể tắc chưa có lời giải của Quân Vô Tà có được một tia manh mối. Muốn từ đó tìm ra càng nhiều đáp án hơn, Quân Vô Tà phải cần càng nhiều manh mối hơn.

“Ninh Hinh là người như thế nào?” Quân Vô Tà nhìn sang vẻ mặt buồn bực của Phạm Cẩm, vừa rồi lúc thiếu niên kia nhắc tới Ninh Hinh, sắc mặt Phạm Cẩm rõ ràng có cái gì không đúng, hình như Ninh Hinh hạ thủ với hắn làm cho hắn càng khó chấp nhận hơn so với Doãn Ngõn.

“Nàng ta là con gái Ninh Nhuệ, Ninh Nhuệ là sư đệ của cha ta, bây giờ làm phó viện trưởng học viện Phong Hoa, quan hệ giữa ông ta với cha ta rất tốt, Ninh Hinh, ta và Tiểu Trác có thể nói là cùng nhau lớn lên, mà... Ninh Hinh và Tiểu Trác còn có hôn ước, chỉ là vì cơ thể Tiểu Trác không khỏe, cần phải tĩnh dưỡng nên mới rất ít gặp mặt. Trước đây Ninh Nhuệ vì chữa trị khỏi bệnh cho Tiểu Trác mà hao tổn rất nhiều tinh lực đi khắp nơi tìm thầy y cầu thuốc. Ninh Hinh cũng thường xuyên chăm sóc Tiểu Trác... Tại sao có thể là nàng ta chứ?” Phạm Cẩm phiền muộn nắm tóc, hắn thực sự khó có thể liên hệ được tất cả những âm mưu này với Ninh Hinh vốn dịu dàng.

Tuy Phạm Trác với Ninh Hinh vẫn chưa thành hôn nhưng Phạm Cẩm đã coi Ninh Hinh như là em dâu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 475: Nữ Tử Ác Độc (2)

Vốn dĩ sức khỏe Phạm Trác không tốt, từ nhỏ đã hay đau ốm, Phạm Cẩm từ nhỏ đã chăm sóc cho đệ đệ thân thể yếu ớt này, còn Phạm Khai và Ninh Huệ lại là sư huynh sư đệ, từ nhỏ Ninh Hinh đã lớn lên cùng huynh đệ Phạm gia. Từ khi còn rất nhỏ Phạm Cẩm đã coi Ninh Hinh như muội muội của mình, thêm nữa tính tình của Ninh Hinh rất tốt, luôn quan tâm đến Phạm Trác, thời gian cứ thế trôi qua, Phạm Cẩm dần dần coi Ninh Hinh như em dâu tương lai của mình.

Nhưng bây giờ hề nghe nhắc đến thời niên thiếu ấy, Phạm Trác lại sợ hãi như nghe thấy tiếng sét ngang tai.

Việc Ninh Hinh dẫn dắt Doãn Ngôn, Phạm Cẩm tất nhiên biết rõ, nhưng dù có thế nào cũng không thể tin được, người mà mình vẫn coi như muội muội lại có ý nghĩ muốn giết hại mình.

“Trong chuyện này ắt có sự hiểu nhầm gì đó?” Phạm Cẩm nghiêng răng nói.

Quân Vô Tà nhìn bộ dạng day dứt của Phạm Cẩm ngược lại không có chút phản ứng gì, tính cách của Phạm Cẩm vốn như vậy, khoáng đạt rộng lượng, nghĩa khí với mọi người, nếu không thì làm sao hôm đó khi nàng bị bao nhiêu người nói xấu lại đứng ra bảo vệ nàng chu toàn như vậy.

Một người như vậy, nội tâm thanh khiết, tính tình cương trực, nếu như xét về phương diện ôn hòa thì nhất định sẽ trở thành anh hùng được nhiều người ngưỡng mộ, nhưng mà người như vậy vẫn tồn tại nhược điểm lớn, đó là quá tin tưởng vào người bên cạnh mình, chỉ cần truyền đạt những thiện ý tốt đẹp là có thể có được cả trái tim của hắn. Nói dễ nghe một chút thì gọi là đơn thuần, nói khó nghe một chút thì gọi là ngu ngốc.

Nếu là ngày thường, Quân Vô Tà chỉ cần giết nàng ta là xong, nhưng sự việc lần này không phải là nhằm vào nàng, giết hay không thì để Phạm Cẩm tự mình suy nghĩ.

Nhưng nếu Doãn Ngôn và Ninh Hinh còn không biết điều mà cứ gây sự với nàng, nàng nhất định sẽ không khách khí mà tính sổ với chúng.

“Tiểu Tà, có thể đồng ý với ta một việc được không?” Phạm Cẩm đột nhiên ngắt đầu nói với Quân Vô Tà.

“Nói.” Quân Vô Tà lạnh lùng trả lời.

“Trước khi sự việc được làm sáng tỏ, hãy tạm tha cho Ninh Hinh lần này.” Phạm Cẩm nghiêng răng nói, sau khi tận mắt chứng kiến thân thủ của Kiều Sở, hắn vô cùng hiểu rõ, nếu như Quân Vô Tà muốn lấy mạng Ninh Hinh thì dễ như trở bàn tay, mà tất cả những chuyện Quân Vô Tà gặp phải khi còn ở học viện Phong Hoa, nếu đúng là Ninh Hinh ở phía sau thúc đẩy thì Quân Vô Tà thực sự có lý do để giết nàng ta.

Nhưng...

Chỉ cần nghĩ tới Ninh Hinh từ nhỏ tới lớn đã luôn bên cạnh mình, cùng mình tập nói từng câu chữ, luôn miệng gọi “Cầm ca ca” đến mức cả đầu có thể sẽ phải chết, trong lòng Phạm Cẩm lại thấy nhói đau, hắn không thể không dằn vặt bản thân mình, hy vọng tất cả chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi.

“Một lần này.” Quân Vô Tà nhìn Phạm Cẩm, bất ngờ đồng ý với thỉnh cầu của Phạm Cẩm.

Lần đầu tiên nàng đồng ý với thỉnh cầu của Mạc Thiên Uyên là vì để Mạc Thiên Uyên có thể lên lớp vui vẻ, nhưng hôm nay đồng ý với Phạm Cẩm là vì trả tấm ân tình hắn đã bảo vệ mình trong thời gian qua.

Quân Vô Tà vốn chưa từng nghĩ tới tình người, nhưng lại biết một điều rằng, ai đối tốt với mình tự khắc mình sẽ đối tốt lại.

Trên thực tế, nàng đến học viện Phong Hoa là có mục đích, đó là đợi đến khi đám người Hoa Dao điều tra ra tung tích tấm bản đồ và tìm ra nó thì họ sẽ không ở lại học viện nữa. Ẩn oán và tranh đấu giữa hai nhà họ Phạm và họ Ninh không liên quan gì tới nàng, sau này khi nàng tình nguyện ra tay, một là vì kế hoạch của đối phương đã động đến mình, hai là vì tình cảm mà huynh đệ Phạm gia đã bảo vệ mình.

“Cảm tạ.” Phạm Cẩm thờ phào nhẹ nhõm, sau khi đến rừng Linh Vũ hắn mới dần dần tỉnh ngộ, Quân Vô Tà không phải người yếu ớt như đám người kia nói, nàng trầm tĩnh, lạnh lùng nhưng không bao giờ tùy tiện gây sự với bất kì ai.

Đã không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay sẽ khiến cho người khác suốt đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 476: Nữ Tử Ác Độc (3)

Nhân lúc Phạm Cẩm và Quân Vô Tà đang bàn bạc với nhau, thiếu niên từng dẫn dụ đám người Phạm Cẩm sa vào bẫy, thương tích đầy mình, nhanh chóng bỏ trốn đến khu vực khác.

Trong khu rừng sâu âm u đó, một nhóm đệ tử của học viện Phong Hoa vừa mới săn được một con linh thú hạng trung, xác của một con linh thú hạng đại đang nằm trên đất, làm đổ rạp cả một vùng cây cỏ. Một thiếu niên cao lớn đang đứng trên đầu của con linh thú đó, rạch một đường trên sọ nó tìm linh thạch.

Một thiếu nữ xinh đẹp đứng bên ngoài, nhìn vào đám máu tanh hỗn loạn phía trong khe nhãn mặt, lấy tay áo bịt mũi.

“Ninh sư tỷ, uống nước không.” Doãn Ngôn đứng bên cạnh, tay cầm túi nước đưa qua, trong đáy mắt ánh lên vẻ ngưỡng mộ.

Ninh Hinh nhìn vào mắt Doãn Ngôn lúc đầu, nhìn sang hướng khác.

Đột nhiên, nàng ta phát hiện có bóng người đang tiến tới gần, lập tức ra ám hiệu cho Doãn Ngôn, Doãn Ngôn nhanh chóng hiểu ý, quay người về phía đó và bắt gặp thiếu niên kia đang đi tới.

Ninh Hinh đi từng bước chậm rãi vừa đủ để có thể nhìn thấy được Doãn Ngôn và thiếu niên kia đang gặp nhau. Nàng ta lặng lẽ nhìn, nét mặt bình tĩnh không có bất cứ biểu cảm

nào, nhưng ánh mắt ẩn chứa vẻ mơ hồ, để lộ ra nội tâm của mình.

Trong tích tắc, Doãn Ngôn quay trở lại.

“Sao rồi?” Ninh Hình cố gắng giữ nguyên nét mặt, giả vờ như không biết gì hỏi.

“Đã dẫn dụ thành công Phạm Cẩm, chắc sẽ không có vấn đề gì xảy ra, cho đến bây giờ vẫn không nhận được bất kỳ tín hiệu nào phát đi, có lẽ tất cả đã bị tiêu diệt rồi.” Doãn Ngôn hơi cúi đầu, cố gắng giấu đi nét mặt hồ hởi vì vui sướng.

Mục tiêu của họ là Phạm Cẩm, còn những người khác họ không nhận được bất cứ mệnh lệnh chính thức nào, tuy nhiên cũng có ám thị rằng, nếu như phản kháng thì cũng giết hết rồi ngay trạng thì thể thành bộ dạng bị linh thú cấp cao tiêu diệt. Nếu như đội của Phạm Cẩm còn có người may mắn sống sót thì không thể nào đến bây giờ vẫn chưa phát ra tín hiệu cầu cứu.

“Những người đó vì không muốn bại lộ thân phận, tự khắc không để cho bọn người của Quân Tà con đường sống.” Ninh Hình khẽ mỉm cười, đúng là nàng ta đã nói chỉ cần giết Phạm Cẩm thôi, còn những người kia nếu không phải lũ ngốc sẽ tự biết thế nào gọi là giết người diệt khẩu.

Giữ lại bất kỳ ai trong đám người của Phạm Cẩm, sau này đều có thể trở thành người đứng ra vạch mặt tố cáo bọn họ, vì thế để tự cứu lấy mình thì cách tốt nhất là giết hết.

“Ninh sư tỷ nói phải, nhờ có nếu không nhờ tận gốc, gặp con gió xuân vẫn có thể mọc lên, chỉ còn cách duy nhất là bịt miệng tất cả bọn chúng lại, sự việc này sẽ mãi mãi là một bí mật, có như thế sẽ không một ai biết được Phạm Cẩm vì sao mà chết. Những đồng bọn cùng ra tay giết chết Phạm Cẩm tuyệt đối không dám nói ra chuyện này.” Doãn Ngôn cười nói, tuy rằng không được tận mắt nhìn thấy cái chết của Phạm Cẩm, nhưng chỉ cần nghe được tin Phạm Cẩm chết cũng khiến hắn ta vui mừng khôn xiết.

Ninh Hình khoát tay áo, nói: “Phàm những thứ đã dùng xong thì nên xử lý đi, trên đời này chỉ có người chết mới thực sự giữ được bí mật mà thôi.”

Doãn Ngôn có vẻ sợ hãi, bất ngờ ngẩng lên nhìn Ninh Hình.

“Ninh sư tỷ, ý của tỷ là...”

Ninh Hình nhìn về phía thiếu niên đang xử lý vết thương ở phía xa, cười tươi như hoa, nói: “Đệ tử của học viện Phong Hoa ngày nào đi săn linh thú chẳng có vài người tử vong, vài người mất tích không rõ nguyên nhân, lần này cũng vậy, chỉ sợ là số người tử vong sẽ tăng gấp đôi thôi.” Ninh Hình vừa nói vừa mỉm cười đầy ẩn ý đưa mắt nhìn về Doãn Ngôn, hắn ta chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 477: Nữ Tử Ác Độc (4)

"Tiểu Ngôn, người làm sao vậy? Gió ở nơi này lạnh quá sao?" Ninh Hình cười tủm tỉm nhìn Doãn Ngôn lộ sắc mặt trắng bệch, vẫn ôn hòa vui vẻ tươi cười như thường ngày.

Doãn Ngôn giắt mình một cái, vội vàng nói: "Đúng vậy, hơi lạnh."

Nhất định là ảo giác của hắn, Ninh sư tỷ là người con gái tốt đẹp như vậy, sao lại có tâm tư ác độc chứ.

Ninh Hình cười nhọt nhọt, không hề nói thêm gì nữa.

Các đệ tử khác còn đang quét dọn chiến trường bên kia, một thiếu niên từ xa chạy tới, nói với thiếu niên cao lớn đang đứng trên đầu linh thú: "Lộ sư huynh! Lộ sư huynh!"

Lộ Uy Kiệt lấy lại tinh thần, trên gương mặt tuần dật có một tia kiêu ngạo, hắn phóng khoáng nhảy từ trên người linh thú xuống, ném linh thạch có máu đào được cho đệ tử khác ở bên cạnh.

"Chuyện gì?" Lộ Uy Kiệt vừa lau vết máu trên tay vừa hỏi.

Thiếu niên kia vội vàng mở miệng.

Thiếu niên kia là giới linh hệ khí, giới linh của hắn có thể biến hóa thành một đôi gậy chiến đấu, nhưng tăng phạm vi lớn hơn thì tốc độ của hắn cũng toát ra năng lực, cho nên đội có nhiệm vụ tìm kiếm linh thú đều do hắn phụ trách. Vừa rồi, khi hắn tiến vào chỗ rừng rậm sâu hơn để tìm kiếm mục tiêu kế tiếp lại tình cờ thấy một cuộc chiến trắng lẹ. Hắn giương mắt nhìn một đám người chém giết một linh thú bậc cao, sức chiến đấu kia thực sự khiến hắn mở rộng tầm mắt.

"Đánh chết linh thú bậc cao?" Ninh Hình chậm rãi đi tới, dường như nghe được chuyện gì thú vị.

Lộ Uy Kiệt quay đầu nhìn về phía Ninh Hình, ánh mắt dừng ở thân hình có đường cong đầy hứng thú, kiêu ngạo trong mắt tan ra trở thành sự quý mến.

"Đúng vậy, bọn họ thật sự đánh chết một linh thú bậc cao." Thiếu niên đưa tin tức đến vội vàng gật đầu.

Lộ Uy Kiệt nhàu mày, muốn đánh chết linh thú bậc cao không hề đơn giản như vậy. Lộ Uy Kiệt thân là người thứ hai của đại hội Đấu Linh ở học viện Phong Hoa, thực lực có thể nói chỉ dưới một người, nhưng mặc dù hắn dẫn đầu tiểu đội cực mạnh ở học viện Phong Hoa này cũng không nắm chắc có thể bắt được một linh thú bậc cao.

Linh thú bậc cao không những có thực lực mạnh mẽ khác xa linh thú bậc trung, hơn nữa chúng còn có trí khôn nhất định, sẽ không cứng chọi cứng cùng với kẻ địch mà sẽ chiến đấu hợp lý hơn, thậm chí là chạy trốn.

Đối phó với linh thú bậc trung chỉ cần sức lực mạnh mẽ và sự phối hợp cùng đoàn đội, nhưng đối phó với linh thú bậc cao cần có điều kiện quan trọng và phải trở nên cực kỳ khắc nghiệt.

Đến bây giờ, những ngày học viện Phong Hoa săn linh, chưa bao giờ có một đội nào có thể chém giết linh thú bậc cao thành công.

"Một đám người như thế nào?" Lộ Uy Kiệt mở miệng hỏi.

"Sau khi bọn họ giết chết linh thú kia, ta bước đến hỏi thăm một chút. Thoạt nhìn, bọn họ không hề quen biết đệ tử của học viện Phong Hoa, tuổi đa số rơi vào khoảng hơn hai mươi. Bọn họ nói họ là một đội thương khách, tới đây tìm kiếm một ít dược liệu, chỉ là họ không hề hiểu rõ về địa hình sâu trong rừng Linh Vũ nên trong lúc nhất thời hơi mơ hồ. Bọn họ còn hỏi ta có biết tình hình nơi này không." Thiếu niên kia kể lại rõ ràng cuộc trò chuyện của mình và đám người kia.

Lộ Uy Kiệt vốn đang nhíu chặt mày, lúc này mới giãn mày ra.

Chỉ cần không phải là đệ tử của học viện Phong Hoa, hẳn sẽ không quá lo lắng gì cả.

Nếu trong học viện Phong Hoa có đội khác có thể đơn độc săn giết linh thú bậc cao, vậy nói thế nào cũng chính là một sự uy hiếp quá lớn với hắn.

Mục đích lần này của Lộ Uy Kiệt là đứng đầu cuộc săn linh.

"Ồ?" Ninh Hinh nghe thiếu niên nói xong, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 478: Đầu Cơ Trục Lợi (1)

"Hinh Nhi, không phải muội nghĩ tới cái gì rồi chứ?" Lộ Uy Kiệt nói.

Ninh Hinh cười nói: "Lộ sư huynh không phải có ý định muốn đứng đầu ngày săn linh lần này sao? Nếu săn bắt được mấy linh thú bậc cao, thu được linh thạch của chúng, như vậy hạng nhất này có thể không chỉ là hạng nhất của lần này, mà sẽ trở thành đệ tử đầu tiên săn giết linh thú bậc cao thành công sau nhiều lần săn linh của học viện Phong Hoa."

Ánh mắt của Lộ Uy Kiệt hơi sáng lên, không người con trai nào lại từ chối một đề nghị mê người như vậy, nhưng..

"Ta không thể đối phó với linh thú bậc cao." Lộ Uy Kiệt không thể không thừa nhận, trước mặt linh thú bậc cao, mình căn bản không đáng nhắc đến.

Ninh Hinh lại cười nói: "Không cần Lộ sư huynh động tay vào, không phải là có người đến tận nơi để giúp đỡ sao?"

Lộ Uy Kiệt hơi sùng sốt.

"Ý của muội là?"

Ninh Hinh nhìn về phía thiếu niên đến truyền tin tức kia, dịu dàng cười nói: "Người đi nói cho những người đó biết, trên tay chúng ta có bản đồ khu vực của phần lớn rừng Linh Vũ, nếu bọn họ bằng lòng săn giết cho chúng ta vài linh thú bậc cao, chúng ta có thể dẫn họ đến nơi họ muốn đến."

Trong lúc nhất thời, thiếu niên kia phản ứng hơi chậm, nhìn Ninh Hinh rồi lại nhìn Lộ Uy Kiệt.

Trên mặt Lộ Uy Kiệt lộ ra một tia kinh ngạc. Sở dĩ lần này họ có gan đi vào dải đất trung tâm của rừng Linh Vũ là bởi vì trong tay Ninh Hinh có một phần bản đồ chung của rừng Linh Vũ, diện tích bề mặt của phần bản đồ kia khác xa so với bản đồ mà học viện Phong Hoa phân cho phần lớn các đệ tử. Dường như phần lớn khu vực rừng Linh Vũ đều có ghi dấu, bây giờ Ninh Hinh đề nghị ra cách này, chính là lấy bản đồ trong tay nâng đôi lấy sự giúp đỡ của đám người kia, để họ có thể dễ dàng đạt được linh thạch của linh thú bậc cao.

"Mau đi đi, còn chờ gì nữa?" Ninh Hinh thúc giục.

Lúc này, thiếu niên kia mới vội vàng chạy về thương lượng cùng những người đó.

Đợi khi thiếu niên kia đi rồi, Lộ Uy Kiệt mới hơi đồng ý với đề nghị của Ninh Hinh, bốn phía đều khen ngợi khiến Ninh Hinh cười duyên không ngừng.

Mà Doãn Ngón ở một bên sớm đã âm thầm nắm chặt tay, trợn mắt hung dữ nhìn bóng dáng của Lộ Uy Kiệt.

Không bao lâu, thiếu niên kia đã chạy trở lại, mà đi cùng hắn tới còn có mười người.

Mười người kia đều khoác áo choàng, nhìn từ xa lại vốn không thấy rõ tướng mạo, nhưng nhìn từ thân hình, trong số bọn họ có bảy dáng người cực kỳ cao lớn cường tráng, so sánh với đệ tử của học viện Phong Hoa, họ giống như một ngọn núi cao.

"Lộ sư huynh, Ninh sư tỷ, mấy vị này là mấy bằng hữu cần bản đồ." Thiếu niên vội vàng giới thiệu.

Một người đàn ông dẫn đầu đỡ lấy áo choàng, thân hình cao lớn khiến người ta gần như ngạt thở, dung mạo cương quyết tuấn lãng lộ ra dưới ánh mặt trời. Không giống với thiếu niên tuấn mỹ thanh tú, đó là khuôn mặt tràn ngập nam tính, khí chất kiên cường, tràn ngập anh tuấn và mị lực chín chắn. Nhưng khiến người ta để ý nhất lại là ánh mắt của nam tử kia, sắc bén như đao, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người đàn ông kia chỉ đứng như vậy lại khiến người ta có loại cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Toàn thân Lộ Uy Kiệt vốn có thái độ kiêu ngạo, nhưng trước mặt người đàn ông này, khí thế trong nháy mắt đã yếu đi.

"Tại hạ là người bảo vệ đội buôn này, mọi người có thể gọi ta là Long hộ vệ." Người đàn ông anh tuấn, mặt không thay đổi chút nào nhìn đến các thiếu nam thiếu nữ ngây ngô, trẻ trung này.

Lộ Uy Kiệt nhìn chăm chú người đàn ông kia rất lâu, lúc này mới giật mình phục hồi tinh thần lại, hắn vội vàng che giấu sự sợ hãi với Long hộ vệ, cố gắng tạo khí thế cho mình, nói: "Lộ Uy Kiệt ở phân viện Khí Linh của học viện Phong Hoa, vị này chính là Ninh Hinh."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 479: Đầu Cơ Trục Lợi (2)

Long hộ vệ hơi vuốt cằm, ánh mắt trầm tĩnh không giận mà uy.

Rõ ràng là một khuôn mặt dễ nhìn, lại khiến người ta có lòng kính sợ.

"Đề nghị của các người, ta đã biết, các người muốn có vài con linh thú bậc cao phải không?" Long hộ vệ nói thẳng vào vấn đề.

Lộ Uy Kiệt nghe xong, trong lòng vui vẻ hơn, nghe giọng điệu này, dường như hợp tác sẽ không có vấn đề gì. Hắn vừa mới định mở miệng, nhưng lại thấy ánh mắt của Ninh Hinh thì ngậm miệng lại.

Ninh Hinh bước lên từng bước, nét mặt tươi cười như hoa, nói: "Phải xem các người muốn đến nơi nào của rừng Linh Vũ. Thật không dám giấu giếm, bản đồ này rất quan trọng với chúng ta, thứ lỗi không thể cho các người xem trực tiếp được. Các người muốn đến nơi nào, chúng ta có thể đưa các người đi, thù lao bao nhiêu còn tùy vào nơi các người muốn đến."

Long hộ vệ trầm tĩnh nhìn Ninh Hinh, một lát sau mới nói: "Chúng ta muốn đến suối Linh Nguyệt."

Những dược liệu đó chỉ sinh trưởng ở vùng lân cận suối Linh Nguyệt.

Ninh Hinh mỉm cười.

"Năm con linh thú bậc cao."

Lông mày của Long hộ vệ hơi nhíu lại, điều kiện của cô gái này cũng quá cao rồi. Chẳng qua chỉ có một bản đồ lại kiên định muốn năm con linh thú bậc cao, phải biết rằng linh thạch của một con linh thú bậc cao đều có thể tùy tiện bán ra ngoài với giá đáng kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, Long hộ vệ mới nói: "Được."

Ninh Hinh cười gật đầu, trao đổi ánh mắt với Lộ Uy Kiệt. Lộ Uy Kiệt lập tức sắp xếp lại đội ngũ, đưa đội đi theo Ninh Hinh, dẫn theo đoàn người Long hộ vệ đi về phía suối Linh Nguyệt phía trước.

Đoàn người Long hộ vệ đi ở cuối đội ngũ, có vài người đàn ông thân hình cao lớn đã sớm nghe được lời nói lúc trước của Ninh Hinh, hơi bất mãn với điều kiện quá cao đó của Ninh Hinh.

"Long thiếu tướng, nhóm người này quá độc ác rồi, mở miệng nói là năm con linh thú bậc cao, đây rõ ràng là giết người mà." Một người đàn ông nhỏ giọng nói thầm.

Long hộ vệ khẽ nhíu mày, nếu dược liệu kia không quá mức khan hiếm, chỉ có ở vùng lân cận suối Linh Nguyệt trong rừng Linh Vũ thì hẳn cũng sẽ không bằng lòng với yêu cầu vô lễ như vậy.

"Đây là thứ Mộ công tử cần, thứ thuốc này có tác dụng rất lớn với sự thăng cấp của Thụy Lâm quân chúng ta, tạm thời để họ bầy mình một lần thì có sao." Long hộ vệ... Chính xác mà nói, là nguy trang thành Long Kỳ của đội thương lữ, bắt đầu dĩ mở miệng nói.

Trước đó không lâu, Mộ Thần đưa theo một đám đệ tử của Nhiếp Vân phong vào Lâm Vương phủ, chuyện này khiến Quân Tiễn và Quân Khanh giật mình, bởi vì trước đó không lâu họ mới nhận được tin Khuyết Vân Tông bị giết. Mà điều khiến họ không ngờ chính là, Mộ Thần lại đưa theo đệ tử của mình đến nhờ cậy bọn họ, từ miệng của Mộ Thần, bọn họ mới biết được mọi chuyện đều là sắp xếp của Quân Vô Tà.

Mộ Thần gia nhập vào Lâm Vương phủ, cùng đệ tử của hắn tận tâm tận lực vì toàn thể Thụy Lâm quân mà tạo ra đan dược có thể nâng cao gân mạch. Số đan dược lúc trước Quân Vô Tà do dự mang cho Thụy Lâm quân đã cải tạo hoàn toàn gân mạch của họ, Mộ Thần muốn giúp cho Thụy Lâm quân nâng cao hơn nhưng lại có chút khó khăn.

Chẳng qua Mộ Thần đã không suy xét gì nữa, nếu đồng ý với Quân Vô Tà rồi thì sẽ hết sức ứng phó. Sau mấy tháng nghiên cứu liên tục, cuối cùng hắn cũng nghiên cứu ra một loại đan dược có thể nâng cao gân mạch, nhưng muốn tinh luyện loại đan dược này lại cần một loại dược liệu đặc biệt. Khuyết Vân Tông vốn có loại thuốc này mà lại bị Mộ Thần đưa hết đến Lâm Vương phủ, nhưng số lượng của Thụy Lâm quân quá nhiều, dược liệu này vốn không đủ để luyện chế cho mười vạn người dùng được.

Ngoài Khuyết Vân Tông ra, chỉ có suối Linh Nguyệt trong rừng Linh Vũ mới có loại dược liệu đó. Lần này Mộ Thần đã để ba đệ tử của mình vào rừng Linh Vũ tìm dược liệu trước, mà Quân Tiễn muốn bảo đảm cho sự an nguy của những đệ tử đó nên mới phân công Long Kỳ và sáu người trong Thụy Lâm quân đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 480: Đầu Cơ Trục Lợi (3)

Rừng Linh Vũ liền với Thích quốc, nhưng đám người Long Kỳ không hề biết rõ bên trong rừng Linh Vũ, cho nên sau khi họ vừa vào rừng Linh Vũ thì bị mất phương hướng. Trong rừng rậm rạp phải không ít sự tấn công của linh thú, có thể nói, đám Long Kỳ đều giẫm lên máu tươi mà đi con đường này.

Lâm Vương phủ không hề thiếu linh thạch. Bây giờ ở Thích quốc, Mặc Thiên Uyên lên ngôi làm hoàng đế, tín nhiệm gấp đôi với Lâm Vương phủ, tất cả nhu cầu đồ dùng hầu như đều ưu tiên cung cấp cho Thụy Lâm quân. Linh thạch thu được dọc đường, Long Kỳ có ý định đưa cho Quân Khanh sau đó Quân Khanh phân phối.

Chẳng qua vì muốn biết vị trí của suối Linh Nguyệt nên bọn họ chỉ có thể bằng lòng với điều kiện quá cao của Ninh Hinh.

"Long thiếu tướng, mọi người thực sự vất vả rồi." Vinh Hằng thở hổn hển đi theo đội ngũ. Hắn theo Mộ Thần tới Lân Vương phủ, lúc ban đầu nói không thích ứng được nhưng bây giờ đã có cảm tình hơn với Thủy Lân quân.

Đệ tử của Nhiếp Vân phong ra đi, linh lực cũng không mạnh, ngoài việc có trình độ về gân mạch thì cũng gần như không khác người thường gì nhiều, để những người thường như họ vào rừng rậm mà lại nguy hiểm như vậy quả thực là hơi vất vả. Nếu Lân Vương không tính toán trước, sắp xếp cho đám Long Kỳ cùng đi thì chỉ sợ bọn họ còn chưa tìm được suối Linh Nguyệt đã bị linh thú trong rừng này gặm chỉ còn lại xương cốt.

"Đây vốn là việc tìm thuốc cho Thủy Lân quân của ta nên phải làm vậy." Long Kỳ gượng gạo mở miệng nói. Giọng nói không hề lên xuống khiến người ta cảm thấy rất oai phong, nhưng ở chung một thời gian, đám Vinh Hằng đã biết, nhóm nam tử có ý chí kiên cường của Thủy Lân quân này vốn là như vậy.

"Hi vọng lần này có thể tìm được đủ cỏ Thủy Linh, như vậy là có thể pha chế đủ đan dược." Vinh Hằng cười, mở miệng nói.

Long Kỳ khẽ gật đầu, dùng tay ra hiệu cho sáu binh lính khác của Thủy Lân quân, sáu người kia lập tức đến gần ba người đám Vinh Hằng, đỡ lấy cánh tay của họ rồi đi tiếp.

"Cảm ơn." Vinh Hằng lại nói lời cảm ơn.

Đám người Ninh Hinh đi ngay trước chẳng nói gì mà quan sát tình hình phía sau, Lộ Uy Kiệt bước nhanh đuổi kịp Ninh Hinh, nhẹ giọng hỏi: "Hinh Nhi, những người đó thoát nhìn không giống người bảo chế thuốc và hộ vệ." Những cái khác hắn không dám nói, nhưng khí thế của Long hộ vệ kia tuyệt đối không thể là hộ vệ bình thường. Lộ Uy Kiệt có thể đạt được thành tích đứng thứ hai trong đại hội đấu linh, đương nhiên là do thực lực của hắn.

Nhưng đứng trước mặt Long Kỳ, hắn lại cảm nhận được cảm giác áp bức mạnh mẽ. Loại cảm giác áp bức này không chỉ đến từ linh lực và sự chênh lệch cấp bậc của giới linh, mà còn từ khí thế đó.

Người đàn ông kia, toàn thân đều phát ra cảm giác áp bức khiến người ta sợ hãi, ánh mắt kia sắc bén đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Người bảo chế thuốc bình thường sẽ đến rừng Linh Vũ này sao? Vậy chính là tự tìm đường chết đó. Nếu ta đoán không sai, những người đó không đến từ Chư quốc thì chính là một thế lực lớn mạnh khác." Ninh Hinh hít một hơi thật sâu rồi nói: "Người nhìn mấy người thân hình cao lớn kia, dáng người thẳng tắp, khuôn mặt cương quyết, nhất định đã trải qua huấn luyện riêng. Tuy bọn họ mặc quần áo bình thường, nhưng bội kiếm bên hông họ không phải là đồ tầm thường. Cho dù mục đích của họ là gì, ít nhất cũng có thể chứng minh rằng, họ đủ hùng mạnh."

Ninh Hinh tin tưởng vào con mắt của mình, thoát nhìn về ngoài cửa mấy người kia cũng thấy không đơn giản như vậy.

"Vậy người còn muốn xin hắn năm linh thạch bậc cao?" Lộ Uy Kiệt hỏi sững sốt. Nếu gặp phải cường giả, nên âm thầm qua lại thân thiết để mượn sức, nhưng Ninh Hinh lại mở miệng nói ra một con số đáng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 481: Đầu Cơ Trục Lợi (4)

Ninh Hinh lại cười nói: "Có thể mượn sức được hay không cũng phải xem đối phương có bằng lòng không, nếu có thể qua lại thân thiết với bọn họ được, sau khi ta tới suối Linh Nguyệt sẽ biết ngay. Tô ý không muốn lấy thù lao, vậy bỗng dưng dẫn họ đi không phải sẽ khiến người ta ấn tượng khác sâu hơn sao?"

Muốn mượn sức người, ngàn vạn lần không thể hạ thấp thái độ ban đầu, Ninh Hinh biết nguyên tắc tự nâng giá trị con người lên.

Tuy Lộ Uy Kiệt không hiểu ý của Ninh Hinh lắm nhưng lại cảm thấy rằng ta nói không sai.

Theo chân đội ngũ này từng bước từng bước, một bóng đen đứng phía trên cây cao tiện tay ném một con rắn nhỏ màu đen xuống những chiếc lá khô dưới tàng cây, con rắn nhỏ kia rất nhanh đã biến mất bên trong đồng lá không, bóng đáng màu đen kia lập tức lộ ra rồi hoàn toàn biến mất.

...

Đám người Quân Vô Tà cuối cùng cũng tìm được một nguồn nước, bọn Kiều Sở rửa sạch máu trên người mình, ngồi xuống gốc cây bên cạnh ăn lương khô.

Một lúc lâu sau, Dạ Sát bắt gặp xuất hiện trước mặt mọi người, đám Kiều Sở chờ đã lâu bèn lập tức đứng dậy.

"Thuộc hạ đã tìm được chỗ của bọn họ rồi." Dạ Sát quỳ một gối xuống trước mặt Quân Vô Tà, cúi đầu nói.

"Tổng cộng có bao nhiêu người?" Quân Vô Tà hỏi.

"Hai mươi bảy người, ngoài việc đó ra, bọn họ vừa mới hợp tác cùng một đội ngũ ở bên ngoài học viện Phong Hoa, hiện nay đang đi về phía suối Linh Nguyệt." Dạ Sát nói.

Hợp tác với đội ngũ ở bên ngoài học viện Phong Hoa?

Tin tức Dạ Sát mang về khiến mọi người ngạc nhiên.

"Khó có thể nào nghĩ rằng còn có chiêu này? Mời viện trợ từ bên ngoài à?" Kiều Sở vuốt cằm. Mặc dù vẫn chưa gặp Ninh Hinh và Doãn Ngôn kia, trong đầu hắn cũng đã tự bổ sung một loạt hình ảnh liên quan đến nhau.

Phạm Cẩm vừa mới định nói, kết quả bị giọng quát của Kiều Sở dè lại, hoàn toàn yên lặng, cả người đều ừ ừ.

Phi Yên nhìn cảm xúc của Phạm Cẩm bị tụt xuống, trực tiếp đám Kiều Sở một cái, Kiều Sở thè lưỡi, xấu hổ khoát tay áo.

"Suối Linh Nguyệt? Làm gì chứ?" Quân Vô Tà không có phản ứng với lời bàn của Kiều Sở, tự hỏi.

"Dường như đội ngũ kia muốn đến suối Linh Nguyệt tìm được liệu, Ninh Hinh dẫn đường cho bọn họ, tiền trả cho đám người Ninh Hinh là năm con linh thú bậc cao." Dạ Sát nói rõ ràng.

"Năm con linh thú bậc cao! Nữ tử Ninh Hinh đó cũng có gan mở miệng nói đấy!" Kiều Sở hoảng sợ. Giống như trước lúc họ biết Quân Vô Tà, họ vẫn sinh hoạt ở nơi người nghèo túng quần, đương nhiên biết tiền dẫn đường này có hơi quá cao.

Lần này, ngay cả đầu Phạm Cẩm cũng không dám nâng lên.

"Biết thân phận của đám người kia không?" Quân Vô Tà hơi dăm chiêu vuốt ve da lông của Hắc Miêu. Nàng đồng ý với Phạm Cẩm, để một con ngựa cho Ninh Hinh và Doãn Ngôn, nếu bọn họ không chủ động đụng chạm, nàng cũng sẽ không quản sống chết của họ.

Dạ Sát dừng một chút mới nói: "Mấy người trong đó giống hệt trong trí nhớ mà Vô Dược thiếu gia truyền lại cho ta."

"Truyền lại trí nhớ của người?" Quân Vô Tà hơi híp mắt lại.

"Trí nhớ của Dạ Sát." Dạ Sát nói.

"..." Đám Kiều Sở ở bên cạnh cảm thấy đề tài này có hơi đáng sợ.

"Là những gì?" Quân Vô Tà hiểu được sơ sẩy của Dạ Sát, trí nhớ của Dạ Sát lúc trước do Quân Vô Tà dùng phương pháp đặc biệt mà truyền lại cho Dạ Sát hiện tại.

Dạ Sát ngừng đầu nói: "Một người là thiếu tướng Long Kỳ của Thụy Lâm quân, một người là đệ tử Nhấp Vân phong, Vinh Hằng, còn lại vài thuộc hạ thuộc Thụy Lâm quân và Nhấp Vân phong, nhưng không biết tên họ cụ thể là gì."

Khi Dạ Sát nói ra, bàn tay đang vuốt ve Hắc Miêu của Quân Vô Tà chợt cứng đờ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 482: Đội Cuồng Chiến Đệ Nhất (1)

"Thụy Lâm quân?" Phạm Cẩm thình lình ngừng đầu, kinh ngạc nhìn Dạ Sát.

"Thụy Lâm quân là cái gì?" Kiều Sở vẻ mặt lo ngại, không hiểu vì sao Phạm Cẩm phản ứng dữ dội như vậy.

Phạm Cẩm nhìn về phía đám người Kiều Sở phát hiện mấy người Hoa Dao cũng cùng vẻ mặt ngạc nhiên, lúc này hắn mới nói: "Mọi người không biết Thụy Lâm quân?"

Kiều Sở gật đầu.

"Thụy Lâm quân vẫn luôn là đội cuồng chiến của Thích quốc. Trong số các nước, Thích quốc là nước vô cùng nhỏ bé, diện tích đất không đáng kể, số lượng quốc dân cũng hoàn toàn không thể so với những quốc gia khác. Nhưng Thích quốc lại được liệt vào một trong những cường quốc của Kiến quốc, chính là dựa vào đội cuồng chiến đệ nhất của Thích quốc - Thụy Lâm quân. Số lượng của đội quân này cũng không nhiều, theo thống kê chỉ có mười vạn, thể nhưng sức chiến đấu của mỗi một binh sĩ trong số họ đều rất cao. Trên chiến trường, cho dù là nước nào giao chiến với Thụy Lâm quân cũng đều có được những ác mộng không thể xóa nhòa." Phạm Cẩm tính tình cương nghị, luôn luôn sùng bái ý chí kiên cường của đại quân, mà hắn đã nghe không ít tin đồn về Thụy Lâm quân.

Có thể nói, ở bên ngoài, danh tiếng của Thụy Lâm quân còn vang dội hơn so với của Thích quốc.

Mọi người thường nói nếu Thích quốc không có Thụy Lâm quân thì Thích quốc đã sớm bị hủy diệt.

"Sức chiến đấu rất cao? Vậy cấp bậc linh lực của bọn họ cũng rất cao sao?" Kiều Sở tò mò hỏi.

Phạm Cẩm lắc đầu.

"Linh lực và giới linh của binh lính Thụy Lâm quân cũng không tính là xuất sắc, điều thực sự khiến bọn họ trở thành đội cuồng chiến đệ nhất chính là khí thế sau khi ra chiến trường của họ không lùi không giảm. Mọi người đều nói, Thụy Lâm quân chỉ có cái hồn giết giặc, không có người sống tạm bợ. Trong chiến tranh quốc gia, năng lực của một người vô cùng có hạn, nhưng một đội cuồng chiến có sức mạnh đoàn kết rất lớn lại không sợ chết mới chính xác là vũ khí có sức mạnh. Mọi người cũng biết Thích quốc được thành lập sớm nhất ở Kiến quốc, trận chiến đầu tiên với nước khác chính là do Thụy Lâm quân tiên phong, ban đầu số người của Thụy Lâm quân có trọn vẹn ba mươi vạn! Nhưng sau trận chiến ấy, toàn bộ Thụy Lâm quân chỉ còn lại không tới tám vạn người! Hơn hai mươi vạn binh sĩ, cho đến giờ khắc cuối cùng trước khi chết cũng không có ai lùi về sau một bước, bọn họ thực sự chỉ dùng cơ thể giàu ý chí kiên cường và lòng hy sinh của mình, giữ được từng tấc đất của Thích quốc!" Phạm Cẩm nói với nhiệt huyết sục sôi, như thể là hắn chính mắt chứng kiến một trận chiến vô cùng oanh liệt.

"Mọi người cũng biết, lúc đầu ba mươi vạn Thụy Lâm quân đối mặt với tròn trăm vạn đại quân! Trăm vạn đại quân đó! Nhiều hơn bọn họ gấp ba lần, nhưng bọn họ lại đánh cho những kẻ địch này phải sợ mất quân, không dám bén mảng đến gần biên giới Thích quốc một lần nào nữa! Hết thảy lực ực hiệp này đều là dùng máu tươi của hơn hai mươi vạn Thụy Lâm quân đúc thành!"

Đám người Kiều Sở mở to hai mắt nhìn, bọn họ hầu như chưa từng hiểu về chuyện của Hạ Tam Giới, đối với quốc gia này, đội quân này bọn họ đều không hiểu, bọn họ chỉ chuyên tâm làm cho chính mình trở nên mạnh mẽ hơn, muốn tìm ra lăng tẩm của Tà đế, có được sức mạnh có thể địch nổi mười hai đỉnh, triển khai kế hoạch trả thù của bọn họ.

Lại không biết trên cái đất bọn họ sinh sống nhiều năm cũng có một đội quân những con người anh dũng với nhiệt huyết sôi trào, không tiếc chết trận sa trường, da ngựa bọc thây cũng phải bảo vệ quốc gia như thế!

Đứng ở cái tuổi ngựa non hấu đá có tên thiếu niên nào lại không khao khát hướng về những anh hùng chiến hỏa liên từ trên trời giáng xuống?

Nhất thời còn chưa được gặp mọi người ở Thụy Lâm quân đã sinh lòng khâm phục thanh danh đội cuồng chiến đệ nhất ở Hạ Tam Giới.

Quân Vô Tà lắng lắng nghe Phạm Cẩm giải thích xong, im lặng thông mắt xuống.

Mọi người chỉ biết Thụy Lâm quân võ dũng, lại không biết Thụy Lâm quân cũng là quân đội có tỷ lệ tướng lĩnh tử vong cao nhất. Bởi vì trong mỗi lần chiến đấu, tướng lĩnh Thụy Lâm quân đều xuất quân xuất kích, xông vào chiến tuyến đầu tiên.

Thích quốc nhỏ, người yếu nhưng không được thua.

Một khi bại trận chính là vong quốc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 483: Đội Cuồng Chiến Đệ Nhất (2)

Thích quốc không thể thua, cũng không dám thua.

Thanh danh thành bại của Thụy Lâm quân đột ngột được ép truyền ra!

Nếu như thất bại bọn họ đã không có quốc gia của chính mình.

Quân Vô Tà còn nhớ trước đây lúc Quân Tiên tán gẫu cùng nàng, luôn nói đến những chuyện đã qua với trạng thái sa sút, mặc dù cố gượng cười nhưng cũng không thể che lấp đau thương trong ánh mắt.

Uy danh của Thụy Lâm quân là dùng sinh mạng của binh lính Thụy Lâm quân đổi lấy, người bên ngoài chỉ biết ca tụng Thụy Lâm quân mạnh mẽ hung hãn, lại không biết trong đội quân này có bao nhiêu người đã chết ở trên chiến trường.

Nếu có thể, Quân Tiên không cần cái hư danh này, cũng không muốn làm cho binh lính do đích thân mình dẫn ra ngoài phải chết.

Người của Quân gia cũng không bao giờ lấy danh Thụy Lâm quân làm kiêu ngạo!

Đây là chính miệng Quân Tiên dặn dò.

Điều này đối với người của Quân gia mà nói là một sự sỉ nhục, không thể khiến binh lính của mình từ trên chiến trường sống sót trở về là sự bất lực của bọn họ.

Quân Vô Tà cũng không biết loại cảm giác này đến từ đâu, mà lại nhớ rõ ánh mắt kiên định và bi thương của gia gia và tiểu thúc.

“Rừng Linh Vũ cách Thích quốc không xa, không ngờ người của Thụy Lâm quân lại xuất hiện ở đây.” Tinh thần Phạm Cẩm có chút kích động, như là những anh hùng khao khát hướng tới đã lâu lại xuất hiện ngay trước mặt của mình, mang theo những thiếu niên cần thiết có một không hai.

Kiều Sở háng giọng, nhìn về mặt kích động của Phạm Cẩm nói: “Thứ cho ta nhắc nhở một câu, người vừa mới nói những chiến thần kia hôm nay đi cùng đám người Ninh Hình, hơn nữa còn bị giết một loạt.”

Chỉ một câu nói, trong nháy mắt đã khiến một Phạm Cẩm nhiệt huyết bị hắt một gáo nước lạnh không sót giọt nào!

Đối với việc Ninh Hình đặt điều kiện, Phạm Cẩm đều cảm thấy quá đổi không hợp lý.

“Đi thôi.” Quân Vô Tà vẫn luôn im lặng bỗng nhiên nói, đặt Hắc Miêu đang nằm trong tay lên vai.

“Tiểu Tà Tử, chúng ta đi đâu vậy?” Kiêu Sở nghiêng đầu nhìn Quân Vô Tà, bên Ninh Hình tuy là đang bầy người, nhưng chuyện này cũng không có quan hệ gì quá lớn đối với bọn họ, trong lòng chỉ có chút mặc niệm cho đám binh sĩ Thụy Lâm quân kia mà thôi.

“Suối Linh Nguyệt.” Quân Vô Tà thân nhiên nói.

Nếu không phải Ninh Hình tìm đường chết, nàng cũng không thêm quan tâm, nhưng lần này đã gài bẫy Thụy Lâm quân rồi, sao nàng có thể để cho nàng ta toại nguyện?

Binh sĩ của gia giacàng không phải loại người dễ động vào!

Nàng vừa dứt lời, ngoại trừ Dạ Sát ra những người khác đều ngây ngẩn cả người.

“Đến... Đến suối Linh Nguyệt làm cái gì?” Kiêu Sở tròn tròn hai mắt, Quân Vô Tà không hề giống loại người hay lo chuyện bao đồng, vừa rồi Phạm Cẩm háng hái như vậy, nàng cũng chỉ buông một vẻ mặt lãnh đạm.

Chẳng lẽ thực sự bị làm cho sôi máu, muốn đi bù đắp chỉ số thông minh bị thiếu hụt của đám Thụy Lâm quân à?

Quân Vô Tà lờm Kiêu Sở, không trả lời.

Kiều Sở nuốt nước miếng, hẳn đã quá quen với việc Quân Vô Tà không thêm đếm xỉa rồi.

“Nhưng chúng ta cũng không biết vị trí của suối Linh Nguyệt.” Lúc Quân Vô Tà nói, Dung Nhã cũng đã lấy bản đồ ra xem rồi, đừng nói là suối Linh Nguyệt, ngay cả vị trí hiện tại của bọn họ cũng không được đánh dấu trên bản đồ.

“Cứ đi theo ta, ta đã phóng thích Mặc Xà, nó sẽ đi theo chúng ta dọc đường, chỉ cần theo mùi của Mặc Xà liền có thể tìm được vị trí của bọn họ.” Dạ Sát nói rõ ràng đâu ra đấy.

Mọi người nhìn nhau, càng tò mò hơn về thân phận của Dạ Sát, lại không hỏi nữa câu mà hết sức có chừng mực.

Sau một loạt những lý do thanh minh của Phạm Cẩm, đám người Kiều Sở cũng có ấn tượng rất tốt đối với Thụy Lâm quân. Giờ nếu Quân Vô Tà đã lên tiếng nói phải đi đến đó, đương nhiên bọn họ càng không nói gì thêm.

Sau khi dọn dẹp sơ qua, mọi người dưới sự hướng dẫn của Dạ Sát, truy tìm mùi của Mặc Xà lưu lại dọc đường, tiến về phía suối Linh Nguyệt ở sâu trong rừng Linh Vũ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 484: Đội Cuồng Chiến Đệ Nhất (3)

Trên đường đến suối Linh Nguyệt, Ninh Hinh bảo Lộ Uy Kiệt thử bắt chuyện với đám người Long Kỳ, kết quả lại bị bề mặt không thương tiếc.

Long Kỳ căn bản không thèm để ý đến Lộ Uy Kiệt, từ đầu đến cuối đều trung bộ mặt căng thẳng không nói một lời.

Lộ Uy Kiệt giẫm phải cây đinh, mặt tối sầm đi về phía Ninh Hinh, ở học viện Phong Hoa hắn luôn luôn là đối tượng được các người tôn sùng, một vài thiếu niên suốt ngày vây xung quanh hắn, từ khi nào hắn phải chịu cơn giận không đầu này, sắc mặt ngay lập tức trùng xuống, vô cùng khó coi.

Ninh Hinh thấy Lộ Uy Kiệt đá cây đinh rồi kêu hắn dẫn dắt các người tiếp tục tiến lên, mà mình thì giả vờ thân thiện lùi về phía sau, đi song song đám người Long Kỳ.

“Các người không hề thông thạo đường ở rừng Linh Vũ, xem ra cũng là lần đầu tiên tới, không biết lần này các người đến suối Linh Nguyệt tìm vật gì? Thật không dám giấu, phụ thân ta là phó viện trưởng học viện Phong Hoa, có chút quen thuộc đối với rừng Linh Vũ này. Học viện Phong Hoa chúng ta hàng năm đều sẽ có hai lần tổ chức săn linh, bình thường sẽ qua lại trong rừng Linh Vũ, lúc kết thúc cũng thường mang chút đồ ở đây về, nếu trên tay chúng ta có vật mà các người muốn, không phải các người cũng tiện tiết kiệm thời gian hay sao?” Ninh Hinh vẻ mặt mỹ lệ, nụ cười lại càng uyển chuyển động lòng người, giọng nói chuyện không nhanh không chậm, tựa như dòng nước suối chảy qua, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy không cảm ghét nổi.

Đương nhiên, nếu như trước đó nàng ta không có đòi hỏi quá nhiều vậy thì ấn tượng về nàng ta của bọn người Long Kỳ sẽ rất tốt.

Long Kỳ nhú mày, sắc mặt lộ vẻ có chút mất kiên nhẫn.

Đám thiếu niên này liền tiếp đến bắt chuyện, làm cho một người có nề nếp như Long Kỳ vô cùng sốt ruột.

Đã quyết định hợp tác thì chỉ cần chấp hành, việc cố tình tiếp xúc này làm cho đám binh sĩ luôn luôn lấy mệnh lệnh làm chuẩn rất không quen.

Mấy tên lính đi bên cạnh Long Kỳ âm thầm liếc nhìn Ninh Hinh, thấy nụ cười khá đẹp của nàng ta, ánh mắt lại không hề có vẻ khen ngợi.

Dung mạo như vậy, khí chất như vậy, chỗ nào bị được với đại tiểu thụ nhà bọn họ?

Doanh trại Thụy Lâm quân đâu đâu cũng là một đám người Hán ý chí kiên cường, quanh năm phong bế huấn luyện, bọn họ dường như không có cơ hội nào tiếp xúc với nữ nhi, người duy nhất hay xuất hiện trước mặt bọn họ chỉ có đại tiểu thụ của Lâm Vương phủ - Quân Vô Tà.

Ban đầu, lúc Quân Vô Tà chưa đổi hồn, Thụy Lâm quân có chút không tôn trọng đối với đại tiểu thụ có tiếng xấu này, nhưng bởi vì đối phương là huyết mạch của Quân gia nên không thể không cúi đầu. Tuy nhiên sau khi Quân Vô Tà đổi hồn, mỗi một việc làm, một lần nữa đổi mới nhận thức các binh lính Thụy Lâm quân, khiến bọn họ đối với Quân Vô Tà chuyển từ tùy tiện sang quý báu.

Có thể nói, trong lòng đám binh sĩ này, người đẹp nhất trên đời là đại tiểu thụ nhà bọn họ, người con gái ưu tú nhất cũng là đại tiểu thụ nhà bọn họ.

Quân Vô Tà một hình tượng trù phú cuối như vậy nên bất kỳ người con gái nào hòng đứng trước mặt Thụy Lâm quân tạo cảm giác tồn tại đều bị bọn họ ngầm so sánh với mảnh vụn.

Tướng mạo quá kém, hoàn toàn không so được với đại tiểu thụ nhà bọn họ.

Mất không có hồn, càng không so được với đại tiểu thụ nhà bọn họ.

Tính khí thô tục, nụ cười nịnh nọt, chỗ nào sánh được với đại tiểu thụ nhà bọn họ, khí phách cao lãnh!

Còn nữa, có phải nha đầu này thị lực không tốt hay không? Không nhìn ra trên mặt thiếu tướng bọn họ đã viết “không tiếp người lạ” hay sao? Lại vẫn cố đến gần, lại nhai không ngừng. Chỉ nhìn chỗ thù lao dẫn đường mà vừa rồi Ninh Hinh muốn, trừ khi bọn họ nhiều tiền quá đem đốt mới thêm tiếp lời, mới muốn thứ đồ trong tay nàng ta.

Hoàn toàn không nhận thức được mình đã bị binh sĩ Thụy Lâm quân nhìn khinh bỉ từ đầu đến chân, Ninh Hinh vẫn cứ ngập tràn nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 485: Đội Cuồng Chiến Đệ Nhất (4)

Ánh mắt thỉnh thoảng được ném tới kia chẳng những không làm cho Ninh Hinh có bất kỳ một suy nghĩ rút lui nào, ngược lại lại khiến trong lòng nàng ta có chút đắc ý.

Ninh Hinh luôn luôn tự tin đối với dung mạo của mình, có thể nói gương mặt này hợp với hình tượng nàng ta tận lực tạo ra, xưa nay đều là mọi việc luôn thuận lợi, cho nên nàng ta vốn cũng sẽ không nghĩ rằng những nam tử cao lớn thô kệch này lại hoàn toàn không để ý đến vẻ đẹp của nàng ta.

Chỉ coi những người đó giống với những người trước kia, âm thầm kinh ngạc vì nàng ta.

“Không cần.” Long Kỳ nhìn cũng không nhìn Ninh Hinh một giây, trực tiếp từ chối.

Nụ cười trên mặt Ninh Hinh hơi gượng, thế nhưng cũng nhanh chóng trở lại như thường.

“Không cần xa cách như vậy, đã có duyên gặp nhau ở đây thì chính là duyên phận, còn cách suối Linh Nguyệt một đoạn, cần ta nói cho các ngươi một chút tình hình của suối Linh Nguyệt bên đó không?” Ninh Hinh cười nói, cũng không vì Long Kỳ từ chối mà nảy sinh bất kỳ ý định chùn chân nào.

Lông mày Long Kỳ nhíu sâu hơn, vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ lại, bọn họ quả thực chưa từng đến suối Linh Nguyệt, chỉ là từ miệng Mộ Thần biết được suối Linh Nguyệt có loại được liệu kia. Nếu có thể tìm hiểu suối Linh Nguyệt trước một bước, đối với việc thực hiện tìm kiếm và hái được liệu thật ra cũng dễ dàng hơn một chút.

“Vậy thì làm phiền.” Sau khi cân nhắc, Long Kỳ miễn cưỡng kìm nén sự sốt ruột trong lòng xuống, nói.

Đáy mắt Ninh Hinh hiện lên một ý cười, mặc dù nàng ta nhìn ra người này cũng không thích nói chuyện nhiều hơn với người ngoài, thế nhưng Ninh Hinh lại biết rất rõ phải tiếp cận người như này thế nào.

“Diện tích suối Linh Nguyệt vô cùng lớn, được coi là nguồn nước chính trong rừng Linh Vũ. Nghe đồn nước suối trong suối Linh Nguyệt có thể bồi bổ linh khí, cho nên linh thú rất thích. Gần suối Linh Nguyệt thường có linh thú xuất hiện, chúng ở đó uống nước, nếu có mùi người lại tới gần, rất có khả năng chúng sẽ tấn công. Vì vậy ta đề nghị sau khi đến nơi, đầu tiên các ngươi không cần vội vã đến suối Linh Nguyệt, mà trước tiên nên ở gần đó quan sát một chút, xem có linh thú hay không, để tránh dẫn đến thương vong.” Ninh Hinh có ý kết thân với Long Kỳ, lời nói trong miệng đương nhiên có ba phần thật.

Long Kỳ lại nói: “Không cần mất công như vậy, nếu có linh thú cản đường, giết chết là được.”

Ninh Hinh hơi hoảng sợ, lời nói này quả quyết như vậy, nhất định phải có sự tự tin mạnh mẽ hậu thuẫn. Ban đầu thiếu niên kia nói đám người Long Kỳ sẵn giết linh thú cấp cao, nàng ta còn có chút hoài nghi, thế nhưng bây giờ sau khi thấy được khí thế cùng tự tin của Long Kỳ, trong lòng cũng đã tin bảy phần.

“Ha ha, quả nhiên là người tài cao lớn mật, thực lực Long đại ca nổi bật, làm cho Hinh Nhi vô cùng khâm phục.” Ninh Hinh cười dịu dàng, mắt chớp chớp đảo qua gương mặt cương quyết của Long Kỳ.

Nhưng, Long Kỳ lại không có bất kỳ phản ứng nào, khuôn mặt vẫn lạnh lùng.

“Long đại ca có vẻ là người từng trải rất nhiều, trên đường đi nhằm chán liệu Long đại ca có hứng thú nói một chút những thành tích về vang đã có cho Hinh Nhi nghe không?” Ninh Hinh cười rất ngọt ngào, một dáng vẻ của thiếu nữ thẹn thùng.

Nếu như đổi là người khác, bị một thiếu nữ đẹp nũng nịu thế này hết lòng quý mến như vậy, chi e đã sớm sáng nắng chiều mưa rồi, thế nhưng Long Kỳ vẫn trung ra vẻ mặt căng thẳng, không động đậy chút nào.

“Ninh tiểu thư.” Long Kỳ bỗng nhiên dừng bước lại.

“Long đại ca đầu cần khách khí như vậy, chỉ cần gọi ta Hinh Nhi là được rồi.” Ninh Hinh đỏ mặt cúi đầu, che giấu ánh mắt lóe lên về đắc ý.

“Nếu không có tin tức khác của suối Linh Nguyệt có thể báo cho biết, vậy thì không cần nói thêm nữa, bọn ta còn có chuyện cần bàn bạc, cũng xin Ninh tiểu thư lạnh đi cho.” Long Kỳ lạnh lùng nhìn Ninh Hinh, không giữ cho một chút thể diện nào, thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 486: Đội Cuồng Chiến Đệ Nhất (5)

Sắc mặt Ninh Hinh thoáng cái đã thay đổi, nụ cười xinh đẹp có vẻ cực kỳ cứng ngắc, nàng ta vẫn cố nuốt cục tức xuống, khóe môi nhếch lên một nụ cười cứng ngắc xoay người rồi đi.

Mãi đến khi Ninh Hinh đi rồi, lúc này mấy tên binh sĩ Thụy Lâm quân bên cạnh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trên người cô gái này có mùi gì đó, xông lên đau hết mũi ta rồi.” Một tên lính day day mũi đang chưa xót, chỉ cảm thấy lúc vừa rồi Ninh Hinh tới, mùi thơm trên người làm người khác ngẹt thở.

“Lão đại, huynh nói xem không phải cô gái đó nhìn trứng huỳnh rồi chứ? Sao cứ nhìn huynh bằng ánh mắt kỳ lạ, mặt lại còn đỏ ửng lên nữa?” Một tên lính khác cười ha hả nhìn Long Kỳ, không ngừng trêu ghẹo nói.

“Ngươi chắc chắn sắc mặt đó là đỏ? Không phải trắng? Sao ta thấy lúc cô gái kia đi, môi cũng không còn chút hồng hào nào rồi.”

“Tất cả im miệng cho ta.” Long Kỳ nhíu mày lờn những binh lính kia. “Đội đến suối Linh Nguyệt rồi lập tức tìm linh thú cấp cao, trả thù lao cho bọn họ, để bọn họ sớm rời đi.”

Thân kinh bách chiến (*) - mặc dù Long Kỳ không hiểu tình yêu nam nữ, nhưng hẳn lại rất biết nhìn xa trông rộng, nhìn ra được thiếu nữ tên Ninh Hinh kia suy nghĩ không hề đơn giản như vậy. Nàng ta còn muốn tìm hiểu sâu vào tình hình của bọn họ, điểm này đối với người lính mà nói là một điều cấm kỵ.

“Vâng!”

...

“Ninh sư tỷ, tỷ làm sao vậy?” Doãn Ngôn nhìn Ninh Hinh sắc mặt trắng bệch, môi cứng đờ quay về đội liền vội vàng tiến lên hỏi. Ngay cả Lộ Uy Kiệt cũng phát hiện điểm bất thường của Ninh Hinh, quay đầu nhìn lại.

Ninh Hình hít một hơi sâu, kìm nén sự tức giận.

Đám khốn kiếp đó tưởng chúng là ai chứ? Tưởng là quan tâm bọn hắn một chút liền cho rằng mình tài giỏi lắm vậy? Lại dám coi thường nàng ta như vậy!

Luôn luôn được người khác nâng niu trong lòng bàn tay Ninh Hình quả thực lại bị khẩu khí lạnh nhạt của Long Kỳ làm cho vô cùng tức giận.

Nàng ta còn chẳng bao giờ bị người ta giễu mặt như vậy!

“Kế hoạch lúc trước hủy bỏ, đám người kia vô cùng khó chơi, một đám đàn ông lỗ mãng không biết phải trái!” Ninh Hình giận dữ vung tay áo, mặt lại không một chút tươi cười.

“Rốt cuộc là thế nào? Khiến tỷ tức đến mức như vậy.” Lộ Uy Kiệt vội vàng tới trấn an người đẹp. “Ta thấy đám người kia chẳng qua chỉ là đám đàn ông lỗ mãng không có vũ lực, trước đây ta không đồng ý tỷ tiếp xúc với người thô bỉ như vậy, nếu đã không thể lôi kéo thì không lôi kéo nữa. Đệ tử học viện Phong Hoa chúng ta không thiếu chút thể lực của bọn họ.”

Lộ Uy Kiệt vốn đồng ý với kế hoạch của Ninh Hình, chỉ là liên tiếp bị Long Kỳ ném cho bộ mặt lạnh như tiền, tính khí cao ngạo đã sớm khiến hắn sinh lòng bất mãn, bây giờ lại thấy Ninh Hình bị khinh thường mà quay trở lại, càng trở nên không vui.

“Hừm, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Đây là bọn họ tự tìm đến! Muốn ta dẫn đường cho bọn hắn, cho là mấy viên linh thạch cấp cao lại có thể đuổi được ta? Giá trị con người Ninh Hình ta cũng đâu chỉ có một chút như vậy mà thôi.” Ninh Hình hé mắt, nét dịu dàng đã sớm tiêu tan, thay vào đó là bộ dạng độc ác và nham hiểm.

Doãn Ngôn bên cạnh hơi sững sờ, không dám tùy ý nói chen vào, nhưng Lộ Uy Kiệt lại nói: “Vậy tỷ định làm gì? Quả thật nếu muốn động thủ e là chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ.”

Nếu như đối lại là người có thực lực không đủ, Lộ Uy Kiệt đã sớm đánh đối phương rằng rơi đầy đất rồi, nhưng lại là đối mặt với Long Kỳ, hắn vô cùng tức giận chỉ có thể đè nén nuốt vào trong ngực.

Ninh Hình cười lạnh một tiếng nói: “Không cần chúng ta động thủ? Hàng loạt linh thú rừng Linh Vũ này...”

“Nhưng ngay cả linh thú cấp cao bọn họ cũng có thể chế ngự...”

“Vậy nếu là trên cả cấp cao thì sao?” Ninh Hình hơi dẩu khoe môi lên, quay đầu nhìn về phía mấy người đi sau cùng trong đội, ánh mắt độc ác không hề giấu giếm.

***

(*) Thân kinh bách chiến: chỉ đích thân trải qua rất nhiều trận chiến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 487: Linh Thú Cấp Lãnh Chủ (1)

Đoàn người Quân Vô Tà theo Dạ Sát từng bước đuổi theo đám người Long Kỳ, sau khi băng qua một mảnh rừng lớn, bọn họ cuối cùng đã phát hiện hồ nước suối ẩn sâu ở trong rừng.

Mặt hồ màu trắng bạc phản chiếu chút ánh mặt trời, giống như vô số ngôi sao chiếu xuống nước, mặt nước dập dờn sáng lấp lánh, ở suối Linh Nguyệt không ít linh thú cấp thấp đều cúi đầu uống nước ở đây, thoáng chốc khí phách của đám người Quân Vô Tà truyền tới, những linh thú kia hoảng loạn chạy trốn, trốn sâu trong rừng mất dạng.

“Bên này là suối Linh Nguyệt? Nhưng... Ninh Hình và những người Thụy Lâm quân đó thì sao?” Kiều Sở ngẩng đầu nhìn quanh một lúc lâu, cũng không thấy cái bóng nào khác, ngoại trừ những linh thú chạy thực mạng kia, không có những thứ khác.

Quân Vô Tà nhìn về phía Dạ Sát, Dạ Sát bỗng nhiên nhú mày.

“Sao vậy?” Quân Vô Tà hỏi.

“Mặc Xà đột nhiên chết, có điều trước khi chết, nó theo đám người kia xuyên qua suối Linh Nguyệt, mục đích của bọn họ dường như không chỉ đơn giản là suối Linh Nguyệt như vậy.” Dạ Sát lập tức hồi báo tin tức cho Quân Vô Tà.

Trong lúc mọi người ở đây đang nghỉ ngơi, đột nhiên, đất dưới chân bọn họ bắt đầu rung động dữ dội!

Cây cối cạnh suối Linh Nguyệt không ngừng lay động, linh thú cấp thấp trốn vào trong rừng dường như là cảm nhận được sự đe dọa mạnh mẽ, cuống quýt chạy trốn tứ phía, cảnh tượng yên bình trong nháy mắt sụp đổ!

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Biến động liên tiếp làm cho Phi Yên lo lắng trong lòng.

Quân Vô Tà hơi híp mắt lại: “Đến nơi Mặc Xà chết.”

“Vâng!”

Đoàn người lập tức tăng tốc đi tới phía trước, nhưng mà theo sự tiến vào của bọn họ, một tiếng hét đinh tai nhức óc thình lình truyền tới tai của bọn họ!

Tiếng vang đó hùng hậu hơn bất kỳ tiếng hét nào bọn họ nghe được trước đây!

Chỉ cần nghe âm thanh kia cũng làm cho khí huyết bên trong cơ thể sôi!

Tiếng gầm từng đợt một truyền khắp bốn phía rừng rậm, cuộn lên từng đợt sóng lá cây dày đặc!

“Linh thú... cấp lãnh chủ...” Sắc mặt Phạm Cẩm trong nháy mắt trở nên trắng bệch, âm thanh kia quá lớn, làm cho hắn cảm thấy một dự cảm chẳng lành phất chốc bao phủ trong lòng hắn.

Hắn đã từng chứng kiến một con linh thú cấp lãnh chủ cùng phụ thân của hắn, ký ức đó vẫn in sâu trong lòng Phạm Cẩm, không có cách nào xóa đi.

“Người nói cái gì?” Kiều Sở đột nhiên quay đầu muốn nhìn Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm sắc mặt trắng bệch nói: “Đó là linh thú cấp lãnh chủ, tuyệt đối không sai... suối Linh Nguyệt vốn là khu vực trung tâm nhất ở rừng Linh Vũ, nước trong suối Linh Nguyệt đối với linh thú mà nói là đồ tắm bổ tốt nhất, cho nên ở gần đây thường sẽ có linh thú cấp cao xuất hiện, mà linh thú cấp lãnh chủ... cũng không phải không có.”

Học viện Phong Hoa trên dưới chưa bao giờ có người từng săn bắt linh thú cấp lãnh chủ, đồn rằng, thực lực linh thú cấp lãnh chủ đã vượt xa cấp từ linh đỉnh cao của linh lực! Đừng nói là các đệ tử tham gia ngày săn linh, dù là các đạo sư trong học viện Phong Hoa bắt tay hành động, đụng phải linh thú cấp lãnh chủ cũng chỉ còn biết chạy trốn chối chết!

Phạm Cẩm có nằm mơ cũng chẳng ngờ, chính mình lại có một ngày có thể gặp lại linh thú cấp lãnh chủ!

“Nguồn gốc âm thanh, chính là nơi Mặc Xà chết.” Dạ Sát hơi dừng bước, tuyên bố với mọi người một tin khiến người ta khiếp sợ!

Mặc Xà của Dạ Sát từ lúc mới bắt đầu vẫn luôn âm thầm theo dõi từng bước đi của bọn người Long Kỳ, Mặc Xà đột nhiên chết vốn đã làm người ta sinh nghi, mà ở chỗ Mặc Xà chết lại còn có linh thú cấp lãnh chủ! Điều này có ẩn ý gì?

Ẩn ý này, đám người Long Kỳ bị Mặc Xà đi theo, rất có thể đã đối mặt chính diện với linh thú cấp lãnh chủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 488: Linh Thú Cấp Lãnh Chủ (2)

Từ xưa đến nay, Hạ Tam Giới chưa từng nghe nói có người có thể săn bắt được linh thú cấp lãnh chủ.

Ngay cả từ linh mạnh nhất, gặp linh thú cấp lãnh chủ cũng chỉ có nước chạy thoát thân.

Phải biết rằng, trong thiên hạ từ lâu đã không có từ linh xuất hiện. Người trong Thụy Lâm quân càng không thể có.

Lần này, vốn sắc mặt Phạm Cẩm đã khó coi rồi, ngay cả sắc mặt của đám Kiều Sở cũng không tốt, tuy bọn họ không quen biết những người Thụy Lâm quân đó, nhưng sau khi nghe được sự tích của Thụy Lâm quân cũng đã sinh lòng kính trọng.

“Đang yên đang lành sao lại gặp phải linh thú cấp lãnh chủ? Những linh thú này chưa bao giờ chủ động tấn công, trừ phi có người trêu chọc chúng nó, tiến hành công kích trước mới xuất hiện loại tình huống này.” Sắc mặt Dung Nhã khó coi.

Dung Nhã vừa nói ra lời này, trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên một ý nghĩ.

Thụy Lâm quân trải qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, đương nhiên không phải là những người lỗ mãng ngu dốt, bọn họ nhất quyết không thể trêu chọc tới linh thú cấp lãnh chủ khi chính mình không có cách nào đối phó, mà chỉ có duy nhất một người có khả năng làm ra tất cả chuyện này, chính là đám Ninh Hình lòng dạ xấu xa kia.

“Xong. Lần này xong thật rồi.” Kiều Sở gãi đầu một cái, trong lòng có chút không đành lòng nhìn những anh hùng trong truyền thuyết kia bị người khác sắp đặt cái chết như vậy.

Nhưng mà, Kiều Sở vừa dứt lời, một bóng người màu đen bỗng nhiên phóng như bay ra ngoài.

Quân Vô Tà ngồi trên lưng hắc thú, như mũi tên rời cung phóng ra giữa đám người, Dạ Sát cũng ngay lập tức theo sát.

“Tiểu Tà Từ! Người muốn làm gì?” Đám Kiều Sở lúc này mới phục hồi lại tinh thần, mắt nhìn Quân Vô Tà cứ như vậy trực tiếp xông về phía thanh âm kia phát ra, trong lòng mấy người đều chấn động mạnh.

Quân Vô Tà điên rồi phải không? Nhìn dáng điệu năng như vậy là định đi cứu những người Thụy Lâm quân kia?

Đùa gì thế?

Những người sống chung với Quân Vô Tà một khoảng thời gian như Kiều Sở đều biết tính khí Quân Vô Tà như thế nào, năng quả quyết lạnh lùng, chưa bao giờ quan tâm đến những chuyện vô bổ của người khác, nhưng tại sao lúc này lại muốn mạo hiểm đi cứu những người chưa từng gặp mặt?

Phải biết rằng, nếu xông tới, thứ nàng phải đối mặt không phải là linh thú bình thường. Mà là một con linh thú cấp lãnh chủ.

Sức chống chọi của linh thú đối với độc được cực cao, độc được mà Quân Vô Tà am hiểu nhất căn bản không có bất kỳ tác dụng gì đối với linh thú cấp lãnh chủ, hành động như thế này thật là không muốn sống nữa rồi!

“Chết tiệt! Tiểu Tà Từ này điên rồi phải không?” Kiều Sở âm thầm cắn răng, không kịp ngẫm nghĩ nữa, lập tức gọi Côn Côn ra.

Gấu Âm Dương khổng lồ bất ngờ xuất hiện ở trước mắt mọi người, nó cúi lưng xuống, tứ chi chạm đất.

Bóng hình thon dài của Kiều Sở chọt vọt một cái, trực tiếp nhảy lên, Hoa Hao, Phi Yên cùng Dung Nhã cũng xoay người nhảy lên lưng Côn Côn.

“Côn Côn! Đuổi theo sát đi!” Bọn họ tuyệt đối không thể lơ đãng nhìn Quân Vô Tà đi tìm cái chết.

Nhận được mệnh lệnh của Kiều Sở, Côn Côn lập tức lao vọt đi, thân thể vốn kèn càng vậy mà lại có tốc độ kinh người, thân thể to lớn cũng không tạo ra bất cứ trở ngại gì cho nó,

trong chớp mắt một con gió xoáy liền quét qua.

Phạm Cẩm ngáy người tại chỗ, trợn mắt há mồm nhìn đám Kiều Sở theo sát Quân Vô Tà xông ra ngoài, toàn bộ trong đầu trống rỗng.

Tại sao đang yên đang lành Thụy Lâm quân lại trêu chọc tới linh thú cấp lãnh chủ? Điều này trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng lại không có người nào nói ra khỏi miệng.

Phạm Cẩm không phải kẻ ngu ngốc, nghĩ qua một cái, hần liền hiểu rõ nguyên do của chuyện này.

Tuy nhiên chân tướng này lại làm cho hần khó có thể chấp nhận.

Sau khi sững sốt một hồi lâu, cuối cùng Phạm Cẩm cắn răng, nhanh chóng hướng về phía đám Kiều Sở rồi đi mà đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 489: Linh Thú Cấp Lãnh Chủ (3)

Trong một mảnh rừng, mảng lớn cây cối bị nghiền ép vào trong đất, từng đợt sóng khí bao phủ mặt đất, lá khô trên đất bị luồng khí cuốn đi, gào thét xoay tròn ở trong gió.

Mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí, một hình dáng to lớn như dãy núi đứng giữa đất trời, từng đợt gào thét đinh tai nhức óc không ngừng từ trong miệng nó gào ra.

Đó là một con linh thú cấp lãnh chủ hình dáng cực kỳ to lớn, tứ chi sắc bén như lưỡi dao, chín cái đuôi trắng dài đến cuồng phong vẫy giữa không trung, hể đuôi của nó quét qua chỗ nào, cho dù là cây cối hay là nham thạch đều bị chém đứt trong nháy mắt, đầu nó nhô lên hai cái sừng cong, một đôi mắt màu đỏ tươi tràn đầy ý nổi giận.

Toàn thân nó màu trắng, trên bộ lông óng ả mượt mà ẩn như hiện ra vật thể màu đỏ.

Linh thú cấp lãnh chủ hung bạo có thể hủy diệt tất cả.

Ở trong Loạn Thạch, Long Kỳ phóng người đưa một binh sĩ bị thương của Thụy Lâm quân lùi đến phía sau một cái cọc gỗ giấu kỹ.

Một tay của tên binh sĩ kia đã bị phần đuôi như dao của linh thú cấp lãnh chủ chém thương, hơn nữa cánh tay bị một đao chặt đứt, chỉ sót lại một chút da thịt còn liền nhau, trên mặt hần sẫm đã không có một chút huyết sắc, mất máu nhiều và đau nhức làm cho nhiệt độ của người hần nhanh chóng giảm xuống.

“Thiếu tướng, đừng lo cho bọn ta... Người... Người trước hết hãy đem đám Vinh Hằng đi đi...” Binh sĩ bị thương dùng tay kia gãi gao kéo lại ống tay áo của Long Kỳ.

“Linh thú cấp lãnh chủ không phải là thứ mà chúng ta có thể đối phó, nhân lúc bọn Tiểu Vũ còn có thể kéo dài một ít thời gian, người nhanh đem đám Vinh Hằng đi đi! Mấy người bọn ta chết không có gì ghê gớm, nhưng bọn họ là đệ tử của Mộ công tử, đối với Thụy Lâm quân chúng ta mà nói, bọn họ quan trọng hơn bất cứ cái gì.” Binh sĩ bị thương thở hổn hển mở miệng, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Về mặt Long Kỳ vô cùng căng thẳng, biến cố đột nhiên xuất hiện làm cho chuyến đi này thay đổi đến mức đặc biệt nguy hiểm.

Linh thú cấp lãnh chủ, ngay cả hần đều chưa từng gặp qua.

“Ta sẽ không bỏ lại huynh đệ của mình.” Long Kỳ cắn răng, trên người của hần cũng đã chi chít những vết thương, cả đội ngũ chỉ có thực lực của hần là mạnh nhất, cũng bởi vì như vậy, lúc chiến đấu với linh thú kia hần bị tấn công nhiều nhất, nếu không phải vì giới linh của hần có thể biến hóa thành khí linh áo giáp cứng rắn, chỉ sợ hần đã sớm đầu một nơi thân một nẻo.

Ánh mắt Long Kỳ quét về phía đám Vinh Hằng bị thương bên cạnh, hôm nay tới đây đệ tử Nhiếp Vân phong của rừng Linh Vũ có tổng cộng ba người, nhưng lúc đối mặt với linh thú cấp lãnh chủ, binh sĩ của Thụy Lâm quân đều đem tất cả lực lượng tới bảo vệ sự an nguy của ba người này.

Bởi vì bọn họ biết rõ rằng, số lượng Thụy Lâm quân rất nhiều, bỏ đi mấy người bọn họ cũng không ảnh hưởng toàn cục, nhưng bất kỳ ai của Nhiếp Vân phong cũng không thể có tổn thương nào, chỉ có bảo vệ bọn họ, Thụy Lâm quân sau này mới có thể trở nên hùng mạnh hơn.

Tình hình của đám Vinh Hằng cũng rất không lạc quan, mặc dù có binh sĩ của Thụy Lâm quân liều mạng bảo vệ, nhưng dư âm sự tấn công của linh thú cấp lãnh chủ không phải những người này có thể ngăn cản được.

“Long thiếu tướng, đều là bọn ta làm liên lụy đến mọi người.” Sắc mặt Vinh Hằng trắng bệch nhìn Long Kỳ, nếu không có mấy người bọn hần làm cản trở, với khả năng của Thụy Lâm quân mặc dù không có cách nào đối phó với linh thú kia, nhưng bọn họ cũng thừa sức để thoát thân.

“Việc này không liên quan đến các người, là ta đã quá sơ suất.” Long Kỳ hé mắt, đáy mắt hiện lên một chút tức giận.

“Ai mà ngờ được đám thiếu niên kia lại có lòng dạ độc ác như vậy, nếu không phải bọn họ trêu chọc con linh thú này, chúng ta cũng sẽ không gặp phải những điều này. Đáng hận chính là sau khi bọn chúng dẫn con linh thú kia qua đây lại chạy mất dép.” Một tên đệ tử Nhiếp Vân phong khác hận đến cắn răng nghiến lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 490: Phương Thức Bể Mặt Liên Hoàn Thứ Ba (1)

Linh thú cấp lãnh chủ, bất cứ ai cũng không dám trêu chọc, Long Kỳ vốn đồng ý cho đám người Ninh Hình săn giết năm con linh thú bậc cao, sau khi đến được suối Linh Nguyệt

liền thực hiện cam kết đi tìm kiếm tung tích của linh thú bậc cao, nhưng không nghĩ rằng đám Ninh Hinh vậy mà lại trêu chọc một con linh thú cấp lãnh chủ. Hơn nữa sau khi dẫn linh thú cấp lãnh chủ tới chỗ của đám Long Kỳ, lại liền nhân cơ hội bỏ trốn mất dạng, kéo đám người Long Kỳ xuống vực sâu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Kỳ cuộn lên một trận phản nộ, nhưng bây giờ không có thời gian cho hắn xoắn xuýt về tất cả những điều này.

Năm binh sĩ của Thụy Lân quân vẫn đang chiến đấu với linh thú cấp lãnh chủ, với thực lực của bọn họ thì căn bản không phải đối thủ của linh thú cấp lãnh chủ, nhưng vì để cho đám Vinh Hằng có thêm nhiều thời gian tranh thủ trốn chạy, bọn họ chỉ có thể liều mạng một trận, nhiều năm phối hợp ăn ý khiến bọn họ có thể tận lực chống đỡ, nhưng ai nấy đều đã chồng chất vết thương, máu tươi dính đầy toàn thân họ, những vũng máu tung tóe trên mặt đất khi họ lăn lộn.

“Làm phiền các người mang những huynh đệ của ta đi, bọn ta sẽ tiếp tục tranh thủ thời gian.” Cuối cùng Long Kỳ giao những binh sĩ bị trọng thương cho Vinh Hằng, đi vào chiến trường không quay đầu lại.

“Thiếu tướng!” Tên binh sĩ kia tuyệt vọng nhìn bóng lưng quả quyết của Long Kỳ.

Ở ngoài vòng chiến đấu, Ninh Hinh trốn ở sau cây đại thụ, mắt lạnh nhạt nhìn cảnh tượng đấu tranh quyết tử phía bên kia, khóe miệng hất lên một tia cười nhạt.

“Ninh sư tỷ, bọn họ không phải đối thủ của linh thú cấp lãnh chủ.” Doãn Ngôn ở bên cạnh Ninh Hinh, nhìn thấy binh sĩ của Thụy Lân quân bị linh thú từng bước ép sát, hắn nói nhỏ.

“Lường trước bọn họ không phải là đối thủ, linh thú cấp lãnh chủ sẽ không ăn thịt người, chờ bọn họ chết, linh thú cấp lãnh chủ đi rồi chúng ta sẽ đi qua đó, bọn họ đã sẵn giết linh thú cấp cao, chắc chắn trên người có linh thạch cấp cao.” Ninh Hinh hé mắt, đầy mắt tràn đầy khoái chí.

Người dám làm cho nàng ta khó chịu, nàng ta tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Cái tên Long hộ vệ vậy mà lại mặc kệ mặt mũi nàng ta như vậy, người như thế, đương nhiên là đáng nên chết.

Doãn Ngôn cúi đầu không nói, trong lòng có chút sợ hãi sự độc ác của Ninh Hinh, thực lực của đám người này không tầm thường, nhưng bởi vì đắc tội với Ninh Hinh nên mới dẫn đến tai họa sát sinh như thế, dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp của Ninh Hinh lại cất giấu những tâm tư độc ác như vậy, quả thật khiến Doãn Ngôn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nhưng chính vào lúc này, một tiếng động kỳ lạ thu hút sự chú ý của đám Ninh Hinh.

Chỉ thấy hai bóng người màu đen bỗng nhiên từ trong rừng rậm chui ra, trực tiếp xông về phía con linh thú cấp lãnh chủ vô cùng dũng mãnh.

“Đó là cái gì?” Ninh Hinh hơi sửng sốt, tốc độ của hai bóng đen thực sự quá nhanh, nàng ta hoàn toàn không thấy rõ rốt cuộc là cái gì.

Long Kỳ khổ sở chống đỡ, bị linh thú cấp lãnh chủ một phát xé rách phía sau lưng, cả phần lưng áo giáp và da thịt bị xé rách xuống, trong chớp mắt toàn bộ lưng là một mảng máu thịt bết bết, binh sĩ của Thụy Lân quân ở bên cạnh vội vàng tiến lên ngăn cản, hai người khác nhanh chóng lùi Long Kỳ ra ngoài.

Sự đau nhức bỗng nhiên kéo tới làm cho Long Kỳ hoa cả mắt.

Linh thú cấp lãnh chủ này, thậm chí ngay cả áo giáp mà giới linh của hắn biến thành cũng có thể xé rách. Loại sức mạnh trái ngược với tự nhiên này, bọn họ căn bản không thể ngăn cản được.

Mất thấy tuyệt vọng ập tới, Long Kỳ cắn răng chống đỡ, cũng đã biết được lần này e là bọn họ phải bỏ mạng ở đây.

Thế nhưng, ngay lúc linh thú cấp lãnh chủ đánh bay vài tên binh sĩ đang cản trở, chuẩn bị tiếp tục tấn công Long Kỳ, một bóng đen lại âm thầm đâm vào đầu của con linh thú kia.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rền.

Trong nháy mắt, một luồng khí mạnh mẽ liền đánh bay tất cả mọi người.

Cả người Long Kỳ đều lơ lửng giữa không trung, nhưng một giây sau, hắn lại tiếp nhận được một sức mạnh mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 491: Phương Thức Bế Mật Liên Hoàn Thứ Ba (2)

Đó là một con thú to lớn màu đen, lấy đầu của nó đón lấy thân thể Long Kỳ đang hạ xuống, chiếc đuôi dài to khỏe quấn lấy người của Long Kỳ, đẩy lên phần lưng của mình, sau đó xoay người một cái, hạ xuống trên mặt đất, đặt Long Kỳ ở trên mảnh đất trống cách đó không xa.

Phần lưng của Long Kỳ đau nhức như lửa đốt, hắn cố nén đau đón đứng dậy, kinh ngạc nhìn con hắc thú vừa cứu hắn, một lần nữa nhảy vào chiến trường bằng tốc độ kinh người, nhanh nhẹn nhảy ra, cứu toàn bộ mấy tên binh sĩ còn sót lại của Thụy Lân quân.

Lúc nhìn rõ hình dáng của con kia hắc thú đó, Long Kỳ liền ngây ngẩn cả người.

Con hắc thú đó quen thuộc như vậy. Bao nhiêu lần hắn từng theo phía sau lưng hắc thú, nhìn chăm chú vào một hình dáng nhỏ bé ngồi trên lưng hắc thú ngẩng đầu ưỡn ngực.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ phía sau lưng của Long Kỳ, trong nháy mắt thân thể Long Kỳ cứng ngắc.

“Không muốn chết thì đứng im đó.” Âm thanh quen thuộc quanh quẩn bên tai, âm thanh lạnh lùng nhưng lại như nước suối ấm áp chảy vào khắp người Long Kỳ.

Long Kỳ bất ngờ xoay người, bắt chập toàn thân đau nhức, hướng về nơi âm thanh phát ra trực tiếp quỳ một chân trên đất. Cúi chiếc đầu cao ngạo của hắn xuống, dùng âm thanh thành kính nhất mà nói: “Long Kỳ cung nghênh đại tiểu thụ.”

Trong âm thanh ấy mơ hồ mang theo vẻ run rẩy.

Là kích động, cũng là nhớ nhưng.

Một hình dáng nhỏ nhắn đứng trước mặt Long Kỳ, nhìn có vẻ yếu đuối nhưng lại làm cho Long Kỳ cảm thấy an tâm hơn bất kỳ ai.

Hình dáng ấy có một khuôn mặt thanh tú, ngũ quan không coi là xinh đẹp cũng không có có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ là khí chất lạnh lùng kia khiến trong lòng người khác nảy sinh sự kính sợ.

Ngay sau khi giọng nói của Long Kỳ biến mất, hắc thú lại quay lại lần nữa, lần này nó đem theo vài tên Thụy Lâm quân khác đang ra sức phản kháng trở về, sau khi đặt bọn họ trên mặt đất, liền đi tới bên cạnh bóng người ấy.

Vài tên binh sĩ Thụy Lâm quân được cứu, chưa kịp phục hồi lại tinh thần từ trận chiến khốc liệt lúc này, con hắc thú kia đột nhiên xuất hiện cứu bọn họ, làm cho tất cả bọn hắn đều vô cùng khiếp sợ.

Thân là thành viên của Thụy Lâm quân, trong thời gian dài bọn họ được bố trí ở Lâm Vương phủ để bảo vệ an nguy cho ba đời họ Quân, lúc hỗn chiến tại hoàng thành, bọn họ cũng từng đi theo Long Kỳ xao sơn chấn hồ (*), cũng từng chính mắt thấy thiếu nữ nào đó hành sự quả quyết.

Mà tất cả những ký ức này, đều có sự xuất hiện của một con hắc thú khí phách uy vũ như vậy, chính như con vật trước mắt bọn họ, giống nhau như đúc.

Hiện nay, thiếu tướng của bọn họ đang quỳ gối ở phía trước, mà tiểu thiếu niên đứng trước mặt thiếu tướng lại khiến bọn họ cảm thấy xa lạ nhưng lại vừa có chút quen thuộc.

Bọn họ chưa từng thấy qua tướng mạo kia, nhưng cặp mắt cùng khí thế lạnh lùng khiến bọn họ tỉnh ngộ trong nháy mắt.

“Đại tiểu thư!” Vài tên Thụy Lâm quân không thể ý tình trạng vết thương của mình, toàn thân run lên quỳ gối trước mặt người đó, bởi vì kích động mà âm thanh run rẩy.

Trong trời đất này, có thể để cho Thụy Lâm quân bọn họ hoàn toàn bái phục mà quỳ gối chỉ có ba người.

Lâm Vương Quân Tiễn, tiểu vương gia Quân Khanh, còn có một người, chính là đại tiểu thư của Lâm Vương phủ – Quân Vô Tà.

Trong trời đất này cũng chỉ có một người có thể kiểm soát được con hắc thú khiến người khác sợ hãi kia.

Mặc dù khuôn mặt thay đổi, mặc dù y phục không giống, nhưng bọn họ tuyệt đối không nhận nhầm, người đứng trước mặt bọn họ làm bạn với hắc thú, nhất định là nữ thần duy nhất trong lòng họ – Quân Vô Tà.

Thiếu nữ đó mang lại kỳ tích cho toàn bộ Lâm Vương phủ, cho toàn bộ Thụy Lâm quân.

Nhưng mà, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn được mọi người quý luyến ấy lại không dành cho bọn họ bất kỳ hồi đáp nào, dưới cái nhìn chăm chăm của tất cả Thụy Lâm quân, nàng xoay người nhảy lên lưng hắc thú, gợn tay bỏ lại mười mấy bình đan dược, cùng hắc thú vọt ra ngoài, xông về phía con linh thú cấp lãnh chủ suýt chút nữa khiến đám Long Kỳ mất mạng.

***

(*) Xao sơn chấn hồ: công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 492: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Ba (3)

Đám Long Kỳ giật mình trong lòng, còn chưa kịp hành động gì, trong lúc đó mấy bóng người bất ngờ xông vào trong rừng.

Vài thiếu niên tuấn tú ngồi trên lưng một con gấu to lớn bỗng nhiên bay qua trước mặt đám người Long Kỳ.

“Cồn Cồn! Xông lên! Hoa ca, Yên Nhi, Tiểu Nhã mau gọi giới lĩnh ra đi.” Kiêu Sờ từ trên lưng Cồn Cồn nhảy xuống, cắn vào đầu ngón tay cái của mình, đầu ngón tay dính chút máu tươi, sau đó vẽ lên một vết máu giữa lông mày của chính mình, bỗng nhiên linh lực màu tím trong nháy mắt tràn đầy khắp người hắn.

Từ linh!

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều ngẩn người.

Trăm năm chưa từng xuất hiện từ linh vậy mà lại xuất hiện vào thời khắc này, hơn nữa đối phương lại còn là một tên thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi.

Nhưng sự kinh hoàng này còn chưa kịp rút đi.

Đã thấy ba ánh hào quang màu tím tỏa ra chói mắt. Trong đám người đi cùng với thiếu niên kia, lại có ba người được bao phủ bởi linh lực màu tím.

Bốn vị từ linh.

Lại còn đều là đang ở độ tuổi thiếu niên.

Điều này quả thực khiến người ta khó có thể tin nổi.

Toàn thân con rắn hai đầu khổng lồ bất ngờ mãnh mẽ tấn công về phía trước. Theo sát phía sau, một con bướm màu bạc trắng nhanh nhẹn bay lượn trên không trung, một con vượn to lớn gầm gừ rung trời.

Mục tiêu của chúng đều tập trung ở trên người con linh thú cấp lãnh chủ kia.

Ánh sáng bay đi, một chuỗi tiếng nổ vang rền ở giữa không trung.

Linh thú cấp lãnh chủ thân thể to lớn bỗng nhiên bị công kích dày đặc, trong miệng phát ra tiếng gào đống tai nhức óc.

Dạ Sát phóng thân lên, trực tiếp nhắm vào mắt của linh thú cấp lãnh chủ liên tiếp nổ tung ánh sáng lạnh lẽo.

Quân Vô Tà cùng hắc thú ở dưới chân liên tục di chuyển ăn khớp với nhau, nhanh nhẹn hành động chế ngự bước tiến công.

Minh Điện không ngừng lượn xung quanh con linh thú, cánh bướm chuyển động như chớp, rơi xuống bột phấn đủ để làm tê liệt thần kinh, Cồn Cồn và vượn khổng lồ trực tiếp xông về phía chính diện của linh thú, hai giới linh có hình thể to lớn mạnh mẽ, phun ra tiếng gầm gừ cả ngày, chỉ sau đứng trên mặt đất, cẳng tay ngăn chặn chân trước của linh thú, không cho nó tiến về phía trước nửa bước.

Con rắn hai đầu to lớn mặc sức đi lại, xương cốt cứng rắn quần lấy chín cái cái đuôi lớn của con linh thú kia.

Kiểu Sờ, Hoa Dao, Phi Yên, Dung Nhả không ngừng phóng ra linh lực, nổ vang trên người linh thú.

Từng chuỗi linh lực màu tím nổ tung trên người linh thú cấp lãnh chủ kia.

Trong chớp mắt, linh thú cấp lãnh chủ dường như khiến người khác tuyệt vọng lại bị đám Quân Vô Tà kết hợp tấn công không chế được bước chân.

Cuối cùng đám người Long Kỳ có thể thở dốc, lúc này vội vàng đứng dậy, trợn mắt há mồm nhìn tất cả những gì trước mắt.

Linh thú cấp lãnh chủ lại có thể bị người khác kiềm chế. Điều này quả thực khiến người ta khó có thể tin nổi.

“Long thiếu tướng, những thiếu niên kia là ai? Vì sao lại muốn cùng đại tiểu thư giúp chúng ta đối phó với linh thú kia?” Tất cả binh sĩ của Thụy Lâm quân đều trợn tròn mắt, tự mình lĩnh hội qua sự mạnh mẽ và đáng sợ của linh thú cấp lãnh chủ, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ quả thực không thể tin được những gì diễn ra trước mắt.

Từ linh mười sáu mười bảy tuổi?

Giới linh mạnh đến nỗi nhìn không nhìn ra đẳng cấp.

Còn có con linh thú mạnh mẽ bị cản bước kia.

Tất cả những điều này giống như là nằm mơ, khiến người ta cảm thấy hư ảo khác thường.

Trái tim Long Kỳ nhảy loạn, hô hấp gần như ngừng lại, hần bỗng nhiên xoay người, nhặt những bình thuốc Quân Vô Tà bỏ lại, dùng tốc độ nhanh nhất phân phát đến tay các huynh đệ.

“Lập tức chữa trị. Đại tiểu thư đang liều mạng vì chúng ta. Chúng ta sao có thể lãng phí thời gian ở nơi này?” Long Kỳ thấp giọng quát ngược lại.

Ở bên cạnh, bọn đệ tử Nhiếp Vân phong như Vinh Hằng sớm đã sợ đến choáng váng cả mắt, sau khi nghe thấy tiếng hét của Long Kỳ, vội vã chạy tới giúp đám binh sĩ của Thụy Lâm quân bôi thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 493: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Ba (4)

Những vị thuốc trong bình kia có thuốc mỡ bôi ngoài da, cũng có thuốc uống, ba người bọn Vinh Hằng dưới sự chỉ dẫn của Long Kỳ bôi thuốc lên vết thương cho binh sĩ Thụy Lâm quân, nhưng trong lòng bọn họ thì lại đang lo lắng rồi bởi.

Vinh Hằng vẫn không dám lên tiếng, thể nhưng không có cách nào làm mất đi sự sợ hãi trong ánh mắt.

Hai gã đệ tử khác có thể không chú ý tới, nhưng hần tuyệt nhiên nhìn thấy rõ ràng, thiếu niên cười trên lưng hắc thú không phải chính là Quân Tà ngày hôm đó xuất hiện tại Khuynh Vân Tông hay sao?

Ngày tiêu diệt Khuynh Vân Tông, Mộ Thần mang theo chúng đệ tử Nhiếp Vân phong rời khỏi Vân Sơn, bọn Vinh Hằng vốn có sự tôn kính và tin tưởng đối với Mộ Thần, chưa từng hỏi nhiều một câu, bọn họ chỉ biết rằng, ngày đó trên Vân Sơn xuất hiện một chuyện đáng sợ không gì sánh nổi, toàn bộ đệ tử Khuynh Vân Tông ngoại trừ Nhiếp Vân phong đều chết sạch!

Vinh Hằng lúc đó còn tìm kiếm bóng dáng của Quân Tà khắp nơi, rất sợ việc ngoài lạnh trong nóng, thiếu niên tự mình phối chế được liệu mà gặp phải kiếp nạn này, cũng may, hần vẫn chưa phát hiện thi thể của Quân Tà ở Vân Sơn, chỉ là hần chưa nhìn thấy Quân Tà, trong lòng chỉ hy vọng nằng rời xa vùng đất Vân Sơn đây thị phi này.

Thế mà, Vinh Hằng nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, bản thân lại có thể gặp lại Quân Vô Tà tại rừng Linh Vũ!

Điều càng làm hần kinh ngạc hơn là, đám người Long Kỳ của Thụy Lâm quân lại quý gối trước mặt Quân Vô Tà, hần rõ ràng nghe thấy, bọn họ gọi Quân Vô Tà là đại tiểu thư.

Đại tiểu thư.

Theo như hiểu biết của Vinh Hằng lúc còn phục vụ Mộ Thần và Lâm Vương phủ, Thụy Lâm quân chỉ phụng mệnh người có huyết thống nhà họ Quân: Quân Tiên, Quân Khanh, còn lại vẫn chưa từng thấy xuất hiện đại tiểu thư Quân Vô Tà.

Mà đám Long Kỳ bọn họ vừa mới gọi Quân Tà là đại tiểu thư...

Quân Tà... Quân Vô Tà...

Chẳng lẽ nào, là cùng một người!

Vô số sự kinh ngạc và nghi vấn xoay chuyển trong đầu Vinh Hằng, nhưng hắn tuyệt nhiên biết rằng, hôm nay không phải là lúc để hỏi.

Linh thú cấp lãnh chủ đang ở trước mắt, hắn phải khiến cho Thụy Lân quân khôi phục sức chiến đấu trong thời gian ngắn nhất.

Tuy nhiên, khi Vinh Hằng đang trấn tĩnh lại, nhìn thấy được phẩm trong tay mình, hắn lại kinh ngạc thêm một lần nữa!

Thân là đệ tử Khuyên Vân Tông, hiểu biết của hắn về y dược đương nhiên không phải là ít, nên chỉ cần vừa nhìn sơ qua một cái liền biết ngay những loại thuốc mà Quân Vô Tà ném xuống, tất cả đều là trân bảo hiếm thấy.

Vết thương sâu tới tận xương, thoa thuốc lên mắt rụi, lại khép miệng cầm máu trong nháy mắt, binh sĩ bị thổ huyết không ngừng sau khi nuốt đan dược thom ngát này vào lập tức ngưng lại.

Nguồn gốc của những thuốc này rốt cuộc là từ đâu?

Dĩ nhiên đều thần kỳ hơn so với bất kỳ loại thuốc nào trước đó hắn từng thấy ở Khuyên Vân Tông!

Vừa bôi thuốc cho đám người Long Kỳ, vừa cố đè nén những chấn động trong tâm trí, đầu óc Vinh Hằng không ngừng quay cuồng, tất cả những sự việc phát sinh trước mắt đều khiến hắn khó mà tiêu trừ hết được.

Tất cả những điều này, đều khiến hắn chết lặng.

Thêm nữa, không phải chỉ mình Vinh Hằng chết lặng.

Vẫn luôn ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, đám người Ninh Hinh dự định mượn gió bẻ măng, vào lúc này cũng chấn động trong lòng, tuyệt đối chẳng ít hơn chút nào so với hắn.

Vốn dĩ thấy đám người Long Kỳ từ từ thua trận, nhìn thấy bọn họ máu chảy thành sông, trên mặt Ninh Hinh nở nụ cười hết sức thỏa mãn, vậy mà ngay khi đám người Long Kỳ dám bắt kính với nàng ta chuẩn bị chết không có đất chôn, hai bóng áo đen xuất hiện, hoàn toàn phá vỡ mộng đẹp của Ninh Hinh.

Khiến cho nụ cười của nàng ta chỉ trong khoảnh khắc chuyển hóa thành nỗi kinh ngạc vô tận.

Đám người Long Kỳ lại được người khác cứu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 494: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Ba (5)

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ không ai có thể tin được, vậy mà thực sự có người có cứu người từ trên tay linh thú cấp lãnh chủ.

Nhưng hết lần này đến lần khác, chuyện không thể ngờ được lại xảy ra trước mắt đám người bọn Ninh Hinh!

Khi hai bóng đen xuất hiện, bọn họ căn bản cũng không thể nghĩ sự tình có thể trở nên như vậy.

Hắc thú liên tiếp cứu binh sĩ Thụy Lân quân trở lại, cái tên nam tử cao ngạo nhiều lần khiến cho Ninh Hinh và Lộ Uy Kiệt khó coi lại có thể quỳ gối trước mặt người khác.

Màn kịch này, quả thật khiến chi Ninh Hinh khó có thể tin được.

Sau khi nàng ta thấy rõ mặt mũi của kẻ vừa tới, nàng ta thực sự ngẩn ngơ cả người!

Thân hình nho nhỏ đó không phải chính là Quân Vô Tà, người bị nàng ta chèn ép như Phạm Cẩm mà vẫn tồn tại được đó sao?

"Tại sao lại là nàng ta được..." Ninh Hinh không dám tin vào tất cả những điều đã tận mắt nhìn thấy, mọi chuyện xảy ra càng làm cho nàng ta sợ xanh cả mặt!

Sau khi Quân Vô Tà cứu bọn Long Kỳ trở về liền xông đến linh thú cấp lãnh chủ, giữa lúc Ninh Hinh cười thầm Quân Vô Tà không biết tự lượng sức, từng thân ảnh một lại bất ngờ bị giết!

Từng đạo hào quang màu tím khiến người nhìn vào hỗn loạn, vốn chưa từng thấy giới linh cường đại, càng khiến cho người ta lóa mắt.

"Làm sao có thể... làm sao có thể..." Ninh Hinh trở mắt nhìn linh thú cấp lãnh chủ đang phối hợp ăn ý với Quân Vô Tà, từ từ áp chế được thể tấn công, nàng ta bất thành linh trùng mất nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Doãn Ngôn, giận không kiềm được nói: "Không phải người nói giới linh của Quân Tà chỉ là một con hắc miêu thông thường thôi sao? Thế con hắc thú kia là đã gì? Những cường giả từ linh kia là từ đâu mà tới?"

Doãn Ngôn cũng bị hình ảnh trước mắt dọa phát sợ, khi nghe Ninh Hinh nói, hắn giật mình phục hồi tinh thần lại, sợ run cả người, lắp bắp nói: "Ta... Ta không biết... Ta rõ ràng nhìn thấy... giới linh của hắn chỉ là một con... một con hắc miêu... kia... hắc thú kia... ta trước giờ chưa từng nhìn thấy... Từ linh... này... từ linh... ta càng... không biết..."

Doãn Ngôn quả thực là phát khóc lên, hắn đâu hiểu được Quân Vô Tà làm thế nào đột nhiên lại có thể đạt được thành tựu nghiêng trời lệch đất đến như vậy?

Càng dọa người hơn chính là, bên cạnh nàng còn có bốn cường giả từ linh!

Bốn cường giả từ linh, đây là cảnh tượng gì?

Bọn họ đã cả trăm năm không nghe nói có tử linh sinh ra, cho dù là có, những chuyện xảy ra cũng chỉ có cao nhân ẩn sĩ quá trăm tuổi mới thấy qua, không thể nào lại là thiếu niên mười mấy tuổi đầu đầu được.

Thế nhưng bất luận sự thực có khiến cho người ta khó tin như thế nào đi nữa, chuyện đang xảy ra trước mắt cũng không ngừng mĩa mai bọn họ.

Toàn bộ mọi thứ, đều là sự thật!

"Chết tiệt!" Ninh Hinh cắn móng tay đầy bất an, chuyện này đương nhiên không thể hoàn toàn trách Doãn Ngôn, ngay cả người nàng ta phải đi để điều tra Quân Vô Tà cũng chỉ điều tra ra được kết luận tương tự như vậy.

Thế nhưng hôm nay xem ra, tất cả những điều mà bọn họ biết, đều là giả cả!

Người kia nhìn như thiếu niên bình thường, căn bản không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Không nói đến bản thân nàng có con hắc thú kia cường đại như thế nào, chỉ cần là bên cạnh nàng có bốn cường giả tử linh kia cũng đủ làm thiên hạ kính sợ!

Ninh Hinh không ngừng suy nghĩ trong đầu, liệu đó có phải là Quân Vô Tà đã từng đối đầu với nàng ta khi ở học viện Phong Hoa hay không? Dầu sao sau khi biết được sức mạnh thực sự của Quân Vô Tà, có cho nàng ta một trăm lá gan cũng không dám trở mặt.

Điều khiến cho nàng ta thở phào nhẹ nhõm chính là, trước mọi chuyện nàng ta đều để cho Doãn Ngôn xử lý Lý Tử Mộ, bản thân nàng ta lại chưa từng để Quân Vô Tà trong tầm mắt.

Vẫn còn cơ hội, vẫn còn cơ hội lợi dụng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 495: Phương Thức Bể Mặt Liên Hoàn Thứ Ba (6)

Ninh Hinh vừa thở phào nhẹ nhõm, bên cạnh nàng ta, Doãn Ngôn bất chợt phát ra một tiếng thét chói tai.

"Câm miệng!" Ninh Hinh trợn mắt lạnh lùng nhìn qua, nhưng Doãn Ngôn mặt mày trắng bệch chỉ ngón tay về phía trước, Ninh Hinh nhìn theo hướng ngón tay Doãn Ngôn chỉ, nhìn kết quả trước mắt, nàng ta giống như bị sét đánh sững sờ đứng như trời trồng.

Ở bên cạnh đám người Long Kỳ, bất thành linh xuất hiện một thân ảnh cao lớn!

"Phạm Cẩm, là Phạm Cẩm... Hắn vẫn còn sống...!" Doãn Ngôn không ngừng run rẩy thân hình, hắn bỗng nhiên chụp lấy bà vai Ninh Hinh, hoảng sợ nói: "Ninh sư tỷ, Phạm Cẩm còn sống! Quân Tà đi cùng với hắn!"

Ầm một tiếng, tiếng nổ phát ra khiến đầu Ninh Hinh như muốn nổ tung!

Đúng vậy, làm sao nàng ta quên được, lúc trước Quân Vô Tà vẫn đi cùng với Phạm Cẩm, trước khi gặp phải đám người Long Kỳ, nàng ta chẳng phải đã nhận được thông tin Phạm Cẩm đã dính vào cái bẫy do chính nàng ta bày ra hay sao?

Phạm Cẩm vẫn còn sống, điều này có nghĩa là kế hoạch trước đó của nàng ta thất bại hoàn toàn, nhưng Phạm Cẩm lại cùng xuất hiện với Quân Vô Tà, điều này chứng tỏ trước giờ bọn họ vẫn luôn luôn ở bên cạnh nhau...

Như vậy kế hoạch của nàng ta, chẳng phải là cũng bị bọn họ biết hết rồi sao?

Vốn dĩ Ninh Hinh còn muốn ngày sau lợi dụng Quân Tà, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Kế hoạch rùng rợn Linh Vũ, mặc dù là nàng ta để cho Doãn Ngôn sắp xếp, thế nhưng dù sao lần này người bọn họ cần phải giết là con nuôi của viện trưởng đại nhân, lần hạ thủ này không khỏi có chút bất an. Bởi vậy, Ninh Hinh chỉ cho phép Doãn Ngôn sắp xếp quá trình ám toán những người đó, sau đó phụ thân của nàng ta sẽ sắp xếp chu toàn.

Đây vốn là kế hoạch không hề có sơ hở, Ninh Hinh chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện thất bại.

Thế nhưng hôm nay Phạm Cẩm lại yên lành xuất hiện ở đây!

Giới linh cường đại, bốn vị cường giả tử linh!

Ninh Hinh nghĩ đến mọi chuyện, hai chân trong chớp mắt mềm nhũn ra.

Xong rồi, phen này thực sự xong rồi.

Nàng ta không lo lắng sau khi Phạm Cẩm biết được sẽ trả thù, nhưng một chút cũng không dám chịu đựng sự phẫn nộ của Quân Tà!

"Quay về! Chúng ta lập tức trở về!" Ninh Hinh nâng thân cây, mạnh mẽ đứng dậy, nàng ta tuyệt đối không thể đợi đến lúc bọn Quân Vô Tà giải quyết xong linh thú cấp lãnh thủ mới đào tẩu, nếu chờ đến lúc đó, nàng ta chắc chắn phải chết.

"Cái gì?" Doãn Ngôn sững sờ.

Ninh Hinh giờ tay lên, kéo tai Doãn Ngôn, thẹn quá hóa giận nói: "Người là tên ngốc! Bây giờ không chạy, chẳng lẽ ngươi muốn chờ bọn chúng xử lý xong linh thú cấp lãnh thủ chủ sẽ tới ra tay xử lý chúng ta? Phạm Cẩm còn sống, kế hoạch của chúng ta đã bị phát hiện rồi, cứ cho là Phạm Cẩm không thể làm được gì chúng ta, thế nhưng Quân Tà kia thì sao? Người lẽ nào không nhìn ra! Hắn đã đột phá đến hoàng linh rồi! Người không thấy giới linh của hắn mạnh như thế nào sao? Cứ cho là bốn vị cường giả tử linh bên cạnh hắn không ra tay, chỉ cần một mình hắn thôi cũng đủ lấy mạng chúng ta rồi!"

Doãn Ngôn bối rồi, che gương mặt nóng bừng, cau có nhìn Ninh Hinh.

"Bây giờ lập tức quay về, về học viện Phong Hoa! Ở đó có cha ta, cứ cho là Quân Tà muốn báo thù thì thù hạ của cha ta cũng có thể ngăn cản hẳn, tiếp tục đứng ở đây chúng ta chỉ có con đường chết!" Sắc mặt Ninh Hinh vốn dĩ đã xanh lè, nàng ta nằm mơ cũng không thể ngờ tới, quân cò mà nàng ta tính kế lại đột nhiên trở thành thù dữ muốn lấy mạng nàng ta.

"Đứng... Đứng." Doãn Ngôn vừa run rẩy vừa liên tục gật đầu.

Hai người diu nhau lao đảo bỏ chạy hướng về rừng rậm phía trước, trước đó là con đường mà Lộ Uy Kiệt chờ ở đó, bỗng nhiên nhìn thấy bọn Ninh Hinh sắc mặt khó coi trở về, gương mặt ngơ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 496: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Ba (7)

"Ninh Hinh, mọi người làm sao vậy?" Lộ Uy Kiệt tò về quan tâm bước tới hỏi nhưng bị Ninh Hinh đẩy ra.

"Ta phải quay về." Ninh Hinh cương quyết nói. Rồi chẳng thèm để ý đến câu hỏi của Lộ Uy Kiệt, cứ thế đưa Doãn Ngôn chạy đi.

Lộ Uy Kiệt và đám thiếu niên kia hết sức hoang mang, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Một nhóm thiếu niên bên cạnh vẫn hỏi: "Ninh sư tỷ như vậy là sao? Lần đi săn linh thú này vẫn chưa kết thúc, tại sao lại vội vã bỏ đi như vậy. Tỷ ấy đã nói chúng ta ở đây chờ đám người kia chết hết rồi đi nhặt đồ mà?"

Lộ Uy Kiệt khẽ giật giật mép, mặt mày vẫn còn sa xảm vì vị Ninh Hinh đẩy ra.

"Tỷ ấy muốn đi thì cứ để tỷ ấy đi, chúng ta tiếp tục chờ ở đây." Lộ Uy Kiệt nói với giọng đầy bất mãn.

Phía bên kia, linh thú cấp lãnh chủ đang bị người của Quân Vô Tà bao vây.

Nó da dày thịt béo, da lông che chắn hết mọi công kích bên ngoài, nhưng vẫn không chịu được trận đạn bom này, con giận dữ ban đầu dần thay thế bằng sự đau đớn, khi không thể chịu đựng được nữa, linh thú cấp lãnh chủ lập tức đổi hướng, quay ngược hướng bỏ chạy về phía đám Long Kỳ.

Linh thú cấp lãnh chủ đột nhiên "bỏ chạy" làm cho cả đội quân chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu của Kiều Sở ngẩn ngơ, tất cả đều nhìn theo con vật to lớn gào thét bỏ đi, mọi linh lực cố gắng tạo ra vẫn còn đang xoay vòng trong lòng bàn tay.

"Sao nó lại bỏ chạy như vậy?" Kiều Sở thật tình không hiểu nổi logic của linh thú cấp lãnh chủ.

"Linh thú cấp lãnh chủ cũng có trí thông minh nhất định, chúng sẽ không tùy tiện mà đổ máu với kẻ địch, nếu như không phải là trận chiến sinh tử thì chúng cũng hiểu là cần phải suy xét đến thời thế." Phạm Cẩm tham gia trận chiến sau cùng bây giờ mới thờ hồn hồn nói. Ánh mắt lặng lẽ nhìn Hoa Kiều và đám tùy tùng trên người ngập tràn linh khí từ sắc, vô cùng ngạc nhiên.

Hắn không dám tin rằng bản thân đã sống cùng với bốn từ linh rất nhiều ngày qua.

Đây có thể là cường giả từ linh vẫn được lưu truyền.

Linh thú cấp lãnh chủ đã bỏ đi nhưng không làm cho Quân Vô Tà lo là cảnh giác, nàng quay sang nói với Dạ Sát đang đứng bên cạnh: "Hãy cảnh giác."

Bóng dáng Dạ Sát vừa rồi đi lập tức biến mất trước mặt mọi người.

Quân Vô Tà cười trên lưng hắc thú đi tới chỗ của Long Kỳ cùng thủ hạ đang ở.

Khi bọn Long Kỳ nhìn thấy Quân Vô Tà tới lập tức quỳ một gối xuống, vết thương trên người đã đỡ hơn nhiều, họ đang chuẩn bị tham gia chiến đấu thì trận chiến đã kết thúc.

Vinh Hằng cùng hai đệ tử cùng kính lùi sang một bên, trong lòng đã phỏng đoán về thân phận của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không để ý đến đám người của Long Kỳ đang quỳ gối hành lễ với mình mà hướng thẳng đến chỗ binh sĩ đang bị vết thương trông như sắp đứt lìa trên vai, nàng từ trên lưng hắc thú bước xuống, cúi người kiểm tra vết thương cho hắn ta.

Binh sĩ bị thương kia vừa nhìn thấy Quân Vô Tà thì mọi đau đớn như liền tan biến, cố gắng hết sức lực để đứng dậy.

"Thuộc hạ đã từng gặp đại tiểu thụ, xindại tiểu thụ thứ lỗi cho thủ hạ không kịp thời hành lễ."

Có tiếng xôn xao, thì thảo.

Thanh kiếm trên tay Phạm Cẩm rơi xuống đất.

Còn Kiều Sở và Phi Yên cũng há hốc miệng, mắt tròn mắt dẹt nhìn thần sắc lạnh lùng của Quân Vô Tà.

"Đại... đại... đại tiểu thụ... đại tiểu thụ của Thụy Lâm quân."

Đầu óc Phạm Cẩm không ngừng vang lên những chữ đó, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Quân Tà là nữ nhi?

Quân Tà là nữ nhi.

Nàng ấy quả nhiên là đại tiểu thư của Thụy Lâm Quân.

Lân Vương phủ... Quân gia... Quân Tà.

Phạm Cẩm bắt đầu run rẩy toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 497: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Ba (8)

Phản ứng của Kiều Sở và Phi Yên cũng không khác gì, đến sắc mặt của Hoa Dao và Dung Nhĩ cũng đều biểu hiện vẻ kinh ngạc.

Tuy rằng họ đều mơ hồ biết rằng Quân Vô Tà là nữ.

Nhưng mà dù có đánh chết họ cũng không nghĩ đến nàng lại là đại tiểu thư của một gia đình quân đội đệ nhất cường quốc.

“Tiểu Tà từ... nàng là... ôi chào...” Kiều Sở tay run rẩy chỉ vào đám người Long Kỳ, tinh thần có chút hoảng loạn.

Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn Kiều Sở một cái, không có phản ứng gì, nàng không hiểu tại sao mà bọn Kiều Sở lại có phản ứng sợ hãi như vậy.

Nàng là ai, là nhân vật quan trọng ư?

Đối với Quân Vô Tà mà nói, thân phận và địa vị của một người chẳng có gì quan trọng, nàng muốn quen biết chỉ là con người đó mà thôi.

Cho nên nàng đương nhiên cảm nhận logic của những người bên cạnh cũng chỉ như vậy mà thôi.

Thật là vô dụng!

“Đa tạ chư vị đã ra tay giúp đỡ, ta là thiếu tướng Long Kỳ của Thụy Lâm quân.” Long Kỳ lúc này mới đứng dậy vươn tầm thân cao lớn gây cho người khác áp lực rất lớn.

Kiều Sở liền vội vã lắc đầu.

“Đừng khách khí, là đại tiểu thư... nhà các người... đưa chúng ta tới đây, chẳng trách ta nói nàng ấy mỗi lần nghe nói đến có người chống lại người của Thụy Lâm quân liền vội vã chạy đến như vậy, hóa ra đều là người một nhà cả.” Câu nói cuối cùng ấy, Kiều Sở khe khẽ nói mới nói ra được.

Long Kỳ khẽ gật đầu, không kiêu ngạo cũng không khiêm nhường.

“Có cần giúp đỡ gì không?” Vinh Hằng này giờ vẫn đứng bên cạnh cất lời hỏi, thử tiến lại gần Quân Vô Tà, càng đến gần, hắn càng chắc chắn thiếu niên trước mặt mình là Quân Tà của Khuyết Vân Tông.

Quân Vô Tà gật đầu: “Hãy đỡ cánh tay hắn lên, để vết thương khép lại.”

Vinh Hằng liền làm theo lời nàng.

Binh sĩ được chữa trị vết thương đâm ra lo sợ, khuôn mặt trắng bệch cất không còn giọt máu bỗng chuyển sang đỏ ửng, hắn cố gắng đứng thẳng người lên để nét mặt trở lại trạng thái bình thường, cố ý không để người khác nhận thấy nét khổ sở của bản thân.

Cánh tay bị thương của binh sĩ đó rất sạch sẽ, vết cắt càng gọn gàng càng dễ để nhanh liền lại.

“Đạo pháp của linh thú đó quả không tệ.” Quân Vô Tà đột nhiên cất lên một câu nói như vậy.

Khuôn mặt đỏ ửng của binh sĩ kia bỗng chốc chuyển sang trắng bệch.

Còn những người khác nét mặt sợ sệt cũng nhìn sang Quân Vô Tà.

Nàng rốt cuộc có ý thức được mình vừa nói ra điều gì.

Sau khi xử lý vết thương cho binh sĩ đó xong, Quân Vô Tà đưa tay lên, đôi bàn tay đầy vết máu lau vào vạt áo sạch tinh của binh sĩ kia, lau xong sạch sẽ rồi mới hài lòng đứng dậy.

Về mặt của mọi người không thể dùng lời kinh ngạc để giải thích được nữa rồi.

Dạ Sát lúc này mới vội vã trở về, theo như quan sát của hắn, linh thú cấp lãnh chủ kia chắc chắn là sẽ không quay lại chiến đấu nữa, nó sớm bỏ chạy không dám quay đầu lại nữa rồi.

Lúc này, tinh thần căng thẳng của Long Kỳ mới được nhẹ nhõm phần nào.

“Hãy đi tìm ra vị trí của bọn người Ninh Hình cho ta.” Quân Vô Tà nheo nheo mắt nói với Dạ Sát.

Nàng vốn đồng ý với Phạm Cẩm sẽ tha cho Ninh Hình và Doãn Ngôn lần này, nhưng mà bọn chúng vẫn cố chấp muốn tìm đến cái chết, đã động đến người của Thụy Lâm quân rồi.

Thiên đường có lối không đi, vậy thì nàng đành phải tự tay tiễn chúng xuống địa ngục vậy.

Thụy Lâm quân đã sớm được Quân Vô Tà lên kế hoạch trở thành thế lực của bản thân mình rồi.

Ninh Hình động đến người của nàng thì nàng sẽ lấy lại mạng.

Lời của Quân Vô Tà nói ra khiến cho Phạm Cẩm hết sức lo sợ, vừa rồi còn định nói điều gì đó nhưng nhìn đám người Long Kỳ thương tích đầy mình, hấn lại không thể thốt ra lời nào.

Nếu không có đám người của Quân Vô Tà đến kịp thời thì thứ nằm ở đây là cả một đồng thi thể.

Nam nhi thiên hạ đều phải tôn kính Thụy Lâm quân, hơn nữa Quân Vô Tà lại là đại tiểu thư của Lâm Vương phủ, đương nhiên muốn ra tay thì hấn không thể nào có lý do để ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 498: Nhớ Nhà (1)

Sau khi đợi một lúc, Dạ Sát lập tức quay trở về, chỉ có điều tin tức hấn mang về lại khiến cho Quân Vô Tà phải nhủ mảy.

không biết tại sao Ninh Hình và Doãn Ngôn đột nhiên quyết định rời khỏi ngày săn linh, hai người bọn họ vừa mới vội vàng lên đường đã thả ra tín hiệu cầu cứu, lúc Dạ Sát tới nơi thì bọn họ đã được đạo sư của học viện Phong Hoa đưa đi.

“Chạy nhanh thật đấy!” Quân Vô Tà lạnh lùng nhếch môi.

“Hòa thượng chạy được, miếu không chạy được. Bọn họ sớm muộn cũng phải quay về học viện Phong Hoa, không phải sao?” Hoa Dao nhàn nhạt nói.

Quân Vô Tà cười lạnh một tiếng: “Muốn trốn cũng không được!”

Lần này coi như bọn chúng may mắn, trước mắt tạm thời thoát được, đợi đến khi ngày săn linh kết thúc, một khi các đệ tử của học viện Phong Hoa quay trở về, Ninh Hình và Doãn Ngôn còn có thể tiếp tục chạy trốn được chắc? Quân Vô Tà cũng không định sẽ bỏ qua cho chúng lần này, đám động đến Thụy Lâm quân ư, vậy thì chuẩn bị hứng chịu sự trả thù đi.

“Vậy chúng ta tiếp tục ngày săn linh, hay là cũng trở về luôn?” Kiều Sở có chút nóng lòng muốn thử, từ ngày theo Quân Vô Tà, trí tò mò của hấn vẫn luôn được kích thích không ngừng.

Đầu tiên là tiêu diệt Khuynh Vân Tông, hơn nữa còn là linh thú cấp lãnh chủ, hấn thật sự rất muốn biết tiếp theo Quân Vô Tà còn có thể làm ra những chuyện kinh thiên động địa gì nữa.

“Cứ tiếp tục đi, khi nào quay về sẽ tính sổ với bọn chúng sau.” Quân Vô Tà không nóng vội, Ninh Hình bỏ chạy chưa hấn đã là chuyện không hay, nếu như lúc này để nàng bắt được, một đao chém đứt cổ, như vậy còn gì là thú vị nữa?

Nếu nàng ta đã muốn chạy trốn, vậy nàng sẽ cho nàng ta được toại nguyện.

Đợi sau khi trở về học viện Phong Hoa, nàng sẽ khiến cho Ninh Hình kia biết rằng, bỏ trốn như vậy chẳng thà ở lại rừng Linh Vũ đón nhận cái chết còn sung sướng hơn!

“Vậy trước mắt chúng ta cứ ở gần đây tìm kiếm con mồi là được rồi.” Kiều Sở đã sẵn sàng chuẩn bị làm một trận lớn, ngay cả linh thú cấp lãnh chủ bọn họ còn chống đỡ được, những linh thú khác căn bản không có gì phải sợ.

Quân Vô Tà nhìn về phía đám người Long Kỳ, lên tiếng hỏi: “Tại sao các ngươi lại ở đây?”

Trước đây khi ở Lâm Vương phủ, nàng cũng chưa từng nghe thấy Thụy Lâm quân có ý định tiến nhập rừng rậm Linh Vũ.

“Khởi bẩm đại tiểu thư, chúng thuộc hạ ở đây là vì muốn tìm cô Thủy Linh ạ.” Long Kỳ thành thật đáp.

“Có Thủy Linh?” Quân Vô Tà khẽ nheo mắt, nhìn về phía đám người Vinh Hằng, nói: “Xem ra Mộ Thần đã tìm thấy phương pháp cải thiện tính mạch cho các ngươi rồi!”

“Đúng vậy.”

Vinh Hằng không khỏi kinh ngạc lặng lẽ nhìn Quân Vô Tà, nàng chỉ nghe mỗi ba chữ “có Thủy Linh” đã có thể biết được Mộ Thần dùng vào việc gì, sự am hiểu về dược liệu ấy đã sớm vượt qua tưởng tượng của tất cả bọn họ.

“Cùng tìm đi!” Trong đầu Quân Vô Tà trước đây cũng đã từng có suy nghĩ về cô Thủy Linh, chỉ là lúc ở Lâm Vương phủ, trong tay nàng không được cung cấp đầy đủ dược liệu để làm thí nghiệm. Sau này khi đến Khuynh Vân Tông, lúc ở Tầng Vân phong nàng cũng tìm thấy không ít cô Thủy Linh, chế biến được một ít đan dược.

Nếu nơi này có cô Thủy Linh, lại có thể trữ nhiều một chút thì hấn sẽ không còn khó khăn gì nữa.

Lúc Quân Vô Tà tiêu diệt xong Khuynh Vân Tông, điều khiến nàng tiếc nuối nhất chính là không thể mang những dược liệu quý giá ở Tầng Vân phong đi, nhưng khi nghe Long Kỳ nói về tình hình ở Lâm Vương phủ vừa rồi, nàng rút cuộc cũng hiểu được thì ra Mộ Thần đã mang toàn bộ dược liệu ở Tầng Vân phong đến Lâm Vương phủ rồi, hơn nữa cũng không keo kiệt mà để cho Thụy Lâm quân sử dụng, chút tiếc nuối này coi như có thể vui đi phần nào.

Đưa Mộ Thần vào Lâm Vương phủ, thực ra Quân Vô Tà cũng không mong hấn có thể làm hết sức mình, chỉ là thấy hấn cũng có chút am hiểu về tính mạch, trong thời gian nàng không có ở đó có thể giúp Thụy Lâm quân điều trị. Nhưng sau khi nghe được những gì Long Kỳ vừa nói, nàng cảm thấy Mộ Thần không những bằng lòng đến Lâm Vương phủ mà còn đem toàn lực chế biến dược liệu phù hợp cho Thụy Lâm quân. Điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của Quân Vô Tà.

***

Cỏ Thủy Linh: một loại cỏ tươi mọc nước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 499: Nhớ Nhà (2)

“Mộ công tử vô cùng quan tâm đám thuộc hạ, Lân Vương cũng đã đặc cách phê chuẩn cho hắn có thể tùy ý điều động Thụy Lân quân trong vòng mười người để trợ giúp hắn điều chế được liệu.” Ngữ khí của Long Kỳ có vẻ rất bình ổn, không khó để nhận ra trong giọng nói của hắn ẩn chứa một sự cảm kích không nhỏ dành cho Mộ Thần.

Quân Vô Tà hơi nheo mắt lại.

Thụy Lân quân là bảo bối cung của Quân Tiễn, trước đây ngay cả chủ nhân ban đầu của tấm lá chắn này cũng không được sử dụng bất kỳ một tên binh lính nào trong Thụy Lân quân, có thể thấy rằng Quân Tiễn chính là không muốn để người khác tùy ý sai khiến đám binh lính này của hắn. Vậy mà bây giờ lại đồng ý để Mộ Thần được phép điều động Thụy Lân quân trong vòng mười người, thật đúng là tín nhiệm có thừa.

Từ thái độ của Quân Tiễn, Quân Vô Tà liền hiểu được rằng, Mộ Thần chính là muốn toàn tâm toàn ý hoàn thành lời hứa đối với Quân Vô Tà.

Hắn ta quả đúng là một người phúc hậu.

“Gia gia với tiểu thúc... thế nào rồi?” Quân Vô Tà này giờ vẫn kim nén tâm tư trong lòng, không dám mở miệng. Trầm mặc hồi lâu, nàng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa đành phải nói ra.

Quân Vô Tà chưa từng biết nhớ nhưng là gì, nhưng sau khi rời khỏi Lân Vương phủ, nàng mới hiểu thế nào gọi là cảm giác nhớ nhà.

Nàng nhớ nụ cười đầm đậm của Quân Tiễn, nhớ tiếng cười sáng khoai của Quân Khanh, thậm chí ngay cả khi không nhớ đến thì nó vẫn không ngừng hiện lên trong tâm trí nàng.

Long Kỳ nhìn Quân Vô Tà, đáy mắt trong phút chốc trở nên nhu hòa, khóe miệng khẽ nhếch lên ẩn chứa ý cười, nhưng rất nhanh chóng cúi đầu xuống không để lộ ra, nhẹ nhàng nói: “Lân Vương và tiểu vương gia rất khỏe, bọn họ chỉ là... rất nhớ người.”.

Tiếng nhịp tim đập trở nên vô cùng rõ ràng.

Quân Vô Tà rũ mắt xuống, thu lại vẻ bản thân vừa hiện lên nơi đáy mắt.

Nàng cũng rất nhớ ông nội và tiểu thúc, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa thể trở về được.

Bởi vì nàng rất sợ, sợ bản thân sau khi trở về sẽ vì tham lam lưu luyến tình thân mà trở nên chán nản, từ bỏ tất cả.

Cuộc gặp gỡ ở Vân Sơn khiến nàng ý thức rất rõ một điều, đó là ngay cả khi nàng không chọc giận đến bất cứ ai, chính bởi vì sự tồn tại của Thương Ngự Tuyết Liên mà nàng có thể trở thành mục tiêu ra tay của bất kỳ thế lực nào và ở bất cứ đâu.

Mặc dù hiện giờ đã có nước xuôi trời có thể giúp nàng che giấu không để người ngoài biết được, nhưng phải sống trong cảnh “tham sống sợ chết” như vậy không phải là điều nàng muốn.

Chẳng nào Thương Ngự Tuyết Liên còn là giới linh của nàng, chẳng nào nàng còn tồn tại trên cõi đời này thì nguy hiểm vẫn có thể ập đến bất cứ lúc nào. Hơn nữa hiện giờ nàng còn rất nhỏ bé, căn bản không đủ sức để chống lại mười hai điện và một khi mười hai điện phát hiện ra thân phận của nàng thì không chỉ có một mình nàng mà toàn bộ Quân gia và Thụy Lân quân cũng sẽ bị liên lụy.

Thực lực của Trung Tam Giới, Quân Vô Tà đã được đích thân trải nghiệm rồi, loại sức mạnh ghê gớm khiến người khác chỉ có thể rơi vào tuyệt vọng ấy, có thể ngay lập tức đè bẹp mọi thứ nàng có được lúc này.

Vì nhà của mình, vì người thân của mình.

Nàng không thể trở về!

Dù cho có nhưng nhớ đến thế nào cũng không thể trở về, trong một khắc quyết định ở lại kia, Quân Vô Tà đã hạ quyết tâm phải cùng với Kiều Sở tìm bằng được lăng tẩm, sau đó thu hoạch thật nhiều châu báu trong đó, thừa hưởng sức mạnh cường đại để có thể tiêu diệt sạch sẽ những ai có ý định nhòm ngó đến Thương Ngự Tuyết Liên!

Nàng phải trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức không ai dám nhìn ngó bất cứ thứ gì của nàng, mạnh đến mức bất kỳ ai cũng không thể làm tổn thương đến những người mà nàng yêu thương.

Đó chính là quyết tâm của Quân Vô Tà, niềm nhung nhớ đối với Quân Tiễn, Quân Khanh kể từ giờ phút này sẽ trở thành động lực để nàng không ngừng cố gắng, làm cho bản thân ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Chỉ khi mọi sự uly hiếp, mọi mối đe dọa trên thế giới này biến mất, nàng mới có thể yên tâm quay trở về Lân Vương phủ, trở về với gia đình nhỏ bé mà nàng trân trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời. Nàng không muốn đem tới bất cứ nguy hiểm nào cho gia đình của nàng, người thân của nàng...

“Đại tiểu thụ, người... thực sự không quay về sao?” Long Kỳ nhìn Quân Vô Tà ánh mắt rũ xuống, trong lòng không khỏi thất lại.

Lân Vương phủ thiếu đi Quân Vô Tà, giống như linh hồn thiếu sót một mảnh lớn, ai nấy đều cảm thấy vô cùng trống trải và khó chịu trong người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 500: Nhớ Nhà (3)

Lân Vương và tiểu vương gia tuy chưa từng thể hiện ra bên ngoài sự mất mát này, nhưng trong lòng Long Kỳ hiểu rất rõ, bọn họ lúc nào cũng chỉ mong ngóng ngày Quân Vô Tà trở về.

“Tạm thời ta chưa thể trở về được.” Quân Vô Tà buồn bã lắc đầu.

Long Kỳ giật giật khóe miệng, tựa như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ có thể chọn cách im lặng.

Kiều Sở và Hoa Dao lặng lẽ nhìn Quân Vô Tà, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Đám người Long Kỳ căn bản không biết tại sao Quân Vô Tà lại không về.

Nhưng bọn họ thì lại biết rất rõ nguyên nhân, Thương Ngự Tuyết Liên trên người Quân Vô Tà lúc nào cũng có thể bị mười hai điện phát hiện, một khi bị phát hiện thì quả thực đó sẽ là một con ác mộng khủng khiếp.

Giới linh hệ thực vật quý hiếm như vậy quá đủ để kinh động đến những quái vật trong mười hai điện kia, một khi họ đến Hạ Tam Giới để cướp đoạt, thì dù cho có Thủy Lâm quân hùng mạnh bảo vệ, Quân Vô Tà cũng sẽ tuyệt đối không có khả năng sống sót, thậm chí toàn bộ người nhà của nàng và cả Thủy Lâm quân đều sẽ bị mười hai điện tàn sát không còn chút vết tích.

Đích thân trải qua sự tàn bạo của mười hai điện, có đánh chết bọn Kiêu Sở cũng không tin mười hai điện sẽ có lúc trở nên nhân từ.

Bởi vậy, quyết định của Quân Vô Tà chính là để bảo vệ Lâm Vương phù cùng với Thủy Lâm quân.

“Thôi được rồi, đừng ở chỗ này đứng ngẩn ra nữa, không phải các người muốn đi tìm cô Thủy Linh sao? Vậy thì mau tranh thủ đi, phòng khi con linh thú đầu óc có vấn đề kia đột nhiên trở lại.” Kiêu Sở có chút không đành lòng nhìn Quân Vô Tà thần tình bất động, miễn cưỡng nở nụ cười xóa đi không khí đang vô cùng ngột ngạt và căng thẳng lúc này.

“Được!” Long Kỳ cũng ý thức được lời nói của mình có thể đem đến phiền phức cho Quân Vô Tà, liền thuận theo Kiêu Sở khôi phục lại tâm trạng ban đầu.

Đám người còn lại cũng cùng chung suy nghĩ, không ai nhắc tới đề tài này nữa, sau đó tất cả bước về phía suối Linh Nguyệt, những binh sĩ bị thương sau khi điều trị đều đã khỏe hơn rất nhiều, duy chỉ có cánh tay của một tên binh sĩ phải điều trị lại, trên tay hắn vẫn đang phải băng bó nên được các huynh đệ của hắn đỡ đi...

Nhờ có Kiêu Sở vừa rồi khuấy động bầu không khí trở lại bình thường, dọc đường đi ai nấy đều cười nói vui vẻ không ngừng. Phi Yên và Kiêu Sở kẻ xướng người họa, khiến cho trái tim những người ở đây đều cảm thấy ấm áp hẳn lên.

Quân Vô Tà ôm hắc thú đi trong đám người, cảm giác đau đớn khiến trái tim nàng như thắt lại, loại cảm giác vừa xa lạ vừa mới mẻ này khiến nàng cảm nhận sâu sắc thế nào là nhớ nhà.

Gia gia và tiểu thúc mà biết liệu có trách nàng không từ mà biệt?

“Chúng ta nhất định sẽ tìm được lăng tẩm của Tà đế.” Hoa Dao chẳng biết đã đi tới bên người Quân Vô Tà từ lúc nào, dùng âm lượng chỉ hai người bọn họ nghe thấy, nhẹ giọng nói.

Quân Vô Tà khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn lạnh lùng bình thản cũng không giấu nổi sự kinh ngạc.

Suốt mặt Hoa Dao lộ ra nét đẹp mê hồn, hắc nữ nụ cười chân thành xuất phát từ đáy lòng, sau đó xoa đầu Quân Vô Tà nhẹ nhàng nói: “Chờ đến khi chúng ta đủ mạnh, sẽ cùng người trở về nhà có được không?”

Quân Vô Tà ngây người, trong lòng vốn đang quặn thắt từng hồi đau nhói tựa như được một dòng nước ấm áp làm dịu đi, đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là nỗi xót xa đến tái tê như con sóng đang không ngừng trào dâng.

“Sao vậy? Không hoan nghênh chúng ta sao?” Hoa Dao không nhận được mà vui vẻ đùa giỡn nói, nốt ruồi nơi khóe mắt theo nụ cười của hắn càng trở nên mê đắm lòng người.

“Không phải.” Quân Vô Tà lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng mơ hồ hiện lên nụ cười yếu ớt, đôi mắt kiên định lặng lẽ nhìn Hoa Dao rồi khẽ nói: “Gia gia và tiểu thúc nhất định sẽ rất yêu quý các người.”

“Cứ quyết định vậy đi.” Hoa Dao khẽ thở phào nhẹ nhõm, Quân Vô Tà bình thường vẫn luôn kiên cường, dũng cảm, mưu trí. Nhưng lúc này đây bọn họ mới hiểu được, con người tưởng chừng lạnh lùng ấy thực ra lại vô cùng mềm yếu, hóa ra nàng ấy cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác mà thôi. Loại cảm giác này khiến cho bọn họ đột nhiên dâng lên một thứ tình cảm rất đối thân thương dành cho tiểu yêu nghiệt đáng mến này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 501: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (1)

Rốt cuộc vẫn là tiểu nha đầu, không phải sao? Đại ca ca như bọn họ, làm sao có thể để muội muội mình chịu thiệt thòi chứ.

“Đại lấy được cô Thủy Linh, để Nhị Kiều gọi Cỗn Cỗn ra cho người sờ nó được không?”

Coi như Hoa Dao nắm được điểm yếu của Quân Vô Tà.

Quả nhiên, vừa nghe đến cái tên Cỗn Cỗn, đôi mắt của Quân Vô Tà liền sáng lên, nằng nặng đầu lên, kiên định gật đầu!

Hoa Dao bật cười khanh khách, dẫn theo Quân Vô Tà đuổi theo những người phía trước.

Tại một khung cảnh cười đùa vui vẻ, lại cứ có người muốn đến làm hồng bầu không khí êm dịu tốt đẹp này.

Lộ Uy Kiệt đợi người đi xong vẫn canh giữ ở chỗ cũ, muốn tiếp tục ôm cây đợi thỏ, sau khi tiếng gào thét của linh thú biến mất hồi lâu, thì lúc này bọn họ mới có can đảm đi tiếp về phía trước, vừa vận dụng phải bọn người Quân Vô Tà đang đi về suối Linh Nguyệt!

“Lộ sư huynh, là bọn họ!”

Tên đệ tử lạnh mắt vừa nhìn đã thấy đám người Long Kỳ, đảo mắt nhìn đi, không chỉ có đoàn người của Long Kỳ, còn có Phạm Cẩm với mấy tên thiếu niên đang mặc trang phục của học viện Phong hoa.

Lộ Uy Kiệt hơi sững người, hẳn ta không thể ngờ rằng, bọn người Long Kỳ vẫn còn sống sót trở về, bất kỳ ai gặp phải con linh thú cấp lãnh chủ cũng chỉ có con đường chết!

Mặc dù trên cơ thể bọn người Long Kỳ đầy thương tích, nhưng xem ra không nghiêm trọng lắm, sắc mặt cũng vô cùng tốt.

Tình huống này, cho dù như thế nào Lộ Uy Kiệt cũng chưa từng nghĩ tới.

“Đáng chết! Bọn khốn kiếp các ngươi vẫn còn dám xuất hiện!”

Đám binh sĩ Thụy Lâm quân suất chút nữa bị linh thú cấp lãnh chủ giết chết, vừa nhìn thấy đám người Lộ Uy Kiệt, lập tức đỏ mắt tia tai, nếu không phải đám người khốn kiếp này gài bẫy, thì bọn họ sao lại có thể rơi tình cảnh thảm như vậy!

Tiếng chửi rủa này, trong chớp mắt khiến cho toàn thân Lộ Uy Kiệt run lên, bọn người Long Kỳ không chết, vậy thì chuyện dẫn dụ linh thú cấp lãnh chủ tất nhiên cũng sẽ bị bại lộ! Làm thế nào mới tốt đây?

“Đi mau!”

Lộ Uy Kiệt không dám dừng lại nửa bước, hẳn ta đột nhiên ý thức được, sự rời đi của Ninh Hình với Doãn Ngôn không phải là ngoài ý muốn, chỉ e là hai người bọn họ sớm đã phát hiện đám người Long Kỳ còn sống, cho nên mới đột nhiên tuyên bố rút lui để thoát thân!

Long Kỳ đứng cách xa bọn họ, những người bên cạnh cũng không thể xem thường, một khi bọn họ có ý muốn tính nợ cũ thì coi như xong đời!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lộ Uy Kiệt không khỏi chửi xối xả đám người Ninh Hình với Doãn Ngôn bỏ của chạy lấy người, hai người họ rõ ràng biết Long Kỳ còn chưa chết, vậy mà không nói câu nào, khiến bọn họ ngộ nhận còn đồ đệ nhặt, ngu ngốc chờ đợi ở đây, bị bọn người Long Kỳ bắt tại trận!

Lộ Uy Kiệt lập tức co giò bỏ chạy, những đệ tử khác cũng bán mạng chạy theo sau hắn ta.

Long Kỳ neho neho mắt, thân là tướng lĩnh một đội quân, lại bị đám thiếu niên này gài bẫy, đúng là không xem ai ra gì.

“Muốn chạy? Không đơn giản như vậy đâu!”

Long Kỳ hét một tiếng, ngoài ra còn có năm binh sĩ Thụy Lâm quân thương thể tương đối nhẹ, lập tức chia ra đuổi theo, tốc độ và ý chí của binh sĩ quanh năm suốt tháng được trui luyện trên sa trường vốn không phải là thứ mà bọn đại thiếu gia sống trong cảnh chăn êm nệm ấm có thể so bì được, cho dù là đang bị thương trên người thì vẫn có thể nắm chắc phần thắng!

Đám thiếu niên tháo chạy bốn phía, từng tên từng tên một bị binh sĩ Thụy Lâm quân bắt trở về, ném xuống mặt đất, Lộ Uy Kiệt ý linh lực bán thân cao, dốc hết sức lực cố gắng xông ra ngoài, nhưng Long Kỳ là người trực tiếp đuổi theo hắn ta.

Lộ Uy Kiệt quay đầu muốn dùng linh lực tấn công, nhưng lúc hắn còn chưa kịp nhìn rõ bóng dáng của Long Kỳ thì đã bị Long Kỳ một cước đạp ngay bụng, cả người giống như con điều bị đứt dây bay ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 502: Phương Thức Bể Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (2)

Lộ Uy Kiệt va vào một thân cây to, nôn ra một ngụm máu tươi, còn chưa định thần thì Long Kỳ đã dùng một tay nắm lấy cổ áo hắn ta xách lên, trực tiếp ném vào bên cạnh đám đệ tử đó.

Lộ Uy Kiệt trước nay luôn được người ta tôn sùng, tự xưng bản thân lớn mạnh, bây giờ toàn thân như vũng bùn xụi lủi nằm trên mặt đất, đến một chút kiêu ngạo cũng chẳng còn.

Mấy tên binh sĩ Thụy Lâm quân bao vây những tên đệ tử đó lại, rút ra thanh kiếm sắc nhọn ở thắt lưng.

Ánh sáng lạnh lẽo loé ra, trong nháy mắt, đám đệ tử đó khóc la ầm ỏi.

“Đừng mà! Đừng giết bọn ta! Bọn ta không có cố ý đâu! Bọn ta biết sai rồi!”

Một khắc trước còn đang nghĩ cách giết người cướp của, một khắc sau đó thì bị người ta ném xuống đất, mũi kiếm lạnh như băng trước mắt đang chia về chính mình, đám đệ tử học viện Phong Hoa coi trời bằng vung, từng người từng người quý trên mặt đất dập đầu xin tha mạng, giống như mấy tên nhát gan, tè trong quần.

Phạm Cẩm giật giật chân mày, vội vàng xông qua đó!

“Long thiếu tướng! Đao hạ lưu nhân!”

Kiểm vừa vung lên của Long Kỳ nhất thời khựng lại.

“Tại hạ biết bọn họ đã phạm phải đại tội, nhưng dù sao bọn họ cũng là đệ tử của học viện Phong Hoa, xin người nể mặt học viện Phong Hoa mà tha cho họ một mạng, học viên Phong Hoa ắt sẽ cho người một câu trả lời rõ ràng!” Phạm Cẩm vội vàng nói, bọn người Long Kỳ dù sao cũng xuất thân là quân đội chiến đấu lẫn lộn trên chiến tuyến giữa sống và chết, giết người đơn giản như ăn cơm bữa, nếu như chậm một bước thì hai mươi mấy mạng của đám thiếu niên đã phơi bày tại đây rồi!

Long Kỳ khẽ nhủ mày, trần trề sát khí nói: “Muru hại tính mạng kẻ khác, xem như lấy mạng trả mạng.”

Phạm Cẩm bị khí thế của Long Kỳ làm cho toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, dù cho hắn có mơ ước đến Thụy Lâm quân, nhưng cũng chưa từng được lĩnh giáo khí thế giết chóc nhuộm mùi máu tanh trên người binh sĩ thật sự, khí thế đủ để hù dọa người.

“Tại hạ biết, tại hạ biết chứ, nhưng mà... không phải người và binh sĩ vẫn còn sống đó sao? Tại hạ biết bọn họ có tội, nhưng mà... đây dù gì cũng là hai mươi mấy mạng người, hơn nữa... chủ muru của chuyện này lại không phải là bọn họ, nếu không bọn họ cũng sẽ không ngu ngốc mà tiếp tục quỳ ở đây, dù cho bọn họ có ý đồ xấu, nhưng tội cũng không đáng chết, bọn họ còn trẻ người, vẫn mong Long thiếu tướng giơ cao đánh khẽ, tha cho bọn họ lần này. Tại hạ có thể đảm bảo, học viên Phong Hoa sẽ nghiêm khắc xử phạt họ!”

Phạm Cẩm quả thực muốn khóc, nếu như hắn không phải là con của viện trưởng thì đã có thể giương mắt nhìn đám người ngu xuẩn này tự tìm đường chết rồi, nhưng ai bảo phụ thân hắn là viện trưởng học viện Phong Hoa, hôm nay, nếu như hắn giương mắt nhìn hai mươi mấy đệ tử này bị giết tại đây thì học viện Phong Hoa có thể sẽ gặp phải tai ương.

Tuy nói người chết là chuyện bình thường trong ngày đi săn linh thú, nhưng mà chuyện một đoàn người gần như chết hết thì tuyệt đối không thể xảy ra, những người có thể vào được học viện Phong Hoa, không phải những gia đình giàu có thì cũng là những gia tộc quyền thế hùng mạnh một phương.

Nếu cứ như vậy mà chết hai mươi mấy mạng người, người nhà bọn họ làm loạn lên tới học viện Phong Hoa, còn chưa biết sẽ gây ra nhiều động lớn cỡ nào.

Lúc Phạm Cẩm nói ra những lời này, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống, rất sợ Long Kỳ không thèm quan tâm tới, trực tiếp chém người.

Long Kỳ nhủ mày không nói, nếu đổi lại là người khác hắn sớm đã một cú đá bay, trực tiếp động thủ, tính cách sắt thép được nuôi dưỡng trong quân đội, làm sao dễ dàng bị người khác thay đổi được?

Nhưng mà, Phạm Cẩm dù sao cũng là người mà Quân Vô Tà mang tới, Long Kỳ không thể không nhìn về phía Quân Vô Tà, hỏi ý kiến của nàng.

Quân Vô Tà ánh mắt lạnh lùng nhìn về đám người Lộ Uy Kiệt sợ đến toàn thân run rẩy, không hề có chút ấn tượng gì với bọn chúng, như những gì Phạm Cẩm nói, chủ muru muru hại bọn người Long Kỳ không phải đám người này, mà là Ninh Hình với Doãn Ngôn sớm đã chạy mất tâm hơi kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 503: Phương Thức Bể Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (3)

Hai người đó chạy cũng nhanh thật, vứt bỏ đám người này ở đây, e rằng muốn bọn họ làm con cừu chết thay, để Long Kỳ một đao chém chết bọn họ, khi người giận rồi sẽ không truy cứu sự việc này nữa.

Quả thật rất thông minh, biết dùng người khác để gánh tội thay mình, còn bản thân thì được thoát tội mà sống sót.

Nhưng cũng quá tàn nhẫn, cùng chung một đội, nói vứt bỏ là vứt bỏ.

Quân Vô Tà nhủ nhủ mày, nhất thời không đưa ra câu trả lời nào.

Sự im lặng của Quân Vô Tà khiến Phạm Cẩm khẩn trương không ngớt, càng khiến cho đám thiếu niên đang trực chờ kia nom nớp lo sợ.

Lúc Phạm Cẩm gọi Long Kỳ là “Long thiếu tướng”, bọn họ liền biết sự tình không ổn, đám người này chỉ sợ không phải là đoàn người đi buôn gì, mà có một thân phận ghê gớm nào đó.

Thiếu tướng...

Đây là xưng hô của tướng lĩnh !

Lộ Uy Kiệt bị Long Kỳ đập nửa sống nửa chết đang ôm bụng, mặt mày sợ hãi nhìn Long Kỳ.

Hắn ta biết thân phận của Long Kỳ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng lại không ngờ bọn họ lại có thể là binh sĩ gì đó, cho dù là binh sĩ của nước nào thì chỉ với một tướng lĩnh này cũng đã đủ để cho bọn họ chết không chỗ chôn, muru hại tướng lĩnh một nước, cho dù là học viện Phong Hoa cũng không dám bao che!

Giờ này phút này, Lộ Uy Kiệt chỉ hận bản thân không thể bắt Ninh Hình trở lại, cho hai bạt tai, nếu không phải Ninh Hình luôn ở bên cạnh kích động dẫn dụ thì sao hắn ta lại giống như bị quỷ ám, nhất định phải gây sự với đám người này chứ? Bây giờ thì tốt rồi, Ninh Hình chuẩn mất dạng, còn hắn ta thì lại rơi vào tay của bọn người này!

Nhìn thấy thanh kiếm bén nhọn sáng loáng đó, ý niệm giết Ninh Hình cũng dần hình thành trong người Lộ Uy Kiệt.

Cũng may Phạm Cẩm ngăn lại, nhưng mà gương mặt Long thiếu tướng lại không cho là vậy, Lộ Uy Kiệt lại lo lắng lần nữa, kết quả hắn ta lại phát hiện, Long thiếu tướng lại nhìn sang bên tiểu thiếu niên tâm thường, ánh mắt còn mang theo ý hỏi, dường như đang trung cầu ý kiến của vị thiếu niên kia.

Lộ Uy Kiệt nhìn theo ánh mắt Long Kỳ, nhất thời ngây ra.

Vị thiếu niên kia hẳn ta từng gặp một lần, trước khi đi vào rừng rậm Linh Vũ, Ninh Hinh từng ám chỉ với hắn ta, người này chính là Quân Tà trước đây từng bị chửi bới thậm tệ ở học viện Phong hoa.

Với thân phận hạng nhì trong đại hội đấu linh của Lộ Uy Kiệt thì làm sao để trong mắt một tên đệ tử nhỏ bé tí tiện, đối với bêu danh của Quân Vô Tà cũng có nghe qua đôi chút, nhưng cũng chẳng thêm đề ý đến, thậm chí còn khinh thường cách làm hèn hạ của Quân Vô Tà, dưới sự cổ xúy của Ninh Hinh, hắn liền nổi lòng căm phẫn đối với một người mà hắn chưa từng tiếp xúc qua.

Nhưng Lộ Uy Kiệt hoàn toàn không ngờ, sống chết bây giờ của mình lại rơi vào một tên thiếu niên mà bản thân hắn từng khinh thường và chán ghét.

Nhìn ánh mắt của Long Kỳ hắn ta liền biết, chỉ cần Quân Vô Tà gật đầu, hắn ta liền đầu rơi xuống đất!

Lộ Uy Kiệt không hiểu, tại sao một nam tử oai hùng được gọi là “Long thiếu tướng” lại đi hỏi ý kiến của một tên thiếu niên tầm thường.

Nhưng hắn biết, sống chết của bản thân bây giờ được nắm giữ trong tay Quân Vô Tà.

Hắn ta cũng không dám tỏ ra cao ngạo gì, bất chấp cả người đau nhức, hắn ta chống người dậy, khẩn trương sợ hãi nhìn Quân Vô Tà nói: “Quân Tà! Người là Quân Tà đúng không! Cầu xin người, nói với bọn họ tha cho bọn ta lần này, ta đảm bảo, ta nhất định sẽ bồi thường tất cả! Chuyện này... chuyện này thật sự không phải do bọn ta muốn làm, là Ninh Hinh! Là tiện nhân Ninh Hinh đó! Là ả ta sắp xếp mọi chuyện! Con linh thú cấp lãnh chủ đó là ả ta kêu Doãn Ngôn dẫn dụ tới! Bản đồ ở chỗ này cũng chỉ có ả ta mới có thôi, bọn ta làm sao biết ở đâu có con linh thú cấp lãnh chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 504: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (4)

Vì bảo vệ bản thân cũng là để báo thù cho việc bị Ninh Hinh phản bội, Lộ Uy Kiệt liền vội vàng nói ra tất cả.

“Sao nàng ta lại làm như vậy?” Long Kỳ nhăn mày, hoàn toàn không hiểu, tại sao đang hợp tác vui vẻ lại dẫn đến tình cảnh như bây giờ, thiếu nữ khiến người ta không thích kia sao lại muốn bọn họ phải chết?

Lộ Uy Kiệt thấy sự việc có chuyển biến liền vội nói: “Loại người như Ninh Hinh, được cưng chiều từ nhỏ, cảm thấy mọi người trong thiên hạ này đều phải quỳ gối dưới váy nàng ta, trước giờ chỉ có người khác nhìn sắc mặt nàng ta chứ làm gì có chuyện nàng ta phải nhìn sắc mặt người khác? Nàng ta thấy đám người các người thực lực mạnh mẽ, còn có thể giết được linh thú cấp cao, nên có ý muốn lôi kéo, nhưng người... người lại năm lần bảy lượt không thêm đề ý, khiến nàng rất khó chịu, hơn nữa còn thấy không có cách nào lôi kéo người, nên muốn... nên muốn...”

“Nên muốn gì?”

“Nên muốn để linh thú cấp lãnh chủ giết các người, một mặt có thể hả giận, một mặt lại có thể theo sau linh thú cấp lãnh chủ, đi lục soát đồ trên người các người, nàng ta nói đám người thân phận thân bị thực lực mạnh mẽ như các người trên người chắc chắn có không ít đồ tốt... Nàng ta biết linh thú cấp lãnh chủ có linh thức thì sẽ không ăn thịt người nên mới có suy nghĩ như vậy.” Lộ Uy Kiệt nom nớp nhìn sắc mặt của Long Kỳ, sợ mình nói sai chỗ nào lại rước họa vào thân.

Long Kỳ không nói gì mà lại nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà ngẩng đầu, ánh mắt quét qua sắc mặt trắng bệch của Phạm Cẩm.

Mỗi lời nói của Lộ Uy Kiệt đều vạch trần sự giả dối của Ninh Hinh, cái mặt nạ giả tạo đó đã bị phá vỡ bởi lời nói của Lộ Uy Kiệt, sự thật xấu xí đó hiện ra sờ sờ trước mặt Phạm Cẩm.

Cái này cho dù Phạm Cẩm không tin như nào cuối cùng cũng chỉ có thể tin.

“Người nghe rõ chưa?” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Phạm Cẩm toàn thân chấn động, ngẩng đầu lên, sắc mặt khó coi đến dọa người, hắn cứng ngắc một lúc lâu mới hờ hững gật đầu.

Quân Vô Tà thu hồi ánh mắt, để Phạm Cẩm nhận thức rõ được Ninh Hinh sớm đã không còn là tiểu muội muội ngoan ngoãn hiểu chuyện trong lòng hắn cũng tốt, bốt được sau này trở lại học viện Phong Hoa hắn mềm lòng làm hỏng việc.

Quân Vô Tà không hy vọng chuyện của Mặc Thiên Uyên lại xảy ra với Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm dĩ nhiên là người chính trực nhưng cũng quyết đoán.

“Long thiếu tướng, đã là đệ tử của học viện Phong Hoa thì nên để cho đạo sư của học viện Phong Hoa xử lý là được, tin rằng học viện Phong Hoa sẽ cho người một câu trả lời rõ ràng.” Quân Vô Tà vừa chuyển đề tài câu chuyện, đột nhiên nghiêm túc nói với Long Kỳ.

Long Kỳ hơi ngây người, ánh mắt liếc nhìn về phía các đệ tử của học viện Phong Hoa, nhất thời hiểu ngay ý đồ của Quân Vô Tà.

Đại tiểu thụ không có ý định làm lộ thân phận của mình đây.

“Nếu đã như thế thì quyết định như vậy đi, có điều chuyện này không cho qua dễ dàng như vậy được, học viện Phong Hoa phải cho chúng ta một câu trả lời thích đáng.” Ở lâu cùng với Quân Vô Tà, Long Kỳ chỉ cần nghe nàng nói là dễ dàng hiểu ngay ý của đại tiểu thụ nhà mình.

Những người này, chỉ sợ đại tiểu thụ vẫn muốn giữ lại để dùng, mà giữ lại không có nghĩa là sẽ tha cho bọn họ, những hình phạt họ phải chịu tất nhiên không thể thoát rồi.

“Nhất định sẽ có câu trả lời.” Phạm Cẩm hít một hơi sâu đảm bảo.

“Vây, xử lý luôn ở đây, mời đạo sư của các ngươi đến là được, ta biết các ngươi là đệ tử của học viện Phong Hoa, tham gia ngay sẵn lĩnh trên người đều sẽ mang theo đạn tín hiệu cầu cứu.” Long Kỳ nói một cách không vui.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 505: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (5)

Phạm Cẩm gật đầu, nhìn về phía Lộ Uy Kiệt đang bị dọa mặt cắt không còn giọt máu, Lộ Uy Kiệt không dám do dự, lập tức lấy đạn tín hiệu của mình ra, đạn tín hiệu lóe ra tia sáng, chớp mắt bay lên không trung rồi nổ tung, âm thanh chói tai vang khắp rừng Linh Vũ rộng lớn.

Khi đạn tín hiệu nổ tung, tất cả các đệ tử của học viện Phong Hoa đều thở phào nhẹ nhõm, trước ngày bắt đầu sẵn lĩnh đám bọn họ được coi là đội các thiếu niên mạnh nhất, mà giờ lại ngồi nhìn đạn tín hiệu tuyên bố bỏ cuộc nổ với tâm trạng nôn nóng.

Đệ nhất cái ma gì, mạnh nhất cái ma gì!

Không gì quan trọng bằng tính mạng bản thân!

“Mấy người các ngươi ở đây trông chừng bọn chúng, nếu có tên nào dám chạy trốn thì giết luôn.” Long Kỳ không thích đứng chờ ở đây, nên để hai tên binh sĩ bị thương nặng và hai binh sĩ khác ở lại canh chừng đám Lộ Uy Kiệt, rồi trực tiếp cùng nhóm Quân Vô Tà đi về phía suối Linh Nguyệt hái cỏ Thủy Linh.

Bên bờ suối xinh đẹp, tất cả đều yên bình ấm áp như thế, nhưng trong rừng nơi đây xung quanh tiềm ẩn đầy nguy hiểm, bất kỳ cảnh đẹp nào trong chớp mắt cũng có thể biến thành địa ngục Tu La đáng sợ.

Đám người Phạm Cẩm đang dò xét kiểm tra phòng tránh có linh thú tấn công bất ngờ, Quân Vô Tà cùng với ba đệ tử của Nhiếp Vân phong thì tìm cỏ Thủy Linh để hái.

Trí nhớ của Mộ Thần không sai, ở suối Linh Nguyệt khắp nơi đều là màu xanh nhạt của cỏ Thủy Linh, những ngọn cỏ non mọc lên từng nhánh, điểm thêm kết tinh óng ánh long lanh, như những giọt nước, khi hái phải vô cùng cẩn thận không thì sẽ làm vỡ chúng.

Những việc như này người khác không dám tùy tiện nhúng tay vào, chỉ sợ làm hỏng những dược liệu quý.

Kiều Sở nhìn xung quanh, không nhìn được mà chạy đến bên Quân Vô Tà, hỏi nhỏ: “Tiểu Tà Tử, nhanh nói cho ta biết, người giữ lại mấy người này để chuẩn bị làm gì vậy?”

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, người vô dụng sau khi tính kế với Thủy Lân quân chỉ có con đường chết, thế nhưng Quân Vô Tà lại thả cho bọn họ con đường sống.

Quân Vô Tà ngược mắt nhìn Kiều Sở, vốn không muốn tốn công giải thích nhiều, nhưng nghĩ đến lời Hoa Dao nói trước kia liền mềm lòng, mới nhẫn nại nói: “Có bọn họ ở đây thì Ninh Hinh sẽ không được sống yên ổn.”

Đám người Lộ Uy Kiệt chết không đáng tiếc, nhưng mục đích chính của nàng là kẻ khôi xướng Ninh Hinh và Doãn Ngôn.

Thân phận của Ninh Hinh là con gái duy nhất của phó viện trưởng, nàng ta trốn trong học viện Phong Hoa để được che chở bảo vệ, từ trước đến nay, danh tiếng của Ninh Hinh ở học viện Phong Hoa rất tốt, hơn nữa nàng ta cũng rất chú ý đến hình tượng bản thân.

Mà Quân Vô Tà này chẳng có sở thích gì, chỉ thích hủy hoại thứ mà kẻ thù quý trọng nhất cho hắn xem.

Cái thú vui độc ác này cũng không biết là bắt đầu từ bao giờ.

Kiều Sở chớp chớp mắt, Quân Vô Tà giải thích vô cùng ngắn gọn, lười nói thêm thông tin, nhưng Kiều Sở dựa vào tác phong làm việc trước đây của Quân Vô Tà liền lập tức hiểu ý đồ của nàng!

“Người định dùng miệng của đám người Lộ Uy Kiệt này để phá hủy triệt để danh tiếng xây dựng bao nhiêu năm của Ninh Hinh ở học viện Phong Hoa?”

Con gái phó viện trưởng, giết người cướp của, hãm hại đồng môn, nếu thông tin này truyền ra thì cho dù Quân Vô Tà không ra tay, chỉ sợ danh tiếng của Ninh Hinh ở học viện Phong Hoa cũng hoàn toàn bị phá hủy.

“Lấy đạo của người trả lại cho người mà thôi.” Khóe miệng Quân Vô Tà hơi cong lên, trước kia Ninh Hinh làm gì với nàng bây giờ nàng sẽ trả lại từng món một.

Thời gian còn sớm, nàng ta cứ từ từ mà đón nhận.

Đừng có mà chết một cách dễ dàng là được!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 506: Phương Thức Bế Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (6)

Sau khi các đạo sư của học viện Phong Hoa nhận được đạn tín hiệu cũng vội vàng chạy đến.

Phụ trách an nguy của ngày sẵn lĩnh lần này là một đội tinh nhuệ của học viện Phong Hoa, thủ lĩnh đội là cường giả lam linh Nam Cung Húc trấn thủ học viện Phong Hoa, mà năm người ông ta dẫn theo cũng là cấp thanh linh, để có thể bảo vệ cho các đệ tử trong phạm vi rừng Linh Vũ một cách tốt nhất.

Nam Cung Húc râu tóc hoa râm nhìn như bảy tám mươi tuổi, mà tuổi thực sự của ông thực chất hơn trăm rồi, cũng là một trong những cường giả trình độ cao hô phong hoán vũ nhiều năm. Vốn dĩ sau khi phát hiện đan tín hiệu, thông thường sẽ do các đạo sư cấp thanh linh đến cứu viện trước, mà lần này Nam Cung Húc lại ra tay, nguyên nhân không có gì khác, chỉ là do đan tín hiệu phát sáng ngoài phạm vi được định sẵn cho ngày săn linh của học viện Phong Hoa, ở đó không biết sẽ gặp loại nguy hiểm như nào nên chỉ có thể để người mạnh nhất là Nam Cung Húc ra tay.

Nam Cung Húc dẫn theo một đội nhanh chóng đến nơi xảy ra sự việc nhưng trong lòng lại thấy không vui.

Trước ngày săn linh diễn ra, bọn họ đã nói rõ lại lần nữa, không cho phép bất cứ đệ tử nào vượt ra khỏi phạm vi bản đồ, nhưng nơi xảy ra chuyện lần này lại ở tận sâu trong rừng Linh Vũ, đây rõ ràng là làm trái với sự dặn dò của bọn họ.

Thế nhưng khi đội Nam Cung Húc đến nơi thì lại chờ người ra.

Chỉ nhìn thấy hai mươi mấy đệ tử của học viện Phong Hoa sắc mặt trắng bệch ngồi tùm vào một chỗ trên mặt đất, hơn nữa có mấy nam tử cao lớn đang canh chừng bọn họ.

“Các người là ai! Lại dám động vào đệ tử của học viện Phong Hoa!” Trên mặt Nam Cung Húc nhanh chóng xuất hiện vẻ phẫn nộ, học viện Phong Hoa vang danh thiên hạ, trang phục học viện bọn họ các nước khác đã sớm biết, có thể nói không có bất kỳ ai dám mạo hiểm đối đầu với các đệ tử của học viện Phong Hoa một cách vô lễ như vậy, nhưng việc hôm nay lại vượt xa ngoài dự tính của Nam Cung Húc.

Mấy người của Thụy Lâm quân đang canh chừng bọn Lộ Uy Kiệt hơi nhú mảy, bọn họ chưa kịp nói gì, mấy đạo sư phía sau Nam Cung Húc của học viện Phong Hoa đã trực tiếp tấn công.

Binh sĩ của Thụy Lâm quân chỉ có thể phòng thủ với tốc độ nhanh nhất.

Trong nháy mắt hai bên đánh nhau hỗn loạn.

Binh sĩ của Thụy Lâm quân vốn đang bị thương, thực lực không thể so được với mấy cao thủ đã đột phá thanh linh, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, vết thương trên người không dễ gì mới khép lại được lại bung ra, máu chảy khắp nơi, nhìn rất đáng sợ.

Hơn nữa binh sĩ trọng thương của Thụy Lâm quân kia cũng bị trúng một đòn của đạo sư học viện Phong Hoa, một tay hẳn bị cố định, chỉ có thể dùng một tay cầm kiếm, ra sức chống đỡ!

Đám người Lộ Uy Kiệt đầy chờ mong đạo sư của bọn họ đến, kinh ngạc nhìn trận chiến hỗn loạn trước mắt, tâm trạng vui sướng còn chưa kịp đến thì đã bị hình ảnh máu me của binh sĩ Thụy Lâm quân dọa cho xanh mặt.

“Nam Cung đạo sư! Dừng tay! Dừng đánh nữa!” Lộ Uy Kiệt nhọt nhọt chạy ra, toàn thân run rẩy như cành liễu trước gió.

Nam Cung Húc hơi nhú mảy, vừa muốn nói thì lại nghe thấy âm thanh cứng rắn từ phía sau truyền đến.

“Đây là bản lĩnh của học viện Phong Hoa sao? Đệ tử mưu sát không được nên đạo sư đích thân ra tay giết người diệt khẩu?” Âm thanh tràn đầy phẫn nộ cùng lạnh lùng bất chợt vang lên.

Nam Cung Húc chợt quay đầu, bỗng nhiên thấy một nam tử cao lớn dẫn theo một đám người từ từ tiến lại, hơn nữa phía sau còn có vài thiếu niên mặc trang phục của học viện Phong Hoa, trong đó còn có con trai viện trưởng học viện Phong Hoa, Phạm Cẩm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 507: Phương Thức Bề Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (7)

Phạm Cẩm cùng đám người Long Kỳ trở lại, kết quả vừa quay lại thì thấy các đạo sư của học viện Phong Hoa đang đánh nhau với binh sĩ của Thụy Lâm quân, khó khăn lắm tâm trạng mới được thả lỏng liền lập tức rơi xuống vực.

“Húc gia gia mau bảo bọn họ dừng tay! Dừng đánh nữa! Dừng đánh nữa!” Phạm Cẩm suýt khóc trước mặt Nam Cung Húc.

Chuyện gì thế này!

“Dừng tay!” Nam Cung Húc bỗng nhiên mở miệng, các đạo sư của học viện Phong Hoa lập tức dừng tay, thu trở lại.

Vinh Hằng cùng các đệ tử khác của Nhiếp Vân phong liền lập tức xông lên, nhanh chóng trị thương cho các binh sĩ.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Phạm Cẩm, lai lịch của mấy người bên cạnh người là thế nào? Tại sao lại bắt giữ người của học viện Phong Hoa! Thấy người của học viện Phong Hoa dễ bắt nạt sao? Hôm nay nếu không nói rõ ràng cho ta thì cho dù có người ở đây ta cũng không cho qua đâu.” Nam Cung Húc nhăn mày, ông luôn phụ trách vấn đề an toàn của ngày săn linh, nhưng hôm nay, đệ tử của học viện Phong Hoa lại bị các thế lực khác bắt giữ ngay trong ngày săn linh, đây rõ ràng là xúc phạm đến uy danh của học viện Phong Hoa.

Phạm Cẩm nói: “Không phải như vậy, Húc gia gia, người hiểu lắm rồi...”

“Hiểu lắm? Sự thực bày ra trước mắt, ta không bị mù?” Nam Cung Húc hừ lạnh.

Gương mặt cương nghị của Long Kỳ kìm nén tức giận, hẳn nhìn Quân Vô Tà một cái, thấy Quân Vô Tà hơi gật đầu liền không cần kìm nén sự tức giận trong lòng nữa.

“Ta thấy ông đúng là mù thật rồi, ông chỉ thấy đệ tử của học viện Phong Hoa các ông bị trói ở đây, nhưng ông có biết tại sao bọn chúng bị trói ở đây không?” Long Kỳ cười nói, ẩn tượng với học viện Phong Hoa bị hạ thấp đến vô cùng.

“Tại sao?” Nam Cung Húc hỏi.

“Ông bảo bọn chúng tự nói!” Long Kỳ đáp.

Nam Cung Húc quay đầu nhìn đám đệ tử, Lộ Uy Kiệt toàn thân run rẩy ngay từ đầu đã bị chặn họng, bị Nam Cung Húc nhìn khiến toàn thân hắn tê dại, ai cũng biết mặc dù Nam Cung Húc bảo vệ học viện Phong Hoa nhưng tính cách ông lại rất cương trực thẳng thắn, nói một là một, nói hai là hai, công chính nghiêm minh, nếu có đệ tử phạm lỗi thì cho dù là Phạm Cẩm hay Ninh Hinh cũng phải chịu phạt.

“Lộ Uy Kiệt, người nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Húc nói: “Người cứ việc nói là được, nếu có ai bắt nạt đệ tử của học viện Phong Hoa thì cho dù dùng cái mạng già này ta cũng đòi lại công bằng cho các người.”

Tương rằng Lộ Uy Kiệt sợ Long Kỳ nên mới không dám nói, Nam Cung Húc còn động viên hắn.

Nghe xong lời của Nam Cung Húc, Lộ Uy Kiệt càng run hơn.

“Không... không phải như vậy... Nam Cung đạo sư... thực ra... thực ra là chúng ta... chúng ta có mưu đồ... xấu với Long thiếu tướng bọn họ, mới bị bọn họ... bắt được...” Giọng Lộ Uy Kiệt run rẩy, sợ sệt nói.

Lúc này, toàn thân Nam Cung Húc cứng đờ, đáng vẻ kiêu căng cao ngạo lúc đầu chớp mắt tan biến.

“Người... người nói gì?”

“Mưu đồ xấu? Nói nghe hay lắm!” Vinh Hằng đang trị thương cho binh sĩ Thụy Lân quân mà không nhận được, quay đầu khinh bỉ một cái rồi nói: “Người có thể nói với các đạo sư của người, các người cố ý dẫn dụ linh thú cấp lãnh chúa đến, muốn dồn chúng ta vào chỗ chết! Nếu chúng ta không may mắn thoát được, thì bây giờ đều biến thành dã quỷ trong rừng này rồi! Không chỗ kêu oan!”

“Cái gì!” Nam Cung Húc toàn thân chấn động, lời của Vinh Hằng giống như từng cục đá đang nện vào tim ông. Ông quay ngoắt đầu lại nhìn Lộ Uy Kiệt, Lộ Uy Kiệt chột dạ cúi đầu, sắc mặt sợ hãi hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 508: Phương Thức Bế Mật Liên Hoàn Thứ Tư (8)

Biểu cảm của Lộ Uy Kiệt đã nói lên tất cả, căn bản không cần bất cứ lời nói nào.

“Học viện Phong Hoa nổi tiếng có ba học phủ đỉnh nhất, lại làm việc cướp gà trộm chó này! Đệ tử mưu đồ giết người cướp của, đạo sư ý thể bắt nạt người, đúng thật hổ thẹn với cái danh hiệu này, khiến người ta khinh thường!” Vinh Hằng không thêm để học viện Phong Hoa trong mắt, dù sao cũng là xuất thân từ thiên hạ đệ nhất đại tông môn Khuyên Vân Tông, lúc Khuyên Vân Tông chưa bị diệt vong, ngay cả viện trưởng học viện Phong Hoa cũng đích thân đến thăm hỏi, bọn họ cũng không thấy có vấn đề gì.

Huống hồ chỉ là Nam Cung Húc?

Cường giả lam linh thì sao chứ?

Khách đến Khuyên Vân Tông bọn họ lam linh rất nhiều!

Tuy rằng Khuyên Vân Tông không còn, nhưng sư phụ Mộ Thần của bọn họ là trưởng lão duy nhất còn sống của Khuyên Vân Tông trên thế gian này, chỉ cần một câu nói của Mộ Thần, không biết bao nhiêu cường giả nguyện ý bán mạng cho hắn.

Binh sĩ Thụy Lân quân vì bảo vệ bọn họ mới bị trọng thương, Vinh Hằng đã rất tức giận rồi, bây giờ đạo sư của học viện Phong Hoa cũng ngang ngược không biết lý lẽ làm càng làm hắn tức giận hơn!

Mặt Nam Cung Húc đỏ hết lên, bị người ta chửi mắng học viện trước mặt, ông không thể không tức giận.

“Người là ai? Làm sao có thể tùy tiện bôi nhọ học viện Phong Hoa ta!”

Vinh Hằng cười nói: “Ta là Vinh Hằng, đệ tử của Mộ Thần trưởng lão Nhiếp Vân phong!”

Về mặt tức giận của Nam Cung Húc bỗng chốc tan biến, thay vào đó là vẻ mặt kinh ngạc!

Nhiếp Vân phong!

Không lâu trước đây, Nhiếp Vân phong không mấy nổi tiếng, nhưng sau khi Khuyên Vân Tông biến mất, ba từ này cùng với cái tên Mộ Thần vang danh khắp thiên hạ! Trưởng lão duy nhất còn lại của Khuyên Vân Tông, chỉ còn một nhóm đệ tử duy nhất!

Như hiện nay, sau khi Khuyên Vân Tông biến mất, Mộ Thần chính là đại diện cho cả Khuyên Vân Tông!

Hâm ý của hai chữ này dường như đã vượt quá sức tưởng tượng của những người xung quanh!

Nam Cung Húc nằm mơ cũng không ngờ đến đám Lộ Uy Kiệt lại liên quan đến Nhiếp Vân phong.

Đừng nói Nam Cung Húc không ngờ, cho dù bản thân Lộ Uy Kiệt cũng không ngờ đến...

Bọn họ vốn tưởng rằng đội này quan trọng nhất là đám người Long Kỳ, không ngờ rằng lại là đám Vinh Hằng luôn không thêm để mắt...

Nhiếp Vân phong đấy!

Sau khi Khuyneh Văn Tông biến mất, thay vào đó là Mộ Thần và đệ tử của hắn...

Bây giờ Lộ Uy Kiệt rất muốn chết, cuối cùng hắn cũng hiểu, bọn họ đã chọc vào đám người không thể chọc nhất!

Với địa vị ngày nay của Mộ Thần, chỉ cần hắn mở miệng sẽ có một đồng cường giả bán mạng cho hắn! Muốn hãm hại đệ tử của hắn, đừng nói Lộ Uy Kiệt, cho dù là viện trưởng học viện Phong Hoa cũng không đỡ nổi sức mạnh của Mộ Thần!

Lộ Uy Kiệt càng run mạnh.

Sắc mặt Nam Cung Húc cũng xanh tím lại.

“Ta vốn đến đây cùng bọn thiếu tướng Long Kỳ của Thụy Lâm quân, gặp phải đệ tử học viện Phong Hoa các người, bọn chúng nói bọn chúng có bản đồ rừng Linh Vũ liền giao dịch dẫn chúng ta đến, kết quả không ngờ bọn chúng lại có dã tâm giết người cướp của, muốn mưu sát bọn ta ở đây để cướp đoạt tiền của!” Vĩnh Hằng lạnh lùng nói.

Lúc này, bóng dáng Nam Cung Húc cũng hoảng loạn.

Thụy Lâm quân!

Đội quân cuồng chiến đệ nhất vang danh thiên hạ đó sao!

Lúc trước còn chưa tin lời nói của Vĩnh Hằng, nhưng sau khi nghe đến Thụy Lâm quân, Nam Cung Húc hoàn toàn tin rồi, Thụy Lâm quân nổi tiếng không chỉ là do sức chiến đấu của bọn họ, còn có danh hiệu là đội quân ý chí kiên cường, kỷ cương nghiêm minh, chính trực bất khuất, khiến ai ai cũng khâm phục. Đội quân như vậy tuyệt đối không ăn nói bừa bãi!

Nam Cung Húc quả thực sắp điên rồi, đám người Lộ Uy Kiệt ăn phải gan hùm gan báo gì mà dám hãm hại đám người này, lại còn là đệ tử của Nhiếp Vân phong, lại còn là thiếu tướng của Thụy Lâm quân...

Bọn chúng đang tìm đường chết à!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 509: Phương Thức Bể Mặt Liên Hoàn Thứ Tư (9)

“Các người thật sự làm việc khốn nạn này?” Khí toàn thân Nam Cung Húc run lên, sau khi dính vào Nhiếp Vân Phong lại còn liên quan đến Thụy Lâm quân, đám lưu manh này, rốt cuộc gây ra bao nhiêu họa đấy!

Bọn họ cũng biết, viện trưởng học viện Phong Hoa Phạm Khải vì tìm kiếm Mộ Thần mà hao tổn bao nhiêu tâm lực, bọn họ vậy mà lại muốn hại chết đệ tử của Mộ Thần!

Đây không phải là buộc Mộ Thần trở mặt thành thù với bọn chúng sao!

Lộ Uy Kiệt đã sợ đến mức mặt không còn chút máu, biết được Long Kỳ lại là Thụy Lâm quân, hắn đặt mông ngồi sập xuống đất, vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

“Nam Cung đạo sư! Chuyện này không phải ta khơi mào, là Ninh Hinh! Là Ninh Hinh nói muốn đồ linh thú cấp lãnh chúa giết bọn họ! Ta chỉ là bị ma quỷ ám ảnh, bị lời của nàng ta mê hoặc mới có thể làm như vậy!” Lộ Uy Kiệt liều mạng hét to.

Chuyện này âm ỉ lớn quá, cho dù hắn có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không chống đỡ được!

Nghe thấy tên Ninh Hinh, sắc mặt Nam Cung Húc lại trắng nhợt.

“Đều là nàng ta, nàng ta biết thực lực Long thiếu cao siêu hơn bọn hắn, muốn dùng bản đồ trong tay đổi lấy linh thạch cao đẳng mà Long thiếu đưa cho bọn họ, lại có ý định mượn hơi, nhưng Long thiếu tướng không muốn dây dưa với nàng ta, nàng ta liền thẹn quá hóa giận, ý đồ hại chết Long thiếu tướng bọn họ, những việc này đều tại Ninh Hinh làm! Đều là nàng ta!” Lộ Uy Kiệt đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, một tia ý thức đem tất cả mọi chuyện đều đẩy tới trên người Ninh Hinh.

Nàng ta bắt nạt trước thì không thể trách hắn bất nghĩa!

Nam Cung Húc bị chân tướng làm cho hoảng sợ, toàn thân chấn động, muốn mở miệng vì Ninh Hinh mà phản bác vài câu, lại đột nhiên nhớ tới trước đây không lâu, bọn họ quả thực nhận được đạn tin hiệu của Ninh Hinh, vị trí cách nơi đây cũng không xa, Ninh Hinh và Doãn Ngón đột nhiên tuyên bố rút khỏi ngày săn linh, cơ bản cũng làm người ta cảm thấy nghi ngờ, Nam Cung Húc còn vì hai người họ hối tiếc hồi lâu.

Bây giờ nghe được lời nói của Lộ Uy Kiệt, ông dường như hiểu được vì sao hai người bọn họ đang yên đang lành lại rời khỏi.

“Ông nghe rõ rồi chứ?” Long Kỳ mở miệng cười lạnh: “Dung túng đệ tử mưu tài hại mệnh, đạo sư lại vẽ đường cho hươu chạy, một lần nữa đã thương binh sĩ Thụy Lâm quân của ta, món nợ này Thụy Lâm quân nhất định sẽ đòi học viện Phong Hoa một lời giải thích.”

Vĩnh Hằng cũng nói: “Việc này trở về sẽ bẩm báo gia sư, gia sư sẽ đòi lại công đạo cho bọn ta!”

Nam Cung Húc cảm thấy hai chân mình như nhũn ra, một Thụy Lâm quân, lại thêm một Mộ Thần... Lúc này thật là gây chuyện lớn rồi! Cho dù Thụy Lâm quân không có khả năng dụng binh với học viện Phong Hoa, thế nhưng một khi chuyện này từ trong miệng Thụy Lâm quân và Mộ Thần truyền ra, không bao lâu sau trong thiên hạ đều sẽ biết học viện Phong Hoa đều là hạng người cướp giật trộm chớ, uy danh của học viện Phong Hoa sẽ không còn sót lại chút gì trong tích tắc!

“Mong hai vị bớt giận! Việc này do học viện Phong Hoa ta quản giáo không nghiêm! Cũng xin hai vị nể mặt học viện Phong Hoa, thư thả chút thời gian, việc này học viện Phong Hoa nhất định sẽ cho hai vị một sự công bằng! Học viện Phong Hoa tuyệt đối sẽ không dung túng đệ tử!”

Để bảo vệ uy danh của học viện Phong Hoa, Nam Cung Húc liều mạng thề thốt, hấn tuyệt đối không thể để chuyện này ồn ào hơn, nếu như việc này không xử lý tốt, e rằng uy danh trăm năm của học viện Phong Hoa sẽ bị hủy hoại triệt để!

“Vậy được, chúng ta sẽ chờ học viện Phong Hoa cho chúng ta một lời giải thích, nếu như xử lý không tốt, chúng ta sẽ dùng phương pháp của mình để đòi lại công bằng, hy vọng học viện Phong Hoa không làm chúng ta thất vọng.”

Long Kỳ lạnh giọng mở miệng.

“Phải, phải.” Nam Cung Húc liên tục lau đi mồ hôi lạnh, chuyện này quá lớn, tự thân ông đã không còn cách nào xử lý, chỉ có thể đợi sau khi trở lại học viện Phong Hoa, do viện trưởng Phạm Khải định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 510: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (1)

“Những đệ tử này...”

Nam Cung Húc nhìn về phía đám người Lộ Uy Kiệt.

“Ông mạng về đi!” Long Kỳ nói.

“Đa tạ.” Nam Cung Húc cảm thấy ngượng ngùng, vội vã nhận người, một lần nữa xin lỗi Vĩnh Hằng và Long Kỳ, sau khi thể hiện nhất định sẽ nghiêm túc xử lý việc này mới vội vã rời đi.

Đến khi bọn Nam Cung Húc đi, Phạm Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm, lại cũng cảm thấy có chút khó chịu, nhắm mắt nói: “Nam Cung Húc là người ngay thẳng, ông nhất định sẽ mang việc này nói cho phụ thân ta biết đầu đuôi, chuyện này nhất định sẽ có một cách xử lý thích đáng.”

Phạm Cẩm cảm thấy mình đúng là không may mắn, tại sao lại gặp phải một đám đệ tử giống như heo vậy, cản trở học viện Phong Hoa.

Long Kỳ không nói gì nữa mà quay đầu nhìn về phía Quân Vô Tà.

“Đại tiểu thư còn sắp xếp gì không?”

Quân Vô Tà khẽ gật đầu: “Lát nữa các người dẫn người đến học viện Phong Hoa.”

“Vâng!”

Long Kỳ dừng một chút lại nói: “Đại tiểu thư có từng nghĩ sẽ đổi một học viện khác? Học viện Phong Hoa thực không phải là lựa chọn tốt nhất.”

Phạm Cẩm một bên hận không thể chui đầu xuống đất.

“Không cần.” Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng, nàng đến học viện Phong Hoa không phải để học tập cái gì cả.

Sự tình tạm thời lắng xuống, thương thế trên người mấy binh sĩ không nặng lắm, sau khi thêm chút trị liệu liền có thể tự do hành động. Cô Thủy Linh đã được thu hồi, bởi vì thảo dược này chưa qua xử lý, không có cách nào lưu trữ quá lâu, Long Kỳ bọn họ không thể chậm trễ ở lại rừng rậm Linh Vũ, chỉ có thể tranh thủ thời gian rời đi.

Lưu luyến không nổi lời từ biệt với Quân Vô Tà, Long Kỳ liền dẫn mọi người chạy về Thích quốc, khi đi hẹn với Quân Vô Tà ngày sau Thụy Lân quân đến thăm học viện Phong Hoa sẽ lại gặp gỡ.

Đưa mắt nhìn bọn Long Kỳ rời đi, Quân Vô Tà thật lâu mới thu hồi ánh mắt, nhìn Long Kỳ, nàng luôn nghĩ tới tiểu thúc Quân Khanh, luôn khiến nàng cảm thấy mình còn giống như ở tại Lân Vương phủ, chưa từng rời đi.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ? Tiếp tục?” Kiều Sở chấp hai tay ở sau gáy.

“Ừm.” Quân Vô Tà bình định tinh thần, nàng cần bước tiếp con đường của mình, con đường của kẻ mạnh, con đường về nhà.

Nhóm người Quân Vô Tà lần nữa bước lên con đường săn linh thú.

Mấy người này ở đây, dự báo linh thú trong rừng rậm Linh Vũ gặp xui xẻo rồi.

Khoảng cách tới ngày kết thúc săn linh thú cũng không còn bao nhiêu thời gian, bọn họ tiếp tục tìm kiếm linh thú có thể săn được.

Trong thời khắc hoảng hốt, mấy thiếu niên thắng lợi trở về, ngồi nghỉ ngơi ở quanh suối Linh Nguyệt.

Quân Vô Tà chậm rãi ăn thịt khô, ngắm hoàng hôn mặt trời lặn, không biết đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy một ánh mắt đang chăm chú theo dõi mình, nàng theo cảm giác kia quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh từ một nơi không xa trong rừng rậm chọt lóe lên.

Cái bóng kia lóe lên quá nhanh, cộng thêm tia sáng âm u, cũng không thể nhìn rõ.

“Sao vậy?” Kiều Sở nghiêng đầu hỏi.

Quân Vô Tà híp mắt, vẫn chưa cảm giác được có hơi thở nguy hiểm.

“Ồ đây có vật gì đó.”

Bóng đen kia rất nhỏ, không hề giống hình dáng con người.

“Hay là linh thú? Tuổi Linh Nguyệt này gần nơi uống nước của linh thú, chúng ta ở nơi này, ước tính bốn bề có rất nhiều linh thú ngứa răng.” Kiều Sở cười to mạnh mẽ.

“Đêm nay ngươi ngủ bên hồ đi, sáng mai tỉnh dậy vừa vận đê Hoa ca nhất xương ngươi làm xương khí. Xương ngươi cứng, xương khí làm ra nhất định dùng rất tốt.” Phi Yên không thân thiện nhìn Kiều Sở.

Kiều Sở hừ một tiếng, xích lại ngồi gần Hoa Dao.

“Ta đây xương vẫn chưa phát triển hết, chờ ta một trăm năm sau, xương cốt sẽ cho Hoa ca.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 511: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (2)

Hoa Dao liếc nhìn Kiều Sở, trong mắt hiện đầy vẻ xem thường: “Ngươi là kẻ gốc sao?”

Phi Yên liếc mắt một cái vô cùng mất hình tượng: “Đến lúc đó cái xương già của ngươi, có người cần sao? Ai mà thèm.”

“Hoa ca cần! Đúng vậy không Hoa ca?” Vừa nói Kiều Sở còn đặc biệt chân chó nhìn lướt qua Hoa Dao.

Lần này ngay cả nhìn Hoa Dao cũng không nhìn hấn.

Dung Nhã nhìn bọn họ cười khê, đưa tay ra lấy ít đồ ăn đưa cho Phạm Cẩm im lặng không lên tiếng bên cạnh, Phạm Cẩm cười khổ gật đầu, có chút ước ao tình cảm của bọn Kiều Sở, nhưng cũng biết bản thân chung quy không phải người cùng một đường, sau khi học viện Phong Hoa gây ra những việc này, hấn đối với Quân Vô Tà chỉ có hổ thẹn và chột dạ.

Quân Vô Tà luôn cảm thấy có gì đó không đúng, cảm giác bị nhìn chăm chăm rất nhanh lại xuất hiện lần nữa, nhưng lần này nàng không tìm được bất kỳ cái bóng nào.

Mà loại tình huống này lại một lần nữa xuất hiện vào ngày hôm sau. Quân Vô Tà bọn họ vừa mới hạ sát một con linh thú cấp cao, cảm giác này liền nổi lên trong lòng.

Lần này nàng không đi tìm nữa mà âm thầm phái Dạ Sát ra.

Nhưng đến khi Dạ Sát trở về, Quân Vô Tà lại hơi sững sờ.

Chỉ thấy một con cừu nhỏ tròn vo lông bóng mượt đang bị Dạ Sát xách ở trong tay, thân thể tròn xoe vừa nhìn liền giống như một quả cầu tuyết lông. Hai cái sừng cuộn nằm trên đỉnh đầu của con cừu nhỏ, một đôi mắt to long lanh đắm nước mắt nhìn Quân Vô Tà.

“Đây là... linh thú?”

Kiều Sở mở to hai mắt nhìn, thấy con cừu nhỏ này không lớn hơn con mèo mun là bao, cảm thấy thế giới thực sự là quá kỳ diệu.

Kiều Sở đưa tay chọc chọc vào cơ thể đầy lông mượt của cừu nhỏ, tiểu tử kia lập tức run lên.

“Be be...”

Mắt Quân Vô Tà hơi lóe lên, cũng không có động tác gì.

“Con linh thú này vẫn luôn theo đại tiểu thụ.” Dạ Sát nói.

“Hả? Thế này cũng thật ly kỳ, một con linh thú nhỏ như vậy, chắc là linh thú cấp thấp? Cấp một? Theo Tiểu Tà từ làm chi?” Cảm giác mềm mại khiến cho Kiều Sở không thấy một mối, tiếp tục giầy vò bộ lông mềm mại của cừu nhỏ.

Bị Dạ Sát xách ở trên tay, bốn cái chân của cừu nhỏ không ngừng gầy đập, bất luận như thế nào cũng không tránh được sự giầy vò của Kiều Sở, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng kêu “Be be be be”.

“Ha ha ha!” Kiều Sở chơi ngiệp rồi, dường như có chút hiểu tại sao Quân Vô Tà lại yêu thích Cỗn Cỗn rồi.

Chát!

Móng trước của cừu nhỏ trực tiếp đập trên sống mũi Kiều Sở, chân nhỏ cứng rắn trực tiếp tạo trên sống mũi Kiều Sở một ấn màu đỏ.

Kiều Sở sững sờ một chút.

“Đại tiểu thụ, cái này phải xử lý như thế nào?”

Dạ Sát nói.

“Đưa cho ta.” Quân Vô Tà vươn tay ra, Hắc Miêu nằm trên vai nàng, yên lặng dùng đuôi che hai mắt mình.

Con cừu nhỏ rơi vào trong lòng Quân Vô Tà, toàn bộ thân thể bị lật lên, cái bụng cũng bị lông rối bởi bao phủ, thoát nhìn thật giống một quả cầu.

“Be be...”

Quân Vô Tà hít mắt, nhìn quả cầu lông nhỏ trong lòng, nhẹ nhàng hít một hơi.

Ôm chặt một cái!

Chà chà!

“Be be! Be be!”

“...” Đám người Kiều Sở ngây ngẩn cả người, thể nhưng rất nhanh bộc ra một loạt tiếng thì thầm, nhìn chú cừu nhỏ được Quân Vô Tà ôm trong lòng sờ sờ xoa xoa, bọn họ quả thực buồn cười chết mất.

Ăn đậu phụ của một con linh thú, việc này chỉ sợ cũng chỉ có Quân Vô Tà làm được.

Sau khi Quân Vô Tà cảm thấy mỹ mãn, nàng liền ngồi xổm xuống, đem con cừu nhỏ thả trên mặt đất, con cừu nhỏ bị chà đạp đến mức choáng váng hoa mắt chóng mặt, nằm trên mặt đất một hồi lung lay, nó nỗ lực lắc lắc đầu, khó khăn thanh tỉnh lại, lúc này mới cất lực quay đầu, muốn nhìn xem, kết quả phát hiện lông mình nhiều quá, quay đầu chỉ có thể nhìn được thân thể tròn xoe của mình, nó lúc này mới bước bốn cái chân nhỏ, chậm rãi đi một vòng, ngửa đầu đối mặt với Quân Vô Tà.

“Be be...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 512: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (3)

Quân Vô Tà hơi nheo mắt, con cừu nhỏ bỗng nhiên cúi đầu, mở cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu gặm cỏ xanh bên chân Quân Vô Tà, ăn vô cùng ngon.

“Linh thú này lại không sợ người? Chứ không phải là đẳng cấp quá thấp?” Kiều Sở cười đến mức nước mắt trào ra, lần đầu tiên chứng kiến linh thú ngu ngốc như vậy, linh thú bên cạnh nếu như thấy ở đó có người, đẳng cấp thấp thì sớm đã bỏ chạy không thấy tung tích, nhưng tiểu gia hóa này rõ ràng mới vừa rồi còn bị bọn họ gây xéo, nhưng vẫn không hề sợ hãi ở lại chỗ này.

Lại còn có tâm tình ăn uống?

Lẽ nào không sợ bọn họ giết nó?

“Thấy hình thể của nó giống như là vừa mới sinh ra không lâu, chắc là linh thức quá thấp, không biết nguy hiểm.”

Dung Nhã lại rất thích con cừu nhỏ ngốc nghếch như vậy.

“Muội từng thấy cừu mới sinh mà có nhiều lông trên người như vậy chưa?” Kiều Sở nheo mắt, Dung Nhã nghẹn lời.

Con cừu nhỏ giống như là không nghe thấy Kiều Sở nói chuyện, tiếp tục cúi đầu, ăn cỏ, ăn cỏ, ăn cỏ.

Quân Vô Tà bước dịch sang bên cạnh một chút, vốn là muốn nhường chỗ cho tiểu tử kia ăn, lại không nghĩ rằng Quân Vô Tà vừa mới đi hai bước, con cừu nhỏ liền lạch bạch bước qua theo.

Quân Vô Tà dừng bước, nó cũng dừng lại, lại cúi đầu, tiếp tục ăn.

“... Nó đây là tỏ ý thích Tiểu Tà Từ sao? Ta biết loài chim có tâm lý của chim non, cái này... cũng có loại tình huống này?” Kiều Sở gãi gãi đầu nói.

“Cũng không có.” Hoa Dao chắc chắn khẳng định.

Sắc trời dần dần trở tối, nhiệt độ ở suối Linh Nguyệt liền hạ xuống, bọn Quân Vô Tà đã giăng co một ngày cũng nên nghỉ ngơi, liền dùng phương pháp cũ, lên cây!

Vốn dĩ con cừu nhỏ dính bên chân Quân Vô Tà ăn cỏ, chợt phát hiện Quân Vô Tà bắt đầu di chuyển, liền không doái hoài tới ăn cỏ nữa, tiếp tục lạch bạch chạy theo.

Kết quả...

Con cừu nhỏ ngược nhìn đại thụ che trời trước mắt, nhìn dáng người Quân Vô Tà lên như điều gặp gió, trong đôi mắt to đẫm nước mắt tràn đầy tuyệt vọng.

“Be be be be.”

“Muốn xách nó lên không?” Kiều Sở cúi đầu nhìn xuống điểm trắng nhỏ không đáng kể dưới cây đại thụ, tiểu tử này thật cố chấp.

“Không cần.” Quân Vô Tà lạnh lùng nói, lúc dễ nguyên quần áo nằm xuống, lại ném bình thuốc tiêu tán năng lực linh thú trong cái bọc kia xuống, bình thuốc rơi xuống bên cây, con cừu nhỏ bị dọa một trận, chợt nhảy ra một đoạn, thấy không có động tĩnh gì lại lấy can đảm đi tới, cúi đầu nghe nghe, dùng chóp mũi hít hai cái.

“Ngươi sợ nó bị linh thú khác ăn thịt?”

Kiều Sở thấy hành động của Quân Vô Tà, mở miệng cười nói.

Nói là không quan con cừu nhỏ, còn không phải mềm lòng ném đồ vật xuống, chỉ có điều...

Kiều Sở rất hoài nghi, với chỉ số thông minh của con cừu nhỏ ngốc nghếch kia, có biết trong thời khắc mấu chốt dùng binh kia để bảo vệ tính mạng hay không?

“Ngủ.” Quân Vô Tà xoay người, chớp mắt nghỉ ngơi, đám người Kiều Sở ngăm hiểu với nhau, cười cười rồi cũng ngủ.

Dưới bóng cây, con cừu nhỏ cố chấp vẫn đang không ngừng phát ra tiếng kêu non nớt, hồi lâu sau, trong bóng đêm dày đặc, con cừu nhỏ đứng dưới tàng cây dường như mệt mỏi, lúc này mới dùng kêu, nó thu bốn chân nhỏ, dựa vào gốc cây ngủ. Sau khi nằm xuống vẫn không quên duỗi cái đầu, cắn một miếng cỏ xanh trên đất, nhưng lúc này nó không nuốt vào, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, nhanh chóng phun toàn bộ cỏ xanh vừa mới ăn vào miệng ra ngoài.

“Be be...”

Không ăn, một chút cũng không ngon.

Con cừu nhỏ ai oán nhắm mắt lại, úy khuất ngủ, khoe mắt mơ hồ còn vương một giọt nước mắt lấp lánh trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 513: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (4)

Sáng sớm hôm sau lúc Quân Vô Tà bọn họ thức dậy, con cừu nhỏ dưới tàng cây còn đang ngủ, Quân Vô Tà làm một động tác cầm lên tiếng, bọn Kiều Sở liền rón rén từ trên cây xuống, chạy đi không gây ra một tiếng động.

Đến khi con cừu nhỏ tỉnh lại, ngửa đầu nhìn lên trên cây, vừa nhìn một cái khiến cho lông toàn thân nó đều dựng lên!

“Be be!”

Người đâu!

“Phụt ha ha ha! Ta buồn cười chết mất, người nói người không muốn để tiểu gia hòa kia theo, ném nó xa một chút là được rồi, lên lên lút lút như thế trốn đi, ha ha ha, không được... Bụng ta đau quá... Hoa ca cứu ta...” Đọc đường đi Kiều Sở đều cười rữ rươi, ngay cả linh thú cấp cao cũng bị bọn họ giải quyết, vậy mà lại bị một con cừu nhỏ đánh người bức đến nỗi phải lạng lè trốn đi, đây quả thực muốn chọc cười hần mã.

“Tiền nhân! Chết đi!” Phi Yên một cước đạp bay ý đồ “nhúng chìm” Hoa Dao của Kiều Sở, về mặt ghét bỏ.

“Nhưng ta lại rất tò mò, vì sao Tiểu Tà từ không muốn mang theo tiểu gia hòa kia, không phải rất đáng yêu sao?”

Dung Nhã kỳ thực có điểm vô cùng kinh ngạc đối với cách làm của Quân Vô Tà, nàng nhìn ra Quân Vô Tà có bao nhiêu yêu thích đối với động vật nhỏ lông mềm mượt, theo lý thuyết, Quân Vô Tà hẳn nên vui vẻ mang theo mạnh vật như thế.

“Sẽ chết.” Quân Vô Tà cau mày nói.

Dung Nhã hơi sững sờ, hiểu ý của nàng.

Thọ mệnh của linh thú mặc dù dài hơn gia cầm thông thường, nhưng so sánh với con người vẫn rất ngắn ngủi, linh thú cấp thấp kia chỉ sợ là sống không quá vài chục năm, Quân Vô Tà không nhận nó là sự cuối cùng sẽ có một ngày tiểu gia hòa kia sẽ chết, mà nàng không muốn nhìn thấy tất cả những điều này.

Nếu như giữ ở bên người lâu, tất nhiên sẽ có cảm tình, Quân Vô Tà chính là như vậy.

Cho nên cho dù Quân Vô Tà yêu thích cỡ nào cũng sẽ không đụng vào những tiểu tử tuổi thọ ngắn ngủi kia, nàng không thích những thứ mình thật lòng yêu thương lại chết trước mình.

Tình cảm của nàng rất giản đơn, nhưng nếu như thật nhớ nhung rồi liền khó có thể dứt bỏ.

Nàng thích những động vật lông xù dễ thương, lại chỉ có thể thỉnh thoảng tiếp xúc, tuyệt đối sẽ không quá mức thân cận đối với cùng một con.

Hắc Miêu là một trường hợp đặc biệt, chỉ cần nàng sống, nó có thể vĩnh hằng đi cùng nàng.

Cồn Cồn là một trường hợp đặc biệt, bởi vì nó là giới linh cường đại, nói chung sẽ không chết.

Không có sinh lý từ biệt, liền không có cổ kỵ.

“Khụ, thọ mệnh của Cồn Cồn có thể còn dài hơn ta, có muốn thả ra cho người sờ sờ hay không?”

Kiều Sở tiến đến bên người Quân Vô Tà, hẳn luôn cảm thấy Quân Vô Tà tính tình lạnh như băng, thỉnh thoảng lời nói ra lại làm cho người ta thấy rất chua xót.

Có lẽ là bởi vì quá mức thông minh, biết trước khả năng phát sinh bị thương mới khác chế như vậy.

Tuổi nhỏ như vậy, lo lắng nhiều như thế, không thể không khác chế thứ mình yêu thích, không phải quá mệt sao?

Quân Vô Tà lắc đầu, nhìn bọn Kiều Sở dùng một loại biểu cảm “Người thật đáng thương, thật thương tâm” mà nhìn nàng, nàng hơi sững sờ.

Nàng mới vừa rồi có nói gì sao?

Vì sao về mặt của bọn họ trở nên kỳ quái như vậy.

“Meo meo.” Hắc Miêu ngoe nguẩy đuôi ghé vào vai Quân Vô Tà.

Không nên dùng logic của người áp dụng cho người bình thường, lời của người sẽ luôn khiến bọn họ cảm thấy, người chính là người ân nhân khắc chế, người đáng thương có một quá khứ bi thảm

Khóe miệng Quân Vô Tà hơi co quắp.

Nàng một chút cũng không thấy mình bi thảm, tuyệt đối không!

Sau khi sống lại, nàng cảm giác mình chưa từng có hạnh phúc!

Một đường cãi nhau âm ỉ, bọn họ lại khóa được một mục tiêu, sau khi giải quyết được linh thú rơi lệ đó.

Một thứ nho nhỏ, hình bóng trắng như tuyết, lại một lần nữa âm thầm núp ở sau cây cách đó không xa, cặp mắt kia lấp lánh nhìn chằm chằm Quân Vô Tà đứng bên cạnh Phạm Cẩm

Tìm được rồi! Be be!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 514: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (5)

Một nắm tuyết trắng, bốn cái chân nhỏ bước dài, chạy vội trên đường!

Rất xa, Quân Vô Tà đã nhìn thấy một vật thể màu trắng tròn xoe không rõ, chạy như điên về phía nàng!

"..."

"Be be!"

Không hay rồi, bị phát hiện rồi!

Ngay lúc Quân Vô Tà sắp xông lên, cừu nhỏ mạnh mẽ ngừng bước chân lại, phù một tiếng rồi gục trên thảm cỏ xanh mềm mại, nâng hai chân trước lên, cố gắng che hai mắt của mình lại.

Ngươi không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta.

"..." Quân Vô Tà nhìn cừu nhỏ mà không nói gì.

Kiều Sở quả thực muốn cười đến điên rồi.

Ngươi tự xông qua đây mà!

Che mắt lại thì nghĩ người khác sẽ không nhìn thấy ngươi sao!

Rốt cuộc ngươi muốn tự lừa dối mình đến mức nào hả!

"Đi thôi." Quân Vô Tà quay đầu bước đi, hoàn toàn không chú ý đến bóng dáng nho nhỏ rút lại kia.

Kiều Sở đi cùng với nhóm Quân Vô Tà mà liên tục cười.

Lúc này cừu nhỏ mới ngẩng đầu lên, thấy bóng dáng của Quân Vô Tà đi xa rồi, vụt một tiếng nhảy dựng lên khỏi mặt đất, tạch tạch tạch mà đi theo.

Trên chặng đường sau đó, chỉ cần Quân Vô Tà dừng bước chân, Kiều Sở quay đầu lại vẫn nhìn thấy một con cừu ngốc quỳ rạp trên mặt đất, lấy chân trước che mắt mình lại..

Chờ Quân Vô Tà vừa đi, con cừu ngốc kia lại tạch tạch tạch đi theo, thật là... Vô cùng cố chấp!

Mãi khi đến Nguyệt Lạc Tây Sơn, con cừu ngốc kia cũng không bỏ đi, vẫn luôn đi theo Quân Vô Tà, từ đầu đến cuối luôn duy trì một khoảng cách không gần không xa.

Quân Vô Tà xem như hoàn toàn bất đắc dĩ.

"Tiểu Hắc."

"Meo?"

"Đuôi đi."

"Meo."

Bắt được! Dọa chạy mất! Xong xuôi!

Hắc Miêu nhảy từ trên vai Quân Vô Tà xuống, bước chân thanh nhả, bước từng bước tới gần con cừu ngốc đang tự lừa gạt mình ở trước mắt.

Nhóm Kiều Sở yên lặng nhìn chăm chú, cổ nín ý cười trong lòng.

"Meo." Tiểu Hắc vô cùng cao ngạo đứng trước mặt cừu ngốc.

"Be be?" Cừu ngốc chậm rãi buông chân xuống, híp mắt nhìn thấy Tiểu Hắc Miêu đang đi đến trước mặt mình.

Bị phát hiện! Bị phát hiện! Be be!

Toàn bộ lông cừu lại run lên!

Hắc Miêu không nói gì, nhìn con cừu ngốc kia lộn xộn trong gió, liếm liếm móng vuốt, thỉnh linh hóa thân thành hắc thú hung mãnh! Mở to cái miệng lớn đầy máu ra, lộ răng nanh sắc bén, trong khí phát ra tiếng rít gào rung trời tác động vào đại não của con cừu ngốc kia!

"Gào!"

Tiếng gầm ào ào, thổi xoã tung lông cừu của con cừu ngốc về phía sau!

Cừu ngốc mở to hai mắt nhìn, nhìn hắc thú uy vũ hung mãnh ở trước mắt, cả thân cừu đều cứng ngắc!

Hắc thú hơi ngửa đầu, vừa lông nhìn cừu ngốc bị dọa đến choáng váng, cái đuôi khoái trá vẫy vẫy.

Cừu nhỏ à, không đi là ta ăn ngươi đó!

Cừu ngốc cứng người nửa ngày, bốn cái chân nhỏ run run lùi lại phía sau mấy bước.

Khi mọi người đang nghĩ, sau khi con cừu chấp nhất này đã bị hắc thú dọa sợ rồi, nhưng hình ảnh khiến người ta khiếp sợ chính là nó vẫn xuất hiện trước mắt họ!

Chỉ thấy sau khi con cừu ngốc kia lùi lại mấy bước, lông cừu trên người đột nhiên phát ra hào quang chói mắt, mà cỏ xanh ở phía dưới chân của nó không hề có gió mà! Một con gió xoáy bỗng nhiên thổi mạnh quanh thân nó, bao vây thân thể của nó!

Hào quang phát ra bốn phía! Chói đến mức người ta không thể nhìn thẳng!

Hào quang kia tăng lên vô cùng, mãi đến khi trở thành một vật sáng to lớn! Từng tia hào quang cũng tản ra!

Một con linh thú vô cùng khổng lồ thỉnh linh xuất hiện trước mắt mọi người.

Họ không hề xa lạ với con linh thú to lớn này, chính là con linh thú cấp lãnh chủ lúc trước đã tấn công Thụy Lâm quân!

Trước mặt con linh thú cấp lãnh chủ to lớn, hắc thú có vẻ cực kỳ nhỏ bé!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 515: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (6)

Linh thú cấp lãnh chủ thỉnh linh mở miệng không lồ ra, phát ra tiếng rít gào mạnh mẽ với hắc thú!

"Gào!"

Chết tiệt!

Chết tiệt!

Cực kỳ chết tiệt!

Mọi người đều nhón nháo trong gió, đánh chết họ họ cũng không nghĩ đến, con cừu ngốc vẫn lén đi theo Quân Vô Tà lại là linh thú cấp lãnh chủ! Còn là con cừu đánh với họ!

"Nói cho ta biết, đây không phải là sự thật..." Hai chân Kiều Sở hơi nhũn ra, phải vịn vào vai của Hoa Dao mới đứng vững.

Con cừu ngốc kia lại là linh thú cấp lãnh chủ!

Ông trời đang trêu đùa sao!

Không lâu trước kia, hẳn lại có thể chà đạp một con linh thú cấp lãnh chủ, nhưng lại vẫn còn sống nguyên vẹn...

Còn sống.. Thật tốt...

Kinh ngạc nhất là Quân Vô Tà, nhưng trên mặt của nàng không thể hiện rõ lắm, chỉ là nàng nhìn thấy con linh thú cấp lãnh chủ kia thật lớn, không biết phải nghĩ gì.

Đau buồn nhất lại là hắc thú...

Nó gánh vác trọng trách đuổi đi, lại bị linh thú cấp lãnh chủ văng chút nước miếng lên mặt.

Nhìn toàn thân linh thú cấp lãnh chủ trước bộ răng nanh này, nội tâm của hắc thú gần như bị tan vỡ, nó cảm giác thật sâu, nó bị chủ nhân nhà mình gài bẫy mà xuất huyết!

"Meo!" Hắc thú run lên, vô cùng lạnh trí quay đầu trốn về bên người Quân Vô Tà, vừa trốn vừa hóa thân thành Hắc Miêu, kêu một tiếng rồi chạy lên vai Quân Vô Tà, gắt gao bám

lấy!

"Meo..."

Suýt chút nữa là chết!

"..." Quân Vô Tà vỗ đầu Hắc Miêu, tỏ ý trấn an.

Linh thú cấp lãnh chủ thỏa mãn nhìn Hắc Miêu bị dọa lui, ngửa đầu đắc ý, mũi phun ra một luồng khí nóng, bộ dáng cực kỳ khinh thường.

Sau đó nó nằm sấp người xuống, dùng cặp mắt to lớn kia nhìn Quân Vô Tà. Sau đó chín cái đuôi lắc lư khoan khoái, từ từ kê sát cơ thể nó, bao vây rồi cuộn xoắn lại, dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ đó, cả thân thể nó thu nhỏ lại rất nhanh cho đến khi hóa thành con cừu nhỏ, lúc này mới dừng lại.

"..." Khóe miệng Kiều Sờ đã run rẩy rồi.

Phi Yên tròn mắt, nuốt nước miếng.

Hoa Dao và Dung Nhã nhìn nhau, hơi cười gượng.

Phạm Cẩm vẫn cứng ngắc như cũ.

Tạch tach tach.

Cừu ngọc vô cùng lớn mạnh bước nhỏ đến trước mặt Quân Vô Tà, rất kiêu ngạo mà ngẩng cái đầu nhỏ, ưỡn người lên.

"Vì sao lại theo ta?" Quân Vô Tà cuối cùng cũng biết nguồn gốc của con cừu ngọc này, nó không phải là linh thú bậc thấp không có linh thức, mà là một con linh thú cấp lãnh chủ có trí tuệ.

Nó, nghe hiểu được lời của nàng.

Cừu nhỏ tach tach tach đi qua, đi một vòng quanh bên chân Quân Vô Tà, cúi đầu cắn răng rắc một ngụm cỏ xanh rồi ngẩng đầu lên, để Quân Vô Tà nhìn thấy ngụm cỏ xanh nó ngậm ngoài miệng bị nuốt vào.

"Be be."

Cây cỏ bên cạnh người, ăn rất ngon.

Ta thích.

Quân Vô Tà tỏ vẻ nghe không hiểu "tiếng cừu", cũng may dường như Tiểu Hắc Miêu hiểu được ý của cừu ngọc, lúc này mới phiên dịch cho Quân Vô Tà.

Cuối cùng Quân Vô Tà cũng biết, vì sao nó nhìn giống như đồ ngọc mạnh, nhưng thật sự là linh thú cấp lãnh chủ hung tàn, cũng sẽ vẫn đi theo nàng.

Giới linh của nàng là giới linh hệ thực vật, mặc dù người thường không cảm nhận được, nhưng thực vật bên người nàng lại có thể cảm nhận được hơi thở của Tiểu Bạch Liên, cũng dưới chỉ dẫn này đã phát sinh những biến đổi vi diệu.

Mà con linh thú cấp lãnh chủ này, khi đánh nhau với Quân Vô Tà lại ngửi được mùi trên người của Quân Vô Tà nên mới bị dẫn lại đây.

Nói đúng hơn là món cỏ xanh ngon miệng nên có sức hấp dẫn với cừu ngọc...

Hoàn toàn hiệu quả!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 516: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (7)

Thương Ngự Tuyệt Liên sẽ tạo nên ảnh hưởng này, ngay cả chính Quân Vô Tà cũng không nghĩ đến.

Nhóm Kiều Sờ nghe không hiểu lời của cừu ngọc, cũng nghe không hiểu lời của Hắc Miêu, chỉ có thể nhìn với ánh mắt mong chờ về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đành phải giải thích đơn giản lời của cừu ngọc một lần.

"Vậy trước kia nó đánh chúng ta được một nửa thì bỏ chạy, nguyên do là bởi vì Tiểu Tà Từ sao?" Kiều Sờ sờ cằm, hần nói tại sao một con linh thú cấp lãnh chủ lại khinh địch rồi bỏ chạy như vậy.

Linh thức của cừu ngọc cực cao, đương nhiên nghe hiểu được lời của Kiều Sờ, nó hơi cúi đầu chột dạ, lấy cái chân nhỏ phui cỏ xanh đi.

Thực ra lúc ấy, nó chạy đi là bởi vì nó sợ đau mà thôi..

Chỉ có vậy thôi, đánh chết nó, nó cũng sẽ tuyệt đối không nói cho họ biết!

Hừ!

Nhất định không nói!

"Be be." Cừu ngốc ngẩng đầu nhìn Quân Vô Tà, ánh mắt vô cùng kiên định.

Sau này ta phải đi theo ngươi!

Khóe miệng Hắc Miêu run rẩy, vô cùng có trách nhiệm mà phiên dịch lời của cừu ngốc.

Quân Vô Tà trầm mặc, cũng không trực tiếp từ chối mà nhìn cừu ngốc, dường như đang suy nghĩ nhận hay không nhận.

Cừu ngốc chớp chớp mắt nhìn Quân Vô Tà, sau đó nó bỗng nhiên kêu lên gì đó, cơ thể tròn xoe theo đó ngã trên mặt đất, cố gắng lặn nữa, lại lộ ra cái bụng nhỏ được lồng cừu bao lấy, bốn cái chân nhỏ lại kiên cường đuối thẳng ra.

Trong nháy mắt, bộ dáng kia khiến Kiều Sở cười vỡ bụng.

"Con linh thú cấp lãnh chủ này đang làm gì vậy? Ha ha ha... Thật sự là... Chơi rất vui..." Kiều Sở vừa cười vừa gạt nước mắt.

Cừu ngốc vẫn tiếp tục duy trì động tác này, làm ngơ điệu cười nhạo của Kiều Sở.

Hừ! Loài người ngu xuẩn! Cơ trí của nó sao lại có thể lý giải được loại người này!

Quân Vô Tà bỗng nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay dụi cái bụng mềm nhũn của cừu ngốc. Trong nháy mắt, cảm xúc mềm mại kia khiến ánh mắt của nàng híp lại thỏa mãn.

"Có thể đi theo ta, nhưng ngươi phải nghe lời ta." Quân Vô Tà vừa dụi cừu non vừa nói.

"Be be."

Be Be đại nhân như nó quả nhiên là lanh trí nhất! Be!

Lúc đầu, con cừu ngốc này muốn Quân Vô Tà ôm nó, hình như nàng lại cảm thấy rất hứng thú với lông trên bụng nó, lúc này mới nó mới "cái khó ló cái khôn", vút hết sự chính trực đi, ra sức tỏ vẻ đáng yêu xin nàng nhận nó.

Sau khi ném qua cỏ xanh được Thương Ngự Tuyết Liên làm dịu, nó đã không ăn được cỏ xanh bình thường nữa. Nếu không đi theo Quân Vô Tà, nó nhất định sẽ không hài lòng với thực vật mà từ từ gây đi!

"Tên." Quân Vô Tà hỏi.

"Be Be."

Cái này không cần Hắc Miêu phiên dịch, Quân Vô Tà nghe cũng hiểu được.

"Be Be?" Nàng hơi nhíu mi.

"Be Be!"

Là Be Be đại nhân!

Hắc Miêu run rẩy phiên dịch một chút.

"Be Be đại nhân?"

"Be."

Nhóm Kiều Sở ngăn người khi nhìn một người một cừu tiếp xúc kỳ lạ, thỉnh thoảng xen kẽ trong đó là tiếng meo meo của Hắc Miêu, họ hoàn toàn không hiểu được.

Sau khi trao đổi xong với Be Be, Quân Vô Tà không ngăn cản nó đi theo nữa. Cuối cùng cũng ràng buộc là "chủ nuôi", Be Be đại nhân vui sướng nhảy nhót, gặm một vòng cỏ xanh bên chân Quân Vô Tà, ai cũng nhìn ra được bộ dáng thỏa mãn kia, nó hài lòng với loại thực vật này bao nhiêu.

"Ngươi chắc chắn muốn nhận nó?" Đến bây giờ, Kiều Sở vẫn không thể tiêu hóa tin tức này. Người ta đến rừng Linh Vũ giết linh thú lấy chút linh thạch, Quân Vô Tà lại ngược lại, giết linh thú còn mang theo một con nữa! Còn đặc biệt là linh thú cấp lãnh chủ!

Đây rốt cuộc là vận mệnh nghịch thiên gì vậy!

"Ừm." Quân Vô Tà gật đầu, nếu bỏ vấn đề tuổi tác đi, nàng rất vui khi chăn nuôi sinh vật lông xù.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 517: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (8)

Tuy đầu óc của Be Be đại nhân không tốt lắm, nhưng sức mạnh lại tương đối tốt, vừa có thể làm sùng vật vừa có thể làm tay đấm, hiển nhiên là một sự giúp đỡ đắc lực trên đường Quân Vô Tà trở thành cường giả.

Hơn nữa...

Ngay cả đồ ăn cũng không cần trả, chỉ cần nàng tìm một vùng cỏ mà đứng, Be Be đại nhân đã vô cùng thỏa mãn rồi.

"Nó tên là Be Be đại nhân sao? Ngươi đặt à?" Kiều Sở nói.

"Nó nói." Quân Vô Tà nói.

"..." Hay vậy, linh thú này chẳng những biết biến hình, còn có thể tự đặt tên cho mình, nhưng mà... cái tên kỳ lạ vậy.

"Khụ, mặc dù hơi ngoài ý muốn, nhưng cũng không tệ lắm. Có Be Be đại nhân ở đây, chúng ta e là không phải lo lắng về linh thạch nữa." Kiều Sở nghĩ vô cùng lạc quan.

Linh thú cấp lãnh chủ đối phó với linh thú khác, không giống với Thiết La Bặc, siêu đơn giản!

Rất nhanh, Kiều Sở đã ý thức được... Quả nhiên hần vẫn còn rất trẻ!

Khả năng của linh thú bình thường đối đầu với linh thú cấp lãnh chủ bằng không. Be Be đại nhân giết linh thú trong chớp mắt đương nhiên không phải nói đùa, nhưng mọi việc đều có một tiền đề!

Đó chính là, họ cần phải tìm được mục tiêu trước đã!

Một con linh thú cấp lãnh chủ như hình với bóng, giống như cái đuôi nhỏ của Quân Vô Tà, trên đường cứ tạch tạch tạch mà đi theo sau móng Quân Vô Tà, vừa cúi đầu ăn cỏ vừa đi theo chủ nuôi. Tuy bây giờ nó có bộ dáng cừu ngốc, nhưng nó quả thật là linh thú cấp lãnh chủ hàng thật giá thật. Trên người nó phát ra hơi thở khiến linh thú ngoài trăm mét có thể sớm nhận biết rõ ràng, không đợi đến lúc nhóm Kiều Sở phát hiện ra mục tiêu thì linh thú này đã bị hơi thở mạnh mẽ của Be Be đại nhân dọa mà bỏ chạy hết rồi!

Giết trong chớp mắt?

Ha ha ha...

Chớp mắt cái quỷ gì!

Ngược lại, người tìm cho ta con linh thú nào xem!

Trong lòng Kiều Sở đang rơi lệ.

Mãi cho đến đêm cuối cùng trước ngày chấm dứt săn linh, nhóm Kiều Sở cũng không nhìn thấy bóng dáng của một con linh thú nào trong rừng Linh Vũ, vốn dĩ có thể thấy linh thú khắp nơi, nhưng bây giờ giống như mất tích, biến mất bất vô âm tín.

Ngồi bên cạnh đồng lửa, Kiều Sở ai oán nhìn Be Be đại nhân đang đứng gác có bên chân Quân Vô Tà, ánh mắt cực kỳ oán hận.

"Đều tại ngươi, hại chúng ta đến một con linh thú cũng không tìm được." Kiều Sở rất oán giận, hần cảm thấy mình bị lừa.

Be Be đại nhân ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn Kiều Sở với vẻ mặt mê man.

"Cũng không thể trách nó, hơi thở của linh thú cấp lãnh chủ quá mạnh mẽ, bây giờ nó như vậy, hơi thở đã giảm đi nhiều. Nếu đổi thành bộ dáng chính, đừng nói trong vòng trăm mét, cho dù là tăng thêm một vòng nữa cũng đừng mong sẽ có linh thú xuất hiện." Phạm Cẩm cười nói, vô cùng vui vẻ khi Be Be đại nhân tham gia vào. Hần rất áy náy với Quân Vô Tà, nhìn thấy Quân Vô Tà có một linh thú mạnh mẽ như vậy bảo vệ, cũng vô cùng vui mừng cho nàng.

"Linh thạch đó! Linh thạch đó!" Kiều Sở che mặt, ăn cơm cũng không muốn ăn.

"Linh thạch lúc trước của chúng ta đã quá nhiều rồi, có lẽ sẽ không thiếu đâu." Phạm Cẩm nhìn bộ dáng bị kịch của Kiều Sở, không khỏi có chút tò mò. Linh thú trên đường họ săn giết vốn không ít, mà linh thú bậc cao cũng có vài con rồi, sau khi chấm dứt ngày săn linh, chiến tích cỡ này sẽ trở nên chấn động, sao Kiều Sở vẫn uất ức như vậy?

"Ngươi không hiểu đâu." Kiều Sở thờ dãi.

Ngay từ đầu, họ đã dự định sẽ không nộp linh thạch lên cho học viện Phong Hoa. Đối với mấy người nghèo khổ nhiều năm mà nói, linh thạch đại biểu cho ngân lượng, họ cũng không thực sự muốn đến học viện Phong Hoa học tập, chẳng qua họ thuận đường mà thôi, linh thạch nhiều như vậy sao phải giao cho học viện để đổi lấy điểm?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 518: Cái Đuôi Nhỏ Như Hình Với Bóng (9)

Đương nhiên là cảm đi đổi tiền mới là hợp lý nhất!

Phạm Cẩm không biết ý nghĩ của nhóm Kiều Sở, còn vô cùng chủ động mang một phần linh thạch kia của mình ra để họ phân phối nhưng lại bị Hoa Dao từ chối.

Be Be đại nhân ăn no rồi, lúc này mới có thời gian phản ứng kiểu "Loài người vô tri", trong mắt nó, ngoài người chủ nuôi ra, nó đều không có phản ứng gì.

Chẳng qua...

Sau khi nghe được ý nghĩ linh tính của Kiều Sở, Be Be đại nhân mới lo lắng, ngẩng đầu nhìn chủ nuôi của mình.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Vô Tà không có biểu tình gì, chỉ cúi đầu, đôi mắt rũ xuống, chăm chăm chú chú ăn đồ ăn trên tay.

Nếu chủ nuôi đại nhân cũng thấy nó là chứng ngại, vậy làm sao bây giờ?

Lo lắng mình sẽ bị chủ nuôi đại nhân vừa mới tìm được đã bỏ nó đi, Be Be đại nhân đi tạch tạch tạch đến trước mặt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà ngẩng đầu lên, nhìn thấy cừu ngốc trước mắt, đưa tay ra dụi cơ thể mềm nhũn của nó.

"Be."

Chủ nuôi đại nhân, ta sẽ chứng minh rằng ta không hề gây trở ngại gì!

"?" Quân Vô Tà hơi mê man.

Vì chứng minh bản thân, Be Be đại nhân cố gắng lắc cái đầu nhỏ của mình, ra sức dùng miệng liếm loạn trên lông cừu thật dày của mình.

Chỉ lát sau, nó phồng miệng lên rồi quay đầu lại, cúi đầu xuống, hé miệng ra.

Rầm rầm rầm...

Một đồng linh thạch màu sắc khác nhau, có lớn có nhỏ đều lẫn bên chân Quân Vô Tà.

"..." Mắt của Quân Vô Tà hơi trợn to.

Kiều Sở ở bên cạnh vẫn còn ai oán thì "ầm" một tiếng, cảm rơi trên mặt đất...

"Đây là linh thạch?" Phi Yên thuận tay nhặt lên một viên muốn nhìn xem, nhưng tay nắm linh thạch còn chưa nhấc lên đã bị một cái chân nhỏ giẫm một tiếng trên mặt đất!

"Be!"

Đây là cho chủ nuôi đại nhân!

"..." Khóe miệng Phi Yên hơi run rẩy. Tuy nghe không hiểu lời của Be Be đại nhân, nhưng nhìn vẻ mặt và động tác này của nó, ý nghĩa đã rất rõ ràng, hẳn chỉ có thể thành thành thật thật buông tay ra.

Lúc này Be Be đại nhân mới vừa lòng nâng chân mình lên.

Dùng chân đá mấy viên linh thạch bị cảm ra xa về bên chân Quân Vô Tà.

"Be." ngửa đầu lên!

Be Be đại nhân vô cùng giỏi!

Quân Vô Tà nhìn cừu ngốc lộ ra vẻ mặt "chờ khen ngợi", yên lặng nâng tay lên xoa đầu nó.

"Be." Cừu nhỏ khoan khoái cọ bên người Quân Vô Tà. Mặc dù ăn no rồi, nó cũng muốn nằm sấp xuống cỏ xanh thơm mát, vô cùng thỏa mãn!

Sớm biết rằng, chủ nuôi thích những viên đá phát sáng lấp lánh này, nên những tảng đá trên người linh thú bị nó ăn, nó đều giữ hết lại.

Hắc Miêu đã không nở nhìn thẳng, nâng chân lên che mắt mình, không muốn thừa nhận một chút nào rằng ngày hôm qua nó bị con cừu ngốc không có thuốc chữa này dọa chạy mất là sự thật.

Đồ mèo vút đi, thật nhục nhẽ!

Kiều Sở nhìn chăm chăm một đồng linh thạch kia, lục quang trong ánh mắt đều tỏa ra, chẳng qua là có ví dụ lúc trước của Phi Yên, hẳn cũng không có lá gan đi lấy linh thạch này, nhưng...

"Tiểu Tà Tử, sau khi chúng ta trở về, đem đi bán đấu giá được không?" Một đồng linh thạch, nghĩ đến một núi vàng hiện ra trước mắt.

Hơn nữa hẳn đã quan sát, đỉnh của linh thạch này không hề nhỏ, mức thấp nhất cũng là loại trên người linh thú bậc trung, còn có không ít linh thạch bậc cao!

Một ngụm của Be Be đại nhân này còn nhiều hơn so với tất cả những gì họ thu được trong mấy ngày nay!

"Được." Quân Vô Tà gật đầu. Ngân phiếu trên người nàng đã không còn nhiều, nàng dự định giữ một phần linh thạch này lại, trước khi nhóm Long Kỳ đến bàn bạc với học viện Phong Hoa, họ phải có câu trả lời, để bọn họ mang về Thích quốc, mà số còn lại cảm về bổ sung kinh tế cũng không có gì là không thể.

Số ngân lượng cần để nhập học ở học viện Phong Hoa khiến Quân Vô Tà dần dần ý thức được, mang theo chút tiền ở trên người vẫn rất cần thiết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 519: Kết Thúc Ngày Hội Săn Linh (1)

Có được con cừu ngốc, đám người Quân Vô Tà cũng liền từ bỏ việc tìm kiếm linh thú, sáng sớm ngày thứ hai bọn họ liền quay trở về, ngày hội săn linh thú xem như kết thúc tại đây.

Ngày hội săn linh lần này, với nhiều đệ tử mà nói thì chẳng khác những lần trước là bao, nhưng đối với một số đệ tử mà nói thì cả đời cũng khó quên, hơn nữa nơi đây cũng là mồ chôn của không ít đệ tử.

Tùng đột từng đột thiếu niên quay trở về, có người vui mừng cũng có người buồn bã, có không ít những thiếu niên trên người mang đầy thương tích được những người đi cùng đỡ

về.

Đám thiếu niên mệt mỏi mấy ngày liền, lúc rời khỏi rừng rậm Linh Vũ thiếu chút mừng đến rớt nước mắt, những người mạnh có thể chứng minh thực lực của bản thân ở đây, săn giết các loại linh thú, còn những kẻ yếu thì lại trở thành mục tiêu bị săn bắt, cả ngày chỉ biết trốn đông trốn tây, vô cùng bị thương.

Người hướng dẫn của đám thiếu niên thống kê từng người quay trở về, ghi nhận lại số lượng linh thạch mà bọn họ đoạt được trong đợt đi săn lần này, có người thắng lợi về vang, cũng có người không một chút thu hoạch, nói chung là muôn vàn cảm xúc.

Thời gian mà đám người Quân Vô Tà quay trở về cũng không tính là sớm mà cũng chẳng phải quá trễ gì, lúc đến doanh trại, nơi đây đã chật kín các đệ tử quay trở về từ lúc sớm. Sau bảy ngày khẩn trương lo lắng bọn họ mới được hạ hê thả lỏng, từng người một ngồi lại với nhau, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, lấy kinh nghiệm của bản thân ở rừng rậm Linh Vũ làm đề tài tâm chuyện, lúc kể lại câu chuyện còn thêm mắm dặm muối, nhưng chẳng còn ai truy cứu tính thật giả của câu chuyện nữa, chỉ xem như nghe cho vui tai, hồng lâm đệ đi mệt mỏi trong người.

Lúc nhóm Quân Vô Tà trở về tới doanh trại, được một đạo sư mà bọn họ trước đây chưa từng gặp mặt qua thống kê thành tích bọn họ đạt được, vài người đem vài viên linh thạch cấp thấp tùy tiện ứng phó cho qua chuyện, hoàn toàn bỏ quên đi những cái chau mày nhẹ của mấy người hướng dẫn, ngược lại Phạm Cẩm lại muốn giao ra tất cả linh thạch thu được.

Nhưng sau khi nhìn thấy hành động của đám Quân Vô Tà, hần chỉ giao ra vài viên, còn bao nhiêu thì giữ lại.

“Phạm Cẩm, ngày sau ngươi có tham gia hội săn linh thì cũng đừng đi chung với mấy tên đệ tử không ra gì.” Sau khi đạo sư phụ trách thống kê nhìn thấy “thành tích” của Phạm Cẩm, không khỏi nhủ mảy. Danh vọng của Phạm Cẩm ở học viện Phong Hoa cực cao, phẩm đức chính trực nhận được sự tán thưởng cao từ những người hướng dẫn, dù cho thực lực không phải mạnh nhất, nhưng cũng đáng đề kỷ vọng.

Mặc dù thu hoạch của Phạm Cẩm trong những lần săn linh trước không nhiều nhưng cũng đủ khiến quần hùng ngưỡng mộ, còn lần này, số lượng linh thạch mà Phạm Cẩm giao ra ít hơn rất nhiều so với những lần trước, hơn nữa còn là linh thạch cấp thấp, ngay cả một viên cấp trung cũng không có.

Vị đạo sư kia một cách rất tự nhiên liên tưởng ngay đến đám đệ tử phân viện cùng với Quân Vô Tà đã làm liên lụy đến Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm cười khổ, chẳng nói một câu.

Ngày hội săn linh lần này chẳng cần phải tốn chút sức nào, có bọn người Kiều Sở với Hoa Dao ở đó, chỗ dùng đến hần thực sự rất ít.

Sau khi thống kê xong, bốn người của Kiều Sở theo quy định trở về doanh trại của phân viện, sau khi bọn họ từ biệt với Quân Vô Tà, bốn người họ liền rời đi, nhưng ngay lúc này Phạm Cẩm lại đuổi theo.

“Kiều Sở, các người đợi một chút!”

Kiều Sở nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thấy Phạm Cẩm thở hổn hển chạy tới, sau đó trên mặt nở một nụ cười.

“Phạm đại ca, có chuyện gì?” Án tượng của Kiều Sở với Phạm Cẩm cũng không đến nỗi tệ.

“Mấy viên linh thạch này cho mọi người đó.” Phạm Cẩm lấy những viên linh thạch mà mình giữ lại đưa vào trong tay Kiều Sở.

“Sao huynh lại không giao ra?” Kiều Sở hơi sững sờ, trọng lượng linh thạch trên tay không khác gì những viên phân phát cho Phạm Cẩm trước đó.

Phạm Cẩm lúng túng nói: “Hội săn linh lần này ta cũng chẳng góp sức gì, những thứ này vốn dĩ thuộc về các người, ta làm sao có thể chiếm công lao của mọi người được chứ, ta ở bên đó còn có chút chuyện, xin cáo từ trước, ngày sau gặp lại.” Dứt lời, không đợi Kiều Sở trả lời, hần liền quay người chạy mất.

Kiều Sở gãi gãi gáy, còn Dung Nhã thì lại nở một nụ cười.

Cái tên Phạm Cẩm này, mặc dù có chút cổ hủ, nhưng bản chất lại rất tốt.

Là một người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 520: Kết Thúc Ngày Hội Săn Linh (2)

Trong doanh trại vốn đang náo nhiệt, bỗng có một bóng người thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Các thiếu niên vốn đang xúm lại nói chuyện với nhau, rất nhanh ánh mắt đã tập trung vào bóng người kia.

Quân Vô Tà chậm rãi đi vào trong doanh trại, Hắc Miêu lười biếng nằm sấp trên bả vai nàng, thứ mà mọi người dán mắt nhìn, đó chính là Be Be đại nhân đi theo phía sau Quân Vô Tà.

Con cừu kêu be be đi theo sau Quân Vô Tà, giống một cái đuôi nhỏ như hình với bóng không thể tách rời. Vóc dáng nhỏ nhắn, xinh xắn, mềm mại, thu hút không ít ánh mắt yêu thích của các đệ tử nữ, còn các đệ tử nam, lúc nhìn thấy cảnh vừa rồi, chỉ bĩu môi tỏ thái độ khinh bỉ.

Trong rừng rậm Linh Vũ linh thú dày đặc, có linh thú cấp lãnh chủ, cũng có linh thú cấp thấp thực lực thấp kém.

Có những linh thú cấp thấp, không có bất kỳ tính công kích nào, là mục tiêu để các đệ tử săn giết, giống như một con cò có thể nhỏ nhắn xinh xắn như Be Be đại nhân này, đáng về ngày thơ, vừa nhìn đã biết linh thú cấp thấp. Gương mặt đó của Quân Vô Tà cũng rất “hôi danh” ở học viện Phong Hoa, người ngoài vừa nhìn liền biết thân phận của nàng.

Chạy tới rừng rậm Linh Vũ, vậy mà lại còn đem theo một con linh thú cấp thấp về đây, loại chuyện thế này thực sự khiến những đệ tử khác cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

“Vội thực lực của hần thì chắc cũng thể không giết được con linh thú cấp thấp đó, nếu không sao lại để cho một con linh thú yếu kém tự do chạy nhảy khắp nơi?” Thiếu niên sớm đã có ấn tượng cực tệ với Quân Vô Tà, nhìn không được lắm bám với đám những đi cùng.

“Thực lực không đủ thì không đủ, nhưng quả thật bản lĩnh không biết xấu hổ của người ta là thiên hạ đệ nhất rồi, chạy theo đuổi Phạm Cẩm, cho dù bản thân chẳng có thành tích đặc biệt ưu tú nào, cũng có thể bình an qua vượt qua mấy ngày này, phải biết, bọn rác rưởi tụ tập bên đó tồn thất nặng nề, nếu như không có Phạm Cẩm bảo vệ, tiểu tử này có thể sống sót quay trở về được hay không lại là chuyện khác.”

“Vừa nãy ta cũng nhìn thấy rất rõ, thành tích lần này của Phạm Cẩm cũng chẳng ra làm sao, còn không phải bị đám rác rưởi này liên lụy sao, nếu như không phải bọn họ thì Phạm sư huynh làm sao chỉ giao ra chút ít linh thạch đó.”

Mấy tên thiếu niên xúm lại chỉ trích Quân Vô Tà, nhưng mà có một thiếu niên đi ngang qua cau mày trừng mắt nhìn mấy tên thiếu niên đó: “Quân Tà không phải loại người như các người nói.”

Mấy tên thiếu niên đang nói hăng say hơi sững người, đưa mắt nhìn sang thì phát hiện một vị sư huynh của phân viện Thú Linh, vốn dĩ không có tiếng tăm gì, nhưng bây giờ thì mọi người đều biết, cũng chẳng phải lý do gì khác, chỉ là tân sinh năm nay dưới sự dẫn dắt của huynh ấy, Lý Tử Mộ là người duy nhất được thu nhận vào phân viện Phục Linh.

Sư huynh của Lý Tử Mộ lại nói đỡ cho Quân Vô Tà? Đây chính là chuyện nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Sau khi đám thiếu niên nói xong thì cùng đám những người khác rời đi, sau khi rời đi được một đoạn, đám bạn của hần mới hỏi: “Sao huynh lại nói đỡ cho Quân Tà? Chẳng phải lúc đầu huynh hận hần lấy đi... của Lý Tử Mộ sao?”

Vị thiếu niên kia cười nhạt nói: “Là ta có mắt như mù, nếu như nói Quân Tà cướp đồ của Lý Tử Mộ, bây giờ có đánh chết ta, ta cũng sẽ không tin.” Trong lòng thiếu niên vô cùng mâu thuẫn với Quân Vô Tà, nhưng trong rừng rậm Linh Vũ, sau khi bảo vệ Lý Tử Mộ bị thương, Lý Tử Mộ không những không cảm tạ còn chuyển sang đầu quân cho Phạm Cẩm khiến hần như phát điên, ngược lại Quân Vô Tà bị hần một mực xem thường lại âm thầm đề lại rất nhiều thuốc trị thương cho bọn họ.

Cũng chính nhờ có những loại thuốc đó mà bọn họ đã hồi phục rất nhanh, mới có thể hoàn thành được hội săn bắt lần này, nếu như không phải Quân Vô Tà có ý tốt, từ thương ít nhất phải hơn một nửa.

Sau khi trải qua tất cả những chuyện này, hần xem như đã nhìn thấu.

Lời đồn không thể tin!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 521: Kết Thúc Ngày Hội Săn Linh (3)

Đội ngũ ban đầu của Lý Tử Mộ, nhờ có sự giúp đỡ của Quân Vô Tà, nên sau khi quay trở về tới doanh trại, cũng dần có ý bảo vệ danh tiếng của Quân Vô Tà.

Bọn họ bị Lý Tử Mộ cản ngược lại, thiếu chút nữa thì đã bị hại chết ở rừng rậm Linh Vũ, lại nhờ Quân Vô Tà mới có thể sống sót được, lời cảm tạ dành cho Quân Vô Tà không cần nói cũng biết, chỉ là trước kia nghe theo lời xúi giục của Lý Tử Mộ, ít nhiều gì cũng đã có những phê bình không hay với Quân Vô Tà, cũng từng có thành kiến với Quân Vô Tà, mặc dù mang lòng cảm tạ, nhưng lại cảm thấy xấu hổ khi tiếp xúc với Quân Vô Tà, nên trong lòng cảm thấy áy náy muốn phản.

Chuyện Quân Vô Tà mang về một con linh thú cấp thấp truyền đi rất nhanh, nhưng tin tức này còn chưa hạ nhiệt thì lại mọc lên một tin tức mới khiến cả doanh trại kinh hãi.

Đoàn người Lộ Uy Kiệt được khen là tiểu đội mạnh nhất, lại tuyên bố rút lui trước giữa đường, hơn nữa cả đội không một người ở lại, toàn bộ được Nam Cung Húc đích thân đưa về học viện Phong Hoa.

Tin tức này, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc một phen.

Phải biết, người đứng nhất của đại hội đấu linh quanh năm không rõ tông tích, chưa từng lộ diện ở học viện Phong Hoa, mà nay người đứng thứ hai của đại hội đấu linh chính là Lộ Uy Kiệt!

Khoảng thời gian hạng nhất không có ở đây, hầu hết tất cả mọi người đều xem Lộ Uy Kiệt là người mạnh nhất của học viện Phong Hoa, mà lần này, đội ngũ do Lộ Uy Kiệt dẫn đầu không phải chỉ có mình hần, còn có Ninh Hinh đứng hạng ba, cùng những người đứng hạng chín, hạng mười của đại hội đấu linh, đồng thời còn chèo kéo Doãn Ngôn của phân viện Phục Linh cùng đồng hành, ngay cả thực lực của những thành viên khác cũng không phải dạng vừa.

Một đội ngũ tài hoa như thế lại bỗng nhiên tuyên bố rút lui giữa đường, hơn nữa còn do Nam Cung Húc đích thân đưa người trở về học viện Phong Hoa, không khỏi khiến tất cả các đệ tử lấy làm nghi hoặc.

Không ít người đoán đồn, bọn họ đã gặp phải linh thú mạnh, cao cấp... thậm chí cấp lãnh chủ, bị thương nặng mới từ bỏ quay trở về học viện Phong Hoa, bằng không sự rút lui của họ thật khiến người khác khó hiểu.

Các loại suy đoán liên tiếp mọc lên, Quân Vô Tà với Be Be đại nhân tự nhiên bị người ta quên lãng.

Đứng đầu bảng đại hội săn linh lần này là một tiểu đội, cũng xem như khiến cho các đệ tử của tiểu đội này vui mừng một phen.

Đại hội săn linh lần này cuối cùng cũng đã hạ màn, các đệ tử mệt mỏi suốt hành trình, sau khi nghỉ ngơi một ngày sẽ lên đường trở về học viện Phong Hoa. Điều bọn họ không biết chính là số người chết trong hội đi săn lần này đã vượt qua con số của những lần trước đây.

Bọn họ càng không biết, tương lai không lâu sau, học viện Phong Hoa sẽ lại dấy lên trận sóng gió gì.

Trên đường trở về, Quân Vô Tà dẫn theo Hắc Miêu, Be Be đại nhân cùng Phạm Cẩm ngồi trên một cỗ xe ngựa. Cả đường đi, Phạm Cẩm như ngồi trên đồng lúa, bởi vì Be Be đại nhân ngồi trong lòng Quân Vô Tà, dùng ánh mắt đầy cảm thù nhìn chòng chọc vào hần.

Phạm Cẩm như muốn khóc, hẳn quả thật không biết bản thân mình lúc nào đã chọc giận tới con linh thú cấp lãnh chủ ngày thơ này, chỉ có thể cứng ngắc cười khổ, hòng hoá giải địch ý của Be Be đại nhân đối với hắn.

Nhưng vô ích!

Be Be đại nhân vẫn nhìn hắn chăm chăm!

Cái tên đáng đánh!

Dem đồ ăn treo lên cái hộp lác lư này! Hại Be Be đại nhân không ăn được cỏ ngon!

Người xấu!

Be Be đại nhân muốn ăn hắn!

Nếu như Phạm Cẩm biết được tiếng lòng của Be Be đại nhân thì chỉ sợ lẫn với bò cũng phải lết ra khỏi xe.

Hắn cũng rất vô tội có được không?

Đường quay về cũng không phải do hắn quyết định! Van ngài đừng ăn ta mà!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 522: Nổi Cơn Giông Bão (1)

Học viện Phong Hoa vẫn bình yên như trước, như thể chưa hề có chuyện gì từng xảy ra.

Ngày săn linh kết thúc, đám thiếu niên quay về học viện quen thuộc ấy nghỉ lại tất cả những gì xảy ra trong khu rừng sâu Linh Vũ.

Nhưng ở nơi yên bình này cuối cùng cũng đón một trận giông bão.

Các đệ tử vẫn còn chưa hồi lại tinh thần từ trận chiến thảm khốc ngày săn linh, vừa mới trở lại học viện được hai ngày thì nhận được tin kinh động.

Đám người Lộ Uy Kiệt trước đây bỏ cuộc săn linh giữa chừng bị học viện Phong Hoa trừ điểm đuổi học, tuy không có nguyên nhân rõ ràng, nhưng cũng suýt nguy hại đến tính mạng, hơn hai mươi đệ tử đã bị gạch tên khỏi danh sách của học viện.

Trong đó á quân đại hội đấu linh, Lộ Uy Kiệt, cũng có tên trong danh sách.

Mà lần này số đệ tử bị đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa đều là người cùng đội với hắn, cả một đội trừ Ninh Hinh và Doãn Ngôn, không một ai may mắn thoát khỏi.

Động thái lớn như vậy cứ cho là học viện có thể che giấu thì cũng khó mà có thể trấn áp được.

Các đệ tử nghe thấy tin tức này đều lo lắng sợ sệt, đám người Lộ Uy Kiệt chủ động xin thôi học vốn dĩ đã khiến cho các đệ tử khác bàn tán xôn xao, nay lại trực tiếp đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Trong thư phòng của phó viện trưởng, Ninh Nhuệ sa sầm mặt nhìn Ninh Hinh nét mặt nhợt nhạt, ánh mắt hàm ý trách móc.

“Về việc này ta đã thương lượng với viện trưởng rồi, sự việc lần này do Lộ Uy Kiệt chịu trận, con hãy ngoan ngoãn ở yên trong phòng, không được đi bất cứ đâu, đợi đến khi mọi việc lắng xuống rồi tính tiếp.” Ninh Nhuệ vô cùng tức giận, càng thêm nóng ruột, vốn dĩ tưởng rằng ngày săn linh này có thể trừ khử được mối họa lớn Phạm Cẩm, nhưng không ngờ Ninh Hinh không những không hoàn thành nhiệm vụ mà ngược lại đắc tội với cả những người không nên đắc tội.

Đệ tử của Nhiếp Vân Phong Mộ Thìn, đội quân đệ nhất cường chiến Thụy Lâm quân.

Nam Cung Húc đưa Ninh Hinh và Lộ Uy Kiệt trở về, vừa nói chuyện này cho Phạm Khải và Ninh Nhuệ biết, Ninh Nhuệ tức đến nổ phổi.

Tính tình của con gái mình như thế nào ông ta biết rõ nhất, Ninh Hinh có thực lực và tâm kế rất hợp ý cha mình, làm việc cũng hết sức chu toàn, thích đáng, thế nhưng lần này đã gây ra sự cố lớn đến như vậy, thực sự Ninh Nhuệ cũng cảm thấy sợ hãi, lo lắng.

Biết rõ chuyện này có liên quan đến thanh danh của học viện Phong hoa, Ninh Nhuệ lại không thể nào không bảo vệ con gái mình, nếu như tiếng xấu này đồn ra ngoài, Ninh Hinh không những không còn vị trí ở học viện mà cả danh tiếng trong học viện cũng giảm bớt đi nhiều.

Vì thế lần này, Ninh Nhuệ không tiếc gì thể diện của mình, khóc than một hồi với Phạm Khải để hắn nể chút ân tình giữa hai người mà lặng lẽ xử lý đám người Lộ Uy Kiệt, che giấu đi chân tướng sự việc lần này.

Khai trừ một lần hơn hai chục đệ tử cũng coi như là lập cho Vinh Hằng và Long Kỳ một công đạo.

“Vâng, sự việc lần này là do lỗi của con, xin phụ thân hãy lượng thứ, sau này con nhất định sẽ cẩn thận hơn.” Ninh Hinh ngoan ngoãn gật đầu nhưng vẫn còn chưa thực sự trấn tĩnh trở lại.

“Vậy ta sẽ tạm thời giữ Doãn Ngôn lại cho con, còn việc dùng hắn như thế nào thì con tự mình biết rõ.” Ninh Nhuệ nhìn con gái nói.

Ninh Hinh ngoan ngoãn nghe lời, thuận theo ý cha.

Ninh Huệ thở dài một tiếng: “Con có tin chắc mình không nhìn nhầm chứ? Quân Tà và đám đệ tử của mấy phân viện đó thực sự mạnh đến vậy sao?” Điều làm cho Ninh Huệ bất an ngoài việc mưu sát không thành ra còn là sức mạnh của đám người Quân Vô Tà và Kiều Sở.

Trước đây Ninh Huệ vốn dĩ không hề để tâm đến Quân Vô Tà, trước sau chỉ muốn loại trừ Phạm Cẩm, đám đệ tử tép riu kia căn bản không cần ông ta tự mình ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 523: Nổi Cơn Giông Bão (2)

Thế nhưng lần này Ninh Hinh lại mang về một tin tức thật là không thể tin được.

Ninh Huệ vẫn coi thường không thèm để ý đến Quân Vô Tà, không ngờ nằng lại có sức mạnh lợi hại như vậy, còn đám đệ tử tép riu của mấy phân viện nhỏ bé kia lại có sức mạnh từ linh.

Đây quả thực là điều khó tin.

Từ linh vốn dĩ là hàng trăm năm qua chưa từng có tuyệt thế cường giả nào có được, vậy tại sao đám thiếu niên đệ tử phân viện lại có được? Tất cả chuyện này thật khiến cho Ninh Huệ ngạc nhiên không thể lý giải được.

“Con không nhìn nhầm đâu, đúng là như vậy đó.” Cứ nghĩ đến khung cảnh của ngày hôm đó là Ninh Hinh lại cảm thấy run sợ.

Ninh Huệ nhíu cặp lông mày: “Trước đây con đã từng giao đấu với Quân Tà chưa?”

Ninh Hinh lập tức lắc đầu.

“Chưa từng, tất cả mọi việc đều là do Doãn Ngôn ra mặt giải quyết.”

Ninh Huệ vừa suy tư tay vừa gõ gõ lên mặt bàn, một lúc sau quay ra nói: “Nếu đúng là như vậy thì con phải nghĩ cách để tiếp cận Quân Tà đó xem sao, nếu để Phạm Cẩm có được những thiếu niên có năng lực đó thì sẽ không có lợi cho kế hoạch của chúng ta chút nào. Dù sao con chưa từng giáp mặt giao đấu với Quân Tà đó, vậy thì hãy dùng thực lực của con để lôi kéo đánh lạc hướng hắn.”

Không có kẻ thù nào là mãi mãi, cũng không có bằng hữu nào là vĩnh viễn, Ninh Huệ biết rất rõ mà xem xét thời thế.

Khi Quân Vô Tà vẫn còn chưa thực sự lớn mạnh, ông ta sẵn sàng muốn con gái mình lợi dụng quân cờ này, nhưng khi quân cờ này đã đủ lớn mạnh rồi thì không thể để nó bên cạnh kẻ thù của mình được.

Ninh Hinh hơi sững sờ: “Phụ thân, Quân Tà đó thực sự là mạnh hơn chúng ta nghĩ rất nhiều, nhưng hắn vẫn còn non nớt như vậy chưa chắc đã cần...”

“Con thì biết gì!” Ninh Huệ nghiêm khắc mắng con gái.

Ninh Hinh hơi run lên.

“Con nghĩ mấy từ linh đó là từ đâu mà ra? Những người bên cạnh Phạm Cẩm ta đã điều tra hai năm rồi mười, đừng nói hắn chỉ là một thiếu niên, đến phụ thân của hắn cũng không có bản lĩnh để kết giao với bất kỳ một từ linh nào! Nếu Phạm Cẩm có bản lĩnh đó thì đã không bị con treu đùa như vậy, mấy cường giả từ linh đó nhất định là có liên quan đến Quân Tà kia, lôi kéo được thì không chỉ là mình hắn mà còn cả mấy cường giả từ linh đằng sau hắn nữa.” Ninh Huệ cười lạnh nhạt nói, từ góc độ của Ninh Hinh mà nói thì Quân Vô Tà kia đã vượt qua hoàng linh.

Một thiếu niên mười bốn tuổi đột phá được hoàng linh, đẳng cấp thiên phú tới mức nào? Lại thêm thực lực của giới linh bên cạnh nằng cũng không vừa, quan trọng hơn nữa là sức mạnh của những cường giả từ linh phía sau nằng.

Nếu như có thể lôi kéo được những cường giả từ linh đó về tay mình thì tất cả mọi thứ đều không thành vấn đề.

Ninh Hinh sau khi hít một hơi thật sâu mới thực sự nhận ra rằng Quân Vô Tà kia đúng là có giá trị.

“Nhưng mà, Doãn Ngôn là đệ tử của con, quan hệ giữa hắn và Quân Tà...” Ninh Hinh mím môi suy nghĩ, Doãn Ngôn không bị đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa không phải vì ý của phụ thân mà là vì thân phận của hắn.

Đệ tử phân viện Phục Linh.

Trước giờ đều do Cố Ly Sinh quản chế, đến cả viện trưởng cũng không thể nào can thiệp, mà việc xảy ra trong khu rừng Linh Vũ chỉ có mấy người Nam Cung Húc, Phạm Khải và Ninh Huệ biết. Để giữ thanh danh cho học viện Phong Hoa, không một ai dám nói chuyện này ra ngoài, Cố Ly Sinh không viết việc này ắt sẽ không đuổi Doãn Ngôn đi.

Doãn Ngôn đi theo Ninh Hinh đã lâu, tính tình và trí tuệ của hắn ra sao lẽ nào Ninh Hinh lại không biết?

Chỉ có điều thân phận và sự ngoan ngoãn của hắn khiến cho Ninh Hinh vô cùng yên tâm là được rồi, nhưng mà nếu liên quan đến bản thân mình thì chẳng có gì là Ninh Hinh không thể từ bỏ cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 524: Nỗi Cơn Giông Bão (3)

“Những việc này suy cho cùng là do Lý Tử Mộ cố tình tạo ra, Doãn Ngôn chỉ là bù nhìn bị bịt mắt mà thôi.” Ninh Nhuệ có ý nói vậy.

Mắt Ninh Hinh bỗng sáng lên, lập tức nở nụ cười.

“Phụ thân nói thật chí phải, con sẽ để cho Doãn Ngôn đến tạ tội với Quân Tà kia.”

Ninh Nhuệ nắm nguyên gậy gắt gỏng: “Đến việc này con nhất định không được hé lộ ra điều gì, nếu không ta sẽ thực sự thất vọng về con lắm đó.” Ninh Nhuệ đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía Ninh Hinh khiến Ninh Hinh nhất thời cảm thấy ớn lạnh, mặc dù là có huyết thống với nhau nhưng Ninh Hinh vẫn luôn vô cùng sợ hãi cha mình.

“Vâng...” Ninh Hinh âm thầm nuốt nước bọt, lặng lẽ lui ra.

Nhưng sự việc lại không tiến triển như tính toán của Ninh Hinh và Ninh Nhuệ.

Ninh Nhuệ muốn lấy Lộ Uy Kiệt và hơn hai chục đệ tử kia làm hình nhân thế mạng chịu tội thay cho con gái mình, vốn nghĩ rằng Lộ Uy Kiệt cũng có chút ngưỡng mộ Ninh Hinh nhất định sẽ vì con gái mình mà hy sinh để giấu giếm chuyện này đi.

Nhưng mà...

Ông ta lại không biết rằng Ninh Hinh còn che giấu một sự việc khác, khi đó nhằm bảo vệ bản thân mình, nàng ta chỉ đưa một mình Doãn Ngôn trở về, bỏ lại đám người của Lộ Uy Kiệt, khiến cho bọn họ suýt nữa mất mạng.

Đến hôm nay, đừng nói Lộ Uy Kiệt sẽ giấu chuyện này cho Ninh Hinh, hẳn biết được mình và hơn hai chục đệ tử bị đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa còn Ninh Hinh và Doãn Ngôn đến nửa điểm phạt cũng không phải chịu.

Lộ Uy Kiệt đã vô cùng phẫn nộ.

Hơn hai chục đệ tử bị đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa đang đứng trước cổng chính khóc lóc kêu than, thay hết phục sức của học viện Phong Hoa để mặc quần áo của mình vào, ánh mắt buồn bã nhìn vào học viện quen thuộc đó mà lòng ai cũng buồn bã như tro tàn nguội lạnh.

Nhớ lại trước đây, bọn họ đã từng ấp ủ biết bao nhiêu tâm trí hào hùng, đánh bại bao nhiêu đệ tử ghi danh khác để vào được, mơ ước một ngày kia có thể gây dựng cơ đồ. Nhưng hôm nay bọn họ đã mất hết rồi, kì học còn chưa kết thúc đã bị học viện Phong Hoa đuổi đi, mọi giấc mơ tiêu tan từ đây.

“Lộ sư huynh, sau này chúng ta sẽ ra sao đây?” Đám thiếu niên bị đuổi ra khỏi học viện khóc lóc nhìn Lộ Uy Kiệt, ngoài cổng lớn không ít các đệ tử khác đều đến vây quanh xem đám đệ tử đáng thương bị đuổi đi thật thảm.

Sắc mặt Lộ Uy Kiệt tái xanh đưa mắt nhìn đám đệ tử học viện Phong Hoa xì xào bàn tán, trong lòng tức giận như lửa cháy ngàn ngút.

“Như thế nào cho tốt? Học viện Phong Hoa không chứa cho chúng ta con đường sống, vậy thì chúng ta cần gì phải suy trước nghĩ sau nữa! Cùng lắm chết cùng chết! Lão tử cũng chẳng luyến tiếc gì nơi tôi tị nạn!” Lộ Uy Kiệt tức giận nói.

Học viện Phong Hoa đuổi mấy người bọn họ đi không nói, nhưng như vậy người bên ngoài sẽ đánh giá về thanh danh, phẩm giá của họ đạo đức thấp kém, xấu xa.

Những lời bình phẩm ấy đã hoàn toàn đóng một con dấu tử lên lý lịch của bọn họ, chịu những lời bình luận này của học viện Phong Hoa, về sau còn có học viện nào tốt hơn muốn nhận họ vào học.

Lộ Uy Kiệt sắp muốn phát điên lên rồi, con đường tương lai của hắn vốn được trải thảm nhung, thân là Á quân đại hội đấu linh, về sau này hắn ta muốn gì được nấy, nhưng hết lần này đến lần khác bị tiểu nhân hãm hại, cuối cùng bị hủy hoại cả tiền đồ là hắn, chịu mọi trách nhiệm cũng là hắn, mà tất cả căn nguyên nhân của việc này lại là vì phụ thân là phó viện trưởng. Còn người có thể thoát thân không bị đuổi khỏi học viện Phong Hoa lại còn được mọi người tung hô khen ngợi lại là Ninh sư tỷ.

Dựa vào cái gì chứ?

Một kẻ dê tiện, một nữ nhân vô sỉ, dựa vào cái gì mà bắt hắn ta phụng sự cho tiền đồ rộng mở của nàng ta.

Biểu cảm của Lộ Uy Kiệt càng lúc càng lạnh lùng, u ám, phẫn nộ không cam tâm. Cuối cùng hắn bước đến một bước, đứng trước mặt tất cả đám đệ tử đang vây vào xem mà hét lên một tiếng thật to.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 525: Nỗi Cơn Giông Bão (4)

“Học viện Phong Hoa không có uy danh, âm thầm lấy quyền mưu tư! Bọn ta không phục!”

Tiếng hét của Lộ Uy Kiệt làm cho tất cả đệ tử xem náo nhiệt lập tức dựng lỗ tai lên!

Bọn họ không biết tại sao đám người Lộ Uy Kiệt lại bị trục xuất khỏi học viện Phong Hoa, bây giờ nghe tiếng hét của Lộ Uy Kiệt này lại kinh sợ, có mờ ám!

Trong đám người, một bóng dáng nhỏ nhắn đứng ở sau lưng mọi người, trên gương mặt thanh tú đó mập mờ hiện lên vẻ cười lạnh nhạt.

Lộ Uy Kiệt, lúc đầu giữ người lại, hôm nay người phải cho ta xem vở diễn đẹp đẽ của người mới phải.

“Lộ sư huynh!” Các thiếu niên cùng bị trục xuất, ai ai cũng ngơ ngác nhìn Lộ Uy Kiệt, bản thân bọn họ là người tham dự và cũng là người bị hại đương nhiên biết Lộ Uy Kiệt tiếp đó

cần nói cái gì!

“Bọn ta bị người chặt đứt tiền đồ, còn phải che chở cho người đó đến mức nào! Các người muốn làm đá lót chân của người kia, nhưng ta không muốn! Tất cả những điều này rõ ràng là nâng ta gọi lên, vì sao kết quả lại muốn chúng ta gánh chịu! Nàng ta lại bình yên vô sự ở trong học viện, nhận hết sự kính yêu từ những đệ tử khác!” Lộ Uy Kiệt cắn răng nghiến lợi mắng.

Hắn không muốn nguyện làm cái kẻ ba phải này.

Một đám thiếu niên cúi đầu, trong lòng sớm đã không cam, vào lúc này bị Lộ Uy Kiệt khơi mào.

“Ninh Hinh! Nếu như ngươi còn có chút lương tâm! Mau lẩn ra đây cho ta! Ngươi quyền lợi huân tâm, ý đồ mưu hại đệ tử Nhiếp Vân phong và thiếu tướng quân Thụy Lân quân! Sự việc bại lộ lại đem tất cả trách nhiệm đẩy lên người chúng ta! Học viện Phong Hoa vì muốn cho Nhiếp Vân phong và Thụy Lân quân một sự công bằng mà đem tất cả mọi chuyện quy hết cho chúng ta, đuổi chúng ta ra khỏi học viện Phong Hoa, còn bị bọn chúng bêu danh! Khiến chúng ta không có đường chạy! Nhưng ngươi bình yên vô sự! Chỉ vì phụ thân ngươi là phó viện trưởng học viện Phong Hoa! Viện trưởng và phụ thân ngươi là sư huynh đệ!” Lộ Uy Kiệt không đếm xỉa đến, nếu Ninh Hinh và Ninh Nhuệ không cho bọn họ nửa con đường sống, cùng lắm thì vạch mặt!

Không vào được học viện, về nhà cũng là một cách!

Lời nói của Lộ Uy Kiệt làm cho đệ tử vây xem vô cùng nhốn nháo!

Gì mà Nhiếp Vân phong, gì mà Thụy Lân quân... Những cái tên như sấm bên tai tên, hôm nay lại xuất hiện trong tai bọn họ!

Ninh Hinh mưu hại hai thế lực này?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!

Bị Lộ Uy Kiệt kích động, các đệ tử khác chuẩn bị dàn xếp ôn hòa, vừa nghĩ tới mình và Ninh Hinh rõ ràng xử lý trái ngược liền nổi giận, hùa theo Lộ Uy Kiệt, thổ lộ hết ra tất cả chuyện xảy ra trong rừng Linh Vũ.

Hơn hai mươi người, mỗi người một lời, đem tất cả ngôn từ miêu tả ra hoàn toàn.

Sự thật trong đó làm cho tất cả các đệ tử nghe trở mắt không nói nên lời vì kinh ngạc.

Lộ Uy Kiệt và Ninh Hinh đều là người nổi bật trong đệ tử ở học viện Phong Hoa, mặc dù Lộ Uy Kiệt không giống như Ninh Hinh được mọi người yêu mến nhưng thực lực mạnh mẽ, cũng là thiếu niên thiên tài mà người người khen ngợi.

Mà quan hệ của hai người này trước đây không tệ, các đệ tử cũng đều biết, trong ngày sắp linh bọn họ là cùng một đội.

Lúc này, tất cả người trong tiểu đội của Lộ Uy Kiệt bị đuổi ra ngoài, chỉ để lại hai người Ninh Hinh và Doãn Ngôn, sự việc như vậy quả thực khiến người ta cảm thấy có thể, hơn nữa những lời nói này của đám người Lộ Uy Kiệt lập tức đưa tới rất nhiều sự bàn tán!

Không ai có thể liên kết Ninh sư tỷ, người ngày thường ôn uyển ưu nhã, với người con gái dễ tiền bán đứng đồng môn mưu tài hại mệnh trong miệng Lộ Uy Kiệt bọn họ lại với nhau.

Đám người Lộ Uy Kiệt càng nói càng tức, càng là đem chuyện xử lý sự việc bất công của Ninh Nhuệ và Phạm Khải thao thao nói ra.

“Các ngươi cho rằng có thể lợi dụng chúng ta dẹp loạn sự phản nộ Nhiếp Vân phong và Thụy Lân quân! Các ngươi đã sai hoàn toàn! Anh minh như Long thiếu tướng, tuyệt đối sẽ không tin tưởng lý do thoái thác của các ngươi, các ngươi chờ Thụy Lân quân đến đây tính sổ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 526: Vô Sự Hiến Ân Cần (1)

Lộ Uy Kiệt đem hết mọi sự thật nói rõ ràng với Long Kỳ, Ninh Nhuệ muốn dùng bọn họ làm qua loa cho qua, cũng phải xem Long Kỳ có tin hay không!

“Ta đợi đến hôm nay, ân đoạn nghĩa tuyệt với học viện Phong Hoa! Nếu như học viện vì tư lợi mà gian lận như vậy, Lộ Uy Kiệt ta đây khinh thường! Hôm nay, không phải học viện Phong Hoa các người không cần bọn ta, mà là bọn ta không muốn tiếp tục ở lại nơi dơ bẩn này!” Lộ Uy Kiệt mở miệng một cách kiên định, nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi, không muốn nhìn tới nơi này.

Các đệ tử khác bị trục xuất khỏi học viện Phong Hoa cũng theo đó rời đi, chỉ để lại vô số nghi vấn và suy đoán cho các đệ tử của học viện Phong Hoa.

Trong một lúc, học viện Phong Hoa sôi sùng sục, tất cả mọi người bàn luận âm ỉ.

Bóng dáng nhỏ nhắn của Mạt Kiều ôm con Hắc Miêu lặng lẽ rời đi.

Lộ Uy Kiệt cũng không phải ngu xuẩn, nếu như bị học viện Phong Hoa đội chiếc mũ lấp lừng này, thả phôi bày tất cả ra, rồi khỏi một cách đại nghĩa hào hùng, mà lại có thể rửa sạch tội danh của mình.

Phương thức này, hoặc có thể vì tiền đồ của hắn cá cược một bàn.

Coi như là người hiểu biết.

Quân Vô Tà rời khỏi đám người trong yên lặng, nàng biết được, sau ngày hôm nay Ninh Hinh dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không có khả năng rửa sạch lòng nghi kỵ của đệ tử trong học viện Phong Hoa, dù sao người ở lại là nàng ta, người bị buộc rời đi là Lộ Uy Kiệt bọn họ.

Trò hay mới vừa bắt đầu, Ninh Hình, người chịu nổi không?

Rất nhanh, chuyện rồi đi của đám người Lộ Uy Kiệt truyền đến tai Ninh Nhuệ, nghe nói tất cả những điều này ông ta tức đến muốn nổ tung, nhưng cũng biết cách làm này của Lộ Uy Kiệt có thể coi như là báo thù đối với Ninh Hình.

Bây giờ khắp nơi trong học viện Phong Hoa đều lưu truyền ý đồ mưu tài hại mệnh của Ninh Hình, sau khi thất bại lại dự định hãm hại đồng môn.

Trong nhất thời, danh tiếng Ninh Hình như từ trên mây rơi xuống bùn lầy!

Ninh Hình lần này không dám rời khỏi phòng của mình nửa bước, vốn lo lắng Long Kỳ sẽ không từ bỏ, kết quả bị Lộ Uy Kiệt đâm một nhát, lúc này trong học viện nơi nơi đều bàn luận âm ỉ về nàng ta, không ít thiếu niên từng ngưỡng mộ nàng ta bây giờ bởi vì lời đồn đại mà chán ghét và chê bai khuôn mặt xinh đẹp độc ác đó.

Ninh Nhuệ muốn gỡ gạc một lần cho Ninh Hình, cho một số đệ tử phát tán ngôn luận xung quanh, nói Lộ Uy Kiệt mướn mộ Ninh Hình không thành, bây giờ làm ra chuyện hại người, bị trục xuất học viện mới mang trong lòng thù hận, rồi đi mà còn muốn bôi nhọ Ninh Hình.

Những lời này tuy có làm giảm nhiệt dư luận, cũng để cho các đệ tử tâm trí lung lay tin vào, nhưng có nhiều đệ tử vẫn còn bán tin bán nghi, dù là không công khai bàn tán nhưng lại âm thầm nói, cũng không ít.

Lần này Ninh Hình cũng không còn cách nào duy trì hình tượng Ninh sư tỷ hoàn hảo đó nữa.

Những ngày hào nhoáng sớm đã đi xa, bây giờ chỉ cần nàng ta dám xuất hiện trước mặt những đệ tử khác tại học viện Phong Hoa, nghề nghiệp tiếp đầu đã không phải là sự quý mến và kính ngưỡng nữa, mà là sự hoài nghi và không tin tưởng.

Mặc dù không trải qua cảm giác bị nhiều người chỉ trích, nhưng mùi vị này đã làm cho Ninh Hình quen được mọi người cung chiêu đứng ngồi không yên, nàng ta khổ sở tìm một cơ hội có thể cho nàng ta thoát khỏi tất cả những điều này. Đến cuối không có phương pháp nào thích hợp, nàng ta chỉ có thể giả vờ bình tĩnh, đem những lời bàn luận kia vùi sâu vào đáy lòng, nhưng lúc một mình lại không biết đáp vờ bao nhiêu đồ, xé nát bao nhiêu khăn giấy.

Lộ Uy Kiệt, coi như người giỏi!

Ninh Hình cắn răng nghiền lợi, không còn cách ngăn chặn tất cả lời đồn, lại không thể không tiến hành bước kế tiếp.

Sáng ngày hôm đó, nàng ta ăn mặc trau chuốt rồi nhanh chân đi tới tiểu viện Trúc Lâm yên tĩnh, kiểm tra một lần dung mạo của mình ở ngoài cửa xong mới gõ cửa lớn của tiểu viện Trúc Lâm.

...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 527: Vô Sự Hiến Ân Càn (2)

Phạm Trác ngẩng ra một hồi lúc mở cửa, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đứng ngoài cửa, đáy mắt của hắn nhẹ nhàng hiện lên một tia gì đó, rồi cũng nhanh biến mất.

“Hình Nhi?” Phạm Trác ngạc nhiên nhìn Ninh Hình đã lâu không gặp.

Tuy hai người có hôn ước, nhưng sức khỏe của Phạm Trác ngày càng sa sút, lại không ai nhắc đến, vì phải điều dưỡng sức khỏe, Phạm Trác dọn đến tiểu viện Trúc Lâm ở, hầu như Ninh Hình rất ít xuất hiện ở nơi này.

Nhớ lần trước Ninh Hình đến đây, đã là chuyện của một năm trước.

“Tiểu Trác ca ca.” Nụ cười hồn nhiên ngọt ngào của Ninh Hình lộ trên mặt, giống như cô gái ngây thơ tội nghiệp, khiến người khác cảm thấy thân thiết.

“Tiểu Trác ca ca, Hình Nhi đã lâu không đến thăm huynh, huynh có giận Hình Nhi không?”

Phạm Trác cười ôn hòa rồi nói: “Sao có thể.”

Ninh Hình á náy nhìn Phạm Trác, đôi mắt rù xuồng có chút u sầu.

“Không phải Hình Nhi không nhớ Tiểu Trác ca ca, mà là phụ thân nhiều lần dặn ta, Tiểu Trác ca ca phải tỉnh dưỡng, không thể để người khác tới quấy rầy, Hình Nhi mới kiềm chế đến lúc này, không thể không tới gặp Tiểu Trác ca ca, Tiểu Trác ca ca cũng đừng trách Hình Nhi nha.”

Phạm Trác cười khẽ một tiếng, lắc đầu.

Nụ cười trên mặt Ninh Hình tức thì trở lại rực rỡ, giả vờ khéo léo nhìn Phạm Trác nói: “Hình Nhi chuẩn bị bánh gạo nếp cho Tiểu Trác ca ca, nhớ khi còn bé Tiểu Trác ca ca rất thích ăn.” Vừa nói, Ninh Hình liền giơ tay lên, lắc lắc chiếc hộp đựng thức ăn tuyệt đẹp trong tay.

Đôi mắt Phạm Trác nhẹ nhàng rù xuồng, chỉ trong nháy mắt liền ngừng đầu, ôn hòa nhìn Ninh Hình nói: “Làm phiền Hình Nhi quan tâm rồi, bên ngoài nắng gắt, vào trong đây uống chén trà, nghỉ ngơi một chút!”

Ninh Hình gật đầu cười, theo Phạm Trác vào tiểu viện Trúc Lâm, đáy mắt với thái độ của người con gái thuần túy, thẹn thùng đã sớm biến mất trong nháy mắt lúc Phạm Trác xoay người, nàng ta nhìn hình dáng gầy gò của Phạm Trác, khe khẽ hít một hơi.

Dung mạo và tính tình Phạm Trác đều là nhất đẳng xuất chúng, chỉ có sức khỏe kia mới thật sự làm cản trở đại sự.

Nếu như cơ thể Phạm Trác mạnh khỏe, Ninh Hình sẽ rất vui vẻ ở bên cạnh một người con trai ưu tú như vậy, kết nghĩa vợ chồng, chỉ tiếc sức khỏe của Phạm Trác không tốt, hơi

thờ yếu ớt, chẳng biết lúc nào sẽ ra đi, nếu như Phạm Trác chết, hơn một nửa học viện Phong Hoa sẽ rơi vào tay Phạm Cẩm, đến lúc đó nàng ta và phụ thân của nàng ta không còn hy vọng gì.

Có điều...

Ninh Hình nhếch khóe môi, Phạm Trác cũng có mặt tốt, chỉ có tính tình thanh tịnh không dục vọng của hắn mới có thể dễ đánh lừa như vậy.

Trong lòng hắn, chỉ sợ vẫn là thiếu nữ ngây thơ mù mờ kia.

Ninh Hình âm thầm kiểm điểm tâm trạng, lặng lẽ quan sát hoàn cảnh trong tiểu viện Trúc Lâm, từ khi A Tĩnh bị đuổi ra ngoài, trong tiểu viện Trúc Lâm này chỉ còn lại hai người Phạm Trác và Quân Vô Tà, Phạm Cẩm cũng chỉ xuất hiện khi dùng cơm.

Phạm Trác đã ở trước mắt nàng ta, vậy Quân Vô Tà thì sao?

Ninh Hình chớp mắt rồi nhìn khắp nơi tìm kiếm mục tiêu chân chính của mình.

Ngay tại lúc tâm tư nàng ta lung lay, Phạm Trác bất chợt dừng bước lại.

Ninh Hình không phát giác, suýt chút nữa thì đụng vào lưng Phạm Trác, nàng ta núng nịu lăm bắm một câu, ngẩng đầu lên, thỉnh thoảng phát hiện một hình dáng nhỏ nhắn đang đứng trên bậc thang nhà tranh, dùng cặp mắt lạnh lùng kia nhìn nàng ta!

Ninh Hình có chút giật mình trong lòng, từ ngày chính mắt thấy Quân Vô Tà đối kháng với linh thú cấp lãnh chủ trong rừng Linh Vũ, nàng ta liền tỏ vẻ sợ hãi đối với thiếu niên nhỏ tuổi hơn nàng ta này.

Ánh mắt của nàng thật là khiến người khác có chút run sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 528: Vô Sự Hiến Ân Càn (3)

“Tiểu Trác ca ca, vị này là?” Ninh Hình bình tâm, cố ý không giải thích nhìn Quân Vô Tà.

Phạm Trác nói: “Đây là Quân Tà.”

Dứt lời, cũng không có ý định giới thiệu Ninh Hình cho Quân Vô Tà.

Ninh Hình khác mọi hôm, nhiệt tình bước lên, gương mặt toát lên nụ cười hoàn hảo: “Thì ra người là Quân Tà, trước đây ta từng nghe có người ở cùng Tiểu Trác ca ca, có chút hiếu kỳ, xem ra là người kết giao của Tiểu Trác ca ca, nhất định là tốt tính, hôm nay gặp mặt quả nhiên là thật.”

Giọng Ninh Hình hòa nhã dễ nghe, nụ cười chân thành thân thiết.

Quân Vô Tà không làm gì chỉ nói: “Đó là Ninh sư tỷ mất lời dờ.”

Nàng là người tốt tính?

Ờ.

Nụ cười trên mặt Ninh Hình cứng đờ, không ngờ Quân Vô Tà vừa mở miệng liền cho nàng ta gãi phải đỉnh.

Có lẽ Phạm Trác không nhìn ra khốn khó của Ninh Hình, cười rồi nói: “Tính cách Tiểu Tà có chút lạnh lùng, không thích kết giao với người khác, Hình Nhi đừng để tâm.”

Nói như là giải vây cho Ninh Hình, nhưng sự thật là vậy, tiếp đó Quân Vô Tà cho Ninh Hình một cái tát.

Còn vừa nhìn đã biết Quân Vô Tà tốt tính, nàng ta bị mù sao?

Khóe miệng Ninh Hình có chút gượng gạo, cũng may là trong lòng đủ cứng rắn nên không lộ ra trên mặt, vẫn nét cười tươi như hoa.

“Sao lại thế, muội vẫn cảm thấy Tiểu Tà Từ rất thân thiện.”

Quân Vô Tà nhướn mày khe khẽ: “Xem ra Ninh sư tỷ không biết tiếng tăm của ta trong học viện.”

Bêu danh của nàng trong học viện Phong Hoa vô cùng nổi, ngay cả A Tĩnh ở trong tiểu viện Trúc Lâm trước đây cũng đã từng nghe qua, huống chi là Ninh Hình.

Kỹ xảo vụng về, không gì để bàn luận!

Ninh Hình chưa từng nói chuyện với Quân Vô Tà, chỉ vì Quân Vô Tà bị cô lập nên mới trầm mặc khác thường, nhưng không nghĩ rằng ngay lúc nàng mở lời, hai câu nói khéo léo, Ninh Hình liền cảm thấy trên mặt mình một mảng nóng hừng hực đau đớn.

Tên tiểu quỷ này nói chuyện như thật, câu nào câu nấy đều có hàm ý, khiến người khác nghe xong thật là khó chịu!

Ninh Hình hít sâu một hơi, nhanh chóng nghĩ xem bản thân với Quân Vô Tà có ác cảm gì không, suy nghĩ một hồi, không còn ký ức nào cả liền hiểu ra, chỉ sợ Quân Vô Tà biết quan hệ của Doãn Ngôn và nàng ta nên mới cố ý như vậy.

Sau khi hiểu nguyên do, Ninh Hình mới yên tâm.

“Những lời đồn đãi ấy, sao có thể là thật được? Bây giờ trong học viện Phong Hoa cũng bàn luận ta àm ĩ, nhưng thanh giả tự thanh, những lời nói ấy chỉ là những lời lừa gạt. Tiểu Trác ca ca biết tính người vì người khác nên mới ở cùng người, lại hiểu tính cách của ta, sẽ không tin. Hà tất gì chúng ta phải tự làm phiền mình chứ?” Vì muốn mối quan hệ với Quân Vô Tà thân thiết hơn, Ninh Hinh thậm chí không ngại đem chuyện của mình nói ra hết, mượn sự đồng cảm giống nhau của hai người, hóa giải địch ý của Quân Vô Tà.

Đồng thời cũng vì bản thân giải thoát tất cả, nếu như sau này Quân Vô Tà và Phạm Trác nghe thấy cái gì, sẽ tự nhiên xem rằng đó là những lời nói xằng bậy.

Ninh Hinh tự cho bản thân làm việc cẩn thận không có sai sót, nhưng địch không lại tính nhanh nhẹn của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn Ninh Hinh khéo múa, ánh mắt lạnh đạm: “Nếu như là thật thì sao?”

Ninh Hinh sững sờ.

“Ta chưa từng là người tốt.” Quân Vô Tà hài lòng nhìn Ninh Hinh bị mình nói xéo lần nữa.

Trò chơi vừa mới bắt đầu, từ từ mà hứng chịu.

Lúc này Ninh Hinh mới ngấm ngấm thờ phào nhẹ nhõm, biết Quân Vô Tà không phải nói năng ta mà là bản thân Quân Vô Tà, nhưng chưa thờ xong nàng ta lại cảm thấy hoảng sợ, tại sao trên thế gian lại có người thích bôi nhọ bản thân thế?

Nàng ta cũng đã nói rất nhiều lời hữu ích, nhưng Quân Vô Tà nhất mực thừa nhận tất cả là thật khiến cho Ninh Hinh không biết làm sao tiếp lời?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 529: Vô Sự Hiến Ân Cản (4)

Ninh Hinh luôn hiểu chuyện khéo nói, bị Quân Vô Tà xuất bài không theo lẽ thường, bị chặn họng không nói được gì, trong đầu trống rỗng, căn bản không biết nên nói cái gì cho phải.

Ninh Hinh cảm thấy mình sẽ nói không lại Quân Vô Tà, chỉ sợ là sẽ càng làm càng căng, Quân Vô Tà không thân thiện như vậy, chỉ sợ lòng còn khúc mắc đối với Doãn Ngôn, xem ra cần Doãn Ngôn xin lỗi trước mới được.

Sau khi có chủ ý, Ninh Hinh không còn cố chấp khi nói chuyện với Quân Vô Tà, nhưng lại về bên cạnh Phạm Trác với thái độ thẹn thùng, trong lời nói có chút ý quan tâm.

Phạm Trác lại tốt tính, mời Ninh Hinh ở lại uống trà.

Ninh Hinh không quên chuẩn bị điểm tâm đem ra, như trong lúc lơ đãng cũng chuẩn bị cho Quân Vô Tà một chút, ý đồ bất động ấy kéo gần khoảng cách của hai người lại.

Quân Vô Tà ôm Hắc Miêu ngồi ở một bên, hành động vô sự hiến ân cản của Ninh Hinh này xem ra có chút lộ liễu, nàng đã ở tiểu viện Trúc Lâm không ít ngày, cũng chưa từng thấy Ninh Hinh đến đây, kết quả ngày sản linh vừa mới kết thúc không bao lâu, nàng ta liền ân cần đến đây, trong lời nói thỉnh thoảng ra đáng quen biết với mình như vậy.

Nếu như Quân Vô Tà không nhận ra ý đồ của Ninh Hinh thì thật là uổng phí hai kiếp sống.

Có điều, đã có người cam tâm tình nguyện đến nơi tự tìm phiền phức, nàng cũng không cần phải cự tuyệt, không phải sao?

Quân Vô Tà cầm điểm tâm ăn một cách thờ ơ, Ninh Hinh thấy nàng dùng miệng, trong lòng lúc này mới thoáng thả lỏng.

Phạm Trác là người tự nhiên nhất trong ba người, giống như không biết gì cả, hẳn chỉ đang nói chuyện với bạn cùng phòng và vị hôn thê của mình.

Ninh Hinh kiên nhẫn phụ họa, âm thầm nhưng lại đang quan sát Quân Vô Tà.

Nếu sau lưng Quân Vô Tà không có mấy vị cường giả tử linh, chỉ có thái độ của Quân Vô Tà đối với nàng ta cũng đủ khiến cho nàng ta hất bàn trở mặt tại chỗ cùng Quân Vô Tà.

Nhưng bây giờ, Ninh Hinh chỉ có thể cắn răng nhịn đựng, còn phải mặt mỉm cười tiếp khách, nàng ta thật sự chưa bao giờ chịu khó nhẫn nại vậy.

Nhìn hết nửa ngày, cuối cùng Ninh Hinh không cách nào nhẫn nại nữa, mỉm cười cáo biệt với Phạm Trác và Quân Vô Tà, ngay cả hộp đựng thức ăn cũng không lấy liền vội vã rời đi, mặc dù lúc đi còn tức giận nhưng vẫn gắng gượng khuôn mặt tươi cười, nói sau này sẽ ghé thăm.

Đợi cho Ninh Hinh đi rồi, Phạm Trác đột nhiên bỏ điểm tâm trên tay xuống, ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Quân Vô Tà.

“Tiểu Tà, có thích những món ăn này không?”

Quân Vô Tà nói: “Cũng tạm được.”

“Nếu như không thích, không cần phải ăn.” Vừa nói Phạm Trác liền tự tay lấy miếng điểm tâm đang ăn dở trong tay Quân Vô Tà ném vào hộp đựng thức ăn, đẩy nắp lại, đem ra ngoài, quăng vào góc bếp, còn tiện tay cầm chút bánh hạt dẻ qua đây, mời Quân Vô Tà cùng dùng.

Quân Vô Tà yên lặng nhìn cử động của Phạm Trác, nhưng trong lòng bỗng nhiên nảy lên một ý niệm kỳ quái, nàng nhìn nụ cười ôn hòa trên mặt của Phạm Trác, miếng bánh hạt dẻ trong miệng chậm rãi hòa tan chảy vào tiếng nói.

“Người không thích nàng ta?” Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Phạm Trác hơi sững sờ, lại cười nói: “Muội ấy không tốt, về sau Tiểu Tà đừng tiếp xúc với muội ấy.”

Quân Vô Tà trừng mắt nhìn người yếu đuối bẩm sinh này, tính cách ôn hòa, nhìn hồi lâu, nụ cười ôn hòa trên mặt Phạm Trác chưa giảm bớt, nàng mới thu hồi ánh mắt, nhưng cũng không đáp lại lời nói Phạm Trác.

Đêm hôm đó, lúc màn đêm buông xuống, Phạm Trác khoác lên người cái áo mỏng, đi tới phòng bếp lấy lửa than trong lò, đem hộp đựng thức ăn tới ngọn lửa hừng hực.

Trong ngọn lửa phát ra tiếng đom đóp giòn vang, lửa cháy hồng mạnh tỏa ra chiếu lên khuôn mặt khô ngô của Phạm Trác, khuôn mặt trong ánh lửa lại không còn nụ cười ôn hòa của mọi ngày, cặp mắt trong suốt ấy chỉ tỏa ra tia sắc bén, hung ác nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 530: Tu Hú Săn Tổ (1)

“Cái gì? Ninh Hinh đã tới?” Buổi trưa ngày thứ hai, Phạm Cẩm đáng lý là tới ăn tiệc cơm, kết quả là từ miệng Phạm Trác biết được Ninh Hinh đến thăm Phạm Trác, tin tức này quả thật làm cho Phạm Cẩm có chút giật mình.

Nếu là trước ngày săn linh Ninh Hinh đến thăm Phạm Trác, Phạm Cẩm trăm lần hoan nghênh, nhưng bây giờ đã xảy ra những chuyện kia, trong lòng Phạm Cẩm đối với Ninh Hinh đã tràn đầy sự không tin tưởng.

Khi trở về Nam Cung Húc đều bẩm báo với Phạm Khải những chuyện xảy ra trong rừng Linh Vũ, nhưng Phạm Cẩm lại giấu nhem đi chuyện mình bị người vấy giết.

Không có lý do gì khác, chỉ là chuyện này... Cùng Ninh Hinh ân oán nghĩa tuyệt, suy cho cùng cũng là tình cảm từ nhỏ lớn lên cùng nhau, lần này xem như là Phạm Cẩm tha thứ cho Ninh Hinh lần cuối cùng.

“Vâng, Hinh Nhi còn mang theo bánh gạo nếp dễ thích nhất đến nữa.” Phạm Trác cười nói.

Sắc mặt Phạm Cẩm càng khó coi: “Tiểu Tà, gần đây sức khỏe Tiểu Trác thế nào?” Nghĩ đến chuyện mình bị sắp đặt, Phạm Cẩm căng thẳng hỏi.

Quân Vô Tà liếc nhìn Phạm Cẩm, ôm Be Be đại nhân và Tiểu Hắc Miêu trong lòng, thần nhiên nói: “Vô sự.”

Phạm Cẩm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đại ca, mọi người đi rừng Linh Vũ chắc đã gặp phải chuyện mới lạ gì rồi?” Phạm Trác cười hỏi, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn về phía hai quả cầu lông nhỏ trong lòng Quân Vô Tà.

Không giống Tiểu Hắc Miêu, Be Be đại nhân đối với Phạm Trác có thể nói là tùy tiện, nếu Phạm Trác muốn lấy lòng nó cũng chỉ có thể được một cái mông đầy lông lá quay vào.

Phạm Cẩm sùng sốt, dời ánh mắt đi chỗ khác, tùy tiện lảng đi một chút.

Những chuyện kia, hẳn không phải không muốn nói với Phạm Trác, chỉ hy vọng Phạm Trác có thể an tâm dưỡng bệnh.

“Nếu thân thể ta khỏe, cũng muốn đi xem thử rừng Linh Vũ.” Phạm Trác không khỏi có chút khao khát. Bởi vì lý do sức khỏe, hầu như hẳn chưa bao giờ rời khỏi học viện Phong Hoa, luôn luôn tràn đầy mong đợi đối với thế giới bên ngoài học viện.

Hiện tại, dưới sự điều dưỡng của Quân Vô Tà, sức khỏe hẳn chuyển biến ngày càng tốt, những cảnh sắc chưa từng dám hy vọng xa vời cứ lần lượt trôi trên treo lơ lửng trong tim hắn.

Sông núi, hẳn thực sự rất muốn tự do một phen.

Thấy khao khát của Phạm Trác, Phạm Cẩm chỉ cảm thấy lòng ngực đau nhện từng đợt, hắn cố chống đỡ bằng khuôn mặt tươi cười, nói chút chuyện thú vị, đùa cho Phạm Trác vui, toàn bộ thời gian dùng com Phạm Trác đều không ngừng cười.

Thấy tâm trạng Phạm Trác tốt lên, lúc này Phạm Cẩm mới có tâm trạng dùng com, nhưng vừa mới cầm đĩa lên lại bị Quân Vô Tà làm rơi xuống đất.

“Có độc.” Quân Vô Tà hơi nheo mắt lại.

Phạm Cẩm khuôn mặt cứng đờ.

Nụ cười trên mặt Phạm Trác cũng dần dần mất đi.

“Giống với những thứ trước đó, quả thật là không còn chút nhần nại nào nữa.” Quân Vô Tà đứng dậy, vứt cả bàn thức ăn ra bên ngoài.

Từ sau khi A Tĩnh bị đuổi ra ngoài, đồ ăn của tiểu viện Trúc Lâm liền do người thân cận của Phạm Khải một ngày ba bữa đưa tới, ngày thường đồ Phạm Trác ăn đều là thuốc Quân Vô Tà chế biến, mà những thức ăn này phần lớn là vào bụng Quân Vô Tà và Phạm Cẩm.

“Tại sao có thể như vậy? Sau khi ta trở về đã từng chú ý tới, thức ăn đưa đến đây đều là nhà bếp ở viện của phụ thân làm xong đưa tới.” Sắc mặt Phạm Cẩm thay đổi rất lớn.

Người trong viện của Phạm Khải đều đã theo ông ta rất lâu rồi, một lòng trung thành, nhưng trong com này vẫn bị người ta hạ độc!

Chuyện này rốt cuộc là người nào gây nên?

“Phụ thân sẽ không hại ta, đó chắc là người trong viện của phụ thân rồi.” Phạm Trác nheo mắt.

“Đồ ăn của Tiểu Trác đều là do Cung thức thức tự mình làm, không có người bên ngoài chạm vào.” Phạm Cẩm suy đi nghĩ lại, Phạm Trác vì lý do sức khỏe, không thể tùy ý ăn cái gì được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 531: Tu Hú Săn Tổ (2)

Rất sợ những thứ ăn vào sẽ xung đột với thuốc mà hắn uống, vì vậy luôn luôn do người thân cận của Phạm Khải là Cung Thành Lỗi lo liệu, từ nấu cho đưa tới cũng đều là một mình Cung Thành Lỗi làm, chưa từng qua tay người nào khác.

Cung Thành Lỗi là người mà một lần Phạm Khải ra ngoài dạo chơi cứu về, đó là khi hai người vẫn còn là thiếu niên, trong lúc Phạm Khải còn theo sư phụ học tập, Cung Thành Lỗi vẫn luôn bên cạnh Phạm Khải, bao nhiêu năm như thế, Cung Thành Lỗi có thể nói là một lòng trung thành, chưa từng có lúc ngỗ ngược.

Phạm Cẩm quả thực không muốn nghi ngờ thúc thúc đã nhìn bản thân lớn lên từ nhỏ.

“Cũng không chắc là ông ta, nếu như có người muốn nhúng tay vào gia vị của đồ ăn đều được.” Quân Vô Tà không hề suy đoán một cách độc đoán rằng Cung Thành Lỗi là người hạ độc.

“Nếu không phải ông ta thì cũng chắc chắn là người thân thuộc với phụ thân các người, bằng không tuyệt đối không thể vào được bếp của ông ta.” Quân Vô Tà nói.

Phạm Cẩm suy đi nghĩ lại vẫn không tìm ra được người nào phù hợp.

Quân Vô Tà nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt trong sạch.

Trong lòng nàng đã có một đối tượng đáng nghi, mà người này, Phạm Cẩm chắc cũng đoán ra, nhưng hắn lại vẫn mơ hồ.

Tình cảm có những lúc đúng là dẫn dắt sai lệch suy nghĩ của con người.

Quân Vô Tà nhấp một ngụm trà, cân nhắc xem có cần nói với tên đầu gối này suy đoán của mình không.

“Đại ca.” Lúc này Phạm Trác đột nhiên lại nói.

“Sao vậy?”

“Thời gian này có phải phụ thân vẫn dùng com cùng Ninh thúc thúc không?” Phạm Trác tò mò nhìn Phạm Cẩm nói.

Phạm Cẩm gật gật đầu, xem là đương nhiên nói: “Thói quen dùng com cùng Ninh thúc thúc của phụ thân nhiều năm rồi vẫn không đổi, phụ thân luôn nói, từ khi người và Ninh thúc thúc vẫn còn là đệ tử thì đã như vậy, nói đúng ra quan hệ của hai người họ quả thực hoà thuận, phụ thân vẫn luôn muốn thân càng thêm thân, cũng là...”

Nói một hồi, Phạm Cẩm đột nhiên im bặt, hắn trợn trừng mắt, nhìn Phạm Trác ánh mắt ngờ vực.

Quân Vô Tà lại thu lại ánh mắt, khước miệng hơi cong lên.

Phạm Trác này, thật ra thông minh hơn so với đại ca hắn.

“Ta... ta có chút việc, mọi người trò chuyện trước đi.” Phạm Cẩm bất thành linh đứng dậy, lời nói của Phạm Trác tựa như một tiếng sấm, bỏ ra lớp sương mù dày đặc trong đầu hắn.

Hắn luôn nghĩ người hạ độc, biểu hiện giả dối là đối tượng có thù oán với Phạm gia, nhưng bây giờ hắn lại không nghĩ như vậy nữa.

Trong rừng Linh Vũ, Ninh Hinh lên kế hoạch hãm hại đã gieo rắc vào đáy lòng Phạm Cẩm một mầm mống bất an, mà câu hỏi dò của Phạm Trác lại làm cho cái mầm mống này mọc rễ này mầm.

Người có thể vào viện của Phạm Khải không nhiều, người có thể tiếp cận nhà bếp ít lại càng ít, ngoại trừ Cung Thành Lỗi và Phạm Cẩm, cũng chỉ có Ninh Nhue cùng dùng com với Phạm Khải mới có thể làm được!

Ninh Hinh có thể lại hãm hại hắn, như vậy Ninh Nhue có âm thầm hạ thủ đối với Phạm Trác hay không?

Phạm Cẩm quả thực không dám nghĩ tiếp nữa rồi, hắn phải tìm Cung Thành Lỗi bàn bạc một chút, thu được càng nhiều manh mối hơn sau đó mới có thể xác định!

Phạm Cẩm sắc mặt khó coi bước nhanh rời khỏi tiểu viện Trúc Lâm, bây giờ hắn một khắc cũng không chờ được nữa!

Ninh Hinh hạ thủ với hắn, hắn có thể nể tình cảm những ngày qua mà không chấp nhặt, nhưng nếu hai cha con nàng ta chụp lên người Tiểu Trác suy nghĩ kiểu này, hắn kiên quyết sẽ không tha cho bọn họ!

Nhìn thấy Phạm Cẩm rời đi với vẻ mặt vội vã, trên mặt Phạm Trác hiện lên một nụ cười khổ, cúi đầu ăn phần thuốc trong bát của mình.

“Nếu đã sớm biết, vì sao kéo dài đến bây giờ mới nói?” Quân Vô Tà đặt Be Be đại nhân và Tiểu Hắc Miêu lên bàn, một tay chống cằm, nhìn Phạm Trác vẻ mặt như thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 532: Tu Hú Sẵn Tổ (3)

Phạm Trác tay nắm chặt cái thìa, cơ thể gầy yếu cứng còng còng, hần không ngẩng đầu, chỉ là sau khi yên lặng hồi lâu mới nói bằng giọng khàn khàn: “Nói rồi cũng có thể thế nào? Không có chứng cứ, đại ca và phụ thân sẽ không tin. Dù cho là đi hỏi dò một hai câu, cuối cùng cũng chỉ khiến người đó không đợi gì nữa mà trừ khử ta, thà rằng như vậy, không bằng giữ lại cái mạng này, đợi kỳ tích xuất hiện.”

Tiếng của Phạm Trác không nhẹ nhàng khoan khoái như thường ngày, tiếng nói khàn khàn đè nén đó khiến người ta nghe thấy cực kỳ ám ức.

“Phạm Khải lại tin tưởng người đó như vậy?” Quân Vô Tà hơi nheo mắt.

“Người đó đã từng cứu mạng ông ấy, nhiều năm qua mọi chuyện luôn luôn đặt ông ta lên đầu, ta biết có người động tay chân với ta, nhưng lại không biết ở chỗ nào, không có manh mối, không có chứng cứ, phụ thân sẽ tin tưởng lời nói một phía của ta sao?” Phạm Trác ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuấn tú lại không còn nụ cười ấm áp ngày xưa, thay vào đó là gương mặt lạnh tanh, sự lạnh lùng trong cặp mắt kia lại sắc như dao.

Nếu không thể đánh bại kẻ địch bằng một cú đấm, hần sẽ không ra tay, sẽ không cho người ta cơ hội diệt khẩu.

“Vậy bây giờ, vì sao ngươi lại dám rồi?” Quân Vô Tà nói.

Phạm Trác nhìn Quân Vô Tà, sự hung ác nham hiểm trên mặt bỗng nhiên toát ra thành một nụ cười dịu dàng mà sáng lạn.

“Bởi vì có Tiểu Tà mà.”

Quân Vô Tà chớp chớp mắt.

“Từ giờ khắc mà Tiểu Tà tiếp xúc với đại ca trở đi, đã trở thành quân cờ để bọn họ bôi nhọ đại ca, với tính tình của Tiểu Tà, sao có thể tha cho bọn họ hết lần này đến lần khác như vậy? Ta biết người sẽ ra tay, mà thời điểm người ra tay chính là thời điểm ta phải dùng để giải thoát.” Phạm Trác cười vô cùng xán lạn, sự xuất hiện của Quân Vô Tà làm cho hần thấy được cơ hội sống, hần không cần ẩn dật khổ sở nữa.

“Người thật ra thông minh hơn đại ca ngươi.” Quân Vô Tà nhìn Phạm Trác, nàng không tin Phạm Trác sẽ cứ ngồi đó chờ chết, hần nhất định đã có đường lui, chỉ là thời gian chuẩn bị đường lui của hần rất lâu, mà nàng đến khiến mọi thứ đều đến trước thời hạn rồi.

“Đại ca tính tình đơn thuần lương thiện, luôn luôn thích nghĩ rất tốt cho người ta, nếu không tận mắt nhìn thấy, huynh ấy sẽ không tin, cùng lắm sẽ chỉ coi là hiểu lầm.” Phạm Trác nhún vai, hiểu rất rõ tính tình của Phạm Cẩm.

“Nếu như Ninh Hinh biết được người có khả năng hồi phục, có lẽ sẽ không tiếp tục tìm đường chết.” Quân Vô Tà thân nhiên nói.

Điều mà cha con Ninh gia muốn đều có thể đạt được ở chỗ Phạm Trác.

Nụ cười của Phạm Trác lại không hề thay đổi.

“Nhưng nếu, ta không phải người thừa kế thật sự thì sao?”

Quân Vô Tà hơi sững sờ.

Phạm Trác đứng dậy, để phần thuốc đã lạnh sang một bên.

“Nếu bản thân ta chính là tu hú sẵn tổ, Phạm Cẩm mới là huyết mạch thật sự của Phạm gia, bọn họ sẽ vẫn nghĩ như vậy sao?”

Lông mi Quân Vô Tà hơi giật giật, nàng như nghe được một tin thú vị.

Phạm Trác nhìn Quân Vô Tà, ý cười ngày càng rõ hơn.

“Phụ thân và đại ca là người tốt, nếu không có họ, ta đã sớm không còn trên cõi đời này rồi, tu hú sẵn tổ, chẳng qua chỉ là vì trả phần ân tình này, đợi sau khi chuyện của Ninh gia kết thúc, thân phận của người con ruột viện trường này, ta đương nhiên là phải trả lại.”

Cho nên, chịu được tất cả những điều này, chú ý đến tâm trạng của cha con Phạm gia, đều là hành động đền ơn của hần.

Quân Vô Tà nghiêng đầu, nhìn Phạm Trác, chỉ sợ trước khi gặp được nàng, Phạm Trác đã bỏ hy vọng sống sót đi rồi, hần tự biết sức khỏe của mình không chống đỡ được bao lâu nữa mới tìm cách làm cho cha con Phạm gia nhận thấy được suy nghĩ độc ác của cha con Ninh gia.

Lấy sinh mệnh có hạn của bản thân, báo đáp công ơn nuôi dưỡng.

Tên tiểu tử này, thật ra lại có chút thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 533: Câu Kết Tự Làm Bể Mặt Mình (1)

Phạm Cẩm nhanh chóng tìm thấy Cung Thành Lỗi và khi có được câu trả lời hần ta lại càng khiếp sợ hơn.

Đã nhiều năm nay Ninh Hinh giúp Phạm Khải tìm thuốc bổ dưỡng phù hợp cho Phạm Trác, còn Ninh Nhuệ cũng thường xuyên lui tới nhà bếp của Phạm Khải. Liên tưởng tới suy đoán của Quân Vô Tà, Phạm Cẩm không muốn nghĩ đến cũng vẫn phải nghĩ.

Ninh Hình âm thầm hạ độc hần thì phụ thân của nàng ta cũng rất có thể là hung thủ bỏ thuốc độc hãm hại Phạm Trác.

Phạm Cẩm vô cùng kích động trong lòng, hần vốn dĩ không thể tưởng tượng được rằng hai người mà trước nay mình vẫn tin nhiệm như vậy lại có dã tâm muốn giết chết mình và Phạm Trác.

Phạm Cẩm như chết lặng người, mang tâm tư của mình nói hết tất cả với Quân Vô Tà và Phạm Trác, bước chân xiêu vẹo rời đi.

Hần ta cần thời gian để cho qua tất cả những chuyện này.

“Lần này đại ca đã bị kích động rất lớn.” Phạm Trác nhìn bộ dạng đầy thất vọng của Phạm Cẩm thở dài một tiếng.

Quân Vô Tà vẫn ngồi yên trên chiếc ghế trúc trong sân tiểu viện Trúc Lâm. Be Be đại nhân đang khoan khoái gặm cỏ xanh rột rột quanh chân nàng.

“Nằm mơ ắt sẽ có lúc tỉnh dậy.” Quân Vô Tà vuốt ve Hắc Miêu đang nằm trong lòng.

Tính cách Phạm Cẩm là như vậy, luôn coi mọi thứ đều tuyệt mỹ, cũng chính vì như thế hần mới có thể nhiệt tình đến vậy, ngay cả khi lời nói của Quân Vô Tà có thể kéo hần xuống vũng bùn hần cũng không để ý, chỉ chuyên tâm bảo vệ cho nàng.

Tính cách đó có điểm tốt cũng có điểm không tốt.

Lúc bình yên vô sự, kiểu người như vậy là rất đáng quý, những khi nguy hiểm bủa vây tứ phía thì kiểu người như vậy rất dễ bị tiêu diệt.

“Đại ca định làm gì tiếp theo đây? Huynh ấy và phụ thân tính cách giống hệt nhau, trừ phi tự huynh ấy có ý nghi ngờ, chứ dù ta có nói thì cũng chỉ sợ ông ấy sẽ không bao giờ nghi ngờ sự đệ của mình.” Phạm Trác ngồi xuống dưới bóng râm, cảm giác bất lực với phụ tử Phạm gia, nếu như cha con họ không dễ dàng tin người như thế, thì e rằng những thủ đoạn của cha con nhà họ Ninh sớm đã bị họ phát hiện.

“Lẳng lặng quan sát diễn biến sự việc.” Quân Vô Tà không hề có ý định can thiệp quá nhiều.

Cha con họ Phạm làm gì nàng không cần quan tâm, chỉ cần quan tâm những gì mình cần làm là được.

Phạm Trác mỉm cười, nhìn lên vầng thái dương chính ngọ, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Khi Ninh Hình xuất hiện trở lại trong sân tiểu viện Trúc Lâm, Phạm Trác vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng ánh mắt lại chăm chăm nhìn vào thiếu niên đi phía sau nàng ta.

“Tiểu Trác ca ca, vị này là Doãn Ngôn đến từ phân viện Phục Linh, hần vốn là bạn cùng phòng với Tiểu Tà, đã lâu không gặp, có chút nhớ nhưng nên mới đến quấy rầy mọi người.” Ninh Hình cười vô cùng ngọt ngào, trải qua thất bại lần trước, nàng ta đã tu dưỡng đúng hai ngày mới dám đến tiểu viện Trúc Lâm.

Lần này nàng ta đưa Doãn Ngôn đi cùng, mục đích đã quá rõ ràng.

Phạm Trác tốt tính gật đầu mỉm cười, nhưng nét mặt của Doãn Ngôn lại u tối, nhìn chăm chăm vào mắt Phạm Trác, thái độ tỏ vẻ kinh địch.

Ninh Hình và Phạm Trác đã có hôn ước từ lâu, trong học viện Phong Hoa cũng đã lan truyền, chỉ là do Ninh Hình ít tiếp xúc với Phạm Trác nên hôn sự này dần dần cùng bị lãng quên đi. Doãn Ngôn vốn dĩ ái mộ Ninh Hình đã lâu, tâm niệm muốn có được trái tim mỹ nhân, vậy mà bây giờ lại bị đưa đến gặp Phạm Trác, nhất thời tâm trạng như rơi xuống đáy vực sâu, không thể nào mà cười nổi.

Doãn Ngôn nhìn Phạm Trác từ đầu tới chân, không ngớt cười thầm trong bụng.

Là con trai của viện trưởng thì đã sao chứ? Cũng chỉ là một tên tàn phế đáng tay xách nhẹ, loại người sắp chết đến nơi này căn bản không xứng đáng với Ninh Hình !

Trong lòng Doãn Ngôn vốn đã coi thường Phạm Trác, ngoài mặt cũng không hề có chút tôn kính, tất cả những biểu hiện đó giờ đây đều lộ rõ ra ngoài, trong mắt hần Phạm Trác chẳng là gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 534: Câu Kết Tụ Làm Bể Mặt Mình (2)

Trước nay Phạm Trác vẫn dễ tiếp xúc như vậy, dường như không hề để ý đến thái độ vô lễ của Doãn Ngôn, liền mời hai người vào trong uống trà.

Ninh Hình ngồi một lát mà vẫn không thấy bóng dáng Quân Vô Tà, đã hơi sốt ruột hỏi: “Sao vẫn không thấy Quân Tà vậy?”

Phạm Trác nói: “Chắc là vẫn ở trong phòng.”

“Tình tình Tiểu Tà lại rất thích sự yên tĩnh, trước đây Tiểu Ngôn đã ở cùng Tiểu Tà một thời gian, bây giờ chắc cũng nhớ hần lắm.” Ninh Hình cười híp mắt nhìn Doãn Ngôn, nét mặt hần cương lại, thực lòng không muốn như vậy, nhưng nghĩ lại lời dận dò của Ninh Hình lúc đến đây đành gật đầu nói: “Phải.”

Thực ra hần chưa từng ở cùng với Quân Vô Tà, Quân Vô Tà nhập trường muộn, Doãn Ngôn cũng chưa từng về ký túc, khi hần quay lại thì Quân Vô Tà đã chuyển ra ngoài.

Có thể nói, trừ lần đầu tiên gặp mặt, Doãn Ngôn và Quân Vô Tà căn bản chưa từng gặp nhau lần thứ hai tại ký túc.

Phạm Trác chỉ cười mà không tiếp lời.

Ninh Hình nghĩ đủ mọi cách để Phạm Trác mời Quân Vô Tà ra, nhưng tiếc thay Phạm Trác dường như không hiểu ý, cười đầy hàm ý, cố tình chuyển chủ đề đánh lạc hướng Ninh Hình, Doãn Ngôn mà không hề dă động gì đến Vô Tà.

Như vậy càng khiến cho Ninh Hinh thêm sốt ruột lo lắng mà không dám mở lời nói rõ.

Còn Doãn Ngôn mới càng khó sở hơn, hần phải tro mắt nhìn Ninh Hinh thái độ thân thiết, dịu dàng, ngọt nhạt nói chuyện với Phạm Trác, khiến trái tim hần như tan nát.

Phải đến ba bốn canh giờ sau Quân Vô Tà mới xuất hiện, Ninh Hinh và Doãn Ngôn lập tức cảm giác như được giải thoát.

“Tiểu Tà.” Ninh Hinh vừa thấy Quân Vô Tà ngay lập tức nở nụ cười thật tươi, lên lút vỗ cánh tay Doãn Ngôn, mặt hần biến sắc, ngây đơ khi nhìn thấy Quân Vô Tà, trong đầu hần hiện lên khung cảnh trong khu rừng Linh Vũ ngày hôm đó, như bị bịt miệng mãi không cất lên lời.

Quân Vô Tà đưa mắt nhìn Ninh Hinh một cách lạnh lùng, chậm rãi bước tới ngồi xuống một bên, Be Be đại nhân chạy tung tăng theo phía sau đột nhiên dừng lại một lát khi nhìn thấy Ninh Hinh và Doãn Ngôn.

Nó nhớ tên thiếu niên đó, chính hần ta đã quấy rầy lúc nó đang nghỉ ngơi.

“Be be!”

“Chú nhân đại nhân! Có kẻ xấu ở đây!”

Doãn Ngôn nghiêm mặt, giương mắt nhìn con cừu đáng ghét đang nhìn chăm chăm vào mình, giật giật hai bên mép: “Đây là linh thú mà Tiểu Tà mang từ rừng Linh Vũ về phải không? Thật là... đáng yêu quá.”

Dù thế nào thì hần cũng không ưa được Quân Vô Tà nên hần đành giả vờ kiểm chuyện để nói.

“Tiểu Be Be, lại đây.” Quân Vô Tà không thèm nhìn Doãn Ngôn lấy một cái, vẫy tay gọi Be Be đại nhân, Be Be đại nhân lập tức chạy đến dưới chân Quân Vô Tà, nằng liễn đưa tay ôm nó lên, nhưng đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn Doãn Ngôn hết sức tức giận.

Đồ xấu xa, phải ăn thịt nó.

“À, Tiểu Tà quay lại ký túc khi nào vậy?” Doãn Ngôn như ngồi trên đồng lửa, hần vẫn hoảng sợ khung cảnh trong rừng Vũ Linh hôm đó, nên hôm nay trước mặt Quân Vô Tà không dám làm gì kinh động.

Quân Vô Tà chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn điệu bộ giả tạo cố gắng tỏ ra thân thiết của Doãn Ngôn hỏi: “Người là ai?”

Sắc mặt Doãn Ngôn cứng đờ, sau khi nghe Quân Vô Tà nói dứt lời lập tức chuyển sang tái nhợt.

Ninh Hinh hơi sững sốt, không thể nào ngờ Quân Vô Tà lại không biết Doãn Ngôn là ai.

Không thể nào như vậy!

Trước đây Quân Vô Tà từ chối nàng ta chẳng phải vì Doãn Ngôn sao? Nhưng sao hôm nay Quân Vô Tà lại không hề quen biết Doãn Ngôn?

“Tiểu Tà, người không nhớ Doãn Ngôn à? Hai người đã ở cùng phòng với nhau.” Ninh Hinh cười nói, thận trọng quan sát phản ứng của Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 535: Câu Kết Tự Làm Bẽ Mặt Mình (3)

“Tiểu Tà, người không nhớ Doãn Ngôn à? Hai người đã ở cùng phòng với nhau.” Ninh Hinh cười nói, thận trọng quan sát phản ứng của Quân Vô Tà.

“Không quen.” Quân Vô Tà không thèm ngẩng đầu lên nói.

Doãn Ngôn nét mặt đau khổ nhăn nhó, vừa rồi Ninh Hinh còn nói với Phạm Trác rằng Doãn Ngôn và Quân Vô Tà từng ở cùng phòng với nhau, bây giờ Quân Vô Tà lại thể hiện không hề quen biết hần, chẳng khác nào cho hần một bạt tai, trong nháy mắt làm tiêu tan hết tất cả dũng khí mà hần cố gắng lắm mới có được.

Đúng thời khắc đó, Ninh Hinh và Doãn Ngôn hận là không tìm được cái lỗ nào mà chui xuống, vốn tưởng rằng sự kinh địch của Quân Vô Tà là vì Doãn Ngôn, nhưng đến hôm nay đã thấy được rằng, sự việc vốn dĩ không phải như vậy.

Thiệt thòi cho Doãn ngôn cố gắng vất óc thuyết phục bản thân phải thức thời, tạm thời chịu cúi đầu trước Quân Vô Tà.

Tuy nhiên hần không ngờ rằng, trong mắt Quân Vô Tà hần cũng chẳng là gì cả.

Trong ngôi nhà tre ấy, không khí bỗng trở nên tĩnh lặng, Doãn Ngôn thiết diện không nói lên lời, nụ cười trên môi Ninh Hinh cũng tắt theo.

Phạm Trác ngồi bên cạnh dường như không thấy được hai người kia khó xử ra sao, nét mặt ngờ vực hỏi: “Không quen ư? Không thể nào, rõ ràng Hinh Nhi nói người và Doãn Ngôn đã có mối quan hệ rất tốt, lần này hần đến là vì nhớ người, muốn tới thăm người, người thử nghĩ kĩ lại xem nào, biết đâu đã quên mất điều gì đó.”

Phạm Trác giọng nói ôn hòa, điệu bộ thông cảm quan tâm.

Tuy nhiên Ninh Hinh và Doãn Ngôn hy vọng hần ta đừng nói gì cả.

Nếu như Phạm Trác không nói thì Quân Vô Tà không biết, nhưng mà đã nói ra rồi, nên Quân Vô Tà chợt hiểu ra, hai người bọn họ đến đây để vờ như có mối quan hệ quen biết nàng, kết quả không thành, lại thành ra tự làm mình bẽ mặt.

Sắc mặt Ninh Hinh nhất thời chẳng thể nào mà cười lên nổi, nàng ta phát hiện Quân Vô Tà đang nhìn chăm chăm mình với ánh mắt khiến người ta vô cùng khiếp sợ, bị ánh mắt ấy đã

bóc mẽ tất cả mọi sự giả dối của mình, nàng ta vô cùng bất an.

Như ngồi trên đồng lửa, Ninh Hinh vốn dĩ đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng bây giờ thì chẳng thể nói ra nữa rồi, Quân Vô Tà lạnh lùng nói “Không quen” coi như đã phá hỏng mọi kế hoạch của nàng ta.

Thật là không biết mở lời từ đâu.

Phạm Trác vẫn cố tình muốn nhắc lại sự việc này, càng làm cho Ninh Hinh cảm thấy khó chịu hơn.

Lần này Ninh Hinh không thể ngồi thêm một khắc nào nữa, căng thẳng đứng lên, nét mặt nhợt nhạt cáo từ, định nhanh chóng ra về, thôi thì đành đến lời hẹn gặp lại lần sau cũng không cần nói nữa.

Doãn Ngôn mặt mũi trắng bệch bước theo sau, bước chân nhanh như bay, như bảy sói bị mãnh thú truy đuổi bỏ chạy.

Đợi hai người bọn họ đi rồi, Phạm Trác mới không nhịn được nữa bật cười.

“Ninh Hinh chắc đang lo lắng lắm, nếu như tính cách của nàng ta thì hôm nay chắc chắn dù chết cũng sẽ đấu đến cùng, nhưng hôm nay xem ra không thể rồi.” Phạm Trác lắc lắc tách trà trên tay, khóe mắt long lanh cười đầy ẩn ý.

Sống cùng nhau từ nhỏ đến lớn, tính tình Ninh Hinh ra sao hẳn biết rõ mười mươi, nhìn bề ngoài thì ôn hòa như vậy nhưng là một nữ tử lòng tự tôn rất lớn, cực kì coi trọng hư vinh, Quân Vô Tà hết lần này đến lần khác không nề mặt nàng ta, thật là khiến nàng ta phải tức chết.

Quân Vô Tà hơi nhú chân mày, không hề nghĩ rằng mình đã nói câu gì quá đáng.

“Là họ tự nhiên tìm đến cửa rước họa vào người, chẳng lẽ ta lại không thuận tình cho họ hay sao.”

Nàng ta còn chưa kịp ra tay thì Ninh Hinh đã không chờ được mà tự mình tìm đến chịu đòn, vậy thì sao mà nàng từ chối cho được.

Phạm Trác cúi đầu mỉm cười, một tay chống lên cằm, hơi nghiêng đầu nhìn Quân Vô Tà.

“Ta thật sự rất hiếu kì chuyện gì đã xảy ra trong khu rừng Linh Vũ khi đó, mà khiến cho đám người vốn dĩ cao ngạo đó từ lớn đến bé không cần để ý thể diện đến đây để lời kéo người, ta thấy chắc chắn nàng ta hận người đến tận xương tủy nhưng vẫn cố kìm nén con thịnh nộ, để giữ nét mặt tươi cười với người. Nếu như không bị người nắm thóp thì nhất định đã cầu cứu người rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 536: Câu Kết Tự Làm Bể Mặt Mình (4)

Quân Vô Tà nhìn Phạm Trác, không thể không thừa nhận, đầu óc của Phạm Trác hữu dụng hơn nhiều so với Phạm Cẩm bướng bỉnh, cái gì cũng không cần đưa ra hẳn liền có thể nhìn thấu tất cả.

“Có điều nàng ta cũng không phải là kẻ ngu si, người liên tiếp hai lần như vậy không cho nàng ta mặt mũi người cũng nên hiểu rõ, thứ nàng ta muốn không có khả năng đạt được từ người.”

Phạm Trác tự mình nói xong, quen thấy Quân Vô Tà trầm mặc, hẳn cũng không cảm thấy phiền muộn.

“Tuy nàng ta chỉ có chút khôn vặt, nhưng đừng quên, nàng ta còn có một phụ thân đa mưu túc trí, nếu như không chiếm được, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ, mọi việc người cần thận một chút là được.”

“Ta biết.” Quân Vô Tà khẽ gật đầu, nàng không sợ Ninh Nhuệ ra tay, điều nàng sợ là ông ta có chút e dè, vậy thì không vui.

“Gần đây xương cốt ta cũng tốt hơn nhiều rồi, Tiểu Tà đang trong học viện rảnh rồi không có việc gì, không bằng đi cùng ta ra ngoài một chuyến?”

Phạm Trác tạm thời buông việc này xuống.

“Đi đâu?”

“Phòng đấu giá.”

Quân Vô Tà hơi nheo mắt, nàng sớm đã có ý đi xem phòng đấu giá một chuyến, trước kia ở rừng rậm Linh Vũ, trong tay nàng và đám người Kiều Sở tích trữ không ít linh thạch, vẫn luôn chuẩn bị tìm thời gian mang đến phòng đấu giá bán ra, chỉ là chậm chạp chưa hành động, đề nghị của Phạm Trác thật ra khiến nàng lại nghĩ tới chuyện này.

“Ta muốn mua mấy thứ, Tiểu Tà đi với ta được không? Người biết đấy, xương cốt của ta, phụ thân và đại ca không yên tâm để ta ra ngoài một mình, nếu như để bọn họ sắp xếp người, chỉ sợ sẽ lại điều động cả một đội quân, bị một đám người trông coi cũng không có gì thú vị. Nếu như có người đi cùng, phụ thân và đại ca sẽ yên tâm hơn.”

Phạm Trác cười rất dịu dàng, trong khoảng thời gian này, thấy sức khỏe hẳn dần dần chuyển biến tốt đẹp, Phạm Khải cũng thoáng yên tâm, bằng không cũng sẽ không thông thả phái người tới chăm sóc hẳn sau khi A Tĩnh bị đuổi ra ngoài.

Bởi vì sức khỏe của hẳn chuyển biến tốt đẹp, Phạm Khải càng thêm tin tưởng vào y thuật của Quân Vô Tà, tuy rằng hai người chưa từng gặp mặt, nhưng Phạm Khải đã không dứt lời khen Quân Vô Tà.

“Người xuất hành, một mình ta sợ là không thích hợp.” Quân Vô Tà không trực tiếp trả lời. Cho dù phụ tử Phạm gia tin nàng có thể trị liệu tốt cho Phạm Trác cũng sẽ không để một mình nàng đi cùng Phạm Trác nhảy nhót khắp nơi.

Phạm Cẩm vẫn còn coi là khá tốt, hấn ở rừng rậm Linh Vũ đã biết thực lực của Quân Vô Tà, đối với nàng có thể yên tâm, thế nhưng chỉ sợ Phạm Khải sẽ không dễ dàng nhà ra như vậy.

Trong khi Phạm Trác cho rằng Quân Vô Tà sẽ cự tuyệt, Quân Vô Tà chợt nói: “Ta có mấy người bạn, nếu như mời bọn họ đi cùng chắc là được.”

Nụ cười trên mặt Phạm Trác lại đậm thêm một chút.

“Tiểu Tà còn có bạn? Nếu như bọn họ nguyện ý, đương nhiên là không có gì tốt hơn.”

Phạm Trác có chút hiếu kỳ, bạn mà Quân Vô Tà nhắc đến rốt cuộc là đám người như thế nào, trong khoảng thời gian ở chung này hấn nhìn ra được, Quân Vô Tà tính tình lạnh lùng vô cùng, rất ít khi tiếp xúc với người khác, ở học viện Phong Hoa cũng chỉ có hai huynh đệ họ có thể nói một hai câu, đôi thành người bên ngoài, chỉ sợ không khác gì khi gặp phải Ninh Hinh, Doãn Ngôn.

“Sẽ đồng ý.” Quân Vô Tà thân nhiên nói.

Nếu như nàng nhớ không lầm, từ lâu Kiều Sở đã la hét muốn tới phòng đấu giá kiếm tiền, đây đương nhiên là một cơ hội không thể tốt hơn.

Bên này Phạm Trác thương lượng trước cùng Quân Vô Tà chuyện đi phòng đấu giá, mà bên kia, Ninh Hinh từ tiểu viện Trúc Lâm rời đi với vẻ mặt tối tăm, đi đằng sau nàng ta là Doãn Ngôn cũng bị sắc mặt của nàng ta dọa, sợ không dám lên tiếng nữa.

Đi tới chỗ không có người, Ninh Hinh cũng không còn cách nào nhẫn nại được nội tâm phần nộ!

“Cái đồ vô liêm sỉ! Nếu không phải có vài tên tử linh ở sau lưng làm chỗ dựa, thật cho là hấn ghê gớm lắm sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 537: Câu Kết Tự Làm Bẽ Mặt Mình (5)

“Cái đồ vô liêm sỉ! Nếu không phải có vài tên tử linh ở sau lưng làm chỗ dựa, thật cho là hấn ghê gớm lắm sao!”

Ninh Hinh quả thực giận phát điên, nếu không tận mắt thấy Quân Vô Tà có tiếp xúc với mấy tên tử linh, người có địa vị cao như nàng ta lại đầu hàng nhân nhượng trước một Quân Vô Tà vô danh tiểu tốt như vậy, đáng giận hơn là, Quân Vô Tà không những không mang ơn, cho thể diện lại không cần, nhận thức ăn hai lần, đánh nàng ta không nề mặt, thật đúng là khiến cho người quen cao ngạo như Ninh Hinh tức đến mức toàn thân run lên.

Doãn Ngôn giật mình trong lòng, vội vàng tiến lên trấn an: “Ninh sư tỷ cần gì phải tính toán với cái thứ không biết nặng nhẹ đó làm gì, ta thấy Quân Tà đó tính tình rất cổ quái, nói chuyện kỳ lạ, khiến cho người ta rất không thoải mái, nếu hấn đã cho thể diện mà không cần như vậy thì Ninh sư tỷ đừng tìm hấn nữa.”

Nói thật, Doãn Ngôn sợ Quân Vô Tà, mỗi khi hồi tưởng lại hình ảnh trong rừng rậm Linh Vũ, luôn là sợ run lên.

Nếu không phải Ninh Hinh yêu cầu, đánh chết hấn hấn cũng không muốn có bất kỳ dính líu nào với Quân Vô Tà.

Như hôm nay Quân Vô Tà một lần nữa khiến Ninh Hinh xấu mặt, Doãn Ngôn liền nhân cơ hội này chặt đứt ý niệm trong đầu Ninh Hinh, tốt nhất cách xa tiểu thiếu niên lãnh khốc kia một chút.

Ninh Hinh cắn răng.

“Người trông ta thích sao? Còn không phải là vì cha ta! Mặc kệ Quân Tà không quản, hấn chỉ biết giúp đỡ cho mình Phạm Cẩm, khoảng thời gian này trong học viện nói xấu ta còn chưa đủ nghiêm trọng sao? Tiếp tục ở nơi này, không cần Phạm Cẩm ra tay, mọi người sẽ khinh miệt ta, mọi người sẽ dần dần quên tất cả của hấn, hấn lại sẽ trở thành Phạm sư huynh được mọi người kính ngưỡng! Tất cả những việc chúng ta làm trước đây, sẽ đều uổng phí!”

Trong lòng nàng ta tuy là vô cùng hận Quân Vô Tà, hận tới tận xương tủy nhưng cũng không thể không ấn nhẫn lại.

Nếu không phải dè dặt mấy tên tử linh kia, nàng ta căn bản sẽ không để ý đến mặt hàng như Quân Vô Tà.

Doãn Ngôn nuốt nước miếng một cái, nhắc đến Phạm Cẩm, hận ý của hấn vì sợ hãi mà bị áp chế xuống, hiện tại lại một lần nữa bùng lên.

Ninh Hinh thở sâu một hơi: “Nếu rượu mời không uống, vậy cũng chỉ có thể uống rượu phạt rồi. Quân Tà không biết điều như vậy, ta đây liền cho hấn biết, giao hảo với Ninh Hinh ta có lợi ích lớn như thế nào đối với hấn! Đến lúc đó, hấn tự nhiên sẽ hiểu được đi cùng ai mới là sự lựa chọn tốt nhất.”

Lời kéo Quân Vô Tà là nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, Ninh Hinh có hận hơn nữa cũng chỉ có thể tạm thời ấn nhẫn lại, đến khi nàng ta thông qua Quân Vô Tà tiếp xúc được với những tử linh kia, nàng ta không tin, bằng thân phận và thủ đoạn của nàng ta lại không lời kéo được những cường giả kia.

Ngay cả người tính cách không đáng yêu như Quân Vô Tà còn có thể được nhóm cường giả kia tương trợ, nàng ta đương nhiên có thể!

“Ninh sư tỷ định làm gì?” Doãn Ngôn thận trọng hỏi.

Ninh Hinh cười lạnh một tiếng: “Trong khoảng thời gian này, bởi vì đám người Lộ Uy Kiệt, trong học viện lại nổi lên phong ba, chuyện của Quân Tà ngược lại bị mọi người quên mất, con người ấy mà, luôn là hay quên như thế, khi có người nhắc lại với những đệ tử khác từng việc đã qua của Quân Tà, nếu như ta nhớ không lầm, Lý Tử Mộ lần này chết trong rừng rậm Linh Vũ, mấy học viên cũ đi theo hấn nói, trước khi chết Lý Tử Mộ nghiêng đầu về phía Phạm Cẩm. Người nói xem, ngay cả Quân Tà và những người của phân bộ Phạm Cẩm đều có thể bảo vệ chu toàn như vậy, tại sao lại để cho Lý Tử Mộ chết? Chỉ sợ Quân Tà ghi hận trong lòng, mới có thể tạo thành bi kịch như vậy? Ha ha ha...”

Ninh Hinh nói nói liền che miệng cười to, trong đôi mắt híp lại lóe ra tia ác độc.

“Đợi hấn nhận hết nhục mạ cũng là thời điểm ta ra tay cứu hấn, cứu hấn từ trong biển lửa, làm sao hấn có thể không cảm ơn ta?”

Quân Tà, người đã không biết nặng nhẹ, cũng đừng trách ta độc ác!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 538: Trấn Thiên Lâm (1)

Phạm Trác tìm được Phạm Cẩm, nói với hắn mình muốn cùng Quân Vô Tà ra ngoài một chuyến, Phạm Cẩm trầm mặc trong phút chốc, có chút do dự, nhưng Quân Vô Tà nói một câu khiến cho Phạm Cẩm triệt để dẹp đi lo lắng.

Lần này xuất hành, không chỉ có hai người Phạm Trác và Quân Vô Tà đi, chính là có đám Kiều Sở đi cùng.

Phạm Cẩm từng tận mắt chứng kiến thực lực của đám người Kiều Sở, cái này xem như đặt lại trái tim đang treo lơ lửng vào trong ngực vậy, chỉ có điều bản bộ và phân bộ học viện Phong Hoa có một đoạn khoảng cách, phải thông báo cho bọn Kiều Sở, bản thân Quân Vô Tà có chút khó khăn, mà tất cả mấy chuyện này Phạm Cẩm vỗ ngực gánh hết.

Làm con trai viện trưởng, Phạm Cẩm đi đến phân viện, muốn vài đệ tử phân viện vẫn là không có vấn đề gì.

Xế chiều hôm đó Phạm Cẩm liền giải quyết ổn thỏa sự việc, đồng thời giúp Phạm Trác và Quân Vô Tà chuẩn bị xe ngựa, bảo bọn họ dọc đường đi thận trọng một chút.

Khoảng cách học viện Phong Hoa gần phòng đấu giá nhất, chỉ cần nửa ngày đường, trùng khớp vào cuối tháng, sau khi các đệ tử của học viện Phong Hoa được thể nghiệm qua sự mệt nhọc trong rừng rậm Linh Vũ, vào cuối tháng có thời gian năm ngày để nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này, có đệ tử chọn ở trong học viện nghỉ ngơi, cũng có đệ tử đi kết bạn, đến thành trì gần học viện Phong Hoa giải sầu.

Mà xung quanh học viện Phong Hoa, nơi náo nhiệt nhất chính là trấn Thiên Lâm.

Thiên Lâm vốn là một trấn nhỏ, sau đó vì học viện Phong Hoa mà dần dần mở rộng, bây giờ đã vô cùng phồn vinh, học viện Phong Hoa thu lệ phí cực cao, đệ tử có thể nhập học đều có gia thế rất giàu, các lái buôn nhìn thấy cơ hội làm ăn liền tụ hội tới trấn Thiên Lâm, khiến cho thị trấn nhỏ vốn dĩ tầm thường phát triển nhanh chóng, tạo thành nơi phồn hoa nhất xung quanh đây.

Mỗi ngày nghỉ cuối tháng, đệ tử bản bộ và phân bộ học viện Phong Hoa sẽ ngồi lên xe ngựa đến trấn Thiên Lâm, tùy ý tiêu xài một phen, giảm bớt căng thẳng một tháng tới của bọn họ.

Phận bộ và bản bộ học viện Phong Hoa không ở cùng một chỗ, cho nên bọn Kiều Sở và Quân Vô Tà chỉ có thể tập hợp sau trấn Thiên Lâm.

Trên đường đi, Phạm Trác vẫn luôn nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe, cảnh sắc dọc đường đi, từng cái in vào đáy mắt hắn, khiến cho trên khuôn mặt tái nhợt của hắn có thêm một chút vui mừng ửng hồng.

Bị bệnh hồi lâu, hắn đã không nhớ rõ chính mình bao lâu rồi không hề rời khỏi tiểu viện Trúc Lâm, bao lâu rồi không rời khỏi học viện Phong Hoa, kiến trúc cây cỏ dọc theo đường đi, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là thứ vô vị, nhưng trong mắt Phạm Trác không có gì trân quý bằng.

Trong tương lai không xa, hắn có thể thoát khỏi bệnh tật, thoải mái, vô tư thưởng thức phong cảnh các nơi trong thiên hạ, ngao du bốn biển, ngắm hết thiên sơn vạn thủy.

Trong lòng cảm khái tất cả những điều này, Phạm Trác nhìn không được xoay đầu lại, nhìn về phía Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không có hứng thú nào đối với phong cảnh này, thấy Phạm Trác nhìn lại, dường như theo bản năng, xúc Hắc Miêu đang nằm sấp trên đùi mình lên, trực tiếp vứt trên mặt Phạm Trác!

“Meo meo!”

Có dám có chút cương trực hay không! Cứ như vậy ném ra ngoài, thực sự không thành vấn đề gì sao!

Chợt bị Hắc Miêu đập lên khuôn mặt tuần tú, Phạm Trác hơi sững sờ, vội vàng ôm thần thú Tiểu Hắc Miêu vào trong ngực, hai má rất nhanh dâng lên hai đóa đỏ ửng, tham luyến cảm giác mềm mại kia.

Hắc Miêu từ bỏ giấy giả, trực tiếp nằm thẳng băng trên tay Phạm Trác, ánh mắt ai oán dòm Be Be đại nhân chiếm đoạt cái ôm của Quân Vô Tà.

Từ khi con cừu ngu ngốc này xuất hiện, địa vị của nó trước mặt chủ nhân nhà mình ngày càng hạ xuống.

Miêu sinh (*) đều đã vô vọng rồi!

***

(*) Miêu sinh: như nhân sinh, ý chỉ đường sống của mèo đã vô vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 539: Trấn Thiên Lâm (2)

“Còn một lát nữa là đến trấn Thiên Lâm rồi, Tiểu Tà muốn mua thứ gì?”

Phạm Trác đỏ mặt, nhẹ nhàng ôm Tiểu Hắc Miêu, không dám lộn xộn, chỉ có thể dùng đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt lông Tiểu Hắc Miêu.

“Đề xem đã rồi nói.”

Hai tay Quân Vô Tà sờ lông Be Be đại nhân, híp mắt thỏa mãn.

Thứ muốn mua không có nhiều, muốn bán lại có một đồng.

Ngoại trừ linh thạch lấy được từ trong rừng rậm Linh Vũ, trên tay Quân Vô Tà còn nắm giữ một số đan dược, đều là lúc nàng còn ở Khuynh Vân Tông không có việc gì đã làm ra, vẫn luôn ở trên tay nàng.

Lúc này đây nàng dự định từ phòng đấu giá, tìm xem có lò luyện đan bất kì nào hoặc là những đồ vật khác hay không, lúc rảnh rỗi ở học viện Phong Hoa cũng có thể hoạt động chân tay một chút, từ khi Yến Bất Quy cho nàng túi Càn Khôn, nàng liền không cần lo lắng đan dược quá nhiều không có chỗ để rồi.

Mặc dù Phạm Cẩm có chút nhân từ, thế nhưng làm việc vẫn vô cùng lưu loát, hẳn chẳng những an bài xe ngựa cho Quân Vô Tà và Phạm Trác, ngay cả đám người Kiều Sở cũng sắp xếp thỏa đáng, ngay cả hai đội nhân mã, nơi ở sau khi đến trấn Thiên Lâm cũng đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần đến được trấn Thiên Lâm thì bọn Quân Vô Tà không cần lo lắng về việc không gặp được nhau.

Kết quả là, hai manh vật ngồi trên xe ngựa, mỗi người ôm một con manh sủng, vẻ mặt thỏa mãn nấn bóp.

Xe ngựa dần xóc, cuối cùng cũng tới trấn Thiên Lâm.

Chính là giờ ăn cơm trưa, nhưng người trên đường cái trấn Thiên Lâm không thiếu, không ít thiếu niên mặc phục sức của học viện Phong Hoa, mang theo bao lớn bao nhỏ, vẫn không ngừng lai vãng các nơi trong trấn.

Đệ tử học viện Phong Hoa, thứ không thiếu nhất, chính là tiền!

Phu xe đưa hai người tới trước cửa tửu lâu mà Phạm Cẩm đã sắp xếp cho họ, liền tháo xe ngựa đến nơi khác nghỉ ngơi.

Phạm Trác vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, tiểu thương hai bên đường phố không ngừng chào mời, tuy là trăm ngày, nhưng đèn lồng treo cao vẫn như cũ cảm thấy vô cùng vui vẻ, thấy nhóm người đi tới, đáy mắt Phạm Trác tràn đầy mừng rỡ.

Hai người cũng chỉ mặc thường phục, so với những thiếu niên ăn mặc phục sức học viện Phong Hoa đi bộ xung quanh, cũng có vẻ tiêu điều hơn chút.

Sau khi nhìn đủ, Phạm Trác lúc này mới nhắc chân đi cùng Quân Vô Tà vào tửu lâu.

Nhưng còn chưa chờ hân hoan hóa xong các loại hôm nay thấy, một trận tiếng hô trong tửu lâu gần như lật ngược mái nhà!

“Buồn cười! Vào trước đến sau có hiểu hay không! Căn phòng này chúng ta đã đặt từ sớm rồi, sao bây giờ lại là của các người?”

Giọng nói quen thuộc của Hồng Lương đột nhiên vang lên, Quân Vô Tà đi đến bên cạnh Phạm Trác khẽ nâng mắt lên.

Chỉ thấy trong đại sảnh tửu lâu, mấy tên thiếu niên phân thành hai bên, đang đối chọi gay gắt.

Trong đó đoàn người mang phục sức học viện Phong Hoa hơi ngẩng đầu, có chút tư thế cao ngạo.

Mà bên kia ba nam một nữ, tuổi tác cũng không lớn lắm, trong đó có một thiếu niên tuấn mỹ, một chân giẫm lên ghế, chặn trước cầu thang lối đi lên tầng hai.

Trong đại sảnh, những vị khách khác đều dạt dào hứng thú xem ồn ào, tiểu nhị và chương quầy một bên lộ ra vẻ khó xử, muốn lên trước, lại không dám loạn động.

Trong số thiếu niên mặc phục sức học viện Phong Hoa, có một người lên trước một bước, cười lạnh nhìn thiếu niên cản đường.

“Chớ khôn không cản đường, cái gì mà vào trước đến sau, nơi này là mở cửa làm ăn, đương nhiên người nào trả được tiền người đó ở, nếu như ngươi cảm thấy bất công thì xuất ra nhiều tiền hơn nữa để mua, nếu như không xuất ra được thì không nên ở đây sủa bậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 540: Trấn Thiên Lâm (3)

“Ta lại muốn hỏi một chút, phòng này đã đặt rồi, còn có đạo lý thêm tiền đòi chủ không?”

Thiếu niên chặn ở cửa cầu thang hừ hừ nói.

“Có hay không không phải ngươi nói là được, trong thiên hạ, ai sẽ trả trước nhiều tiền hơn? Có tiền không kiếm, ngươi làm người không phải quá ngu hay sao?”

Đệ tử học viện Phong Hoa nói.

Mắt thấy hai bên muốn đánh nhau, Quân Vô Tà đột nhiên đi tới.

“Đặt phòng, có thể thay đổi?” Quân Vô Tà đột nhiên hỏi tên chương quầy đứng góc một bên.

Chương quầy kia sững sốt, vội vàng lắc đầu.

“Tiểu điểm chưa từng có quy củ này, chỉ là mấy ngày nay học viện Phong Hoa được nghỉ, rất nhiều đệ tử đều tới trần, căn phòng này nhất thời nửa khắc không có chỗ trống, lúc này mới...” Chương quỳ rất phiền muộn, từ lâu này của bọn họ cũng được tính trong trần Thiên Lâm, làm ăn tốt nhất, tuy rằng giá cả rất cao nhưng đệ tử học viện Phong Hoa đều không thiếu tiền, cho nên nơi đây liền trở thành từ lâu được các đệ tử học viện Phong Hoa ưu ái hay lui đến nhất.

Nhưng từ lâu này lớn như vậy, mấy ngày trước mới có người đến đặt mấy căn phòng khách, tiền chương quỳ cũng đã nhận rồi, lại không nghĩ đến sẽ phát sinh sự việc ngày hôm nay.

Mấy đệ tử học viện Phong Hoa cũng không biết từ đâu biết được trên lầu còn trống mấy gian, liền la hét muốn thêm tiền mua, vừa vặn khách đặt phòng đã tới, hai bên gặp mặt liền biến thành bộ dáng này.

Chương quỳ cũng rất nhứt đầu, hẳn không dám đắc tội đệ tử học viện Phong Hoa, nhưng hẳn cũng không thể trái với quy củ của từ lâu được.

Quân Vô Tà lẳng lẳng nghe xong lời của chương quỳ, thỉnh thoảng đi về phía mấy đệ tử ngông cuồng của học viện Phong Hoa.

Thân thể Kiều Tiểu trong nháy mắt hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng, mấy tên thiếu niên còn chưa hoàn hồn lại, bất thành linh liền bị một cỗ lực lượng cường đại cuốn cuộn nổi lên, trong tiếng kêu rên, toàn bộ mấy người bọn họ bị ném ra khỏi cửa lớn từ lâu!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ từ lâu lẳng lặng ngắt như tờ, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn tiểu thiếu niên đột nhiên ra tay.

Mấy tên thiếu niên bị ném thất điên bát đảo, hai mắt đầy sao, một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, đứng dậy liền mắng: “Người nào, dám ra tay với bọn ta! Chán sống sao!”

Bọn họ tập trung nhìn vào, lại thấy thân ảnh Kiều Tiểu đứng tại cửa của từ lâu, trên gương mặt thanh tú, con ngươi lạnh lẽo, quét qua trên người bọn họ.

“Lời của chương quỳ không nghe thấy sao?” Quân Vô Tà lạnh lùng nhìn những thiếu niên kia, đáy mắt tựa như ngưng một lớp sương lạnh.

“Quân... Quân Tà...”

Trong những thiếu niên kia lại có người nhận ra Quân Vô Tà, vừa chợt nhìn, ngay lập tức ngây ngẩn cả người.

Mà những thiếu niên đối đầu gay gắt với bọn chúng, sau khi nhìn thấy người kia cũng sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười.

“Tiểu Tà từ! Người cũng đến rồi!” Kiều Sở đề chân xuống, cười ha hả đi tới.

Quân Vô Tà quay đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt quay lại trên người mấy đệ tử học viện Phong Hoa, giờ lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn, dính lên trên cột đá cẩm thạch trước cửa từ lâu.

Âm thanh răng rắc, đá cẩm thạch cứng rắn dưới chương chứa đựng linh lực của nàng, bị tan thành mạt phẫn.

Toàn thân những thiếu niên kia chợt run lên.

“Cút.” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Những thiếu niên kia lập tức nhanh chóng tháo chạy, bêu danh của Quân Vô Tà tại học viện Phong Hoa rất cao, nhưng thực lực của nàng cũng lan truyền khắp cả học viện, các đệ tử đều biết, nàng mười bốn tuổi đã đột phá tranh lĩnh, nhưng không nghĩ linh lực trên người nàng hôm nay lại tàn ra lượng ánh sáng màu vàng!

Rõ ràng chính là hoàng linh!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 541: Trần Thiên Lâm (4)

Chớ nói đến các thiếu niên bị dọa này, ngay cả những người khác trong từ lâu cũng trợn tròn mắt, nhìn linh lực màu vàng dần tiêu tan trên tay Quân Vô Tà với vẻ khó lòng tin được.

Một hoàng linh mười bốn tuổi...

Nói ra quả thực có thể dọa chết một nhóm người!

Nếu không tận mắt chứng kiến, có đánh chết họ cũng tuyệt đối không thể tin tất cả mọi chuyện.

Đuổi con ruồi đi, Quân Vô Tà xoay người trở về trong từ lâu, vung tay ném cho chủ quán một thỏi ngân lượng.

Chủ quán cuống quýt đón lấy, trán túa ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Đền cho ông.” Quân Vô Tà nói.

Chủ quán gật đầu lia lịa, không dám hé lời.

Thiếu niên có thiên phú tuyệt như thế, cho ông ta một trăm lá gan ông ta cũng không dám nói một câu, hơn nữa thiếu niên này ra tay hào phóng, thỏi ngân lượng này đủ để mua được năm cột đá cẩm thạch rồi.

“Tiểu Tà Tử, người ra tay như vậy có hơi ác đó.” Kiều Sở tiến đến bên cạnh Quân Vô Tà, những người vừa xung đột với các đệ tử của học viện Phong Hoa chính là hắn và đám người Hoa Dao.

“Hà tất phải nhiều lời?” Quân Vô Tà hơi nhướng mày.

Kiều Sở chỉ cười ngốc nghếch.

“Tiểu Tà, bên này là đồng bạn của cô à?” Một bóng dáng cao gầy đi ra từ trong đám người, Phạm Trác ôm Hắc Miêu và Be Be đại nhân mỉm cười đi tới, ánh mắt ôn hòa thiện chí nhìn sang đám người Kiêu Sở ở bên cạnh Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

“Vị này là?” Hoa Dao nhìn thấy Phạm Trác, thoáng nghi hoặc.

Phạm Trác cười nói: “Ta tên Phạm Trác, lần này đến cùng Tiểu Tà.”

Hoa Dao thoáng ngần ra, trên mặt đám người Kiêu Sở cũng hiện lên chút kinh ngạc. Trước đó họ đã nghe Phạm Cẩm nhắc đến đệ đệ nhà mình, bây giờ nhìn thấy Phạm Trác, nét mặt Kiêu Sở không khỏi toát lên vẻ thương xót.

Trên khuôn mặt ôn hòa của Phạm Trác xuất hiện chút kinh ngạc, không biết vì sao Kiêu Sở lại dùng ánh mắt đó nhìn hắn.

Luôn khiến hắn cảm thấy, hình như Kiêu Sở đang thương hại hắn.

“Thì ra người chính là Phạm Trác, huynh đệ à, người thật quá đáng thương rồi.” Kiêu Sở thờ dài một tiếng, vỗ vỗ vai Phạm Trác, ngữ khí đó quả thực không thể rõ ràng hơn.

Thì ra hắn ta chính là vị hôn phu của hắc quả phụ, thật sự quá thảm rồi!

Phạm Trác bị Kiêu Sở làm cho có phần không phản ứng lại được, chỉ tưởng Kiêu Sở đang thương xót cho sức khỏe của hắn, bèn cười nói: “Bây giờ đã khỏe hơn rất nhiều rồi, nhờ Tiểu Tà cả.”

Về thương xót trên mặt Kiêu Sở lại hoàn toàn không có dấu vết phai đi.

Phạm Trác hơi mông lung.

Phạm Cẩm đặt cho hội Quân Vô Tà mỗi người một phòng, sau khi sáu người tụ họp thì bèn tự đi xem phòng, rồi tất cả đều xông vào phòng của Quân Vô Tà.

May là căn phòng đủ lớn, nếu không thật sự không nhét được vào nhiều người đến vậy.

“Nào nào nào, lấy hết linh thạch ra đây.” Kiêu Sở ngồi bên cạnh bàn, vung tay rắc toàn bộ linh thạch trên người mình lên bàn, một đồng linh thạch màu sắc khác nhau, Phạm Trác nhìn mà hơi sửng sốt.

Trong những linh thạch đó, không thiếu những viên linh thạch thượng đẳng, những thứ này là bảo bối có tiền cũng không mua được.

Nhưng Kiêu Sở lại vung tay ném ra nhiều như thế, thật sự khiến Phạm Trác hơi kinh ngạc.

Mà chuyện khiến Phạm Trác kinh ngạc hơn vẫn chưa kết thúc, từ Kiêu Sở tiên phong, Hoa Dao, Phi Yên, Dung Nhã đều lấy linh thạch trên người mình ra, ngay cả Quân Vô Tà cũng lấy ra một phần, đặt ở trên bàn.

Nhìn chỗ linh thạch chất đông dần dần, mắt Phạm Trác hơi tròn tròn.

“Chỗ này... đều là thứ người săn được trong rừng Linh Vũ ư?” Phạm Trác ngạc nhiên nhìn hội Kiêu Sở.

“Một phần nhỏ thôi, phần lớn đều đóng góp cho Be Be đại nhân rồi.” Kiêu Sở cười nói, vẫn không quên nịnh nọt tặng thêm ánh mắt tán thưởng cho Be Be đại nhân đang nhòai người bên cạnh Quân Vô Tà.

Be Be đại nhân lập tức kiêu ngạo hất cằm, chiếc đuôi nhỏ như quả cầu lông sau người vui vẻ vẫy vẫy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 542: Trấn Thiền Lâm (5)

Be be đại nhân? Phạm Trác càng nghi hoặc hơn.

“Đội đã.” Sau khi lấy linh thạch ra, Quân Vô Tà chợt nói, dưới ánh mắt quan sát của hội Kiêu Sở, nàng vươn tay chọn một vài viên linh thạch cao cấp ra.

“Chỗ này, ta cần.”

Linh thạch cao cấp thường hiếm có, Quân Vô Tà không định lấy chúng đi đổi ngân lượng, chỗ linh thạch này cho dù cho mấy người họ chế tạo nhẫn giới linh hay cầm đi cho Thụy Lân quân đều là lựa chọn tốt hơn.

Với hành động này của Quân Vô Tà, không có bất cứ ai trong phòng phản đối, họ mặc Quân Vô Tà chọn linh thạch, thậm chí còn giúp chọn ra mấy viên đặt ở trước mặt Quân Vô Tà.

Ngay cả một câu hỏi rằng Quân Vô Tà dự định dùng những viên linh thạch này để làm gì cũng không có.

Quân Vô Tà lựa chọn mấy viên từ trong chỗ linh thạch cấp cao đó, giao từng viên cho hội Kiêu Sở.

Kiều Sở chớp chớp mắt, nhìn động tác của Quân Vô Tà, ngờ vực nói: “Tiểu Tà Tử, ngươi đang làm gì vậy?”

Chỗ này không phải thứ nặng cần sao? Sao lại trả lại cho họ?

“Nhẫn.” Quân Vô Tà nhìn chiếc nhẫn giới linh trên ngón tay Kiều Sở.

Bấy giờ Kiều Sở mới bừng tỉnh, tuy nhẫn giới linh là giới linh huyền hóa mà thành, nhưng có thể dùng phương pháp đặc biệt tiến hành chế tạo, mà công đoạn chủ yếu nhất trong đó chính là khảm linh thạch lên trên nhẫn, từ đó nâng cao thực lực của giới linh, phương pháp này đã lưu truyền từ rất lâu rồi.

Chế tạo lại nhẫn giới linh, ngoại trừ lựa chọn linh thạch còn cần người có tài nghệ tinh xảo chế tạo, thế thì mới có thể phát huy hiệu quả kép của giới linh và linh thạch đến mức tối đa.

Chế tạo nhẫn là do thương nhân đồ trang sức bình thường tiến hành chế tạo, nhưng dù vậy hiệu quả cũng vô cùng xuất sắc.

Lúc trước, không phải hội Kiều Sở chưa từng nghĩ đến điều này, nhưng khổ nỗi túi họ rỗng tuếch, trước khi nương nhờ kim chủ Quân Vô Tà này, ngay cả quần áo họ cũng không mua được, càng đừng nói đến chuyện đi làm nhẫn, linh thạch họ có thể nghĩ cách đi săn được, nhưng tiền phí chế tạo nhẫn lại rất cao, không phải mức mà họ có thể gánh nổi, cho nên toàn bộ những viên linh thạch họ lấy được lúc trước họ đều mang đi bán lấy tiền, căn bản chưa từng nghĩ đến việc lấy ra tự dùng.

Lần này họ cũng nghĩ như vậy, tư duy theo quán tính khiến họ bất giác bỏ quên nhu cầu của bản thân.

Nhưng không ngờ rằng, Quân Vô Tà lại nghĩ đến điểm này.

Khỏi cần nói, với tình hình không một xu dính túi của họ, tiền chế tạo nhẫn đương nhiên cũng do Quân Vô Tà chi.

“Hừm, thế chúng ta nhân thời gian này tìm người chế tạo nhẫn?” Kiều Sở cảm kích trong lòng, nhưng cũng cảm thấy họ đã quen thân thế rồi, nói đa tạ nữa thì cũng quá nặng lời.

Quân Vô Tà gật đầu.

Linh thạch cấp cao có thể cung cấp sức mạnh rất lớn, trên thị trường cung cũng không đủ cầu, việc không thể tìm được một viên linh thạch cấp lãnh chủ khiến nàng hơi tiếc nuối.

Sức mạnh to lớn của linh thạch cấp lãnh chủ đã không phải thứ mà linh thạch cấp cao có thể so bì được.

“Nếu chế tạo nhẫn thì có lẽ ta có thể giúp được.” Phạm Trác vẫn một mực không lên tiếng bất chợt cười nói.

“Hả? Tiểu Trác, ngươi có cách à?” Kiều Sở nhìn Phạm Trác với vẻ đầy chờ mong.

Phạm Trác cười ôn hòa, khẽ gật đầu.

“Nếu như mọi người tin tưởng ta thì giới linh của mọi người giao cho ta chế tạo, thế nào?”

Phạm Trác vừa dứt lời, hội Kiều Sở nhất thời trợn tròn mắt.

Không phải là hấn cầm đi cho người khác chế tạo, mà là định đích thân động tay hả?

“Tiểu Trác, ngươi biết chế tạo nhẫn ư?” Kiều Sở nuốt nước bọt, quan sát cơ thể yếu ớt của Phạm Trác từ trên xuống dưới.

Cánh tay cẳng chân nhỏ bé còi cọc thế này, vung được búa ấy hả?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 543: Trấn Thiên Lâm (6)

Phạm Trác cười nói: “Biết một chút.”

“Thế thì giao cho ngươi nhé.” Kiều Sở không nói hai lời, đặt viên linh thạch mình được chia đến trước mặt Phạm Trác.

Phạm Trác thoáng ngần ra, hấn vốn tưởng hội Kiều Sở sẽ hỏi han thêm một chút rồi mới yên tâm đưa đồ cho hấn, dẫu sao chế tạo nhẫn giới linh không phải chuyện nhỏ, nếu là kẻ có mưu đồ khác, trong lúc chế tạo bày bày chút trò thì có thể khiến giới linh bị thương nặng, nhưng Kiều Sở chỉ hỏi một câu đơn giản đã tin nhiệm hấn, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của Phạm Trác.

Sau đó hội Hoa Dao cũng giao linh thạch cho Phạm Trác, không chút do dự.

“Mọi người không sợ ta động tay động chân ư?” Phạm Trác ngược mắt nhìn hội Kiều Sở, đôi mắt sáng rõ.

“Ta tin tưởng ánh mắt của Tiểu Tà Tử.” Kiều Sở cười ha hả.

Tiểu nha đầu đó tinh tường như gi ấy, nếu không phải người mà nàng tin tưởng, nàng căn bản sẽ không dẫn tới.

Phạm Trác cười, ý cười đó đạt đến đáy mắt.

“Ta nhất định không phụ trọng trách, nhưng để chế tạo nhẫn giới linh ta còn cần một vài thứ, vừa khéo lần này có thể nhìn xem ở hội đấu giá có gì thích hợp hay không.” Phạm Trác cũng không định nói quá nhiều, làm ra được đồ thì mới là sự hồi báo tốt nhất.

Sau khi mấy người thương lượng quyết định xong bên rảnh rỗi hàn huyên, có Phạm Trác gia nhập, người hài hước như Kiều Sở lại bắt đầu lo chơi.

Nhưng mà hội Hoa Dao đều cho rằng, so sánh với Phạm Cẩm cương trực công chính, Phạm Trác cả ngày cười híp mắt này thuận mắt hơn một chút.

Trần Thiên Lâm chỉ có một phòng đấu giá, gọi là phòng đấu giá Thiên Lâm, cứ ba ngày tiến hành một lần, hôm nay họ vừa khéo đến đúng ngày, sau khi dùng cơm tối, sáu người bèn ra khỏi tửu lâu. So với ban ngày, trần Thiên Lâm buổi tối càng thêm náo nhiệt, ánh đèn chớp chớp, chiếu sáng màn đêm tối tăm, đèn lồng đủ màu treo cao, điểm xuyết lên phố lớn ngổ ngáo náo nhiệt này.

Trần Thiên Lâm buổi tối có thêm rất nhiều trò thú vị, người làm xiếc mã nghệ có, kẻ lên sân khấu hát hí khúc cũng có, ngay cả những người bán dạo hai bên đường cũng nhiều hơn ban ngày rất nhiều.

Cả con đường lớn bị mọi người chen chúc chật như nêm, số lượng đệ tử trong học viện Phong Hoa rất nhiều, hơn nữa các thế lực lớn đến trước các đệ tử cũng không ít, tuy đệ tử học viện Phong Hoa chưa từng thực sự xuất thế, nhưng bởi biển chữ vàng của học viện Phong Hoa mà đã đứng ở nơi xuất phát cao hơn các thiếu niên khác, không ít thế lực đều nhân lúc những đệ tử này chưa cứng cáp lôi kéo thêm, đợi đến khi họ học thành trở về sẽ có thêm một phần trợ lực.

Cũng bởi thế, trần Thiên Lâm lúc này luôn huyền não khác thường.

Sáu thiếu niên hòa vào trong dòng người, chẳng mấy chốc đã bị nhấn chìm.

Bởi vì dòng người chen chúc, Quân Vô Tà không đưa Be Be đại nhân ra ngoài mà để nó và Hắc Miêu ở lại trong phòng, để Hắc Miêu trông chừng không cho nó chạy loạn.

Dọc đường, ánh mắt Phạm Trác sắp không đủ dùng nữa rồi, cảnh tượng náo nhiệt thế này khiến cảm giác vui vẻ trong lòng hắn dần lan tràn. Nhờ có Kiều Sở cơ thể cường tráng, cả đường đi che chở Phạm Cẩm và Quân Vô Tà thì mới không khiến một nhóc con cơ thể yếu ớt, một nhóc con nhỏ bé bị dòng người phân tách.

Nhưng dù vậy, khi từ đường phố chật chội đi đến chỗ ít người qua lại hơn, quần áo của Phạm Trác vẫn hơi nhăn.

“Nơi này náo nhiệt thật đấy.” Phạm Trác cười híp mắt nói, không hề bận tâm đến cảm giác chen chúc khiến người ta nghẹt thở đó một chút nào.

“Người thích à?” Kiều Sở thờ hờn hờn nhìn Phạm Trác, trời mới biết thiếu chút nữa hắn bị chen cho rơi cả giày rồi.

“Không thích, nhưng lại thấy rất mới lạ.” Phạm Trác nói.

“Qua hai con đường nữa là đến phòng đấu giá Thiên Lâm rồi, lúc này chúng ta đến hẳn là có thể tham gia hơn nửa buổi đấu giá.” Phi Yên cầm bản đồ mình tự chế trong tay, đối chiếu địa hình rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 544: Hắc Thạch Thần Bí (1)

Bởi vì gần sát học viện Phong Hoa, nên phần lớn khách của buổi đấu giá ở Thiên Lâm này đều là đệ tử học viện Phong Hoa, có thể lọt vào mắt đám đệ tử học viện Phong Hoa thì ắt hẳn không phải những thứ bình thường, cho nên những thứ trong buổi đấu giá của Thiên Lâm đều là hàng quý, các thương nhân khắp nơi đổ xô về đây, mang về rất nhiều loại hàng thượng hạng.

Buổi đấu giá được bắt đầu vào lúc hoàng hôn, bây giờ sắc trời đã tối mịt, buổi đấu giá cũng đã đi được phân nửa thời gian.

Lúc bọn người Quân Vô Tà đến, cũng là lúc trên đài được mang ra một món hàng mới, bắt đầu một trận đấu giá quyết liệt.

Trong buổi đấu giá Thiên Lâm có sắp xếp các những gian thượng hạng nằm trên lầu hai, những căn phòng được thiết kế riêng cho những vị khách không thích bị làm phiền, chỉ cần giao ra ngân lượng nhất định là có thể đặt được một gian, sau khi Quân Vô Tà đưa tiền, sáu người bọn họ trực tiếp đi lên lầu hai.

Gian phòng không rộng lắm, ba mặt được vây kín, mặt còn lại hướng xuống đài đấu giá, được che chở bởi một rào chắn chạm khắc hình rồng.

Trong phòng đã được chuẩn bị bánh trà, sau khi sáu người ngồi xuống, liền nhìn về món đồ trên đài.

Những món hàng được đem ra đấu giá phần lớn là linh thạch, chất lượng của linh thạch từ cấp trung trở lên, linh thạch thấp cấp thấp hơn sẽ không có tư cách tham gia buổi đấu giá.

Quân Vô Tà lẳng lặng nhìn theo, nàng cũng chẳng mấy hứng thú với món hàng trên đài, mặc dù đã bán được ba bốn món nhưng cũng chẳng thấy hứng thú gì.

Đối với những chuyện tiêu tiền này, mấy người Sở Kiều, Hoa Dao càng không có hứng thú, chỉ có mỗi Phạm Trác nhìn rất say sưa, dường như có chút hứng thú với buổi đấu giá này.

Ngồi được nửa canh giờ, ngay lúc Quân Vô Tà cảm thấy cô cùng chán ngán, dưới lầu bất thành linh truyền đến tiếng thét kinh hãi.

Tiếng hét đó lập tức thu hút ánh mắt sáu người trong gian phòng!

Trên đài đấu giá, một hòn linh thạch cao hơn nửa người được mang lên, hòn đá rất công kênh, một màu đen kịt, bị mưa gió bào mòn một góc.

Loại đá không xác định lai lịch như vậy lại được đem lên đấu giá, quả thực khiến người ta cảm thấy hết sức kỳ lạ, người chủ trì buổi đấu giá cố gắng giữ vững nụ cười trên khuôn mặt, trong lòng thì lại lo lắng không yên.

Lấy một cục đá để bán đấu giá, thực sự khiến người khác khó tin mà.

Nhưng người nhờ họ bán đấu giá cục đá này lại là người quen của chủ buổi đấu giá này, người đó nhiều lần khẳng định đây là đồ tốt, lúc này mới miễn cưỡng nhận thứ này để đấu giá, bây giờ thì hay rồi, vừa mới đem đồ lên đã khiến mọi người nghi luận.

Những người ngồi dưới đài đều đưa đầu nhìn nghiêng ngó dọc đoán xem lai lịch của cục đá kia, đều đang chờ đợi người chủ trì buổi đấu giá giới thiệu qua về nó.

Sau đó, người trên đài biểu cảm vô cùng cứng nhắc nói: “Đây là hòn đá được tìm thấy ở Đoạn Thiên Nhai, bên trong ẩn chứa sức mạnh thần bí, chỉ là cục đá này rất cứng, cực kỳ khó bỏ, nếu như người nào có thể giải quyết được vấn đề nan giải này thì sẽ có thể đem vật này đi.”

Đoạn Thiên Nhai là một vách đá cheo leo sâu không thấy đáy, dưới vách đá sương mù dày đặc, chưa từng có ai xuống đó, cũng từng có người thử dùng dây thừng treo xuống dưới đáy vực, nhưng cho dù sử dụng dây thừng dài trăm mét cũng không chạm được đến đáy, sau cùng cũng không ai đi đến đó nữa.

Cũng từng có lời đồn, dưới đáy Đoạn Thiên Nhai bị con linh thú cấp lãnh chủ chiếm cứ, những người muốn xuống đáy vực hầu hết đều mất tích, phần lớn đều chết dưới tay con linh thú cấp lãnh chủ đó.

Một nơi thần bí như vậy còn lưu truyền lời đồn về con linh thú cấp lãnh chủ, khiến những ai muốn đi đến Đoạn Thiên Nhai đều từ bỏ ý niệm, rồi dần dà cũng chẳng còn ai thiết tha đến đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 545: Hắc Thạch Thần Bí (2)

Một nơi thần bí như vậy còn lưu truyền lời đồn về linh thú cấp lãnh chủ, khiến những ai muốn đi đến đó, đều phải từ bỏ ý nghĩ.

Một nơi như Đoạn Thiên Nhai, quả thực khiến người ta miên man bất định, nhưng mà...

Việc này không có nghĩa là những thứ đồ khoác trên mình danh hiệu Đoạn Thiên Nhai đều có thể đem đi gạt người.

Đối với những gì mà người chủ trì buổi đấu giá nói, dưới đài chẳng mấy ai tin.

Một hòn đá vô tích sự, hơn nữa chưa nói tới nó có phải được đem về từ Đoạn Thiên Nhai hay không, cho dù có phải thì với một cục đá khó cắt xẻ như thế này thì có tác dụng gì?

Những người thường xuyên tham gia buổi đấu giá ở Thiên Lâm đều biết, người tổ chức đấu giá này là người rất thông minh, giá cả của những món hàng được đấu giá ở đây đều cao hơn giá gốc, mà lần này, chủ trì buổi đấu giá còn dứt khoát nói rằng có thể mua lại cục đá này với giá thấp, theo như những gì họ biết thì đây quả thật là một kỳ tích.

Bọn họ có thể làm như vậy, chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất đây chỉ là một hòn đá thông thường, không đáng một văn tiền, chỉ cần nghĩ cách gì đó rồi tùy tiện đem đi đấu giá. Còn nguyên nhân thứ hai thì giống như những gì mà người chủ trì đã nói, hòn đá này rất cứng, người thường khó lòng phá hủy được, đừng nói tới bên trong nó ẩn chứa điều mờ ám gì.

Một hòn đá mà ngay cả người tổ chức còn không có cách để phá hủy, bọn họ có mua về, cũng chỉ làm đồ kê chân!

Không ai ngu đến mức mua hòn đá này về cả.

Buổi bán đấu giá vốn đang náo nhiệt rất nhanh đã yên tĩnh trở lại, ai nấy cũng đều không có hứng thú với hòn đá, ánh mắt cũng chẳng còn tập trung trên đài nữa, rõ ràng muốn người chủ trì nhanh chóng khiêng hòn đá này đi xuống, tránh làm lỡ thời gian bọn họ tranh giành mua những bảo vật khác.

Mà ngay sau khi đưa ra giá quy định của hòn đá này, không khí càng thêm phần yên tĩnh hơn.

Ba mươi vạn lượng.

Chỉ với danh hiệu Đoạn Thiên Nhai thì giá này không hẳn là quá đắt.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, đây chỉ là một hòn đá thôi.

Mức giá này đủ để mua được một viên linh thạch cấp cao, ai lại đi mua một hòn đá không có tác dụng này làm gì?

Người đàn ông đứng trên đài toát ra mồ hôi lạnh, đây cũng là lần đấu giá khó khăn nhất mà ông ta từng làm, nếu như không phải thân phận người nhờ bán đặc biệt thì ông ta thật sự đã kêu người khiêng xuống rồi.

Mà ngay hậu đài đấu giá, hai người đàn ông trung niên ánh mắt khẩn trương quan sát tình hình phía trước.

Một người đàn ông ăn mặc sang trọng thờ dài, vỗ vai người đàn ông bên cạnh nói: “Có thể giúp người ta đã giúp cả rồi, nhưng mà người cũng nhìn thấy rồi đó, hòn đá này quả thật không thể bán đi được.” Người đàn ông ăn mặc sang trọng chính là ông chủ buổi đấu giá này, còn người đứng bên cạnh, chính là chủ nhân của hòn đá này.

Trên mặt người đàn ông quần rất nhiều lớp vải, dưới lớp vải dày ẩn hiện những vết máu, hằn mờ to hai mắt, trong mắt hiện toàn những tơ máu, hai tay nắm chặt thành quyền, nắm tay được bao bởi băng vải, vì dùng sức quá độ nên khiến máu bắt đầu chảy ra.

“Đợi thêm nữa đi... đợi thêm nữa đi...” Giọng nói người đàn ông khàn khàn giống như bị lửa thiêu vậy, bờ môi khô khốc hơi bầm tím, ánh mắt thì chăm chú nhìn về phía đài đấu giá, đầy nết tràn đầy hy vọng, dưới sự hy vọng đó, cũng là sự tuyệt vọng với khủng hoảng vô tận.

“Ba mươi vạn lượng, mặc dù ta không thể gom đủ cho người, nhưng mười vạn lượng thì ta có, nếu như thật sự không thể bán được, người cứ cầm đi mà dùng, người cũng biết... ta không phải là chủ nhân thực sự của buổi đấu giá, chỉ có thể đưa cho người bấy nhiêu thôi...” Vốn là bạn cũ của người đàn ông vết thương chồng chất kia, người đàn ông ăn mặc sang trọng không đành lòng mà an ủi.

Nhưng người đó lại lắc đầu.

“Không có đủ ba mươi vạn lượng thì không được... không đủ... cần bán không đủ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 546: Hắc Thạch Thần Bí (2)

Người đàn ông ăn mặc sang trọng thờ dài: “Có chút ít còn hơn không có, lát người đi lấy là được rồi.”

Người đàn ông đó dứt khoát lắc đầu: “Mười vạn lượng làm sao đủ! Mười mạng người đó! Là huynh đệ cùng ta vào sinh ra tử! Ta làm sao có thể... làm sao có thể... nếu như không thể gom đủ số tiền đó, không cách nào giao cho người nhà bọn họ thì ở nơi Cửu Nguyên này, ta còn mặt mũi gì mà gặp mặt huynh đệ của ta nữa!”

Người đàn ông nói, kích động run rẩy, đầu đón trên người không giây phút nào không nhắc nhở hần, tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Mười một người họ xuống phía dưới Đoạn Thiên Nhai, mười một người... nhưng cuối cùng chỉ còn một người sống sót trở về, huynh đệ của hần đều bị chôn chôn ở nơi đáng sợ đó, ngay cả thi thể cũng không thể đem về. Nếu như không thể đảm bảo một cuộc sống an nhàn sung sướng cho người nhà bọn họ, thì hần quả thật không bằng chó heo!

Hắc thạch này nhuộm đầy máu tanh của mười một người bọn họ, dùng tính mạng mười người để đổi lấy.

Mười một người xuống dưới Đoạn Thiên Nhai, nhưng chỉ còn mình hần cùng với cục đá sớm đã được đưa lên trên núi kia sống sót trở về.

Người đàn ông cũng không còn nhớ rõ, bản thân mang hòn đá này trở về thế nào, chỉ còn nhớ trên đường đi đều bị nước mắt và máu bao trùm lấy.

Người đàn ông ăn mặc sang trọng bắt lực thờ dài một tiếng, chính ông ta là người đã phát hiện ra người đàn ông bên cạnh cả người đầy máu nằm ở trấn Thiên Lâm, ngày hôm đó còn tưởng người này sẽ chết, những vết thương thâm khốc trên người gần như muốn lấy mạng hần, kết quả người này lại kiên cường vượt qua cửa tử.

“Vậy thì đợi thêm chút đi.” Không còn cách nào khác, người đàn ông ăn mặc sang trọng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi cùng hần, nhưng mà trên danh nghĩa là người phụ trách buổi đấu giá ở Thiên Lâm này, ông ta cũng biết rất rõ, cho dù bên trong hòn đá này có ẩn chứa điều gì, nó cũng không thể nào bán đi được.

Đối với người thường mà nói, nó chỉ là một tảng đá bình thường thôi.

Trên buổi đấu giá vẫn là không khí yên tĩnh, không ai muốn để ý đến một khối đá rẻ không đáng tiền.

Ngay tại lầu hai, Kiều Sở lại hứng thú dõi dáo nhìn về tảng đá kia.

“Đúng là kỳ lạ thật, thiên hạ này vậy mà lại có người đem cục đá đi bán đấu giá, còn đòi bán ba mươi vạn lượng? Người này bị điên rồi sao?”

Cái gì mà Đoạn Thiên Nhai, hần mới không biết cái nơi quỷ quái đó, nhưng mà giá quy định của cục đá này lại cao ngang giữa học phí học viện Phong Hoa, quả thật khiến cho một kẻ sống quen trong cảnh nghèo khổ như Kiều Sở hoảng sợ đến muốn rút cằm.

“Cho dù là có bị điên hay không, dù sao cũng sẽ chẳng có ai điên như hần, không nhìn thấy những người phía dưới đều không thèm để ý đến cục đá đó sao?” Phi Yên nhún vai, đối với một người quan sát tỉ mỉ chi tiết như hần sớm đã để ý thấy những người phía dưới đợi tới mất hết kiên nhẫn rồi, ước chừng không cần bao lâu thì món hàng kỳ quái này sẽ nhanh chóng được khiêng xuống thôi.

“Ta chỉ là hiếu kỳ, một cục đá chẳng ra làm sao lại có người đủ tự tin đem nó đi bán đấu giá chứ.”

Kiều Sở sờ sờ bờ môi, bọn họ trước đó còn không ăn nổi cơm, một bụng lo cho dân chúng làm khổ!

“Ta lại không cảm thấy đó chỉ là một cục đá thông thường.” Phạm Trác vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Ánh mắt mọi người tập trung về phía hần.

“Thứ ở trên Đoạn Thiên Nhai tuyệt đối không phải là vật tầm thường, nếu như ta đoán không lầm thì đó là Hắc Ngọc Thạch, Hắc Ngọc Thạch có thể luyện ra Hắc Ngân, Hắc Ngân có thể dùng để luyện thành chiếc nhẫn giới linh, hiệu quả tốt hơn những thứ vàng bạc kim loại, chỉ là Hắc Ngọc Thạch cực kỳ cứng, khó cắt thành miếng, nhưng nếu dùng hoá dược để luyện thì được.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 547: Hắc Thạch Thần Bí (4)

Phạm Trác nghiêm túc nói, ánh mắt tập trung trên miếng Hắc Ngọc Thạch, đáy mắt trong suốt ẩn hiện vẻ khác thường.

“Hắc Ngân?” Lúc Dung Nhã nghe đến hai từ này, đột nhiên hí mắt nhìn sang Phạm Trác, ánh mắt mang theo tia dò xét.

Mà trong ánh mắt của đám người Kiều Sở cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc nhanh chóng biến mất.

“Một dạng kim loại vô cùng thích hợp để chế tạo nhẫn giới linh, cực kỳ hiếm có, một khối ngọc thạch Hắc Ngân vừa đen vừa to được luyện chế ra chẳng qua cũng chỉ to bằng trứng bồ câu.”

Phạm Trác lâm bẫm, dừng lại một chút, nhìn sang Quân Vô Tà.

“Tiểu Tà, vật kia thích hợp để cho các người luyện chế nhẫn giới linh, chỉ bằng đề ta lấy nó xuống.”

Linh thạch thì đã có rồi, nhưng kim loại thích hợp để chế tạo vẫn chưa chọn được.

“Không cần.” Quân Vô Tà nói: “Ta mua.”

Phạm Trác hơi sững sốt.

Quân Vô Tà quay đầu nhìn Phạm Trác: “Người mua không nổi.”

Lập tức trên mặt Phạm Trác đỏ ửng, lúng túng.

Hắn quên mất một điểm, hắn ta ít khi bước ra khỏi nhà, đối với giá hàng bên ngoài cũng không biết gì nhiều, trước khi đi Phạm Cẩm còn nhét cho hắn vài nghìn lượng, nhưng vài nghìn lượng này so với ba mươi nghìn lượng mà nói, căn bản chỉ là...

Mua không nổi!

Khuôn mặt tuấn tú của Phạm Trác đỏ ửng.

Kiểu Sở không để ý hình tượng mà cười, vung tay vỗ vào vai Phạm Trác.

“Tiểu Trác, đừng sợ, có đại gia nuôi chúng ta rồi! Tiểu Tà tiền nhiều vô kể!” Nói xong còn đặc biệt cố tình nhìn Quân Vô Tà trêu chọc.

Quân Vô Tà im lặng liếc nhìn hắn một cái.

“Nhị Kiều quả thật càng ngày càng không biết xấu hổ.” Phi Yên nhếch môi cười nhạt.

Kiểu Sở dừng dừng nói tiếp: “Người cần thẻ điện, tự mà đi mua đi.”

“...” Phi Yên im lặng.

Hoa Dao chỉ biết bất lực mà lắc đầu, được Quân Vô Tà “bao nuôi”, tính tình ngày càng chẳng ra làm sao.

Sau khi quyết định, Quân Vô Tà liên rung chuông lầu hai.

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên làm cho căn phòng đấu giá vốn dĩ còn phát ra những tiếng thì thầm bàn tán trong nháy mắt yên tĩnh hẳn đi, mọi người đều ngẩng đầu, nhìn về một gian phòng hạng sang ở lầu hai.

Tiếng chuông đồng vang lên chính là lời nhắc nhở vị khách lầu hai đang muốn ra giá mua vật phẩm.

Hậu đài, người đàn ông vốn đã rơi vào tuyệt vọng bất thành linh ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng chuông. Tại gian phòng hạng sang của lầu hai, một thiếu niên vóc người nhỏ nhắn, tướng mạo thanh tú, tay đang cầm chuông đứng bên hàng rào ngăn lại.

Chỉ thấy thiếu niên đó nói gì đó với người hầu, người hầu phòng đấu giá lập tức lên tiếng hô to: “Vị khách ở gian phòng số một ra giá ba mươi vạn lượng.”

Tiếng nói vang lên, lập tức khiến cho gian phòng đấu giá sôi nổi hẳn lên!

Cục đá này vô dụng như vậy mà cũng có người chịu bỏ ra ba mươi vạn lượng để mua nó! Người kia có bị điên không vậy?

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, đưa mắt về gian phòng vừa ra giá ở lầu hai.

Sau khi nhìn thấy thiếu niên tuổi tác còn trẻ, trong đầu liền nghĩ ra bốn chữ “Người ngọc của nhiều”, đúng là một tiểu quý vật mùi chưa sạch, chắc hẳn tên tiểu quý này nghe được ba chữ Đoạn Thiên Nhai, cho rằng thứ này là thứ gì đó ghê gớm lắm, bằng không sao lại chịu bỏ ra số tiền lớn như vậy.

Không ít người còn đang kinh ngạc, đều đang lên cười nhạo người bên trên, Quân Vô Tà trẻ người non dạ, bị phòng đấu giá cho qua.

Thật không dễ dàng gì mới có người ra giá, người đàn ông trên đài quả thật mừng đến rớt nước mắt, không chút do dự, giơ tay nhanh chóng gõ búa xuống ba lần, rất sợ Quân Vô Tà nuốt lời, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc làm ăn này bằng ba lần gõ búa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 548: Hắc Thạch Thần Bí (5)

Người của gian đấu giá Thiên Lâm cười ha ha rồi giờ khỏi Hắc Thạch kia lên, Quân Vô Tà trả tiền xong, chỉ còn chờ sau khi kết thúc đấu giá sẽ đi nhận đồ về.

Sau đó, gian đấu giá lại khôi phục trạng thái nào nhiệt lúc trước, châu báu to to nhỏ nhỏ từng đồ từng đồ được bày lên, lần lượt giành nhau mua liên tục.

Nhưng những đồ sau đó không thể khiến sáu người nhóm Quân Vô Tà có hứng thú, khí phách giải quyết dứt khoát như lúc nãy cũng tan hết, chờ xem "Đám thiếu niên ngọc ngách có nhiều tiền" vung tiền như rác rồi cứ như vậy mà gặp trở ngại.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, gian đấu giá kết thúc hoàn mỹ, tất cả vật đấu giá đều bán ra, không lưu lại thứ gì.

Mọi người giành được châu báu vừa lòng ra về.

Mà Quân Vô Tà vì giành "đồ lớn" nên đợi đến cuối cùng mới gặp người của gian đấu giá để lấy viên Hắc Thạch to lớn kia.

Cùng đi ra còn có một người trung niên mặc áo gấm.

"Chào các vị, ta là chủ của nơi đấu giá, tên là Hà Thường Nhạc, thấy vài vị tiểu huynh đệ lạ mặt, e rằng đây là lần đầu tiên đến nơi đấu giá của ta phải không?" Hà Thường Nhạc cười chào đón, ánh mắt mang theo ý cười, nhìn nhóm thiếu niên từ trên xuống dưới có dung mạo trường thành, khí chất lồi lạc này.

Quân Vô Tà gật đầu, hình như không hề có hứng thú nói chuyện với Hà Thường Nhạc.

Hà Thường Nhạc lại nói: "Nếu là khách mới, lần đầu tiên ra tay rộng rãi như vậy, làm ông chủ của nơi đấu giá này, ta nguyện tặng các vị một bảng thất lung của khách quý." Nói xong, Hà Thường Nhạc lấy từ trong tay áo ra một thẻ bài mạ vàng cỡ bàn tay, bảng thất lung kia còn khắc hai chữ Thiên Lâm.

"Có chiếc bảng thất lung này, lần sau các vị đến nơi đấu giá có thể trực tiếp vào gian thượng đẳng, không cần trả phí."

Quân Vô Tà nhìn Hà Thường Nhạc một cái, nâng tay tỏ ý với Kiều Sở, Kiều Sở lập tức nhận lấy thẻ bài kia.

Lần này hao phí ba mươi vạn khiến hấn đau lòng một phen, dù sao sau khi có thẻ bài này, họ đến gian thượng đẳng sẽ không cần trả tiền, đương nhiên hấn muốn nhận rồi.

Thấy Quân Vô Tà nhận lòng tốt của mình, Hà Thường Nhạc cười nói: "Thật không dám giấu, hôm nay tiểu công tử giành được viên Hắc Thạch kia xem như là đại ân với một người bạn của ta. Nếu tiểu công tử không chê, người bạn của ta muốn gặp người, chính miệng nói cảm ơn với người.

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, chưa kịp mở miệng Hoa Dao lại nói trước: "Nếu thành tâm, vậy gọi hấn đến đây đi."

Hà Thường Nhạc gật đầu rồi đi gọi người.

Hoa Dao lui ra phía sau từng bước, nói bên tai Quân Vô Tà: "Hắc Ngân không phải là đồ của Hạ Tam Giới, chỉ có Trung Tam Giới mới có, viên Hắc Ngọc kia vốn không nên xuất hiện ở trong này. Nếu viên Hắc Ngọc kia thật sự đến từ Đoạn Thiên Nhai, nơi đó nhất định có điểm đặc thù gì đó."

Vì sao đồ của Trung Tam Giới lại xuất hiện ở Hạ Tam Giới?

Quân Vô Tà suy nghĩ một chút đã hiểu được đại khái rồi.

Nhóm Hoa Dao đang nghi ngờ rằng viên Hắc Ngọc kia có liên quan với lăng tẩm của Tà đế hay không.

Về tư, Quân Vô Tà cũng không nhiều lời, chẳng qua...

Hoa Dao nói Hắc Ngân không phải đồ của Hạ Tam Giới, như vậy sao Phạm Trác lại biết?

Quân Vô Tà nhớ rõ, phát hiện ra Hắc Ngọc sớm nhất chính là Phạm Trác, mà chỉ đích danh Hắc Ngọc có thể tinh chế thành Hắc Ngân cũng là Phạm Trác. Vì sao Phạm Trác lại biết rõ Hắc Ngọc của Trung Tam Giới?

Quân Vô Tà khẽ nhủ mảy, trong lòng lại suy tư. Nàng âm thầm nhìn về phía Phạm Trác, phát hiện vẻ mặt hứng thú của Phạm Trác khi nhìn thấy viên Hắc Ngọc kia, không chú ý tới lúc đó Hoa Dao đang nói chuyện với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 549: Hắc Thạch Thần Bí (6)

Chỉ lát sau Hà Thường Nhạc đã trở lại, mà người đàn ông cùng đi với ông ta lại khiến nhóm Kiều Sở mở to hai mắt nhìn.

Dáng người của người đàn ông kia cao lớn cường tráng, toàn thân đều quấn đầy băng vải, dưới lớp quần áo vẫn khiến người ta thấy rõ ràng, hấn còn chưa tới gần mùi máu tươi nồng nặc đã khuếch tán trong không khí rồi. Toàn thân hấn chỉ để lộ tai mắt mũi miệng ra bên ngoài, ngay cả trên đầu cũng quấn một tầng lại một tầng băng vải, băng vải vốn trắng như tuyết đã bị nhiễm máu tươi hơi hơi đỏ lên.

Hấn chậm rãi đi tới, thân hình cao lớn làm người ta có cảm giác áp bức rất mạnh, khi đến trước mặt Quân Vô Tà, hấn thỉnh linh chạm hai tay lại thành quyền, trình trọng khom thất lung xuống.

"Tại hạ Mục Thiên Phàm! Đa tạ vị tiểu huynh đệ này đã hào hiệp ra tay." Giọng nói rõ ràng của Mục Thiên Phàm vang lên, gần như làm người ta quên đi thương thế trên toàn thân hấn.

Mọi chuyện trong ngày hôm nay, Mục Thiên Phàm đã khó mà nói nên lời, nếu gom không được ba mươi vạn lượng này, hấn sẽ không mặt mũi nào gặp các huynh đệ của mình dưới cừu tuyến, mà tình hình ở hội đấu giá hôm nay lại khiến hấn một lần lại thêm một lần tuyệt vọng.

Đang trong lúc hấn hoàn toàn tuyệt vọng, Quân Vô Tà đã mang hy vọng cho hấn.

Ba mươi vạn lượng này với hấn mà nói, thật sự rất quan trọng!

"Không cần đâu." Quân Vô Tà thản nhiên mở miệng, mùi máu tươi trên cơ thể người đàn ông làm nàng khẽ nhủ mảy, nàng dừng một chút rồi nói: "Người từng đến Đoạn Thiên Nhai?"

Mục Thiên Phàm nghĩ rằng Quân Vô Tà không tin viên Hắc Thạch này được lấy từ Đoạn Thiên Nhai về, hấn lập tức nói: "Đúng vậy, ta đã từng đi qua đó. Viên Hắc Thạch này là do ta và các huynh đệ của ta phát hiện được ở Nhai Đế."

"Nói cho ta biết về Đoạn Thiên Nhai, ta sẽ nhận lời cảm ơn của người." Quân Vô Tà nói.

Mục Thiên Phàm hơi sững sốt, thấy nhóm Quân Vô Tà đều là thiếu niên tuổi còn trẻ, cho rằng họ còn trẻ thì hết sức lỏng lẻo, có hứng thú với rất nhiều lời đồn đãi về Đoạn Thiên Nhai nên hẳn bằng lòng ngay.

Hà Thường Nhạc hỏi rõ ràng về tẩu lầu của nhóm Quân Vô Tà, sai người đưa viên Hắc Ngọc đến tẩu lầu trước, sau đó dành một gian thượng đẳng cho nhóm Quân Vô Tà, để họ có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, đồng thời dặn hạ nhân của nơi đầu giá Thiên Lâm đưa trà nước và điểm tâm, vô cùng chu đáo.

Tới gian thượng đẳng ngồi, Mục Thiên Phàm rõ ràng hơi bồn chồn, hẳn vừa qua ba mươi, ngày thường đều cùng các huynh đệ ngang tuổi uống rượu ăn thịt, bỗng nhiên phải ngồi nói chuyện với một nhóm thiếu niên lớn nhỏ chỉ bằng nửa tuổi hẳn, quả thật khiến hắn hơi xấu hổ.

Tuy nhìn nhóm Quân Vô Tà ăn mặc mộc mạc nhưng chất liệu quần áo lại là loại tốt nhất, mà mỗi gương mặt đều trắng nõn như ngọc, khí chất cách biệt, không giống thiếu niên của nhà bình thường. Mục Thiên Phàm lại càng khẩn trương hơn.

"Mục đại ca? Người dùng chút trà đi, rồi chậm rãi nói tí mĩ với chúng ta." Phi Yên nhận thấy Mục Thiên Phàm mất tự nhiên, cười híp mắt bưng một ly trà đưa cho Mục Thiên Phàm.

Mục Thiên Phàm chợt thấy một "thiếu nữ" đẹp dễ động lòng người, nói cười thân nhiên với mình, tay nhận lấy chén hơi run lên.

Hắn vội vàng uống xong, lúc này mới bình ổn lại tâm trạng, nhìn nhóm Quân Vô Tà mà nói: "Nửa tháng trước, ta đến Đoạn Thiên Nhai, đi cùng ta còn có một nhóm huynh đệ của ta. Thật không dám giấu, thực ra ngày thường ta và các huynh đệ dựa vào sự uy thác của người bên ngoài đi săn giết linh thú sống qua ngày. Đoạn Thiên Nhai hiểm trở mà vô cùng bí ẩn, tuy thế gian lưu truyền rất nhiều tin đồn về Đoạn Thiên Nhai, nhưng người chân chính biết nó ở đâu thì không có nhiều. Chúng ta vốn không có ý nghĩ gì về Đoạn Thiên Nhai, chỉ là ngẫu nhiên nhận được một ủy thác mới đến Đoạn Thiên Nhai trước."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 550: Hắc Thạch Thần Bí (7)

Nghĩ đến cuộc hành trình lúc đó, tim của Mục Thiên Phàm như bị dao cắt, những huynh đệ quen thuộc trước kia bây giờ đã vĩnh viễn rời xa hắn.

Mục Thiên Phàm và các huynh đệ của hắn luôn dựa vào sự uy thác của người bên ngoài mà sống qua ngày, thường ngày sẽ đi săn giết linh thú như thường lệ, thu hoạch linh thạch, cũng sẽ nhận ủy thác làm người hộ tống đội buôn, quen Hà Thường Nhạc cũng bởi vì lúc trước hắn có hộ tống một ít hàng hóa cho nơi đầu giá.

Cho đến một ngày, một người đàn ông tìm đến họ, yêu cầu họ đến Đoạn Thiên Nhai trước xem xét tình hình Nhai Đẽ, đồng thời cũng hứa hẹn, chỉ cần họ có thể thăm dò được tình hình ở bên dưới Đoạn Thiên Nhai, đồng thời vẽ ra một tấm bản đồ hoàn chỉnh sẽ trả thù lao rộng lượng hơn.

Thù lao cao đó cũng đủ cho họ ăn uống cả đời không lo.

Tuy cái tên Đoạn Thiên Nhai hiểm trở lưu truyền đã lâu, nhưng người thực sự đi qua lại cực ít, có rất nhiều người ngay cả Đoạn Thiên Nhai rốt cuộc ở nơi nào cũng không biết. Ngay cả khi biết Đoạn Thiên Nhai có thể có nhiều hiểm nguy, nhưng vì kiếm lời được như vậy, để người nhà không phải lo cơm áo gì, cuối cùng Mục Thiên Phàm và các huynh đệ của hắn vẫn quyết định nhận sự ủy thác này.

Người đó ra tay cũng khá rộng rãi, ngay từ đầu đã giao cho họ hai mươi vạn lượng tiền đặt cọc, cầm lấy tiền, nhóm Mục Thiên Phàm cũng có động lực, chuẩn bị xuất phát, đến Đoạn Thiên Nhai phía trước, người đó đưa cho họ một tấm bản đồ, miêu tả rõ ràng phía trên của Đoạn Thiên Nhai.

Dựa vào bản đồ kia, đoàn người của họ đi nửa tháng mới tới Đoạn Thiên Nhai.

Đoạn Thiên Nhai nằm bên trong những ngọn núi, vách núi còn vây cao hơn, muốn tới gần vách đá thì phải vượt qua tầng tầng rừng rậm, mà trong rừng lại có không ít linh thú. Dựa vào kinh nghiệm của nhóm Mục Thiên Phàm, họ thoát khỏi nguy hiểm tứ phía ở trong rừng, khi họ tới Đoạn Thiên Nhai mới hiểu được, vì sao vách núi này lại được gọi là Đoạn Thiên Nhai.

Một bên của Đoạn Thiên Nhai kia giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt ra, chỗ vách núi có một mảng sương mù trắng xóa, mây mù bao quanh nhìn một cái giống như là ngẫu nhiên được cắt từ một biển mây ra, nhìn một cái lại không tới đâu.

Lúc đầu, nhóm Mục Thiên Phàm cũng bị mọi thứ trước mắt làm rung động, nhưng rất nhanh họ đã nhớ ra nhiệm vụ tới đây, họ chuẩn bị xích sắt dài vài trăm thước, thậm chí còn mang theo xiềng xích có thể tăng thêm chiều dài giữa đường, chuẩn bị mọi thứ vô cùng đầy đủ.

Nhưng đi theo vách núi xuống, họ đã mất mấy ngày, trong lúc đó, họ treo dây thừng để nghỉ ngơi, ăn cơm.

Cho đến khi xuống đến vách núi, ai nấy đều đã sức cùng lực kiệt, ngồi ở Nhai Đẽ rất lâu không thể nhúc nhích.

"Dưới Đoạn Thiên Nhai kia rốt cuộc có hình dạng ra sao?" Kiều Sở càng nghe càng hỏi hớp.

Đôi mắt của Mục Thiên Phàm rũ xuống, gất gao nhìn chăm chăm hai tay đang để trên bàn của mình, một chút máu tươi ngấm vào băng vải, một tia máu tươi kia vô cùng gai mắt.

"Không biết..."

"Gi cơ?" Kiều Sở hơi sững sốt.

Giọng nói của Mục Thiên Nhai lại tràn ngập tuyệt vọng và sợ hãi: "Dưới vách núi kia khắp nơi đều là sương mù, chúng ta hoàn toàn không nhìn rõ tình hình của Nhai Đẽ, vượt quá phạm vi hai thước, tất cả đồ đạc đều bị sương mù hủy diệt hết, dưới tình hình đó, chúng ta vốn không thể vẽ ra toàn bộ tình hình của Nhai Đẽ, hơn nữa, khi chúng ta tiến tới phía trước lại phát hiện dưới chân chúng ta có đầm lầy sâu không thấy đáy..."

Đầm lầy ẩn trong sương mù rất dễ khiến mọi người không chú ý, đợi đến lúc họ giảm thêm một bước xuống mới ý thức được nguy hiểm đã đến gần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 551: Hắc Thạch Thần Bí (8)

Trong đội ngũ của Mục Thiên Phàm có một người trực tiếp bị đầm lầy nuốt xuống, ngay cả thi thể cũng không nhìn thấy, im hơi lặng tiếng mà chết.

Ngoài đầm lầy ra, trong sương mù còn ẩn nấp những quái vật đáng sợ, cả tiểu đội đều bị quái vật trong sương mù tấn công, chết hơn nửa. Đáng sợ hơn chính là, trong sương mù kia còn ẩn giấu kịch độc mạnh, lúc đầu không ai trong số họ chú ý tới, nhưng đến khi chỉ còn lại mấy người chạy ra khỏi sương mù, thương thế trên thân thể không ngừng thối rữa, sau khi lực phủ ngũ tạng cũng đã bị chất độc ăn mòn họ mới ý thức được, Nhai Đẻ này đáng sợ thế nào.

Đưa tay ra không thấy năm ngón tay trong sương mù, chất độc, đầm lầy, quái vật, bất cứ lúc nào, bất cứ khi nào đều có thể lấy mạng họ.

Cuối cùng Mục Thiên Phàm cũng hiểu được, vì sao những người biết vị trí của Đoạn Thiên Nhai lại muốn xin họ xuống Nhai Đẻ thăm dò con đường phía trước, chỉ sợ những người đó sớm đã biết dưới Nhai Đẻ này đáng sợ thế nào mới đưa cho nhiều tiền như vậy, để họ đi bán mạng.

Nhưng mọi thứ đều đã muộn, ngoài Mục Thiên Phàm ra, một đội mười một người đã chết mười người, ngoài viên Hắc Ngọc không thể cắt ra kia, họ không lấy được gì.

Không thể về ra tám bàn đồ đầy đủ, cũng không thể nhận được phần còn lại trên tay người ủy thác. Sau khi Mục Thiên Phàm trở về, hắn từng tìm thấy người ủy thác này, nhưng những người đó biết được kết quả đội của Mục Thiên Phàm gần như bị diệt hết nên không có hứng thú nói chuyện với Mục Thiên Phàm nữa, họ chỉ hỏi qua loa nhóm Mục Thiên Phàm gặp phải điều gì ở Đoạn Thiên Nhai, rồi đuổi hắn ra ngoài.

Tất cả huynh đệ đều đã chết, mà hắn lại chỉ có thể ôm lấy một viên đá vỡ sống trong sợ hãi. Để an ủi người nhà của các huynh đệ, Mục Thiên Phàm bắt đắc dĩ mới đưa viên Hắc Ngọc kia cho Hà Thường Nhạc, sau đó đem ra đấu giá trong gian đấu giá Thiên Lâm.

Sau khi Mục Thiên Phàm nói xong mọi thứ, hắn đầu cúi thấp xuống, nắm tay nắm chặt đã có máu tươi.

Mọi thứ dưới Đoạn Thiên Nhai đều ấn tượng thật sâu trong đáy lòng hắn, lời kêu rên của các huynh đệ trước khi chết vang lên trong giấc mơ của hắn, khiến hắn bị bóng đè làm phiền.

"Nơi đó không phải nơi tốt đẹp gì, các ngươi nghe một chút thôi, coi như là nghe chuyện xưa đi." Sau khi Mục Thiên Phàm trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn đầy tuyệt vọng và bi ai.

Nếu họ không tham lam khoản thù lao kia, nếu họ vẫn thành thành thật thật nhận vài nhiệm vụ đơn giản, các huynh đệ của hắn sẽ không vì vậy mà chết, mà hắn cũng sẽ không trở thành loại không người thân không bạn bè.

Thương thế trên người Mục Thiên Phàm bây giờ đã vô cùng nghiêm trọng, trở về đã được một thời gian nhưng miệng vết thương của hắn lại không ngừng thối rữa, băng vải vốn không dùng để bảo vệ miệng vết thương, mà là không hi vọng bộ dáng bây giờ của hắn dọa đến người khác mà thôi.

Trong thân thể hắn tràn đầy chất độc của Đoạn Thiên Nhai, hắn biết, mình đã sống không được lâu nữa, hắn chỉ hi vọng trước khi hắn chết có thể chăm sóc người nhà của các huynh đệ đã chết.

Quân Vô Tà lặng lẽ nghe Mục Thiên Phàm nói xong, trên mặt không có cảm xúc gì.

Mà vẻ mặt của nhóm Kiều Sở lại có vẻ vô cùng nghiêm trọng.

"Dọa các ngươi rồi sao? Ha ha... Thực ra không có gì, chỉ cần không đến chỗ kia là được rồi." Mục Thiên Phàm nghĩ rằng nhóm thiếu niên này nghe xong mọi thứ mình trải qua thì bị dọa rồi, vội vàng sửa lại giọng điệu, giả vờ thoải mái mở lời.

"Trong khoảng thời gian này, ngươi sẽ ở lại thị trấn Thiên Lâm sao?" Quân Vô Tà bỗng nhiên mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 552: Hắc Thạch Thần Bí (9)

Mục Thiên Phàm hơi sững sốt, do dự gật đầu.

"Chúng ta vốn là người của thị trấn Thiên Lâm, đương nhiên ta phải ở đây, nếu sắp tới các ngươi muốn tìm ta, có thể đến ngôi nhà cuối cùng của phố Bắc tìm ta, chẳng qua..." Mục Thiên Phàm nhìn cả người mình quần băng vải, cười khổ nói: "Nếu còn muốn nghe những gì, các ngươi phải nhanh lên, thân thể này của ta sợ là không được lâu nữa đâu."

"Thương thế của ngươi rất nghiêm trọng sao?" Nghe ra ý nói của Mục Thiên Phàm, Hoa Dao nhíu mày hỏi.

Mục Thiên Phàm gật đầu: "Có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích rồi." Huynh đệ đi cùng hắn có hai người bị trúng độc, sau vài canh giờ thì không còn thở nữa, Mục Thiên Phàm có thể chống đỡ được đến bây giờ, ngay cả hắn cũng vô cùng bất ngờ.

"Có thể để ta xem sao không?" Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Mục Thiên Phàm sững sốt một chút, xoắn xuýt nhìn Quân Vô Tà: "Hơi dọa người đó, ngươi thật sự muốn xem à?"

Hắn thực sự sợ thương thế của mình dọa thiếu niên còn nhỏ này.

Quân Vô Tà gạt đầu.

Mục Thiên Phàm thờ dài, chậm rãi tháo băng vải trên tay trái của hắn ra.

Băng vải nối liền với da thịt bị lột ra, mang theo màu đỏ tươi, da thịt được giấu đã lâu lại để lộ ra không khí lần nữa.

Chỉ liếc mắt một cái, những người khác trong phòng đã hít vào một ngụm khí lạnh.

Cả tay của Mục Thiên Phàm giống như bị dầu nóng đổ vào, trên dưới không có chỗ thịt nào ổn, trên thớ thịt đỏ tươi mang theo mùi màu trắng, thoát nhìn cực kỳ giống một thớ thịt đang hư thối, đầu ngón tay của ngón út đã bị ăn mòn hơn nữa, lộ ra một khúc xương trắng với ít thịt đỏ.

Mùi máu tươi xen lẫn mùi hôi thối tỏa ra đậm hơn trong gian thượng đẳng.

Về mặt của nhóm Kiều Sở đều mơ hồ hơi trắng bệch.

Trong lòng Mục Thiên Phàm đau xót, vội vàng muốn quấn băng vải lại, nhưng một cánh tay nhỏ bé trắng mịn lại ấn băng vải trên bàn của hắn rơi xuống.

Quân Vô Tà hơi hít mắt lại, nhìn bàn tay không ngừng thối rữa của Mục Thiên Phàm, tình hình trên tay của hắn và vài độc được nàng từng pha chế hơi giống nhau, chẳng qua nhìn mức độ kia, tốc độ thối rữa rất chậm, mà cũng không thể làm da thịt sống lại.

Hoàn toàn không hề để ý đến bàn tay thối rữa kia khiến người ta buồn nôn thế nào, ngược lại, Quân Vô Tà lại đứng lên, tỉ mỉ quan sát tình hình bàn tay của Mục Thiên Phàm.

Mục Thiên Phàm bị hành động của Quân Vô Tà làm hoảng sợ, thiếu niên nhỏ tuổi nhất này sao lại không hề sợ hãi chút nào? Chẳng những không lùi lại, ngược lại còn đến gần xem xét. Có trời mới biết, chính hắn nhìn da thịt mình thối rữa cũng ghê tởm muốn nôn ra.

Nhưng thiếu niên đó, sắc mặt vẫn như cũ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Mục Thiên Phàm vừa muốn nói gì đó, Kiều Sở ngồi đối diện hắn bỗng nhiên lại làm một động tác dừng lên tiếng, xong rồi còn lộ ra vẻ tươi cười thân thiện mà nghiêm nghị với Mục Thiên Phàm.

Mục Thiên Phàm không biết Quân Vô Tà muốn làm gì, nhưng một người mang cái chết cũng không do dự điều gì, nếu Quân Vô Tà không sợ, muốn xem, hắn có thể cho nàng xem thoải mái.

Một lúc lâu sau, Quân Vô Tà mới về chỗ ngồi, ánh mắt nàng quanh quẩn nhìn về phía Mục Thiên Phàm, nói: "Ta muốn lấy chút thịt."

Lời của Quân Vô Tà vừa nói ra, đừng nói đến Mục Thiên Phàm, ngay cả vẻ mặt của Kiều Sở và Phi Yên cũng hiện lên vẻ kinh sợ.

Lấy chút thịt?

Thịt gì?

Không phải nàng muốn lấy một miếng thịt từ trên tay Mục Thiên Phàm đó chứ?

Mục Thiên Phàm mở to hai mắt nhìn, nghi ngờ có phải mình nghe lầm không.

"Người... muốn thịt của ta?" Mặc dù đã xem nhẹ sống chết, Mục Thiên Phàm vẫn bị câu nói lạ thường của Quân Vô Tà làm hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 553: Hắc Thạch Thần Bí (10)

Thế nhưng Quân Vô Tà không hề cảm thấy lời nói của bản thân có chỗ nào mất trí, vô cùng bình tĩnh gạt đầu.

“Một chút.”

Mục Thiên Phàm đắm chiêu một hồi lâu, thật sự là không thể hiểu nổi, thiếu niên này nhìn bề ngoài thì có vẻ nhỏ bé yếu ớt là thế vậy mà khí phách lại vô cùng gan dạ. Nhìn vào cánh tay thối rữa kia của hắn ta nàng không sợ thì thôi, lại vẫn còn muốn tiếp tục sao...

Nàng không cảm thấy buồn nôn sao?

“Cho người tiền.” Quân Vô Tà lại thêm một câu.

Mục Thiên Phàm khoát tay lia lịa, nói: “Không cần không cần, ta cũng không sống được lâu, nếu như người... thật sự muốn...” Mục Thiên Phàm cắn răng, từ bên hông lấy ra một con dao găm, dù sao hắn cũng sắp chết, vết thương trên người này đã hành hạ hắn ăn không ngon ngủ không yên, một nhát dao này với hắn mà nói đã không còn cảm giác đau đớn gì nữa rồi. Quân Vô Tà mua Hắc Ngọc Thạch đã là ân đức quá lớn với hắn rồi, sao hắn có thể lại lấy tiền của nàng nữa chứ.

Nói xong, Mục Thiên Phàm đưa dao lên chuẩn bị đâm xuống thì bỗng nhiên Quân Vô Tà giơ tay ra ngăn hắn lại.

Mục Thiên Phàm vẻ mặt khó hiểu nhìn Quân Vô Tà.

“Đề ta.” Quân Vô Tà khẽ nói.

Mục Thiên Phàm vô cùng sửng sốt, toàn thân cứng nhắc đưa dao găm đang cầm trong tay cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà thuận thực đón lấy dao găm, phảng phất đầu đó khung cảnh của một ca phẫu thuật thường thấy ở kiếp trước.

Nhìn tư thế cầm dao kỳ lạ của Quân Vô Tà, Mộc Thiên Phàm cũng chẳng biết phải nói gì.

Quân Vô Tà cẩn thận kiểm tra một hồi vết thương của Mộc Thiên Phàm, ngay khi Mộc Thiên Phàm cho rằng nàng không dám xuống tay thì trong nháy mắt, Quân Vô Tà đã nhanh chóng giơ tay chém xuống, từ một bên tay của Mộc Thiên Phàm, một khối thịt đã thối rữa to bằng ngón tay bị chém đứt rơi xuống.

Một đao lưu loát kia, Mộc Thiên Phàm phải đến một lát sau mới cảm nhận được cơn đau kéo đến.

Một đao chém đứt khối thịt, Quân Vô Tà thậm chí không buồn chớp mắt lấy một cái, trực tiếp đặt con dao nằm ngang sau đó một tay chém đứt khối thịt nát kia, một tay lôi ra một cái chai rỗng rồi bỏ khối thịt nát vào trong đó.

“...” Mộc Thiên Phàm không biết phải hình dung thiếu niên trước mắt như thế nào nữa.

Chém khối thịt thối rữa ấy đã đủ khiếp sợ, đằng này nàng còn thu nó vào nữa!

Lẽ nào muốn giữ nó lại làm kỷ niệm sao?

Thu xong cái chai đựng khối thịt nát, Quân Vô Tà lại từ trong ngực móc ra một bình thuốc khác to bằng bàn tay rồi đặt nó ở trước mặt Mộc Thiên Phàm.

“Mỗi ngày ba lần, mỗi lần một viên, dùng nước ấm.” Dặn dò cũng hết sức ngắn gọn.

Mộc Thiên Phàm hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể chăm chú nhìn Quân Vô Tà, rồi lại nhìn bình thuốc kia.

Sớm đã biết rõ Quân Vô Tà là người vô cùng kiêu ngạo, Kiều Sở hắng giọng một cái, có ý tốt mà giải thích giúp Mộc Thiên Phàm vẫn đang ngây ngẩn cả người: “Thuốc này rất tốt cho vết thương của ngươi đó, cứ làm đúng theo những gì hắn vừa dặn là được.”

Mộc Thiên Phàm lúc này mới hoàn hồn lại, vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu, thứ thuốc này dùng trên người ta chỉ tổ lãng phí mà thôi, ngươi có thể mua cho ta Hắc Thạch kia là ta đã cảm kích lắm rồi!”

Đứt lời liền đem bình thuốc trả lại cho Quân Vô Tà.

Nhưng Quân Vô Tà chỉ liếc nhìn bình thuốc, giơ tay lên lắc lắc chiếc chuông đồng đặt ngay trong phòng, người hầu đứng sẵn ở bên ngoài lập tức bước vào.

“Nước ấm.” Quân Vô Tà nói.

Người hầu nghe xong liền hiểu ý của Quân Vô Tà, nhanh như chớp chạy đi lấy một ấm nước nóng, sau đó liền lui ra khỏi phòng.

“Nhị Kiều.”

“Có!”

“Mở miệng hắn ra.”

“...”

Mộc Thiên Phàm như bị dọa cho kinh sợ, Kiều Sở cũng hơi bất ngờ nhưng chỉ một lát sau, hắn lập tức lao về phía Mộc Thiên Phàm một phát mở miệng của hắn ra, Phi Yên đứng bên cạnh nhanh chóng lấy ra một viên thuốc trong bình thuốc kia bỏ vào miệng của Mộc Thiên Phàm, tiếp theo, Dung Nhã cầm bình nước ấm lên đổ vào miệng hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 554: Đoạn Thiên Nhai (1)

Ứng ực... Ứng ực...

Mộc Thiên Phàm bị đám thiếu niên đứng trước mặt ép uống thứ thuốc không rõ nguồn gốc kia, miễn cưỡng nuốt vào.

Nhìn thuốc hòa lẫn trong nước ấm đi vào bụng, lúc này Kiều Sở mới buông tay ra.

Mộc Thiên Phàm suýt chút nữa thì bị nước làm cho chết sặc, cau mày nhìn đám thiếu niên thô bạo kia. Hắn vừa định mở miệng thì bỗng cảm thấy cơ thể mình được một luồng khí mát bao bọc, toàn thân vừa rồi còn nóng hừng hực nhờ có luồng khí này mà trong nháy mắt trở nên nhẹ nhõm hẳn lên. Cảm giác như cơn đau khiến người ta sắp phát điên kia đang dần dần biến mất.

Hắn bắt ngờ mở to hai mắt nhìn về phía Quân Vô Tà.

“Thuốc này...”

“Chỉ có thể giảm bớt.” Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng, lúc này nàng vẫn chưa thể phán đoán chính xác rốt cuộc thứ độc trong người Mộc Thiên Phàm là loại độc gì, phải đợi sau khi nàng thí nghiệm xong mới có thể điều chế ra thuốc giải thực sự.

Ánh mắt Mộc Thiên Phàm không khỏi sùng sốt, cuối cùng hắn đã hiểu tại sao Quân Vô Tà phải lấy khối thịt của hắn rồi, thiếu niên nhỏ bé này hóa ra không phải vì muốn giữ lại làm kỷ niệm mà là muốn chuẩn bị thuốc giải cho hắn!

Mộc Thiên Phàm đột nhiên đứng lên, hơi cúi người sau đó chấp hai tay hướng về phía Quân Vô Tà, nói: “Đại ân bất ngôn tạ (*)! Nếu chút mệnh tàn này có thể giữ lại được, sau này

cái mạng nhỏ của ta cũng sẽ là mạng của công tử người!”

Quân Vô Tà không trả lời, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Mộc Thiên Phàm.

Mộc Thiên Phàm cảm kích một hồi lâu, tuy vậy cũng đến lúc đám người Quân Vô Tà phải đi rồi, bọn họ còn có rất nhiều việc phải làm.

Hắc Ngọc Thạch đã bị đem về tâu lâu, sau khi bọn Quân Vô Tà trở về liền đi dò hỏi chủ hiệu buôn xem có nơi nào làm nghề ngүй (***) không, sau khi tìm hiểu địa chỉ Phạm Trác liền mướn một chiếc xe ngựa phi thẳng đến đó vì muốn có thể mau chóng điều chế ra Hắc Ngọc Thạch. Tuy nhiên để đề phòng thân thể Phạm Trác không tốt, Dung Nhã đành phải đi theo hẳn.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Quân Vô Tà, Kiều Sở, Phi Yên cùng với Hoa Dao đang ngồi bàn bạc với nhau.

“Những lời tên Mộc Thiên Phàm kia nói, Hoa ca, huynh có ý kiến gì không?” Phi Yên ngồi bên cạnh bàn, nhớ lại những ngày vui vẻ vừa qua, thần sắc trên mặt hẳn bỗng trở nên nghiêm túc.

Hoa Dao khẽ cau mày nói: “Ta nghĩ là lăng tẩm Tà đế đang ở phía dưới Đoạn Thiên Nhai.”

“Cụ thể thế nào?” Quân Vô Tà nổi lên hứng thú.

“Trong tay chúng ta có tấm bản đồ, Tiều Tà Tử chắc người cũng biết, đó là thứ chúng ta lấy được từ Khuynh Vân Tông. Khoảng thời gian này chúng ta ở phân bộ học viện Phong Hoa, một mặt là tìm kiếm vị trí của tấm bản đồ thứ hai, một mặt là nghiên cứu về tình hình trên tấm bản đồ kia.

Trong khoảng thời gian này, Phi Yên đã đi tìm bản đồ ở những chỗ mà chúng ta biết, từng cái một, nhưng lại không thể tìm thấy bất cứ điểm tương đồng nào. Nếu quan sát kỹ tấm bản đồ kia thì thấy đúng là địa hình vô cùng bằng phẳng, không hề có bất cứ một dãy núi cao chót vót nào.

Lúc đầu chúng ta cũng cho rằng nó là ở một vùng đồng bằng nào đó, nhưng sau khi nghe những gì Mộc Thiên Phàm nói, ta nghĩ nếu theo dấu hiệu ghi trên tấm bản đồ này, căn bản chính là địa thế ở phía dưới Đoạn Thiên Nhai.” Hoa Dao khẽ nheo mắt lại.

Lăng tẩm Tà đế đang ở Hạ Tam Giới, điều này bọn họ biết rất rõ, mà trước khi bọn họ nhận được tấm bản đồ cũng đã chuẩn bị rất kỹ. Phi Yên đã đến rất nhiều nơi, tận dụng năng lực của mình để vẽ lại tất cả những nơi hẳn từng đi qua, chính là nhằm mục đích sau khi tập hợp đầy đủ bản đồ có thể tìm được lăng tẩm Tà đế trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng tấm bản đồ thứ nhất kia lại không trùng khớp với bất kỳ địa điểm nào mà Phi Yên đã vẽ, bọn họ vốn tưởng rằng là do tấm bản đồ vẫn chưa hoàn chỉnh, hoặc có thể do những vị trí được đánh dấu trên bản đồ bọn họ vẫn chưa đi hết.

Nhưng lại chưa từng nghĩ tới, khả năng đó chỉ là một vách núi ở ngay phía dưới tấm bản đồ.

Dựa theo những gì Mộc Thiên Phàm nói, bên dưới Đoạn Thiên Nhai diện tích vô cùng lớn, lại còn sương mù dày đặc, căn bản không thể tìm thấy. Và lại theo như những gì mang từ đáy vực về, chỉ ở Trung Tam Giới mới có Hắc Ngọc Thạch mà thôi.

***

(*) Đại ân bất ngôn tạ: ý chỉ ân tình của người khác với mình quá lớn, không lời nào diễn tả hết sự biết ơn, nên chỉ khắc ghi trong lòng không nói ra.

(**) Ngүй là phương pháp gia công cơ khí cắt gọt bằng tay, dùng sức người, với dụng cụ là dụng cụ ngүй và vật liệu gia công không được gia nhiệt (nung nóng).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 555: Đoạn Thiên Nhai (2)

Những dấu hiệu này đã cho bọn họ thấy rằng, khả năng lăng tẩm Tà đế đang ở dưới phía Đoạn Thiên Nhai là rất lớn, mà những bản đồ được vẽ bởi các thành viên bị sát hại của mười hai điện cũng hoàn toàn có khả năng đang ở dưới vách núi này.

Bằng không, với khả năng của mười hai điện, nếu lăng tẩm Tà đế đang ở ngay đây thì sao có thể cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được.

Nhưng nếu là tổ chức trùng điệp và sương mù dày đặc bao trùm, vậy thì nhất định phải có bản đồ chính xác mới có thể tìm được vị trí thực sự.

“Mộc Thiên Phàm nói, thời gian trước đây có người tìm được bọn họ, nhờ bọn họ đi dò xét tình hình dưới Đoạn Thiên Nhai. Điều đó có nghĩa là trong tay những người đó rất có thể đang nắm giữ bản đồ, vậy thì là những người trong mười hai điện hay là thù hạ của những người trong mười hai điện?

Hoặc cũng có thể người nhờ Mộc Thiên Phàm kia chính là người đang nắm giữ bản đồ trong học viện Phong Hoa?” Phi Yên xoa xoa cằm, hàng mi nhú chặt tựa như đang suy nghĩ sâu xa.

“Chắc là mười hai điện ở chỗ này bồi dưỡng thế lực.” Quân Vô Tà khẳng định chắc nịch nói.

“Vì sao?” Phi Yên không khỏi sững sờ.

Quân Vô Tà nói: “Mười hai điện trăm phương ngàn kế muốn gom đủ bản đồ, như vậy bọn họ chắc hẳn phải biết lăng tẩm đang ở dưới đó, cũng biết tình hình dưới Đoạn Thiên Nhai tới tệt như thế nào, sẽ không ngu xuẩn đến mức tìm đến đám người Mộc Thiên Phàm đi điều tra phương hướng cụ thể.

Nếu ta đoán không nhầm, mười hai điện thực chất cũng không hề biết dưới Đoạn Thiên Nhai có lăng tẩm Tà đế hay không, bọn họ chỉ là suy đoán như vậy cho nên mới chậm chạp không có hành động gì cả.

Lần này, chắc hẳn người trong một điện căn cứ theo mệnh mới điều tra được ở Đoạn Thiên Nhai, ra lệnh cho các thế lực liên hệ với bọn họ, nhưng lại ra lệnh giả, vì không muốn bản thân đi trước cho nên mới phải tìm Mộc Thiên Phàm để bọn họ đi dò đường.”

Quân Vô Tà ngừng một chút rồi nói tiếp: “Theo như những gì Mộc Thiên Phàm nói, người nờo hần biết Đoạn Thiên Nhai nguy hiểm như thế nào, cho nên tạm thời sẽ không có hành động gì đâu.”

Đoạn Thiên Nhai chỉ là suy đoán của mười hai điện, bọn họ cũng không thể chắc chắn liệu có phải là nơi đó thật không, cho nên mới không dám dồn tất cả thể lực vào chỗ nguy hiểm như vậy.

Lại nghĩ, trước đây, có lẽ cũng có người trong mười hai điện từng đi qua Đoạn Thiên Nhai, kết quả chỉ sợ không thể tốt hơn đám người Mộc Thiên Nhai. Những lời đồn đại về Đoạn Thiên Nhai, mười phần thì đến tám chín phần là do người của mười hai điện lan truyền ra. Bọn họ chính là muốn để cho những người không biết chân tướng kia trước mắt đến Đoạn Thiên Nhai thám hiểm, sau đó cung cấp cho bọn họ càng nhiều manh mối.

“Vậy chúng ta có nên đến Đoạn Thiên Nhai xem thử không?” Kiều Sở có chút hơi phấn khích, nếu như lăng tẩm Tà đế thực sự ở dưới Đoạn Thiên Nhai, cho dù có phải ở dưới đó tám năm mười năm, bọn họ cũng phải tìm ra lăng tẩm Tà đế cho bằng được!

Hoa Dao nói ngay: “Người nghĩ mọi việc đơn giản quá rồi đấy, nếu có thể tìm được lăng tẩm Tà đế ở dưới Đoạn Thiên Nhai dễ dàng như thế thì mười hai điện đã không gấp gáp như vậy. Hơn nữa Mộc Thiên Phàm cũng nói, mười mấy người bọn họ xuống phía dưới Đoạn Thiên Nhai, sau đó ở lại đấy vực hai ngày, đi tiếp chẳng qua cũng chỉ khoảng trăm mét, vậy mà mười một người bọn họ giờ chỉ còn lại mỗi mình hần thì có thể tưởng tượng được ở dưới Đoạn Thiên Nhai nguy hiểm đến mức nào. Cho nên nếu không có bản đồ hoàn chỉnh thì đến đó sớm muộn cũng sẽ phải đón nhận kết cục thập tử nhất sinh như bọn họ thôi.”

Hần không phải là không muốn đi, mà là đang lo lắng nhiều hơn.

Nếu bọn họ chết ở dưới Đoạn Thiên Nhai rồi, sẽ không ai có thể báo thù cho cha mẹ của bọn họ nữa.

Kiều Sở bình tĩnh lại, hần biết Hoa Dao nói không hề sai.

Quân Vô Tà nhéo Be Be đại nhân đang ở dưới chân, đôi mắt rừ xuống nói: “Có thể đi, không nhất định phải tìm được lăng tẩm Tà đế, trước mắt cứ tìm hiểu tình hình ở dưới Đoạn Thiên Nhai là được.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 556: Đoạn Thiên Nhai (3)

“Có thể ư... Nhưng chúng ta không biết Đoạn Thiên Nhai ở đâu.” Kiều Sở nắm tóc bắt lực nói.

Hoa Dao đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn về phía Quân Vô Tà, mở miệng nói: “Người sở dĩ cứu tên Mộc Thiên Phàm kia, chính là vì chiêu thức đó phải không?”

Quân Vô Tà gật đầu.

Kiều Sở nghe xong có chút mơ hồ, cũng may Hoa Dao có ý tốt mà giải thích cặn kẽ cho hần: “Tiểu Tà Tử bằng lòng ra tay cứu Mộc Thiên Phàm là bởi vì chỉ có Mộc Thiên Phàm mới biết Đoạn Thiên Nhai ở đâu, và lại hần cũng đã xuống tới đáy vực, chỉ ít là biết rõ về Đoạn Thiên Nhai hơn người ngoài. Nếu có thể đưa hần theo, như vậy việc chúng ta đến được Đoạn Thiên Nhai sẽ không gặp bất cứ khó khăn gì cả. Cứ làm như Tiểu Tà Tử vừa nói, chúng ta trước mắt không cần vội vàng đi tìm lăng tẩm Tà đế mà cứ xuống xem thử xem nơi đó có phải là mục tiêu hay không đã, như vậy là ổn rồi.”

Kiều Sở lúc này mới ngộ ra, ánh mắt tràn đầy kính phục nhìn về phía Quân Vô Tà.

“Tiểu Tà Tử, người thật thông minh, những thứ đó mà cũng nghĩ ra được!” Ban đầu hần còn cứ tưởng Quân Vô Tà thấy Mộc Thiên Phàm quá mức thê thảm nên mới có ý tốt giúp hần, không ngờ tiểu nha đầu này đã có suy tính trong đầu trước cả rồi.

Quân Vô Tà khẽ nheo mắt, không thèm đáp lại.

“Thực tình... Ta vẫn còn một chuyện muốn nói với các người.” Khuôn mặt Hoa Dao đột nhiên lộ vẻ chán chừ, do dự.

Nụ cười trên mặt Kiều Sở cũng nhạt dần, nghiêm túc nói: “Chuyện Hoa ca định nói, là về Tiểu Trác phải không?”

Hoa Dao gật đầu.

“Tại sao Phạm Trác lại biết Hắc Ngọc Thạch và Hắc Ngân, điều này ta cảm thấy rất đáng nghi. Ta cũng không muốn nghi ngờ hần, chỉ là hần biết những điều này khiến ta cảm thấy rất kỳ lạ.”

Bọn Hoa Dao đã sống ở Hạ Tam Giới một thời gian rất dài, cho nên cũng biết người ở Hạ Tam Giới biết cái gì và không biết cái gì.

Sự hiểu biết của Phạm Trác rõ ràng đã vượt khỏi phạm vi mà Hạ Tam Giới nên biết.

Tuy thời gian bọn họ sống chung với nhau không phải là dài, thậm chí đám người Hoa Dao còn cảm thấy Phạm Trác rất khá, chỉ là điểm này khiến bọn họ nghĩ mãi không ra.

“À, hần là con trai của viện trưởng học viện Phong Hoa, có phải người tiếp xúc với người của mười hai điện chính là viện trưởng? Cho nên Phạm Trác mới từ đó biết được một số chuyện chẳng?” Kiều Sở thực sự không muốn nghĩ xấu về Phạm Trác, hần cảm thấy Phạm Trác rất vừa mắt, còn chế tạo cho bọn họ giới linh hình nhân mang đi khắp nơi, vì thế tự nhiên hoài nghi hần là một việc rất không hợp lý.

“Cũng có thể.” Hoa Dao gật đầu, nếu quả thực là vậy, việc Phạm Trác biết được Hắc Ngọc Thạch và Hắc Ngân cũng không có gì là lạ.

Trước đây người tiếp xúc với điện Viêm Ma và Khuynh Vân Tông chính là Kha Tăng Cúc, lúc đó chẳng phải trên người ông ta cũng có khối độc ở Trung Tam Giới hay sao?

“Nếu thực sự là trên người cha Phạm Trác, vậy đến lúc đó sau khi chúng ta lấy được rồi thì nên khách khí một chút.” Lúc Kiều Sở nói những lời này, đôi mắt không tự chủ được mà

nhìn về phía Quân Vô Tà.

Hắn vẫn nhớ rất rõ, lúc đó Quân Vô Tà làm ra chuyện hung tàn như thế nào đối với Khuynh Vân Tông.

Về mặt Quân Vô Tà giống như người không có chuyện gì, vẫn bình thản đến lạ lùng.

“Vậy thì trước khi mọi việc được làm rõ thì đừng ai nói gì với Tiểu Trác cả.” Kiều Sở hắng giọng một cái, đồng bọn tốt như vậy, nếu để Phạm Trác biết được mục đích tới học viện Phong Hoa của bọn họ chính là vì muốn lấy trộm bản đồ trong tay cha hắn thì mọi chuyện sẽ vô cùng phiền toái.

Hoa Dao gật đầu đồng ý, Phi Yên cũng tỏ vẻ tán thành.

Rõ ràng, từ trước đến nay bọn họ vẫn coi Phạm Trác là người thể trạng tuy yếu ớt, bệnh tật đầy mình nhưng lại vô cùng lương thiện.

Chỉ là...

Quân Vô Tà lạnh lùng nhếch môi.

Thực sự là quá ngây thơ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 557: Đoạn Thiên Nhai (4)

Bọn họ đã lên kế hoạch, trước mắt chuẩn bị chế tạo nhãn giới linh cho tốt, sau đó sắp xếp thời gian đến Đoạn Thiên Nhai xem xét tình hình.

Mà tiền đề cho tất cả những việc này chính là trước hết phải điều trị thân thể và gân cốt của Mộc Thiên Phàm cho tốt đã.

Mà trách nhiệm to lớn này, một lần nữa đè nặng trên vai Quân Vô Tà.

Muốn tôi luyện một khối Hắc Ngọc Thạch lớn như vậy thành Hắc Ngang, cần một khoảng thời gian rất dài, Phạm Trác và Dung Nhã thương lượng với người thợ rèn về giá cả một hồi lâu, sau khi để hết đồ đạc ở đó liền rời đi.

Dù sao người bình thường cũng không biết được những thứ kia, bọn họ cũng không cần lo lắng bị người ta nhòm ngó.

Sau khi quay về từ lâu, bọn họ ai nấy đều vô cùng bận rộn, cho nên không có ai nhắc đến vụ Đoạn Thiên Nhai nữa.

Quân Vô Tà nhân lúc trời tối liền ra ngoài một chuyến, tìm kiếm khắp nơi những thứ có thể phù hợp cho việc điều chế thuốc, đáng tiếc ở học viện Phong Hoa căn bản không có người luyện đan, cho nên ở trấn Thiên Lâm mấy thứ này cũng không được chào đón, người bán cũng không có nhiều.

Quân Vô Tà khó khăn lắm mới tìm thấy một cái lò luyện đan loại nhỏ hết sức đơn giản ở trong một cửa tiệm. Lò luyện đan này chỉ lớn bằng bàn tay, được làm bằng đồng nguyên chất, công nghệ vô cùng thô ráp chỉ có thể sử dụng tạm thời.

Sau khi đến tiệm thuốc chuẩn bị thêm một ít dược liệu, Quân Vô Tà ngay lập tức quay lại từ lâu, bắt đầu nghiên cứu độc tố trong máu và thịt của Mộc Thiên Phàm.

Suốt cả đêm, nàng không hề ngừng lại nghỉ ngơi lấy một chút, sáng sớm lúc Hoa Dao gõ cửa phòng nàng thì nhìn thấy trong tay Quân Vô Tà đang cầm vài lọ thuốc đứng ở trước cửa, Quân Vô Tà chỉ liếc hắn một cái rồi tiếp tục công việc của mình.

“Nhị Kiều bảo ta đến hỏi người xem khi nào có thể đến phòng đấu giá.” Hoa Dao tựa hồ rất có hứng thú với những việc Quân Vô Tà đang làm, bởi hắn hầu như không có cơ hội chứng kiến Quân Vô Tà điều chế dược phẩm. Ở cái tuổi này, nàng chẳng những am hiểu y thuật mà còn rất thành thạo về luyện đan, điều này làm hắn vô cùng tò mò.

“Hôm nay.” Quân Vô Tà nhàn nhạt mở miệng.

Dứt lời, nàng để những thứ đang cầm trên tay xuống, lấy một ít đan dược cùng linh thạch trong túi Càn Khôn ra, vừa chỉ vừa giải thích cho Hoa Dao công dụng của từng loại đan dược, sau đó đóng gói lại cẩn thận đưa cho hắn.

“Bán hết những thứ này đi.” Quân Vô Tà bình thản nói.

Nếu chỉ bán linh thạch e là không đủ để chống đỡ kinh phí cho nàng. Quân Vô Tà định sau khi trở lại học viện Phong Hoa sẽ nghĩ cách chế tạo ra cả một bộ luyện đan, ở trấn Thiên Lâm không có chỗ chuyên bán, chỉ có thể tự điều chế, cho nên với giá này coi như có thể đem lại một khoản.

Cộng thêm dược liệu nữa, chi phí này cũng không phải là nhỏ.

Hoa Dao về mặt kinh ngạc nhìn Quân Vô Tà gói lại đóng dược liệu kia, sau khi nghe nàng giải thích xong, hắn sững sờ hồi lâu vẫn đứng chôn chân tại chỗ chưa thể rời đi được.

“Người... thật sự muốn bán tất cả chỗ này sao?” Theo hắn, những dược liệu này đều rất tốt, mặc dù nó không thể so được với những dược liệu mà Quân Vô Tà bán ở học viện Phong Hoa lúc trước, nhưng dù sao vẫn là những thứ dược liệu tốt hiếm thấy.

Nhiều đan dược như vậy mà Quân Vô Tà không thèm chớp mắt lấy một cái, nàng thực sự muốn đem bán tất cả sao?

“Phải, tạm thời chỉ có từng này.” Quân Vô Tà gật đầu, số lượng đan dược nàng dự trữ trong tay cũng không nhiều, và lại những đan dược tốt nàng cũng không có ý định bán cho người ngoài, chỉ bằng giữ lại chờ cơ hội kiếm lời.

Ở học viện Phong Hoa, Hoa Dao chính là một khoản, cho nên nàng định nhân lúc đang ở trong học viện tùy tiện luyện chế một chút đan dược đem bán ở phòng đấu giá, mà lần này chính là một cơ hội tốt.

Nếu như có hiệu quả, nàng sẽ có thể bắt đầu tiến hành kế hoạch.

Ở thế giới này không có khái niệm tiền ít hay nhiều, thế nên Quân Vô Tà mới thần nhiên như thế.

Thấy Quân Vô Tà đứng đưng như không, trong lòng Hoa Dao càng không thể ung dung nổi, nếu như không phải hẳn biết những đan dược này đều là những thứ nàng có thể tự luyện chế ra được thì hẳn thực sự chỉ muốn giữ tất cả chỗ đan dược này lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 558: Đoạn Thiên Nhai (5)

“Người đi một mình, nhớ cài trang cho kỹ.” Quân Vô Tà không quên dặn một tiếng.

Hôm qua lúc ở phòng đấu giá Thiên Lâm, Hà Thường Nhạc đã quen biết mấy người bạn họ, nếu bạn họ lại lấy dung mạo lúc đầu để đến đó, chỉ e tin đồn về bạn họ chẳng mấy chốc sẽ bị truyền ra ngoài.

Do vậy để tránh phiền phức, Quân Vô Tà vẫn phải dặn dò cẩn thận.

“Được.” Hoa Dao sờ mặt, trong đầu ngẫm nghĩ xem lần này nên thay đổi thành bộ dạng gì cho phù hợp đây.

Sau khi chuẩn bị xong, Hoa Dao nhanh chóng cài trang thành một người khác, đến phòng đấu giá trong bộ dạng một người đàn ông trung niên, còn lại những thứ khác giao phó lại cho Hà Thường Nhạc.

Đến khi hẳn quay lại thì đã là bữa trưa, tất cả mọi người đều vô cùng ấn ý đến phòng Quân Vô Tà ngồi đợi ăn cơm.

“Hoa ca, thành công rồi chứ?” Kiều Sở vừa nhìn thấy Hoa Dao vội cười ha ha đi tới.

Phạm Trác cũng sờ nhìn ông chú trung niên xa lạ đang đứng trước mặt, vậy mà bên tai lại truyền đến tiếng Kiều Sở vừa gọi là “Hoa ca”.

Hoa Dao cũng không có ý tránh Phạm Trác, giờ tay lên trước mặt phẩy một cái, xương cốt trên mặt lập tức thay đổi, trong nháy mắt liền trở về hình dáng thiếu niên thanh tú tuấn lãng ban đầu.

Phạm Trác mở to hai mắt, khóe môi giật giật, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Hoa Dao.

“Tiểu Trác, cứ bình tĩnh, kỹ thuật dịch dung này Hoa ca đã quá thành thạo rồi.” Phi Yên vỗ vỗ bả vai Phạm Trác, khuôn mặt hiện lên vẻ “quá đổi bình thường”.

“Luyện cốt tặc...” Trong miệng Phạm Trác đột nhiên thốt ra ba chữ này.

Trong chớp mắt, ngoại trừ Quân Vô Tà, sắc mặt những người đang ở trong phòng đều đột ngột thay đổi.

Luyện cốt tặc là đại chủng tộc ở Trung Tam Giới, có thể tự điều khiển xương cốt trong cơ thể mình, mà ba chữ này cũng chỉ có người ở Trung Tam Giới mới biết được.

Phạm Trác biết Hắc Ngọc Thạch và Hắc Ngân bọn họ còn có thể coi như là hẳn nghe được từ những người trong mười hai điện nói với cha hắn, nhưng thậm chí luyện cốt tặc của Hoa Dao vừa rồi mà hẳn cũng nhận ra được! Bởi lẽ số lượng luyện cốt tặc vô cùng ít ỏi, dù là ở Trung Tam Giới cũng hiếm khi gặp được. Mà dù cho người trong mười hai điện có biết thì họ tuyệt đối cũng sẽ không nói với người ngoài.

Thế thì Phạm Trác từ đâu mà biết được?

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn trên người Phạm Trác, Phạm Trác chậm rãi thu hồi ánh mắt lại, hẳn hơi cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn như bị bóng ma bao trùm, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, ngay vào lúc mọi người đều đang cảm thấy hết sức khó hiểu thì đột nhiên Phạm Trác đưa tay lên che mặt, từ trong miệng phát ra tiếng cười khiến người khác rợn tóc gáy.

“Ra vậy... Bảo sao lúc ta nhắc đến Hắc Ngọc Thạch và Hắc Ngân, các người lại có phản ứng như thế... Bảo sao các người tự nhiên lại có hứng thú với Đoạn Thiên Nhai như vậy...” Phạm Trác không ngừng cười, hai vai hẳn bởi vì bật cười mà không ngừng run rẩy.

Bỗng nhiên hắn ngừng đầu, nụ cười trên mặt cũng biến mất, cặp mắt trong suốt kia giờ đã bị thay thế bởi một tia nhìn đáng sợ tràn đầy nguy hiểm, ánh mắt hắn đảo qua đám người Kiều Sở, nụ cười nhợt nhạt trên khóe môi.

“Các người là thế lực của một điện?”

Đám người Kiều Sở không khỏi sửng sốt, những lời Phạm Trác vừa nói khiến bọn họ nảy sinh ra suy nghĩ...

Hắn biết Trung Tam Giới, giờ còn biết cả mười hai điện!

“Tiểu Trác, người sao có thể...” Nhìn sắc mặt biến đổi không ngừng của Phạm Trác, Kiều Sở cả người chấn động, nhất thời không kịp phản ứng.

Thiếu niên khuôn mặt và nụ cười ấm áp là thế không ngờ lại có thể phát ra tia nhìn sắc bén như vậy.

Ánh mắt Phạm Trác trở nên tối sầm, nhìn biểu cảm kinh hãi của đám người Kiều Sở, sắc mặt hắn đột nhiên lại thay đổi, khôi phục nụ cười ấm áp như lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 559: Đoạn Thiên Nhai (6)

Phạm Trác ánh mắt trĩu xuống, nhìn biểu cảm trên gương mặt đám người Kiều Sở, đột nhiên sắc mặt hắn lại thay đổi, lại một lần nữa khôi phục nụ cười âm áp.

“Xin lỗi, dọa được các ngươi rồi.” Phạm Trác áy náy nhìn mọi người.

Kiều Sở khóe miệng cứng ngắc, thực sự không biết nên phản ứng gì.

Hoa Dao lại nhủ mày nhìn Phạm Trác, hắn vốn không muốn nhắc đến, nhưng phản ứng của Phạm Trác lại khác hoàn toàn với suy nghĩ của hắn, nếu chỉ là nghe nói tin đồn của Trung Tam Giới, vậy thì vừa rồi vì sao hắn lại phản ứng mạnh đến vậy? Hơn nữa nếu hắn nhìn không lầm, hồi nãy ánh mắt Phạm Trác lấp lánh, rõ ràng là đang sà sát ý và hận ý.

Hắn hận mười hai điện?

Vì sao?

Hoa Dao cuối cùng cũng nói: “Ngươi là người của Trung Tam Giới.”

Phạm Trác không chút giấu giếm gắt gào đầu, hắn nhìn đám người Hoa Hạo cười nói: “Mọi người cũng như vậy, không phải sao? Hoa ca, Nhị Kiều, Yên Nhi, Tiểu Nhã... còn có Tiểu Tà? Không... Tiểu Tà chắc không phải, bởi vì Tiểu Tà không phản ứng chút nào với lời nói của ta.”

Phạm Trác sờ sờ cằm, trên mặt mang một nụ cười vui vẻ.

“Ngươi đoán không sai.” Hoa Dao gật đầu nói.

“Ngươi và mười hai điện có thù oán?” Hoa Dao có chút kỳ quái, thái độ thù địch vừa rồi, tại sao trong nháy mắt lại biến mất không một dấu vết, đáy mắt hắn nổi lên hận ý cũng không ít hơn bọn họ, thế nhưng tại sao hắn lại phản tán nhanh như vậy?

“Không đội trời chung.” Phạm Trác nụ cười nơi khóe miệng càng sâu, nhưng nụ cười ấy lại chưa tới đáy mắt.

“Vì sao?” Hoa Dao nói.

“Không giống với các ngươi sao?” Phạm Trác cười nói.

Hoa Dao hơi sững sờ.

Phạm Trác lại nói tiếp: “Ta vốn tưởng rằng, các ngươi là người của mười hai điện, nhưng vừa rồi ta rõ ràng để lộ rõ sát ý như vậy, mọi người lại vẫn không có phản ứng quá mạnh, ngoại trừ kinh ngạc ra cũng không nảy sinh bất kỳ sát ý nào đối với ta. Trong tình huống biết rõ ta có sát ý với mười hai điện, mọi người lại không hề có ý định động thủ, cái này chỉ có thể nói rõ, mọi người không phải thành viên của mười hai điện, hơn nữa ta cũng không tin, trong mười hai điện còn có thể có những người lương thiện như thế.”

Sát ý ngay lúc đầu chẳng qua chỉ là một kiểu thăm dò, mà kết quả lại làm cho Phạm Trác thở phào một hơi.

Cũng may, bọn họ không phải là kẻ thù.

“Ngươi nói giống như chúng ta, rốt cuộc là ý gì.” Một suy đoán vừa hiện lên trong đầu Hoa Dao, làm cho hắn có chút căng thẳng, nhưng cũng có chút mong đợi.

Phạm Trác cười khẽ một tiếng nói: “Năm đó, vì để tìm lăng tẩm của Tà đế, mười hai điện phái ra vô số cao thủ, trong đó chỉ có mấy người tìm được địa điểm thực sự, mà mấy người kia lần lượt đến từ các điện khác nhau. Bọn họ vì kiểm chế lẫn nhau, vẽ bản đồ ở trên lưng nhau, đem về báo cáo kết quả. Nhưng không ngờ, cuối cùng điều phải hứng lấy thực sự là lực lượng phản bội chính mình, từng người một chết không toàn thây, đến người nhà cũng bị liên lụy...”

Phạm Trác cười mỉm mắt mang một tia u ám, ánh mắt đảo qua từng khuôn mặt từ Hoa Dao, Kiều Sở, Phi Yên và Dung Nhã. “Lúc đầu nhiều người bị giết, đã có một người âm thầm lên vào, cứu trẻ con của mấy nhà trong đó, một đứa trẻ trong đó chính là người của tộc luyện cốt. Nếu như ta đoán không lầm, mấy người các ngươi chắc chính là những đứa trẻ được cứu đi đó phải không?”

Phạm Trác nói một hồi, làm cho đám người Hoa Hạo giật bắn cả mình, bọn họ kinh ngạc nhìn Phạm Trác, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ và kinh ngạc.

“Vậy ngươi... lại là ai?” Biết được quá khứ của Trung Tam Giới, biết được kế hoạch đánh cắp lăng tẩm Tà đế của mười hai điện, Phạm Trác rốt cuộc là ai!

Phạm Trác mỉm cười.

“Ta chẳng qua chỉ là cô nhi bị ném bỏ trên Đoạn Thiên Nhai mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 560: Đoạn Thiên Nhai (7)

Năm đó, người của mười hai điện được phái ra vô cùng nhiều, trong đó cũng không thiếu người thông minh, tuy họ nguyện trung thành với điện của mình, nhưng cũng giữ lại một phần lý trí, cha mẹ của Phạm Trác chính là một ví dụ trong đó. Họ tìm đến lăng tẩm của Tà đế muốn một bước so với người thân của nhóm Hoa Dao, nhưng cũng bị ép giao hẹn cùng những người đến trước một bước đó, họ khắc bản đồ ở sau người, quay trở về Trung Tam Giới.

Mà bản thân cha của Phạm Trác lại mơ hồ nhận ra điều gì rồi, ông không hề đưa Phạm Trác và vợ của mình về cùng, mà tạm thời thu xếp cho họ ở vùng lân cận Đoạn Thiên Nhai.

Nhưng sau khi trở lại Trung Tam Giới, chờ đợi ông lại là một con ác mộng.

Ông không còn cơ hội trở về gặp vợ con của mình, ông và cả gia tộc của mình đều bị mang danh khinh nhờn Tà đế, lãng trí xử tử.

Mà một điện kia của ông cũng tra ra tin tức vợ con ông đang lưu lạc bên ngoài, khó tránh tin tức bị lộ, bên phái người đến Hạ Tam Giới giết người, mẹ của Phạm Trác chết trước mắt hắn, mà chính hắn cũng bị người của mười hai điện đánh đến trọng thương, ném vào trong rừng để lang sói, hồ báo cắn nuốt cơ thể hắn.

May mắn thay đúng lúc Phạm Khải chạy tới, mới cứu hắn toàn thân bị trọng thương trở về.

Cha mẹ của Phạm Trác có ơn với Phạm Khải, Phạm Khải biết ơn báo đáp, nuôi Phạm Trác lớn lên. Nhưng sau khi cơ thể Phạm Trác bị thương nặng, tình hình sau đó, để bảo đảm sự an toàn của Phạm Trác, thậm chí Phạm Khải phải nói với bên ngoài rằng, đứa con ruột của mình là con nuôi, rồi nói Phạm Trác mới là đứa con thực sự của mình, dốc lòng chăm sóc hắn.

Chính là không để cho kẻ nào có thể ức hiếp Phạm Cẩm với thân phận con nuôi.

Nhưng vết thương khi còn bé của Phạm Trác lại khiến hắn phải chịu sự đau khổ trong thời gian dài, trước khi gặp được Quân Vô Tà, hắn vốn tưởng rằng mình không thể sống tiếp được nữa, mặc dù trong lòng hận mười hai điện như thế nào, nhưng cũng biết mình đã không còn sức mà xoay chuyển trời đất nữa.

Ngay cả tính mạng cũng không bảo đảm được, dựa vào cái gì mà hắn có thể đấu với mười hai điện?

Mãi cho đến khi Quân Vô Tà xuất hiện, hoàn toàn thay đổi cả đời của hắn!

Phạm Trác nói cho nhóm Quân Vô Tà biết mọi thứ về mình, chân thành như vậy, quả thực khiến nhóm Kiều Sờ vô cùng giật mình.

Phạm Trác nói không sai, nhờ có Yến Bất Quy họ mới còn hy vọng để sống tiếp. Yến Bất Quy giấu họ ở học viện Phượng Thê, thành công tránh được sự đuổi giết của mười hai điện, nhưng Phạm Trác lại không có vận mệnh tốt như vậy.

Hắn không chỉ tận mắt nhìn mẹ mình chết thảm dưới tay của mười hai điện, ngay đến chính hắn cũng bị mười hai điện đánh cho trọng thương, gân cốt hoàn toàn bị thương, trở thành một người tàn tật.

Nhóm Kiều Sờ đều tự nhận thức được thù hận huyết hải thâm cừu sâu đậm thế nào, đương nhiên hiểu vì sao Phạm Trác lại thăm dò như vậy.

"Chỉ là bây giờ mọi việc đã khác rồi, ta thấy dường như các người dự định đến lăng tẩm của Tà đế, vì sao vậy?" Về mặt của Phạm Trác bình tĩnh, khỏe miệng còn vương ý cười, giống như mọi việc trong miệng hắn đều là câu chuyện xảy ra với người khác.

Nhưng nhóm Kiều Sờ cũng không quên, một khắc trước đó thù hận trong đáy mắt của Phạm Trác thâm hậu ra sao.

"Chúng ta phải trở nên mạnh mẽ, trong lăng tẩm của Tà đế có pháp bảo lớn mạnh nhất của Trung Tam Giới, chỉ cần có thể tìm được lăng tẩm của Tà đế, tất nhiên chúng ta có thể đạt được sức mạnh để báo thù mười hai điện!" Kiều Sờ hít sâu một hơi, không hề giấu giếm.

Phạm Trác bật cười.

"Ý nghĩ không tồi, nhưng lăng tẩm của Tà đế cũng không dễ tìm như vậy đâu."

"Khó thế nào chúng ta cũng muốn thử một lần, đây là cơ hội duy nhất để chúng ta có thể đạt được sức mạnh chống lại mười hai điện." Hoa Dao kiên định mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 561: Đoạn Thiên Nhai (8)

Phạm Trác khẽ nhắm mắt: “Nếu đã vậy thì tính thêm ta một người nữa.”

Một nụ cười mừng rỡ nở trên khuôn mặt Kiều Sờ.

“Người nói thật chứ?”

“Tất nhiên.” Phạm Trác gật đầu nhìn sang Quân Vô Tà. “Tiểu Tà không phải là cô nhi của mười hai điện tại sao phải tham gia?”

Quân Vô Tà lạnh lùng ngược mắt lên nói: “Vì ta muốn về nhà.”

Phạm Trác hơi sững sốt.

Quân Vô Tà đột nhiên đưa tay lên, một làn sương khói từ những ngón tay nàng phả ra, dần dần lan tỏa xung quanh người nàng, tạo thành một cái bóng yêu kiều.

“Be, be!” Be Be đại nhân này giờ vẫn nằm im dưới chân nàng, nhìn thấy cái bóng khói ấy lập tức đứng dậy, hai con mắt long lanh ngược lên nhìn.

Thơm quá!

“A, không được cắn ta!” Tiểu Bạch Liên vừa mới hiện thân, Be Be đại nhân liền chồm tới, thân thể mềm mại của hắn bị vật ngã xuống đất, chỉ còn nhìn thấy một Be Be đại nhân như cục bông tròn vui mừng chồm lên người Tiểu Bạch Liên, cái lưỡi ướt nhẹp của nó không ngừng liếm lên khuôn mặt trắng nõn của hắn.

Trong nháy mắt Tiểu Bạch Liên sợ quá phát khóc lên.

Hắn cảm thấy Be Be đại nhân tưởng hắn đang phát ra mùi vị của đồ ăn gì đó rất hấp dẫn.

Giới linh hệ thực vật có sự nhạy bén rất cao đối với sinh vật ăn cỏ.

Phạm Trác tròn tròn mắt nhìn Tiểu Bạch Liên đáng thương bị Be Be đại nhân vằn vò, vật lộn như vậy.

Kiều Sở nói: “Giới linh của Tiểu Tà Từ là giới linh hệ thực vật.”

Phạm Trác như bừng tỉnh ngộ, người của Trung Tam Giới đều biết giới linh hệ thực vật có sức hút rất lớn đối với mười hai điện, vốn dĩ không mang tội nhưng trong tay có bảo vật như vậy mà thành có tội, Quân Vô tà có được giới linh hệ thực vật đó đã đủ mang đến tai họa chết người cho nàng rồi.

Nếu như còn muốn sống tiếp chỉ có cách duy nhất là phải có sức mạnh hơn mười hai điện, để cho mười hai điện không còn ai có thể nhòm ngó giới linh của nàng.

Phạm Trác cúi xuống mỉm cười, trong đáy mắt ánh lên một điều hết sức thú vị.

“Nói vậy thì tất cả những người trong phòng này đều là kẻ thù của mười hai điện rồi.”

“Đúng vậy.” Hoa Dao gật đầu đồng tình.

“Nếu thực sự là như thế thì hãy lấy bảo vật của Tà để ra sử dụng thôi.” Nói rồi Phạm Cẩm rút từ thắt lưng của mình ra một chiếc túi gấm, lấy từ trong đó ra một tấm bản đồ bằng da rách nát trải lên bàn.

Nhìn tấm bản đồ đó quả nhiên không khác là mấy so với tấm bản đồ của bọn Kiều Sở.

Phạm Trác nói: “Năm đó khi phụ mẫu ta cùng nhau đến Đoạn Thiên Nhai, trên lưng mẫu thân có vẽ một tấm bản đồ về lăng tẩm của Tà đế, nhưng khi phụ thân ta quay lại mười hai điện, rất lâu sau không thấy xuất hiện, mẫu thân ta đã phát hiện có điều bất thường, liền cắt tấm bản đồ trên lưng xuống, đưa cho ta cất giữ. Vì thế mà bản đồ lăng tẩm của Tà đế ngay từ đầu đã không hoàn chỉnh, vì số người vào Đoạn Thiên Nhai không phải bảy mà là tám người.”

Vậy tấm bản đồ cuối cùng lăng tẩm của Tà đế đang nằm trong tay Phạm Trác.

Bọn Kiều Sở biết được tất cả chuyện này đều lấy làm ngạc nhiên.

“Trước đây bọn ta có điều tra ra học viện Phong Hoa có người liên lạc với mười hai điện, mười hai điện đã đưa những mảnh ghép của tấm bản đồ cho họ để bồi dưỡng lực lượng trong Hạ Tam Giới, tấm bản đồ trong tay người lúc này không phải là của mười hai điện cho, vậy thì trong tay phụ thân người vẫn còn một tấm nữa phải không?” Dù sao mọi người cũng có cùng mục đích với nhau nên Hoa Dao không kiêng nể gì nữa liền hỏi.

Phạm Trác lắc đầu.

“Cha nuôi của ta chưa hề tiếp xúc qua với mười hai điện, ông ấy biết lai lịch của ta nên không thể nào có mối liên quan tới mười hai điện được, vì thế nếu như tin tức của các người không có gì sai thì chắc chắn có người khác trong học viện Phong Hoa có mối liên hệ với mười hai điện.”

Không phải Phạm Khải thì có thể là ai?

Mấy người trong nhóm Hoa Dao bắt buộc tiến hành sàng lọc lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 562: Buổi Đấu Giá Của Thổ Hào (1)

“Thực ra nếu muốn biết là ai thì cũng không phải hoàn toàn không có manh mối.” Phi Yên đột nhiên nói.

“Ý nói Mục Thiên Phàm?” Dung Nhã hơi nhíu mày.

Phi Yên gật đầu: “Mục Thiên Phàm nói là có người cho họ tiền để họ đi Đoạn Thiên Nhai, mà Tiểu Trác đã chứng thực dưới Đoạn Thiên Nhai đúng là lăng tẩm của Tà đế, vậy thì chắc chắn người hạ lệnh cho Mục Thiên Phàm đi có liên quan đến mười hai điện, trong tay hắn chắc chắn có một tấm bản đồ khác! Giá trị của Mục Thiên Phàm quả là lớn hơn rất nhiều so với chúng ta dự tính, hắn có thể đưa chúng ta đến Đoạn Thiên Nhai, thậm chí còn có thể cho chúng ta thêm nhiều đầu mối khác để tìm ra người đang giữ tấm bản đồ trong học viện Phong Hoa.”

Phi Yên dừng lại một lát nhìn sang Quân Vô Tà trịnh trọng hỏi: “Tiểu Tà Từ, người đã tìm ra cách để giải độc cho Mục Thiên Phàm chưa?”

Quân Vô Tà nhẹ nhàng đáp: “Có rồi.”

Có được câu nói này của Quân Vô Tà, Phi Yên càng thêm yên tâm.

“Trước tiên chúng ta tốt nhất nên đến Đoạn Thiên Nhai một chuyến, xem xem dưới đó đã xảy ra chuyện gì, tấm bản đồ trong tay chúng ta vẫn chưa hoàn chỉnh, tuy không thể tìm ra vị trí chính xác của lăng tẩm nhưng sẽ tìm hiểu thêm được phần nào, cũng là một chuyện tốt.” Hoa Dao nói.

Mọi người đều tán thành ý kiến của Hoa Dao.

Sau khi kết thúc sự việc, ai nấy đều bận đi làm việc việc riêng của mình.

Còn hai ngày nữa là đến buổi đấu giá tiếp theo của Thiên Lâm, trong khoảng thời gian này bọn họ sẽ đều lưu lại trong trấn Thiên Lâm, Quân Vô Tà phụ trách điều chế thuốc giải

độc cho Mục Thiên Phàm.

Thời gian mấy ngày trời qua rất nhanh, buổi đấu giá Thiên Lâm công khai đấu giá một lần nữa, nhưng lần này trước khi diễn ra buổi đấu giá, Hà Thường Nhạc đã cho người của trấn Thiên Lâm tuyên truyền rằng trong buổi đấu giá này không chỉ có bảo vật kì trấn của buổi đấu giá trước mà còn có thêm một lô thuốc vô cùng quý giá.

Có những người vốn dĩ chẳng để ý lắm đến buổi đấu giá nhưng vì nghe tin tức này mà cũng lao đến tham dự.

Đơn được quý thì bất kể ở đâu, bất kể khi nào cũng đều cung không đủ cầu, mặc dù chưa biết nguồn gốc xuất xứ của loại thuốc đó, nhưng chỉ cần dựa vào quy định đấu giá của Thiên Lâm để có thể được chọn bán đấu giá chắc chắn không phải là loại hàng hóa tầm thường.

Ngày hôm nay buổi đấu giá của Thiên Lâm càng thêm náo nhiệt, vẫn chưa đến giờ khai mạc, cả hội trường lầu một đã chật ních người, những gian thượng đẳng trên lầu hai cũng đều có người đặt cả.

Cũng may là hôm qua Kiều Sở đã bàn trước với Hà Thường Nhạc hôm nay mới giữ lại được một gian cho họ.

Đến khi bọn Quân Vô Tà chạy đến kịp thì cầu thang từ lầu một lên lầu hai đã chật cứng người, bọn họ khó khăn lắm mới tập trung được vào gian thượng đẳng của lầu hai, mới có được vị trí rộng rãi như vậy.

“Trời ạ, có cần phải điên cuồng như vậy không? Hôm nay thật đông đúc quá.” Kiều Sở vẫn còn cầm đôi giày trên tay. Lúc đi lên lầu đôi giày của hắn bị đám người ùn ùn kia giẫm đạp đến tuột cả ra, may mà hắn nhanh tay nhanh mắt nhặt lại được đôi giày mới mua chưa được bao lâu.

Người phụ trách gian thượng đẳng cười ha ha mang trà lên, biết được bọn Quân Vô Tà là khách quý của Hà Thường Nhạc nên thái độ cũng có phần nhiệt tình hơn.

“Vị công tử này không biết rồi, những món đồ đấu giá trong ngày hôm nay phong phú hơn nhiều những lần trước đây, không nhắc đến lô linh thạch vừa này, chỉ cần số đơn được lắm lang nấn mục kia thôi đã đủ để thu hút hơn nửa số người của trấn này đến đây rồi. Buổi đấu giá này vẫn còn chưa bắt đầu, người tham dự vẫn chưa phải đã là đông nhất, chờ đến lúc bắt đầu rồi lúc đó chỉ sợ là chen chúc nhau muốn nổ tung mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 563: Buổi Đấu Giá Của Thổ Hào (2)

“Đan được được chào đón đến như vậy sao?” Kiều Sở vừa xô giày vừa hỏi, ánh mắt đầy sự kỳ vọng.

“Đương nhiên! Trong thiên hạ chỉ có vài tông môn có thể luyện được đan được mà thôi, từ sau khi Khuyhnh Vân Tông tan rã, đan được trong thiên hạ cũng ít đi phần nào, như hôm nay có những tông môn nổi tiếng trong nghề luyện đan được từng bị Khuyhnh Vân Tông chèn ép, hôm nay nước lên thuyền cũng lên theo, đến đan được ở những tiệm thuốc nhỏ cũng tăng giá lên gấp đôi.” Vị tiểu ca kia thấy Kiều Sở chăm chú nghe thì hào hứng kể như cái máy nói.

Khuyhnh Vân Tông là nơi chứa chấp người xấu, việc xấu, nhưng cũng là tông môn lớn, mỗi tháng có thể chế ra được số lượng lớn đan được, không kể đến số lượng đan được mà mười hai vị trưởng lão đứng đầu luyện ra được, ngoài ra còn số lượng đáng kể do đám đệ tử luyện ra hàng tháng.

Những đan được đó mặc dù chưa phải là loại thượng đẳng nhất, nhưng so với những tiệm thuốc tầm thường khác thì còn tốt hơn rất nhiều, hơn nữa Khuyhnh Vân Tông nổi danh đệ nhất thiên hạ, càng làm cho số đan được họ luyện ra cung không đủ cầu.

Cùng với sự tan rã của Khuyhnh Vân Tông, số lượng đan được cũng bị thiếu hụt đi rất nhiều.

Không những số lượng đan được thượng đỉnh bị suy giảm đi mà đến những đan được thứ cấp cũng không ngừng giảm bớt.

Lượng đan được không đủ khiến mọi người càng thêm lo lắng, chú trọng việc mua bán đan được hơn.

Mà rất nhiều những tông môn luyện đan được sớm đã có liên kết với những thế lực lớn mạnh khác, chỉ cần đan được luyện ra là ưu tiên cung ứng cho những thế lực đã liên kết đó, chỉ có dư thừa hoặc kém phẩm chất thì mới bán ra ngoài.

Ngoại trừ những tông môn đó ra thì vẫn còn một vài người có kĩ thuật cao về chế đan được, nhưng sau lưng họ nếu không có gia tộc bề thế chống đỡ thì cũng bị những thế lực lớn mạnh lôi kéo, số đan được họ có thể mang ra bán càng ít hơn.

Phàm là một bậc kì tài có thể luyện được đan được xuất hiện lập tức sẽ có người khắp mọi nơi tìm cách lôi kéo họ.

Nên muốn mua đan được bây giờ hết sức khó khăn.

Cũng chính vì vậy mà buổi đấu giá Thiên Lâm lần này đưa ra tin sẽ có đan được đấu giá mới thu hút được nhiều người quan tâm đến vậy, các phe đấu giá lớn đều đã nhanh chân đến tham gia trước những người khác rồi.

“Chỉ vị công tử nếu có hứng thú với số đan được đó có thể đưa ra giá trong phiên đấu giá, nhưng mà ông chủ đã có dặn dò trước rồi, vì nhu cầu của khách hàng nên không có cách nào khác để tạo điều kiện cho các vị được.” Thấy bộ dạng rất hứng thú với số đan được ấy của Kiều Sở ông ta đành ngưng ngưng nói.

Nếu là đồ vật tầm thường, Hà Thường Nhạc có thể dùng thân phận ông chủ của mình để tạo điều kiện cho bọn Kiều Sở, nhưng lần này thì thực sự không thể.

Kiều Sở cười ha ha một lúc rồi khoát tay ra hiệu cho người đó lui xuống.

“Nếu ta mà có hứng thú thì ta cần gì phải đi mua, cứ bảo thẳng Tiểu Tà Từ luyện cho là được rồi.” Kiều Sở liếc mắt nhìn sang Quân Vô Tà đứng bất động một bên này giờ cười tít mắt.

“Tiểu Tà Từ, người nói xem phải có phải không?”

Quân Vô Tà quét mắt nhìn hắn ta một lượt, quyết định không thêm đáp lại câu hỏi ngớ ngẩn của hắn.

Kiều Sở hoàn toàn không để ý đến ánh mắt sắc lạnh của Quân Vô Tà liền đến bên cạnh treu đùa Hoa Dao: “Hoa ca, lần này rốt cuộc Tiểu Tà Từ mang bao nhiêu đan dược đến bán đấu giá?”

Hoa Dao nói: “Bây bình.”

“Bây bình cơ à, nếu tính mỗi bình giá mười vạn lượng thì cũng kiếm được bảy mươi vạn lượng đó.” Kiêu Sở nuốt nước bọt tính toán, “già danh lừa bịp” y như kiêu lần đó trước cửa học viện Phong Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 564: Buổi Đấu Giá Của Thổ Hào (3)

“Đan dược lần này không giống những lần trước.” Quân Vô Tà đội cho Kiêu Sở một gáo nước lạnh.

Lần đó tại học viện Phong Hoa là bất đắc dĩ, nếu không nàng sẽ không lấy số thuốc thay đổi tình mạch đó ra.

“Ồ vậy thì chắc cũng không dưới bảy bình chứ, mỗi bình mười vạn lượng vẫn có chứ.” Kiêu Sở gãi đầu gãi tai.

Quân Vô Tà lườm hắn một cái: “Ai bảo ngươi là ta sẽ bán theo bình?”

“Hả?” Kiêu Sở tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Hoa Dao bất đắc dĩ lắc đầu thở dài không nhịn được nhìn về ngóc ngách của Kiêu Sở.

“Tiểu Tà Từ đưa cho ta bảy bình đan dược, mỗi bình có năm viên và ta đã thỏa thuận với Hà Thường Nhạc mỗi bình mang ra đấu giá riêng, đơn vị tính là viên.”

Kiều Sở gật đầu một cách mơ hồ, nghĩ một hồi lâu mới bật ra một câu nói.

“Có thể kiếm được rất nhiều ngân lượng không?”

“...” Hoa Dao nét mặt khinh khỉnh liếc nhìn Kiêu Sở, quyết định không nói chuyện dài dòng với tên ngốc đầu óc có vấn đề này nữa.

Kiều Sở tự thấy không ai công nhận mình, xoa xoa chóp mũi, lặng lẽ ngồi xuống rót trà uống.

Người đến tham dự buổi đấu giá Thiên Lâm càng ngày càng đông, đến lúc cuối cùng đông không thể đóng nổi cửa rồi vẫn có người muốn chen vào phía trong.

Quân Vô Tà ngồi tại phòng thượng đẳng trên lầu hai nhìn xuống đám đông hỗn loạn chưa từng có đó, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nàng không thể ngờ đan dược lại được mọi người săn lùng đến vậy, lần đó trước cổng học viện Phong Hoa tuy là hiệu quả cũng hết sức bất ngờ, nhưng là vì khi đó nàng đưa ra loại đan dược tuyệt thế chưa từng có trong thiên hạ, chứ lần này nàng chỉ đưa cho Hoa Dao mang đến loại đan dược chẳng có gì là thần kì, tuy rằng phản ứng cũng khá tốt, nhưng không thể so bì với lần trước được.

Hà Thường Nhạc chỉ tuyên truyền ra ngoài rằng Thiên Lâm hội có đan dược đấu giá, chứ đến công dụng của nó là gì cũng không tiết lộ ra, vậy mà đã thu được hiệu ứng mạnh mẽ như vậy.

Quân Vô Tà không thể không cân nhắc đề tâm tới việc luyện đan dược nữa rồi.

Đối với việc này, nàng bắt đầu luyện đơn chỉ là để cung ứng cho Lân Vương phủ cùng với Thụy Lân quân mà thôi, ngoài ra nàng không có nhiều thời gian luyện đan dược.

Nhưng hôm nay nàng không còn cách nào trở về Lân Vương phủ, xuất thân của nàng đã trở thành một vấn đề rất lớn.

Nàng không hề kì vọng gì đám Kiêu Sở đã nghèo khó suốt nửa cuộc đời kia có lúc lại phát tài.

Nếu như đan dược được chào đón đến vậy điều này có ý nghĩa là nàng có thể thuận theo nó để kiếm tiền kinh phí rồi không?

Quân Vô Tà quyết định quan sát một thời gian xong rồi tính tiếp.

Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc khai mạc buổi đấu giá, cả hội trường đã ngồi chật không còn chỗ nào trống, thậm chí có người phải đứng giữa lối đi hoặc đứng sát vách tường.

Điều này khiến cho Hà Thường Nhạc đứng sau cánh gà vui đến nỗi cười không ngậm được miệng.

Buổi đấu giá Thiên Lâm trước nay tuy rằng không khí vẫn náo nhiệt, nhưng trước nay chưa bao giờ đấu giá đan dược, dù sao quanh đây cũng không có tông môn luyện đan dược nào, lần này đều nhờ cả vào trấn nhỏ sầm uất lên vì có học viện Phong Hoa, hầu hết là đến vì đám đệ tử của học viện Phong Hoa đó.

Hôm nay, trong hội trường này có rất nhiều thiếu niên mặc y phục của học viện Phong Hoa, họ đến đây từ rất sớm, lại còn đi theo từng nhóm, chỉ cần nhìn nét mặt phấn chấn của họ là có thể thấy được họ kì vọng như thế nào vào cuộc đấu giá lần này.

Hà Thường Nhạc cảm thấy rất phấn khích, đến ông ta cũng không thể tượng tượng được đan dược lại có thể thu hút được nhiều khách đến tham gia buổi đấu giá đến vậy.

Đây là buổi đấu giá có số người tham dự đông nhất từ trước đến nay của Thiên Lâm hội.

“Ông chủ, có thể bắt đầu được chưa?” Người đàn ông phụ trách đấu giá hỏi ý kiến Hà Thường Nhạc lần cuối cùng, vừa nói vừa chỉnh lại y phục của mình, để đảm bảo tất cả đã sẵn

sàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 565: Buổi Đấu Giá Của Thổ Hào (4)

Hà Thường Nhạc quay người vỗ vỗ vào bả vai người kia nói: "Lần này liên quan đến danh dự của phòng đấu giá Thiên Lâm chúng ta, nếu như có thể dựa vào những đan dược kia, khiến cho danh tiếng phòng đấu giá ở Thiên Lâm chúng ta nâng cao thêm một bậc thì quả thực là tốt nhất. Người nhất định phải ghi nhớ, hôm nay thể hiện cho tốt. Những người ngày hôm nay đều tới vì những đan dược kia, nếu có thể khiến cho bọn họ hài lòng, chờ người phó thác kia đến, ta sẽ tiện thể cùng hắn nói chuyện. Chẳng có lý gì lại không để chúng ta cung cấp đan dược lâu dài. Nếu tất cả đều tốt đẹp, phòng đấu giá Thiên Lâm chúng ta sau này sẽ không bị bó buộc ở một trấn Thiên Lâm bé xiu nữa!"

"Đúng, chúng ta nhất định phải thể hiện cho tốt!" Những người kia liên tục nuốt nước miếng, sửa sang lại vạt áo của mình.

"Đi thôi! Tương lai của phòng đấu giá chúng ta đều trông vào lần này đây! " Hà Thường Nhạc nhìn đoàn người chen chúc phía trước đài mà lòng tràn đầy hy vọng. Phòng đấu giá Thiên Lâm, mặc dù ở vùng này tên tuổi khá lớn, thế nhưng vẫn có hạn chế, nếu như lần này có thể một phát ăn ngay, như vậy thì...

Hà Thường Nhạc càng nghĩ càng hưng phấn!

Người phụ trách đấu giá vừa lên đài, phía dưới tập tức vang lên tiếng hô vang nhiệt liệt, dường như muốn bật tung cả nóc gian phòng đấu giá Thiên Lâm.

Người đàn ông đứng ở trên đài, âm thầm nuốt nước miếng một cái, ông ta là người chủ trì buổi đấu giá của phòng đấu giá Thiên Lâm, thường khoe khoang là năng lực ứng biến cực nhanh, nhưng khi nhìn thấy tình hình thế này, hai chân cũng ko tránh được có chút như nhũn ra.

Quân Vô Tà ngồi ở gian lầu hai, nhìn cảnh náo nhiệt phía dưới, ánh mắt bình thản.

"Hôm nay, xin hoan nghênh mọi người đến với phòng đấu giá Thiên Lâm, ta tin chư vị nhất định đều đã nghe nói tới thông tin ngày hôm nay phòng đấu giá Thiên Lâm sẽ tiến hành bán đấu giá một số đan dược thập phần trân quý! Hơn nữa số lượng đan dược lần này cực kỳ đáng xem, hiệu quả của chúng tuyệt đối sẽ làm cho các vị hài lòng.

Không cần nói nhiều nữa, ta tin mọi người vô cùng mong đợi được tận mắt thấy công hiệu của những đan dược này! Bây giờ, người của phòng đấu giá Thiên Lâm sẽ mang lên loại đan dược đấu giá đầu tiên, xin mời!" Người đàn ông đứng trên đài trầm giọng cất tiếng, những âm thanh ồm ồm trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Ánh mắt của tất cả mọi người hôm nay đều chăm chú hướng lên đài đấu giá.

Chỉ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp kiều mị, đáng yêu mê hoặc bê theo một chiếc khay màu nâu đi tới đài đấu giá.

Ngay lúc này, mọi người chẳng ai có thời gian để ý mỹ nhân xinh đẹp như thế nào, ánh mắt của bọn họ đều chăm chú vào trong chiếc hộp gấm đựng trên khay kia!

"Đây là Huyền Linh đan! Sau khi uống vào sẽ khiến cho linh lực của người sử dụng tăng cao trong một khoảng thời gian ngắn giúp bản thân tự đột phá đẳng cấp linh lực, có tác dụng trong thời gian một ngày. Nội trong một ngày này, người uống sẽ tự mình cảm nhận được đẳng cấp linh lực chưa bao giờ đạt tới, có thể sử dụng để đối phó với đối thủ mạnh mà thường ngày không có cách nào đánh lại! Mặc dù chỉ trong một ngày nhưng lại có tác dụng cứu mạng trong thời điểm nguy cấp." Người đàn ông trên đài đồng đặc cất tiếng.

Một loạt lời giới thiệu cất lên, làm cho những người ở phía dưới đài chớp mắt lại sôi sục lên!

Đẳng cấp của linh lực càng lên cao, sự phát triển càng chậm lại, rất nhiều người đã đạt đến trước mắt đẳng cấp cao hơn nhưng dừng lại mấy năm, thậm chí mười mấy năm, trải qua nhiều năm tháng, tiến độ phát triển chậm chạp của linh lực khiến họ hầu như mất hết hi vọng, cho nên đối với bọn họ mà nói, cơ hội một lần được cảm nhận linh lực trở nên mạnh mẽ hơn có sức dụ dỗ rất lớn.

Càng hấp dẫn hơn nữa là hai từ mà người đàn ông kia nói ra... Cứu mạng!

Bất luận là đang trong cuộc tỷ đấu hay là trong cơn nguy hiểm, đan dược có thể trong nháy mắt kích thích linh lực mạnh hơn, đều có thể gọi là pháp bảo bách chiến bách thắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 566: Buổi Đấu Giá Của Thổ Hào (5)

Đối với người bình thường mà nói thì loại đan dược này có lẽ không có quá nhiều sức hấp dẫn

Thế nhưng đối với đệ tử của học viện Phong Hoa mà nói...

Đây quả thực là một vũ khí lợi hại!

Trong thời gian một ngày đạt được sức mạnh chưa từng có, loại đan dược này có thể giúp bọn họ thoát khỏi nguy hiểm trong việc săn linh thú trong tương lai, có trời mới biết những thiếu niên trẻ tuổi vừa mới trải qua việc săn linh thú có bao nhiêu người bị linh thú trong rừng Linh Vũ làm cho thổ huyết, bao nhiêu lần bọn họ vì linh lực không đủ mà bị những linh thú sức mạnh chẳng lớn đuổi cho chạy loạn khắp rừng, lại có không biết bao nhiêu đệ tử mất mạng tại rừng Linh Vũ?

Có thể nói Huyền Linh đan đối với bọn họ chính là một vật hộ thân!

Trong nháy mắt tăng lên linh lực, có thể đem lại cho bọn họ tốc độ nhanh hơn và phản ứng cũng nhạy bén hơn, khi đối mặt với nguy hiểm có thể dùng sức mạnh này để chạy trốn,

giữ được tính mạng!

Người đàn ông kia chỉ vừa nói dứt lời, trong nháy mắt các đệ tử học viện phía dưới liền đứng ngồi không yên.

Ngao ngán chờ dài cổ, hy vọng giá thấp.

Có Huyền Linh đan, sau này bọn họ tham gia săn linh thú sẽ không lo lắng sẽ bị giết ngay lập tức, mặc dù chỉ có một ngày nhận được sức mạnh lớn hơn, bọn họ cũng có thể khiêu chiến với những linh thú mà ngày thường không dám đối đầu!

Hoặc là phẩm chất của linh thạch ngày càng cao, có thể nhận được sự đánh giá cao hơn trong ngày săn linh thú, điều này khiến cho cuộc sống sau này của bọn họ tại học viện cũng sẽ thu được nhiều thứ tốt đẹp hơn.

"Huyền Linh đan bán đầu giá lần này, tổng cộng có năm viên, mỗi một viên giá khởi điểm là năm vạn. Bây giờ, chúng tôi xin đầu giá viên thứ nhất." Nhìn thấy phía dưới bầu không khí náo nhiệt, người đàn ông trên đài kia âm thầm thở ra một hơi, trong đầu hồi tưởng lại lời dặn dò của Hà Thường Nhạc, lập tức tràn đầy động lực!

"Ái chà, năm vạn, vậy là nếu bán toàn bộ đi, tối thiểu cũng được hai mươi lăm vạn lượng?" Kiều Sở nuốt nước bọt.

Phi Yên liếc hần một cái rồi nói: "Hai mươi lăm vạn lượng? Huynh thật quá ngây thơ rồi."

Kiều Sở nháy nháy mắt, không chờ hần mở miệng, phía dưới đã nhao nhao.

"Sáu vạn!"

"Bảy vạn!"

"Mười vạn!"

Từng người từng người một tiếp lời nhau, bọn họ đều giống nhau, đều mặc trang phục của học viện Phong Hoa.

Đối với danh hiệu thổ hào của học viện Phong Hoa mà nói, bọn họ có thể được mặc bộ đồ đó thì đều có thực lực tài chính hùng hậu.

Mấy vạn hay mười mấy vạn lượng đối với bọn họ đều không thành vấn đề, một chút tiền bạc so sánh với chuyện bảo vệ tính mạng thì không có gì đáng kể.

Chỉ trong chớp mắt, viên Huyền Linh đan thứ nhất đã bị thổi giá lên mức giá trên trời: mười hai vạn!

Đôi mắt của Kiều Sở chỉ thiếu chút nữa là rơi luôn ra ngoài!

Đám thiếu niên này thật là chịu chơi!

Đám chết tiệt này, đều tăng thêm từng vạn từng vạn một, không có một số lẻ!

Rất nhanh, viên Huyền Linh đan thứ nhất đã được một tên đệ tử học viện Phong Hoa mua được với giá ba mươi vạn lượng, tiền đề chết người như hần quả không có gì sánh được, đắc ý đứng dậy hướng về đệ tử bốn phía chấp tay ôm quyền.

Chuẩn xác như vậy, đúng thực sự là đã quá thông thạo rồi!

Cùng là học viên xuống núi như nhau, ai cũng không muốn thấp hơn người khác một bậc.

Thực lực hoàn toàn dựa vào thiên phú, bọn họ vốn chẳng có cách gì, thế nhưng dùng tiền thì... đúng là không uống phí!

Viên Huyền Linh đan thứ nhất được mua, kéo theo tràn đầy sự giễu cợt, viên kế tiếp đầu giá lại càng kịch liệt hơn!

Từ viên thứ hai trở đi, mỗi một viên Huyền Linh đan sẽ có giá không thấp hơn mười lăm vạn lượng, một con số kinh người nhanh chóng thu hút các thế lực khác ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 567: Buổi Đấu Giá Của Thổ Hào (6)

Loại Huyền Linh đan này hiệu quả tuy rất tốt, nhưng chỉ vì một món đồ mà ném ra đến mười mấy vạn lượng cũng chỉ có đám công tử gia “trọc phú” của học viện Phong Hoa mới có khả năng làm được mà thôi.

Rất nhanh, năm viên Huyền Linh đan đã nhanh chóng bị mua sạch, tất cả những người mua được không có ngoại lệ, đều là các đệ tử thiếu niên học viên của học viện Phong Hoa.

Lúc này, những người ở trấn Thiên Lâm lại một lần nữa thực sự được chiêm ngưỡng độ chịu chơi của các đệ tử học viện Phong Hoa.

Ở gian lầu hai, Kiều Sở chỉ tính mình thu nhập của Huyền Linh đan cũng đã mất mảy mảy, miệng không khép lại được.

“Tiểu Tà Tử, ngươi chế luyện loại đan được này cần thời gian bao lâu?” Kiều Sở đôi mắt long lanh nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà suy nghĩ một chút rồi nói: “Một ngày.”

Kiều Sở sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Ha ha, một ngày chế luyện được một viên? Vậy chẳng phải là ngươi ngày nào cũng có ít nhất 13 vạn lượng sao?”

Quân Vô Tà thân nhiên đáp: “Một lò chế được hai mươi viên.”

“...” Cầm của Kiều Sở lúc này như muốn rớt xuống đất.

Phi Yên đứng bên cạnh cũng bắt giác thở ra một hơi lạnh.

Rất nhanh, trên phòng đấu giá Thiên Lâm mang ra vật đấu giá thứ hai, vẫn là đan dược.

Nhưng công hiệu của đan dược lần này còn tốt hơn so với Huyền Linh đan.

Người đàn ông trên đài trước đó quảng cáo về Huyền Linh đan, lần này lại càng ra sức cổ xúy.

“Cái này gọi là Bách Tiêu đan, có khả năng giải trừ bách độc...” Ông ta còn chưa dứt lời, dưới đài lại một lần nữa xôn xao.

Giải bách độc!

Cái này dùng trong thực tế còn hữu dụng hơn Huyền Linh đan nhiều!

Người dùng độc đã khó lòng phòng bị, hơn nữa một số giới linh trời sinh đã mang độc tố, nếu như gặp phải tấn công sẽ bị độc tố xâm nhập. Hơn nữa, đại đa số các loại linh thú đều mang độc, đặc biệt là linh thú ở đẳng cấp càng cao thì độc tố càng mạnh.

Có thể nói, Huyền Linh đan là loại đan dược giúp trong thời gian ngắn tăng linh lực, nếu có thể xem là nó một loại vũ khí lợi hại thì Bách Tiêu đan thực sự là một thần dược hộ mệnh rồi!

Cái này dùng nói là đệ tử của học viện Phong Hoa đứng ngồi không yên, ngay cả đám đệ tử của các thế lực lớn khác đến Thiên Lâm trấn với ý đồ lôi kéo đám đệ tử của học viện Phong Hoa cũng đứng ngồi không yên!

Loại đan dược này, bất luận là ai đi chăng nữa đều rất khó để có được.

Giá khởi điểm của Bách Tiêu đan so với Huyền Linh đan lại càng cao, mỗi viên đều có giá khởi điểm là mười vạn lượng.

Nhưng lần này không chỉ còn là buổi diễn riêng của các đệ tử học viện Phong Hoa nữa, mà hầu như tất cả những người có tài lực, thực lực đều tham gia.

Viên Bách Tiêu đan thứ nhất, giá đã lên tới hai mươi lăm vạn lượng!

Với giá tiền này, quả thực khiến Kiều Sở vui đến mức muốn nhảy dựng lên, hẳn phát hiện, mức giá cao của việc đấu giá có quan hệ rất lớn với việc kích động của người chủ trì đấu giá, mỗi khi giá đứng yên không tăng, người chủ trì đấu giá ra sức kêu gọi, thối phòng đan dược kia là vô cùng kỳ diệu, đồng thời tiếp tục cổ vũ, chớp mắt đã giá cả đã tăng vượt bậc.

“Tiêu Tà Tử, ta cảm thấy ngày đó chúng ta mua đan dược ở học viện Phong Hoa thật là có lợi! Nếu như nắm được phòng đấu giá Thiên Lâm lần tới, mức giá kia tuyệt đối có thể tăng lên gấp đôi rồi!” Kiều Sở vui mừng mờ to hai mắt.

Phòng đấu giá Thiên Lâm mặc dù không quá lớn, tuy nhiên trình độ của người chủ trì đấu giá lại tương đối tốt, nhìn năng lực lừa đảo của ông ta thật khiến cho người ta phải giương mắt mà nhìn.

Quân Vô Tà khẽ gạt đầu, nàng cũng không ngờ được rằng những đan dược kia lại có thể được hoan nghênh đến như vậy, đương nhiên ngoại trừ tất cả các vị thuốc của Quân Vô Tà đều là thuốc tốt, còn có ít nhiều do người trên đài kia uốn ba tấc lưỡi kích động bầu không khí phía dưới, khiến cho những người ở dưới hăng hái, ngân lượng cứ thế mà tuôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 568: Buổi Đấu Giá Của Thổ Hào (7)

"Không phải nói loại Bách Tiêu đan này thật sự có thể giải được bách độc sao? Trực tiếp cho Mục Thiên Phàm một viên không phải tốt rồi à?" Kiều Sở bỗng nhiên nói.

Nhưng Quân Vô Tà lắc đầu: "Lúc đó ta cho Mục Thiên Phàm uống Bách Tiêu đan, Bách Tiêu đan chỉ có thể giải được độc được bình thường, độc trên người Mục Thiên Phàm đến từ Trung Tam Giới, dựa vào Bách Tiêu đan thì không thể giải trừ được."

Kiều Sở gạt mình gạt đầu, lại mở miệng nói: "Vậy Bách Tiêu đan này, người có thể luyện chế trong bao lâu là có."

Quân Vô Tà vừa định mở miệng, Kiều Sở lại bỗng nhiên nâng tay lên: "Đừng nói cho ta biết, ta vẫn không nghe thì hơn, nếu không, ta sợ trái tim nhỏ bé của ta không chịu được."

Giá cả của Bách Tiêu đan này cao hơn Huyền Linh đan, hẳn là một người cực kì vô tư, nhưng vẫn thật sự sợ Quân Vô Tà nói ra gì đó, nói rằng một ngày luyện chế được mười mấy viên.

Quân Vô Tà cũng không nói thêm nữa.

Nếu Kiều Sở biết, ngày ấy đan dược Quân Vô Tà bán nghịch thiên ra ở cửa học viện Phong Hoa, một tháng có thể luyện chế mười vạn viên...

Chỉ sợ thế nào hẳn cũng bị hù chết ngay tại chỗ.

Một lượng lớn đan dược được đấu giá, giá cả trở nên càng ngày càng cao, đã là người có tiền thì đều tham gia vào trong đó, không khí của cả buổi đấu giá càng cao hơn bao giờ hết. Người đấu giá trên đài lại thao thao bất tuyệt, liều mạng cổ vũ kích động, khiến mọi người tham gia đều bỏ tiền ra, còn vô cùng vội vàng.

Hà Thường Nhạc ở hậu đài cười đến co giật, ngay cả đứng cũng không vững, nhưng cũng không muốn rời đi, gắng gượng gọi người chuyển ghế đến, tiếp tục ngồi xem.

Ngay sau đó, đan dược nhóm thứ ba và nhóm thứ tư cũng đã được đấu giá không còn một mảnh.

Mà có một loại đan dược cuối cùng cũng được mang lên dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Người đấu giá trên đài đã đỏ mặt hồi đảm đũa, về mặt phần khởi đồ bùng, nhưng không hề có thái độ mỗi một chút nào, loại đan dược thứ năm được bùng lên, ông ta lại phát động tinh thần mở miệng.

"Đan dược kế tiếp, cũng là nhóm đan dược cuối cùng của hôm nay, mà hiệu quả của đan dược này, ta có thể vỗ ngực cam đoan, tuyệt đối vượt qua tất cả đan dược lúc trước! Đan dược này tên là Miên Đan! Cho dù thương thể nghiêm trọng thế nào, chỉ cần còn một hơi thở, chỉ cần nuốt viên đan dược này vào sẽ khiến người ta bước vào trạng thái chết giả trong ba ngày, ba ngày này có thể giúp người trọng thương tranh thủ khoảng thời gian cuối cùng!"

Gian đấu giá to như vậy lại bất chợt yên lặng.

Tất cả mọi người ngăn người nhìn Miên Đan, có thể nói là cực phẩm hộ mệnh đó!

Bước vào trạng thái chết giả sẽ tranh thủ được càng nhiều thời gian cứu chữa, tuy rằng sau khi nuốt vào lại không thể chữa khỏi, nhưng có thể để mọi người trước khi chết nắm lấy cơ hội sống cuối cùng.

Điều bất trắc trên thế gian nhiều vô kể, chém giết liên tục, ai cũng có thể phải bỏ mạng.

Mà Miên Đan lại có thể giúp họ tranh thủ nhiều hy vọng sống sót hơn!

Những người có bệnh đã lâu, người trọng thương có nhu cầu cần Miên Đan tuyệt đối nhiều hơn người thường!

"Nói thực, ta rất muốn giành được Miên Đan này, làm lợi thế hộ mệnh cuối cùng, mỗi viên Miên Đan có giá quy định là hai mươi vạn lượng, nhưng bên ta là một trường hợp đặc biệt, ta tự ra giá trước là hai mươi mốt vạn lượng, nếu mọi người nể mặt ta, ta sẽ giữ lại một viên đan dược này." Người đấu giá phá lệ mở miệng, trên mặt còn mang theo ý cười.

Ông ta vừa nói chưa dứt lời, đang nói, người bên dưới đã kích động.

Bình thường, người của gian đấu giá không được phép tham gia vào cuộc tranh giành, mà người đấu giá luôn trông giữ vật báu, đương nhiên tính tình sẽ bình tĩnh, nhưng hôm nay, ngay cả người đấu giá cũng muốn ra tay, những người khác còn có thể ngồi yên sao?

Trong lúc nhất thời, gian đấu giá tiến vào thời gian cao trào!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 569: Thiếu Niên Ham Tranh Đấu (1)

Trong lúc nhất thời, gian đấu giá tiến vào thời gian cao trào!

Giá quy định là hai mươi vạn, tốc độ không ngừng tăng lên điên cuồng!

Tốc độ cực nhanh, khiến người ta rớt kính mắt!

Khi giá cả của viên Miên Đan thứ nhất đột phá năm mươi vạn, lúc này tốc độ tranh giành mới chậm lại.

Một viên đan dược năm mươi vạn, đã được cho là giá trên trời, kiểu giá cả của đan dược thế này cũng chỉ có đan dược của Khuynh Vân Tông mới xứng.

Hơn nữa, không phải thứ người bình thường có thể chấp nhận được.

Người đấu giá thấy giá cả ngưng lại, biết đây đã là giá cao nhất, liên tục hô ba tiếng, đang chuẩn bị giải quyết dứt khoát thì bỗng nhiên có một giọng nói trong trẻo vang lên.

"Một trăm vạn lượng!"

Giọng nói kia truyền từ một gian của lầu hai xuống, giọng nói này vang lên, trong nháy mắt, tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra âm thanh đó!

Bên trong gian thượng đẳng, bốn nam tử còn trẻ có khuôn mặt tuấn tú, mặc quần áo xa hoa đang ngồi ở đó, mà người lên tiếng trong nhóm lại là một thiếu niên tuấn tú, tuổi tác nhỏ nhất, thoát nhìn chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, có dung mạo tuấn tú khiến người khác thần phục, có khí chất thanh cao làm người ta không dám khinh nhờn.

Đôi mắt như sao của thiếu niên tuấn tú ngạo mạn lướt qua đám đông dưới lầu một, kiểu ánh mắt coi thường chúng sinh khiến người ta không rét mà run, theo bản năng mà sinh ra ý muốn lùi bước.

Người đấu giá trên đài đấu giá hoàn toàn tròn tròn mắt.

Hắn ở gian đấu giá Thiên Lâm gần mười năm, nhưng chưa bao giờ bán ra cái giá trên trời như vậy!

Một viên Miên Đan, một trăm vạn lượng?

Tay cầm cây búa của hắn cũng bắt đầu run lên.

"Còn người nào muốn ra giá không?" Thiếu niên tuấn tú thờ ơ lướt qua mọi người dưới đài, khóe môi nhếch lên ý cười ngạo mạn.

Cả gian đấu giá yên tĩnh lại, rất lâu sau đó, người đấu giá mới kêu lên ba tiếng dưới ánh mắt không kiên nhẫn của thiếu niên, sau khi xác định không có người ra giá nữa, trực tiếp kết luận giá cả của viên Miên Đan thứ nhất.

Một nhát búa hạ xuống, quả thật khiến không khí của toàn bộ gian đấu giá trở nên rất quý dị.

Mọi người âm thầm cắn răng mà bỏ lỡ viên Miên Đan thứ nhất này, trừng mắt một cái với thiếu niên trong gian thượng đẳng, trong lòng không tức giận nữa.

Thiếu niên này chẳng lẽ bị ngốc sao, lại kêu một giá cao như vậy?

Thật sự là người ngốc nhiều tiền, dù sao phần sau còn có bốn viên, họ cũng không sót ruột.

Nhưng mà rất nhanh, sự chờ đợi của những người này đều hụt hẫng.

Viên Miên Đan thứ hai vừa mới được kêu giá quy định lên, thiếu niên trong gian thượng đẳng lại lập tức báo ra giá trên trời là một trăm vạn lượng!

Bốn viên Miên Đan liên tiếp, hẳn đều hô giá một trăm vạn lượng kinh người, kiên quyết ép những người dưới đài không thờ nổi.

Năm viên Miên Đan này, rõ ràng đến cuối cùng đều rơi vào một tay hấn!

Kiều Sở âm thầm liu lười nhìn thiếu niên ra tay hào phóng kia: "Ta cho rằng ta thấy Tiểu Tà Từ ra tay là thấy người phát rồ nhất rồi, không ngờ hôm nay lại gặp phải người phát rồ hơn nữa! Năm trăm vạn lượng! Bạc của nhà hấn đều nổi trên nước ả!"

Ánh mắt lạnh của Quân Vô Tà liếc Kiêu Sở một cái: "Ta không phát rồ chút nào."

Ánh mắt lạnh kia liếc qua, Kiêu Sở lập tức ừ ừ luôn, vội vàng ân cần rót cho Quân Vô Tà một chén nước, dịu dàng nói: "Ta nói hấn mà."

Quân Vô Tà nhận lấy chén nước, uống một ngụm.

Lúc này Kiêu Sở mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà, không khí của gian đấu giá lại trở nên kỳ lạ.

Rất nhiều thế lực đều chuẩn bị ra tay với Miên Đan này, vốn nghĩ năm viên Miên Đan, ít nhất thì mình cũng có thể kiếm được một viên vào tay, nhưng lại không nghĩ rằng, gặp phải người trước mặt không cần bạc như vậy một viên cũng chưa kiếm nổi.

Điều này khiến họ không vừa ý rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 570: Thiếu Niên Ham Tranh Đấu (2)

Vài nhóm người hùng hổ lên lầu hai, đá văng cửa phòng gian thượng đẳng của thiếu niên tuần tú ra, lại già bất thiện (*) nói: "Tiểu quý, làm người đừng quá kiêu ngạo! Năm viên Miên Đan, người nuốt hết được sao!"

Thiếu niên kia nhú mi nhìn về phía đám người vừa xông vào, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh khinh thường, mà ba người con trai khác lại lẳng lặng ngồi trong phòng uống trà, ánh mắt không hề quan tâm đến những người xông vào.

"Ta bỏ tiền ra, tự nguyện giành, các ngươi lại nói với ta vậy sao? Nếu đã muốn thì tự mình bỏ tiền ra ép ta đi, ta để ở đây này, chỉ cần các ngươi ra giá vượt qua một trăm vạn lượng, cho dù chỉ hơn một hai lượng, ta cũng sẽ không thêm vào." Hai tay thiếu niên khoanh trước ngực, nhú mi nhìn về phía những người đó mà nói.

"Tiền nhiều rồi nên không tăng giá lên sao?" Người đàn ông bị lời nói của thiếu niên khiến lòng buồn bực, hai nắm tay nắm chặt răng rắc. Một trăm vạn lượng, sao họ có thể mang đủ ra, trên người của thế lực nhiều nhất ở đây, thêm tiền mang theo chẳng qua cũng chỉ có mấy chục vạn lượng, lấy gì để áp đảo được giá cả thiếu niên này đưa ra chứ?

"Tạm tạm thôi, ít nhất so với việc các ngươi không bỏ được tiền ra, đồ ngốc thện quá hóa giận, còn khá hơn." Thiếu niên mở miệng rồi cười híp mắt, khẩu khí vô cùng ngạo mạn.

Ngay tức khắc, những người đàn ông khỏe mạnh này bị giọng nói và ánh mắt khinh thường của thiếu niên làm cho hai mắt ứa máu!

Gian thượng đẳng của nhóm Quân Vô Tà, vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình bên kia.

Thấy thiếu niên kia đã khiến cho nhiều người tức giận, Kiêu Sở hơi muốn thử xem sao, nói: "Tiểu Tà Từ, có người muốn ức hiếp khách hàng của ngươi, muốn ta đến giúp đỡ không?" Nói xong bắt đầu xoa tay, chuẩn bị làm một trận lớn.

Quân Vô Tà nâng mắt lên, ánh mắt dừng dừng nhìn về phía bốn người trong gian thượng đẳng kia, thán nhiên nói: "Đó là khách của gian đấu giá Thiên Lâm."

Không liên quan tới nàng.

"Ta khuyên huynh bớt lo chuyện người ta đi thì tốt hơn." Một tay của Phi Yên khoác lên vai của Kiêu Sở, cố bấu môi với Kiêu Sở.

Kiều Sở quay đầu nhìn thấy, có một bóng dáng bay từ trong gian thượng đẳng kia ra ngoài, trực tiếp đụng thật mạnh vào đài đấu giá, trên đầu bậc thang, trong nháy mắt nổ bung ra, não và máu tươi chảy thành một vũng!

Kiều Sở mở to hai mắt nhìn rồi nâng mắt nhìn lại, không biết từ khi nào, thiếu niên trong gian thượng đẳng đã ra tay, xách những người đàn ông cường tráng đang bị khiêu khích đó, ném từng người từng người xuống khỏi gian thượng đẳng!

Gian thượng đẳng chỉ ở lầu hai, lẽ ra ở độ cao này căn bản ngã không thể chết người, nhưng thiếu niên kia cứ như cố ý, xách một người, đập một phát chặt đứt hai tay hai chân của đối phương, trực tiếp mạnh mẽ ném người ra bên ngoài, may mắn thế nào, toàn bộ đều là đập gáy vào bậc thang, trong nháy mắt thì chết hoàn toàn!

Gần như trong nháy mắt, một mạng người cứ bị mất như vậy!

Mà trong quá trình đó, trên mặt thiếu niên tuần tú kia đều tươi cười từ đầu đến cuối, mà khi giết người lại cười như khát máu, càng phần khôi hơn, không thấy thương hại chút nào, giống như mọi việc này chẳng qua là một trò chơi.

Bỏ mạng, chỉ là con kiến.

Đột nhiên Kiều Sở giật mình một cái, thiếu niên này xuống tay quả nhiên rất hung tàn!

Trong nháy mắt, toàn bộ người xông vào gian thượng đẳng đều bị ném xuống lầu mà chết, chết hết.

Một cảnh tượng đầm máu lập tức dọa những người tham gia đấu giá ở lầu một sợ hãi, từng người kêu thảm chạy trốn trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Người ngồi ở phía trước bị cái đầu người nổ tung, toàn thân có đốm máu sẫm xen đỏ trắng, dọa đến mức hai chân như nhũn ra, không ngừng kêu rên mà chạy khỏi phòng đấu giá.

Vốn là tiếng người ồn ào trong phòng đấu giá, nhưng do việc giết hại bất thành linh mà cắt ngang, mọi người không ngừng chạy trốn, rất nhanh đã rời khỏi nơi này. Trong nháy mắt, sự huyền ảo bị sự vắng vẻ thay thế, tiếng cười cao vút của thiếu niên kia trở nên rất chói tai.

***

(*) Lai giả bất thiện: chỉ người đến nhưng không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 571: Thiếu Niên Ham Tranh Đấu (3)

"Thật là quá yếu! Quá yếu!" Thiếu niên vừa giẫm một nhát lên tay vịn của gian thượng đẳng, vừa lắc đầu, vừa nhìn những người đó chết ở bên cạnh bậc thang, từng người chết mà đầu bung ra, thoát nhìn hết sức kinh dị. Người đấu giá vốn đứng trên đài đấu giá, sớm đã bị một trận này dọa đến nhũn chân, ùm một tiếng ngã ngồi ở trên mặt đất, cả người phát run nhìn thiếu niên vô cùng hung tàn kia.

Thiếu niên này tuần tú như vậy nhưng lại không khác gì ác quỷ!

Nhìn đám người bốn phía là một vẻ quanh quệ, thiếu niên tuần tú không có hứng thú mà nhếch môi, đột nhiên, ánh mắt của hắn dừng lại ở gian thượng đẳng đối diện, đúng lúc đối mắt với ánh mắt của Quân Vô Tà.

Trên mặt thiếu niên tuần tú còn vết máu, khi nhìn thấy đôi mắt quanh quệ kia của Quân Vô Tà, hắn hơi sùng sốt.

Trong đôi mắt trong trẻo kia không có một tia sợ hãi nào, cũng không hoang mang một chút nào, mà chỉ lạnh lùng yên lặng như nước.

Bỗng nhiên thiếu niên nhếch môi cười với Quân Vô Tà, im lặng dùng động tác môi mà nói: Còn nhìn nữa, ta sẽ giết ngươi.

Quân Vô Tà khẽ nhú mày.

Nhưng thiếu niên kia dường như cảm thấy thú vị, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, giống như giấy tiếp theo sẽ chạy qua đây.

Trong nháy mắt, nhóm Kiều Sở gần như đứng trước người Quân Vô Tà, trong mắt thiếu niên kia tỏa ra ý giết người, khiến họ lập tức đề phòng.

Ý cười trong đáy mắt của thiếu niên kia càng đậm, trong nháy mắt vừa chuẩn bị tiến lên, ba nam tử vẫn ngồi trong gian thượng đẳng không hề lên tiếng, lại bỗng nhiên đứng dậy, một người trong đó đưa tay ấn vào đôi vai đang rục rịch của thiếu niên.

"Cỏ Ảnh, đủ rồi." Thiếu niên trẻ tuổi kia lạnh lùng nói.

Vẻ tươi cười trên mặt thiếu niên tuần tú trở nên không kiên nhẫn, trầm mặc một lát mới đứng yên lại, nhưng ánh mắt của hắn lại gắt gao nhìn Quân Vô Tà, dùng động tác môi, nói: Ánh mắt của ngươi thật là đẹp, ta rất muốn lấy ra.

Nhóm Kiều Sở che ở bên cạnh Quân Vô Tà nhìn đã hiểu ý của thiếu niên kia, trên mặt lập tức hiện ra ý giết người không vui vẻ gì.

Thiếu niên kia lại hoàn toàn không có hứng thú với nhóm Kiều Sở, quay đầu nói với người đấu giá đã bị dọa đến nhũn chân trên đài đấu giá: "Này, đưa đồ qua đây, ngay lập tức."

Dứt lời, vung tay ra một đồng ngân phiếu, ngân phiếu kia rơi từ lầu hai xuống, pháp phối rơi trên mặt đất, bị nhuộm màu đỏ từ máu tươi trên sàn nhà.

Người đấu giá bị dọa đến khiếp sợ nào dám chậm trễ, vội vàng cho người mang toàn bộ Miên Đan qua.

Sau khi cầm lấy Miên Đan, thiếu niên và ba người con trai kia nhanh nhẹn rời đi, lúc gần đi còn quay đầu ác ý nhìn về phía Quân Vô Tà, tươi cười xấu xa.

"Chết tiệt, tiểu tử kia rốt cuộc là ai!" Sau khi thiếu niên kia đi rồi, Kiều Sở chửi mắng.

Vừa rồi, nếu không phải Quân Vô Tà ra hiệu ngầm rằng họ không phải ra tay, chỉ sợ họ đã sớm xông lên, giết tên khốn nạn không coi ai ra gì kia rồi.

"Người của Trung Tam Giới." Phạm Trác nhú mày nói.

"Cái gì?" Kiều Sở khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn.

Phạm Trác hí hóp mắt lại.

"Vừa rồi mọi người không chú ý sao? Khi thiếu niên kia ra tay mang theo một tia linh khí màu tím, ta cũng không nhớ rõ trong Hạ Tam Giới có người nào mười mấy tuổi đã có thể đột phá tử linh."

Phạm Trác vừa nhắc nhở, trong nháy mắt khiến nhóm Kiều Sở nghĩ tới chi tiết bị xem nhẹ lúc này.

"Người của Trung Tam Giới... Vì sao lại xuất hiện ở đây?" Hoa Dao nhíu mày.

"Người của Trung Tam Giới đều là tử linh sao?" Nhưng Quân Vô Tà bỗng nhiên mở miệng nói.

Lúc này, nàng đã nhận ra sự khác thường của thiếu niên kia, thiếu niên kia tạo cho nàng cảm giác hơi giống và nhóm Kiều Sở có.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 572: Thiếu Niên Ham Tranh Đấu (4)

Nhưng Quân Vô Tà lại mơ hồ cảm giác được, thiếu niên kia mạnh hơn nhóm Kiều Sở, mà thực lực của ba nam tử phía sau thiếu niên tuyệt đối cũng không dưới thiếu niên kia.

Đột nhiên xuất hiện bốn cường giả không khỏi khiến lòng người có sự đề phòng, cẩn thận ứng đối.

Người của Trung Tam Giới vì sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở một thị trấn Thiên Lâm nhỏ nhỏ của Hạ Tam Giới.

"Cũng không thể nói là tử linh." Hoa Dao nhíu mày giải thích: "Chẳng qua người của Trung Tam Giới có cách đặc biệt có thể khiến bản thân duy trì ở trạng thái tử linh, chỉ là thời gian duy trì trạng thái này không được lâu, dựa vào sự thăng cấp linh lực, kiểu thời gian này sẽ từ từ gia tăng, dần dần biến thành tử linh chân chính."

Sở dĩ Trung Tam Giới lớn mạnh hơn Hạ Tam Giới là bởi vì, khoanh khắc giới linh của họ thức tỉnh thì có thể vận dụng được thực lực của tử linh ngay.

Bốn người của Trung Tam Giới bỗng nhiên xuất hiện khiến nhóm Hoa Dao không thể không cẩn thận, một lần ở Vân Sơn kia, họ chỉ gặp hai người cũng đã suýt nữa mất mạng, còn mất đi tính mạng của Dạ Sát.

Mà lần này, đối phương có bốn người, tuy vẫn không thể xác định bọn họ có phải thế lực của mười hai điện không, nhưng vẫn khiến họ phải hành động cẩn thận.

Một gian bán đấu giá vốn náo nhiệt lạ thường nhưng lại kết thúc bằng trường hợp như vậy, có nằm mơ Hà Thường Nhạc cũng không hề nghĩ đến.

Buổi đấu giá phải kết thúc giữa chừng, Hà Thường Nhạc nghiêm mặt trắng bệch, sai người dọn dẹp nhanh chóng những thi thể đó.

Khi nhóm Quân Vô Tà ra về, Hà Thường Nhạc vẫn giữ vững tinh thần mà tiền họ, không khó nhìn ra, trong lòng ông ta hẳn là đã tan vỡ.

Trải qua một trận đẫm máu này, thật không biết gian đấu giá Thiên Lâm lần này là thành công hay thất bại.

Nhưng từ sau khi chấm dứt đấu giá, thiếu niên và ba nam tử kia lại giống như biến mất hẳn, không xuất hiện nữa.

Vào ban đêm, Hoa Dao lại dịch dung đi vào gian đấu giá Thiên Lâm, nhận lấy số tiền từ việc bán đấu giá những đan dược kia. Bởi vì thiếu niên kia quấy rối, cho nên buổi đấu giá lần này thất bại giữa chừng, tuy đan dược đã được bán toàn bộ ra ngoài, nhưng vẫn thừa lại một phần linh thạch chưa mở bán được, vậy giữ lại cho lần sau.

Khi Hà Thường Nhạc gặp mặt Hoa Dao, lúc này vẫn vô cùng khó xử, nhưng không hề quên việc muốn hợp tác với Hoa Dao. Lần này Hà Thường Nhạc không thu được chút tiền thù lao nào, toàn bộ số tiền bán đấu giá đều giao cho Hoa Dao, chỉ hy vọng sau này Hoa Dao có đan dược có thể hợp tác tiếp với họ, họ sẽ bán ra cái giá làm vừa lòng Hoa Dao.

Hoa Dao tỏ ý muốn về thương lượng một chút rồi sẽ đưa ra câu trả lời thuyết phục. Hà Thường Nhạc cũng không muốn nghe kết quả ngay, trận bán đấu giá hỗn loạn hôm nay đã làm ông ta đau đầu. Nếu nói trước kia muốn mượn sức Hoa Dao tiếp tục nhờ bán đan dược ở gian đấu giá Thiên Lâm chỉ vì muốn làm tăng danh tiếng của gian đấu giá Thiên Lâm, nhưng bây giờ như vậy ông ta lại càng muốn cứu vớt tiếng tăm của nơi đấu giá Thiên Lâm này...

Trong quá trình đấu giá lại âm ỉ đến cả mạng người, còn có hơn mấy chục người, gian đấu giá Thiên Lâm vốn không nên nhận phải đã kích cỡ này.

Nếu không tiến hành xoay chuyển tình hình ngay, chỉ sợ là nơi đấu giá này của họ không thể mở cửa được nữa.

Hà Thường Nhạc phải đặt hy vọng rằng họ sẽ mang đến đan dược rậm rạp hơn bao giờ hết.

Hoa Dao nói cho Quân Vô Tà biết Hà Thường Nhạc có ý định muốn hợp tác, Quân Vô Tà không hề do dự mà đáp ứng ngay.

Ý kiến của Hà Thường Nhạc tình cờ trùng hợp với ý nàng.

Nàng cần ngân lượng, Hà Thường Nhạc cần lưu lại danh tiếng cho gian đấu giá Thiên Lâm một lần nữa, hợp tác qua lại theo nhu cầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 573: Mưu Hại Đồng Môn (1)

Kì nghỉ của học viện Phong Hoa đã trôi qua, đám Quân Vô Tà lên đường trở về học viện.

Trần Thiên Lâm trở nên quanh quẩn hơn không ít sau khi đệ tử học viện Phong Hoa rời đi, nhưng vào tháng tiếp theo, nó lại khôi phục về huyên náo ấy.

Đám người Kiều Sở về phân viện trước, Quân Vô Tà và Phạm Trác thì vừa mới đến bản bộ học viện Phong Hoa.

Nhưng, khi Quân Vô Tà vừa mới bước chân vào học viện Phong Hoa, những ánh mắt thiếu thiện chí lập tức quét về phía nàng.

Những đệ tử ở lại học viện trong kì nghỉ không ít, khác với các đệ tử đến trần Thiên Lâm, ánh mắt những người này khi nhìn thấy Quân Vô Tà đã từ mức không muốn nhìn trước đây chuyển đến mức khinh miệt và ghê tởm.

Những ánh mắt rõ ràng ấy, dù là người bình tĩnh như Quân Vô Tà cũng cảm thấy bất thường.

Bầu không khí trong cả học viện đều trở nên kì lạ sau khi Quân Vô Tà trở về, dọc đường Quân Vô Tà và Phạm Trác đi, ánh mắt các đệ tử khắp xung quanh phóng đến đều mang theo vẻ thù địch và sự bài xích sâu đậm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quân Vô Tà cảm thấy mấy ngày nàng rời đi nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không có sao ánh mắt các thiếu niên này nhìn nàng lại càng toát ra vẻ hung tợn như thế?

Phạm Trác cũng nhận ra bầu không khí quái lạ trong học viện, hần kéo Quân Vô Tà, mau chóng trở về tiểu viện Trúc Lâm.

Hai người vừa mới bước vào tiểu viện Trúc Lâm thì Phạm Cẩm nhận được tin đã lập tức chạy tới.

“Đại ca, có phải dạo này trong học viện đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Trên mặt Phạm Trác mang theo vẻ nghi hoặc và khó hiểu, những ánh mắt nhằm vào Quân Vô Tà đó khiến hần không thể phớt lờ.

Phạm Cẩm rõ ràng còn sốt ruột hơn Phạm Trác, trên trán hần lấm tấm mồ hôi, nhìn Quân Vô Tà sắc mặt bình tĩnh.

“Trong mấy ngày người rời đi, không biết là ai tung tin, nói cái chết của Lý Tử Mộ có liên quan đến người.” Phạm Cẩm nói đơn giản, nhưng trên thực tế tin đồn này còn hung ác hơn lời hần nói nhiều.

Cũng không biết là ai tra ra chuyện Lý Tử Mộ chuyển nhập vào đội của Quân Vô Tà trong quá trình săn linh, mà trong danh sách các đệ tử từ vong khi tham gia ngày săn linh lần này có tên của Lý Tử Mộ.

Vốn thương vong trong ngày săn linh là chuyện thường tình, không ai lại chú ý đến chuyện người chết là ai.

Nhưng thân phận của Lý Tử Mộ không giống với những người khác, hần là đệ tử duy nhất vào phân viện Phục Linh trong năm nay, cho nên nhận được sự chú ý của rất nhiều đệ tử, mà lần này cái chết của Lý Tử Mộ bị không ít đệ tử biết được, có người cười thầm, có người thương xót.

Kết quả, lúc mọi người sắp quên thăm kịch ngày săn linh thì một tin tức kinh hãi lan truyền trong học viện!

Cái chết của Lý Tử Mộ có liên quan trực tiếp với Quân Vô Tà, hôm đó Lý Tử Mộ vốn theo một nhóm đệ tử vào rừng Linh Vũ, giữa đường gặp phải đám người Quân Vô Tà và Phạm Cẩm, trong lời đồn nói Quân Vô Tà đột nhiên gửi lời mời cho Lý Tử Mộ, bảo Lý Tử Mộ gia nhập đội ngũ của Phạm Cẩm.

Lý Tử Mộ không thể khước từ thịnh tình mới miễn cưỡng đồng ý, mà sau khi hần chuyển vào đội ngũ của Quân Vô Tà không bao lâu, hần chết không rõ ràng trong rừng Linh Vũ.

Tin đồn này, phần lớn đều là sự thực, chỉ có một điểm.

Đó chính là Lý Tử Mộ không phải do Quân Vô Tà mời mà là tự chủ động muốn gia nhập vào đội.

Nhưng chính vì điểm chuyển ngoặt này lại khiến rất nhiều đệ tử nghĩ ra sai lầm trong cả sự việc.

Chuyện giữa Quân Vô Tà và Lý Tử Mộ đã lan truyền trong học viện từ lâu, có ai không biết hai người thù sâu tựa biển dâu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 574: Mưu Hại Đồng Môn (2)

Trong ngày săn linh, Quân Vô Tà lại mời Lý Tử Mộ gia nhập vào đội ngũ của nàng, tâm tư này chỉ e không đơn thuần.

Mà sau khi Lý Tử Mộ gia nhập không lâu thì chết trong rừng Linh Vũ, còn trong đội ngũ của Quân Vô Tà chỉ chết một mình Lý Tử Mộ gia nhập giữa chừng, ngay cả các đệ tử kéo từ phân viện qua đều bình an vô sự, tình huống thế này, không thể không khiến người ta sinh lòng hoài nghi.

Lý Tử Mộ căn bản bị Quân Vô Tà hại chết!

Ngay từ đầu, Quân Vô Tà đã có suy nghĩ muốn giết người rồi!

Phạm Cẩm nóng ruột nhìn Quân Vô Tà, những tin đồn này lan truyền trong học viện với tốc độ như lửa cháy giữa đồng, mà vừa khéo thời gian này Quân Vô Tà căn bản không ở trong học viện, Phạm Cẩm tổn hết tâm tư muốn đề những tin đồn này xuống song lại không có chút hiệu quả nào, ngược lại tin đồn còn lan truyền mãnh liệt hơn, tất cả mọi người đều xem thành Quân Vô Tà vì ghen ghét Lý Tử Mộ mà trở thành hung thủ sát hại hần.

Lực sát thương của tin đồn mưu hại đồng môn quá lớn, hôm ấy khi Lộ Uy Kiệt rời đi, chẳng qua chỉ vạch ra chuyện Ninh Hinh có ý đồ mưu hại đồng môn, tuy không thành công nhưng danh tiếng của Ninh Hinh đã tụt dốc không phanh, mà hôm nay Quân Vô Tà quả thực bị chụp lên cái mũ mưu hại đồng môn, Lý Tử Mộ thực sự đã chết, ảnh hưởng này còn

đáng sợ hơn!

Một đệ tử phẩm chất thấp kém, có lẽ sau đó sẽ gặp cảnh bị xa lánh, nhưng nếu có lòng hại người, hơn nữa còn gây chết người, vậy thì chuyện này không phải chuyện đùa!

Mấy ngày nay, trong học viện đã nhao nhao một vài lời báo Quân Vô Tà rút ra khỏi học viện Phong Hoa, thậm chí đã ầm ĩ đến chỗ Phạm Khải.

Quân Vô Tà lắng lắng nghe, trên mặt lại không có chút sốt ruột nào.

“Tiểu Tà, chuyện này phải làm sao mới ổn đây?” Phạm Cẩm biết Quân Vô Tà là người có chủ ý, cầu mong nàng có thể xoay chuyển càn khôn này.

Quân Vô Tà lại không hoảng không loạn nhìn Phạm Cẩm, nói không nhanh không chậm: “Những gì họ nói không sai, người là do ta giết.”

Tuy tin đồn bị cố ý phóng đại, nhưng trên thực tế lại không khác mấy với sự thực.

Chỉ là đây vốn là sự thực đã bị che giấu, song lại bị người âm thầm thao túng, làm ầm lên trong cả học viện, hơn nữa còn thêm mắm thêm muối một phen, miêu tả nàng thành một tên tiểu nhân hèn hạ muốn đoạt cơ hội của Lý Tử Mộ không thành bèn sinh lòng thù hận.

Quân Vô Tà giết Lý Tử Mộ, chỉ có điều nguyên nhân không đến mức khiến người ta khó lòng chịu được như trong tin đồn ở bên ngoài.

Phạm Cẩm bị lời Quân Vô Tà nói làm cho á khẩu.

Đúng vậy, Lý Tử Mộ do Quân Vô Tà giết, nhưng nguyên nhân trong đó căn bản không phải vì lòng hận thù!

“Nhưng sự thực rõ ràng không giống như những gì mọi người nói, lẽ nào người không đi giải thích sao? Chuyện này nháo nhào lên rồi, tuy bên phía phụ thân ta vẫn luôn dè dặt những lời đàm tiếu đó xuống, nhưng nếu cứ tiếp tục...” Phạm Cẩm vô vô đầu với về phía nào, hẳn thực sự không hiểu vì sao Quân Vô Tà vẫn còn có thể bình tĩnh như thế.

Lẽ nào nàng không quan tâm đến danh tiếng của mình một chút nào ư?

Đệ tử học viện Phong Hoa đều có gia thế không yếu, nếu những tin đồn này lan truyền ra thì sẽ có nhiều tổn hại cho tương lai của Quân Vô Tà.

Phạm Cẩm cuống quýt như kiến bò trên chảo nóng, ngược lại, nhân vật chính trong chuyện này lại mang dáng vẻ bình tĩnh như ban đầu.

“Nếu họ muốn làm ầm lên thì cứ để họ làm ầm lên là được, ta dám làm đương nhiên có cách giải quyết tất cả, nhưng mà bây giờ vẫn chưa phải lúc, ta muốn nhìn xem chuyện này rốt cuộc là do ai âm thầm thao túng.” Quân Vô Tà khẽ nhếch mày, nàng chưa từng bận tâm đến những lời đồn thổi thất thiệt bao giờ.

Khi nàng trọng sinh, những lời bôi nhọ nàng của hoàng thành Thích quốc lẽ nào còn ít hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 575: Mưu Hại Đồng Môn (3)

Hiện giờ trong Thích quốc còn ai mắng nàng một câu nữa?

Đại tiểu thư kiểu ngạo từng bị người người phi nhổ, bây giờ đã trở thành Gia Cát nữ cơ trí được sùng bái nhất Thích quốc.

Phản kích, mãi mãi không cần bận tâm thời gian dài hay ngắn, mà là phải xem có một kích tất trúng hay không.

Phạm Cẩm hé miệng, hồi lâu cũng không thốt ra được một chữ nào.

Phạm Trác lại cười nhẹ rót trà cho Phạm Cẩm và Quân Vô Tà, cười ôn hòa nói: “Đại ca vẫn không tin năng lực của Tiểu Tà ư? Bây giờ hẳn không ra tay, chẳng qua là muốn khiến chuyện này tiếp tục ầm ĩ, đợi kẻ khởi xướng núp phía sau lộ đuôi rồi sẽ cho một kích trí mạng, chẳng phải còn há dè hơn sao?”

Phạm Cẩm cười khổ lắc đầu.

“Tuy há dè nhưng những tin đồn vớ vẩn đó nhiều lên thì những người tin nó cũng nhiều lên, đám đệ tử đó...”

Phạm Trác cười nhẹ nói: “Cứ yên tâm đi, Tiểu Tà ra tay thì nhất định sẽ hoàn toàn xoay chuyển cả cục diện.”

Phạm Cẩm thờ dãi một hơi, cũng bất lực, Quân Vô Tà và Phạm Trác đều đã có thái độ lãnh đạm như thế, ngược lại khiến hắn kích động không thôi.

“Bên phía Thụy Lâm quân có tin tức rồi chứ?” Quân Vô Tà đột nhiên nói.

Phạm Cẩm thoáng ngẩn người.

“Nghe nói năm ngày nữa sẽ đến.” Phạm Cẩm day day đuôi mày, cũng không biết Long Kỳ có hài lòng với phương pháp xử lý của học viện Phong Hoa hay không.

Quân Vô Tà hơi cong khóe môi, ý cười nhàn nhạt khiến Phạm Trác ở bên cạnh nhìn mà ngây người.

Rõ ràng chỉ là một khuôn mặt thanh tú, rõ ràng chỉ là một thiếu niên đang độ lớn, vì sao vừa cười nhàn nhạt đã khiến hắn có cảm giác hít thở không thông?

“Năm ngày, đủ rồi.” Quân Vô Tà rũ rèm mi, nhìn mặt nước phản chiếu trong chén, đáy mắt xẹt qua chút quyết tâm.

Phạm Cẩm ở lại một lát rồi mới rời đi, lúc đi trông vẫn thấp thỏm không yên.

Phạm Trác nhìn bộ dạng căng thẳng của Phạm Cẩm, không khỏi bật cười.

“Đại ca này của ta, tính cách rất cuộc vẫn hơi đơn thuần, e là Tiểu Tà đã có tính toán trong lòng, biết ai là người bày trò rồi chứ?” Nói rồi Phạm Trác bèn chống đầu bằng một tay, khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười ôn hòa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà hơi nhướn mày.

“Ngoại trừ đồ đàn độn tự tìm đường chết thì còn ai nữa?”

Có thể kích động nhiều đệ tử học viện Phong Hoa trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn khiến tin đồn lan truyền nhanh như thế, ngoại trừ người nào đó thì còn có thể là ai?

“Nếu như nói, ban đầu nàng ta nhằm vào ta là vì Phạm Cẩm, vậy thì bây giờ hẳn là nàng ta muốn nhằm vào bản thân ta rồi.” Quân Vô Tà cười lạnh, chiếc chén ngọc trắng trong tay lắc lư theo cổ tay nàng, trà xanh trong chén sóng sánh, phả ra hương trà.

Lời kéo mọi người ngược lại tự bị bẽ mặt, song vẫn không lùi bước, nàng nên nói người nào đó can đảm hay là ngu xuẩn đây? Chó cùng đứt gấu, vậy mà nghĩ ra chiêu đại đột này.

“Hừm, ta thấy nàng ta cũng bị bức thôi, nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện thế này, chỉ e bây giờ nàng ta đang đợi người gây thù khắp nơi, không chỗ cầu viện, để nàng ta phả bày ra năng lực của bản thân, kéo người ra khỏi vùng bùn chằng?” Ý cười trên mặt Phạm Trác không che giấu chút nào, dường như bị lời mình nói chọc cười, lại cười nhẹ một bận.

Chút năng lực này của Ninh Hinh cũng chỉ có thể lừa được đại ca tâm tư đơn thuần đó của hắn, rơi vào trong mắt hắn và Quân Vô Tà, rốt cuộc chỉ là kỹ năng của trẻ con, chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào đáng nói, thoáng nghĩ cái đã đoán ra được mọi chuyện rồi.

“Vậy ta lại muốn nhìn xem, nàng ta tự khiến mình khó xử thế nào đây.” Đáy mắt Quân Vô Tà xẹt qua chút lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 576: Mưu Hại Đồng Môn (4)

Nếu như Ninh Hinh không phải quá tự cao thì chính là xem thường nàng.

Muốn mưu hại nàng? Ninh Hinh chưa đủ bản lĩnh.

“Năm ngày sau, ta sẽ cho nàng ta biết, cái gì gọi là ốc còn không mang nổi mình ốc.”

Quân Vô Tà lạnh nhạt để chiếc ly bạch ngọc lên trên bàn.

Có người muốn chết, tại sao nàng không thành toàn cho người ta chứ?

Quân Vô Tà trở về học viện Phong Hoa ba ngày, lời đồn đãi trong học viện triền miên không dứt, thậm chí còn có đệ tử đứng trước cửa tiểu viện Trúc Lâm, ném đá liên tục vào trong tiểu viện, mục tiêu chính là gian phòng của Quân Vô Tà.

Phạm Cẩm tới đây mấy lần đều nhìn thấy mấy tên đệ tử rành rỏi không gì làm kiếm chuyện gây sự, bèn mắng họ một trận rồi đuổi về.

Ngay cả những sư phụ trong học viện cũng úp úp mở mở phê bình, mà những lời phê bình này đều xuất phát từ cái miệng của tên sư phụ ở học viện Thú Linh, Tiền Nguyên Hà, người từng có duyên gặp qua Quân Vô Tà một lần.

Nghe nói trong khoảng thời gian này cũng từng có người hỏi Tiền Nguyên Hà về tính cách, nhân phẩm của Quân Vô Tà.

Còn Tiền Nguyên Hà thì chỉ Quân Vô Tà từ đầu tới chân không một chút nương tình, hơn nữa còn tuyên bố, bản thân từng dạy qua loại đệ tử như vậy chính là sỉ nhục lớn nhất đời ông ta.

Lời của Tiền Nguyên Hà khiến cho những tên đệ tử vốn sinh lòng bất mãn với Quân Vô Tà càng thêm vững tin hơn về độ chân thật của lời đồn, lời đồn càng ngày càng quá đáng hơn.

Mà lần này, lúc Phạm Cẩm đến tiểu viện Trúc Lâm lại có một đám thiếu niên đứng ở trước cửa, miệng thốt lên những lời chỉ trích bản thiêu khó mà nghe lọt tai, tiếng nào tiếng đó chói tai vô cùng.

“Quân Tà, đừng tưởng ngươi trốn ở tong đó thì có thể thoát được tội! Ngươi mưu hại đồng môn, lòng dạ hẹp hòi! Ác giả ác báo! Ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu!”

“Thứ rác rưởi như ngươi, tại sao còn không mau cút khỏi học viện Phong Hoa! Ngươi ở lại chỗ này chính là sỉ nhục của học viện Phong Hoa!”

“Thứ không biết xấu hổ! Sao ngươi còn không đi chết đi...”

Phạm Cẩm vừa đi tới tiểu viện Trúc Lâm thì đã nghe thấy những tiếng chỉ trích này, gương mặt lập tức u ám hẳn đi.

“Mấy người các ngươi im mồm hết cho ta! Ai cho các ngươi lá gan lớn như vậy, để cho các ngươi tới đây gây sự! Chẳng lẽ các ngươi quên quy định của học viện này rồi sao! Ai dám tự ý xông vào tiểu viện Trúc Lâm, lập tức trục xuất khỏi học viện! Các ngươi chán ở học viện này rồi có phải hay không!” Gương mặt u ám của Phạm Cẩm phần nộ nói với đám đệ tử đó.

Đám đệ tử bị Phạm Cẩm quát như vậy, trong lòng run sợ, vốn đã nảy sinh ý rút lui nhưng lại không biết tại sao đột nhiên bùng tính ý chí, tiến lên trước một bước, cãi lại Phạm Cẩm.

“Phạm sư huynh! Chúng đệ tôn kính huynh luôn công chính nghiêm minh! Nhưng huynh cứ hết lần này lần khác bảo vệ cho Quân Tà! Chuyện trước kia hẳn từng cướp đoạt đồ của Lý Tử Mộ không phải huynh không biết, nhưng huynh lại liên tiếp bảo vệ hắn, mà lần này hắn lại không kiêng nể gì cả, thậm chí còn ra tay với đồng môn, hại chết Lý Tử Mộ, huynh vẫn tiếp tục bảo vệ hắn sao! Một người tâm tư ác độc như thế, tiểu nhân hèn hạ vô liêm sỉ, chính là do sự bao che hết lần này tới lần nọ của huynh hẳn mới càng ngày càng không

xem ai ra gì! Phạm sư huynh, rốt cuộc huynh muốn hồ đồ đến khi nào nữa! Nếu như huynh cứ kiêu không rõ thị phi như vậy thì cũng đừng trách chúng đệ không tôn trọng huynh nữa!” Tên thiếu niên cầm đầu, lời lẽ đanh thép nhìn Phạm Cẩm.

Nếu như là trước đây thì sẽ không có ai dám nghi ngờ sự công chính và chính trực của Phạm Cẩm, nhưng mà bây giờ lời đồn liên tiếp truyền ra, địa vị của Phạm Cẩm trong lòng các đệ tử đã tuột dốc không phanh, lời nói của hắn đã không còn nhận được sự tín nhiệm từ mọi người nữa.

Đây cũng là lần đầu có người dám đứng trước mặt Phạm Cẩm nói ra những lời lẽ khó nghe như vậy, khiến Phạm Cẩm mở to hai mắt, trong lòng khó chịu vô cùng, phần nộ buồn phiền gần như lấp đầy lồng ngực của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 577: Mưu Hại Đồng Môn (5)

Phạm Cẩm chỉ cảm thấy đầu mình như ong ong, hắn muốn nói cho đám thiếu niên vô tri này biết, bọn họ ngay từ đầu đã sai rồi, chuyện này ngay từ lúc bắt đầu, Quân Vô Tà mới là người bị hại thật sự!

Lý Tử Mộ có thể vào được phân viện Phục Linh đều nhờ có Quân Vô Tà, có thể nhận được sự chú ý của Cố Ly Sinh cũng là nhờ có Quân Vô Tà.

Nếu không có Quân Vô Tà thì học viện Phong Hoa sẽ có ai để ý đến Lý Tử Mộ chứ!

Rõ ràng là Lý Tử Mộ đã chiếm lấy thứ của Quân Vô Tà, lại cứ một mực giẫm đạp Quân Vô Tà ở khắp mọi nơi, không còn chút nhân phẩm nào, nhưng đám người này lại mù quáng đi tin những lời phản xét phiến diện, thật sự khiến người ta giận đến phát điên.

“Cút! Cút hết cho ta!” Phạm Cẩm phần nộ quá, hai mắt tràn đầy lửa giận, giây phút này, cho dù là hắn cũng đang có ý niệm giết người.

Đám thiếu niên kia bấu môi, bất mãn nhìn Phạm Cẩm, muốn nhanh chóng trở tiếp tài miệng lưỡi nhưng lại bị ánh mắt tràn đầy lửa giận của Phạm Cẩm hù cho sợ, từng tên từng tên nuốt nước bọt, không phục mà rút lui.

Sau khi đám thiếu niên rời đi lại có một bóng người đi ra từ một góc của rừng trúc, bả vai co rút lại, gương mặt thể lương vô cùng.

“Đại thiếu gia...” A Tĩnh khiếp đảm nhìn về Phạm Cẩm hai mắt đang tràn đầy lửa giận.

“A Tĩnh?” Phạm Cẩm nhíu mày nhìn A Tĩnh, từ sau khi A Tĩnh bị Phạm Trác đuổi đi, hắn cũng chưa từng gặp lại A Tĩnh lần nào.

Thần sắc A Tĩnh có chút tiêu tụy, ánh mắt nhìn Phạm Cẩm cũng tràn đầy sự bi ai.

“Đại thiếu gia... sao người lại phải khổ như vậy chứ?”

“A Tĩnh, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” Phạm Cẩm cảm thấy đầu rất đau.

A Tĩnh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Phạm Cẩm.

“Đại thiếu gia, làm người ai cũng đều nhìn ra cái tên Quân Vô Tà đó không có ý tốt gì, tại sao người lại bảo vệ hắn? Hắn đã hại chết Lý Tử Mộ, tên tiểu nhân dê hèn như vậy đáng bị diệt trừ! Người không thể để hắn tiếp tục ở lại tiểu viện Trúc Lâm nữa, nếu như hắn hại thiếu gia thì phải làm sao chứ...”

“Đủ rồi!” Phạm Cẩm phần nộ quá lớn, không để cho A Tĩnh nói hết thì đã cắt lời.

“A Tĩnh, ta niệm tình ngươi một lòng trung thành với Tiểu Trác, không muốn so đo tính toán với ngươi, nhưng nếu như sau này ngươi còn dám nói với ta những lời này, ta sẽ không tha cho ngươi!” Lần này Phạm Cẩm thực sự nổi giận rồi, người của học viện Phong Hoa đều bị sao thế này, chỉ nghe những lời đồn đại phi báng vô căn cứ thì đã muốn phán Quân Vô Tà tội chết?

Trong số những người bọn họ, đã từng có mấy ai tiếp xúc thực sự với Quân Vô Tà chưa?

Chỉ e đến ngay cả nói chuyện với Quân Vô Tà cũng chẳng có mấy người thì đã xem nàng như một tai họa đáng trừ, hận không thể giải quyết nhanh gọn!

“Đại thiếu gia, người đừng chấp mê bất ngộ nữa...” A Tĩnh còn cố giãy giụa.

Phạm Cẩm không còn nhẫn nại để mà nghe hắn ta nói những lời nhảm nhí này, trực tiếp xách cổ áo sau của A Tĩnh ném ra rừng trúc.

A Tĩnh bị ném xuống đất, gương mặt mờ mịt, những đệ tử đi ngang qua nháo nhào đưa ánh mắt tò mò nhìn hắn ta.

Mắt nhìn theo bóng dáng Phạm Cẩm dần dần biến mất trong rừng trúc, âm thanh nước mưa của A Tĩnh bỗng nhiên vang lên: “Đại thiếu gia! Tiểu nhân thật sự tôn kính nhị thiếu gia! Tại sao người lại hại người ấy! Tại sao lại đưa một kẻ tăng tận thiên lương đến trước mặt thiếu gia chứ! Đại thiếu gia! Người thật sự xứng đáng với sự tín nhiệm mà thiếu gia dành cho người sao? Thật sự xứng đáng với ơn dưỡng dục mà viện trưởng dành cho người sao?”

A Tĩnh điên rồi, hắn ta ngồi dưới đất khóc lóc ni non, những lời mà hắn ta nói lại khiến cho những đệ tử đi ngang qua mở to hai mắt.

A Tĩnh là người như thế nào? Là tâm phúc đã hầu hạ bên cạnh Phạm Trác từ nhỏ đến lớn.

Mà ngày hôm nay những lời này được thốt ra từ chính miệng A Tĩnh, giống như tiếng sấm rền ngang tai, đánh vào trong tâm khảm của tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 578: Chuẩn Bị Mất Mặt (1)

Âm thanh chỉ trách khàn khàn đó, không nghi ngờ gì nữa đã khiến cho tư tưởng của tất cả mọi người tập trung vào một nơi không thể tự mình dứt ra được.

Tất cả mọi người đều biết, Phạm Trác mới chính là con trai ruột của Phạm Khải, còn Phạm Cẩm tuy thực lực không tệ, nhân phẩm đáng khen, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là đứa con nuôi, chẳng phải con ruột!

Mối quan hệ như vậy khiến cho chúng đệ tử bắt đầu nảy sinh ra loại suy đoán tàn độc.

Bêu danh của Quân Vô Tà ở học viện Phong Hoa không ngừng lan truyền, nhưng Phạm Cẩm vẫn luôn bảo vệ, thậm chí còn đưa nàng đến tiểu viện Trúc Lâm, nơi mà Phạm Trác dùng để tĩnh dưỡng, trong này... chẳng lẽ còn có mục đích gì khác không thể tiết lộ?

Trong một khoảng thời gian thời thì những suy đoán theo hướng như vậy mọc lên liên miên, khiến cho danh tiếng của Phạm Cẩm chịu sự đả kích trước nay chưa từng có.

Mà tất cả những chuyện này, Phạm Cẩm không hề hay biết, hần nổi giận đùng đùng mà đi vào trong tiểu viện Trúc Lâm, nhưng lại dừng bước trong viện, lo lắng khuôn mặt như thể này của mình sẽ hù dọa Quân Vô Tà với Phạm Trác, nên đứng đó hồi lâu mới quyết định đi vào bên trong.

Nhưng trong phòng chỉ có mỗi Phạm Trác.

“Đại ca, huynh tới rồi?” Phạm Trác cười ha hả nhìn Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm gật đầu, xác nhận tâm trạng đã bình tĩnh lại rồi mới nói: “Tiểu Tà đâu rồi?”

“Ra ngoài rồi.” Phạm Trác ôm Be Be đại nhân trong lòng, cười híp mắt nói, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của Be Be đại nhân.

Be Be đại nhân khe khẽ một tiếng, xem như là đã chấp nhận việc lấy lòng của Phạm Trác.

Phạm Cẩm hơi sững sốt.

“Ra ngoài? Từ lúc nào?” Lúc này đi ra ngoài, nếu như đụng phải đám đệ tử học viện Phong Hoa thì coi như xong.

“Cũng được một lúc rồi, đại ca không cần phải lo lắng, ngồi xuống uống chén trà, nghỉ ngơi chút đi.” Phạm Trác vừa nói vừa đẩy chén trà mình đã chuẩn bị từ trước tới trước mặt Phạm Cẩm.

Phạm Cẩm cắn răng, không biết Quân Vô Tà đi đến chỗ nào, chỉ đành ngồi xuống chờ đợi.

Chính ngay lúc Phạm Cẩm lòng như lửa đốt thì Quân Vô Tà lại đang ngồi một cục trong thư phòng của Cố Ly Sinh.

Quân Vô Tà ôm theo Hắc Miêu, gương mặt lãnh đạm nhìn về phía Cố Ly Sinh chan chứa ý cười.

“Quân Tà, hôm nay ngươi đến đây có chuyện gì?” Cố Ly Sinh nở nụ cười nhìn Quân Vô Tà, sau khi Quân Vô Tà nghiên cứu triệt để thuật phục linh, Cố Ly Sinh không cách nào giữ được dáng vẻ của một người thầy ở trước mặt Quân Vô Tà nữa.

Quân Vô Tà bình thản nói: “Việc cải thiện thuật phục linh đã hoàn thành.”

Cố Ly Sinh mở to hai mắt, không thể tin được mà nhìn Quân Vô Tà.

Mới có bao lâu mà Quân Vô Tà đã làm xong rồi sao...

Cố Ly Sinh vốn cho rằng khoảng thời gian này dài đằng đẵng, nhưng lại không ngờ thời gian lại ngắn đến mức độ này, mới chưa được bao lâu? Quân Vô Tà đã sửa xong rồi?

Tên này có phải là người không vậy?

“Hoàn thành rồi? Thật sao?” Cố Ly Sinh cổ nuốt nước miếng.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Cố Ly Sinh kích động đến mức bàn tay để trên bàn cũng bắt đầu run rẩy luôn.

“Ta chuẩn bị trở về phân viện Phục Linh rồi.” Quân Vô Tà nói tiếp.

“Trở về! Lập tức về sao! Ngươi muốn khi nào trở về cũng đều được!” Lời thứ hai không nói chỉ đồng ý, ban đầu để cho Quân Vô Tà tạm thời rời khỏi phân viện Phục Linh chỉ là lo lắng nàng bị những người có tâm cơ can trở, phá hoại tiến độ cải tạo thuật phục linh, mà nay thuật phục linh đã cải tạo xong, Cố Ly Sinh cũng không còn lo âu gì nữa.

Hắn chỉ ước gì bây giờ lập tức để cho Quân Vô Tà đeo lên ngọc bội của phân viện Phục Linh.

“Không phải trở về như thế này.” Quân Vô Tà từ từ ngẩng đầu.

Thời gian cũng vừa đúng rồi, đã đến lúc phản kích lại.

“Ý ngươi là gì?” Cố Ly Sinh đang trong lúc kích động, hiển nhiên không hiểu ý đồ của Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 579: Chuẩn Bị Mất Mặt (2)

Quân Vô Tà nói: “Ngày mà ta rời khỏi phân viện Phục Linh, mang trên mình vô số tiếng xấu, nếu ta trở về nhất định phải xóa sạch tất cả những điều này, đường đường chính chính trở về.”

Cổ Ly Sinh sùng sốt, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, thay vào đó là sự áy náy.

Trong khoảng thời gian này Quân Vô Tà làm cách nào sống trong học viện Phong Hoa, hẳn không phải không biết, hẳn đã từng nghĩ tới trước cứ để cho Quân Vô Tà trở về, nhưng trước khi chưa hoàn thành thuật phục linh, thân phận Quân Vô Tà bại lộ quá sớm chỉ mang đến cho nàng phiền toái không cần thiết.

Dù sao thuật phục linh trong đám đệ tử đã có địa vị rất cao, nếu như hẳn đường đột nói Quân Vô Tà có thể cải tạo thuật phục linh, cho dù có phải đích thân hẳn nói hay không, người bên ngoài đều sẽ không tin tưởng, không nói đến không thiếu kẻ nhục mạ và nghi vấn Quân Vô Tà, những người rất có hứng thú với thuật phục linh cũng sẽ nhân cơ hội này tiếp xúc với Quân Vô Tà, có thể lôi kéo.

Nếu như gặp phải người lòng dạ xấu xa lại càng không biết sẽ làm ra những việc điên rồ nào.

Thuật phục linh đối với thể nhân thật sự có sức mê hoặc quá lớn.

Bởi vì lo lắng nhiều thứ, cũng bởi vì Quân Vô Tà vô ý trở lại phân viện Phục Linh, Cổ Ly Sinh mới không có động tác gì.

Nhưng bên trong học viện, phong ba về Quân Vô Tà ngay đến cả hẳn nghe cũng cảm thấy chói tai.

“Ngươi yên tâm.”

Cổ Ly Sinh hít sâu một hơi, đứng dậy: “Ta nhất định sẽ để cho ngươi quang minh chính đại trở lại phân viện Phục Linh, những thứ bản thiêu kia ta cũng sẽ khiến nó hoàn toàn biến mất, chuyện này cứ giao cho ta xử lý, ta sẽ khiến cho ngươi thỏa mãn.”

Quân Vô Tà khẽ gật đầu, lời Cổ Ly Sinh vừa hay trùng với ý nàng.

Quân Vô Tà nàng phải phản kích, cũng không chỉ là vì chính danh của mình đơn giản như vậy.

Nàng muốn trước mặt tất cả đệ tử học viện Phong Hoa, hung hăng quát vào miệng những kẻ nhàn rỗi kia!

Như vậy mới vui vẻ!

“Ngày mai, ngày mai ta liền sắp xếp mọi việc ổn thỏa, ngươi hãy cứ yên tâm chờ đợi là được.” Cổ Ly Sinh trịnh trọng hứa hẹn.

Quân Vô Tà cúp mắt xuống suy nghĩ.

Ngày mai?

Theo như Phạm Cẩm nói, ngày kia người của Thụy Lâm quân sẽ tới học viện Phong Hoa, ngày mai đúng là một thời cơ tốt, vừa hay có thể dễ dàng đem mọi chuyện móc nối lại.

Trò hay còn tiếp diễn, mới đến phần đặc sắc, không phải sao?

“Được.” Quân Vô Tà khẽ gật đầu, trước khi chuẩn bị đi, đặt một quyển sách sớm đã viết xong lên bàn sách của Cổ Ly Sinh, sau đó rời đi không quay đầu lại.

Cổ Ly Sinh mở cuốn sách ra, liền khiến cho hẳn mở to hai mắt nhìn, ngừng thở.

Chữ viết xinh đẹp trên cuốn sách, từng chữ từng chữ khắc sâu vào trong lòng hẳn.

Đây là phương pháp chủ yếu cải tạo thuật phục linh, mà những thứ này, hẳn vừa nhìn liền biết được trong đó có ý nghĩa sâu xa!

“Quân Tà, ngươi thật làm ta vui mừng không ngừng, chết tiết... Tiểu gia hỏa này, thực sự là... Quá thần!” Một hơi thở lật xong cả quyển sách, Cổ Ly Sinh đã đầm đìa mồ hôi, hẳn ngồi dựa trên ghế, ngửa đầu, khóe miệng mang theo ý cười vui mừng lại kích động.

Hắn lượn được bảo bối lớn rồi!

Sau khi rời khỏi thư phòng Cổ Ly Sinh, Quân Vô Tà liền đi ra khỏi phân viện Phục Linh. Phân viện Phục Linh lúc đó mấy móng đệ tử thấy Quân Vô Tà xuất hiện, từng ánh mắt sắc như dao, hận không thể tạo thành mấy lỗ thủng trên người Quân Vô Tà.

Nhân duyên của Lý Tử Mộ ở phân viện Phục Linh cũng không tốt, bởi vì Cổ Ly Sinh vô cùng thiên vị Lý Tử Mộ, khiến cho hẳn bị không ít đệ tử phân viện Phục Linh ghen ghét, nhưng loại ghen ghét này không thể khiến họ thờ ơ với cái chết của Lý Tử Mộ, một người có can đảm hại chết người của phân viện Phục Linh, cho dù thể nào bọn họ cũng không thể ưa được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 580: Chuẩn Bị Mất Mặt (3)

Quân Vô Tà gương mặt lạnh lùng, rồi đi dưới những ánh mắt sắc bén bình tĩnh, lại không nghĩ rằng chân trước vừa mới rời khỏi cửa lớn phân viện Phục Linh liền đụng phải một người “người quen cũ”.

“Tiểu Tà, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp người ở chỗ này.” Ninh Hinh sớm đã chờ ở trước cửa phân viện Phục Linh, vừa thấy Quân Vô Tà liền tươi cười niềm nở chào hỏi, nụ cười thân thiện như gió xuân sẽ không khiến người ta cảm thấy có bất kỳ địch ý nào, so sánh với những ánh mắt lạnh lẽo đi tới đâu cũng gặp mấy hôm nay, thái độ của Ninh Hinh thật là độc đáo.

Quân Vô Tà dừng bước, nhìn về phía Ninh Hinh tươi cười như hoa kia.

Ninh Hinh mang trên mặt ý cười, nhưng trong lòng chỉ còn có cười lạnh.

Từ khoảnh khắc Quân Vô Tà bước vào phân viện Phục Linh, Doãn Ngôn liền chạy đi thông báo cho Ninh Hinh đầu tiên, Ninh Hinh liền lập tức chạy tới.

Quân Vô Tà ở học viện Phong Hoa lâu như vậy, ngoại trừ ngày đầu tiên đi qua phân viện Phục Linh thì không bao giờ xuất hiện tại phân viện Phục Linh, nhưng đột nhiên hôm nay nàng lại đến phân viện Phục Linh, điều này khiến cho Ninh Hinh âm thầm đắc ý.

Tội danh mưu sát đồng môn cũng không nhẹ, hiện tại khắp nơi đều tạo áp lực cho viện trưởng, yêu cầu trục xuất Quân Vô Tà khỏi học viện Phong Hoa, tiểu tử này giả vờ bình tĩnh, chỉ sợ hiện tại cũng đứng ngồi không yên.

Gây ra chuyện lớn như vậy, ngay cả huynh đệ Phạm gia cũng không thể che chở được nữa mà.

Biết được Quân Vô Tà sáng sớm sẽ tới phân viện Phục Linh, Ninh Hinh rất thỏa mãn.

Gặp Quân Vô Tà vẫn với gương mặt lạnh lùng này, Ninh Hinh lại không hề tức giận, ngược lại tươi cười nói: “Tiểu Tà, chuyện trong học viện ta đều nghe nói... Chuyện này... Thật sự là có chút hơi âm ỉ, ta thấy Phạm Cẩm đại ca đến chỗ viện trưởng bá bá nhiều lần, muốn cầu tình giúp người, nhưng là...”

Ninh Hinh giả vờ bất đắc dĩ thở dài.

“Người tới tìm Cố thúc thúc nói chuyện cũng vô ích, Cố thúc thúc thường ngày căn bản không quản những việc này, Cố thúc thúc lại rất yêu thích Lý Từ Mộ kia, lần này Lý Từ Mộ chết khiến cho Cố thúc thúc rất giận dữ, cho người làm rõ chuyện này, mới đem những lời đồn đại này truyền ra, hiện tại Cố thúc thúc đang bức bối trong người.”

Ninh Hinh biết Quân Vô Tà qua gặp Cố Ly Sinh rồi, nhưng như vậy thì sao?

Tính tình Cố Ly Sinh tựa như ôn hòa, lại cực kỳ bao che khuyết điểm, đối với đệ tử của phân viện Phục Linh thì hết mực bảo vệ, trước Doãn Ngôn vẫn thường xuyên nhắc đến Cố Ly Sinh đặc biệt quan tâm Lý Từ Mộ khác với mọi người, bây giờ Lý Từ Mộ chết, sự việc có liên quan đến Quân Vô Tà, Cố Ly Sinh có thể cho Quân Vô Tà mặt mũi mới là lạ đó.

Tự tin Quân Vô Tà ở chỗ Cố Ly Sinh tuyệt đối không chiếm được một câu hay, tâm tình Ninh Hinh liền thoải mái rất nhiều.

Nhưng mà, gương mặt Quân Vô Tà vẫn lạnh như băng, ánh mắt bình tĩnh như nước, nhìn Ninh Hinh giả tạo.

Hắc Miêu trên bà vai Quân Vô Tà khinh thường hừ lạnh.

Nữ nhân Ninh Hinh này rốt cuộc có não hay không đây? Ngu xuẩn tới mức này, sau này còn không biết muốn chết khó coi đến mức nào.

Còn cái gì mà Cố Ly Sinh rất bảo vệ Lý Từ Mộ, vì vậy nổi giận muốn tra hỏi.

Đây đều là vô nghĩa!

Nó đi theo bên cạnh chủ nhân nhà mình, nhưng nhìn thân thân thiết thiết.

Cố Ly Sinh nào có nửa điểm thương tâm khổ sở, từ đầu tới cuối, hẳn thậm chí một lần cũng không đề cập tới tên Lý Từ Mộ!

Việc này, một trăm phần trăm là do nữ nhân ngu xuẩn này bày ra!

Chỉ với chút bản lĩnh của nàng ta, còn dám đấu với gia chủ của nó?

Quả thực cười nhạo mèo rồi!

“Meo meo...”

Chủ nhân, chúng ta không cần phải phí lời với đồ ngu xuẩn như vậy, nếu không chỉ số thông minh sẽ bị nàng ta kéo thấp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 581: Chuẩn Bị Mất Mặt (4)

Tiểu Hắc Miêu đặc biệt không kiên nhẫn hừ hừ nói.

Quân Vô Tà giờ tay lên vỗ vỗ cái mũi nhỏ của Hắc Miêu, ngược mắt nhìn về mặt quan tâm của Ninh Hinh.

“Thị phi trắng đen ngày mai liền rõ không cần người hao tâm tổn sức.” Dứt lời, Quân Vô Tà liền nhấc chân rời đi.

Đúng như Hắc Miêu nói, nghe Ninh Hinh nói xong, nàng thấy chỉ số thông minh của mình bị vù nhục!

Ninh Hình tròn mắt há mồm nhìn Quân Vô Tà, hoàn toàn không ngờ Quân Vô Tà đến giờ này ngày này rồi mà vẫn lành khỏe vô tình như vậy! Thật đúng là không lưu cho nàng ta nửa điểm mặt mũi!

“Quân Tà! Người thực sự là cho thể diện lại không cần thiết! Người chờ đấy cho ta, sớm muộn sẽ có một ngày người cầu xin ta cứu người!”

Ninh Hình nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bóng lưng Quân Vô Tà, hận không thể đem xé thành phần vụn.

“Doãn Ngôn!” Ninh Hình gằm nhẹ một tiếng.

Doãn Ngôn nấp trong bóng tối lập tức chui ra.

“Ninh sư tỷ.”

“Theo phân phó của ta! Dem sự việc Quân Tà sát hại Lý Từ Mộ làm âm ỉ lớn hơn nữa! Trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy thông báo Phạm Khải trực xuất Quân Tà khỏi học viện Phong Hoa!”

Doãn Ngôn run lên, do dự nói: “Ninh sư tỷ, như vậy có quá hay không... Mấy vị cường giả từ linh kia...”

Ninh Hình cười lạnh nói: “Sợ cái gì? Việc này cũng không phải do ta làm, mới vừa rồi không phải ta đã nói, tất cả những điều này đều là Cổ Ly Sinh muốn điều tra, ta lại không tin thế gian này có người nào đó bởi vì một tiểu quý mà trở mặt với Cổ Ly Sinh thông hiểu thuật phục linh.”

Doãn Ngôn nuốt nước miếng một cái, ngay cả Cổ Ly Sinh Ninh Hình cũng mưu hại.

Lá gan này, không phải cũng quá lớn rồi chứ.

...

Lúc Quân Vô Tà trở lại tiểu viện Trúc lâm, Phạm Cẩm đã như kiến bò trên chảo nóng, ở trong viện đứng ngồi không yên, đi tới đi lui.

Vừa nhìn thấy Quân Vô Tà, hần liền vội vã bước lên trên, quan sát Quân Vô Tà từ trên xuống dưới, xác định trên người nàng không có vết thương nào mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người đi đâu?” Phạm Cẩm lo lắng hỏi.

“Đi gặp Cổ Ly Sinh.”

Quân Vô Tà liếc nhìn Phạm Cẩm, thấy hần lo lắng cũng biết là hần đang lo lắng cho an nguy của nàng.

Phạm Cẩm người quả thực không tệ, chỉ là đầu óc... quả thực quá...

Nếu như có một nửa trí thông minh của Phạm Trác, Quân Vô Tà không đến mức phí sức giao tiếp với hần như thế.

Không bao giờ nên để một người khó khăn trong giao tiếp và một người đầu óc thực tế thảo luận bất kỳ mưu kế nào, kết quả đều khiến người ta gục ngã.

“Cố thúc thúc?” Quả nhiên, Phạm Cẩm cũng không bắt được mạch suy nghĩ của Quân Vô Tà, vẫn mơ hồ như cũ.

Phạm Trác đứng trước cửa phòng trúc, bất đắc dĩ nhìn bộ dáng không đủ thông minh của đại ca nhà mình, chỉ có thể lắc lắc đầu.

“Định lúc nào ra tay?” Phạm Trác không cần Quân Vô Tà nhiều lời, liền biết rõ ý đồ Quân Vô Tà đi tìm Cổ Ly Sinh.

“Ngày mai.” Quả nhiên, nói chuyện với người thông minh bớt được bao nhiêu chuyện.

“Nhanh như vậy?” Phạm Trác hơi nheo mắt.

“Ngày kia Thụy Lâm quân sẽ đến.” Trong chớp mắt nhắc đến Thụy Lâm quân, đôi mắt lạnh lẽo của Quân Vô Tà không khỏi mềm nhũn ra, đôi mắt cũng hơi rù xuồng, khí tức trên người cũng không bá đạo như trước.

“Thụy Lâm quân? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ta trước có nghe người và đại ca từng nhắc qua, tại sao hành động tiếp theo của người lại có quan hệ với Thụy Lâm quân?” Rõ ràng đã nhận ra sự thay đổi của Quân Vô Tà, Phạm Trác không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thụy Lâm quân rốt cuộc có lai lịch gì mà lại có thể khiến cho khí tức Quân Vô Tà chuyển hóa trong nháy mắt.

Nhắc đến Thụy Lâm quân, vẻ mặt Phạm Cẩm xuất hiện một tia ngưng đọng.

Thời gian ngày sắp lình, Phạm Trác vẫn luôn ở tiểu viện Trúc Lâm, tất cả những việc phát sinh ở rừng rậm Linh Vũ hần đều không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 582: Có Chút Thương Nhớ (1)

Mà sau khi trở về, Phạm Cẩm không hy vọng những chuyện dơ bẩn này đến tai đệ đệ nhà hần, chưa bao giờ được nhắc tới.

Thân phận của Quân Vô Tà ngoài đám người Kiều Sở ra thì e là cả học viện Phong Hoa chỉ có mình Phạm Cẩm biết.

Đại tiểu thụ của đội quân cuồng chiến bậc nhất! Con gái Quân gia Lâm Vương phủ!

Mà trong rừng Linh Vũ, chuyện Ninh Hinh mưu đồ hãm hại Thụy Lân quân bọn họ, Phạm Trác càng không biết gì.

“Có liên quan.” Quân Vô Tà hơi gật đầu.

Phạm Trác càng thêm vững tin, ba chữ Thụy Lân quân đối với Quân Vô Tà mà nói có ý nghĩa không bình thường.

“Thụy Lân quân... hình như trước kia ta có nghe qua, có phải là một đội quân của Thích quốc không?” Phạm Trác rất tò mò về Thụy Lân quân.

“Đúng... đúng vậy...” Phạm Cẩm hơi căng thẳng nhìn Phạm Trác, hẳn thực sự không muốn Phạm Trác tham dự vào chuyện này, trong thâm tâm hẳn, Phạm Trác chỉ cần tỉnh dưỡng thân thể cho thật tốt, những chuyện âm mưu quỷ kế không cần nghe cũng không cần biết.

Trong khoảng thời gian này, thân thể Phạm Trác vừa mới có chuyển biến tích cực, Phạm Cẩm không muốn xuất hiện thêm chuyện nào ý muốn nào nữa.

Phạm Trác và Quân Vô Tà là những người thông minh, vừa nhìn biểu cảm của Phạm Cẩm không đứng liền dừng lại, không ai nhắc đến chuyện Thụy Lân quân nữa.

Đợi đến khi Phạm Cẩm đi, Phạm Trác mới thu lại nụ cười âm áp trên mặt, thay vào đó là nụ cười mang theo hứng thú.

“Hay là nói với ta đi, rốt cuộc là trong rừng Linh Vũ đã xảy ra chuyện gì vậy? Thụy Lân quân chắc có liên quan đến người chứ?” Phạm Trác nhìn Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn Phạm Trác một cái, mày hơi nhíu lại.

Chuyện này nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, chỉ là có liên quan hơi nhiều, nếu dễ dàng giải thích...

Quân Vô Tà cảm thấy hơi khó.

“Hôm khác người hỏi Nhị Kiều đi.” Quân Vô Tà thẳng thắn chuyển việc giải thích mớ bòng bong này cho Kiều Sở, tính tình này quả thực làm Phạm Trác phải bật cười liên hồi.

“Người đúng là, đến việc nói cũng lười.” Ở lâu cùng với Quân Vô Tà, Phạm Trác cũng nhìn ra tính tình Quân Vô Tà như nào, nói năng kiêu ngạo lạnh lùng không bằng nói năng không biết giao tiếp với người khác như nào.

Nói chuyện thường ngày nàng đa phần sẽ đáp lại, nhưng một khi nói đến chuyện gì cần giải thích dài dòng nàng sẽ ngậm chặt miệng không nói gì, để cho người bên cạnh làm việc này.

Quân Vô Tà nhăn mũi đứng dậy rời khỏi.

Cũng không biết tại sao trong lòng nàng đột nhiên hiện lên một khuôn mặt anh tuấn tà mị.

Người kia xuất quỷ nhập thần, thường biết cách ép nàng mở miệng, nhưng bây giờ dường như lâu lắm không gặp rồi.

Quân Vô Tà trước kia còn ít nói hơn bây giờ, là người kia không ngừng quấy nhiễu khiến nàng dần dần hiểu được cái gì là bất mãn, cái gì là phát tiết, nàng mới dần dần trở nên nói nhiều hơn.

Từ lúc tạm biệt ở học viện Phượng Thê, đã lâu không gặp rồi.

Gặp nhiều chuyện ở học viện Phong Hoa như vậy nàng cũng không nghĩ gì đến người kia.

Nhưng vừa rồi không biết tại sao khuôn mặt người kia lại lặn lẽ hiện lên trong tâm trí nàng.

Quân Vô Tà ngồi ở cạnh giường, cúi đầu nhìn đôi tay mình, mày hơi nhíu lại.

Trong lòng đột nhiên xúc động khiến nàng mở miệng: “Dạ Sát.”

Một bóng đen nhoáng cái từ cửa sổ tiến vào, quỳ trước mặt Quân Vô Tà.

“Có thuộc hạ, đại tiểu thư có gì dặn dò.”

Quân Vô Tà vẫn không ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay mình, có mấy cây ngân châm xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Lúc ở Lân Vương phủ nàng đã từng dùng mấy cây ngân châm này đâm vào tử huyệt người kia, máu tươi ầm ập theo ngân châm chảy vào lòng bàn tay nàng, rõ ràng đã xảy ra rất lâu rồi nhưng không biết tại sao bây giờ nàng vẫn cảm thấy nhiệt độ của mấy cây ngân châm ấy vẫn còn hơi nóng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thân Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 583: Bể Mặt Tập Thể (1)

“Ca ca huynh ấy... bây giờ đang ở đâu?” Quân Vô Tà dùng giọng nói không thể nghe thấy.

“Thuộc hạ không biết.” Giọng nói của Dạ Sát trầm thấp mà bình tĩnh.

Quân Vô Tà mấp máy môi: “Lui xuống đi.”

Dạ Sát đứng dậy, lúc đi đến cửa thì bước chân hơi khựng lại.

“Mặc dù thuộc hạ không biết Vô Dược thiếu gia đi đâu, những nếu thuộc hạ đoán không nhầm lúc này chắc người không ở Hạ Tam Giới, thứ có thể chữa được linh hồn chỉ có ở Trung Tam Giới mới có.”

Quân Vô Tà bất chợt ngừng đầu.

“Ca ca là người của Trung Tam Giới?”

Nàng trước đây cảm thấy Quân Vô Dược thần bí dị thường, sức mạnh gần như nghịch thiên, sức mạnh của Quân Vô Dược đã vượt qua tất cả những người Quân Vô Tà gặp, Dạ Sát lúc trước ở Vân Sơn có thể đánh ngang sức với người của mười hai điện, hơn nữa còn là chủ nhân của Dạ Sát, chắc chắn sức mạnh của Quân Vô Dược sẽ không kém Dạ Sát.

Trong lòng Quân Vô Tà đã sớm đoán được nhưng đến bây giờ mới được chứng thực.

Dạ Sát không nói gì nữa, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Quân Vô Tà nằm trên giường, Be Be đại nhân nhảy lên, dùng thân thể tròn vo của mình đẩy Hắc Miêu ra khỏi người Quân Vô Tà, dụi dụi, tìm một chỗ thoải mái bên Quân Vô Tà.

“Không ở Hạ Tam Giới sao?” Quân Vô Tà giờ mu bàn tay áp lên trán lạnh như băng của mình, đến bản thân nàng còn không biết hôm nay nàng bị làm sao vậy.

Tại sao tự dưng lại nhớ đến Quân Vô Dược?

Tâm tình có chút bỡ ngỡ làm Quân Vô Tà hơi hoang mang, ngực hơi chua xót không nói thành lời.

Nằm trên chiếc giường mềm mại, Quân Vô Tà từ từ nhắm mắt, dần dần đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tất cả đệ tử của học viện Phong Hoa được triệu tập, bọn họ vốn dĩ phải đi tu luyện lại đột nhiên nhận được thông báo tập trung ở quảng trường trước học viện.

Các thiếu niên lít nhít dưới sự hướng dẫn của đạo sư đã đứng ngay ngắn chỉnh tề.

Học viện Phong Hoa ít có hoạt động chính thức như này, các đệ tử ở quảng trường xôn xao bàn tán, ai ai cũng đoán xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mới điều động tập trung như này.

“Mười thì có tám chín phần liên quan đến Quân Tà.” Một thiếu niên lên tiếng lầm bầm trong đám đông, lập tức thu hút sự chú ý của các đệ tử khác.

“Liên quan gì đến hắn? Bản lĩnh hắn lớn như nào mà có thể làm dậy lên chuyện lớn như vậy?”

“Vậy thì người không biết rồi, bạn cùng phòng ta là đệ tử của phân viện Phục Linh, tối qua Quân Tà đột nhiên đến phân viện Phục Linh, các người không biết sao?” Thiếu niên đắc ý nói.

Các đệ tử khác ở bên cạnh lập tức kinh ngạc, đáy mắt lóe lên ngọn lửa hóng chuyện hùng hục.

“Chuyện gì thế? Nhanh nói cho chúng ta nghe đi.”

Thiếu niên được nhiều ánh mắt vây quanh vô cùng thỏa mãn lòng hư vinh, lông mày hắn giương lên nói: “Mấy ngày trước đột nhiên truyền ra chuyện Quân Tà mưu hại Lý Từ Mộ, các người vẫn nhớ chứ?”

Cả đám vội vàng gật đầu, chuyện lớn như vậy sao bọn họ có thể quên.

“Lý Từ Mộ là đệ tử của phân viện Phục Linh, hơn nữa còn do Cố Ly Sinh đích thân chọn ra, là người phá lệ, hắn ở phân viện Phục Linh rất may mắn, Cố Ly Sinh quan tâm hết sức, hơn nữa còn được lên kút dạy thêm. Thế nhưng đệ tử yêu quý lại chết không rõ ràng trong rừng Linh Vũ, Cố Ly Sinh có thể vui vẻ sao? Vì thế mấy hôm trước mới điều tra kỹ lưỡng, điều tra ra cái chết của Lý Từ Mộ có liên quan đến Quân Tà.” Thiếu niên kia nói phun cả nước bọt.

Nghe đến đây, những thiếu niên vốn dĩ già vờ bình tĩnh cũng không nhịn được mà đều tụ tập hết lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 584: Bẽ Mặt Tập Thể (2)

Nghe đến đây, những thiếu niên vốn dĩ già vờ bình tĩnh cũng không nhịn được mà đều tụ tập hết lại.

Trong khoảng thời gian này, học viện Phong Hoa có đồn hai chuyện lớn, một là đám Lộ Uy Kiệt bị đuổi ra khỏi học viện, trước lúc đi còn công kích Ninh Hinh một trận, mà chuyện còn lại chính là việc Quân Vô Tà mưu hại Lý Từ Mộ.

Hai chuyện này, một trước một sau đồn ầm lên, đều là những tin dữ có liên quan đến việc mưu hại đồng môn, vì vậy đặc biệt được chú ý.

“Cố Ly Sinh ở trong học viện chúng ta nhưng đến viện trưởng cũng không quản được, đệ tử của hắn bị hại sẽ dễ dàng cho qua sao? Quân Tà hôm qua đến phân viện Phục Linh chính là đến cầu xin Cố Ly Sinh, nhưng chỉ là khi hắn rời khỏi đó sắc mặt xanh lét, nghĩ thì biết là bị từ chối rồi. Các người nghĩ xem, hôm qua Quân Tà mới đến phân viện Phục Linh, hôm nay học viện liên triệu tập chúng ta đến, có thể có chuyện gì được nữa? Ta đoán là cái tên gốc kia đã chọc giận Cố Ly Sinh, vì vậy hôm nay Cố Ly Sinh chuẩn bị xử lý tên tiểu tử kia, báo thù rửa hận cho đệ tử của mình!”

“Người nói như vậy cũng có khả năng, ta nghe nói hôm nay triệu tập chúng ta đến là ý của Cố Ly Sinh, theo như lời người nói vậy thì quá khớp nhau rồi.” Một đệ tử khác gật gù.

Đám thiếu niên lập tức cười ầm lên.

Chả ai có thể vui vẻ ở cái học viện lúc nào cũng có thể đâm sau lưng mình một con dao.

“Này! Các người nhìn kia! Ai kia!” Thiếu niên nào đó nhanh mắt, nhìn cái liền thấy hai bóng người đi về phía quảng trường.

Trong đó còn có một người bọn họ không thể quen hơn được nữa, chính là Phạm Cẩm, mà người bên Phạm Cẩm, lại là thiếu niên vóc người nhỏ nhắn, dung mạo thanh tú.

“Hả! Hắn lại dám đến đây! Không sợ chết sao?”

“Sợ chết thì trốn được không? Nếu Cổ Ly Sinh thực sự muốn báo thù cho Lý Tử Mộ thì hắn có rời khỏi học viện Phong Hoa cũng đi vào con đường chết!”

Châm chọc khiêu khích có, âm thầm xem kịch hay cũng có.

Khi Quân Vô Tà từng bước từng bước tiến về quảng trường, nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Ninh Hinh và Doãn Ngôn đứng trong đám người, lạnh lùng cười nhìn Quân Vô Tà.

“Xem ra, bây giờ không cần chúng ta động thủ rồi, hắn tự tìm cái chết, Cổ Ly Sinh không dễ dàng tha cho hắn đâu.” Ý cười dưới đáy mắt Ninh Hinh vô cùng độc ác, nhưng khoe miệng vẫn giữ được nụ cười ôn hòa.

“Hôm nay đúng là ý của sư phụ? Triệu tập tất cả mọi người lại?” Doãn Ngôn hỏi.

Ninh Hinh gật đầu.

“Ngoài ông ấy ra có thể là ai.”

“Sư phụ muốn ra tay với Quân Tà?”

“Tất nhiên, Quân Tà tưởng rằng hắn là ai chứ? Đến phân viện Phục Linh cầu xin Cổ Ly Sinh có thể cho qua chuyện của Lý Tử Mộ? Đúng là không biết tự lượng sức mình.” Ninh Hinh hậm hực nói.

Doãn Ngôn lại nhỏ tiếng: “Ninh sư tỷ, nếu như Cổ Ly Sinh thật sự ra tay với Quân Tà... vậy không phải là không đúng theo kế hoạch của chúng ta sao?”

Ninh Hinh dự định ép Quân Vô Tà cúi đầu, mục đích cuối cùng là lôi kéo Quân Vô Tà, nếu như hôm nay Quân Vô Tà chết ở đây... chỉ sợ làm hỏng kế hoạch của nàng ta.

Ninh Hinh hừ một cái, không cho là đúng, hai tay ôm ngực kiêu ngạo nói: “Tính cách của Cổ Ly Sinh luôn bao che khuyết điểm, không thích đại khai sát giới, hôm nay ông ta triệu tập như này đương nhiên sẽ báo thù cho Lý Tử Mộ, nhưng lại không muốn lấy mạng Quân Tà, không thì đã âm thầm giải quyết cho xong. Cùng lắm ông ta sẽ trách phạt Quân Tà một trận sau đó đuổi khỏi học viện Phong Hoa thôi. Có điều...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 585: Bẽ Mặt Tập Thể (3)

Ninh Hinh cười lạnh: “Bị Cổ Ly Sinh đuổi khỏi học viện Phong Hoa sẽ không nhẹ nhàng như bị viện trưởng đuổi đâu, thuật phục linh của Cổ Ly Sinh khiến bao người dòm ngó, nếu như biết Quân Tà và Cổ Ly Sinh có thù, những người muốn tiếp cận Cổ Ly Sinh đương nhiên sẽ không dễ yên cho Quân Tà, cho dù Quân Tà rời khỏi học viện Phong Hoa nhưng trên lưng vẫn dính tin đồn không hòa hảo với Cổ Ly Sinh, sau này cho dù hắn ở đâu cũng sẽ rất khó khăn. Không dồn hắn vào con đường chết sao hắn có thể bỏ cái kiểu lạnh lùng ấy đi?”

Không phải nàng ta độc ác, mà là Quân Vô Tà quá cứng, rượu mời không uống thì chỉ có thể uống rượu phạt thôi!

Doãn Ngôn im lặng, thấy Quân Vô Tà đã bước đến quảng trường liền lẫn mình trong đám người.

Không cần biết Ninh Hinh nắm chắc như nào, nhưng Doãn Ngôn thật sự sợ Quân Vô Tà.

Màn trong rừng Linh Vũ khiến Doãn Ngôn hẳn cả đời này không quên được.

Sự xuất hiện của Quân Vô Tà thu hút sự bàn tán trên quảng trường, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về nàng, những ánh mắt sắc bén, đến cả Phạm Cẩm đi sau Quân Vô Tà cũng cảm giác có gai đâm sau lưng, mỗi bước đi đều cảm thấy khó khăn.

Thế nhưng Quân Vô Tà lại nhìn thẳng, mặt bình tĩnh như nước, bước chân không nhanh không chậm bước đi dưới những ánh mắt như dao kia, dường như cách biệt với thế giới, cùng với Phạm Cẩm đứng riêng tách biệt với đám người kia.

Sự bình tĩnh của Quân Vô Tà khiến những người muốn nhìn thấy nàng hoảng loạn thất vọng.

Những lời nói khó nghe kia không ngừng truyền đến, Quân Vô Tà vẫn không có phản ứng gì, ánh mắt nàng chỉ trầm tĩnh nhìn về phía trước.

Trong âm thanh huyền ảo, viện trưởng học viện Phong Hoa đột ngột xuất hiện ở phía trước quảng trường, ông đứng trước các mặt đệ tử một cách oai hùng, gương mặt anh tuấn mang theo ý cười hòa ái.

“Hôm nay triệu tập mọi người đến đây không phải là ý của ta, mà là ý của viện trưởng phân viện Phục Linh Cổ Ly Sinh, hôm nay hắn có vài lời muốn nói với mọi người.” Phạm Khải cười nói xong liền nhường vị trí này lại.

Trời mới biết, khoảng thời gian này học viện Phong Hoa liên tiếp xảy ra chuyện đã khiến ông không kịp trở tay, nay có Cổ Ly Sinh ra mặt làm ông vui mừng vì được thanh nhàn.

Cổ Ly Sinh dưới ánh mắt của mọi người bước đến trước mặt các đệ tử, hắn mặc cảm y màu xanh lam, eo điểm thêm miếng mỹ ngọc, tựa như công tử nho nhã, nhưng lại khiến người ta không dám tự ý tiến lại gần.

Sự xuất hiện của Cổ Ly Sinh làm cho các thiếu niên vừa yên tĩnh không lâu lại tiếp tục ồn ào.

Mặc dù đã đoán trước hôm nay Cổ Ly Sinh muốn báo thù cho Lý Tử Mộ mới triệu tập như vậy, nhưng vẫn chưa thấy Cổ Ly Sinh nên đa phần mọi người đều không tin.

Nhưng bây giờ Cổ Ly Sinh đã xuất hiện, những phỏng đoán đó coi như là đúng rồi!

Không ít người vô thức nhìn Quân Vô Tà, trong lòng nghĩ gì thì không cần nói cũng biết.

Nhưng mà nhìn biểu cảm của Quân Vô Tà thì lại lần nữa khiến bọn họ thất vọng, đôi mắt lạnh lùng kia, thậm chí cái liếc mắt còn keo kiệt với người bên cạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không được tính là tuấn mỹ kia còn có vẻ mặt lạnh như băng, đến lông mày cũng không hề nhú cái nào.

Cổ Ly Sinh đứng trước mặt mọi người, ánh mắt quét một vòng, hần trầm giọng nói: “Yên lặng.”

Trong nháy mắt, tất cả các âm thanh đều biến mất.

Ai cũng không dám làm người tạo ra thuật phục linh không vui, việc này còn khó tiếp nhận hơn là bị đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 586: Bề Mặt Tập Thể (4)

Hài lòng nhìn các thiếu niên thật thà trung thực, ánh mắt Cổ Ly Sinh nặng nề, sau khoảng khắc trầm mặc ấy, hần lên tiếng: “Từ trước đến nay, số lượng đệ tử của phân viện Phục Linh là ít nhất ở học viện Phong Hoa, điều này ta tin rằng mọi người đều đã rõ. Các người đều cho rằng có thể vào phân viện Phục Linh là có được sự quang vinh không ai sánh bằng, có thể học thuật phục linh, không còn phải lo lắng cho sau này, có phải không?”

Cổ Ly Sinh vừa hỏi khiến đám thiếu niên gật đầu lia lịa.

Cổ Ly Sinh lại nói tiếp: “Có phải các người cảm thấy, có thể trở thành đệ tử của Cổ Ly Sinh ta là một chuyện hết sức vinh hạnh?”

Các đệ tử của học viện Phong Hoa không dám ảm ỉ, chỉ có thể gật đầu.

“Các người có phải cảm thấy Cổ Ly Sinh ta là người tạo ra thuật phục linh, trên thế gian này không có ai hiểu thuật phục linh hơn ta?” Cổ Ly Sinh nói.

Cái này đúng rồi! Tiếp tục gật đầu.

Cổ Ly Sinh hài lòng nhìn đám thiếu niên như gà mổ thóc bên dưới, chỉ biết gật đầu, mỉm cười nói: “Rất tốt.”

Mọi người không hiểu mấy câu nói của Cổ Ly Sinh có ý đồ gì, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

“Vậy bây giờ, nếu ta nói cho các người biết, trong thiên hạ này còn có người hiểu rõ về thuật phục linh của ta, có người Cổ Ly Sinh ta không dạy được, cũng không dạy nổi, các người tin không?”

Lúc này, những cái gật đầu chuyển thành lắc đầu.

Nụ cười của Cổ Ly Sinh càng sâu.

“Biết tại sao các người không vào phân viện Phục Linh không?”

Đồng loạt lắc đầu.

“Bởi vì các người căn bản không hiểu thuật phục linh, cũng không hiểu năng lực của nó, nói thực, cho dù các đệ tử của phân viện Phục Linh ta, nghiêm khắc mà nói đều không hợp lệ, nếu theo tiêu chuẩn của ta mà nói, phân viện Phục Linh ta căn bản sẽ không nhận bất cứ đệ tử nào!” Lời Cổ Ly Sinh vừa nói ra, ngữ khí càng trở lên nghiêm nghị!

“Ta trước đây nhận bọn chúng không phải vì chúng ưu tú hơn các người, mà bởi vì thân là đạo sư của học viện Phong Hoa, bắt buộc phải nhận đệ tử, nếu không sẽ không có cách nào ăn nói với viện trưởng.” Lời nói của Cổ Ly Sinh vô cùng gay gắt.

Lúc hần đang nói, sắc mặt của Phạm Khải người đã sớm lui về phía sau tái mét, nhưng không phải tức giận mà là xấu hổ.

Tất cả những điều này khiến cho các đệ tử nghe đều mất chữ O mồm chữ A, càng khiến cho mấy đệ tử của phân viện Phục Linh run sợ.

Bọn họ từ trước đến nay đều nghĩ rằng mình ưu tú hơn các đệ tử khác, vì thế mới có thể vào phân viện Phục Linh, mới có thể học thuật phục linh của Cổ Ly Sinh, nhưng mà những lời Cổ Ly Sinh nói hôm nay, trước mặt bao nhiêu người như hung hăng tát cho bọn họ cái bạt tai, đập nát sự kiêu ngạo từ trước đến nay của bọn họ!

Cổ Ly Sinh không kiêng kỵ gì mà tiếp tục nói: “Ta vốn tưởng rằng ta không thể tìm được người thích hợp học thuật phục linh, cho đến một ngày, ta gặp một thiếu niên, sự xuất hiện của hần khiến ta ý thức được cái gì gọi là thiên tài... Không, chính xác hơn là hần không phải là một thiên tài mà là một người quái dị! Sự hiểu biết của hần về thuật phục linh thậm chí đã vượt qua cả ta.”

Lời này của Cổ Ly Sinh vừa nói ra, quảng trường lại không thể tiếp tục giữ yên lặng được nữa rồi.

Có thể hiểu được thuật phục linh hơn cả Cổ Ly Sinh, điều này quả là khó tin, bình thường mặc dù Cổ Ly Sinh ôn hòa, nhưng rất hà khắc đối với thuật phục linh, có thể thấy từ những lời bàn trong việc chọn đệ tử, hần tuyệt đối không để phạm vi của mình có một giọt nước nào lọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 587: Bể Mặt Tập Thể (5)

Người có thể khiến cho Cổ Ly Sinh thừa nhận, ắt hẳn phải là một người có bản lĩnh!

Trước đó, sự thiên vị mà Cổ Ly Sinh dành cho Lý Tử Mộ, hầu như tất cả mọi người đều suy đoán, Lý Tử Mộ chính là đệ tử duy nhất mà Cổ Ly Sinh thừa nhận!

Nếu không thì tại sao năm nay Cổ Ly Sinh chỉ nhận duy nhất Lý Tử Mộ? Còn chiếu cố bằng mọi cách, hoàn toàn không giống những đệ tử khác của phân viện Phục Linh?

Tất cả mọi người đều cho rằng, sự tức giận ngày hôm nay của Cổ Ly Sinh xuất phát từ cái chết của Lý Tử Mộ.

Đệ tử duy nhất được bản thân công nhận lại chết một cách không rõ ràng, làm sao Cổ Ly Sinh có thể không tức giận?

Giọng nói nghiêm nghị của Cổ Ly Sinh mặc dù khiến cho các đệ tử của học viện Phong Hoa lo lắng, nhưng họ lại không hề sợ hãi, bởi vì bọn họ đều biết, người gây ra cái chết của Lý Tử Mộ chính là Quân Vô Tà, không liên quan đến bọn họ, sự phẫn nộ của Cổ Ly Sinh tất nhiên là Quân Vô Tà!

Bọn họ chỉ cần ngồi xem kịch hay là được rồi.

Ninh Hình âm thầm cười nhạt trong đám người, ánh mắt thâm hiểm nhìn Quân Vô Tà.

Nhưng Doãn Ngôn đứng bên cạnh Ninh Hình thì lại cảm thấy sự tình có gì đó không đúng.

Cổ Ly Sinh thiên vị Lý Tử Mộ là sự thực, nhưng nếu nói sự hiểu biết của Lý Tử Mộ về thuật Phục Linh còn chế ngự trên Cổ Ly Sinh thì có đánh chết hắn ta, hắn ta cũng sẽ không tin.

Lý Tử Mộ ở phân viện Phục Linh lâu như vậy, ngay cả những thứ cơ bản nhất còn chưa học được thì làm sao có thể hiểu thuật Phục Linh hơn Cổ Ly Sinh? Đây vốn là một trò đùa mà!

Mơ hồ cảm thấy sự tình có gì đó kỳ lạ, nhưng mà cụ thể là lạ ở chỗ nào thì Doãn Ngôn có làm sao cũng không thể nghĩ ra được.

“Ta cứ luôn nghĩ rằng, học viện Phong Hoa là một trong ba học phủ hàng đầu, đệ tử môn hạ là người hiểu lý lẽ, biết tiến thoái, nhưng bây giờ ta lại phát hiện ra bản thân mình sai rồi.” Trên mặt Cổ Ly Sinh bỗng nhiên cười nhạt.

“Hôm nay, ta muốn giới thiệu với chư vị một người, người này chính là một tiểu quái vật có thể chế ngự thuật phục linh trên cả ta!” Cổ Ly Sinh nói xong, liền đi về phía đoàn người.

Đệ tử học viện Phong Hoa lặng người nhìn theo.

Giới thiệu?

Có ý gì?

Không phải Lý Tử Mộ đã chết rồi sao? Không lẽ Cổ Ly Sinh định khiêng xác Lý Tử Mộ lên sao? Cho Lý Tử Mộ một danh phận rõ ràng?

Đám thiếu niên ngây ngốc nhìn Cổ Ly Sinh từ từ đi vào trong đám người rồi quay người ở hướng mười mét.

Trước ánh mắt của tất cả mọi người, Cổ Ly Sinh đi về chỗ thân ảnh bị mọi người cô lập.

“Quân Tà, khoảng thời gian này oan ức cho ngươi rồi.” Trong tiếng thờ hồi hộp chờ đợi của tất cả mọi người, Cổ Ly Sinh áy náy đến ngay phía trước mặt Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà lại khẽ lắc đầu một cái.

Cổ Ly Sinh đưa tay ra kéo Quân Vô Tà trở về đứng trước mặt tất cả mọi người.

“Quân Tà chính là một tiểu quái vật mà ta luôn miệng nhắc tới, tiểu yêu nghiệt có thể chế ngự thuật phục linh trên cả ta!” Cổ Ly Sinh ưỡn ngực, đứng trước mặt tất cả thầy trò của học viện Phong Hoa tuyên bố một tin tức khiến mọi người vô cùng kinh ngạc!

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường im lặng như tờ, mà cũng chỉ trong nháy mắt thôi cũng đã dấy lên một trận ồn ào huyên náo trong đám người!

“Quân Tà?”

“Sao lại có thể là Quân Tà?”

“Lúc đầu Cổ Ly Sinh nói không phải chỉ là hiểu lầm thôi sao? Quân Tà không phải đệ tử ông ta muốn tìm? Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?”

Tin tức chấn động lòng người này nhen nhóm lên một đám lửa đang lan truyền với tốc độ cực nhanh.

Kinh hoàng, ngạc nhiên, sợ hãi, vô số cảm xúc phức tạp như muốn nổ tung trong lồng ngực của các thành viên học viện Phong Hoa!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 588: Bẽ Mặt Tập Thể (6)

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ tới, đệ tử duy nhất mà Cổ Ly Sinh luôn mồm công nhận kia lại chính là Quân Vô Tà!

Là một thiếu niên từ ngày đầu tiên bước vào học viện Phong Hoa đã bị gán cái mác đệ tiện trên người!

Tất cả những bêu danh ngày đó của Quân Vô Tà cũng đều bắt nguồn từ phân viện Phục Linh!

Nhưng hiện tại, tất cả những sự thay đổi này, đều khiến người khác khó lòng mà tin.

Chuyện này... làm sao có thể?

“Lần này, đệ tử ta chọn trúng từ đầu chí cuối cũng chỉ có mình Quân Tà, ta vốn nghĩ rằng mình đã tìm được đệ tử hợp cách nhất, nhưng lại không thể ngờ bản thân tìm được một tiểu quái vật mà ngay cả ta cũng không thể không bá phục, Quân Vô Tà chỉ trong một canh giờ đã có thể nắm hết toàn bộ thuật phục linh, hơn nữa còn đưa ra những cải tiến cho nó.” Khi Cổ Ly Sinh nhắc đến đây, trên mặt không khỏi tự hào.

“Chuyện của thuật phục linh vô cùng quan trọng, vì để cho Quân Vô Tà có đủ thời gian và tinh lực để hoàn thành, cũng là để tránh những người có tâm cơ hòng hãm hại hắn, ta chỉ đành để hắn ra khỏi phân viện Phục Linh, đồng thời để tránh người khác sinh lòng nghi hoặc còn đặc biệt chọn ra một đệ tử mới để thay thế vị trí Quân Tà, mà tất cả những chuyện này đều đã được viện trưởng cho phép, hơn nữa ta cũng đã giải thích qua cho tên đệ tử mới kia, để Quân Vô Tà không bị bại lộ, ta vẫn luôn nói với bên ngoài tất cả chỉ là hiểu lầm”

Cổ Ly Sinh dứt lời, chân mày đột nhiên nhíu lại, giọng nói cũng không còn ôn hoà như khi nãy nữa, ánh mắt sắc bén đảo qua một vòng đệ tử học viện Phong Hoa, lạnh lùng nói: “Nhưng ta lại không thể ngờ được, đệ tử học viện Phong Hoa lại ngu ngốc đến như vậy, mù quáng tin vào những lời đồn đãi, một lần rồi lại một lần làm trọng thương Quân Tà, thật khiến người ta thất vọng. Chân tướng sự việc ta biết, viện trưởng cũng biết. Quân Tà chưa từng có ý muốn cướp đoạt vị trí của bất kỳ ai, bởi vì ngay từ đầu vị trí đó đã là của hắn! Là hắn nhường cho nên người khác mới có cơ hội. Các người không biết chân tướng, lại không tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe những lời đồn nhảm nhí đã ăn nói lung tung, đúng thật là bôi nhọ bốn chữ học viện Phong Hoa!”

Lời lẽ của Cổ Ly Sinh nhịp nhàng có lực vang lên, xoá bỏ hết những lời đồn đãi mà Quân Vô Tà oan ức gánh chịu trong thời gian vừa qua! Cũng xem như vả vào mặt những tên nói bóng gió vô căn cứ kia!

Những lời này khiến cho tất cả mọi người nhất thời á khẩu không nói được gì.

Phạm Khải vẫn luôn im lặng không nói lời nào cũng bước ra, ông thờ dãi: “Ta có thể làm chứng, từng câu từng chữ của Cổ Ly Sinh là thật, lúc đầu hắn nói với ta chuyện này ta cũng rất ngạc nhiên, khó có thể tin được một thiếu niên mới mười bốn tuổi lại chế ngự thuật phục linh trên cả hắn. Nhưng thuật phục linh là do Cổ Ly Sinh tự tay sáng chế, nó cũng như là đứa con của hắn, hắn tuyệt nhiên không thể lấy nó ra đùa được, ta tin vào nhãn quang cũng như phán đoán của hắn. Mà bây giờ, sự thực đã chứng minh, ta không hề nhìn lầm Cổ Ly Sinh, Cổ Ly Sinh cũng không hề nhìn lầm Quân Tà.”

Nói tới đây, Phạm Khải ngừng một chút nói: “Trước kia, ta cũng không biết là người nào, bỗng nhiên phải đi điều tra nguyên nhân cái chết của Lý Tử Mộ, gây nên lời đồn đãi khắp học viện, vì để cho mọi người biết được chân tướng sự việc, ta cố tình đi điều tra sự việc này. Đúng là Lý Tử Mộ bị linh thú giết chết, vết thương chí mạng trên người hắn là do đã thú hung dữ cắn xé gây nên, không phải do người làm. Mà bây giờ các người cũng nhìn thấy rồi đó, đối tượng các người nghi ngờ, linh thú của hắn chẳng qua cũng chỉ là một con mèo to bằng bàn tay, thử hỏi một con mèo nhỏ như vậy làm sao có thể cắn nát cổ họng một thiếu niên mười mấy tuổi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 589: Bẽ Mặt Tập Thể (7)

Cổ Ly Sinh cùng Phạm Khải lần lượt lộ diện, dùng sự thật với thái độ của bọn họ để ủng hộ Quân Vô Tà, chứng cứ mà bọn họ đưa ra có tính xác thực, có mức độ tin cậy cao hơn rất nhiều so với những lời đồn đãi kia!

Một người là viện trưởng của phân viện Phục Linh, một người là viện trưởng của học viện Phong Hoa, có thể nói địa vị của hai người này trong học viện Phong Hoa đều trên tất cả mọi người, bọn họ vốn không cần phải đi che chở cho một tên đệ tử im lặng ít nói!

Giây phút này, toàn bộ bêu danh trên người Quân Vô Tà đã được xoá bỏ, sau này không còn ai dám dùng những lời đồn giả dối kia để nhục mạ nàng nữa!

Bây giờ, đệ tử học viện Phong Hoa không còn căm ghét Quân Vô Tà nữa, mà tràn đầy sự kinh ngạc lẫn khiếp sợ.

Dù nằm mơ bọn họ cũng không thể ngờ, chân tướng sự việc lại như thế này!

Người bọn họ mắng chửi bấy lâu nay lại chính là nạn nhân của tất cả mọi chuyện!

Lý Tử Mộ mới thật sự chính là người thay thế vị trí người khác, vốn không phải Quân Vô Tà!

“Ta có thể làm chứng! Quân Tà không phải loại người như đồn đãi! Nếu như không có hắn, ta vốn không thể rời khỏi rừng rậm Linh Vũ!” Bất thành linh một đệ tử gầy yếu lấy dũng khí bước ra từ trong đám người lên tiếng.

“Ta cũng có thể làm chứng!”

“Còn có ta!”

Tiếp theo đó, mười mấy đệ tử bước ra, bọn họ đều là những người trước đây cùng Lý Tử Mộ đi vào rừng rậm Linh Vũ.

“Lý Tử Mộ là người mới do ta dẫn dắt, lúc đầu ta cũng giống như mọi người, tin lời Lý Tử Mộ, vu oan cho Quân Tà, nhưng cho đến ngày săn linh ta mới biết mình đã sai rồi! Kẻ đệ tiện vốn không phải là Quân Tà, mà chính là Lý Tử Mộ!” Một đệ tử khóa trên dẫn dắt Lý Tử Mộ cũng đột nhiên rời khỏi hàng, kể cho mọi người nghe hết những sự việc đã xảy ra trong rừng rậm Linh Vũ.

Những lời này, thời gian qua hẳn ta vẫn thường hay nhắc tới, những lúc Quân Vô Tà bị chửi bới, hẳn ta cũng cố gắng giải thích giúp nàng.

Nhưng mà lời nói của một tên đệ tử tầm thường như hẳn ta thì làm gì có ai tin chứ!

Nhưng hôm nay, mọi chuyện đã khác rồi!

Lời của tên thiếu niên đó lại gây ra một trận xôn xao!

Tất cả mọi người đều không thể ngờ, Lý Tử Mộ lại vô si như vậy, không những cướp vị trí của Quân Vô Tà, còn khắp nơi lan truyền những lời đồn đãi Quân Vô Tà mưu đồ đã lâu, trong ngày hội săn linh vật bỏ những đồng đội vì cứu hẳn ta mà bị thương, mặt dày bám theo đuôi Phạm Cẩm, còn Quân Vô Tà lại không chấp nhận hiên khích cũ, thu nhận hẳn ta!

Chân tướng của sự việc làm cho Lý Tử Mộ từ trên cao rơi xuống vũng bùn, lại khiến cho hình tượng Quân Vô Tà trong mắt mọi người chuyển biến tốt hẳn lên!

Những thiếu niên từng độc mồm độc miệng với Quân Vô Tà, những thiếu niên từng âm thầm chửi bới Quân Vô Tà, những thiếu niên từng nguyên rủa Quân Vô Tà bị đuổi khỏi học viện Phong Hoa, đều xấu hổ cúi gằm mặt, trong lòng tràn đầy hổ thẹn và áy náy, khiến bọn họ không dám nhìn Quân Vô Tà.

Giờ này phút này, bọn họ cảm thấy mặt mũi của mình như bị ném xuống đất, sự thật của chân tướng như đang giẫm nghiền gương mặt bọn họ dưới nền đất.

Sự ngu ngốc khiến bọn họ xấu hổ không dám gặp người khác.

Bị những lời đồn đãi ảnh hưởng, cùng với việc chưa nhìn rõ chân tướng sự việc đã vội chạy theo đám đông, nghe theo những lời đồn đi bói nhọ Quân Vô Tà.

Giống như Cổ Ly Sinh nói, những gì bọn họ làm mới đúng là bôi nhọ học viện Phong Hoa!

Cổ Ly Sinh hài lòng trước biểu hiện của đám đệ tử: “Hôm nay, ta đứng trước mặt tất cả mọi người, một lần nữa mời Quân Tà quay trở về phân viện Phục Linh, hy vọng người đồng ý.” Cổ Ly Sinh khiêm tốn nhìn Quân Vô Tà, hơi cúi đầu để biểu thị cho sự áy náy trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 590: Bề Mặt Tập Thể (8)

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

Cổ Ly Sinh nói với tất cả mọi người: “Từ nay về sau, Quân Tà chính là người của phân viện Phục Linh, nhưng các người nghe cho kỹ đây! Hẳn sẽ không phải là đệ tử của ta, ta tự nhận mình không đủ tư cách dạy hẳn, cũng không có tư cách để trở thành sư phụ của hẳn! Ở phân viện Phục Linh này hẳn có một nửa quyền hành từ ta! Tuy dùng danh nghĩa đệ tử để vào phân viện Phục Linh, nhưng tất cả mọi người không được đối đãi với hẳn như một đệ tử!”

Lúc Cổ Ly Sinh nói những lời này, ánh mắt như có như không đảo đi từ chỗ Tiền Nguyên Hà đang đứng.

Tiền Nguyên Hà là một trong những người hướng dẫn của học viện Phong Hoa, thường hay nhắc tới Quân Vô Tà như một sự hổ thẹn, thậm chí còn cho rằng Quân Vô Tà vốn không xứng làm đệ tử của ông ta.

Mà bây giờ, những lời Cổ Ly Sinh vừa nói như “thưởng” cho Tiền Nguyên Hà một bạt tai!

Tiền Nguyên Hà ông ta là cái gì chứ?

Ở học viện Phong Hoa chẳng qua cũng chỉ là một người hướng dẫn bình thường của phân viện Thú Linh, những người ưu tú hơn ông ta nhiều biết bao nhiêu?

Huống chi là Cổ Ly Sinh một mình chống quân phân viện Phục Linh?

Đứng trước mặt Cổ Ly Sinh, ngay cả cơ hội xách dép Tiền Nguyên Hà còn không xứng!

Ngay cả Cổ Ly Sinh cũng nói bản thân không có tư cách làm sư phụ của Quân Vô Tà thì Tiền Nguyên Hà càng không có tư cách đó, Tiền Nguyên Hà từng ở trước mặt người ngoài chỉ trích Quân Vô Tà không biết tiến thủ, phẩm đức tồi bại, mà nay Cổ Ly Sinh nói những lời này, từng lời từng lời như tát thẳng mặt ông ta!

Một Tiền Nguyên Hà như ông ta, xứng để chê bai Quân Vô Tà sao? Quả thực là một trò cười mà!

Bị Cổ Ly Sinh lãnh đạm đảo mắt nhìn qua, gương mặt Tiền Nguyên Hà chớp mắt đã trắng bệch, hai vai run rẩy, theo bản năng trốn vào trong đám người, hẳn không thể chui xuống đất không bao giờ xuất hiện nữa.

Từ một kẻ tiểu nhân vô si bị người khác chửi mắng đến một thiếu niên thiên tài nhàn nhục chịu đựng, chỉ trong nửa canh giờ Quân Vô Tà đã đảo ngược hình tượng trước nay của mình ở học viện Phong Hoa, cũng làm cho toàn bộ thầy trò ở đây một phen bề mặt.

Dưới sự soi mói của thầy trò toàn trường, Cổ Ly Sinh dẫn Quân Vô Tà nhanh chân rời đi, Quân Vô Tà từ đầu đến giờ không hề mở lời, chỉ thờ ơ nhìn đám người từng làm chuyện tốt này mặt mặt trước mặt mọi người.

Đợi đến sau khi Quân Vô Tà cùng với Cổ Ly Sinh rời khỏi, trên quảng trường như náo loạn mấy ngày, tất cả mọi người đều thảo luận sôi nổi chuyện ngày hôm nay, những người ngày thường chửi bới Quân Vô Tà thậm tệ, từ sớm đã cụp đuôi chạy trốn, rất sợ bị người khác ăn tươi nuốt sống.

Quân Vô Tà là rác rưởi, vậy thì bọn họ là gì?

Rác rưởi trong đám rác rưởi sao?

Lần này, trên dưới học viện Phong Hoa mắt mặt tập thể, cho dù là đệ tử hay là thầy hướng dẫn đều cảm thấy xấu hổ, chỉ thấy gương mặt đau đớn hùng hực, cảm giác giống như bị người khác vỗ vào mặt vậy.

Trong huyền não, đám đệ tử cùng những người hướng dẫn xấu hổ cùng cực không ai dám ở lại lâu thêm, ở lâu thêm một chút, bọn họ cảm giác như mặt của mình bị sự thực tát thêm một cái, từng người từng người ù rú chuẩn bị, nhưng chuyện này lại cắm một cái rễ rất sâu trong lòng bọn họ.

Đám người trên quảng trường lần lượt tan dần, còn mình Ninh Hinh thì vẫn cứng đờ tại chỗ.

“Sao lại có thể... sao có thể... Quân Tà sao lại có thể là người được Cổ Ly Sinh nhìn trúng...” Ninh Hinh mở to hai mắt, rất lâu sau đó vẫn chưa lấy lại tinh thần, không ai có thể hiểu được sau những gì nàng ta nghe xong, trong lòng đang khiếp sợ nhường nào!

Đầu nàng ta bắt đầu ong ong, những mong chờ cùng với kế hoạch trong lòng, ngày hôm nay, tại nơi này, lại trở thành một trò cười.

Cổ Ly Sinh báo thù cho Lý Tử Mộ?

Đây quả thực khiến người ta cười muốn rụng răng mà!

Từ đầu đến cuối, Cổ Ly Sinh khinh thường không thèm nhắc tới cái tên Lý Tử Mộ, chỉ nói hai chữ “người mới”, khỏi cần nghĩ cũng biết, những hành vi của Lý Tử Mộ làm sao Cổ Ly Sinh có thể không biết chứ? Sự căm phẫn trong lòng hắn e rằng sớm đã vượt qua những người khác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 591: Bề Mặt Tập Thể (9)

Ninh Hinh đột nhiên phát hiện ra mình đã sai ngay từ đầu.

Nàng ta đã đánh giá sai năng lực của Quân Vô Tà, đã đánh giá sai địa vị của Quân Vô Tà, tất cả mọi kế hoạch của nàng ta đều dựa trên thông tin cấp báo sai lệch, nhưng hôm nay tất cả mọi sự đã rõ ràng, những kế hoạch đó đều không có tác dụng nữa rồi.

“Ninh sư tỷ...” Doãn Ngôn run rẩy nhìn Ninh Hinh, qua lời nói của Cổ Ly Sinh hắn sớm đã nghi ngờ từ khi thân phận của Quân Vô Tà còn chưa bại lộ, nhưng hắn lại không thể nghĩ ra điểm đáng ngờ đó là gì.

Mãi cho đến khi tất cả chân tướng đã rõ ràng, hắn mới ý thức được rằng mình cũng như tất cả mọi người khi đó đều bị những lời nói dối của Lý Tử Mộ che mắt.

“Tại sao lại như vậy... Tại sao lại như vậy?” Ninh Hinh hốt hoảng như muốn đổ sụp xuống, Doãn Ngôn vội vàng đỡ lấy nàng ta.

“Ninh sư tỷ, bây giờ phải làm sao?” Doãn Ngôn sợ hãi thực sự, hắn ta vốn dĩ vẫn sợ Quân Vô Tà, mà hôm nay trước mặt toàn thể mọi người trong học viện Phong Hoa Cổ Ly Sinh phê bình đệ tử phân viện Phục Linh không đáng một xu, Cổ Ly Sinh mắng người phiên diện tự nhiên vợ cả đám đệ tử của phân viện Phục Linh vào theo.

Dù sao các đệ tử của phân viện Phục Linh cũng đã bớt chửi rủa Quân Vô Tà hơn.

Nếu như Quân Vô Tà chỉ là một đệ tử bình thường thì cũng qua rồi, nhưng nàng lại là người duy nhất mà Cổ Ly Sinh coi trọng và công nhận, có ấn tượng như vậy rồi, Cổ Ly Sinh càng không thêm đề ý đến đám đệ tử mà ông ta miễn cưỡng nhận vào dạy dỗ nữa.

Chỉ cần nghĩ đến điều này Doãn Ngôn đã thấy sợ run lên rồi.

Cho đến bây giờ thì hắn còn lại duy nhất không phải chỉ là thân phận đệ tử của phân viện Phục Linh thôi hay sao?

Nếu như đến cả điều này cũng không còn nữa thì chẳng phải là hắn...

“Phạm Cẩm biết...” Ninh Hinh bất thành linh nắm lấy cánh tay Doãn Ngôn, tự mình cố gắng đứng dậy.

“Phạm Cẩm đã biết ngay từ đầu rồi! Hắn chắc chắn biết rõ. Nếu không thì làm sao hắn luôn bảo vệ Quân Tà như thế! Đến nỗi không tiếc hy sinh thanh danh của bản thân chỉ để bảo vệ Quân Tà khỏi nguy hiểm! Ha ha ha! Ha ha ha! Bởi vì ngay từ đầu hắn đã biết Quân Tà mới là đệ tử mà Cổ Ly Sinh coi trọng nhất! Ha ha ha! Ha ha ha! Phạm Cẩm à Phạm Cẩm, Ninh Hinh ta đã coi nhẹ ngươi rồi!”

Máu từ miệng Ninh Hinh bỗng ộc ra, mọi việc đối với nàng ta từ trước đến nay đều thuận buồm xuôi gió, không ngờ sau bao lần chạm trán với Quân Vô Tà thì mọi mưu kế của nàng ta còn chưa kịp tung ra đã tiêu tan thành mây khói, một người thông minh như nàng ta, không ngờ hôm nay lại thành trò cười cho thiên hạ.

Nàng ta chỉ cần một chút sơ suất là đã bị vài bàn thua trông thấy.

Quân Vô Tà đã không còn nghèo túng lưu lạc khắp nơi, có Cổ Ly Sinh che chở, Quân Vô Tà cũng chẳng vì thế mà phải nhượng bộ nàng ta nữa.

Ý đồ lập kế hoạch lôi kéo Quân Vô Tà của nàng ta tan như bong bóng nước.

Mà Phạm Cẩm ngay từ đầu đã rất ủng hộ Quân Vô Tà lại kết hợp với Quân Vô Tà thành mối quan hệ liên minh khó có thể bị phá vỡ.

Những ý nghĩ đó cứ tích tụ trong đầu óc Ninh Hinh khiến nàng ta mấy lần suýt ngất đi.

Nàng ta không ngừng cười lớn tiếng giống như kẻ điên.

Tận mắt chứng kiến giới lĩnh của Quân Vô Tà, Ninh Hinh làm sao có thể tin được những lời Phạm Khải giải thích cho Quân Vô Tà chứ.

Mèo?

Đó rõ ràng là một con hắc thú khổng lồ!

Nhưng tất cả việc này chỉ có nàng ta và Doãn Ngôn biết thôi, Quân Vô Tà trước nay đều ra ngoài cùng với giới linh dưới hình dạng một chú mèo đen, dù cho hai người bọn họ có đi nói với tất cả mọi người rằng giới linh của Vô Tà căn bản không phải là một con mèo đen bình thường thì cũng sẽ chẳng có ai tin.

Thua rồi, lần này thua thật rồi!

Ninh Hình cười ngạo điên cuồng, máu tươi trong miệng không ngừng ộc ra, con tức giận và cảm giác thất bại kích động khiến nàng ta không còn vẻ thanh lịch và dịu dàng như mọi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 592: Bể Mặt Tập Thể(10)

Doãn Ngôn kinh hãi nhìn Ninh Hình, trong lòng một nỗi sợ hãi vô hạn đang xâm chiếm.

Từ nay về sau, bất luận là ai đều không được phép mượn cớ gì để bôi nhọ Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà được Cố Ly Sinh đích thân mời về phân viện Phục Linh rất là long trọng, căn bản không một ai dám gây sự hoặc động đến nàng dù là một sợi tóc.

Nàng am hiểu về thuật phục linh còn hơn cả Cố Ly Sinh, chỉ cần một điểm này thôi đã đủ khiến cho mọi người bá phục, từ nay về sau, địa vị của của Quân Vô Tà trong đám đệ tử học viện Phong Hoa không ai có thể vượt qua, những người đã từng mắng nhiếc, sỉ nhục nàng, bắt đầu từ nay không còn bất cứ lý do hoặc cái cớ nào để nói nàng nữa. Chỉ riêng việc Quân Vô Tà nắm bắt được thuật phục linh thôi đã khiến cho những người xung quanh phải chùn bước, nào có ai còn dám đến gây sự nữa.

Doãn Ngôn ngẩng đầu nhìn đám bụi mịt mờ phía chân trời.

Học viện Phong Hoa đã thay đổi hoàn toàn từ ngày hôm nay!

Trong lòng Doãn Ngôn tràn đầy nỗi sợ hãi, chỉ còn biết dờ dáy nhìn Ninh Hình đang hồn xiêu phách lạc, rời khỏi quảng trường.

Nhưng sau khi bọn họ rời đi, vẫn còn một bóng dáng gầy gò, khắc khổ đang đứng đơn độc một góc sân.

A Tĩnh gương mặt phờ phạc nhìn vào khoảng không mông lung trước sân.

Những lời Cố Ly Sinh và Phạm Khải nói vừa rồi hẳn đã nghe rõ mồn một, hẳn cũng như những người khác, những tướng Quân Vô Tà hôm nay sẽ bị Cố Ly Sinh đuổi ra khỏi học viện Phong Hoa, nào ngờ đâu đến nơi này lại nghe được sự thật khó tin này.

A Tĩnh đột nhiên toàn thân rã rời ngồi sụp xuống đất, hai tay cứng đờ co quắp lại, các ngón tay tím máu.

Điều bề mặt nhất trên thế gian này là nhìn thấy người mà mình vốn khinh thường lại có thể vượt mặt mình xông lên như thế.

Trong suốt thời gian qua Quân Vô Tà dù không nói một lời nhưng thực tế đã làm bề mặt tất cả mọi sư sinh trong học viện, thậm chí còn chà đạp lên nó nhiều lần là đằng khác.

Hôm đó Quân Vô Tà được Cố Ly Sinh “mời” về phân viện Phục Linh, tất cả mọi đệ tử của phân viện chỉ dám đứng gương mặt lên nhìn hai người đi vào mà không dám đi theo dù là một bước.

Đi theo làm gì chứ?

Bị đánh cho sưng mặt lên rồi.

Trước nay bọn họ vẫn kiêu ngạo vì mình là đệ tử của phân viện Phục Linh, hóa ra chỉ là Cố Ly Sinh nể mặt Phạm Khải nên mới vậy thôi.

Hóa ra từ trước đến nay họ chưa bao giờ lọt vào mắt Cố Ly Sinh.

Cứ như vậy mà họ lại càng theo nước chảy bèo trôi cùng với những người khác chỉ trích Quân Vô Tà.

Thật là...

Quá là xấu hổ!

Quân Vô Tà đi theo Cố Ly Sinh vào thư phòng, vừa khép cửa lại Cố Ly Sinh như thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới thả lỏng thân thể thư thái một chút, nét mặt nghiêm nghị cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Thế nào, như vậy là đã đạt yêu cầu của ngươi chưa?” Cố Ly Sinh nhìn Quân Vô Tà cười ha ha, cảnh tượng hôm nay là do hắn cố tình tạo ra cho Quân Vô Tà, cũng coi như là bù đắp lớn nhất cho nàng vì phải chịu áp lực suốt thời gian qua.

“Đạt.” Quân Vô Tà gật đầu đáp lại.

Cố Ly Sinh lần này làm rất tốt, rất hợp ý của Quân Vô Tà.

Không cần nàng tự mình ra tay mà đã có hiệu quả như vậy nên nàng vô cùng hài lòng.

“Ha ha, vậy thì tốt. Đây cũng là lần đầu tiên ta khuấy động cả viện lên như vậy.” Cố Ly Sinh cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, lần này gây ra sự việc lớn như vậy, một là vì muốn

biểu thị thành ý với Quân Vô Tà, hai là vì muốn cho Quân Vô Tà trút giận.

Những lời đồn đại kia, chỉ cần nghe thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy khó chịu, nhưng Quân Vô Tà có thể chịu đựng được đến hôm nay, khiến cho Cổ Ly Sinh cảm phục bội phần.

Nếu như là người khác, ngay từ lần đầu tiên đã đứng ra thanh minh mọi chuyện, nhưng Quân Vô Tà luôn nhẫn nại đợi đến khi sự việc được sáng tỏ, đức tính kiên trì này đã khiến Cổ Ly Sinh càng thêm nể phục.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 593: Bế Mặt Tập Thể (11)

“Sau này người hãy đến phân viện Phục Linh, đương nhiên, nếu người có việc cần làm thì cứ làm không cần phải báo lại với ta.” Cổ Ly Sinh hết sức khách khí nói, vừa nói hai tay vừa vuốt ve cuốn sách mà Quân Vô Tà tặng trước đây, hẳn xem hết một ngày một đêm, suy đi nghĩ lại vẫn chưa hiểu hết được ý nghĩa của nó, nên nóng lòng muốn Quân Vô Tà chỉ giáo cho mình.

Cổ Ly Sinh đã cho Quân Vô Tà một đặc quyền mà trước đây chưa từng một đệ tử nào của phân viện Phục Linh có được.

Nhưng tất cả những điều đó cũng đều là do Quân Vô Tà xứng đáng nhận được.

Nàng có được bản lĩnh kia, cùng với những gì Cổ Ly Sinh đã làm thì những người khác cũng chẳng còn bất cứ tư cách gì để không công nhận điều đó.

Có bản lĩnh thì các người đến mà nghiên cứu thủ thuật phục linh cận kề hơn Cổ Ly Sinh?

“Thời gian này ta phải ra ngoài vài hôm.” Quân Vô Tà mỉm cười nói, bộ dạng thực sự muốn đi ra ngoài làm việc.

Cổ Ly Sinh ngẩng ra một lúc, há hốc miệng, quả thực không ngờ Quân Vô Tà thực sự phải đi làm việc rồi...

Bỗng nhiên cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, nhưng lại không thể tự và vào miệng mình.

Thật là khổ tâm quá!

“E hèm, vậy người sẽ đi mấy ngày?” Cổ Ly Sinh có chút ngượng ngạo hỏi, hẳn rất muốn Quân Vô Tà giải thích cận kề cho mình nội dung cuốn sách kia.

“Nhanh thôi.” Quân Vô Tà nói.

Trò hay vẫn còn chưa diễn xong, nàng tất nhiên phải đi hoàn tất mọi chuyện, nếu không thì chẳng còn gì là hay ho nữa.

“Vậy thì được, người đi làm việc của mình đi, chờ người làm xong rồi quay lại đây tìm ta, thực ra... đây là... cuốn sách mà người đưa cho ta... có một số điều trong đó ta vẫn chưa hiểu rõ lắm” Cổ Ly Sinh đỏ mặt, cảm thấy mình đã từng này tuổi đầu mà lại phải đi theo một thiếu niên để thỉnh giáo, cảm thấy có đôi chút thẹn thùng.

Nhưng ông ta thực sự rất muốn nghiên cứu thuật phục linh nên bất buộc phải nói ra những lời này.

Quân Vô Tà nhìn Cổ Ly Sinh, ánh mắt dường như đã nhìn thấu được ý của nàng như muốn nói “Đơn giản vậy mà ông xem cũng không hiểu sao?”

Mặt Cổ Ly Sinh càng đỏ hơn.

“Được.” Quân Vô Tà thấy mặt Cổ Ly Sinh càng lúc càng đỏ đành miễn cưỡng trả lời.

Cổ Ly Sinh gật gật đầu.

“Đây là ngọc bài của phân viện Phục Linh, người hãy cầm lấy.” Cổ Ly Sinh đưa ngọc bài của phân viện Phục Linh cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà liền lắc đầu.

Cổ Ly Sinh lấy làm khó hiểu.

“Từ nay về sau, ai cũng biết thân phận của ta rồi.” Quân Vô Tà chậm rãi lạnh lùng nói. Ngọc bài là để chứng tỏ thân phận cho các đệ tử khác biết, nhưng hôm nay Cổ Ly Sinh trước mặt tất cả sư sinh trong phân viện mắng mỏ không tiếc lời, Quân Vô Tà tin rằng khuôn mặt này của nàng đã trở thành tấm vé thông hành có giá trị hơn cả ngọc bài.

“Vậy cũng đúng.”

Cổ Ly Sinh lại kéo Quân Vô Tà đến hỏi những chỗ mà mình chưa hiểu, hỏi lâu sau mới để cho nàng rời đi.

Quân Vô Tà vừa bước ra từ thư phòng của Cổ Ly Sinh, xuống đến dưới lầu liền thấy một đám đệ tử của phân viện Phục Linh đang đứng nấp một bên, nhìn nàng với vẻ mặt khó hiểu.

“Quân... Quân Tà.” Một thiếu niên bị đám người đó đẩy lên phía trước, ngượng ngùng nhìn Quân Vô Tà.

Cứ nghĩ đến bọn họ chỉ trò nói xấu sau lưng nàng là đã cảm thấy không còn mặt mũi nào bắt chuyện với nàng nữa, nhưng mà...

Hôm nay Cổ Ly Sinh đã trịnh trọng với Quân Vô Tà như vậy, lỡ nếu như tính cách của nàng ngang bướng, chấp nệ với họ, thì liệu bọn họ còn tồn tại được ở phân viện Phục Linh này nữa?

Đám đệ tử phân viện Phục Linh tin chắc rằng, chỉ cần Quân Vô Tà mở miệng nói với Cổ Ly Sinh đuổi hết bọn chúng ra khỏi phân viện thì hắn sẽ chẳng ngần ngại gì mà không gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 594: Bề Mặt Kiểu Thứ Bảy (1)

Mặc dù là thủ hạ được Cổ Ly Sinh miễn cưỡng thu nhận, nhưng thân phận đệ tử phân viện Phục Linh, đối với bọn họ mà nói lại vô cùng quan trọng.

Bọn họ không nở mặt đi.

“Xin... Xin lỗi... Trước đây là chúng ta ngu ngốc. Tin tưởng những lời nói không có chứng cứ kia, mong người đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho bọn ta!”

Tên thiếu niên kia trịnh trọng khom lưng chín mươi độ, thỉnh cầu Quân Vô Tà tha thứ.

Mấy đệ tử còn lại cũng khom người xuống.

Quân Vô Tà liếc mắt nhìn bọn họ một cái, một từ cũng không nói, trực tiếp đi.

Những thiếu niên kia đợi cả nửa ngày cũng không được đáp lại, lúc ngẩng đầu lên lại phát hiện Quân Vô Tà đã đi ra khỏi cửa lớn phân viện Phục Linh, từng vè mặt cầu xin, cảm thấy trời đất cũng như sắp sụp rồi!

“Sao... Làm sao bây giờ... Hắn đây là không đồng ý... tha thứ cho chúng ta sao?” Một đám thiếu niên ôm đầu khóc rống, dường như cũng đã đoán trước được, hình ảnh thê thảm của bọn họ khi bị đuổi khỏi phân viện Phục Linh.

Hoàn toàn không biết nội tâm những đệ tử kia cảm thấy xoắn xýt với Quân Vô Tà như thế nào, đã trên đường trở lại tiểu viện Trúc Lâm.

Dọc theo đường đi, bao nhiêu ánh mắt chăm chú nhìn vào quanh nang, từng đôi mắt, không có sự khinh bỉ và cười nhạo như những ngày qua, thay vào đó là sự xấu hổ sâu sắc và khiếp đảm.

Bây giờ nhìn thấy Quân Vô Tà, liền nghĩ đến bị bề mặt xấu hổ trước mặt mọi người Cổ Ly Sinh và Phạm Khải, lại không có ai dám tới gần Quân Vô Tà một bước.

Những đệ tử xấu hổ kia chỉ có thể rụt rụt rè rồn ở trong góc, có mấy đệ tử đối mặt với Quân Vô Tà, vừa thấy Quân Vô Tà, lập tức cúi chân mềm nhũn, vội vàng mất phương hướng dẹt hết vào góc mà đi qua.

Quân Vô Tà không hề để ý, vẫn như thường về tới tiểu viện Trúc Lâm.

Trong viện, Phạm Cẩm đang tường thuật lại cho Phạm Trác tất cả những niềm vui diễn ra hôm nay, sắc mặt hắn ửng hồng, cảm xúc dạt dào, hận không thể đem những thứ ngày hôm nay diễn lại cho Phạm Trác nhìn rõ ràng.

Phạm Trác cười không nói, về mặt lộ ra sự vui sướng.

“Ha ha! Người không chứng kiến, ngày hôm nay thật là quá thoải mái! Còn nhớ đạo sư tên là Tiền Nguyên Hà không? Chính là người ở phân viện Thú Linh, trước kia rêu rao khắp nơi Tiểu Tà không tốt như nào, ngày hôm nay bị Cổ thúc thúc nói cho xấu hổ đến mức suýt chút nữa đập đầu tự tử, thực sự làm ta vui muốn chết... Ha ha ha...” Phạm Cẩm càng nói càng kích động, hiếm khi có được hai bầu rượu, tự rót tự uống.

Nếu nói là hôm nay ngoại trừ Quân Vô Tà ai là người cao hứng nhất, vậy thì chính là Phạm Cẩm rồi.

Trong thời gian này Quân Vô Tà bị mắng thê thảm mà vẫn bảo vệ Quân Vô Tà, biết chân tướng sự việc, Phạm Cẩm gần như muốn ói ra.

“Tiểu Tà, người đã trở về?” Phạm Cẩm vừa thấy Quân Vô Tà, kích động đứng lên, thân hình cao lớn chột đứng lên hơi lay động, Phạm Trác tay mắt lạnh lẽo giúp đỡ hắn một tay.

Quân Vô Tà ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn Phạm Cẩm mang theo một chút men say.

“Hôm nay, xem như... Làm cho đám khốn kiếp kia ngấm miệng, hự...”

Phạm Cẩm mở miệng cười, đặt mông ngồi xuống ghế, trên mặt còn mang theo nụ cười ngây ngô.

Phạm Trác nhìn Quân Vô Tà, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Phạm Cẩm mới vừa qua đây liền nói không ngừng, rượu này cũng là uống hết một ly lại tiếp một ly, hiển nhiên tâm trạng tốt đến cực điểm.

Quân Vô Tà và Phạm Trác không uống rượu, cứ nhìn Phạm Cẩm tự mình rót, không bao lâu liền uống tới say mềm, ghé vào trên bàn ngủ mất.

“Đại ca hôm nay rất vui.” Phạm Trác bật cười nhìn Phạm Cẩm đang say ngủ, nhìn ra được, Phạm Cẩm hôm nay thực sự được mở lòng.

“Ta phải rời đi một chút.” Quân Vô Tà đột nhiên nói.

Phạm Trác hơi sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 595: Bẽ Mặt Kiều Thứ Bảy (2)

“Ngày mai bảo Phạm Cẩm gọi bọn Nhị Kiều qua, người có gì không hiểu, hỏi bọn hắn là được.” Quân Vô Tà tự rót cho mình chén trà.

“Người là nói Thụy Lâm quân?” Phạm Trác hơi nheo mắt, trước đây hắn có hỏi qua quan hệ giữa Quân Vô Tà và Thụy Lâm quân, nhưng tiểu gia hỏa này rất lười, căn bản không muốn tốn nhiều nước bọt.

Quân Vô Tà gật đầu.

Phạm Trác nhìn Quân Vô Tà, như có điều suy nghĩ nói: “Ngày mai Thụy Lâm quân liền tới, đúng vậy không?”

“Ừ.” Quân Vô Tà gật đầu.

Khóe môi Phạm Trác khẽ nhếch lên, ngày mai Thụy Lâm quân tới đây, Quân Vô Tà lại phải tạm thời rời đi, nguyên do trong việc này, không thể không khiến cho người ta nghĩ nhiều.

Nhưng, Quân Vô Tà không định nói chi tiết dự định với Phạm Trác, chỉ nói qua loa vài câu liền đi.

Từ Thích quốc đến học viện Phong Hoa, lộ trình cũng không quá xa, muốn đến đây cũng chỉ có một con đường lớn.

Long Kỳ mang theo một đội binh sĩ Thụy Lâm quân, hùng dũng đi trên đường, ngân giáp kỵ binh sát khí nghiêm nghị, làm cho người qua đường bốn phía nhượng bộ tránh đường.

“Lão đại, đại tiểu thư thực sự ở học viện Phong Hoa sao?” Một tên binh lính theo Long Kỳ, tràn đầy mong chờ mở miệng hỏi.

Long Kỳ quét nhìn hắn một cái, ánh mắt thâm trầm.

“Chuyện của đại tiểu thư, không phải chuyện chúng ta có thể nghị luận.”

Người binh lính kia rụt cổ một cái, liên tục gật đầu, nhưng là trong ánh mắt kia vẫn lộ ra một tia mong chờ.

Đi qua đường lớn, Thụy Lâm quân liền tiến vào một con đường nhỏ vắng vẻ, con đường cong nhỏ, chỉ có thể cho phép ba con ngựa đi song song, hai bên đường cây cối sum suê, bởi vì đang lúc hoàng hôn, người trên đường cũng không nhiều.

Bất thành linh, một thân ảnh xuất hiện, trên đường nhỏ, nhìn từ xa, thân ảnh kia ngược hướng với ánh sáng hoàng hôn, không thấy rõ dung mạo, ánh hoàng hôn bao quanh người kia tạo ra một vòng hào quang màu vàng.

Long Kỳ nhíu mày một cái, gió tay lên ra đầu, Thụy Lâm quân sau lưng lập tức giờ lên cảnh giới.

Nhưng, khi Long Kỳ tiếp tục dẫn đội đi tới, sau khi tới gần thân ảnh kia, trong chớp mắt, từ trên tuấn mã nhảy xuống, sạch sẽ gọn gàng quỳ một chân trên đất!

“Đại tiểu thư!”

...

Bên trong học viện Phong Hoa, qua một ngày, phong ba ở phân viện Phục Linh rốt cuộc dần dần qua đi, nhưng trận oanh động này còn chưa triệt để tiêu tan, một tin tức kinh hoàng lại truyền khắp cả học viện.

Trước cửa lớn học viện Phong Hoa, trên trăm người mặc ngân giáp, binh lính cười tuấn mã kỵ giáp chặn cả cửa lớn, những nam tử kia trên con ngựa cao to, người nào người nấy thân hình hùng tráng, gương mặt cương nghị như sắt, toàn thân đều lộ ra hơi thở tiêu sát, khí thế kiên quyết này làm cho các đệ tử tụ lại trước cửa học viện Phong Hoa căn bản không dám bước lên trước một bước.

Nhưng, trong đám binh sĩ tràn ngập hơi thở tiêu sát đó, có một hình bóng đặc biệt.

Một thân bạch y gọn gàng, dáng người mảnh mai ngồi trên tuấn mã, một dung nhan tuyệt mỹ, các đệ tử thấy choáng váng vây đến học viện Phong Hoa xem.

Trong học viện Phong Hoa không thiếu thiếu nữ, nhưng lại không có người nào so sánh được với thiếu nữ ngồi trên con tuấn mã kia.

Bạch y thiếu nữ, tuổi tác cũng không lớn, nhưng dưới khí thế kia lại làm cho người ta đang thần phục vẻ đẹp của nàng, không dám để lộ ra một chút ánh mắt mạo phạm nào, khuôn mặt lạnh như băng, không có một tia biểu tình, đáy mắt trong suốt chỉ hiện lên một tia lãnh ý, lướt qua mọi người, không rơi một cái chớp mắt trên người bất kỳ người nào.

Thờ ơ, mà làm người ta kinh ngạc.

“Bọn họ là ai?” Có thiếu niên nhỏ giọng lầm bầm nói.

“Là Thụy Lâm quân! Đội quân đệ nhất cường chiến!” Một thiếu niên lạnh lợi nhìn vào lá cờ vấy trong gió thì thào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 596: Bẽ Mặt Kiều Thứ Bảy (3)

Thích quốc mặc dù là một nước nhỏ, nhưng danh tiếng Thụy Lâm quân thì mọi người đều biết!

Đệ nhất cuồng chiến bộ đội mà lại xuất hiện ở học viện Phong Hoa, đây rốt cuộc là vì sao?

“Lộ sư huynh lúc đi không phải nói... Ninh sư tỷ, muốn mưu hại... thiếu tướng gì đó của Thụy Lâm quân sao...” Thiếu niên tâm tư có chút lung lay, lập tức liền nghĩ đến lời nói Lộ Uy Kiệt trước khi rời đi.

Ngày Lộ Uy Kiệt bị trục xuất khỏi học viện Phong Hoa, nói ra tất cả, từng gây ra sóng to gió lớn trong học viện Phong Hoa, kéo Ninh Hinh đang từ trên mây rớt xuống bùn lầy, sau lại che đậy chuyện Quân Vô Tà mưu hại Lý Tử Mộ, dần dần bị mọi người quên lãng, nhưng khi Thụy Lâm quân xuất hiện trước cửa chính của học viện Phong Hoa, những việc bị mọi người quên lãng rất nhanh liền được những thiếu niên kia liên tưởng đến.

Chẳng lẽ, Lộ Uy Kiệt nói đều là thật?

Phạm Khải không bao lâu liền vội vã đuổi đến trước đại môn, chứng kiến Thụy Lâm quân bày trận chiến lớn như vậy, trong lòng hấn chột cả kinh.

Trong đội chiến sĩ thiết huyết đó, hấn lại chú ý tới một hình bóng khác biệt, thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa sóng vai với Long Kỳ, có khí thế siêu nhiên, thân phận của nàng tuyệt đối không đơn giản!

“Không biết Long Kỳ thiếu tướng đến đây, không tiếp đón từ xa, xin mời các vị vào trong viện một lát.” Phạm Khải cố giả vờ trấn định mở miệng, sau ngày săn lĩnh ông liền hiểu rõ, ngày này sớm muộn cũng tới, xử lý xong bọn Lộ Uy Kiệt, cũng là vì tránh Thụy Lâm quân và Mộ Thân tức giận.

Long Kỳ khẽ gật đầu, một tay nhấc lên, sau lưng hàng trăm binh sĩ lập tức nắm chặt dây cương, khiến cho tuần mã đứng nghiêm.

Động tác đều nhịp nghiêm chỉnh, làm cho một đám đệ tử còn trẻ nhìn đến mức ngơ ngẩn, nhưng cũng sôi trào nhiệt huyết.

Chính là tuổi ngựa non hấu đá, có tên thiếu niên nào không sùng bái thiết huyết quân đội?

Long Kỳ lập tức tự đi xuống, tự tay đỡ bạch y thiếu nữ bên cạnh xuống.

“Vị này là...” Phạm Khải nhìn thiếu nữ xinh đẹp lạnh lùng, cẩn thận nói.

“Lân Vương phủ đại tiểu thư, Quân Vô Tà.” Long Kỳ đứng nghiêm cất cao giọng nói.

Cư nhiên là Lân Vương phủ đại tiểu thư!

Sắc mặt Phạm Khải hơi kinh hãi, Thụy Lâm quân thuộc về Thích quốc Lân Vương Quân Tiền, không nghe hoàng mệnh, chỉ nghe có lưu lại huyết mạch Quân gia. Quân Vô Tà mặc dù tuổi tác không lớn lắm, lại là nữ tử, nhưng một chữ “Quân” này liền đại biểu, nàng có tư cách sở hữu hiệu lệnh Thụy Lâm quân!

Phạm Khải vốn định dàn xếp mọi chuyện lúc này trong lòng có chút lo lắng, dĩ nhiên hai người Quân gia đều ra mặt rồi, chuyện này, chỉ sợ không hiểu đơn giản như vậy!

Một nhóm đệ tử đang vây xem, sau khi nghe lời của Long Kỳ, mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nhìn thiếu nữ còn nhỏ hơn bọn họ rất nhiều.

Rõ ràng tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng trên người nàng lại toát ra khí tức lại đủ khiến cho người ta quên đi tuổi nàng, trong khí thế hùng lược của Thụy Lâm quân, dĩ nhiên không lộ ra nửa điểm yếu thế, đáng đáp lạnh lùng băng lãnh kia căn bản không có cách khiến người ta bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Dường như, nàng trời sinh đã có tư cách hiệu lệnh đội quân cuồng chiến này!

Các thiếu niên thần phục dung mạo xinh đẹp của thiếu nữ, càng không dám lơ đãng, bọn họ hơi cúi thấp đầu, không dám tiếp tục dùng những ánh mắt lớn đánh giá Quân Vô Tà.

“Hóa ra là Quân gia đại tiểu thư, không tiếp đón từ xa.” Phạm Khải mang theo ý cười mở miệng, kinh ngạc trong lòng rất lâu cũng không tàn đi.

Quân Vô Tà mất lạnh nhìn Phạm Khải, mở miệng nói: “Không cần, hôm nay đến đây là đòi một sự công bằng cho Thụy Lâm quân, lúc đầu học viện Phong Hoa đồng ý sẽ trả cho Thụy Lâm quân ta một đáp án hài lòng, không biết viện trưởng đã xử lý thỏa đáng hay chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 597: Bẽ Mặt Kiều Thứ Bảy (4)

Muốn giải quyết âm thầm?

Xin lỗi, nàng lại không muốn lên lút như vậy.

Dám động đến người của Thụy Lâm quân, chắc chắn phải chết!

Lời của Phạm Khải nói với Quân Vô Tà nghẹn lại, ông vốn muốn lên giải quyết mọi việc, để chuyện này không bị truyền ra ngoài. Dù sao việc này bị truyền ra, khác nào đánh vào mặt của học viện Phong Hoa... Đối phương lại hoàn toàn không cho ông ta cơ hội này.

Đối mặt với thế lực mạnh mẽ của Quân Vô Tà, Phạm Khải cũng hết cách.

Hơn trăm người của Thụy Lâm quân kia còn đứng trước cửa chính của học viện Phong Hoa, một tay họ đặt trên chuỗi kiếm ở bên hông, rất đồng bộ, trong tư thế Phạm Khải không đồng ý thì trực tiếp ra tay.

Tuy học viện Phong Hoa nổi tiếng, nhưng cũng là nơi dạy học dạy người, nói về sức chiến đấu, vốn không thể so sánh với Thụy Lâm quân.

Đừng thấy ở đây chỉ có một trăm Thụy Lâm quân, nhưng muốn tiêu diệt học viện Phong Hoa thực sự không phải là việc khó gì.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra từ trán của Phạm Khải, ông ta thực sự không nghĩ đến, một cô gái tuổi còn trẻ như vậy lại có thể mang đến cho người khác cảm giác áp bức mạnh mẽ như thế.

"Đã như vậy... Vậy như mong muốn của Quân tiểu thư là được rồi." Phạm Khải đành chịu, mềm mỏng đáp ứng.

Quân Vô Tà hơi nhúm mi, nhìn Phạm Khải chuẩn bị một mình gánh vác, lên tiếng nói: "Vậy mời viện trưởng, gọi những người liên quan tới việc này đến đây, vậy mới công bằng."

Phạm Khải âm thầm lau mồ hôi lạnh, nói: "Chuyện lúc trước là học viện Phong Hoa của ta dạy dỗ không tốt mới xảy ra chuyện lớn như vậy, những đệ tử tham gia vào chuyện này, sau khi chấm dứt ngày sấn lĩnh đã bị trục xuất khỏi học viện Phong Hoa rồi."

"Cái gì?" Quân Vô Tà hơi híp mắt lại.

"Chẳng lẽ Nam Cung Húc kia phụ trách ngày sấn lĩnh cũng bị người đuổi đi sao?"

Phạm Khải sững sốt, vội vàng lắc đầu.

"Đạo sư Nam Cung không hề tham gia vào, chỉ là hấn..."

Long Kỳ tiến lên một bước, vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Lời của đại tiểu thư nói đã rất rõ ràng, nếu viện trưởng không muốn giải quyết việc này, như vậy cũng chỉ có thể để Thụy Lâm quân chúng ta tự mình ra tay thôi."

Sau khi Long Kỳ nói xong, sắc mặt của Phạm Khải lập tức thay đổi.

Câu nói này lại cực kỳ rõ ràng, nếu Phạm Khải không thể gọi người tham gia vào chuyện này tới đây, vậy Long Kỳ sẽ dẫn đầu Thụy Lâm quân, tự mình "mời" những người đó lại đây.

"Không... Không cần, ta đi gọi người ngay." Phạm Khải quả thực muốn khóc rồi. Làm viện trưởng lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ông ta bị người uy hiếp đến mức này.

Nhưng mà chuyện này, vốn là họ sai trước, cho dù Thụy Lâm quân thật sự ra tay, học viện Phong Hoa cũng không có lời nào để nói.

Không bao lâu, Nam Cung Húc vội vàng chạy qua đây, vừa nhìn thấy Long Kỳ, trên mặt ông ta lập tức xuất hiện sự xấu hổ.

"Long Kỳ thiếu tướng." Nam Cung Húc tươi cười nói.

Long Kỳ không để ý đến hấn một chút nào, chỉ nhìn Quân Vô Tà tỏ ý xin chỉ thị.

Quân Vô Tà hơi nâng tay lên, Long Kỳ lập tức xoay người, thờ ơ nhìn về phía Phạm Khải.

"Viện trưởng đại nhân thực sự cho rằng Thụy Lâm quân ta dễ bị lừa gạt, phải vậy không?"

Phạm Khải thiếu chút nữa quỳ gối với Long Kỳ, ông ta quả thật không biết mình lại làm sai ở đâu, khiến vẻ mặt của Quân Vô Tà tỏ ý không vui chút nào.

Ông ta tốt cuộc cũng hiểu được, tuy Long Kỳ trước mắt là thiếu tướng của Thụy Lâm quân, nhưng trong nhóm người này, người quyết định thật sự lại là Quân Vô Tà nhỏ tuổi nhất, ngay cả Long Kỳ cũng phải nghe theo sự sắp xếp của Quân Vô Tà.

"Vẫn mong Long Kỳ thiếu tướng chỉ báo một chút, ta thực sự không hiểu ý của đại tiểu thư lắm." Bị một tiểu nha đầu uy hiếp đến mức này, Phạm Khải chỉ muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 598: Bề Mặt Kiều Thử Bảy (5)

Long Kỳ nói: "Kẻ tham gia việc này và người xử lý sự việc, phiền viện trưởng mời bọn họ đến đây."

Phạm Khải có lẽ cũng hiểu, bị đe dọa phải làm, nào còn dám cò kè mặc cả, lập tức cho người đi tìm.

Các đệ tử vây quanh học viện Phong Hoa càng lúc càng đông, tất cả mọi người đều bị sự ngang tàn của Quân Vô Tà và Long Kỳ trấn giữ, thân phận viện trưởng học viện Phong Hoa như thế nào, nhưng ở trước mặt hai vị này cũng chỉ có thể cố gượng cười.

Trước giờ Nam Cung Húc ở học viện Phong Hoa luôn giữ sĩ diện, không cười nói tùy tiện, đệ tử tầm thường cũng không dám nói với ông ta một câu.

Nhưng bây giờ, Nam Cung Húc lại cười nói vui vẻ trước mặt Quân Vô Tà bọn họ, đáng đáp ấy phải gọi là thấp vô cùng.

Nhìn thấy thái độ của Phạm Khải và Nam Cung Húc, các đệ tử khác lập tức hiểu thế lực mạnh của Thụy Lâm Quân.

Rất nhanh, những người có liên quan đến việc này lần lượt được dẫn đến.

Có thể thấy, đệ tử học viện Phong Hoa ngẩn ngơ ra.

Những người được gọi đến không chỉ là những người hướng dẫn phụ trách an nguy ngày sấn lĩnh, ngay cả Ninh Hình, Doãn Ngôn, Phạm Cẩm và phó viện trưởng đều bị mời đến!

Thật là ra dáng!

"Ngoại trừ những người bị trục xuất, còn bốn tên đệ tử phân viện đang trên đường đến, ngoài ra còn một đệ tử... lúc này không ở trong viện." Phạm Khải lau mồ hôi lạnh, thiếu bót

một người, là người được Cố Ly Sinh điểm tên Quân Vô Tà ngày hôm qua, nhưng được biết ngày hôm qua Quân Vô Tà xin Cố Ly Sinh nghỉ phép, hôm nay không ở trong viện.

Long Kỳ không gấp hồi đáp lại Phạm Khải, mà nhìn về phía Quân Vô Tà, nhìn Quân Vô Tà gật đầu hải lòng, nói với Phạm Khải: “Được rồi.”

Phạm Khải ngấm ngầm thờ phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Ninh Hinh trắng bệch, thần sắc có chút lơ lửng, Doãn Ngô đỡ nàng ta đứng trong đám người, nhìn bộ dạng đó vẫn chưa phần chấn trở lại sau đã kích ngày hôm qua, nhưng bây giờ lại bị níu kéo lại, nàng ta cảm thấy toàn thân bất lực, ngược mắt nhìn về phía trước

Thụy Lân Quân quả thật lại có thể đến?!

Ninh Hinh theo bản năng nhìn về phía Ninh Nhuệ, nỗi sợ trong lòng đang lan tràn điên cuồng, nàng ta vốn cho rằng mọi việc sẽ dừng ở đây, nhưng không ngờ, hôm nay bản thân lại bị gọi đến.

Ninh Nhuệ âm thầm cho Ninh Hinh ánh mắt bình tĩnh, Ninh Hinh mới yên tâm phần nào.

“Ninh... Ninh sư tỷ... chúng ta... chúng ta phải làm sao?” Doãn Ngôn bị dọa đến phát run.

“Sợ gì chứ, có phụ thân ta ở đây, có gì phải sợ? Lộ Uy Kiệt bọn họ đã làm kẻ chết thay, Thụy Lân quân làm sao lại tính toán với hai tiểu bối chúng ta.” Ninh Hinh nghiêng răng, cố giữ bình tĩnh nói.

“Nhưng... nhưng...”

“Không có gì nhưng, viện trưởng và phụ thân ta có quan hệ thân thiết, họ nhất định sẽ nói giúp cho chúng ta, Thụy Lân Quân đương nhiên rất mạnh, nhưng Thích quốc chỉ là một quốc gia nhỏ, phụ thân ta và viện trưởng dạy ra vô số đệ tử, ít nhiều phục vụ cho các nước, có cần ta nói cho người không? Cho dù Thụy Lân Quân không nể mặt học viện Phong Hoa, đệ tử họ ít nhiều cũng phải kiêng nể phụ thân ta và viện trưởng, nếu như trở mặt, bọn họ cũng không nhất định được lợi gì.” Ninh Hinh híp mắt nói, như là trấn an Doãn Ngôn và cũng là trấn an bản thân nàng ta.

Ninh Hinh nói không sai, có thể một học viện Phong Hoa không là gì, nhưng Phạm Khải và Ninh Nhuệ cũng từng là đệ tử, cũng từng bị các nước và các thế lực mạnh lôi kéo, nếu như hai vị sư phụ bọn họ bị si nhục, những người đó nhất định sẽ không ngồi xem không quản.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 599: Bề Mặt Kiểu Thứ Bảy (6)

Doãn Ngôn nghe xong những lời đó của Ninh Hinh mới thờ phào nhẹ nhõm, hẳn thật trọng đỡ lấy Ninh Hinh yếu ớt như không còn chút sức lực nào, đứng chung vào cùng với đám người kia.

“Thiếu nữ kia là ai?” Ninh Hinh đứng lẫn trong đám người kia nhìn thấy Quân Vô Tà đang đứng cạnh Long Kỳ.

Dung nhan tuyệt thế vô song của Quân Vô Tà trong giây phút đó như chói lòa cả mắt Ninh Hinh.

Một người luôn tự hào về nhan sắc của mình như nàng ta, giờ đây cảm thấy vô cùng tự ti, mặc cảm trước vẻ đẹp của Quân Vô Tà.

Xét về dung mạo, về khí chất thì nàng ta đều thua kém Quân Vô Tà một bậc.

Doãn Ngôn lắc đầu, hẳn cũng chưa từng gặp qua Quân Vô Tà.

“Vị này là Ninh Nhuệ, phó viện trưởng học viện Phong Hoa.” Phạm Khải ngượng ngừng cười, kéo Ninh Nhuệ ra giới thiệu với Quân Vô Tà và Long Kỳ, đồng thời nói với Ninh Nhuệ: “Hai vị này, một là thiếu tướng Long Kỳ của Thụy Lân Quân, một là Quân Vô Tà, đại tiểu thư Lân Vương phủ.”

Ninh Nhuệ có chút hoảng sợ, lén lút đưa ánh mắt ngạc nhiên liếc nhìn, vội vã hành lễ.

Nhưng Phạm Khải giới thiệu như vậy lại làm cho tất thấy mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên.

Khi Phạm Cẩm bị gọi ra, hẳn vừa mới tỉnh lại sau cơn say rượu, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng thì bị lôi ra đây, vẫn chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao thì nghe thấy mấy chữ “Quân Vô Tà, đại tiểu thư của Lân Vương phủ”, hẳn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ đang đứng cạnh Long Kỳ kia.

Nhưng cái nhìn này lại khiến cho Phạm Cẩm cứ muốn nhìn mãi không thôi.

Thiếu nữ xinh đẹp đó như càng xinh đẹp hơn dưới ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu quanh người nàng, những ánh sáng hoàng kim lấp lánh, mái tóc đen như mực buộc một dải lụa trắng nhẹ nhàng thả xuống sau lưng, làn da trắng như tuyết nhưng lại mang vẻ hồng hào đầy sức sống, nét mặt tinh xảo nhưng mang vẻ sắc lạnh, khiến cho người khác có cảm giác xa cách không dám đến gần.

Trong phút giây lơ đãng, vô hình trung Phạm Cẩm lưu giữ lại bức họa đó mãi trong kí ức của mình, để từ nay về sau dù vật đổi sao dời thì hẳn cũng sẽ không sao quên được hình bóng người con gái xinh đẹp kia.

Đó là Quân Tà...

Phạm Cẩm trong lòng có chút kinh ngạc, người đó hình dáng bên ngoài hoàn toàn không giống Quân Tà nhưng trong đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lùng kia thì đúng là quá quen thuộc.

Hắn biết Quân Vô Tà là nữ nhi, nhưng không ngờ rằng dung mạo thật sự của nàng lại có thể khiến người khác kinh ngạc đến như vậy.

Thảo nào mà những người trong Thụy Lân quân đều coi thường dung mạo của Ninh Hinh đến vậy, so với Quân Vô Tà thì chút nhan sắc của Ninh Hinh chỉ là cánh hoa tàn, không

đáng được nhắc tới.

Phạm Cẩm vẫn đứng sững sờ một chỗ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Mọi người đều đã đến đông đủ, những việc chúng ta bàn bạc đều đã được giải quyết, chẳng hay Quân tiểu thư có mãn nguyện không?” Phạm Khải lo lắng nhìn Quân Vô Tà, đối phương rõ ràng là còn nhỏ tuổi hơn cả hai đứa con trai của mình, nhưng ông ta cũng không dám mạo phạm.

“Dám hỏi quý viện đã giải quyết như thế nào?” Quân Vô Tà hỏi một cách lạnh lùng.

“Hèm... Đám đệ tử do Lộ Uy Kiệt dẫn đầu kia đã bị trục xuất ra khỏi học viện Phong Hoa, không bao giờ thu nhận lại, hơn nữa ta cũng nói rõ với các học viện khác phê bình nhân phẩm của chúng rất kém, cũng coi như là đã cho bọn chúng một bài giáo huấn.” Phạm Khải thật thà khai báo.

Quân Vô Tà hơi nheo mắt, khóa miệng hơi nhếch lên cười mỉm.

“Đây chính là cách giải quyết của viện trưởng ư?”

Phạm Khải nuốt nước bọt, chần chừ một lát mới khẽ gật đầu.

Quân Vô Tà cười nhạt, nói: “Đệ tử của quý viện mưu đồ sát hại người của Thụy Lâm quân và Nhiếp Vân Phong, quý viện hôm đó đã nói rõ sẽ đưa họ về để xử tội, sẽ làm cho chúng ta mãn nguyện, nhưng hôm nay lại thành ra lật lọng như vậy, ông đoán xem ta có hài lòng không?”

Giọng nói của Quân Vô Tà vốn đã rất lạnh lùng, nhưng hôm nay còn lạnh lùng gấp nhiều lần, trong chớp mắt khiến người khác run sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 600: Bề Mặt Kiểu Thứ Bảy (7)

“Lời nói lật lọng này từ đâu đến?” Phạm Khải lau mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Quân Vô Tà lạnh lùng quét qua giữa đám người, cũng không đáp câu hỏi của Phạm Khải, ánh mắt thỉnh thoảng dừng lại trên người một tên trong đám.

“Long Kỳ.”

“Có thuộc hạ.”

“Đi.”

“Vâng!”

Lời nói của Long Kỳ vừa dứt, thân ảnh cao lớn đã hóa thành một con ốc, cuốn vào trong đám người, bỗng nhiên tiếng kêu kinh hãi vang lên khắp nơi, thân thủ Long Kỳ nhanh như chớp, đột nhiên xốc lên hai tên giữa đám người, với tốc độ ốc xoáy xách tới trước mặt Quân Vô Tà!

Hai tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên vang lên, hai tên đó bị Long Kỳ ném tới dưới chân Quân Vô Tà, run rẩy như bông liễu lung lay trong gió.

Hai người bị ném ra chính là Ninh Hinh và Doãn Ngôn, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, bản thân lại hiển nhiên bị Long Kỳ xốc lên ném ra, bị ném xuống đất trước mắt bao nhiêu người.

Khi Ninh Huệ thấy con gái bị ném xuống, sắc mặt lập tức thay đổi, lập tức đứng ra.

“Quân tiểu thư, người đây là ý gì?”

Khóe miệng Quân Vô Tà cười lạnh nói: “Ý gì? Không phải rất rõ ràng rồi sao? Các người xử trí mấy người đệ tử, như vậy xem như mọi chuyện đã giải quyết xong rồi? Chủ mưu chân chính bấy giờ chắc là được các người giấu ở một nơi yên ổn. Sao hả? Thấy Thụy Lâm quân ta ở Thích quốc xa xôi có thể tùy ý làm bậy hay sao?”

Vừa nói, Quân Vô Tà vừa cúi người xuống, một phát niu lấy tóc Ninh Hinh, lôi nàng ta dậy.

Da đầu truyền tới cơn đau tê liệt làm cho Ninh Hinh phát ra tiếng kêu không ngừng. Doãn Ngôn ở bên cạnh đã bị dọa đến khóc, nước mắt nước mũi nằm chảy đến một cử động nhỏ cũng không dám.

“Dừng tay!” Nhìn cô con gái yêu quý bị Quân Vô Tà đối đãi như vậy, mắt Ninh Huệ như muốn tóa ra tia lửa.

“Dừng tay?” Quân Vô Tà cười nhạt. “Ta đã cho các người cơ hội, nếu như các người có thể xử lý sự tình một cách công chính cũng có thể cho qua, nhưng các người lại thành đồng lõa, che giấu chủ mưu của chuyện này, nếu không phải là ta nhắc nhở các người, cố ý đưa linh thú cấp lãnh chủ tới, ý đồ sát hại Thụy Lâm quân và đệ tử Niếp Vân Phong chính là hai vị trước mắt này? Đây chính là câu trả lời các người cho chúng ta?”

Lời này của Quân Vô Tà vừa nói ra, xung quanh lập tức xôn xao.

Lời Lộ Uy Kiệt nói lúc gần đi, bởi vì muốn chôn xuống mầm móng hoài nghi trong lòng mọi người mà hôm nay Quân Vô Tà trước mặt mọi người nói ra tất cả, lại xác thực tội danh của Ninh Hinh và Doãn Ngôn!

Doãn Ngôn và Ninh Hinh vốn là cùng một đội với Lộ Uy Kiệt bọn họ, đội của Lộ Uy Kiệt ngoại trừ hai người bọn họ đều bị trục xuất khỏi học viện, chỉ giữ lại hai người này, thực sự khiến người ta hoài nghi.

“Sợ là Quân tiểu thư hiểu lầm rồi, chuyện này không liên quan tới hai người bọn họ, đều là do Lộ Uy Kiệt gây ra.” Ninh Huệ đề nén tức giận nói.

Ninh Hình ôm lấy đầu mình, toàn thân run rẩy giống như một con gà con, không quên phụ họa lời nói của Ninh Nhuệ.

“Là Lộ Uy Kiệt! Là Lộ Uy Kiệt làm, không liên quan gì tới ta!”

“À?” Tay Quân Vô Tà kéo, làm Ninh Hình thét lên, lại nói không nên lời.

“Nếu như ta nhớ không lầm, vị này là con gái của phó viện trưởng học viện Phong Hoa đúng không? Mà người dưới đất kia hình như là người hầu của nàng ta. Học viện Phong Hoa nói thật dễ nghe, trên thực tế không phải là chỉ biết làm những chuyện dựa vào quyền thế để bao che? Nam Cung Húc, người ra đây cho ta!”

Giọng nói Quân Vô Tà lạnh lùng quát lên.

Nam Cung Húc lại bị dọa toàn thân run sợ, vội vàng đi ra.

“Chuyện hôm đó người là người biết rõ, người tới nói cho phó viện trưởng các người biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Quân Vô Tà nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 601: Bể Mặt Kiều Thứ Bảy (8)

Trên mặt Nam Cung Húc đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh, chuyện hôm đó ông ta chính là người đi báo cho viện trưởng và phó viện trưởng biết, mà đối với cách xử lý của hai vị viện trưởng, tuy ông ta cảm thấy có chút bất ổn, thế nhưng dù sao ông ta cũng không thể nhúng tay vào.

Lúc Nam Cung Húc không biết mồ hôi như thế nào đã thấy tay Long Kỳ hơi dùng sức ở chuỗi kiếm, thanh kiếm ở thất lưng đã dần dần rút ra khỏi vỏ, lộ ra độ rộng tầm hai ngón tay!

Ưc.

Nam Cung Húc mạnh mẽ nuốt từng ngụm nước bọt.

Ông ta chỉ có thể thành thật kể chuyện xảy ra ngày hôm đó trước mặt tất cả mọi người, mỗi chữ mỗi câu, không có chút giả dối.

Từ Nam Cung Húc dẫn người đi tới trước rừng rậm Linh Vũ tìm kiếm Lộ Uy Kiệt, rồi đến Lộ Uy Kiệt nói ra chân tướng sự việc, bao gồm cả sau khi Nam Cung Húc dẫn Lộ Uy Kiệt, Ninh Hình bọn họ trở lại học viện Phong Hoa, thương nghị giữa hai vị viện trưởng của học viện Phong Hoa.

Một chữ cũng không sót, nói hết tất tần tật.

“Đây chính là kết quả các người mong muốn?” Sau khi Quân Vô Tà nghe xong, neho mắt nhìn Phạm Khải và Ninh Nhuệ.

Trên mặt Phạm Khải đầy vẻ xấu hổ, mà Ninh Nhuệ cũng tức đến mặt đỏ bừng.

Xung quanh, đệ tử của học viện Phong Hoa xì xào bàn tán, âm thanh huyền ảo, ong ong làm nhức cả não.

“Thì ra Lộ sư huynh là hình nhân thế mạng? Việc này rõ ràng chính là Ninh Hình và Doãn Ngôn khơi mào, kết quả lại để cho Lộ sư huynh bọn họ gánh tội.”

“Ninh Hình là con gái phó viện trưởng, gia cảnh người ta hùng hậu, đệ tử bình thường không so được.”

“Thật là thú vị, hiển nhiên lại muốn giết người cướp hàng, còn treu chọc phải Thụy Lâm quân và Nhiếp Vân Phong.”

“Thấy phó viện trưởng ngày thường ra vẻ đạo mạo, không ngờ sau lưng lại làm ra chuyện như vậy.”

“Ninh Hình thật không ngờ lại quá độc ác! Lộ Uy Kiệt đối xử với nàng ta rất tốt, lại có thể làm chuyện đâm sau lưng này...”

Tiếng xì xào liên hồi, trong nháy mắt, danh dự Ninh Nhuệ và Ninh Hình đều rơi xuống vực thẳm.

Ninh Nhuệ muốn phản bác, cũng không còn lời nào để nói, trước đây chuyện này đột nhiên xảy ra, tuy ông ta xử lý nhanh chóng, lại có rất nhiều chỗ khả nghi còn chưa kịp xóa đi.

Bây giờ lại bị Quân Vô Tà hoàn toàn nắm trong tay, muốn xoay người đã không thể nữa.

“Đây chính là câu trả lời của quý viện cho chúng ta, đúng không?” Quân Vô Tà cười nhạt, ánh mắt lướt qua Phạm Khải, nhìn thẳng về phía Ninh Nhuệ.

“Đây là hiểu lầm! Lộ Uy Kiệt ghi hận trong lòng!” Ninh Nhuệ vùng vẫy gầy chết, nhìn về mặt xanh xao của cô con gái, lòng đau không ngớt.

“Hiểu lầm? Lẽ nào người của Thụy Lâm quân và Nhiếp Vân Phong đều là cố ý vu khống? Hay là người cảm thấy ngoại trừ hai cha con các người, người bên ngoài đều cố ý làm khó dễ các người?” Lần này Quân Vô Tà chắc chắn không định bỏ qua cho Ninh Hình, nàng quay đầu nhìn về phía Phạm Khải.

“Viện trưởng nói thử xem?”

Phạm Khải đỏ mặt mồ hôi lạnh liên tục, ông biết chân tướng của chuyện này, sợ đi che giấu đi là bởi vì Ninh Nhuệ cầu xin, bây giờ bị Quân Vô Tà vạch trần trước mặt, ông đã không biết làm thế nào cho phải.

“Không phải ta! Thật không phải là ta! Là Doãn Ngôn! Linh thú kia là Doãn Ngôn dẫn tới! Không liên quan gì tới ta!” Mắt thấy chính mình sẽ bị định tội, trong lòng Ninh Hình tràn đầy sợ hãi, nàng ta bất chấp mọi thứ, chỉ vào Doãn Ngôn đang nằm sấp trên mặt đất lớn tiếng nói.

Doãn Ngôn khiếp sợ đến chân cũng mềm nhũn, ngẩng đầu lên, vẻ mặt tái nhợt đầy khó tin.

Hắn nằm mơ cũng thật không ngờ, Ninh Hinh sẽ đem tất cả những điều này đẩy lên đầu của hắn.

“Doãn Ngôn, lúc đầu ta thấy ngươi đáng thương mới nắn nỉ phụ thân tới bảo vệ ngươi, lại không nghĩ tới sẽ liên lụy đến phụ thân, là ta quá mềm lòng, việc này thực sự không liên quan đến ta và phụ thân.” Ninh Hinh một tiếng trống lăm tính thần hăng hái thêm, đem hết thảy đều đổ lên người Doãn Ngôn, trong mắt của nàng ta tràn đầy sợ hãi và độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 602: Bể Mặt Kiêu Thứ Bảy (9)

Quân Vô Tà nhẹ nhàng chớp chớp mắt, nhìn Ninh Hinh vùng vẫy giãy chết.

Doãn Ngôn ngã ngồi xuống đất, trên nét mặt đầy vẻ tuyệt vọng khó có thể tin được, hắn nhìn Ninh Hinh, từ lúc quen biết nàng ta tới giờ chưa bao giờ trông thấy nàng ta như vậy.

Thiếu nữ gần như điên kia có thật chính là Ninh sư tỷ đã từng cứu hắn ra khỏi vực sâu ư?

Ninh Hinh luôn miệng chửi mắng, khiến cho Doãn Ngôn hầu như đồ sập.

Lúc này Long Kỳ nhìn thấy ánh mắt của Quân Vô Tà, hắn bước nhanh đến phía trước, vung tay muốn bắt Doãn Ngôn.

Doãn Ngôn phục hồi lại tinh thần, tứ chi cùng lúc lui lại phía sau.

“Không phải ta, không phải ta. Ninh sư tỷ, tại sao tỷ lại hại ta! Ta từ trước tới nay đều nghe lời tỷ như vậy, tỷ bảo ta đi gieo rắc tin đồn về Quân Tà, muốn ta đi xúi giục Lý Từ Mộ phá hoại thanh danh của Quân Tà, ta đều làm theo tỷ! Tỷ sai ta lợi dụng tiếng xấu của Quân Tà, bôi nhọ Phạm Cẩm, ta cũng đều làm! Vì sao tỷ lại muốn hại ta? Ta đối với tỷ một lòng trung thành mà!” Doãn Ngôn nhất thời sợ hãi cực độ, tất cả những chuyện Ninh Hinh đã chỉ thị hắn làm đều nói hết ra.

Hắn sợ, hắn thực sự sợ, ngay từ lúc đến rừng Linh Vũ, lá gan của hắn đã bị dọa cho chết khiếp, trở lại học viện Phong Hoa hắn cũng không có cách nào lấy lại dũng khí, mỗi lần gặp Quân Vô Tà, hắn đều cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Thấy Long Kỳ ở trước mắt, nhìn thấy bộ dạng dọa người như thế, Doãn Ngôn đã xác định, nếu như không nói mấy lời giải thích, gã đàn ông cao lớn kia nhất định sẽ giết chết hắn!

“Rõ ràng là tỷ... là tỷ muốn sát hại Phạm Cẩm, là tỷ muốn hại chết Thụy Lâm quân và người của Nhiếp Vân phong, chuyện này không liên quan gì đến ta, ta đều nghe theo lệnh của tỷ mà làm.”

Ninh Nhuệ khi thấy Ninh Hinh đem tất cả tội trạng đổ lên đầu Doãn Ngôn liền biết là đại sự không ổn, nhưng ông ta căn bản không kịp ngăn cản việc Doãn Ngôn sợ hãi mà nói ra hết mọi chuyện.

Mà những điều Doãn Ngôn nói ra lại không chỉ có những mưu hại vào thời điểm này, càng nói sẽ càng đem hết những chuyện ác độc của Ninh Hinh nói hết ra.

Sắc mặt Ninh Nhuệ trong chốc lát trở nên trắng bệch!

Xong rồi! Mọi thứ xong rồi!

Sau khi Doãn Ngôn bị buộc phải nói ra tất cả, Ninh Hinh cũng không giữ lại được nữa!

Lời Doãn Ngôn nói ra không chỉ làm cho Ninh gia sắc mặt đại biến, mà còn làm cho người luôn có tâm ý bảo vệ bọn họ là Phạm Khải càng thêm hốt hoảng.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì... Mưu sát Phạm Cẩm... Đây là chuyện gì?” Phạm Khải toàn thân run rẩy nhìn Doãn ngôn.

Doãn Ngôn tự biết chính mình đã vạch mặt Ninh Hinh, còn giúp nàng ta giấu giếm nữa thì người chết sẽ là bản thân hắn, nên hắn vội vã bỏ đến chân Phạm Khải khóc kể: “Là Ninh Hinh, nàng ta căm ghét Phạm sư huynh, sau khi Quân Tà gia nhập học viện liền luôn luôn đi tung tin đồn, có mưu đồ dùng tin đồn về Quân Tà dụ dỗ Phạm sư huynh. Trong ngày săn linh thú, nàng ta còn sắp xếp người mưu tính vây giết Phạm sư huynh. Viện trưởng! Ta nói, ta nói hết! Cầu xin người cứu mạng ta, ta đều là do Ninh Hinh mê hoặc! Nếu không bằng vào một đệ tử nhỏ nhoi như ta làm sao có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy được.

Phạm Khải ngẩng đầu lên, bán tín bán nghi nhìn về phía Ninh Hinh.

Từ nhỏ đến lớn, Ninh Hinh cùng với Phạm Trác tuổi tác không chênh lệch xa lắm, từ nhỏ tiện thể hay mua búp bê cho nàng ta, trải qua thời gian lâu như vậy, Phạm Khải luôn đối đãi với Ninh Hinh như con gái ruột của mình vậy. Cơ sự này bản thân ông chưa hề nghĩ tới.

Ninh Hinh lại có thể ganh ghét Phạm Cẩm, còn ngầm ngầm hạ thủ sau lưng Phạm Cẩm.

“Cầm Nhi, hắn nói... Có phải thật vậy hay không...?” Tất cả những điều này làm cho Phạm Khải khó có thể tin được, ông ta chỉ có thể quay đầu hỏi đứa con trai đang lặng im không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 603: Bể Mặt Kiêu Thứ Bảy (10)

Phạm Cẩm cẩn rằng nhìn Phạm Khải, yên lặng cúi đầu.

Hắn yên lặng, vừa khéo lại trở thành ngấm ngầm thừa nhận!

Phạm Khải chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, thân hình bỗng chợt nháo lên, Phạm Cẩm vội vàng bước lên đỡ lấy ông ta.

“Hình Nhi... Ngươi! Chuyện này là vì sao... là vì sao?” Phạm Khải đau lòng nhìn Ninh Hinh, tròn mắt đỏ ngầu.

Ninh Hinh mở to hai mắt, sự tình diễn ra như thế này hoàn toàn ngoài dự tính của nàng ta, chẳng thể ngờ được Doãn Ngôn lại sợ chết, bắt ngờ vào thời điểm mấu chốt cản lại nàng ta một nhất, liên tục kể hết những chuyện nàng ta làm trước đó ra.

Lần này, nếu như Quân Vô Tà bằng lòng tha cho nàng ta, Phạm Khải cũng sẽ không buông tha cho nàng ta, các đệ tử của học viện Phong Hoa cũng sẽ xem nàng ta như một kẻ tiểu nhân hèn hạ.

Hết rồi..

Mọi thứ đều hết rồi..

Tất cả những thứ nàng ta cố gắng theo đuổi, hiện tại đã đặt dấu chấm hết rồi.

Ninh Hinh mất hết can đảm, âm thầm nhìn về phía Ninh Nhuệ.

Ninh Nhuệ lúc này cũng nhìn nàng ta, gửi cho nàng ta ánh mắt tuyệt vọng

Cha...

Đã quyết định, từ bỏ nàng ta rồi!

Đúng vậy, nàng ta đã không được cứu rồi, vì Doãn Ngôn đã đem hết mọi chuyện của nàng ta nói ra, nàng ta hiện không còn bất kỳ đường sống nào.

Sai một ly đi một dặm..

Nếu như trước đây không lợi dụng Quân Vô Tà để chèn ép Phạm Cẩm thì sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy, bọn Phạm Cẩm cũng sẽ không có mặt trong ngày sân linh giới.

Bọn họ càng không thể nào bắt gặp tình cảnh nàng ta mưu hại Thụy Lâm quân.

Nếu như bọn họ chưa từng xuất hiện, Thụy Lâm quân bị linh thú cấp lãnh chủ tấn công chắc chắn phải chết, không có sự việc ngày hôm đó xảy ra, vĩnh viễn sẽ không bị bất cứ ai phát hiện, nàng ta vẫn như cũ vẫn là Ninh sư tỷ được đồng môn kính ngưỡng.

Ninh Hinh giãy giụa từ bỏ tất cả mọi thứ, cười khổ nhìn cục diện do chính mình tạo ra.

“Việc đã đến nước này, hai vị viện trưởng, có còn gì để nói?” Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn về phía Ninh Nhuệ và Phạm Khải.

Phạm Khải nhắm mắt, không muốn nhiều lời, trong thâm tâm ông ta vẫn vô cùng đau đớn vì bị Ninh Hinh phản bội.

Ninh Nhuệ sắc mặt tối sầm, ông ta bất thành linh tiến lên một bước, giơ tay lên tát một bạt tai vào mặt Ninh Hinh.

“Nghịch chướng! Sao ngươi lại có thể làm ra cái chuyện bất trung bất nhân bất nghĩa như vậy! Ninh Nhuệ ta không có đứa con gái vô lại hèn hạ như ngươi!”

Ninh Nhuệ tát một tát hạ thủ rất mạnh, đánh cho Ninh Hinh khé miệng tràn máu tươi, in trên mặt nàng ta vết năm ngón tay, cũng là đánh vỡ hy vọng cuối cùng của nàng ta.

“Quân tiểu thư, Ninh mẫu không biết dạy con mới để cho cô gặp phải đại họa như vậy, từ nay về sau, Ninh Hinh không còn là con gái của Ninh Nhuệ ta, Quân tiểu thư muốn xử trí nó như thế nào thì tùy.” Ninh Nhuệ đi tới trước mặt Quân Vô Tà, trầm giọng nói.

Quân Vô Tà hơi nheo mắt, thấy hành động của Ninh Nhuệ, đáy mắt hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

“Tốt.” Một tiếng lấy lui làm tiến.

Điều này nếu đổi lại là người ngoài, nhìn thấy bộ dạng của Ninh Nhuệ, lại thấy tình cảnh dở sống dở chết của Ninh Hinh, chỉ sợ sẽ mềm lòng, không trừng phạt nặng.

Chỉ có điều...

Quân Vô Tà từ xưa nay không thích hành động theo lẽ thường.

“Nếu phó viện trưởng đã nói như vậy, ta đây cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh.” Quân Vô Tà nhếch mép cười lạnh một cái.

“Long Kỳ!”

“Có thuộc hạ!”

“Xử Ninh Hinh theo quân pháp Thụy Lâm quân!” Quân Vô Tà vung tay lên, ném Ninh Hinh cho Long Kỳ.

Long Kỳ giữ lấy bà vai của Ninh Hinh, quyết đoán nói: “Tuân mệnh!”

Ninh Nhuệ giật mình kinh hãi, ông ta quả thực muốn cứu Ninh Hinh, nhưng thật không ngờ, Quân Vô Tà quả thực không phải là người tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 604: Bẽ Mặt Kiểu Thứ Bảy (11)

Ông ta đã hầu như dùng hết tâm cơ một cách vô cùng tinh tế như vậy, nhưng Quân Vô Tà lại không hề suy chuyển chút nào.

Long Kỳ hạ lệnh một tiếng, hai gã binh sĩ Thụy Lâm quân lập tức xuống ngựa, đi nhanh vào học viện Phong Hoa, tay bọn họ mỗi người xách theo một tấm ván gỗ dài sáu thước, dày khoảng hai tấc, sải bước đi tới.

Nhìn thấy hai người kia bước tới, Ninh Huệ chỉ cảm thấy mây đen ập tới, một dự cảm không lành bao phủ trong lòng ông ta.

“Y theo quân pháp, xử ba mươi roi, một trăm gậy.” Long Kỳ lạnh lùng nói.

Ba mươi roi... một trăm gậy lớn?

Toàn bộ đệ tử học viện Phong Hoa nghe thấy con số trên, vừa nhìn về hai binh sĩ Thụy Lâm quân to lớn chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Ninh Hinh là một cô gái, với thể chất như vậy, đừng nói là chịu hết toàn bộ, chỉ cần là một phần nhỏ số đòn trên cũng đủ lấy đi của nàng ta một mạng.

“Đừng.. Đừng mà.” Ninh Hinh toàn thân phát run nhìn hai tên binh sĩ đang đi tới, nhìn tấm gỗ dày thực sự khiến nàng ta sợ hãi, vốn tưởng rằng chắc chắn là chết, cùng lắm một đao là xong, nhưng thật không ngờ Quân Vô Tà căn bản không để cho nàng ta chết đi một cách đơn giản như vậy.

Long Kỳ giữ bả vai của Ninh Hinh lại, dùng lực tay đè chắc Ninh Hinh xuống, cho dù là nàng ta có dùng hết khí lực từ khi bú sữa mẹ đến bây giờ, cũng khó lòng động đậy được chút nào.

Trên vai bị một lực lớn đè xuống, Ninh Hinh không có chút khả năng phản kháng nào ngã nhào xuống đất, nàng ta mờ to hai mắt, ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ, bốn bề xung quanh đều có đệ tử học viện Phong Hoa, bộ dạng thảm hại của nàng ta chắc chắn đều bị bọn họ nhìn thấy.

Những đệ tử này nàng ta xưa nay chưa bao giờ để ý đến...

“Đánh.” Long Kỳ khẽ quát một tiếng, hai tên binh sĩ đang đứng hai bên Ninh Hinh, gậy gỗ trên tay thẳng thừng đánh xuống!

Chát!

Gậy đánh vào da thịt, phát ra âm thanh lạnh lẽo.

Âm thanh kia khiến cho đám thiếu niên đều run rẩy.

“Á!”

Mới một gậy cũng đã làm cho Ninh Hinh đau khó lòng chịu được, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta chớp mắt đã trở nên không còn chút huyết sắc, nước mắt thành từng hàng lớn chảy quanh khóe mắt.

Binh sĩ Thụy Lâm quân hạ thủ không hề lưu tình, không có nửa phần nương tay, gậy gỗ chọt cao chọt thấp thay nhau quật xuống, người xem nhìn thấy mà giật mình. Chỉ vài cái ngắn ngủi, mông của Ninh Hinh đã bị đánh cho cháy máu, máu đỏ tươi thấm đẫm quần áo của nàng ta. Trong cơn đau nhức, toàn thân Ninh Hinh không ngừng co quắp, răng cắn chặt, hai tay gầy gù không ngừng muốn chạy thoát thân.

Long Kỳ ngồi xổm xuống, gắt gao giữ chặt bả vai của nàng ta, không để cho nàng ta có đường đào thoát.

Gậy gỗ vừa dày vừa nặng mang theo máu tươi tuôn ra, vết máu văng khắp nơi, dính cả vào người hai tên binh sĩ, máu rớt trên nền đá trắng cẩm thạch của học viện Phong Hoa, rơi xuống điểm từng vết đỏ, giống như những bông hoa máu nở rộ vậy.

Ninh Hinh ngay cả kêu cũng đã kêu không ra tiếng, nàng cắn chặt hàm răng, máu tươi theo khóe miệng không ngừng ứa ra rơi vương vãi đầy mặt đất, ánh mắt nàng ta vẫn lên tia máu, nàng ta nhìn thấy xung quanh bốn bề là từng khuôn mặt trẻ tuổi.

Đừng nhìn nàng ta... Đừng nhìn nàng ta...

Vì sao phải hành hạ nàng ta như vậy?

Tại sao muốn khiến cho nàng ta trở nên thê thảm như thế?

Vì sao ngay cả chết cũng không để cho nàng ta được chết cho thoải mái?

Thân dưới truyền tới cảm giác đau nhức, làm cho nàng ta toàn thân bốc ra mồ hôi lạnh, nàng ta hầu như có thể tưởng tượng ra tình cảnh thê thảm ngày hôm nay của mình.

Từ trước đến nay, nàng ta cực kỳ chú trọng đến hình tượng của mình, tuy nhiên ngày hôm nay, trước mặt toàn bộ đệ tử học viện đã bị hủy không còn thứ gì.

Đau đớn kịch liệt và cảm giác nhục nhã khôn cùng làm cho Ninh Hinh hận không thể chết ngay bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 605: Bẽ Mặt Kiểu Thứ Bảy (12)

Nhưng binh sĩ của Thụy Lâm quân hạ thủ tuy tàn nhẫn song lại rất có chừng mực, cắt đứt gân cốt da thịt nhưng không khiến Ninh Hinh tắt thở ngay lập tức, một trăm gậy và ba mươi roi này, Ninh Hinh đừng mong trốn thoát được một gậy một roi nào!

Kể ác độc như Ninh Huệ cũng bị mọi thứ trước mắt dọa cho hết hồn, ông ta kinh hãi nhìn Ninh Hinh với nửa thân dưới bị đánh cho máu thịt be bét, quả thực không dám tin đó là cô con gái xinh đẹp của ông ta.

Ông ta muốn tiến lên trước, nhưng lại sợ hãi mà không dám hé tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ninh Hinh đang kêu rên trong đau đớn.

Một trăm gậy, lại là do binh sĩ chấp hành đánh, đàn ông bình thường cũng không thể chịu đựng được, nhưng Ninh Hinh lại cần rằng kiên cường chịu một trăm gậy này, sau khi cả quá trình kết thúc, tuy Ninh Hinh bị con đau hành hạ đến sắp chết, nhưng ý thức của nàng ta vẫn còn lại chút tinh táo.

Nhưng chút tinh táo này lại khiến nàng ta sống không bằng chết.

Toàn thân đau nhức, giống như gân cốt bị người ta nghiền nát từng chút một.

Ninh Hinh bị hai binh lính Thụy Lâm quân nâng dậy, nửa thân dưới của nàng ta đã bê bết máu, hơi thở nàng ta yếu ớt, song thần trí lại vô cùng tinh táo, mái tóc dài rối loạn rũ rượi trên người, dính bết vào với da thịt.

Sau một trăm gậy là ba mươi roi... .

Những roi này do Long Kỳ đích thân ra tay.

Ninh Hinh yếu ớt ngẩng đầu, xuyên qua Long Kỳ, nhìn Quân Vô Tà đang ở một bên.

Nàng ta không ngờ rằng mình thật sự có thể chịu đựng qua một trăm gậy, nàng ta tưởng rằng mình sẽ chết trong lúc hành hình, nhưng không ngờ rằng mình vẫn còn sống.

So với một trăm gậy, ba mươi roi có vẻ dễ chịu hơn, cõi lòng tuyệt vọng của Ninh Hinh không khỏi sinh ra chút hy vọng.

Quân Vô Tà chỉ nói xử lý theo quân pháp của Thụy Lâm quân, phải chăng có nghĩa là nếu nàng ta vượt qua tất cả những thứ này thì có thể giữ lại cái mạng này?

Nhìn thấy chút ánh sáng từ trong cõi chết, Ninh Hinh không khỏi sinh ra dục vọng sống tiếp, mà chút dục vọng này lại khiến não nàng ta trở nên thanh tỉnh hơn, cũng khiến tất cả những gì nàng ta phải chịu đựng tiếp theo thêm phần đau đớn.

Nhưng, khi nàng ta nhìn thấy đầu một con mèo đen lặng lẽ lộ ra từ trong tay áo Quân Vô Tà, đầu Ninh Hinh nổ ầm một tiếng!

Con Hắc Miêu đó chỉ lớn chừng bàn tay, núp trong tay áo Quân Vô Tà, vừa khéo bị che đi, duy chỉ có phương hướng của Ninh Hinh mới có thể nhìn thấy nó lấp ló.

Khoảnh khắc nhìn thấy con Hắc Miêu đó, cả người Ninh Hinh cứng đờ, con đau trên người cũng bị nỗi kinh hãi này đè lại, cả người chỉ cảm thấy một cơn lạnh toát tỏa ra từ lòng bàn chân.

Trong học viện Phong Hoa, trước giờ luôn có một người dù đi tới đâu bên cạnh cũng luôn kèm một giới linh hình dạng như Hắc Miêu.

Quân Tà... Quân Vô Tà...

Ninh Hinh tròn mắt với vẻ khó lòng tin được, đột nhiên, nàng ta mới ý thức được tất cả những gì nàng ta đã làm ngu xuẩn cỡ nào.

Ngoại trừ dung mạo, giữa Quân Tà và Quân Vô Tà, dù là tên hay là vóc dáng đều rất giống nhau, mà ánh mắt lạnh thấu xương kia cũng không khác biệt gì!

Quân Tà chính là Quân Vô Tà!

Tiểu quý vẫn luôn bị người ta xem thường trong học viện Phong Hoa, vậy mà lại chính là đại tiểu thư của Thụy Lâm quân!

Khó trách...

Khó trách lúc trong rừng Linh Vũ, Quân Vô Tà lại đột nhiên ra tay giúp đỡ đám người Long Kỳ!

Ninh Hinh muốn cười, nhưng cơn đau khắp người khiến nàng ta đến sức mờ miệng cũng không có, nàng ta chỉ có thể dùng đôi mắt đầy căm hận và không cam lòng nhìn Quân Vô Tà.

Thì ra, ngay từ đầu nàng ta đã đi sai đường.

Quân Vô Tà không chỉ là đệ tử được Cổ Ly Sinh coi trọng mà còn là đại tiểu thư của Lâm Vương phủ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 606: Bể Mặt Kiểu Thứ Bảy (13)

Sự phản bội, những lời chỉ trích rành rọt vừa rồi của Doãn Ngôn đã đưa nàng ta vào chỗ mãi mãi không thể quay đầu... .

Nếu lúc trước trong lòng Ninh Hinh còn cảm thấy hơi may mắn, vậy thì bây giờ nàng ta đã tuyệt vọng cùng cực!

Quân Vô Tà sẽ tuyệt đối không cho nàng ta sống tiếp... tuyệt đối không...

Vào giây phút này Ninh Hinh vô cùng hối hận, nếu sớm biết thân phận của Quân Vô Tà, cho dù cho nàng ta một trăm lá gan nàng ta cũng sẽ không chọc vào người như thế.

Nhưng mà, mọi thứ lúc này đều đã quá muộn màng.

Không ai ngờ được rằng Ninh Hinh có thể chịu đựng được đến bây giờ, Ninh Nhuệ đã định từ bỏ Ninh Hinh cũng nghĩ giống con gái mình, ông ta muốn mở miệng nhưng lại do dự mãi, cuối cùng ông ta không nhìn được mà tiến lên trước nói: “Quân tiểu thư.”

Quân Vô Tà khẽ liếc Ninh Nhuệ.

“Tuy Ninh Hinh đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, dẫu ta không nhận đứa con gái này nữa nhưng cũng muốn hỏi Quân tiểu thư, nếu Ninh Hinh có thể chịu đựng qua quân pháp của Thụy Lâm quân thì có phải chuyện này coi như đã giải quyết xong hay không?” Tim Ninh Nhuệ đập thình thịch vì bị cái nhìn của Quân Vô Tà quét qua.

Quân Vô Tà thu tầm mắt về, lãnh đạm nói: “Phải.”

Ninh Nhuệ thầm thở phào một hơi, dù là ai thì cũng đều cảm thấy sau khi chịu đựng qua một trăm gậy thừa sống thiếu chết này, ba mươi roi có vẻ cũng không phải là hoàn toàn không thể vượt qua nổi.

Ninh Hinh nhìn thấy sự đấu tranh cuối cùng của Ninh Nhuệ, nhưng đáy mắt đã viết đầy tuyệt vọng.

Nàng ta muốn nói với Ninh Nhuệ biết bao, rằng không nghĩ ngờ gì mình ắt phải chết, muốn nói với phụ thân mình biết bao, rằng đại tiểu thư Quân gia lạnh lùng cao ngạo trước mắt này chính là Quân Tà được Cổ Ly Sinh đích thân dẫn về phân viện Phục Linh ngày hôm qua.

Vì sao Quân Tà của học viện Phong Hoa đột nhiên rời đi, không phải là trùng hợp, mà là Quân Vô Tà đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, muốn lấy thân phận thật của nàng giải quyết những kẻ khiến nàng này sinh suy nghĩ muốn giết người vào ngày hôm nay!

Ninh Hinh đau đớn hé miệng, nhưng cổ họng khô rát lại không thể phát ra dù chỉ một tiếng kêu rên nào.

“Long Kỳ, động thủ.” Quân Vô Tà không muốn nhiều lời với Ninh Nhuệ, ra lệnh.

Chiếc roi dài thướt trong tay Long Kỳ quật vào không trung, mang theo tiếng “vút”, quất mạnh về phía Ninh Hinh!

Roi này, quất mạnh vào khuôn mặt mà Ninh Hinh tự cho là xinh đẹp, roi quất mạnh xuống, khuôn mặt Ninh Hinh thoát cái có thêm một vết máu đỏ sẫm, vết máu đỏ từ đuôi mày nàng ta xuyên qua sống mũi trượt xuống gò má trắng nõn của nàng ta, roi xuống bả vai nàng ta.

Ninh Hinh kêu thê lên thảm thiết, âm thanh vỡ vụn rít ra từ cổ họng nàng ta.

Không có gì khiến nàng ta khó lòng chịu đựng hơn việc bị hủy hoại dung nhan xinh đẹp này.

Con đau trên mặt cứ rung rúc, tựa như đang nói với nàng ta, khuôn mặt nàng ta đã hoàn toàn bị hủy hoại vì một roi vừa rồi, dung mạo mỹ lệ đó đã hoàn toàn rời xa nàng ta rồi!

Chiếc roi dài trong tay Long Kỳ bay lượn, cũng không biết có phải là cố ý hay không, mỗi roi hất vung ra, đầu trước roi luôn quét qua khuôn mặt nhỏ của Ninh Hinh, tuy không đến mức roi vào chỗ đau trên người nhưng phần da trên mặt con gái là nơi mềm mại nhất, đầu thể chịu được những cái quật từ chiếc roi da đó.

Trong thời gian ngắn ngủi như chớp mắt, dung mạo được xưng là xinh đẹp rung động lòng người của Ninh Hinh đã lần lên những vết roi, vết thương dưới da thịt bị quật rách không ngừng rỉ máu, từng vết roi hằn khắp khuôn mặt nàng ta, trên dung nhan từng xinh đẹp đó đã không còn một miếng da lành lặn nào!

Tro mắt nhìn thiếu nữ mỹ lệ như hoa như ngọc biến thành ác quỷ khiến người ta tỉnh mộng giữa đêm, tất cả đệ tử học viện Phong Hoa đều che miệng, nén tiếng kêu hãi hùng trong miệng xuống!

Quá độc ác rồi!

Phụ nữ vì xinh đẹp mà thường được mến mộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 607: Bề Mặt Kiêu Thứ Bảy (14)

Ở độ tuổi như hoa như ngọc này, có cô gái nào không trân quý dung mạo mình chứ, thế nhưng roi phạt của Long Kỳ lại hung ác nghiền nát hoàn toàn dung mạo xinh đẹp mà giả dối đó của Ninh Hinh!

Nội tâm Ninh Hinh đang gào khóc, đang cầu xin, những ánh mắt khiếp đảm từ bốn phía xung quanh dường như đang nói cho nàng ta biết, nàng ta bây giờ xấu xí đến mức nào.

Đừng nhìn nàng ta...

Đừng nhìn nàng ta!

Ninh Hinh gào khóc trong lòng, khuôn mặt của nàng ta, niềm kiêu ngạo của nàng ta, vào giây phút này đang bị nghiền thành bột, hết thấy đều đang bị róc khỏi cơ thể nàng ta.

Mà cảnh tượng thê thảm thế này lại bị tất cả đệ tử học viện Phong Hoa nhìn chăm chú, khuôn mặt nàng ta không còn lại gì, chiếc mặt nạ dối trá bị xé rách, dung mạo xinh đẹp bị hủy hoại, cả người gần như không còn chỗ nào lành lặn, Ninh Hinh bây giờ quả thực còn khiến người ta ghê tởm hơn tên ăn mày bên đường!

Ba mươi roi, đã đánh được hai mươi chín roi, tuy Ninh Hinh suy yếu nhưng vẫn chưa bị thương trí mạng. Ninh Nhuệ ở một bên thầm siết chặt nắm tay, sự căm thù với đám người Quân Vô Tà trong lòng gần như khiến ông ta hận không thể xé xác họ ngay bây giờ.

Còn một roi, còn một roi nữa...

Không sao cả, nhất định không sao cả!

Chỉ cần giữ được mạng của Ninh Hinh, ông ta sẽ còn nhiều biện pháp để nàng ta khôi phục tất cả, dẫu không ở lại trong học viện Phong Hoa này nữa thì con gái ông ta sẽ có nơi tốt hơn để đi!

Chỉ cần chịu đựng nốt roi cuối cùng này, tất cả đều sẽ chuyển biến tốt!

Ninh Nhuệ siết chặt nắm tay, nhìn chiếc roi dài trong tay Long Kỳ, ông ta gần như đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, sau khi roi này vung xuống, ông ta sẽ cứu Ninh Hinh về.

Lúc roi cuối cùng của Long Kỳ vung ra, lại đột nhiên dừng lại, sau thoáng ngừng đó, hần bắt chợt giờ tay lên!

Roi này, không bay đến mặt và người Ninh Hinh mà quật về phía eo của Ninh Hinh!

Nửa thân dưới đã bị đánh đến mức máu thịt be bét, chỗ khớp nối bị quật mạnh một roi, trong thoáng chốc đứt phụt ra!

Cả người Ninh Hinh bị đứt thành hai đoạn, phần eo trở xuống bị lực từ roi quật đứt, lục phủ ngũ tạng lũ lượt phá vỡ miệng vết thương mà chảy xuống, roi đầy đất!

Trong chớp mắt, Ninh Hinh trút hơi thở cuối cùng.

Đến chết, trong mắt nàng ta vẫn ngập tràn vẻ tuyệt vọng và không cam tâm.

Đầu Ninh Nhuệ nổ ầm một tiếng!

Ông ta choáng váng lùi mấy bước về sau, nhìn mọi thứ trước mắt mà khó lòng tin được!

Rõ ràng chỉ còn một roi cuối cùng, nhưng lại chặt đứt hơi thở cuối cùng của Ninh Hinh, thi thể Ninh Hinh đứt thành hai đoạn, cho dù là thiên thần hạ phàm cũng không thể cứu vãn!

Cho hy vọng trong lúc tuyệt vọng, nhưng vào thời khắc cuối cùng khi hy vọng đến lại cho lại nỗi tuyệt vọng cuối cùng.

Sức lực cả người Ninh Nhuệ như bị người ta rút cạn đi, chỉ có thể dựa vào cái đỡ của đệ tử thì mới có thể đứng vững, ông ta thất thần nhìn thi thể Ninh Hinh, như hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thực rằng Ninh Hinh đã chết.

“Hinh phạt đã qua, chuyện này đến đây là kết thúc.” Sau khi yên lặng nhìn Ninh Hinh đi đến đường chết và thương thức phản ứng tuyệt vọng đến mức gần như sụp đổ của Ninh Nhuệ, Quân Vô Tà thờ ơ về một dấu chấm hết cho chuyện này.

Sắc mặt Phạm Khải trắng bệch, tuy ông ta biết Ninh Hinh thâm độc, nhưng trông mắt nhìn Ninh Hinh bị hành hạ đến chết, lòng ông ta cũng hết sức hãi hùng.

Trong cả quá trình hành hình, Quân Vô Tà thậm chí còn chẳng chớp mắt lấy một cái, sự tàn nhẫn và vô tình của đại tiểu thư Quân gia này khiến Phạm Khải cũng cảm thấy sợ.

“Phải... Phải...” Được Phạm Cẩm đỡ, Phạm Khải yếu ớt đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 608: Bẽ Mặt Kiều Thứ Bảy (15)

Sao Phạm Khải lại không nhìn ra, ngay từ đầu Quân Vô Tà đã có ý muốn cái mạng của Ninh Hinh rồi? Nhưng nàng cố tình không cho Ninh Hinh vui về gì, mà lại muốn đánh gãy từng chút ngồng nghênh của Ninh Hinh, làm cho Ninh Hinh đang kẻ cần cái chết nhen nhóm hy vọng sống sót, rồi khi hy vọng đó sắp bùng lên lại dập tắt nó.

Phạm Khải không biết, vì sao một cô gái mười bốn mười năm tuổi lại có tính tình và thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Nhưng hần cũng hiểu được, sau ngày hôm nay, trong học viện Phong Hoa sẽ không còn một đệ tử nào có gan trêu chọc Thụy Lân quân nữa.

Không vì danh hiệu quân đội cuồng chiến nhất, mà chỉ bởi vì Quân gia có một đại tiểu thư thủ đoạn độc ác!

Toàn bộ đệ tử ở trước cửa chính của học viện Phong Hoa, không có ai dám lên tiếng, họ thực sự bị thủ đoạn của Quân Vô Tà làm cho khiếp sợ rồi.

Trên trời gheo đất, đùng trêu vào Thụy Lân quân!

Trong lòng nhóm đệ tử của học viện Phong Hoa có cùng chung nhận thức.

Mà mọi việc trong ngày hôm nay, vĩnh viễn để lại trong lòng nhóm thiếu niên này một ấn tượng không thể phai mờ. Mãi cho đến khi không ít người trong số họ có tương lai công thành danh toại, mỗi khi nhắc tới Thụy Lân quân và Lân Vương phủ, sẽ bất giác biểu lộ sự sợ hãi thật đậm.

Một vẻ tinh nghịch ở bên trong, vài bóng dáng tươi trẻ lại vội vàng đi vào từ ngoài cửa lớn của học viện Phong Hoa.

"Ồ đây xảy ra chuyện gì vậy?" Rất xa, Kiều Sở đã ngửi thấy mùi máu tươi, kết quả đi đến trước cửa chính của học viện Phong Hoa thì thấy một đám binh lính mặc giáp bạc, cười con ngựa cao to, chắn kín trước cửa vào.

Binh lính của Thụy Lân quân này chính tề rào rạt nhìn về phía nhóm Kiều Sở, ánh mắt sắc bén mang theo cảm giác áp bức rất mạnh, họ định ra tay đuổi người thì một binh lính trong đám Thụy Lân quân đó lại đột nhiên nhảy từ ngựa xuống.

"Các vị công tử, lâu rồi không gặp." Trên mặt của người lính Thụy Lân quân kia mang theo ý cười, nói.

Kiều Sờ chớp chớp mắt, nhìn binh lính anh khí bức người trước mắt, suy nghĩ cả buổi mới nhớ ra đã gặp ở nơi nào đó rồi!

"Thụy Lâm quân! A ha! Chúng ta đã gặp nhau ở rừng Linh Vũ!" Kiều Sờ mở miệng cười ha ha.

Đạo sư kia phụng mệnh dẫn nhóm Kiều Sờ qua đây bỗng trợn mắt lên, nhìn thấy Kiều Sờ cười nói với binh lính Thụy Lâm quân thì kinh sợ đến mức thiếu chút nữa trợn tròn mắt ra ngoài.

Binh lính Thụy Lâm quân cười cười, ánh mắt thoáng nhìn qua vị đạo sư đang sợ hãi đứng ở một bên, ý cười trên mặt lập tức tàn đi, đạo sư kia bị hấn nhìn như vậy, lập tức rụt cổ lại trốn sang một bên không dám hé môi.

Quay đầu nhìn về phía Kiều Sờ có Hoa Dao, Dung Nhã và Phi Yên ở phía sau hấn, trên mặt Thụy Lâm quân mới lộ ra ý cười một lần nữa.

"Long thiếu tướng và đại tiểu thư ở bên trong, mọi người mau vào đi."

Nhóm Kiều Sờ cười rồi gật đầu, đại quân Thụy Lâm quân chặn ở cửa tự giác nhường cho họ một đường đi, sau khi họ vào cửa chính lại chặn kín cửa đi.

Đạo sư kia ở lại bên ngoài một mình, chỉ có thể ngồi xỏm ở góc tường, không dám tiến lên bước nào.

Nhóm Kiều Sờ bước nhanh vào học viện Phong Hoa, bỗng nhiên phát hiện có rất nhiều đệ tử tụ tập ở ngoài cửa chính của học viện Phong Hoa, mà kỳ lạ chính là, những đệ tử đó lại không kêu lên tiếng nào, ngoác đứng tại chỗ, trên mặt còn lộ vẻ vô cùng khó coi.

"Ở đây làm sao vậy, cứ như nhìn thấy quỷ đó." Kiều Sờ nhỏ giọng nói thầm.

Vừa rồi họ nghe được lời của một đạo sư trong vùng, làm họ nhanh chóng chạy tới học viện Phong Hoa, nhưng mà đi qua đây, họ đã nhận ra sự việc không thích hợp lắm.

Các đệ tử này nhìn thấy nhóm Kiều Sờ đến cũng không hề lên tiếng, ánh mắt chỉ nhìn lướt qua rồi lại chuyển về phía họ nhìn lúc đầu, trong đó có người không chịu nổi mà buồn nôn, trực tiếp chạy ra khỏi đám người, đứng ở góc tường mà nôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 609: Người Đẹp Mà Độc Ác (1)

"Mẹ ơi! Ta lớn lên trông khó coi như vậy sao? Lại nhìn đến mức nôn ra luôn!" Kiều Sờ trừng mắt nhìn mấy thiếu niên rồi khỏi nhóm chạy đi nôn, lần đầu tiên có ý nghi ngờ mạnh mẽ với dung mạo của bản thân.

Phi Yên không nói gì, nhìn thoáng qua Kiều Sờ, có lòng tốt vỗ vai hấn, nói: "Ta nghĩ huynh không có sức hấp dẫn vậy đâu, họ thấy buồn nôn chắc là do cái kia..."

Nói xong, ngón tay của Phi Yên chỉ chỉ, Kiều Sờ nhìn theo, chỉ nhìn thấy một vùng màu đỏ ấn tượng đập vào tầm mắt, trên mặt đất trống rỗng ở trước cửa chính, một thi thể bị cắt ngang eo đang ngã xuống mặt đất tràn đầy vết máu, dưới thi thể rơi ra đủ loại nội tạng, thoát nhìn cực kỳ ghê tởm.

Kiều Sờ nhìn mà mắt choáng váng, vừa mới đến đã để họ nhìn thấy cảnh đầm máu như vậy?

Đến khi Kiều Sờ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Long Kỳ đang đứng bên cạnh thi thể, lại nhìn đến phía trước...

Kiều Sờ ngây ngẩn cả người.

Một cô gái tuyệt sắc khuynh thành đang lạnh lùng đứng ở nơi đó, áo trắng toàn thân dính máu tươi nổi bật lên, vô cùng bắt mắt, nhưng khiến Kiều Sờ khiếp sợ không phải là dung mạo khuynh thành kia, mà là đôi mắt quen thuộc đó.

Lạnh lùng mà xa cách!

"Ta... ta... ta... mắt của ta... có phải là... bị hoa... hoa rồi không..." Kiều Sờ nói cũng nói lắp.

"Ta lại... nhìn thấy một người đẹp... có ánh mắt... giống hệt với... ánh mắt của Tiểu Tà Từ..."

Nhất định là hấn hoa mắt rồi!

Tuy Quân Vô Tà lớn lên trông thanh tú, nhưng không có vẻ khuynh thành, đôi trang phục nữ, cùng lắm là người đẹp thanh tú, hoàn toàn không hơn tuyệt sắc được.

Nhưng rõ ràng không hề tương tự ra dung mạo, nhưng vì sao... Đôi mắt kia lại khiến hấn cảm thấy rất giống nhau?

Kiều Sờ ngần ngại không dứt, về mặt của Hoa Dao, Phi Yên và Dung Nhã cũng lộ ra vẻ kinh ngạc khó có thể tin.

Khi họ đang nghi ngờ có phải họ đoán sai không, lại thỉnh thoảng phát hiện một cái đuôi lông xù màu đen đảo qua ngoài cổ tay áo của Quân Vô Tà.

Nhìn lướt qua trong lúc nhất thời lại khiến bốn người hít lấy một ngụm khí lạnh!

Đó tuyệt đối là cái đuôi của Tiểu Hắc Miêu!

"Đó thực sự là... Tiểu Tà Từ?" Đầu lưỡi của Kiều Sờ thất lại.

"Ta cảm thấy chắc là vậy rồi..." Về mặt của Phi Yên hơi hoảng hốt.

"Thật sự... khiến người ta bất ngờ." Dung Nhã cố gắng duy trì nét mặt bình tĩnh, nhưng khóe miệng hơi run rẩy lại để lộ sự sợ hãi của nàng.

Phản ứng của Hoa Dao bình tĩnh nhất, nhưng đôi mắt lại hơi mờ lớn, cho thấy hấn cũng không khác gì ba người kia.

"Từ từ! Để ta bình tĩnh một chút!" Kiều Sờ nhìn chăm chăm Quân Vô Tà hồi lâu, bỗng nhiên cảm thấy mặt ửng hồng lên, trên mặt có cảm giác nóng rực, hấn vội vàng quay đầu qua đây, ôm ngực mình rồi thấp giọng nói: "Quá kích thích rồi! Tiểu Tà Từ có gương mặt như vậy, quá thực... Thiếu chút nữa ta bị lừa rồi!"

Dung mạo nghiêng nước nghiêng thành nhưng vẫn bị che giấu dưới tấm mặt nạ thanh tú, sớm đã quen với bộ dáng sau khi dịch dung của Quân Vô Tà, nhưng nhìn thấy gương mặt thật của nàng, quả nhiên là sự kích thích quá lớn!

"Đó là Tiểu Tà Từ, là tiểu yêu nghiệt phát rò kia! Ta phải bình tĩnh! Đó không phải là nữ tử bình thường!" Kiều Sờ cố gắng giảm nhiệt cho trái tim của mình.

Kết quả là gần như nhất kiến chung tình (*), nhưng phát hiện đối phương là Quân Vô Tà ngay cả mình cũng sợ, chân tướng này có thể không khiến người ta vui vẻ được đâu.

Chưa kịp cảm nhận vẻ tươi đẹp của nhất kiến chung tình, Kiều Sờ đã cảm thấy mình thất tình hoàn toàn rồi..

Mẹ khi, ai có thể chống lại được tiểu quái vật kia chứ!

***

(*) Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu, yêu từ cái nhìn đầu tiên

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 610: Người Đẹp Mà Độc Ác (2)

Để nàng biết, mình thiếu chút nữa đã có ý nghĩ nhìn trộm, nàng tuyệt đối sẽ ép mình chết không toàn thây!

"Có thể bình thường chút không?" Hoa Dao không nói gì, nhìn lướt qua phản ứng mạnh mẽ của Kiều Sờ.

Kiều Sờ hít sâu mấy lần liên tiếp rồi mới xoay người lại, kết quả vừa quay người lại, hấn phát hiện Quân Vô Tà đứng lúc nhìn về phía họ.

Kiều Sờ cảm thấy chân mình hơi nhũn ra.

Ánh mắt của người đẹp có lực sát thương thật lớn!

Nhóm Kiều Sờ hoàn toàn không hề phát hiện không khí trong học viện Phong Hoa kỳ lạ thế nào, bốn người họ hoàn toàn bị "khuôn mặt" của Quân Vô Tà dọa sợ rồi!

Ngược lại, sau khi Nam Cung Húc đã trải qua sự sợ hãi luân phiên, thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, chú ý tới nhóm Kiều Sờ, nhớ tới họ cũng là người xuất hiện trong rừng Linh Vũ hôm đó, lúc này mới bước lên nói với bốn người: "Các người lại đây."

Nhóm Kiều Sờ sờ sờ mũi, đi theo hấn qua đó.

Nam Cung Húc dẫn họ đến trước mặt Quân Vô Tà, cố gắng duy trì vẻ mặt bình thường, nói: "Quân tiểu thụ, mấy vị này cũng là đệ tử có mặt trong ngày hôm đó, nếu cô còn muốn hỏi gì, xin cứ hỏi."

Bốn người nhóm Kiều Sờ đứng thẳng tắp như vậy trước mặt Quân Vô Tà.

Khoảng cách gần như vậy, Kiều Sờ cảm thấy mình hơi choáng.

Đôi mắt quanh quệ nửa híp của Quân Vô Tà nhẹ nhàng lướt qua trên người nhóm Kiều Sờ.

Kiều Sờ cảm thấy chân càng nhũn.

"Long Kỳ." Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

"Có thuộc hạ."

"Mang bốn người họ đi, ta phải từ từ hỏi thăm"

Nam Cung Húc dẫn nhóm Kiều Sờ qua đây, vốn muốn làm không khí dịu đi, dù sao cái chết của Ninh Hinh thật sự làm cho người ta quá kinh sợ rồi, kết quả lại không nghĩ đến, Quân Vô Tà thật sự muốn bắt bốn đệ tử này để tiến hành hỏi cung.

Lời nói ra như bát nước đổ đi, Nam Cung Húc đều không gom lại được.

Ông ta hận không thể đánh cho mình một bạt tai, vốn dĩ chuyện có thể đã xong, nhưng ông ta lại làm điều dư thừa, ai mà biết Quân Vô Tà có thể làm ra chuyện gì nữa hay không?

Long Kỳ gật đầu, sau đó hấn lại nhìn về phía Doãn Ngôn đang quỳ bên chân Phạm Khải, mở miệng hỏi Quân Vô Tà: "Đại tiểu thụ, xử lý người này thế nào?"

Doãn Ngôn bị chi đích danh, cả người run lên mạnh mẽ, đã tận mắt nhìn thấy hình ảnh Thụy Lâm quân trừng phạt Ninh Hinh, hấn sớm đã bị dọa vỡ mặt. Bây giờ bị Long Kỳ chỉ ra như vậy, lại dọa hấn trực tiếp sùi bọt mép rồi hôn mê luôn, té trên mặt đất mà co rút liên tục.

Quân Vô Tà trầm tĩnh nhìn lướt qua Doãn Ngôn, lên tiếng nói: "Cũng mang đi."

Long Kỳ không nói hai lời, dễ dàng xách Doãn Ngôn lên giống như xách một con gà con vậy.

Quân Vô Tà không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi trước, sau đó Long Kỳ kéo Doãn Ngôn hôn mê theo sát, mà nhóm Kiều Sở lập tức theo sau.

Chỉ để lại già trẻ của học viện Phong Hoa đã hoảng sợ quá mức.

Nhóm Quân Vô Tà ra đến cửa chính của học viện Phong Hoa, cuội lên con ngựa cao to tuyệt trần mà đi. Lúc này, Thụy Lâm quân chặn kín ở cửa mới rời đi theo sát.

Mây đen ngưng tụ phía trên học viện Phong Hoa chậm rãi tản đi, một viên đá khổng lồ áp bức trong lòng các đệ tử mới rơi xuống đất.

"Giải tán đi." Phạm Khải thờ dài thật mạnh, mọi chuyện của hôm nay đã khiến thể xác và tinh thần của ông đã mệt mỏi rồi.

Lúc này, các đệ tử tụ tập ở xung quanh cửa vẫn còn hoảng hốt, chưa bình tĩnh lại để tản ra, chỉ sợ đêm nay không ít người phải trải qua ác mộng.

Kết cục của Doãn Ngôn so với Ninh Hinh, có lẽ trước đây các đệ tử của học viện Phong Hoa bị trục xuất mới là may mắn nhất.

Thụy Lâm quân rời khỏi học viện Phong Hoa nhưng vẫn chưa đi xa, mà tới một cánh rừng, dựng trại đóng quân tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 611: Người Đẹp Mà Độc Ác (3)

Quân Vô Tà bước xuống ngựa liền đi vào trong lều bạt đóng cửa lại thay y phục, khi nàng từ trong lều bạt bước ra thì bọn Kiều Sở, Hoa Dao, Phi Yên và Dung Nhã đã đứng ngoài cửa chờ từ lâu.

"Meo?" Con mèo đen nhanh nhẹn nhảy vào lòng Quân Vô Tà, ve vẩy cái đuôi đầy lông xù, không chút sợ hãi nhìn sắc mặt cổ quái của đám người Kiều Sở.

Quân Vô Tà nghiêng đầu nhìn bốn đồng bọn của mình, tuy rằng biểu hiện của họ có vẻ bình thường, nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ khác thường rất lớn.

"Tiểu Tà từ?" Kiều Sở run run lên lên nhìn Quân Vô Tà, thận trọng mở lời.

"Ừ?" Quân Vô Tà nháy nháy đuôi mắt.

Kiều Sở cảm thấy như có luồng khí nóng trong mũi mình, hẩn vội vàng dùng tay che lấy mũi, ngựa cồ lên trời hoang mang chạy về một phía.

Quân Vô Tà không hiểu chuyện gì, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn theo.

"Huynh ấy bị làm sao thế?"

Phi Yên vốn dĩ có chút lo lắng, nhưng bị bộ dạng loay hoay của Kiều Sở làm cho không thể nào nhìn nổi nữa đành bật cười.

"Phi, Nhị Kiều đang làm trò cười đó, cô không cần để ý đến huynh ấy đâu."

Dung Nhã bắt đầu đi lắc đầu, nhìn Quân Vô Tà: "Thật không thể tưởng tượng Tiểu Tà lại mang đến cho chúng ta điều bất ngờ như thế này."

"Niềm vui bất ngờ?" Quân Vô Tà nheo nheo mắt: "Mọi người đến quá muộn rồi."

"Quá muộn ư?" Dung Nhã sững sờ hỏi.

"Ninh Hinh chết rồi." Quân Vô Tà nghiêm trang nói.

Vốn dĩ muốn để cho bọn Kiều Sở xem kịch hay, nhưng đáng tiếc họ đã không đến kịp.

"Không... Không phải Ninh Hinh..." Dung Nhã có vẻ buồn cười nhìn Quân Vô Tà, tiểu nha đầu này lúc bình thường thì nhanh nhạy thế mà tại sao có những lúc, có những chuyện lại chậm hiểu như vậy.

"Không phải là nàng ta?" Quân Vô Tà thấy khó hiểu, nàng cứ tưởng là niềm vui bất ngờ mà Dung Nhã nói đến chính là việc loại bỏ được Ninh Hinh.

Dung Nhã dờ khóc dờ cười chỉ lên mặt của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đưa tay lên sờ sờ mặt, nhưng không phát hiện thấy điều gì khác thường.

Trước mắt thấy cảnh tiểu tử thông minh nhanh nhẹn thường ngày cũng có lúc trở lên ngốc nghếch tri độn như vậy khiến Dung Nhã cường nghiến ngá.

"Đại tiểu thư của ta ới, cô đã hiểu nhầm rồi." Dung Nhã vừa cười vừa giữ lấy khuôn mặt của Quân Vô Tà, dù sao cũng đều là nữ nhi nên nàng không cần ý tứ gì nữa.

"Một khuôn mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế này sao ngày nào cũng phải tự làm xấu mình đi như vậy." Dung Nhã cười lớn, thực ra dung mạo ngày thường của Quân Vô Tà không đến nổi tệ, cũng được coi là thanh tú, chỉ là đột nhiên lộ diện gương mặt thật sự quá xinh đẹp, trong phút chốc cảm giác ngày thường nàng quá xấu xí.

Quân Vô Tà ngây ra một lúc, thông minh như nàng cũng không thể nghĩ ra được điều mà Dung Nhã nói lại chính là gương mặt mình.

Nghiêng nước nghiêng thành...

Trong đầu Quân Vô Tà cứ lặp đi lặp lại những từ ngữ mà trước giờ chỉ mới nghe nói đến thôi chứ chưa bao giờ nghĩ là sẽ dùng để liên hệ đến bản thân mình.

Đối với nàng mà nói thì dung mạo xấu hay đẹp căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của nàng.

Làm một bác sĩ, dù là xem bệnh cho ai thì nàng cũng chỉ dùng ánh mắt như khi giải phẫu cơ thể người để phán đoán xấu tốt mà thôi, còn dung mạo thế nào thì nàng chẳng bao giờ để ý.

Khuôn mặt như này nàng đã gặp rất nhiều lần rồi, nhưng cũng không để ý lắm xem những người khác nhận xét ra sao.

“Cô thấy chưa, vì cô đột nhiên để lộ khuôn mặt thật của mình ra như vậy làm cho Nhị Kiều sợ quá bỏ chạy đó.” Dung Nhã khe khẽ cười, cứ cảm thấy lúc này Quân Vô Tà thật là thú vị y như một đứa trẻ đang bối rối không hiểu chuyện gì xảy ra.

Khác hẳn với một Quân Vô Tà lạnh lùng, lý trí thường ngày, Dung Nhã cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Không hù dọa được ta đâu nhé.” Kiều Sở đang đứng một bên tay vẫn che mũi này giờ bỗng cất tiếng nói.

Vừa nói xong thì máu từ trong mũi hần cổ găng này giờ để không chảy ra ngoài lại chảy ngược vào khoang miệng, mùi máu tươi tanh đến nỗi khiến hần suýt nôn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 612: Người Đẹp Mà Độc Ác (4)

Dung Nhã vui đến mức cười lớn ha ha.

Quân Vô Tà bị Dung Nhã giữ chặt đến nỗi nhũ mày nhăn nhó, nét mặt hết sức ngờ vực.

Nàng hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Giữa thiên tài và kẻ ngốc chỉ có một ranh giới rất mỏng manh, Quân Vô Tà hầu hết mọi lúc là thiên tài, nhưng có lúc thì không khác kẻ ngốc là mấy.

“Cô nói xem nếu như đám đệ tử của học viện Phong Hoa thấy được cảnh Dung Nhã ve vuốt cô thế này, thì họ sẽ phản ứng ra sao?” Phi Yên cười híp mắt nhìn Quân Vô Tà đang ngây người, nếu như không có sự bất đồng giới tính thì hần cũng muốn đến vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của Quân Vô Tà.

Cô gái bé nhỏ này thật là đáng yêu quá đi mà!

“Bọn họ sẽ phát điên lên mất.” Dung Nhã cười nói.

Một Quân Vô Tà có thể giết chết Ninh Hình ngay trước mặt toàn thể học viện lại có lúc bị Dung Nhã vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ đến như vậy, thật là hai cảnh tượng khác biệt quá xa nhau.

Dung Nhã vẫn còn luyến tiếc cứ vuốt ve mãi khuôn mặt xinh xắn của Quân Vô Tà, cảm giác khoan khoái vô cùng, nghĩ nếu mình mà là một nam tử hán chắc còn phản ứng mãnh liệt hơn cả Nhị Kiều.

Đám binh sĩ Thụy Lâm quân canh giữ xung quanh doanh trại, từ xa nhìn thấy nhất cử nhất động của đại tiểu thụ nhà mình đang thân mật cùng đám thiếu niên kia, con người mắt ai nấy như muốn nhảy ra ngoài.

Trong đó có mấy người tính tình vô cùng chính trực, giận giữ gờ thanh đao định đến chặt gãy những ngón tay của Dung Nhã nhưng đã bị ánh mắt lạnh lùng của Long Kỳ ngăn lại.

Một binh sĩ đáng thương bị phạt ngồi chồm hổm dưới đất vẽ vòng tròn: “Đại tiểu thụ bị tiểu tử kia coi thường quá, tại sao tướng quân lại không chút lo lắng... Đại tiểu thụ là người mà đám tiểu tử đó có thể động tới cọng tóc, móng tay của nàng hay sao?”

Tâm trạng rất đau đớn, nữ thần của mình bị đám tiểu tử đó trêu đùa mà bọn họ thì lại không thể đến ngăn lại, ông trời có mắt hay không?

Long Kỳ lại không hề để ý đến trái tim nam tử hán đang tan vỡ dưới đất kia, hần ta chỉ đứng yên một chỗ, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía đám người Quân Vô Tà và Dung Nhã, đáy mắt ánh lên một nỗi buồn khó tả.

Nếu như tiểu vương gia và vương gia nhìn thấy cảnh tượng này thì họ có yên lòng được không?

Đến khi bọn Dung Nhã đã thường thức chán chê khuôn mặt xinh xắn của mình thì Quân Vô Tà mới có thể thoát ra được, nàng ngược lại không hề phản cảm vì hành vi động chạm của Dung Nhã mà chỉ là nàng có chút bối rối không biết phản ứng ra sao.

Quân Vô Tà hai tay day day khuôn mặt bị Dung Nhã sờ đến đỏ cả lên, nàng ngồi xuống một hòn đá bên cạnh trong khi Dung Nhã và Phi Yên vẫn còn đang cười nói với nhau.

Lúc này Long Kỳ mới bước đến, nét mặt nghiêm túc không nở một nụ cười.

“Đại tiểu thụ.”

“Ừ.” Quân Vô Tà bụm mặt hơi ngẩng đầu lên, khuôn mặt ửng đỏ khiến cho hai má nàng như được đánh một lớp phấn hồng, đôi mắt long lanh ngược lên nhìn khác hẳn về lạnh lùng thường ngày, cứ chỉ như một nàng thiếu nữ ngây thơ, yếu đuối.

Lời đã trực nói ra đến khoe miệng rồi mà Long Kỳ như còn bị nghẹn lại, ngây đơ ra hồi lâu, hần ta phải hít một hơi thật sâu mới có thể kìm nén được những rung động trong lòng.

Cuối cùng thì hần cũng hiểu vì sao mà đám thiếu niên vừa rồi lại phản ứng mãnh liệt đến như vậy.

Khuôn mặt của đại tiểu thụ nhà bọn họ có sức sát thương không hề nhỏ.

“E hèm, thuộc hạ muốn xin chỉ thị của đại tiểu thư xử lý người mà mà tiểu thư đưa từ học viện Phong Hoa về?” Long Kỳ trấn tĩnh lại tâm trạng, nói vào chuyện chính.

“Đưa hắn đi, giao cho tiểu thúc.” Quân Vô Tà nói một cách ngẫu nhiên.

Doãn Ngôn tuy là gốc nghiệt, nhưng khả năng phục linh cũng coi là tạm được, về điểm này nàng đã chứng thực bên từ Cổ Ly Sinh rồi.

Đệ tử trong phân viện Phục Linh tuy không được coi là xuất sắc, nhưng Doãn Ngôn có thể coi là được trời phú cho khả năng cao nhất trong số đó.

Thuật phục linh có tác dụng rất lớn, Quân Vô Tà tạm thời không thể trở lại Thích quốc nên đành tiện tay đưa theo Doãn Ngôn về đây.

Quân Vô Tà biết rõ nhất nên giữ lại ai, không nên giữ lại ai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 613: Là Nhớ Ta Sao? (1)

Bạch Vân Tiên và Doãn Ngôn vốn nhất gan, chỉ cần có thể trấn áp được thì bọn họ sẽ ngoan ngoãn mà cúi đầu vẫy tay như chú cún, nếu trông chừng tốt thì càng không sợ có vấn đề gì. Nhưng loại người như Tần Ngừ Yên và Ninh Hinh thì nhất định không thể giữ lại, cho dù nhất thời có thể trấn áp được họ thì họ cũng sẽ nghĩ ra mưu cao kế độc để thoát thân.

“Tiểu Thúc ắt tự mình biết sử dụng năng lượng của thuật phục linh như thế nào.” Quân Vô Tà vừa nói vừa lấy từ trong túi ra hai phương thuốc đưa cho Long Kỳ.

“Một phần là độc được, một phần là thuốc giải, hãy đưa nó cho Mộ Thần để khống chế Bạch Vân Tiên và Doãn Ngôn, hẳn có thể điều chế ra được.”

Khi đó nàng rời khỏi Thích Quốc chỉ để lại cho Bạch Vân Tiên nửa năm thuốc giải, hôm nay đã đến hạn, nếu như không có thuốc giải thì Bạch Vân Tiên chỉ còn con đường chết, người khác có thể không chế ra được đơn được và thuốc độc như nàng, nhưng Mộ Thần thì có thể.

Long Kỳ nhận lấy hai phương thuốc đó, Quân Vô Tà làm việc cẩn trọng, suy nghĩ mọi thứ chu toàn, hẳn chỉ cần tuân theo mệnh lệnh là được.

“Lân Vương và tiểu vương gia có lời báo ta truyền đạt lại cho đại tiểu thư.” Long Kỳ ngừng lại một chút rồi nói.

Ánh mắt Quân Vô Tà sáng lên.

“Lân Vương và tiểu vương gia nói, mọi sự đại tiểu thư đều phải lấy an nguy của mình làm trọng, hai người họ đều ở Lân Vương phủ chờ đại tiểu thư trở về.” Giọng nói của Long Kỳ trở lên ấm áp, nhẹ nhàng.

Hai hàng mi của Quân Vô Tà sụp xuống, nhắm mắt lại mơ màng suy nghĩ.

“Được, người hãy nói lại cho gia gia và tiểu thúc yên tâm”

Long Kỳ gật đầu, lặng lẽ lui sang một bên.

Một cơn gió mát lạnh thổi đến từ khu rừng xanh, vờn qua gò má Quân Vô Tà, mang đi mọi tâm tư trong lòng nàng.

Bốn bề trở lên vô cùng tĩnh lặng, Quân Vô Tà cúi đầu hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong Lân Vương phủ.

Tiểu thúc, gia gia... còn có cả Quân Vô Dược.

“Muội đang nghĩ gì vậy?” Một giọng nói ấm áp, vui tươi vang lên từ phía sau nàng, giọng nói ấy thật là quen thuộc.

Quân Vô Tà ngạc nhiên ngẩng đầu dậy, ngay sau đó nàng liền bị ôm vào lòng, một hơi thở quen thuộc phả vào mũi nàng, hương thơm này khiến nàng khe khẽ run lên.

“Tiểu Tà Nhi đang nhớ ta phải không?” Tiếng cười của Tà đế vang lên bên tai Quân Vô Tà, luồng khí ấm áp kia như xuyên qua khắp thịt da nàng.

Một không khí tĩnh lặng bao trùm khắp doanh trại, tất cả mọi người đều đổ xô ánh mắt về phía bóng dáng cao lớn đang ôm lấy Quân Vô Tà vào lòng kia.

Dung Nhã ngạc nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm vào chàng trai thần bí mang đến cho nàng cảm giác mãnh liệt kia.

Trong khu rừng rậm rạp đó, một chàng trai tuấn tú đang ôm lấy một thiếu nữ tuyệt sắc tú lệ đứng yên bất động, ánh nắng xuyên qua từng kẽ lá trong rừng chiếu xuống như những vì sao rơi đang lạc xuống chốn phàm trần, in lên bóng dáng của hai người bọn họ từng đốm sáng.

“Ca ca...” Mọi Quân Vô Tà mấp máy nói, bật ra cách xưng hô đã từng xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Một tràng cười say đắm lòng người cất lên, tự Quân Vô Tà quay người lại phía sau, người đó lại quay tấm thân nhỏ bé của nàng lại, đối mặt với mình, hơi cúi đầu xuống áp trán vào trán nàng, đôi mắt híp lại nở một nụ cười mỉm trên môi.

“Tiểu Tà Nhi quả nhiên có thể nhận ra giọng nói của ta, khiến ta cảm thấy thật sự vui mừng.”

Nụ cười khiến cho cả bầu trời và mặt đất cũng phải lu mờ ấy in sâu trong đáy mắt của Quân Vô Tà, nàng từ từ mở to đôi mắt nhìn vào khuôn mặt đẹp đến hoàn mỹ ấy.

“Sao vậy? Tiểu Tà Nhi nhìn ta như vậy có phải là vì đã tương tư ta quá rồi không?” Quân Vô Dược mạnh mẽ nói, trêu đùa Quân Vô Tà vẫn còn đang sững sờ ra đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 614: Là Nhớ Ta Sao? (2)

Đôi mắt Quân Vô Tà hơi chớp, nàng không nói một lời, trực tiếp lao vào trong lòng Quân Vô Dục, như là thú nhỏ bị thương, tìm kiếm lấy mùi vị quen thuộc vậy.

Nụ cười trên mặt Quân Vô Dục hơi động lại, Quân Vô Tà đột nhiên ý lại, dĩ nhiên nàng có chút không biết chỗ nào không đúng, đôi tay bé nhỏ túm chặt góc áo của hắn, thân thể nhỏ bé mềm mại dán chặt vào vòm ngực rộng của hắn.

Đủ chặt để cho hắn cảm nhận được hơi thở phập phồng của Quân Vô Tà.

Cứng lại trong khoảnh khắc, Quân Vô Dục giờ hai tay lên, ôm thật chặt Quân Vô Tà trong ngực mình, ý cười nơi khóe miệng ngày càng nồng đậm, cảm ải trên đỉnh đầu Quân Vô Tà, như là đang dụ dỗ trẻ con non nớt vậy, nhẹ giọng thì thầm.

“Có phải chịu uất ức rồi không? Không sợ, ca ca đến rồi, có ca ca ở đây, không ai có thể khiến muội chịu một chút uất ức nào.”

Một tay vòng qua eo Quân Vô Tà, ôm nàng vào trong ngực, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trơn mượt của Quân Vô Tà, giọng nói trầm thấp mà ưu nhã khiến người ta chỉ nghe thôi liền say rồi.

Quân Vô Tà ghé vào trước ngực Quân Vô Dục, lắc đầu, còn chưa lên tiếng.

Nàng không cảm thấy ủy khuất, cũng không có người nào có thể ức hiếp nàng, nàng chỉ là nhớ nhà thôi...

Nhớ nhưng người nhà, có nhà mà không thể về.

Quân Vô Dục bắt đầu dĩ, chỉ có thể ôm nàng, mặc dù không biết tiểu tử kia lần này sao lại ý lại như vậy, nhưng hắn lại cực kỳ hưởng thụ cảm giác này.

Hắn không ngại nàng ý lại nhiều hơn chút nữa.

Hai người đang ôm nhau dưới ánh mặt trời đẹp như tranh vẽ, như không có ai bên cạnh.

Mà mọi người trong doanh trại đều đã nín thở, không ai dám tự ý mở miệng quấy rầy hình ảnh yên bình và tĩnh lặng.

Kiều Sở mở to hai mắt nhìn, nhìn Quân Vô Tà ôm Quân Vô Dục, trong đôi mắt kia đầy vẻ khó tin.

Hắn run run đưa tay chỉ hai người, khuôn mặt sợ hãi nhìn về phía Hoa Dao, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

Khi chứ! Người đó! Dám ôm Tiểu Tà Từ như thế! Chán sống rồi sao!

Khi chứ! Tiểu Tà Từ vì sao cứ ôm chân chân thật thật như vậy! Ta cũng muốn mà! Thế nhưng ta không dám. A a a a a!

Giống như thế, Hoa Dao cũng đang bị sốc, hình ảnh trước mắt thật đúng là khiến bọn họ khó có thể tiêu hóa được.

Chỉ có biểu cảm của Dung Nhã có chút cổ quái.

Quân Vô Tà ghé vào trong lòng Quân Vô Dục, hơi thở quen thuộc khiến cho sự bất an được che giấu dưới vẻ thờ ơ của nàng trong thời gian này dần dần lắng xuống.

Nàng có thể một mình đi hết tất cả con đường, lại phá lệ quý trọng đối với tình thân không dễ có được kia.

Thân thể hơi dừng lại, kéo giãn khoảng cách chật chội không thể tách rời giữa hai người, hơi thiếu không khí làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn Quân Vô Tà hơi ửng đỏ, gần giống như bộ dáng thẹn thùng vậy, khiến cho nội tâm Quân Vô Dục như bị mèo cào vậy.

“Thành thật mà nói, là nhớ ta sao?” Quân Vô Dục cố ý hạ thấp giọng, đôi tay vẫn đặt ở eo của Quân Vô Tà, lại cứ nếu không nàng sẽ có cơ hội tiếp tục tách rời khoảng cách.

Mũi Quân Vô Tà hơi đỏ lên, giờ tay lên lấy đầu ngón tay cả chà chớp mũi, như vô cùng yếu ớt, gật gật đầu.

Nàng nhớ nhưng người thân.

Quân Vô Dục giống như ăn mật vậy, trong lòng ngọt ngào ấm áp, lại ôm Quân Vô Tà vào trong ngực.

Nhưng...

Dạ Sát vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, yên lặng nhìn tất cả những điều này, trên khuôn mặt nghiêm chỉnh kia không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào, nhưng hắn đột nhiên không tự chủ được nói: “Tước gia khi nào mới có thể lưu tâm một chút, không nhìn ra đây là phản ứng thương nhớ người nhà của đại tiểu thư sao? Không phải như Tước gia ngài nghĩ đâu! Tước gia ngài mau tỉnh lại đi!”

Thốt ra hết lời này, Dạ Sát liền ngậy ngăn cả người, hắn vội vàng che miệng của mình, đầy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 615: Là Nhớ Ta Sao? (3)

Rốt cuộc hắn đang nói cái gì vậy? Vì sao cảm thấy điều này tự nhiên như vậy?

Dạ Sát bị cử động cổ quái của chính mình làm cho sợ hết hồn, che miệng trốn sau cây, tự kiểm điểm bản thân.

“Khụ khụ, Vô Dược thiếu gia.” Long Kỳ thấy hai người trò chuyện hồi lâu, không khỏi tiến lên một bước.

Nói đến kỳ quái, Vô Dược thiếu gia rõ ràng cũng là người Quân gia, nhưng chẳng biết tại sao luôn luôn dễ dàng bị mọi người bỏ qua, nếu như Long Kỳ chưa từng thấy bản thân Quân Vô Dược, hầu như chẳng bao giờ nghĩ đến nhân vật số một này, nhưng chân chính gặp được rồi thì chính là cảm giác đương nhiên như thế.

Nói đi nói lại, Lân Vương và tiểu vương gia dường như cũng chưa bao giờ nhắc tới Vô Dược thiếu gia.

Quân Vô Dược hôm nay tâm tình rất tốt, bị Long Kỳ quấy rối cũng không lộ ra biểu tình không vui, thân hình hắn cao lớn thon dài, ôm Quân Vô Tà trong khuỷu tay, nhẹ nhàng nâng lên, thoải mái dị thường.

“Ừm?” Quân Vô Dược hơi nheo mắt.

“Vô Dược thiếu gia có cần cùng thuộc hạ trở về Lân Vương phủ?” Long Kỳ nói.

“Không về.” Quân Vô Dược cong khóe môi, không có tiểu tử kia, hắn trở về Lân Vương phủ làm gì?

Long Kỳ ngoan ngoãn lui xuống một bên không nhiều lời nữa, hắn sớm đã thân chinh bách chiến, ở trước mặt Quân Vô Dược, không biết tại sao luôn luôn sinh ra một lòng kính sợ, loại cảm giác này không giống với những người khác của Quân gia.

Quân Vô Tà để mặc Quân Vô Dược ôm, cũng không có ý phản kháng, không thấy tiểu thúc và gia gia, gặp được ca ca cũng tốt rồi.

Có Long Kỳ làm tiên phong, đám người Kiều Sở lúc này mới có gan tiến lên.

“Tiểu... Tiểu Tà Từ... Vị này là?” Kiều Sở run run lấy giọng mở miệng nói, không biết tại sao nam nhân này mang đến cho hắn một cảm giác thật đáng sợ, rõ ràng là vẻ mặt tươi cười, hắn vẫn cứ cảm giác mình giống như bị một con mãnh thú to lớn theo dõi vậy, lúc nào cũng có khả năng bị xé nát.

“Quân Vô Dược, ca ca của ta.” Quân Vô Tà trực tiếp mở miệng nói.

“Ngươi... Ca ca ngươi?” Nội tâm Kiều Sở có điểm phức tạp, nếu như là huynh muội ruột, vậy có thể lý giải vì sao Quân Vô Tà nguyện ý thân cận với Quân Vô Dược như vậy.

Chỉ có điều...

Dáng dấp hai người này mặc dù đều đáng kinh ngạc, nhưng mà ngũ quan khí chất lại không có nửa điểm tương tự!

Tiểu Tà Từ, ngươi xác định đây là ca ca ruột của ngươi sao?

Lời này, Kiều Sở không có can đảm nói ra khỏi miệng.

“Tại hạ Hoa Dao.”

“Phi Yên.”

“Kiều Sở.”

“Dung Nhã.”

Biết được thân phận Quân Vô Dược, bọn Kiều Sở không quá thận trọng như vậy nữa.

Chỉ là biểu cảm của Dung Nhã vẫn phức tạp như cũ.

Yến Bất Quy từng nói, Quân Vô Dược không phải là người bọn họ có thể trêu chọc, tuy nhiên lại không muốn nói nhiều về lai lịch của hắn, tuy lúc trước Dung Nhã chỉ có duyên gặp mặt Quân Vô Dược một lần, nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm giác được người đàn ông này cường đại đến mức nào.

Mặc dù Quân Vô Dược chưa bao giờ ra tay, nhưng cảm giác áp bách mạnh mẽ như vậy vượt qua tất cả những người trước đây Dung Nhã gặp qua, nàng cảm nhận theo cảm giác rằng, Quân Vô Dược còn mạnh mẽ hơn Yến Bất Quy nhiều.

Nhưng một nam tử cường đại gần như nghịch thiên như vậy, tại sao lại xuất hiện ở Hạ Tam giới? Lại làm sao trở thành ca ca của Quân Vô Tà?

Vô số nghi vấn đọng lại trong lòng Dung Nhã, nàng lại không nói ra, càng không giải thích với bọn Kiều Sở.

Yến Bất Quy đã dặn dò, nàng liền sẽ không dễ dàng xúc phạm.

Quân Vô Dược quét mắt nhìn đám người Kiều Sở một chút, hơi hơi nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn Quân Vô Tà, nụ cười nơi khóe miệng so với mỹ cảnh nào cũng đều muốn say lòng người hơn.

“Xem ra, lúc ta không có ở đây, cuộc sống của Tiểu Tà Nhi thật ra rất phong phú.”

Trong bốn người, chỉ có một người là nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 616: Là Nhớ Ta Sao? (4)

Tiểu tử kia, trong khoảng thời gian này thật đúng là không hề nhàn rỗi.

Bị Quân Vô Dục quét mắt nhìn một lượt, mấy người bọn Hoa Dao lập tức cảm giác được một áp lực vô hình bao phủ toàn thân, dường như khiến người ta cảm giác áp bách hít thở không thông, khiến cho bọn họ trong chớp mắt mồ hôi chảy đầm lưng!

Người đàn ông này, rất nguy hiểm!

Đáy mắt đen nháy toát ra một tia sát ý, một màu tím đậm dần dần bao phủ lên sắc đen thuần.

Ba!

Một bàn tay nhỏ trắng nõn, đột nhiên bịt vào hai mắt Quân Vô Dục.

“Đôi mắt.” Thanh âm Quân Vô Tà cực nhỏ.

Quân Vô Dục hơi sững sờ, ngược lại chợt bật cười, hất giờ tay, gỡ bàn tay nhỏ đang che trên mắt hắc của Quân Vô Tà xuống, nguy hiểm trong đáy mắt cũng dần tàn đi, hắc nhìn về phía đám người Kiều Sở nói: “Trong khoảng thời gian này, làm phiền mọi người chăm sóc Tiểu Tà Nhi rồi!”

Cảm giác áp bách bao phủ trên người mọi người, trong nháy mắt tiêu tán.

Bọn Kiều Sở thờ phào một hơi, một khắc trước bọn họ đã cho rằng bọn họ sẽ bị giết ngay lập tức!

Sống hay chết, chuyển biến trong chớp mắt, nhưng lại làm cho bọn họ ý thức rõ được, người ca ca này của Quân Vô Tà cũng không đơn giản như vậy!

Chỉ là bọn hắc cũng không biết, vì sao đối phương nổi lên sát ý đối với bọn họ.

Loại cảm giác mãnh liệt này, Hoa Dao và Kiều Sở cảm giác rõ ràng nhất, Quân Vô Dục chớp mắt phóng thích ra uy áp, dĩ nhiên mạnh hơn hai gã Viêm Ma điện trước đây bọn hắc gặp phải trên Vân Sơn!

Căn bản chính là không cùng đẳng cấp!

“Đầu có, đều là Tiểu Tà Tử đang chăm sóc bọn ta.” Hoa Dao bình phục hô hấp trước tiên.

Kiều Sở ở một bên lưng túng cười, rõ ràng là bị dọa đủ sợ.

Quân Vô Dục gật đầu cười, cũng không có ý nói chuyện tiếp với bọn Hoa Dao, trực tiếp ôm Quân Vô Tà đi tới một bên ngồi xuống nghỉ ngơi, tư thế thoải mái, giống như là Quân Vô Tà không có chút trọng lượng nào.

“Tiểu Tà Nhi mới vừa rồi là lo lắng cho ta?” Quân Vô Dục lôi kéo đôi tay nhỏ bé của Quân Vô Tà, vừa rồi chính là bàn tay này che lên hai mắt gần biến sắc của hắc.

“Sợ huynh hù dọa người khác thôi.” Quân Vô Tà tùy ý mở miệng.

Không phải hành vi cố ý, chỉ là theo bản năng mà thôi.

Thân phận của Quân Vô Dục vẫn là một điều bí ẩn, sau khi Quân Vô Tà sống lại chưa từng nghe qua có người có đôi mắt màu tím, liên tưởng đến giới linh hệ thực vật trên người mình mang tới phiền phức, năng liên theo bản năng giờ tay lên, che lại chỗ mà Quân Vô Dục khác hắc với người thường.

Không phải không tín nhiệm bọn Kiều Sở, chỉ là không muốn sinh nhiều rắc rối.

Quân Vô Dục khẽ cười, cầm bàn tay nhỏ bé Quân Vô Tà, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

Tiểu tử kia đã biết bảo vệ tim hắc rồi, điểm biến hóa này làm hắc có chút hưởng thụ.

“Thứ này cho muội!” Quân Vô Dục mở bàn tay nhỏ bé của Quân Vô Tà trên tay mình ra, tay kia lấy ra một hạt đậu màu vàng đặt vào lòng bàn tay Quân Vô Tà.

Hạt đậu nho nhỏ màu vàng rơi vào lòng bàn tay Quân Vô Tà, mang theo một tia ấm áp, chỉ là nhẹ nhàng đụng chạm lại giống như một dòng nước ấm áp từ lúc làn da tiếp xúc với hạt giống bắt đầu lan đến cơ thể Quân Vô Tà, sự ấm áp này khiến cho linh hồn của nàng phảng phất có được một tia an ủi.

“Đây là?” Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn Quân Vô Dục.

Quân Vô Dục cười nói: “Thứ này có thể chữa trị linh hồn của muội, mặc dù không có cách nào để cho muội ngay lập tức chuyển biến tốt đẹp, nhưng cũng có thể chữa trị một chút.”

Quân Vô Tà trầm mặc nhìn Quân Vô Dục, Dạ Sát từng nói qua, trong khoảng thời gian này Quân Vô Dục cũng không ở Hạ Tam giới, sự biến mất của hắc chỉ sợ là có quan hệ với hạt đậu màu vàng này.

Vì nàng, cố ý đi tìm sao?

“Ấn?” Quân Vô Tà chậm rãi mở miệng hỏi.

Quân Vô Dục lại lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 617: Là Nhớ Ta Sao? (5)

Quân Vô Dục lại lắc đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ của Quân Vô Tà, đặt hạt đậu lên, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Hấp thụ từng chút một giống như hấp thụ giới linh vậy.”

Quân Vô Tà nhắm mắt lại, làm theo lời Quân Vô Dục hấp thụ hạt đậu vàng dưới lòng bàn tay mình.

Cảm giác tim như trùng xuống, linh hồn Quân Vô Tà phảng phất như chìm vào một vùng bóng tối, bốn phía một màu đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng đột nhiên trong óc lóe lên một luồng ánh sáng chói mắt xẹt qua xẹt lại.

Ánh sáng vàng kim ngày càng lớn, bóng tối chỉ còn lại từng đám nhỏ, theo thời gian ánh sáng ngày càng nhiều, giao thoa khắp nơi, bóng đen bị luồng kim quang đẩy hẳn xuống phía dưới.

Àm ảm một tiếng, ánh sáng vàng ngày càng lớn đột nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh ánh sáng lóe ra điểm sáng màu vàng, rơi trong bóng đêm rồi dần dần biến mất.

Tất cả lại một lần nữa trở về một màu đen trong yên lặng, nhưng một thoáng sau đó, một tia sáng màu vàng yếu ớt lại lóe lên ở giữa vùng tối đen.

Đó là một hạt đậu nhỏ màu vàng, ngưng tụ lơ lửng cùng bóng tối, bốn bề tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Quân Vô Tà cảm thấy ý thức của mình ngày càng mờ nhạt đi, bị bóng tối khắp nơi dần dần nuốt chửng.

Nàng đột nhiên mở mắt ra, khuôn mặt tuấn tú của Quân Vô Dục hiện ra trong ánh mắt nàng.

Vốn là nơi ánh mặt trời chiếu sáng, nhưng bây giờ, trong rừng không ngừng vang lên tiếng côn trùng kêu lạnh lạnh, trời sáng giờ đã thay thế bằng màn đêm, mặt trăng đã treo ở phía chân trời, trong bầu trời đêm vờn điểm tuyết từng ngôi sao nhỏ.

Nháy mắt, đã qua nửa ngày rồi.

Quân Vô Tà sững sờ trong chỗ lát.

Nàng cảm giác mình vừa mới chỉ nhắm mắt, chỉ một khoảnh khắc trời qua, nhưng chỉ vừa mở mắt ra trời đã tối mịt.

“Cảm thấy thế nào?” Quân Vô Dục cười híp mắt hỏi.

Quân Vô Tà phục hồi lại tinh thần, cẩn thận kiểm tra lại linh hồn của mình sau tình huống vừa rồi. Phần linh hồn bị mất của nàng sau khi ở Vân Sơn vẫn chưa thể hợp nhất lại được. Tuy là bình thường không nhận thấy có gì lạ, nhưng Quân Vô Tà lại hiểu rất rõ ràng, không hoàn chỉnh linh hồn đối với nàng mà nói gặp khó khăn đến cỡ nào.

Sau khi hấp thụ cây hạt đậu màu vàng này, Quân Vô Tà vẫn không hoàn chỉnh như trước, nhưng lại không giống như nàng tưởng tượng, dễ dàng khiến cho nàng trở nên mệt mỏi.

Nàng có thể cảm nhận được, phần linh hồn bị thương tựa hồ đang phục hồi như cũ với tốc độ chậm chạp, không phải một sớm một chiều mà có thể khôi phục lại như ban đầu được.

“Hữu hiệu.” Quân Vô Tà che lấy lồng ngực mình, cảm nhận được linh hồn mình dưới sức mạnh thần kỳ đang quay về một cách nhẹ nhàng.

“Vậy là tốt rồi!” Quân Vô Dục đặt tay lên bả vai Quân Vô Tà, khoe miệng mỉm cười.

“Đó là cái gì?” Quân Vô Tà chưa từng thấy vật như vậy, ở kiếp trước, mặc dù trình độ khoa học kỹ thuật phát triển đến mức độ kinh người, nhưng đối với việc khôi phục và hợp nhất linh hồn cũng không có cách nào hóa giải vấn đề này.

“Một loại hạt giống thú vị mà thôi, Tiểu Tà Nhi muội không cần phải biết nó lai lịch như thế nào, chỉ cần nó có tác dụng với muội là nó hữu hiệu, còn nếu như không có tác dụng gì thì cũng chỉ là một loại rác rưởi thôi.” Quân Vô Dục nhẹ nhàng cất tiếng. Hạt đậu vàng thần kỳ này, trong mắt hắn cũng không coi là cái gì.

Có thật là như vậy không?

Quân Vô Tà không tin, nếu như là đồ chơi tầm thường, tại sao lại hấp thụ lâu đến như vậy?

Có điều Quân Vô Dục không muốn nhiều lời, Quân Vô Tà cũng không muốn hỏi nhiều.

“Đa tạ!” Quân Vô Tà thấp giọng nói.

“Ta nói rồi, Tiểu Tà Nhi muội không cần cảm ơn ta.” Quân Vô Dục nắm nắm bàn tay nhỏ bé của Quân Vô Tà, miệng tuy là nói như vậy, nhưng tâm ý trong mắt ngày càng nồng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 618: Là Nhớ Ta Sao? (6)

Dưới ánh trăng, hai người nhìn nhau, Kiều Sở ăn thịt khô, ngồi bên cạnh đốt lửa, ánh mắt càng phát ra tia cổ quái.

Hai người này như vậy một hồi lâu, Quân Vô Tà giống như đang ngủ rồi.

Cho dù là hấn không có huynh đệ tỷ muội gì, nhưng hấn cảm thấy cái cách mà hai huynh muội này ở chung như vậy, chẳng phải là “cổ quái” lắm sao?

Có nhà ai mà ca ca lại cầm tay muội muội mà qua mà lại, lại còn biểu thị tình cảm cưng chiều rõ ràng như vậy?

“Không giống... thật sự không giống.” Kiều Sở lẩm bẩm.

Phi Yên lếc nhìn Kiều Sở một cái, đưa cái chân thỏ vừa mới nướng xong tới trước mặt Kiều Sở, chặn ánh mắt theo dõi của hấn.

“Làm gì vậy?” Kiều Sở chợt phục hồi tinh thần lại, nhìn cái chân thỏ đang bốc mùi thơm nóng hôi trước mắt, quay đầu nhìn Phi Yên nói.

Phi Yên tặng cho Kiều Sở một cái nhìn sắc lém.

“Còn nhìn nữa trông mắt sẽ rớt ra ngoài đó.”

Kiều Sở mặt đỏ ửng hồng, lúng túng ho khan hai tiếng.

Phi Yên nhìn khuôn mặt đỏ của Kiều Sở, cười giễu cợt: “Ái chà, sao huynh lại nhìn chăm chăm người ta thế, có phải là huynh có ý nghĩ khác đối với Tiểu Tà Từ rồi không? Bây giờ đang thấy ghen phải không?”

Kiều Sở mở to hai mắt lên nhìn Phi Yên, sắc mặt đang từ đỏ chuyển thành trắng bệch, liên tục lắc đầu.

“Ngươi ăn nói lung tung, ngươi không biết là ta từ nhỏ đã biết Tiểu Tà Từ, làm sao có ý nghĩ gì khác! Ta nội tâm trong sáng, ngươi đừng dùng những ý nghĩ xấu xa của ngươi đổ cho ta!”

Không nói việc hấn đối với Quân Vô Tà có thực sự trong sáng kiểu “Tình hữu nghị cách mạng” hay không, kể cả có gì khác hấn có phải là không tiếc cái mạng mình hay không? Không tính đến chuyện Quân Vô Tà hung dữ như thế nào, chỉ cần năng ấy đột nhiên ra tay, chỉ với một ngón tay cũng có thể nghiền nát hấn.

Hấn quả là không muốn sống nữa thì mới mất trí đến mức cả gan đi trêu chọc đối huynh muội này!

“Huynh đã nói huynh không có ý nghĩ gì khác, vậy thì cái chân thỏ này huynh đưa qua cho bọn đi.” Phi Yên cười nhạt, rõ ràng vừa rồi là gạt Kiều Sở.

Kiều Sở trừng mắt nhìn Phi Yên, Phi Yên lại nói: “Nếu huynh không đưa qua là do huynh chợt dạ thôi.”

Kiều Sở hận không thể đánh chết cái tên già gái khốn kiếp này.

“Đưa thì đưa, chẳng lẽ ta lại sợ hay sao!” Kiều Sở cầm cái chân thỏ nướng hung hăng đứng dậy, đi về chỗ bọn Quân Vô Tà.

Phi Yên và Dung Nhã nhìn nhau, lộ ra nụ cười gian xảo.

Nhưng Hoa Dao ở bên cạnh thì lắc đầu bất đắc dĩ.

Kiều Sở đi tới nửa đường, do dự trong chốc lát, đi tới trước mặt Quân Vô Tà và Quân Vô Dục.

Quân Vô Dục ngẩng đầu, cười chồm chồm nhìn Kiều Sở.

Rõ ràng là ánh mắt tràn đầy ý cười, nhưng không biết tại sao lại làm cho Kiều Sở sợ run hết cả người.

“Ồm... Cái này, là để các ngươi ăn... cả buổi tối chưa ăn gì.” Kiều Sở căng thẳng nhìn Quân Vô Dục, trong thâm tâm như muốn khóc rồi.

Quân Vô Dục mỉm cười: “Cảm tạ!”

Kiều Sở sùng sốt một chút, nụ cười Quân Vô Dục không hề chứa một tia hận thù nào, ngay cả hấn cũng thấy người đàn ông này rất đẹp trai, sự sợ hãi trong lòng trước đó bị nụ cười này làm tiêu tan thành mây khói.

Ca ca của Quân Vô Tà, nói không chừng cũng có thể không kinh khủng như hấn tưởng tượng.

Kiều Sở nghĩ như vậy.

“Không cần cảm tạ...” Kiều Sở người không hề có sức đề kháng với mỹ nhân, cười nhẹ quay đầu đi.

Hoàn toàn không còn sự sợ hãi trước Quân Vô Dục.

Quân Vô Dục cầm chân thỏ vừa nướng xong, đưa tới miệng Quân Vô Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 619: Tùy Tùng (1)

“Vừa mới hấp thụ thứ kia xong, chắc là muội cũng đói bụng rồi.”

Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dục nói: “Ta tự làm được.”

Nói rồi tự tay lấy chân thỏ từ từ gỡ, Quân Vô Tà tựa mình dậy, rời khỏi lòng Quân Vô Dược ngồi một mình trên bãi cỏ.

Quân Vô Dược cũng không giữ lấy nàng, chỉ mỉm cười nhìn nàng ăn từng miếng từng miếng một.

Kiều Sở lão đảo trở lại ngồi xuống bên đồng lửa, sắc mặt có chút ngẩn ngơ.

Phi Yên tát nhẹ hấn một cái nói: “Làm sao thế? Lại bị dọa rồi hả?”

Kiều Sở trừng mắt nhìn Phi Yên một cái nói: “Sao lại thế được, ta cảm thấy... Tên ca ca của Tiểu Tà Từ đó, kỳ thực cũng không tệ, cười lên trông cũng dễ nhìn.”

Phi Yên sùng sốt một lát: “Sao huynh nhìn thấy?”

Kiều Sở cười ha ha nói: “Hắn cười với ta, trông thật đẹp, tuy đáng đáp không quá giống, nhưng đều là mỹ nhân.”

Mỹ nhân mỉm cười, thực sự là quá đẹp rồi.

Phi Yên im lặng nhìn Kiêu Sở, chỉ cần hấn cảm thấy đẹp, cười với hấn một cái hấn đã nghĩ là người ta là người tốt rồi. Người này đầu óc liệu đúng là bé tẹo.

Không trông cậy gì vào trí tuệ của Kiêu Sở, Phi Yên không hề phản ứng là điều ngu xuẩn này, dịch mông ngồi sang bên cạnh Dung Nhã và Hoa Dao ăn uống.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn Long Kỳ muốn quay về Thích quốc, Doãn Ngôn bị đánh ngất xỉu nhét vào lưng ngựa chở đi, nhưng bọn Quân Vô Tà thì phải quay về học viện Phong Hoa.

“Cùng nhau ư?” Quân Vô Tà ngạc nhiên nhìn khi Quân Vô Dược muốn cùng nàng trở về học viện Phong Hoa.

Quân Vô Dược luôn luôn hành sự như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, lúc này hấn lại muốn cùng nàng trở về học viện, điều này thực sự gây ngạc nhiên.

“Đã lâu không gặp, bồi tiếp ta một chút không được sao?” Quân Vô Dược mở miệng cười.

Quân Vô Tà chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

Phi Yên vừa nhìn thấy bọn Quân Vô Tà nói nơi đến liền lắc đầu, cảm thấy có chút lo lắng cho bọn đệ tử học viện Phong Hoa.

Bọn Kiêu Sở trở về học viện, liền đi trước một bước.

Quân Vô Tà từ trong lều mặc trang phục của đệ tử học viện đi ra, biến lại thành một thiếu niên thanh tú, chậm rãi từ trong lều đi ra.

Khi nàng đi ra khỏi lều, nhìn thấy một thân hình thon thả lặng yên đứng dưới nắng sớm, Quân Vô Dược mỉm cười xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú lại xuất hiện nét ngây thơ của một thiếu niên.

Quân Vô Tà hơi sững sờ, Quân Vô Dược đứng trước mặt nàng đột nhiên cảm giác nhỏ đi rất nhiều, nhìn qua chẳng khác gì một mỹ thiếu niên mười tám mười chín tuổi, so với trước giảm đi một phần khí phách, tăng thêm một phần tuấn tú.

Ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt của Quân Vô Dược, làm cho nụ cười của hấn trở nên nhẹ nhàng, bừng sáng.

“Nói như vậy, Tiểu Tà Nhi sẽ không cảm thấy thoải mái phải không?” Quân Vô Dược sờ sờ chính khuôn mặt của mình, hấn không nhớ rõ bộ dạng này đã bao lâu không xuất hiện.

“...” Quân Vô Tà im lặng không lên tiếng.

So với năng lực thoát thai hoá cốt của Hoa Dao, Quân Vô Dược càng bá đạo hơn, thay đổi không chỉ dáng vẻ, ngay cả bề ngoài và giọng nói cũng biến hóa vi diệu. Nếu như chưa từng nhìn thấy hấn, Quân Vô Tà thực sự sẽ cho Quân Vô Dược là một thiếu niên trẻ tuổi.

Quân Vô Tà trong thoáng chốc cảm thấy nếu như đem những công cụ tân tiến nhất của kiếp trước đến trước mắt Quân Vô Dược, sợ rằng cũng không thể tra ra tuổi thật của hấn.

Cánh rừng này cách học viện Phong Hoa cũng không xa, không bao lâu cũng đã về tới học viện Phong Hoa.

Quân Vô Tà mới vừa tiến đến cửa, mấy thiếu niên liền gào thét vọt tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 620: Tùy Tùng (2)

“Quân Tà! Cuối cùng ngươi cũng trở về rồi. Ngươi không biết hôm qua đã xảy ra chuyện lớn gì đâu, chúng ta cũng bị dọa cho một phen hết hồn, may mà lúc đó ngươi không ở đây!” Những thiếu niên kia với Quân Vô Tà trước đây cũng không gọi là thân thiết gì, nhưng sau khi Cố Ly Sinh tuyên bố thân phận của nàng, ở học viện Phong Hoa lúc này liên rất nhiều người tự nhận là “quen biết” với Quân Vô Tà.

Không cần biết bọn họ trước đây nói chuyện với Quân Vô Tà nhiều hay ít nhưng hiện tại ai nấy đều tỏ ra vô cùng ân cần.

Không ngờ mấy tên thiếu niên “thất chủy bát thiết” (*) này lại đi nói hết chuyện ở học viện Phong Hoa ra.

Quân Vô Tà chỉ im lặng, không thềm hề răng nửa lời, Hắc Miêu đang nằm trên vai Quân Vô Tà nhặt nhẹo ngáp một cái.

Mấy việc này, chủ nhân nhà ta không những biết rất rõ mà còn do chính tay người làm đó được chưa hả?

Đám thiếu niên ồn ào một trận, nói hồi lâu cũng không thấy Quân Vô Tà phản ứng gì, vậy mà bọn họ đều không có vẻ gì là mất kiên nhẫn cả, chỉ là nhìn Quân Vô Tà trước sau vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng khiến cho bọn họ cảm thấy hơi xấu hổ. Qua chuyện lần này họ mới hiểu được con người thật của Quân Vô Tà đằng sau vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú kia, khiến ai nấy như được rửa mắt một lượt.

Chỉ là sau lưng Quân Vô Tà chẳng biết từ lúc nào bỗng xuất hiện một thiếu niên khuôn mặt tuấn lãng, hần thoát nhìn không chỉ khôi ngô tuấn tú mà khí chất của hắn khiến cho người nào từng gặp cũng không thể quên được.

“Người là ai?” Thấy thiếu niên kia không mặc đồng phục học viện Phong Hoa, đám thiếu niên lập tức lên tiếng hỏi.

Quân Vô Tà vừa định mở miệng thì Quân Vô Dược đã bắt ngờ tiến lên một bước, cười nói: “Tại hạ là tùy tùng của Quân thiếu gia.”

“...” Quân Vô Tà mở to hai mắt, nhìn Quân Vô Dược khoe môi cong lên nở nụ cười ôn hòa.

Tùy tùng..

Đám thiếu niên kia lại xì xào trong chốc lát mãi lâu sau mới chịu rời đi.

Quân Vô Tà ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm Quân Vô Dược, Quân Vô Dược đưa tay xoa đầu nằng một cái rồi nhẹ nhàng nói: “Muốn đi cùng muội thì đương nhiên không thể gây họa cho muội rồi.”

Chỉ có làm tùy tùng mới có thể lúc nào cũng đi bên cạnh không phải sao?

Quân Vô Tà cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nghĩ ra được là chỗ nào, chỉ có thể nhẹ giọng ừ một tiếng.

Trở lại tiểu viện Trúc Lâm, Phạm Trác và Phạm Cẩm lúc này đang ngồi uống trà với nhau, vừa trông thấy Quân Vô Tà trở về, Phạm Cẩm đột nhiên từ trên ghế đứng lên, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc trở nên ửng hồng.

“Tiểu... Tiểu Tà... Người đã về... đã trở về rồi...” Phạm Cẩm lắp ba lắp bắp mãi mới thốt ra được một câu, đầu lưỡi như dúi vào nhau, vẻ mặt thoáng chút bối rối, hơn nữa cử chỉ của hắn cũng có phần hoảng loạn.

Chỉ là, sau khi nhìn thấy Quân Vô Dược đi phía sau Quân Vô Tà, hắn không khỏi sửng sốt, ánh mắt hoảng loạn trong thoáng chốc liền biến thành vẻ kinh ngạc.

“Vị này là...”

“Tùy tùng của Quân thiếu gia.” Quân Vô Dược tiện thể đáp.

Trước khi đến đây hắn cũng đã nghe Quân Vô Tà kể lại nên biết được, nằng ở học viện Phong Hoa trước giờ vẫn sống trong tiểu viện Trúc Lâm này, cũng coi như thân quen với huynh đệ Phạm gia.

Quân Vô Dược khẽ mỉm cười, cố gắng không để lộ cho họ thấy ánh mắt dò xét của mình. Thiếu niên ngồi trên ghế sắc mặt vẫn bình thường, nhưng người đang đứng trước mặt hắn biểu cảm lại có chút kỳ lạ, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, cử chỉ hết hoảng, không ngừng nhìn về phía Quân Vô Tà như muốn nói điều gì đó.

Xem ra Tiểu Tà Từ trong khoảng thời gian ở đây đúng là không hề nhàn rỗi, thế mà lại để một con ruồi quấy nhiễu ở bên cạnh thế này.

Có nên giết hay không đây?

Bỗng nhiên có cảm giác bị ánh mắt thiếu sót của ai đó đang nhìn mình chằm chằm, Phạm Cẩm liền quay sang nhìn Quân Vô Dược, lạnh lẽ đánh giá kẻ đang đứng trước mặt mình.

Thân là con nuôi viện trưởng, hắn cũng đã từng gặp không ít phong hoa tuyết đại anh hào, nhưng hầu như không ai có thể sánh với thiếu niên trước mặt này, khuôn mặt tuấn mỹ cùng khí chất ngời ngời như vậy nhìn thế nào cũng không giống đáng vẽ của một người tùy tùng.

Phạm Cẩm theo bản năng nhìn về phía Quân Vô Tà, nhưng lại không thấy một tia bất thường nào trên khuôn mặt nằng.

***

(*) Thất chủ bát thiết: ý chỉ sự ồn ào huyên náo, nhiều người cùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 621: Tùy Tùng (3)

Phạm Cẩm nhìn về phía Quân Vô Tà theo bản năng, nhưng không hề thấy trên mặt Quân Vô Tà có gì không vừa ý, nghĩ đến ngày hôm qua Thụy Lâm quân đại náo học viện Phong Hoa, trong nháy mắt đã hiểu lầm, người này là Quân gia lo lắng cho Quân Vô Tà một mình ở bên ngoài nên cố ý sắp xếp vậy.

Quả nhiên Quân gia của Thích quốc không đơn giản, ngay cả khí thế của tùy tùng cũng lạ thường như vậy!

"Khụ... Vậy trái lại, người tới đúng lúc rồi, trong viện này vốn chỉ có hai người Tiểu Trác và Tiểu Tà, tuổi của hai người họ cũng không lớn, người đến rồi thì đúng lúc có thể chăm sóc họ một chút." Phạm Cẩm mở miệng cười ha ha, hoàn toàn cho rằng Quân Vô Dược là... tùy tùng của Quân Vô Tà.

Phạm Trác liếc đại ca nhà mình một cái, im lặng thờ dài một hơi.

Tuy khẩu khí của thiếu niên kia bình thường, nhưng cho dù là khí chất hay là khí thế, người bình thường không thể sánh bằng, nếu anh tài như vậy là tùy tùng, vậy lai lịch của Quân Vô Tà còn thêm điều gì nữa? Chỉ sợ là hoàng thân quốc thích cũng mời không được người như vậy.

"Đương nhiên là phải chăm sóc thật tốt." Quân Vô Dục lại nhìn về phía Quân Vô Tà, trong đáy mắt tràn đầy ý cười cung chiêu.

"Phòng của A Tĩnh ở đúng lúc không có người, người ở chỗ đó được rồi, trước kia nơi này không có ai trông nom, ta vẫn bảo Cung thúc thúc một ngày ba bữa đưa đồ ăn qua đây, sau này cũng bỏ mấy điều phiền phức đó đi, người không cần lo cho được thiện của Tiểu Trác, người chỉ chăm sóc Tiểu Tà là tốt rồi." Phạm Cẩm không cần nhắc gì mà cười nói, dù sao hắn cũng không đối đãi tệ với người của Quân gia, đương nhiên là không thể nhờ đối phương chăm sóc thêm Phạm Trác nữa, chỉ là chú ý đến Quân Vô Tà chắc không vấn đề có gì chứ?

"Cái đó... Người biết nấu cơm không?" Phạm Cẩm ngừng một chút, nhìn Quân Vô Dục vô cùng tuần tú, thiếu niên trước mắt dường như còn lịch sự hơn công tử của nhà phú quý bình thường, chuyện cúi gạo đầu muối này, hắn có thể làm được không?

Quân Vô Tà vừa định mở miệng, nhưng Quân Vô Dục đã nói thẳng: "Biết."

Ánh mắt của Quân Vô Tà nhìn Quân Vô Dục đã tràn ngập vẻ kỳ lạ.

"Ha ha, tốt lắm, ta đưa người đến phòng bếp nhìn qua, nếu thiếu đồ gì, người nói với ta, ta bảo người đưa đồ đến." Nói xong, Phạm Cẩm muốn nâng tay vỗ vai Quân Vô Dục, nhưng tay vừa mới nâng lên, đối diện với một đôi mắt biết cười của Quân Vô Dục, hắn lại trực tiếp cứng tay ở giữa không trung, nhất định không dám hạ xuống.

Không biết vì sao Phạm Cẩm cảm thấy nếu mình thật sự làm như vậy, sẽ xảy ra chuyện không tốt đẹp gì.

"Được." Quân Vô Dục cũng không cự tuyệt, chỉ là vui vẻ đáp lời.

Phạm Cẩm cười cười, đưa Quân Vô Dục đến phòng bếp xem qua.

Quân Vô Tà bất đắc dĩ ngồi trên ghế, Phạm Trác ngồi một bên lại yên lặng mà bật cười.

"Tùy tùng? Ha ha, lời này chỉ sợ cũng chỉ có đại ca ngốc kia của ta mới tin. Người đó rốt cuộc sao lại đến đây? Người đừng nói với ta là tùy tùng gì đó, ta thấy khí thế của hắn phi phàm, tuy thái độ đối với người vô cùng hòa nhã, nhưng ánh mắt đủ để coi thường thiên hạ kia, thế nào cũng không thể che giấu hoàn toàn được." Thông minh như Phạm Trác, hắn mới không tin lời lúc này của Quân Vô Dục.

Về mặt của Quân Vô Tà hơi kỳ lạ, trầm mặc hồi lâu mới nói: "Ca ca."

Phạm Trác hơi sững sốt.

"Hắn là ca ca của người?"

Quân Vô Tà gật đầu, với đầu óc của Phạm Trác, nếu không nói thì sau này hắn cũng có thể đoán được đại khái.

Huống chi bây giờ, xoay tròn trong đầu óc của Quân Vô Tà đều là hành động lúc này của Quân Vô Dục.

Tùy tùng gì chứ... Thật sự không có vấn đề gì sao?

"Bộ dáng của hai người... Ngược lại, không giống nhau chút nào." Phạm Trác quan sát Quân Vô Tà, tuy khuôn mặt của Quân Vô Tà thanh tú, nhưng xác định không tuần tú hơn Quân Vô Dục được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 622: Tùy Tùng (4)

Nhưng khuôn mặt kia của Quân Vô Dục, lại khiến Phạm Trác có dung mạo không tài nào cảm thấy mặc cảm, hắn chưa bao giờ gặp được người con trai có bộ dáng đẹp như vậy.

"..." Không phải huynh muội ruột, đương nhiên không giống nhau.

Trong lòng Quân Vô Tà nói thầm một câu, cũng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu sau, Phạm Cẩm trở về với vẻ mặt tươi cười, lại kéo Quân Vô Tà và Phạm Trác nói chuyện một lúc nữa.

Nhưng ánh mắt của Quân Vô Tà dường như luôn vô tình nhìn ra ngoài phòng, Phạm Trác để ý phản ứng của nàng, tự giác nói với đại ca vô vô nghĩ của mình: "Đại ca, vị huynh đệ kia đâu rồi?"

Phạm Cẩm nói: "Ở phòng bếp đó."

"..." Nét mặt Phạm Trác cứng đờ.

Nhưng Phạm Cẩm tỏ ý mình chỉ đề ý chuyện của bản thân, nói: "Giờ không phải là gần đến trưa sao, hắn nói đúng lúc có thể nấu một bữa cơm cho Tiểu Tà, ta không cần."

Quả nhiên là nhân tài được Quân gia bồi dưỡng, mới vừa đến nơi xa lạ đã chịu khó như vậy, vẫn tốt hơn cái đồ ngốc nghếch A Tĩnh kia nhiều lắm.

Khóe miệng của Phạm Trác hơi run rẩy, vội vàng nhìn về phía Quân Vô Tà.

Nhưng Quân Vô Tà cũng hơi nhú mày, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Trong phòng bếp, Quân Vô Dục liếc mắt thấy rau tươi và thịt chất đống ở một bên, nét tươi cười trên khuôn mặt tuần tú không giảm đi chút nào, hắn cầm lấy một củ cải trắng, một bóng đen bỗng chạy vụt ra!

"Tước gia! Tuyệt đối không thể!" Một hắc y nhân có khuôn mặt và bộ dáng giống Dạ Sát vài phần, vẻ mặt kinh sợ quỳ trước mặt Quân Vô Dược, ánh mắt đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm củ cái trắng trong tay Quân Vô Dược, giống như đang nhìn một lọ thuốc độc.

"Hả?" Quân Vô Dược hơi nâng mắt lên nhìn về phía người đó.

"Chuyện này, sao có thể phiên đến Tước gia ra tay!" Người đó vô cùng đau đớn nhìn Quân Vô Dược, dường như chủ từ nhà mình chạm vào củ cái trắng đó sẽ là sự sỉ nhục lớn cỡ nào.

"Sao lại không thể?" Quân Vô Dược hơi nhú mi.

"Xin Tước gia nghĩ lại!" Nam tử kia dập đầu xuống đất, một bộ dáng trời cũng phải sụp.

"Dạ Mị, người đang học theo Dạ Sát à." Ánh mắt của Quân Vô Dược nhìn về phía Dạ Sát không biết đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào.

Không sai.

Ngay sau đó Dạ Sát quỳ xuống trước mặt Quân Vô Dược.

"Xin Tước gia nghĩ lại."

Ánh mắt của Quân Vô Dược hơi nheo lại, bỗng nhiên cảm thấy chấn động nhột nhèo.

"Giao cho các người." Ném đồ trong tay đi, trong nháy mắt, bóng dáng của Quân Vô Dược đã biến mất.

Sau khi xác định Quân Vô Dược đã rời khỏi, lúc này Dạ Mị và Dạ Sát mới thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy cảm giác như trút được gánh nặng.

Nếu để Tước gia tự mình ra tay, vậy hai người họ chỉ có thể lấy cái chết tạ tội!

Tà để lo tình hình biến đổi của thiên hạ, sao có thể ngồi làm loại việc tầm thường này, đây quả thực là sỉ nhục Tước gia!

Vừa cảm tạ, hoài niệm về Quân Vô Dược mạnh mẽ, vừa bắt đầu bắt tay vào làm những món ăn đó.

Hai nam tử thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, nhưng lại bận rộn ở phòng bếp nhỏ nhỏ, không phát hiện ra mọi thứ có gì đó không ổn.

Dạ Sát đứng trước cái thớt, nhìn thấy dao phay thô nặng kia, lại nhìn cá chép đang nằm trên thớt mở miệng khép miệng đảo mắt.

Sau một lát, hần rút dao găm bên hông ra, đường dao chéo sắc bén, toàn bộ xương của cá chép được loại bỏ hoàn toàn! Một bộ xương cá hoàn chỉnh bị hần ném sang một bên.

Hai con dao găm trong tay Dạ Mị bay lên bay xuống, trong chớp mắt, rau tươi giòn bị cắt thành miếng lớn nhỏ, mỗi miếng đều có kích cỡ như nhau, không hơn không kém.

Chẳng qua...

Trong toàn bộ quá trình đó, từ đầu đến cuối, khuôn mặt của hai người đều sa sầm, ánh mắt âm trầm, không hề giống như đang chuẩn bị món ngon mỹ vị, mà giống như đang giết người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 623: Tùy Tùng (5)

...

Phạm Trác trừng mắt nhìn một bàn các loại món ngon mỹ vị đầy đủ hương vị, vẻ mặt cứng ngạnh không nói gì, hần ngẩng đầu nhìn Quân Vô Tà đang lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lại lộ ra một tia kỳ lạ.

Người đó thực sự là ca ca của Quân Vô Tà?

Thật sự không phải là tùy tùng?

Nhìn thấy bàn đầy thế này, có thể so sánh với mỹ thực của đầu bếp rồi, ngay cả Phạm Trác cũng không nhận được mà sinh nghi như vậy.

Chỉ nhìn đã cảm thấy vô cùng ngon miệng rồi!

Tuy trên mặt Quân Vô Tà không biểu lộ gì, nhưng từ đầu đến cuối, ánh mắt lại nhìn về phía Quân Vô Dược đang ngồi bên cạnh bàn, ánh mắt hơi nghi hoặc, giống như đang hỏi Quân Vô Dược, một bàn đồ ăn này thật sự do hần làm sao?

Nàng thật sự không thấy các món ăn này có liên quan đến Quân Vô Dược.

"Xem ra ăn ngon lắm đó." Phạm Cẩm lau nước miếng, bụng kêu gào một tiếng mạnh mẽ.

"Ta... có thể... nếm thử không?" Phạm Cẩm tha thiết mong chờ nhìn Quân Vô Dược.

Quân Vô Dược cười rồi gật đầu.

Phạm Cẩm không khách khí chút nào vươn chiếc đũa ra, một trận gió lớn thổi bay lá rụng, đặt mấy đôi đũa của từng người vào trong bát, cười ha ha rồi bắt đầu ăn.

Nuốt xuống một ngụm, trong nháy mắt khiến hắn hạnh phúc đến mức thiếu chút nữa mà khóc.

"Hào hào... thô... nê mạnh... rất thích... thử chút..." Miệng Phạm Cẩm đầy ắp đồ ăn, nước mắt lưng tròng nói với Phạm Trác và Quân Vô Tà, không nghe rõ nói gì.

Phạm Trác xấu hổ kéo khỏe miệng lên, gật đầu với Quân Vô Dược, lúc này mới động vào chiếc đĩa.

Quân Vô Tà lại do dự một lát mới đưa tay động vào.

Sau khi nếm thử, Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn Quân Vô Dược.

"Ngon lắm."

Quân Vô Dược hài lòng nở nụ cười.

Sau khi Phạm Cẩm hoàn toàn phục với tài nấu ăn của Quân Vô Dược, Dạ Mị và Dạ Sát trốn ở ngoài cửa sổ nghe lén qua tường, thiếu chút nữa khóc không nổi.

"Đại tiểu thư nói ngon lắm." Dạ Sát nói.

"Đại tiểu thư thích, Tước gia sẽ thích, sự khen ngợi của đại tiểu thư chính là lời khen ngợi của Tước gia! Ta hơi căng thẳng." Dạ Mị xoa tay, cảm giác thành tựu trong lòng vỡ òa trong nháy mắt.

Hai nam tử trà trộn khắp nơi, giết người vô số, lại vì một tay đáng quý của bản thân nấu ăn ngon mà lau nước mắt nóng hổi.

Chỉ cần đại tiểu thư thích, đừng nói nấu cơm.

Mà thêu hoa, họ cũng có thể thử thách một chút!

Khiến Quân Vô Dược hài lòng, đối với họ mà nói thì khó như lên trời, nhưng đại tiểu thư rõ ràng khá "dễ ăn nói", trong nháy mắt, Dạ Sát và Dạ Mị đã có chung nhận thức, lấy lòng đại tiểu thư so với việc trực tiếp lấy lòng Tước gia thì có hiệu quả hơn!

Hoàn toàn bị "tài nấu ăn của Quân Vô Dược" đánh gục, lúc gần đi, Phạm Cẩm cảm ơn Quân Vô Dược lần nữa, Quân Vô Dược rất nhẫn nại nghe, mãi cho đến khi Phạm Cẩm rời khỏi.

Phạm Trác thực sự xấu hổ mà đứng dậy.

"Thật có lỗi quá, đại ca của ta hơi vụng về, nếu có đắc tội chỗ nào, xin thứ lỗi cho."

Có trời mới biết, Phạm Trác cảm thấy bữa cơm này tuyệt đối là bữa cơm mà hắn ăn trong đau khổ nhất.

Quân Vô Dược hơi nhàu mí.

"Huynh ấy hiểu mà." Quân Vô Tà mở miệng nói.

Quân Vô Dược lập tức hiểu được ý của Quân Vô Tà.

"Không sao, chỉ cần Tiểu Tà Nhi vui vẻ là tốt rồi." Quân Vô Dược nhìn Quân Vô Tà, trên thực tế, hắn đã quên Phạm Cẩm đã nói gì.

Ngoài Quân Vô Tà ra, bất cứ ai cũng không có tư cách khiến hắn phẫn ra một chút tâm sức nào.

Quân Vô Tà hơi xoắn xuýt nhìn Quân Vô Dược, muốn nói gì, lại không biết giãi bày ra sao, dứt khoát từ bỏ.

Quân Vô Dược tạm thời ở lại tiểu viện Trúc Lâm, Phạm Cẩm đã giúp hắn thông báo cho Phạm Khải một tiếng, dùng thân phận là tùy tùng của Quân Vô Tà mà ở lại học viện Phong Hoa.

Dựa theo quy định của học viện Phong Hoa là không được mang theo tùy tùng, hạ nhân vào học viện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 624: Dẫn Sói Vào Nhà (1)

Nhưng thân phận Quân Vô Tà đặc biệt, danh hiệu đệ tử số một của Cổ Ly Sinh, vang dội hơn bất kỳ danh tiếng nào, nhưng lại chỉ ở tiểu viện Trúc Lâm, không được tiếp xúc với người bên cạnh, ngược lại chẳng cần phải lo sợ phiền toái gì.

Phạm Khải cũng đồng ý.

Phạm Khải lại không biết, quyết định lần này của ông, ở một tương lai không xa sẽ trở thành mấu chốt để cứu vãn toàn cái học viện Phong Hoa này.

Ông càng không thể ngờ, học viện Phong Hoa vừa mới yên tĩnh trở lại, một tương lai gần sẽ nghênh đón tai họa ngập đầu..

...

Trong phòng phó viện trưởng học viện Phong Hoa, gương mặt Ninh Nhue trắng bệch ngồi trước bàn đọc sách, trước bàn đọc để một cái cốc cứu thương nhuộm đầy máu, một miếng vải đỏ màu trắng che lại cái cốc, hiện ra hình người, máu tươi rất nhanh đã nhuộm đỏ miếng vải trắng, màu sắc chói mắt ẩn đồ hai mắt Ninh Nhue.

Từ tối hôm qua đến giờ, Ninh Huệ vẫn luôn ngồi ở phía sau bàn đọc sách, hai mắt nhìn chăm chăm cái cẳng bị nhuộm màu máu kia.

Ninh Hinh chết rồi, con gái duy nhất của ông ta chết rồi.

Ở ngay trước mặt ông ta, bị người ta đánh tới chết, lúc chết còn bị người ta cắt thành hai khúc, không được toàn thây.

Sau khi Thụy Lâm quân rời đi, Ninh Huệ tự tay mình mang xác Ninh Hinh về đây, sai người đem thi thể lên phòng ông ta, sau đó tự nhốt mình trong thư phòng này với thi thể của Ninh Hinh, không ăn không uống, cả người như rơi vào trong suy nghĩ cực kỳ đáng sợ.

Ông ta cũng từng nghĩ đến việc cứu sống Ninh Hinh, nhưng đến cuối cùng chẳng thể làm được gì.

Ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Ninh Hinh chết trước mặt mình.

“Quân Vô Tà, Thụy Lâm quân... Doãn Ngôn... Phạm Khải... ta sẽ không dễ dàng cho qua đâu, sớm muộn cũng sẽ có ngày, ta khiến cho các ngươi phải đền mạng cho con gái ta!” Sau một hồi dè nén, Ninh Huệ tràn đầy oán hận nói.

Trong lòng đầy oán hận, hận không thể báo thù ngay cho Ninh Hinh.

Nhưng ông ta lại không thể.

Ninh Huệ hít sâu một hơi, bất thình lình đứng dậy, lấy ra một hộp gỗ nhỏ ở trên giá sách sau lưng.

Ông ta mở hộp gỗ ra, bên trong có một tấm bản đồ làm bằng da cũ nát, đáy mắt Ninh Huệ loé lên hàn quang, đẩy nắp hộp lại, bỏ hộp gỗ vào trong người, đưa một tay với lấy một quyển sách được đặt trên giá xuống, quyển sách đó lại có một huyền cơ khác, sau khi quyển sách bị lỗi ra, từ chính giữa giá sách xuất hiện một cái khe hở.

Tiếng kết vang lên, giá sách di chuyển theo hai bên trái phải, một lối đi tối thui xuất hiện ngay phía sau giá sách.

Ninh Huệ ôm che lấy túi áo có che hộp gỗ lại, ánh mắt hơi trầm xuống một cái, đột ngột lên đi vào bên trong.

Không biết phải đi bao lâu trong bóng tối, oán hận trong lòng Ninh Huệ khiến ông ta quên cả thời gian lẫn một mối, khi con đường dài bắt đầu đón lấy ánh sáng cũng là lúc ông ta bước ra khỏi thông đạo.

Không ai biết, bên trong thư phòng của phó viện trưởng lại có một địa đạo thông thẳng đến giữa rừng, một đầu của địa đạo là thư phòng của phó viện trưởng, còn đầu kia, lại liên kết với một gian nhà gỗ ẩn giấu ở trong rừng.

“Đây không phải là Ninh Huệ sao? Sao hôm nay lại có hứng thú đến đây?” Một thiếu niên tuấn mỹ cười híp mắt ngồi trên lan can nhà gỗ, miệng nở nụ cười cực kỳ tươi, nhưng cặp mắt nửa híp lại kia lại khiến cho người ta sờn rợn tóc gáy.

“Cổ Ảnh đại nhân.” Ninh Huệ nhìn thấy tên thiếu niên đó không dám bắt kính, khuôn mặt căng thẳng lập tức hành lễ.

Thiếu niên Cổ Ảnh chống cằm, nhìn tên Ninh Huệ, nhếch miệng nở một nụ cười nói:

“Hôm nay ngươi tới đây có chuyện gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 625: Dẫn Sói Vào Nhà (2)

Ninh Huệ thận trọng ngẩng đầu, mặc dù trong lòng lo lắng nhưng lại không dám kiểm tra chung quanh, thiếu niên trước mặt thoát nhìn tuy lớn chừng con gái đã mất của mình, nhưng ông ta biết rất rõ, thiếu niên về ngoài tuấn mỹ này, trên thực tế lại cực kỳ hung tàn.

Giết người đối với hắn mà nói chẳng qua giống như ăn cơm, tuyệt nhiên không cảm thấy khó chịu.

Cho dù là Ninh Huệ cũng không dám làm cản trước mặt Cổ Ảnh.

“Không biết những vị đại nhân khác có ở đây không?” Ninh Huệ cung kính nói.

Cổ Ảnh cười cười rồi nhảy từ trên lan can xuống, thân ảnh nhanh nhẹn thoát chốc đã đứng trước mặt Ninh Huệ, một thanh dao găm sắc bén đang được kẻ dưới cổ họng Ninh Huệ, mũi dao sắc bén đã đâm vào dưới lớp da ông ta, dưới cổ ông ta chảy một vệt máu.

Trong lòng Ninh Huệ chợt giật mình, tốc độ của Cổ Ảnh quá nhanh, ông ta vẫn không nhìn thấy hắn đã đến gần mình từ lúc nào!

“Làm sao? Có chuyện gì không thể nói với ta sao?” Đáy mắt Cổ Ảnh hiện lên vẻ mặt già nua hoảng sợ của Ninh Huệ, mũi máu tanh chui vào trong mũi khiến hắn càng thêm phấn kích.

“Không... không... không phải...” Toàn thân Ninh Huệ toát mồ hôi lạnh, nếu như không phải vì báo thù cho con gái, ông ta thật sự không dám tiếp xúc với bọn ác quỷ này.

Lòng dạ độc ác như Ninh Huệ, ở trước mặt Cổ Ảnh cũng chỉ có thể sợ hãi.

Cổ Ảnh nhú mày, giờ một chân lên giẫm Ninh Huệ xuống đất.

“Có cái gì thì nói thẳng, ta không có hứng thú nhìn bộ dạng sợ hãi của ngươi.” Cổ Ảnh không có hứng thú chơi đùa với giọt máu còn lưu lại của Ninh Huệ trên mũi dao.

Giọt máu đỏ tươi phản chiếu ánh mắt thêm muốn giết chóc của Cổ Ảnh, giống như một ác quỷ bước ra từ ao máu.

Cú đập này khiến cho lục phủ ngũ tạng của Ninh Nhuệ muốn nát ra, nhưng ông ta lại không dám oán hận nửa câu, chỉ có thể run rẩy ôm lấy bụng bò dậy, tay run run lấy ra hộp gỗ luôn mang theo trên người ra.

Cổ Ảnh vừa nhìn thấy hộp gỗ kia thì trong mắt liền hiện lên vẻ cổ quái.

“Làm sao? Ngày đó đưa cho ngươi thứ này, muốn ngươi đi tìm cho được hoàng, nhưng ngươi cứ ra sức khước từ, nếu như không phải các trưởng lão nói tha cho ngươi một mạng, với cá tính của ta thì ta đã làm thịt ngươi từ lâu rồi, hôm nay ngươi mang nó tới đây là có ý gì?”

Ninh Nhuệ nhanh chóng nói: “Không phải tiểu nhân ra sức khước từ, tiểu nhân đã thuê một nhóm người đến Đoạn Thiên Nhai, nhưng bọn họ đều một đi không trở về, ta đúng là có làm chậm trễ chuyện của các đại nhân, chỉ là Đoạn Thiên Nhai thực sự quá hung hiểm.”

“Ta không có hứng nghe ngươi nói nhảm.” Cổ Ảnh cười nhạt nói.

Toàn thân Ninh Nhuệ chấn động, âm thầm nuốt nước miếng nói: “Tiểu nhân biết các đại nhân nóng lòng muốn tra xét Đoạn Thiên Nhai, tiểu nhân suy đi nghĩ lại đã nghĩ ra một cách, không biết đại nhân có bằng lòng nghe?”

Cổ Ảnh chán chường gật đầu.

“Đoạn Thiên Nhai không phải là nơi người thường có thể đi vào, nhưng đệ tử học viện Phong hoa người nào người nấy đều tinh nhuệ, hơn nữa bọn chúng đông người, nếu như có thể khiến đám đệ tử học viện Phong Hoa cùng xuống Nhai Đê, có thể chỉ trong một thời gian ngắn, thăm dò rõ tình hình dưới đó.” Ninh Nhuệ cẩn trọng mở miệng.

“Nếu như có thể được, vậy thì ngươi đi là được rồi.”

Ninh Nhuệ vội nói: “Tiểu nhân thực sự cũng đã có dự định, nhưng tiểu nhân cũng chỉ là một phó viện trưởng, không phải là người có thực quyền ở học viện Phong Hoa, trên tiểu nhân còn có một viện trưởng, tiểu nhân cũng đã nói với hắn việc này, nhưng hắn ta lại rất ngoan cố, vốn dĩ không đồng ý chuyện này, cũng là tiểu nhân vô năng không có cách nào huy động toàn bộ lực lượng của học viện, xin đại nhân thứ tội!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 626: Dẫn Sói Vào Nhà (3)

“Nói như vậy, chỉ cần ngươi thành viện trưởng, vậy chuyện này có thể giải quyết rồi?” Cổ Ảnh hơi nhíu mày, đầu lưỡi liếm đi giọt máu trên con dao găm, đáy mắt lóe ra ngọn lửa giết chóc.

Trong lòng Ninh Nhuệ vui vẻ, biểu hiện trên mặt lại tỏ ra vô cùng cung kính thuận theo.

“Cũng có thể nói như vậy!”

“Viện trưởng của học viện Phong Hoa ở nơi nào? Bên ta giúp ngươi giết chết là được thôi.” Cổ Ảnh tùy ý nói.

“Cái này... Diệt trừ một mình hắn sợ là không thích hợp, học viện Phong Hoa có quy củ, nếu như viện trưởng chết, vậy vị trí viện trưởng này liền do con hắn kế thừa, viện trưởng đương nhiệm có hai người con trai, mặc dù hắn chết, vị trí viện trưởng này cũng là do hai đứa con trai kế thừa, không tới phiên ta.” Ninh Nhuệ nói.

Cổ Ảnh không nhịn được nhàu mày.

“Dài dòng văn tự làm cái gì? Giết tất cả là được.”

“Đúng... Đúng...” Ninh Nhuệ gật đầu thuận theo, đáy mắt lóe ra ánh nhìn độc ác.

Ông ta vốn định đích thân chiếm vị trí viện trưởng học viện Phong Hoa, thế nhưng cái chết của Ninh Hình làm cho ông ta hận Phạm Khải và Lâm Vương phủ.

Nếu như bản thân ông ta nắm quyền học viện Phong Hoa, hoặc là còn có thể có toàn bộ học viện, nhưng bây giờ ông ta đã bất chấp nhiều như vậy, ông ta nên báo thù vì Ninh Hình, cho dù kéo toàn bộ học viện Phong Hoa xuống vực sâu cũng sẽ không tiếc nuối!

Không có học viện Phong Hoa, ông ta vẫn có thể dựa vào đám người Cổ Ảnh mà đứng vững.

Mặc dù ông ta không rõ lai lịch đám người Cổ Ảnh kia, lại biết bọn họ mạnh hơn bất cứ ai ông ta đã gặp qua, trước kia ông ta còn muốn vị trí viện trưởng học viện Phong Hoa, bây giờ ông ta đã quyết định hi sinh toàn bộ học viện, như vậy... Ông ta nhất định phải có nhiều lợi thế hơn, trước mặt bọn Cổ Ảnh thể hiện khả năng của mình.

“Giết phụ tử Phạm gia đối với Cổ Ảnh đại nhân mà nói đương nhiên là dễ như trở bàn tay. Còn có một việc, ta muốn bẩm báo với Cổ Ảnh đại nhân.”

“Nói.”

“Trước đây chư vị đại nhân có hỏi ta về chuyện thuật phục linh, ta đã có chút manh mối, hơn nữa mấy ngày gần đây còn phát sinh một chuyện khác. Vốn thuật phục linh đều do Cổ Ly Sinh một mình nắm giữ, nhưng trước đó mấy ngày lại đột nhiên nhận một tên đệ tử, đồng thời nói thành tựu thuật phục linh của đệ tử đó còn cao thâm hơn so với hắn, ta nghe nói người đó đã tiến hành cải tiến thuật phục linh của Cổ Ly Sinh, đến nay đã có hiệu quả.” Để thắng được nhiều lợi thế hơn, Ninh Nhuệ không thêm để ý chút nào đem Cổ Ly Sinh và Quân Vô Tà bán cho Cổ Ảnh.

Cổ Ảnh vừa nghe, trên mặt lộ ra mỉm cười.

“Đây cũng thật là thú vị, trưởng lão của bọn họ rất có hứng thú với thuật phục linh, nếu như ngươi nói hai người kia thật sự hữu dụng, đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi. Giết chết viện trưởng và con trai hắn rất đơn giản, có điều cụ thể sắp xếp như thế nào việc các đệ tử học viện Phong Hoa tiến nhập vào Đoạn Thiên Nhai, còn cần ta và mấy người nữa

thương nghị một chút, đã như vậy ta liền trước sẽ đi gặp Cổ Ly Sinh và đệ tử của hắn là được rồi.”

Vừa nói, Cổ Ảnh liền nhìn về phía Ninh Nhuệ nói: “Sắp xếp ta vào học viện Phong Hoa, loại chuyện nhỏ này, đối với ngươi hẳn không thành vấn đề chứ?”

Ninh Nhuệ vội vàng gật đầu.

Cổ Ảnh khoát tay áo nói: “Việc này ngươi mau sớm đi chuẩn bị, mấy ngày tới ta liền muốn vào học viện Phong Hoa.”

“Vâng, cái này tiểu nhân sẽ đi chuẩn bị ngay.” Được Cổ Ảnh hứa hẹn, Ninh Nhuệ vội vàng cáo lui.

Lúc rời đi, sự âm ngoan trong đáy mắt ông ta đã khó có thể áp chế.

Phạm Khải, trước hết dùng mạng của ngươi và con trai ngươi để trả lại mạng cho con gái ta.

Thụy Lâm quân... Quân Vô Tà... Ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai, các ngươi cứ chờ xem!

...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 627: Đây Là Làm Nũng? (1)

Quân Vô Được xuất hiện làm cho cuộc sống của Quân Vô Tà có thêm một điểm bất đồng, trước kia nàng đến trấn Thiên Lâm vốn là định tìm kiếm lò luyện đan, nhưng không nghĩ chỉ tìm được một cái đồng nát sắt vụn thay thế, kết quả khi nàng dùng lò luyện đan kém chất lượng, Quân Vô Được lại lười biếng tựa ở trước cửa.

“Tiểu Tà Nhi tại sao lại có thể dùng thứ kém chất lượng như vậy?” Quân Vô Được chậm rãi đi về phía Quân Vô Tà, dưới ánh mắt của Quân Vô Tà, giờ tay lên tạo ra một lớp sương mù màu đen, bao phủ lò luyện đan, khói đen không ngừng xoay quanh, giống như gió xoáy.

Đợi cho khói đen tan đi, chỉ còn lưu lại một đồng sắt vụn trên mặt đất, Quân Vô Được nhẹ nhàng vung ống tay áo lên, liền quét dọn bên trong phòng.

“...” Quân Vô Tà gương mặt lạnh lùng nhìn lò luyện đan của mình “Biến mất trong không khí”.

Quân Vô Được cười nói: “Những thứ này chỉ làm bẩn tay muội.”

Quân Vô Tà mặt không chút thay đổi nói: “Bên trong có đan dược.”

Nàng gắng co cả cằm, mới miễn cưỡng dùng lò luyện đan kém chất lượng luyện xong một lò đan dược, kết quả vừa mới chuẩn bị lấy ra lại bị người này nghiền nát thành mảnh vụn cùng với lò luyện đan!

Trong đôi con ngươi lạnh như băng, mơ hồ hiện ra bất mãn, nàng không thuận nhìn chăm chăm Quân Vô Được, dùng ánh mắt không lời lên án hành vi cường đạo của hắn.

Lò luyện đan không đáng bao nhiêu tiền, nhưng đan dược của nàng rất đáng tiền!

Nụ cười trên mặt Quân Vô Được xuất hiện một tia động lại, nhìn đáy mắt tiểu nha đầu dậy lên ngọn lửa bất mãn, hắn háng giọng một cái, nụ cười lần nữa khôi phục, giờ tay lên muốn ôm Quân Vô Tà vào lòng.

Nhưng, Quân Vô Tà lại nhanh chóng lùi về sau ba bước, tạo ra khoảng cách với hắn.

Sự lên án trong ánh mắt, ngày càng mạnh mẽ!

Trả đan dược lại cho muội!

Quân Vô Được bất đắc dĩ thở dài: “Đừng tức giận, huynh đền cho muội một cái tốt, có được không?”

Quân Vô Tà nhìn hắn một cái, chậm rãi gật đầu.

“Tìm cho muội cái tốt nhất, để cho ta ôm một cái làm quà cảm ơn có được không?”

Quân Vô Được cười hí mắt vươn tay về phía Quân Vô Tà, ý nghĩ đã từng lừa gạt đứa nhỏ thuần khiết lại một lần nữa ác liệt nổi lên trong lòng.

Đang trong lúc hắn tràn đầy tự tin cho rằng có thể ôm lấy cơ thể nhỏ mềm mềm thơm thơm.

Quân Vô Tà lại lắc đầu một cái, tư thế “Ta không!”

Chẳng lẽ, trong khoảng thời gian xa nhau này, Quân Vô Tà không những chiếm được sự trưởng thành trên linh lực, ngay cả chỉ số thông minh cũng có bước bay vọt về chất?

Vừa nghĩ tới chính mình sau này nếu không thể lừa gạt “Quà cảm ơn” của Quân Vô Tà, Quân Vô Được liền cảm thấy khó chịu cực điểm.

Rốt cuộc là tên khốn nào làm cho chỉ số thông minh của tiểu tử kia đột nhiên tăng cao?

“Huynh là đền tội, muội không cần cảm ơn huynh.” Quân Vô Tà hơi hếch cằm, cực kỳ nghiêm túc mở miệng nói.

“...” Quân Vô Được sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười.

Cảm thấy tiểu gia hỏa này cũng không phải là đã nhận ra âm mưu trong “quả cảm ơn” của hắn, mà là phương thức tư duy trong cái đầu nhỏ này không giống với người xung quanh.

“Là đền tội.” Quân Vô Dược cười híp mắt mở miệng, còn nhiều thời gian, trên người hắn không ít thứ tốt, loại quả cảm ơn này sau này còn rất nhiều.

Quân Vô Tà thành thật lại gật đầu một cái.

Nàng cảm thấy ca ca Quân Vô Dược của mình làm hồng lò luyện đan duy nhất của nàng, ngay cả một lò đan dược cũng bị hủy, cho nên, hắn mới phải lấy một cái lò mới đền cho nàng, bởi vì nàng tạm thời không có thời gian đi trấn Thiên Lâm tìm vật mới thay thế.

Quân Vô Dược nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quân Vô Tà, ý cười trong lòng gần như bắt đầu khởi động dâng trào.

Tiểu tử này, cái này có tính là làm nũng với hắn hay không?

“Muội ở đây chờ, ta đi tìm đồ đền cho muội.” Quân Vô Dược có phán đoán mới đối với hành vi của Quân Vô Tà, tâm tình thật tốt đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 628: Đây Là Làm Nũng? (2)

Quân Vô Tà nhìn bóng lưng Quân Vô Dược rời đi, yên lặng ôm Tiểu Hắc Miêu, ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“Trên đời này chi sự cũng chỉ có người mới dám nói chuyện như thế với đại ma vương kia.” Tiểu Hắc Miêu ghé vào lòng Quân Vô Tà, chậm chậm liếm liếm móng vuốt của mình.

Khiến cho Quân Vô Dược đền lễ nhận lỗi? Cái này cần can đảm lớn cỡ nào chứ!

Quân Vô Tà có thể không chú ý tới, nhưng nó lại nhìn thấy rõ ràng, bất luận là Kiều Sở, Hoa Dao, Phi Yên, Dung Nhã hay là Phạm Trác, mấy người đó thấy Quân Vô Dược cư như chuột thấy mèo vậy, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Quân Vô Dược ở lại tiểu viện Trúc Lâm cũng đã non nửa tháng, ngoài Phạm Cẩm thần kinh thô khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng coi hắn là tùy tùng, ngày thường Phạm Trác chớ nói chi cần dặn Quân Vô Dược làm bất cứ chuyện gì, mỗi ngày đều vô cùng tự giác cảm chổi đi quét sân, cần bàn không dám để cho Quân Vô Dược động chạm một ngón tay.

Loại chuyện như đánh vỡ lò luyện đan, nếu như đổi lại là người khác, vậy gọi là “Ban ân”.

Chẳng những không ai dám trách cứ một câu, chi sự còn phải vỗ tay nói một câu “Đáp hay lắm.”

Đổi lại là Quân Vô Tà, phải đền một cái mới.

Cái này gọi là, phân biệt đối xử!

“Có phải ta có chút quá đáng hay không?” Quân Vô Tà hơi nhíu mày.

Tiểu Hắc Miêu hơi sững sờ, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Quân Vô Tà cau mày, nàng thật sự không biết cảm giác xử lý như thế nào quan hệ giữa người nhà với nhau.

“Ta không phải thật ý muốn huynh ấy đền, nhưng ta thật sự không còn đồ có thể dùng rồi.” Quân Vô Tà không khỏi lâm vào những suy nghĩ khổ não không gì sánh được.

Nàng cũng không phải là muốn làm khó dễ Quân Vô Dược, chi là... Không có lò luyện đan, không thể luyện đan, nàng sẽ không có tiền, nếu không có tiền... Nàng sẽ không có cách nào chuẩn bị các đồ đạc cần thiết đi Đoạn Thiên Nhai.

Đối với năng lực kiếm tiền của bọn Kiều Sở, nàng chẳng có trông mong gì.

Hắc Miêu thè lưỡi nhìn chủ nhân nhà mình, đột nhiên rơi vào trạng thái tự trách, nâng móng vuốt và một cái tát vào mặt mèo chính mình.

Nó là ngốc a! Thật là khờ a!

Lúc đại ma vương đi, rõ ràng tâm tình vô cùng tốt, vẻ mặt hơn hờ bộ dáng đắc ý, làm gì có nửa điểm ủy khuất và xót xa, không chừng trong lòng đại ma vương còn rất cao hứng nữa là, nó còn ở đây đoán mò với chủ nhân nhà mình ư!

Hắc Miêu rất muốn khóc, ban đầu nó có ý muốn thức tỉnh Quân Vô Tà, Quân Vô Dược trên thực tế không có quan hệ máu mủ với nàng, cũng không tính là người nhà chân chính, hắn cũng không giống với Quân Tiển và Quân Khanh, khiến cho Quân Vô Tà ý thức được Quân Vô Dược đối với nàng rất tốt, hoàn toàn không giống như người nhà! Vậy thật ra thì rất là nguy hiểm!

Khiến cho Quân Vô Tà kéo ra chút khoảng cách với Quân Vô Dược, lại không nghĩ rằng nào chủ nhân nhà mình đi về hướng hoàn toàn khác với nó, hiểu biết phương hướng sai rồi. A a!

Hắc Miêu hữu khí vô lực ghé vào trên đùi Quân Vô Tà, nó quyết định không muốn thảo luận bất kì việc gì liên quan đến đại ma vương với chủ nhân nhà mình nữa!

Đại ma vương thật là rất có thể lừa gạt người!

Gia chủ của nó tính tình lạnh như băng vậy mà lại có thể bị lừa thành huynh muội!

Quân Vô Tà còn ở đây xoay quanh vấn đề xa lạ “Tình cảm”, mà bên kia Quân Vô Dược tinh thần gấp trăm lần ra khỏi tiểu viện Trúc Lâm.

Từ sau khi vào học viện Phong Hoa, Quân Vô Dược vẫn luôn ở trong tiểu viện Trúc Lâm, cùng Quân Vô Tà “bồi dưỡng tình cảm”, bây giờ vừa mới đi ra tiểu viện Trúc Lâm, hần liền nghe thấy một trận huyền ảo.

Trong rừng trúc u tĩnh, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một nhóm thiếu nữ mặt như hoa đào, các nàng mặc phục sức học viện Phong Hoa, người nào người nấy e lệ thẹn thùng trốn trong rừng rậm rạp, hai mắt ngượng ngùng nhìn chằm chằm Quân Vô Dược xuất hiện trước cửa tiểu viện Trúc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 629: Đây Là Làm Nũng (3)

Quân Vô Dược bước chậm từng bước, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn quét qua một lượt đám thiếu nữ kia, sau khi xác nhận họ không hề có điều gì khả nghi mới không để ý nữa rồi nhanh chóng rời đi.

“A! Có phải chàng vừa mới nhìn mình không, chàng thật là khôi ngô tuấn tú...” Thiếu nữ đang nấp sau cây kia lấy tay ôm ngực, khuôn mặt hồng đỏ ửng.

“Sao lại là nhìn người chứ! Rõ ràng là nhìn ta mà!”

“Các người mau tránh ra! Đừng có làm phiền ta đang ngắm bóng của mỹ nam.”

“A! Chàng định rời đi rồi kia, mau đi theo chàng.”

Nhóm thiếu nữ mặt sáng long lanh, túm viên váy tranh nhau đi theo Quân Vô Dược, chỉ sợ đi chậm một bước là không nhìn thấy một bước.

Quân Vô Dược vốn định ra khỏi tiểu viện Trúc Lâm nên vận công rời đi, nhưng lại bị đám đệ tử học viện Phong Hoa theo sát, nét mặt hần không luôn cố gắng giữ vẻ tươi cười, nếu không có gì khác thường sẽ đi thẳng từ học viện Phong Hoa luôn, mà suốt dọc đường đi những âm thanh reo hò, những tiếng thì thào cứ càng lúc càng nhiều.

Chỉ cho đến khi ra khỏi học viện Phong Hoa, những âm thanh đó mới dần biến mất.

Bóng dáng Quân Vô Dược xa dần đám người kia, như một vết sáng dần dần biến mất làm cho những thiếu nữ len lén đi theo sau chàng phải dừng lại không thể theo dõi chàng được nữa, từng người từng người bực bội đi mạnh mẽ giày xuống đất.

Quân Vô Dược xuất hiện ở một nơi không xa học viện Phong Hoa, Dạ Mị cũng đi theo xuất hiện bên cạnh hần.

“Có người đã chú ý tới mình?” Quân Vô Dược nghĩ lại lúc mình vẫn còn ở học viện Phong Hoa, rồi lúc những tiếng xì xào trên đường đi, đôi mắt hần nheo lại suy tư.

Nếu như là hôm khác thì hần đã giết hết đám nhãi ranh nhiều chuyện đó rồi, nhưng lần này không ra tay cũng là vì tránh rắc rối cho Quân Vô Tà nên thôi.

Dạ Mị từng người một lúc lâu mới nói: “Ý Tước gia muốn nói đến phương diện nào?”

Quân Vô Dược liếc nhìn Dạ Mị một cái, Dạ Mị vội vã nuốt nước bọt, nói: “Tước gia muốn nhắc đến chắc là đám đệ tử kia phải không?”

Quân Vô Dược khẽ gật đầu.

Dạ Mị ngượng ngùng háng giọng: “Bọn họ... chắc không phát hiện ra thân phận của Tước gia.”

Quân Vô Dược lạnh lùng nói: “Hãy báo với Dạ Sát, nếu như có người đoán ra được thì hãy thủ tiêu ngay.”

“Tuân mệnh.” Dạ Mị ngoan ngoãn vâng lời, trong lòng nghĩ coi như ta thấp ba nén nhang cho đám thiếu nữ ngu xuẩn kia vì đã dám nhìn trộm “dung mạo” gia gia nhà chúng ta.

Kì thực, trước hôm đầu tiên Quân Vô Dược đến học viện Phong Hoa đã bắt đầu có tình trạng như vậy rồi, cũng không biết từ đâu có tin đồn, trong tiểu viện Trúc Lâm có thêm một vị “tỳ tưng” tướng mạo khôi ngô tuấn tú, chính điều này đã thu hút sự chú ý của không ít đệ tử nữ trong học viện Phong Hoa.

Học viện Phong Hoa không phải là không có đệ tử nam thân, nhưng mà đẹp đến nỗi “không giống người phàm” thì họ chưa từng gặp, cho nên những đệ tử nữ đang tuổi thanh xuân đó còn bắt đầu cảm trại bên ngoài tiểu viện Trúc Lâm, tuy chưa từng gặp Quân Vô Dược, nhưng mấy lần Phạm Trác đến đây bọn họ đã mở rộng cánh cửa để mong nhìn thấy bóng dáng người mà làm họ đến thờ cũng thấy khó khăn như vậy.

Vốn dĩ chỉ cần được nhìn thấy Quân Vô Dược mà những thiếu nữ đó đã chờ đợi sẵn trong tiểu viện Trúc Lâm để nhìn trộm hần, không cần để ý đến người khác, chỉ cần đứng giờ mở cửa học viện mỗi ngày có thể nhìn trong giây lát thoáng qua đó là đủ.

Nhưng có điều, những tâm tư của những thiếu nữ đó khi đến được chỗ Quân Vô Dược thì đã sớm tiêu tan như sương khói.

Dạ Mị quả thực không dám nghĩ nếu như những thiếu nữ đó biết được rằng chỉ vì họ muốn nhìn trộm thêm vài giây như vậy mà khiến cho Tước gia có ý giết chết họ thì liệu họ có còn ham mê nam sắc như con thiếu thân vậy không!

Tước gia! Bọn họ chỉ là vì nhất thời này sinh tình cảm với ngài mà thôi, ngài có cần phải ra tay tàn độc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 630: Đột Nhiên Cáo Biệt

Bỗng nhiên Quân Vô Dược hai mắt nhắm hờ lại, khóe miệng nhếch lên cười một cái đầy ẩn ý, trong khu rừng tĩnh mịch hán ngắc đầu lên nhìn vào không trung vô định.

“Vẫn còn suy nghĩ chưa dứt được ra à.”

Dạ Mị hơi kinh ngạc, bất ngờ làm động tác trong tư thế phòng bị.

Quân Vô Dược thu lại ánh mắt không nhìn hán nữa, khẽ cười nói với hán: “Xem ra lần này không có cách nào tự mình mang quà về cho Tiểu Tà Nhi được rồi. Dạ Mị đâu!”

“Có thuộc hạ!”

“Hãy đi tìm cho Tiểu Tà Nhi một lò luyện đan, nói rằng... vài ngày nữa ta sẽ đến tìm muội ấy.”

“Vâng... Tước gia!” Dạ Mị quý một gói xuồng đất, tuân mệnh nói.

Quân Vô Dược không nói thêm lời nào nữa, bóng dáng hán biến mất trong nháy mắt trở về nơi cũ.

Dạ Mị ngắc đầu nhìn xuyên qua lớp cây lá rậm rạp, nhìn về phía chân trời có ánh sáng phát ra như những tia chớp bỗng lóe lên trên không trung.

...

Trong tiểu viện Trúc Lâm, Quân Vô Tà nhíu mày nhìn Dạ Mị đang quý rạp dưới chân mình.

“Thiếu gia Vô Dược có việc cần giải quyết, tạm thời chưa thể trở về gặp đại tiểu thư, lò luyện đan này là do thiếu gia bảo ta mang về cho tiểu thư.” Dạ Mị lấy từ trong người ra một lò luyện đan nhỏ như bàn tay. Trên lò luyện đan dát vàng đỏ có khắc một con rồng bằng vàng cực kì tinh xảo, hoa mỹ.

Quân Vô Tà nhìn ngắm lò luyện đan đó hồi lâu không nói gì, căn phòng tĩnh lặng quá khiến cho Dạ Mị không dám động đậy nửa phần.

“Ta biết rồi.” Rất lâu sau Quân Vô Tà mới chậm rãi cất lời.

Dạ Mị thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Thiếu gia Vô Dược nói, một thời gian nữa sẽ trở về gặp đại tiểu thư.”

“Cho người lui.” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Dạ Mị lặng lẽ lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Quân Vô Tà, Hắc Miêu nhảy lên mặt bàn, đi xung quanh chiếc lò luyện đan tuyệt đẹp đó vài vòng, cái đuôi xù xì lông cứ vòn qua vòn lại chiếc lò luyện đan.

“Không phải làm từ vàng, không thể nhận ra làm từ chất liệu gì.” Hắc Miêu nghiêm túc nói.

Quân Vô Tà bất ngờ ném chiếc lò luyện đan đó xuống đất.

Một âm thanh giòn giã vang lên khi chiếc lò va chạm xuống mặt đất.

Hắc Miêu co cứng người lại, nhìn nét mặt sắc lạnh như băng của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà nhìn chăm chăm vào lò luyện đan đó.

Một mối phiền não cứ quanh quẩn trong lòng, nếu như không có lò luyện đan này, nếu như nàng không bảo Quân Vô Dược đi làm lò luyện đan làm gì thì huynh ấy có đi đi lại lại như vậy không?

Cảm xúc đó rất khó tả, nói không được, tả không rõ. Trái tim vốn tĩnh lặng của Quân Vô Tà bị những cảm xúc khó hiểu đó dằn vặt không nguôi.

Trong phòng tĩnh mịch đến kì lạ, Hắc Miêu không nói gì, đến Be Be đại nhân đang nằm trên giường của Quân Vô Tà cũng cảm nhận được điều bất thường ở nàng lúc này. Nó nằm im bất động trên giường, đưa đôi mắt mơ màng nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà đột nhiên đứng dậy, cầm chiếc lò luyện đan rơi dưới đất lên, không nói câu nào quay lưng bước sang gian phòng bên cạnh, trong căn phòng đó chất đầy sách về y dược, đều là do Phạm Khải cho người mang đến gần đây. Sức khỏe Phạm Trác ngày càng biến chuyển tốt hơn, Phạm Khải lại vô cùng khâm phục y thuật của Quân Vô Tà nên bất cứ thứ gì nàng cần là ông ta đều cho người mang đến.

Căn phòng đã được Quân Vô Tà trưng dụng làm phòng chế thuốc tạm thời.

Quân Vô Tà lặng lẽ đặt lò luyện đan lên trên bàn trong phòng dược, bắt đầu chọn dược liệu trên những giá bên cạnh, giống như mỗi lần nàng luyện đan được đều như vậy. Điều bộ trăm tinh đó, giống như là tất cả những gì đã xảy ra trước đây đều chỉ như ảo mộng thường ngày.

Be Be đại nhân từ trên giường nhảy xuống, chạy tung tung đến trước cửa phòng dược, ngo đầu vào cùng với Hắc Miêu nhìn trộm Quân Vô Tà đang bận rộn làm việc.

“Be be.”

“Chủ nhân đang tức giận đấy ư?”

“Meo meo.”

“Chủ nhân ngày càng trở lên giống như những người bình thường rồi, mèo ta nên khóc hay nên cười đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 631: Quay Lại Trấn Thiên Lâm (1)

Trải qua thời gian yên bình lại là nửa tháng, ngoài việc mỗi ngày Quân Vô Tà phải đến phân viện Phục Linh cùng Cố Ly Sinh giải thích phương pháp sửa đổi thuật phục linh, thời gian còn lại đều ở trong tiểu viện Trúc Lâm luyện chế đan dược. Dạ Mị đem đến một chiếc lò luyện thuốc dường như chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng sau khi thật sự mở ra mới phát hiện sự kỳ diệu của nó, nhìn bề ngoài lò luyện thuốc vô cùng nhỏ, vốn không thích hợp để luyện chế nhiều đan dược, nhưng không gian bên trong lại rất giống như túi Càn Khôn vậy.

Đừng nói mấy chục viên đan dược, hơn trăm viên cũng dễ được vào, mà lò luyện thuốc đó không cần dùng lửa kho, sau khi để đan dược vào, tự chiếc lò sẽ rực cháy từng đợt.

Quân Vô Dược rời đi khiến Phạm Khải không thể không phái người đưa đồ ăn đến tiểu viện Trúc Lâm, nhưng trong thời gian nửa tháng, Quân Vô Tà lại phát hiện ra một điều khác, những đồ ăn được đưa tới hoàn toàn không hề bỏ thêm vị thuốc nào.

Đối phương bỗng nhiên ngừng đầu độc Phạm Trác, điều này khiến Quân Vô Tà hơi tò mò.

Tuy không có chứng cứ chính xác, nhưng trong lòng Quân Vô Tà và Phạm Trác đều biết rõ ràng, người hạ độc chủ yếu chính là Ninh Nhuệ không sai.

"Chẳng lẽ cái chết của Ninh Hinh đã tạo nên đã kích quá lớn với ông ta?" Phạm Trác ngồi bên cạnh bàn. Trong khoảng thời gian này, tiếng nói của Ninh Nhuệ trong học viện thấp tới cực điểm, vào ngày thường, ngay cả cửa thư phòng cũng không bước ra. Trước đây Ninh Nhuệ đều ăn cơm cùng Phạm Khải, nhưng sau cái chết của Ninh Hinh, thói quen này cũng hoàn toàn chặt đứt.

"Người mà ngay cả con gái cũng có thể vứt bỏ, trong lòng sẽ không yếu đuối như vậy đâu." Quân Vô Tà không hề thả lỏng cảnh giác chút nào. Cái chết của Ninh Hinh ngày đó có thể nói là cực kỳ bí ẩn, mà trong cả quá trình đó, Ninh Nhuệ lại ngậm ngậm chịu đựng mà không bộc phát gì, ngay cả lời xin tha cũng không hề nói nửa câu.

Rất rõ ràng, lúc ấy Ninh Nhuệ đã có tính toán vứt bỏ Ninh Hinh.

Nếu nói rằng Ninh Nhuệ bây giờ bị cái chết của Ninh Hinh dọa mà không dám động chạm gì, chỉ bằng nói là, ông ta đang tận lực hạ thấp cảm giác tồn tại của chính mình.

Dù sao, con gái của mình làm ra loại chuyện đó, lại bị toàn bộ đệ tử và đạo sư của học viện biết được, cho dù ông ta có thể minh oan cho mình, nhưng cũng không thể xóa đi ánh nhìn của người khác với ông ta.

"Qua mấy ngày nữa, đến thị trấn Thiên Lâm." Quân Vô Tà bỗng nhiên nói.

Phạm Trác hơi sững sốt, nói: "Người dự định đến Đoạn Thiên Nhai?"

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

"Đúng lúc, đồ của ta chắc cũng đã luyện chế xong rồi, đến thị trấn Thiên Lâm chờ vài ngày, đợi ta làm nhẵn giới linh cho mọi người một lần nữa rồi đến Đoạn Thiên Nhai cũng không muộn, dù sao nơi đó nguy hiểm đáng sợ, nhiều sức lực một chút cũng được bảo đảm lớn hơn." Trên mặt Phạm Trác mang ý cười.

Chỉ khi giành được di sản của Tà để họ mới có vốn liếng để tranh cao thấp với mười hai điện!

Không lâu sau, Quân Vô Tà liên lạc với nhóm Kiều Sở cùng xuất phát đến trấn Thiên Lâm. Bởi vì không phải là ngày nghỉ, lần trước họ đến trấn Thiên Lâm còn rất vắng vẻ, rải rác có cửa hàng trên đường lớn, lúc đó không hề có cảnh tượng náo nhiệt khác thường nào.

Đoàn người của Quân Vô Tà mặc quần áo và mang trang sức bình thường nên không làm cho bao nhiêu người chú ý.

Sau khi tìm được chỗ ở ổn định, Dung Nhã và Phạm Trác cùng nhau đến hiệu sắt của nhà luyện chế bạc đen kia.

Mà nhóm Quân Vô Tà lại đến chỗ ở của Mục Thiên Phàm trước.

Chỗ của Mục Thiên Phàm ở góc của trấn Thiên Lâm, phòng ốc nơi đó vô cùng đơn sơ, dựa vào địa chỉ mà Mục Thiên Phàm đưa lúc trước, mọi người đến trước một căn phòng nhỏ cũ nát, Kiều Sở bèn bước đến gõ cửa phòng.

Sau một lát, có người mở tấm cửa gỗ rách tả tơi kia ra.

Cả người Mục Thiên Phàm quần băng vải xung quanh, rõ ràng đứng bên trong cánh cửa, mà khi hắn nhìn thấy Quân Vô Tà, ánh mắt khẽ sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 632: Quay Lại Trấn Thiên Lâm (2)

"Quần thiếu gia, người đến rồi?" Giọng nói của Mục Thiên Phàm tràn ngập vui thích.

Quân Vô Tà hơi gật đầu.

Mục Thiên Phàm vội vàng tránh sang một bên, nói: "Mau vào ngồi đi."

Nhóm Quân Vô Tà bước vào trong phòng, lúc này mới phát hiện, nhà của Mục Thiên Phàm so với họ thấy bên ngoài còn đơn sơ hơn, ngoài một chiếc giường gỗ cũ nát, chiếc bàn gỗ và ghế dựa ở ngoài, cả gian phòng có thể nói là nhà chỉ có bốn bức tường, lại không có đồ gì khác.

"Chắc, sao lại có cảm giác giống như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi." Kiều Sở nhìn căn phòng vô cùng đơn sơ, không nhìn được mà nhớ đến thời gian họ chưa gặp được Quân Vô Tà, cuộc sống rất thê thảm.

Họ lúc đó không khá hơn Mục Thiên Phàm chỗ nào.

"Viên Hắc Thạch lúc trước bán được nhiều tiền như vậy, sao người vẫn..." Kiều Sở nhìn Mục Thiên Phàm với vẻ mặt nghi ngờ.

Hắc Thạch bán ra được mấy chục vạn lượng, cũng không phải là một con số nhỏ, tùy tiện lấy vài trăm ra cũng có thể khiến cuộc sống của Mục Thiên Phàm dễ chịu hơn rất nhiều.

Mục Thiên Phàm xấu hổ nhìn nhóm thiếu niên trước mắt, hơi ngượng ngùng, nói: "Số tiền đó ta đều đưa cho người thân của các huynh đệ rồi, họ là người lao động chính trong nhà, không ít nhà còn có người già trẻ nhỏ, đều dựa vào một mình họ gánh vác, bây giờ họ đã mất, còn lại những đứa trẻ mồ côi cha, góa phụ không người chăm sóc, sao ta có thể tham lam số ngân lượng này. Tốt xấu gì ta còn có một cái mạng, có tay có chân, đói không chết, họ còn cần số tiền đó hơn cả ta."

Mục Thiên Phàm không chỉ đưa ngân lượng của viên Hắc Thạch đầu giá ra, ngay cả những năm gần đây, tất cả những gì hán tích góp được cũng tiếp tục lấy hết ra, một đồng cũng không giữ lại cho mình.

Kiều Sở và Phi Yên nhìn nhau, đáy mắt đều hiện lên một tia đồng tình, nhưng cũng mang theo sự kính nể.

Chính Mục Thiên Phàm cũng đã không chịu nổi nữa, nhưng vẫn như trước, không chịu động vào một hào nào, trong lòng hán vô cùng áy náy với các huynh đệ đã chết, thà khiến mình tủi thân cũng không muốn cầm số tiền được đổi từ những cái mạng đó.

Có lẽ sự đồng cảm trong mắt Kiều Sở và Phi Yên quá rõ ràng, Mục Thiên Phàm lại càng thêm xấu hổ.

"Gian phòng hơi nhỏ, xin đừng trách, nếu không mọi người... ngồi lên giường trước đi?" Nói xong, Mục Thiên Phàm bước đến bên giường, ném cái chăn đã biến thành màu đen như quạ xuống, lấy tay vuốt phẳng phiu các nếp nhăn lại, cười ngây ngô lùi sang một bên, mời nhóm Kiều Sở ngồi xuống.

Kiều Sở thấy bộ dáng này của hán, không tránh được khiến mũi cay cay.

Một người đàn ông, quan trọng không phải là hán có bao nhiêu tiền, cũng không phải là hán có năng lực lớn cỡ nào, mà là trái tim kia của hán có bao nhiêu sự chân thành.

Trên người Mục Thiên Phàm, họ thấy được sự gánh vác của một người đàn ông trưởng thành.

Bản thân sống nghèo khổ như vậy, lại vẫn như trước, không tham lam vàng bạc gì, cho dù thực lực của Mục Thiên Phàm như thế nào, tình cảm hán dành cho các huynh đệ đó quả thực khiến nhóm Kiều Sở kính nể không ngừng.

Quân Vô Tà lướt mắt trong phòng, để lại một câu.

"Ra ngoài hết đi." Rồi đi ra ngoài ngay.

Về mặt của Mục Thiên Phàm càng xấu hổ hơn, hán cũng biết hình dáng của nhà mình thật sự không thích hợp để tiếp khách, tuy mấy thiếu niên này còn nhỏ tuổi, nhưng nhìn vào quần áo và cách ăn mặc của họ, tuyệt đối không phải con cháu của nhà bình thường.

Nhóm Kiều Sở ngoan ngoãn ra khỏi phòng, Mục Thiên Phàm theo sát ở phía sau, khi ra khỏi cửa còn dè dặt đóng cửa phòng lại.

Bây giờ thương thế của hán chưa lành, vẫn chưa có khả năng để kiếm ngân lượng, gian phòng nhỏ này tốt xấu gì cũng có thể che mưa che gió cho hán.

Nhưng khi Mục Thiên Phàm vừa mới ra khỏi cửa, Quân Vô Tà bỗng nhiên lại lấy một cây mõi lửa từ trong ngực, trực tiếp mở ra, ném đóm lửa nhỏ đó lên đỉnh ngôi nhà của Mục Thiên Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 633: Quay Lại Trấn Thiên Lâm (3)

Đóm lửa sáng rực, thoáng chốc bùng lên thành ngọn lửa hùng hực, trong nháy mắt nuốt chửng căn phòng cũ tồi tàn vào trong ngọn lửa nóng rực.

Mục Thiên Phàm khó lòng tin được mà tròn mắt, kinh hãi nhìn chỗ nương thân duy nhất của mình bị thiêu rụi từng chút một trong ngọn lửa.

"Quần thiếu gia! Người đang làm gì vậy?" Mục Thiên Phàm sốt ruột quay đầu nhìn Quân Vô Tà, khẩu khí kích động nhưng không có chút oán giận nào.

Quân Vô Tà từng cứu mạng hán, cái mạng này của hán đã là của Quân Vô Tà từ lâu rồi, đừng nói là Quân Vô Tà đốt nhà của hán, cho dù giết hán, hán cũng cam tâm chịu đựng, chỉ là hán không hiểu vì sao Quân Vô Tà phải làm thế này.

Căn nhà nhỏ tồi tàn này của hán gây vướng cho Quân thiếu gia ở chỗ nào ư?

Đừng nói là Mục Thiên Phàm không hiểu suy nghĩ của Quân Vô Tà, ngay cả hội Kiều Sở cũng bị dọa cho một trận.

Tiểu Tà Từ này, chạy qua mới nói được một câu, sao vừa giờ tay đã đốt nhà người ta rồi?

Thế nhưng không ai dám nói một lời nào rằng Quân Vô Tà không đúng, mọi người chỉ có thể dùng ánh mắt mặc niệm nhìn Mục Thiên Phàm đang khóc không ra nước mắt, không ai biết, căn nhà này của hán rốt cuộc đã trêu chọc Quân đại tiểu thụ ở chỗ nào, vậy mà nàng trực tiếp vùng tay đốt nó đi.

Quân Vô Tà yên lặng nhìn ngọn lửa thiêu rụi căn nhà sạch sành sanh, xác định căn nhà đã bị phá hủy hoàn toàn nàng mới hài lòng quay đầu.

Mục Thiên Phàm vẫn còn đang âm thầm gặt lệ vì chỗ ở duy nhất của mình bị phá hủy, đột nhiên một bóng đen bất chợt đập vào ngực hắn, hắn bắt gặp giờ tay ra đờ, nhưng lại phát hiện thứ đập tới là một túi tiền nặng trĩu, trên miệng túi còn buộc một lệnh bài màu bạc, mặt trên điêu khắc một thần thú kỳ lân chân đạp tường vân!

Mục Thiên Phàm kinh ngạc ngẩng đầu, choáng váng nhìn Quân Vô Tà.

“Sau này, người đến hoàng đô Thích quốc, đưa tin cho Lân Vương phủ.” Quân Vô Tà nói với vẻ mặt không cảm xúc.

“Thích quốc... Lân Vương phủ?” Mục Thiên Phàm bần thần, tuy hắn vẫn luôn sống trong trấn Thiên Lâm này, nhưng bởi thân phận của kẻ mạo hiểm lại khiến hắn và các huynh đệ của hắn thường tiếp xúc với các khách đến từ các nước khác.

Đương nhiên từng nghe Lân Vương phủ ở Thích quốc, tuy Thích quốc là một quốc gia nhỏ nhưng Lân Vương phủ của Thích quốc lại không có bất cứ ai dám xem thường, chỉ bởi vì chủ nhân Quân Tiên của Lân Vương phủ có được bộ đội cuồng chiến bậc nhất thiên hạ - Thụy Lân quân!

Danh tiếng của Thụy Lân quân như sấm rền bên tai, Mục Thiên Phàm cũng chỉ từng nghe người ta nhắc đến, tuy ao ước song chưa bao giờ có may mắn được kết bạn.

Nhưng Quân thiếu gia lại bảo hắn đến Lân Vương phủ đưa tin...

Thế này là ý gì?

Kiều Sở ở một bên có thể coi như hiểu rõ cuộc là chuyện gì, hắn lập tức cười ha hả vỗ vỗ vai Mục Thiên Phàm rồi nói: “Đại thúc, lần này thúc gặp được đại vận rồi! Có thích Thụy Lân quân không?”

Mục Thiên Phàm vẫn còn đang dờ dẩn, nghe thấy lời Kiêu Sở nói, chỉ ngây ngốc gật đầu.

Bộ đội cuồng chiến bậc nhất, có nam nhi nào không thích?

“Nghe Tiểu Tà Từ đi, đợi chuyện của bọn ta làm xong, thúc có thể cầm chỗ tiền và miếng lệnh bài này đến hoàng đô Thích quốc, tìm đến Lân Vương phủ, đảm bảo thúc sẽ không hối hận đâu.” Kiêu Sở cười sáng khoái nói, nói xong còn nháy mắt với Quân Vô Tà.

Hắn tưởng nha đầu này làm sao, có thể là giống bọn hắn, không nhìn được cảnh hắn từ như Mục Thiên Phàm ẩn ức ở trong căn nhà bé con con thế này, vậy nên mới đốt chốn dung thân của hắn bằng một mối lừa, bức hắn không thể không nghe theo sự sắp xếp của nàng mà hành sự.

Chỉ có điều...

Thủ đoạn làm việc của nha đầu này có thể ôn hòa hơn một chút được không? Rõ ràng là làm việc tốt nhưng lại cứ như đám thổ phi đến càn quét vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 634: Quay Lại Trấn Thiên Lâm (4)

Đối với thủ đoạn mạnh mẽ của Quân Vô Tà, Kiêu Sở thiếu chút nữa phải quỳ xuống trước nàng.

Nha đầu này dù là cứu người hay là giúp người, thủ đoạn đều vô cùng bá đạo, nếu gặp phải người trung hậu thật thà, chỉ e sẽ hiểu lầm hành động của nàng, nói không chừng trong lòng còn hận nàng.

“Quân... Quân thiếu gia... người... người thế này là... ý... ý gì?” Tay cầm túi tiền của Mục Thiên Phàm khẽ run run, đầu trống rỗng.

“Ta họ Quân.” Quân Vô Tà nhìn Mục Thiên Phàm rồi nói.

Trong đầu Mục Thiên Phàm nổ ầm một tiếng!

Có ai không biết, thống soái của Thụy Lân quân chính là Quân gia của Lân Vương phủ chứ!

Quân Vô Tà họ Quân, lại bảo ông ta đến Lân Vương phủ đưa tin...

Há chẳng phải...

“Quân thiếu gia, lời ngài nói là thật ư?” Cả người Mục Thiên Phàm bắt đầu run rẩy, niềm vui khó mà tin được đang dâng đầy lồng ngực ông ta.

Quân Vô Tà khẽ gật đầu.

“Thụy Lân quân chỉ cần người trung nghĩa.”

Tình nghĩa của Mục Thiên Phàm với huynh đệ của hắn đã chứng minh cho Quân Vô Tà thấy hắn có tư cách gia nhập Thụy Lân quân, mà hắn có thể sống sót trở về từ Đoạn Thiên Nhai cũng chứng minh thực lực của hắn không tầm thường, huống hồ, Quân Vô Tà không hy vọng người mà mình tôn tâm tư cứu về lại sống ở nơi rách nát này.

Nếu đã là bệnh nhân của nàng, nàng không cho phép hắn thấp kém như vậy.

Mục Thiên Phàm đột ngột quỳ xuống, dập đầu bình bịch ba cái với Quân Vô Tà.

“Mục Thiên Phàm ta đời này kiếp này chỉ phục tùng mệnh lệnh của Quân thiếu gia, may mắn được Quân thiếu gia coi trọng, ta nhất định sẽ hết mình báo đáp!”

Quân Vô Tà không chỉ cứu mạng hắn mà còn cho hắn một tiền đồ tốt đẹp!

Kẻ mạo hiểm một đời bốn ba, vì chút tiền lấp bụng mà thường phải loanh quanh bên lề cái chết, các huynh đệ của Mục Thiên Phàm đã chết, bây giờ nếu hấn hành nghề cũ thì cũng chỉ có thể tiến hành một mình, vậy thì, nguy hiểm hấn gặp phải sẽ còn nhiều hơn trong quá khứ!

Mục Thiên Phàm có nằm mơ cũng không ngờ rằng mình lại có ngày gia nhập được Thụy Lâm quân!

E rằng chỉ cho ông ta làm lính hầu, e rằng cho ông ta chặt củi đun nước cũng đã là đại ân rồi!

“Đứng dậy.” Quân Vô Tà lạnh lùng nói.

Bây giờ Mục Thiên Phàm mới đứng dậy, nước mắt lưng tròng.

“Nếu muốn trở thành Thụy Lâm quân, cơ thể này của ngươi không được, đi theo ta.” Quân Vô Tà nhìn Mục Thiên Phàm, tuy thương thế trên người hấn đã được áp chế sau khi dùng thuốc, nhưng thuốc nằng cho lúc trước không thể hoàn toàn trị khỏi cho hấn.

Lúc này Mục Thiên Phàm càng thêm ngoan ngoãn, Quân Vô Tà nói sao hấn bèn làm vậy.

Sau khi theo Quân Vô Tà về đến tú lều, Quân Vô Tà bèn đưa cho Mục Thiên Phàm đan dược được điều chế cho hấn, đan dược này điều chế nhằm vào chất độc trong người Mục Thiên Phàm, chỉ cần nửa tháng là có thể khiến độc tố trong người Mục Thiên Phàm hoàn toàn tiêu trừ.

Cảm tạ Quân Vô Tà không ngớt xong, Mục Thiên Phàm mới nuốt đan dược xuống.

Đám người Kiều Sở ngồi trong phòng, nhìn Mục Thiên Phàm lã chã rơi lệ vì cảm kích Quân Vô Tà, trong mắt mang theo vẻ cực kỳ thích thú.

“Ta nói này... thói quen đến đâu cũng tìm người nhét vào Lân Vương phủ của Tiểu Tà Từ rồi cuộc đến từ đâu vậy?” Kiều Sở vắt chéo hai chân, hỏi Hoa Dao ở bên cạnh.

Lúc trước Doãn Ngôn cũng như thế, vốn là kẻ đáng chết nhưng Quân Vô Tà lại để Long Kỳ đưa hấn về Lân Vương phủ, nằng thật sự dám dùng, mà Mục Thiên Phàm lần này cũng bị nằng nhét vào Lân Vương phủ, hơn nữa hiệu lực từ việc lừa tất cả đệ tử của Mộ Thần và Nhiếp Văn phong đến Lân Vương phủ lúc trước, Kiều Sở chỉ có thể nói, Quân Vô Tà thật sự không ngừng bỏ sung cho thể lực của Lân Vương phủ mà chẳng để lại nguồn lực thừa nào.

Chỉ cần là người sử dụng được, mặc kệ xuất thân ra sao, nằng đều dám đưa đến Lân Vương phủ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 635: Quay Lại Trấn Thiên Lâm (5)

Đợi đến khi tâm trạng Mục Thiên Phàm bình tĩnh lại, Quân Vô Tà mới nói chuyện với hấn về việc lên Đoạn Thiên Nhai.

Mà vừa nghe, lại càng khiến Mục Thiên Phàm hoảng sợ!

“Tuyệt đối không thể! Quân thiếu gia, thật sự không phải ta không muốn dẫn mọi người qua, mà là Đoạn Thiên Nhai thực sự quá nguy hiểm, người bình thường căn bản là không có cách nào tồn tại dưới đó, khắp nơi đều là cạm bẫy và độc dược, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi sẽ chết nơi đấy ực, xin Quân thiếu gia nghĩ lại!” Mục Thiên Phàm vội vàng khuyên bảo.

“Chúng ta nhất định phải đi, ngươi chỉ cần dẫn đường là được.” Quân Vô Tà thần nhiên nói.

Mục Thiên Phàm cắn răng, lần nữa khuyên bảo, tuy nhiên cũng không thể may mắn thay đổi ý tưởng của Quân Vô Tà, rơi vào đường cùng, hấn nói thẳng: “Nếu như Quân thiếu gia muốn xuống Đoạn Thiên Nhai, như vậy ta nhất định cũng phải theo cùng đi, nếu không tại hạ tuyệt đối sẽ không dẫn Quân thiếu gia xuống Đoạn Thiên Nhai! Cũng may ta đã từng đi qua, đối với nơi đó càng quen thuộc hơn một ít.”

Mục Thiên Phàm kiên định mở miệng, hấn đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như gặp nguy hiểm gì, coi như hấn liều mất cái mạng này hấn cũng phải bảo đảm an nguy cho Quân Vô Tà.

Quân Vô Tà không phản đối yêu cầu của Mục Thiên Phàm.

Mục Thiên Phàm lúc này mới nói tí mĩ về mọi nơi ở Đoạn Thiên Nhai với bọn Quân Vô Tà.

Từ trấn Thiên Lâm đến Đoạn Thiên Nhai, ít nhất cũng phải mất nửa tháng đi đường, trong khoảng thời gian này, vừa hay có thể giúp cho thương thế của Mục Thiên Phàm khỏi hấn.

Khi Mục Thiên Phàm xác định Quân Vô Tà bọn họ muốn đi Đoạn Thiên Nhai liền bắt đầu bắt tay chuẩn bị những đồ cần thiết đi Đoạn Thiên Nhai, hấn đi qua một lần so với người bình thường càng có thêm kinh nghiệm, biết ở đấy ực khả năng cần những thứ nào.

Dưới Đoạn Thiên Nhai nhiệt độ không khí rất thấp, nếu như ăn mặc bình thường xuống đó, không cẩn thận tứ chi sẽ rét run đông cứng, sương mù dưới đấy ực nhiều năm dày đặc khiến cho một phần lạnh đó biến thành lạnh ẩm ướt, chỉ không lâu sau khi xuống đấy ực, sẽ làm cho quần áo bị ẩm, cộng thêm nhiệt độ không khí lạnh lẽo, đối với con người là một loại hành hạ to lớn.

Muốn đi Đoạn Thiên Nhai, cơ bản nhất chính là tìm được quần áo thích hợp và đồ dùng hằng ngày, giữ nhiệt, chống ẩm.

Mà bên trong trấn Thiên Lâm có không ít cửa hàng bán quần áo, chỉ là một hàng của những cửa hàng này chủ yếu là giành cho đệ tử học viện Phong Hoa, cho nên bất luận là chất liệu vải hay là hình thức đều hết sức tinh tế, về giá cả càng là xa xỉ.

Mục Thiên Phàm biết rất nhiều thứ có thể dùng được ở đấy ực Đoạn Thiên Nhai, chỉ là những thứ này giá cả cũng rất cao, không phải một nhà thám hiểm như hấn có thể mua được, nếu như trước đây có số tiền này, các huynh đệ của hấn có thể sẽ không phải chết hết toàn bộ.

Biết cần tiền, Quân Vô Tà lập tức để Hoa Dao đến phòng đầu giá Thiên Lâm, lấy tiền lần trước bán thất linh thạch ở đó mang về, tiện đường còn đem một ít đan dược mà trong thời gian này nằng luyện chế được, cầm đi tiếp tục bán ra.

Hà Thường Nhạc thấy Hoa Dao, quả thực giống như nhìn thấy Thần Tài vậy, hận không thể quỳ xuống đất nghênh tiếp, toàn bộ quá trình giao nhận, Hoa Dao ngay cả nói cũng không cần nhiều lời, Hà Thường Nhạc đều sắp xếp xong hết rồi, vì lưu lại vị này “khách hàng lớn”, Hà Thường Nhạc thậm chí còn nói rõ về sau Hoa Dao ký gửi bất kỳ vật phẩm gì ở chỗ này của bọn họ đều sẽ không thu bất kỳ tiền hoa hồng nào, hoàn toàn miễn phí bán đấu giá cho hắn, phòng đấu giá Thiên Lâm hoàn toàn không sợ lỗ vốn, bởi vì những đơn được kia đủ để mang đến cho bọn họ lượng khách đến bù tất cả, chỉ cần người vào phòng đấu giá Thiên Lâm, dựa vào kỹ năng uốn ba tấc lưỡi của các sư phụ đấu giá trong phòng đấu giá bọn họ, hoàn toàn có thể mở được càng nhiều chỗ tốt trên các vật đấu giá.

Khi Hoa Dao quay lại phòng trọ, đập một xấp ngân phiếu lên trên bàn, Kiều Sở một bên sắp rút hết nước miếng rồi.

“Nhị Kiều, người cùng Mục Thiên Phàm đi chuẩn bị đồ đạc.”

Quân Vô Tà thuận tay cầm một tấm ngân phiếu, nhìn cũng không nhìn con số cụ thể, chỉ bỏ vào trong tay Kiều Sở, xem như làm cho Kiều Sở kích động muốn nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 636: Nhẫn Giới Linh (1)

Mục Thiên Phàm lần đầu tiên nhìn thấy một thiếu niên anh hùng như vậy, đề thời điểm Kiều Sở kéo ra ngoài, ánh mắt đều là dò dẫm.

Khi Phạm Trác và Dung Nhã trở về, bọn Kiều Sở đã xuất phát, một tảng Hắc Thạch lớn như vậy, chỉ luyện ra được Hắc Ngân lớn chừng bàn tay.

“Bọn Nhị Kiều đi mua một chút đồ cần dùng ở Đoạn Thiên Nhai rồi, mọi người bên này khi nào thì bắt đầu?” Phi Yên nhìn khối Hắc Ngân nho nhỏ kia, trong tam giới, giá trị của Hắc Ngân là cực kỳ cao, mặc dù không phải vô giá, cũng là bảo bối ngàn vàng khó cầu.

Lúc bọn họ ở trong tam giới vẫn còn nhỏ, từ trong miệng các trưởng bối nghe nói qua về Hắc Ngân, tuy nhiên lại chưa từng thấy qua.

“Tiểu Trác, người thật có thể dùng thứ này chế tạo ra nhẫn giới linh?”

Hoa Dao cầm khối Hắc Ngân lên.

Phạm Trác cười nói: “Trung Tam Giới chế tạo nhẫn giới linh không giống với Hạ Tam Giới, người bình thường căn bản không có cách nào chân chính kích thích được năng lượng chân chính trong nhẫn giới linh, mà ở Trung Tam Giới lại có một nghề độc nhất, tên là luyện giới sư. Chỉ có luyện giới sư mới có thể chế tạo ra nhẫn giới linh chân chính, mà mẫu thân của ta đã từng là một luyện giới sư, khoảng thời gian đó ở Hạ Tam Giới, phụ thân lại không có ở bên, lúc mẫu thân không có việc gì liền dạy ta một ít.”

“Luyện giới sư?” Quân Vô Tà hơi hơi giương mắt nhìn về phía Phạm Trác, cái danh xưng này năng cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Phi Yên vừa nghe, cũng nổi lên hứng thú.

“Luyện giới sư ta cũng đã từng nghe nói qua, có người nói luyện giới sư vô cùng khan hiếm, trong mười hai điện mỗi một điện đều có luyện giới sư hoàng gia, luyện giới sư càng cường đại thì nhẫn giới linh chế tạo ra cũng càng cường đại, nhưng ta cũng chưa thấy qua, Tiểu Trác, thật không ngờ người lại là đời sau của luyện giới sư!”

Phạm Trác rụt rè cười cười: “Luyện giới sư hoàn toàn không chỉ có tác dụng như thế, đời sau khi ta chế tạo xong cho các người, mọi người sẽ biết.”

Chỉ là nâng cao linh lực và sức chiến đấu thì không tính là luyện giới sư.

“Tiểu Trác, nhẫn giới linh của người, vì sao không chế tạo?” Phi Yên nhìn nhẫn giới linh trên tay Phạm Trác, cũng giống với bọn họ, đều là không trải qua chế tạo.

Phạm Trác giơ tay lên, nhìn nhẫn giới linh trên tay, cười nói: “Ta trước kia có thể sống tiếp hay không vẫn là ẩn số, chưa từng nghĩ đến điểm này.”

Dứt lời, ánh mắt của hắn liền nhìn về phía Quân Vô Tà.

Hắn vốn đã tuyệt vọng, lại được năng kéo ra từ trong vực sâu tuyệt vọng, có người hy vọng, mới có động lực đi lên.

Phi Yên thè lưỡi, cảm giác mình vừa nói tới một vấn đề không hay lắm, hắn hắng giọng một cái, vỗ vỗ bả vai Phạm Trác nói: “Sau này người còn có chúng ta, con đường tương lai, chúng ta cùng đi.”

Phạm Trác gật đầu cười.

“Kỳ thực ngoại trừ vấn đề sinh tồn, lúc đó trên tay ta cũng không có đồ thích hợp để chế tạo nhẫn giới linh, kim loại thông thường đối với việc chế tạo nhẫn giới linh có ảnh hưởng rất ít, mặc dù nói nhẫn giới linh có thể chế tạo nhiều lần, nhưng nếu như không có nguyên liệu tốt thì cũng không có cách nào phát huy năng lực của luyện giới sư, có điều bây giờ những thứ này đều không cần lo lắng, Hắc Ngân đủ rồi. Chỉ là không có Hắc Kim, nếu như có Hắc Kim, hiệu quả sẽ càng tốt.”

“Hắc Kim...” Hoa Dao hơi sững sờ.

“Đó là cái gì?” Quân Vô Tà hỏi.

Hoa Dao hí mắt một cái nói: “Hắc Kim là một kim loại cực kỳ hiếm hoi, cho dù là trong mười hai điện của Trung Tam Giới có thể dùng Hắc Kim để chế tạo nhẫn giới linh cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng ta từng nghe nói, nhẫn giới linh được tạo ra từ Hắc Kim đã vượt qua năng lực tăng thêm, nó chẳng những có thể nâng cao lực lượng giới linh, hơn nữa... có thể thay đổi hình thái giới linh.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 637: Nhẫn giới linh (2)

"Thay đổi hình dạng?" Quân Vô Tà hơi nhướn mày.

Các chủng loại giới linh mà nàng biết, trước mắt chỉ có ba loại: Khí Linh, Thú Linh, và giới linh hệ thực vật của nàng.

Hai loại giới linh đầu tiên đều có hình dạng cố định, khí linh và thú linh đều không thể thay đổi được, nhưng giới linh hệ thực vật dường như không thuộc vào trong đó.

Phạm Trác dường như đoán được sự nghi hoặc của Quân Vô Tà, lúc này mới nói: "Giới linh hệ thực vật không giống như những giới linh khác. Nếu dùng vàng đen chế tạo ra nhẫn giới linh, sẽ có thể khiến cho hai loại giới linh khác cũng có được năng lực thay đổi hình dạng, nhưng..... khác với giới linh của người. Chúng không có khả năng hóa thành hình người, chỉ biến đổi hình dạng và bộ dáng nhất định. Ví dụ như Thú Linh, sau khi chế tác lại lần nữa, có thể thoát khỏi hình dạng thú loại, chẳng những có thể hóa thành binh khí, còn có thể hóa thành áo giáp."

"Điều này nghe thật hấp dẫn." Phi Yên vuốt vuốt cằm, hận không thể lập tức tìm thấy một khối vàng đen tới đây để thử một chút.

"Vàng đen rất cường đại, nhưng số lượng quá ít. Theo ta được biết, mỗi điện trong 12 điện, số người có được nhẫn vàng đen không vượt qua ba người, thậm chí chỉ có điện chủ mới có. Hơn nữa, chế tạo vàng đen phải cần có luyện giới sư cao cấp tự mình thao tác. Hiện tại, cho dù ta có một khối, cũng không thể luyện chế được." Phạm Trác thành thật giải thích. Hắn đi theo mẫu thân mình học tập thuật luyện giới vẫn còn hạn chế. Trong khi đó, luyện giới sư có đẳng cấp cao, trong toàn bộ Trung tam giới cực kỳ ít, những người này phần lớn đều bị Cửu cung và 12 điện sở chia nhau, người thường căn bản không thể nào nhìn thấy.

"Người không cần nghĩ nhiều như vậy, có thể có luyện giới sư chế tạo nhẫn giới linh cho chúng ta, đã là may mắn rất lớn." Hoa Dao vỗ vỗ đầu Phi Yên.

Phi Yên cười nói: "Ta chỉ nghĩ như vậy thôi, tiểu Trác có thể chế tạo nhẫn giới linh cho chúng ta, ta vui mừng còn không kịp."

Phạm Trác nhìn về phía Quân Vô Tà nói: "Trên tay ta còn có một số đồ để luyện chế nhẫn giới linh do mẫu thân ta lưu lại. Đã có bạc đen, vậy chúng ta có thể bắt đầu, tuy nhiên....." Ánh mắt Phạm Trác có một chút không chắc chắn.

"Mẫu thân ta chưa bao giờ đã dạy ta chế tạo nhẫn giới linh cho hệ thực vật như thế nào, vì thế..... Tiểu Tà, giới linh của người, ta định sẽ giúp người chế tạo cuối cùng, bởi vì hiện tại ta không thể xác định mình có thể thành công hay không. Nếu như thất bại, sẽ tạo thành thương tổn nhất định đối với giới linh của người."

Giới linh hệ thực vật, bất luận là ở nơi nào, đều là sự tồn tại cực kỳ hiếm có, cho dù Phạm Trác, cũng không dám dễ dàng dùng nó để thử.

"Như người mong muốn." Quân Vô Tà nhẹ nhàng mở miệng, nàng trước sau đều không để ý tới nó.

Nàng càng có hứng thú đối với quá trình chế tạo nhẫn giới linh hơn. Từ Giới Linh với ý nghĩa nào đó, chính là một loại linh hồn thể. Chế tạo nhẫn giới linh, chính là dùng một số phương pháp đặc biệt, mở rộng lực lượng linh hồn. Đối với Quân Vô Tà, đã từng tiến hành quá dung hợp với linh hồn mà nói, nghiên cứu ra ảo diệu trong đó, sẽ có giá trị hơn nhiều.

Rất nhanh Phạm Trác liền quyết định chế tạo ra nhẫn giới linh Lâu Xà hai đầu cho Hoa Dao trước. Hoa Dao thuộc về tộc luyện cốt, Lâu Xà hai đầu của hắn bất luận là độ cứng rắn, hay là trên năng lực chữa lành, đều thích hợp giành vị trí đầu tiên hơn Phi Yên bọn họ.

Phạm Trác cũng không lè mề, gỡ xuống một quả cầu bằng đồng trống treo ở bên hông. Cầu đồng kia nhìn như bình thường, nhưng không nghĩ tới, sau khi Phạm Trác nhẹ nhàng uốn éo, bất chợt đã được mở ra. Bên trong quả cầu đồng không ngờ chính là một ngọn lửa màu xanh lá đang cháy!

"Đây là hồn diễm, chuyên dùng để luyện giới linh. Chỉ dưới ngọn lửa này, khi luyện chế giới linh mới có thể dung hợp hoàn hảo cùng với bạc đen." Phạm Trác nói xong, gật gật đầu với Hoa Dao.

Hoa Dao ngừng thở, tập trung toàn bộ linh lực ở trên nhẫn giới linh. Một tầng ánh sáng nhẹ bao vây lấy nhẫn giới linh. Hoa Dao thật cẩn thận gỡ nó xuống, giao vào trong tay Phạm Trác!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 638: Nhẫn giới linh (3)

Edit: Emily Ton.

Nhẫn giới linh là do giới linh biến ảo thành, thuộc về ảo ảnh sau khi ngưng kết linh hồn, chỉ có người đã kết ước với nó, dùng linh lực của chính mình bao vây, mới có thể gỡ xuống. Đây cũng là phương pháp duy nhất để gỡ nhẫn giới linh ra khỏi chủ nhân của nó.

Sau khi gỡ nhẫn giới linh xuống, đối với bất luận kẻ nào cũng đều là một loại nguy hiểm cực kỳ lớn. Giới linh không thể cướp đoạt, chỉ có ý thức của chủ nhân mới có thể khiến nó tạm thời rời khỏi thân thể của mình. Giới linh sau khi bị gỡ xuống trong hình dạng chiếc nhẫn, sẽ cực kỳ yếu ớt, ngay cả biến hoá hình dạng đều không thể làm được. Cũng trong khoảng thời gian này, sự liên hệ giữa người có giới linh ấy cũng sẽ trở nên cực kỳ mong manh. Nếu như có người công kích chủ nhân vào lúc này, giới linh hoàn toàn không thể tạo ra bất luận phản ứng gì.

Trong cùng một loại lập luận, nếu như có người có ác ý hủy hoại chiếc nhẫn, vậy thì đối với giới linh mà nói, đó sẽ là một loại chấn thương cực lớn.

Vì thế, việc chế tạo nhẫn giới linh, đối với mọi người mà nói đều là một sự tình cực kỳ nguy hiểm. Nếu không tìm được người có thể hoàn toàn tin tưởng, tuyệt đối không ai dám giao nhẫn giới linh của mình ra.

Những người tìm kiếm người chế tạo nhẫn giới linh, nhất định sẽ tìm người trông coi trong suốt quá trình chế tạo, đề phòng bất trắc.

Phạm Trác tiếp nhận nhẫn giới linh từ trong tay Hoa Dao, nhẹ nhàng giữ nó ở trong lòng bàn tay. Sau đó hần cẩn thận di chuyển nó đến phía trên hõn diễm. Nhẫn giới linh bị linh lực bao vây, tản ra từng tia sáng lấp lánh, lơ lửng ở trên hõn diễm. Dưới nhiệt độ nóng bỏng của hõn diễm, màu sắc của nhẫn giới linh đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Giới linh của Hoa Dao là Lâu Xà hai đầu, từ Lâu Xà hai đầu biến ảo mà thành nhẫn giới linh, hiện ra màu trắng bạc. Dưới sức nóng của ngọn lửa kia, một màu trắng bạc, dần dần được phủ lên một mặt màu đỏ nhạt.

Đây là phản ứng sau khi linh hồn bị ngọn lửa nóng cháy sinh ra.

Mặc dù bình tĩnh như Hoa Dao, hiện giờ cũng không thể không toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Không phải là hần không tin tưởng Phạm Trác, nhưng hần không thể không thận trọng đối chiếc nhẫn giới linh của mình.

Phạm Trác dùng một tay nâng hõn diễm lên, một tay khác từ trong lòng lấy ra một lưỡi dao dài bằng ngón tay cái. Lưỡi dao có màu sáng bạc, cực kỳ sắc bén. Hần nhẹ nhàng vuốt lưỡi dao nhỏ trên mảnh bạc đen đặt ở trên bàn, bắt đầu dùng mũi dao cắt khối bạc đen thành từng lát nhỏ, chậm rãi đặt ở trên chiếc nhẫn giới linh.

Ánh sáng màu đen với những ngôi sao lấp lánh, dưới nóng cháy của hõn diễm dần dần hoá mềm, từng chút một thấm thấu xuống dưới, bao phủ toàn bộ chiếc nhẫn giới linh. Chất lỏng màu đen kia, phản chiếu với ánh sáng kim loại, chiếu sáng rực rỡ dưới ngọn lửa, từng chút một bao trùm chiếc nhẫn giới linh.

Hoa Dao nín thở, nhìn chăm chăm nhẫn giới linh, căng thẳng không dám thở ra.

Thời gian trôi qua từng giây, bàn tay Phạm Trác nắm giữ hõn diễm không ngừng tản ra linh lực, bao trùm hết thảy trong lòng bàn tay, dùng linh lực kiểm soát sự thiêu đốt của hõn diễm, đồng thời cũng dùng linh lực thúc đẩy, không ngừng kiểm soát bạc đen nhỏ giọt xuống, từng chút một đẩy đến trên chiếc nhẫn giới linh, từng chút một từng chút một, cực kỳ tỉ mỉ cẩn thận.

Bản thân hõn diễm cũng không có bất luận độ ẩm nào. Nếu như lúc này có bàn tay con người động chạm tới, tuyệt đối sẽ không sinh ra bất luận cảm giác bỏng cháy nào, nhưng ngọn lửa này, đối với linh hồn thể mà nói, chính là cực nóng khó có thể chịu đựng được.

Mỗi một vị luyện giới sư, đều sẽ không tự mình dụng chạm tới hõn diễm. Nếu không, cho dù hõn diễm sẽ không tạo thành thương tổn đối với linh hồn bọn họ, nhưng cũng sẽ khiến cho linh hồn bọn họ trở nên cực kỳ cấu kình, căn bản không thể nào tĩnh tâm lại, kiểm soát được linh lực để chế tạo chiếc nhẫn giới linh.

Ở phía trên hõn diễm, phảng phất như có một lực lượng vô hình, chỉ đạo bạc đen hoá lỏng, khóa lại trên chiếc nhẫn giới linh. Bạc đen hoá lỏng rất dễ biến hình, lặng yên bám vào trên nhẫn.

"Linh thạch." Phạm Trác mở miệng, ánh mắt nghiêm túc bất thường, đồng thời khi hần mở miệng, thân ảnh lại không hề di chuyển nửa tấc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Phúc Hắc Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.